Tác giả: Tam Tam Nương
Bìa: Bông Hồng Cô Gái
Editor: Bông Hồng Cô Gái

Có Một Lá Thư Gửi Từ Hồng Kông

Tam Tam Nương

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Ngược, Sủng

Tin đồn từ một tờ báo nhỏ ở Hồng Kông: "Người thừa kế hàng đầu của gia tộc Thương, Thương Thiệu, 36 tuổi chưa lập gia đình, nhiều năm không dính líu đến tin đồn tình ái, nghi ngờ bị rối loạn chức năng."

Ngôi sao điện ảnh Đại lục Ứng Ẩn chỉ muốn tìm người đáng tin, nghe tin người đàn ông đối diện trị giá hàng nghìn tỷ mời cô:

"Có thể giả vờ hẹn hò với tôi một năm không? Không cần làm gì cả."

"Anh Thương coi thường người khác rồi."

"Sau thuế một tỷ."

Âm thanh của bánh xe bật lửa vang lên nhẹ nhàng, người đàn ông hơi nghiêng đầu châm thuốc, trong ánh sáng mờ ảo, gương mặt anh hiện lên rõ nét, thanh lịch nhưng tỏ ra hờ hững.

Ứng Ẩn bất chợt nhớ lại lần đầu tiên họ gặp nhau.

Ngày hôm đó, trời mưa như trút nước, cô vô cùng bối rối, chính anh đã bảo quản gia đưa cho cô một chiếc ô.

Mái ô đen hơi nâng lên, giữa cơn mưa dai dẳng, cô nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông ngồi trong chiếc Maybach bạc, mắt hơi nhắm lại.

Dù chỉ là dáng vẻ im lặng, cũng khiến người ta cảm thấy cao không với tới.

Sau đó.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Cậu chủ nhà họ Thương vốn dĩ thản nhiên không hề lay động trước bất cứ điều gì.

Chỉ có Ứng Ẩn biết, anh cũng có thể trong đêm giao thừa vội vã đáp xuống một ngôi làng nghèo xa xôi chỉ để gặp cô, rũ mắt thấp giọng hỏi cô một câu:

"Nhất định phải đóng cảnh hôn này sao?"

**【Vị Cao Quyền Trọng x Nữ Minh Tinh】, hợp đồng tình yêu, ngôi nhà cũ bùng cháy **

"Đêm nay trăng sáng, cho phép anh yêu em."

Mục lục

- Chương 1: Anh ta thậm chí không cần tự mình giúp đỡ người khác
- Chương 2: Nếu cô dẫn đường, tôi nghĩ là có
- Chương 3: Người đàn ông ưa nhìn
- Chương 4: Bảo vệ tôi!
- Chương 5: Mỗi lần đều lộn xộn như vậy
- Chương 6: Mắng fan hâm mộ biến thái
- Chương 7: Không khó coi, rất đẹp
- Chương 8: Miễn là cô vui
- Chương 9: Cô ấy không đủ ngoan
- Chương 10: Sự thanh tao, nhã nhặn, quý phái và thanh tú
- Chương 11: Quả trái cây rơi nhẹ trong mưa
- Chương 12: Chuyện này cần có tài năng
- Chương 13: Anh Thương là tuyết trên núi cao
- Chương 14: Anh còn một thứ quên trả cho tôi
- Chương 15: Anh làm gì vậy?
- Chương 16: Một ánh trăng
- Chương 17: Anh Thương có biết tôi nhảy rất giỏi không?
- Chương 18: Nếu tôi không muốn thì sao?
- Chương 19: Hai trong một
- Chương 20: Cố ý
- Chương 21: Tuấn Nghi, chị không muốn
- Chương 22: Anh Thương quên đồng hồ đêm qua
- Chương 23: Chị sợ anh ấy sẽ bình tĩnh lại trước
- Chương 24: Chào mừng cô
- Chương 25: Tôi dẫn em đi ký hợp đồng
- Chương 26: Một người nghiệp dư không gả được vào nhà giàu
- Chương 27: Anh Thương không muốn sao?
- Chương 28: "Tôi muốn" của anh Thương có phải là ý nghĩa này không?
- Chương 29: Chạy đi đâu?
- Chương 30: Coi như em đã mặc bikini

- Chương 31: Trợ lý Ứng
- Chương 32: Từ nay sẽ luôn vi phạm
- Chương 33: "Em không có ý đó" - "Anh có"
- Chương 34: Từ từ lên kế hoạch, quyết tâm thực hiện
- Chương 35: Bạn trai bình thường của tôi
- Chương 36: A Thiệu ca ca
- Chương 37: Đôi mắt của cô sáng lấp lánh!
- Chương 38: Anh cũng nhớ em!
- Chương 39: "Anh nhảy cùng người ta mà còn không tập trung?"
- Chương 40: Lần sau còn dám làm việc bốc đồng như thế này không?
- Chương 41: Hành vi giết người
- Chương 42: Càng ngày càng không có quy củ
- Chương 43: Thứ cô ấy muốn tích trữ còn quý hơn cả dầu mỏ
- Chương 44: Thần tài hiện linh
- Chương 45: Chấm dứt
- Chương 46: Anh gọi cô là cô Ứng khiến cô rất khó xử
- Chương 47: Ứng Ẩn, đừng nhìn anh như vậy
- Chương 48: Mạnh mẽ hôn lấy cô
- Chương 49: Pháo hoa ở cảng Victoria là anh vì em mà đốt
- Chương 50: Không dám gặp mọi người
- Chương 51: Cô không giỏi yêu
- Chương 52: Nếu không phải là anh thì em đang hôn ai?
- Chương 53: Đây là kịch bản dành cho cô
- Chương 54: Phía đông không sáng thì phía tây sáng
- Chương 55: Nụ cười lúc đó cô không hiểu được giờ đây đã hiểu rõ
- Chương 56: Nếu anh nói vậy em sẽ tin là thật
- Chương 57: Chúng ta đi xem pháo hoa ở Cảng Victoria nhé!?
- Chương 58: Dành riêng cho Cô Ứng
- Chương 59: Về nhà
- Chương 60: Con, giỏi lắm
- Chương 61: Trông anh bình thường
- Chương 62: Ngớ ngẩn
- Chương 63: Ánh mắt em nhìn hắn giống như nhìn anh
- Chương 64: Anh sẽ giữ lấy em!

- Chương 65: Hứa với anh là em sẽ nhớ anh
- Chương 66: Vào đoàn
- Chương 67: Cho em nước hoa của anh
- Chương 68: Còn tùy thuộc so với ai
- Chương 69: Cô chỉ muốn đi đến nơi anh đang ở
- Chương 70: Mất đi giang sơn đổi lấy mỹ nhân
- Chương 71: Được không?
- Chương 72: Ở cuối con đường
- Chương 73: Ánh trăng không bao giờ lặn
- Chương 74: Cô trông có vẻ rất lạnh, lại đây sưởi ấm đi
- Chương 75: Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh
- Chương 76: Vì vậy anh đau đớn
- Chương 77: Paroxetine
- Chương 78: Anh có phải là đường về của cô ấy không?
- Chương 79: Anh ở đây
- Chương 80: Vẫn diễn?
- Chương 81: "Em có hiểu kết hôn sinh con là gì không?"
- Chương 82: Thật sự muốn đi?
- Chương 83: "Cắt!"
- Chương 84: Anh không cho phép cô nhớ lại cảm giác người khác mang lại cho cô
- Chương 85: Thích, nhưng không nhanh như vậy
- Chương 86: Lễ hội mùa xuân
- Chương 87: Giang sơn và mỹ nhân, anh đều muốn
- Chương 88: "Nhân tiện, theo ý của ba, đã có một mối quan hệ tình cảm."
- Chương 89: Thương Lục: Cái gì thế này?
- Chương 90: "Ưm"
- Chương 91: Sập phòng
- Chương 92: Ngày mai đi làm trễ
- Chương 93: Những vết đỏ ấy rực rỡ ấy đều là tác phẩm của Thương Thiệu
- Chương 94: Đóng máy
- Chương 95: Không có quy củ
- Chương 96: Anh tiêu rồi, cô ấy đã nhận được thư
- Chương 97: "Jesus."

- Chương 98: Anh đã làm mất thư của em
- Chương 99: Vậy em muốn sinh mấy đứa?
- Chương 100: Vòng bạn bè
- Chương 101: Câu hỏi này mới là điều anh thực sự quan tâm
- Chương 102: Văn mẫu dùng để công khai trên mạng xã hội
- Chương 103: Nhân viên sững sờ
- Chương 104: Em nên lo cho bản thân mình trước
- Chương 105: [Leo sập phòng]
- Chương 106: Phượng tím
- Chương 107: Sếp Kim, tôi cho anh xem cái này
- Chương 108: Em có đồng ý không?
- Chương 109: Ngôn ngữ của tình yêu
- Chương 110: Phải công khai thôi
- Chương 111: Chồng
- Chương 112: Con gái ngốc, anh ta quá giàu rồi!
- Chương 113: Thiếu phu nhân
- Chương 114: Vì yêu em nên không tính toán
- Chương 115: Now, you may kiss your bride (Hoàn chính văn)
- Chương 116: [Phiên Ngoại] Con thuyền nhẹ nhàng đã vượt qua ngàn dãy núi
- Chương 117: Tiêu tiền đổi vận, không thể chia lìa
- Chương 118: Vừa gặp đã yêu, vừa thấy sắc đã sinh lòng
- Chương 119: Cô ấy là một diễn viên có thể tạo nên lịch sử
- Chương 120: Huyền thoại Ứng Ẩn chu du thế giới
- Chương 121: Buổi chiếu thử nội bộ
- Chương 122: Venice
- Chương 123: Thương Thiệu, có người yêu mày
- Chương 124: Đám cưới thế kỷ
- Chương 125: Về rồi anh sẽ dỗ dành
- Chương 126: Anh Thiệu của chị mê mẩn chị đến mức quên lối về
- Chương 127: Không ai sánh nổi với nữ hoàng của anh
- Chương 128: Có người yêu thương thì trở nên nhõng nhẽo
- Chương 129: Anh ôm em một cái sau đó nhé!
- Chương 130: Dòng suối trong vội vã, chẳng màng núi non cản lối

- Chương 131: [Hoa cam nở vào giữa xuân và hè] Chỉ là bốc đồng thôi
- Chương 132: Cười vì chúng ta có duyên
- Chương 133: Anh nói là để trả món quà anh đã hứa
- Chương 134: Khi nó hỏng, mọi thứ có thể xảy ra đã lỡ mất chuyến tàu
- Chương 135: Tôi chưa ngửi mùi hoa cam bao giờ
- Chương 136: Anh không viết thư cho tôi nữa
- Chương 137: Hương vị của quả cam
- Chương 138: Anh không thể để bản thân tiếp tục sa ngã
- Chương 139: Dường như anh... đã nổi giận
- Chương 140: Ngày tháng còn dài, nhưng không ai có thể so sánh với anh ấy
- Chương 141: Không cần nữa sao?
- Chương 142: Hắn không cao thượng như vậy
- Chương 143: Anh sẽ gõ cửa số phận
- Chương 144: Em mãi mãi là duy nhất của anh
- Chương 145: Tin vào cảm nhận của chính mình, đừng để người khác định nghĩa nó
- Chương 146: [Hoàn toàn văn] Daddy mommy! Con đã làm được! I got it! I got it!

Chương 1: Anh ta thậm chí không cần tự mình giúp đỡ người khác

Mùa thu ở Ninh Ba hiếm khi có mưa, độ ẩm giảm xuống còn hai đến ba mươi phần trăm mang lại cảm giác thoải mái như ở vùng cao. Nhưng đây là Ninh Ba, cách cảng Hồng Kông và Ma Cao một dòng sông, khí hậu gió mùa cận nhiệt đới ẩm ướt mới là điều bình thường ở đây.

Trước khi ra ngoài sau khi trang điểm xong, trợ lý nhắc từ buổi chiều đến tối có khả năng mưa bốn mươi phần trăm, nên cẩn thận vì nhiệt độ giảm. Ứng Ẩn nghe xong cũng không để tâm lắm.

Chiếc xe bảo mẫu Alpha rẽ vào góc phố để đón người tại một studio trong căn biệt thự cổ, sau đó lập tức lên đường chạy trên xa lộ ven biển.

"Chị Ứng Ẩn, thật phiền chị phải đến đón em." Một giọng nữ vang lên. Giọng nói tuy dễ nghe, nhưng vì quá cẩn thận nên khiến người nghe cảm thấy chủ nhân của giọng nói này hơi lúng túng.

Ứng Ẩn đưa ánh nhìn từ biển quay lại, nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh là Nguyễn Dật: "Không sao, công ty chưa cấp xe cho em, chị ở cũng không xa nhà em."

Nguyễn Dật là người mới ký hợp đồng với công ty, nghệ danh hơi khó đọc, nhưng thầy bói nói cái tên này sẽ mang lại may mắn cho cô ấy. Cô ấy vừa tốt nghiệp, hai mươi hai tuổi, đã từng đóng vai chính trong một vài bộ phim mạng nên tích lũy được chút danh tiếng.

Nguyễn Dật lần đầu ngồi chung xe với Ứng Ẩn, không ngờ cô lại dễ nói chuyện như vậy, không hề tỏ ra kiêu căng nên cũng thả lỏng tâm lý: "Chị, đi đến những buổi tiệc như thế này, chị không mang trợ lý hay vệ sĩ theo sao?"

Cô dù mới bắt đầu làm ngôi sao, nhưng khi ra ngoài cũng có ba bốn người đi theo.

Ứng Ẩn cười nhẹ: "Thế sao em không mang theo?"

Nguyễn Dật chu miệng: "Ban tổ chức không cho phép."

"Vậy là đúng rồi."

"Chị không thể đi cửa sau như ngoại lệ sao?" Nguyễn Dật hỏi, mắt lấp lánh sự mong chờ.

Không trách cô ấy có câu hỏi như vậy.

Ứng Ẩn là ngôi sao lớn nhất của công ty họ, trước 27 tuổi đã giành được hai giải Ảnh hậu và một giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, gần như đạt đến đỉnh cao mà một nữ diễn viên có thể đạt được. Tham dự những sự kiện như thế này cô cũng không mang theo trợ lý.

Ứng Ẩn khẽ gật đầu: "Chị cũng không thể."

"Chỉ là một bữa tiệc của người giàu thôi mà..." Nguyễn Dật lẩm bẩm, "Người giàu thì giỏi lắm sao?"

"Giàu có rất giỏi mà." Ứng Ẩn đáp đơn giản, nhướn mày, vẻ mặt trở nên sinh động hơn.

Nguyễn Dật cười, giọng điệu trẻ con hơn: "Nhưng chính chị cũng rất giàu mà."

"Tiền ấy mà..." Ứng Ẩn nhẹ nhàng nói như đang tán gẫu: "Càng nhiều càng tốt."

Xa lộ ven biển kéo dài vô tận, sau một chặng đường dài, cảnh vật trước mắt cuối cùng cũng thay đổi.

Đó là một cảng du thuyền.

Dù dự báo sẽ có mưa, nhưng khoảng bốn giờ chiều ven biển vẫn không có mây đen, ánh nắng len lỏi qua tầng mây trong suốt. Trong cảng, hàng trăm chiếc thuyền buồm và du thuyền đang neo đậu, vì có cảnh báo mưa bão, những cánh buồm được buộc chặt trên cột buồm.

Đây là trò chơi của người giàu, cũng là nơi trú ẩn của họ, nhưng hai tháng trước đã được chuyển nhượng một cách kín đáo. Không ai biết chủ nhân mới của cảng này là ai.

Đến cảng du thuyền cũng có nghĩa là sắp đến khách sạn.

Trên ngọn núi đối diện cảng, những tòa nhà trắng tựa vào sườn núi, những cửa sổ lớn phản chiếu biển xanh, đèn chùm pha lê sáng rực, từ xa nhìn lại trông như những đốm lửa vàng lơ lửng trên mặt biển.

Xe lướt qua con đường nhựa ngoài cảng, Nguyễn Dật ngồi bên cửa sổ xe ngoảnh lại nhìn, mắt mở to.

Cô nhìn thấy chiếc du thuyền siêu sang đang neo tại cảng, màu trắng tinh khôi, nhìn thoáng qua không đếm được có bao nhiêu tầng.

Muốn thốt lên kinh ngạc, nhưng bên cạnh Ứng Ẩn dường như không để ý, cô đành nuốt sự ngạc nhiên vào trong.

Cùng lúc đó.

Trước cửa sổ phòng khách VIP trên tầng cao nhất, chủ nhân buổi tiệc là Trần Hữu Hằng nhận cuộc gọi.

Giọng nói trầm ấm bên kia vang lên: "Trời sắp mưa rồi, sân bay bên này nói sẽ có giông bão, máy bay không thể bay được."

Trần Hữu Hằng cười nhẹ lắc đầu: "Anh đừng nói với tôi là anh còn đang ở Hồng Kông."

Cảng Victoria Hồng Kông đông đúc du khách, gió yên biển lặng.

Từ cảng Victoria nhìn thấy những tòa nhà chọc trời ở Central san sát nhau tạo nên đường chân trời nổi tiếng thế giới, trong đó có một tòa nhà treo bảng hiệu của Tập đoàn Thương Vũ, cao 463 mét.

Ít ai biết, trong văn phòng giám đốc điều hành trên tầng thượng có một cửa sổ ngắm cảnh đại dương, người đàn ông đang gọi điện thoại đứng trước bức tường kính, nước biển xanh thẳm phản chiếu bóng dáng của anh.

Một con cá mập voi khổng lồ bơi lượn, nước biển mềm mại làm mờ đi gương mặt anh, chỉ thấy anh hơi nghiêng đầu châm một điếu thuốc, ánh lửa từ tay anh bừng sáng rồi lại tắt đi.

"Vẫn ở Central, vừa xong cuộc họp." Anh thở ra một hơi khói, thói quen chấm nhẹ tàn thuốc trắng mịn.

"Máy bay không bay được, thuyền lại ở cảng bên kia, anh định làm sao để đến đúng giờ?" Trần Hữu Hằng hỏi.

Tiếng cười trong điện thoại không rõ ràng chỉ toát ra vẻ chậm rãi: "Hóa ra tôi cần phải đúng giờ."

Cúp điện thoại, trợ lý phụ trách quan hệ công chúng của buổi tiệc hỏi: "Anh Thương hiện đang ở trụ sở chính? Từ cầu Hồng Kông -

Chu Hải - Ma Cao đến đây chẳng phải mất đến tám tiếng mới tới sao?"

Trần Hữu Hằng không lo lắng. Anh ấy biết người đàn ông này làm việc không sơ sót, nói là sẽ trễ nhưng thực ra chỉ là câu chuyện cười.

Quả nhiên, hơn nửa tiếng sau, chiếc máy bay Gulfstream G550 được quản lý tại sân bay đã vào đường băng, chuẩn bị bay đến Ninh Ba trong cơn giông bão.

Trước cửa xoay của khách sạn, cửa xe điện Alpha mở ra, một chiếc giày cao gót mảnh mai ló ra từ chiếc váy satin đen khẽ đặt lên sàn đá cẩm thạch.

"Cô Ứng." Nhân viên lễ tân cúi chào.

Ứng Ẩn bước xuống xe, chiếc túi xách nhỏ dự tiệc cầm gọn trước bụng. Đợi váy rũ tự nhiên xong cô mới ngẩng đầu, lịch sự khẽ gật đầu chào: "Chào buổi chiều."

Nguyễn Dật từ đầu kia bước xuống xe, nhân viên lễ tân thấy cô đi giày cao gót, liền nhanh nhẹn đưa tay ra cho cô bám vào.

Ứng Ẩn đợi cô đi theo rồi cười nói: "Đây là lần đầu tiên em đi dự tiệc, đừng lo lắng, có vấn đề gì cứ tìm chị."

Nguyễn Dật biết mình có thể đến đây là nhờ vào danh tiếng và uy tín của Ứng Ẩn, cũng là do quản lý coi trọng cô ấy, muốn cô ấy có thêm kinh nghiệm. Cô ấy muốn thể hiện tốt nhưng lại không có kinh nghiệm, không nghe theo lời khuyên của quản lý, chọn một chiếc váy xòe quá to nên đi đứng phải tự ôm váy, trông thật ngây thơ vụng về.

"Thả váy xuống." Ứng Ẩn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Không hiểu sao Nguyễn Dật cảm thấy một chút ảo giác, cô ấy cứ nghĩ từ lúc mở cửa xe bước xuống, người trước mặt lại vào trạng thái nghiêm túc.

Nguyễn Dật nghe lời thả váy xuống rồi nhìn thấy Ứng Ẩn quay lại, mỉm cười nhẹ nhàng với nhân viên lễ tân: "Làm phiền rồi."

Không cần nói thêm lời nào, ba nhân viên lễ tân lập tức quỳ xuống chỉnh sửa phần đuôi váy xòe của Nguyễn Dật. Nhân viên PR đợi sẵn để dẫn đường, vừa thấy mọi việc xong xuôi đã vội vàng mời: "Hai vị xin mời theo lối này."

Lối đi VIP vô cùng yên tĩnh, thang máy riêng có mùi hương lạnh lẽo, bốn mặt cabin là kim loại bạc phản chiếu bóng dáng ba người. Nguyễn Dật lén nhìn trong hình phản chiếu, Ứng Ẩn dù chỉ mặc chiếc váy dài satin đen nhưng dáng người vẫn rất đẹp.

Thang máy lên đến tầng của phòng tiệc, nhân viên PR giới thiệu: "Còn vài khách chưa đến, cô Ứng, chúng tôi đã chuẩn bị phòng nghỉ riêng cho cô, có cần tôi dẫn cô qua đó không?"

Ánh mắt Ứng Ẩn dò hỏi nhìn Nguyễn Dật. Có lẽ vì Nguyễn Dật chưa đủ nổi tiếng nên không có phòng nghỉ riêng, chỉ có thể "dựa nhờ", để tránh cô ấy lúng túng, Ứng Ẩn mới chủ động mời.

Nguyễn Dật vừa mở miệng, chưa kịp nói gì đã có một giọng nam khác xen vào: "Tiểu Ứng."

Ứng Ẩn cứng người.

Đó chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn và vô thức, ngay sau khoảnh khắc đó, cô đã điều chỉnh xong biểu cảm, mỉm cười lịch sự: "Sếp Tống hóa ra cũng ở đây."

Tống Thời Chương là nhà sản xuất nổi tiếng trong giới.

Anh ta mặc vest chỉnh tề, một tay đút túi quần, tay kia phất nhẹ với nhân viên PR: "Dẫn cô này đi nghỉ ngơi trước, ở đây có tôi lo."

Khi mọi người đi hết, Tống Thời Chương chìa tay mời Ứng Ẩn khoác tay anh.

"Hôm nay sao em mặc đơn giản thế?" Anh hỏi, sau đó liếc nhìn vai và xương quai xanh dưới hai dây đeo mảnh của cô.

Đây là phép xã giao nên không có lý do gì để từ chối, Ứng Ẩn chỉ có thể mỉm cười nhẹ nhàng khoác tay rồi đáp: "Dù sao cũng không phải là thảm đỏ."

Tống Thời Chương cười nhạt: "Em nói đúng, cô gái đi cùng em không thông minh như em."

"Cô ấy còn trẻ." Ứng Ẩn không phủ nhận, dù khoác tay Tống Thời Chương nhưng vẫn giữ khoảng cách khách sáo với anh.

Cửa bọc đệm dày mở ra, phòng tiệc rộng rãi và sáng sủa có thể nhìn thấy rõ ràng. Ứng Ẩn liếc qua, cô nhận ra một số gương mặt quen thuộc trong giới giải trí, không nhiều, đều là những ngôi sao xinh đẹp, có lẽ cũng được mời đến để làm điểm nhấn.

Có những tiếng xì xào khe khẽ sau tiếng bước chân.

"Lại làm bạn nhảy nữ của Tống Thời Chương à?"

"Sếp Tống thích kiểu này, xem ra công sức của người có tâm tư không uổng phí rồi."

"Người có tâm tư mà cậu nói là ai thế?" Có người cười che miệng.

"Tống Thời Chương đang độ tuổi phong độ, ngoại hình cũng tạm được, nếu thật lòng muốn cho một danh phận, chẳng phải là được làm bà chủ sao?"

Ứng Ẩn nghe rõ mồn một nhưng mặt không thay đổi sắc, chỉ là hai hàng lông mày mảnh nhíu lại tỏ vẻ khó chịu rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

"Biết em sẽ đến từ sớm nên tôi chuẩn bị một món quà cho em." Tống Thời Chương lờ đi những tiếng nói đó, hạ mắt nhìn Ứng Ẩn nói.

"Ừm?" Ứng Ẩn ngẩn người, cảm giác không lành nổi lên trong lòng: "Quà gì?"

"Một bộ đồ cao cấp mới ra mắt ở Tuần lễ Thời trang Paris, tôi nghĩ em xứng đáng là người đầu tiên trên thế giới mặc nó."

Gương mặt hoàn hảo của Ứng Ẩn cuối cùng cũng xuất hiện chút gượng gạo, nụ cười của cô cứng lại: "Món quà quý giá như vậy, hay là để dành cho lễ hội điện ảnh tháng sau..."

"Tôi muốn em mặc nó hôm nay." Tống Thời Chương giảm tốc độ nói, nhấn mạnh lại một lần: "Làm bạn gái của tôi phải có đãi ngộ như vậy."

"Nhưng phụ kiện..." Ứng Ẩn vắt óc tìm lý do.

Mọi người đều thấy cô mặc bộ này vào, nếu giữa chừng đổi lại một bộ trang phục cao cấp mùa xuân hè mới nhất, ai cũng biết là do Tống Thời Chương tặng.

Tại sao muốn tặng quà lại không tặng sớm mà phải đợi cô xuất hiện mới tặng?

Hắn cố ý.

Tống Thời Chương đáng ghét.

Ứng Ẩn âm thầm chửi rủa trong lòng, ngẩng mặt lên, mắt đầy vẻ đáng thương: "Thay đồ phiền phức lắm, tóc cũng sẽ rối, có khi son môi dính vào váy..."

"Không quan trọng." Tống Thời Chương cắt ngang, dừng một lát rồi giọng trầm xuống: "Em có biết khách mời hôm nay là ai không?"

"Là ai?"

Tống Thời Chương không trả lời ngay, giơ một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi Ứng Ẩn: "Lễ phục và trang sức tôi đã cho người đặt trong phòng nghỉ của em. Tôi muốn em mặc lễ phục của tôi, trở thành người đẹp nhất đứng bên cạnh tôi đêm nay."

Mưa lớn đổ xuống.

Trời không thất hứa, đã nói chiều tối mưa thì đúng chiều tối mưa, mây đen giăng kín trời, gió lớn mưa rào làm cho cảnh sắc lúc sáu giờ tối trở nên u ám như nửa đêm. Ứng Ẩn đẩy cửa xoay ra, dưới ánh mắt của nhân viên lễ tân và bảo vệ mà bước ra ngoài. Cô vẫn chưa thay đồ, tóc búi và trang phục đều là bộ cô mặc lúc đến.

Ứng Ẩn buông tay đứng đó nhìn màn mưa xám xịt.

Xa xa, biển trời mờ mịt, không còn cảnh đẹp nữa.

Trong tiếng mưa ầm ầm, bảo vệ cứ chốc chốc lại liếc nhìn cô, họ không hiểu sao nữ diễn viên xinh đẹp này lại ra ngoài vào lúc này.

Rồi anh ta mở to mắt chứng kiến cảnh tượng khó quên trong đời.

Cái bóng mảnh mai mặc váy đuôi cá dây mảnh bất ngờ bước vào màn mưa mà không báo trước.

"Cô Ứng!" Bảo vệ thất thanh.

Ứng Ẩn giơ tay ngăn anh ta tiến lại. Giọng cô gần như bị mưa nuốt chửng, cô bình tĩnh nói: "Không sao đâu."

Cô chỉ muốn tắm mưa. Nếu có thể bị sốt cao rồi ngất tại chỗ thì càng tốt, nhưng vì để giữ dáng, cô đã tập luyện nhiều năm, nếu muốn đột nhiên ngất đi e là khó. Vậy coi như là xả stress. Tốt nhất là làm nhòe lớp trang điểm, rối tóc, làm hỏng bộ váy để Tống Thời Chương bực mình vì cô không biết điều.

Nhưng có lúc cô lại quá biết điều.

Nhân viên đón tiếp dưới lầu đã rút hết, nghĩa là khách mời đã đến đầy đủ. Ứng Ẩn yên tâm sẽ không còn ai đến nữa.

Cũng phải, ai dám đến trễ trong bữa tiệc của Trần Hữu Hằng?

Mưa thu làm Ninh Ba hạ nhiệt, mưa lạnh buốt thấm vào tóc và da, Ứng Ẩn vừa chửi Tống Thời Chương vừa cứng đầu chống lại những cơn run trong người.

Cô không để ý, dưới màn trời xám xịt, chiếc Maybach mui bạc dài hơn xe thường đang vòng qua đảo phun nước, từ từ tiến vào sảnh.

Chiếc xe sang trọng lướt đi êm ru, trong xe còn yên tĩnh hơn, ngăn cách hoàn toàn âm thanh mưa rơi, chỉ còn chút tiếng ồn trắng như âm thanh giúp ngủ. Cần gạt nước làm việc liên tục để gạt đi nước trên kính chắn gió.

Xe tiến vào hành lang, tiếng ồn biến mất, báo hiệu cho người ngồi phía sau đã đến nơi. Người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần cảm nhận được điều này liền mở mắt.

Ánh mắt liếc qua, giọng nói tiếng Quảng Đông vang lên: "Dừng lại."

Xe dừng ngay, tài xế tóc đã điểm sương quay mặt hỏi bằng tiếng Quảng Đông: "Sao vậy?"

Người đàn ông trong xe nhìn cô vài giây rồi thu lại ánh mắt, không biểu lộ cảm xúc. Anh trở lại dáng vẻ lạnh lùng, đôi mắt khẽ hạ rồi dặn dò đơn giản: "Mang cho cô ấy một chiếc ô."

Tài xế liếc nhìn cái bóng đó rồi dứt khoát nhận lệnh.

Ông ta xuống xe lấy một chiếc ô dài màu đen, khi chuẩn bị đi, không ngờ cửa sổ sau xe lại hạ xuống một nửa, bên trong chậm rãi đưa ra một tấm chăn len mỏng. Bàn tay cầm tấm chăn có ngón tay dài với khớp xương đều đặn được nền len đỏ sẫm làm nổi bật, như một chiếc quạt ngọc gãy.

Giọng nói trong xe luôn trầm ổn, không lộ chút cảm xúc thừa: "Cẩn thận cảm lạnh."

Đến khi có người cầm ô bước lại gần, Ứng Ẩn mới nhận ra sự thất thố của mình bị người khác nhìn thấy, nhưng đã muốn tránh cũng không kịp. Người đó đến gần cô, dưới ô là gương mặt khoảng sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai đã bạc.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm.

Tuổi này chắc không nhận ra cô, huống chi lúc này mặt cô đầy nước mưa, chắc chắn còn đáng sợ hơn ma.

Đối phương mở chiếc ô dài khác rồi đưa cho Ứng Ẩn.

Đó là chiếc ô tay cầm bằng gỗ óc chó đen ánh lên vẻ ấm áp, tỏa ra sự trang trọng không tương xứng với một chiếc ô.

Ứng Ẩn theo bản năng cầm lấy, cô còn đang ngẩn ngơ ngay sau đó tay cô lại bị nhét vào tấm len mềm mại và ấm áp.

"Trời mưa lạnh." Người ấy nói.

"Cảm ơn." Ứng Ẩn không hỏi thêm mà chỉ cảm ơn.

Giữa không khí ẩm ướt của cơn mưa nhiệt đới, Ứng Ẩn khẽ ngửi, cô nhận thấy một mùi hương thoang thoảng. Có lẽ không thể gọi là nước hoa, vì nó khó tả, không phải mùi hoa, trái cây, cũng không phải mùi gỗ, nếu phải miêu tả thì đó là một mùi "sạch sẽ".

Cảm giác sạch sẽ, trong trẻo, giống như buổi sáng ở vĩ độ cao.

"Là lời dặn của vị khách kia." Người ấy nghiêng người, mỉm cười nói tiếp: "Anh ấy nhắn nếu muốn nghe tiếng mưa thì không cần phải để mình ướt."

Muốn nghe tiếng mưa thì không cần phải để mình ướt.

Ứng Ẩn cảm nhận, như lá chuối bị mưa đánh trúng phát ra âm thanh đồng cảm. Theo lời nói và ánh nhìn, cô lau nước trên lông mi nhìn về phía chiếc xe không xa.

Tán ô đen hơi ngửa lên.

Cô nhìn thấy người đàn ông ngồi sau xe.

Dù ngồi cũng thấy rõ dáng người anh ta cao ráo, cằm sắc nét và sống mũi cao.

Ánh mắt Ứng Ẩn mang theo sự biết ơn khách sáo, cô hy vọng khi ánh mắt giao nhau, có thể trả lại món nợ này ngay lập tức.

Người trong xe chỉ ngồi dựa lưng vào ghế, cơ thể thoải mái nhưng thẳng thớm, mắt khẽ nhắm, chân mày khẽ nhíu, chỉ để lại cho cô một cái nhìn im lặng và hơi bực bội.

Cô trong mưa, anh ta trong xe, một người ướt sũng, một người sạch sẽ.

Ánh sáng lờ mờ trong mưa làm góc nhìn anh ta không rõ ràng, có vẻ cao quý tự nhiên khiến người khác thấy xa cách.

Thực tế, ngay cả giúp người anh ta cũng không cần tự mình xuống xe mà chỉ cần trợ lý thân cận làm thay.

Ứng Ẩn nhìn thoáng qua, cô không liên tưởng anh ta với vị khách quan trọng trong bữa tiệc tối nay, người mà ai cũng mong chờ để tâng bốc - Cậu cả của Tập đoàn Thương Vũ.

Dù sao lời đồn đại nói Thương Thiệu dung mạo bình thường, nhưng người trong xe này, chỉ cần nhìn qua góc mặt và khí chất đã khiến người ta khó quên.

Chương 2: Nếu cô dẫn đường, tôi nghĩ là có

Chiếc xe bạc không dừng lại trước cửa xoay mà vòng qua, trực tiếp lái vào tầng hầm, chắc chắn là để đi thang máy VIP từ tầng hầm hai lên thẳng phòng tiệc.

Khi xe lướt qua bên cạnh, cửa sổ sau đã được kéo lên. Ứng Ẩn che ô đứng dưới mưa, nhìn thấy rõ hình bóng của mình phản chiếu trên kính xe bị ướt.

Quả nhiên là bộ dạng như ma.

Cô không biết rằng người đàn ông trong xe cũng đã ngước nhìn cô một chút và khẽ cười.

Lâm Tồn Khang, người đang cầm lái chợt khựng lại, liếc mắt qua gương chiếu hậu nhìn người ngồi sau.

Lâm Tồn Khang gần sáu mươi tuổi, tóc mai đã điểm sương, mọi người thường gọi ông là Chú Khang. Nhà họ Thương có năm anh chị em, mỗi người từ nhỏ đã có một quản gia lo liệu mọi việc sinh hoạt và dạy dỗ lễ nghi, khi trưởng thành còn phụ trách công việc cá nhân.

Lâm Tồn Khang chính là quản gia riêng của Thương Thiệu.

"Cậu chủ quen cô ấy sao?" Chú Khang lái xe ổn định vào tầng hầm, vừa hỏi.

Trước tuổi hai mươi, Thương Thiệu hầu hết hoạt động ở châu Âu,

sau hai mươi tuổi lại tập trung vào công việc của tập đoàn ở Hồng Kông, không quen thuộc với người và việc ở nội địa, càng không có giao thiệp cũ nào. Điều này, Lâm Tồn Khang biết rất rõ.

"Ông đã xem đoạn quảng cáo mới của Thi Kỳ chưa?" Thương Thiệu hỏi.

Thi Kỳ là một trong những sản nghiệp của nhà họ Thương, bao gồm sòng bạc, khách sạn và khu nghỉ dưỡng, hiện đang do chị cả Thương Minh Khâm quản lý. Đầu năm, Thi Kỳ chính thức công bố đại sứ toàn cầu đầu tiên, chính là Ứng Ẩn. Đoạn quảng cáo đó xuất hiện khắp nơi trên thế giới, bao gồm cả biển quảng cáo ở Las Vegas phát suốt ngày đêm.

Chú Khang tất nhiên đã xem qua. Ông nhớ lại một chút, đột nhiên hiểu ra: "Là nữ chính đó sao?"

Chiếc xe tiến vào tầng hầm hai, đỗ vào chỗ đã được đặt trước, Thương Thiệu cầm lấy áo vest, mở cửa xe bước xuống, khẳng định suy đoán của ông: "Là cô ấy."

Chú Khang ngạc nhiên, như khó tin rằng "ma nữ" vừa rồi và ngôi sao trong quảng cáo là một người. Ông nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu cười: "Thật không ngờ, trang điểm kỹ quá." Lại hỏi: "Cậu chủ nhận ra thế nào? Cách xa như vậy."

Thương Thiệu khựng lại bước chân, quay đầu nhìn ông một cái: "Ông càng già càng nhiều chuyện."

Chú Khang im lặng theo sau Thương Thiệu.

Chiếc vest đen không đuôi có chất liệu và độ bóng tuyệt vời nhưng Thương Thiệu lại khoác hờ lên vai. Anh bước vào thang máy, trong lúc chờ đợi, từ từ mặc vào, sau đó chỉnh lại nút cà vạt bằng ngón tay thon dài. So với những vị khách ăn mặc bảnh bao trong phòng tiệc, anh lại giống như bị bắt vào làm nền hơn.

Thang máy vang lên, báo hiệu đã đến nơi. Cửa thang máy mở ra, bộ dạng nhàn nhã khó chịu của anh bị Trần Hữu Hằng bắt gặp.

"Đến sớm thật đấy." Trần Hữu Hằng trêu chọc.

Thương Thiệu nói giọng bình thản như bước đi của mình: "Không muộn."

Hai người bắt tay, ôm nhau, thân quen vỗ vai: "Lâu quá không gặp."

Cửa thang máy khép lại, chú Khang đứng bên cạnh ấn số tầng.

"Ngôi nhà mới thế nào rồi?" Trần Hữu Hằng hỏi, "Thủy cung đó, tôi đoán anh sẽ thích."

"Cá mập voi không ổn, tôi lo nó không thích nghi, bên Nga đã cử hai chuyên gia sang, đến lúc đó gặp người của anh."

Trần Hữu Hằng cười: "Hỏi anh, không hỏi cá."

Biệt thự mới của Thương Thiệu là mua lại từ tay anh ta. Ban đầu đó là thủy cung, có thế giới dưới nước và cửa sổ quan sát đại dương, sau này, trung tâm hải dương chuyển đến viện mới trong thành phố, nơi này trở thành cơ sở nghiên cứu sinh sản động vật biển, hợp tác với các tổ chức quốc gia. Thương Thiệu mua mảnh đất này nhưng không đuổi người, cả đội bảo tồn động vật vẫn làm việc tại chỗ.

Thương Thiệu lười nhác cười: "Cá không ổn, người cũng không ổn, chỉ nghĩ uống rượu không bằng về nhà ngắm cá."

Trần Hữu Hằng ném cho Thương Thiệu một điếu thuốc: "Lần này anh mua cả cảng, cả tàu, bao nhiêu tỷ rồi?"

Tập đoàn Thương Vũ kinh doanh khắp thế giới, nhưng trụ sở luôn ở Hồng Kông. Lần này là do các bộ ngành và chính quyền địa phương

mời, hợp tác với doanh nghiệp trung ương phát triển lĩnh vực y sinh, trọng tâm đặt ở Ninh Ba. Bề ngoài là hợp tác thương mại, thực ra có thể xem là nhiệm vụ chính trị.

Lĩnh vực y sinh là canh bạc của chính quyền địa phương trong hai mươi năm tới, tập đoàn Thương Vũ nhận nhiệm vụ này, đương nhiên cũng nhận được nhiều lợi ích tốt.

Mấy chục năm qua, nhiều doanh nghiệp Hồng Kông đến nội địa để lợi dụng chính sách, nói rất hay nhưng không thực hiện. Chính quyền rút kinh nghiệm, với tư cách là người kế thừa, quyết tâm của Thương Thiệu càng thu hút sự chú ý. Ít nhất, không thể cho người ta cảm giác anh sẵn sàng chạy về Hồng Kông bất cứ lúc nào.

Thương Thiệu nhếch môi, giọng điệu không rõ là đùa hay thật: "Lâu rồi không tiêu tiền, coi như vui."

Nếu như việc mua đất và an cư còn có thể chậm rãi, thì việc kia là cấp bách. Anh mới đến, rất cần sắp xếp quan hệ và tài nguyên, nhưng việc nối dây này không phải ai cũng làm được - phải là người đủ uy tín. Trần Hữu Hằng chính là người đủ uy tín đó.

Cửa phòng tiệc gần kề, Trần Hữu Hằng thu lại nụ cười, hỏi ý kiến vị khách quý: "Sao, đi vào cùng tôi, hay anh đi dạo trước?"

Anh biết Thương Thiệu kế thừa truyền thống khiêm tốn của nhà họ Thương, lại thêm tính cách cao ngạo, lạnh lùng, không muốn vừa vào đã thành tâm điểm, bị mọi người vây quanh.

Thương Thiệu cầm điếu thuốc mà Trần Hữu Hằng vừa ném cho, gật đầu: "Anh vào trước, tôi theo sau."

Danh sách khách mời vào tiệc được kiểm soát nghiêm ngặt, ngoại lệ duy nhất là vài ngôi sao, và một số danh nhân trong giới nghệ thuật, thời trang.

Thật đáng tiếc, lúc này, Ứng Ẩn thực sự không xinh đẹp chút nào.

Vừa vào phòng nghỉ, Nguyễn Dật đã kêu lên: "Chị Ứng! Chị sao vậy?"

Ứng Ẩn ném chiếc khăn choàng nửa ướt lên sofa: "Chị vừa bảo em tìm người lấy túi trang điểm, em đã tìm chưa?"

"Tìm rồi." Nguyễn Dật gật đầu, phấn khởi chỉ vào chiếc váy màu champagne: "Chiếc váy này đẹp quá, là bộ cao cấp mới ra mắt phải không?"

Ứng Ẩn "ừ" một tiếng: "Đừng bị lừa, lấy trực tiếp từ sàn diễn, không phải may đo."

"Hả?" Nguyễn Dậtkhông hiểu lắm.

Ứng Ẩn giơ cánh tay, kéo khóa váy đen từ lưng xuống, chiếc váy ướt sũng như một cánh hoa tàn bị lột xuống, để lộ thân hình mềm mại bên trong. Tỷ lệ eo và hông của cô rất đẹp, lưng không có chút mỡ thừa nào, Nguyễn Dật ngây người, vừa vì sự thoải mái của Ứng Ẩn vừa vì cơ thể cô.

Ứng Ẩn quay đầu cười: "Nếu là may đo thì mẫu đầu tiên phải mất một tháng, sao có thể xuất hiện ở đây? Nào, giúp chị mặc."

Người em nhỏ bước theo chỉ dẫn của cô, lấy chiếc váy cao cấp ra. Ứng Ẩn búi tạm tóc ướt thành một búi nhỏ, "Tìm cái gì lau đi..." Trong phòng nghỉ không có gì tiện, cô liếc thấy chiếc khăn choàng vừa ném xuống.

Thời gian hạn hẹp, cô không nghĩ nhiều.

Chiếc khăn lông mỏng được cầm lên, mùi thơm sạch sẽ lại xộc vào mũi. Trong xã hội thượng lưu, ai cũng muốn danh thiếp của mình lưu hương hai mươi tư giờ, Ứng Ẩn đã ngửi qua rất nhiều mùi,

nhưng mùi này lại xa lạ và để lại ấn tượng sâu sắc.

Là mùi chưa từng ngửi qua.

Nguyễn Dật ôm chiếc váy, nhìn Ứng Ẩn ngồi xuống sofa, dùng chiếc khăn choàng lau cơ thể. Đôi chân mảnh mai của cô rút ra khỏi đôi giày cao gót ướt, dưới ánh đèn, da cô trắng như ngọc. Chiếc khăn lông màu đỏ đậm từ bàn chân nhẹ nhàng lau lên đùi, tạo nên cảnh tượng đối lập mạnh mẽ.

Khi chiếc khăn lông hơi ướt lau qua vai, Ứng Ẩn nhớ đến góc mặt của người đàn ông trong xe Maybach.

"Của ai vậy?" Nguyễn Dật hỏi.

"Của chị." Ứng Ẩn hồi tỉnh, dứt khoát cắt đứt sự tò mò của cô.

Chiếc váy vừa vặn, nhưng đúng như cô nói, không hoàn toàn vừa vặn, có chút chật. Ứng Ẩn có dáng người chuẩn size 0, nhưng tự nhiên không thể gầy như siêu mẫu, mặc vào lại càng tôn lên vòng một và vòng ba.

"Những viên ngọc trên váy thật tinh xảo." Nguyễn Dật cẩn thận sờ thử, lại chạm vào tay áo phủ đầy cánh hoa: "Wow, như mây."

Ứng Ẩn cười: "Thích vậy à? Không có gì đâu, khi nổi tiếng rồi em sẽ mặc đến chán, chỉ muốn mặc áo thun đi thảm đỏ thôi."

"Là Sếp Tống tặng à?" Nguyễn Dật hỏi, lén quan sát biểu cảm của Ứng Ẩn.

Tống Thời Chương vừa trải qua cuộc hôn nhân tan vỡ, hiện tại độc thân, trong giới đã có tin đồn anh ta có ý định theo đuổi Ứng Ẩn — hoặc ngược lại, Ứng Ẩn có ý định bám vào anh ta. Dù thế nào đi nữa, Tống Thời Chương thực sự thường "mượn" Ứng Ẩn làm bạn đồng hành. Bất kể bữa tiệc của thương gia, tiệc từ thiện, hay tiệc

hậu sự kiện, chỉ cần có thể mang theo, anh ta đều mang theo.

"Là Sếp Tống cho "mượn"." Ứng Ẩn nhẹ nhàng sửa từ, dường như không nghe ra ý tứ của Nguyễn Dật, sau đó hỏi: "Máy sấy tóc đâu?"

Nguyễn Dật đưa máy sấy tóc cho cô, hỏi: "Chị Ứng, chị kiếm được nhiều tiền như vậy, chị đã từng mua đồ cao cấp chưa?"

Ứng Ẩn bật công tắc, nhìn cô một cách ngạc nhiên và hài hước: "Tự mua? Tại sao? Chủ nghĩa tiêu dùng không nên có, để tiền tiết kiệm ăn lãi thì tốt hơn không?"

Nguyễn Dật: "..."

Thật đáng khâm phục khi cô có thể nói như vậy. Một chiếc váy cao cấp hàng triệu, để trong ngân hàng, một tháng lãi nhiều lắm chỉ vài nghìn, e rằng không đủ trả tiền quản lý căn hộ của cô mỗi tháng.

Gió ấm từ máy sấy phả ra, Ứng Ẩn nghiêng đầu, dùng mức gió lớn nhất và nhiệt độ cao nhất để sấy tóc. Một lát sau, chuyên viên PR phụ trách tiếp đón họ mang theo túi trang điểm mở cửa bước vào: "Khó quá, không ai nghĩ đến việc chuẩn bị những thứ này."

Ứng Ẩn sấy khô tóc, buộc lọn tóc dài thành đuôi ngựa thấp, cầm lấy túi trang điểm, giơ lên: "Cảm ơn."

Cô quay vào phòng trong để rửa mặt tẩy trang, chỉ còn Nguyễn Dật và chuyên viên PR đối diện, hỏi thăm: "Buổi tiệc bắt đầu chưa?"

"Bắt đầu rồi." Chuyên viên PR thông suốt lòng người: "Sao cô không ra ngoài trước? Đợi ở đây cũng chán."

Nguyễn Dật thực sự có ý định này. Mạch An Nghiêm muốn cô mở rộng tầm mắt và rèn luyện bản lĩnh, nhưng theo Ứng Ẩn thì không rèn luyện được bản lĩnh, cô ấy quá nổi bật, khiến cô như một cọng cỏ — không, vì cô mặc váy bồng bềnh, nên là một "cọng cỏ" bồng

bềnh.

Nguyễn Dật gật đầu: "Vậy nhờ chị nói với chị Ứng là tôi ra ngoài trước nhé."

Chuyên viên PR mỉm cười gật đầu: "Được, nhờ cô vậy."

Nguyễn Dật vừa ra khỏi cửa đã gặp Tống Thời Chương. Người đàn ông này tựa vào tường hành lang, tay cầm ly whisky, rõ ràng là đang đợi Ứng Ẩn. Nghe tiếng bước chân, anh hơi ngẩng đầu, thấy không phải là Ứng Ẩn, ánh mắt lại trở nên bình thản.

Khi Nguyễn Dật đi qua anh, cô lấy hết can đảm chào hỏi: "Sếp Tống."

Tống Thời Chương gật đầu: "Cô ấy xong chưa?"

Nguyễn Dật nghĩ rất nhanh: "Chị Ứng còn đang chuẩn bị, anh không cần phải tự mình đợi ở đây."

Tống Thời Chương cuối cùng mới thực sự nhìn cô một cái: "Cô là..."

"Nguyễn Dật." Nguyễn Dật nói thêm: "Phim "Công chúa Bình An", anh là nhà sản xuất... tôi là nữ chính."

Một câu chuyện cổ tích lãng mạn, phim trực tuyến nhanh gọn, nhưng các khía cạnh đều đạt kết quả tốt. Đã phát sóng gần hai năm, Tống Thời Chương nghĩ một lúc, mới nhớ ra: "Không tồi, cô trở nên chín chắn hơn rồi."

Nguyễn Dật cười: "Anh đùa rồi. Vậy... tôi có thể mời anh một ly không?"

Tống Thời Chương cười nhẹ, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trẻ trung của cô, một lúc sau, anh đứng thẳng dậy: "Đi thôi."

Hành lang trở lại yên tĩnh, qua khoảng ba đến năm phút, cửa phòng nghỉ mở ra lần nữa, chuyên viên PR dẫn theo Ứng Ẩn, miệng nói: "Sếp Tống luôn đợi ở đây... hả? Sao không thấy ai?"

Tim Ứng Ẩn đang treo lơ lửng, khi nhìn thấy khoảng trống, thở phào nhẹ nhõm: "Có lẽ anh ta có việc phải đi."

"Cần tôi giúp cô liên lạc với anh ấy không?" Chuyên viên PR đã gọi điện cho đồng nghiệp ở bên trong. Trong hoàn cảnh như thế này, nếu cô ấy bị bỏ rơi một mình, cảnh tượng có lẽ sẽ rất tệ, huống hồ tất cả đã ngầm thừa nhận cô là bạn đồng hành của Tống Thời Chương, vì... thư mời của cô chính là do Tống Thời Chương đích thân yêu cầu.

"Không cần." Ứng Ẩn ngăn cô lại, "Tôi có thể tự lo, cô cứ làm việc đi."

Chuyên viên PR còn nhiều việc phải làm, sau khi từ chối xã giao một lúc cũng không khách sáo, bước nhanh đi.

Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt cô ấy biến mất hoàn toàn sau khi bóng dáng PR khuất. Ứng Ẩn tựa vào tường, chán nản đá nhẹ chân váy dài, sau đó gỡ búi tóc thấp phía sau ra. Mái tóc dài buông xuống, cô như một cô gái nhỏ chơi với chiếc vòng nhỏ màu đen.

Xong thật rồi, cô đi dưới mưa, sướng thì có sướng, nhưng vô cớ chọc giận Tống Thời Chương, bây giờ phải đi dự tiệc một mình.

Cảnh tượng sẽ rất tệ, hơn nữa là kiểu cảnh tượng mà người ta sẽ bàn tán mãi.

Biểu cảm buồn bã trên khuôn mặt cô sống động hơn nhiều so với nụ cười ngọt ngào vừa nãy, ít nhất trông như người sống. Thương Thiệu nhìn thấy từ góc đối diện, không khỏi nhếch môi cười nhẹ.

"Ai vậy?" Ứng Ẩn cảnh giác ngẩng đầu, nhìn về phía góc đèn chùm.

Hành lang dài và yên tĩnh trải thảm đỏ đậm, hai bên tường có giấy dán tường màu xanh đen với họa tiết vàng, treo đầy tranh sơn dầu cổ điển, một làn khói mờ ảo bay lơ lửng dưới đèn chùm.

Thương Thiệu cúi đầu nhìn điếu thuốc cháy dở trong tay, ánh mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nên nói là điếu thuốc bán đứng anh hay cô quá nhạy cảm?

Ứng Ẩn kiên nhẫn đợi một lúc, cuối cùng thấy một người đàn ông lạ từ trong bóng tối bước ra.

Cô ngẩn người, ấn tượng đầu tiên là sự quý phái. Anh mặc cả cây đen, áo sơ mi đen, vest đen, quần tây đen, nhưng chất liệu cực kỳ tinh tế, dưới ánh đèn hiện rõ các tầng lớp sâu sắc, khiến anh trông lạnh lùng và trầm lặng, như từ bãi biển đen của Iceland, xuyên qua sương mù lạnh và băng xanh mà đến.

Sau này, khi Ứng Ẩn kể lại cho anh nghe, anh bật cười, nói bằng tiếng Quảng Đông: "Ngớ ngẩn."

Ứng Ẩn không nhận ra anh ngay, chỉ thấy chiếc cà vạt Windsor của anh, màu đỏ thẫm rất quen thuộc. Từ nút Windsor trở lên, cổ của anh thẳng tắp, yết hầu rõ ràng.

Đối mặt với người lạ, Ứng Ẩn trở lại trạng thái quản lý biểu cảm quen thuộc. Cô mím môi, cúi đầu nhẹ, với sự kiêu hãnh và kiêu kỳ của một ngôi sao lớn, coi như đã chào hỏi.

Thương Thiệu không xa cô lắm, tay cầm điếu thuốc khẽ chìa ra: "Đợi chút."

Anh có giọng nói rất hay, thậm chí còn hay hơn vẻ ngoài, trầm, ấm, nhưng không quá dày, như một ly rượu vang đỏ lâu năm tốt nhất.

Ứng Ẩn không hiểu, cho đến khi người đàn ông trước mặt bước đến gần cô, rồi cúi xuống chỉnh lại váy màu champagne của cô một chút.

Động tác của anh cực kỳ tự nhiên, thái độ quý ông nhưng lơ đãng, ngược lại, Ứng Ẩn từ trên cao nhìn xuống lại căng thẳng, mọi dây thần kinh trong cơ thể đều căng cứng.

Sau khi chỉnh lại váy, Thương Thiệu đứng dậy, lùi lại một chút, ánh mắt từ dưới lên nhìn cô, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Ứng Ẩn. Anh lịch sự nói: "Rất hợp với cô."

Ánh mắt của anh giống như con người anh, nhạt nhòa và kiềm chế, lịch sự nhưng xa cách, rõ ràng là lời khen ngợi, nhưng lại khiến người ta cảm thấy anh chẳng mấy hứng thú, chỉ là lịch sự mà nói.

Hai người đứng gần nhau, hương thơm trong hơi thở mơ hồ.

Là cảm giác trong lành như buổi sáng.

Quá đặc biệt, Ứng Ẩn vô thức thốt lên: "Là anh."

Thương Thiệu dừng lại. Anh không ngờ sẽ bị nhận ra, cũng không có ý định bị nhận ra.

Ứng Ẩn nghĩ mình nói chưa rõ ràng, nói cụ thể hơn: "Cảm ơn ô và khăn choàng của anh."

Cô cảm thấy mình và người trước mặt, ít nhiều cũng có chút duyên phận, anh đã thấy cô trong tình trạng thảm hại nhất.

So với một căn phòng đầy người thượng lưu bóng bẩy, cô thà trò chuyện với anh nhiều hơn một chút.

"Chuyện nhỏ, không cần bận tâm." Thương Thiệu thản nhiên nói.

Sự thản nhiên của anh kết hợp với khí chất quý phái, vô tình tạo ra

cảm giác lạnh lùng giữ khoảng cách. Ứng Ẩn hiểu ra.

Anh nghĩ cô không xứng đáng.

Chuyện gặp gỡ lãng mạn cũng cần có định nghĩa. Không có định nghĩa, anh và cô, chỉ là người đưa ô trong mưa, có định nghĩa, mới gọi là gặp gỡ. Nhưng cô không có tư cách được định nghĩa.

Ứng Ẩn luôn không tự chuốc khổ vào mình, thản nhiên mím môi cười, nụ cười rực rỡ: "Nói như vậy, chiếc khăn choàng có lẽ cũng không cần trả lại."

Thương Thiệu dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn đầy cát trắng bên cạnh, thở ra hơi cuối cùng, nheo mắt cười nhẹ: "Cô có biết đường đến phòng tiệc không?"

Ứng Ẩn ngạc nhiên, gật đầu.

Thương Thiệu nhìn cô: "Xin lỗi, tôi lạc đường rất lâu rồi, không biết cô có thể dẫn đường không?"

Có chuyện trùng hợp vậy sao? Cô vừa lo lắng làm sao xuất hiện mà không mất mặt, anh liền mời cô dẫn đường. Ứng Ẩn do dự: "Anh không có bạn đồng hành sao?"

"Nếu cô dẫn đường, tôi nghĩ là có."

Ứng Ẩn mím môi, người luôn rất tự nhiên lại sinh ra một chút căng thẳng. Cô được lợi lại giả vờ khôn ngoan, bướng bỉnh nói: "Chỉ dẫn đường thôi."

Thương Thiệu cười, một tay đút vào túi quần, tay kia lịch sự chìa ra: "Mời."

Trong phòng tiệc.

Mọi ánh mắt đều tìm kiếm. Cậu cả của Tập đoàn Thương Vũ có đến không? Nghe nói đã đến, vậy là ai? Ai cũng sợ mình không nhận ra, bỏ lỡ quý nhân trong đời, cũng có người cầm ly champagne cười mà không nói, tự tin chờ đợi.

Khi cửa mở ra, gió biển qua khung cửa nửa mở, mang theo hơi ẩm của mưa thu, cùng thổi qua tóc hai người đứng ở cửa.

Mọi ánh mắt đều biến đổi, mặt người nào cũng biến sắc.

Nguyễn Dật "ồ" một tiếng, không để ý Tống Thời Chương suýt làm đổ ly champagne.

Chương 3: Người đàn ông ưa nhìn

Ứng Ẩn không biết tại sao lai có thay đổi sắc thái nhỏ nhặt ở hiện trường, cô nghĩ là do mình đến trễ, hơn nữa ánh sáng xung quanh quá rực rỡ nên bị người khác coi là người kiêu ngạo. Cô đứng thẳng lưng, bước đi vài bước với phong thái thanh thoát, vẫy tay chào hỏi vài gương mặt quen thuộc một cách tự nhiên và điêu luyện.

Ánh mắt của Thương Thiệu lộ ra vẻ thú vị. Cô diễn trò giả vờ một cách kiêu kỳ như một con thiên nga kiêu hãnh, anh vốn đã quen với sự giả dối cũng không ngờ có người có thể diễn giả dối một cách nông cạn như vậy. Nhiều người khi nói dối đều cố gắng tỏ ra chân thành, nhưng người phụ nữ này không như thế, cô diễn trò một cách rộng rãi, công khai cho người khác biết rằng cô đang giả vờ làm màu.

Thương Thiệu đột nhiên hiểu ra, đó chính là sự kiêu ngạo của cô. Trong ánh sáng danh vọng và lợi ích đầy phòng tiệc này, cô phải tỏ ra thân thiện, nhưng lại lười biếng làm cho trọn vẹn.

Anh muốn cười, nhưng giữa tiếng nâng ly va chạm, một lời chia tay công việc vang lên bên tai: "Tạm biệt anh, hẹn gặp lại."

Thương Thiệu dừng bước một chút, chưa kịp trả lời đã thấy Ứng Ẩn vui vẻ bước đi về phía một người phụ nữ khác bên bàn ăn mà không ngoái đầu lại.

"Chào chị yêu, chị cũng ở đây à?" Ứng Ẩn khéo léo chào hỏi và khoác tay lên cánh tay của người đó.

Bên cạnh cô gái có nhiều thương gia khác, khi bị Ứng Ẩn khoác tay, nụ cười của cô ta có chút cứng lại, cũng khéo léo nở rộng nụ cười: "Lâu rồi không gặp, em yêu, dường như em lại gầy đi rồi."

Người thương gia bị hai người phụ nữ này chào đón nhiệt tình đến nỗi tim anh ta đập loạn, ngượng ngùng hỏi: "Cô Cựu, cô không giới thiệu sao?"

Trương Thành Vãn nâng tay lên, khéo léo chỉnh lại tóc đã được búi thấp: "Anh Tô thật thích đùa, còn cần tôi giới thiệu sao? Đây không phải là Ứng Ẩn nổi tiếng đó sao? Hai giải thưởng Nữ diễn viên xuất sắc nhất, anh Tô không nhận ra? Có lẽ là cố tình."

Ứng Ẩn cảm thấy lưng cô dưới bộ lễ phục nhanh chóng nổi da gà, nhưng cô cố giữ bình tĩnh, gật đầu chào người họ Tô trước mặt: "Rất vui được gặp, Anh Tô, cứ gọi tôi là Tiểu Ẩn nhé."

Người họ Tô đúng là giả vờ, khi Trương Thành Vãn làm dáng đã bị cuốn hút lại đi bắt tay Ứng Ẩn, cười đến nỗi da mặt đã quá năm mươi tuổi của ông ấy rung lên: "Tiểu Ẩn, làm sao tôi không nhận ra được? Chỉ là cô không đi cùng Anh Tống nên tôi không dám nhận."

Hai người chào hỏi một hồi, cuối cùng Trương Thành Vãn cũng đẩy lui được người đó, cô ấy nhanh chóng rút tay khỏi tay Ứng Ẩn, cười gượng gạo: "Cô không thấy ghê tởm sao?"

Ứng Ẩn nâng ly champagne trên bàn ăn, linh hoạt nói: "Cảm ơn chị Vãn đã giúp tôi, cheers."

Trương Thành Vãn là một trong số ít nữ diễn viên có kinh nghiệm lâu năm và địa vị cao nhất hiện nay - nhưng không phải được mời với danh nghĩa là ngôi sao, mà là "bà vợ tương lai" của ông Cựu. Vì thế, cô tự nhận thức mình có địa vị khác với Ứng Ẩn, không có nhiều lời để nói, nhiều thêm một câu cũng là nâng cao địa vị cho người khác.

Ứng Ẩn từng gặp nhiều người, trong đầu như có một danh bạ chứa đựng tất cả thông tin về các đại gia ở miền Nam Trung Quốc, ai là người thừa kế, họ tên gì, trông như thế nào, thích phong cách gì cô đều rõ ràng. Cô nhìn quanh một lượt nhưng không thấy người, khẽ đụng nhẹ vào tay Trương Thành Vãn: "Cựu Mông không đến sao?"

"Mông" trong tên không có ý nghĩa tích cực, nhưng là kỳ vọng của các bậc trưởng bối trong giới.

Đúng vậy, người bình thường mong con cái thành đạt, nhưng những người ở đỉnh cao của kim tự tháp mới có thể chúc phúc cho thế hệ sau đơn giản, cả đời ngu ngơ.

Trương Thành Vãn có vẻ hơi bất thường, giọng điệu cũng không nhiệt tình: "Anh ấy bị ốm, hôm nay chỉ có mình tôi đến."

Ứng Ẩn im lặng "wow" một cái, biểu cảm tươi sáng: "Chưa tổ chức đám cưới đã phải thay mặt tham dự rồi."

Trương Thành Vãn bị lời khen thẳng thắn của Ứng Ẩn làm cho có chút hài lòng, cô điều chỉnh lại giọng điệu: "Không cần ghen tị, nếu cô có thể lấy được Anh Tống thì cũng tốt như vậy."

Ứng Ẩn biết người khác đồn đại về mối quan hệ của cô với Tống Thời Chương như thế nào, cũng không vội giải thích, chỉ mỉm cười không bình luận.

Trong năm năm qua, mỗi năm đều có sự cạnh tranh giữa hai người ở các lễ hội điện ảnh Sao Tỏa hay Ngân Hà. Hai người đã quen với việc trở thành đối thủ, Trương Thành Vãn hỏi cô một câu, cũng muốn tìm hiểu lại: "Người đi cùng cô là ai?"

Cô hỏi rồi liếc nhìn người đàn ông đã đứng bên Trần Hữu Hằng, bên cạnh còn có các đại biểu khác, rồi cùng nhau suy đoán.

"Không biết." Ứng Ẩn trả lời.

Trương Thành Vãn nheo mắt lại: "Không biết? Không biết thì sao lại cùng vào?"

Ứng Ẩn không thể giải thích, chỉ có thể lấp liếm: "Nói dài dòng và hỏi nhiều vậy sẽ khiến Anh Cửu sẽtức đấy."

Trương Thành Vãn hừ một tiếng. Cô ta chế giễu Ứng Ẩn chưa vào được giới, không hiểu biết và không có mắt nhìn. Hôm nay, tất cả những người có mặt đều đến vì người đàn ông đó, nếu Cửu Mông ở đây, không chỉ không tức giận mà còn kéo cô ta đi hỏi thăm và trò chuyện.

"Cô có biết Thương Thiệu không?" Trương Thành Vãn hỏi.

"Một lần ở bữa tiệc, có người chỉ qua." Ứng Ẩn trả lời, "Anh ta đứng xa, lúc xuất hiện thì được nhiều ngôi sao vây quanh, tôi không thấy rõ. Sao vậy?" Cô đứng thẳng người, có chút ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay anh ta đến sao?"

"Trời ơi, cô đúng là đến để chạy KPI rồi." Trương Thành Vãn chế nhạo.

Ứng Ẩn hơi ngẩn ra, nhìn quanh một lượt nữa.

Dưới ánh sáng lấp lánh và mềm mại, cô nhanh chóng nhìn nhận từng người, cuối cùng dừng lại trên gương mặt của người đàn ông đó vài giây. Anh trông như rất quen với Trần Hữu Hằng, anh đang bắt tay và trò chuyện với người khác dưới sự giới thiệu của anh ta.

Ứng Ẩn hoàn toàn không nhận ra mình đã nhìn lâu như vậy, cô chỉ chú ý đến việc anh cầm ly whisky trong tay trái, dáng vẻ tự nhiên như cầm một ly Starbucks, trên gương mặt lạnh lùng vẫn có chút cười, là sự lịch sự, nhưng chỉ dừng lại ở mức độ đó.

Anh ta trông như hoàn toàn thoải mái với loại sự kiện này.

"Rốt cuộc có anh ta không?" Trương Thành Vãn thúc giục.

Ứng Ẩn thu hồi ánh mắt: "Không có, anh ta trông khá bình thường, tôi cũng không nhớ rõ."

Trong bữa tiệc cưới của ai đó, cũng là nơi tụ tập của các nhân vật nổi tiếng, huyền thoại nhạc pop cũng chỉ là một phần của buổi trình diễn. Ứng Ẩn vì có chút quen biết với cô dâu mới nên được ngồi gần, nhưng vẫn còn xa bàn chính. Lúc đó đông nghịt người, không khí sôi động đột nhiên im lặng, rồi lại khẽ thì thầm. Có người va vào tay cô, thở hổn hển: "Này, Thương Thiệu đấy!"

Ứng Ẩn ngẩng đầu liếc nhìn, ánh mắt vượt qua những người khác, thấy vài người đàn ông mặc âu phục. Họ trông rất "giàu có", người ở giữa trông khá bình thường. Cô xác định ngay, lột vỏ tôm với vẻ chán nản: "Cũng khá bình thường."

*

Trương Thành Vãn cuối cùng nhận ra cô không đáng tin cậy, liếc mắt: "Hừ, suốt ngày khoe khoang là người trong giới, vậy mà còn không nhận diện nổi một người, lại còn muốn gả vào gia đình giàu có? Ngay cả cơ hội ngay trước mắt mà cô cũng không nắm bắt được!"

Ngưng lại một chút, Ứng Ẩn cắn môi, bị đàn chị lớn tuổi trách móc thậm tệ, cứng đầu nói: "Dù sao thì không phải là người bên cạnh Trần Hữu Hằng."

Trương Thành Vãn cũng không vội vàng, trong lòng lẩm bẩm, gia đình thương gia này quá kín đáo, dù một số ngành nghề đã giao cho con trưởng quản lý, nhưng hai người họ vẫn ít khi lộ diện. Trong các cuộc họp báo, thường do các giám đốc công ty hoặc cha của họ, Thương Cảnh Nghiệp, xuất hiện. Tài liệu hình ảnh về năm đứa con của nhà họ Thương rất ít, mãi đến khi cậu con trai thứ hai, Thương

Lục vào ngành giải trí làm đạo diễn mới có thêm chút thông tin.

Một vài thương gia khác tiếp tục đến nói chuyện, sau khi hai người tiếp đãi một hồi, Trương Thành Vãn chuyển chủ đề sang Tống Thời Chương: "Người đàn ông của cô sao lại đi chăm sóc cô gái nhỏ thế?"

Ứng Ẩn sớm đã nhận thấy Nguyễn Dật và Tống Thời Chương ở cùng nhau, trong lòng bình tĩnh như mặt hồ, không có cảm xúc dư thừa. Cô đã từng âm thầm quanh quẩn với Tống Thời Chương một thời gian, nhưng không phải thực lòng, chỉ vì Tống Thời Chương là một người đã ly hôn, địa vị và thân phận đều đủ tiêu chuẩn, cô mới lợi dụng để đối phó với những ánh mắt không thiện cảm.

Toàn giới đều biết Ứng Ẩn muốn gả vào gia đình giàu có. Một người phụ nữ đẹp trong việc cầu tài, càng kiêu ngạo thì càng dễ gây sự chú ý.

Khiến cho người thanh cao phải sa ngã, người kiêu ngạo phải hạ thấp, người có mắt cao hơn đầu phải cười nịnh là trò chơi mà những người giàu có trong giới này vui thích. Cô không có kinh nghiệm, thế nên dù là diễn viên nổi tiếng, đóng phim mấy chục triệu, ở những bữa tiệc chỉ có thể phục vụ trà nước, bị khen ngợi chút ít rồi phải giả vờ ngây thơ nghe những câu chuyện bẩn thỉu.

Cô chán ghét nên chỉ có thể dùng Tống Thời Chương làm cái cớ.

Ứng Ẩn hiếm khi nói thật lòng, lúc này nói với Trương Thành Vãn: "Tôi không muốn giả vờ thành thật."

Cô đối với Tống Thời Chương chỉ là giả vờ, nhưng Tống Thời Chương lại làm cô không thể hiểu nổi. Sự chiếm hữu của anh ta ngày càng mạnh mẽ và luôn đến vào thời điểm không thích hợp.

Ứng Ẩn thực sự cảm thấy sợ, sợ mọi chuyện sẽ trở nên rối ren. Dù sao, Tống Thời Chương là một nhà sản xuất nổi tiếng trong giới, lại là bạn của ông chủ công ty giải trí Chân Dã của cô, cô không thể

nào đắc tội.

Trương Thành Vãn mỉm cười hiểu ý, thở dài, nói bằng tiếng Quảng Đông dịu dàng, không biết là cảm thán hay chế nhạo: "Cô ngốc à? Người khác đều giả vờ trong sáng rồi tìm vàng, không như cô."

Nhìn vào chiếc váy haute couture của Ứng Ẩn, Trương Thành Vãn tiếp tục: "Váy đẹp thế này, Tống Thời Chương để cô mặc lần đầu, có phải là muốn công khai toàn thế giới không?"

Ứng Ẩn đang bực bội vì điều đó nên quyết định không nói gì nữa.

Một lúc sau, thấy xung quanh cô ngày càng có nhiều người đàn ông đến nịnh nọt, Tống Thời Chương rời khỏi Nguyễn Dật đi đến gần.

"Không đến tìm tôi sao?" Anh hỏi, giọng điệu ôn hòa.

Trương Thành Vãn thông minh rời đi, Ứng Ẩn mỉm cười: "Nhìn ra anh đang bận."

Tống Thời Chương cảm thấy Ứng Ẩn đang ghen tị với Nguyễn Dật, trong lòng rất hài lòng.

Ánh sáng từ đèn pha lê trong suốt ấm áp, sắc đẹp bình thường cũng trở nên lấp lánh, huống hồ người trước mặt anh. Anh chăm chú quan sát, rõ ràng là đã tẩy trang, hiện tại chỉ trang điểm nhẹ, nhưng càng làm nổi bật các đường nét thanh tú của cô, đôi môi đỏ và tóc đen cuộn lại hòa quyện, phong cách Đông phương uể oải.

Ứng Ẩn đang đợi Tống Thời Chương chất vấn cô vì sao ra ngoài bị mưa, nhưng anh chẳng hỏi gì, chỉ nói: "Váy rất hợp với em."

Trong chiếc Maybach, người đàn ông cũng nói như vậy, Ứng Ẩn nhớ lại, ánh mắt mềm mại, khóe môi mỉm cười.

Sự mơ màng rõ ràng này khiến Tống Thời Chương nhíu mày: "Sao

không hỏi tôi vừa rồi sao lại đi cùng Nguyễn Dật?"

Ứng Ẩn nghĩ có gì phải hỏi, chân trên người anh, hỏi anh cũng chẳng giữ được anh. Nhưng cô cũng biết Tống Thời Chương muốn chơi trò ghen tuông, nên thẳng thắn nói: "Hỏi thì có ích gì? Hỏi thì anh không đi nữa sao?"

Tống Thời Chương đúng như dự đoán, ánh mắt hẹp lại, biểu hiện hài lòng. Khi phục vụ mang khay qua, anh lấy hai ly rượu, đưa cho Ứng Ẩn một ly: "Đã đến rồi, uống với tôi một ly nhé."

Khách mời và chủ nhà uống rượu là lẽ thường tình nhưng Tống Thời Chương lại có ý đồ khác. Anh bước qua một nửa sảnh tiệc, không chút bận tâm nói: "Nghe nói cô từng theo đuổi Trần Hữu Hằng."

Không biết là chuyện cũ từ khi nào mà anh còn nhớ. Ứng Ẩn bình thản hít một hơi sâu, giọng điệu có chút hối hận: "Khi đó tôi không biết."

"Theo tôi biết, lúc đó anh ta đã đeo nhẫn cưới."

Ứng Ẩn thực sự cảm thấy ngượng ngùng: "Sếp Trần lăng nhăng bên ngoài, tôi tưởng anh ta đeo nhẫn chỉ để chơi, hoặc... có mối quan hệ mở."

Cô không biết Tống Thời Chương sao lại lôi chuyện cũ ra để trừng phạt mình. Hơn nữa, cô có ý định xấu nhưng không dám làm, chỉ vì thấy người đàn ông giàu có và đẹp trai, nhất thời muốn chinh phục, nếu Trần Hữu Hằng đồng ý, có lẽ cô còn chạy nhanh hơn ai hết.

Dù sao... cô không có kinh nghiệm, sao có thể thật sự dễ dàng lên giường được.

Tống Thời Chương cúi đầu liếc cô: "Khi tôi cưới, sao không thấy em theo đuổi tôi?"

Ứng Ẩn trong lòng cảnh giác, nghe Tống Thời Chương vừa cười vừa hỏi thêm: "Sao, anh cho rằng mình không đẹp bằng anh ta hay là có đạo đức hơn?"

Ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể cảm nhận được sự ghen tuông và giận dữ không bình thường của Tống Thời Chương.

Mời cô làm bạn gái mà không thông báo, đột nhiên bắt cô thay đồ, mặc haute couture toàn cầu đầu tiên -- hôm nay tất cả mọi thứ, hóa ra đều là để tuyên bố chủ quyền trước mặt Trần Hữu Hằng. Ứng Ẩn đột nhiên hiểu ra, trong lòng cũng cảm thấy như có tiếng đập.

Tống Thời Chương điên rồi, anh thực sự coi cô là của anh!

Tống Thời Chương thích sự thông minh của cô, nhưng lại ghét sự không ổn định và kiêu ngạo của cô. Anh nhìn về phía người đứng bên cạnh Trần Hữu Hằng, cười lạnh. Anh không ngờ, chỉ vì cô đi ra ngoài bị mưa, anh định trừng phạt cho cô một bài học nhỏ, cô lại chớp lấy cơ hội bám vào một người đàn ông quyền lực khác.

"Vì sao em lại đi vào cùng anh ta?" Anh ta không nêu tên, nhưng cả hai đều biết.

Ứng Ẩn nói thật: "Tôi đã nói rồi mà anh không tin. Anh bỏ rơi tôi, tình cờ gặp anh ta, anh ta nói bị lạc đường nên tôi dẫn anh ta vào."

Cuộc gặp gỡ trong mưa, tình nghĩa đưa ô, chiếc khăn choàng đã chạm vào cơ thể trần truồng của cô, cô không đề cập đến.

Tống Thời Chương im lặng đi hết đoạn đường tiếp theo, như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của Ứng Ẩn.

Càng gần chủ nhà, trái tim Ứng Ẩn càng đập mạnh. Cốc champagne của cô ấm lên, lòng bàn tay và các ngón tay đều ẩm ướt, gần như không cầm nổi cốc pha lê mỏng manh.

Cho đến khi hai người đứng yên, Thương Thiệu mới kết thúc cuộc trò chuyện với những người bên cạnh, quay sang, ánh mắt trở lại bình thường nhìn Ứng Ẩn.

Tống Thời Chương trước tiên chạm cốc với Trần Hữu Hằng: "Lâu không gặp, Vic."

Hai người khách sáo chạm vai, sau đó, anh tự nhiên chuyển sang hướng khác, nâng ly chào Thương Thiệu, hỏi: "Vị này là?"

Anh dĩ nhiên đoán ra là ai, chỉ chờ Trần Hữu Hằng giới thiệu. Trần Hữu Hằng vừa định nói, Thương Thiệu đã mở lời trước, miệng cười lơ đãng: "Lady first, không bằng trước tiên giới thiệu khách mời nữ duy nhất có mặt."

Tống Thời Chương ngừng lại một chút, ôm vai Ứng Ẩn: "Đây là Ứng Ẩn, Cô Ứng," rồi giả vờ nói vui vẻ: "Vừa rồi hai người cùng vào, sao lại không quen biết?"

Thương Thiệu đến lúc này mới thực sự gọi Ứng Ẩn: "Cô Ứng."

Anh quá đáng, biết tên cô từ lâu, lại cố đợi người giới thiệu chính thức mới chịu gọi.

Ứng Ẩn chỉ nghĩ mình không nổi tiếng đến vậy, nên người đàn ông trước mặt không nhận ra cô. Cô mỉm cười giả tạo, đang định nói vài câu, thì nghe thấy giọng nói trầm thấp lạnh lùng từ phía đối diện khen cô: "Cô Ứng tối nay rất rực rỡ."

Lời khen về vẻ đẹp này, Ứng Ẩn có thể nghe cả trăm câu trong một ngày, không có lý do gì chỉ dựa vào "rực rỡ" mà khiến mặt cô đỏ lên.

Nhưng cô thực sự cảm thấy mặt mình ấm lên, thậm chí có phần lúng túng, như lần đầu được khen.

Tống Thời Chương cúi đầu nhìn Ứng Ẩn đầy tình cảm, không biết là

cố ý hay sao, nhẹ nhàng đặt tay lên đường cong eo của cô, thì thầm: "Còn không cảm ơn?"

Ứng Ẩn toàn thân cứng đờ, hơi thở không ổn, đến nỗi ly champagne trong tay cũng hơi rung.

"Cảm ơn--" cô ngập ngừng: "......anh, anh rất có mắt nhìn."

Thương Thiệu lần đầu tiên cười trong bữa tiệc hôm nay. Anh cúi đầu cười một chút, đưa tay ra, ánh mắt vượt qua những người khác, nhìn cô đầy ý nghĩa: "Rất vui được gặp, Thương Thiệu."

Nụ cười giả tạo trên mặt Ứng Ẩn ngay lập tức biến mất, cả người ngơ ngẩn.

Thương Thiệu, Thương Thiệu nào?

Trên thế giới có thể có nhiều người cùng tên Thương Thiệu, nhưng không có Thương Thiệu nào có sự hoành tráng như vậy, luôn đến trễ nhất, bảo vệ mở đường, các ngôi sao vây quanh.

Đến khi Thương Thiệu gật đầu với cô, cô mới tỉnh mộng, ngốc nghếch nắm tay anh.

Bàn tay anh rộng lớn và khô ráo, càng làm tay cô cảm thấy ẩm ướt, như có điều gì đó không đúng.

Nhưng có điều gì không đúng? Lan truyền tin đồn về cậu chủ này là "người không ưa nhìn", chắc... không đáng tội chết chứ?

Chương 4: Bảo vệ tôi!

Đối mặt với ánh đèn flash không bao giờ chớp mắt, biểu cảm trên mặt ngôi sao nữ đột nhiên mất kiểm soát trông rất nổi bật.

Ba người đàn ông đều thấy sự ngơ ngác và lúng túng của Ứng Ẩn. Trần Hữu Hằng đoán được một phần, bật cười hỏi: "Sao thế, anh vẫn chưa tự giới thiệu với cô ấy à?"

Thương Thiệu lịch sự: "Là lỗi của tôi."

Ánh mắt anh vẫn dừng trên khuôn mặt của Ứng Ẩn, không có chút né tránh hay lưỡng lự nào, nhưng cũng không quá áp lực, không khiến người khác cảm thấy mất lịch sự. Nói cho cùng, ánh mắt anh ta quá nhẹ nhàng cùng với nụ cười ôn hòa vừa đủ trong mắt, không để lại chút cảm xúc dư thừa.

Trong đầu Ứng Ẩn như một mớ bòng bong, lúc thì muốn hỏi anh ta có phẫu thuật thẩm mỹ không, lúc lại tự hỏi mình đã nói với bao nhiêu người anh ta tầm thường, không đáng chú ý. Liệu có làm phật lòng Thái tử hay không.

Cuối cùng, tất cả đều biến thành ý nghĩ muốn trốn thoát.

Cô giơ tay lên, nghiêng mặt, giả vờ nhức đầu, nhanh chóng tính toán lý do rời đi. Đúng lúc đó, Tống Thời Chương hỏi: "Có phải không thoải mái không?"

Ứng Ẩn lập tức gật đầu, đôi lông mi trang điểm nhẹ nhàng cũng khép lại, "Có lẽ là bị trúng gió nhẹ."

Tống Thời Chương vốn dĩ mang cô đến đây để khẳng định chủ quyền, giờ lại chỉ muốn lập tức đưa cô đi giấu đi, liền thuận miệng nói: "Để tôi đưa em về."

Nhưng ngay giây tiếp theo, lý trí đã trở lại với Tống Thời Chương. Anh ta đã cắm rễ trong ngành giải trí hai mươi năm, sớm đã cân nhắc việc chuyển đổi tài sản, các dự án bình thường đương nhiên không lọt vào mắt anh ta, nhưng cao cấp hơn thì cần phải chơi trong giới thượng lưu. Vì một người phụ nữ mà rời khỏi buổi tiệc quan trọng như vậy rõ ràng là không khôn ngoan.

Sự cân nhắc và do dự của anh ta chỉ trong một khoảnh khắc nhưng đã bị Trần Hữu Hằng bắt được. Anh ta gọi người quản lý đến: "Đưa Cô Ứng về phòng nghỉ." rồi quay sang Tống Thời Chương, khéo léo giữ lại: "Tiệc mới chỉ bắt đầu, sao phải vội vàng rời đi?"

Một nhân viên PR nhanh chóng đến dìu Ứng Ẩn, dẫn cô đến cửa đi vào phòng nghỉ. Ứng Ẩn nhận ra nhân viên PR này chính là người đã đưa túi trang điểm cho cô trước đó.

Buổi tiệc khó tránh có người uống say hoặc có những nhu cầu vui vẻ tạm thời khác, ai biết được? Vì vậy, phòng nghỉ chắc chắn đã được bao trọn và chuẩn bị sẵn. Khách sạn không nhiều phòng, đi theo phong cách nhỏ và kín đáo, nhưng vẫn phân thành các loại từ trung bình đến cao cấp.

Ứng Ẩn ban đầu nghĩ rằng nhân viên PR sẽ sắp xếp cho cô nghỉ ngơi ở phòng thường, không ngờ lại được đưa đến phòng suite cao cấp.

Phần lớn là vì mặt mũi của Tống Thời Chương.

"Đây là hotline của quản gia phòng này, đây là danh thiếp của tôi." Nhân viên PR đưa thông tin liên lạc: "Bất kỳ yêu cầu nào cô đều có thể chỉ đạo chúng tôi, coi chúng tôi như trợ lý mà sử dụng."

Ứng Ẩn gật đầu, khi nhân viên PR chuẩn bị rời đi, cô gọi lại: "Phòng này sẽ không có người khác vào, đúng không?"

Cô hỏi rất tế nhị, nhân viên PR có lẽ không hiểu: "Anh Thương có thể sẽ đến thăm cô."

"Anh Thương?" Ứng Ẩn còn ngạc nhiên hơn, quên mất mình đang đóng vai người bệnh, vẻ mặt nghi ngờ: "Liên quan gì đến anh ta?"

"Là Anh Thương chỉ thị sắp xếp Cô Ứng ở đây." Nhân viên PR sợ nói nhiều sai nhiều, kéo tay nắm cửa, mỉm cười trước khi ra ngoài: "Nếu cô không muốn bị làm phiền, hãy bấm nút "không làm phiền"."

"Không, ý tôi là--" Ứng Ẩn nhanh chóng giữ chặt cửa, hành động dữ dội khiến cô gái nhỏ hoảng sợ.

"Cô, cô nói đi..."

Không còn thời gian để chơi trò ú tìm nữa. Ứng Ẩn liều mình, hỏi thẳng: "Thương Thiệu có thẻ phòng không? Anh ta sẽ không vào chứ?"

Cô gái PR ngẩn ra một chút, cuối cùng hiểu, bật cười: "Có vẻ cô chưa hiểu rõ Anh Thương, anh ta không phải loại người như vậy." Cô chớp mắt, quay lại nụ cười chuyên nghiệp: "Chúc ngủ ngon, tôi đảm bảo không ai khác có thẻ phòng này - dù là Anh Thương hay Anh Tống."

Ứng Ẩn thấy cô ấy lanh lợi liền hỏi: "Cô tên gì?"

"Trang Đình Văn, gọi tôi là Tina hoặc A Văn đều được."

Ứng Ẩn nghiêm túc gọi cô ấy là "Đình Văn", nói: "Bảo vệ tôi nhé."

Trang Đình Văn nghiêng đầu: "Sure, ai bảo tôi là fan của cô?"

Sau này Ứng Ẩn mới biết, lời nhờ vả này của cô vô cùng quan trọng, vì Tống Thời Chương thực sự đã hỏi quầy lễ tân lấy thẻ phòng này, nhưng lại bị Trang Đình Văn ngăn lại. Không biết cô nhân viên PR nhỏ bé lấy đâu ra dũng khí từ chối Tống Thời Chương.

Tiễn người đi, trong phòng trở nên yên tĩnh. Ứng Ẩn đá bỏ giày cao gót, tháo trang sức nặng nề, cuối cùng cởi bộ lễ phục đã lâu không thoải mái. Không quý trọng, cứ thế vứt bừa trên thảm. Sau khi tắm xong, cô gọi hotline của quản gia, bảo anh ta sấy khô bộ váy đen rồi gửi lại.

"Vâng, thưa Cô Ứng, trong phòng nghỉ của cô còn có một chiếc khăn choàng cashmere, cô có cần gửi lên không?"

Ứng Ẩn im lặng một lúc, cho đến khi quản gia hỏi lại, cô mới nhắm mắt lại, nói: "Vứt đi... không, chờ đã! Mang lên cùng đi."

Tiệc dưới lầu kéo dài đến rất khuya.

Nguyễn Dật còn có chút lương tâm, giữa chừng lên kiểm tra Ứng Ẩn. Ứng Ẩn đang ngâm mình trong bồn tắm, từ máy ghi âm bên cạnh biết là Nguyễn Dật, không muốn nhưng phải đứng dậy, khoác áo tắm ra mở cửa cho cô.

Nguyễn Dật mặt đỏ bừng, vào cửa liền quan tâm: "Chị, chị bị cảm à?"

Ứng Ẩn có chút lo lắng, hắng giọng: "Amidan có chút đau."

Mùi hương tinh dầu từ phòng tắm tỏa ra, Nguyễn Dật ngửi thấy, lại thấy nước đọng trên cổ Ứng Ẩn, hỏi: "Chị đang ngâm mình à?"

Ứng Ẩn không khách sáo với cô, cởi áo tắm, ngâm mình lại trong bồn. Không hổ danh là suite cao cấp của khách sạn sang trọng, chỉ riêng phòng tắm đã rộng hơn hai mươi mét vuông, đối diện với biển là cửa sổ kính lớn, không có vật che chắn nào, có thể tưởng tượng

được cảnh đẹp thế nào khi trời quang.

Tiếc là bây giờ là ban đêm, mưa rào vừa tạnh, dưới ánh đèn, chỉ thấy những vệt nước ướt át trên kính.

Nguyễn Dật ôm váy ngồi bên bồn tắm, không kiềm chế được niềm vui: "Chị Ứng Ẩn, em mới biết loại tiệc này thú vị đến thế!"

Ứng Ẩn nâng ly rượu nóng vị quế uống một ngụm. Trong bồn đầy cánh hoa hồng, che khuất thân thể cô. Mặt cô ửng đỏ, đôi mắt khẽ nhướng lên hỏi: "Điều gì khiến em thấy thú vị?"

"Có rất nhiều màn biểu diễn." Nguyễn Dật đếm trên đầu ngón tay: "Em tưởng mọi người đều rất giữ kẽ, uống rượu trò chuyện, không ngờ lại có nhiều tiết mục và ca sĩ đến vậy, em vừa nhảy xong mấy điệu đấy!"

Ứng Ẩn khóc dở mếu dở: "Tất nhiên là có biểu diễn rồi, người giàu cũng là người mà, cả ngày giữ vẻ nghiêm túc chẳng phải mệt chết sao?"

"Nhưng em không biết nhảy." Nguyễn Dật ngượng ngùng một chút: "Sếp Mạch đã mời giáo viên cho em nhưng em chưa kịp học."

Sếp Mạch là quản lý của họ, cũng là giám đốc quản lý của Chân Dã, tên đầy đủ là Mạch An Nghiêm, là một trong những người quản lý xuất sắc nhất trong giới. Nguyễn Dật mặc dù là ngôi sao nhưng phải nghe theo Mạch An Nghiêm, không có quyền nói "không".

"Vậy ai dạy em?"

Nguyễn Dật ngớ ra một chút. Phản ứng ngập ngừng này không thể qua mặt được Ứng Ẩn, cô mỉm cười hỏi: "Tống Thời Chương à?"

"Vâng..." Nguyễn Dật vội vàng bổ cứu: "Nhưng mà Anh Thương cũng dạy em một điệu nhảy."

Ứng Ẩn chỉ "ồ" một tiếng.

Nguyễn Dật nghĩ rằng cô không vui vì Tống Thời Chương, lập tức thề thốt: "Sếp Tống rất lịch sự, anh ấy nói rằng tối nay chăm sóc em là vì chị Ứng Ẩn, còn nói em không đủ lanh lợi."

Ứng Ẩn nhấp một ngụm rượu nóng hương quế, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên thành bồn tắm trắng sứ vài lần, nhắc nhở cô ấy: "Tống Thời Chương không phải là người tốt như em nghĩ đâu, đừng để bị lừa."

Cô nói thật lòng, nhưng Nguyễn Dật lại nói: "Em biết rồi, sẽ không cướp Sếp Tống của chị đâu."

Ở với cô một lúc, Nguyễn Dật muốn xuống dưới chơi thêm nên chào tạm biệt. Một lúc sau, chuông cửa lại vang lên, Ứng Ẩn nhấn nút ghi âm, giọng Nguyễn Dật vang lên đầy gấp gáp: "Em quên lấy túi xách tay rồi!"

Ứng Ẩn chỉ còn cách ra mở cửa cho cô ấy, dựa vào quầy bar nhìn Nguyễn Dật lấy túi xách tay, rồi lại soi gương tô lại son: "Đi thôi."

"Lần này không bỏ quên gì nữa chứ?" Ứng Ẩn trêu cô em gái nhỏ.

"Không đâu!" Nguyễn Dật thề thốt.

Tiễn cô ấy xong, Ứng Ẩn cởi bỏ áo choàng, chưa kịp ngâm mình vào bồn tắm thì chuông cửa lại vang lên.

Xem ra cô gái này thật sự rất hay quên. Đi đi lại lại, nước tắm cũng nguội rồi, Ứng Ẩn không muốn ngâm mình nữa, vừa khoác lại áo choàng vừa đi chân trần đến cửa, không kiên nhẫn nói: "Lại quên gì nữa --"

Đứng ở cửa là Thương Thiệu.

Anh không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, cà vạt cũng không còn thắt chặt như trước, nút Windsor hơi lỏng, tạo thêm một chút phóng khoáng cho vẻ ngoài thanh lịch quý phái.

Người đàn ông một tay chạm vào khung cửa, ánh mắt từ trên xuống dưới quét qua Ứng Ẩn.

Chậm rãi.

Chiếc áo choàng trắng đã bị mặc đi mặc lại vài lần không còn ngay ngắn nữa mà lỏng lẻo che lấy cơ thể Ứng Ẩn. May mắn là cổ áo không mở quá sâu, nhưng Thương Thiệu vẫn nhìn thấy rõ, những giọt nước từ chiếc cổ thiên nga dài của cô trượt xuống cổ họng và xương quai xanh.

Khuôn mặt cô rất nóng, sắc trắng sứ phảng phất màu hồng nhạt. Trong phòng rõ ràng mở điều hòa nhưng mùi hương tinh dầu hoa hồng lại có cảm giác nóng.

Thương Thiệu nheo mắt, ánh mắt sâu xa: "Cô Ứng xem ra đã khỏi bệnh rồi."

Đầu óc Ứng Ẩn trống rỗng, phản xạ có điều kiện, phịch một tiếng đóng sầm cửa--

Chết tiệt! Anh ta đến làm gì? Muốn cưỡng ép cô sao? Không phải nói anh ta không phải loại người như thế à?!

Cô chỉnh lại búi tóc ướt, vén tóc mai ra sau tai, mới mở cửa lại, hít thở đều, nghiêm túc hỏi: "Anh Thương có việc gì?"

Cô không để ý Thương Thiệu không biết từ khi nào đã lùi lại một chút, giữ khoảng cách lịch sự: "Cô đã dầm mưa nặng nên tôi đến thăm."

Ứng Ẩn áp mu bàn tay lên mặt, diễn xuất: "Cảm ơn anh quan tâm, tôi nghĩ là hơi sốt thôi."

Thương Thiệu gật đầu, không nán lại: "Nghỉ ngơi tốt nhé."

Ứng Ẩn vừa rồi cho anh một cái đóng cửa đột ngột, lúc này đã bình tĩnh lại, lễ phép nói: "Chúc anh ngủ ngon, Anh Thương."

Cô lại tiễn Thương Thiệu đi qua hành lang.

Thang máy vừa mở, người quản gia mặc đồng phục khách sạn bước ra, trên tay cầm một khay vàng.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, ánh mắt vốn bình thản của Thương Thiệu chợt dừng lại trên khay.

Trên khay có hai món đồ được gấp gọn gàng, bên trên là lụa đen, bên dưới rõ ràng là chiếc khăn cashmere màu đỏ sẫm của anh.

Bên này, người quản gia đã đến cửa phòng của Ứng Ẩn, lễ phép rõ ràng báo cáo: "Cô Ứng, đây là váy và khăn choàng của cô, đã theo yêu cầu--"

Ứng Ẩn vội vàng nhận lấy, ôm chặt vào ngực: "Được rồi, cảm ơn cảm ơn cảm ơn..."

Phịch một tiếng, cửa đóng mạnh, để lại quản gia đứng ngẩn người.

Thương Thiệu suy nghĩ một lúc, hiểu ra, cúi đầu khẽ cười.

Chiếc váy vừa sấy khô tỏa ra mùi thơm cao cấp của nước giặt, Ứng Ẩn ngồi xuống sàn, ôm mặt đã nóng bừng vào váy.

"Ưm..." một tiếng rên rỉ uất ức nhỏ như con thú.

Thật xấu hổ, từ khi ra mắt đến giờ cô chưa từng bị xấu hổ như vậy!

Chương 5: Mỗi lần đều lộn xộn như vậy

Hơn mười giờ, tiếng người dần tan, giai điệu của ban nhạc cũng từ nhạc khiêu vũ chuyển sang những bản blues chậm rãi, thư giãn.

Ứng Ẩn tắm xong nằm bò trên giường nhận cuộc gọi từ quản lý Mạch An Nghiêm, anh ta hỏi cô chơi thế nào.

Ứng Ẩn cười lạnh một tiếng: "Anh bán tôi cho Tống Thời Chương phải không? Để tôi đoán xem, có phải Tống Thời Chương đòi mượn tôi, anh nói mượn thì được nhưng phải mang theo Nguyễn Dật?"

Mạch An Nghiêm ở đầu dây bên kia gọi cô là đại tiểu thư, chị gái: "Nên giả ngu thì giả ngu, tôi sai rồi được chưa? Cô đừng hung dữ như vậy."

"Nguyễn Dật có tiền đồ, anh muốn nâng đỡ cô ấy tôi hiểu." Ứng Ẩn trở mình, điện thoại dán sát mặt, ánh mắt lặng lẽ trầm xuống: "Tôi cũng chưa hết thời mà."

"Cô nói gì vậy!?" Mạch An Nghiêm giả bộ hoảng hốt, thề thốt: "Nếu tôi có chút ý nghĩ cô sẽ hết thời mà phòng ngừa, ngày mai tôi ra ngoài--"

"Thôi." Ứng Ẩn ngắt lời anh ta: "Dù sao cũng đã hợp tác nhiều năm, anh mà làm vậy thì tôi cũng phải rơi vài giọt nước mắt, phiền chết đi được."

Mạch An Nghiêm biết cô luôn miệng cứng lòng mềm, bao năm nay nếu không nắm rõ điều này thì tính cách kiêu ngạo tự cao của cô

thật khó mà kiểm soát. Anh ta cười vài tiếng ở đầu dây bên kia: "Tổ tông của tôi, loại tiệc này chẳng phải cô cũng muốn tham gia sao? Khắp nơi toàn là nhà giàu, biết đâu lại tìm thấy nhân duyên của cô?"

Ứng Ẩn không tiếng động cười lạnh, giả vờ yếu đuối: "Vậy thì mượn lời chúc của anh."

Lúc này cô làm bộ yếu đuối không thật sự là yếu đuối, không khiến người ta mềm lòng mà là để làm người ta ghê tởm. Nhưng Mạch An Nghiêm nhiều năm qua đã luyện thành da mặt dày, lúc này không biểu cảm thừa nước đục thả câu: "Chiếc váy cao cấp đó cô hợp tác chụp hình một chút đi, Sếp Tống có lẽ đã sắp xếp xong, nhiếp ảnh gia và thợ trang điểm đang đợi dưới lầu."

Ứng Ẩn chậm rãi ngồi dậy từ giường: "Anh có ý gì? Còn muốn công khai?"

Tống Thời Chương muốn để fan, người hâm mộ, cả thế giới đều bàn tán về chiếc váy này cô mượn như thế nào sao?

"Chiếc váy cao cấp mới ra mắt chưa đầy hai tuần, lần đầu tiên trên thế giới được mặc, đó là vinh dự lớn biết bao? Trước đây cô đã đắc tội với Mạn Mạn khiến studio của họ làm khó dễ, tài nguyên thời trang đã giảm sút cô không phải không biết, lần này có thể giúp cô lấy lại."

"Tôi không cần." Ứng Ẩn cứng nhắc đáp.

Không biết từ khi nào, giới giải trí bắt đầu coi tài nguyên thời trang là thành tích, ai lên trang bìa tạp chí, ai là người mẫu cho bộ sưu tập mới, ai xuất hiện nhiều lần trong năm, đều là thước đo để fan khoe khoang so sánh.

Nếu là diễn viên thực lực hoàn toàn không liên quan đến thời trang thì có thể bỏ qua những điều này, nhưng cô lại dính đến lưu lượng, dù cầm hai giải Ảnh hậu nhưng không mặc haute couture cũng sẽ bị

chế giễu thậm tệ.

"Cô ngoan một chút." Mạch An Nghiêm an ủi lấy lệ: "Thương hiệu cho mượn cũng phải xem lại ảnh, văn bản chính thức đã được kiểm duyệt."

Anh ta lần này không cho Ứng Ẩn có cơ hội giận dỗi, lập tức cúp máy. Một lát sau, quản gia quả nhiên đến hỏi: "Cô Ứng, đội chụp hình và trang điểm của cô..."

Ứng Ẩn hai tay đan vào nhau, để cho huyết áp đang dâng lên bình tĩnh lại trong vài giây, rồi mới bình tĩnh nói: "Để họ vào đi."

Trang điểm vào lúc mười giờ tối thì có gì đáng kể chứ. Không đáng gì cả. Cô đã thức khuya không biết bao nhiêu đêm để quay phim rồi.

Khi mở cửa, cô đã thay đổi thành nụ cười thân thiện như thường lệ: "Vất vả cho mọi người rồi, muộn thế này mà..."

Ba nhân viên, một người chụp ảnh, một người phụ trách ánh sáng, một người trang điểm, đều mang theo thiết bị, chỉ biết lắc đầu: "Không có gì, không có gì..."

Sau lưng họ là Trang Đình Văn, cô gái nhỏ này tối nay thật sự trở thành trợ lý đặc biệt của cô. Ứng Ẩn gật đầu với cô ta, không khách sáo nói: "A Văn, em đi đặt một chút đồ ăn nhẹ ở khách sạn."

Trang Đình Văn rất chu đáo hỏi: "Mọi người muốn ăn cơm hải sản hay mì ống? Hải sản hay mì mực đều rất chuẩn vị, tất nhiên, cơm gà Hải Nam cũng là lựa chọn không tồi."

Ba người gọi món, Trang Đình Văn cùng quản gia đi xuống. Ứng Ẩn bật hết đèn trong căn hộ lên: "Chúng ta làm nhanh chóng, bên này tôi trang điểm, mọi người bên kia tìm chỗ đặt ánh sáng, được không?"

Nhiếp ảnh gia giơ ngón tay OK, mang theo trợ lý đi chọn điểm đặt ánh sáng.

Khi Trang Đình Văn mang đồ ăn lên thì trang điểm đã gần xong. Ứng Ẩn để họ ăn khuya trước khi bắt đầu công việc. Ba người ngồi ăn yên lặng trong nhà hàng, trầm trồ trước sự lộng lẫy của căn hộ.

Ứng Ẩn ngồi trên chiếc ghế cạnh ban công, cửa ban công hé mở một khe, gió đêm sau mưa ùa vào, trong gió lẫn tiếng người rời sân khấu tiễn biệt, tiếng động cơ của những chiếc xe rời đi. Trang Đình Văn muốn tìm cái gì đó để cô cảm thấy ấm áp, nhìn thấy chiếc khăn choàng cashmere, liền mở ra, ngạc nhiên kêu lên: "Mùi hương này..."

Ứng Ẩn bừng tỉnh: "Em biết là loại nước hoa gì không?"

Trang Đình Văn mỉm cười lắc đầu: "Không biết, nhưng em đã từng ngửi thấy trên người Sếp Thương."

"Sếp Thương?"

"Là Thương Thiệu." Trang Đình Văn giải thích, "Chúng em thường gọi Chủ tịch Thương để chỉ Thương Cảnh Nghiệp - bố của Sếp Thương, những người khác thì dùng tên để phân biệt."

"Em biết rất rõ về họ."

Mặt Trang Đình Văn biến sắc, nhưng nhanh chóng phủ nhận: "Không, em chỉ nghe sơ qua vì làm việc trong văn phòng của Sếp Trần."

Có thể ngửi ra mùi nước hoa chứng tỏ quan hệ chắc hẳn không hề đơn giản. Ứng Ẩn đoán cô ấy có điều gì đó giấu diếm nhưng không truy cứu thêm, hỏi: "Trần Hữu Hằng trả em bao nhiêu mỗi tháng?"

Trang Đình Văn báo một con số, cũng không cao, chỉ là lương của

một nhân viên bình thường. Ứng Ẩn gật đầu, vừa lúc nhiếp ảnh gia ăn xong, hai người không nói thêm gì nữa.

Mối quan hệ giữa ngôi sao và thương hiệu xa xỉ mãi mãi là mối quan hệ hai bên có lợi, huống chi là chỉ làm thời trang cao cấp. Hình ảnh chính thức chỉ cần bốn bức, nhưng ít nhất phải chụp mười mấy tấm để lựa chọn. Ứng Ẩn từ phòng khách chụp ra hành lang, sau đó xuống lầu. Nhà hàng Tây đã được bày trí xong, tạo cảm giác chill trước khi ra ngoài dùng bữa.

Khi đi qua cửa sổ, cửa kính ngưng tụ hơi nước như mưa, Ứng Ẩn chợt nảy ra ý tưởng, nói với nhiếp ảnh gia: "Chúng ta chụp dưới đèn đường có được không?"

"Nhưng ngoài trời có mưa nhỏ." Nhiếp ảnh gia do dự.

Ứng Ẩn đã mở cửa kính màu trắng dẫn ra ngoài: "Thử xem."

Khu vườn ngoài trời mang đậm không khí nhiệt đới, cây cọ, cây thiên điểu, cây chuối rừng cao thấp xen kẽ, cây dương xỉ đang vào mùa hoa, nhưng hoa của nó mỏng manh, không chịu nổi gió mưa, cánh hoa màu hồng rụng đầy đất. Đèn đường sắt đen treo cao, nhìn lên, mưa rơi như tuyết trong quả cầu pha lê.

Chiếc váy kéo đuôi được trợ lý làm cho xếp lớp như sóng, Ứng Ẩn quay đầu lại, trong mưa đưa cho nhiếp ảnh gia một ánh mắt.

Ống kính từ dưới lên, đèn flash chiếu sáng vẻ thất vọng và nụ cười của cô.

Nhiếp ảnh gia biết biểu cảm của nữ diễn viên trẻ này luôn không thể chê trách, nhưng hôm nay, vẻ cứng đầu và buồn bã lại chân thực đến vậy.

Chụp hình nhanh hơn dự kiến, chỉ hơn nửa giờ đã xong. Ứng Ẩn để Trang Đình Văn và quản gia tiễn nhân viên lên xe.

"Chị lại bị ướt rồi." Trang Đình Văn nhìn mái tóc ướt sũng của cô: "Có cần uống chút nước gừng để xua tan cái lạnh không?"

"Chị sẽ tự sắp xếp." Ứng Ẩn tháo dây chuyền, cúi đầu nói: "Em đi đi."

Dây chuyền nặng trĩu, hai vòng đính đầy kim cương, trung tâm là hai viên ngọc lục bảo. Cô nắm trong tay, nhìn không biểu cảm trong chốc lát, cân nhắc xem nếu làm mất thứ này liệu Tống Thời Chương có đưa cô vào lãnh cung không.

Cô không dám. Cô biết điều.

Mưa theo gió bay, con đường lát gạch ướt át lấp lánh như được rải vàng. Sau những tán cây xanh mướt của bán đảo, vang lên một giọng nam trầm.

"Tôi không có thời gian gặp cô ấy."

Giọng nói quá dễ nghe không thể lẫn vào đâu được.

Tiếng gót cao gõ một cái rồi dừng lại. Ứng Ẩn do dự, không biết nên đi hay đứng yên tại chỗ, nghe tiếng người đàn ông im lặng một lúc rồi nói: "Cô Ứng."

Ứng Ẩn chỉ còn cách bước tới, dưới đèn đường, Thương Thiệu cầm một chiếc ô đen, tay kia cầm điện thoại, rõ ràng đang gọi điện.

Khoảng cách vài bước, Thương Thiệu nói với đầu dây bên kia: "Đợi chút." rồi bước đến trước mặt Ứng Ẩn. Chiếc ô che lên đầu cô, Thương Thiệu nhìn đuôi váy và đôi giày cao gót đã bẩn của cô: "Sao mỗi lần đều lộn xộn như vậy?"

Giọng anh ta tự nhiên, hờ hững, như một câu hỏi thờ ơ, như thể hai người đã quen biết từ lâu.

Không có cảm xúc gì dư thừa, có lẽ khi anh ta quan tâm cấp dưới còn tình cảm hơn thế, nhưng Ứng Ẩn vẫn bị hỏi đến thắt chặt ngực.

Thương Thiệu không chú ý đến sự yếu đuối trong khoảnh khắc của cô mà quay lại cuộc điện thoại.

Đầu dây bên kia nói gì đó, Ứng Ẩn nghe thấy Thương Thiệu cười khẽ: "Vậy sao? Cô ấy sắp kết hôn? Giúp tôi chúc cô ấy đạt được ước nguyện."

Lời chúc thật lạ, không chúc hạnh phúc mà chúc đạt được ước nguyện. Ứng Ẩn thắc mắc, liếc trộm thì thấy anh ta dù cười nhưng trong mắt không có chút vui vẻ.

Chuyện riêng của Thái tử nhà họ Thương cô đâu thể nghe lén? Cô thông minh muốn bước đi nhưng lại bị Thương Thiệu giữ lại.

Đầu ngón tay dừng lại một chút, không chạm vào da thịt.

Anh ta đang ngăn cô lại.

Ứng Ẩn dừng bước rồi quay lại, tay Thương Thiệu đã buông: "Xin lỗi," anh ta xin lỗi vì chạm vào cô rồi nói: "Sẽ kết thúc nhanh thôi, tôi sẽ đưa cô vào."

Dưới chiếc ô, mưa bụi phủ lên, đầu ngón tay Ứng Ẩn không ngừng run rẩy, cô cầm chiếc khăn cashmere lên, nhìn Thương Thiệu nói chuyện điện thoại. Cô không hiểu tại sao lại bảo vệ cô, không muốn cô rời đi.

Thương Thiệu cúp máy, nói với cô: "Đi thôi."

Anh ta vẫn che ô, nhưng tay không tự nhiên, không muốn gần cô quá.

Không cần thiết phải gần gũi. Thương Thiệu dùng thái độ xa cách mà cẩn thận đến mức này, có thể thấy anh ta có tính cách cẩn trọng, không muốn dính líu.

Ứng Ẩn bỗng thấy khó chịu: "Không phiền anh nữa, tôi có người đưa vào."

Thương Thiệu không có ý định tiếp tục bảo vệ cô: "Xin lỗi vì làm phiền cô."

Ứng Ẩn nói "Không có gì" rồi nhìn Thương Thiệu đi vào màn mưa.

".....Áo khoác."

Ứng Ẩn như bừng tỉnh, vội vàng tháo ra, chỉnh lại một chút, rồi hai tay đưa qua.

Cô là như vậy, càng xấu hổ thì càng giữ được dáng vẻ tự nhiên, nụ cười nơi khóe môi không chút sơ hở.

Thang máy lại từ từ đóng lại, chậm đến mức khiến Ứng Ẩn cảm thấy từng giây như dài đằng đẵng, lòng vô cùng lo lắng.

Cô không dám nhìn trực diện, ánh mắt lễ phép cúi xuống, chỉ thấy được quần tây đen dài thẳng của người đàn ông.

Hình ảnh trong cửa thang máy đang khép dần lại ngày càng hẹp hơn.

Đột nhiên, sự khép lại của khung cảnh ấy bất ngờ dừng lại, cánh cửa kim loại phát ra tiếng rung nhẹ.

Ứng Ẩn đột ngột ngẩng đầu.

Thương Thiệu một tay giữ lấy khung cửa, nhìn người trong thang máy, rất điềm tĩnh hỏi: "Chiếc khăn choàng này cô định ngày nào trả

lại?"

*

Trong căn hộ, quản gia đã mở cửa cho cô, cô nhẹ nhàng bước vào mà không nói gì.

Trang Đình Văn nhìn cô, tò mò hỏi: "Cô Ứng, chị không sao chứ?"

Ứng Ẩn lắc đầu, cảm thấy không có gì để nói.

Hôm sau, tờ Ngôi Sao ra một bài báo với tiêu đề nổi bật:

Nữ diễn viên Ứng Ẩn và Thái tử Thương Thiệu - Quan hệ trên mức đồng nghiệp?

Bài báo đăng tải nhiều bức ảnh chụp từ xa, tuy không rõ mặt nhưng vẫn có thể nhận ra Ứng Ẩn và Thương Thiệu dưới một chiếc ô đen. Bài báo viết cả hai có nhiều cơ hội gặp gỡ và trao đổi công việc, nhưng mối quan hệ giữa họ còn nhiều điều chưa rõ.

Ứng Ẩn đọc bài báo, thở dài. Thế giới giải trí và những tin đồn không bao giờ buông tha cho cô.

Chương 6: Mắng fan hâm mộ biến thái

Sáng sớm hôm sau, chú Khang đến phục vụ Thương Thiệu dùng bữa sáng.

Sau một đêm mưa trời lại sáng rõ, không khí trong lành, từ ban công nhìn ra ngoài, mặt biển xanh ngắt trải dài vô tận. Bến du thuyền trống trải hơn nhiều, một số thuyền buồm đã ra khơi, những chiếc du thuyền siêu cấp vẫn neo đậu trong cảng, từ xa trông như một tòa nhà trắng trên biển.

Thương Thiệu sáng nay có ba buổi họp kinh doanh. Lâm Tồn Khang đang xác nhận thời gian từng lịch trình với anh, cuối cùng hỏi: "Hôm qua vẫn vui chứ?"

"Ông hỏi chuyện nào?"

Ông già ngày càng giỏi đoán ý, một câu nói có thể hiểu theo hai cách, sắc thái hoàn toàn khác nhau. Ông ta giọng chế giễu: "Nói thế này chắc chắn là có chuyện vui rồi."

Thương Thiệu đặt dao nĩa xuống, dùng khăn nóng lau tay một cách tỉ mỉ và bình thản rồi điềm tĩnh nói: "Nếu ông rảnh đến mức muốn nói chuyện phiếm với tôi, sao không giúp tôi điều tra một người?"

Chú Khang làm bộ nghe lệnh, Thương Thiệu ra hiệu ông ta đi đến tủ đầu giường ở phòng ngủ chính lấy một chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

Chú Khang làm theo. Trên mặt bàn gỗ óc chó đen, khăn bỏ túi của Thương Thiệu tối qua vẫn giữ nguyên hình vuông, bên trên đặt một

chiếc nhẫn đá quý. Mặt nhẫn hình chữ nhật lớn cỡ viên đường phèn, ánh sáng rực rỡ, sâu thẳm và trong suốt, nhìn qua đã biết giá trị không hề nhỏ. Ông ta cầm cả khăn và nhẫn trong lòng bàn tay, mang đến trước mặt Thương Thiệu, thắc mắc: "Cậu mua khi nào vậy?"

"Tối qua có người ném lên."

Khách sạn này không có mặt phẳng đứng mà từng tầng xếp chồng lên nhau, từ cao xuống thấp, từ trong ra ngoài, như một con tàu du lịch. Anh làm sao ngờ được, tối qua vừa về phòng không lâu, từ ban công phòng hành chính phía dưới lại có thứ gì đó ném lên, rơi cái "bộp" trên sàn gỗ ngoài trời.

Ban đầu tưởng là dừa rơi hoặc nhánh cây dừa ngoài ban công gãy, nhưng những tiếng động đó hẳn phải to hơn nhiều.

Trong thời gian ngắn ngủi khi giữ điếu thuốc giữa ngón tay, Thương Thiệu đã nảy sinh chút tò mò. Anh chậm rãi bước ra ngoài phòng ngủ, cúi xuống nhặt thứ màu xanh biếc nhỏ bé ấy lên.

Khi nhặt lên mới biết là một chiếc nhẫn. Dưới ánh trăng sau mưa, khói thuốc ẩm ướt tỏa ra, anh cúi đầu quan sát một chút, tháo ra tấm khăn lụa buộc trên vòng nhẫn.

Trên khăn ăn trắng tinh còn in logo khách sạn, nơ bướm bị nước mưa trên ban công làm ướt, khi mở ra lại lộ rõ một dãy số bằng bút lông đen.

Không cần đoán, chắc chắn là số điện thoại của người phụ nữ đó.

"Cô ta coi chiếc nhẫn này như hòn đá à?" Chú Khang không thể tin được.

Ông ta đã quen nhìn những thứ quý giá, đương nhiên chỉ cần nhìn qua là biết giá trị của chiếc nhẫn. Dùng nó như hòn đá, thật là phí

phạm của trời.

Thương Thiệu "ừ" một tiếng.

Chú Khang càng cảm thấy khó tin, ngập ngừng nói: "Cô ta có nghĩ đến chuyện thực ra có thể gọi nội tuyến cho cậu không?"

"Tôi đã nói với cô ta rồi."

"Cậu nói thế nào?"

Thương Thiệu nhấp một ngụm trà đỏ, vắt chân, dáng vẻ tự nhiên: "Gọi nội tuyến."

Chưa đầy vài phút sau khi ném nhẫn, điện thoại trong phòng đã reo, như tiếng chuông giữa đêm khuya. Ứng Ẩn sợ hãi run rẩy, nhấc ống nghe nhưng không nói gì, tưởng là kẻ biến thái hâm mộ quá mức.

Giọng nói trầm lạnh ở đầu dây bên kia: "Thực ra cô có thể trực tiếp dùng cách này để nói với tôi."

"Rồi sao nữa?" Chú Khang không nhịn được cười, hỏi tiếp.

"Cô ấy nói được, lần sau sẽ làm vậy."

"Còn có lần sau?" Chú Khang nhướn mày.

Thương Thiệu: "Tôi cũng đã hỏi cô ấy như vậy."

Anh còn nói: "Xem ra Cô Ứng thường làm chuyện này."

"Vậy cô ta nói sao?" Chú Khang tò mò như xem phim dài tập.

Ứng Ẩn có thể nói gì? Cô nắm chặt dây điện thoại, giọng nhỏ và hơi thở gấp: "Lần đầu tiên."

Cô cũng biết lời này người đàn ông đối diện chắc chắn không tin. Anh ta hẳn đã quen với thủ đoạn của phụ nữ, đơn thuần, phóng túng, trực tiếp, dùng mưu kế; cũng đã nhìn thấu vẻ quyến rũ của phụ nữ, ngây thơ, quyến rũ, rực rỡ, trưởng thành. Anh làm sao có thể tin một người phụ nữ trong giới giải trí lại là lần đầu tiên chủ động đưa số điện thoại cho đàn ông?

Nhưng tất cả chỉ là để trả lại chiếc khăn choàng mà thôi.

Nhiều nhất cũng chỉ là xen lẫn một chút cảm giác phản nghịch đối với Tống Thời Chương.

Chú Khang bỏ chiếc nhẫn ngọc lục bảo vào túi áo trong của bộ vest, ân cần hỏi: "Cần tôi làm gì không?"

"Tra địa chỉ của cô ấy rồi gửi nhẫn về."

"Cô ta đã trả phòng rồi à?" Chú Khang xác nhận giờ trên đồng hồ đeo tay: "Bây giờ mới bảy giờ mười."

"Tôi đã hỏi lễ tân, cô ấy trả phòng lúc bốn giờ sáng."

"Được." Chú Khang gật đầu: "Tôi sẽ nhanh chóng lo liệu."

Thực ra việc Thương Thiệu giao phó trong mắt Lâm Tồn Khang rất đơn giản. Hôm qua ;úc về ông ta đã xem tư liệu về sự nghiệp của Ứng Ẩn, phát hiện cô ấy và gia đình họ Thương thực sự có mối quan hệ phức tạp: "Cô ấy là đại diện cho Thi Kỳ, còn là bạn tốt của Kha Dụ, hai người cùng hợp tác trong bộ phim "Tạm biệt, Angela" của Cậu hai..."

Thương Thiệu lạnh lùng cắt ngang: "Chuyện này tạm thời đừng nói cho ai khác biết."

Chú Khang hiểu ra. Thương Thiệu không muốn người khác biết về cuộc gặp gỡ tình cờ giữa anh và Cô Ứng.

Ứng Ẩn trả phòng lúc bốn giờ sáng, người đón cô không phải là xe của công ty mà là một chiếc xe khác người hâm mộ không quen.

Tài xế đón cô, sau hơn một giờ di chuyển đưa cô trở về phòng hóa trang trên phim trường, không muộn một phút một giây, ngược lại còn sớm hơn nửa tiếng. Lúc này, chuyên viên trang điểm của đoàn phim còn đang ngáp dài ở khách sạn.

Ông chủ đã đến, trợ lý đương nhiên cũng phải sẵn sàng. Trợ lý đi cùng Ứng Ẩn họ Trình, tên Tuấn Nghi, là một cô gái tốt đã theo cô sáu năm.

Trình Tuấn Nghi quen thuộc với thói quen sinh hoạt của cô, không thể thiếu một ly cà phê đá đầy, rồi dùng vải không dệt bọc túi đá để đắp mặt giảm sưng.

Ứng Ẩn áp túi đá lên mặt nghe cô ấy càu nhàu: "Sếp Mạch cũng thật là. Anh ta biết rõ đạo diễn không thích xin nghỉ mà còn ép chị phải xin nghỉ một ngày. Nếu anti-fan biết, chị lại bị mắng không chuyên nghiệp... không đúng," cô ấy chợt nhận ra: "Lúc công bố chính thức bộ sưu tập cao cấp, chẳng phải lộ ra rồi sao?"

Đúng vậy.

Chiều nay một giờ sẽ công bố, do studio phát hành, cô và tài khoản chính thức của thương hiệu sẽ đồng thời chia sẻ. Đến lúc đó, cả thế giới sẽ biết một người đáng lẽ đang ở đoàn phim như cô đã ra ngoài mặc váy và dự tiệc.

Có thể tưởng tượng được trận đấu khẩu gay gắt của fan và anti-fan.

Trong giới có câu nói đùa, fan của hoa đán đều là fan sự nghiệp, còn fan của Ứng Ẩn là chiến binh trong fan sự nghiệp. Dù thành tích của cô đã đứng trên đỉnh cao của lứa hoa đán trẻ, trước 27 tuổi đã hoàn thành kỷ lục vô tiền khoáng hậu với hai sao ba giải, cũng không thể

ngăn được một bộ phận fan sự nghiệp oán giận.

Ứng Ẩn biết sớm hay muộn chuyện này cũng bị phát hiện, nhưng cô không để ý đến nó nữa. Cô dán túi đá lên má, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không thể ngủ cả đêm khiến lúc đóng phim ánh mắt sẽ lờ đờ. Lúc đó anti sẽ có thêm lý do công kích.

Khi đang nghỉ ngơi, chiếc điện thoại giấu trong túi xách rung lên.

Từ sau vụ scandal tình cảm cách đây hai năm, ngoại trừ người đại diện và trợ lý, rất ít người biết số điện thoại riêng của cô, chủ yếu để tiện cho liên lạc công việc.

Ứng Ẩn ngần ngại không muốn nghe, cô mở mắt ra.

Trình Tuấn Nghi đứng bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Cà phê đá của chị."

Cô chỉ vào túi xách: "Đưa điện thoại cho chị."

Trình Tuấn Nghi rút chiếc điện thoại từ ngăn kéo túi, mở máy thấy không hiện tên, chỉ là một dãy số không quen. Lòng cảnh giác của Ứng Ẩn dâng lên. Nhớ đến người đàn ông mình không nên trêu vào đó, ánh mắt cô nhìn chiếc điện thoại như nó đã phát nổ, không nghe cũng không muốn biết.

Đợi một lúc, cô mở hộp thư thoại. Trong lời nhắn, không có giọng đàn ông cô không muốn nghe, mà là một giọng nữ lạnh lùng.

Người đó nói: "Cô Ứng, chào cô. Tôi là Phương Ái Ái, thư ký của Sếp Thương. Tôi đã nhận được nhẫn của cô, mời cô khi nào thuận tiện đến lấy. Địa chỉ là số 55, Đường Nhất Long, khu Tây, thành phố B. Chúng tôi làm việc từ 8:30 sáng đến 6:00 chiều, xin vui lòng gọi điện trước. Cảm ơn."

Ứng Ẩn nghe đi nghe lại, hoàn toàn không tin nổi.

Thương Thiệu thật sự giao nhẫn cho thư ký? Còn yêu cầu cô đến công ty anh lấy?

Dòng suy nghĩ của cô rối bời. Trình Tuấn Nghi thấy lạ, hỏi: "Sao vậy?"

Ứng Ẩn lắc đầu, lặng lẽ cầm điện thoại, không nói gì thêm.

Thực ra, những động tác phức tạp như chắn, quấn đấu, lăn lộn, quỳ gối, ngã ra, từ lâu đã được cô ghi nhớ vào cơ bắp. Là một trong những nữ diễn viên hiếm hoi trong ngành giải trí hiện nay có thể diễn vai đao mã đán, khả năng kiểm soát cơ thể của cô là đỉnh cao, nếu không quá đau, làm sao lại có thể chậm một nhịp?

Đến lần thứ tám, đạo diễn cuối cùng cũng tha cho cô, chỉ nói bốn chữ: "Tạm chấp nhận được."

Khi bước ra khỏi máy quay, Ứng Ẩn đi vài bước vẫn rất bình thường, chỉ có đôi tay là lạnh cóng đến đỏ rực. Trình Tuấn Nghi nhanh chóng khoác áo lông vũ cho cô và đưa nước nóng cùng khăn nóng.

Ứng Ẩn cầm chiếc cốc giấy dùng một lần nóng hổi, cô cuộn mình trên chiếc ghế đẩu rồi dần dần cơ thể mới hết run rẩy từ trong sâu thẳm.

"Chị, để em xoa bóp cho chị nhé?" Trình Tuấn Nghi chủ động xin.

Vừa chạm vào vai Ứng Ẩn đã biến sắc: "Không cần!"

Cô nói với giọng căng thẳng, cả người cũng cứng đờ.

Trình Tuấn Nghi giật mình vội rút tay lại.

Sau khi quay liền mạch gần hai giờ, cảnh quay của Ứng Ẩn hôm nay

mới kết thúc. Lúc này đã là bốn giờ chiều, thời tiết tốt, vừa bước ra khỏi kho đông lạnh, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống khiến cô chợt muốn nằm xuống ngủ ngay lập tức.

Trình Tuấn Nghi ở phía sau đỡ lấy cô, lo lắng nói: "Em thấy chị sắp ngất rồi."

Trở về phòng nghỉ, thay đồ và tẩy trang, rồi được xe bảo mẫu đưa về khách sạn. Trình Tuấn Nghi thấy cô mệt mỏi, cố gắng dỗ dành: "Sáng nay gặp Sếp Tống, em chưa kịp báo cáo với chị, anh ấy có vẻ không giận đâu, bảo chị đừng bận tâm."

Ứng Ẩn mỉm cười, chút cảm giác phản nghịch ấy thực sự như một hòn đá nhỏ rơi vào hồ, không gợn sóng.

"À đúng rồi." Trình Tuấn Nghi móc điện thoại ra, "Hình ảnh chỉnh sửa chắc đã đăng rồi, xem fan khen chị thế nào nhé-"

Trong mục tìm kiếm nóng, #Ứng Ẩn cao cấp# nổi bật, giọng Trình Tuấn Nghi vừa mới cao hứng lập tức ngừng lại.

"Họ nói gì?" Ứng Ẩn mở mắt.

"Không, không có gì." Trình Tuấn Nghi cười gượng giấu điện thoại: "Chỉ là những lời khen chị đẹp quá thôi."

Cô ấy tính tình thật thà nên nói dối không giỏi.

Ứng Ẩn không đôi co, cô mở khóa điện thoại của mình rồi đăng nhập tài khoản phụ để xem.

Nhiều tài khoản tiếp thị đều đăng bài này, văn bản giống hệt nhau, rõ ràng là được đặt trước. Nhưng phần bình luận thì lại khác hẳn:

"Nhìn phát chán, cô dám đăng à?"

"Cô nghĩ mặc đồ cao cấp quan trọng hơn đóng phim sao?"

"Năm ngoái liên hoan phim cô được đề cử hai lần, cô nói diễn xuất là sự nghiệp mãi mãi của mình, giờ thì vì thông báo mà xin nghỉ, tôi chẳng thấy sự chuyên nghiệp của cô đâu."

"Chị hai à, nếu tiệc tùng với chị quan trọng vậy thì lấy chồng rồi giải nghệ đi, làm gì phải làm chúng tôi thất vọng thế?"

"Nói thật, xấu."

Có người nhắc đến Tống Thời Chương, nói cô chỉ muốn làm bà chủ, bị fan chửi hơn hai nghìn bình luận. Người ngoài nói, nhìn fan nổi điên mà buồn cười quá.

Màn hình điện thoại tắt, trong bóng tối, ánh sáng trong mắt Ứng Ẩn cũng tắt theo. Cô nhắm mắt, đưa điện thoại cho Trình Tuấn Nghi: "Ngắt mạng ba ngày."

Đây là tâm lý vững vàng, lý trí mà một ngôi sao nữ trưởng thành, từng trải nên có, cũng là hành động sáng suốt nhất cần thực hiện.

Cô không còn là cô bé mới vào nghề vì bị chửi mà không biết mình sai ở đâu, chỉ biết ôm điện thoại mà bối rối.

Khách sạn nơi đoàn phim nghỉ không xa, Ứng Ẩn trở về, xả đầy nước vào bồn tắm, ngâm mình trong làn nước ấm. Đầu gối, xương bả vai, khuỷu tay đều trầy xước, những vết máu sâu nông không đều.

Cảm giác đau đớn từ nước nóng mạnh mẽ đến mức cô phải thở sâu.

Không biết ai tiết lộ, đạo diễn biết cô bị thương, sau khi quay xong vài cảnh văn, ông thương xót cho cô nghỉ hai ngày.

Ứng Ẩn ngủ mê mệt suốt hai ngày trong phòng.

Cô không biết trong những ngày cô cắt đứt liên lạc, mỗi sáng và buổi tối đều có một cuộc gọi lạ. Nhưng Trình Tuấn Nghi làm đúng theo chỉ dẫn của cô, không nghe nhận cuộc nào.

Đến ngày thứ ba, khi dư luận về trang phục cao cấp và việc rời đoàn lắng xuống, Trình Tuấn Nghi mới trả lại điện thoại cho cô, báo cáo: "Có một người liên tục gọi, là số từ nước ngoài, em nghĩ là fan cuồng."

Trước đây cũng từng gặp. Fan cuồng rất tài giỏi, vào được mọi ngóc ngách, chỉ có điều người này đặc biệt thông minh, biết mua thẻ ảo nước ngoài, chắc là từ Hồng Kông, Ma Cao và Đài Loan.

Ứng Ẩn không mấy hứng thú, "Rồi sao?"

"Em đã chửi lại." Trình Tuấn Nghi đồng lòng, "Số này chỉ người quen biết, không đăng ký gì, làm sao có cuộc gọi lạ? Kẻ lừa đảo cũng không kiên trì vậy. Sáng nay em nhắn tin chửi hắn, rồi chặn số luôn."

Ứng Ẩn "phì" một tiếng, bị cô gái nhỏ làm cho cười. Cười một lúc, cô mới nhận ra điều không ổn. Đợi đã-

Cuộc gọi lạ, số nước ngoài, mỗi ngày cố định hai lần, ngoài giờ đó không quấy rầy...

Không phải chứ-

Mặt cô biến sắc, mở tin nhắn, nhìn từng từ Trình Tuấn Nghi đã chửi.

Rất tốt, cô ấy chửi người ta là kẻ biến thái theo dõi, tình yêu bệnh hoạn không hưởng được, cả đời là con sâu bọ trong rãnh nước.

"....."

Cả đời này Cô Ứng không thể tưởng tượng nổi người đàn ông sinh ra đã ngồi trong Maybach khi thấy tin nhắn này sẽ nhíu mày đến mức nào và hoài nghi cuộc đời ra sao.

Chương 7: Không khó coi, rất đẹp

Hôm nay vốn là ngày Thái tử của Tập đoàn Thương Vũ chính thức đến làm việc tại trụ sở Tần Đức.

Tần Đức Địa Ốc là công ty con kinh doanh bất động sản thương mại của Tập đoàn Thương Vũ tại đại lục, vì ở xa trung tâm và không phải ngành kinh doanh cốt lõi của Thương Vũ nên toàn bộ nhân viên đã có nhiều năm sống ung dung. Trong thời kỳ phát triển bất động sản nhanh chóng ở Trung Quốc, khi mà tất cả mọi người trong ngành bất động sản đều lao đao tranh đấu, thì tại Tần Đức, ngay cả nhân viên bán hàng cũng đúng giờ chấm công và tan làm, rất thoải mái.

Người trong nội bộ Tần Đức thường cười đùa, tòa nhà này được xây dựng, một là để đáp ứng lời mời của chính quyền thành phố Ninh Ba, xây dựng một biểu tượng mới cho khu CBD, hai là để tiện cho trực thăng cá nhân của các ông chủ đỗ lên mái nhà mà thôi.

Hiện nay Thái tử sẽ đến làm việc tại đại lục, hơn nữa còn làm việc lâu dài, tất cả mọi người đột nhiên trở nên nghiêm túc, trước tiên là mặc vào bộ vest và váy bút chì chỉnh tề, rồi làm việc chăm chỉ đến tận bảy giờ tối.

Chờ đợi trong sự lo lắng như vậy suốt một tháng, cuối cùng cũng nhận được thông báo chính thức, Sếp Thương và toàn bộ đoàn tùy tùng sẽ chính thức vào làm việc hôm nay, đồng thời tiến hành kiểm tra công việc và nghe báo cáo quý 3 của các lãnh đạo cấp cao.

Mùa thu ở thành phố Ninh Ba nắng vàng rực rỡ, nhưng mỗi tầng tại

trụ sở Tần Đức đều u ám. Khi tất cả mọi người đang nín thở chờ đợi sự xuất hiện của Thương Thiệu, chiếc Maybach gần đến đích lại từ từ dừng lại trên phố và bật đèn cảnh báo.

Chú Khang nắm lấy vô lăng. Ông được Thương Thiệu đột ngột yêu cầu dừng xe, đang chờ chỉ thị tiếp theo.

Thương Thiệu vẫn đang suy nghĩ về tin nhắn kia.

Người phụ nữ này biến mất ba ngày, rồi gửi một tin nhắn lộn xộn không đầu không đuôi, tinh thần có vẻ bất ổn.

Là người từ nhỏ đã chứng kiến nhiều vụ bắt cóc, tống tiền, lớn lên trong chiếc xe chống đạn, em trai từng bị bắt cóc, mỗi khi tham gia sự kiện công cộng đều có bốn vệ sĩ đi cùng, Thương Thiệu lập tức nghĩ đến một khả năng-

Cô ấy bị bắt cóc.

Tin nhắn này là... tín hiệu cầu cứu của cô ấy?

Ý thức được điều này, anh lập tức bấm ba số trên màn hình: 999-

Ngón tay dừng lại ở nút gọi. Không đúng, đây là đại lục, không phải Hồng Kông.

Chú Khang từ gương chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng hiếm thấy của Cậu cả, đang định hỏi thăm, liền nghe anh hỏi: "Số điện thoại báo cảnh sát ở đại lục là bao nhiêu?"

"110." Chú Khang đáp, quay lại hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Thương Thiệu không kịp trả lời, bấm số và chuẩn bị gọi thì một cuộc điện thoại đến.

Hai chữ "Ứng Ẩn" xuất hiện trên màn hình.

Vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng, hít một hơi rồi mới trượt tay để nghe máy.

"Anh Thương? Xin hỏi có phải Anh Thương không? Là thế này, anh nghe tôi nói..." Ứng Ẩn nói không mạch lạc, cố gắng cầu nguyện thái tử gia nghe xong lời giải thích rồi mới phán quyết cô.

Thương Thiệu vừa mới bớt lo lắng lại, rồi nhanh chóng chìm vào suy nghĩ, vô thức nắm chặt điện thoại.

Là giọng cô ấy, anh không nghe nhầm.

Nhưng rất lo lắng và hoảng sợ, nghe đã biết... tinh thần không ổn.

Anh đoán đây là cơ hội mà Ứng Ẩn khó khăn lắm mới nắm bắt được, vì quá hoảng sợ nên nói mãi không vào trọng điểm. Anh cắt lời cô, hỏi thẳng: "Ở đâu? Tôi đến đón cô."

Ứng Ẩn bị câu hỏi bất ngờ của anh làm cho hoang mang, cảm thấy khí thế lạnh lùng của anh rất đáng sợ, vô thức nói theo: "Ở, ở khách sạn."

"Địa chỉ."

Ứng Ẩn theo phản xạ báo địa chỉ khách sạn và số phòng.

Ngay sau đó, người ở đầu dây bên kia thở nhẹ, giọng nói trầm ấm mang theo chút ấm áp khó nhận ra, mang lại cho cô cảm giác an toàn vô tận: "Ở yên đó. Giao cho tôi."

Cúp máy, Ứng Ẩn nhìn chằm chằm vào điện thoại, đăm chiêu.

Cảm giác có gì đó không đúng...

Trình Tuấn Nghi còn ngây người hơn: "Hóa ra không phải fan cuồng

à?"

Ứng Ẩn xoa trán: "Bị em hại rồi, anh ta nói thì hay, thật ra lại đến tính sổ với chị đúng không?"

Trình Tuấn Nghi vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng, vui vẻ nói: "Vậy lát nữa em xin lỗi anh ấy là được."

Ứng Ẩn đau đầu: "Anh ta chắc cả đời này chỉ bị em chửi, em đúng là cái này..." cô giơ ngón tay cái lên, "Nhớ viết vào lý lịch nhé."

Trình Tuấn Nghi: "..."

Trên đại lộ trung tâm khu CBD của thành phố Ninh Ba.

"Có cần báo cảnh sát không?" Chú Khang đã tìm ra số liên lạc của Sở Công an Tỉnh.

"Cô ấy có cơ hội gọi điện, nếu có thể báo cảnh sát, chắc sẽ gọi 110 ngay chứ không phải gọi tôi." Thương Thiệu dùng suy nghĩ thận trọng nhất để giải quyết một vấn đề sai lầm nghiêm trọng: "Cô ấy là người nổi tiếng, có lẽ không tiện báo cảnh sát."

Nhưng việc gọi cho anh cũng thật ngoài ý muốn.

Dù sao, cứu người là quan trọng.

Thành phố Ninh Ba quá lớn, từ khu CBD đến khách sạn mất hai giờ đi đường, trong hai giờ này, điện thoại của chú Khang liên tục reo.

Hai giờ sau, người quản lý khách sạn đứng chờ lo lắng ở cửa, đi cùng còn có vài cảnh sát đặc nhiệm có kinh nghiệm giải cứu con tin, bốn vệ sĩ và một chuyên gia đàm phán để phòng trường hợp xấu nhất.

Phía khách sạn ngay lập tức dẫn mọi người đến phòng an ninh,

đồng thời cung cấp bản đồ kết cấu tòa nhà cho cảnh sát đặc nhiệm và mở lại các bản ghi hình giám sát trong tuần qua.

Cảnh sát đặc nhiệm nhanh chóng và tập trung kiểm tra các đoạn ghi hình giám sát, sau một lúc căng thẳng, anh ta tổng kết: "Theo ghi nhận từ camera, trong tuần qua chỉ có chủ phòng, trợ lý và nhân viên phục vụ ra vào phòng này." Anh ta trầm ngâm hỏi: "Có thể cho tôi xem lại tin nhắn không?"

Thương Thiệu đưa điện thoại cho anh ta: "Có khả năng nào đối phương vẫn ẩn náu trong phòng cô ấy không?"

Sếp khách sạn vỗ đầu: "Fan cuồng! Có chứ có chứ! Đã từng có! Trước đây, người hâm mộ của ai đó từng trốn dưới gầm giường!"

Khi bị ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông nhìn chăm chú, vị giám đốc cảm thấy run sợ, lắp bắp bổ sung: "Fan, fan cuồng là kẻ biến thái theo dõi, muốn chiếm hữu ngôi sao cho riêng mình."

Cảnh sát đặc nhiệm đưa ra phương án thận trọng: "Tin nhắn này thực sự giống tín hiệu cầu cứu, từ lần cuối vào phòng đến bây giờ cũng đã bốn mươi tám giờ. Anh Thương, chúng ta hãy thử sử dụng dịch vụ phòng để thăm dò tình hình bên trong, rồi mới quyết định."

Một nhóm người chia làm hai thang máy lên tầng cao nhất, nhanh chóng và yên tĩnh bố trí đội hình, sau đó, một nữ nhân viên vệ sinh của khách sạn gõ cửa phòng Ứng Ẩn.

"Xin chào, dọn phòng đây ạ."

Ứng Ẩn vừa nói chuyện xong với Mạch An về lịch trình sau khi đóng máy, nghe thấy tiếng, cô không gọi Trình Tuấn Nghi đang ở phòng ngủ phụ, mà tự mình đi chân trần ra mở cửa: "Đợi chút."

Chiếc váy ngủ lụa xanh lá cây nhạt tung bay theo đôi chân nhỏ của cô.

Khóa điện tử mở, bên ngoài bảy tám người giữ im lặng đứng chờ sẵn, bên trong, người phụ nữ với vẻ mặt uể oải và nụ cười ngọt ngào nói: "Chào buổi sáng-"

"Chữ "Tốt" biến thành tiếng thét, khuôn mặt cô tái đi, hai tay vội vàng che mặt, không thể kiểm soát được biểu cảm: "Lại là chương trình thực tế sao?!"

Thương Thiệu: "....."

Cảnh sát đặc nhiệm và chuyên gia đàm phán: "....."

Chú Khang đã sống nhiều năm, đã thấy nhiều cảnh tượng kỳ lạ, nhưng-

...Cảnh tượng này thực sự là mới mẻ với ông.

Giải quyết hiểu lầm mất khá nhiều công sức, khi cảnh sát và chuyên gia đàm phán rời đi, khuôn mặt họ vẫn còn ngơ ngác, vệ sĩ đứng hai bên cửa, cố gắng không nhìn chệch hướng, nhưng bốn người với tám cái tai đều lắng nghe người nữ diễn viên nói chuyện.

Người nữ diễn viên tinh thần lơ đãng: "Tôi có nên nói cảm ơn không?"

Thương Thiệu sắc mặt u ám, giọng điệu lạnh lùng: "Không cần."

Chú Khang tránh xa một chút không nhịn được cười. Thương Thiệu nghe thấy, nhắm mắt lại, rõ ràng là tức giận nhưng không biết đang giận ai.

"Tại sao lại gửi tin nhắn kỳ lạ như vậy cho tôi?" Anh nhịn một lúc rồi cuối cùng vẫn hỏi.

Bên cạnh, Trình Tuấn Nghi yếu ớt giơ tay lên: "Xin lỗi, là tôi gửi. Tôi

tưởng anh là... fan cuồng."

Fan cuồng là kẻ biến thái theo dõi, muốn chiếm hữu ngôi sao.

Âm thanh của quản lý khách sạn vẫn lặp đi lặp lại trong đầu Thương Thiệu, anh cảm thấy rất bực bội, một tay xoay nới nơ cổ áo: "Hôm đó không phải tôi đã đưa số điện thoại cho cô rồi sao?"

Ứng Ẩn cảm thấy tội lỗi vô cùng: "Không lưu."

"Tại sao?"

"Lưu cũng vô ích..." Ứng Ẩn chắp tay lên đầu, nhắm mắt lại: "Xin lỗi! Đó là lỗi của tôi!"

Cô không biết cảm ơn và từ chối lời mời, tưởng Thương Thiệu sẽ tức giận và bỏ đi, không ngờ thái tử gia chỉ thở dài một hơi.

Khi mở miệng lần nữa, giọng nói của anh lại trở về vẻ lạnh lùng khó đoán: "Tại sao lại vô ích? Nếu hôm nay cô thật sự gặp nguy hiểm, cuộc gọi này sẽ có ích."

Ứng Ẩn ngẩn người, tay chắp không tự giác rủ xuống trước ngực, đôi mắt không rời khỏi Thương Thiệu, như một cô gái nhỏ đang cầu nguyện.

Trình Tuấn Nghi thực sự quá ngây thơ, vì vậy mới thoát khỏi ảnh hưởng của người đàn ông, ngây thơ hỏi: "Sao anh không gọi điện xác nhận lại? Chỉ cần gọi thêm một cuộc thì đã không cần ầm ĩ như vậy."

Mặc dù cô hỏi có lý, nhưng Ứng Ẩn chỉ muốn cầu xin cô dừng việc xúc phạm người đàn ông này: "Xin lỗi, Anh Thương, trợ lý của tôi..."

Thương Thiệu không có vẻ bất mãn, ngừng lại một chút, cúi nhìn Ứng Ẩn: "Tôi đã nghĩ đến, chỉ là sợ gây nguy hiểm cho cô."

Trình Tuấn Nghi bỗng dưng đỏ mặt. Cô lén lút đỏ mặt thay ngôi sao nhà mình.

Ứng Ẩn không nói được gì, bị sự ngớ ngẩn của trợ lý làm lây nhiễm, trong lòng sóng gió không ngừng, một cơn sóng dâng lên rồi lắng xuống.

Hai người im lặng một hồi, Thương Thiệu chợt nhìn thấy vết bầm tím lớn bên khuỷu tay của cô.

"Vết thương trên người cô là sao?"

Ứng Ẩn phản xạ che lại, nhưng lần này cô hoàn toàn hiểu thế nào là "che không xuể", tay trái che thì tay phải lộ ra, tay trái tay phải đều che nhưng đầu gối lại hoàn toàn phản bội.

"Quay phim." Cô tỏ ra rất thoải mái, nở nụ cười tươi tắn và thản nhiên: "Rất bình thường, chỉ là không được đẹp lắm. Khi phim ra mắt, tôi mời Anh Thương đi xem."

Nói vài câu xong, đã đến lúc từ biệt.

Mọi người trong công ty vẫn đang chờ, Thương Thiệu chỉ đơn giản từ biệt, trước khi rời đi chợt nhớ ra điều gì, dừng bước lại.

"Có vẻ như cô rất thích mở cửa trong lúc mang đồ ngủ."

Giọng điệu rất nhạt nhưng lại gợi mở, không biết là chất vấn, nghi vấn hay nhắc nhở.

Ứng Ẩn bối rối, theo phản xạ cúi đầu nhìn.

Cô mặc đồ lót bên trong, chỉ là chiếc váy ngủ xanh lá dài hơn, để lộ hai xương quai xanh tinh tế, dưới làn da trắng như tuyết đường cong mờ ảo nổi lên.

Không phải là không đẹp, chỉ là vẻ đẹp quá mạnh mẽ.

Ứng Ẩn nghẹn lời, muốn trách anh nhưng không đủ can đảm, nên khi mở miệng thì đã yếu ớt, giọng nói nhỏ đi: "Rõ ràng là Anh Thương mỗi lần đến đều không báo trước."

Khoảnh khắc đó, chú Khang đứng bên cạnh còn tưởng mình bị hoa mắt.

Ông thấy Thương Thiệu nở một nụ cười nhạt, nụ cười rất nhẹ, như thể không biết làm thế nào với cô. Cuối cùng, anh đưa tay lên, lơ đãng vẫy hai ngón tay, coi như lời từ biệt.

Thang máy ở cuối hành lang khá xa. Hành lang được trang trí đỏ sẫm với hoa văn vàng, trong bình hoa lớn trên bàn kiểu Trung Quốc cắm vài cành lan. Cảnh tượng thật nhàm chán, Ứng Ẩn nhìn bóng lưng của anh, nghĩ rằng một người như anh xuất hiện ở đây thực sự là hạ mình.

Thang máy đóng lại. Ứng Ẩn vuốt cánh tay trần, thở phào nhẹ nhõm trở về phòng.

Điện thoại rung lên, số điện thoại Hồng Kông. Cô nhận máy, nhịp tim đột nhiên nhanh hơn một chút.

Rõ ràng vừa mới chia tay xong.

Giọng nói của người đàn ông bên kia cực kỳ ấm áp và quyến rũ, nghe thấy giọng nói đó, hình ảnh đôi mắt của anh cứ hiện lên trong tâm trí cô.

Giọng điệu lịch sự và quý phái, mang âm hưởng Anh quốc, lại có phần thờ ơ: "Cô Ứng, tôi nghĩ lần này cô nên lưu lại thông tin đi."

Ứng Ẩn khẽ "ừm" một tiếng, dừng bước lại, lưng thon trắng như

gốm áp vào tường trắng tinh, cúi đầu, đôi xương bướm cảm nhận sự mát lạnh của bức tường.

"Nên lưu là gì?"

Ứng Ẩn không dám lưu tên anh ta, giống như mặt trăng trên trời, xa vời không thể với tới. Cô mở môi hồng không màu, lưỡi nhẹ nhàng chạm vào răng trên, phát ra âm thanh quyến rũ: "Anh Thương?"

Chương 8: Miễn là cô vui

Chiếc Maybach mang cả biển số Hồng Kông và đại lục từ từ rời khỏi bãi đỗ xe. Trong xe, người đàn ông đã đeo tai nghe Bluetooth, rồi ra lệnh cho đội ngũ bên kia bắt đầu cuộc họp báo cáo.

Trình Tuấn Nghi ngồi xổm trước cửa sổ lớn dõi theo chiếc xe rời đi, rồi nhận ra điểm đặc biệt: "Biển số xe Hồng Kông của Anh Thương chỉ có số 3, dễ nhớ ghê."

Ứng Ẩn nghe vậy cũng nhìn chăm chú một lúc. Biển số màu vàng nhạt quả thật sạch sẽ với con số "Cảng·3", cô không biết cơ chế cấp biển số ở Hồng Kông nhưng đoán sự đơn giản như vậy chắc chắn rất đắt đỏ.

Nhưng tại sao lại là số "3"? Nếu muốn chụp một bức hình số "8" thì đối với người đàn ông này cũng không khó.

Tuấn Nghi suy nghĩ hơi kỳ quặc: "Nếu sau này anh ta có giao tiếp với ai đó, xe đón xe tiễn, chẳng phải rất dễ bị nhận ra ngay sao?"

Ứng Ẩn gõ nhẹ vào đầu cô: "Em và anh ta sẽ giao tiếp sao? Nghĩ nhiều quá, mau đến dọn hành lý đi!"

Tối nay cô còn một ca đêm cuối cùng rồi ngày mai sẽ kết thúc. Trong ba tháng vào đoàn phim, cô mang theo năm sáu cái va li, căn phòng nhỏ rộng rãi của cô đã bị đồ đạc cá nhân chiếm hết, dọn dẹp sẽ mất một lúc.

Vẫn còn thời gian trước khi vào phim, Ứng Ẩn đắp mặt nạ ngủ,

chuẩn bị ngủ thêm một chút, nhưng bên tai lại nghe trợ lý nhỏ liên tục nói: "Tại sao lúc nãy chị không mời anh ta vào nói chuyện?"

"Không quen." Ứng Ẩn đáp một cách dửng dưng, nghĩ thầm, may mà không mời vào, nếu để anh ta thấy cả phòng đầy lụa ngủ và đồ lót ren thì hình tượng ngôi sao của cô còn lại gì?

"Anh ta cũng không nói muốn vào."

"Người ta ăn nói lịch sự."

Tuấn Nghi: "Rất thích."

Ứng Ẩn: "...Này."

Tuấn Nghi giải thích: "Em chỉ cảm thấy bây giờ đàn ông ăn nói lịch sự rất hiếm, đặc biệt là đàn ông có tiền. Sếp Tống thì không biết nói lịch sự."

"Em nhận ra điều đó à?" Ứng Ẩn cảm thấy buồn cười, có chút tự trào.

"Nếu hôm nay là Sếp Tống, chúng ta có thể sẽ gặp rắc rối, anh ấy không cho phép ai xúc phạm mình." Tuấn Nghi xếp gọn quần áo mềm mại: "Nhưng Anh Thương rất lịch sự, ngay cả khi em nói chuyện, anh ấy cũng nhìn em."

Cô ấy ngẩn người một lúc, nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Anh ta nhìn chị khi chị nói chuyện khiến chị được cảm thấy mình rất quan trọng."

Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng, không thích cô nói nhiều, nên ném một cái gối qua để làm cô yên lặng.

Tuấn Nghi nhanh chóng né cái gối, nói câu cuối cùng: "Anh ta còn đến cứu chị. Chuyện kỳ quặc thế này mà anh ta đến nhanh như vậy.

Anh ta là kiểu người sẽ đến cứu chị."

Ứng Ẩn không thể chịu đựng thêm nữa, ngồi dậy: "Sao vậy, đã phải lòng từ bao giờ rồi sao?"

Tuấn Nghi không có tình cảm nam nữ, vì cô có một vết sẹo lớn do bị bỏng ở cổ, không bao giờ nghĩ đến việc ai sẽ thích mình. Điều này Ứng Ẩn cũng biết. Vì vậy, sự cáu giận của Ứng Ẩn lúc này không phải vì cô.

Mỗi khi ngôi sao nhà mình nổi cáu, trợ lý nhỏ Tuấn Nghi sẽ im lặng, vì cô biết, chẳng bao lâu nữa, sự cáu giận của Ứng Ẩn sẽ dịu xuống.

Giường mềm mại, chất đầy vải lụa phát ra âm thanh nhẹ, Ứng Ẩn nằm lại. Cô nhắm mắt, hai hàng lông mày sạch sẽ nhíu chặt.

"Ơ." Tuấn Nghi nghe hơi thở của cô, biết cô chưa ngủ, cầm một chiếc khăn cashmere, "Cái này có cần không?"

Ứng Ẩn bỏ mặt nạ ngủ xuống, chiếc khăn màu đỏ đậm đã được khách sạn giặt sạch và sấy khô, không còn mùi thơm sạch sẽ. Cô nhẹ nhàng nói: "Chết tiệt."

Lại quên trả lại.

Chiếc Maybach màu đen với nóc bạc lái rất êm, khi đi qua thị trấn nhỏ ven quốc lộ, lại gây sự chú ý.

Đây là dòng xe thực sự từ những năm 20 và 30 của thế kỷ trước, không phải là Mercedes-Maybach thường thấy trên phố. Chiếc xe giá 13 triệu chỉ là xe công việc hàng ngày của Thương Thiệu, với chiều dài hơn 6 mét, tạo không gian rộng rãi giữa ghế trước và sau khi nâng thanh chắn lên.

Lâm Tồn Khang biết khi Thương Thiệu vào trạng thái làm việc thì tâm trí tập trung, không thích bị làm phiền, nên không đợi anh ra

lệnh đã tự giác nâng thanh chắn lên.

Trong tai nghe Bluetooth, báo cáo của các giám đốc diễn ra trôi chảy, giao diện cuộc họp trên máy tính bảng đồng bộ với dữ liệu quý, Thương Thiệu nghiêm túc lắng nghe, ánh mắt chăm chú và rõ ràng.

Theo thói quen, anh đưa tay từ túi quần tây lấy ra hộp thuốc lá bằng sứ trắng.

Hộp sứ mỏng và bóng, không có dấu vân tay nào, sạch hơn cả một số kính mắt. Nắp trên được liên kết bằng kim loại bạc, bên trong là ba điếu thuốc và một bật lửa.

Thuốc lá được đặt hàng từ Nam Mỹ chứ không phải loại bán trên thị trường, có mùi trầm nhẹ, thanh tao và dễ chịu, ngay cả người không hút thuốc cũng cảm thấy thoải mái khi ngửi.

Đây là vật dụng hàng ngày của Thương Thiệu, ba điếu thuốc, không bao giờ vượt quá số lượng. Trong các buổi giao tiếp xã hội, tất nhiên không thể tránh khỏi việc người khác mời thuốc, việc hút hay không hút tùy thuộc vào tâm trạng của anh.

Đến mức của anh, việc từ chối hay chấp nhận người khác, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay anh.

Khi lấy hộp thuốc lá, ngón tay chạm vào một vật cứng khác.

Anh cắn thuốc lá, ánh mắt hơi hạ xuống, ngơ ngác một chút.

Ngón tay móc ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn xanh như viên đường.

Trong tai nghe Bluetooth, báo cáo đã kết thúc, mọi người đang đợi anh hỏi, không ngờ anh lúc này lại không tập trung, ánh mắt híp lại, môi cắn thuốc lá cũng hơi nhăn lại.

Đó là chiếc nhẫn của cô. Biết sáng nay phải đến, anh dự định sau khi giải quyết khủng hoảng sẽ tự tay trả lại cho cô nên đã lấy lại từ Lâm Tồn Khang.

Không ngờ lại quên.

Thương Thiệu bật cười lắc đầu, không trả lại cho Lâm Tồn Khang mà làm theo cách của anh, bỏ vào túi trong của bộ vest.

*

Ứng Ẩn tỉnh dậy, ánh sáng ngoài cửa sổ vẫn rất rực rỡ, cô đẩy mặt nạ lên trán, việc đầu tiên là tìm điện thoại từ dưới chăn.

Thật chết tiệt, trước khi ngủ cô cứ nghĩ cách gửi tin nhắn cho Thương Thiệu để trả lại khăn cho anh, đến mức trong giấc mơ cũng nghĩ về vấn đề này, ngủ rất mệt mỏi.

Tuấn Nghi mang cho cô một cốc nước đá, nhìn cô mở khóa điện thoại.

Có một tin nhắn mới, người gửi là "Anh Thương".

Chăn lụa mát lạnh, Ứng Ẩn không kìm được, nằm xuống và áp mặt lên. Một lúc sau, cô mới mở tin nhắn từ Thương Thiệu.

Trên thực tế là một cách diễn đạt rất bình thường:

"Cô Ứng, chiếc nhẫn cô đã ném cho tôi lần trước, cô định khi nào lấy lại?"

Ứng Ẩn lại nghĩ đến giọng điệu và ánh mắt của người đàn ông khi nói những lời này, như sương sớm trong núi rừng, thanh thoát, lại khiến người ta khó nắm bắt.

Cô gác chân, hai bắp chân đan chéo lại, từ góc nhìn của Tuấn Nghi, cô trông giống như một cô gái nhỏ.

Ứng Ẩn trả lời: "Khi nào anh có thời gian?"

Thương Thiệu thật sự trả lời rất nhanh. Chỉ vài giây, anh trả lời: "Tùy thuộc vào cô."

Có phải phải tự mình đi lấy không? Ứng Ẩn không chắc chắn. Thương Thiệu có muốn cô tự đi lấy để gặp lại nhau không?

Cô phân vân chỉ trong vài giây, Thương Thiệu đã nói: "Tôi có thể cử người đưa cho cô, khách sạn này hôm nay?"

Tốt, thì ra anh không cần gặp lại.

Ứng Ẩn vừa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn tin nhắn công việc nhắc nhở anh:

"Tôi sẽ kết thúc công việc vào ngày mai, tốt nhất là trong hai ngày này."

"Khăn của anh, có cần giao cho người đưa đến không?"

Thương Thiệu nói: "Miễn là cô vui."

Ứng Ẩn trả lời một câu trái ngược: "Cứ tưởng Anh Thương làm việc chỉ theo ý mình."

Như dự đoán, Thương Thiệu không trả lời cô.

Ứng Ẩn không đợi thêm, buộc tóc đuôi ngựa đi chạy bộ. Máy chạy bộ là cô yêu cầu khách sạn đưa vào phòng, vì cô chạy mỗi ngày, lại là ngôi sao lớn, đi đến phòng tập thể dục rất không tiện.

Khi chạy, điện thoại để trên bệ cửa sổ, bất kỳ rung động nào đều rất dễ thấy.

Nhưng cho đến khi cô chạy xong và đi tắm, điện thoại vẫn không có thêm động tĩnh.

Thương Thiệu vừa kết thúc một vòng golf với Chủ tịch Hoa Kháng.

Ánh nắng chiều thu rất gay gắt, nhưng không chói mắt như mùa hè, hai người trở lại dưới mái che, các nhân viên và caddie đều thu ô, đứng xa xa.

Hoa Kháng là một doanh nghiệp nhà nước mới được định hình, Chủ tịch Tần Bắc Kiều có địa vị phi thường, 60 tuổi, kỹ sư, viện sĩ, lại được hưởng đãi ngộ cấp bộ. Những người khác thấy ông ta thì thường hạ thấp mình, nhưng Thương Thiệu thì không cần.

Thương Thiệu đi vào đại lục, theo lý thuyết là quan hệ hợp tác bình đẳng, nhưng Tần Bắc Kiều có quan hệ với cha của Thương Thiệu là Thương Cảnh Nghiệp, vì vậy Thương Thiệu coi ông ta như một bậc tiền bối, giữ đúng dáng vẻ khiêm tốn, tôn kính nhưng không gò bó.

"Tháng trước tôi ở Hồng Kông hiếm khi gặp cha cậu, nghe ông ấy nói, ông ấy vẫn rất tiếc khi cậu đến đại lục." Tần Bắc Kiều trò chuyện.

"Đã phiền ông rồi." Thương Thiệu mỉm cười, "Trong hai năm qua, cha con tôi có thể nói là chán ghét nhau, tôi đến đại lục, ông ấy nên thở phào nhẹ nhõm."

Tần Bắc Kiều cười lớn: "Đừng tưởng tôi không biết, khi ấy vì việc cưới hỏi của cậu, cha cậu đã bận rộn đến mức gần như không thể chịu nổi, sao rồi? Có cô gái mới nào không?"

Bất kỳ bậc trưởng bối nào quan tâm đến chuyện tình cảm hôn nhân đều có ý nghĩa thêm gì đó.

Thương Thiệu biết rõ ý của ông ta, nhưng không cho cơ hội, anh nói chuyện một cách kín kẽ: "Chưa có, nhưng cũng tạm thời không có kế hoạch."

"Có phải tiêu chuẩn cao quá không?" Tần Bắc Kiều cười nói, "Tôi vốn định giới thiệu cho cậu một người, con gái của một người bạn tốt vừa từ Anh trở về, chắc chắn có thể nói chuyện với cậu, cũng rất đẹp, thạc sĩ sinh học."

Khi Thương Thiệu nghe thấy, anh biết người đối diện còn khá trẻ, liền mỉm cười từ chối khéo léo: "Còn trẻ như vậy, không hợp với tôi đâu."

Tần Bắc Kiều quay mặt nhìn anh.

Dù tuổi chưa đến bốn mươi, nhưng ánh mắt anh lại thể hiện sự bình tĩnh và trải nghiệm cuộc sống, dấu vết thời gian không nhiều.

Có lẽ cũng nhờ vào việc anh không phải là kiểu người có đường nét khuôn mặt phương Tây.

Anh mang vẻ đẹp phương Đông, đôi mắt ấm áp, sống mũi thẳng nhưng không quá cứng nhắc, đôi môi mỏng luôn lộ chút cười, kết hợp với ánh mắt rõ ràng và điềm tĩnh khiến người khác luôn cảm thấy anh khó đoán lại vững vàng.

Vẻ ngoài của anh rất đáng để người khác suy nghĩ.

Thêm vào đó là cách nói chuyện được rèn giũa từ các trường học hoàng gia Anh cùng với sự tao nhã bẩm sinh.

Không chỉ là cử chỉ, ngay cả tốc độ nói chuyện của anh-nhịp độ vừa phải, trầm tĩnh-cũng khiến người khác cảm thấy mình rất quý giá.

Tần Bắc Kiều đã chuyển qua nhiều đơn vị ở miền Nam Trung Quốc.

Để làm kinh doanh lớn ở Vùng Đại Vịnh, các lĩnh vực như xuất nhập khẩu, trang sức, vận tải, cảng, xây dựng cơ sở hạ tầng, khách sạn, y tế, nhẹ công nghiệp... đều không thể thiếu sự tham gia của các thương gia.

Ông ta và các thương gia khá quen thuộc, do đó, rất rõ phẩm hạnh và tài năng của Thương Thiệu, càng rõ hơn là có bao nhiêu người âm thầm và công khai gửi phụ nữ đến bên anh, hy vọng nhận được sự chú ý của anh để được thăng tiến.

Nhưng Thương Thiệu vẫn giữ khoảng cách.

Ngoại trừ buổi lễ đính hôn không ai biết đến cách đây một năm và người phụ nữ trong tin đồn đã rời bỏ anh.

Tần Bắc Kiều tự cho mình là người biết rõ mọi chuyện.

Ông nhìn về phía cánh đồng xanh rộng lớn đang gợn sóng, híp mắt: "Có vẻ đúng như cha cậu nói, cậu vẫn chưa sẵn sàng cho cuộc chiến tiếp theo."

Thương Thiệu không nói gì, chỉ mỉm cười.

Một lúc sau, ông già nhận ra mình làm không khí trở nên nặng nề bèn lấy cớ đi vệ sinh. Thương Thiệu tiễn ông đi, rồi nhờ chú Khang đưa chiếc điện thoại cá nhân.

"Cứ tưởng Anh Thương chỉ làm việc theo sở thích."

Đây quả là một câu nói thiếu tôn trọng, với sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ sáng càng cảm thấy không biết là châm biếm hay trách móc.

Thương Thiệu ngồi trên ghế ngoài trời, chân vắt chéo, dưới bóng mát của mái hiên, ánh mắt không lộ cảm xúc.

Một vài giây sau, anh gọi điện thoại.

Ứng Ẩn đang tắm, cơ thể đầy bọt, nghe thấy tiếng gọi của Trình Tuấn Nghi. Cô giảm âm thanh nước, tay đầy bọt dừng lại trên cổ, ngẩng mặt lên: "Hả?"

Trình Tuấn Nghi đã cầm điện thoại đứng ở cửa phòng tắm: "Điện thoại của Anh Thương."

Ứng Ẩn lúng túng: "Đừng nhận!"

Đã quá muộn. Tuấn Nghi đã nhận cuộc gọi và đưa điện thoại cho cô.

Âm thanh của vòi hoa sen vẫn tiếp tục, Ứng Ẩn chỉ có thể tiếp nhận điện thoại trong khi cơ thể đầy bọt. Bởi vì tay trơn, cô nắm chặt điện thoại, đứng cũng khép nép, giọng nói căng thẳng: "Anh Thương?"

Thương Thiệu nghe trong hai giây: "Trời đang mưa à?"

"Không."

Ứng Ẩn theo phản xạ tắt vòi hoa sen.

Âm thanh mưa ngừng lại, hơi thở trong không gian kín trở nên rõ ràng hơn.

Thương Thiệu nhận ra điều đó, dừng lại vài giây rồi mới nói: "Lần sau khi tắm có thể không nhận điện thoại."

Mái che sân golf có vẻ đã khá cũ, anh cảm thấy không đủ, dù có gió thu nhẹ vẫn cảm thấy nóng bức.

"Là trợ lý của tôi nhận điện thoại, hôm nay cô ấy đã làm anh không vui nên không dám làm phiền anh."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Cô đang nói về cô ấy hay chính mình?"

"Tôi làm anh không vui sao?" Ứng Ẩn im lặng một chút, giọng có chút vọng lại: "Anh Thương, tôi sợ anh."

Cô sợ anh.

Ba từ này từ sâu trong lòng Thương Thiệu từ từ nổi lên, tạo ra những gợn sóng.

Anh theo ý cô, chậm rãi vừa thật vừa giả: "Đã làm tôi không vui thì cũng nợ một ân tình, không trả lại một lần thì cô sẽ là con chim sợ cành cong."

Ứng Ẩn khựng lại. Trước mặt anh, cô quả thực cảm thấy mình hoàn toàn trong suốt.

"Có người vừa nói tôi làm việc chỉ dựa vào sở thích của mình." Thương Thiệu tiếp lời, thờ ơ: "Cũng không phải là hoàn toàn sai."

Ứng Ẩn ngừng thở, nhịp tim dừng lại.

"Vậy làm sao khiến anh cảm thấy vui?"

Cô chủ động hỏi, Thương Thiệu không có lý do gì để từ chối.

Chương 9: Cô ấy không đủ ngoan

Tắm và thay đồ xong đã gần đến giờ phải đến trường quay. Ứng Ẩn không trang điểm, mặc một bộ đồ thể thao nhẹ nhàng, tóc xõa, đeo khẩu trang đen.

Hai người ra khỏi căn phòng, thang máy ở cuối hành lang vừa đúng lúc mở ra, một người đàn ông lạ mặt trong bộ vest đen bước ra, đang nhận một cuộc gọi.

"Vâng?" Anh ta ngẩng mắt nhìn nữ diễn viên ăn mặc đơn giản, giảm giọng: "Tôi đã gặp cô ấy, giờ có thể đưa cho cô ấy."

Thương Thiệu nhấc tay, nhận điện thoại từ tay chú Khang.

Người bảo vệ đã đến từ sáng sớm, nghe được mệnh lệnh của cậu chủ.

Hai từ ngắn gọn: "Trở về."

Ứng Ẩn lịch sự đi ngang qua anh ta.

Cô không biết, trong túi nhung đen của anh ta là chiếc nhẫn xanh quý giá Thương Thiệu đã đưa cho người bảo vệ ở sân golf. Anh đã lệnh cho anh ta lái xe mang đến, nói là để trả lại cho cô trước khi cô trả phòng vào ngày mai.

Anh ta không biết tại sao cậu chủ lại không trả lại.

Khi đến trường quay, đoàn phim vừa kết thúc công việc ban ngày,

chuẩn bị ăn tối.

Quay phim thường phải ăn uống vội vã, đặc biệt là trong vấn đề ăn uống, không thể cầu kỳ, ngoài các diễn viên chính và phụ có bữa ăn đặc biệt, các nhân viên còn lại đều chỉ được ăn cơm hộp.

Ứng Ẩn xuống xe Alpha, chào hỏi đạo diễn quay phim ông Phú. Ông Phú một tay cầm hộp cơm và đũa, một tay vội vã hút thuốc, thấy Ứng Ẩn đến liền lập tức vẫy tay: "Ồ, Cô Ứng đến rồi."

Trong giới giải trí, mọi người không phân biệt thứ bậc, gặp ai cũng gọi là cô/thầy (lão sư).

Ứng Ẩn tiến lại gần: "Tôi xem tối nay ăn gì?"

"Không..." lão Phú nghiêng người bảo vệ hộp cơm, chỉ vào điếu thuốc: "Không có gì đặc biệt, ăn gì cũng được, cái này ngon miệng."

Ngân sách của đoàn phim đều đã tính toán rõ ràng, đạo diễn Phương của bộ phim này làm việc tỉ mỉ, đã quá thời hạn, mọi chi phí đều tăng lên nhanh chóng, chỉ có thể cắt giảm ở hậu cần, vì vậy mức ăn uống đã giảm nhiều, tổ hậu cần mấy ngày nay cũng không dám nói to vì sợ bị phạt.

Hai tổ ánh sáng và quay phim đều cười và hô: "Xong việc rồi, đi ăn cháo đi, thầy Phú mời!"

Khi không khí đang náo nhiệt, là một chiếc xe tải trắng được bảo trì sạch sẽ, không phải loại chở hàng lộn xộn tiến vào từ cổng. Mọi người đều nhìn về phía đó, thấy một người đàn ông từ ghế phụ xuống, đeo thẻ công việc, vỗ tay: "Mọi người bỏ cơm hộp ra nhé, Sếp Song đến thăm, mời mọi người ăn một bữa ngon!"

Cả đoàn phim đều hoan hô, tiếng nhựa của hộp cơm rơi vào thùng rác xanh làm ầm ĩ.

Ứng Ẩn đứng yên với Trình Tuấn Nghi.

"Không phải Sếp Song cũng đến đây chứ." Tuấn Nghi thì thầm, hỏi về suy nghĩ của Ứng Ẩn với vẻ mặt không muốn.

Xe của Tống Thời Chương đỗ ở đầu ngõ phía sau, khi vòng ra từ xe tải trắng, một số phó đạo diễn và đạo diễn Phương đều chào hỏi anh, các diễn viên nam cũng đi ra.

Anh mặc quần tây thể thao, áo sơ mi kiểu dáng rộng, rất thời trang và trẻ trung.

So với những người trong ngành, anh quả thực còn khá trẻ, nhưng cũng đã hơn bốn mươi. Điều đáng nói là anh chơi không quá phóng túng, sau khi ly hôn với vợ không thấy anh có người đẹp vây quanh.

Tuy nhiên, về điểm này, mọi người đều có ý kiến riêng-

Dù sao, anh theo đuổi Ứng Ẩn, ai biết được?

Phim này có Tống Thời Chương là một trong những nhà sản xuất chính. Dù đạo diễn Phương là một trong những đạo diễn nổi tiếng của thế hệ thứ năm, nhưng thành tích thương mại không ổn định, thường bị lệch lạc và thừa thãi, vì vậy khi tìm kiếm nhà đầu tư đã tốn không ít công sức.

Tống Thời Chương đã dàn xếp, đầu tư và tổ chức mọi thứ, dự án này mới có thể thành công. Tống Thời Chương khen ngợi Ứng Ẩn, đạo diễn sao lại không hiểu?

Thực ra, không bị lỗ. Kỹ năng diễn xuất của Ứng Ẩn, giải thưởng, doanh thu phòng vé và độ nổi tiếng không có điểm yếu nào, thêm vào đó là sự chuyên nghiệp được công nhận. Chỉ có điều cô được nhà đầu tư chỉ định thay thế một học trò mà đạo diễn muốn nâng đỡ, làm sao có thể không làm ông ta tức giận? Học trò đó đã âm thầm sinh con cho ông, đã hứa sẽ bồi thường một vai nữ chính.

Tống Thời Chương đã khởi xướng dự án này nhưng không khoe khoang trước mặt Ứng Ẩn, cũng rất ít khi đến phim trường. Các nhà sản xuất khác ít nhiều đều muốn đến xem hiện trường, nhưng Tống Thời Chương lại là kiểu chủ tịch chỉ đứng ngoài, để cho đội ngũ sáng tạo tự do.

Giờ gần đến lúc kết thúc, anh mới đến, tự nhiên là hợp lý.

Vật phẩm thăm phim rất phong phú, bữa ăn Nhật Bản của khách sạn năm sao và bánh ngọt, trà sữa, cà phê, trà, và mỗi người còn được phát một gói thuốc lá Huanghe Lou. Những lời khen ngợi không ngừng, Tống Thời Chương nhìn về phía Ứng Ẩn đang đứng không xa, hơi nâng cao giọng: "Là do Cô Ứng mời."

Tiếng vỗ tay vang lên, nghe có vẻ nồng nhiệt và đáng chú ý.

Ứng Ẩn hít một hơi sâu. Mỗi lần gặp Tống Thời Chương, cô đều phải hít thở sâu.

Sau khi hít thở xong, cô mới tiến về phía trung tâm nơi mọi người đang tụ tập, mỉm cười ngọt ngào không có điểm nào đáng chê: "Sếp Song, không dễ dàng để anh đến thăm phim trường, sao lại để tôi nhận công lao? Tôi còn dự định mời trà chiều ngày mai nữa, bị anh làm lu mờ rồi."

Tống Thời Chương có thể nhìn thấu sự gượng gạo của cô, nhưng giả vờ như không thấy. Trước mặt đội ngũ sáng tạo, anh khẽ nói, vẻ gần gũi hơn bình thường: "Biết cô kiêng đường, tôi đã để riêng cho cô một phần, đặc biệt thay đổi công thức."

Đạo diễn Phương đã hơn bảy mươi tuổi, đương nhiên không thể phối hợp một cách ngượng ngùng, trách nhiệm nặng nề đều đổ lên vai nhà sản xuất. Ông hướng mọi người đi ăn trước, vô tình đưa mọi người ra khỏi hai người.

Tống Thời Chương cố ý không né tránh, đứng cạnh xe, chờ đợi sự quan sát công khai và kín đáo của cả đoàn phim, hỏi Ứng Ẩn: "Không ăn sao?"

Ứng Ẩn đuổi anh đi: "Ăn rồi mới đến đây."

"Đêm nay làm việc khuya, cần tôi ở cùng em không?"

Ứng Ẩn cảm thấy hơi căng thẳng, biểu cảm gần như không thể kiểm soát: "Sếp, như vậy có thể gây hiểu lầm."

Tống Thời Chương cố tình hỏi: "Hiểu lầm gì?"

Ứng Ẩn nhìn đôi mắt có nếp nhăn của anh: "Anh biết mà."

Tống Thời Chương cười hiểu biết: "Scandal với tôi không phải giúp em tránh khỏi sự chú ý của người khác sao?" Anh nhìn Ứng Ẩn với vẻ bí ẩn: "Em thấy sao?"

Cô đã tưởng anh không biết những suy nghĩ nhỏ nhặt của mình, nhưng thực ra anh đã nhìn thấu.

Nụ cười của cô đã trở nên rối loạn và khó coi, vì vậy cô thôi không giả vờ nữa, môi mím chặt, nghiêm túc nói: "Tôi không muốn bị họ bình luận nữa."

Tống Thời Chương nhìn cô một lúc, không nổi giận, chỉ nhẹ nhàng nói: "Tôi tưởng em là người biết điều."

"Tôi-"

Tống Thời Chương đưa một ngón tay lên, chạm vào môi cô: "Hôm nay tâm trạng tốt, em nên hiểu."

Khi quay đến hơn một giờ sáng, cả đoàn phim đều mệt mỏi, đạo diễn nhân từ cho phép nghỉ hơn nửa tiếng.

Mọi người đều tranh thủ chợp mắt, bên ngoài phim trường người nằm chồng lên nhau, có người cuộn tròn trong túi ngủ, có người nằm trên thiết bị. Cũng có người hút thuốc, uống cà phê, rửa mặt bằng nước, mỗi người có cách riêng để chống lại sự mệt mỏi.

Ứng Ẩn cũng cảm thấy buồn ngủ, may mắn là cô đã ngủ bù ban ngày, nên mí mắt không khép lại. Cảnh quay tiếp theo có nhiều đối thoại, cô không dám nghỉ ngơi, ôn tập lời thoại đã thuộc nằm lòng.

Trình Tuấn Nghi cũng thức khuya lại bị lời thoại của cô làm cho buồn ngủ, chỉ có thể mở điện thoại chơi.

Nửa đêm, hoạt động trên các nền tảng xã hội giảm xuống, các chủ đề nổi bật chủ yếu là về những món hàng giảm giá, chỉ có một bài đăng về Ứng Ẩn thu hút sự chú ý: 【Tống Thời Chương thăm phim trường của Ứng Ẩn.】

Người chủ đề là một tài khoản tiếp thị, rất quen thuộc, giọng điệu khoa trương:

"Tống Thời Chương không chỉ đến thăm phim trường, mà còn mời toàn bộ đoàn phim ăn uống, xem logo Shangri-La này, cả trăm phần, quả là hào phóng. Hai người còn không tránh khỏi ánh mắt của đoàn phim, nhìn vẻ tự nhiên của Ứng Ẩn, e rằng đang ngầm ám chỉ điều gì? Hơn nữa, dáng vẻ Sếp cầm cốc nói chuyện cũng khá dịu dàng ~ "

"Tống Thời Chương bỏ tiền." Trình Tuấn Nghi khẳng định: "Tên anh ta ở đầu nên chắc chắn là anh ấy chi tiền."

Lời thoại của Ứng Ẩn dừng lại, sau một khoảng im lặng, cô ngửa mặt lên, cơ thể cọ vào lò xo giá rẻ phát ra tiếng kêu nhỏ.

Một bàn tay dài và trắng như ngọc cầm kịch bản, che lên mặt cô.

Ánh sáng trong phòng nghỉ sáng rõ, xuyên qua vài trang giấy, làm mí mắt cô cảm thấy nóng bỏng.

Đội ngũ của đạo diễn Phương rất nghiêm ngặt trong việc bảo vệ những bức ảnh do người ngoài chụp, lâu nay, ngoài những bức được phép, không có bất kỳ tài liệu thừa nào được phát ra.

Dù cô có muốn phòng ngừa, cũng không thể tránh được sự nhiệt tình của người khác và sự chủ động cung cấp thông tin.

"Gọi cho Mạch An Nghiêm."

Trình Tuấn Nghi gọi điện, chỉ một tiếng đã được kết nối, có thể thấy anh ta chưa ngủ.

Ứng Ẩn nhận điện thoại, đặt lên tai, vẫn nhắm mắt: "Để không gỡ bỏ tin tức này, Tống Thời Chương trả cho anh bao nhiêu tiền?"

Mạch An Nghiêm vốn đã tức giận, nghe cô nói, cười nhạt: "Cô có năng lực sao lại để anh ta chụp được những bức ảnh này?"

"Ảnh gì? Ảnh anh ta gọi tôi đến nói vài câu?" Ứng Ẩn cười nhạt: "Anh sắp xếp một nhiếp ảnh gia đến đây, chụp một trăm bức, đăng lên hot search, nói tôi là một diễn viên không đứng đắn, phim trường đầy những người đàn ông đã qua tay tôi!"

Mạch An Nghiêm lập tức im lặng, một lúc sau, thở dài: "Cô đừng tức giận, tôi sẽ gỡ bỏ. Chỉ là các tài khoản đó cần chút thời gian. Cô biết mà."

Cô biết, cô rất rõ. Tập đoàn Truyền Thông của Tống Thời Chương. Ma trận tiếp thị khổng lồ, các tay sai không có lỗ hổng.

Chỉ cần Tống Thời Chương muốn cho cả thế giới biết Ứng Ẩn là gái điếm thì ngày hôm sau cả thế giới sẽ nghĩ cô như vậy.

Chỉ cần Tống Thời Chương muốn cho cả thế giới biết Ứng Ẩn trong sạch, thì ngày thứ ba cô sẽ từ gái điếm trở về trong sạch.

Lật đổ mọi thứ, định hình cuộc đời một người, đối với Tống Thời Chương mà nói, không hề khó khăn.

Kịch bản vẫn dán trên mặt cô, cô vẫn ngửa mặt lên, đến mức Trình Tuấn Nghi không thể nhìn thấy biểu cảm của cô.

Sau một khoảng im lặng dài, Tuấn Nghi thấy một hàng nước mắt, dưới ánh sáng nhìn thấy rõ ràng, nhanh chóng trượt xuống má cô.

"Mạch An Nghiêm, chính anh đã nói anh ta rất an toàn, nói anh ta là bạn của Sếp Thái, nói anh ta có một nửa tài nguyên trong ngành giải trí, chỉ là đi dự sự kiện với nhau." Giọng điệu của Ứng Ẩn vẫn bình tĩnh, chỉ có vai cô run rẩy dữ dội: "Anh là một nhà quản lý vàng, nhưng tôi không phải là tài sản quý giá nhất của anh, phải không?"

Mạch An Nghiêm nghe giọng cô khóc, hoang mang: "Tiểu Ẩn! Tiểu Ẩn! Đừng nói như vậy, cô mãi mãi là ngôi sao của tôi, là nữ diễn viên tốt nhất Trung Quốc." Anh ta dứt khoát nói: "Tôi sẽ gọi điện cho Sếp Thái."

Ông lớn của Giải Trí Chân Dã, Thái Dã, đã từ lâu không tham gia vào công việc hàng ngày, nhận cuộc gọi vào giữa đêm như vậy, im lặng một lúc lâu, đồng ý nói chuyện với Tống Thời Chương.

Thực ra giữa hai người bạn này còn có chuyện công việc nào đáng nói? Thái Dã chỉ nói: "Không phải anh yêu cô ta sao?"

Tống Thời Chương trả lời vài từ: "Cô ấy không đủ ngoan."

Nửa giờ sau, hot search đã bị gỡ bỏ. Vì nó xuất hiện vào giữa đêm nên ít người thấy, nhưng vẫn có vài tiếng nói lẻ tẻ cho rằng, việc gửi quà cao cấp và thăm phim trường chứng tỏ hai người có thể sắp có

tin vui.

"Anh ta chọn đăng vào giữa đêm đã là cao tay." Mạch An Nghiêm cũng bị làm cho kiệt sức, giờ đây đang hút thuốc một cách mạnh mẽ: "Đừng làm anh ta tức giận nữa."

"Có cần tôi cởi đồ nằm lên giường của anh ấy không?" Ứng Ẩn chế nhạo nhẹ.

Mạch An Nghiêm biết cô cố tình nói để châm chọc, nhưng nghiêm túc khuyên nhủ: "Cô không phải luôn muốn gả vào gia đình quyền quý sao? Tống Thời Chương không phải là gia đình quyền quý sao? Anh ta cần bao nhiêu tiền mới có thể lọt vào mắt cô?"

Ứng Ẩn cười đến nỗi nước mắt chảy ra, trong suốt. Cô gỡ kịch bản ra, Tuấn Nghi có thể nhìn thấy khuôn mặt cô rõ ràng, nụ cười, đôi mắt sáng, khuôn mặt đầy nước mắt.

Cô nói từng chữ một qua điện thoại: "Anh cứ coi như tôi tâm cao hơn trời, số phận mỏng manh, không biết điều, tự gánh lấy."

Cửa sổ quan sát đại dương vào ban đêm sâu thẳm, ánh sáng huyền bí xuyên qua, cá mập voi từ Hồng Kông đã không còn lạ lẫm, bơi lội tự do.

Những con sóng nhẹ nhàng không làm ảnh hưởng đến bên ngoài, bảo tàng cá mập voi riêng biệt này hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 10: Sự thanh tao, nhã nhặn, quý phái và thanh tú

Sau khi quay xong cảnh cuối cùng, vai nữ chính của Ứng Ẩn chính thức kết thúc. Thế nhưng đoàn phim vẫn còn một số cảnh phải bổ sung.

Lịch quay của các diễn viên chính thường tập trung và hiệu quả, việc rời đoàn sớm là điều bình thường. Tuy nhiên, vì sự cố với bộ trang phục cao cấp vài ngày trước, lần này Ứng Ẩn không có bất kỳ bài viết nào được mua sẵn, mọi thứ đều giữ kín đáo và đơn giản.

Ở hiện trường, Ứng Ẩn vừa trang điểm xong, gương mặt tự nhiên, mặc một chiếc áo phông oversize màu kem và quần short yoga thoải mái. Vết thương trên người cô vẫn chưa lành, đặc biệt là ở đầu gối, mới bắt đầu hình thành vảy, mặc quần bó của đoàn phim mỗi ngày là một sự tra tấn.

Các thành viên trong đoàn và diễn viên quần chúng vây quanh để chụp ảnh, Ứng Ẩn thân thiện, không quên nhắc nhở nhiếp ảnh gia: "Đừng chụp đầu gối nhé."

Người xung quanh liên tục thay đổi, không biết từ lúc nào diễn viên phụ lại nở nụ cười đen tối, như thể ai đó nợ tiền cô ta.

"Đó là Thái Bội Bội." trợ lý Nam Hi của Mạch An Nghiêm ghé sát tai thì thầm: "Chính là người của đạo diễn Phương."

Mạch An Nghiêm hiểu ra.

Học nhạc kịch ở học viện điện ảnh, khá nổi bật, nhưng so với khoa diễn xuất thì không bằng. Không biết tại sao lại đi cùng với đạo diễn Phương, bao nuôi vài năm, có lẽ không ngờ đạo diễn Phương lại có thể khiến cô ta mang thai hai lần.

"Không được làm nữ chính, nhưng tử cung đã phải làm hai lần." Nam Hi không biết là đang châm biếm hay đồng cảm.

Mạch An Nghiêm cảm thấy có điều không ổn, trầm ngâm một lúc, "Có thể cô ta sẽ viết bài. Đi, làm cô ta cười."

Nam Hi không hiểu lắm câu "viết bài" là gì, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn nghĩ ra một câu hài hước, khiến cả trường quay đều cười rộ lên.

Ứng Ẩn và Thái Bội Bội cũng không ngoại lệ, nhiếp ảnh gia nhanh chóng chụp được khoảnh khắc hai người vô tình nhìn nhau và cười.

Ngay giây tiếp theo, Thái Bội Bội lại đeo khẩu trang vào.

Chụp ảnh xong có nghĩa đã hoàn thành thủ tục, khi cô lên xe Alpha trời đã tối đen.

Trình Tuấn Nghi giúp Ứng Ẩn bôi thuốc tránh để lại sẹo hoặc biến đổi sắc tố. Tuy cô không nhanh nhạy, nhưng tay rất khéo léo, làm việc cẩn thận, bôi thuốc nhẹ nhàng như lau bụi cho bảo thạch trong tiệm trang sức.

"Về nghỉ ngơi một tuần trước, cuối năm có sự kiện thời trang, Dạ Tiệc Ngôi Sao, Giải Thưởng Ngân Hà, năm sau còn có buổi thử vai của Lý Sơn." Mạch An Nghiêm lướt qua lịch trình trên ipad: "Lịch trình dày đặc như vậy, những thông cáo có thể dời tôi đều đã dời, những cái này cô phải chuẩn bị tinh thần 100%. Nancy." anh gọi trợ lý: "Gửi thư mời của sự kiện thời trang và Dạ Tiệc Ngôi Sao cho cô ấy."

Mạch An Nghiêm xong việc, lại nhìn Trình Tuấn Nghi, rồi nhắc lại chuyện cũ: "Nhìn quanh chỉ có mình cô ra ngoài mang theo mỗi trợ lý. Bảo cô đổi người nhanh nhẹn hơn thì cô lại không chịu."

Ứng Ẩn trong lòng đã có người, bèn nói: "Tôi có một người muốn mời, nhưng không biết cô ấy có đồng ý không."

"Ai?"

"Văn phòng hội đồng quản trị của Trần Hữu Hàng."

Mạch An Nghiêm hít một hơi: "Cô muốn mời người của anh ấy? Lại là từ văn phòng hội đồng quản trị? Trời ơi!"

Ứng Ẩn rất quyết đoán, vừa về khách sạn thu dọn hành lý, vừa tìm thẻ danh thiếp của Trang Đình Văn.

Đúng là tối thứ Sáu, nhưng Trang Đình Văn vẫn đang làm thêm giờ. Khi nghe thấy Ứng Ẩn mời cô nhảy việc, cô chỉ biết cười: "Cô Ứng làm vậy sẽ rất vinh dự cho tôi."

Giọng nói văn vẻ, lịch sự lại có chút xa cách khiến người ta cảm thấy quen thuộc.

"Cô không đồng ý?" Ứng Ẩn không tránh Trình Tuấn Nghi, nói thẳng: "Chế độ đãi ngộ tốt."

"Tôi đồng ý, nhưng..." Trang Đình Văn nghĩ một chút: "Tôi cần hỏi ý kiến gia đình. Ngày mai tôi sẽ trả lời cô."

Tuấn Nghi đã phân loại đóng gói bảy tám chiếc vali, vừa vui vừa buồn: "Chị tìm người thay thế em."

Ứng Ẩn liếc cô một cái: "Không có đuổi em đi."

"Cô ấy rất giỏi ăn nói phải không? Nếu cô ấy đến, em chỉ cần chăm

sóc cuộc sống của chị, cũng tốt." Tuấn Nghi như trút được gánh nặng: "Chị có thể tăng lương chút không?"

Ứng Ẩn cười nhìn cô: "Em muốn tăng bao nhiêu?"

Trình Tuấn Nghi lấy hết can đảm, giơ ba ngón tay, kiên quyết: "Ba trăm!"

Ứng Ẩn: "... Chị sẽ tăng ba ngàn, thấp hơn Đình Văn một bậc. Công việc của cô ấy tốn tâm sức hơn, nhưng công việc của em cũng rất quan trọng, chị không thể thiếu em."

Trình Tuấn Nghi mừng rỡ nhảy lên: "Chị tăng ba ngàn cho em, em sẽ mua khăn choàng cho chị! Hy vọng cái khăn không quá ba ngàn!"

"Khăn choàng nào?"

"Khăn choàng mà chị thích đó." Tuấn Nghi cầm một túi giấy cứng riêng biệt: "Chị thích nó đến nỗi mỗi tối đọc sách đều choàng, nhưng lại làm rơi vào ngày hôm sau. Em sẽ mua cho chị một cái mới. Chắc Anh Thương sẽ không ngại nói cho em biết nhãn hiệu chứ?"

Chiếc khăn choàng đó đã được giặt nhiều lần, mỗi lần lấy ra lại vẫn giữ nguyên mùi hương của cô, hòa lẫn với mùi hương nước hoa của chính mình, tạo ra một mùi thơm như ở vườn địa đàng.

Không biết Anh Thương có cảm thấy phiền không. Nhưng khi anh ấy tặng nó cho cô, nó cũng đã mang mùi hương của anh. Cô cần một chút công bằng.

Ứng Ẩn hạ hàng mi xuống, mỉm cười nhạt nói "Ừm, cũng tốt, mua một chiếc mới."

Chiều hôm sau, xe của Thương Thiệu đúng hẹn đến đón vào lúc bốn rưỡi.

Ứng Ẩn sống ở một khu biệt thự ngoại ô, có cổng riêng, bao quanh bởi khu vườn, rất riêng tư. Một vài diễn viên và đạo diễn nổi tiếng cũng sống ở đây, nhưng chưa ai từng thấy Ứng Ẩn, cũng không biết cô ẩn mình ở đây.

Mọi người đều nghĩ cô sống trong căn hộ lớn ở trung tâm thành phố.

Chiếc Maybach với biển số màu vàng nhạt của Hồng Kông lướt qua khúc quanh màu xanh đậm trồng đầy cây vả tạo ra âm thanh ma sát nhẹ nhàng, tao nhã trên đường lát gạch, rồi dừng lại trước cổng.

Hôm nay trời nắng, Lâm Tồn Khang xuống xe, mở chiếc dù đen, sau đó cúi chào mở cửa sau, mời người đàn ông bên trong xuống xe.

Thương Thiệu ngước nhìn ngôi nhà, là một biệt thự ba tầng màu trắng, cửa sổ hình vòng cung nửa vòm, mái ngói màu cam mang đậm phong cách Nam Dương.

Không lớn, nhưng chắc hẳn rất thoải mái.

Chưa đầy một phút, Ứng Ẩn đã xuống lầu, phía sau là trợ lý của cô. Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng ngọc trai, bên ngoài khoác chiếc áo vest đen dáng rộng của phụ nữ, tóc dài được búi thấp bằng một cây trâm ngọc bích, trông gọn gàng, thanh lịch nhưng vẫn duyên dáng.

Điều duy nhất không hoàn hảo là chiếc khẩu trang đen trên mặt quá lớn, che gần hết khuôn mặt cô.

Thương Thiệu cười mỉm, có lẽ thấy cô ở trước cửa nhà mình cũng kín đáo, thật thú vị.

Ứng Ẩn kéo nửa chiếc khẩu trang xuống, nhanh chóng nói: "Chào buổi chiều, Anh Thương."

Mặc dù là một chiếc xe bốn chỗ rất rộng rãi, nhưng thật ra chiếc Maybach này chưa bao giờ chở đầy người như vậy. Trình Tuấn Nghi ngồi ở ghế phụ cố gắng kìm nén, nhưng đôi mắt vẫn mở to -

Nội thất sang trọng thế này, ngay cả một núm điều chỉnh cũng trông đắt tiền, cô ấy thật sự có thể mua được một chiếc khăn choàng giống như của người ngồi trong xe này sao...

Khi ngồi xuống ổn định, Thương Thiệu lịch sự hỏi: "Tôi đã hỏi một vài người bạn nghệ sĩ ở Hồng Kông, nghe họ nói nghệ sĩ trong nước không có tự do di chuyển, không thể tự ý ra vào các nơi công cộng, nên hôm nay tôi đã sắp xếp một câu lạc bộ tư nhân, cô Ứng có vấn đề gì không?"

Ứng Ẩn gật đầu, bỏ khẩu trang vào túi áo vest, mỉm cười với Thương Thiệu: "Nghe theo Anh Thương sắp xếp là được."

Chiếc xe chạy trên đường phố, sau đó vào một biệt thự tư nhân ven biển. Nói là biệt thự cũng hơi miễn cưỡng, vì Ứng Ẩn chưa từng thấy biệt thự nào có sân golf cả.

Từ cổng chính vào, họ lại chuyển sang xe điện trong sân golf, chạy trên bãi cỏ xanh mướt mười lăm phút, đến một phòng kính màu trắng. Người gác cửa và quản gia rõ ràng đã được thông báo trước, đang chờ đợi ở cửa: "Anh Thương, Cô Ứng, chào mừng."

Từ cửa nhà hàng nhìn ra xa là bãi cỏ xanh mướt như sống lưng của một con thú khổng lồ, màu xanh đậm và sạch sẽ như một tấm thảm của Chúa.

"Đây là câu lạc bộ riêng của Trần Hữu Hàng, Kha Dụ và Thương Lục cũng đã từng đến, nên cô không cần lo lắng." Thương Thiệu giới thiệu chu đáo.

Anh không mời Ứng Ẩn về nhà mình, vì lần đầu hẹn một phụ nữ mà đưa cô về nhà, dù có trang trọng đến đâu cũng không phù hợp với

giáo dục mà anh đã nhận từ nhỏ đến lớn.

"Thầy Kha và đạo diễn Thương đã ở Tây Tạng gần một tháng, Anh Thương có liên lạc với họ không?" Ứng Ẩn thuận tiện hỏi vì anh đã nhắc đến.

Kha Dụ và Thương Lục đang quay một bộ phim bán tài liệu về kể về người bảo vệ dãy Himalaya, từ Tây Tạng, Tứ Xuyên, Thanh Hải đến Nepal, hai người đã cùng đoàn phim lặn lội vào đó hơn một tháng, hoàn toàn mất liên lạc.

Nhắc đến em trai, ánh mắt Thương Thiệu rõ ràng trở nên dịu dàng hơn: "Chỉ thi thoảng liên lạc qua điện thoại vệ tinh. Cô Ứng có gì muốn nói với Kha Dụ, tôi có thể giúp cô chuyển lời."

"Không, không, không..." Ứng Ẩn hoảng hốt, kiên quyết: "Hy vọng Anh Thương đừng bao giờ nhắc đến tôi với thầy Kha."

Thương Thiệu ngắm nhìn cô: "Tại sao?"

"Bởi vì..."

Khuôn mặt cô thoáng vẻ bối rối.

Bởi vì, cô không muốn ai biết mối quan hệ của cô với anh ấy, giống như giữ một mối tình bí mật tình cờ.

Thương Thiệu mỉm cười không nói cũng không đợi "bởi vì" của cô.

"Cô Ứng không cần để tâm." anh nói, nhìn cô một cách nhẹ nhàng như hiểu hết mọi chuyện: "Bởi vì tôi cũng vậy."

Vào nhà hàng, Thương Thiệu cởi áo vest, có người phục vụ nhận lấy rồi cẩn thận treo vào tủ áo.

Hôm nay anh không mặc trang trọng như buổi tiệc tối, nhưng vẫn

thanh lịch và tinh tế, chiếc áo sơ mi trắng được cài gọn vào cạp quần âu, cà vạt họa tiết hoa kim ngân màu nhạt, cổ tay áo kiểu Pháp cài bằng khuy đá quý cùng màu với cà vạt, đồng hồ đeo tay bằng da nâu trông rất tao nhã.

Áo sơ mi thể hiện vóc dáng của một người đàn ông rõ ràng hơn áo vest, huống chi là chiếc áo sơ mi may đo thủ công mỗi năm từ phố Savile. Càng tôn lên bờ vai rộng và thẳng của anh, dưới áo sơ mi có thể thấy các cơ bắp hơi nổi lên.

"Anh Thương mỗi ngày đều có thời gian tập luyện sao?" Ứng Ẩn nghĩ gì hỏi nấy, hỏi xong mới nhận ra, dường như đã lộ ra điểm chú ý của mình.

Thương Thiệu là người rất tinh ý, mỉm cười: "Cảm ơn cô đã khen."

Ứng Ẩn cảm thấy nóng, cô cố che giấu bằng cách ho khẽ.

Bếp trưởng được mời từ một nhà hàng Michelin ba sao ở Hồng Kông chuyên làm các món ăn kết hợp Trung - Pháp. Khi hai người vừa ngồi xuống, ông ta đã từ bếp bước ra giới thiệu từng chi tiết trong thực đơn cho Ứng Ẩn.

"Chúng tôi đã chuẩn bị món khai vị lạnh là nghêu xanh sốt rượu vang trắng và rau thơm, món khai vị nóng là gan ngỗng xào lê sốt rượu vang đỏ. Món súp là súp gà gồm nấm thông và nấm tre, rất phù hợp với người Trung Quốc chúng ta."

Ứng Ẩn theo dõi lời giới thiệu của ông ta.

"Chúng tôi có tổng cộng 8 món chính, món chính là cơm nướng thịt bò Wagyu và nấm đen, món tráng miệng là sô cô la đen kết hợp với dứa. Nếu cô có bất kỳ điều gì kiêng kỵ hoặc dị ứng với thực phẩm, xin hãy cho tôi biết." Cuối cùng, ông ta mỉm cười, không mất đi sự lịch thiệp và hài hước: "Vì tôi có nhiều món sở trường, không chỉ có những món này."

Là một ngôi sao, Ứng Ẩn đã từng ra vào nhiều nơi cao cấp, cũng đã được đào tạo về lễ nghi, nên cô không cảm thấy lúng túng, lịch sự và duyên dáng bày tỏ sự mong đợi và cho biết mình không kiêng kỵ món gì.

"Dựa trên các nguyên liệu và hương vị trong thực đơn hôm nay, tôi đề xuất sáu loại rượu này, cô có thể kết hợp nhiều loại, hoặc chọn mỗi loại cho các món khai vị, món chính từ thịt, hải sản và tráng miệng."

"Tôi chọn rượu vang ngọt có gas." Ứng Ẩn gấp thực đơn lại, "Cứ như vậy đi."

Mặc dù bếp trưởng không nói gì, nhưng từ biểu cảm của ông ta có vẻ ông cảm thấy hơi tiếc.

Rượu vang ngọt có gas không thể coi là rượu chính thức, ít nhất, không phải là lựa chọn đầu tiên của những khách hàng tao nhã, ăn nói tinh tế và am hiểu về các loại hương liệu.

Thương Thiệu ngồi thẳng lưng, thoải mái dựa vào ghế, nhìn lướt qua thực đơn, sau đó gật đầu với bếp trưởng: "Cứ theo ý Cô Ứng."

Vì Thái tử đã chịu nhường, bếp trưởng tất nhiên không có gì để nói. Khi ông ta rời đi, Tuấn Nghi cũng được dẫn đi ăn trong một phòng riêng, trong nhà hàng rộng lớn chỉ còn lại hai người, chỉ có bóng dáng của một người phục vụ phía sau bức bình phong thêu lụa, sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào.

Rượu vang ngọt có gas được làm lạnh trong xô đá, sau khi mở nắp và để lắng một chút có thể uống được. Rượu có thân nhẹ. Thương Thiệu nhấp một ngụm, mỉm cười nhẹ lắc đầu, "Mei Mei Zai."

Đó là tiếng Quảng Đông, Ứng Ẩn không hiểu, hỏi: "Gì cơ?"

Thương Thiệu lặp lại bằng tiếng phổ thông: "Là nghĩa của từ "bé gái"."

Ứng Ẩn hiểu ra, anh đang trêu cô, cười vì cô thích loại rượu của các cô bé.

Cô nghiêm túc học tiếng Quảng Đông: "Mei Mei Zai."

Phát âm không chuẩn đầy sự lúng túng của một người mới học tiếng Quảng Đông.

"Thật là một từ dễ thương." Ứng Ẩn lẩm bẩm, không biết dáng vẻ lẩm bẩm của cô cũng rơi vào mắt của Thương Thiệu.

"Tôi muốn hỏi Anh Thương, "guan zai gu gu", bốn chữ này đọc thế nào?" Ứng Ẩn lịch sự hỏi, nhưng ai cũng nghe ra trong sự lịch sự của cô có niềm vui nhỏ của một cô gái.

Thương Thiệu đọc một lần bằng tiếng Quảng Đông tiêu chuẩn.

"Nghe hay thật." Ứng Ẩn học theo, cúi đầu nhẹ, đôi mắt trang điểm nhẹ nhàng lấp lánh: "Guan zai gu gu, guan zai gu gu."

"Cô Ứng có biết nghĩa của bốn chữ này không?"

Ứng Ẩn ngẩng mắt lên, nhẹ nhàng thở và nói: "Tôi biết."

Thương Thiệu đặt hai tay lên đầu gối, hơi cúi đầu, mời cô giải thích.

Ánh mắt Ứng Ẩn vượt qua bàn ăn nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt ấy rất dài, như để sửa lại ánh mắt vô tình hôm tiệc cưới hôm đó trong đám đông.

"Là nghĩa của sự thanh tao, nhã nhặn, quý phái và thanh tú."

Chương 11: Quả trái cây rơi nhẹ trong mưa

Một bữa tối kéo dài đến hơn bảy giờ.

Trình Tuấn Nghi đã ăn xong từ lâu ở nhà hàng bên cạnh. Đến giờ này, cô ấy đã ăn ba bữa, no rồi lại đói, đói rồi lại no, một tay cầm thìa bạc, điên cuồng ăn cơm trộn nấm truffle đen và bò Wagyu trong khi chăm chú lắng nghe động tĩnh bên cạnh.

Thực ra cô ấy không nghe rõ lắm, chỉ có tiếng nam nữ nói chuyện mơ hồ, một giọng thanh khiết, một giọng trầm ấm, thỉnh thoảng có tiếng cười hiểu ý.

"Gần hai tiếng rồi." Tuấn Nghi xem đồng hồ, "Ông nghĩ họ đang nói chuyện gì?"

Lâm Tồn Khang lắc đầu, lễ phép nói: "Điều này khó nói."

"Cậu chủ của ông có phải là người nói nhiều không?"

Lâm Tồn Khang suy nghĩ, đưa ra câu trả lời trung dung: "Không, nhưng hôm nay khác." Lại hỏi: "Còn Cô Ứng thế nào?"

"Cô ấy nói nhiều với người quen, không nói nhiều với người lạ, nhưng hôm nay cũng khác."

Lâm Tồn Khang nhướn mày.

Ông ta gần sáu mươi, hai bên tóc đã điểm sương, khóe mắt có nếp nhăn rõ ràng, tuy lời nói và cử chỉ thấm nhuần vẻ quý phái và thanh

lịch của tầng lớp thượng lưu, nhưng trông không quá xa cách.

Tuấn Nghi nhìn ông ta, cảm thấy một sự thân thiết.

Cô cắn thìa, nhân cơ hội hỏi: "Chiếc khăn choàng của Anh Thương là của thương hiệu nào vậy? Ông biết không?"

Rõ ràng có thể trả lời trực tiếp nhưng Lâm Tồn Khang trước hết hỏi: "Tại sao Cô Trình lại hỏi điều này?"

"Gọi tôi là Tuấn Nghi đi, "Cô Trình" nghe mệt mỏi quá."

Chú Khang cười gật đầu: "Được, tại sao Tuấn Nghi lại hỏi điều này?"

"Sinh nhật cô ấy sắp đến nên tôi muốn mua một cái tặng cô ấy. Cô ấy rất thích, yêu mãi không rời. Tôi vừa được tăng lương."

Chú Khang nhận thấy cô ấy có kiểu nói chuyện nhảy vọt, nhưng lạ kỳ là người nghe lại hiểu được nguyên nhân và kết quả. Ông tiếc nuối nói: "Chiếc khăn này không có thương hiệu."

"Ồ?" Tuấn Nghi nói: "Anh Thương ngồi xe sang như vậy, lẽ nào lại dùng đồ không có thương hiệu?"

Chú Khang cười lớn, cũng không phản bác, chỉ giải thích: "Đó là loại len cashmere từ vùng Kashmir, được làm từ lông của những con dê con khi chúng còn rất nhỏ."

Tuấn Nghi hỏi: "Lớn hơn một chút thì không được à?"

Chú Khang chưa từng nghĩ về câu hỏi này, trầm ngâm một lát rồi gật đầu: "Có lẽ với người khác thì được, nhưng với anh ấy thì không. Ý tôi là, anh ấy cũng "có thể", nhưng anh ấy không cần phải "có thể". Nghe có khó hiểu không?"

Tuấn Nghi gật đầu: "Không khó hiểu, Anh Thương không cần phải

chịu đựng gì cả, khác với người bình thường như chúng ta."

"Cô Ứng là ngôi sao, cũng không phải người bình thường." Chú Khang nói thật lòng, không phải tâng bốc.

"Cô ấy là người bình thường," Tuấn Nghi nhấn mạnh từng từ, thần sắc rất nghiêm túc, có một vẻ ngốc nghếch cố chấp: "Phải chịu đựng nhiều người, nhiều việc, khác với Anh Thương."

Nhìn thấy bóng dáng người phục vụ ở hành lang, cô tính toán là lần thứ mấy rồi, chắc chắn nói: "Đây là món cuối cùng."

Chú Khang không có ý định đứng dậy, nhưng cũng lắng nghe động tĩnh bên phía nhà hàng.

"Không biết họ sẽ làm gì sau bữa ăn." Tuấn Nghi trầm tư, hỏi.

Trên bàn ăn trang trí những bó hoa tươi tinh xảo, bộ đồ ăn đã được dọn sạch, thay vào đó là những chiếc ly rượu vang thấp mới tinh, trong ly chứa rượu vang nóng vừa được hâm nóng, hương quế, đinh hương và cam ngọt hòa quyện nồng nàn.

Trời khuya, rượu đậm.

Không rõ là mấy giờ, chú Khang gõ cửa rồi bước vào, cúi xuống thì thầm vào tai Thương Thiệu vài câu.

Ứng Ẩn nghe không rõ, chỉ thấy Thương Thiệu gật đầu, nhẹ nhàng nói "biết rồi": "Để xe đợi ở cửa."

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thực ra mới chỉ tám giờ, nhưng cảm thấy thời gian trôi rất chậm. Mặc dù chậm nhưng cô không hài lòng. Dù không hài lòng, nhưng cũng phải kết thúc.

Qua cửa kính, cô thấy đêm đen đậm màu xanh đậm, gió thổi vào mang theo hương thơm của rừng cây hương thảo.

Khi họ ngắn gọn nói xong, Ứng Ẩn rút lại ánh mắt, biết điều chủ động hỏi: "Anh Thương có việc gì phải làm sao?"

Thương Thiệu đứng dậy, gật đầu, đầy đủ lễ nghĩa: "Đúng vậy. Rất vinh hạnh khi Cô Ứng cùng tôi dùng bữa tối, tôi rất vui. Tôi sẽ cho người đưa cô và trợ lý về."

Anh không gọi người phục vụ, tự mình lấy áo khoác của Ứng Ẩn từ móc treo và khoác lên vai cô: "Gió biển lớn, cẩn thận kẻo bị lạnh."

Mùi nước hoa phụ nữ trên áo vest lưu lại lâu, anh kéo cổ áo của cô rồi nhìn cô vài giây: "Trái cây rừng rơi trong mưa, côn trùng kêu dưới đèn. Nước hoa rất hợp với cô, đúng như nửa đầu của bài thơ này."

Chỉ vậy thôi sao?

Trong lòng Ứng Ẩn có một giọng nói. Nhìn thấy anh quay lưng đi, lòng cô chợt căng thẳng, bất chợt gọi anh: "Anh Thương!"

Thương Thiệu dừng lại, quay người: "Gì thế?"

Ứng Ẩn ổn định lại, như tung một đồng xu cao, chờ kết quả rơi xuống.

"Anh Thương có quên gì không?" Cô hỏi, nụ cười nhẹ nhàng, trong vẻ đoan trang giấu kín mọi phong thái mà trước đây cô chưa từng thể hiện trước anh.

Cô cúi xuống, nhấc một túi giấy da dưới móc treo áo, từ bên trong lấy ra một chiếc khăn cashmere màu đỏ đậm: "Nên trả lại cho anh."

Thực ra chỉ là một chiếc khăn choàng, đâu cần trang trọng như vậy, thậm chí phải nhìn thẳng vào mắt anh để nói chuyện.

Thương Thiệu không nhận.

Ứng Ẩn cười nhẹ, ánh mắt không tránh không né, vẫn là nụ cười đầy phong thái: "Anh Thương không cần sao? Tôi đã nói rồi, tình nghĩa trong sáng, tôi phải cảm ơn anh."

Thương Thiệu im lặng một lúc mới nói: "Cô Ứng muốn cảm ơn thế nào?"

Giọng anh không gợn sóng, nhưng âm điệu trầm ấm đầy sức hút.

Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, cười nhẹ, nhưng trong lòng lại có một giọng nói nhỏ bé và tỉnh táo.

Bông hoa mùa xuân hoang dại nơi góc tường của cô sắp héo tàn.

"Một người phụ nữ đẹp có thể đền đáp một người đàn ông quyền cao chức trọng như thế nào đây?"

Cô trả lời bằng một câu hỏi, chân mang giày cao gót kiễng lên, tay không đeo trang sức đặt lên cánh tay anh, qua lớp áo sơ mi, bàn tay cô nắm chặt làm nhăn áo anh.

Khi nhắm mắt, trong hơi thở nhẹ nhàng, cô ngửi thấy mùi thuốc lá ấm áp từ hơi thở của anh.

Những điều này thực ra cô không thể làm được, cô giả vờ thuần thục vì anh.

Vì quá căng thẳng, Ứng Ẩn không nhận ra Thương Thiệu vì lý do gì đã ngừng thở từ lúc nào.

Khi môi cô sắp chạm vào cằm anh, như anh đã nói, trái cây rừng rơi trong mưa - trong giây phút này, Ứng Ẩn dường như thực sự nghe thấy một quả trái cây rơi nhẹ trong mưa.

Nhưng cô không đạt được mục đích.

Cô không thành công, eo cô bị ai đó ôm chặt, rất mạnh, rất chặt.

Ứng Ẩn loạng choạng, theo bản năng ngã vào lòng anh, tay quàng lên vai anh.

Giọng Thương Thiệu trầm đục, khàn khàn: "Cô Ứng."

Giọng anh nặng nề, khuôn mặt khó đoán: "Nếu cô đã có bạn trai thì không nên ép mình làm những việc này. Hay là..."

Ứng Ẩn còn chưa hiểu hết câu nói đã thấy anh ngừng lại, rồi tiếp tục với giọng chế giễu hiếm hoi: "Hay là, việc này đối với cô là sở thích?"

Bàn tay anh rộng lớn ôm lấy eo Ứng Ẩn, lòng bàn tay nóng bỏng áp vào sống lưng truyền hơi ấm cho cô.

"Cái gì?" Ánh mắt Ứng Ẩn từ mơ màng trở nên tỉnh táo, rồi rơi vào sự nghi hoặc sâu hơn: "Bạn trai... gì?"

Thương Thiệu cau mày, vẫn cúi đầu nhìn cô, dường như đang đánh giá độ dày của da mặt người phụ nữ này.

"Tống Thời Chương?"

Sự ngạc nhiên trên mặt cô không thể giả được. Ứng Ẩn mở to đôi môi đỏ mọng, đôi mắt dưới ánh đèn pha lê trong suốt, đầy kinh ngạc: "Anh ta không phải..."

Lời biện hộ chỉ nói được nửa chừng.

Còn gì để mà phải hay không? Ứng Ẩn cười với vẻ bất cần.

Ánh mắt Thương Thiệu thoáng qua một chút ghét bỏ và khó chịu, rất nhẹ.

"Cô có thể phủ nhận."

"Tôi có thể phủ nhận, nhưng Anh Thương..." Mặt Ứng Ẩn dần dần đỏ lên, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Nhất định phải để tôi phủ nhận trong tư thế này sao?"

Cô áp sát vào anh, cả hai hít thở cùng nhịp, má cô gần như chạm vào cần cổ anh.

Thương Thiệu bị cô hỏi đến bất ngờ, hơi thở và nhịp tim cùng rối loạn. Trong khoảnh khắc ngưng đọng, anh buông tay rồi lùi lại một bước. Vì quá dứt khoát, anh lại mất đi sự tự tin thường thấy.

"Xin lỗi." Bất kể cô là người như thế nào, xin lỗi vẫn là điều cần thiết.

"Không sao!" Ứng Ẩn vội vàng đáp lại, ánh mắt cúi nhìn nơi khác: "Là tôi quyến rũ anh trước..."

"....."

"....."

Không gian và thời gian đều lặng yên.

Cô lại nói điều không đúng lúc.

Nhưng cô có tài năng của mình, dù khó khăn và đau đớn lại kiêu hãnh và bướng bỉnh không nhìn anh. Vì vậy, cô không thấy Thương Thiệu đưa tay lên, sắc mặt khó đoán vặn vẹo nút thắt cà vạt.

"Tôi thật sự xem thường Cô Ứng." Giọng anh không có ngữ điệu.

Ứng Ẩn vẫn quay mặt đi: "Dù sao không phải người mà Anh Thương nghĩ."

Nhưng câu nói này có sự mơ hồ. Cô không trong sạch như anh nghĩ, hay không dễ dãi như anh nghĩ?

"Vậy cô nghĩ tôi là người như thế nào?" Thương Thiệu nheo mắt hỏi lại: "Thấy phụ nữ đẹp thì ân cần, mọi hành động đều chỉ để người phụ nữ đó chủ động hiến thân lên giường cùng tôi?"

Ứng Ẩn im lặng.

"Nói đi."

"Anh có thể như vậy."

"Tặng ô, sắp xếp phòng, tìm cảnh sát cứu cô chỉ là việc nhỏ. Cô để trong lòng, tôi rất vinh hạnh, nhưng nếu cô nghĩ những hành động này là tôi đang ám chỉ gì đó, tôi không biết cô xem thường tôi hay xem nhẹ chính mình."

Ứng Ẩn ngẩng đầu lên, cuối cùng dám nhìn thẳng vào mắt anh: "Có lẽ những việc đó đối với Anh Thương là dễ dàng, nhưng đối với tôi rất quan trọng."

"Việc nào?"

Ứng Ẩn từng từ từng chữ: "Từng việc một."

Thương Thiệu hơi ngẩn ra, khi mở miệng lại, giọng nói lạ lùng dịu đi: "Cô Ứng, trên thế giới này có hàng ngàn người ngưỡng mộ cô, cô không nên nhớ một chiếc ô."

Ứng Ẩn bỗng thấy buồn cười.

"Anh nói đúng." Cô quả thật cười, tươi tắn và dứt khoát.

Nhưng sự tươi tắn và dứt khoát của cô, giống như nụ cười trong các

buổi tiệc xã giao, khi cô xoay quanh các khách mời và người quyền lực.

Khiến Thương Thiệu thấy chói mắt và bực bội.

"Nếu cô nghĩ những hành động dễ dàng của tôi là rất quan trọng." Anh nheo mắt, ánh mắt như sương mù trên núi, "Bây giờ thì sao? Cô quyến rũ tôi, muốn thành công hay thất bại?"

Nếu thành công thì những điều quan trọng đó không còn quan trọng nữa, vì anh cũng chỉ như Tống Thời Chương.

Nếu thất bại, với người nghiêm túc và ngay thẳng như anh, cô trong mắt anh chỉ là một cô gái lả lơi, những điều quan trọng đó cũng sẽ kết thúc.

Đồng xu được tung lên, rơi xuống với một tiếng vang rõ ràng rồi đập vào dây đàn trong lòng Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thực ra, dù thế nào, kết quả của cô vẫn là thua.

Đây là một người không thể với tới, một người đàn ông không thể có, xa như mặt trăng trên trời, tốt hay xấu, nhẹ nhàng hay nghiêm túc đều không liên quan đến cô.

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu lần đầu tiên gọi tên cô: "Tôi chưa từng thấy ai biết rõ dù thế nào cũng thua nhưng vẫn hành động."

Ngọn lửa trong lòng cô bùng lên đến mặt rồi đến mắt. Ứng Ẩn đột nhiên thấy mắt ướt, bị nhìn thấu cảm giác xấu hổ và khó chịu xen lẫn, cô đứng thẳng lưng, cầm túi xách:

"Anh Thương nói rất đúng, tôi nhẹ dạ và ngu ngốc, không nhìn thấy tình hình, biết rõ sẽ thua nhưng vẫn cố gắng. Tạm biệt."

"Đứng lại-"

Giày cao gót dừng lại sau hai bước, cơ thể Ứng Ẩn căng thẳng. Cô quay lưng lại với Thương Thiệu, hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng hỏi: "Anh Thương còn chuyện gì sao?"

"Cô vẫn chưa nói rõ." Thương Thiệu chậm rãi: "Cô với Anh Tống, rốt cuộc là quan hệ gì?"

Chương 12: Chuyện này cần có tài năng

Sau khi Thương Thiệu hỏi câu này, Ứng Ẩn chưa kịp trả lời thì tiếng gõ cửa của chú Khang đã vang lên.

Ứng Ẩn né sang một bên, chú Khang đẩy cửa vào, nhận thấy bầu không khí và tư thế đứng không đúng lắm, nhưng không suy nghĩ nhiều, chỉ báo cáo trung thực: "Xe đã đến cửa rồi, có nên đi ngay không?"

Thương Thiệu gật đầu: "Đi bây giờ."

Lời đã chuẩn bị để nói, dũng khí dâng lên trong lòng của Ứng Ẩn đều tan biến trong ba chữ này. Cô lịch sự mỉm cười với chú Khang: "Làm phiền chú rồi." Sau đó quay người lại, thần thái bình thường, cúi chào Thương Thiệu: "Cảm ơn Anh Thương đã chiêu đãi tối nay."

Nói xong, không đợi người đàn ông phía sau phản ứng, cô giữ thẳng lưng bước ra khỏi căn phòng ăn xinh đẹp này.

Trình Tuấn Nghi hai tay đan vào nhau trước ngực, thấy Ứng Ẩn đi ra, cảm giác như cách một mùa thu dài. Cô không để ý đến Thương Thiệu, chỉ tập trung đón Ứng Ẩn, rụt rè nói nhỏ: "Em đã hỏi rồi, cái khăn choàng đó làm từ lông cừu con Kashmir."

Ứng Ẩn tâm trí không tập trung, chỉ miễn cưỡng mỉm cười với cô ấy, thực ra chẳng nghe được từ nào.

Trình Tuấn Nghi tưởng cô ấy thất vọng, lập tức an ủi: "Không sao, mặc dù nghe có vẻ quý giá, nhưng chỉ cần đến Kashmir mua hai con

cừu con chẳng phải là được sao?"

Cô ấy hễ hưng phấn một chút là quên kiềm chế âm lượng. Thương Thiệu nghe thấy rõ ràng, nhíu mày hỏi chú Khang: "Cô ấy đang nói gì vậy?"

Chú Khang cũng nghe rõ, ngạc nhiên trước ý nghĩ kỳ diệu của cô ấy, không nhịn được cười đáp: "Là về chiếc khăn choàng, cô ấy nói Cô Ứng thích không rời tay."

Bước chân của Thương Thiệu dừng lại một lúc.

Đi qua hành lang quanh co, cửa kính gần ngay trước mắt, bị gió biển thổi rung rinh. Bên ngoài có hai chiếc xe đậu trước sau, chiếc đầu tiên là Maybach Cảng·3, phía sau là một chiếc Mercedes-Benz thương mại khác.

Người phục vụ mở tay cầm cửa cho họ, nhắc nhở: "Cẩn thận gió."

Không ngờ, gió biển lúc đó mạnh đến mức kinh ngạc. Trước khi Ứng Ẩn kịp phản ứng, chiếc áo khoác trên vai cô bị thổi bay.

Cô theo phản xạ quay nửa người lại nhìn về phía sau nơi gió thổi tới.

Trong khoảnh khắc đó, Thương Thiệu nhìn thấy mắt cô hơi đỏ.

Đèn chùm pha lê hình thác nước treo dưới hành lang cũng bị thổi rung rinh, những cột pha lê lấp lánh va vào nhau, phát ra tiếng leng keng như chuông gió.

Thương Thiệu dừng bước, cúi xuống nhặt chiếc áo khoác nữ rơi trước mặt. Lúc đứng dậy không nói một lời, mắt chỉ nhìn Ứng Ẩn.

Ánh đèn như hồ nước bị thổi ra gợn sóng, cùng với váy dạ hội trắng của cô.

Từ mơ hồ trở lại bình tĩnh, Ứng Ẩn chỉ mất một khoảnh khắc ngắn. Cô dặn dò Tuấn Nghi: "Đến cảm ơn Anh Thương."

Bước chân của Trình Tuấn Nghi chỉ chạy nhỏ vài bước đã dừng lại, vì anh chủ động bước tới. Anh ta giũ áo khoác ra, lần nữa khoác lên cho Ứng Ẩn, vẻ mặt vẫn rất bình thản.

Ra khỏi cửa, tài xế đã cung kính mở cửa sau của chiếc xe Mercedes, đứng chờ một bên. Ứng Ẩn tự giác đi về phía chiếc Mercedes, đang định ngồi vào thì Thương Thiệu nhàn nhạt nói: "Ngồi ghế phụ."

Không chỉ Ứng Ẩn, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, thắc mắc hiện rõ trên mặt.

Ứng Ẩn không nhúc nhích, tay nắm chặt áo khoác, nhìn anh ta khó hiểu. Thương Thiệu đã vòng qua thân xe, một tay mở cửa ghế lái: "Chiếc Benz này tôi lái."

Chú Khang ho nhẹ, nhắc nhở: "Nhưng anh..."

Anh đã uống rượu.

Thương Thiệu không để ông nói hết câu, đáp: "Tôi có chừng mực."

Chú Khang còn có vấn đề: "Vậy bên kia..."

"Để họ đợi trong nửa tiếng."

Chú Khang không nói thêm, ngoan ngoãn trả lời: "Được rồi."

Ứng Ẩn vẫn không di chuyển, Thương Thiệu nhìn cô một cái: "Đừng đứng ngẩn ra đó."

Tiếng đóng cửa mạnh, cửa ghế lái bị anh ta đóng lại, động cơ xe cũng đã khởi động.

Ứng Ẩn đành phải một tay nắm cổ áo khoác, một tay nhấc váy, ngồi cúi người vào. Trình Tuấn Nghi mơ hồ định đi về phía ghế sau lại bị chú Khang nhanh chóng ngăn lại.

"Hả?" Tuấn Nghi mở to mắt.

Chú Khang: "Cô ngồi xe này, xe kia đắt tiền."

"....."

Cửa sau được chú Khang thuận tay đóng lại, sau một giây, đèn trước của chiếc Mercedes-Benz xé toạc màn đêm lặng lẽ rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Ứng Ẩn lên xe không nói gì, cô lặng lẽ bật phần mềm, nhập địa chỉ, nhấn dẫn đường.

Tiếng nói thông minh từ điện thoại vang lên khiến Thương Thiệu cười nhạt.

"Nửa giờ không đủ để từ nhà cô đến chỗ tiếp theo, tôi không nói sẽ đưa cô về nhà."

"Cậu chủ Thương có ý gì?"

Ăn một bữa cơm, từ "Anh Thương" biến thành "Cậu chủ Thương". (*)

(*) Tiên sinh - Thiếu gia

Thương Thiệu cầm vô lăng nhìn thẳng phía trước: "Bây giờ cô không sợ tôi nữa? Gọi tôi là Cậu chủ Thương sẽ làm phật lòng tôi đấy." Giọng điệu của anh khiến người ta khó đoán được cảm xúc.

Ứng Ẩn mím môi: "Vậy thì sao?"

"Không sao, chỉ là sẽ giữa chừng đuổi cô xuống xe, để cô lại bên đường."

"Tôi không tin."

Chiếc Mercedes-Benz phanh gấp, dừng lại ổn định. Thương Thiệu quay mặt nhìn cô: "Xuống xe."

Ứng Ẩn hít sâu vài lần, dứt khoát mở dây an toàn. Khi cô định đẩy cửa xuống xe, cổ tay bị Thương Thiệu nắm lấy, rồi nghe tiếng "cạch". Đó là âm thanh khóa cửa.

Người đàn ông này rất chậm rãi bấm khóa.

Cảm giác bị đùa cợt, ấm ức và tức giận đan xen, mắt Ứng Ẩn càng đỏ, bướng bỉnh nhìn anh: "Anh Thương có ý gì? Hay sợ tôi là người như vậy?"

"Cô Ứng, một người đầy kiêu hãnh như cô không nên làm những việc như thế."

Ứng Ẩn ngẩn người. Cô cảm thấy sự phù phiếm của mình trước mặt anh thật là đáng hổ thẹn. Sau khi bị anh nhìn thấu, những cảm xúc phức tạp mà ngay cả cô cũng không thể giải thích được lập tức tràn ngập khắp nơi.

Thương Thiệu nhếch nhẹ khóe môi, ánh mắt lạnh lùng và sắc bén, nhưng giọng điệu lại nhàn nhạt: "Một người phụ nữ không thể làm những việc như thế. Tôi sẽ không để cô lên giường của tôi. Cô phải biết, niềm vui trong chuyện đó cũng cần một chút tài năng."

Ứng Ẩn mở miệng cười khổ, biểu cảm giống như cảm thấy rất nực cười.

Thương Thiệu cười không ra tiếng. Anh nghiêng người qua, thắt dây an toàn cho cô. Gần gũi như vậy, mùi nước hoa sạch sẽ kết hợp với

hương thuốc lá đặc chế từ Nam Mỹ nhẹ nhàng quẩn quanh mũi Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn cảm thấy trái tim mình đang trôi nổi trên những đám mây trong đêm. Rõ ràng là cô ngồi rất ổn định, nhưng một cảm giác mất trọng lực lại bám lấy cô.

Cô không thể nhìn thấu anh, cũng không thể dự đoán được.

Thương Thiệu thắt xong dây an toàn, mới ngẩng lên nhìn cô một cái. Ánh trăng mờ nhạt khiến ánh mắt anh trở nên sâu thẳm và mờ mịt.

Khi mở miệng lại, giọng điệu bình thản nhưng vô cớ khiến người ta cảm thấy đáng tin: "Lừa cô đấy, tôi sẽ đưa cô về nhà."

Chiếc xe Benz đi rồi dừng, dừng rồi lại đi, khiến chiếc Maybach phía sau cũng phải dừng theo.

Trình Tuấn Nghị tự tin đoán: "Chắc Anh Thương đã lâu không tự lái xe nên mới lạ lẫm như vậy."

Chú Khang cười: "Cậu chủ đúng là đã lâu không tự lái xe, đặc biệt là tự lái cho một quý cô."

Ứng Ẩn vẫn luôn nhìn vào gương chiếu hậu phía ghế phụ. Ánh đèn của chiếc Maybach theo sát luôn giữ khoảng cách xa xa.

"Không cần lo cho trợ lý của cô, chú Khang sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy."

Nghe vậy, Ứng Ẩn thu lại ánh mắt, tâm trạng phức tạp hỏi: "Nửa tiếng không đủ để đưa tôi về nhà, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Thương Thiệu nhếch môi, ngay sau đó dán điện thoại vào mặt, gọi điện: "Bảo họ bắt đầu trước, tôi sẽ đến sau một tiếng."

Ứng Ẩn: "..."

Phía sau, chú Khang lái chiếc Maybach cũng im lặng một chút, dường như có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đáp: "Được."

Trước khi cúp máy, Thương Thiệu dặn dò: "Trước hết đưa Cô Trình về nhà, không cần theo tôi."

Chú Khang ngắt máy, thở dài hỏi Trình Tuấn Nghi: "Cô có chìa khóa nhà không? Có vào được nhà không?"

Tuấn Nghi: "... Hả?"

Ở ngã rẽ tiếp theo, chiếc Benz và Maybach rẽ hai hướng khác nhau, một chiếc rời khỏi cổng trang viên, một chiếc quay lại.

Trái tim vừa ổn định của Ứng Ẩn lập tức lại căng thẳng. Cô nhanh chóng ngồi thẳng, quay đầu, mắt mở to nhìn cổng lướt qua: "Ý anh là gì?"

Tốc độ của Thương Thiệu chậm lại, một tay đặt lên thành cửa sổ: "Mặc dù rượu cô chọn không đủ làm tôi say, nhưng lái xe khi uống rượu là phạm pháp, Cô Ứng."

Ứng Ẩn hoàn toàn quên mất điều này, nhưng cũng không thể tìm ra lý do phản bác.

Cô im lặng hồi lâu, cắn răng: "Bảo tài xế vừa nãy qua đây."

"Anh ta tan làm rồi."

"Anh..." Ứng Ẩn nghẹn lời: "Anh đã nói sẽ đưa tôi về nhà."

"Tôi nói là "sẽ", không phải bây giờ."

Ứng Ẩn châm biếm gay gắt: "Sự ga lăng của Anh Thương có vẻ chỉ hiệu lực trong một tuần, trước đây tôi đã đánh giá anh quá cao."

"Vậy sao?"

Thương Thiệu cho xe dừng bên lề đường, sau đó từ ngăn điều khiển trung tâm lấy ra một hộp thuốc lá bằng sứ trắng. Nắp hộp được anh khẽ mở bằng một ngón tay, một điếu thuốc và một cái bật lửa kim loại cùng trượt ra.

Thuốc lá cắn vào khóe miệng, Thương Thiệu nghiêng đầu, cúi mắt châm lửa. Hút một hơi, anh mới ngẩng lên, nhìn Ứng Ẩn với nụ cười nhạt lạnh: "Nếu trước đây cô thực sự đánh giá tôi cao như vậy, tối nay cô đã không gạ gẫm tôi, thậm chí không thử, không đặt cược."

Anh đặt một tay lên vô lăng, tay kia nhẹ nhàng gạt tàn thuốc: "Suy cho cùng, cô nghĩ tôi là loại đàn ông không từ chối phụ nữ, nếu người đó có ngoại hình đẹp thì càng tốt."

Ứng Ẩn không nói gì.

Người đàn ông này hiểu hết mọi thứ, cô không có hứng thú che đậy vì chỉ tự chuốc lấy nhục nhã.

"Vậy thì." Thương Thiệu cười nhẹ: "Thực ra cô vẫn hy vọng gạ gẫm thành công. Tôi đưa cô đến khách sạn hay ở đây?"

Ứng Ẩn căng thẳng: "Anh đã từ chối tôi, không thể nuốt lời."

"Tôi từ chối cô là vì nghĩ cô là người của Anh Tống. Nhưng cô đã phủ nhận, tại sao tôi lại không thử vui vẻ?"

Ứng Ẩn đột nhiên cảm thấy khô miệng: "Anh vừa nói chuyện này cũng cần tài năng... tôi, tôi không có tài năng."

"Tôi nghĩ cô có." Thương Thiệu phản bác nhẹ nhàng, "Hơn nữa,

không thử sao biết?"

"Cậu chủ Thương!" Ứng Ẩn ngồi bật dậy, hai tay siết chặt túi xách: "Làm ơn tôn trọng tôi!"

Thương Thiệu tháo khuy măng sét đính đá quý, xắn tay áo sơ mi, cắn thuốc lá vào miệng, nghiêng đầu cười nhạt: "Cô hiểu đúng về tôi, tôi chính là loại người cô nghĩ. Bây giờ tôi tình nguyện, Cô Ứng muốn tiếp tục giả vờ hay vào thẳng vấn đề?"

Cửa xe vẫn khóa, hơi thở của anh càng ngày càng nguy hiểm. Ứng Ẩn không còn đường lui, nhanh chóng tháo dây an toàn, sau đó tháo giày cao gót, siết chặt để tự vệ: "Tôi cảnh cáo anh, đừng hành động liều lĩnh, tôi thực sự sẽ..."

Mắt mở to, không dám chớp, giọng cũng nghẹn ngào.

Thương Thiệu kẹp thuốc lá, tay đặt lên ghế, ánh mắt từ dưới lên trên chậm rãi quét qua Ứng Ẩn: "Cô thế này làm sao làm chim hoàng yến của người khác được? Không có con chim hoàng yến nào dám mổ chủ của nó."

Nước mắt kìm nén cả đêm cuối cùng cũng tuôn ra, hai hàng nước mắt trong trẻo rơi xuống theo từng nhịp chớp mắt của Ứng Ẩn.

Cô gần như sụp đổ, giọng và vai đều run, nhưng lời nói rất kiên quyết: "Thương Thiệu, tôi sẽ báo cảnh sát! Tôi thực sự sẽ báo cảnh sát." Mũi nghẹn ngào, giọng đầy âm mũi: "... Dù tôi thân bại danh liệt cũng sẽ báo cảnh sát!"

Không biết là lời đe dọa quyết liệt của cô có hiệu quả hay người đàn ông đối diện cảm thấy cô làm mất hứng mà thay đổi ý định, tóm lại, trong xe đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ có mùi thuốc lá nhẹ nhàng lan tỏa.

Một lúc sau, Thương Thiệu chăm chú nhìn cô, nụ cười trên môi khác

hẳn vừa rồi.

"Lần đầu tiên cô gọi tên tôi."

Hóa ra anh thực sự cười rất dịu dàng.

Ứng Ẩn cơ thể vẫn run, nhưng tay nắm giày cao gót rõ ràng đã lỏng ra.

Cô không biết sự dịu dàng đó có phải do nước mắt làm nhòe hay không.

"Hôm đó cô nói cô sợ tôi, là sợ chính tôi hay loại người như tôi?"

Nước mắt của Ứng Ẩn không ngừng chảy, không cần chớp mắt đã thành hàng nối hàng. Mũi như ngọc trở nên đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt càng trông như sứ mỏng manh, liên tục lắc đầu nhưng không thể thốt lên lời.

Thương Thiệu dập tắt thuốc trong gạt tàn thuốc trên xe, nhìn thẳng vào mắt cô, thân trên từ từ và chắc chắn di chuyển qua trung tâm điều khiển.

"Không sao. Cô xúc phạm tôi, tôi nói dối cô, chúng ta hòa nhau, được không?" Anh thấp giọng an ủi, cuối cùng nhẹ nhàng và chắc chắn nhận lấy giày cao gót trong tay cô: "Để tôi lo, dù là kiểu sợ nào, cô cũng không cần lo lắng."

Những lời này như một công tắc, không hiểu sao Ứng Ẩn lại bật khóc, nước mắt trào ra, khóc như một cô bé.

Cô không quan tâm gì nữa, mạnh mẽ nắm lấy cổ áo của Thương Thiệu, đặt trán lên vai anh, giọng nói nghẹn ngào và đứt quãng vì khóc: "Tại sao lại tin tôi? Tôi còn chưa...chưa nói với anh về mối quan hệ với Tống Thời Chương..."

Thương Thiệu cúi mắt nhìn cô khóc, đôi vai mảnh mai lên xuống.

"Tôi đang nghe." Anh nở nụ cười, "Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết."

Ứng Ẩn nín khóc, run rẩy nói: "Tống Thời Chương là... là cha tôi, cha tôi chính là Tống Thời Chương."

Thương Thiệu lắng nghe với vẻ mặt chăm chú, ánh mắt trở nên thâm trầm. Anh nhẹ nhàng hỏi: "Vậy sao? Cô vẫn chưa nói với tôi vì sao Anh Tống lại là cha cô?"

Ứng Ẩn lại cảm thấy nghẹn ngào: "Ông Tống... Ông Tống là người mà cả đời tôi không bao giờ có thể gắn bó được. Tôi chỉ là một người bình thường... Nhưng ông ấy... ông ấy lại..."

Cô khóc nức nở, dường như không thể tiếp tục nói ra được. Thương Thiệu chậm rãi vuốt ve lưng cô, để cô dựa vào anh, cho phép cô khóc đủ.

"Được rồi, cô không cần phải nói thêm nữa." Anh nhẹ nhàng an ủi, "Tôi đã hiểu."

Ứng Ẩn rưng rưng, tiếng nức nở dần dần ngừng lại. Cô hít một hơi sâu, quay đầu nhìn Thương Thiệu, đôi mắt vẫn còn đỏ và sưng lên.

"Cảm ơn anh." cô khẽ nói, giọng nói nhỏ nhẹ.

Thương Thiệu mỉm cười dịu dàng: "Không cần cảm ơn tôi. Cô không phải một mình, tôi sẽ luôn ở đây để giúp đỡ cô."

Ứng Ẩn cảm thấy một phần nỗi đau của mình đã được xoa dịu. Cô gật đầu, lau nước mắt, nhẹ nhàng nhắc nhở mình phải giữ bình tĩnh.

Thương Thiệu lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt anh vẫn đầy sự quan tâm. "Nếu cô cần thời gian để ổn định, tôi có thể đưa cô về nhà."

Ứng Ẩn cảm kích, gật đầu: "Cảm ơn anh. Tôi thật sự không biết phải làm thế nào nếu không có anh."

Thương Thiệu mở cửa xe, đưa tay mời cô ra ngoài. Dù đã giải quyết được phần nào căng thẳng, nhưng không khí trong xe vẫn còn nặng nề. Thương Thiệu giữ khoảng cách, tôn trọng không gian riêng của Ứng Ẩn.

Cả hai cùng bước ra khỏi xe đi vào căn biệt thự ấm áp của Ứng Ẩn. Trong ánh sáng mờ nhạt, cô cảm nhận được sự an ủi và bảo vệ mà Thương Thiệu mang lại.

"Cảm ơn anh đã ở đây." Ứng Ẩn nói, cảm giác mình như được che chở giữa đêm tối.

Thương Thiệu chỉ mỉm cười không nói thêm gì. Anh lặng lẽ rời đi, để lại cho Ứng Ẩn cảm giác bình yên mà cô cần.

Chương 13: Anh Thương là tuyết trên núi cao

Có lẽ vì đã lâu không khóc nên hiện giờ Ứng Ẩn cảm thấy mình khóc có phần mất kiểm soát.

Khóc trước mặt người đàn ông này chắc chắn là điều xấu hổ. Vì họ không quen nhau, chỉ gặp nhau vài lần, thất bại trong việc quyến rũ, một bên lúc nào cũng cao cao tại thượng, sang trọng, một bên thì nhiều lần rơi vào tình huống xấu hổ.

Để không cảm thấy xấu hổ với anh ta, khó hơn lên trời.

Thương Thiệu mặc cho cô nắm lấy áo của mình mà khóc đến mức gần như kiệt sức, những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng rơi xuống làm ướt cả áo sơ mi của anh.

Nhưng anh cũng không ôm cô.

Sự an ủi của anh rất chừng mực, một tay cầm đôi giày cao gót mà cô đã dùng làm vũ khí, tay còn lại đưa khăn giấy cho Ứng Ẩn.

"Cô khóc dữ dội như vậy, có phải một phần là vì tôi không?" Anh bình tĩnh và tinh ý, "Có vẻ như hotsearch tối qua không phải là điều cô mong muốn."

Ứng Ẩn dựa vào vai anh, lắc đầu và nói ra một câu không liên quan: "Anh Thương có xem Weibo à?"

"Không gọi tôi là Cậu chủ nữa sao?" Thương Thiệu cũng đáp lại

bằng một câu không liên quan.

"....."

Không biết đã khóc bao lâu, tiếng nấc vừa đáng yêu vừa đáng thương cuối cùng cũng ngừng lại.

Ứng Ẩn tựa vào vai Thương Thiệu, hít thở sâu hai lần: "Anh Thương, tôi đã khóc xong rồi."

Giọng cô có chút khàn, kèm theo âm thanh nặng nề của giọng mũi báo cáo một cách nghiêm túc.

Thương Thiệu: "Ừ."

"Có thể cầu xin anh nhắm mắt lại không?"

"Gì cơ?"

"Trang điểm của tôi không chống nước." Giọng Ứng Ẩn nghiêm túc- cô thực sự coi đây là một việc quan trọng. "Khóc lâu như vậy, chắc chắn đã bị lem nhem."

Thương Thiệu không nói những lời xã giao vô nghĩa mà rất quyết đoán nhắm mắt lại: "Được rồi."

Khi không còn nhìn thấy, các giác quan khác trở nên rõ ràng hơn. Thương Thiệu cảm nhận được tay của Ứng Ẩn nắm chặt áo anh dần dần buông lỏng. Trán cô cũng rời khỏi vai anh, những sợi tóc chạm vào da cổ anh để lại hương thơm nhẹ nhàng.

Một loại trái cây nhỏ rơi xuống giữa cơn mưa xanh mát.

Trong lòng Thương Thiệu, một ý nghĩ bất chợt và kỳ lạ xuất hiện, cô sử dụng dầu gội có mùi trái cây.

Ứng Ẩn ngồi thẳng lại để kéo xa khoảng cách với anh. Gió biển làm cửa sổ xe rung động, cô vừa rồi đã lấy đi nhiệt độ của anh, giờ đây cảm thấy hơi lạnh.

Thương Thiệu vẫn nhắm mắt, đưa đôi giày cao gót cho cô: "Trước tiên hãy mang giày vào."

Ứng Ẩn nhận lấy, cúi xuống mang vào lại nghe thấy Thương Thiệu nhẹ nhàng nhắc nhở: "Cái này không thể dùng làm vũ khí, đừng quá dựa vào nó."

Ứng Ẩn cảm thấy mặt mình căng lên, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Thương Thiệu nhíu mày, "Cô thành thạo như vậy, trước đây có từng gặp nguy hiểm kiểu này chưa?"

"Chưa." Ứng Ẩn trả lời ngoan ngoãn: "Là diễn xuất trong phim."

Thương Thiệu nhếch môi, trong hơi thở của anh có vẻ như có một tiếng cười nhẹ.

Trong bóng tối, anh đoán Ứng Ẩn đã ngừng động tác, liền hỏi: "Xong chưa?"

Ứng Ẩn trong lòng căng thẳng: "Chưa!"

"Chắc chắn tôi không thể nhắm mắt mãi" Thương Thiệu thờ ơ hỏi: "Cô định làm gì?"

Anh không biết ánh mắt Ứng Ẩn dừng lại trên khuôn mặt anh, nhìn anh một cách nghiêm túc và táo bạo.

Anh ngồi thoải mái, nhưng vẫn giữ được sự thanh lịch, cơ thể hướng về phía ghế phụ, một tay đặt trên tựa lưng ghế, tay còn lại buông lỏng trên vô lăng, cúi đầu nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Có lẽ vì anh đã nhắm mắt, cảm giác áp lực từ vị trí cao của anh giảm đi nhiều, sự tao nhã và thanh lịch của anh hiện ra nhiều hơn.

"Anh Thương thường khiến người ta không dám nhìn." Ứng Ẩn đột nhiên nói.

"Tôi xấu à?"

"Không, tất nhiên là không." Ứng Ẩn mỉm cười: "Là vì Anh Thương có địa vị cao, dù đứng đối diện cũng giống như đứng ở vị trí cao, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào anh."

Khoảng dừng của cô trong giây phút này dường như kéo dài vô tận.

"Bây giờ anh nhắm mắt, tôi mới dám nhìn anh."

Thương Thiệu hiểu ý cô, yết hầu anh hơi chuyển động, nhưng giọng nói lại trở nên lạnh lùng: "Nhìn rõ rồi chứ?"

"Anh Thương không muốn để người khác nhìn thì thôi."

Ứng Ẩn nhân cơ hội cúi xuống, lấy vài tờ giấy ra. Cô cẩn thận lau đi lớp trang điểm đã bị chảy rồi mới mở gương trên ghế phụ ra để kiểm tra xem đã lau sạch chưa.

Thực ra cô không có nhiều sự tự phụ về hình ảnh, mặc dù mỗi lần xuất hiện đều rực rỡ, trang phục thảm đỏ thường gây ấn tượng, nhưng ngoài đời cô rất ít trang điểm. Có lẽ do tin vào vẻ đẹp tự nhiên, cô biết dù không trang điểm cô vẫn đẹp.

Nhưng lúc này, trong chiếc xe yên tĩnh này, cô bỗng cảm thấy một chút xấu hổ không hợp thời và thừa thãi.

Ứng Ẩn hít sâu hai lần, nắm chặt khăn giấy, "Anh Thương, tôi e rằng phải làm phiền anh một lần nữa."

Thương Thiệu nhíu mày, chưa kịp hỏi cô có ý gì thì đã ngửi thấy mùi hương của quả rừng sau cơn mưa.

Cô đã tiến lại gần anh, những ngón tay mềm mại và thanh thoát dừng lại trên cà vạt của anh.

Thương Thiệu khựng lại, giọng nói trầm thấp hỏi: "Cô làm gì vậy?"

"Xin mượn cà vạt của anh một chút."

"Cô-"

Anh phản xạ mở mắt ra, nhưng ngay lập tức bị Ứng Ẩn che lại: "Anh Thương đừng nói mà không giữ lời."

Lòng bàn tay cô ấm áp, áp vào sống mũi của Thương Thiệu, che phủ đôi mắt của anh, mùi nước hoa trên cổ tay chỉ còn dư âm, như sương sau mưa, len lỏi vào mũi Thương Thiệu.

Anh có vẻ như thực sự tức giận: "Lố bịch."

Ứng Ẩn lại nghĩ, thay vì để anh thấy hình dạng đáng sợ này, không bằng làm anh không vui, chọc giận anh một chút. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Thương Thiệu là người rộng lượng, anh có thể tha thứ cho một người phụ nữ vô lễ, nhưng không có nghĩa là anh sẽ nhẫn nhịn với một người phụ nữ xấu xí và lúng túng. Những sự xúc phạm từ một người phụ nữ xinh đẹp là thú vị, nhưng từ một người phụ nữ xấu xí thì là điều không thể chấp nhận, đàn ông vốn thực tế như vậy.

Cô muốn anh nhớ về cô.

"Tôi đã cầu nguyện với Chúa." Cô vui vẻ nói, hùa theo câu chuyện, "Người tôi yêu là một người mù, suốt đời sẽ không thấy tôi trang

điểm bị lem. Ngược lại, nếu có ai nhìn thấy, tôi sẽ đâm mù mắt anh ta trước rồi buộc anh ta cưới tôi."

Thương Thiệu: "..."

"Anh Thương là tuyết trên núi cao, không thể cưới tôi. Anh Thương bận rộn, không thể là người mù, vì vậy Anh Thương không thể nhìn tôi."

Thương Thiệu hít một hơi thật sâu, gật đầu, như thể đã hết lời. Sau đó, từng chữ một: "Ứng Ẩn, tôi thấy cô khóc đủ rồi."

Ứng Ẩn im lặng mỉm cười, "Sao có thể? Tôi cầu xin Anh Thương rộng lượng, làm một người giữ lời trước mặt tôi."

Giọng điệu của cô giảm xuống, sau khi đùa giỡn là một sự cầu xin chân thành, cô nhẹ nhàng nói: "Đừng nhìn."

Bàn tay ấy do dự, thăm dò di chuyển khỏi mắt anh, thấy anh thực sự giữ lời nhắm mắt, mới lại quay trở lại vùng cổ áo của anh.

Chỉ là bên trong chiếc xe Mercedes rộng rãi, khu vực điều khiển trung tâm rộng như vực sâu, Ứng Ẩn buộc phải ngồi thẳng dậy, quỳ một chân lên khu vực điều khiển, người dần nghiêng về phía ghế lái.

Cô tháo cà vạt của anh một cách khéo léo.

"Tôi biết mười hai kiểu thắt cà vạt vì từ nhỏ tôi đã quyết tâm lấy chồng giàu. Trên TV, vợ của những người giàu thường biết thắt cà vạt rất giỏi."

Không biết cô đang tự hào điều gì.

Sự nhẫn nại của Thương Thiệu có hạn. Anh kiên nhẫn, từng chữ đều mang theo sự đe dọa mạnh mẽ: "Tôi cảnh báo cô, đừng nghĩ rằng có thể che mắt tôi bằng cái này."

"Không dám." Ứng Ẩn cuối cùng biết điều.

Thương Thiệu cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong người, cho đến khi cô thực sự tháo nút cà vạt của anh, nhẹ nhàng rút nó ra khỏi cổ.

Âm thanh ma sát của vải satin rất nhỏ, như tiếng mưa rơi trong rừng.

Yết hầu của anh không thể tự kiểm soát, lăn lộn một chút, nhưng rất kiềm chế, gần như không ai nhận ra.

Không biết cô lại làm gì nữa.

Thương Thiệu rất ít khi không giữ lời, nhưng lúc này, anh mở mắt, trong ánh mắt bình thản của anh hiện lên những gợn sóng tối màu.

Anh thấy Ứng Ẩn quỳ một chân trên khu vực điều khiển, eo nhỏ mềm mại được bao phủ bởi chiếc váy, thản nhiên che cà vạt của anh lên mắt.

Ứng Ẩn không nhận ra anh đã thay đổi ý định, cho đến khi đã thắt xong cà vạt, ngồi lại vào ghế phụ mới nói: "Xong rồi."

Cô ngồi rất đoan trang, lưng thon gọn dựa vào ghế, mặt hướng về phía kính chắn gió. Những tay vừa làm loạn trên người Thương Thiệu giờ đây quy củ đặt chồng lên nhau, buông thõng trên đùi.

Cổ hơi cúi xuống, từ chiếc váy cổ chữ V tỏa ra một đường cong mềm mại, trong ánh đêm, phát ra ánh sáng trắng như sứ.

Như một con thiên nga cúi đầu suy tư.

Thương Thiệu bình tĩnh và kiềm chế, rời ánh mắt đi.

Anh đột nhiên cảm thấy ngón tay mình ngứa ngáy, rất muốn hút

một điếu thuốc, nhưng hôm nay đã hết thuốc.

Anh không muốn phá vỡ quy tắc của mình.

Chương 14: Anh còn một thứ quên trả cho tôi

Có lẽ thái độ của Ứng Ẩn quá điềm tĩnh, Thương Thiệu nhìn cô với vẻ mặt phức tạp một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể nói: "Cô Ứng quả thật rất là tin tưởng tôi."

Cô không thấy anh, chỉ có thể dựa vào mùi nước hoa sạch sẽ và giọng nói của anh để đoán khoảng cách. Ứng Ẩn nghe ra rằng anh vẫn chưa tiến lại gần cô dù chỉ một chút.

Cô mỉm cười: "Tất nhiên, tôi tin anh và Tống Thời Chương không phải là người giống nhau."

Thương Thiệu bình tĩnh hỏi: "Tại sao?"

Câu tiếng Quảng này Ứng Ẩn vẫn hiểu.

"Anh Thương, anh là một người chính trực, sẵn sàng tin vào ý muốn của người phụ nữ nói ra, đó là ý muốn thực sự của cô ấy. Còn Tống Thời Chương thì không, anh ta giống như những người đàn ông khác, nghĩ rằng "không" của phụ nữ là "có". Nếu tôi che cà vạt trước mặt anh ta, anh ta chắc chắn không tin tôi làm vậy để che giấu vẻ xấu xí, mà là để quyến rũ."

"Nghe có vẻ phẩm hạnh của anh ta không được tốt."

Ứng Ẩn cười nhẹ, cúi đầu, với vẻ mặt hiểu biết và rộng lượng: "Tôi đã nói, anh là tuyết trên núi cao, không thể so sánh được."

Cô dừng lại một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên sáng sủa: "Quan hệ giữa tôi và Tống Thời Chương thực ra có thể phủ nhận bằng một câu, nhưng để làm rõ thì không dễ. Tôi có thể khóc lóc kể lể với anh tất cả đều là do Tống Thời Chương ép buộc. Nhưng tôi không thể, tôi sợ anh sẽ tin vào điều đó."

Tống Thời Chương là bạn của Thái Dã.

Giới giải trí là một cái lò tẩy rửa, nhưng ngay cả trong cái lò đó, cũng có sự phân chia giữa các sắc thái, những người cùng màu sắc thường có một số lợi ích chung và thuộc tính tương đồng.

Điều này, Ứng Ẩn chỉ hiểu rõ sau này.

Cô hiểu rõ sau này là vì hình ảnh mà Tống Thời Chương thể hiện ra khác hoàn toàn với ông chủ của cô, Thái Dã.

Thái Dã lạnh lùng, vô tình, có sở thích kỳ quặc, thích đùa giỡn cả tâm trí lẫn cơ thể người khác. Nhưng Tống Thời Chương thì khác, anh ta quá giống một người bình thường, dung hòa giữa ân và uy, phong độ lịch lãm, và quan trọng nhất là có một cuộc hôn nhân ổn định và hạnh phúc.

"Hôn nhân trong giới giải trí không phải là hàng hiếm, nhưng một cuộc hôn nhân ổn định và thực sự thì rất khó có được. Đàn ông tốt không nhiều, đàn ông vừa có tiền vừa có quyền thì càng hiếm.

Sự không trung thành trong hôn nhân trong giới của chúng tôi giống như con voi trong phòng, ai cũng biết sự tồn tại của con vật khổng lồ này, biết nó không bình thường, nhưng chúng tôi đã quen với việc làm ngơ, trái lại còn nói về cái vòi, da của con voi, thảo luận ai là cặp vợ chồng ngắn hạn trong đoàn làm phim, ai lên giường với ai, ai lừa gạt các cô gái mới vào nghề."

"Vì vậy, danh tiếng của Anh Tống rất tốt, vì thực sự không có gì để khai thác. Anh ta nắm giữ tài nguyên, dĩ nhiên có rất nhiều người

gửi phụ nữ cho anh ta, anh ta đều từ chối." Ứng Ẩn cười tự giễu, "Tôi vừa nói với anh rằng tôi biết mười hai cách thắt cà vạt, thực ra chỉ là đùa, nhưng trong giới đều biết, vợ của Anh Tống thực sự biết cách thắt cà vạt rất đẹp, mỗi lần có sự kiện, anh ta đều nói cà vạt hôm đó là do vợ anh ta thắt."

Thương Thiệu nhíu mày: "Vậy sao anh ta lại ly hôn? Có phải vì cô không?"

Thực ra anh đâu có quan tâm đến một nhân vật không quan trọng trong bữa tiệc. Ly hôn hay thay đổi hôn nhân không nằm trong phạm vi hứng thú của anh. Nhưng Ứng Ẩn đã chọn cách mở đầu như vậy, Thương Thiệu tiếp tục lắng nghe câu chuyện của cô.

Ứng Ẩn mỉm cười: "Anh Thương thật sự rất thẳng thắn. Không phải vì tôi mà ly hôn đột ngột. Sau khi ly hôn, Tống Thời Chương trở thành đối tượng được nhiều người khao khát, có người chủ động đưa mình ra, có người bị động bị hiến tế. Anh Tống có một lần đã tìm đến người quản lý của tôi, nói vào đêm từ thiện tháng sau, anh ta hy vọng tôi có thể làm bạn gái của anh ta. Đó là khởi đầu của chúng tôi."

"Anh Tống là bạn của ông chủ tôi, phẩm hạnh lại được khen ngợi. Người quản lý của tôi rất thực tế, Tống Thời Chương đưa rượu đến lại không có lý do gì để từ chối. Vì vậy tôi đã đi. Dù tôi có lo lắng điều này sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của mình, nhưng truyền thông giải trí thực sự rất tinh tế, họ biết rõ cái gì có thể viết, cái gì không thể viết. Như các bữa tiệc này, dù có thảm đỏ công khai, nhưng vào trong khu vực chính, ai là bạn gái của ai, họ không dám viết. Vì vậy tôi cũng yên tâm đi."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi sau đó, số lần anh ta "mượn" tôi ngày càng nhiều, tiếng nói trong giới cũng ngày càng lớn. Mọi người đều nghĩ tôi là người của anh ta, tôi cũng không phủ nhận-Anh Thương, anh có nghĩ tôi tự

chuốc lấy khổ không?"

"Cô muốn dựa vào anh ta để chặn một số người."

Ứng Ẩn ngẩn ra, nhẹ nhàng cười: "Anh thông minh đến đáng sợ."

Nhưng không hiểu sao, cô lại không sợ sự thông minh của anh. Sự thông minh của anh làm cô cảm thấy an tâm, cơ thể thư giãn.

Cảm thấy an toàn.

"Thực ra tôi có thể cảm nhận được, tình cảm của Anh Tống đối với tôi, nhưng lại giống như có như không, tôi rất khó nắm bắt. Anh ta chưa bao giờ thực sự bày tỏ, chỉ liên tục đưa tôi đến các sự kiện, dĩ nhiên, cũng âm thầm sắp xếp một số tài nguyên cho tôi. Nhưng tôi không cần."

Khi cô nói "không cần", có một sự kiêu ngạo ngây thơ và kiên cường, khóe môi nhếch lên như một đứa trẻ: "Tôi là diễn viên chính, tôi không thiếu phim."

Thương Thiệu mỉm cười, bị cô nhạy bén nhận ra.

"Anh cười gì vậy?"

"Cười vì tôi chưa xem phim của cô."

"Ừ?" Ứng Ẩn ngạc nhiên, suýt nữa kéo đứt cà vạt: "Làm sao có thể? Tôi đã ra mắt một hai ba bốn...", cô không nhớ rõ, "...rất nhiều năm, đóng chính tám bộ phim và mười mấy bộ phim phụ, anh, chưa xem một bộ nào sao?"

"Tôi rất ít xem phim."

Dù bị che mắt, sự ngạc nhiên của Ứng Ẩn vẫn truyền tải rõ ràng: "Nhưng em trai anh là đạo diễn giỏi nhất vừa mới mang về cho điện

ảnh Hoa ngữ giải thưởng Cành cọ vàng thứ hai."

"Cậu ta có sở thích của mình, tôi có sở thích của tôi, không ảnh hưởng."

"Anh cũng chưa xem "Tạm biệt, Angela" đã đoạt giải Cành cọ vàng? Trong đó có tôi."

"Chưa kịp xem, có lẽ tối nay nếu có thời gian."

"Vậy sở thích của Anh Thương là gì?"

Do mắt bị che, Ứng Ẩn không thấy ánh mắt của Thương Thiệu khi anh vừa mở mắt lên nhìn cô.

Đó là một ánh nhìn lạnh lùng và xét nét, hoàn toàn khác với thường ngày, ánh mắt nửa nhắm và sâu thẳm, chứa đầy nghi ngờ.

Như dấu hiệu nguy hiểm mà một con thú hoang trong rừng phát ra khi bị người khác xâm phạm lãnh địa.

Ứng Ẩn đợi một lúc, chỉ nghe Thương Thiệu bình tĩnh chuyển chủ đề: "Lạc đề rồi, nói về Tống Thời Chương của cô."

Cô ngẩn ra, vẻ tươi tắn trước đó biến mất.

Anh rất kiên nhẫn, nhưng đối với sự "chào đón" của cô chỉ là một khe hẹp nhỏ.

"Tống Thời Chương..." Ứng Ẩn đột nhiên không muốn tiếp tục kể chi tiết nữa.

Cô cúi mặt, nghe tiếng sóng biển bên ngoài, bình tĩnh chơi đùa với ngón tay, "Tóm lại, tôi và anh ta không có mối quan hệ gì."

Thương Thiệu nhìn thấu sự thất vọng của cô, "Phần mở đầu của cô

trước đó không giống như có ý định "tóm lại". Tôi tưởng cô có một câu chuyện dài."

"Tôi và anh ta không có câu chuyện dài. Trong mắt người ngoài, anh ta rất tốt, đối với tôi cũng rất lịch thiệp, tất cả hành động đều rất đúng mực. Anh ta thậm chí không..."

Nửa sau câu nói bị cô hạ thấp và mơ hồ, Thương Thiệu không nghe rõ. Anh nhíu mày: "Không có gì?"

"Không có hành động nào của Anh Thương trong nhà hàng vừa rồi quá đáng."

Thương Thiệu: "....."

Hình ảnh hiện lên trước mắt không phải của chính anh, mà là của Tống Thời Chương trong bữa tiệc, đang dẫn cô đi rót rượu. Hôm đó, ánh đèn pha lê rực rỡ, chiếu sáng chiếc váy vàng của cô lấp lánh, tay của Tống Thời Chương đặt lên đường cong hông của cô.

Từ eo đến mông, những gợn sóng như cồn cát.

Thương Thiệu hơi nghẹn thở, theo bản năng cảm thấy như bị cà vạt trói buộc. Khi anh nâng tay lên, mới nhớ ra cà vạt đang nằm trên mắt cô.

Anh chỉ có thể cầm lấy nước khoáng trên giá trung tâm, động tác mở nắp có khó diễn tả sự khó chịu tinh tế.

"Là cô quyến rũ tôi." Anh uống một ngụm nước lạnh, phục hồi lại giọng điệu lãnh đạm.

"Anh Thương đẩy tôi ra là vì nghĩ tôi là người của Tống Thời Chương, hay là chỉ đơn giản là muốn đẩy tôi ra?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu với giọng điệu lạnh lùng hơn lúc nãy: "Cô nghĩ sao?"

Nói xong, Ứng Ẩn chỉ nghe thấy một tiếng "bùm" của cửa xe đóng lại, đó là khi anh rời khỏi xe.

*

"Chào."

Chú Khang nhận được điện thoại của Thương Thiệu khi đang trên đường, ngay lập tức cảm nhận được sự không kiên nhẫn trong giọng nói của anh.

"Sắp xếp tài xế đến đây." Thương Thiệu nói ngắn gọn, trước khi cúp máy nhớ ra điều gì: "Mang theo thuốc lá."

Tài xế đến rất nhanh, chỉ trong ba đến năm phút. Gặp người, anh ta kính cẩn đưa thuốc lá cho Thương Thiệu.

Thương Thiệu nhận lấy hộp thuốc, nhìn xuống, ánh mắt dừng lại trên bao thuốc lá đen trong vài giây. Cám dỗ gần trong gang tấc, anh dùng sức tự kiểm soát cực mạnh để nhét lại vào túi.

Anh thay đổi ý định: "Không cần đâu."

Tài xế tự nhiên là làm theo yêu cầu của anh, nếu anh không cần sẽ thu lại, không dám hỏi thêm.

Không xa, chiếc Mercedes đang đỗ phía sau hai người, cửa sổ xe hạ xuống một khe hở. Tiếng sóng biển lập tức trở nên rõ ràng, hòa cùng tiếng động cơ và tiếng người mơ hồ.

Ứng Ẩn đoán tài xế đã đến.

Anh sẽ đến điểm đến tiếp theo ở đây, trong khi cô được tài xế mới đưa về nhà.

Cửa sổ xe bị gõ nhẹ, làm gián đoạn suy nghĩ mơ màng của cô.

Cô vừa mới bị cà vạt làm khó chịu, khi Thương Thiệu không ở đó đã tháo ra, nhưng nơ buộc vẫn chưa tháo, vừa nghe thấy tiếng gõ, cô phản xạ tự nhiên nâng mặt lên.

Ngoài cửa sổ màu tối, ánh đèn đường ngược sáng, áo sơ mi trắng của người đàn ông trước mắt bị gió biển thổi rối loạn.

Thương Thiệu một tay đặt trên cửa sổ hạ xuống một phần, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cà vạt của anh ở trên cổ cô, như một chiếc khăn lụa đảo ngược, quấn chặt cổ cô.

Nhưng càng làm nổi bật sự mong manh.

Có ai đã từng nắm lấy cổ cô, vuốt ve và quyến rũ, buộc cô phải ngẩng cao đầu, như đang vuốt ve một món đồ bằng ngọc?

"Chúng ta sắp đi rồi sao?" Ứng Ẩn hỏi một cách khéo léo.

Thương Thiệu quay lại nhìn cô, ngay sau đó, anh mỉm cười, ánh mắt và giọng nói đều toát lên vẻ chơi đùa lơ đãng.

"Cô Ứng, đã lộ hết rồi."

Ứng Ẩn mở to mắt, rồi hét lên một tiếng, nhanh chóng quay mặt đi như tránh paparazzi.

"Không xấu đâu." Thương Thiệu không hề làm cô an lòng: "Nhưng thực sự cũng không đẹp lắm."

Ứng Ẩn: "....."

"Tôi sẽ đưa cô đi tẩy trang."

"Ưm?"

"Trong câu lạc bộ có phòng khách, tất cả những gì cô cần đều có."

".....Tại sao anh không nói sớm?"

Thương Thiệu nhẹ nhàng, chỉ dùng hai từ để giải thích: "Quên mất."

Trở lại câu lạc bộ chỉ mất năm phút, có lẽ vì đã được chỉ thị, người phục vụ đã chuẩn bị sẵn tất cả các dụng cụ.

Ứng Ẩn tẩy trang sạch sẽ, trong gương thủy ngân mờ hơi nước, phản chiếu một gương mặt trắng nhỏ nhắn, có chút nước.

Tất cả trên khuôn mặt của cô đều nhỏ nhắn, như công việc tinh xảo của thợ thủ công cung đình cổ đại, toát lên sự dễ thương tinh tế, nhưng rất thoải mái, không có cảm giác ngượng ngùng hay ngớ ngẩn.

Ngược lại, hình dáng khuôn mặt lại rất sắc nét, đường viền cằm rõ ràng, mang đến cảm giác kiên cường.

Sự kết hợp kỳ lạ như vậy tạo nên ấn tượng khó quên.

Sau khi lau sạch mặt và ra khỏi phòng, Thương Thiệu đang đứng đợi ở hành lang.

Đèn cảm ứng bật sáng, chiếu sáng thảm lông cừu màu xanh lá cây dưới chân Ứng Ẩn, những nhánh cây mùa xuân được dệt thủ công.

Ứng Ẩn nghĩ, nên chào tạm biệt rồi kết thúc.

Hiện tại cô rất bình thản, không còn bướng bỉnh như lúc bữa tối.

Cô mỉm cười nhẹ, nhìn Thương Thiệu một lúc, nói: "Anh Thương, cảm ơn anh đã để tôi làm phiền anh lâu như vậy, anh sắp muộn rồi."

Thương Thiệu gật đầu: "Xe ở dưới lầu, tôi sẽ cùng cô xuống."

"Anh còn một thứ quên trả cho tôi."

"Thứ gì?"

"Nhẫn."

Thương Thiệu nhớ ra: "Trong bộ vest đó."

Ứng Ẩn vừa thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng anh còn muốn lần sau. Lập tức nghe anh nói: "Đã bị người phục vụ lấy đi rồi, tôi sẽ đưa cô đi lấy."

Vẻ mặt ngạc nhiên trên mặt cô qua nhanh, Ứng Ẩn gật đầu, cười: "Được."

Hai người lần lượt đi qua hành lang, vào thang máy và xuống lầu. Người phục vụ chờ sẵn, nghe Thương Thiệu hỏi về bộ vest, rất nhanh đã lấy ra.

Chiếc nhẫn được anh giữ trong túi bên của bộ vest, khi lấy ra, viên ngọc lục bảo tỏa sáng rực rỡ.

Thương Thiệu còn chưa đưa cho cô, Ứng Ẩn đã đưa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên, chờ anh đặt chiếc nhẫn xuống.

"Chiếc nhẫn này thực ra là của Tống Thời Chương, dù anh ấy không quan tâm, nhưng nếu bị mất, tôi thực sự phải cắn răng mới có thể đền bù được." Cô nhìn Thương Thiệu, khuôn mặt không trang điểm, ánh mắt phản chiếu ánh sáng của đèn pha lê, cười như một cô gái ngây thơ.

"Khi thầy Cơ trở về, tôi nhất định phải nói với họ rằng anh đã giúp tôi rất nhiều." Cuối cùng cô cười tươi, giọng nói ngọt ngào: "Sau này chúng ta bốn người lại tụ tập cùng nhau nhé."

Chiếc nhẫn lục bảo đang nằm trên đầu ngón tay Thương Thiệu, ngay trên lòng bàn tay Ứng Ẩn.

Chỉ cần anh buông tay, viên ngọc xanh sẽ rơi xuống.

Có một khu rừng nào đó, mưa xanh tươi dường như sắp tạnh.

Ứng Ẩn chỉ chờ một giây. Ngay sau đó, cổ tay cô đột ngột bị Thương Thiệu nắm chặt.

Bàn tay anh rộng lớn, trong khi cổ tay cô lại rất mảnh mai, vòng tay anh quấn quanh vẫn còn dư thừa, đến mức ngón cái của anh chạm vào gốc bàn tay cô, như đứng ở điểm giao nhau của đường sinh mệnh, đường sự nghiệp và đường tình cảm của cô.

Một tiếng "ừm" nhẹ của Ứng Ẩn, âm cuối lên cao, mang theo một chút rung động như thể cô đang cảm thấy tủi thân. Ngoài cô ra không ai nghe thấy.

"Anh Thương--"

Cô đột ngột ngẩng đầu lên. Ánh sáng rất chói chang, nhưng cô chỉ biết mình đã rơi vào cặp mắt sâu như sương mù.

"Tôi đưa cô đến một nơi."

Chương 15: Anh làm gì vậy?

Ứng Ẩn hoàn toàn không đoán được anh sẽ dẫn cô đi đâu.

Cô bị anh kéo cổ tay, đôi giày cao gót loạng choạng trên tấm thảm, chỉ có thể bước đi theo anh. Trước mắt đèn mờ ảo, trong tầm mắt cô chỉ còn lại bóng lưng với mái tóc đen và áo sơ mi trắng của anh.

Ở hành lang, người phục vụ và tài xế đang chờ, thấy hai người tay trong tay cũng không tỏ ra bất ngờ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ trong lòng gợn sóng dữ dội.

"Lên xe đi." Thương Thiệu tự mình mở cửa xe cho cô.

Ứng Ẩn nhìn anh ta, nhắc nhở: "Anh Thương, anh còn có hẹn, anh sẽ lại trễ nữa đó."

"Cô không tình nguyện?" Thương Thiệu chăm chú nhìn cô.

Hỏi thẳng như vậy, lại dùng từ "tình nguyện", vô cớ khiến câu hỏi này thêm phần ý nghĩa, làm người ta khó trả lời.

"Anh vẫn chưa nói là đi đâu." Ứng Ẩn đưa ra câu trả lời thỏa hiệp.

"Lên xe rồi sẽ nói sau."

Ứng Ẩn hiểu rằng không nên phản đối một người đàn ông liên tiếp ba lần, đó là nguyên tắc sinh tồn cô đã học được trong giới này. Huống chi người đàn ông trước mắt, cô vốn chưa từng thực sự muốn từ chối anh ta.

Cô không hỏi thêm gì nữa, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe. Chiếc váy dài màu trắng ngọc trai theo chân cô bị nâng nhẹ lên, sau đó trượt xuống.

Thương Thiệu đặt một tay lên cửa xe, tay kia chống lên ghế, cúi xuống nhìn cô vài giây, rồi cúi người về phía trước.

Hơi thở như biến mất trong khoảnh khắc này, Ứng Ẩn giữ người cứng ngắc, không dám cử động.

Giây tiếp theo, Thương Thiệu lấy chiếc trâm bích ngọc trên búi tóc cô.

Đó là chiếc trâm cô vừa cài lại sau khi rửa mặt, trâm bị rút ra, mái tóc đen như suối thác đổ xuống, hương trái cây tràn ngập giữa hai người.

Tóc xoăn che khuất gương mặt kinh ngạc của Ứng Ẩn, đậm thì rất đậm, nhạt thì rất nhạt, khiến gương mặt cô như một mặt trăng ngâm mình trong mực.

Thương Thiệu đưa chiếc trâm trở lại cho cô: "Cô không tiện xuất hiện ở nơi công cộng, như vậy sẽ khó bị nhận ra hơn."

Ứng Ẩn nhận lấy, hai người mỗi người giữ một đầu của chiếc trâm.

Thương Thiệu không buông tay ngay, khoảnh khắc giao tiếp trở nên dài đằng đẵng vô cớ.

Ứng Ẩn theo phản xạ ngẩng cằm lên, đối diện với ánh mắt của anh, một chút ngơ ngác. Chỉ vài giây ngơ ngác, trong lòng cô bỗng run rẩy, dưới ánh mắt cúi nhìn của anh, lông mi cô không tự chủ được mà cụp xuống.

Lòng bàn tay nắm đầu nhọn của chiếc trâm ẩm ướt.

Gió đêm nay không biết vì sao lại lớn đến vậy, thổi cho sóng nước dâng cao, thổi cho hơi thở của cô như biển động.

Tài xế từ phía sau hỏi: "Sếp Thương, có thể xuất phát bây giờ không?"

Thương Thiệu bình thản buông tay, tay kia vẫn chống lên ghế, quay lưng lại trả lời: "Xuất phát bây giờ."

Trước khi đóng cửa xe, anh không nhìn lại Ứng Ẩn một lần nào.

Vòng qua đuôi xe, ngồi vào phía bên kia, Thương Thiệu không nói thẳng về đích đến mà chỉ thị tài xế: "Chú Khang sẽ gọi điện cho cậu, cậu cứ làm theo lời ông ấy nói."

Trước khi xe rời khỏi trang viên, chú Khang đã gọi điện đến, có lẽ không phải nơi quá phức tạp, tài xế không có nghi ngờ gì, chỉ nói "vâng."

Từ đó về sau, trong xe không ai nói thêm gì.

Tài xế thỉnh thoảng liếc nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy hai người ngồi nghiêm trang mỗi bên, bảng điều khiển trung tâm giữa họ bỗng như một rào cản vô hình, hai người ngầm hiểu mà không thiên vị về phía nhau một chút nào.

Ứng Ẩn lặp đi lặp lại việc chơi với cổ tay áo vest, đó là hành động cưỡng chế mà cô mắc phải vì chứng rối loạn lưỡng cực. Dù chứng bệnh đã được kiểm soát hiệu quả, cô đã lâu không cần đến bệnh viện tái khám, nhưng khi lòng cảm thấy đau khổ, cô vẫn như một đứa trẻ.

Một lát sau, người đàn ông luôn nhắm mắt nghỉ ngơi yêu cầu: "Mở nhạc đi."

"Dạ vâng."

Tài xế bật đài, là đài phát thanh tiếng Quảng Đông địa phương, vào khung giờ này đang phát sóng một chương trình bình luận giải trí tức thời vào buổi đêm, phong cách châm chọc, sắc bén của truyền thông Hồng Kông rất được yêu thích.

Một giọng nữ liên tiếp phát sóng: "...bị nữ diễn viên chính giật vai chính, không lạ gì khi Thái Bối Bối sau khi quay xong đã không ngần ngại tỏ thái độ lạnh lùng công khai, không khí bùng nổ ngay lập tức." Đọc xong bản tin, nữ MC thay đổi giọng điệu, thoải mái nói: "Ôi, tin nóng hổi mới ra lò, thú vị quá."

Nam MC cười đùa: "Nhưng với đẳng cấp của Ứng Ẩn, cô ấy không cần phải giành vai của người khác, đúng không?"

Tài xế biết rõ người đàn ông ngồi phía sau không có hứng thú với làng giải trí, nên theo phản xạ muốn chuyển sang đài tin tức chính trị. Âm thanh chuyển đổi, trở thành giọng chuẩn nói "Giá dầu thô quốc tế giảm mạnh", thì nghe thấy giọng nói trầm và lãnh đạm từ phía sau: "Quay lại kênh trước."

Giọng Quảng Đông lại vang lên.

Nữ MC: "Có tin đồn Thái Bối Bối là học trò cưng của đạo diễn Phương, cũng là ngôi sao được hãng phim truyền kỳ dưới trướng đạo diễn Phương đẩy mạnh, việc dùng tác phẩm cuối cùng để đẩy học trò lên hàng đầu, truyền thừa ngọn lửa cũng rất cảm động. Chỉ có điều tệ là, nhà sản xuất của bộ phim này lại mang theo ảnh hậu đến đột ngột giành vai, vì vậy Thái Bối Bối mới có gương mặt lạnh lùng trên phim trường."

Ứng Ẩn hoàn toàn không hiểu nội dung của đài phát thanh, chỉ có thể đoán ra là tin tức giải trí từ giọng điệu của hai MC và tiếng cười đóng hộp.

Trong lòng không khỏi có cảm giác lạc lõng. Thương Thiệu thậm chí còn không xem phim, làm sao anh lại quan tâm đến tin đồn? Nhưng ý nghĩ của cô nhanh chóng không còn ở đó, vì Mạch An Nghiêm đã gọi cho cô.

Điện thoại rung một lần trong túi xách dự tiệc và cô đã tắt ngay.

Ứng Ẩn liền nhắn WeChat cho anh ấy: "Không tiện, nhắn tin đi."

Mạch An Nghiêm gõ chữ rất nhanh: "Thái Bối Bối đã phát thông cáo báo chí, mấy ngày tới có thể sẽ có chút sóng gió, không sao đâu, cô cứ chuẩn bị tinh thần."

Thái Bối Bối có thể phát thông cáo báo chí gì?

Trong khi Ứng Ẩn mở Weibo, đài phát thanh vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện sôi nổi.

Nam MC ho vài tiếng, giọng đầy ẩn ý: "Tôi đoán ra nhà sản xuất này là ai rồi, đêm trước đột ngột lên top tìm kiếm, quả là một tổng tài bá đạo."

Hai người hiểu ngầm, cười khúc khích đến muốn nghẹt thở, nữ MC hỏi mờ ám: "Mấy điều này thực sự có thể nói sao? Chương trình của chúng ta sẽ không bị cấm vào ngày mai chứ?"

"Chẳng phải chương trình của chúng ta luôn đi qua gió mưa như vậy sao, nợ nhiều không sợ, chúng ta không phải là nhà sản xuất tin đồn, chúng ta chỉ đang tán dóc thôi mà."

Một tràng cười đóng hộp của chương trình giải trí ngập tràn.

"Ôi ôi, chúng ta thử cá cược nhé, nếu, tôi chỉ nói là nếu thôi, làm ơn hãy nghe rõ từ "nếu" này - nếu như ảnh hậu thực sự gả vào hào môn, cô ấy sẽ chọn rửa tay nấu ăn cho ông chủ bá đạo hay tiếp tục đóng phim?"

"Tôi cảm thấy dựa vào tình hình cuộc hôn nhân trước của Tống Thời Chương, anh ấy có lẽ không chấp nhận nửa kia xuất hiện trước công chúng đâu."

Sự kiên nhẫn của Thương Thiệu đã đến giới hạn. Anh nhíu mày, vẻ mặt tỏ rõ sự không kiên nhẫn, dường như đã đến bờ vực của sự chán ghét cực độ.

"Tắt đi."

Tài xế đổ mồ hôi lạnh từ lâu, vừa nghe thấy lời nói, lập tức tắt ngay.

Khi liếc nhìn từ gương chiếu hậu, trong lòng anh ta thầm ngạc nhiên, vị ảnh hậu này thật sự có tâm lý tốt.

Ứng Ẩn đã thấy bài viết mua từ khóa và thẻ hashtag của Thái Bối Bối trên Weibo.

Thẻ hashtag là #Ứng Ẩn Xuất Hiện Bất Ngờ#, các tài khoản marketing đăng bài với cùng một mẫu:

"Không thể nào, hôm qua Ứng Ẩn rời đoàn phim sau khi hoàn thành vai diễn, Thái Bối Bối mặt mày đen kịt [ngạc nhiên][ngạc nhiên]. Nghe nói đoàn phim cũng không tổ chức tiệc kết thúc vai diễn cho Ứng Ẩn, đây là tình huống gì? Có phải việc trước đó nói Ứng Ẩn mang vốn xuất hiện bất ngờ là thật không? Nếu vậy thì Thái Bối Bối thật đáng thương... [ăn dưa][ăn dưa]"

Ứng Ẩn ra mắt nhiều năm, luôn tỏa sáng, kết thù địch không ít, từ các ngôi sao lớn đến các ngôi sao trẻ, từ dòng phim nghệ thuật đến dòng phim thương mại, diễn viên nam và nữ, tất cả các fan của cô đều đã từng tranh cãi với nhau.

Khắp thiên hạ đều chán ghét fan của Ứng Ẩn đã lâu.

Xét về khả năng, cô không có điểm yếu, không có scandal, cũng không có tin đồn, vì vậy trước đây những bài viết chỉ trích cô thường chỉ là chê bai cô là đứa con bị bỏ rơi của ngành thời trang, thiếu tài nguyên thời trang. Lần này nói rằng cô mang vốn đến chiếm vai, dù có vẻ vô lý, nhưng trước đó có chuyện Tống Thời Chương xuất hiện trên hot search giữa đêm khẳng định tin đồn, sau đó là hình ảnh Thái Bối Bối mặt mày đen kịt trên phim trường-

Đây là cơ hội hiếm có.

Trong phần bình luận của tài khoản marketing và quảng trường thẻ hashtag, các fan từ các phe đã có một cuộc tranh luận sôi nổi chưa từng có:

"Không ngạc nhiên, chẳng phải cô ta muốn làm bà chủ sao, diễn xuất xuống dốc, tất nhiên chỉ có thể mang vốn vào đoàn phim."

"Không cần nói thêm, cả bộ phim "Tạm Biệt Angela" chỉ có cô ta diễn tệ, 30 phút diễn xuất dám tranh vai chính với Kha Dụ, thật mất mặt đến Cannes."

"Thật buồn cười, đã bao lâu rồi nữ chính của chúng ta không có giải thưởng nào? "Tạm Biệt Angela" cả nước giành giải, chỉ có cô ta tay trắng, ai mới là người lúng túng, tôi không dám nói."

"Cô ta và Tống Thời Chương đã có tin đồn từ lâu rồi."

Với tính chiến đấu và lòng tự trọng của fan cô, làm sao có thể nhẫn nhịn được? Họ bắt đầu lôi kéo những tin đồn xấu về Thái Bối Bối để giải thích:

"Cười chết mất, Ứng Ẩn cần phải chiếm vai của một người đã mang bầu trước hôn nhân với đạo diễn sao?"

"Một người diễn xuất được mang lên giảng dạy tại Học viện Điện ảnh, một người tốt nghiệp từ một ngành học bậc thấp, đừng đến

làm phiền."

Trong cuộc chiến hỗn loạn này, fan của cô lại trở thành tâm điểm:

"Không thể nào, fan của ảnh hậu lại bịa đặt tin đồn ác ý như vậy?"

"Người hâm mộ bịa đặt tin đồn ác ý cho nữ diễn viên, không có gì lạ."

"Thái Bối Bối là mẹ đơn thân có đáng bị bịa đặt tin đồn như vậy không? Thật sự ghê tởm."

Những cuộc cãi vã này, ai cũng quen thuộc rồi, mỗi fan tham gia tranh cãi đều sẽ không có kết quả, không có người chiến thắng, cũng sẽ không có sự thật nào, cuối cùng chỉ còn lại sự đỏ mặt và cảm giác kẻ chết người sống.

Sau nhiều năm ra mắt, cuộc sống của cô chỉ là một sự lặp lại đầy sôi động.

Ứng Ẩn đặt điện thoại xuống, an ủi Trình Tuấn Nghi, bảo cô ấy không sao, đừng cãi nhau với người khác, sau đó nhắn lại cho Mạch An Nghiêm: "Anh sắp xếp là được."

Mọi sự quan tâm còn lại, cô đều không xem.

Cô nhớ lại tại phim trường, câu chuyện cười không đúng lúc của Nancy, và tiếng máy ảnh chụp liên tục sau khi cô và Thái Bối Bối nhìn nhau cười, chắc chắn vào thời điểm đó, Mạch An Nghiêm đã đoán được bài viết này và chuẩn bị phương án đối phó.

Về phía fan, cũng sẽ có hội hỗ trợ điều chỉnh, lệnh xuống là chấp hành, như một đội quân được huấn luyện bài bản.

Chiếc điện thoại rơi vào chiếc túi dạ hội cứng, phát ra âm thanh nhẹ và êm.

Cô lấy lại bình tĩnh, mỉm cười với Thương Thiệu: "Vừa nãy trên đài phát thanh đang nói gì vậy? Nghe có vẻ náo nhiệt."

Tài xế cầm vô lăng khựng lại, một lần nữa nhìn cô qua gương chiếu hậu. Hóa ra vị ảnh hậu này không hiểu tiếng Quảng Đông.

Không biết vì sao, ánh mắt anh ta nhìn cô thêm phần thương cảm.

Người đàn ông luôn nhắm mắt im lặng mở mắt ra, quay mặt lại, nhìn cô, lúc này lừa cô: "Quảng cáo sự kiện chào năm mới."

Ứng Ẩn không nghi ngờ gì. Không có gì lạ khi anh ấy chỉ nghe một lát.

Cô hít một hơi sâu, hai tay nắm chặt vào nhau, vai hơi cong lại theo động tác hít thở sâu, cảm giác gầy gò và mỏng manh.

Cô nhìn Thương Thiệu, khóe môi nhếch lên càng thêm ngọt ngào: "Anh Thương cũng có những nghi thức chào đón năm mới sao?"

"Không nhiều, chỉ thỉnh thoảng thôi."

Ứng Ẩn gật đầu: "Tôi thấy tiếng Quảng Đông rất hay, nhưng tôi không học được. Thực ra tôi lớn lên ở Bình Thị, nhưng xung quanh bạn bè đều nói tiếng phổ thông."

Thương Thiệu nhận thấy cô nói nhiều hơn, nhưng không tỏ ra phiền muộn, mà hỏi: "Muốn học gì?"

Ứng Ẩn giật mình, cười: "Tôi chỉ biết nói "tại sao", "đẹp trai", "bạn nói gì?" Còn lại cái gì cũng muốn học, à, còn cả "Guan Zai Gu Gu" mà anh dạy tôi."

Thương Thiệu cũng cười theo lời cô, rất nhẹ nhàng. Cách cô nói "bạn nói gì" có vẻ như đang trách móc, là giọng điệu nũng nịu.

"Anh Thương muốn đưa tôi đi đâu? Chuyện khác đã trễ hẹn như vậy, thực sự không sao chứ?"

Thương Thiệu mới nói sự thật, giọng điệu bình thản, nhẹ nhàng.

"Vừa rồi đã thông báo với họ tôi không đi nữa."

Ứng Ẩn ngẩn người, lại bắt đầu nghịch tay áo vest.

"Nếu không vui, không cần phải gượng ép tỏ ra bình thường."

Ứng Ẩn không biết anh nhận ra như thế nào, chỉ cảm thấy mắt đột nhiên nóng lên. Tuyến lệ cũng có quán tính, cô đã khóc một lần tối nay, nên rất dễ rơi nước mắt.

Nhưng cô đã nhịn được, chỉ là mắt ươn ướt, cúi mặt, mỉm cười.

Lần này nơi đến không xa, từ trang viên đi ra, dọc theo đường biển trở về trung tâm thành phố, dừng lại ở một khu vực mua sắm cao cấp.

Đây là nơi xa hoa nhất của Ninh Ba, giống như Đại lộ số 5 của New York, Đại lộ Champs-Élysées của Paris, đầy những thương hiệu lớn, bảng hiệu sáng chói, mỗi cửa sổ đều sáng rõ làm người ta ao ước. Trong tủ kính, những người mẫu trang nhã cao gầy, quần áo đắt tiền, trang sức lấp lánh, luôn sáng sủa và mỉm cười, khiến người ta chỉ muốn được thay thế họ để tồn tại mãi mãi trong sự giàu sang và xinh đẹp.

Đã mười giờ, ít người qua lại, hầu hết các cửa hàng đã đóng cửa kiểm kê. Trước một cửa hàng trang sức, dây cảnh báo trắng đen đã được kéo lên, cửa chính đặt biển hình tam giác với chữ "closed", bốn nhân viên nam đứng gác hai bên, lịch sự ngăn cản khách hàng muốn vào.

Chiếc xe Mercedes dừng lại từ từ, Ứng Ẩn thu hồi ánh mắt từ cảnh phố, nghe thấy Thương Thiệu nói: "Đeo khẩu trang vào."

Ứng Ẩn lấy khẩu trang đen từ túi ra, nghe lời đeo vào. Cô là người thông minh, đại khái đoán được ý định của Thương Thiệu khi đưa cô đến đây, tim đã bắt đầu đập mạnh, nhưng không phải là vui vẻ, mà là nặng trĩu, khiến cô thở khó khăn.

Tài xế xuống xe trước để mở cửa cho Thương Thiệu, sau khi Thương Thiệu xuống xe, anh tự mình đón cô: "Đừng lo lắng."

Trên nền đá cẩm thạch màu xám, một đôi giày cao gót mảnh mai hạ xuống.

Khi hai người tiến lại gần, các nhân viên vốn đứng gác tự động tách ra, quản lý cửa hàng và tất cả nhân viên bán hàng đều đứng đợi ở sảnh, cúi chào và nói "Hoan nghênh quý khách."

Sau lưng nghe thấy khách hàng không hiểu chuyện phàn nàn: "...Không phải anh nói đã đóng cửa sao? Vậy sao họ lại vào được..."

Nhân viên lịch sự trả lời máy móc: "Thưa quý khách, chúng tôi đã hết giờ hoạt động."

Hai người bước vào, dây cảnh báo được gỡ bỏ, cửa kính đóng lại, chỉ còn lại bảng "closed".

"Anh Thương, thật vinh dự khi được phục vụ anh. Xin mời quý khách lên phòng VIP ở tầng hai." Quản lý cúi chào, đưa tay dẫn đường.

"Tôi tự phục vụ là được."

"Vâng."

Những người đứng phía sau tự động dừng lại, đoán xem người phụ nữ đi cùng Anh Thương là ai.

"Ơ, Anh Thương là ai vậy? Tôi kiểm tra danh sách không thấy tên." Cũng có nhân viên bán hàng không rõ tình hình.

"Suỵt, quản lí từ chi nhánh lớn tiếp đón, sao có thể là khách hàng của cửa hàng chúng ta?"

"Chị không biết sao? Ross suýt chút nữa đã đến đích thân, nếu không phải khách hàng nói muốn kín đáo đơn giản thì phòng VIP chắc chắn đã phải bày đầy hoa hồng."

Mấy nhân viên bán hàng đều cười, một lát sau, quản lý phó thông báo có thể tan ca như bình thường, không cần đứng chờ nữa.

"Ross nhờ tôi chuyển lời chào đến anh, anh ấy rất muốn đến nhưng sợ làm phiền quý khách." Quản lý trò chuyện.

Khi lên đến phòng VIP, dù đã dặn dò đơn giản, nhưng vẫn được trang trí rất đẹp trong thời gian ngắn nhất. Trong phòng, hoa tươi thơm ngát, pha lẫn hương thơm nhẹ, nghe nói Anh Thương từng du học tại Anh, họ đã chuẩn bị một ấm trà Earl Grey hảo hạng kèm theo là bánh lychee hoa hồng.

"Thời gian có hạn nên có chút đơn giản, mong quý khách thông cảm." Quản lý mỉm cười cúi chào, hai tay nắm lại trước ngực: "Những bộ sưu tập mà quý khách muốn xem, chúng tôi đã bày sẵn, chúng ta bắt đầu ngay hay là uống trà trước?"

Ứng Ẩn tiến gần Thương Thiệu một bước, kéo nhẹ khẩu trang xuống, quay mặt qua hỏi bên tai anh: "Anh đang làm gì vậy?"

Thương Thiệu không nhịn được cười: "Không biết nói thì đừng nói."

Anh quay sang quản lý: "Dẫn Cô Ứng đi xem trực tiếp."

Ứng Ẩn: "..."

"Cô có thể tháo khẩu trang ra." Thương Thiệu nhắc nhở cô nhẹ nhàng.

Ứng Ẩn nhìn quản lý một cái, trong lúc còn do dự, quản lý đã mỉm cười: "Cô Ứng, xin cô yên tâm, nếu tối nay có tin gì về sự việc này được nghe ở bên ngoài, trừ khi tôi không định làm việc trong ngành này nữa."

Cô yên tâm, thực sự tháo khẩu trang, khuôn mặt mộc mạc dưới mái tóc xoăn lười biếng.

Thương Thiệu giao chiếc nhẫn ngọc lục bảo cho quản lý: "Kiểm tra đi."

Quản lý có kinh nghiệm phong phú, loại trang sức cao cấp như thế này, cô chỉ cần nhìn qua là có thể nhận biết: "Đây là dòng bảo tàng của Valeridge, rất tốt, chỉ thấp hơn dòng hoàng gia của chúng tôi một bậc. Điểm khác biệt là nó là sản phẩm tưởng niệm, được khai thác từ mỏ mới, còn dòng hoàng gia của chúng tôi thì khác, là sản phẩm nguyên bản chưa công khai thiết kế, có thể nói, mỗi bộ đều được thiết kế cho nữ hoàng và công nương."

Ông ấy đoán hôm nay là do Ứng Ẩn quyết định, nên nhìn thẳng vào mắt Ứng Ẩn, tỏ vẻ chân thành và nhiệt tình.

"Dòng hoàng gia chúng tôi không bày bán công khai, ngay cả khi khách VIP đến, cũng chỉ có thể xem trong lookbook, cô là khách hàng đầu tiên có thể đeo nó."

Không quan tâm đến quy tắc xã giao, Ứng Ẩn nhẹ nhàng kéo tay áo của Thương Thiệu.

Thương Thiệu liếc nhìn cô, không nói gì.

Ứng Ẩn chớp mắt, quản lý hiểu ý, chủ động tìm một cái cớ để rời đi.

"Anh có ý gì?"

Cô không quan tâm đến bộ sưu tập hay công nương nào, chỉ nghe giới thiệu thôi đã khiến tim cô ngừng đập, trong đầu như có một chiếc máy đếm tiền, nhảy lên mấy chục triệu.

"Tôi rất thích chiếc nhẫn của cô." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng, như muốn lấy một viên kẹo thủy tinh trong tay Ứng Ẩn: "Đổi ngang giá, cô không cần phải lo lắng."

Ứng Ẩn ngẩn người: "Nhưng đây là của Tống Thời Chương."

"Cô có thể ném nó lên ban công của tôi như ném một hòn đá, chắc hẳn đã chuẩn bị tinh thần không được trả lại."

"Nhưng..." Ứng Ẩn lưỡng lự, ngẩng đầu nhẹ nhàng nhìn anh: "Anh Thương, món quà quý giá như vậy, tôi không thể đáp trả."

"Không quý giá, chỉ cần cô chịu nhận mới khiến nó trở nên quý giá."

Ứng Ẩn không biết, ngày hôm sau, chiếc nhẫn ngọc lục bảo dòng bảo tàng đó được Lâm Tồn Khang đặt vào hộp trang sức, đúng lễ nghi mà gửi đến nhà Tống Thời Chương.

Ông là khách không mời mà đến, nhưng Tống Thời Chương không dám thất lễ. Không những không dám thất lễ, mà còn cảm thấy rất vinh dự.

Chỉ là nụ cười trong câu chuyện phiếm của anh ta khi nhìn thấy chiếc nhẫn, đã đông cứng trên mặt.

Anh ta không thể không nhận ra, đây là chiếc nhẫn mà Ứng Ẩn làm mất. Anh ta có thể hào phóng mà gần như thương cảm nói với cô không cần quan tâm. Nhưng điều đó không có nghĩa anh ta có thể chấp nhận nó xuất hiện trong tay Thương Thiệu.

Chú Khang không uống một ngụm trà nào, khẽ cúi đầu, phép lịch sự kiểu Anh đầy xa cách: "Anh Thương nhờ tôi chuyển lời cho anh-"

"Chiếc nhẫn, vật về chủ cũ, người, anh ấy sẽ bảo vệ."

Chương 16: Một ánh trăng

Tuấn Nghi đứng chờ bên cửa cả đêm cho đến khoảng mười một giờ khuya, khi nhìn thấy chiếc Mercedes dừng lại. Cô không màng đến chân tê dại, khập khiễng chạy lên.

Ứng Ẩn lại là người duy nhất bước ra khỏi xe. Tuấn Nghi nhìn vào trong xe: "Anh Thương không đưa chị về sao?"

Ứng Ẩn quay lại cảm ơn tài xế trong xe rồi bước lên bậc thềm trước cửa. Cô ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng sáng.

Hôm nay gió lớn, mây dày bị thổi tan, ánh trăng xa xa nhưng sáng rõ.

Là trợ lý đời sống, Tuấn Nghi ăn ngủ cùng Ứng Ẩn. Biết Ứng Ẩn thích ngâm mình, cô chuẩn bị nước nóng sẵn và hỏi: "Tối nay anh Thương đưa chị đi đâu vậy?"

"Ừm... mua sắm."

"Hả?" Tuấn Nghi mắt mở to: "Anh ấy tặng quà cho chị à?"

"Không hẳn, liên quan đến Tống Thời Chương."

Tuấn Nghi hít một hơi: "Anh ấy thích Tống Thời Chương sao?!"

Ứng Ẩn mặt đầy vẻ chán nản: "Em nên đi rửa mặt rồi đi ngủ đi."

Quà mà Thương Thiệu tặng cô đắt giá đến thế nhưng Ứng Ẩn không

vội cất giữ hay ngắm nhìn say đắm mà lại để nó nằm trong chiếc túi dạ tiệc. Cho đến khi cô tắm xong, sấy khô tóc, mới khoác áo ngủ lên rồi đặt chiếc hộp nhung nhỏ vào lòng bàn tay.

Cô nâng hộp lên ngang trán, mắt nhìn chăm chú vào chiếc hộp nhỏ đó.

Tuấn Nghi bước vào phòng, thấy Ứng Ẩn đang chăm chú nhìn hộp nhỏ đó, cô hỏi: "Đó là gì vậy?"

"Một chiếc hộp."

"En biết là hộp, bên trong có gì?"

"Một ánh trăng."

"Ai tặng chị?"

"Mặt trăng."

Tuấn Nghi bước đến cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng: "Hôm nay không phải trăng tròn, đợi đến khi trăng tròn chị nhờ nó tặng lại lần nữa."

Ứng Ẩn nằm ngửa trên giường, tay nắm chặt hộp bên ngực: "Không có lần thứ hai. Trăng tròn rồi khuyết, chị thích như vậy hơn."

Cả hai trò chuyện lạc đề một lúc, Tuấn Nghi dọn giường cho cô: "Chị nên đi ngủ, ngày mai còn phải lái xe về Bình Thị."

Ứng Ẩn hỏi: "Hot search đã xuống chưa?"

Cô lười không muốn tự mình kiểm tra.

"Xuống rồi, Mai An Nghiêm đã tìm người đăng ảnh chị và Thái Bội Bội cười cùng nhau, cả hai còn nhìn nhau, trông thật lắm. Các fan

đang kiểm soát bình luận, nói hai người tôn trọng nhau và có mối quan hệ tốt, tin đồn tự nhiên bị phá vỡ."

Ứng Ẩn yên tâm hơn chút: "Thái Bội Bội không có hành động gì mới chứ?"

"Cô ấy cũng không thể đứng ra nói chị cướp vai chính của cô ấy. Ai cao quý hơn ai đây, cô ấy sinh con cho đạo diễn, còn chị chẳng làm gì cho Tống Thời Chương cả."

Tuấn Nghi nói xong, nhận ra mình nói sai, tự vỗ nhẹ vào miệng, rồi lén nhìn sắc mặt Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn cười: "Em nói đúng, ai cao quý hơn ai. Nhưng có một điều, nếu không phải Tống Thời Chương và Mai An Nghiêm cương quyết bắt chị đóng phim này, chị sẽ không nhận vai. Dù đạo diễn có đến tận nơi, chị cũng không nhận."

"Đây là tác phẩm cuối cùng của ông ấy, mười năm mài giũa đấy." Tuấn Nghi nghiêm túc nói.

"Thì sao? Chỉ là một bộ phim thương mại chuẩn mực. Ông ấy chỉ muốn làm một tác phẩm nổi bật trước khi nghỉ hưu, để được công nhận khả năng thương mại của mình."

Tuấn Nghi đã dọn xong giường, mở một túi mặt nạ mắt hơi: "Đã quay xong rồi, chị đừng nói nữa, ngủ thôi."

Ứng Ẩn chui vào chăn, lấy điện thoại ra, ngập ngừng một lúc, rồi nhắn tin cho Thương Thiệu.

Nội dung rất kiềm chế: "Anh Thương, chúc anh ngủ ngon."

Thương Thiệu trả lời trước khi cô kịp bỏ điện thoại xuống: "Ngủ ngon."

Tuấn Nghi nhìn lướt qua và hỏi: "Sao chị không kết bạn với anh ấy trên WeChat?"

"Không dám làm phiền anh ấy—"

Tuấn Nghi nhấn gửi: "Em đã gửi lời kết bạn rồi."

"?" Ứng Ẩn bật dậy từ trong chăn: "Em làm gì vậy? Anh ấy là một giám đốc bận rộn, WeChat của anh ấy chắc chắn toàn công việc quan trọng, làm sao có thời gian—"

Tuấn Nghi nhìn điện thoại: "Anh ấy đã chấp nhận rồi."

"....."

Tuấn Nghi đưa điện thoại cho cô xem: "Hóa ra từ số điện thoại Hồng Kông cũng có thể tìm được tài khoản WeChat, tên WeChat của anh ấy là Leo, hình đại diện là một chiếc đuôi cá voi."

Ứng Ẩn: "Chị thấy rồi."

Trong biển xanh sâu thẳm, một cái đuôi cá voi nhẹ nhàng trôi qua, sâu lắng, lạnh lùng, dịu dàng, gợi nhớ đến ánh mắt của anh ta.

Thương Thiệu đã chấp nhận lời mời kết bạn từ tài khoản của Tuấn Nghi, tin nhắn đầu tiên là: "Chào anh, tôi là trợ lý của Ứng Ẩn, Tuấn Nghi."

Thương Thiệu thực sự trả lời: "Chào cô."

Chỉ hai từ, nhưng cảm giác thật trọng thị, khiến người ta cảm thấy vinh dự.

Tuấn Nghi quỳ một chân trên giường, nhìn Ứng Ẩn nhập nội dung trong hộp thoại: "Tối nay cô ấy về rất vui vẻ, cảm ơn anh."

Tuấn Nghi: "Ơ... em sẽ không nói vậy."

"Vậy em sẽ nói gì?"

"Em sẽ nói, anh đã tặng cô ấy một ánh trăng sao?"

Thì ra cô ấy hiểu hết.

Nguy hiểm thật. Ứng Ẩn đỏ mặt, nghĩ may mà không để cô ấy trò chuyện tiếp, nếu không đã bị lộ hết. Cô lấy điện thoại: "Cho chị mượn chơi một lát."

Nhưng Thương Thiệu ngoài việc trả lời cô ấy "Không cần cảm ơn" thì không nói gì thêm. Ứng Ẩn không làm phiền anh, vào xem vòng bạn bè.

Anh chia sẻ nhiều về tin tức tài chính và công nghệ, chỉ thỉnh thoảng có vài tin về cuộc sống cá nhân như mây, cây, gió, biển.

Có lẽ anh nghĩ không ai kiên nhẫn đến mức xem hết những tin tức khô khan, Thương Thiệu không cài đặt chế độ chỉ xem trong một nửa năm hay một năm.

Ứng Ẩn không biết mình đã lướt xem bao lâu, đến khi cảm thấy buồn ngủ thì thấy một bức ảnh.

Là bóng lưng của hai người trong một khu vườn tươi sáng. Trên bãi cỏ bao la vô tận, anh bế ngang ai đó, bước đi về phía trước.

Cô gái đó nhỏ nhắn, tóc đuôi ngựa gọn gàng, hai tay vòng chặt qua cổ anh, khuôn mặt úp vào lòng anh.

Không biết ai chụp, nhưng chụp rất đẹp, dù chỉ là bóng lưng cũng có thể cảm nhận được anh đang cười.

Thì ra anh ấy cũng đã yêu.

Khi anh yêu, dáng vẻ trông như thế này.

Cô luôn cảm thấy không thể tưởng tượng ra dáng vẻ khi anh ấy cười thật vui vẻ. Điều này cũng tự nhiên thôi, cô chưa bao giờ thấy anh ấy vui vẻ như vậy.

Ứng Ẩn khóa màn hình điện thoại, lật người qua rồi nhắm mắt lại.

Anh Thương đã ngoài ba mươi, lại là người thuộc gia đình giàu có, đã yêu một hai người hay đã hẹn hò với một hai người, điều này quá bình thường. Có gì đâu. Cô cũng từng yêu một ai đó.

Trong lòng cô như có một viên đá rơi xuống, viên đá đó chìm thẳng xuống đáy, nhưng những gợn sóng để lại thì rất nhẹ. Dù những gợn sóng rất nhẹ nhưng dưới dòng nước tĩnh lặng là những dòng nước sâu từ viên đá chìm xuống tạo ra.

Ứng Ẩn chờ đợi mặt hồ trở lại yên bình để có thể yên ổn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trình Tuấn Nghi gọi cô dậy, gọi ba lần mới kéo cô ra khỏi chăn.

"Cho chị ngủ thêm nửa tiếng nữa." Cô ôm gối, mắt nhắm tịt.

"Không được đâu, dì sẽ mắng em mất!"

"Không đi đâu!"

"Vậy em sẽ gọi điện báo cho dì."

Ứng Ẩn lập tức ngồi bật dậy, tỉnh táo ngay: "Đừng!"

Cô đẩy mặt nạ mắt lên, bên ngoài là một ngày nắng đẹp, cô nheo mắt ngáp rồi duỗi lưng, quầng thâm dưới mắt có một vòng màu xanh nhạt.

Từ Ninh Ba đến Bình Thị mất hai tiếng đồng hồ lái xe, Trình Tuấn Nghi lái còn Ứng Ẩn thì ngủ. Nơi đến là một khu biệt thự có vẻ đã lâu đời, ngôi nhà gạch đỏ ngói lưu ly, sân nhà lát đầy đá xanh, rêu mọc trong các khe hở. Chậu hoa ở cửa trước đang bón phân, một nhành hoa sứ từ trong sân nghiêng ra ngoài.

Ứng Ẩn đội mũ ngư dân, đeo kính đen và khẩu trang, che kín mít, khi bấm chuông còn ngó trước nhìn sau, Trình Tuấn Nghi đứng canh gác, cả hai trông như đang ăn trộm giữa ban ngày.

Một lát sau, cánh cổng sắt mở ra, một người phụ nữ quý phái bước ra.

Sự quý phái của bà ấy rất dễ hiểu, áo khoác phong cách Chanel, quần jean, áo lót đen, vòng cổ ngọc trai ba vòng, trên tai là đôi bông tai Chanel, tóc nâu nhạt xoăn dài đến cổ, kết hợp với mái ngố kiểu Pháp.

Trình Tuấn Nghi lễ phép chào: "Dì ạ."

Ứng Ẩn bước vào, ôm bà ấy: "Mẹ."

Bà Ứng Phàm trước đây là một nhân viên bán hàng bất động sản, trong thời kỳ bất động sản sôi động, bà là gương mặt đại diện xinh đẹp của phòng bán hàng, nhưng bà không giỏi lừa gạt, chỉ có đôi mắt to tròn cười với khách hàng. Những khách hàng đến từ Hồng Kông và Macau mua nhà, thường vì nụ cười của bà mà mua thêm một tầng nhà, tiện thể hỏi: "Cô Ứng tối nay có rảnh không?"

Bà Ứng Phàm biết cách lợi dụng vẻ đẹp của mình để kiếm tiền, nhưng chưa chuẩn bị tâm lý để dựa vào nhan sắc sống cả đời, thông thường bà sẽ trả lời là không rảnh.

"Đến muộn một chút vì ngủ nướng buổi sáng à?" Bà tháo mũ của Ứng Ẩn rồi vuốt tóc cô.

"Vừa quay phim xong, con vẫn chưa hồi phục."

Nhà có người giúp việc lo cho bà Ứng Phàm hàng ngày, bà chỉ đọc sách, chăm hoa. Khu biệt thự này cũng có những buổi nhảy đầm, nhưng chỉ là nhảy giao lưu, tango, latin, bà Ứng Phàm có đến vài lần, thấy ồn ào và không thanh lịch, không hứng thú nữa nên bỏ mặc bạn nhảy, từ đó không ai mời bà nữa.

Mùi gà hầm từ bếp thoang thoảng ra, Ứng Ẩn chưa ăn sáng, nhờ người giúp việc múc một bát để ăn đỡ đói.

Cô đứng dựa vào cửa, vì bát gà hầm nóng nên bên dưới lót một chiếc khăn lụa. Bà Ứng Phàm liếc cô một cái, cười chê cô không có phong thái.

"Tối qua hỏi chuyện hot search, con cũng không trả lời mẹ."

"Con ba ngày hai lần lên hot search, mẹ ba ngày hai lần hỏi, con trả lời sao nổi? Toàn là chuyện nhỏ, mẹ lo lắng làm gì?"

"Ừ, là ba ngày hai lần lên hot search với cái anh Tống kia." Bà Ứng Phàm có ý trong lời nói.

Ứng Ẩn cảm thấy không còn muốn ăn, quay đầu trở về phòng ăn, đặt bát xuống.

"Gần đây anh Tống đến Bình Thị xem triển lãm, còn hẹn đến nhà ăn một bữa cơm."

Ứng Ẩn quay đầu lại: "Sao con không biết chuyện này?"

"Anh ta đến nhà làm khách cũng phải báo con biết sao? Con và anh ta tiến triển đến đâu, cũng chưa thông báo cho mẹ biết."

Ứng Ẩn tức giận: "Con đã nói là con với anh ta chỉ đóng kịch, ngay

cả nắm tay cũng chưa từng!"

"Sao con phản ứng dữ vậy?" Bà Ứng Phàm ngạc nhiên, "Trước đây nhắc đến Tống Thời Chương con cũng không phản ứng dữ vậy. Sao thế, cãi nhau à?"

"Con không thân với anh ta, chẳng có chuyện gì mà cãi nhau." Ứng Ẩn mặt không cảm xúc.

"Ồ, hôm đó anh ta đến, mẹ dẫn anh ta xem phòng mà con ở lúc nhỏ, anh ta nghe rất chăm chú." Bà Ứng Phàm tiếp tục nói.

"Lúc nhỏ con sống ở khu ổ chuột! Giờ đã phá dỡ và xây ngân hàng châu Á rồi! Mẹ dẫn anh ta vào sảnh ngân hàng châu Á mà xem!"

Bà Ứng Phàm bị bất ngờ khi cô vạch ra vết thương cũ, mặt bà thoáng chút ngỡ ngàng, rõ ràng là hoảng hốt, nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Ứng Ẩn đã chuẩn bị tâm lý từ trước, mỗi lần về nhà thăm mẹ, không thân thiết được mấy câu là cãi nhau. Cô vừa thấy mẹ đáng thương, vừa thấy mình tàn nhẫn, vậy nên cô thu dọn đồ đạc, nhanh chóng chạy lên lầu rồi đóng cửa sầm một tiếng.

Phòng của cô rất đẹp.

Nhiều sách, búp bê màu hồng, những con thú nhồi bông chất thành núi, "chiếc váy đan kim móc tay do Ứng Ẩn tự làm khi còn nhỏ", và những bức ảnh khi học múa, tóc búi cao, trang phục tập luyện màu đen, chân kéo thẳng.

Nhưng đó không phải là phòng thật của cô.

Chương 17: Anh Thương có biết tôi nhảy rất giỏi không?

Nơi cô thực sự sống khi còn nhỏ là ở khu ổ chuột ở làng trong thành phố.

Những ngôi nhà tôn xanh trải dài, mỗi ngày cô đều đi qua những con hẻm tối, đi vòng qua quầy thịt lợn, đi qua những quầy trái cây ngập ngụa mùi ngọt ngào hôi thối để đến lớp múa.

Bà Ứng Phàm dắt tay cô, dáng điệu thanh nhã, cằm hơi nâng lên, ánh mắt không bao giờ nhìn sang bên cạnh, người khác nhìn bà ấy như nhìn một con thiên nga không phù hợp với nơi này.

Tiếng xì xào bàn tán theo suốt quãng đường.

"Lại đưa con gái đi học múa à?"

"Thật chịu chi."

"Cô không hiểu. Đây gọi là đầu tư."

"Đúng thế, người ta không giống chúng ta, cô chủ nhà giàu sa cơ."

"Phì, giàu có gì chứ, chẳng phải là tình nhân bỏ đi của ai đó sao?"

Khi ấy ở khu vực Vịnh Lớn, phụ nữ đẹp trong mắt người khác, hoặc là tình nhân, hoặc là phụ nữ của đại gia.

Đàn ông Hồng Kông và Macau thậm chí không cần phải giàu, chỉ cần

có chút tiền là có thể lập gia đình thứ hai ở nội địa, sinh con đẻ cái, mỗi tháng đi đi về về. Phụ nữ làm tình nhân không cần che giấu với họ hàng, đeo vàng mặc ngọc, thoải mái nói: "Anh nhà tôi ở Hồng Kông không sinh được con trai."

Nhưng Ứng Ẩn biết mẹ cô không phải như vậy. Cô biết cha mình, ông rất đẹp trai, cao lớn, đẹp như diễn viên TVB, tính cách cũng tốt chỉ có mỗi khuyết điểm là uống rượu.

Trong thời đại toàn dân tìm vàng, một người đàn ông nếu có chí tiến thủ thì tốt, nếu không chỉ là kẻ vô dụng.

Bà Ứng Phàm rất có chí tiến thủ, nhưng chồng lại rất vô dụng.

Lúc còn nhỏ, Ứng Ẩn không hiểu được sự kiêu ngạo của mẹ. Sự kiêu ngạo của bà là một cách tự lừa dối bản thân, trong một con hẻm như thế này, vào buổi tối mùa hè, đầy rẫy những người đàn ông cởi trần xỉa răng, áo sơ mi sợi hóa học của phụ nữ hút đầy mùi mồ hôi, sự kiêu ngạo và thể diện của bà đều trở nên thừa thãi và ngoan cố.

Học múa rất khổ, về nhà cũng phải tập. Các bạn học của cô luyện tập trong những phòng khách rộng rãi ở biệt thự lớn, còn bà Ứng Phàm phải dọn dẹp bàn ghế, sau khi tập xong, bà lại xếp ra.

"Con không thuộc về nơi này, Ứng Ẩn, đưa con đến đây là do mẹ không có khả năng, con phải ra ngoài."

Thực ra bà Ứng Phàm không phải là người không có khả năng. Bán nhà bao năm, bà có khoản tiền hoa hồng khá lớn, gửi ngân hàng cũng nhiều. Sau khi kết hôn mới biết nhà chồng xây nhà ở quê đang nợ tiền, bà đưa cho họ một nửa, số tiền còn lại làm ăn buôn bán quần áo, bị lỗ.

Phòng bán hàng mời bà Ứng Phàm nhưng chồng không muốn bà xuất hiện trước mặt mọi người—nhất là khi các đồng nghiệp của bà đều đeo nhẫn vàng, xuân sắc đắc ý, đang ở thời điểm lựa chọn đàn

ông.

Thành phố này luôn trong trạng thái xây dựng và phá dỡ, có lần tan học múa về, cô thấy một tòa nhà cao tầng mọc lên, tòa nhà kính màu xanh lấp lánh thật đẹp.

Bà Ứng Phàm nắm tay cô đứng lại, ngẩng đầu nhìn rất lâu, rồi nhẹ nhàng nói: "Con có biết không? Mẹ từng có thể có một tầng ở đây."

"Tại sao lại không có nữa?" Ứng Ẩn hỏi.

"Nếu có thì sẽ không có con." Bà Ứng Phàm cúi đầu mỉm cười với cô, bàn tay ấm áp vuốt má cô, vết chai mỏng dày hơn so với năm ngoái.

Sau này Ứng Ẩn mới biết, một thương gia giàu có đã cầm hợp đồng bất động sản mời bà Ứng Phàm ký tên, ký xong thì không hối hận, đổi đời trong gió ngược. Nhưng bà Ứng Phàm đã từ chối.

Không biết có phải để trả thù sự kiêu ngạo của bà, thương gia này ngay lập tức tìm đến đồng nghiệp của bà. Một căn nhà gần một triệu được tặng miễn phí, đồng nghiệp của bà la lên một tiếng, giống như trúng xổ số cuộc đời.

Thương gia này không phải thực sự thích bà ấy, qua hai năm thì cho bà ấy tự do, bà di cư sang Canada, tìm một người bạn trai người da trắng trẻ hơn vài tuổi, sống cuộc sống sung túc.

"Lúc trẻ mẹ không biết tốt xấu."

Đôi khi bà Ứng Phàm nói như vậy với cô.

Ứng Ẩn đến giờ vẫn không biết cha cô ở đâu. Hôn nhân của họ chỉ kéo dài được tám năm; thói quen uống rượu và sự nhu nhược đã khiến ông ấy trở nên phát tướng với đôi mắt mờ đục. Ứng Phàm chỉ coi đó như là đầu tư vào một cổ phiếu thất bại, li hôn và chuyển nhà

một cách dứt khoát.

Sau khi tám tuổi, Ứng Ẩn không còn gặp người đàn ông đó nữa. Cô nhớ những ngày ông về nhà mang cho cô bát mì xe đẩy, cũng từng ghen tị với những đứa trẻ có cha che chở, nhưng Ứng Phàm bảo cô không được yếu đuối và ngây thơ như thế.

Trong nồi đất sét, nước súp gà đã được ninh kỹ, Ứng Phàm mở nắp kính ra, dùng thìa vớt bỏ lớp bọt nổi lên, rồi hỏi Trình Tuấn Nghi: "Gần đây con bé có buồn không?"

"Anh Tống khiến chị ấy không vui."

"Con bé không hài lòng với anh ta ở điểm nào?"

Trình Tuấn Nghi nhìn chiếc áo khoác nhỏ Chanel thêu chỉ vàng của Ứng Phàm: "Dì ơi, áo của dì đẹp lắm, cháu rất thích, nhưng cháu lại thích chiếc áo của mình hơn. Cưới nhau không phải là chọn áo đâu, hài lòng không có nghĩa là đủ, phải yêu thích mới được."

Ứng Phàm vừa cười vừa lắc đầu: "Nếu tôi còn trẻ, chắc chắn tôi sẽ vỗ tay khen ngợi cháu."

"Chẳng phải lúc trẻ dì cũng chọn thứ mình yêu thích chứ không phải thứ mình hài lòng sao?"

"Tôi đã chọn thứ mình yêu thích, giờ thì cảm thấy có lẽ nên chọn thứ mình hài lòng hơn." Ứng Phàm đặt tay lên quầy bếp, đứng dựa vào, dáng người vẫn rất đẹp. "Tôi không muốn con bé đi con đường vòng vèo nữa. Cháu biết đấy, con gái thường giống như mẹ lúc còn trẻ, con gái đi trên con đường cũ của mẹ."

"Nhưng thời đại đã thay đổi rồi."

"Dù thời đại có thay đổi thế nào, đối với một người phụ nữ, dù cô ấy có nhiều tiền hay có năng lực, khi kết hôn, chỉ có lên hạng hoặc

xuống hạng. Không có hạng trung, hạng trung chính là xuống hạng, xuống hạng thì chẳng khác gì việc xóa bỏ sự nghèo khó. Không kết hôn cũng được, tiếc là con bé ở trong ngành giải trí, nơi bảo thủ nhất Trung Quốc. Con bé đẹp như vậy, không có ai bảo vệ, phải xoay sở một mình rất mệt mỏi."

Trình Tuấn Nghi bất chợt rùng mình.

Cô có cảm giác rằng lời của Ứng Phàm không đúng, nhưng không biết lý do tại sao. Cô ấy biết rõ hơn ai hết Ứng Ẩn dù đã mệt mỏi nhưng vẫn dốc hết sức lực.

Cuối cùng, cô chỉ có thể bất mãn nói: "Dì ơi, quan điểm của dì không đúng, không phù hợp với hình ảnh gia đình trí thức mà công ty xây dựng cho dì."

"Thú vị ghê, sao tôi lại không phải là gia đình trí thức?" Ứng Phàm liếc cô một cái: "Tổ tiên tôi là quan chức lớn ở triều Thanh."

Bà vừa tức giận vừa vui vẻ, nói nửa thật nửa giả. Nói xong, bà mỉm cười nhìn Trình Tuấn Nghi, cũng không chú ý Ứng Ẩn đứng ngoài nghe khá lâu.

Thực ra, cô cũng không hận Ứng Phàm. Trong những năm tháng đẹp nhất của người phụ nữ, Ứng Phàm một mình vất vả nuôi cô lớn, làm hai công việc, mẹ con sống rất chật vật.

Khi Ứng Ẩn kiếm được tiền, lần đầu tiên đưa Ứng Phàm đến Bắc Kinh, Ứng Phàm ngồi lâu ở quảng trường đối diện với Thiên An Môn.

Bà ngoại ốm nặng, mong mỏi được đến Bắc Kinh. Ba nghìn tệ cho chuyến đi bà có thể chi trả, nhưng công ty du lịch nói, người già phải có người đi cùng, vậy là sáu nghìn tệ. Ứng Phàm không thể trả vì còn phải đóng học phí cho Ứng Ẩn.

Ngày hôm đó gió ở Bắc Kinh rất lớn, trời mùa xuân lạnh lẽo, cát bụi

bay vào mắt, Ứng Phàm ngồi đến khi mặt trời lặn, thay mẹ ngắm đủ Thiên An Môn.

Trước khi đi, bà nói: "Một người con gái không hiếu thảo nhất là kết hôn sai người."

Ứng Ẩn biết bà không nói để cô nghe, mà là để chính bà nghe.

Món ăn được dọn lên bàn, phong phú và tinh tế, nhưng bầu không khí lại nặng nề, người giúp việc không dám nói nhiều, chỉ bày biện bát đĩa rồi quay vào bếp ăn cơm của mình. Bà ấy là bà cô xa của Ứng Phàm, theo bậc thì Ứng Ẩn phải gọi bà là dì nhỏ, nhưng thực ra bà mới chỉ ba mươi lăm tuổi, tính tình thật thà, chân chất và chăm chỉ, khiến Ứng Phàm rất yên tâm.

"Dù không thích nhưng mẹ đã chờ con quay phim xong năm tháng, vừa về con đã xua đuổi." Ứng Phàm kéo ghế ra, giọng nhẹ nhàng, ấn cô ngồi xuống.

Trình Tuấn Nghi lúc này đã hiểu ý, "Dì ơi, chúng ta uống chút rượu nhé, chị ấy sợ bị phù, đã lâu không uống rồi."

Nhân lúc Trình Tuấn Nghi đi lấy rượu, Ứng Phàm nắm tay cô, ngón tay lướt qua xương ngón tay trên mu bàn tay cô, cúi đầu tìm biểu cảm của cô: "Không giận mẹ chứ?"

Ứng Ẩn quay mặt đi: "Mẹ yêu thích anh Tống như vậy, thì chính mẹ hãy cưới anh ta đi."

Ứng Phàm "è" một tiếng, giọng điệu mang chút mùi vị khuyên nhủ: "Thôi, anh ta không báo trước mà đến làm khách, liệu mẹ có đuổi anh ta đi được không? Mẹ đắc tội với anh ta, cuối cùng không phải là con chịu thiệt sao? Ẩn Ẩn, con rất nổi bật, nhưng sự nổi bật của con dựa vào việc nhìn trời mà ăn. Fan hâm mộ và khán giả ngưỡng mộ con, nói thẳng ra, cả mưa gió đều là ân huệ của ông trời. Khi con đang nổi tiếng, Weibo vẫn tràn đầy những lời chê bai con, con

còn không dám đắc tội ai, vậy ngày con xuống dốc thì sao? Con sẽ phải xuống dốc, xuống dốc một cách ngoạn mục mới là bản lĩnh."

Trình Tuấn Nghi ôm hai bình rượu nhỏ trở về, gặp phải Ứng Ẩn đang tức giận.

"Chị? — Ủa!"

Bình rượu suýt vỡ, Trình Tuấn Nghi luống cuống đỡ lấy, bình còn lại rơi vào tay Ứng Ẩn. Cô không quay đầu lại, Trình Tuấn Nghi không thấy đôi mắt đỏ hoe của cô.

*

Khi Thương Thiệu nhìn thấy tin nhắn từ Ứng Ẩn, anh nhíu mày, hơi nghi ngờ cuộc sống.

Ứng Ẩn hỏi: "Uống rượu không?"

Ai uống rượu giữa trưa?

Hôm nay là thứ Hai, là "ngày ăn trưa cùng nhân viên" của Thương Vũ, theo lệ, vào ngày này, anh và tất cả các giám đốc cấp cao đều phải đến căng tin ăn cơm.

Thương Vũ có quy mô lớn, trên toàn cầu có hàng chục nghìn nhân viên, luôn coi trọng phúc lợi cơ bản, dịch vụ ăn uống của tất cả các căng tin đều do tập đoàn khách sạn Kỳ Lệ quản lý đào tạo, chất lượng không thua kém các khách sạn cao cấp.

Sếp Kim của tập đoàn Kỳ Lệ vừa xếp hàng cùng anh vừa nở nụ cười thân thiện với nhân viên, thỉnh thoảng trò chuyện về món ăn hôm nay. Khi quay đầu lại đã thấy cấp trên của mình nhíu mày.

... Diễn không đạt à?

Nhân viên cầm khay cơm đi qua cuối hàng, mỗi người chào "Sếp Thương", Thương Thiệu gật đầu đáp lại, gõ chữ trả lời Ứng Ẩn: "Tôi không có thói quen uống rượu vào buổi trưa."

Một lúc sau, Ứng Ẩn gửi một tin nhắn hình ảnh, bên trong là một bình rượu đã mở nắp: "Uống xong rồi."

Thương Thiệu: "..."

Dù là bình rượu nhỏ xinh xắn, nhưng ít nhất cũng nặng nửa cân. Thương Thiệu không chắc về khả năng uống rượu của Ứng Ẩn, trực tiếp hỏi cô: "Say rồi à?"

Ứng Ẩn còn trực tiếp hơn: "Ừm!"

Việc sử dụng dấu chấm than cho thấy cô thật sự say.

Thương Thiệu nhếch môi, khó lòng tưởng tượng được trạng thái say của cô.

Có việc cần thảo luận trên WeChat, anh tạm rời khỏi ứng dụng, trả lời xong rồi quay lại, thấy có tin nhắn mới.

Ứng Ẩn: "Anh Thương chỉ thêm WeChat của trợ lý tôi nhưng không thêm tôi."

Cô có vẻ lại đang trách móc anh.

Cô phàn nàn rất tự nhiên, dù không có cũng như đã có ba phần, giọng điệu trách móc lại rất nhẹ nhàng, không phải thực sự trách móc, mà là một loại tố cáo ngọt ngào, tố cáo anh đã làm cô tổn thương.

Thương Thiệu không thấy WeChat và tin nhắn có gì khác biệt, đều là công cụ nhắn tin tức thời. Nhưng sau khi im lặng một lúc, anh vẫn vào tìm kiếm tài khoản và nhập số điện thoại của Ứng Ẩn.

Tài khoản hiện lên: "Ẩn Ẩn hôm nay không làm việc."

Ảnh đại diện là một dấu tay hình chữ V, không biết vì sao, Thương Thiệu ngay lập tức nhận ra đó là tay của cô.

Anh gửi yêu cầu kết bạn nhưng không được chấp nhận ngay lập tức.

Thực ra, ngay cả việc đưa danh thiếp của anh cho người khác cũng đều do chú Khang làm giúp, việc kết bạn như thế này luôn là người khác chờ anh, chứ không phải anh chủ động yêu cầu.

Sếp Kim lại đang cố gắng tạo không khí vui vẻ, Thương Thiệu lấy lại tinh thần, từ bi mỉm cười với ông ấy. Nhưng nụ cười của anh không đến từ ánh mắt, đôi mắt sâu thẳm, vô tình làm tăng thêm áp suất thấp quanh người.

Người khác: "..."

Thôi thì đừng cười nữa...

Trên bậc đá của sân vườn xanh tươi, Ứng Ẩn ôm bình rượu, bị ánh nắng đầu đông chiếu lên, gần như ngủ quên. Cô hơi nghiêng người, mới tỉnh lại.

Giao diện tin nhắn vẫn như cũ, Thương Thiệu chưa trả lời.

Thực ra không có gì phải tủi thân, nhưng suốt cả buổi sáng cô phải chịu quá nhiều chỉ trích và khuyên nhủ, cảm xúc đã bị ngập tràn, rượu khiến cô cảm thấy chua xót, không thể kiềm chế được nước mắt.

Nước mắt rơi trên màn hình, dưới ánh nắng lốm đốm dưới cây hoàng hôn, làm màn hình chói lóa.

Cô muốn hỏi anh, "Anh Thương sao không trả lời tôi?"

Xóa đi.

"Anh Thương, anh bận à?"

Không ổn.

"Không thêm WeChat cũng được, dù sao tôi cũng không muốn thêm."

"Thật không lịch sự!"

Cô viết viết xóa xóa, sau một lúc, trên màn hình đẫm nước mắt hiện lên một dòng chữ mới: "Cô Ứng có phải đang ngủ nên chưa chấp nhận?"

Ứng Ẩn ngừng khóc, mặt đầy nước mắt, với giọng mũi nghi hoặc "Ừm?" một tiếng.

Gió thổi làm hoa rụng, hoa lộc vừng đỏ rơi đầy người cô nhưng cô không để ý.

Hàng người xếp hàng chờ cơm thật sự quá dài, Sếp Kim và các quản lý cao cấp khác đã trong lòng lo lắng, sợ vị thái tử không biểu lộ cảm xúc này sẽ hết kiên nhẫn.

Nếu tâm trạng không tốt, có lẽ báo cáo chiều nay sẽ gặp vấn đề.

"Hôm nay người hơi đông, có thể vì biết Sếp Thương sẽ đến." Sếp Kim giải thích.

Thương Thiệu không nâng mắt lên: "Không sao."

Sếp Kim cố gắng kiềm chế ham muốn nhìn vào màn hình của anh.

Nói chuyện công việc? Quá lâu, không phải phong cách nói ngắn

gọn của anh. Nếu nội dung trao đổi vượt quá mười câu một trăm chữ, anh sẽ chọn gọi điện thoại trực tiếp.

Nói chuyện cá nhân? Nhưng tại sao lại nhíu mày, có vẻ như đang bị làm khó?

Thương Thiệu đúng là đang cảm thấy bị làm khó, vì sau khi Ứng Ẩn chấp nhận bạn bè cô đã gửi một tin nhắn thoại.

Cậu chủ Thương sống trong văn phòng sang trọng trên đỉnh chân trời Central.

Chưa bao giờ có người dám gửi tin nhắn thoại cho anh.

Im lặng một chút, anh quyết định tốn mười giây quý giá trong cuộc đời để nghe.

Điện thoại áp vào tai, giọng Ứng Ẩn vang lên bên tai anh: "Anh Thương, chào buổi trưa."

Giọng của cô trong trẻo, nhưng có chút trầm lắng bên dưới, nghe rất dễ chịu. Nhưng lúc này Thương Thiệu chỉ chú ý đến một điểm khác.

Sau một lúc, anh lập tức gọi điện: "Sao lại khóc?"

Không tránh ánh mắt của người khác, Sếp Kim và các giám đốc đi cùng nhìn sang.

Không hiểu.

Hỏi phụ nữ, quá lạnh lùng. Hỏi gia đình, quá xa cách. Hỏi bạn bè, quá trang trọng.

Không hiểu.

Ứng Ẩn vừa nhận điện thoại của anh, vừa vô thức kéo khóa áo lên.

Ngón tay nắm lấy đầu kéo bằng bạc rất chặt, các khớp ngón tay có chút xanh xao.

Cô không biết mình say hay không, chỉ biết hơi thở nhẹ nhàng, khi nghe thấy giọng anh, hơi ấm của rượu ngọt tràn lên má, làm mắt cô nóng ran.

"Sao anh Thương biết?" Cô nín thở.

Thương Thiệu bình thản: "Tai tôi vẫn chưa điếc."

"Anh giỏi quá."

"....."

Thương Thiệu chắc chắn cô say rất nặng, giọng anh vô thức hạ thấp: "Tâm trạng không tốt?"

Ứng Ẩn bị vạch trần tâm trạng, với giọng mũi nặng nề "Ừm" một tiếng.

Thương Thiệu cười nhạt: "Hóa ra còn chân thật hơn khi tỉnh táo."

Ứng Ẩn không nghe ra sự chế giễu của anh, hỏi một câu không đầu không đuôi: "Anh Thương có thể ôm được bao nhiêu cô gái?"

Thương Thiệu bị câu hỏi của cô làm cho ngẩn ngơ, thực sự không theo kịp dòng suy nghĩ của cô.

Trong đầu anh có hình ảnh hiện lên, nhưng chỉ là một hình ảnh mờ nhạt và thoáng qua.

Anh lấy lại tinh thần, không trả lời trực tiếp, mà lạnh lùng tránh đi: "Cô say rồi, nên đi ngủ đi."

"Anh Thương, tôi có từng nói với anh là tôi rất giỏi nhảy múa

không?" Cô chuyển chủ đề nhanh chóng.

Cuối cùng đến lượt các quản lý cao cấp đều để anh đi trước, Thương Thiệu cầm điện thoại, một tay giơ lên, ra hiệu cho họ đi trước, anh thì lùi về một bên.

"Chưa."

"Lần trước, cô gái đã cùng anh nhảy múa, anh còn nhớ không? Cô ấy nói anh đã dạy cô ấy hai điệu."

"Không nhớ." Thương Thiệu trả lời lạnh nhạt.

"Cô ấy tên là Nguyễn Dật, là hậu bối của công ty tôi."

"Thế nào, cô muốn giới thiệu với tôi?"

Các giám đốc lấy cơm xong, lần lượt rời khỏi bên cạnh anh, mặt đều nở nụ cười nhưng trong lòng đều cảm thấy khó hiểu.

Cậu chủ Thương của họ nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng việc anh sẵn lòng lãng phí thời gian trò chuyện vốn đã là một sự tử tế.

Ứng Ẩn mím môi, "Nếu anh Thương cần thì có thể."

Ứng Ẩn không đợi được câu tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng bận.

Điện thoại bị ngắt.

Cô hơi lúng túng chớp mắt, có phải đã làm anh không vui?

Quả nhiên là cậu chủ, nhẫn triệu đô có thể cho, không vui thì cúp điện thoại.

Gió thổi, hoa lộc vừng rơi, cô đưa tay ra, bắt được một, hai, ba bông, trải ra trên đùi, xoay xoay các cánh hoa cuộn lại.

Một phút ngắn ngủi nhưng đủ dài để hoa lộc vừng rụng hết.

Một phút sau, cô lại nhận được điện thoại từ Thương Thiệu.

"Xin lỗi, vừa rồi vô tình bị ngắt."

Thương Thiệu giải thích rất lịch sự, một tay cầm khay cơm, tay kia cầm điện thoại, bước đi thong thả nhưng cả căng tin đều đang nhìn anh.

"Và..." anh ngừng lại một cách vô tình. Lúc này không có ai bên cạnh, anh khẽ đọc tên cô: "Cô Ứng."

"Ừm?" Ứng Ẩn co lại ôm bình rượu, chờ anh nói tiếp.

"Tôi sẽ chủ động làm quen với người tôi thích."

Chương 18: Nếu tôi không muốn thì sao?

Khi say rượu, người ta thường ngủ rất sâu.

Ứng Ẩn ngủ mê man, chỉ khi nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, cô mới mơ màng mở mắt.

Rượu ngọt do bà Ứng Phàm làm khiến cô say một cách dễ chịu, khi tỉnh dậy không bị đau đầu, cô chỉ cảm thấy mình đã có một giấc ngủ ngon, vừa cầm điện thoại lên thì thấy đã 4 giờ rưỡi.

Trình Tuấn Nghi có lẽ đã nghe thấy tiếng cô ngồi dậy, gõ cửa rồi sau khi được phép đã mở cửa vào.

"Chị uống trà không? Cô dì vừa mới pha một ấm trà đen, bảo tôi gọi cô dậy."

"Chị đã ngủ từ khi nào rồi?" Ứng Ẩn dụi mặt, nhận trà từ tay Tuấn Nghi.

Thực ra không phải trà đen, mà là trà ô long lạnh do bà Ứng Phàm chuẩn bị từ tối hôm trước, có thêm trái cây tươi, Ứng Ẩn đã quen uống loại này, giúp giảm sưng và tỉnh táo.

"Không biết, khi em tìm thấy chị thì chị đã ngủ rồi." Tuấn Nghi kéo rèm lên, mở cửa sổ ra, "Chị ngủ ở bậc thềm, em sợ chị bị lạnh..."

Khi Tuấn Nghi còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng "bùm —", quay lại thì thấy Ứng Ẩn đã phun hết trà lên chăn.

Tuấn Nghi: "..."

Ứng Ẩn một tay cầm cốc, tay kia cầm điện thoại, vẻ mặt hoảng hốt:

"Chị đã làm gì vậy? Sao chị lại có WeChat của anh ấy?!... Chờ đã! Sao chị còn gửi tin nhắn thoại cho anh ấy?!"

Tuấn Nghi do dự hỏi: "... Ai?"

Cô không có thời gian để trả lời, chỉ chăm chú mở tin nhắn thoại, dán điện thoại vào tai một cách run rẩy.

Một giọng nói ngọt ngào, có chút say rượu vang lên: "Anh Thương, chào buổi trưa."

Điện thoại rơi ra khỏi tay cô, bay theo đường parabol và rơi vào tay Tuấn Nghi đang đứng ngẩn ngơ.

Ứng Ẩn co ro lại, vùi mặt vào chăn: "Hức..."

Tuấn Nghi mở miệng: "Khi em đến tìm chị, điện thoại của chị vẫn chưa ngắt kết nối với anh Thương ở đầu dây bên kia."

"Cái gì?" Ứng Ẩn ngẩng lên, vẻ mặt không thể tin nổi: "Em nói gì? Chị, gọi điện cho anh ấy?!"

"Vâng." Tuấn Nghi gật đầu: "Em thấy chị ngủ rồi nên bảo anh Thương là chị đang ngủ. Anh Thương nói anh ấy biết rồi, nói chị mới ngủ không lâu."

Mắt cô mở to, Ứng Ẩn mơ hồ nhận ra điều gì đó, mặt trắng bệch rồi lại đỏ lên: "Chị, chị, chị, chị...Chị không ngáy chứ?"

Lần này Tuấn Nghi cuối cùng đã cứu cô: "Không có đâu, nhưng tóc chị dính đầy hoa, em đã chụp ảnh rồi đăng lên vòng bạn bè, anh Thương đã thấy."

"Tại sao em biết anh ấy thấy rồi?"

Tuấn Nghi nghiêm túc: "Anh ấy đã thả tim."

Ứng Ẩn kêu lên một tiếng, đầu rơi vào chăn, không phát ra tiếng nào, chỉ biết đấm giường.

"Đã bảo rồi, tửu lượng của chị không cao, vẫn nên uống ít đi, em không ngờ chị lại dám tìm anh ấy sau khi uống rượu." Trình Tuấn Nghi hoàn toàn không an ủi cô, chỉ đào một cái hố cho cô, rồi lấp đất lại, tiện tay còn dùng xẻng đập đập một cái: "Chị xong rồi, có thể anh ấy đã chặn chị."

Ứng Ẩn hít hít mũi, nhận thức rõ ràng về việc sắp phải đối mặt, tay giơ lên: "Đưa đây!"

Tuấn Nghi đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô.

Ứng Ẩn mở vòng bạn bè ra, xem ảnh Tuấn Nghi chụp. Tuấn Nghi có gu thẩm mỹ tốt, mặc dù cách bố cục hơi kỳ quặc nhưng lại nhìn ra ột vẻ đẹp bất ngờ.

Trong ảnh, Ứng Ẩn nằm trên bậc thềm phủ đầy rêu, gối lên tay, chỉ lộ ra một phần mặt nghiêng nhỏ. Trên tóc dài xoăn của cô rơi lác đác những bông hoa lộc vừng màu hồng, ánh sáng chói lóa, lá xanh nhuốm vàng.

Đây là tài khoản công việc của Tuấn Nghi, người xem chủ yếu là trong giới, đa số là nghệ sĩ công ty và một số người làm việc ở các nền tảng, sản xuất, quản lý.

Có vài trăm lượt thả tim, Ứng Ẩn không biết tại sao trong sự hoa mắt lại nhìn thấy một màu xanh biển sâu của Thương Thiệu.

May mà không xấu.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý rồi gọi điện cho Thương Thiệu.

Đây là chiều thứ Hai, Thương Thiệu tất nhiên đang trong cuộc họp. Nhìn thấy cuộc gọi đến, anh mặt không biểu cảm, dùng ngón tay thon dài ấn nút nguồn của điện thoại để kết thúc cuộc gọi.

Sau vài giây, cuối cùng anh vẫn cầm điện thoại lên, trả lời trên WeChat: "Sau năm giờ."

Hiện tại là 4 giờ 32 phút, Ứng Ẩn đếm từng giây, cảm nhận được cảm giác chờ đợi như hàng thế kỷ.

"Trà đã nguội rồi!" Bà Ứng Phàm gọi từ sân.

"Không uống trà nữa." Ứng Ẩn đi đi lại lại, hai tay nắm chặt trước ngực: "Con sắp nôn rồi."

Tuấn Nghi tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Chị nghĩ xem chị còn chọc giận anh ấy ở đâu nữa không."

"Đúng đúng đúng." Ứng Ẩn gõ gõ ngón tay: "Chị còn chưa xem tin nhắn, xem tin nhắn xem— ôi!" Cô quỳ xuống bên giường: "Chị mời anh ấy uống rượu, giữa trưa chị mời anh ấy uống rượu, trách anh ấy không thêm WeChat của chị nếu không có thể gọi video uống rượu cùng chị, chị còn nói với anh ấy— cheers..."

Tuấn Nghi: "..."

"Anh ấy có thể nghĩ chị là người điên không?"

Tuấn Nghi: "Anh ấy sẽ nghĩ chị vô công rồi nghề, không có chí tiến thủ, tính khí thất thường, tâm thần phân liệt, dám làm liều, khác xa với cô gái dịu dàng hôm qua."

Ứng Ẩn quỳ gục bên giường, thất vọng: "Cảm ơn em, từ điển thành ngữ."

Điện thoại rung lên, cô nhấc máy, mệt mỏi vô cùng: "Ai đấy..."

"Chưa tỉnh ngủ à?"

Ứng Ẩn tim thắt lại, phản xạ đứng thẳng bên giường: "Anh Thương..."

Tuấn Nghi nhìn đồng hồ, sớm hơn tám phút. Cô ấy thông minh nhận ra, đứng dậy đi ra rồi đóng cửa lại.

Ứng Ẩn quay lại cửa sổ: "Vẫn chưa đến năm giờ."

Giọng cô rất nhẹ, tay không tự giác xoa xoa lòng bàn tay đang cầm điện thoại.

Thương Thiệu tất nhiên biết vẫn chưa đến năm giờ.

Cuộc họp kết thúc sớm, anh cũng không có việc gì khẩn cấp, nên ở lại trong phòng họp, gọi điện thoại hứa hẹn.

Tòa nhà Tần Đế là một trong những biểu tượng của CBD thành phố, tầm nhìn ra sông chính, trong phòng họp rộng hơn trăm mét vuông, Thương Thiệu đứng bên cửa sổ kính, vừa nhìn về phía sông Tây không xa, vừa cầm một điếu thuốc trên môi.

Phía bên anh, chiếc du thuyền trắng trôi qua, bên Ứng Ẩn, tiếng chim hót ngừng lại, cô nghe thấy tiếng bật lửa trượt trên bánh răng.

Thương Thiệu châm thuốc, hít một hơi, hỏi Ứng Ẩn: "Tỉnh rượu rồi?"

"Ừm." Ứng Ẩn theo lời anh giải thích: "Anh Thương, xin lỗi, tôi đã làm phiền anh vào ban ngày."

Lúc này cô lại trở nên đứng đắn.

Thương Thiệu nhìn ánh sáng ngoài trời vẫn chưa muộn, cười một tiếng: "Ban ngày? Cô đang nói lần nào? Buổi trưa hay bây giờ?"

Ứng Ẩn: "..."

Thương Thiệu gõ tàn thuốc, cúi đầu nói: "Lần nào cũng không tính là làm phiền."

Dù giọng anh rất nhạt, nhưng Ứng Ẩn cảm thấy tim mình thắt lại, một cảm giác lạ lẫm chiếm lấy cô, khiến cô cảm thấy lòng bàn chân như bị rỗng.

Lâu không nghe thấy giọng cô, Thương Thiệu nhạt nhẽo nhắc nhở: "Cấp dưới của tôi sẽ sớm đến tìm tôi, nếu cô không nói gì, tôi sẽ coi như cô không có việc gì."

"Có việc có việc." Ứng Ẩn vội vàng nói: "Tôi đã uống nhiều rượu vào ban ngày, mất mặt trước mặt anh, thật sự rất xin lỗi. Không biết tôi có xúc phạm đến anh Thương không..."

"Gửi cho tôi tin nhắn thoại, để tôi chờ năm phút mới chấp nhận yêu cầu kết bạn rồi gọi điện thoại nói chuyện và ngủ."

Ứng Ẩn nhắm chặt mắt, vẻ mặt đầy sự hối tiếc và sợ hãi.

Thương Thiệu có lẽ đoán được biểu cảm của cô, hỏi một cách thờ ơ: "Không phải tôi đã bảo cô đừng sợ tôi sao?"

"Anh Thương quyền lực tối cao, việc sợ làm phật lòng anh là bản năng, kính trọng anh cũng là bản năng."

"Kính trọng." Thương Thiệu lặp lại hai từ này, cúi đầu thở dài một hơi thuốc, "Tôi không cần cô phải làm vậy."

"Vậy tôi có thể làm gì cho anh?" Ứng Ẩn vô thức hỏi.

Cho đến khi Thương Thiệu khẽ cười, cô mới nhận ra sự bất ổn.

Cô rõ ràng không có ý đó...

"Cô Ứng, không có người đàn ông nào lại không có ý nghĩ lệch lạc trong kiểu câu hỏi của cô."

Bên kia điện thoại, hơi thở bỗng nhiên nhẹ đi, Ứng Ẩn vô thức nín thở, những ngón tay nắm điện thoại trở nên trắng bệch.

Cổ tay cô cảm thấy tê dại từng đợt.

Dù đã như vậy, cô vẫn liều lĩnh, không sợ chết mà hỏi: "Vậy còn anh Thương thì sao?"

Ngón tay Thương Thiệu kẹp điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ, làm mờ khuôn mặt của anh.

Khi mở miệng, vẫn là giọng điệu bình thản không thể nhận ra cảm xúc.

"Hiện tại tôi đang mơ mộng viển vông."

"Tôi không tin."

Thương Thiệu cười nhẹ, không tỏ thái độ: "Tại sao không tin?"

"Anh không phải là người như vậy."

Cửa phòng họp bị gõ, cấp dưới quả nhiên đã đến tìm anh.

Thương Thiệu dập tắt nửa điếu thuốc chưa hút hết, cuối cùng nói: "Cô Ứng, đừng nghĩ tôi tốt như vậy."

Ứng Ẩn đã ở nhà hai đêm, để tránh mẹ con ngày càng ghét nhau và nói chuyện ngày càng khó nghe, sáng hôm thứ ba, cô thông minh thu dọn hành lý và rời đi nhanh chóng.

Xe quay trở lại con dốc, rẽ qua một góc, Trình Tuấn Nghi thốt lên: "Xe của ai vậy? Chặn đường rồi."

Một chiếc SUV đen cao lớn dừng lại ở đầu đường, vừa đúng chặn lối vào nhà của Tuấn Nghi. Cô bấm còi hai lần nhưng không thấy phản ứng, đành phải xuống xe, lịch sự gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ màu đen hạ xuống, Tuấn Nghi ngây ra, gọi khô khốc: "Sếp Tống."

Tống Thời Chương ngồi trong xe hút thuốc, nhìn xuống Trình Tuấn Nghi từ trên cao: "Trở về rồi à?"

Lời chào hỏi thật bình thường, Tuấn Nghi não không hoạt động ngay lập tức, ậm ừ một tiếng, "Anh tìm chị tôi à?"

"Mở cửa trước đi."

Tuấn Nghi chạy nhanh trở lại xe, Ứng Ẩn vừa tỉnh dậy, nghe thấy cô nói: "Sếp Tống sao lại ở đây? Chắc chắn là từ công ty biết được."

Cổng điện tử từ từ mở ra, chiếc SUV phía trước tiến vào, Tuấn Nghi xoay vô lăng, chậm rãi đi theo sau.

Ứng Ẩn chăm chú nhìn đuôi xe của Tống Thời Chương, một lúc lâu, cảm thấy buông lỏng, yếu ớt nói: "Thôi, gọi cho anh ta đi, bảo anh ta đeo khẩu trang vào."

Tuấn Nghi vừa đỗ xe, vừa nói với Tống Thời Chương qua điện thoại, đầu dây bên kia "ừ" một tiếng. Một lúc sau, khi anh ta xuống xe, không chỉ đeo khẩu trang mà còn đội mũ bóng chày, ăn mặc giản dị, khi đứng cạnh Ứng Ẩn người ta có thể tưởng anh là vệ sĩ.

"Sếp Tống hôm nay phối đồ hợp thế nhỉ?" Tuấn Nghi lẩm bẩm: "Anh ấy vẫn luôn chú trọng hình thức, hôm nay thì khiêm tốn quá."

Tống Thời Chương đến bên xe, thấy Ứng Ẩn trong xe với gối cổ, đeo khẩu trang, tóc xõa, anh bật cười một tiếng: "Em đây là trang bị đầy đủ hay là tự đầu hàng?"

Nhưng đây thực sự là lần đầu tiên anh ta thấy Ứng Ẩn trong cuộc sống thường ngày như vậy. Người phụ nữ này mỗi lần xuất hiện đều ăn mặc lộng lẫy, dù không trang điểm cũng luôn sạch sẽ và thanh thoát.

"Tôi không biết Sếp Tống có sắp xếp người đến chụp ảnh gì không." Ứng Ẩn bình thản nói: "Xe mới, nhà mới, nếu bị lộ ra, chỉ có tôi bị nghi ngờ, có phải Sếp Tống đã cho phóng viên ăn đồ thừa không."

"Em muốn có một nơi yên tĩnh, mỗi lần kết thúc công việc đều phải lái xe về căn hộ trong thành phố để diễn một màn ảo thuật rồi đổi xe mới đến đây. Đã phiền phức như vậy, tôi sao dám?"

"Sếp Tống không có gì là không dám." Ứng Ẩn lễ phép nói, lấy lại tinh thần, ngẩng mặt cười với anh, lộ ra vẻ dịu dàng quen thuộc mà Tống Thời Chương biết rõ.

Cô vẫn không thể thắng anh, dù đã cố gắng hết sức để quyến rũ, vẫn chỉ là bảo vệ chính mình.

Nếu Tống Thời Chương thực sự muốn cô, thì sao? Câu hỏi này cô còn có can đảm để đối mặt, nhưng câu hỏi thứ hai thì khó hơn—

Nếu Tống Thời Chương không muốn cô mà chỉ muốn phá hủy cô, thì sao?

Ánh mặt trời chiếu trên kính chắn gió, ánh sáng màu xanh lá cây và hoa, trong xe rất nóng, Ứng Ẩn bỗng run lên một cái.

Tập đoàn truyền thông của Tống Thời Chương chỉ cần lập một chủ đề, Ứng Ẩn với tư cách là ngôi sao và là người phụ nữ sẽ đồng thời bị tiêu diệt.

Trong đầu Ứng Ẩn bỗng hiện lên một ví dụ như: "Nghi ngờ hôn nhân của Tống Thời Chương có liên quan đến Ứng Ẩn."

Một người bị chỉ trích là kẻ thứ ba, không thể chứng minh sự trong sạch của mình. Cô không thể tự sát ngay lập tức, vì sự hủy diệt đó là một sự hủy diệt lặng lẽ, nhưng lại như cơn sóng thần lật đổ, trời long đất lở, không còn lối thoát.

Tống Thời Chương nhìn thấu cô. Sự thấu hiểu, kiên cường, kiêu ngạo của cô khiến nỗi sợ hãi của cô trở nên đẹp đẽ, khiến sự giả dối và ứng xử của cô trở nên đầy kịch tính.

Anh ta nhìn cô như đang nhìn một con búp bê trong hộp nhạc. Luôn luôn mỉm cười, xoay tròn dù trong lòng đang khóc, vẫn phải mỉm cười. Anh ta thừa nhận không có gì khiến anh ta vui hơn việc thấy một người phụ nữ như Ứng Ẩn bị đông cứng vĩnh viễn trong tủ kính.

"Em vẫn sợ tôi." Anh ta nhìn cô với ánh mắt tìm tòi, "Tại sao? Nếu anh ta muốn bảo vệ em thì em không cần phải sợ gì cả."

Ứng Ẩn chớp chớp mi, tỉnh lại từ cơn hồi hộp vừa rồi: "Ai?"

Tống Thời Chương lần này không nhìn thấu sự mơ hồ của cô có phải thật sự hay không. Anh ta không trả lời, mở cửa xe ra: "Tôi đưa em đi gặp một người bạn."

Xe lại khởi động, anh mới nói: "Cô không cần lo lắng, tôi không muốn gây rắc rối với Thương Thiệu."

Ứng Ẩn ngẩn người, giọng điệu không tự nhiên trở nên lạnh lùng: "Tôi không biết anh đang nói gì. Tôi chỉ gặp anh Thương có một

lần."

Tống Thời Chương cười, trong lòng đã hiểu. Cô quả thực không biết gì cả.

Xe chạy nửa giờ, đến một khu biệt thự nhìn ra biển, một người phụ nữ xinh đẹp tiếp đón họ.

Cô ấy thật sự có thể gọi là xinh đẹp, động tác nhẹ nhàng và dễ chịu, dáng vóc tuyệt đẹp, đôi mắt đầy tình cảm, nhìn người nói chuyện với cô một cách dịu dàng. Khi thấy một ngôi sao lớn như Ứng Ẩn cũng không có gì ngạc nhiên, có thể thấy trong những mối quan hệ của cô có nhiều người nổi tiếng.

Ứng Ẩn không biết Tống Thời Chương đưa cô đến đây để làm gì. Họ chỉ ngồi uống trà, trò chuyện về phim ảnh và những chuyện thú vị, chỉ mất khoảng nửa giờ thì rời đi.

Con đường nhựa trên núi mới được làm, xe trượt xuống giữa những bóng hoa và cây cối, trong xe yên tĩnh không tiếng động.

"Cô ấy là tình nhân của một người bạn của tôi, nuôi bên ngoài mười năm, hai năm trước mới chia tay. Sau khi yên tĩnh vài tháng lại được một người bạn khác nuôi, người bạn đó 68 tuổi, khá có khả năng khiến cô ấy có thai, nhưng vẫn không có kết quả tốt, hơn một tháng thì thai chết."

Tống Thời Chương châm một điếu thuốc, hạ cửa sổ xe xuống, gió tươi mát từ vùng biển và rừng núi tràn vào.

"Biệt thự này trị giá hơn 60 triệu, cô ấy làm tình nhân cả đời cũng không thể mua nổi. Trong nhà có bốn người hầu phục vụ, ngay cả bồn cầu cũng phải dùng tăm bông vệ sinh hàng ngày, ba bữa ăn hàng ngày và đồ dùng không thể tìm thấy trên thị trường, chi phí thẩm mỹ chỉ là một khoản nhỏ. Có lần trò chuyện, cô ấy tính toán với tôi, chi phí sinh hoạt mỗi tháng khoảng 80-90 triệu, chưa kể mua

sắm."

"Cô ấy rất kén chọn, một tháng tiêu tốn hơn một triệu là chuyện bình thường. Nghe có vẻ nhiều đúng không? Một năm cũng chỉ hơn mười triệu, với 99% người trên thế giới, có thể cả đời chưa thấy một triệu, nhưng với 1% còn lại, tiêu một triệu một năm là tiết kiệm. Ứng Ẩn, em đã thấy nhiều thứ, thế giới này ra sao, chắc cô cũng hiểu rõ."

Ứng Ẩn cảm thấy rùng mình không rõ lý do.

Cô không biểu cảm hỏi: "Sếp Tống muốn nói gì?"

Tống Thời Chương đặt tay lên cửa sổ, gạt tàn thuốc: "Khi người ta đã quen với một kiểu sống, rất khó để ra ngoài. Cô ấy sống như vậy suốt mười năm, giờ bảo cô ấy dùng tiền của mình sống trong một biệt thự nhỏ trị giá mười tám triệu, nuôi hai người hầu, một năm mua một trăm triệu Chanel, yêu một chàng trai thể thao hoặc một ngôi sao nhỏ, đừng nói là không quen, khi gặp bạn cũ trong cửa hàng cô ấy chỉ có thể đợi bên ngoài. Gặp trên phố, cô ấy không thể ngẩng đầu lên."

Ứng Ẩn không thèm nhìn anh: "Đó là sự lựa chọn của cô ấy, mỗi người có chí riêng, Sếp Tống không cần phải dạy bảo tôi."

Tống Thời Chương giữ tâm bình tĩnh, cười trước sự cứng đầu và ngoan cố của cô: "Người đang bị sa lầy cảm thấy bùn lầy rất thoải mái, người nằm trên mây cảm thấy trên mây rất dễ chịu, chỉ có những người ở giữa, không lên không xuống, trèo lên rất khó, chìm xuống không cam tâm. Tôi từ tay trắng đi lên, từ giữa trèo lên trên, có người ngoài người, có trời ngoài trời, Thương Thiệu, tôi không thể đắc tội, nhưng tôi muốn nói với em—"

Anh liếc nhìn Ứng Ẩn một cái, ánh mắt lạnh lùng như nhìn thấu mọi thứ: "Con người không cần phải hèn hạ vẫn có thể sống."

"Sếp Tống!" Ứng Ẩn lạnh lùng, thở sâu nhiều lần, kìm nén sự run rẩy trong hơi thở, dứt khoát nói: "Tôi đã nói, tôi và anh Thương không có bất kỳ mối quan hệ gì."

"Anh ta đã gửi lại cho tôi chiếc nhẫn mà anh ta đã vứt, rồi để lại một câu: nhẫn trả về cho chủ cũ, người thì anh ta muốn." Tống Thời Chương mỉm cười, "Em không biết chuyện này, em hiểu ý nghĩa không? Khi em muốn nuôi một con bướm, em không cần phải hỏi ý kiến của con bướm. Một món đồ chơi xinh đẹp, chỉ cần bóp cánh là sống dở chết dở."

"Anh Thương sẽ không như vậy." Ứng Ẩn kiên định nói, dưới ánh mặt trời, mặt cô tái nhợt: "Anh ấy không nói với tôi là vì anh ấy cảm thấy đó là việc nhỏ, là vì anh ấy không muốn tôi khó xử, muốn tôi cảm kích anh ấy."

Tống Thời Chương bỗng cười, tro thuốc rơi xuống: "Ứng Ẩn, tôi thật sự đã nhìn nhầm em. Tôi không nên đưa em đến gặp đây, dù sao cô ấy cũng là một người thông minh, biết cái gì nên và không nên. Tôi nên đưa em đi gặp người khác, người ta động lòng, thích, yêu, chỉ cần người, không cần tiền, nhưng bạn tôi lại nghĩ cô ấy đang diễn."

Có lẽ cảm thấy thú vị, Tống Thời Chương cười càng lúc càng dữ dội: "Em biết không, anh ấy cảm thấy cô ấy giả vờ thanh thuần, thực ra là có âm mưu lên vị trí chính thức, vì vậy hiện tại cả người lẫn tiền đều tránh xa."

Ứng Ẩn yên lặng nghe xong.

Cô không phải không nghe ra sự châm biếm, ám chỉ và sự tưởng tượng kỳ quặc của anh ta.

"Tống Thời Chương." Cô gọi anh ta một cách không có cảm xúc, "Tôi nói lần nữa, tôi và anh Thương chỉ có một lần gặp mặt."

Tống Thời Chương thu lại nụ cười, nhẹ nhàng đạp phanh, dừng xe

bên lề đường.

Anh rất nghiêm túc vào lúc này: "Nếu em đồng ý ở bên tôi, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn vào ngày mai, muốn công khai thì công khai, muốn kết hôn bí mật thì kết hôn bí mật, tài sản không cần công chứng trước khi kết hôn, từ giờ trở đi trong giới giải trí, không ai có thể làm gì em."

Ứng Ẩn không cần suy nghĩ, chỉ lạnh lùng, cứng nhắc hỏi: "Nếu tôi không muốn thì sao?"

"Vậy thì chúc con đường làm tình nhân của em thuận lợi."

"Anh ấy sẽ không."

Nụ cười của Tống Thời Chương trở nên sâu sắc và lạnh lùng, nhưng đã mang ý nghĩa chiến thắng, chói mắt và tàn nhẫn.

Anh nói từng chữ từng chữ một: "Anh ta sẽ."

Chương 19: Hai trong một

Trình Tuấn Nghi vừa mới nấu cho mình một bát mì rồi mang ra quầy bar bằng gỗ óc chó gần cửa sổ, chưa kịp ăn được hai miếng, cô đã nhìn thấy xe quay về.

Cô liếc nhìn đồng hồ nữ nhỏ xinh, chỉ mới hai tiếng đồng hồ, điều này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của cô.

Tuấn Nghi nhai từng miếng mì, vừa ăn vừa qua cửa sổ nhìn thấy hai người, một người bên trái, một người bên phải bước xuống khỏi xe.

Lời từ biệt thì rất bình thường, cô chỉ thấy Ứng Ẩn khẽ gật đầu với Tống Thời Chương, Tống Thời Chương chỉ nở nụ cười mỉm, giữa họ không nói thêm lời nào, mỗi người đi một ngả.

Một lúc sau, động cơ SUV vang lên trong sân, bánh xe lăn trên mặt đường gạch hoa, tiếng ma sát theo dốc xa dần.

Tuấn Nghi vứt đũa, chạy ra đón Ứng Ẩn: "Tống Thời Chương có mời chị ăn cơm không? Em có nấu mì cà chua trứng..."

Âm thanh đột ngột dừng lại.

Ứng Ẩn ngồi trên ghế thay giày ở hành lang, ánh sáng mặt trời giữa trưa rất cao nhưng không chiếu xuyên qua hiên, chiếu lên nửa khuôn mặt của Ứng Ẩn, một nửa ẩn mình trong bóng tối.

"Chị sao vậy? Anh ta có làm gì chị không?" Tuấn Nghi nhẹ nhàng hỏi.

Ứng Ẩn như bị tiếng nói của cô làm cho tỉnh dậy, ngẩng mặt cười một cái: "Không sao đâu." Cô nói với giọng điệu rất lạc quan như thể không có chuyện gì: "Rất mệt, vừa đói vừa buồn ngủ, Tống Thời Chương keo kiệt không mời chị ăn cơm, chỉ uống một bụng trà."

"Ồ," Tuấn Nghi tỏ vẻ không hài lòng: "Anh ta thật là chán."

"Đúng vậy, anh ta thật là chán." Ứng Ẩn vừa nói, vừa thay dép đi trong nhà.

Cô chỉ có nụ cười khi nói chuyện, không nói thì khuôn mặt trở nên không có biểu cảm, ánh mắt buồn bã và lạc lõng.

"Vậy chị muốn ăn gì? Em sẽ làm cho chị." Tuấn Nghi không nhận ra sự chán nản của cô, xắn tay áo lên.

"Trước tiên chị muốn ngủ một giấc. Buổi chiều bắt đầu làm việc rồi, em liên hệ với Trang Đình Văn, hỏi cô ấy đã suy nghĩ đến đâu rồi, sau đó in các kế hoạch cho Fashion Gala và Star Diamond Night cho chị, thời gian còn lại, chị muốn xem thử vai của thầy Ly Sơn, đừng làm phiền chị."

Tuấn Nghi đi theo từng bước của cô, vừa nghe vừa gật đầu: "Nhưng chị mới nghỉ có bốn ngày thôi mà."

Ứng Ẩn quay lại cười một cái: "Tuấn Nghi, có làm mới có ăn."

Tuấn Nghi còn đang nghĩ đến việc trở về ăn mì nên không theo lên. Ứng Ẩn một mình lên lầu, nằm xuống giường, gối đầu lên cánh tay mảnh khảnh của mình.

Từ cửa sổ hở, gió mang theo hương hoa và tiếng chim hót vào làm cho lòng người thư thái.

Ứng Ẩn yên tĩnh một lúc, từ dưới gối lấy ra hộp trang sức bằng

nhung màu đen. Khi mở ra, chiếc nhẫn trị giá gần chục triệu ở bên trong, ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Cô đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, tại sao không trả lại chiếc nhẫn mà lại mua một cái mới giá cao hơn để tặng cho cô. Bởi vì anh muốn cô cắt đứt sạch sẽ mọi liên hệ trước đó.

"Nhẫn trả về cho chủ cũ, người thì anh ấy muốn", giống như một sự thu thập, thu thập một món đồ chơi mà anh thấy thích và muốn chơi.

Cũng khá hợp với phong cách của những người như họ, Ứng Ẩn hài hước nghĩ.

Ứng Ẩn bật dậy từ giường, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay đeo nhẫn dài thượt của mình, rồi giơ tay lên, mở năm ngón tay ra, đón ánh sáng để quan sát nhiều lần.

Đây không phải là ánh trăng, chỉ là một chiếc nhẫn, không có gì đáng để cất giữ, nên đeo đi để phô trương, ăn uống tiêu xài.

Cô đeo chiếc nhẫn khi ngủ một giấc, bị tiếng gọi của Trang Đình Văn làm tỉnh dậy.

"Cô Ứng, em nhận lời đề nghị của chị, không biết khi nào em có thể bắt đầu làm việc?" Trang Đình Văn hỏi thẳng.

"Gia đình và công ty của em đã xử lý xong chưa?"

Trang Đình Văn cười ở đầu dây bên kia: "Rồi, em đã làm thủ tục nghỉ việc với Sếp Trần."

Lẽ ra một nhân viên PR nhỏ không nằm dưới cơ cấu nhân sự của văn phòng hội đồng quản trị từ chức cũng không thể nhận được sự quan tâm của Trần Hữu Hằng. Nhưng Ứng Ẩn không có kinh nghiệm trong công việc, không hiểu rõ cơ cấu nhân sự của những công ty

lớn, vì vậy không nghi ngờ gì cả.

Trần Hữu Hằng nghe nói cô muốn từ bỏ văn phòng hội đồng quản trị để làm trợ lý cho ngôi sao cũng cảm thấy buồn cười: "Cô thuyết phục cha cô thế nào?"

Trang Đình Văn nghiêng đầu: "Dù sao nếu không còn hứng thú, lúc nào cũng có thể quay lại."

"Cô không phải là Thương Minh Bảo, cô gái tính toán từng đồng từng cắt, thật sự khó mà thay đổi ý định."

Thương Minh Bảo là con gái út của gia tộc họ Thương, có lẽ là người vui vẻ nhất trong vũ trụ này, sống không lo lắng, toàn tâm toàn ý mê đắm ngôi sao nam và bảng xếp hạng, so với Trang Đình Văn thì có phần khác biệt.

"Tôi chỉ thấy đề nghị của cô ấy rất thú vị, tôi thấy hứng thú."

Trang Đình Văn trả lời, hai tay chống lên bàn làm việc, vừa nhìn Trần Hữu Hằng ký duyệt hồ sơ nghỉ việc của mình, vừa nói: "Cha tôi thì như anh biết đấy, cái gì cũng nghe theo anh Thương Thiệu."

"Cha cô còn hỏi Thương Thiệu?" Trần Hữu Hằng ngẩng đầu: "Anh ấy nói sao?"

"Không nói gì, chỉ nói "được"."

Trần Hữu Hằng thể hiện một chút sự tò mò nhẹ nhàng, nhưng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười và tán gẫu: "Ngày hôm đó tại bữa tiệc, nghe nói cô còn giúp cô ấy ngăn Tống Thời Chương?"

"Cô ấy bảo tôi bảo vệ cô ấy mà," Trang Đình Văn nhớ lại chuyện này: "Vừa lúc Tống Thời Chương muốn thẻ phòng, tôi đã ngăn lại. Anh ta hoàn toàn không coi tôi ra gì, tôi phải rất cố gắng mới ngăn được."

Trần Hữu Hằng gật đầu: "Lúc trước cô làm việc tự do, giờ làm trợ lý cho người khác, nhớ phải giữ thái độ khiêm tốn, suy nghĩ từ góc độ của chủ, đừng giúp cô ấy đắc tội người khác."

"Ồ." Trang Đình Văn nghiêng đầu cười: "Lời của anh giống hệt như của anh Thương Thiệu."

"Không giống," Trần Hữu Hằng cười, "Tôi dạy cô cách làm việc, anh ấy cảnh cáo cô đừng gây rắc rối cho người khác."

"Hả?" Trang Đình Văn không hiểu, nhưng Trần Hữu Hằng thì bí ẩn, không giải thích thêm.

Túi xách Hermes màu đen vàng vừa vặn để làm cặp tài liệu, Trang Đình Văn cầm trong tay, bước đi nhanh chóng. Đi qua văn phòng lớn của GC, trước khi vào thang máy, cô nói với Ứng Ẩn: "Rất vui được làm việc cùng chị, chị Ứng."

Ngày hôm sau Trang Đình Văn đến nhận việc, Ứng Ẩn đang ở sân thượng tập diễn cùng với Tuấn Nghi.

Cô buộc tóc thành búi cao, mặc áo sweatshirt oversized và quần thể thao màu trắng sữa rộng rãi, trông như một cô gái trẻ. Khi thấy người đến, cô thu xếp kịch bản, nhìn Trang Đình Văn từ trên xuống dưới.

Áo sơ mi trắng, chân váy bút chì, giày cao gót màu đen tiêu chuẩn cao 5 cm. Ứng Ẩn mở nắp chai nước uống một ngụm, cười nói: "Không cần phải ăn mặc quá chuyên nghiệp, muốn mặc gì thì mặc. Đôi khi lịch trình của chúng ta gấp hoặc phải quảng cáo đứng lâu, mang giày cao gót rất mệt."

Trang Đình Văn gật đầu: "Vâng."

"Lúc chị rảnh sẽ ở đây, khi bận rộn thì sẽ ở căn hộ trung tâm thành

phố. Em thuê nhà ở đâu vậy?"

Trương Thanh Vãn đã chuẩn bị từ trước: "Ở khu đô thị đại học, giá thuê khá rẻ."

"Đi lại xa không?" Ứng Ẩn không quen với phương tiện công cộng.

Trang Đình Văn chuẩn bị kỹ lưỡng rồi bình tĩnh nói: "36 trạm tàu điện ngầm, hai tuyến đường, mất khoảng một giờ năm mươi lăm phút, cũng tạm được."

"Xa quá!" Ứng Ẩn bị sự kiên nhẫn của cô làm cho sửng sốt: "Em nên chuyển đến ở cùng tụi chị."

Trang Đình Văn: "..."

"Công việc của chị thường xuyên thay đổi, nếu em sống cùng thì sẽ thuận tiện hơn. Mặc dù chức danh là trợ lý, nhưng chị không có quản lý, nên thực ra em làm công việc của một quản lý." Ứng Ẩn kiên nhẫn nói, giọng điệu không kém phần thoải mái: "Cứ thử xem sao, nếu không hợp thì chúng ta sẽ điều chỉnh."

Dù Trang Đình Văn là người Hồng Kông nhưng gia đình đã mua cho cô một căn hộ lớn hơn ba trăm mét vuông ở thành phố này, căn hộ cao cấp nhất ở trung tâm, với hệ thống nhà thông minh giữ độ ẩm luôn ở mức 53% bất kể thời tiết và dịch vụ quản gia 24 giờ.

Cô cười gượng, môi hơi co giật, đã bắt đầu cảm thấy hối hận.

Khi mọi thứ đã được quyết định, Trình Tuấn Nghi nhiệt tình dẫn cô đến phòng: "Cô xem, có phải rất lớn không? Tôi nói cho cô biết, cái giường này siêu thoải mái!"

Trương Thanh Vãn nhìn một cái, không thấy bồn tắm riêng. Cuộc sống ngâm bồn của cô đã kết thúc, từ giờ phải sống một cách cẩn thận và tiết kiệm, nghỉ tiêu xài kiểu 6 sao!

Khi Trình Tuấn Nghi rời đi, cô nằm trên giường và gửi tin nhắn tố cáo Thương Thiệu: "Tất cả đều do anh, em mất nhà, còn phải sống chung với người khác."

Giữa những tòa nhà kính cao tầng rực rỡ, chiếc Maybach lướt qua một cách êm ái, để lại một cái bóng đen thanh thoát.

Ngồi ở ghế sau, Thương Thiệu vừa kết thúc một cuộc gọi.

"Có liên lạc với thành phố này, nhưng hiện tại tôi không có thời gian gặp." Anh cười, giọng điệu dịu dàng chưa từng có: "Đừng lo lắng cho tôi, thay vào đó, nên quan tâm xem Thương Lục có bị say độ cao ở Himalaya không."

Người đối diện nói gì đó, Thương Thiệu suy nghĩ một lúc: "Việc kết hôn tạm thời không cân nhắc." Anh nhếch môi, giọng điệu nhạt nhẽo: "Nói với cha tôi việc tôi đến thành phố này đã là sự nhượng bộ lớn nhất, đừng can thiệp vào chuyện hôn nhân của tôi."

Lâm Tồn Khang không khỏi liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Trong hai năm qua, quan hệ cha con đã xấu đi nhanh chóng, người mà ông đã lớn lên cùng từ nhỏ giờ đây đã không còn sự dịu dàng và hòa nhã như trước.

Khi cuộc gọi kết thúc, áp lực trong xe cũng rõ rệt. Thương Thiệu nhắm mắt, trán nhăn lại, cảm giác bực bội.

"Làm vợ cũng rất khó, cô gái bà chọn cho cậu dù phẩm hạnh, ngoại hình, gia thế đều không có gì sai." Lâm Tồn Khang khuyên: "Có lẽ nên dành chút thời gian để gặp mặt?"

Thương Thiệu rút một điếu thuốc, dùng tay chống lên điều khiển trung tâm, vuốt ve thái dương, nhắm mắt.

Anh thực sự quá mệt mỏi, sau một lúc hút thuốc, mới nói: "Chú biết rõ tôi có thời gian hay không."

Chú Khang rõ ràng hiểu rất rõ sự bận rộn của anh, đội ngũ hợp tác phát triển thị trường, tất cả đều mới, cần phải điều chỉnh, liên tục họp, xác định rồi lại thay đổi, khoảng cách chỉ một con sông, hai phong cách làm việc hoàn toàn khác nhau, làm tăng thời gian giao tiếp. Thêm vào đó, khi mới đến, có quá nhiều người và việc, chỉ có cấp bậc cao của anh mới có thể bàn bạc nên suốt ngày không phải ở sân golf thì là dự tiệc, mọi thứ đều là giao tiếp xã hội.

Lâm Tồn Khang cười trêu chọc: "Ăn tối mất thời gian, không thì, uống một ly trà chiều cũng được. Cậu đã ăn tối với cô Ứng tới bảy giờ, lúc đó đâu có thời gian?"

Dù ông ấy trên danh nghĩa là quản gia, nhưng thực tế lại như một người lớn tuổi trong nhà. Thương Thiệu từ khi mười tuổi học ở Anh, ông đã luôn ở bên chăm sóc, tình cảm của họ rất thân thiết, không có gì không thể nói.

Thương Thiệu đã hút gần hết điếu thuốc, nghe vậy, trong tình trạng căng thẳng, anh không nói gì mà chỉ khẽ nhếch môi.

Anh mở điện thoại, vừa lúc thấy tin nhắn của Trang Đình Văn.

Người em họ đã tố cáo nhưng anh hoàn toàn không để ý đến nỗi đau của cô, chỉ hỏi: "Cô ấy thế nào?"

Trang Đình Văn trả lời thiếu liên quan: "Người thì rất tốt, rất dễ gần."

Thương Thiệu gõ một dòng chữ: "Không phải hỏi cái này," rồi nghĩ lại và xóa đi.

Anh đồng ý để Trang Đình Văn làm trợ lý cho Ứng Ẩn, thực ra chỉ vì thấy cô ấy sẵn sàng thử sức còn Ứng Ẩn thực sự cần một người như

vậy.

Giữ người thông minh bên mình rất nguy hiểm, điều kiện tiên quyết là phải đáng tin cậy. So với những ứng cử viên chưa biết của Ứng Ẩn, độ tin cậy của Đình Văn vượt qua tất cả.

Nhưng Thương Thiệu cũng không có ý định để Đình Văn biết về mối quan hệ của anh và Ứng Ẩn.

Anh mở tin nhắn của Ứng Ẩn, thấy tên của cô đã đổi thành 【Ứng Ẩn sắp bắt đầu đi làm】.

"Lần ăn tối với cô Ứng là khi nào?"

Chú Khang đột ngột nhân được câu hỏi này.

"Năm ngày trước."

Thương Thiệu không trả lời, chỉ nhẹ nhàng gõ tay lên đùi, lông mày nhíu lại, dường như không vui.

Tính ra lần liên lạc gần nhất giữa hai người cũng đã là bốn ngày trước. Kể từ lần say rượu hôm đó, Ứng Ẩn không liên lạc với anh nữa.

Ứng Ẩn có ý định không liên lạc với anh từ giờ trở đi, coi như cô không biết điều, nhận ân huệ của anh rồi giả vờ ngốc nghếch, mãi mãi mang ơn anh, nợ ân tình của anh.

Những ngày này, cô đang quay một bộ phim tôn vinh của Lý Sơn, ông mời cô đóng vai một nhà cách mạng nổi tiếng. Có hai đoạn phim thử vai, một đoạn là diễn thuyết trên cao, với hơn năm trăm từ thoại, nửa văn nửa bạch(*), độ khó rất lớn. Đoạn còn lại là khi trốn tránh sự truy lùng ở nông thôn, viết thư cho chồng, yêu cầu đọc lên một đoạn độc thoại.

(*) "Nửa văn nửa bạch" (半文半白) là một thuật ngữ trong tiếng Trung Quốc dùng để chỉ một phong cách viết kết hợp giữa văn ngữ (chữ viết trang trọng, thường là cổ điển) và bạch thoại (ngôn ngữ hàng ngày, thông thường).

Trang Đạt Văn bàn giao công việc cho Tuấn Nghi, cần làm việc với các đối tác kinh doanh, phối hợp với studio mới về thương hiệu trang phục cho hai sự kiện tháng tới, cùng lúc lên kế hoạch chụp ảnh cho số mở đầu mùa sau của tạp chí.

Cô ấy chưa từng làm công việc tản mạn như vậy, mỗi ngày chỉ mang theo cuốn sổ ra sân thượng tắm nắng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nghe Ứng Ẩn thử vai, trong lòng cảm thấy như có một tia chớp lóe lên.

Hóa ra, dù tinh tế như một bình hoa, khi diễn xuất, năng lượng trong cơ thể lại mạnh mẽ như lũ lụt.

Bữa ăn cũng được chuẩn bị bởi Tuấn Nghi. Đình Văn phát hiện tay nghề của cô ấy rất tốt, trước đây cô đều gọi đồ ăn từ khách sạn sau khi tan ca, quen với các món ăn khách sạn không có linh hồn, giờ đây vị giác hoàn toàn được Tuấn Nghi khơi dậy sự khao khát đối với thực phẩm.

Ứng Ẩn cũng thích ăn ngoài sân, đôi khi hoa rơi vào đĩa. Ánh sáng mặt trời rất mạnh, Đình Văn không phải lần đầu tiên bị chiếc nhẫn của cô làm chói mắt.

Đối với mức độ không trân trọng của Ứng Ẩn với chiếc nhẫn này, Đình Văn gần như nghĩ nó là giả.

Nhưng cô không thể nhìn nhầm, đây là viên sapphire thật, viên kim cương một cara bên cạnh chỉ như hạt cát.

Điều này làm Đình Văn thay đổi cách tưởng tượng về mức độ kiếm tiền của các ngôi sao nội địa. Bởi vì cô biết, đừng nói là cô, ngay cả Thương Minh Bảo cũng phải báo cáo với gia đình nếu muốn mua nó.

"Chị Ứng Ẩn, chiếc nhẫn này có thể cho em mượn đeo thử không?"

Tuấn Nghi dũng cảm nhai đầu đũa và cười.

"Được thôi."

Ứng Ẩn nói với giọng không quan tâm, trực tiếp tháo ra và ném cho cô. Tuấn Nghi hai tay đỡ lấy, sợ đến mức tim ngừng đập: "Trời ơi, em mềm cả chân rồi!"

Ứng Ẩn liếc cô: "Có chút thành tựu."

Tuấn Nghi có ngón tay thô hơn, bị kẹt ở khớp thứ hai.

"Ai tặng cho chị?" Cô ấy nhìn vào ánh sáng mặt trời, "Nếu em cứ dùng nó để tập trung ánh sáng mặt trời rồi phản chiếu vào lá rụng thì đống lá rụng có tự bốc cháy không?"

Trang Đạt Văn: "..."

Này, tôn trọng kim cương một chút.

Ứng Ẩn nói: "Chị tự mua."

"Chị nói dối, chị keo kiệt với chính mình đến mức đó, mua một viên moissanite còn có thể chấp nhận." Tuấn Nghi hừ một tiếng, "Em biết là anh Thương tặng."

"Phoo————" Đình Văn phun ra một ngụm nước đá.

Cả hai người còn lại đều nhìn cô, Tuấn Nghi hỏi: "Sao cô kích động vậy?"

Trương Thanh Vãn hít sâu một hơi: "Tôi tôi tôi..." thông minh chuyển chủ đề: "Anh Thương là ai? Là Sếp Thương à?"

"Không phải." Ứng Ẩn lạnh lùng cắt đứt câu nói của cô.

Tuấn Nghi nhìn cô một cách kỳ lạ, nghiêng người về phía Đình Văn: "Cô cũng biết anh ấy sao?"

Đình Văn vừa bị sặc một ngụm, cảm thấy rất lúng túng, vì vậy lúc này hơi cảm thấy có lỗi: "Ừm... biết một chút."

"Anh ấy tốt không?"

"Anh ấy... khá tốt." Đình Văn ngượng ngùng nói.

Cô sợ anh ấy! Không ai dám đụng đến gia tộc họ Thương, kính trọng đến mức này, không phải vấn đề của việc anh ấy tốt hay không, ngay cả việc giận hờn một chút, đòi hỏi một món quà cũng phải cân nhắc nửa ngày!

"Anh ấy có bạn gái không?"

Ứng Ẩn liếc Đình Văn một cái, rồi rút lại ánh mắt, tùy ý gắp thức ăn.

"Không có... nhưng trước đây đã có."

Ứng Ẩn cho đường nấu cà chua vào miệng, nhai từ từ, sắc mặt bình thản.

"Cô ấy đẹp không?" Tuấn Nghi hỏi tiếp.

"Tôi chưa gặp."

Đây là sự thật, Đình Văn lắc đầu: "Người yêu cũ của anh Thương rất bí ẩn, chia tay cũng không vui vẻ."

"Vậy anh ấy vẫn còn nhớ mãi sao?" Tuấn Nghi thật biết trò chuyện.

Phập. Ứng Ẩn bỏ đũa xuống, mặt không biểu cảm.

"Ừm? Chị ăn xong rồi à?" Tuấn Nghi hỏi: "Đây là lần cuối cùng chị ăn cà chua nấu đường, sắp tới phải kiêng đường và tinh bột rồi."

Ứng Ẩn kiềm chế ba giây, lại cầm đũa lên ăn cà chua yêu thích, cảm giác như đang chịu đựng sự nhục nhã.

Đình Văn mỉm cười, không trả lời câu hỏi vượt quá giới hạn của Trình Tuấn Nghi.

"À, vậy... anh Thương..." Tuấn Nghi để tay lên miệng, thì thầm chậm rãi: "Liệu anh ấy có bao nuôi các ngôi sao nữ không..." rồi nhanh chóng thêm vào: "Nam cũng được."

Sau khi bổ sung, ngồi thẳng, hai tay đặt xuống, rất mong đợi.

Trương Thanh Vãn trong lòng cảm thấy gần như sụp đổ.

Cô không hiểu tại sao mình lại phải ngồi ở đây và nói về cuộc sống riêng tư của người anh họ cực kỳ kiêng khem của mình với người khác!

Đình Văn ho hai tiếng, "Tôi nghĩ, chắc là không đâu."

Nhưng Ứng Ẩn lại lạnh lùng hừ một tiếng, có vẻ như là chế nhạo.

Cô gái trẻ con trong tình yêu thì làm sao có thể nhìn thấu bản chất của đàn ông?

Ứng Ẩn nuốt miếng cà chua ngọt lịm xuống, lạnh lùng nói: "Đừng vì anh ta giàu có mà mù quáng ngưỡng mộ rồi lấy anh ta làm hình mẫu. Đàn ông đều giống nhau, không có đàn ông nào tốt cả, đặc biệt là những người có vẻ ngoài hiền lành, khiêm tốn, nội tâm nghiêm túc thì càng dễ giả vờ. Làm sao em biết anh ta không như vậy? Anh ta có đấy, chỉ là không để em biết, ngồi vững trên ghế

câu cá, không thảo luận, không báo trước, chơi trò công bằng, tình nguyện thì cứ lên dây cót, nợ ân thì phải trả, đó là quy luật tự nhiên."

Tuấn Nghi & Đình Văn: "....."

Cả hai mắt mở to không biết phải làm sao, Ứng Ẩn hít một hơi thật sâu, rồi mạnh tay đặt đũa xuống: "Chị không nhắm vào anh ta, chị không quen biết anh ta, ý chị là, đàn ông giàu có thường là rác rưởi."

Trang Đạt Văn xoa trán.

Ứng Ẩn nghiêm khắc nói: "Đừng có lý tưởng hóa đàn ông giàu có, hiểu không? Không nghe lời chị sẽ gặp rắc rối ngay trước mắt."

Tuấn Nghi ngơ ngác gật đầu: "Ừ ừ."

Ngay lúc đó, điện thoại của chị cô rung hai lần.

Ứng Ẩn liếc nhìn, là điện thoại cá nhân, một tin nhắn chưa đọc.

"Chắc chắn là Ứng Phàm," cô bật màn hình lên: "Chỉ có bà ấy mới dám làm phiền chị trong giờ làm việc—"

Cô nghẹn lại, tim đập mạnh, khuôn mặt trắng như sứ dần đỏ ửng lên.

Người đàn ông vừa bị cô mắng mỏ gọi cô: "Cô Ứng"

Cộp một tiếng, Ứng Ẩn lật ngửa điện thoại.

Tuấn Nghi nhìn cà chua, rồi nhìn khuôn mặt cô, nghi ngờ nói: "Cà chua làm chị dị ứng à?"

Ứng Ẩn che mặt bằng hai tay: "Không phải, là... là fan cuồng!"

Tuấn Nghi hoảng hốt: "Tắt đi! Đồ bẩn thỉu, tắt đi!"

Ứng Ẩn đứng dậy, cầm điện thoại, giọng nói bỗng nhỏ đi: "Chị... chị đi vệ sinh."

Không đúng.

Cô ném điện thoại cho Tuấn Nghi: "Giúp chị tắt máy— Không được xem."

Tuấn Nghi đương nhiên nghe lời, nhấn giữ nút nguồn, trượt sang phải, màn hình tối sầm lại.

Ứng Ẩn đi xa, Đình Văn uống nước, lo lắng hỏi: "Chị ấy thường xuyên bị fan cuồng làm phiền à?"

"Cũng không thường xuyên, lần trước là Anh Thương."

"Phụt— khụ khụ khụ!"

Trang Đình Văn lau miệng. Cô không nên uống nước.....

Tuấn Nghi đầy lo lắng: "Đình Văn, cô có bị rối loạn khớp thái dương không?"

"Không, tôi không có." Trương Thanh Vãn giơ tay lên, ra dấu không muốn đề cập lại chuyện này, sau đó nghiêm túc hỏi: "Người cô nói đến có phải là Thương Thiệu không?"

"Đúng vậy, lần trước tôi hiểu lầm anh ấy là fan cuồng nên mắng anh ấy một trận, anh ấy khá buồn cười, còn tưởng là chị ấy gửi tin nhắn cầu cứu, dẫn theo cả đám vệ sĩ đến cứu."

"Thực ra không thể trách anh ấy, vì em trai của anh ấy, Thương Lục từng bị bảo mẫu bắt cóc khi còn nhỏ nên anh ấy luôn có nỗi lo ấy."

Đình Văn giải thích một cách tận tình, nhưng trong lòng âm thầm nghĩ, không biết có phải bị anh họ ám sát không.

Hai người chờ một lúc lâu, cho đến khi gió thổi mát cơm, mặt trời làm nước đá nóng lên, vẫn không thấy Ứng Ẩn quay lại. Lên lầu nhìn, người vừa nói đi vệ sinh đang chạy trên máy chạy bộ hăng say, trong ngày thu mát mẻ, cô mồ hôi nhễ nhại.

Chạy mười kilomet, cô mới giảm tốc độ thành đi bộ, mồ hôi chảy ròng ròng trên gò má, cô đưa tay lau mặt rồi thở hổn hển.

Xong rồi.

Tắm xong, cô lấy lại điện thoại từ Tuấn Nghi, cơ thể mệt mỏi sau khi đạt đến giới hạn, trái tim đập chậm hơn cả bà lão tám mươi tuổi, không còn mơ mộng viển vông về anh ta nữa.

Cô không muốn vì một tin nhắn ngắn ngủi, không có ý nghĩa gì như "Cô Ứng" mà tự mình rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Mở điện thoại rồi quay lại WeChat, Thương Thiệu chỉ gửi một tin nhắn duy nhất.

Anh đúng là bất động trước gió, không lộ vẻ gì, ngay cả việc tìm phụ nữ cũng chỉ nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, không nói việc, không bàn tình, đi hay ở đều nắm quyền chủ động.

Cô không muốn bị bỏ lại phía sau, không muốn mỗi lần đều bị anh ta lạnh nhạt nắm bắt. Cô quyết định gọi điện ngay lập tức.

Thương Thiệu mất ba giây để quyết định nhấc máy: "Alo."

Không nói "Cô Ứng" nghĩa là không có người bên cạnh anh.

Ứng Ẩn bình tĩnh: "Anh Thương, xin lỗi, tôi vừa mới nghỉ trưa, anh tìm tôi có việc gì?"

Giọng cô lạnh nhạt hơn nhiều, Thương Thiệu không thể không nghe ra. Không còn sự kính trọng khéo léo quyến rũ như trước, cũng không còn giọng điệu hạ thấp, mà là rất bình thường với công việc, hơi mang tính công vụ.

Người phụ nữ bên kia lặng lẽ chờ anh kết thúc cuộc gọi này.

Lẽ ra nên cúp máy ngay nhưng anh vẫn tiếp, việc này có vẻ đã không được lịch sự cho lắm với một quý cô lần đầu gặp.

Thương Thiệu chỉ có thể ngắn gọn nói: "Không phải chuyện quan trọng, vốn dĩ muốn xin chữ ký của cô, khi nào cô tiện thì nói sau."

Ứng Ẩn cũng nghe ra sự lạnh nhạt và máy móc từ anh.

Cô sững sờ một lúc, "Ừ" một tiếng, không còn gì để nói, nói: "Được rồi, tạm biệt."

Qua một buổi chiều, Ứng Ẩn từ vòng bạn bè của Trang Đình Văn biết được, thì ra anh đang... đi xem mắt.

Anh ta, người không thiếu phụ nữ, lại đi xem mắt. Ứng Ẩn cảm thấy thật buồn cười. Phải chăng vì chọn bạn gái hoặc tình nhân thì chỉ cần có cảm tình, còn chọn đối tượng kết hôn thì cần phải thận trọng và trân trọng hơn?

Đình Văn thực ra không muốn chia sẻ nhưng Tuấn Nghi đã chen vào xem.

Thương Thiệu mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, có lẽ vì không phải cuộc hẹn chính thức nên không thắt cà vạt, hoặc có thể vì thời tiết ngoài trời tốt, tay áo cũng cuộn lên, lộ ra một đoạn cánh tay, gân xanh hiện rõ làm cho cánh tay anh trở nên vững chắc và quyến rũ.

Anh còn đeo kính viền bạc, đang cúi đầu nhìn điện thoại, trên bàn trước mặt là một chiếc cốc cà phê và đĩa.

Tuấn Nghi thốt lên: "Wow! Anh Thương. Sao trong vòng bạn bè của cô lại có Anh Thương?"

Chú thích trên bức ảnh rất rõ ràng: "Đi xem mắt, các chị em, có muốn đánh không? Đánh thì bấm 1, không đánh thì bấm 2!"

Trang Đình Văn nên trả lời thế nào?

Đây là bạn học và bạn thân của cô ở trường nữ sinh ở Anh, rất xinh đẹp, rất cởi mở, rất thích kiểu như Thương Thiệu.

Cô mặt mày đờ đẫn, không cần đoán, đây chắc chắn là ảnh chụp lén, chỉ có nhóm bạn thân của cô mới có thể thấy được.

"Ừm..." Đình Văn vắt óc suy nghĩ: "Là... trước đây rôi tiếp đãi một cô gái nhà giàu trong văn phòng hội đồng quản trị!"

Tuấn Nghi không nghi ngờ gì, mở ảnh ra xem đi xem lại: "Anh Thương đi xem mắt à? Thực sự ăn mặc khác bình thường nhỉ."

Dưới ảnh có người hỏi là ai, bạn thân trả lời: "Không thể không nói, siêu đại gia."

Ứng Ẩn đứng quay lưng về phía họ, cuốn kịch bản trong tay siết chặt, bài văn nửa chữ cổ không có nghĩa, cô đã quên sạch sẽ.

Cô không nói gì, Tuấn Nghi cũng không thấy lạ, chỉ nghĩ cô mệt mỏi, rót cho cô trà ô long lạnh.

"Anh Thương không mặc vest có vẻ có khí chất hơn."

Ứng Ẩn nắm chặt ly thủy tinh, mỉm cười: "Sao em lại để tâm đến anh ấy thế? Anh ấy đang đi xem mắt mà."

"Chỉ là hóng hớt thôi." Tuấn Nghi đặt bình trà xuống, quay đầu hỏi Trang Đình Văn: "Cô gái nhà giàu đó cô có quen không? Xinh đẹp không?"

Nụ cười của Ứng Ẩn cứng lại trên mặt, rất tự nhiên.

Đình Văn nhún vai, gật đầu, giọng điệu rất tự nhiên: "Ừ, xinh đẹp, chắc hẳn là nói chuyện được với anh Thương? Cả hai đều học triết học, anh Thương ở Cambridge, cô ấy ở London."

"Anh Thương học triết học? Không học quản trị kinh doanh à?"

Đình Văn cười: "Người như anh ấy thường học triết học, văn học hoặc các môn nhân văn cổ điển khác, bên trong đó toàn là công tử thế gia, hoặc là old money của châu Âu cổ, thừa kế họ và tước vị. Ngành học kinh doanh tài chính thì..." Đình Văn lắc đầu: "Họ không bao giờ cân nhắc, vì quá thực dụng và không đủ cổ điển."

Tuấn Nghi có vẻ nghĩ ngợi: "Chỉ có họ mới có thời gian trong cuộc sống để nghiên cứu những thứ không thực dụng."

Trang Đình Văn tỏ vẻ nghiêm túc: "Cô nói đúng, đó chính là biểu hiện của sự quý tộc." Cô lại cười: "Nhưng anh Thương thì khác, anh ấy còn học cả luật và tài chính. Anh ấy rất rõ ràng về những gì mình muốn."

Trình Tuấn Nghi nghĩ đến điều gì đó, cảm thấy rất buồn cười: "Vậy cô nghĩ khi họ đi xem mắt, có phải họ sẽ thảo luận về triết học không?"

Đình Văn cũng bật cười, chỉ có Ứng Ẩn là im lặng.

Cô nhớ lại cuộc điện thoại của họ vừa rồi.

Cô đã làm gián đoạn buổi xem mắt của anh ấy.

Vậy tại sao, khi đang xem mắt anh ấy lại gửi tin nhắn cho cô?

À, là để xin chữ ký.

Xin chữ ký cho ai?

Những câu hỏi liên tiếp, không biết là đang tìm hiểu sự thật hay đang khiến trái tim cô đập thình thịch.

Khi đi xem mắt, anh ấy muốn chữ ký của cô, thuận tiện ngay tại chỗ. Có thể anh ấy đã cười và nói, "Em thích Ứng Ẩn? Tôi và cô ấy cũng khá quen biết."

Khi điện thoại reo lên, Ứng Ẩn nhìn vào màn hình hiển thị cuộc gọi, biết cô không có quyền từ chối cuộc gọi.

Đừng quá kỳ lạ.

Đừng quá tự mãn.

Cô lướt qua hai trợ lý, "Chị ra ngoài nhận điện thoại, sẽ không ăn tối, các em tự chuẩn bị nhé."

Vào phòng, cô nhấc máy, nở nụ cười tươi, giọng điệu vui vẻ: "Anh Thương, tôi vẫn đang chờ điện thoại của anh."

Thương Thiệu bỏ điện thoại xuống, nhíu mày nhìn tên người gọi, đúng là Ứng Ẩn.

Anh đứng ở khu vực hút thuốc ngoài trời, ngón tay cầm điếu thuốc. Đây đã là điếu thuốc cuối cùng trong ngày của anh, vì buổi xem mắt đã khiến anh mệt mỏi đến mức phải hút thuốc để xua tan sự khó chịu.

"Có chuyện gì vậy?" Anh thở một hơi khói, giọng hơi trầm.

Không biết là do khói thuốc hay là giọng nói của cô, sự khó chịu của anh dường như giảm bớt.

"Không có gì, sao anh lại hỏi vậy?" Ứng Ẩn mỉm cười, giọng điệu vẫn rất vui vẻ.

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi tên cô, nhắm mắt lại, toàn thân bỗng trở nên nghiêm nghị: "Đừng giả vờ vui vẻ khi cô không vui."

"Anh Thương quá đa nghi rồi, hôm nay tôi có một ngày bình thường, không có gì vui hay buồn. Đúng rồi, anh nói muốn chữ ký của tôi, có phải là viết "To" không? Viết gì đây? Tôi viết xong rồi gửi cho anh."

Thương Thiệu suy nghĩ một chút: "To Bạn nhỏ ở huyện Văn, tôi sẽ gửi cho cô trên WeChat, nội dung thì tùy ý."

Khi nghe thấy anh gọi người khác là "bạn nhỏ", Ứng Ẩn gần như rơi nước mắt.

Thật không hợp lý, cô không hiểu sao hôm nay cô lại cảm thấy không hợp lý như vậy.

Trước khi cúp máy, Thương Thiệu xác nhận một lần nữa: "Thật sự không có vấn đề gì chứ?"

Ứng Ẩn mím chặt môi, đáp lại một tiếng "Ừ".

Khi cuộc gọi kết thúc, cô lục lọi trong bàn làm việc, tìm ra rất nhiều bưu thiếp của chính mình, từng cái một, thật kỳ lạ, sao lại gửi bưu thiếp? Cuối cùng cô tìm được một bức ảnh từ bộ phim của mình, in trên giấy ảnh, ký tên.

"To Bạn nhỏ huyện Văn:"

Nước mắt rơi xuống, làm nhòe mực của bút dạ.

Cô đành phải viết lại.

"To Bạn nhỏ huyện Văn: Chúc bạn luôn vui vẻ, ngọt ngào và hạnh phúc."

Viết xong, cô vứt bút dạ, đứng cạnh cửa sổ hít thở sâu.

Cô cảm thấy không đúng, chắc chắn là bị cuốn vào vai diễn trong phim, nhân vật đó không phải viết thư cho chồng ở nông thôn sao? Các câu chữ rất chân thành, cô đã bị cuốn vào vai diễn, không còn tỉnh táo.

Sợ Thương Thiệu có ý kiến gì hoặc có những lời chúc thân mật hơn, Ứng Ẩn chụp ảnh bưu thiếp và gửi cho anh: "Thế này có được không?"

Thương Thiệu rõ ràng không thích nhắn tin, gửi âm thanh với vẻ vui mừng rõ rệt: "Chúc một đứa trẻ tám tuổi ngọt ngào và hạnh phúc, có phải hơi quá không, bé gái(*)?"

(*) Ảnh vẫn gọi chị là "Mei Mei Zai"

Ứng Ẩn: "Tám tuổi?"

Điện thoại lại rung, lần này là yêu cầu gọi thoại.

Ứng Ẩn vội vàng nhận cuộc gọi, Thương Thiệu giải thích: "Đó là con gái của đối tác của tôi, nói cô ấy thích nhiều tác phẩm của cô, ban đầu tôi định nhờ Thương Lục tìm cô nhưng vì chúng ta quen biết, nên tôi đã trực tiếp xin cô, hy vọng cô không cảm thấy đột ngột."

Ứng Ẩn: "....."

"Sao không nói gì?"

"......Ừ."

"Cô nghĩ gì mà viết lời chúc ngọt ngào và hạnh phúc cho một đứa trẻ?" Anh không thể không thừa nhận rằng bốn từ này thật sự đã giải cứu anh khỏi buổi xem mắt dài dằng dặc khiến anh không thể nhịn cười.

"Tôi....." Ứng Ẩn lấp lửng: "Tôi nghĩ là anh có một người bạn nữ....."

"Bạn nữ nào mà gọi là "bạn nhỏ"?" Thương Thiệu giữ giọng trầm nhưng có vẻ hơi bí ẩn.

Ứng Ẩn im lặng, Thương Thiệu mặc dù hiểu rõ nhưng giả vờ như bất ngờ, hạ thấp giọng, từ từ tiết lộ đáp án: "Bạn gái?"

Ứng Ẩn phản bác: "......Tôi không có ý đó, anh còn gọi tôi là bé gái."

Thương Thiệu cười nhẹ ở đầu dây bên kia.

Ứng Ẩn cảm thấy chân như mềm nhũn, cố gắng giải thích: "Ý tôi là anh đã gọi tôi là bé gái, nên tôi cũng nghĩ bạn nhỏ là bạn gái....."

Thương Thiệu "Ừ" một tiếng, nghe ra giọng mũi của cô: "Cô khóc rồi à?"

"Tôi không có." Ứng Ẩn mặt đỏ bừng, nước mắt khô khiến mặt cô nóng như bị sốt: "Tôi đang luyện tập thử vai, là một cảnh buồn, tôi..... tôi đã nhập vai, khiến anh chê cười rồi."

"Vậy,... Thương Thiệu dừng một chút, "Mấy ngày qua không say rượu là vì "Ứng Ẩn sắp phải đi làm" sao?"

Ứng Ẩn cảm thấy như có tiếng sét vang lên, sức lực trong cơ thể dạt dào như thủy triều, cô mềm nhũn từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, ôm điện thoại, lảo đảo đi vòng trong phòng: "Cái tên đó.....

tuy có phần trẻ con nhưng rất dễ sử dụng..... Ý tôi là nó rất rõ ràng....."

Thương Thiệu cười rộng hơn, cuối cùng không thể nhịn được, cúi đầu, hiếm khi cười ra tiếng.

"Thật sự rất rõ ràng."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Ứng Ẩn đấm trán mình.

"Khiến tôi nhập vai, khiến tôi nhập vai này!"

Cô cảm thấy rất chán nản nhưng trong lòng lại thấy tươi vui.

Anh Thương không phải là người như vậy, sao cô lại tin lời của Tống Thời Chương?

Nhưng Tống Thời Chương nói "Người đó đã muốn".

Muốn.

Dù thế nào, từ này nghe có vẻ không có ý tốt, đủ khiến người ta đỏ mặt.

Cô không biết trong gia đình cô có một "điệp viên nhỏ" đang tận tâm hỏi Thương Thiệu: "Anh Thương Thiệu, ảnh xem mắt của anh đã bị Ứng Ẩn và trợ lý nhìn thấy, có cần em gợi ý để họ đừng lan truyền ra ngoài không?"

Theo kế hoạch, sau khi uống trà chiều, tự nhiên là ăn tối, đó là mong mỏi của bà chủ nhà họ Thương, Ôn Hữu Nghi. Nhưng sau khi nhìn thấy tin nhắn này, Thương Thiệu thu điện thoại lại, trong một giây đã đưa ra quyết định.

Khi trở lại bàn, anh lịch sự xin lỗi: "Cô Tô, xin lỗi, có việc gấp phải rời đi trước, cảm ơn thời gian quý báu của cô chiều nay."

Điều này quá xa cách, giống như thông báo kết quả phỏng vấn thất bại. Cô Tô cảm thấy buồn nhưng vẫn hỏi: "Chúng ta chưa kịp kết bạn WeChat."

"Tôi không có thói quen dùng WeChat, nếu có việc gì, cô có thể liên hệ với chú Khang, ông ấy thường ở bên tôi và sẽ giúp cô chuyển lời kịp thời." Nói xong, anh lấy khăn ăn, hỏi nhân viên phục vụ xin một cái bút, viết số điện thoại của chú Khang xuống, cúi đầu nói: "Xin hãy giữ lại, tôi xin phép."

Cô Tô: "....."

Rõ ràng anh còn rất kiên nhẫn vào buổi chiều.....

Chú Khang bất ngờ đợi sẵn, thở dài và trêu chọc: "Uống trà lâu như vậy, còn tưởng cậu thích, giờ lại đi, có vẻ như vẫn không thích."

Thương Thiệu vừa lên xe đã tháo đồng hồ, thở dài nhẹ nhõm: "Tha cho tôi."

Chú Khang rất hiểu anh: "Nhưng theo phong cách của cậu, đã đến rồi, dù khó chịu cũng không đến nỗi rời đi sớm, có phải công ty có việc không?"

Chiếc Maybach đã rời khỏi hầm đỗ xe của khách sạn ra ngoài phố.

Thời tiết tháng 11 dù mới năm giờ, bóng tối đã bắt đầu bao phủ, đèn đường đã sáng, ánh đèn và bầu trời thu sâu xanh đen hòa quyện, phản chiếu trong đôi mắt người đàn ông ngồi ở ghế sau.

Anh mắt anh rõ ràng nhưng lại mang một vẻ bí ẩn như sương mù.

Sau một hồi lâu, chú Khang nghe thấy anh ra lệnh: "Đến nhà Ứng Ẩn."

Chương 20: Cố ý

Chú Khang không hỏi nhiều, ông nhấn vào lịch sử điều hướng trong hệ thống, chỉ dẫn bằng giọng nói toàn bộ hành trình dài 26 km, vì là giờ cao điểm buổi tối của ngày làm việc nên cần hơn một tiếng đồng hồ để đến nơi.

Chú Khang muốn nhắc nhở anh, đi vào lúc này đúng vào giờ ăn, đối với một cặp đôi chưa quen thân lắm có thể sẽ hơi đột ngột, có thể mang đến cho đối phương chút băn khoăn "có nên mời anh ở lại ăn cơm không". Nhưng ông nghĩ lại, Thương Thiệu luôn làm việc rất cẩn thận và chu đáo, nên không cần ông già này phải lo lắng.

Chiếc xe chuyển hướng, lái lên một cây cầu qua sông đang tắc nghẽn.

Đèn đuôi xe kéo dài thành một dải, hòa với ánh sao đỏ từ điếu thuốc của Thương Thiệu.

Anh hít hai hơi mới nhận ra điều gì đó, cúi đầu nhìn điếu thuốc trong tay, ánh mắt điềm tĩnh pha chút sững sờ.

Quá giới hạn rồi, vừa thấy có thuốc ở bảng điều khiển trung tâm, anh đã không suy nghĩ nhiều mà châm lên.

Dòng xe chậm chạp di chuyển, chú Khang theo dõi tình hình giao thông, nghe thấy người đàn ông phía sau hỏi: "Sao không hỏi tôi đi làm gì?"

Chú Khang đã sống bao nhiêu năm, mọi thứ đã rõ như lòng bàn tay.

Ông biết Thương Thiệu không cần người khác hỏi anh đi đâu, làm gì, nhưng ngay lúc này, chú Khang tuân theo ý muốn của anh, hỏi: "Đi làm gì?"

Thương Thiệu dập điếu thuốc dài trong gạt tàn xe, trả lời: "Hỏi cô ấy chữ ký."

Chú Khang gật đầu, không nói gì, khóe miệng khẽ cười.

"Lần sau trong xe đừng để thuốc lá nữa, không nhìn thấy còn đỡ, hễ nhìn thấy là không kìm được." Thương Thiệu mặt không biểu cảm, nhắm mắt lại.

Ánh mắt của chú Khang dừng trên mặt anh qua gương chiếu hậu. Anh dường như đang chịu đựng một cảm giác bực bội nào đó.

Có lẽ trời cao có mắt, qua cầu, dòng xe chia ra, tình hình giao thông đột nhiên tốt lên. Đường thông thoáng, đến nơi chỉ mới hơn sáu giờ.

Dù chỉ đến đây một lần nhưng Thương Thiệu đã quen thuộc với góc cua lên dốc đó, đường dốc lát gạch đá cẩm thạch, một cây gỗ cẩm lai Indonesia đứng sừng sững, tán cây như ô che phủ nửa bầu trời, gió thổi qua, từng chùm lá phát ra tiếng rì rào nhẹ nhàng.

Sân biệt thự được xây tường trắng, cổng sắt điện đóng kín, đứng bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, chỉ biết đèn cắm trại ngoài trời sáng rực giữa những cây cối, dưới ánh đèn thấp thoáng có tiếng cười nói.

Chú Khang tiến lên nhấn chuông cửa, trong lúc chờ mở cửa, ông quay đầu lại nhìn, thấy Thương Thiệu xắn tay áo trắng, chậm rãi chỉnh lại đồng hồ trên cổ tay.

Anh đứng trong tư thế thư thái, mặc áo trắng quần đen, vạt áo gọn gàng trong eo thon, làm nổi bật vai rộng chân dài, dáng người vượt trội. Khi cúi đầu chỉnh lại đồng hồ, vẻ mặt vô cùng thản nhiên,

phóng khoáng.

Chú Khang không biết vì sao lại cười. Rõ ràng cùng trang phục với buổi hẹn hò buổi chiều nhưng bây giờ anh trông nổi bật hơn nhiều.

Đợi khoảng nửa phút, sau cổng sắt vang lên tiếng bước chân tiến gần: "Đến đây! Ai vậy?"

Chưa kịp để chú Khang trả lời, Tuấn Nghi đã nhìn thấy khuôn mặt ngoài cổng rào đen, ngạc nhiên thốt lên: "Anh Thương?"

Thương Thiệu gật đầu chào cô: "Đến đột ngột, làm phiền rồi."

Tuấn Nghi vội mở cửa, không nghĩ đến việc hỏi Ứng Ẩn. Dù sao đi nữa, ngôi sao nhà cô cũng không thể để anh Thương đứng ngoài cửa được.

Tuấn Nghi thật ngốc, trong tay còn thìa màu bạc, Thương Thiệu cười: "Đang ăn cơm à?"

"Ừ ừ." Tuấn Nghi nhường đường, nhìn anh tắm trong ánh đèn sáng dịu, rất tự nhiên bước về phía có tiếng người.

Gió thu nổi lên, cơm mặn, Tuấn Nghi tối nay làm cơm niêu hai món mặn, cắt nửa con vịt quay lò, thêm cải làn xào, cải thìa, cà chua Provencal ngâm đường, hầm canh sen và chè quả lê Thu Nguyệt. Một bàn đầy đủ, bên cạnh là bát hoa quả cao chân bằng sứ, quả hồng Hỏa Tinh tỏa sáng màu cam rực rỡ.

Thương Thiệu đi đến, vừa lúc thấy Ứng Ẩn ngồi nghiêng đối diện với Đình Văn bên bàn tròn.

Cô mặc váy, khoác áo len, hai khuỷu tay chống trên bàn, vừa bóc vỏ quả hồng, vừa hỏi: "Ai đến giờ ăn cơm vậy?"

Đình Văn trả lời: "Chuyển phát nhanh à?"

Đế giày mềm màu đen nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh đường đá xanh.

Đình Văn ngẩng đầu trước, suýt nữa bị sặc nước, nhưng hôm nay đã bị dọa nhiều lần, cô đã có kinh nghiệm, vội bặm môi nhịn lại, mắt trợn tròn.

Ứng Ẩn thấy vẻ lúng túng của Đình Văn, theo bản năng quay mặt lại, không phòng bị gì nhìn về phía dưới ánh đèn.

Cô mang theo chút ý cười bên môi, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được, tâm trạng cô không tốt, lông mày ủ rũ và thiếu tập trung.

Một loạt tiếng va chạm của chén đĩa sứ.

Thấy Thương Thiệu, Ứng Ẩn lập tức đứng dậy một cách hoảng hốt: "Thương..."

Cô mở miệng, nuốt xuống một chút, mới bình tĩnh đọc ra: "Anh Thương."

"Làm phiền cô ăn cơm sao?" Anh Thương giọng điệu thản nhiên hỏi, chút quan tâm, nửa phần xin lỗi.

Anh ta rõ ràng là cố tình làm như vậy.

Ứng Ẩn vội vàng lắc đầu, nở nụ cười: "Không có đâu."

Anh ta không phải nên đang ăn cơm với đối tượng xem mắt sao, đến đây làm gì?

Thương Thiệu như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, giọng điệu nhẹ nhàng: "Thuận đường đi qua, tiện thể đến lấy chữ ký."

"À, đúng rồi..." Ứng Ẩn chợt hiểu ra, quay người muốn lên lầu: "Tôi

đi lấy cho anh."

"Không vội."

Ứng Ẩn liền quay lại, đứng lại không đi nữa. Áo khoác len của cô quá rộng, làm cô trông gầy gò. Cánh tay thon dài, một tay ngang eo, tay kia đặt lên, ngón cái vô thức ấn chặt cổ áo váy bên trong.

Thương Thiệu nhận ra mình vẫn khiến cô căng thẳng, thậm chí có thể nói là bị hoảng sợ.

Anh thay đổi ý định: "Tôi đi cùng cô, lấy xong sẽ đi."

Ứng Ẩn gật đầu: "Trong phòng làm việc trên tầng hai."

Hai người cùng bước dưới mái hiên, nghe thấy sau lưng Tuấn Nghi hỏi chú Khang: "Các anh ăn cơm chưa?"

Chú Khang thành thật nói: "Chưa."

Tuấn Nghi như lẽ dĩ nhiên: "Vậy có muốn ở lại ăn cơm không? Tôi làm nhiều quá, ăn không hết phải đổ đi."

Chú Khang không nhịn được cười, rồi ngẩng lên, nhìn thoáng qua bóng lưng đang bước vào cửa chính.

Anh rõ ràng nghe thấy nhưng không trả lời, ý là để ông lên tiếng.

May mà ông già mặt dày, có thể dựa vào tuổi già mà hưởng thụ nên vui vẻ đồng ý: "Vậy thì làm phiền rồi."

Ứng Ẩn không ngờ chú Khang sẽ chủ động ở lại nhưng lúc này không thể đuổi người đi. Trái tim cô đập thình thịch, rất miễn cưỡng nói: "Chỉ là bữa ăn đơn giản, xin anh Thương tạm chấp nhận."

Thương Thiệu đáp lại cô: "Không sao, là tôi làm phiền."

Giữa hai người như có một sợi dây chun, khi xa cách qua điện thoại, sợi dây này rất lỏng lẻo, nhưng khi đứng gần nhau, sợi dây này lại rất căng, hai người lịch sự, khoảng cách bất ngờ lại xa hơn.

Lên lầu, Ứng Ẩn bật đèn đứng bằng đồng thau, "Hơi lộn xộn."

Trong không khí có mùi sách nhàn nhạt, bên cạnh chiếc ghế xì gà kiểu Mỹ màu xanh đậm, trên bàn có một bó hoa hồng núi tuyết, hương hoa nồng nàn.

Thương Thiệu đi theo cô đến bàn làm việc, trên bàn trải nhiều ảnh chụp, đều là những tấm cô chọn lọc từ chiều, có vài tấm rất táo bạo.

Sự lạnh lùng xa cách từ trước đến giờ trong khoảnh khắc này tan vỡ, Ứng Ẩn giật mình, hai tay mảnh mai đặt lên bàn: "Những tấm này là lọc lại, rất lỗi thời rồi..."

Thương Thiệu nhẹ nhàng rút ra một tấm. Trong ảnh, cô mặc đồ bơi trắng, một tay vuốt tóc ướt, tay kia đặt ở ngực, đôi môi đỏ hé mở, đang ngước mắt nhìn thẳng vào ống kính.

Rất táo bạo, hoàn toàn khác với mỗi lần anh gặp cô.

Ứng Ẩn thấy da đầu căng lên, nhanh chóng rút tấm ảnh từ tay anh, vừa định giải thích vài câu, liền thấy Thương Thiệu nhíu mày, cúi nhìn ngón tay.

Giấy ảnh quá sắc, cô lại rút đột ngột như vậy, nên đã cắt vào da anh.

"Anh bị thương rồi?" Ứng Ẩn không màng đến tâm trạng, lập tức nắm tay anh cẩn thận xem vết thương nhỏ đó.

Quả nhiên có một ít máu thấm ra.

Vết thương nhỏ chỉ là thoáng qua, không đáng dùng từ "bị thương" nghiêm trọng như vậy. Thương Thiệu trấn an cô: "Không sao đâu, đừng căng thẳng."

Mùi hương từ tóc cô, như trái cây chín mọng trong núi mùa thu. Vì đứng rất gần, mùi hương rõ ràng lấp đầy hơi thở của anh.

Ứng Ẩn không nghe thấy tiếng đàn ông nuốt nước bọt cũng không biết yết hầu của anh chuyển động.

"Thực sự xin lỗi," cô ngẩng mặt lên, ánh mắt đầy hối hận: "Tôi chỉ là không muốn anh thấy... bức ảnh đó."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, hai chữ "bức ảnh" gần như không nghe thấy.

"Tại sao?" Thương Thiệu không lộ cảm xúc hỏi.

"Bởi vì... bởi vì không nên nhìn."

Thương Thiệu ngước nhìn, cảm thấy cô dùng từ rất mới lạ.

"Vậy nên, độc giả của tạp chí có thể nhìn, tôi thì không thể."

Ứng Ẩn: "....."

Thương Thiệu không đùa cô nữa, rút tay ra, nhẹ nhàng nhắc cô: "Chữ ký, cô Ứng."

Ứng Ẩn lật ra tờ giấy đã ký sẵn cho "Bạn nhỏ huyện Văn", trên đó viết rất cứng nhắc: "Học tốt, ngày càng tiến bộ." Mực đã khô, cô bỏ vào phong bì, hai tay đưa cho Thương Thiệu: "Chúc bạn nhỏ của anh thi đạt hạng nhất."

Thương Thiệu mỉm cười, hai ngón tay cầm lấy phong bì giơ lên một chút: "Cảm ơn."

Xuống lầu, bát đũa đã được bày sẵn, mọi người đều đang chờ họ.

Ứng Ẩn mở một bình rượu ngọt mang từ nhà Ứng Phàm về, tự tay rót cho chú Khang và Thương Thiệu: "Đây là rượu mẹ tôi tự nấu, hơi ngọt nhưng rất thanh, không say."

Không biết là do không đói hay không quen, Thương Thiệu ít động đũa, nhưng ly rượu thì đã uống hết. Chú Khang phải lái xe nên không uống giọt nào, Tuấn Nghi liền pha trà Phổ Nhĩ, năm người thoải mái trò chuyện dưới ánh trăng và gió thu.

Tuấn Nghi mở đầu câu chuyện rất thẳng thắn: "Anh Thương, buổi xem mắt chiều nay anh có hài lòng không?"

Ứng Ẩn giữ vẻ mặt bình thản, mỉm cười nhìn Thương Thiệu chờ đợi câu trả lời.

Thương Thiệu không biểu lộ gì trên mặt, bình thản hỏi lại: "Sao cô biết tôi đi xem mắt?"

Trang Đình Văn liền nhảy vào nhận lỗi: "Là lỗi của tôi, đối tượng xem mắt của anh Thương trước đây từng được tôi tiếp đón trong một sự kiện, cô ấy đã chụp hình."

Nói xong, cô còn lén làm dấu "ok" với Thương Thiệu, biểu cảm đầy tinh nghịch.

Thương Thiệu gật đầu mỉm cười: "Chuyện xem mắt là hai bên cùng lựa chọn, chỉ mình tôi thích thì không đủ."

"Cô ấy thích anh mà." Đình Văn nói, "Cô ấy còn đăng lên vòng bạn bè để mọi người cổ vũ."

Tuấn Nghi liền hưởng ứng: "Vậy là đôi bên đều muốn rồi."

Ứng Ẩn nhún vai, khóe miệng nhếch cao, nghiêng mặt cười nói: "Chúc mừng anh Thương."

Thương Thiệu đặt tách trà xuống, mắt cũng cụp xuống, im lặng một lúc mới nói: "Chúc mừng quá sớm rồi. Cô ấy quá trẻ, không hợp với tôi."

Đình Văn tưởng mình nhạy cảm, nhưng quả thật cô cảm thấy có một luồng áp lực thấp thoáng. Sự lạnh lẽo sâu lắng này chỉ có một người ở đây có thể phát ra.

Chú Khang ngồi bên cạnh cô, dưới bàn nhẹ đá cô một cái. Đình Văn lập tức ngồi thẳng, suy nghĩ một lúc: "À, cái đó..." Cô vừa nhìn mặt chú Khang, vừa lắp bắp, nửa đoán nửa suy luận: "Anh Thương cũng phải... đi xem mắt sao?... Là độc thân quá lâu... hay... bị... gia đình ép buộc?"

Chú Khang uống trà, giơ ngón cái với Đình Văn.

Đình Văn mỉm cười nháy mắt, nghĩ thầm, chết tiệt.

Hai người ngầm trao đổi bằng biểu cảm, bị Thương Thiệu liếc nhìn không biểu lộ, lập tức im lặng.

Anh tiếp tục lạnh lùng trả lời: "Bị gia đình ép buộc."

Ứng Ẩn uống canh sen Hồ Hồng, không ngẩng đầu, thìa sứ chạm vào thành bát ngọc trắng kêu leng keng.

Một bữa ăn không thể nói là không vui vẻ, nhưng lúc kết thúc, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi một cách khó hiểu, chỉ có Tuấn Nghi nói: "No quá."

Không có lý do gì để rời đi ngay sau bữa ăn, cũng không có lý do gì để đuổi khách ngay sau bữa ăn, nên họ lại lên lầu uống trà.

Đình Văn đã nhanh chóng khôi phục tinh thần sau buổi tối kỳ diệu, tìm cớ dẫn Tuấn Nghi và chú Khang đến phòng chiếu phim xem phim.

Ngoại trừ Tuấn Nghi, ai cũng biết Thương Thiệu ít khi xem phim. Tuấn Nghi mời: "Anh Thương không cùng xem sao?"

Chú Khang chủ động giải thích: "Cậu ấy rất ít xem phim, không cần quan tâm."

Không thể để anh ta một mình bên ngoài, Ứng Ẩn đành nói: "Tôi sẽ ở cùng anh Thương, mọi người xem phim đi."

Đình Văn vừa đi vừa trao đổi ý kiến mạnh mẽ bằng ánh mắt với chú Khang. Cô không hiểu! Dù đi đúng hướng nhưng cô hoàn toàn không hiểu tại sao phải làm thế!

Chú Khang phong độ giơ tay, ý là đừng hỏi tôi.

Phòng chiếu phim được thiết kế đắt đỏ khi sửa sang, cách âm rất tốt, cửa đóng lại, như cách biệt thành hai thế giới.

Hai người đứng trong phòng khách, gió lùa qua, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng chim kêu.

Ứng Ẩn quấn chặt áo khoác, mời Thương Thiệu vào phòng làm việc nghỉ ngơi: "Tôi sẽ pha cho anh một ấm trà mới, trà tươi được không?"

Thương Thiệu gật đầu, Ứng Ẩn xuống tầng một đun nước suối, tìm lá trà Lão Ban Chương đắt tiền. Trong khi nước sôi, cô dựa vào quầy bar, mong nước sôi chậm lại.

Cô thực sự không biết mục đích và ý nghĩa của chuyến thăm tối nay của anh là gì, chỉ biết sau năm ngày không gặp, khuôn mặt, giọng nói, hơi thở của anh đều khiến cô cảm thấy nguy hiểm.

Hơi nước bốc lên từ miệng ấm, lan tỏa trong quầy bar nhỏ. Khuôn mặt xinh đẹp và trong trẻo của người tình mà Tống Thời Chương dẫn cô đi gặp hiện lên trong đầu Ứng Ẩn.

Dù đã bán rẻ cơ thể và những phẩm chất quý giá khác nhưng cô ta không phải lo lắng về vật chất, ánh mắt cô ta trong sáng hơn nhiều phụ nữ khác, trông như chưa từng bị cuộc sống làm tổn thương.

Bà Ứng Phàm cũng có vẻ đẹp không kém gì cô ta.

Nhưng trong mắt bà Ứng Phàm có sự phức tạp, thế tục, biết tính toán, nịnh nọt, cay nghiệt, khao khát, đố kỵ. Mỗi nếp nhăn trên mặt cô đều kể về những khó khăn đã trải qua.

Ứng Ẩn mỉm cười, không biết là thấy cuộc đời hài hước, hay thấy sự thật mỉa mai.

Nước sôi đã lâu, cô nhận được cuộc gọi từ Mai An Nghiêm. Mai An Nghiêm cố gắng thuyết phục cô nhận một bộ phim để nâng đỡ Nguyễn Dật, Ứng Ẩn không đóng phim truyền hình, vốn có thể từ chối ngay, nhưng cô cố tình do dự, để Mai An Nghiêm khô miệng thuyết phục cô, dù thế nào cũng phải giữ cô không cúp máy.

Cuối cùng, cuộc trò chuyện kéo dài 20 phút.

Có lẽ Thương Thiệu thấy chán, đã miễn cưỡng đi xem phim hoặc có lẽ anh đã xuống tìm cô, thấy cô đang gọi điện nên không muốn làm phiền.

Nhưng Ứng Ẩn không ngờ Thương Thiệu đã ngủ.

Hương hoa thoang thoảng, ánh đèn đứng bằng đồng thau được vặn ở mức sáng mờ nhất.

Anh ngồi trên chiếc ghế xì gà màu xanh đậm, toàn thân chìm trong

ghế rộng, một tay đặt trên tay vịn, tay kia chống lên, đỡ lấy thái dương.

Ứng Ẩn nhẹ nhàng đặt ấm trà xuống tấm thảm dày ở cửa, không tự giác mà bước nhẹ nhàng.

Đến gần, cô nghe thấy tiếng thở đều đặn của anh, đôi mắt nhắm tự nhiên, chân mày hơi nhíu như mang theo nỗi phiền muộn khi ngủ. Quầng thâm nhạt dưới mắt cũng cho thấy anh nghỉ ngơi không tốt.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh nửa sáng nửa tối, bóng đậm vẽ nên hình dáng.

Gió thổi qua, Ứng Ẩn cầm lấy một chiếc chăn, nhẹ nhàng trải ra muốn đắp cho anh.

Cô không ngờ người đàn ông khi ngủ cũng cảnh giác như vậy, gần như ngay khi chăn chạm vào chân anh, cô đã bị Thương Thiệu nắm chặt cánh tay.

Rất đau, là phản xạ vô thức khi anh tỉnh giấc, nắm chặt đến mức cô cảm thấy xương cốt cũng đau. Cô mất thăng bằng, một đầu gối quỳ xuống giữa hai chân anh, tay kia nửa chống vào ngực anh, suýt chút nữa ngã vào lòng anh.

"Là cô." Thương Thiệu tỉnh dậy, ánh mắt vẫn còn nặng nề, từ trên cao nhìn xuống Ứng Ẩn.

Một lúc sau, anh trầm giọng nói: "Muốn làm gì?"

Một tay bị anh nắm chặt, tư thế kỳ lạ, cô chỉ có thể cố gắng giữ thẳng lưng: "Ở đây có gió, tôi sợ anh lạnh nên lấy chăn cho anh."

Chiếc chăn màu gừng nhạt đã lặng lẽ rơi khỏi hai người.

Thương Thiệu hờ hững nhìn cô, nhưng ánh mắt sâu thẳm.

"Sao cô đi lâu vậy?"

"Nhận một cuộc gọi." Ứng Ẩn bình tĩnh nhìn lại anh, đối diện với ánh mắt anh.

Dưới ánh đèn này, liệu có quá mềm mại không nhỉ? Cô hối hận rồi.

Làm sao cô dám nhìn thẳng vào mắt anh ta? Anh ta là đức vua, là lãnh chúa, là con thú đang tuần tra lãnh địa. Cô là gì? Chỉ là một con hươu lạc lối không thể nhìn thấy bản thân mình, tiến thoái lưỡng nan, đầy sợ hãi và đáng thương.

Càng nhìn anh ta, tim cô càng đập nhanh hơn, bàn tay bị anh ta nắm chặt, đầu ngón tay cô khẽ run lên.

Ngón tay cái của anh ta mạnh mẽ đè lên cổ tay cô, như đang gõ vào cánh cửa trái tim cô.

Một luồng điện chạy qua cổ tay Ứng Ẩn, cô giật ra sức lực không lớn: "Anh Thương, tay tôi..."

Thương Thiệu chậm rãi nói, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng trong mắt như bão tuyết đen tối.

"Tay cô làm sao?" Anh hỏi, khuôn mặt càng cúi gần hơn, gần như mũi chạm vào mũi cô.

Ứng Ẩn run rẩy trong lòng, "Tay tôi..." Giọng cô nhẹ như tiếng thì thầm, nhưng tiếng thở dồn dập ngày càng rõ ràng.

Thương Thiệu gần như sắp hôn cô, hơi thở đầy mùi hương của cô, nhưng cuối cùng anh lại buông tay.

Bàn tay mảnh mai của Ứng Ẩn trượt ra khỏi lòng bàn tay rộng lớn của anh, lưng cô cũng mềm mại hơn. Cô dựa vào vai anh, chậm rãi

đứng dậy, vì cúi mắt, lông mi dài dưới ánh đèn như cánh bướm rung động.

Mùi hương ấm áp từ lòng Thương Thiệu dần xa.

Trước khi lòng anh hoàn toàn lạnh lẽo, ánh mắt anh trở nên lạnh lùng, anh đột ngột thay đổi ý định, một tay ôm lấy eo Ứng Ẩn rồi kéo cô vào lòng.

Ứng Ẩn bất ngờ, phát ra một tiếng kêu nhỏ, khi ngẩng lên, cô rơi vào đôi mắt đen sâu của anh.

Anh muốn cô.

Anh vẫn muốn cô.

Ứng Ẩn nghe thấy tiếng nói trong lòng mình, một tiếng vang như trò chơi vòng tròn, vững vàng gắn kết kết cục.

Giây tiếp theo, Thương Thiệu cúi xuống, hôn cô gần như dữ dội.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn nhắm mắt, eo mềm mại bị anh giữ chặt, cô gần như gập người lại vì nụ hôn, váy dài màu trắng ngà rối tung trên chân, để lộ đôi chân nhỏ nhắn.

Cô quỳ nửa người, một chiếc giày mule trên chân đã biến mất, chiếc còn lại thêu con ong rung rinh lơ lửng trên ngón chân, cuối cùng rơi xuống.

Ngoài cửa, tiếng của Tuấn Nghi vang lên, Ứng Ẩn đột nhiên tỉnh dậy. Cô biết Thương Thiệu cũng tỉnh táo cùng lúc với cô.

Ánh mắt anh sáng sủa, nhưng giọng nói khàn khàn: "Đi đóng cửa lại."

Như ra lệnh.

Ứng Ẩn thực sự đi đóng cửa, áo khoác trượt xuống, dây váy bên trong cũng lỏng. Cô tựa lưng vào cửa gỗ lạnh lẽo, ánh mắt không lay chuyển nhìn thẳng vào Thương Thiệu rồi khóa cửa.

Thương Thiệu hít một hơi sâu, nhắm mắt, kiềm chế khao khát làm tim anh căng thẳng, đứng dậy từ ghế sofa.

Ứng Ẩn đứng bên giá sách chờ anh, không động đậy.

Thương Thiệu tiến gần cô, hơi thở giao hòa. Nhưng anh không hôn cô nữa, mà đưa tay kéo áo khoác của cô qua vai, nhẹ nhàng đắp lại: "Xin lỗi," giọng anh khàn khàn như bị đốt cháy: "Là tôi mất kiểm soát."

Ứng Ẩn cúi mắt: "Không sao, anh Thương đã giúp tôi rất nhiều, bất cứ sự đáp lại nào cũng là đúng."

Thương Thiệu khựng lại: "Đáp lại gì?"

Ứng Ẩn cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn ngẩng mặt, nhếch môi: "Anh giúp tôi trả nhẫn lại cho Tống Thời Chương, nói với anh ta rằng anh muốn tôi, anh ta không dám đụng đến anh nên đã chính thức buông tha tôi. Anh Thương, tôi luôn biết anh có mọi thứ, tuy tôi không có nhiều thứ để đáp lại nhưng nếu anh thích tôi..."

Cô đột nhiên nghẹn ngào, nhưng che giấu rất khéo, chỉ dừng lại một chút rồi mỉm cười nói tiếp: "Đó là vinh dự của tôi."

Những khao khát và tình cảm sôi sục trong máu, trong giây phút này tan biến sạch sẽ.

Thương Thiệu im lặng một lúc lâu: "Ứng Ẩn, cô có biết mình đang nói gì không?"

"Tôi biết," Ứng Ẩn gật đầu, khuôn mặt cô trắng bệch trong bóng tối:

"Chỉ là tôi không thể làm tình nhân của anh, hãy buông tha cho tôi, coi như vì nể mặt thầy Kha và Thương Lục."

Vì tự vệ, cô thậm chí mang cả tình cảm của thầy Kha và Thương Lục ra. Đó vốn là bí mật giữa họ, là mùa xuân hoang dã của người này, là cơn mưa tươi mát của người kia.

Ngoài cửa, Tuấn Nghi gọi tên cô. Ứng Ẩn bất ngờ lên tiếng, giọng căng thẳng: "Tuấn Nghi! Xuống dưới tìm chữ ký của anh Thương, chữ ký bị mất rồi!"

Tuấn Nghi đáp lại một tiếng rồi nghe lời đi xuống lầu.

Vì đứng ngược sáng, Ứng Ẩn không nhìn rõ mặt Thương Thiệu, chỉ nghe anh cười lạnh, không biết là tự chế nhạo hay chế nhạo cô.

"Cô Ứng, cô muốn đáp lại tôi thực ra rất đơn giản, không cần phải bán thân."

Ứng Ẩn khẽ hỏi lại: "Anh nói đi."

"Tôi muốn cô hẹn hò với tôi một năm."

"Tôi đã nói rồi, tôi không làm tình nhân, anh Thương, anh coi thường người khác quá."

Thương Thiệu buông cô ra, thản nhiên: "Cô nói một lần được, nhiều lần thì không. Hai điều đó khác nhau chỗ nào?" Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ứng Ẩn: "Trong lòng cô, tôi và Tống Thời Chương đều là năm mươi bước cười một trăm bước, bản chất giống nhau phải không?"

Ứng Ẩn nhíu mày, tim đau nhói: "Anh Thương nghĩ mình tốt hơn chỗ nào? Tặng nhẫn cho tôi, tôi cắn răng cũng trả được, nhưng anh biết rõ, làm nhân tình của anh tôi không thể trả, cũng không trả nổi. Anh giúp tôi trước rồi có hỏi ý tôi không? Hành động trước rồi chờ tôi

đến ôm ấp, giữ cho anh cái danh cao quý, đúng không?"

"Ứng Ẩn, ý cô là..." Thương Thiệu không biểu lộ cảm xúc, nhưng lời nói khiến người ta nghẹt thở: "Cô đối với tôi tất cả chỉ vì biết điều, biết thời thế."

Ứng Ẩn im lặng, cắn răng, quay mặt đi, đường viền hàm hiện rõ sự cứng đầu và kiêu ngạo.

Thương Thiệu gật đầu.

Những lời này, khiến anh cảm thấy quen thuộc. Có người ham tiền của anh, có người sợ thế lực của anh, đều giống nhau.

Anh từng từ từng chữ nói: "Khó cho cô vì biết điều như vậy."

Hai chữ "biết điều" vang lên nặng nề, như đinh đóng vào trái tim mềm mại của Ứng Ẩn.

"Anh Thương quá khen." Cô ngẩng đầu, mỉm cười một cách khó khăn.

Thương Thiệu cười khẽ: "Rất tốt, tôi vừa hay cần một người phụ nữ giúp tôi đối phó việc bị ép hôn, cô Ứng, cô và tôi biết rõ nhau, lại có thầy Kha làm người bảo đảm, cô là người phù hợp nhất."

Ứng Ẩn khựng lại: "Anh đang thử tôi?"

"Không khác gì tình nhân."

"Tôi sẽ không đụng vào cô." Thương Thiệu cúi mắt, vẻ mặt cao ngạo như coi thường cô: "Cô không cần làm gì cả."

"Tôi không tin." Ứng Ẩn nuốt nước bọt, quay mặt đi, mắt đỏ hoe: "Vậy anh vừa làm gì?"

Thương Thiệu: "..."

"Anh không có sự tín nhiệm."

"Một tỷ." Thương Thiệu một tay cởi cúc áo sơ mi, tay kia chống eo, khó chịu đi vài bước trong phòng, nói thêm: "Sau thuế! Cô tự cân nhắc."

Ứng Ẩn lại hỏi: "Không ngủ thì sao?"

Thương Thiệu dừng bước: "Gì?"

"Ngủ thì một tỷ, không ngủ thì sao?" Ứng Ẩn bỗng hiểu ra: "Không ngủ nghĩa là tôi đang đáp lại ân tình của anh với Tống Thời Chương, ngủ rồi thì thêm một tỷ."

Cô cười khẽ, châm chọc: "Rất tốt, anh Thương thật hào phóng. Vậy ngủ mấy lần? Bao nhiêu lần cũng một tỷ hay mỗi lần một tỷ? Vậy tôi rất sẵn lòng ngủ đến khi anh phá sản, anh Thương có chịu nổi không?"

Thương Thiệu: "..."

Người phụ nữ này đang nói gì vậy?

"Đợi đã." Anh giơ tay, như ra hiệu dừng trên bàn đàm phán, rồi cúi đầu suy nghĩ một lúc, khi ngẩng lên, mắt đầy sự không tin: "Cô Ứng, tôi nói là tax, không phải sex."

Ứng Ẩn còn nhiều lời muốn hỏi và trả lời anh, đến khi nghe chữ "tax", cô dừng lại, rồi hít sâu một hơi, quay lưng lại, đầu dựa vào giá sách.

Thương Thiệu nghe thấy cô thì thầm, nhẹ nhàng và xấu hổ: "Tôi... trời ơi..."

Cô muốn chui xuống đất!

Chương 21: Tuấn Nghi, chị không muốn

"Cho dù sau thuế là một tỷ..." Ánh mặt của Ứng Ẩn đỏ bừng lên, cô cắn răng cố gắng thốt ra lời.

"Cô nghĩ là "thuế" nào?" Thương Thiệu cắt ngang, khóe miệng nở nụ cười châm biếm, "Nếu cô Ứng muốn nghĩ đó là "ngủ", tôi cũng có thể."

Ứng Ẩn cắn chặt môi, mắt rực lên nóng bỏng, cảm xúc xấu hổ và giận dữ dâng lên mũi. Cô sợ nếu chớp mắt sẽ rơi nước mắt, nên bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào Thương Thiệu: "Tôi chỉ nghe nhầm thôi, mong cậu chủ Thương tôn trọng đừng lấn tới."

"Tôi thực sự rất khó tưởng tượng, cô đã có cảm xúc gì, suy nghĩ gì mà có thể nhầm lẫn từ này với từ "ngủ"." Ánh mắt Thương Thiệu mang vẻ sâu xa: "Hay là, đây là kinh nghiệm sống của cô? Một tỷ, cô Ứng, cô cũng khá đắt đỏ đấy."

Ngón tay Ứng Ẩn bấm chặt vào lòng bàn tay, im lặng một lúc lâu, rồi đột nhiên bật cười: "Đúng vậy, một tỷ tùy anh ngủ, hôn cũng phải tính phí, mười triệu, chuyển tiền đi."

Nụ cười của cô rất rạng rỡ, mái tóc đen xoăn buông xõa, trong ánh đèn tỏa ra ánh sáng ấm áp.

"Nếu anh thấy lỗ, cũng có thể bù thêm thời gian một phút." Cô cố ý nói, như một thương gia có tâm.

Thương Thiệu không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô. Một lúc sau, anh

bắt đầu tháo đồng hồ đeo tay một cách chậm rãi rồi nhìn vào mắt Ứng Ẩn. Dây đeo bằng da màu nâu được tháo ra khỏi khóa bạc, trong giây tiếp theo, chiếc đồng hồ tourbillon đắt tiền rơi xuống ghế sofa.

Thương Thiệu tiến lên từng bước, cho đến khi cô dựa sát vào kệ sách màu đen: "Một phút, đúng không?"

Ứng Ẩn hầu như không thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt, rồi bất chợt nhắm chặt mắt.

Nhưng đôi môi của Thương Thiệu dừng lại cách cô chỉ một centimet.

Hơi thở của anh không còn nóng bỏng và đầy dục vọng như lúc hôn vừa rồi, mà trở nên rất bình thường, thậm chí mang chút lạnh lẽo.

"Cô nghĩ tôi thực sự muốn hôn cô? Chẳng qua là không khí tạo nên cảm giác, tôi nghĩ cô Ứng cũng là người biết chơi đùa nên mới thử."

Một cảm giác chua xót xa lạ tràn vào tứ chi trong tích tắc.

Mặc dù từ đầu đã biết anh hôn cô là để đòi lại một sự "trả ơn", nhưng khi nghe chính miệng anh nói ra, Ứng Ẩn vẫn bấm chặt lòng bàn tay.

Thương Thiệu không vội nhìn cô: "Cô Ứng đã biết thời biết thế thì nên hiểu rằng điều kiện tôi vừa đưa ra không cho cô cơ hội từ chối. Cô nghĩ đúng, tôi giúp cô giải quyết Tống Thời Chương chỉ để cô nợ tôi một ân tình không thể trả. Thỏa thuận này, về tình, về lý, về tiền, về sự theo đuổi và phẩm chất của cô, cô đều không nên từ chối tôi."

Mỗi từ anh nói ra đều như không quan trọng, nhưng không hiểu sao Ứng Ẩn cảm thấy lòng đau nhói.

"Anh có thể tìm người khác, cậu chủ Thương." Cô ngừng thở, bình tĩnh đề nghị.

"Tôi đã nói rồi, chúng ta biết rõ về nhau và Khạ Dụ có quan hệ tốt với cô, vậy nên phẩm chất của cô chắc cũng không tệ. Chuyện này, vẫn phải là người của mình hợp tác mới an toàn, cô thấy không? Hơn nữa, cô Ứng thông minh, biết cái gì nên nhận, cái gì không nên nhận nên khi hợp đồng kết thúc, cô cũng sẽ không làm phiền tôi chứ?"

Anh dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Tất nhiên, điều quan trọng nhất là..."

Ứng Ẩn không thể nghĩ ra lý do nào quan trọng hơn nữa.

Thương Thiệu buông lỏng sự kiềm chế đối với cô, đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn cô: "Nếu đổi sang người phụ nữ khác, có lẽ tôi sẽ yêu cô ấy theo thời gian, còn cô, tôi sẽ không."

Nói xong câu này, anh dứt khoát lui một bước, vặn tay nắm cửa.

Ánh sáng từ hành lang lập tức tràn vào, chiếu sáng bóng dáng xa xôi của anh.

Bước chân ngừng lại một chút, Thương Thiệu không quay đầu lại, nói: "Một tỷ, cô Ứng, hy vọng cô biết thời biết thế, đừng để tôi chờ lâu."

Không ai biết cảm giác áp lực thấp khi hai người nói lời từ biệt là thế nào, chỉ biết rằng không ai dám lên tiếng, ngay cả Trình Tuấn Nghi phản ứng chậm nhất cũng không dám thở mạnh.

Chú Khang thay mặt cảm ơn Ứng Ẩn vì sự tiếp đón tối nay, khi rời đi, hai người bỗng nghe thấy một tiếng "Cậu chủ Thương".

Thương Thiệu quay đầu lại, Ứng Ẩn cười với anh, nói: "Xin chờ một chút." Rồi cô bảo Tuấn Nghi, "Đi lấy chiếc nhẫn đó ra."

Chiếc nhẫn đó.

Tuấn Nghi hiểu ý ngay. Cô đi rất nhanh, chạy đi chạy về, nghĩ Ứng Ẩn sẽ đeo nó cho Thương Thiệu xem.

Ứng Ẩn nhận lấy, đưa cho Thương Thiệu: "Lần trước anh quên, tôi mạo muội đeo chơi vài ngày, giờ trả lại cho chủ cũ."

Thương Thiệu nhìn cô sâu xa, không nói lời nào. Khi ra cửa, anh tiện tay ném nó vào hộp thư. Tiếng "cạch" vang lên, cái nhẫn không bao giờ thấy ánh sáng nữa.

Lên xe, chú Khang nhiều lần muốn nói nhưng dừng lại, Thương Thiệu nói: "Ngày mai bảo Đình Văn lấy tài khoản của cô Ứng, chuyển cho cô ấy mười triệu."

"Vì sao?"

Thương Thiệu nhẹ nhàng nói: "Phí hôn."

Chú Khang ngạc nhiên, không tự chủ được đạp nhẹ phanh xe. Ông nắm chặt vô lăng, không biết nên ngạc nhiên vì họ đã hôn nhau hay nên châm chọc một nụ hôn giá mười triệu, có lẽ còn đắt hơn cả lừa tình.

Cuối cùng ông đành nghĩ đến sự tiếc nuối: "Cô Ứng không giống người như vậy."

Thương Thiệu không phản bác, chỉ nói: "Để cô ấy đi."

"Còn anh..."

Lúc này, Thương Thiệu nhắm mắt lại, khuôn mặt không biểu cảm, lông mày không cau, tĩnh lặng sâu như một hồ nước.

Đèn đường ngoài xe chiếu sáng từng phần khuôn mặt anh, chiếu lên

mũi, lông mày, mắt anh.

Một lúc lâu, chú Khang nghe thấy giọng điệu bình thản của anh: "Tiền trao cháo múc, mỗi người đều cần gì đó cũng tốt."

Chú Khang luôn biết kế hoạch của anh.

Tìm một người phụ nữ diễn xuất một hai năm, đối phó với áp lực kết hôn từ gia đình.

Anh không có hứng thú sống chung với ai trong những năm gần đây, có lẽ vì vết thương từ mối tình trước quá sâu đậm khiến mẹ anh, Ôn Hữu Nghi lo lắng suốt ngày, chỉ muốn đưa tất cả những cô gái tốt nhất trên thế giới đến trước mặt anh.

Thương Thiệu từ nhỏ được giáo dục, là ôn hòa khiêm tốn, nhân nghĩa lễ trí tín, là người quân tử cẩn trọng, là phải làm tốt mọi điều mà trưởng tử của gia đình họ Thương cần làm.

Với áp lực kết hôn ngầm từ gia đình, anh rất phiền nhưng cũng không thể bỏ qua.

Nhưng chú Khang biết, đối với kế hoạch này, Thương Thiệu không vội, tìm được người thích hợp thì làm, không tìm được thì thôi.

Anh chọn người, chọn dáng vẻ, chọn phẩm hạnh, chọn tính cách, chọn xem có thú vị hay không.

Chọn nhiều như vậy, chỉ vì anh không định phân biệt rõ ràng giữa giả và thật, giữa hợp đồng và chân thành.

Nhưng anh nhìn người rất chuẩn, đứng ở vị trí rất cao, ai tâng bốc, ai nịnh bợ, ai như đi trên dây, ai ngây ngô, đều khiến anh chán nản.

Ứng Ẩn có thể yêu cầu anh mười triệu, anh có thể đồng ý cho, cả hai điều này đều vượt ngoài dự đoán của chú Khang.

Ông ta trầm ngâm một lúc, trước khi xe ra khỏi khu dân cư, đề nghị: "Nếu cô Ứng không phải là người mà anh mong đợi, tại sao không chọn..."

Đôi mắt luôn nhắm lại phản chiếu trong gương chiếu hậu, lúc này mở ra một cách lạnh lùng.

Chú Khang đột nhiên hiểu ra, im lặng không nói gì nữa, không đề cập đến việc đổi người.

"Chị đã cãi nhau gì với anh Thương rồi sao?"

Trình Tuấn Nghi gần như không thể chịu đựng nổi nữa, vừa tiễn khách đi cô ấy liền hỏi.

"Cũng không có gì, có lẽ chị nói sai điều gì đó, ai mà biết được?" Ứng Ẩn nhún vai: "Hôm nay anh ta đột nhiên đến làm chị sợ chết khiếp, hy vọng lần sau anh ta đừng đến nữa."

Trình Tuấn Nghi lặng lẽ không nói gì, nghĩ khi cô nhìn thấy anh ta mắt cô rõ ràng sáng lên. Nhưng cô ấy cũng không vạch trần, cúi đầu dọn dẹp phòng đọc sách. Khi đặt gối ôm trở lại chỗ cũ, cô phát hiện ra một chiếc đồng hồ đeo tay phản chiếu ánh sáng lạnh trong khe hở của ghế sofa.

"Hả? Đồng hồ của anh Thương?" Cô ấy nhặt lên xem: "Anh Thương tại sao lại tháo đồng hồ? Chỉ khi ngủ mới tháo đồng hồ."

Ứng Ẩn đột nhiên nhớ lại nhiệt độ cơ thể khi anh tiến gần.

Cánh tay đan chặt vào eo cô, áp vào lưng cô, đôi tay rộng lớn và mạnh mẽ, nóng bỏng.

Cô đã từng nghĩ đến việc kháng cự, nhưng ý nghĩ đó chỉ kéo dài một giây, khi hơi thở của anh xâm nhập, tất cả đổ vỡ.

Anh hôn rất giỏi.

"Ai mà biết được." Ứng Ẩn không thèm nhìn chiếc đồng hồ: "Đưa điện thoại cho chị."

Trình Tuấn Nghi tìm điện thoại đưa cho cô, thấy cô ngồi xuống tay vịn sofa, vừa nhìn chằm chằm vừa lẩm bẩm, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn trần nhà, dường như đang tính toán gì đó.

"Ôi chao, tính không ra rồi, em đừng dọn dẹp nữa, đưa chị máy tính."

Trình Tuấn Nghi hiểu ra, cuối cùng, cô đang tính toán tiền tiết kiệm.

Mùa đông của ngành điện ảnh kéo dài suốt đêm cực kỳ dài, không có dấu hiệu ấm lên, tiền cát-xê của mọi người đều giảm trong sự điều chỉnh và ảnh hưởng của thị trường, giảm mạnh nhất là cát-xê của diễn viên điện ảnh như cô.

Tương đối mà nói, thời gian quay phim truyền hình dài, lại là thu nhập dài hạn, phát sóng trực tuyến, quảng cáo chèn vào, phát triển IP, thu hút thành viên đều là các điểm thu nhập, trong khi đầu tư phim điện ảnh lớn, thu nhập chủ yếu chỉ dựa vào phòng vé, thành bại là chuyện hên xui. Tổng kết lại thì—

Tốc độ kiếm tiền hàng năm của cô đang giảm.

Nếu không quản lý tài chính thì tiền bạc sẽ rời bỏ mình. Sau nhiều năm đi đường vòng với bài học đẫm máu, tài chính của Ứng Ẩn chỉ còn lại một số đầu tư dài hạn, tài sản cố định và chứng chỉ tiền gửi lớn.

"Tổng cộng là... 13.558.206 tệ!"

Ứng Ẩn: "..."

"Chị vừa cùng chị Trình Tư mua một nhà máy rượu ở Pháp, em nói chị không thích uống rượu vang, chị nói chị thích ăn nho." Trình Tuấn Nghi tốt bụng nhắc nhở: "Còn chiếc Porsche của dì, căn hộ ở Bình Thị, đúng rồi, chị mua nguyên một tầng chung cư, hình như nhà phát triển đã chạy mất, khu nghỉ dưỡng đầu tư ở bờ biển vì vi phạm lấp biển đã bị đánh sập, khách sạn trên núi tuyết vì vấn đề quản lý lỗ khoảng năm trăm ngàn..."

Ứng Ẩn: "..."

Trình Tuấn Nghi thở dài, mắt đầy ngưỡng mộ: "Chị, chị giàu quá."

"Chờ, chờ một chút," Ứng Ẩn cố gắng giữ bình tĩnh, "Em tính lại cho chị, tiền cát-xê sau khi chia cho công ty và nộp thuế còn sáu triệu, một tỷ chia cho sáu triệu là..."

Trình Tuấn Nghi: "16,7, giúp chị làm tròn là 17."

"Tức là 17 bộ phim? Chị một năm chỉ quay được hai đến ba bộ, tính ba bộ là sáu năm? Sáu năm! Sáu năm mà mùa đông điện ảnh không qua đi, xem xét khả năng giảm nhân khí và vấn đề tuổi tác, tiền cát-xê của chị còn giảm nữa, sáu năm sau có thể chị không còn nổi tiếng nữa!"

Trình Tuấn Nghi: "..."

Ứng Ẩn hít một hơi sâu: "Làm!"

Trình Tuấn Nghi: "Sao chị lại nói bậy?"

"Không, ý chị là việc này có thể làm."

"Việc gì?"

"Chị hỏi em, nếu có người muốn em giả làm bạn gái anh ta một

năm, trả em một tỷ sau thuế, nhưng không yêu cầu em thực hiện bất kỳ nghĩa vụ nào, việc này em làm không?"

Mắt Trình Tuấn Nghi sáng lên, vui mừng: "Có việc tốt như vậy sao? Cho em làm đi, cho em làm đi!"

"Hơn nữa, người đàn ông này nhân phẩm tốt, là người em quen biết, cả hai có bạn chung, anh ta không đánh bạc, công việc bận rộn, không có thời gian để ý đến em, em chỉ cần đóng vai trong các dịp lễ tết trước mặt bạn bè và người thân của anh ta."

Trình Tuấn Nghi bắt đầu dậm chân loạn xạ: "Làm, làm, làm! Làm đi!"

"Đúng không?" Ứng Ẩn cười rạng rỡ.

"Đúng, đúng. Hơn nữa anh Thương hình ảnh và uy tín tốt, ở bên anh ấy khi bị truyền ra ngoài cũng không mất mặt, còn có thể xóa tin đồn chị và Tống Thời Chương, tránh để người ta đồn đại chị làm người thứ ba."

Mặt Ứng Ẩn lạnh ngay lập tức, hừ một tiếng: "Ai nói với em là anh Thương?"

"Không phải anh Thương thì không ai hào phóng như vậy."

Ứng Ẩn mím môi: "Anh ta nhất định sẽ nghĩ chịlà một người phụ nữ hám tiền, tục tằn vô cùng, vì tiền mà khuất phục, không có khí tiết. Nhưng..."

Cô mỉm cười: "Anh ta nghĩ gì quan trọng sao? Không quan trọng. Một tỷ! Chị chưa từng thấy nhiều tiền như vậy."

Trình Tuấn Nghi chắp tay, dường như đã cùng cô phát tài: "Vậy em có thể tăng lương không? Thêm ba ngàn nữa!"

"Tăng cho em ba mươi ngàn!"

"Nhưng chị chưa tính phí quảng cáo, phí chương trình thực tế và các khoản thu khác." Trình Tuấn Nghi cười vui vẻ một lúc, bình tĩnh lại nghiêm túc nói: "Nếu chị không đầu tư bậy bạ, một tỷ, chị có thể kiếm được trong năm năm. Chị không cần kiếm tiền nhanh, chị đã rất giàu rồi. Nếu chị muốn anh Thương nghĩ chị là một người phụ nữ có khí tiết, chị có thể không làm việc này."

Ứng Ẩn cũng từ từ thu lại nụ cười.

Cô sai rồi, Trình Tuấn Nghi dù ngốc nhưng khi cần thông minh, luôn rất thông minh.

Đêm đã khuya, trăng lên cao, từ khung cửa sổ đen tuyền, ánh sáng dịu dàng len vào.

Bóng cây gỗ đào nhạt, trong ánh trăng đong đưa theo gió, mờ mờ in lên váy trắng của Ứng Ẩn, trên cổ cô.

Cô nhìn Trình Tuấn Nghi, nhẹ nhàng mím môi, lông mi cong lên.

Trình Tuấn Nghi thở dài.

"Trình Tuấn Nghi, không làm việc này, trong lòng anh ta chị là một người phụ nữ có khí tiết, chỉ là một người phụ nữ có khí tiết, đây là tất cả ấn tượng của anh ta về chị trong đời này. Mỗi dịp lễ tết, gặp gỡ bạn bè, trong những dịp có Kha Dụ, hoặc anh ta nghe thấy Kha Dụ và Thương Lục nói về chị sẽ bất chợt nói một câu, tụi anh đã gặp nhau vài lần, cô ấy rất có khí tiết."

Ứng Ẩn mỉm cười nói: "Tuấn Nghi, chị không muốn."

Chương 22: Anh Thương quên đồng hồ đêm qua

Mặc dù trong lòng đã quyết định nhưng Ứng Ẩn không ngay lập tức trả lời Thương Thiệu.

Kỳ nghỉ của cô đã kết thúc, ngày đầu tiên trở lại làm việc là tham dự một sự kiện thương hiệu về hương liệu.

Tâm trạng tối qua khiến cô mất ngủ nặng nên ngồi ở ghế sau để tranh thủ ngủ thêm. Gối cổ chất đống trên cổ, đầu nghiêng, lắc lư theo từng chuyển động của xe.

Trình Tuấn Nghi lái xe, trước tiên đưa cô đến căn hộ ở trung tâm thành phố, sau đó chuyển sang xe Alpha của công ty.

Trang Đình Văn lướt qua máy tính bảng: "Thương hiệu xa xỉ của Ý, Greta, lần này sự kiện chính là giới thiệu hương salon mới của họ. Em đã gửi cho chị rundown của sự kiện, chị kiểm tra lại một lần nữa nhé?"

Ứng Ẩn mắt không mở nổi: "Ừ."

Trang Đình Văn liền nói qua các điểm chính trong kế hoạch: "Có một phần tương tác hỏi cề hương nào trong bộ sưu tập mới mà chị thích nhất, mô tả cảm nhận của chị về hương mới này bằng lời. Hương này chưa được ra mắt, em đã tìm một số nhận xét chuyên nghiệp và rút ra mười nhóm từ khóa."

Trình Tuấn Nghi không thể không thốt lên: "Stephen, cô thật là tiên

tri!"

Trang Đình Văn nhíu mày: "Trước tiên, là Tina, không phải Stephen! Thứ hai, là phòng ngừa, không phải tiên tri!"

Trình Tuấn Nghi thu cổ lại: "Stephen và Trang Đình Văn nghe có vẻ hợp hơn."

Trang Đình Văn giận dữ: "Đó là tên nam!"

Ứng Ẩn khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng nở một nụ cười.

"À, còn một việc nữa." Trang Đình Văn do dự: "Sáng nay, quản gia của Thương Thiệu liên lạc với em, yêu cầu em gửi thông tin tài khoản ngân hàng của chị."

Ứng Ẩn từ từ mở mắt, "Ừ" một tiếng, không có cảm xúc dư thừa: "Gửi đi."

Trang Đình Văn gửi thông tin đi, chỉ vài phút sau, Ứng Ẩn nhận được tin nhắn báo có tiền vào tài khoản. Cô mở ra, một chuỗi số không làm hoa mắt.

Mười triệu, cô mỉm cười.

Anh ta nói được làm được, một nụ hôn hôm qua, tất cả mọi thứ đều đã được thanh toán trong chuỗi số không này.

Từ căn hộ trung tâm thành phố chuyển đến studio tạo hình, cô lại ngủ gà ngủ gật một lúc. Trong giấc mơ, hoa lộc vừng rơi đầy đất, cô say rượu, nghe tiếng thở của anh ta qua điện thoại.

Xe dừng lại, hơi thở của anh ta cũng đã ổn định. Ứng Ẩn mở mắt ra, ánh sáng mặt trời mờ mờ lấp lánh trên kính chắn gió.

Giấc mơ thật ngắn ngủi.

Giám đốc tạo hình của studio, Chử An Ni, đón cô ở cửa.

Phong cách tạo hình cho sự kiện của các ngôi sao, ngoài việc phụ thuộc vào vị trí, hào quang và hình ảnh cũng rất phụ thuộc vào studio tạo hình. Nếu stylist là người nổi tiếng trong ngành, hoặc có quan hệ tốt với các thương hiệu và tạp chí, thì có thể mượn được những bộ đồ đẹp.

Chử An Ni là người mới ký hợp đồng với cô, quan hệ với các thương hiệu còn kém xa so với Tiêu Mạn Mạn trước đây. Thật tiếc là Ứng Ẩn đã hoàn toàn làm phật lòng Tiêu Mạn Mạn, hai người đã cắt đứt quan hệ, e rằng cả đời này cũng không thể hòa giải.

Dresscode của sự kiện lần này yêu cầu màu trắng, may mắn là không phải sự kiện quá trang trọng, vì vậy chỉ cần một bộ prêt-à-porter theo mùa là không tồi.

"Tôi đã tìm hiểu, Mạn Mạn cũng không chuẩn bị cho chị Thanh Vãn đồ cao cấp." Chử An Ni vừa an ủi cô, vừa đưa ra vài phương án phối đồ.

"Trước đây đã phối với trợ lý của cô là Trang Đình Văn, sao rồi?"

"Bộ này tốt." Trang Đình Văn đưa ra gợi ý, "Đây là mẫu của Musel, mùa này Musel vừa thay đổi giám đốc thiết kế, nhận được nhiều lời khen, quan trọng nhất là hôm nay là sự kiện ngoài trời, chất liệu vải của bộ đồ này sẽ nổi bật dưới ánh sáng tự nhiên."

"Wow." Chử An Ni nhướng mày, "Suy nghĩ của cô giống tôi."

Trang Đình Văn cười với cô, thì thầm với Ứng Ẩn: "Musel rất hiếm khi xuất hiện trong các bộ trang phục của nữ ngôi sao, nhưng với việc giám đốc mới nhậm chức, lý lịch của ông ấy rất xuất sắc trong việc thiết kế váy dạ hội, thương hiệu để ông ấy đảm nhiệm, rõ ràng có ý định phát triển lĩnh vực này. Chúng ta có thể ném một cành ô

liu trước."

Những công việc chuẩn bị này rất chi tiết, sự tự tin của Trang Đình Văn khiến Ứng Ẩn cảm thấy chút kỳ lạ trôi qua trong lòng cô, nhưng không thể ngay lập tức nắm bắt được cụ thể là gì.

Cuối cùng, cô chấp nhận gợi ý của Trang Đình Văn.

Sau khi trang điểm xong đã đúng 12 giờ rưỡi.

Đây là lần thứ hai Trang Đình Văn thấy cô đã trang điểm xong, khác với lần trước, hôm nay phong cách rất gọn gàng, áo strapless cắt eo hình chữ V, quần ống rộng, tất cả đều bằng chất liệu vải suit đứng dáng. Tóc xoăn cũng được kẹp thẳng, mềm mại rủ trên vai.

Trang Đình Văn đã thấy không ít ngôi sao, cô chân thành cảm thấy Ứng Ẩn là một trong số ít những nữ ngôi sao thực sự có hào quang trong làng giải trí hiện tại.

Chử An Ni cũng rất hài lòng: "Cô Ứng rất linh hoạt, khí chất tỏa sáng, bất cứ kiểu dáng nào cũng có thể giữ được. Tiêu Mạn Mạn thật sự..."

Tiêu Mạn Mạn có chút quan hệ phía sau, trước tiên là sắp xếp cho em trai cô ta tham gia show tuyển tú, sau đó sắp xếp vào các vai phụ trong phim. Nhưng em trai nhỏ của cô ta chỉ vào đoàn để nổi tiếng, không có niềm tin vào diễn xuất, mỗi khi đóng cảnh đều cười, đạo diễn đã sớm không hài lòng với anh ta, lợi dụng lý do Ứng Ẩn tức giận nên nhanh chóng đá anh ta ra ngoài.

Ứng Ẩn tự thấy cũng không thể đổ lỗi cho mình, dù sao cô đã thực sự mắng em trai cô ta đến mức phát điên rồi đi tìm mẹ.

Ngành thời trang và ngành giải trí có sự giao thoa, nhưng có một bức tường mờ ảo, không phải chỉ vì vị trí trong ngành giải trí có thể chuyển đổi sang ngành thời trang. Tiêu Mạn Mạn từ Pháp, Mỹ, Ý, leo

lên các tạp chí hàng đầu, sau đó mở studio của riêng mình, có sức ảnh hưởng trong cả ngành nghệ thuật và thời trang. Việc nói bị cấm là nực cười, nhưng mỗi khi Ứng Ẩn mượn đồ vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Đừng nhắc đến cô ấy."

Ứng Ẩn xé một gói bánh quy nguyên cám, để những mâu thuẫn nhẹ nhàng trôi qua.

Cô sợ bị sưng phù, vì vậy buổi sáng chỉ uống một cốc cà phê đá, giờ đây chỉ dùng hai miếng bánh quy nguyên cám để lấp đầy bụng, ăn còn không bằng gà ở sân phơi lúa.

Địa điểm sự kiện là trong một trung tâm mua sắm cao cấp ở trung tâm thành phố, bên cạnh là một khách sạn năm sao. Hiện trường được trang trí bằng hoa hồng màu hồng và trắng, và trên nền trắng là những chai nước hoa mới.

Theo quy trình, trước khi sự kiện bắt đầu, Ứng Ẩn phải phối hợp chụp một số video và ảnh để sử dụng sau này. Sau một hồi, khách mời khác đã đến, đó là Trương Thanh Vãn.

Trương Thanh Vãn là người đại diện toàn bộ khu vực Trung Quốc đại lục của thương hiệu, Ứng Ẩn vừa kết thúc hợp đồng phụ, chỉ gia hạn làm đại sứ nước hoa. Khi hai người gặp mặt, không chỉ danh hiệu có sự chênh lệc mà trang phục cũng khác biệt.

"Cô ấy mặc đồ siêu mùa xuân hè năm tới." Trang Đình Văn nói với Trình Tuấn Nghi, nhíu mày hỏi, "Không phải Tiêu Mạn Mạn không cho mượn đồ siêu mùa sao?"

"Chị Vãn luôn muốn nổi bật, không để mình bị thua kém." Trình Tuấn Nghi không dám nói to, thì thầm với Trang Đình Văn, "Tất cả các hoạt động của chị ấy đều chuẩn bị theo tiêu chuẩn cao nhất, Tiêu Mạn Mạn không cho mượn, cô ấy cũng có thể tự làm được."

Trong lúc hai người đang tám chuyện, Trương Thanh Vãn đã tự nhiên bước đến chỗ Ứng Ẩn, trên mặt nở một nụ cười giả tạo, thân thiện: "Chỉ có cô là tận tụy nhất nên mới đến sớm như vậy, làm tôi như là đang ra vẻ ngôi sao."

Ứng Ẩn cũng giả vờ nhiệt tình: "Chị Vãn, chị chính là ngôi sao, sao lại nói là ra vẻ chứ?"

Hai người tạo dáng trước ống kính, một người làm dáng với vai chữ L, một người bóp eo, một người đóng vai tiền bối ân cần, một người đóng vai hậu bối kính cẩn, trông giống như hai chị em thân thiết đã sống cùng nhau từ tám đời. Một lúc sau, nam khách mời cũng đến, sự kiện bắt đầu đúng giờ.

Tiếng nhấp máy ảnh và đèn flash liên tục, dù không phải là sự kiện mở nhưng các đối tác hợp tác và khách hàng VIP cao cấp cũng rất đông. Trong sự ồn ào có trật tự, không ai để ý đến bảng quảng cáo nhỏ gọn của hội nghị đầu tư ngành sinh học y tế đứng khiêm tốn trong đại sảnh khách sạn bên cạnh.

Sau bốn mươi phút, sự kiện kết thúc, Ứng Ẩn phải quản lý biểu cảm suốt thời gian, đến khi kết thúc, mặt cô gần như cứng đờ.

Sau đó còn có một buổi trà chiều nhỏ trong khách sạn, mọi người di chuyển đến phòng tiệc, bốn ngôi sao khách mời được sắp xếp riêng trong một phòng nghỉ lớn. Một vài người chào hỏi nửa thật nửa giả, Trương Thanh Vãn quấn chăn và ngồi xuống ghế: "Ẩn Ẩn, đến đây."

Ứng Ẩn đi đến ngồi cạnh, vừa mở nắp chai nước. Cô đói sắp chết, chỉ muốn ăn thứ gì đó nhưng lúc này chỉ có thể uống nước để lấp đầy bụng.

"Chị Vãn, chị nói đi." Cô uống nước.

"Là về bữa tiệc tối hôm trước, Thương Thiệu, cô còn nhớ không?"

Trương Thanh Vãn hạ thấp giọng.

Ứng Ẩn khi đắm chìm trong công việc thì không nghĩ đến những chuyện khác, đột nhiên nghe thấy cái tên Thương Thiệu, cảm giác kỳ lạ lướt qua trong lòng cô.

Buổi chiều trong ngày làm việc, không biết anh đang làm gì?

"Ừ, anh ta sao vậy?" Cô không để lộ cảm xúc trên mặt, nhưng thấy Trương Thanh Vãn bí hiểm

như vậy, đã đoán được điều gì đó.

Là tin đồn gì đó phải không?

Mặc dù Thương Thiệu không giống như người say mê mối quan hệ nam nữ, nhưng có thể ở Hồng Kông đã trải qua nhiều mối tình.

Ứng Ẩn thật sự không thể tưởng tượng được Thương Thiệu ngồi trong club đêm hai tay ôm ấp.

"Vấn đề của anh ta." Trương Thanh Vãn thần bí.

"Vấn đề nào?"

Trương Thanh Vãn làm rõ cổ họng, thì thầm vào tai Ứng Ẩn: "Rối loạn chức năng."

Ứng Ẩn suýt thì phun nước ra, với sức mạnh quản lý biểu cảm suốt đời, cô khó khăn lắm mới kìm nén được.

Cô lấy khăn giấy lau miệng, không dám nhìn Trương Thanh Vãn: "Hả?... Chị biết sao?"

"Trên báo viết vậy." Trương Thanh Vãn lấy điện thoại ra: "Tôi đã đặc biệt chụp lại đây."

Báo chí giải trí Hồng Kông vẫn không giảm bớt khả năng gây sốc, công thức và mùi vị quen thuộc.

【Không ngạc nhiên gì khi kết hôn mà không còn hoàn hảo! Không ổn! Rối loạn chức năng? Mất kiểm soát?! Đàn ông bị đau âm thầm. Cậu chủ Thương chịu khổ không nói ra!】

Bốn từ giữa được in đậm và to, mang theo chút sự hài hước trong sự thô tục.

Ứng Ẩn tim đập thình thịch. Cô không quan tâm nhiều đến những chữ viết mà trực tiếp nhìn vào bức hình kèm theo.

Bức ảnh rất mờ, không rõ là được chụp ở đâu, từ xa qua những người đi đường và phương tiện giao thông. Anh ôm một cô gái dựa vào vai, hai người đi dưới hành lang dọc theo phố, bên cạnh là một biển hiệu của một quán trà nổi tiếng.

Cô gái đeo khẩu trang trắng, trông rất nhỏ bé trong vòng tay của anh. Có lẽ cảm nhận được ống kính của paparazzi, anh hơi nghiêng mặt về phía máy ảnh, trên mặt mang theo nụ cười quen thuộc với cô gái, nhưng ánh mắt thì đầy vẻ cảnh cáo nghiêm túc.

Không thể phân biệt được tâm trạng gì.

Chẳng hạn như, anh thường xuất hiện trong bộ vest, có quản gia và vệ sĩ đi cùng, không ngờ lại đi dạo phố bình thường với bạn gái.

Hay như, anh luôn có vẻ cao ngạo, lễ phép mà đầy khoảng cách, nhưng cũng có lúc ôm bạn gái một cách tự nhiên.

Anh hoàn toàn thư giãn, thoải mái, vui vẻ, không phòng bị.

Ứng Ẩn nhận ra mỗi khi anh xuất hiện trước mặt cô, anh là thái tử, cậu chủ, là người quyền lực và bí ẩn, nhưng khi ở bên bạn gái, anh

lại là một "người" theo cách chưa từng thấy.

Không phải cậu chủ Thương, không phải anhThương, không phải Sếp Thương, chỉ là Thương Thiệu.

"Xem xong chưa, sao nhìn lâu vậy?" Trương Thanh Vãn nhẹ nhàng bóp tay cô.

Ứng Ẩn ngẩng đầu hỏi Trương Thanh Vãn: ""Không ổn" nghĩa là gì?"

"Rối loạn chức năng."

Ứng Ẩn nhìn vào chữ, lại nhìn Trương Thanh Vãn: ""Kết hôn mà không còn hoàn hảo", là ai vậy?"

"Là bạn gái cũ của anh ta."

"Họ làm sao biết được?"

Trương Thanh Vãn "tch" một tiếng, không kiên nhẫn: "Cô xem lâu như vậy mà không hiểu sao? Có cái hình bóng tóc dài đó không? Chính là cô ta dùng bí danh để phỏng vấn. Cô ta sắp kết hôn rồi, vẫn còn trinh, truyền thông viết anh ta không ổn về mặt đó."

Cô ta mỉm cười quyến rũ, như nói đùa: "Theo tôi, cô ta chắc chắn bị ngu, một cái que massage có thể giải quyết vấn đề, sao lại từ bỏ tài sản hàng nghìn tỷ vì điều này? Đàn ông mà, có làm được hay không cũng chỉ vậy thôi."

Ứng Ẩn: "... Chị Vãn, ý chị là, có vẻ như đang nói về Cửu Mông không đủ khả năng."

Cửu Mông cũng là một thế hệ thứ hai, nhỏ hơn Trương Thanh Vãn, hai người đã đính hôn.

Trương Thanh Vãn vỗ tay cô, "Ừ" một tiếng, "Đừng nói bậy."

Ứng Ẩn trả điện thoại cho Trương Thanh Vãn: "Báo chí giải trí Hồng Kông mà, chị không biết sao? Hơn nữa bạn gái cũ của anh ta không thể ngốc đến mức ra ngoài nói những điều này, không phải chỉ làm mất lòng anh ta sao?"

Cô phân tích rất thực tế.

"Anh ta yêu cô ta, cô không thấy nội dung viết là mất đi người yêu sao? Cô ta được yêu nên không sợ làm mất lòng."

Ứng Ẩn đột nhiên im lặng. Cô lặng lẽ nghĩ về những câu này rồi đột nhiên hiểu ra.

Được yêu nên không sợ làm mất lòng. Những người biết phân biệt đúng sai, đều là những người không được yêu.

Ứng Phàm từ nhỏ đã dạy cô phải biết phân biệt đúng sai và nhận thức thời thế, vì Ứng Phàm chưa bao giờ được vận mệnh yêu thương.

"Chị nói đúng." Cô ngẩng mặt lên, cười với Trương Thanh Vãn, "Nhưng nếu anh ta có vấn đề về mặt đó, trong giới vẫn chưa nghe thấy gì."

"Cô đừng có mà tự lừa dối mình, lần trước không nhận ra người, còn nói là hiểu giới thượng lưu, tôi còn tưởng cô biết nhiều về giới hào môn." Trương Thanh Vãn đầy khinh miệt, "Tôi nói này, người ở vị trí như anh ta, đã ba mươi mấy tuổi rồi, mà không có tin đồn với những hoa hậu hay người mẫu, làm sao có thể vì giữ gìn phẩm hạnh? Chắc chắn là vì có bệnh."

Ứng Ẩn thở dài một hơi: "Được rồi, như vậy càng tốt."

"Cái gì?" Trương Thanh Vãn không hiểu.

Ứng Ẩn nghĩ, những gì anh ta nói tối qua rằng không làm gì với cô, hóa ra là thật, theo đúng nghĩa đen.

... Nghe có vẻ như món giao dịch một tỷ này càng chắc chắn hơn.

Tiệc trà chiều của nhà tổ chức mãi không bắt đầu, Ứng Ẩn đói sắp ngất nên đã đẩy cửa phòng nghỉ, định gọi khách sạn mang đến một chút đồ ăn.

Đây là một khách sạn thương mại hàng đầu nổi tiếng, ngoài việc là sự lựa chọn hàng đầu cho các chuyến công tác và hội nghị của những người thành đạt, với chất lượng thực phẩm và không gian tiệc tùng nổi bật, nó cũng trở thành địa điểm tổ chức tiệc cưới rất phổ biến.

Ứng Ẩn đeo khẩu trang, định đi thang máy lên hành lang hành chính để lấy một ít điểm tâm.

Cùng đi thang máy với cô ở tầng năm còn có một cặp đôi trẻ, người đi cùng họ mặc đồng phục, gắn bảng tên, có vẻ là quản lý khách sạn.

"Phòng tiệc trên tầng năm là phòng lớn nhất hiện tại của chúng tôi, có thể chứa được hai trăm bàn. Tôi sẽ dẫn hai vị lên hành lang hành chính để xem, nếu muốn tổ chức một buổi trà chiều, view và không gian ở đó rất tuyệt."

"Được rồi, Sam, anh thấy thế nào?" Cô gái trong cặp hỏi.

Cô ấy rất gầy, có thể chỉ khoảng bốn mươi cân nhưng không có vẻ như gầy gò, ngược lại rất khỏe mạnh và năng động. Da của cô ấy cũng rất khỏe mạnh, màu nâu sáng, tóc dài đen chia giữa, khi nói chuyện, khuôn mặt không trang điểm của cô tỏa sáng cùng nụ cười xinh đẹp, làm người ta liên tưởng đến ánh nắng nhiệt đới, đôi mắt rất đen và sáng.

Tóm lại, là một người phụ nữ có hình ảnh rất thẳng thắn và khỏe mạnh, dễ dàng đoán được rằng cô ấy là người trở về từ nước ngoài hoặc là người Mỹ gốc Hoa.

Ứng Ẩn không mấy quan tâm đến người khác, chỉ là thang máy quá sáng, khiến mọi người không thể trốn tránh.

Sau vài giây, thang máy cuối cùng đến, bốn người cùng vào trong. Quản lý khách sạn nhấn nút tầng hai mươi ba, sau đó hỏi cô: "Quý khách muốn lên tầng nào?"

Ứng Ẩn không lên tiếng, chỉ gật đầu, ý nói cô cũng lên tầng hai mươi ba.

Quản lý khách sạn nhìn cô thêm vài lần, chỉ cảm thấy cô cao và chân dài, tay để trong túi của quần âu trắng, khí chất rất lạnh lùng.

Thang máy đi lên rất nhanh, mang theo cảm giác áp lực nhẹ và chóng mặt.

Ngay khi cửa mở ra, Ứng Ẩn cảm thấy như mình bị ảo giác.

Người đàn ông vừa bị Trương Thanh Vãn đồn đại là "rối loạn chức năng" hiện đang bước ra từ một thang máy đối diện, vẫn trong bộ vest, cầm điện thoại gần mặt, bước chân dài nhưng không vội vã, điểm khác biệt là, anh ta đeo thẻ khách mời màu xanh đậm trên cổ.

Có lẽ đây là một sự kiện rất quan trọng, vì thẻ khách mời này được chế tác rất công phu, dây đeo rộng và dày, phần dưới là kết nối kim loại màu đồng, treo thẻ chứng nhận. Không phải là bao thẻ trong suốt mà là acrylic cóchất lượng tốt, tên và chức vụ của khách mời được in rõ ràng.

Khách mời đặc biệt: Thương Thiệu

Giám đốc điều hành Tập đoàn Thương Vũ

Phó Chủ tịch Hội nghị

Anh thật sự trang nhã và nghiêm túc, ngay cả một thẻ chứng nhận bình thường như vậy cũng được đặt rất chỉnh chu dưới cổ áo sơ mi, phối hợp hoàn hảo với cà vạt màu tối của anh.

Ứng Ẩn hơi ngẩn người một chút, cửa thang máy vừa mở, Thương Thiệu đang mải mê với cuộc điện thoại và không chú ý đến.

Khi cô không biết có nên chào không, thì nghe thấy một tiếng gọi bên cạnh: "A Thiệu."

Tất cả mọi người đều đồng loạt dừng lại.

Cửa thang máy từ từ đóng lại phía sau Ứng Ẩn.

Khi Thương Thiệu quay sang nhìn, Ứng Ẩn không còn chỗ nào để trốn.

Quản lý khách sạn không hiểu chuyện gì, cười hỏi: "Cô Du, gặp người quen à?"

"Ừ." Du Hạ Hạ nhìn Thương Thiệu gật đầu, rồi ngước lên cười với vị hôn phu của cô: "Đây là bạn học của em khi em ở Anh."

Vị hôn phu của cô, Sam, rõ ràng đã xem qua nội dung trên thẻ chứng nhận của Thương Thiệu. Chỉ cần hai từ "Thương Vũ" và "Giám đốc" là đủ để anh ta thay đổi sắc mặt.

Anh ta rút tay ra khỏi túi quần, đứng thẳng dậy từ tư thế lười biếng, rồi cúi người một cách phù hợp.

Công việc của anh chỉ đủ để giao tiếp với các phó giám đốc cấp phòng của Tập đoàn Thương Vũ.

Bạn học cũ gặp nhau có liên quan đến cô không? Ứng Ẩn cố gắng bước đi, hy vọng Thương Thiệu không nhận ra cô.

Hy vọng đã thất bại.

Thương Thiệu cúp điện thoại, lạnh lùng ra lệnh: "Đứng lại."

Du Hạ Hạ có chút bối rối, cho đến khi nghe thấy người phụ nữ đi cùng thang máy với cô, giày cao gót dừng lại kêu "cắc."

Cô quay lại nhìn, cảm thấy không thoải mái. Vì mặc dù cô ta đeo khẩu trang nhưng quá đẹp, đến mức gần như không dám nhìn thẳng.

Nhưng Thương Thiệu lại nhìn thẳng vào cô ta, không có biểu cảm, ánh mắt tối tăm như sương mù.

Quản lý khách sạn cảm thấy kỳ lạ, người phụ nữ vừa rồi còn có vẻ lạnh lùng mạnh mẽ, giờ phút này lại đột ngột trở nên rất như một thiếu nữ nhỏ nhắn.

Có thể tưởng tượng được biểu cảm dưới khẩu trang của cô—chắc hẳn... đang mím môi thật chặt...

Ứng Ẩn cảm thấy toàn thân căng thẳng, nghĩ không thể nào, hôm nay cô đã thay đổi lớn đến mức ngay cả Ứng Phàm cũng có thể không nhận ra, Thương Thiệu làm sao có thể? Hơn nữa, bạn học cũ đang đợi anh trò chuyện, tại sao lại chú ý đến cô?

Nhắm mắt lại nghiến răng, cô bước nhẹ nhàng, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì—

Thương Thiệu nheo mắt lại, từ tốn gọi cô: "Ứng..."

Chữ "Ứng" vừa ra khỏi miệng, Ứng Ẩn ngay lập tức đứng thẳng, cúi người 90 độ—

"Chào anh Thương!"

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn không ngẩng đầu lên: "Hội nghị đã mời anh qua bên đó, tôi xin phép không làm phiền thêm!"

Thương Thiệu bình thản và lạnh lùng: "Hội nghị vừa mới kết thúc và đã giải tán."

Ứng Ẩn: "..."

Không thể phối hợp một chút sao? Cô vẫn là người nổi tiếng!

Cô vẫn cúi gập người, không biết khi nào thì người đàn ông đối diện đã khẽ cong môi, dường như đã ngừng cười.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy giọng anh lạnh lùng: "Vậy thì phiền cô dẫn đường."

Ứng Ẩn:..... Ơ? Cô không muốn dẫn đường, cô muốn ăn!

Họ bên này đang âm thầm căng thẳng, bên kia cũng không kém phần sâu lắng. Du Hạ Hạ im lặng quan sát họ trò chuyện xong, rồi mới gọi Thương Thiệu một lần nữa.

"A Thiệu," cô nói, "Lâu quá không gặp."

Lần này, Thương Thiệu cuối cùng cũng rời mắt khỏi mặt Ứng Ẩn, nhìn về phía Du Hạ Hạ và vị hôn phu của cô.

Du Hạ Hạ có con mắt chọn người khá tốt, vị hôn phu của cô cũng là một quý tộc, tài sản vài tỷ không phải chuyện hiếm.

Nhưng vào thời điểm này, vị hôn phu của cô ta chỉ chờ Du Hạ Hạ

giới thiệu để có thể bắt tay trao đổi danh thiếp, chào hỏi rồi trong lần hội nghị nhà cung cấp sắp tới của Tập đoàn Thương Vũ, lơ là nói một câu, "Lần trước gặp anh Thương..."

Ánh mắt của Thương Thiệu không có sự dao động, chỉ gật đầu nhẹ với Du Hạ Hạ: "Lâu quá không gặp, tôi còn có việc bận, xin phép trước."

"Lâu quá không gặp—" Du Hạ Hạ lên giọng, thấy Thương Thiệu dừng lại, giọng và sắc thái lại hạ thấp: "Không trò chuyện sao?"

Thương Thiệu chỉ cười nhẹ với cô ấy. Một nụ cười rất nhẹ nhàng, đủ lịch sự nhưng vẫn giữ vẻ chuyên nghiệp.

"Hôm nay thật sự không có thời gian, cô ấy vẫn đang chờ tôi."

Khi anh ta nhắc đến "cô ấy", ánh mắt lại nhìn về phía Ứng Ẩn, trong đôi mắt ẩn chứa chút sự nhàn nhã.

Tất cả ánh mắt đều chuyển hướng đến mặt Ứng Ẩn, cô buộc phải đứng làm một PR chuyên nghiệp, khe khẽ cười giả tạo với Thương Thiệu: "Anh Thương, chúng ta phải nhanh lên."

Thật tiếc, cô không học được cách nói chuyện như Đình Văn, giọng điệu của cô nghe có vẻ như đang nũng nịu.

Thương Thiệu có lẽ lo lắng cô sẽ lỡ lời nên không mất thêm thời gian, chỉ xin lỗi Du Hạ Hạ một cách tiếc nuối: "Xin lỗi, Hạ Hạ, hẹn lần khác."

Du Hạ Hạ không nghĩ rằng sẽ còn nghe thấy anh ta gọi tên mình nên có phần ngẩn người.

Cô biết, đây chỉ là Thương Thiệu giữ thể diện cho cô ấy, nếu không, khi dùng cái tên lạnh lùng "Cô Du" thì cái danh "bạn học cũ" của cô ấy sẽ không còn giá trị.

Cô ấy cong môi, ánh mắt sáng tập trung nhìn Thương Thiệu, làm ra vẻ mà Thương Thiệu quen thuộc và yêu thích.

"Chào nhé." Cô ấy hít sâu, nuốt một cái, nét thất vọng trên khuôn mặt vừa đủ, như để lại một dấu chấm lửng trong câu chuyện của họ.

Thương Thiệu không nhìn cô nữa, trực tiếp đi đến bên Ứng Ẩn, cúi mắt nhìn cô, đưa tay ra: "Mời."

Ứng Ẩn chỉ có thể theo anh đi vào hành lang hành chính, suốt dọc đường suy nghĩ cách làm sao để hoàn thành vai diễn trước mặt bạn học của anh. Cô vừa nghĩ, thì nghe thấy phục vụ viên bước vào: "Anh Thương, phòng nghỉ của anh đã được chuẩn bị xong."

Thương Thiệu gật đầu, hai người vào phòng, đóng cửa lại, ngăn ánh mắt của Du Hạ Hạ và vị hôn phu của cô ngoài cửa.

Ứng Ẩn kéo khẩu trang xuống thở dài một hơi.

Cô cảm thấy sụp đổ!

Thương Thiệu ngồi xuống ghế sofa, gác một chân lên, hơi nghiêng đầu, châm một điếu thuốc.

"Cô Ứng, hôm nay tôi chưa chuẩn bị sẵn để gặp cô."

Ứng Ẩn nghĩ thầm, tôi cũng không chuẩn bị gì cả. Tôi vừa mới biết anh có vấn đề về chức năng!

Thương Thiệu thấy cô vẫn đứng, hơi nâng cằm lên: "Ngồi đi."

Hôm nay anhta rất lạnh lùng, hoàn toàn khác với trước đây, vẻ không kiên nhẫn và kiêu ngạo rõ rệt.

Ứng Ẩn nghĩ thầm, người đàn ông có vấn đề chức năng này làm ra vẻ gì chứ?

... Cô ngồi xuống một cách ngoan ngoãn.

Thương Thiệu cắn thuốc, không có ý định giải thích về cuộc gặp gỡ vừa rồi, chỉ đơn giản nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cuối cùng, anh bỏ thuốc khỏi môi, thở ra một hơi, cười mệt mỏi: "Hôm nay cô thật sự khác biệt."

Có thể coi là khen.

Nhưng có lẽ hôm nay anh mệt mỏi vì phải đối phó với các cuộc xã giao, toàn thân đều toát ra vẻ lạnh nhạt không có hứng thú.

Ứng Ẩn phản xạ muốn đứng dậy đi ngay nhưng dường như bị ánh mắt của anh giữ lại.

Như một con bướm, bị giữ chặt đôi cánh rực rỡ, không thể thoát, chỉ có thể chống chọi với cơn bão bên trong mình.

Khói thuốc nhẹ nhàng quấn quanh, Thương Thiệu nhẹ gõ gõ đầu thuốc: "Tại sao lại ở đây?"

"Hoạt động thương hiệu." Ứng Ẩn trả lời.

"Tôi muốn hỏi vậy." Thương Thiệu nhấn mạnh một chút: "Sao lại lên tầng hành chính? Saloon của cô không phải ở tầng năm sao?"

Hóa ra anh biết rõ cô đang tổ chức sự kiện ở đây.

Chưa đợi cô trả lời, Thương Thiệu như đã nhìn thấu, hỏi: "Có đói không?"

Ứng Ẩn luôn có tính cách phản kháng không đúng lúc. Cô cứng đầu:

"Không đói."

Thương Thiệu cười, ấn nút gọi phục vụ. Phục vụ viên vào phòng, anh hỏi: "Có món trà chiều đặc biệt nào không?"

"Bánh tart trứng cá hồi mù tạt mới nướng xong, còn có bánh red velvet và mousse sữa hồng." Phục vụ trả lời.

Ứng Ẩn đã quay người lại, quay lưng về phía phục vụ, giả vờ rất chăm chú nhìn bức tranh thương mại trên tường. Khi nghe thấy cửa nhẹ nhàng đóng lại cô mới quay về.

Thương Thiệu cười lạnh lùng, nói nửa thật nửa giả: "Làm bạn với cô có vẻ rất phiền phức."

Ứng Ẩn: "....."

Cô nghĩ thầm, nếu anh hối hận thì còn kịp rút lại đơn hàng.

"Phải đối phó với paparazzi, phải phòng tránh bị theo dõi, còn phải phòng ngừa những gì đã nói lần trước?... Fan cuồng?" Thương Thiệu nghiêng đầu, ánh mắt và giọng điệu đầy ẩn ý: "Còn gì khác nữa không? Cô Ứng không ngại cho tôi biết luôn."

Ứng Ẩn mặt không biểu cảm: "Anh Thương hẳn là đã quen với việc đối phó với paparazzi rồi, không phải người yêu cũ của anh đã bị chụp sao?"

Thương Thiệu sáng nay vừa nhận được thông tin từ em gái Thương Minh Bảo, cho biết báo chí giải trí Hồng Kông lại viết về anh một lần nữa, còn đăng hình duy nhất anh chụp chung với Du Hạ Hạ.

Giới giải trí Hồng Kông đã từ lâu suy yếu, báo chí giải trí cũng gặp khó khăn, phải dựa vào việc viết những tin tức giật gân để thu hút sự chú ý. Các gia đình hào môn ở Hồng Kông và Ma Cao chỉ có vài nhà, những mối quan hệ yêu đương và thù oán của các con nhà

giàu và hoa hậu Hồng Kông đã được viết đến mức chán ngấy, chỉ có anh là ngoại lệ, không có tin đồn suốt nhiều năm.

Dần dần, báo chí Hồng Kông cảm thấy tức tối, không chụp được thì bịa đặt anh có vấn đề về chức năng.

Chụp được mà không tìm ra gì khác, lại bịa đặt anh có vấn đề về chức năng.

Tóm lại, khi gặp sự cố không rõ, Thương Thiệu có vấn đề về chức năng.

Những vấn đề nhạy cảm này rất dễ tạo nên sự chú ý và lượng truy cập, nếu thực sự điều tra thì có vẻ như là thật. May mắn thay, báo chí đường phố chỉ có ảnh hưởng hạn chế, chỉ lưu hành ở các khu phố của Hồng Kông, không cần quá quan tâm.

Thương Thiệu không ngờ rằng Ứng Ẩn cũng đọc loại báo này.

Anh mỉm cười nhẹ, dựa cằm vào tay, nhìn Ứng Ẩn không nói gì.

Ứng Ẩn dưới sự chú ý của anh đã không chịu nổi.

Cô từ từ nhận ra, cô lỡ miệng, đã làm lộ việc mình biết anh có vấn đề về chức năng.

Làm sao có thể!

Biết trong bí mật là một chuyện, nhưng khi người trong cuộc biết rằng cô đã biết lại là một chuyện khác, còn nghiêm trọng hơn rất nhiều!

Ứng Ẩn cúi đầu tìm cách đính chính: "Tôi không biết gì cả..."

"Ánh mắt của cô có vẻ như rất đồng cảm với tôi." Thương Thiệu không bình luận, không rõ vui buồn.

Thái tử lại nổi giận rồi!

Ứng Ẩn ngay lập tức ngẩng đầu: "Có thể điều trị, có thể điều trị..."

Cô trong cơn đói bụng kêu gào, suy nghĩ hết sức: "Không có gì là không thể điều trị được, anh Thương. Hơn anh anh Thương rất đẹp trai, quyền thế, phong độ như ngọc, nói chuyện xuất sắc, học rộng tài cao, thân hình tốt, chân dài, ừ..."

Cô nghiến răng cười gượng: "Chỉ là một chút vấn đề nhỏ thôi, không đáng kể đâu, ừ... Ưu điểm của anh như những vì sao, chỉ một ít khuyết điểm... khuyết điểm chỉ là một hạt bụi nhỏ..."

Cuối cùng, Thương Thiệu không thể nhịn được cười.

Anh cúi đầu cười, đầu ngón tay cầm điếu thuốc làm rơi tàn thuốc.

"Cô Ứng, thật khó cho cô khi phải dùng nhiều thành ngữ để khen tôi, tôi rất cảm kích."

Ứng Ẩn mặt đỏ bừng. Cô mặc trang phục quá gọn gàng, giống như một bình hoa có kiểu dáng sắc sảo và mạnh mẽ. Lúc này, khi xấu hổ và bối rối mới có chút thú vị, như một bông hồng dại nở trong bình hoa, hoang dã, bất ngờ, bản tính lộ ra.

Nụ cười của Thương Thiệu đầy ẩn ý, nhưng theo dõi ánh mắt của Ứng Ẩn, dần dần trở nên tối tăm.

Thực ra, anh đã họp suốt cả ngày, phát biểu, diễn thuyết, lắng nghe, xã giao, tất cả đều khiến anh mệt mỏi hơn cả đêm qua.

Nhưng đêm qua, anh đã ngủ một giấc ngắn trên chiếc ghế xì gà thơm ngát, khi tỉnh dậy, cảm giác trọng lượng trong lòng nặng nề.

Trọng lượng khiến anh cảm thấy thoải mái khi ôm.

Bây giờ anh cảm thấy mệt mỏi như vậy, sự khao khát trọng lượng và nhiệt độ đó lại âm thầm quay trở lại.

Nhớ mơ hồ đêm qua đã ôm chặt lấy cô.

Người gầy như vậy nhưng lại có cảm giác săn chắc.

Thương Thiệu thở ra hơi thuốc cuối cùng, dập tắt vào gạt tàn, khi anh ngẩng đầu lên lại trở về vẻ bí ẩn khiến người ta khó đoán.

Anh đứng cách cô một khoảng không xa, đột ngột hỏi: "Đêm qua cô ngủ có ngon không?"

Chỉ một câu ngắn gọn, nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Ứng Ẩn rơi vào mê luyến mềm mại.

Một câu hỏi rất đơn giản trong ngữ cảnh bình thường, chỉ là một câu hỏi xã giao. Nhưng dưới cái nhìn sâu lắng của anh, Ứng Ẩn chỉ cảm thấy lòng bàn chân mình rỗng tuếch.

Anh dường như thờ ơ thông báo với cô, anh vẫn nhớ, anh vẫn chưa quên.

Đã cãi vã.

Đã nói những lời làm tổn thương.

Đã hôn đến mất kiểm soát.

Chỉ trong một giây, câu hỏi đó đã đưa họ trở lại đêm qua.

Chiếc ghế xì gà màu xanh đậm, hương hoa nồng nàn trên bàn và vị ngọt lịm giữa hai đôi môi.

Anh đã hôn đôi môi của cô, rất mạnh mẽ, đầu lưỡi đẩy vào giữa

hàm răng của cô, được cô tiếp nhận mà không phản kháng.

Ứng Ẩn không dám nhìn thẳng vào anh nữa, mi mắt khẽ chớp, chuyển hướng nói: "Anh Thương, đêm qua đã quên đồng hồ."

"Có chủ ý."

Ứng Ẩn trong lòng thắt lại, lòng bàn tay và sâu trong cơ thể cảm giác như ẩm ướt sau cơn mưa, ngứa ngáy như hoa xuân và rêu xanh.

"Cô Ứng, cô định trả lại cho tôi sao?" Ánh mắt của Thương Thiệu vẫn dừng trên khuôn mặt cô, ánh mắt nhạt nhưng sâu thẳm.

Anh hỏi cô có chuẩn bị trả lại đồng hồ không, hay là có chuẩn bị gặp lại anh một lần nữa?

Ứng Ẩn không biết, cảm giác như bị thú trong rừng ép buộc. Quá mạnh mẽ, phần lớn thời gian đều điềm tĩnh, chỉ trong những khoảnh khắc như thế này, mới lộ ra chút vẻ cuồng bạo và quyết tâm không thể từ bỏ.

Chớp mắt một cái rồi lại biến mất.

Ứng Ẩn đứng dậy khỏi ghế sofa, trong lòng đã bình tĩnh sau một thời gian, lấy ra từ phần túi được cắt tỉa khéo léo của áo.

Bàn tay phải mở ra, một chiếc đồng hồ tourbillon màu nâu dành cho nam.

"Anh Thương." Cô nhìn anh, mặt đồng hồ đã được cô làm ấm bằng lòng bàn tay.

"Tôi luôn sẵn sàng."

Gặp lại anh.

Chương 23: Chị sợ anh ấy sẽ bình tĩnh lại trước

Chiếc đồng hồ cơ Tourbillon màu nâu không được trả lại cho chủ cũ vì Thương Thiệu không muốn nhận lấy.

"Hôm nay là tình cờ gặp nhau, không phải là thời điểm tốt để trả đồ." Anh nhẹ nhàng nói, đứng dậy khỏi ghế sofa: "Tôi còn việc phải đi rồi. Đồ điểm tâm sắp tới, cô ăn một chút rồi đi."

Vừa dứt lời, quả nhiên có tiếng gõ cửa, Thương Thiệu nói: "Chờ một chút."

Dưới hơi thở của anh khi đến gần, Ứng Ẩn bất chợt sững lại. Thương Thiệu nhếch miệng cười, đưa tay nhẹ nhàng đặt gương mặt cô lên vai mình.

Vai của anh rất rộng.

Cô chỉ còn lại suy nghĩ này trong lòng.

Mùi hương sạch sẽ như sương mù buổi sáng trên núi phát ra từ cổ anh, một cách mạnh mẽ chiếm lĩnh không khí của cô.

Cạch một tiếng, cửa mở ra, người phục vụ bước vào, vì góc nhìn, anh ta chỉ có thể thấy Ứng Ẩn tựa vào lòng Thương Thiệu. Anh ta hiểu rõ không nên nhìn vào những cảnh không nên thấy, trong suốt quá trình chỉ cúi người đặt các đĩa và cốc trà điểm tâm rồi rời đi.

Cửa đóng lại, Thương Thiệu buông tay, vẻ mặt rất bình tĩnh, như thể

vừa rồi chỉ là một hành động tùy tiện.

Lòng Ứng Ẩn vừa căng thẳng lại lắng xuống, một lúc sau, mi mắt mới nhẹ nhàng nâng lên: "Cảm ơn."

Trước khi rời đi, Thương Thiệu dùng từ "hẹn gặp lại" để từ biệt cô.

Cô ăn một chiếc bánh tart kem mù tạt cá hồi rồi xuống lầu, tại buổi tiệc trà nhàm chán, cô duyên dáng và ngọt ngào chào hỏi và giao tiếp với người khác, trò chuyện về những chuyện tầm thường rất sang trọng và thành thạo.

Trong số các khách mời, có cả biên tập viên thời trang kỳ cựu từ các tạp chí thời trang và giám đốc quảng cáo, vài người cầm ly champagne trò chuyện, tự nhiên đưa câu chuyện đến sự kiện thời trang lớn vào nửa tháng tới.

Đây là sự kiện kỷ niệm hàng năm của tạp chí thời trang nữ Moda, trao giải như "Nghệ sĩ của năm", "Sức mạnh ánh sáng của năm" và những giải thưởng khó hiểu khác.

Những giải thưởng này chỉ là phân chia lợi ích, ý nghĩa lớn nhất chỉ nằm ở việc được viết vào báo cáo thành tích của fan, nhưng dù là nam hay nữ diễn viên nổi tiếng, chỉ cần được mời, họ chắc chắn sẽ dành thời gian tham dự và cố gắng hết sức—

Bởi vì đó là đêm của tạp chí thời trang hàng đầu, đêm mà các thương hiệu cao cấp toàn cầu khảo sát sự biểu hiện và sức hút của các nghệ sĩ.

Quảng cáo thương hiệu là một phần nguồn thu lớn của nghệ sĩ, càng không nói đến các thương hiệu cao cấp có sự hỗ trợ rất nhiều cho nghệ sĩ: mở khóa bìa cao cấp, quảng bá toàn cầu, nâng cao địa vị thời trang, trong các hợp tác thương mại tiếp theo cũng thuận lợi hơn trong việc đàm phán phí đại diện.

Ngay cả từ góc độ thực dụng nhất, các nghệ sĩ được thương hiệu cao cấp lựa chọn không cần lo lắng về phong cách trong suốt năm, từ trang sức cổ điển cao cấp, váy haute couture triệu đô đến trang phục prêt-à-porter của mùa, chỉ cần là thương hiệu đó, đều có thể tùy ý mượn.

Tương ứng, cũng sẽ có nhiều thương hiệu không cạnh tranh đưa ra lời mời, hy vọng nghệ sĩ có thể mặc các sản phẩm chủ lực của họ trong mùa.

Những sự kiện như vậy, chắc chắn là đấu trường cho tất cả các nghệ sĩ tranh giành.

Nguồn lực thời trang của Ứng Ẩn giảm sút nghiêm trọng, dù mọi người không nói ra, nhưng thực tế, khi tổng kết các hoạt động phong cách, các biên tập viên từ cấp cao đến các tài khoản marketing đều biết rõ.

Tiêu Mạn Mạn là người như thế nào? Cô ấy là giám đốc sáng tạo đầu tiên của tạp chí Moda Italy, sau khi về nước mở studio của riêng mình, đồng thời giữ lại danh hiệu "Giám đố csáng tạo" của Moda Trung Quốc. Các nghệ sĩ lên bìa Moda đa phần đều do cô ấy đứng sau, trình độ rất cao, hiếm khi sai sót.

Cô ấy có thể biến một ngôi sao nữ thô tục thành một mỹ nhân quyến rũ, cũng có thể làm cho một ngôi sao nam có tỷ lệ cơ thể kém trở nên sống lại, một nửa của các nghệ sĩ hàng đầu trong giới giải trí đều giao phó phong cách của mình cho cô ấy.

Mặc dù Ứng Ẩn là nữ diễn viên hàng đầu có đội ngũ fan mạnh mẽ, nhưng khi hai người xung đột, cô là người bị tổn thương nhiều hơn.

Trước đó, khi Tống Thời Chương cung cấp cho cô trang phục haute couture, Mạnh An Nghiêm sẵn sàng liều lĩnh bị fan chỉ trích vì không chuyên nghiệp cũng muốn cô mặc và công bố, lý do chính là như vậy.

Tất nhiên, studio tạo kiểu của các ngôi sao xuất hiện ngày càng nhiều, có người sẵn sàng nhận đơn của Ứng Ẩn, như hiện nay là Chử An Ni.

Nhưng Tiêu Mạn Mạn đã làm việc trong ngành thời trang toàn cầu gần bốn mươi năm, có quan hệ rất tốt với nhiều giám đốc thiết kế hiện tại và nhà thiết kế sáng lập của nhiều thương hiệu, ý kiến của cô ấy về việc ai nên mặc trang phục haute couture rất được coi trọng.

Một người có thể nắm bắt mạch thời trang của ngôi sao mà Ứng Ẩn lại mắng thẳng em trai cô ấy ở phim trường.

Sau một chút phân tâm, một giọng nữ kéo Ứng Ẩn trở lại buổi salon.

Là một biên tập viên thời trang của một tạp chí nữ hỏi: "Chị Vãn có phải lại chọn sai trang phục không?"

Không ai dám hỏi Ứng Ẩn về chuyện này, sợ cô cảm thấy xấu hổ, vì vậy họ đồng ý lờ đi, chỉ tập trung vào Trương Thanh Vãn.

Trương Thanh Vãn chỉ làm ra vẻ trước mặt Ứng Ẩn, trước mặt người ngoài luôn rất hào phóng và thanh lịch, lúc này cười nói rất thân thiện: "Thực sự lựa chọn đưa ra quá nhiều, nghĩ đến việc phải thử nhiều bộ, đầu tôi cũng đau."

"Chỉ có chị Vãn mới có thể thử hết haute couture trước." Một người khen ngợi.

Ứng Ẩn vẫn im lặng, Trương Thanh Vãn liếc cô một cái, ánh mắt dừng lại trên trang phục của cô trong mùa: "Thực ra đôi khi tự bỏ tiền mua cũng là một lựa chọn tốt, chỉ là muốn mặc nổi bật thì luôn có chút đắt đỏ."

Ứng Ẩn nghĩ cô ấy có thể dùng tiền để mua haute couture.

Cô thực ra đã sớm muốn rời đi nhưng Trương Thanh Vãn cứ bắt cô ở lại.

Trương Thanh Vãn có vị trí ổn định trong ngành, dù thường xuyên châm chọc cô, cho rằng cô đã giành được hai giải thưởng diễn xuất nhưng cũng không phải là người xấu, Ứng Ẩn không muốn làm căng thẳng mối quan hệ với cô ấy.

Cô nghe họ trò chuyện phiếm, tay cắm trong túi áo, vô thức và cứng nhắc xoa xoa mặt đồng hồ của Thương Thiệu.

"Không nhất thiết có tiền thì có thể mua được." Biên tập viên thời trang tiết lộ, "Đừng nói đến haute couture, lần trước có người muốn tự bỏ tiền mua Vide, làm thương hiệu sợ đến mức phải gọi điện ngay trong đêm để yêu cầu cửa hàng đừng bán mẫu từ sàn diễn cho cô ấy."

Việc này không phải mới lạ, nhưng vẫn gây ra một đợt cảm thán phô trương:

"Thật sao? Trời ơi, cô ấy làm gì vậy? Thật tồi tệ."

"Để hình ảnh xuống đến mức nào rồi?"

Biên tập viên nhún vai: "Well, tôi không thể nói, nói ra thì sẽ bị lộ."

Khen ngợi xong Trương Thanh Vãn, họ đi qua Ứng Ẩn.

"Chị Ẩn hôm nay cũng đẹp."

Ứng Ẩn mỉm cười nhẹ, trả lại sân khấu cho Trương Thanh Vãn: "Chỉ là quần áo thôi, sao có thể so sánh với mỗi bộ trang phục nghệ thuật của chị Vãn?"

Cuối cùng, cô cảm thấy nhàm chán, trong lòng chợt tỉnh ngộ. Tại

sao phải lãng phí thời gian ở đây.

Tay xoa mặt đồng hồ dừng lại, cô đã quyết định, vẫn giữ nụ cười ngọt ngào không chê vào đâu được, từ biệt những người này: "Tôi có việc phải đi, mọi người trò chuyện nhé."

Nói xong, không nhìn sắc mặt của Trương Thanh Vãn, cô cầm ly rượu đi chúc rượu với các quản lý cấp cao của khu vực châu Á-Thái Bình Dương của thương hiệu.

Khi cô mở cửa phòng nghỉ, Đình Văn và Tuấn Nghi đang ăn.

Nhân viên đi theo các ngôi sao khác đã lén lút ra ngoài để đi mua sắm và thử nước hoa, chỉ còn lại hai người họ. Đình Văn khá kiềm chế, còn Tuấn Nghi thì ăn uống tham lam, miệng đầy ắp thức ăn, thấy Ứng Ẩn ra nhanh như vậy thì bị nghẹn đến mức đấm ngực.

Đình Văn là người hỏi trước: "Sao lại kết thúc sớm vậy?"

"Chị muốn gặp một người." Ứng Ẩn đáp một cách tùy ý: "Anh ấy không cho chị nhiều thời gian."

"Hả? Ai? Sếp Mạch?"

Ứng Ẩn lấy đồng hồ ra: "Anh ấy."

Trang Đình Văn không hiểu, nhưng Trình Tuấn Nghi thì bị nghẹn, suýt nữa ho ra, vẫn kiên quyết nói: "Chị... đừng... hành động thiếu suy nghĩ!"

Nhưng Ứng Ẩn đã gọi điện.

Trong vài giây chờ điện thoại kết nối, cô cảm thấy tim đập nhanh, cho đến khi nghe thấy tiếng "Alo" trầm thấp từ đầu dây bên kia.

Giọng điệu rất nhạt nhưng rất cuốn hút.

"Anh Thương, anh đã đi chưa?" Ứng Ẩn hỏi thẳng vào vấn đề khi mở cửa.

Thương Thiệu đang ngồi ở ghế sau của chiếc Maybach, vừa mới nhắm mắt nghỉ ngơi chưa đầy ba phút.

"Ừ."

Anh nhắm lại mắt, vì lý do nghỉ ngơi, giọng anh nghe có vẻ trầm ổn và không rõ cảm xúc: "Vừa mới đi."

Ứng Ẩn giữ điện thoại bằng cả hai tay, hạ giọng: "Tôi muốn gặp anh."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

Thương Thiệu từ từ mở mắt, nhìn qua cửa sổ xe, cảnh vật bên ngoài đang lùi lại, xe đã gần ra khỏi khu vực này.

Anh nhẹ nhàng che tai nghe điện thoại, gọi: "Chú Khang." Chú Khang đã chuyển sang làn đường có thể quay đầu, đáp ngắn gọn: "Bốn phút."

Thương Thiệu bình thản trả lời Ứng Ẩn: "Bốn phút nữa, tầng hầm thứ hai, sảnh thang máy A."

Ứng Ẩn cúp điện thoại, ra lệnh cho Đình Văn: "Em đổi đồ với chị, nếu không có thể bị nhận ra."

Tuấn Nghi nhanh chóng chạy đến khóa cửa phòng nghỉ lại. Cô cảm thấy bị Ứng Ẩn lây cho cảm giác khẩn trương và nghiêm túc.

Ứng Ẩn vừa kéo khóa ẩn của áo, vừa nói: "Từ giờ trở đi, em có bốn phút để thuyết phục chị."

Tuấn Nghi biết cô đang nói với mình, nuốt nước bọt, căng thẳng hít một hơi sâu rồi nói nhanh: "Chị không nên quyết định nhanh như vậy, em còn phải suy nghĩ cả ngày chỉ để mua một món đồ giá một nghìn tệ, từ tối qua đến giờ, mới chỉ mười chín tiếng! Anh Thương không lẽ không thể cho chị ít nhất hai mươi bốn tiếng?"

"Chị sợ anh ấy sẽ bình tĩnh lại trước." Ứng Ẩn tháo áo ra, nhận lấy chiếc sơ mi trắng từ Đình Văn.

Tuấn Nghi không hiểu: "Hả?"

Ứng Ẩn đã mặc xong sơ mi, cúi xuống cài cúc, mặt không có biểu cảm dư thừa: "Tiếp tục."

"Ôi ôi ôi..." Trình Tuấn Nghi lúng túng, nhanh trí nói lớn: "Em sợ chị sẽ bị vướng vào!"

Cô vui mừng thấy Ứng Ẩn tạm dừng hành động nhưng chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn. Cô vẫn cúi đầu, một bên khóe môi nhếch lên: "Một tỷ, cho dù thế nào cũng không lỗ. Hơn nữa, anh ấy có chút bệnh, chị nghĩ... chị không đến nỗi thế đâu."

Đình Văn lắng nghe từ lâu, nắm được cơ hội, không hề thay đổi sắc thái, hỏi: "Hai người đang nói về anh Thương à?"

"Ừ." Ứng Ẩn cũng không giấu giếm, "Em biết anh ấy rất rõ, anh ấy có điểm gì thiếu sót không?"

Đình Văn là người thông minh, từ các thông tin trước đó và việc Thương Thiệu không mời mà đến, cô ấy đã hình dung ra một bức tranh mơ hồ về chuyện này.

Cô ấy suy nghĩ một lúc, nhìn Ứng Ẩn, vừa đùa vừa nghiêm túc nói: "Anh ấy không có điểm thiếu sót, chỉ có điều hơi khó đoán, đặc biệt là hai năm gần đây."

Ứng Ẩn gật đầu, thay chiếc chân váy bút chì của Đình Văn: "Có thể nói là tương đương, chị cũng vậy."

Tuấn Nghi và Đình Văn cùng nghĩ thầm: Chị hãy bớt lại đi!

Hôm nay là sự kiện công việc, Đình Văn mặc rất trang trọng, sơ mi lụa với dây buộc, chân váy bút chì đen, kết hợp với đôi giày cao gót mũi nhọn của Ứng Ẩn cũng rất hợp.

Hai người đã đổi cả phụ kiện, Đình Văn chỉ đeo khuyên tai trang trí đơn giản, còn của Ứng Ẩn là trang sức thật, cho thấy cô rất tin tưởng vào người bên cạnh, nếu đã chọn người thì không thể nghi ngờ.

"Chị phải đi rồi."

Ứng Ẩn nói xong, cuối cùng đeo chiếc đồng hồ nam lên tay mình. Nhưng cổ tay của cô quá nhỏ, mặt đồng hồ che hết cả cổ tay của cô, ngay cả khi dây đồng hồ đã cài đến lỗ cuối cùng, chiếc đồng hồ vẫn lỏng lẻo.

Hai trợ lý tiễn cô ra ngoài.

Ứng Ẩn dừng bước, quay lại cười một cái: "Hôm nay tạm nghỉ, cười lên nhé, vui vẻ lên."

Cô xoay nắm cửa, rẽ phải mười mét, thang máy đúng lúc dừng ở tầng năm, chờ đợi sự xuất hiện của cô.

Một tiếng "ding", cửa từ từ mở ra, hương thơm và không khí lạnh khiến Ứng Ẩn rùng mình nhẹ.

Cô bước vào một cách nghiêm túc và dứt khoát.

Ra khỏi sảnh thang máy, Thương Thiệu vẫn chưa đến.

Ứng Ẩn đứng chờ ở cửa một lúc, nghe thấy tiếng hai chiếc xe vượt qua giảm tốc rồi nhìn thấy hình bóng của chiếc Maybach.

Biển số vàng Cảng·3 nổi bật.

Chú Khang không nhận ra cô, nhẹ nhàng đạp phanh, cho chiếc Maybach từ từ dừng lại, vừa nói: "Có vẻ như cô Ứng vẫn chưa đến."

Thương Thiệu mở mắt, ánh mắt từ dưới lên quét qua Ứng Ẩn.

"Cô ấy đang đứng ngay trước mắt ông."

Lâm Tồn Kang ngạc nhiên, không biết anh nhận ra thế nào.

Người phụ nữ trước mắt chỉ mặc một bộ đồ bình thường, còn đeo khẩu trang. Mặc dù bắp chân rất thon thả, nhưng cũng không có gì đặc biệt. Nếu phải nói... thì tỷ lệ eo và hông quá nổi bật, đường cong giống như đồng hồ cát, là do trời ban, khó có thể sao chép.

Ứng Ẩn không vòng sang bên kia mở cửa xe, mà mở ngay cửa bên phía Thương Thiệu.

Thương Thiệu ngẩng đầu, dù không hiểu ý nghĩa nhưng vẫn giữ được khí chất trầm ổn và kiên định.

Ứng Ẩn tựa vào cửa xe, mặc dù mặt cô hơi đỏ dưới khẩu trang nhưng giọng nói rất nghiêm túc: "Anh Thương, tâm trạng tôi hiện tại rất buồn, có thể ngồi cùng anh không?"

Thương Thiệu hai tay đan chéo trên đùi, rất lười biếng, giọng anh đầy vẻ thờ ơ: "Cô Ứng muốn ngồi thế nào?"

Người đàn ông này luôn vậy, không để bất kỳ điều gì làm ảnh hưởng, Ứng Ẩn rất muốn thấy anh mất kiểm soát như tối qua.

Cô quỳ một chân lên cạnh ghế da, một tay bám vào vai anh, một tay

chống vào lưng ghế, khi giao mắt với Thương Thiệu, cô nghiêng người, ngửa mặt rồi ngồi lên đùi anh.

Bên ngoài chiếc Maybach, nếu có người đi qua, chỉ có thể thấy hai bắp chân mảnh mai và thon thả dưới chân váy bút chì, một chân gập lại, chân kia thẳng đứng, giày cao gót mũi nhọn lóe lên dưới ánh sáng mờ ảo của gara xe.

Một tiếng "bùm", cửa xe đóng lại, che khuất cảnh tượng bên trong.

Chú Khang không biết có nên lái xe đi không, chân đạp ga mà không thể di chuyển.

Trước hết, ông đã sống lâu như vậy mà chưa thấy cảnh tượng này.

Thứ hai, ông đã nhìn Thương Thiệu suốt ba mươi sáu năm cũng chưa bao giờ thấy cảnh này.

Đặc biệt là khi anh vừa kết thúc công việc trang trọng trong bộ vest, ngay trong chiếc Maybach thường chỉ dùng để công vụ và đón tiếp chính trị gia.

Những điều chưa thấy, ông già này thực sự không đoán được.

Cậu chủ thích hay không thích?

Ông cũng ngại không dám liếc nhìn sắc mặt của Thương Thiệu qua gương chiếu hậu.

Sắc mặt của Thương Thiệu thực sự đen, hai tay đỡ Ứng Ẩn, rất lịch thiệp và kiềm chế, chỉ dừng lại ở những chỗ mà chúng cần dừng lại.

Những đường cong mơ hồ, anh đã nhìn thấy nhưng không chạm vào ——

Cho đến khi ánh mắt của anh nhìn rõ chiếc đồng hồ trên cổ tay Ứng

Ẩn.

Chiếc đồng hồ thuộc về anh nhẹ nhàng bao quanh cô, theo cử chỉ của cô khi nâng tay vòng qua cổ anh mà trượt xuống.

Thương Thiệu nuốt nước bọt không nói một lời, nhưng ánh mắt ngày càng sâu hơn.

Khi anh mở miệng lần nữa, giọng anh trầm thấp, từ từ hỏi: "Mười triệu, sáng nay đã nhận được chưa?"

Khi hỏi, đôi mắt nhắm lại một chút, trong đáy mắt có đám mây đen dày đặc.

Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng dưới cái nhìn của anh, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Mười triệu, một phút.

Anh luôn nói với vẻ nhẹ nhàng khó đoán, nhưng Ứng Ẩn hiểu được.

Hơi thở của anh giống như khi hôn cô tối qua.

Chú Khang vẫn còn đang phân vân, cuối cùng cũng nghe được mệnh lệnh của cậu chủ nhà mình.

"Chú Khang." Anh nói một cách trầm ổn: "Nâng tấm chắn lên."

Chương 24: Chào mừng cô

Khi tấm chắn của Maybach từ từ nâng lên, ghế trước và ghế sau dần dần bị tách ra thành hai không gian riêng tư độc lập.

Ứng Ẩn không phải chưa từng ngồi Maybach, ngoại trừ việc nhận ra chiếc xe này của Thương Thiệu thực sự dài và rộng khác thường, cô chưa từng nghĩ rằng nó thực sự có tấm chắn và được nâng lên vào lúc này.

Tấm chắn làm bằng kính nên không mang lại cảm giác ngột ngạt nhưng cũng không thể nhìn thấy bóng người, tính năng chống ồn rất tốt, đến mức cô không thể nghe thấy động tĩnh của chú Khang ở hàng ghế trước.

Sự dũng cảm tỏ ra tình tứ đã tan biến trong khoảnh khắc này. Cô muốn chạy nhưng mông vừa mới nhấc lên một chút đã bị tay của Thương Thiệu chính xác giữ lại.

Anh không dùng lực mạnh nhưng đầy sự áp đặt không thể phản kháng, tay anh đặt lên bên hông đầy đặn của cô.

Chỉ đặt tay lên thôi, không có hành động gì khác.

Ứng Ẩn không biết nên mắng anh là đồ lưu manh hay khen anh một câu là quý ông.

"Muốn làm gì?" Thương Thiệu hỏi nhẹ nhàng.

"Tôi..." Tay của Ứng Ẩn trượt khỏi cổ anh, đôi mắt thấp xuống và

ánh mắt rối bời: "Sẽ bị nhìn thấy..."

"Sẽ không."

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt không nơi trốn của cô, ngón tay nhẹ nhàng bấm vào một chỗ nào đó, theo tiếng "cạch" nhỏ nhẹ, một tấm rèm che ánh sáng bên trong cửa sổ xe hạ xuống.

Ứng Ẩn: "..."

Chiếc xe khởi động êm ái, lặng lẽ lướt qua hành lang thang máy, để mặc hai vị khách trước cửa thầm thì: "Trời ơi, biển số Cảng 3..."

Họ thậm chí lấy điện thoại ra chụp hình.

Nhưng họ không ngờ điều thực sự đáng chụp không phải là chiếc xe hay biển số xe mà là cảnh xuân khó tả bên trong.

Thương Thiệu vô tình nắm lấy tay trái đang đeo đồng hồ của cô, ngón trỏ chen vào lòng bàn tay cô, buộc cô phải uốn cong bàn tay mềm mại lên, ngón tay dài của cô lại rũ xuống yếu ớt.

Hơi thở của anh nóng bỏng và trầm thấp nhưng mệnh lệnh lại đầy bình tĩnh: "Tiếp tục đi."

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực. Cô khó chịu cựa quậy, điều chỉnh tư thế ngồi, miệng vẫn cố gắng nói lý với anh: "...Anh nói anh sẽ không chạm vào tôi."

Thương Thiệu khẽ cười, không biết là thấy buồn cười hay bị chọc tức. Cô là người khơi mào nhưng cũng là người muốn chạy trước, thực sự nghĩ anh không có năng lực, cho phép cô đến rồi tùy ý đi mà không hề hấn gì sao?

"Cô Ứng, làm kinh doanh phải giữ chữ tín." Anh chậm rãi rút điện thoại từ túi váy của Ứng Ẩn, "Mười triệu, một phút, tôi muốn ngay

bây giờ."

Lệnh nhanh của đồng hồ báo thức được kích hoạt, giây tiếp theo, màn hình bắt đầu đếm ngược sáu mươi giây.

Đôi mắt của Ứng Ẩn vẫn mở to ngơ ngác, trong sự cứng đờ và hơi thở bị lãng quên, đôi môi đỏ hồng của cô bị Thương Thiệu hôn.

Anh lại hôn cô.

Khác với sự mất kiểm soát và mãnh liệt sau khi thức dậy vào đêm qua, lần này anh hôn rất từ tốn, tay từ bên hông cô trượt lên eo, lòng bàn tay nóng bỏng vuốt ve, kiềm chế không bóp chặt.

Áo sơ mi lụa của cô mỏng manh, gần như bị thiêu đốt, đôi chân cô khẽ cọ vào người anh, hoàn toàn là vô thức, không biết mình đang làm việc nguy hiểm.

Bị cô khơi mào, Thương Thiệu dừng lại trong chốc lát, nụ hôn không thể kiềm chế từ nhẹ nhàng trở nên sâu hơn, từ nhẹ nhàng đến nặng nề, sau khi hôn đủ đôi môi đầy đặn của cô, đầu lưỡi thâm nhập vào kẽ răng cô.

Anh tiến vào thuận lợi, dễ dàng, không gặp bất kỳ sự kháng cự nào.

Lưỡi gặp lưỡi mang lại sự ẩm ướt và ngứa ngáy ngọt ngào. Anh chơi đùa với đôi môi và lưỡi của cô, từ nhẹ nhàng, đến đan xen, đến cuối cùng là mút mạnh. Ứng Ẩn bị buộc phải mở rộng môi, chấp nhận sự xâm chiếm toàn diện của anh. Mùi hương của anh tràn ngập trong mũi và miệng cô, từ cơ thể đến tâm hồn đều không có sức kháng cự, để mặc anh làm gì cũng được.

Trong không gian vang lên âm thanh nhỏ bé của nụ hôn.

Ứng Ẩn mềm nhũn trong lòng anh, giày cao gót gần như không đứng vững trên thảm, trong lòng cô lóe lên một ý nghĩ, không biết

chú Khang có nghe thấy không?

Khi chuông báo thức reo lên, động tác của Thương Thiệu dừng lại, anh tuân thủ lời hứa mà dừng lại.

Anh dừng nụ hôn, hơi nâng mặt lên, nhưng môi vẫn khẽ chạm nhẹ vào, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Một phút thực sự không thỏa mãn.

Thương Thiệu ổn định nhịp tim, chậm rãi mở mắt. Màu sắc trong mắt anh tối tăm nhưng không có gợn sóng, khiến người ta không thể thấy được cảm xúc.

Anh nhìn người trong lòng, khuôn mặt đỏ bừng không bình thường, hơi thở nóng hổi và ngọt ngào, đôi môi bị hôn đến tơi tả, đôi mắt lại ướt át.

Ứng Ẩn không nhận ra khi hôn cô luôn nắm chặt cà vạt của Thương Thiệu, rõ ràng cơ thể mềm như nước, không biết sức lực từ đâu mà bóp chặt cổ áo và cà vạt của anh.

Thương Thiệu tắt chuông báo thức, trở lại vẻ mặt lạnh lùng như nước.

"Loại kinh doanh này..." Anh dừng lại một chút, cúi đầu nhìn cô: "Cô Ứng đã làm với bao nhiêu người?"

Ứng Ẩn không cần thiết mà phản kháng: "Anh Thương là người thứ ba mươi mốt."

Thương Thiệu không lộ rõ cảm xúc, sau một lúc mới chỉ bảo cô: "Sau này đừng làm nữa."

Bình thản, cũng không rõ là tin hay không.

Ứng Ẩn bị ép phải chịu trận, nghĩ bây giờ chắc có thể đứng lên rồi. Ai ngờ mông vừa nhấc lại bị Thương Thiệu ấn xuống.

"Đừng động."

"Hả?" Cô thốt lên một tiếng nghi ngờ yếu ớt trong mũi.

"Không tiện."

Ứng Ẩn ngây ngốc, một lúc sau, dường như cô hiểu ra, chậm rãi cúi đầu xuống—

Thương Thiệu không cho cô cơ hội, tay lớn nắm lấy sau cổ cô, ấn mặt cô vào lòng anh.

"Đừng nhìn."

Ngực anh vẫn phập phồng, mùi hương nam tính nóng bỏng tỏa ra vượt qua mùi nước hoa, như một ngọn núi lửa trên bề mặt băng. Mặt Ứng Ẩn đỏ bừng, chỉ muốn lập tức trốn thoát nhưng sự kiểm soát của Thương Thiệu quá chặt, cô không thể trốn thoát.

"Báo chí không phải nói..." Cô nuốt nước bọt.

Thương Thiệu không thay đổi sắc mặt nói: "Bị cô chữa khỏi rồi."

...Ai mà tin chứ!

Ứng Ẩn vừa xấu hổ vừa tức giận, nghĩ lại, chức năng rối loạn có nhiều loại, có lẽ anh ta không phải bất lực, mà là... xuất tinh sớm?

Nhưng dù sao đi nữa, cô không thể liên hệ sự nguy hiểm đầy tính dục của người đàn ông này với ba chữ "xuất tinh sớm".

Cô nghe lời, không còn hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận giữ khoảng cách tinh tế với anh.

Cho đến khi hai phút im lặng trôi qua, cô mới nghe thấy giọng nói trầm lạnh phía trên đầu: "Được rồi".

Ứng Ẩn cúi đầu, cơ thể cứng nhắc lùi lại khỏi lòng anh: "Tôi... tôi sẽ ngồi sang chỗ khác..."

Mặc dù ghế sau của Maybach liền kề với một bảng điều khiển trung tâm, cô chỉ có thể ngồi một nửa, cảnh tượng có thể không đẹp mắt.

Nhưng trên người người đàn ông này, cô không thể ngồi yên thêm một giây nào nữa!

"Ngồi như thế này đi." Thương Thiệu ấn cô lại, ôm lấy vai cô.

"Hả?"

Thương Thiệu có chút bất lực nhìn cô: "Để tôi ôm một lúc."

Anh... dường như cần cô.

Không biết tại sao khi nghĩ đến điều này, cô bỗng nhiên mềm lòng, sự cứng nhắc lúng túng và sự lo lắng không có chỗ giải tỏa vừa rồi, như bụi bặm bị khuấy lên lại an yên trở lại.

"Anh Thương, anh rất mệt phải không?" cô hỏi nhỏ.

Thương Thiệu nhắm mắt: "Ừ."

Ứng Ẩn không nói thêm gì, để Thương Thiệu ôm cô. Xe từ đầu đến cuối đều đậu ở góc hẻo lánh của bãi đậu xe, cô thậm chí không biết chú Khang còn ở trên xe không.

Chú Khang tất nhiên là không còn. Ông đã xuống xe từ lâu, ngón tay cầm điếu thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác.

Ông khó có thể tưởng tượng được trên xe đã xảy ra chuyện gì mà phải mất thời gian lâu như vậy.

Nhưng... nói thẳng ra, thân xe không động đậy, thậm chí không lắc lư.

Không thể nghĩ thêm nữa, chú Khang ho khan hai tiếng, chỉ để tự mình nghe.

Cậu chủ nhà ông không phải là người như thế, làm loạn với ngôi sao nữ trên xe, vừa không phù hợp với thân phận của anh cũng làm mất phẩm giá của anh, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Ứng Ẩn được Thương Thiệu ôm yên ổn trong vài giây, nghe thấy anh hỏi: "Ôm có tính phí không?"

Cô bực mình, là cố ý sao?

"Có, một triệu... nửa giờ."

"Bảo chú Khang chuyển khoản cho em."

"Hôn không tính thêm phí sao?" Ứng Ẩn hỏi như bị thiếu oxy.

Thương Thiệu sững người, nhẹ nhàng cười: "Em muốn tôi tiếp tục?"

Ứng Ẩn mặt đỏ ửng, nhưng giọng điệu bình thản: "Có tiền sao lại không kiếm?"

"Ừ, cái này dường như kiếm tiền nhanh hơn việc ngủ một đêm một tỷ." Thương Thiệu nói đầy ẩn ý: "Dù sao ngủ một đêm, chắc chắn không phải là chuyện có thể giải quyết trong mười phút."

Ứng Ẩn bị anh làm nghẹn lại, nhỏ giọng rất xấu hổ cầu xin: "Đừng nhắc đến chuyện này nữa..."

Thương Thiệu cười khẽ.

Rất kỳ lạ, anh thật sự cảm thấy không còn mệt mỏi như trước. Trọng lượng trong lòng là thật, từ xương cốt anh đều toát ra sự thoải mái lười biếng.

"Lúc mới lên xe, tại sao em nói mình buồn?" Anh nhìn người phụ nữ trong lòng.

Thực ra không phải là quan tâm mà là một dạng phần thưởng. Ứng Ẩn có thể cảm nhận được.

Bởi vì cô khiến anh cảm thấy vui vẻ nên anh thưởng cho cô, hạ mình hỏi một chút về tâm trạng và khó khăn của cô.

Cô cười không ra tiếng, "Cảm ơn anh Thương quan tâm, nhưng bây giờ đã không còn buồn nữa rồi."

Sự nhăn nhó trên lông mày Thương Thiệu thoáng qua, anh bình thản nói: "Ứng Ẩn, từ nhỏ tôi đã được giáo dục, điều quan trọng nhất là sự tôn trọng. Dù là việc riêng hay việc công, vui vẻ hay buồn bã, tôi chỉ hỏi một lần, nếu em chọn không nói, tôi sẽ mặc định em không muốn nói cho tôi biết, tôn trọng em, không hỏi thêm, càng không điều tra riêng, hy vọng em hiểu."

"Anh Thương đang dạy tôi, đừng chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh, đừng nói một đằng nghĩ một nẻo phải không?" Tính kiêu ngạo của Ứng Ẩn lại trỗi dậy, cô mỉm cười: "Vậy tôi cảm ơn sự tôn trọng của anh trước."

Thương Thiệu buông tay, lộ vẻ không kiên nhẫn: "Xuống xe đi."

Ứng Ẩn mở cửa xe, giày cao gót đặt vững vàng, không quay đầu lại đóng sầm cửa—

Dùng lực quá mạnh! Rất bất lịch sự!

Cô quay người, mở cửa lại, sự kiêu ngạo và sự sợ hãi chỉ trong một giây: "Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý, có phải đã làm anh sợ không?"

Chú Khang ở không xa chứng kiến toàn bộ: "..."

Thương Thiệu chống tay lên trán, nhắm mắt nhíu mày trông rất không thân thiện, thở dài một hơi, không kiên nhẫn: "Tôi bảo em xuống xe, không bảo cô rời khỏi xe."

"Được rồi thưa bố." Ứng Ẩn nhanh chóng thừa nhận sai lầm.

Thương Thiệu: "... Em gọi tôi là gì?"

Ứng Ẩn phản ứng lại, hít một hơi: "Không phải không phải, cái đó... Đây là cách chúng tôi trẻ con..."

"Các em, trẻ con." Thương Thiệu lặp lại lời cô.

Ứng Ẩn vỗ trán, vẻ mặt hối hận không kịp.

Cô đang nói cái gì vậy!

Chú Khang đi tới vỗ vai cô, tốt bụng giải cứu: "Lên xe đi."

Ứng Ẩn cau mày, nhìn Thương Thiệu một cách cẩn thận: "Tôi có thể không?"

Chú Khang lắc đầu, liếc nhìn Thương Thiệu: "Có thể, cậu ấy sẽ không giận cô đâu."

Thương Thiệu ngón tay không kiên nhẫn gõ lên bảng điều khiển trung tâm, lạnh lùng hỏi: "Còn muốn đứng đây nói chuyện bao lâu nữa?"

Ứng Ẩn vội vàng vòng qua bên kia lên xe.

Chú Khang không hạ vách ngăn xuống, nhưng ở ghế sau bầu không khí đã hoàn toàn khác so với vừa rồi.

Không khí như đông lại ở nhiệt độ dưới không độ.

Ứng Ẩn không biết Thương Thiệu muốn đưa cô đi đâu, cũng không biết quãng đường còn bao xa. Tấm kính bên cô không hạ rèm che, cảnh quan đường phố thay đổi, ánh mặt trời chiều sâu mùa thu, xuyên qua những tòa nhà kính màu xanh lam, lúc ẩn lúc hiện, lúc chói mắt.

Tâm trạng tối qua và hôm nay của cô đều như tàu lượn siêu tốc lên xuống liên tục, lại phải giả vờ mặt nạ xoay quanh cả buổi tại sự kiện, giờ bị ánh nắng chiếu vào, chỉ cảm thấy buồn ngủ dữ dội, mí mắt nhắm lại rồi ngủ thiếp đi.

Mọi thứ trên Maybach đều yên tĩnh, lặng lẽ chạy, lặng lẽ hạ vách ngăn, lặng lẽ cách biệt gió biển.

Trong giấc ngủ yên bình, cô chỉ nghe thấy tiếng người nói mơ hồ.

"Cô Ứng dễ thương thật." Một giọng nói già hơn.

Ai đó cười nhẹ, nói một câu tiếng Quảng Đông "Bé gái"?.

Như là bất đắc dĩ với cô.

Khi mở mắt lần nữa, cảnh vật ngoài cửa sổ chỉ còn lại đường bờ biển.

Đường bờ biển dài không dứt, màu xanh lam rực rỡ, có thuyền buồm du thuyền nổi lên.

"Tỉnh rồi?" Thương Thiệu không ngẩng đầu, không biết phát hiện thế nào.

Anh đeo kính, đang yên tĩnh đọc một cuốn sách. Tên sách lạ lẫm, Ứng Ẩn chỉ nhận ra tác giả Hegel.

Quả nhiên anh học triết học.

"Chúng ta đi đâu?"

"Về nhà."

"Về..." Ứng Ẩn dừng lại một chút: "Là nhà của anh Thương?"

Ánh mắt Thương Thiệu dừng lại ở vài dòng cuối, lật qua một trang mới thản nhiên

"Ừ" một tiếng, nói không để ý: "Sau khi ký hợp đồng, em cũng có thể coi đó là nhà của em."

Ứng Ẩn không quá khó chịu, no căng không sửa chữa định nghĩa nhà và nhà của anh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn biển một lúc.

Hôm nay thời tiết đẹp, ánh hoàng hôn lấp lánh trên sóng xanh thẫm, như rải vàng. Xa xa có người đang chơi lướt sóng, được tàu kéo đi, kéo theo một làn sóng trắng dài.

Cảnh tượng đẹp như vậy khiến con người vui vẻ, Ứng Ẩn hạ cửa sổ xe, muốn hít thở không khí biển.

Gió biển ùa vào, cô chợt nghĩ đến việc Thương Thiệu đang đọc sách, liền vội vã quay đầu lại, trong mắt như có sự kinh hãi.

Mái tóc đen bị gió thổi tung, từ cổ cô bay lên, cô phải dùng một tay gạt ra.

Tiếng lật giấy loạt xoạt, sách của Thương Thiệu quả nhiên bị gió của cô lật loạn.

"Xin lỗi." Cô nói, định nâng cửa sổ lên.

"Không sao, cứ để mở."

Phụp một tiếng, Thương Thiệu đóng cuốn sách dày bằng một tay, sau đó bỏ vào ngăn chứa ở ghế sau.

Ánh mắt của Ứng Ẩn nhất thời không rời đi.

Khi không đeo kính anh mang lại cho người ta cảm giác sâu xa khó đoán, lạnh lùng, cao quý, cao không thể với tới, tiến gần một bước cũng cảm thấy là một vinh dự.

Bây giờ đeo kính, lại có một hương vị nho nhã, không giống như chủ tịch, thương nhân mà giống như giáo sư đại học, áo sơ mi trắng đen, chân cao hơn bục giảng một đoạn. Trước khi giảng bài, có thói quen bẻ một đoạn phấn, một tay cho vào túi quần âu, một tay cúi xuống nhìn giáo án. Khi viết bảng, tư thế đứng lười biếng, đường nét cánh tay dưới áo sơ mi gọn gàng chắc chắn.

Thương Thiệu khẽ mỉm cười: "Em nói là em không dám nhìn tôi sao? Bây giờ đã hơn năm giây rồi."

Ứng Ẩn như tỉnh giấc, ánh mắt vội vàng chuyển đi, đổi chủ đề: "Anh Thương bị cận thị sao? Bình thường không thấy anh đeo kính."

"Một chút loạn thị, thỉnh thoảng họp và đọc sách sẽ đeo."

"Rõ ràng hôm qua đi xem mắt cũng đeo." Ứng Ẩn lật lại chuyện cũ của anh, không nghĩ kỹ, như có ý kiến về việc anh cố tình ăn mặc.

Thương Thiệu liếc cô một cái, tháo kính bạc xuống.

Ngón trỏ thon dài ấn vào gọng kính, anh nhạt nhẽo nói: "Vì nghe nói cô gái đó không thích đàn ông đeo kính."

Ứng Ẩn sững người "Ồ" một tiếng, không nói gì thêm, quay mặt đi tiếp tục nhìn biển, khóe miệng mím nhẹ lên.

Xe đi qua bến thuyền buồm nổi tiếng đó, theo đường bờ biển rẽ một góc, lên một con đường nhựa cực kỳ yên tĩnh.

Hai bên đường có những bãi cỏ xanh rộng lớn vô tận, rõ ràng không phải là do thành phố bảo trì, chúng rất sạch sẽ, rất xanh tươi, mỗi cái nhìn đều khiến người ta cảm thấy tươi mới.

Dọc theo con đường nhựa chạy năm phút, phía trước xuất hiện một chốt gác trắng, với thanh chắn ngang, bên cạnh chốt gác có một tấm bảng kim loại màu bạc đơn giản, ghi rõ:

Đường nội bộ, không mời không vào.

Bên phải thanh chắn là một bức tường mỏng bằng đá cẩm thạch trắng, trên tường treo một bảng hiệu bằng kim loại đơn giản, dòng chữ thanh mảnh, một bảng ghi Viện bảo vệ động vật biển của đại học nào đó, một bảng ghi Trung tâm nuôi dưỡng động vật biển.

Bảo vệ trong chốt mặc đồ vest đen, cao lớn thẳng tắp như cây thông, tai đeo tai nghe của bộ đàm, thấy xe tới liền cúi đầu chào cho đến khi xe đi vào.

Thanh chắn tự động nhận diện biển số xe, khi vào cổng vẫn là bãi cỏ xanh vô tận, xa xa là biển gợn sóng, gần đó là sóng cuộn đá ngầm, thỉnh thoảng có bãi cát trắng hiện ra, như ngọc trai trong vỏ sò.

Ứng Ẩn nhận ra họ đang lái xe trên một đồng bằng đứt gãy.

Có lẽ là đã san bằng nửa ngọn núi. Ai mà biết được.

Cứ thế chạy thêm mười lăm phút, mùi hương của cây dừa, lá cọ rộng, nửa ngày không thấy một bóng người, cho đến khi đến chốt gác thứ hai.

Lần này có thể thấy phía sau có các tòa nhà, không cao, chỉ hai ba tầng, nhưng diện tích rất rộng, tường trắng bị gió biển tấn công ra dấu ấn màu xám, có thể thấy có vài năm tuổi.

Sau chốt gác có một bãi đậu xe nhỏ, Ứng Ẩn có thể thấy đậu mười mấy chiếc xe nhưng không phải là xe sang mà là xe sedan hoặc SUV thông thường mà người bình thường có thể mua được.

Nhưng xe không đi về phía chốt gác mà vòng qua đài phun nước, rẽ vào một con đường khác.

Lối vào con đường này cũng có biển cảnh báo "Đường nội bộ", không có người canh gác, nhưng có cả một dàn camera treo cao trên lối vào, mang lại cảm giác đe dọa mạnh mẽ và lạnh lùng.

Đây là một con đường dốc rất nhẹ, trong tầm mắt chỉ thấy bầu trời xanh và một con đường rộng rãi, hai bên cây thông đứng xen kẽ, thưa thớt gọn gàng, thẳng tắp hùng vĩ.

Rất tĩnh lặng, tiếng biển xa dần, tiếng chim hót vang lên, bay lượn vào mây.

Cứ thế chạy thêm ba phút, qua vài khúc cua, phía trước xuất hiện chốt gác thứ ba. Điều khác biệt là lần này là cổng sắt điều khiển điện màu đen, nhận diện biển số xe rồi chầm chậm mở ra hai bên.

Vào cổng vẫn là bãi cỏ xanh, điều khác biệt là đoạn đường khoảng trăm mét ở giữa trở thành màu trắng thanh lịch sạch sẽ. Cuối đường là một đài phun nước ba tầng kiểu La Mã, sau đài phun là một biệt thự ba tầng trải rộng theo hình học không đều.

Vì quá rộng rãi hùng vĩ, đến nỗi mắt người không đủ dùng. Tường trắng sạch sẽ như mới, không biết là mới sửa chữa hay có người đặc biệt bảo dưỡng. Mỗi mặt đứng đều có một bức tường kính toàn cảnh trong suốt hiển thị cảnh trí khác nhau trong biệt thự, hồ bơi vô cực ngoài trời ở tầng hai khoảng hai mươi mét, đối diện biển xanh sâu cuối vách đá.

Ứng Ẩn: "..."

Anh gọi đây là nhà...

Chương 25: Tôi dẫn em đi ký hợp đồng

Nhịp thở từ gấp gáp dần dần chậm lại, Thương Thiệu bình tĩnh lại rồi thả tay từ lưng Ứng Ẩn Chiếc Maybach dừng lại vững vàng trước cửa chính. Chú Khang bước xuống xe, lịch sự mở cửa cho cô trước và hơi cúi đầu nói: "Chào mừng cô Ứng."

Ứng Ẩn tâm trạng phức tạp, lại bị choáng ngợp đến mức không biết nói gì, trước ngôi nhà như thế này, lời khen ngợi và sự ngạc nhiên của cô đều trở nên dư thừa.

Thương Thiệu bước đi, thấy cô chưa theo kịp, lạnh lùng nói: "Đừng đứng ngây ra đó, tôi sẽ dẫn em đi tham quan."

Tiếng giày cao gót của Ứng Ẩn vang lên hai lần, đã có người giúp việc ra đón, trên tay bưng một đôi giày nữ mới tinh bằng da mềm: "Cô Ứng, không biết cô có muốn đổi sang đôi giày thoải mái hơn để đi lại không?"

Ứng Ẩn liếc nhìn Thương Thiệu, anh nhẹ gật đầu: "Đợi em."

Cô theo người giúp việc vào tiền sảnh, ngồi xuống một chiếc ghế mềm. Người giúp việc nửa ngồi xuống: "Tôi giúp cô thay giày."

Người giúp việc nhẹ nhàng nâng chân và mắt cá chân của Ứng Ẩn lên, tháo đôi giày cao gót tám phân ra khỏi chân cô, trước khi thay giày mới, Ứng Ẩn hỏi: "Cô có tất dùng một lần không?"

"Cô yên tâm, đôi giày này là mới tinh và chỉ dành riêng cho cô." Người giúp việc mang giày vào chân cô: "Đôi giày này thích hợp để

đi chân trần ở nhà, rất thoải mái và thoáng khí, như thể nó biết thở vậy."

Ứng Ẩn không nhịn được cười: "Cô nên làm nhân viên bán hàng ở quầy hàng xa xỉ."

Người giúp việc cũng cười với cô: "Cảm ơn lời khen, cô đứng lên thử xem có vừa chân không?"

Ứng Ẩn đứng lên đi vài bước, cảm thấy không thể tin được: "Thật đấy, chân tôi size 37.5, rất khó để tìm được đôi giày vừa."

Người giúp việc không nói nhiều, hai tay khẽ chắp lại trước ngực, hơi cúi đầu: "Cô thấy thoải mái là tốt, cậu chủ đang đợi cô ngoài cửa."

Ứng Ẩn đổi giày, khí thế ban đầu không còn sắc bén nữa, toàn thân trở nên thư thái và thoải mái hơn, có thể cảm nhận được cô đang chìm đắm trong sự thoải mái.

Thương Thiệu mỉm cười dịu dàng: "Thoải mái rồi chứ?"

"Ừ." Cô đáp lại mạnh mẽ.

"Đi lối này." Thương Thiệu nghiêng người nhường đường, để Ứng Ẩn đi bên cạnh anh.

Anh không dẫn cô vào trong nhà, trước tiên đi dạo bên ngoài, giới thiệu với cô: "Nơi này ban đầu là một công viên hải dương nhưng phần lớn các khu vực đã bị tháo dỡ, hiện chỉ còn lại trung tâm bảo vệ động vật và trung tâm nuôi dưỡng mà em vừa thấy. Hàng ngày sẽ có người đến làm việc nhưng em không cần lo lắng, họ thường không đến đây."

"Toàn bộ khu vực này là một mặt cắt của vách đá, có một con đường mòn dẫn xuống núi, có thể ngắm biển có một bãi cát nhỏ nhưng không thể bơi được. Nếu em thích bơi, ở tầng hai có hồ bơi

vô cực, ngoài ra ở vườn sau cũng có một hồ bơi nữa, lát nữa em sẽ thấy."

Đi qua khu vườn trước mất một lúc. Đến phía bên hông, Thương Thiệu chỉ vào một công trình trắng hình vuông cắt chéo: "Đây là khu nhà cá mập voi nguyên gốc của công viên hải dương, tôi đã giữ lại, từ trong nhà cũng có thể đi qua, phía dưới là nhà hàng hải cảnh và phòng ngắm biển."

Ứng Ẩn: "...Ồ?"

"Sao vậy?" Thương Thiệu hỏi thản nhiên.

"Không có gì..." Ứng Ẩn nuốt lấy sự kinh ngạc, hỏi: "Tại sao anh giữ lại khu nhà cá mập voi?"

"Vẫn đang sử dụng."

"Nuôi cá sao?"

"Nuôi cá."

"Anh Thương ngay cả bể cá cũng lớn hơn người khác." Ứng Ẩn nói đùa, cô theo bước chân của Thương Thiệu đi vào khu nhà.

Thương Thiệu cười, trông có vẻ tâm trạng tốt, "Ừm" một tiếng, "Em nói đúng."

Vào trong khu nhà, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, ánh sáng đẹp buổi chiều bị chắn ngoài tòa nhà, thay vào đó là một màu xanh thẫm yên tĩnh và dịu dàng. Ánh sáng được phân bổ rõ ràng một cách chuyên nghiệp, toàn bộ không gian có cảm giác như những gợn nước lăn tăn, phản chiếu trên bức tường trắng tinh, có góc bo tròn.

"Tôi dẫn em gặp một người bạn."

"Ở đây?" Ứng Ẩn ngạc nhiên một chút rồi sau đó hiểu ra, chắc là con cá anh nuôi hoặc là đàn cá nhiệt đới, có lẽ là một con ếch cây sặc sỡ.

Thương Thiệu gật đầu, nói "đợi chút", rồi cởi áo vest, khoác lên vai Ứng Ẩn: "Ở đây lạnh, mặc thêm vào."

Ứng Ẩn nắm chặt cổ áo vest, lại thấy anh từ túi quần tây lấy ra hộp thuốc lá bằng sứ trắng, hỏi theo lệ thường: "Em có phiền không?"

Ứng Ẩn lắc đầu. Thực ra cô khá thích mùi thuốc trên tay anh, khác với người khác, mùi hương ấm áp.

Lại nhớ đến nụ hôn trong xe.

Trong khoảnh khắc ấy, hương thơm của thuốc lá trên môi anh cũng rất nhạt nhưng mạnh mẽ lan tỏa khắp hơi thở của cô.

Thương Thiệu ngậm điếu thuốc, nghiêng đầu bật lửa, ngọn lửa trong lòng bàn tay chiếu sáng khuôn mặt anh.

Hút một hơi, anh nhớ ra và hỏi: "Em có sợ những thứ lớn không? Bạn của tôi... có chút lớn."

Ứng Ẩn vừa mới nghĩ về nụ hôn của anh, lúc này lại nghĩ đến "bạn" và "lớn", suy nghĩ không cẩn thận trượt dốc, những ý nghĩ không trong sáng đổ xuống.

Cứu với! Một cô gái trong sáng lại nghĩ gì thế này!

Trong ánh sáng xanh thẫm, ánh mắt của Thương Thiệu đầy tìm hiểu và sâu sắc: "Câu hỏi này cần em phải thể hiện sự phiền muộn mạnh mẽ vậy sao?"

Ứng Ẩn cúi đầu tránh ánh mắt anh, giọng điệu có phần không tự

nhiên: "Tôi không sợ những thứ lớn... lớn một chút cũng không sao."

Thương Thiệu: "..."

Sao lại nghe kỳ lạ vậy? Ứng Ẩn ngẩng đầu, nhanh chóng bổ sung nhưng lời nói càng che đậy càng lộ liễu: "Ý tôi là bạn anh có lớn cũng không sao!"

Thương Thiệu bất đắc dĩ thở ra một hơi khói, cười một tiếng: "Em đừng nói nữa, nói thêm tôi sẽ nghĩ sai."

Ứng Ẩn: "..."

Cô xấu hổ cắn môi giận dữ, như bị sỉ nhục.

Thương Thiệu bị cô nhìn chằm chằm không biết làm sao, đành phải giơ tay nửa chừng, mỉm cười với vẻ xin lỗi: "OK, lỗi của tôi."

Anh như chịu thua cô nhưng tư thế cầm điếu thuốc của anh lại mang phong thái ngạo mạn, nụ cười vẫn còn trên mặt, rõ ràng vẫn đang cười nhạo cô.

Ứng Ẩn hừ lạnh một tiếng, biểu cảm trên mặt rất sống động: "Anh Thương cũng không khác gì đàn ông khác."

"Em mắng tôi à?" Thương Thiệu giọng trầm thấp, mỉm cười: "Hôm nay gan to vậy? Vừa đóng cửa xe vừa mắng tôi, không sợ tôi trả thù à?"

Ứng Ẩn nhất thời không đáp được, đứng yên tại chỗ nhìn anh chằm chằm một lúc, đột ngột bước lên một bước ôm eo anh.

Thương Thiệu cả biểu cảm lẫn cơ thể đều cứng lại, anh nâng tay, không biết nên đặt lên người cô hay không. Cúi đầu xuống, thấy cô ôm chặt không rời, không khỏi hỏi khẽ: "Đây là làm gì?"

"Trả thù anh, lãng phí tiền của anh." Ứng Ẩn trả lời trang trọng: "Một triệu trong ba mươi phút, một giây năm nghìn năm trăm năm mươi lăm, bây giờ đã mười giây rồi."

Sự trả thù của cô là ngẫu hứng mang theo sự giận dữ không quan tâm. Nhưng cô lại làm rất nghiêm túc, hai cánh tay mảnh khảnh ôm chặt quanh eo anh, như sợ anh thoát ra nên dùng rất nhiều sức.

Lúc này Thương Thiệu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi được cài cẩn thận trong quần tây, Ứng Ẩn ôm eo anh, chỉ cảm thấy xúc cảm của cơ bắp và xương săn chắc, tràn đầy sức mạnh.

Cô đỏ mặt.

Trên cổ tay trái chiếc đồng hồ nam rộng lớn, kim giây di chuyển nhanh mà chậm.

"Hai mươi giây." Cô ấy nhắm mắt đếm thầm.

"40 giây," cô ấy đầy tự hào.

"1 phút," cô ấy với tư thế của người chiến thắng.

Thương Thiệu: "..."

"Hôm nay tạm dừng ở đây," Ứng Ẩn ngẩng đầu lên, "Anh Thương là người giữ lời. Sau này anh hung dữ với tôi, tôi sẽ lãng phí tiền của anh."

Cô ấy như thế này khiến Thương Thiệu cảm thấy vào lúc này không hôn cô ấy thật không phải là đàn ông.

Anh siết chặt eo cô, ánh mắt vô cảm nhưng giọng nói lại vô cùng trầm: "Sao em lại thông minh thế?"

Ứng Ẩn tin chắc anh không thật lòng khen cô, nhưng cô đối diện với ánh mắt anh, nhẹ nhàng nuốt nước bọt.

Điếu thuốc vừa châm vẫn còn cháy, khói trắng lan tỏa trong không khí lạnh, che phủ gương mặt khó đoán của anh.

Sau vài giây, Thương Thiệu nheo mắt, tay kẹp điếu thuốc nâng lên nhẹ nhàng vuốt má Ứng Ẩn, giọng nói trầm thấp nhưng lơ đễnh: "Tôi có nhiều tiền lắm, để tôi dạy em cách lãng phí nhanh hơn."

Tim Ứng Ẩn thắt lại, mi mắt nâng lên nhìn vào mắt anh, chỉ trong vài giây cô đã không chịu nổi nữa, cúi đầu nhìn vào môi anh đang gần sát bên.

Mũi cô bị mùi thuốc của anh chiếm đầy.

Cô nhẹ nhàng quay mặt đi, chân tay yếu đuối, biết chuyện gì sắp xảy ra.

Khi cô nhắm mắt lại, Thương Thiệu đã hôn cô.

Chiếc áo vest từ vai cô trượt xuống đất, Ứng Ẩn kêu một tiếng, trọng tâm đột nhiên bay lên—Thương Thiệu bế cô lên, đè mạnh cô lên tường.

Bức tường lạnh lẽo, cái lạnh thấm qua áo sơ mi lụa thấm vào tận xương cô khiến cô run rẩy không ngừng. Cô gần như không đứng vững, mông bị cánh tay anh giữ chặt, dưới chiếc váy bút chì, đôi chân dài của cô chỉ có thể căng đầu ngón chân, yếu ớt và gắng sức nâng lên, eo cô rơi vào cánh tay anh, sức mạnh khiến cô gần như gãy đôi.

Nhưng sự hung bạo không nơi nào sánh bằng cách anh hôn cô.

Nụ hôn của anh mạnh mẽ, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để đáp lại, mút, cắn, liếm, cuốn lấy, kéo giật, không giống như đêm qua do

cảm xúc khống chế, không giống buổi chiều thong thả, mà là một sự chiếm hữu mãnh liệt đầy hormone.

Ứng Ẩn bị anh hút đến đau lưỡi, hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ anh, vuốt ve mái tóc đen của anh, không biết là đẩy anh về phía mình hay là tựa vào anh.

Cơ thể anh dưới áo sơ mi nóng bức.

Trái tim cô đập thình thịch trong mềm mại, cho đến khi cô nghĩ mình sẽ chết vì tim đập mạnh, một tiếng "tách" nhỏ vang lên, chiếc móc áo sơ mi của cô bị anh tháo ra bằng một tay dễ dàng.

Hơi thở của cô được giải thoát, sự mềm mại của cô cũng được thả ra.

Nhưng nụ hôn này dừng lại ngay lúc này, Thương Thiệu tỉnh lại, Ứng Ẩn cũng tỉnh lại, một người mắt sâu, một người mắt đỏ, một người nuốt nước bọt khó nhịn, một người thở dốc.

Nhịp thở từ gấp gáp dần dần chậm lại, Thương Thiệu bình tĩnh lại rồi thả tay từ lưng Ứng Ẩn xuống, để cô nhẹ nhàng đặt chân xuống đất.

Ứng Ẩn bị anh làm cho mềm nhũn, chân không còn sức, vừa chạm đất đã mềm nhũn, được anh nhanh tay đỡ lấy.

Anh lại đẩy cô vào tường.

Thương Thiệu thở dài, đôi mắt mệt mỏi nhìn cô, sau một lúc lâu, cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi cô.

"Xin lỗi."

Ứng Ẩn cúi đầu, vùi mặt vào ngực anh, hai cánh tay dài vòng ra sau, im lặng cài lại móc áo.

Cài mãi không được.

Cô sắp khóc.

Người gì thế này!

Thương Thiệu im lặng một lúc: "...Em có cần tôi giúp không?"

"Không cần!" Cô nói giọng đầy mũi, cắn môi, cố nhịn nước mắt, bận rộn một lúc, cuối cùng cũng khó khăn cài lại được móc áo.

Lại vùi mặt vào ngực anh một lúc, khi ngẩng lên, Ứng Ẩn nước mắt lưng tròng.

Thương Thiệu dừng lại một chút, anh vuốt mặt cô, ngón tay cái chạm nhẹ vào đôi mắt mềm mại ướt át của cô: "Sao lại khóc?"

Ứng Ẩn cố nhịn sự khó chịu không thể nói ra, đôi môi bị anh hôn đến sưng lên, bướng bỉnh như muốn khóc.

Thấy cô im lặng, một luồng nhiệt nóng bức lại dâng lên từ sâu trong cơ thể, Thương Thiệu với tay, tháo hoàn toàn cà vạt.

"Tất cả là lỗi của tôi, tôi thất hứa,...thấy sắc sinh lòng, làm điều xằng bậy,... quấy rối em."

"Thấy sắc sinh lòng" không phải là một từ tốt, "quấy rối" chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh, đủ thấy anh tự kiểm điểm đến mức nào.

Ứng Ẩn cúi đầu, khóe môi hơi nhếch lên.

"Anh giàu như vậy, một triệu với anh chẳng là gì, lần sau anh vẫn dám làm."

Cô nói có lý.

Một triệu một nụ hôn không hề có sự ràng buộc. Anh muốn hôn thì hôn, trên thế giới này bất kỳ thứ gì có giá anh đều có thể dễ dàng có được.

Thương Thiệu nghĩ một lúc, giọng trầm nhưng trang trọng: "Thực sự sẽ không có lần sau, nụ hôn của em không nên có giá, tôi cũng không nên cưỡng ép."

Anh vuốt tóc Ứng Ẩn: "Đi nào, tôi dẫn em đi ký hợp đồng."

"Không gặp bạn anh à?"

"Hôm nay có lẽ không phải là lúc thích hợp."

Anh cúi xuống nhặt chiếc áo vest rơi trên đất, sau một tiếng thở dài dài thay đổi ý định: "Cô Ứng, hay là em đi trước, tôi nghĩ tôi cần ở một mình với bạn mình một lúc."

Ứng Ẩn gật đầu, hai người chia tay mỗi người đi một hướng.

Trong cửa sổ ngắm cảnh biển rộng 20 mét, con cá mập voi khổng lồ một mình bơi tự do, trước cửa sổ chỉ có một chiếc ghế xếp cổ, màu bạc của kim loại bị màu xanh đậm ở đây chiếm lấy, trông lạnh lẽo và cô đơn.

Thấy có người đến, cá mập voi ngừng bơi, chỉ vẫy đuôi rồi dừng lại trước ghế xếp.

Người đàn ông trước mắt nó chưa bao giờ xuất hiện lộn xộn như vậy, áo vest cầm trong tay, gần như kéo lê, áo sơ mi thường ngày phẳng phiu bị anh làm nhàu nhĩ không ra hình.

Điều quan trọng nhất là, cà vạt của anh cũng lỏng lẻo, yết hầu nhấp nhô theo từng lần nuốt nhẹ.

Khi tiến đến gần, anh ta vắt áo vest lên lưng ghế một cách tùy tiện rồi lấy hộp thuốc lá từ túi quần ra.

Chỉ còn lại một điếu cuối cùng nhưng Thương Thiệu không do dự, châm lửa hít một hơi, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Cá mập voi nhìn anh ngồi xuống ghế, một tay vắt lên lưng ghế, tay kia kẹp điếu thuốc, khuôn mặt im lặng không vui.

Anh không phải là người thiếu tự chủ, ít nhất trong mối quan hệ với bạn gái cũ Du Hạ Hạ, anh luôn giữ đủ sự lịch thiệp và kiềm chế. Anh và Du Hạ Hạ là một cặp thật sự, không có lý do gì khi bên Ứng Ẩn, người chỉ vừa mới quen vài ngày và là bạn gái hợp đồng, anh lại không thể kiềm chế được.

Sau khi hút hết điếu thuốc, Thương Thiệu đứng dậy đi thẳng từ một lối khác trở lại trung tâm ngôi nhà.

Áp điện thoại vào tai, anh ra lệnh cho chú Khang: "Đưa cô Ứng đến thư phòng, hợp đồng đã chuẩn bị xong chưa? Giúp tôi bổ sung vài điều khoản."

Khi đến thư phòng trên tầng hai, Ứng Ẩn đã ở đó. Trước khi rời khỏi phòng cá mập voi, cô đã vào nhà vệ sinh cẩn thận xem xét lại mình.

Khuôn mặt trong gương có chút rối loạn, sự rối loạn này toát ra từ ánh mắt, đôi tai và đầu mũi hơi đỏ, đôi môi nhòe đi, người ngoài nhìn vào là biết ngay đã có chuyện gì xảy ra.

Ứng Ẩn rửa mặt bằng nước lạnh, làm sạch hết sắc đỏ trên mặt.

Khi Thương Thiệu và chú Khang gặp cô, cô đã trang điểm lại chỉnh chu trở lại.

"Cô Ứng, đây là hợp đồng." Chú Khang đưa cô một tờ giấy mỏng:

"Có hai bản, chúng tôi sẽ công chứng, sau khi công chứng sẽ có hiệu lực pháp lý."

Ứng Ẩn không ngờ rằng chuyện này lại nghiêm túc đến vậy.

Cô đọc nhanh các điều khoản, tai nghe chú Khang giới thiệu: "Sau khi ký hợp đồng, hôm nay sẽ thanh toán trước ba mươi phần trăm, tức là ba ttrăm riệu, thời hạn hợp đồng là một năm, khi hợp đồng được thực hiện đến nửa năm, sẽ thanh toán tiếp ba mươi phần trăm nữa, tức là tổng cộng sáu mươi phần trăm, phần còn lại sẽ được thanh toán sau khi kết thúc hợp đồng."

Ứng Ẩn gật đầu, không ngẩng lên nhìn Thương Thiệu.

"Xét đến việc em là ngôi sao," Thương Thiệu chậm rãi mở miệng: "Hẹn hò với tôi sẽ có rủi ro bị lộ, những tổn thất từ mối quan hệ sẽ được bù đắp bằng các nguồn lực như đại diện, đầu tư, giải thưởng, bất kỳ thứ gì em cần."

"Em không cần." Ứng Ẩn trả lời nhanh chóng.

Thương Thiệu mỉm cười, giọng không thể coi là không dịu dàng: "Đó là điều em xứng đáng nhận được, chuyện làm ăn là làm ăn, không cần khách sáo với anh."

Quả là... chuyện làm ăn.

Rõ ràng vừa rồi còn không thể kiềm chế nổi mà hôn cô say đắm, bây giờ đã là "không cần khách sáo."

"Trong thời gian hợp đồng, cô không cần thực hiện bất kỳ nghĩa vụ thân thể nào với anh Thương, anh Thương cũng không thể dùng hợp đồng để ép buộc cô tiếp xúc thân thể, nếu vi phạm, cô có quyền chấm dứt hợp đồng ngay lập tức và chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ thù lao." Chú Khang tiếp tục nói.

Có lẽ vì giọng ông quá lịch sự nên càng làm cho mọi thứ trở nên vô tình. Nhưng cách ông nói, thực ra cũng khá dịu dàng.

Ứng Ẩn nghĩ đó là lỗi của cô, sao có thể trách ông được?

Cô gật đầu đáp "Ừm."

"Việc cô cần làm chỉ là trong những dịp cần thiết, đi cùng anh Thương với tư cách bạn gái, ngoài ra chúng tôi không quy định số lần."

Lúc này, Ứng Ẩn ngẩng đầu, cười với chú Khang: "Tự do thật."

Anh thậm chí không yêu cầu gặp mấy lần mỗi tuần.

Cô không biết, đây là điều Thương Thiệu vừa mới bảo chú Khang bổ sung.

Thương Thiệu không hiểu tại sao cô không nhìn anh, như thể người ký hợp đồng với cô là chú Khang, người mà cô phải thực hiện hợp đồng cũng là chú Khang.

Anh nhìn Ứng Ẩn đầy ẩn ý, gọi tên cô: "Ứng Ẩn."

Ứng Ẩn quay đầu lại, Thương Thiệu cảm thấy thoải mái hơn nhưng vẫn nghiêm túc hỏi: "Em còn gì cần bổ sung không?"

"Không có." Ứng Ẩn không nhìn lại hợp đồng, giọng nhẹ nhàng: "Ký đi."

Chú Khang mở bút máy đưa cho cô, rồi mở hộp mực đỏ bên cạnh.

Ứng Ẩn điền số chứng minh thư, tên, ký tên và ngày tháng rồi lăn dấu vân tay.

Hai bản hợp đồng, cả hai bên cùng ký, mọi thứ diễn ra nhanh chóng

và trật tự trong im lặng.

Sau khi ký xong, Ứng Ẩn nhìn Thương Thiệu, nụ cười rạng rỡ trên môi: "Cảm ơn anh Thương đã cho em một vụ làm ăn béo bở như vậy."

Nghe cô nói, Thương Thiệu cau mày nhẹ, trước khi điền nốt số chứng minh của mình, anh dừng bút ngước nhìn cô: "Ứng Ẩn, nếu em cảm thấy có gì không thoải mái, hãy nói với tôi."

"Không, em thấy rất tốt, những gì cần cân nhắc anh Thương đều đã cân nhắc giúp em rồi, rất chu đáo, em rất yên tâm."

Cô vô thức, cứng nhắc chơi với cây bút Montblanc, vặn mở và đóng lại ống mực nhiều lần.

Thương Thiệu tiếp tục ký phần còn lại.

Ứng Ẩn nghe tiếng ngòi bút trên giấy, ngẩng đầu, mắt sáng, môi cười, giọng nhẹ nhàng, ngây thơ và thảnh thơi hỏi: "Vậy... nghĩa là, em chỉ cần đợi khi nào anh Thương cần thì tìm em, đúng không?"

Câu hỏi vừa dứt, một lúc không có câu trả lời nhưng tiếng bút dừng lại.

Thương Thiệu đóng nắp bút, đưa hợp đồng ra.

Ngay khi Ứng Ẩn sắp nhận, anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt đầy ẩn ý nhưng không chớp mắt mà vò tờ giấy trong tay.

Chú Khang không biểu lộ chút ngạc nhiên, chỉ nhìn ra khung cửa sổ xanh mướt, vẻ thản nhiên như không liên quan.

Khu rừng này được xây dựng với chi phí lớn, vào buổi tối con đường quanh co yên tĩnh bắt đầu phủ sương, lan tỏa giữa những cây thẳng đứng ánh hoàng hôn vẫn dịu dàng bao phủ.

"Anh Thương... có ý gì?" Ứng Ẩn ngập ngừng hỏi, nụ cười trên môi gần như không giữ được.

Anh hối hận rồi sao?

"Tôi hối hận rồi." Thương Thiệu bình tĩnh nói.

Ứng Ẩn thở phào, mím môi: "Vậy à?"

"Nếu đã bỏ ra nhiều tiền như vậy, tôi nên gặp em bất cứ khi nào tôi muốn."

Giọng Thương Thiệu trầm thấp và chậm rãi: "Nhưng xét đến việc rôi rất bận, vậy một tuần ba lần, mỗi lần không dưới một giờ—"

Anh ngước mắt nhìn cô, lơ đãng: "Em có ý kiến gì không?"

Chương 26: Một người nghiệp dư không gả được vào nhà giàu

Hơn chín giờ, Ứng Ẩn mang hợp đồng có chữ ký tay của Thương Thiệu về nhà.

Điều khoản trong hợp đồng mới quy định rằng cô phải gặp Thương Thiệu ít nhất ba lần một tuần, mỗi lần không được dưới một giờ không tính thời gian đi lại. Xét đến tính chất công việc của cô, rất có khả năng sẽ phải tham gia đoàn phim vài tháng, do đó áp dụng chế độ linh hoạt, những ngày thiếu sẽ được bù vào lúc nghỉ.

...Rất nghiêm ngặt, có thể coi là hợp đồng lao động.

Tuấn Nghi và Đình Văn đang xem phim hài trong phòng chiếu, cả hai nằm trên sofa cười rộn ràng, vừa thấy Ứng Ẩn đẩy cửa bước vào đều nhảy lên: "Cứ tưởng hôm nay chị không về nữa!"

Ứng Ẩn đá bỏ dép, "Không về thì ngủ ở đâu? Khiêm tốn chút đi."

Tuấn Nghi dời sang bên, để chỗ trống ở giữa cho Ứng Ẩn: "Là Cảng 3 đưa chị về à?"

"Không phải."

"Anh Thương lại không tự mình đưa chị về." Tuấn Nghi phàn nàn.

"Em tưởng anh ấy rảnh như em à?" Ứng Ẩn giật lấy khoai tây chiên nhai một cách lơ đễnh.

Huống hồ ký xong hợp đồng nhận ba trăm triệu, cô bỗng thấy hơi ngại ngùng.

Ăn của người, cầm của người, đã nhận tiền thì mối quan hệ giữa họ trở thành quan hệ thuê mướn, anh thật sự trở thành ông chủ của cô, lời nói cũng tự nhiên giảm đi ba phần khí thế.

Lúc ăn cơm suýt chút nữa cô đứng bên cạnh rót trà, gắp thức ăn cho anh, cho đến khi Thương Thiệu đặt đũa xuống rồi lạnh lùng nói: "Em bình thường chút."

Ăn xong, cô cùng anh ra vườn sau dạo bộ. Gió biển mát mẻ, trong rừng có hương thơm, không khí rất thích hợp, nhưng có lẽ sự mất kiểm soát trong viện cá voi quá ngượng ngùng nên cả hai đều rất im lặng.

Đi được nửa giờ, Ứng Ẩn yếu ớt muốn nói lại thôi: "Anh Thương..."

Thương Thiệu: "Em nói đi."

"1 tiếng hôm nay... tính là làm việc không?"

Thương Thiệu: "..."

Anh không ngờ suốt dọc đường thấy cô trầm tư, hóa ra chỉ là đang tính toán chuyện này.

Ứng Ẩn vặn vẹo ngón tay: "Bởi vì hai tuần tới có hai buổi tiệc, nếu không tính là làm việc thì..."

Dưới ánh trăng mờ ảo, Thương Thiệu không đợi cô nói xong, liếc cô một cái: "Rất thiệt thòi sao?"

"..."

"Có cần tôi sắp xếp một cái máy chấm công cho em không?"

Ứng Ẩn đối đãi với anh khách khí, dùng giọng của nhân viên nói với sếp: "Không cần đâu, em tin anh Thương, hơn nữa chú Khang chắc sẽ ghi lại."

Thương Thiệu im lặng hai giây, quay người bước đi: "...Đi thôi."

"Hả?"

Thương Thiệu tăng giọng: "Em có thể về rồi."

Ứng Ẩn nghe ra, chắc hẳn cô lại khiến anh không vui.

Cô có làm cụt hứng của anh không?

Về đến nhà, Thương Thiệu quả nhiên không nói lời tạm biệt với cô, anh chỉ bảo chú Khang sắp xếp xe đưa cô về, rồi không có gì thêm.

Xe đưa Ứng Ẩn rời đi, cô ngoái đầu nhìn biệt thự lớn, đèn sáng trưng trong thư phòng tầng hai, từ tầm nhìn qua cửa sổ lớn, cô thấy anh cúi đầu đứng sau bàn, một mình lạnh lùng tập viết thư pháp.

Trên màn hình phòng chiếu, bộ phim hài đang đến đoạn kết hạnh phúc.

Ứng Ẩn nhai khoai tây chiên rất chậm.

Không biết vì sao hình ảnh anh một mình tập viết thư pháp cứ mãi quanh quẩn trong đầu cô. Thư phòng của anh rất lớn, cửa sổ kéo dài hàng chục mét, chiếc bàn đặt ở giữa, xung quanh trống trải cô quạnh.

"Đình Văn." Cô gọi Trang Đình Văn.

"Gì?"

"Anh Thương luôn một mình như vậy sao?"

Đình Văn bây giờ đối mặt với cô tâm trạng rất phức tạp.

Ở mức độ nào đó, Thương Thiệu được coi là thần tượng của cô ấy, không ai trong gia tộc không ngưỡng mộ và tôn trọng anh, bây giờ anh lại chơi đùa với ngôi sao nữ khiến lòng Đình Văn ngập tràn cảm giác thế giới sụp đổ.

...Thôi thôi, người lớn đều có nhu cầu riêng, không có gì khác biệt.

"Anh Thương khi ở Hồng Kông, bạn bè người thân đều ở bên cạnh, bây giờ đến Ninh Ba ngoài quản gia và người hầu từ Hồng Kông đi cùng không có ai thân quen nên trông mới như vậy." Trang Đình Văn trả lời, "Hơn nữa anh ấy bận rộn công việc, rất ít có thời gian cho riêng mình."

"Trước đây ở Hồng Kông, anh ấy sống như thế nào?"

"Thường xuyên công tác. Công việc của Thương Vũ rất rộng, lại đều là hợp tác cấp cao nên thường xuyên đi công tác, còn có các diễn đàn, hội nghị, đôi khi ở trụ sở tại Singapore, hoặc Nam Mỹ, châu Phi ba đến năm tháng, hiếm khi nghỉ vào cuối năm."

Trình Tuấn Nghi "wow" một tiếng: "Đình Văn, cô hiểu rõ anh ấy quá."

Lý do của Trần Hữu Hằng lúc nào cũng hữu ích. Trang Đình Văn ôm gối, nhún vai: "Vì GC là đối tác thân cận nhất của gia đình Thương ở Ninh Ba nên nghe nhiều cũng biết thôi."

"Anh ấy bận vậy, không có thời gian cho bạn gái sao?"

Trang Đình Văn cười một tiếng, nhìn Ứng Ẩn trêu chọc: "Chị sợ anh ấy không có thời gian cho chị à?"

Ứng Ẩn đỏ mặt, bốc một nắm khoai tây chiên phủ nhận: "Không phải, tất nhiên không phải, chị không phải bạn gái của anh ấy."

Trang Đình Văn cũng nghĩ vậy, cô và Thương Thiệu chắc chỉ là quan hệ tiền bạc đơn thuần, chưa dính đến tình cảm - ít nhất hiện tại chưa dính.

"Anh ấy có thời gian, nếu không có cũng sẽ cố gắng tìm ra." Trang Đình Văn giọng điệu tùy ý: "Tất nhiên, em chỉ nghe nói, chưa tận mắt thấy."

"Không biết anh Thương yêu đương như thế nào?" Tuấn Nghi ngẩng mặt lên, như đang cố tưởng tượng.

"Ừm..." Trang Đình Văn nhớ lại một chuyện: "Bạn gái của anh ấy thích pháo hoa, năm ngoái màn pháo hoa mừng năm mới ở Vịnh Victoria đẹp và long trọng chưa từng có, toàn bộ vịnh có hàng chục ngàn người xem, nhưng họ không biết đó thực ra là anh ấy vì cô ấy mà dựng lên."

Tuấn Nghi trùng mặt xuống vì cô nhận ra những câu chuyện này ngoài tầm tưởng tượng của cô.

Thực ra cô ấy vẫn có thể tưởng tượng ra sự hoành tráng, đẹp đẽ ấy, nước biển Vịnh Victoria dịu dàng, tiếng chuông năm mới trang nghiêm và xa xăm, bầu trời được chiếu sáng bởi dòng ánh sáng vàng và pháo hoa màu hồng tím, chiếu sáng mọi đôi mắt ngước nhìn kinh ngạc bên dưới.

Nhưng Trình Tuấn Nghi không thốt lên kinh ngạc mà trong lòng thắt lại, lặng lẽ nhìn Ứng Ẩn.

"Gì vậy?" Trang Đình Văn cười hỏi: "Thật ra cũng không đắt lắm, chỉ vài triệu thôi." Cô liếc nhìn Ứng Ẩn, giọng điệu dịu dàng: "Không bằng một nửa chiếc nhẫn của chị."

Nụ cười của Ứng Ẩn như mặt nạ dính chặt hai mặt keo, cô "Ừ" một tiếng, "Đúng vậy, ngốc thật, tại sao phải bắn pháo hoa? Nếu là chị, chỉ cần trang sức và tiền."

Tuấn Nghi thở phào nhẹ nhõm, kéo Ứng Ẩn đứng dậy: "Chị nên đi ngủ, vài ngày nữa phải đến chỗ Chử An Ni thử trang phục, cẩn thận bị phù!"

Ứng Ẩn để cô kéo lên phòng rồi ngoan ngoãn đi tắm.

Cởi áo ngực ren trắng, trong đầu cô không ngăn được hình ảnh bàn tay của anh.

Đôi tay như xương quạt ngọc, rõ ràng thon dài.

Rõ ràng là đôi tay cấm dục, nên cầm bút, nên viết chữ đẹp, ký séc chứ không phải cởi quần áo phụ nữ.

Tắm xong lên giường, Ứng Ẩn không có chút buồn ngủ nào, lúc thì nghĩ đến hình ảnh anh tập thư pháp một mình, lúc thì nghĩ đến pháo hoa ở Vịnh Victoria.

Cô vừa rồi không nói, đêm giao thừa năm ngoái, cô cũng ở Vịnh Victoria, cô và mẹ đi mua sắm. Ứng Phàm mang túi mua sắm xa xỉ đứng trước cửa hàng, đuôi mắt có nếp nhăn được pháo hoa chiếu sáng lấp lánh.

Bà nói: "Pháo hoa đẹp quá."

Ứng Ẩn đeo khẩu trang ngẩng đầu nhìn cùng bà, bầu trời náo nhiệt như vậy.

Thì ra cô đã từng ngước nhìn tình yêu của anh, cô chỉ là một trong hàng trăm ngàn người trong sự lãng mạn của anh.

Nửa tiếng sau, Ứng Ẩn từ bỏ cố gắng ngủ, gọi điện cho quản lý

Mạch An Nghiêm.

Mạch An Nghiêm nhận điện thoại giữa đêm, phản ứng đầu tiên là mở Weibo xem tin nóng, một mặt do dự hỏi: "...Có... chuyện gì xảy ra à?"

"Chưa."

"Chưa..." Mạch An Nghiêm mặt vô cảm, hỏi rất thạo: "Cô muốn nói gì?"

"Tôi đang yêu."

Mạch An Nghiêm: "..."

Mặc dù nhiều nghệ sĩ sẽ giấu chuyện tình cảm với công ty, để quản lý và toàn bộ cư dân mạng cùng lúc biết qua tin nóng nhưng đó không phải cách làm thông minh. Ngoài việc gặp rắc rối trong quan hệ công chúng và phải trả tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ, không có lợi ích nào khác.

"Cô chủ à." Mạch An Nghiêm thở dài, không quá giận dữ, mà mệt mỏi nói: "Chắc không phải Tống Thời Chương đúng không."

"Sao anh biết?"

"Sao tôi biết?" Mạch An Nghiêm cười giận: "Lần trước Tống Thời Chương tặng cô bộ Hayworth, mặc dù tin nóng không hay nhưng hình ảnh nổi bật, An Ni vốn có tám phần tự tin mượn một bộ khác lại không làm được, nghe nói Tống Thời Chương đã dặn dò bên Hayworth."

Ứng Ẩn im lặng nghe, không quá ngạc nhiên: "Ngày mai tôi đến chỗ An Ni xem bộ khác. Tôi đã nói rõ với Tống Thời Chương, sau này sẽ không tham dự thảm đỏ và tiệc của anh ta."

"Thảo nào." Mạch An Nghiêm hừ một tiếng: "Cô ra mắt mười hai năm không gây chuyện, một lần gây chuyện lại lớn, tôi nên nói gì?"

Mạch An Nghiêm và Ứng Ẩn cũng coi như gặp nhau khi cô mới vào nghề, khi đó cô mới ra mắt, anh vẫn là một quản lý nhỏ. Đi cùng cô suốt chặng đường, anh hiểu rõ tính cách của cô hơn ai hết.

Cô rất thông minh, biết buông bỏ, làm ngôi sao như thế nào, tận hưởng ánh đèn sân khấu, cũng phải chấp nhận tất cả những điều không như ý phía sau. Tiệc tùng, buổi họp mặt, cô luôn sẵn sàng tham dự, vừa có thể giữ khí chất vừa có thể hạ mình.

Thực ra sự lấy lòng, tán dương, nịnh bợ của cô đều là bề ngoài giả tạo, ai cũng biết cô đang diễn. Nhưng cô là một người kiêu hãnh và xinh đẹp như vậy, chịu diễn là một sự nhạy bén và phục tùng khiến người ta hài lòng.

Việc cô quyết tâm gây thù với Tống Thời Chương hoàn toàn ngoài dự đoán của Mạch An Nghiêm.

"Anh ta không làm gì đâu." Ứng Ẩn nhún vai, kẹp điện thoại giữa vai và tai, lật cuốn sách ảnh toàn màu, "Cùng lắm là báo với đoàn phim khiến tôi gặp khó khăn chút."

Giọng cô thờ ơ nhưng Mạch An Nghiêm thì gần như bùng nổ: "Cái gì gọi là "cùng lắm"? Khiến cô gặp khó khăn chút, vậy chưa đủ sao?! Hai năm nay lưu lượng của cô luôn giảm, hợp đồng Greta hết hạn, tại sao chỉ gia hạn một danh hiệu đại sứ nước hoa, cô không biết sao? Lúc này lại gây thù với Tống Thời Chương," Mạch An Nghiêm lắc đầu, thở dài: "Thật lòng mà nói, Ẩn Ẩn, tôi không hiểu cô, cô luôn thông minh và chịu đựng."

"An Nghiêm, cách kinh doanh của anh đã đẩy thầy Khả đi nhưng sau khi anh ấy hủy hợp đồng với anh lại có rất nhiều phim mời không cần lên hotsearch bị mắng. Con đường thầy Khả đi được tại sao tôi không đi được?" Ứng Ẩn bình tĩnh hỏi lại.

Mạch An Nghiêm giọng lạnh: "Anh ấy hủy hợp đồng vì Sếp Thái đã nương tay, phí hủy hợp đồng của cô, tôi nhắc cô, là một tỷ ba, không phải hai mươi triệu của Khả Vũ, hiểu không?"

Ứng Ẩn ra mắt sớm, dưới trướng Chân Dã đã mười hai năm, gia hạn hợp đồng ba lần, lần cuối cùng, Chân Dã tăng tỷ lệ phần trăm của cô lên mức hiếm có, bốn mươi phần trăm, đi kèm là phí hủy hợp đồng khổng lồ.

"Cảm ơn anh nhắc nhở, tối nay tôi có ác mộng rồi." Ứng Ẩn lười biếng nói, tập trung lật cuốn tranh trong tay.

"Hơn nữa thầy Khả và Thương Lục có quan hệ gì? Cô có quan hệ đó không?" Mạch An Nghiêm ép hỏi.

Ứng Ẩn cắn môi, khóe môi khẽ nâng nhưng ngoan ngoãn nói: "Không có."

"Bây giờ nói tôi nghe cô đang yêu ai." Mạch An Nghiêm lạnh lùng nói: "Đừng nói là diễn viên, tôi sẽ phát điên."

Người hâm mộ không thể chấp nhận thần tượng của mình yêu một diễn viên trong ngành, điều này họ xem là thiếu cố gắng, sa đọa vì tình yêu, không thể cứu vãn - đặc biệt là ở mức độ nghề nghiệp của Ứng Ẩn, trừ khi là ảnh đế tầm cỡ như Khả Vũ, nếu không thì không ai có thể phù hợp.

Nếu Ứng Ẩn thực sự yêu một diễn viên thì có thể trực tiếp khiến cô tụt hạng.

Ứng Ẩn lơ đễnh: "Một người bình thường, không phải trong ngành."

"Người bình thường!" Mạch An Nghiêm vỗ mạnh vào trán: "Trời ơi, cô đắc tội với một ông chủ lớn lại đi tìm một người bình thường? Cô thật biết tính toán!"

Ứng Ẩn cười nhẹ, lười biếng làm nũng: "Đúng đúng đúng, anh chịu khó lo liệu đi."

Khi cô đang cãi nhau với Mạch An Nghiêm, Thương Thiệu cũng đang gọi điện thoại.

Đình Văn nhận điện thoại giữa đêm, kinh hoàng ngồi bật dậy từ trên giường.

Thương Thiệu hỏi: "Ngủ chưa?"

Đình Văn cố ý hỏi: "Ai cơ?"

Thương Thiệu không mắc bẫy: "Đừng giở trò."

Đình Văn không dám đối đầu với anh, kéo dài giọng báo cáo: "Ngủ rồi ngủ rồi, đã ngủ từ lâu rồi..."

Thương Thiệu đáp một tiếng, dặn dò cô: "Chuyện của anh và cô ấy, tạm thời đừng nói với người khác."

"Em hiểu, em hiểu, không nói với bất kỳ ai." Đình Văn do dự một chút: "Anh Thiệu, cái... pháo hoa ở Vịnh Victoria năm ngoái là của anh phải không?"

"Em đùa à?"

"Hả?" Đình Văn ngơ ngác: "Không phải sao? Nhưng lúc đó em nghe..."

"Thật sự không phải." Thương Thiệu lạnh lùng có chút bất đắc dĩ: "Hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì, đột nhiên nhớ ra thôi..." Đình Văn giọng rất thiếu tự tin: "Vừa giúp anh lan truyền một chút tin đồn lãng mạn..."

Thương Thiệu: "..."

"Không sao đâu mà." Cô nói bù: "Dù sao cô Ứng cũng chỉ là diễn với anh sẽ không ghen đâu."

"Cô ấy nói gì." Thương Thiệu vô cảm hỏi.

"Cô ấy nói ngốc thật, pháo hoa bắn một lúc là hết, nếu là cô ấy, chỉ cần tiền và trang sức."

Thương Thiệu gật đầu, khóe môi khẽ nâng lên nhưng không nói gì trong một lúc.

"Cô ấy là người thông minh." Cuối cùng anh nói.

Đình Văn cũng không nhìn thấy biểu cảm của anh bên kia, chỉ biết giọng nói nghe không có gì khác thường.

Cô ấy cười khúc khích rồi chuyển chủ đề hỏi: "Anh Thiệu, em làm gián điệp cho anh, có nên nhận hai phần lương không?"

"Không cần em làm gián điệp." Thương Thiệu cười nhẹ, "Sau này cũng không cần giúp anh thăm dò ý cô ấy, anh không cần biết."

Cúp máy, anh đặt bút lông lên giá bút, cúi đầu nhìn bốn chữ trên giấy.

"Quân tử thận độc" (người quân tử cẩn thận khi ở một mình)

Bốn chữ này, anh đã viết cả buổi tối.

Trên giấy mực còn chưa khô, Thương Thiệu bấm công tắc, ánh đèn sáng chói nhấp nháy rồi chìm vào bóng tối, anh một mình rời đi.

Sáng ngày thứ ba, Ứng Ẩn đã đến phòng làm việc của Chử An Ni.

Phòng làm việc của ngôi sao luôn đầy ắp quần áo, giày dép, trang sức, đôi khi một căn phòng có thể chứa vài trăm đến cả nghìn món, mười mấy trợ lý tạo hình làm việc suốt ngày đêm để sắp xếp danh mục, ủi đồ, chụp ảnh. Dù là quần áo may sẵn hay cao cấp, số phận cũng chỉ là treo trên giá.

Chử An Ni cũng ký hợp đồng với nhiều nghệ sĩ, nhưng hôm nay là ngày dành riêng cho Ứng Ẩn. Căn phòng lớn nhất đã được dọn dẹp, ba mặt giá treo đầy váy, tất cả đều là lựa chọn dành cho cô.

Lookbook đã được chuyển cho Đình Văn, Ứng Ẩn đã xem qua, trong lòng đã biết rõ cô ấy đã làm hết sức, không qua loa nhưng lực bất tòng tâm.

"Ban đầu là muốn mượn của Hayworth, tôi đã liên lạc với họ rồi, lần trước thương hiệu thực sự rất hài lòng với hình ảnh được chụp, nhưng mà..." Chử An Ni tỏ vẻ khó xử.

"Tôi biết, An Nghiêm đã nói với tôi tối qua."

Sáng sớm mùa thu lạnh lẽo, Ứng Ẩn cởi áo khoác mỏng, để lộ chiếc váy dây nửa trong suốt bên trong. Đây là cách cô lười biếng mặc đồ, dù sao cũng phải thử đồ.

"Buổi dạ tiệc thời trang, với tầm cỡ của cô, nhất định phải mặc đồ cao cấp, nhưng những người tôi có thể hỏi đều đã hỏi hết rồi..."

Chử An Ni mở lookbook trên ipad đưa cho cô: "Đồ may sẵn không vấn đề gì, tôi có thể cho cô xem qua, cũng có vài bộ siêu mùa, nhưng cô phải chuẩn bị tâm lý, đồ may sẵn không thể so với sự tinh xảo của đồ cao cấp."

"Bộ Musel lần trước thì sao?" Đình Văn hỏi.

"Musel tự nguyện cung cấp trang phục, nhưng đầu tiên, dòng cao

cấp của Musel là do giám đốc mới mở lại, hiện tại vẫn chưa phải thành viên của Hiệp hội Haute Couture Pháp, chỉ là guest members, không thể sử dụng từ "haute couture," cô mà mặc, nếu có blogger muốn chỉ trích thì cũng có thể chỉ trích được."

Trình Tuấn Nghi "ừm ừm" gật đầu: "Họ sẽ nói cô khoe khoang."

"Vậy thứ hai thì sao?" Đình Văn hỏi.

"Thứ hai, trang phục của Musel lần này, tôi thấy không đủ ấn tượng, về mặt cắt may, công nghệ, chất liệu, đều chỉ có thể nói là tầm trung, tất nhiên, với vóc dáng và khí chất của cô, mặc vào cũng không tệ, nhưng... sẽ bị người khác lấn át."

Chử An Ni nghiêm túc phân tích so sánh: "Tôi chọn cho cô những bộ may sẵn hoặc của nhà thiết kế độc lập, sẽ có sức hút hơn một chút."

"Vậy bây giờ có hai lựa chọn, mặc dòng cao cấp của Musel nhưng sẽ bị chê bai, hoặc bảo thủ hơn mặc đồ may sẵn hoặc của nhà thiết kế độc lập, hy sinh đẳng cấp nhưng ít nhất là đẹp." Trình Tuấn Nghi tóm tắt.

"Đêm Sao Kim thì sao?" Ứng Ẩn hỏi.

Đêm Sao Kim cũng là một buổi tiệc lớn như buổi dạ tiệc thời trang, buổi dạ tiệc thời trang do tạp chí nữ hàng đầu "Moda" tổ chức, Đêm Sao Kim do tạp chí hàng đầu khác "Sao Kim" tổ chức, hai bên như nước với lửa, đặc biệt là ở khu vực Trung Quốc đại lục, các ngôi sao thường không thiên vị bên nào, nếu đã tham dự bên này thì không thể vắng mặt bên kia.

"Đêm Sao Kim..." Chử An Ni im lặng một chút: "Cũng tương tự như vậy."

*

Trình Tuấn Nghi thẳng thắn chỉ ra: "Tiêu Mạn Mạn thật trẻ con, đã bốn mươi mấy tuổi rồi mà vẫn quanh co lập bè kết cánh để cô lập chị."

Chử An Ni cười ngượng ngùng.

Điều này giống như việc một người có quan hệ xã hội tốt trong lớp kéo tất cả các học sinh giỏi khác không chơi với bạn. Ứng Ẩn tất nhiên vẫn còn rất nhiều sự lựa chọn, nhưng đều là lựa chọn hạng hai.

Nhờ vào quan hệ và năng lực của Tiêu Mạn Mạn trong các tạp chí và đại lý PR của các thương hiệu xa xỉ tại Trung Quốc, sự tẩy chay một chiều này thậm chí không bị người ngoài biết đến. Họ chỉ phát hiện trang phục của Ứng Ẩn đột nhiên trở nên xấu xí, quê mùa và bình thường.

"Tôi đã chọn một vài bộ." Ứng Ẩn không bao giờ đứng yên lo lắng, cô nhanh chóng chỉ đạo: "Thử trước rồi tính."

Cô vào phòng thử đồ còn Đình Văn thì sắc mặt nghiêm trọng.

Cả hai lựa chọn thực sự đều không tốt.

Cô ấy đã nghiên cứu, tổng hợp lại các đánh giá về trang phục của Ứng Ẩn rồi thu thập các bình luận từ các blogger thời trang nổi tiếng, có thể nói, hiện tại mọi người vẫn đang âm thầm chờ xem trò vui. Lần mặc thử đồ cao cấp của Hayworth trước đây phần nào đã cứu vớt tình hình.

Nếu lần này buổi dạ tiệc thời trang không cứu vãn được thì quả thật sẽ chứng minh điều đó.

Ứng Ẩn là một nữ diễn viên tài năng nhưng lại bị thế giới thời trang và danh vọng nắm giữ, bị chê bai, bị loại trừ và bị chỉ trích chỉ vì một bộ trang phục kém.

Đình Văn không hài lòng.

Tại sao lại như vậy?

Việc có được một bộ đồ cao cấp không khó chút nào. Hiện tại, những người nổi tiếng ở châu Âu và Mỹ hay những người đứng đầu không chỉ mặc đồ haute couture mà còn mặc kho lưu trữ.

Áo quần từ kho lưu trữ của các thương hiệu lớn, Trang Đình Văn biết có rất nhiều người sở hữu.

Người đó chính là bà chủ thương gia, mẹ của Thương Thiệu, Ôn Hữu Nghi.

Hiệp hội Haute Couture Pháp đăng ký các thương hiệu khách hàng, bình thường không vượt quá hai nghìn người trên toàn thế giới. Trong số hai nghìn người này, ngoài các quý bà Beverly Hills hoạt động tích cực trên mạng xã hội hoặc các công chúa Trung Đông, phần lớn thực sự rất khiêm tốn, gia tài gia đình thậm chí không xuất hiện trong bảng xếp hạng Forbes.

Ôn Hữu Nghi là một trong hai nghìn người đó, số lượng bộ sưu tập đồ cao cấp của bà chưa bao giờ được công khai, nhưng Đình Văn biết đã lên tới năm nghìn bộ, đứng đầu thế giới. Bộ sưu tập của bà không chỉ là trang phục và váy cao cấp, mà còn bao gồm trang sức cao cấp, hàng trăm bộ sưu tập cấp bảo tàng, thậm chí có những món đồ từng được Napoleon đeo.

Thương Thiệu trên đường đến công ty, nhận được điện thoại từ Trang Đình Văn.

Anh nhìn đồng hồ, đã là chín giờ sáng.

"Một ngày tốt bắt đầu từ buổi sáng" nhưng em gái anh trong điện thoại đang phân tích tỉ mỉ về buổi dạ tiệc và váy.

Chú Khang thấy anh nhận điện thoại nên đã hạ âm lượng của đài phát thanh.

Giọng của Đình Văn cố ý hạ thấp: "Thế nên chuyện là như vậy. Hay là, anh mượn một bộ váy của dì?"

Thương Thiệu hiểu rõ tình hình, phản ứng rất bình tĩnh: "Không phải bây giờ."

Bốn chữ, vừa từ chối vừa giải thích lý do.

Đình Văn không nói gì, một lúc lâu sau, thất vọng "ừ" một tiếng: "Vậy thì anh mua cho cô ấy... không được, thời gian không kịp, chỉ có thể mượn. Vậy thì..."

Cô thảo luận: "Anh giúp cô ấy mượn một bộ đi?"

Thương Thiệu: "..."

Trang Đình Văn cảm thấy điều đó thật kỳ quái.

Kêu con trai của một thương gia lớn đi mượn một bộ đồ cao cấp... nói ra thật buồn cười.

"Coi như em chưa nói gì."

Trước khi cúp máy, Thương Thiệu mới hơi lạnh lùng thể hiện chút quan tâm: "Việc này," anh ngừng lại một chút, hững hờ hỏi: "Có quan trọng không?"

"Không quan trọng lắm, chỉ bị các fan chế giễu một thời gian," Đình Văn nhún vai: "Nhưng không sao, chị ấy còn lâu mới hết thời, sau này mặc lại là được."

Thương Thiệu im lặng một lúc: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Đang thử đồ." Đình Văn quay lại nhìn phòng thay đồ, "Hôm nay có lẽ phải mất cả ngày, em không nói nữa, tạm biệt."

Ứng Ẩn thực sự đã thử đồ cả ngày.

Trang điểm và tạo kiểu phải nhìn tổng thể mới có hiệu quả, Chử An Ni có lẽ rất muốn phục vụ tốt cho cô, cũng có chút áy náy nên đã nỗ lực hết sức, từng chi tiết phụ kiện và kiểu tóc đều được chuẩn bị tỉ mỉ để Ứng Ẩn có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng có ai không biết, vấn đề không phải là cô có đẹp hay không. Vốn dĩ cô mặc gì cũng đẹp.

"Hay là chọn Musel, ít nhất là đồ cao cấp chính hãng, chờ hai năm sau khi quay lại hiệp hội, ai sẽ nhớ bộ váy này thực ra không nằm trong danh sách?" Trình Tuấn Nghi đưa ra gợi ý thực tế.

"Nhưng nếu người khác đánh tráo khái niệm, nói cô mặc đồ cao cấp giả..." Chử An Ni có chút lo lắng.

Dù đồ cao cấp giả thường chỉ là hàng nhái nhưng nếu fan hâm mộ chơi trò đánh tráo khái niệm, danh tiếng có thể bị ảnh hưởng.

"Chọn Musel đi, thêm chút phần quà dễ hơn là giải quyết vấn đề khó khăn."

Ứng Ẩn cười: "Cảm ơn PR khu vực Trung Quốc và giám đốc thiết kế bên này. Đình Văn, giúp chị chọn vài món quà, viết một bức thư cảm ơn, sau khi sự kiện kết thúc chị sẽ viết tay một vài bản để An Ni gửi quà cùng đi."

Sau khi mọi thứ được quyết định xong đã là chiều tà.

Ứng Ẩn vươn vai, dáng vẻ lười biếng: "Đi thôi, đi spa, chị mời hai đứa."

Trình Tuấn Nghi vui mừng reo lên, giúp cô khoác áo lông mỏng. Lên xe, cô ấy cuối cùng cũng có thể nói ra: "Anh Thương sao không tặng chị đồ cao cấp, có phải là không quan tâm đến chị không?"

Trang Đình Văni: "..."

Nhớ lại cuộc gọi lạnh nhạt vào sáng sớm, được rồi, lần này cô đứng về phía Trình Tuấn Nghi.

"Anh ấy keo kiệt quá." Trình Tuấn Nghi nhăn mặt, "Chỉ có tiền, keo kiệt, hừ, không hơn gì."

Ứng Ẩn cười: "Nếu anh ấy muốn tặng cũng không thể, đồ cao cấp phải đặt làm, thời gian từ hai tuần đến ba tháng nên không kịp. Không thể bắt anh ấy đi mượn cho chị, điều đó không phù hợp với thân phận của anh ấy, thật xấu hổ."

"Tâm lí của chị tốt quá." Trình Tuấn Nghi chân thành khen ngợi.

Không biết là cô khen ngợi về việc bị cô lập hay là sự lạnh nhạt của Thương Thiệu.

"Musel thực sự cũng tốt rồi, phải cảm ơn lời khuyên ban đầu của Đình Văn." Ứng Ẩn không muốn tự làm khổ mình. Cô đeo mặt nạ ngủ, dự định chợp mắt một lát.

Khi xe sắp đến trung tâm thương mại của viện làm đẹp, điện thoại rung, cô có cảm giác lại nhìn thấy màn hình hiện chữ "Anh Thương", trái tim cô đập nhanh hơn một chút.

"Anh Thương." Cô co người lại trên ghế sau, chơi đùa với tay áo lông, "Anh đã tan làm chưa?"

"Ở đâu?"

Ứng Ẩn báo tên trung tâm thương mại: "Sắp đi spa."

"Xuống tầng hầm ba, gửi số chỗ đỗ xe cho tôi, tôi đến đón em."

Hai trợ lý bên cạnh, Đình Văn cố gắng bịt tai, Tuấn Nghi cố gắng lắng nghe.

Dù có bịt tai hay lắng nghe, đều nghe rõ ràng. Không biết ai đó đã cố tình ho hai tiếng.

Ứng Ẩn mím môi, nuốt một cái.

À, hôm nay lại phải đi làm sao?

Cô cảm thấy mặt mình hơi đỏ, liếc nhìn hai trợ lý, thì thầm cố gắng nghiêm túc: "Em có thể đến tìm anh, không cần làm phiền anh đến đây."

Thương Thiệu không để cô từ chối: "Nhanh thôi."

Anh nói nhanh thôi, quả thực rất nhanh. Chỉ trong mười lăm phút, chiếc Maybach đã trượt xuống từ tầng hầm ba.

Ứng Ẩn đã chuẩn bị xong nhanh chóng ngồi vào ghế sau.

"Lạnh à?" Thương Thiệu hiếm khi thấy cô mặc kín như vậy.

"Không lạnh, em giờ đang cởi—"

Xong rồi.

Ứng Ẩn dừng lại tay tháo thắt lưng.

Cô đang mặc cái gì thế này!

Áo lót! Áo dây mỏng! Có thể thấy rõ chiếc bra ren! Chỉ đến đùi!

"Em... em không cởi nữa—" Ứng Ẩn hắt hơi để cho anh thấy, nói nghiêm túc: "Cảm lạnh."

Thương Thiệu không nói gì, vượt qua phần trên cơ thể, ân cần điều chỉnh điều hòa tăng thêm ba độ.

Ứng Ẩn cảm thấy rất nóng suốt chuyến đi, tóc xõa ra, cổ ướt mồ hôi, cô nghĩ sao vẫn chưa đến?

Cuối cùng thì đến rồi nhưng không phải nhà mà là sân bay.

Vào sân bay, chuyển sang xe VIP của sân bay, rồi đến khu vực đỗ máy bay.

Máy bay riêng Gulfstream G550 có thể thực hiện chuyến bay liên lục địa, đã hạ cầu thang, đội ngũ phi hành đoàn đã sẵn sàng có thể cất cánh bất cứ lúc nào.

Thương Thiệu bình thản nói: "Đi cùng tôi đến châu Âu, họp."

Ứng Ẩn ngẩn người: "Bây...giờ?"

"Bây giờ."

Ứng Ẩn rối bời, từng bước lên cầu thang máy bay, cô hoàn toàn không mong đợi chuyến đi châu Âu sắp tới, đầu óc chỉ nghĩ—

Cô chỉ mặc một chiếc áo lót!

Bay hàng nghìn km mà chỉ mặc áo lót!!!

Máy bay riêng từ sân bay quốc tế Ninh Ba cất cánh, xuyên qua lớp mây dày đặc của hoàng hôn.

Khi chuyến bay vào giai đoạn ổn định, Thương Thiệu mở máy tính,

chuẩn bị tham gia cuộc họp trực tuyến với cấp dưới, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Ẩn đang ngồi trên ghế sofa đối diện.

Anh nhíu mày nhẹ hỏi: "Sao em còn không cởi đồ ra?"

Chương 27: Anh Thương không muốn sao?

Nhiệt độ trong khoang máy bay rất dễ chịu, ngay cả lượng oxy trong không khí cũng dồi dào hơn so với các máy bay thương mại thông thường, tạo cảm giác lạnh lẽo vừa đủ.

Máy bay riêng của Thương Thiệu thường xuyên phải di chuyển vì vậy dịch vụ trên máy bay không được giao cho các công ty quản lý máy bay thương mại mà thuê trực tiếp toàn bộ đội ngũ phi hành đoàn.

Từ cơ trưởng, cơ phó đến tiếp viên hàng không đều là người của anh. Họ quen thuộc với nhu cầu di chuyển, thói quen sinh hoạt và công việc của anh, cũng như quen biết với người quản gia, thư ký và các vệ sĩ đi cùng.

Nhưng việc Thương Thiệu đưa ngôi sao nữ lên máy bay là điều họ chưa bao giờ thấy và cũng chưa từng nghe nói đến.

Khi Thương Thiệu hỏi, tiếp viên hàng không đang dâng khay trái cây và rót champagne không thể không liếc nhìn Ứng Ẩn.

Mặc dù cô không trang điểm nhưng không ảnh hưởng đến việc cô bị nhận ra. Cô ấy quay sang Ứng Ẩn, mỉm cười và hỏi: "Quý cô, tôi có thể giúp cô cởi áo và treo lên không? Nếu cô cảm thấy lạnh, tôi có thể mang cho cô một cái chăn ấm hơn."

Âm thanh từ máy tính truyền đến: "test test, anh Thương, anh có nghe thấy không?"

Thương Thiệu quay lại cuộc họp, "Nghe rõ, bắt đầu đi."

"Vâng, hôm nay chúng ta có ba mục trong lịch trình, dự kiến kéo dài bốn mươi lăm phút. Tôi là người chủ trì cuộc họp hôm nay..."

Báo cáo bắt đầu một cách trôi chảy, Thương Thiệu ngồi vắt chéo chân trên ghế đơn màu kem rồi nhíu mày, banh ất ngờ thấy Ứng Ẩn ra dấu cho tiếp viên hàng không.

Khi báo cáo mới bắt đầu, không tránh khỏi vài câu thừa thãi, anh tạm thời phân tâm thong thả quan sát cô diễn xuất.

Ứng Ẩn vô thức vuốt ve cổ áo của chiếc áo khoác, một ngón tay chỉ liên tục giữa cô và tiếp viên, đồng thời chớp mắt ra hiệu.

Tiếp viên hiểu ra, mỉm cười: "Tôi hiểu rồi..."

Ứng Ẩn hoảng sợ, đặt ngón tay lên môi: "Suỵt suỵt!"

Tiếp viên: "..."

Cô lại gần và thì thầm: "Cô là Ứng Ẩn, tôi nhận ra rồi."

Ứng Ẩn ghé sát tai cô: "Cô có đồng phục tiếp viên nào thừa không?"

Tiếp viên: "...?"

Sao lại thẳng thắn như vậy?

Cô ho nhẹ hai tiếng, từ chối một cách lịch sự: "Điều đó có lẽ không phù hợp... và cơ thể của cô quá chuẩn, tôi nghĩ cô sẽ không vừa đâu."

Ứng Ẩn không nghe lời từ chối, mắt sáng lên: "Vậy là có? Đưa cho tôi nhanh đi!"

Tiếp viên cười theo cách công thức: "Ở khoang hành lý, chỉ có thể lấy khi máy bay hạ cánh."

Thương Thiệu nhìn một lúc lâu, ra lệnh cho cô: "Cô đi nghỉ trước đi, ở đây tạm thời không cần cô."

"Vâng, anh Thương." Tiếp viên cúi đầu cung kính.

Khi tiếp viên rời khỏi khu vực nghỉ, Thương Thiệu gọi Ứng Ẩn: "Đến đây."

Anh nói không lớn tiếng, cuộc họp vẫn đang tiếp tục. Ứng Ẩn hiểu micro của anh luôn tắt. Cô thở phào nhẹ nhõm, đi đến phía anh rồi đứng im.

"Ngồi đi."

Ứng Ẩn thành thạo ngồi lên đùi anh.

Thương Thiệu: "..."

Anh hơi nghiêng mặt, không biết có phải là cảm giác của mình Ứng Ẩn không nhưng dường như khóe miệng của anh đang nhếch lên.

Nhưng một lúc sau khi quay lại, sắc mặt và giọng điệu của anh đều rất nghiêm túc: "Để em ngồi đối diện, không phải để em ngồi lên người tôi."

Ứng Ẩn rất xấu hổ, vội vàng đứng dậy nhưng bị Thương Thiệu giữ lại ở eo. Cánh tay của anh hơi dùng sức: "Đã ngồi rồi thì đừng đứng dậy nữa."

Ứng Ẩn nóng bừng cả người, tóc dài rơi trên cổ, lúc này lại mặt đỏ tai hồng, một làn hơi ấm từ cơ thể cô lan tỏa ra, quấn quanh hơi thở của Thương Thiệu.

Anh nhìn cô một cách chăm chú, bàn tay tự nhiên đưa vào giữa cổ cô, giúp cô phân tán tóc.

Dưới tay anh, cơ thể Ứng Ẩn lập tức cứng đờ.

Cô chỉ cảm thấy đầu ngón tay anh lướt qua cổ và cằm của cô, ấm áp và mềm mại, khi rút tay ra, mùi nước hoa và thuốc lá từ cổ tay áo càng ngày càng xa, như làn gió thoảng qua.

Thương Thiệu nhìn đầu ngón tay có chút ẩm ướt, sau đó đưa ra cho cô xem, lạnh lùng thăm dò hỏi: "Sao lại ra nhiều mồ hôi thế này?"

Không thích cảm giác bị ẩm ướt, anh lấy khăn ăn bên cạnh từ từ lau ngón tay, sau đó nhắm mắt lại, quan sát Ứng Ẩn từ trên xuống dưới.

"Cô không mặc gì bên trong à?" Anhhỏi thẳng.

"Mặc rồi!" Ứng Ẩn giật mình hét to, sau đó với khả năng diễn xuất tuyệt vời, bình tĩnh lại: "Mặc rồi, chắc chắn là mặc rồi... ai lại không mặc đồ khi ra ngoài?"

Thương Thiệu gật đầu, "Vậy thì cởi ra đi, đừng để bị ốm."

Mùa đông ở châu Âu đang đến, anh biết mùa đông ở đó lạnh lẽo thế nào, nếu trên máy bay đã nóng như vậy thì khi hạ cánh và tiếp xúc với lạnh rất dễ bị cảm.

Trong máy tính, báo cáo của đội ngũ nghiên cứu đang đến phần quan trọng, tâm trí anh quay trở lại cuộc họp, hai ngón tay tháo nút thắt lưng của cô một cách khéo léo.

Khi nút thắt lỏng ra, chiếc áo khoác màu camel có chất liệu cashmere rơi xuống từ đùi Ứng Ẩn, kéo theo chiếc váy lót mỏng, chiếc dây áo dài, cùng với chiếc áo lót ren màu kem chỉ đủ che phủ một nửa.

Hai người đều nghẹn thở, Ứng Ẩn bất ngờ không biết phải phản ứng thế nào, chỉ biết đỏ mặt nhìn anh, đôi mắt ẩm ướt, không rõ là lo lắng, xấu hổ hay hoảng hốt.

Mặc dù "không nhìn khi không được phép" đã trở thành cách giáo dục nhưng ánh mắt của Thương Thiệu vẫn không thể kiểm soát rồi dừng lại trong hai giây.

Là do nóng quá nên Ứng Ẩn không chỉ mồ hôi trên cổ mà cả ngực cũng bị đỏ hồng, mồ hôi mỏng chảy theo đường cong và rơi vào khe hở hình chữ V.

Ứng Ẩn không biết giải thích thế nào: "Sáng sớm đã ra ngoài thử đồ cả ngày, xong việc lại quyết định đi spa, nên em chỉ nghĩ sao cho tiện... hơn nữa..."

"Đừng tự trách mình." Thương Thiệu ngắt lời tự trách của cô.

Giọng nói của anh hơi khàn nhưng vẫn rất bình tĩnh.

"Là lỗi của tôi."

Ánh mắt của anh không dao động, mang lại cho Ứng Ẩn cảm giác an toàn, sau đó lịch sự chỉnh lại cổ áo cho cô: "Nhưng có phải em hơi quá thích mặc đồ ngủ không?"

Ứng Ẩn đúng là có rất nhiều đồ ngủ, từ cotton cao cấp, lụa tằm, đến chiffon, đủ màu sắc chất đầy một tủ, không có lịch trình tiếp khách, cô chỉ mặc đồ ngủ ở nhà và khách sạn.

"Đồ ngủ thoải mái." Câu trả lời đầy vẻ tội lỗi.

Thương Thiệu im lặng nhìn cô: "Thoải mái đến mức khiến em luôn mặc đồ ngủ khi mở cửa cho người khác?"

Anhnhắc lại chuyện cũ, Ứng Ẩn không nhận, cô chỉ cúi đầu nhìn vào

mắt anh, nhỏ giọng biện minh: "Không phải luôn luôn, cũng không phải người khác, chỉ có anhThương..."

Thương Thiệu hơi dừng lại, tay ôm cô gần như sắp siết chặt, như muốn ôm cô vào lòng ngay lập tức.

Nhưng anh đã kìm chế lại.

Sau hai giây, anh kiềm chế cảm xúc, thở ra một hơi nóng từ mũi, giọng khàn khàn hỏi: "Có thể nhờ người mang cho em một cái khăn choàng được không?"

Ứng Ẩn đáp "ừ" một tiếng, không còn cách nào khác, cô gật đầu đứng dậy khỏi vòng tay của Thương Thiệu.

Một lúc sau, Thương Thiệu mới ấn nút gọi dịch vụ, tiếp viên mang đến cho Ứng Ẩn một cái khăn choàng màu đỏ đậm, giống như cái anh để trong xe.

Cô cố ý chờ đến khi tiếp viên rời đi mới dám đứng sau lưng Thương Thiệu cởi áo khoác, rồi mở khăn choàng ra.

Cái khăn choàng quá nhỏ. Chỉ vừa đủ che kín đến gốc chân, nhưng ít nhất cũng che được những phần quan trọng.

Cô quấn khăn choàng xong liền yên lặng ngồi vào ghế sofa phía sau Thương Thiệu, tiện tay cầm một tạp chí thời trang.

Tạp chí thời trang không có gì đặc biệt, Ứng Ẩn nhắm mắt nhớ lại những lời xã giao giả tạo và khen ngợi không chân thành, cô cảm thấy thiếu tập trung, tai nghe Thương Thiệu nói chuyện với các giám đốc điều hành. Nhóm của anh có người nước ngoài, báo cáo bằng tiếng Anh bao gồm nhiều thuật ngữ kinh doanh và chuyên môn, Ứng Ẩn chỉ hiểu được một nửa.

Trong các khoảng thời gian nghỉ giữa báo cáo, Thương Thiệu hỏi

một vài câu, Ứng Ẩn nghe giọng tiếng Anh đều đặn, trầm tĩnh và chậm rãi của anh, lần đầu tiên cô hiểu được sự cao quý trong ngữ điệu.

Khi cuộc họp kéo dài bốn mươi phút kết thúc, Ứng Ẩn chỉ mới xem được hai trang tạp chí.

Tiếp viên hàng không vào đúng thời gian mang đến cho Thương Thiệu một ly whisky với đá gấp đôi. Khi rời đi, cô ấy vẫn cảm thấy lạ lùng, Ứng Ẩn đã ăn mặc như vậy rồi, cô ấy tưởng anh Thương sẽ ôm cô vào lòng, vừa vô tâm đùa giỡn với cơ thể cô vừa nghe báo cáo.

Sao lại nghiêm túc thế này? Cả hai vẫn ngồi cách xa nhau.

Thương Thiệu mệt mỏi vặn vẹo cà vạt rồi đứng dậy đi dạo, anh thấy Ứng Ẩn chăm chú vào tạp chí.

Ứng Ẩn cao 1m68 nhưng tỷ lệ cơ thể rất lý tưởng, thân hình đồng hồ cát với vòng eo nhỏ và đôi chân dài. Khi cuộn mình trên sofa, đôi chân dài của cô co lại, nổi bật trong chiếc khăn choàng màu đỏ đậm, trắng đến chói mắt.

Suy nghĩ của Thương Thiệu đang dần lạc lối sau một ngày làm việc bận rộn, anh bỗng nghĩ so với sự mềm mại của chiếc sofa da cao cấp đang ngồi, nơi nào sẽ có cảm giác nào tốt hơn?

Anh bình tĩnh nhìn đi chỗ khác rồi uống một ngụm whisky lạnh để che giấu cảm xúc của mình.

Ứng Ẩn gập tạp chí lại, đặt cằm lên gân sách: "Anh Thương."

Thương Thiệu lạnh lùng đáp "Ừ."

"Anh đi châu Âu để dự hội nghị gì?"

"Một hội nghị năng lượng toàn cầu."

"Đi bao nhiêu ngày?"

"Ba ngày hai đêm."

Ứng Ẩn tính toán một chút, sau khi về phải thêm ba ngày nữa mới đến sự kiện thời trang, vẫn ổn, lịch trình không quá gấp, cô vẫn có thể điều chỉnh giờ giấc.

Thương Thiệu không biểu lộ cảm xúc, hỏi cô: "Em có công việc không?"

"Giờ anh hỏi thì có vẻ hơi muộn."

Thương Thiệu cười: "Quả thực rất không tôn trọng em."

"Như đã nói với anh, có hai buổi dạ tiệc và một số liên hoan phim."

Thương Thiệu ngồi xuống đối diện cô: "Đi thảm đỏ à?"

"Ừ."

"Chiếc đầm champagne lần trước khá đẹp." Thương Thiệu nhẹ nhàng nhắc đến.

Ứng Ẩn cười: "Cái đó là mượn từ thương hiệu, đã mặc một lần nên không thể mặc lại lần thứ hai."

"Chiếc váy ăn tối cùng tôi cũng được."

Ứng Ẩn càng cười hơn, ôm tạp chí: "Cái đó không được, đó là em tự mua, chỉ vài nghìn tệ."

Thương Thiệu tiếp tục hỏi: "Vậy còn chiếc đầm thảm đỏ, em chuẩn bị thế nào?"

"Chẳng có gì đặc biệt, đã chọn xong rồi." Ứng Ẩn không kêu ca với anh.

Cô biết nếu cô nói, Thương Thiệu có thể giúp đỡ.

Cô cũng sợ nếu cô nói, Thương Thiệu có thể không giúp.

Cô không biết đây thực ra là cơ hội mà Thương Thiệu dành cho cô.

Anh có thể giúp cô, cũng có thể giả vờ không biết, tất cả phụ thuộc vào Ứng Ẩn. Ngay lúc này, anh đã cho cô cơ hội, giọng điệu thờ ơ và không biểu lộ cảm xúc, khéo léo dẫn dắt câu chuyện để cô có thể mở lời một cách tự nhiên, không cần chịu sự đột ngột và khó xử.

Nhưng Ứng Ẩn từ chối anh, sự từ chối của cô không kém phần thờ ơ.

Trên mặt bàn ăn bằng gỗ gụ quý giá phát ra một tiếng "cạch" nhẹ khi Thương Thiệu đặt ly whisky xuống. Anh nhìn từ trên xuống, ánh mắt không hề nhượng bộ: "Em không gặp khó khăn gì sao?"

Ứng Ẩn cảm thấy trong lòng run rẩy. Câu chất vấn này gần như rõ ràng nói với cô, anh đã biết.

Anh biết cô đang gặp khó khăn.

Ứng Ẩn im lặng một lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn anh sau đó nở nụ cười: "Có thì sao?"

"Điều đó phụ thuộc vào em muốn thế nào."

"Anh Thương có chắc chắn sẽ giúp em không?" Ứng Ẩn nhìn sâu vào mắt anh.

"Nếu em không hỏi, làm sao biết tôi sẽ giúp hay không."

"Nếu anh Thương không giúp, em nói cũng vô ích, chỉ kể chuyện cho anh nghe thôi sao?"

Thương Thiệu nhíu mày một cách không kiên nhẫn trong chốc lát. Sau đó, anh quay lại vẻ mặt không biểu cảm, nhìn Ứng Ẩn vài giây, "Nhất định không nói, không cầu xin?"

"Anh Thương không phải nói rất biết tôn trọng người khác sao? Sao phải hỏi đi hỏi lại?" Ứng Ẩn mím môi, mặc dù đang nhìn lên nhưng cổ vẫn dài và thanh thoát như thiên nga.

Cô nói: "Em đã từ chối rồi, không chỉ một lần."

Thương Thiệu gật đầu, ra lệnh với vẻ lạnh nhạt: "Đứng dậy."

Ứng Ẩn đứng lên, biết mình đã làm anh không hài lòng, cười nhẹ rồi giả vờ đùa: "Nếu em làm anh Thương mất hứng, anh có ném em ra khỏi máy bay không——"

Ngay lập tức, khăn choàng từ trước mặt cô bay lên rồi rơi xuống.

Nó nằm trong tay Thương Thiệu, kéo lê trên mặt đất, mang theo hơi ấm từ cơ thể cô.

Ứng Ẩn bất ngờ, tay phản xạ che chắn ngực, đôi chân khép chặt: "Anh Thương? Anh làm gì vậy!"

Giọng cô có chút run rẩy, cổ họng nuốt nước bọt nhìn Thương Thiệu với vẻ hoảng sợ không chắc chắn.

Cô không hiểu ý nghĩa của hành động của anh.

Bởi vì ánh mắt của anh nhìn cô không có chút gì là mê đắm, mập mờ hay thèm thuồng.

Cô xinh đẹp, mảnh mai và quyến rũ như vậy, nhưng anh chỉ lạnh lùng nhìn, ánh mắt từ trên cao chiếu thẳng vào những chỗ nhạy cảm của cô như một sự khảo sát tỉ mỉ.

"Nếu em nhất định phải kiêu ngạo trước mặt tôi." Thương Thiệu lạnh lùng nói: "Thì cứ như vậy đi."

Anh đã nói đúng từ đầu, "Cô Ứng, chỉ ở mức độ này thì không thể quyến rũ tôi được."

Cô thực sự không thể quyến rũ anh, dù rõ ràng mọi chi tiết trên cơ thể đều toát lên sự quyến rũ nhưng anh vẫn không bị ảnh hưởng.

Dù chỉ mặc đồ lót và váy lót, Ứng Ẩn vẫn cảm thấy như mình chẳng mặc gì. Sự nhục nhã và xấu hổ khiến cơ thể cô không ngừng run rẩy, từng đợt từng đợt, từ sâu trong cơ thể lan ra ngoài.

Cô hơi cúi mặt xuống, tự cười một cái rồi nhẹ nhàng hỏi: "Nhất định phải như vậy sao?"

Thương Thiệu không trả lời, dựa một phần vào quầy bar, rút ra một gói thuốc lá.

Ứng Ẩn yên lặng hai giây, bỏ tay che ngực xuống, buông tay xuống hai bên cơ thể.

Dần dần, cơ thể cô trở nên thẳng đứng rõ rệt, vai hẹp rồi duỗi thẳng ra, từ gót chân đến bắp chân đến xương sống, căng thành một hàng rào kiên cường.

Cô hiểu anh muốn dùng cách triệt để này để phá vỡ sự kiêu ngạo của cô trước mặt anh.

Nhưng cô không chịu.

Ngược lại, cô đứng thẳng lưng, không tránh né, không xấu hổ, cắm

hơi ngẩng lên, ánh mắt rõ ràng và bình tĩnh, môi cứng rắn mím chặt, không nói một lời, cười tươi không chút ngại ngùng khoe cơ thể mình.

Như năm mười sáu tuổi, cô đã nói dối về tuổi tác rồi tham gia vào buổi trình diễn đồ bơi.

Sự kiêu ngạo của cô chỉ bị phá vỡ vào buổi chiều hôm đó rồi lại được lấy lại và khâu chặt chẽ.

Anh muốn đánh đổ tận gốc sự kiêu ngạo dư thừa của cô, nhưng anh không hiểu, cô không thể từ bỏ.

Suốt thời gian Thương Thiệu đều không nhìn cô. Trong chuyến bay dài, anh không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc, sau đó cảm thấy khó chịu rồi không ngừng ho.

Tiếp viên hàng không vào nhiều lần, bữa tối, bữa khuya, bữa sáng, trái cây tươi lạnh, hải sản đen quý, món ăn Michelin, rót rượu, thêm nước, pha trà, từng thùng đá, từng đống tàn thuốc, khi rời đi âm thầm để lại một hộp thuốc mới trên bàn của anh.

Tiếp viên không dám thở mạnh, tay chân nhẹ nhàng, không biết hai người đang đối đầu về cái gì, cũng không biết ai là người chiến thắng, ai là người thua cuộc.

Anh Thương rất ít khi nổi giận với cấp dưới, vào lần phục vụ cuối cùng, tiếp viên cuối cùng dám dừng lại, hỏi Ứng Ẩn: "Cô Ứng có muốn ăn gì không?"

Cô ấy biết Thương Thiệu không ăn gì, nhưng Ứng Ẩn thì sao? Có thể cô đói, chỉ là không muốn thừa nhận, cần người mềm mỏng để an ủi đưa cho cô một bậc thang.

Thương Thiệu quay lưng về phía hai người, hai giây sau, tiếp viên không nghe được câu trả lời của Ứng Ẩn, chỉ nghe thấy anh ra lệnh

với giọng lạnh lùng: "Đi xuống."

Chuyến bay dài mệt mỏi, ghế sofa đôi của Gulfstream vốn có thể gập phẳng để thành giường đôi, nhưng suốt hàng giờ dài đằng đẵng dường như không ai chợp mắt.

Một cuộc gọi công việc liên tục, ly nước trong suốt đầy đá, uống từng cốc nước đá, họng khô rát, từng số trong danh bạ bị anh chỉ trích một trận.

Một lúc đứng mỏi lúc lại ngồi, không tìm giải trí, chỉ nhớ từng lời thoại, nhớ được gì thì làm theo, hàng chục bộ phim gộp lại, nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay.

Khi máy bay hạ cánh, mùa đông đã đến ở Đức, gió tuyết bao phủ cửa sổ.

Máy bay riêng có sân đỗ và phương tiện đón. Xe limousine đen lặng lẽ dừng lại giữa tuyết rơi dày, chẳng bao lâu sau, mái xe đã phủ đầy tuyết, cần gạt nước trước kính chắn gió làm việc lặng lẽ, trong xe ấm áp, tài xế mặc đồng phục nghiêm chỉnh, chăm chú nhìn cầu thang của Gulfstream G550.

Đã lâu rồi vẫn không thấy ai xuống.

Ứng Ẩn không mặc áo, đứng mỏi lưng cũng mỏi, chân cứng đờ, cong nhẹ thì hơi đau.

"Em nhất định phải như vậy sao?" Lần này đến lượt Thương Thiệu hỏi.

"Em không biết tốt xấu không nhận lễ, làm trái ý anh khiến anh mất hứng, nếu anh Thương muốn trừng phạt em, nhục nhã em đều đúng."

"Em vẫn không chịu nói."

Ứng Ẩn mỉm cười. Nụ cười này không còn cứng rắn, thậm chí còn nhẹ nhàng. Cô bình tĩnh nói: "Anh Thương đừng nhìn em thế này, thực ra em không quen việc mở chân để nhận lợi ích."

"Ứng Ẩn."

Tiếp viên đã mở cửa khoang, gió thổi vào mang theo tuyết, cuốn bay cà vạt của Thương Thiệu và váy lót của Ứng Ẩn. Váy lót chiffon của cô bay như cánh hoa sen trong gió.

Trong cơn gió và tuyết, Thương Thiệu bình tĩnh nói: "Không ai bắt em phải mở chân."

"Anh không muốn?" Ứng Ẩn nhìn anh hỏi thẳng.

Cô như đang hỏi về việc mở chân, lại như đang hỏi điều gì khác.

Tiếp viên im lặng dựa vào cửa xe, thấy nhân viên mặt đất lấy hành lý, bước xuống cầu thang trong tuyết.

Tiếp viên không nghe thấy giọng Thương Thiệu trước khi rời đi.

Bây giờ không muốn, sau này cũng không sao?

Tiếp viên tự hỏi, không biết anh Thương sẽ trả lời thế nào.

Sau khi lấy hành lý, tiếp viên nhanh chóng quay lại ra hiệu cho tài xế trong xe doanh nhân, ý là để anh ta đợi chút. Khoang máy bay chưa kịp ấm lên, tiếp viên run rẩy ngồi xuống mở vali chuẩn bị mua sắm hàng hiệu, lấy ra một chiếc áo khoác lông.

Anh Thương thật sự. Chuyến bay này sắp xếp gấp gáp, vài ngày trước nghe nói không đi dự hội nghị, không có thời gian, sáng lại nói muốn đi, đội ngũ hàng không phải cuống cuồng, cơ trưởng từ thành phố bên cạnh quay lại lái xe.

Anh là ông chủ lớn, muốn đi thì đi, không cần chuẩn bị hành lý, đến nơi có người sắp xếp mọi thứ chu đáo.

Giữa tuyết lớn, tiếp viên lặng lẽ mở áo khoác lông ra, nghĩ chỉ có chiếc này mới làm ấm lên cho cô Ứng.

Khi gấp áo khoác lông vào tay, tiếp viên bước nhẹ nhàng trên thảm tiến đến gần.

Tiếp viên không ngờ hai người lại tiếp tục cãi nhau. Người đàn ông trước mặt trong bộ vest và cà vạt bay loạn, khuôn mặt mệt mỏi và nhợt nhạt sau một đêm không ngủ, dường như còn tức giận, không kiên nhẫn dập tắt thuốc trong gạt tàn.

Ứng Ẩn quay lưng, không lấy áo khoác cũng không lấy khăn choàng, tóc dài của cô bị gió từ cửa khoang thổi bay ra phía sau, cuộn lại như sóng đen.

Cô bị gió làm run rẩy, tay trần bám vào khung cửa quay lại nhìn Thương Thiệu một lần nữa.

Thương Thiệu ngước nhìn cô.

Cô trắng bệch đến mức gần như hòa tan trong cơn bão tuyết.

"Anh Thương không muốn thì thôi, mua cho em một trăm bộ đồ haute couture, em cảm ơn, mỗi năm sẽ cầu nguyện và thắp đèn trường minh trong đại điện của Phật."

Tiếp viên định nhắc nhở cô về sự trơn trượt dưới chân nhưng lại thấy cô không mang giày. Ngay sau đó, chiếc áo khoác lông trong tay bị giật mất.

Thương Thiệu mở rộng áo khoác quấn quanh Ứng Ẩn rồi bế cô lên.

Chiếc áo khoác lông đen che khuất gương mặt trắng nõn và cứng rắn của cô.

Đôi môi mím chặt, mắt mở to.

Thương Thiệu ôm chặt cô, đi vào cơn gió và tuyết: "Tôi muốn."

Chương 28: "Tôi muốn" của anh Thương có phải là ý nghĩa này không?

Chỉ sau một lúc, cầu thang máy bay đã phủ đầy tuyết, tiếp viên hàng không kịp nhắc nhở cẩn thận vì đường trơn nhưng Thương Thiệu bước đi vững vàng.

Ứng Ẩn quay mặt về phía ngực của anh, không có ý định ngẩng đầu nhìn lên. Những bông tuyết rơi trên mặt cô, rồi hòa tan thành những giọt nước tinh khiết trên mi mắt.

Khi lên xe, hệ thống sưởi ấm đã hoạt động đầy đủ, Thương Thiệu vẫn ôm Ứng Ẩn vào lòng, qua lớp áo lông, hai cánh tay của anh siết chặt cô.

Ứng Ẩn run lên từng đợt, khuôn mặt chỉ còn lại màu sắc của lông mày và mắt, phần còn lại đều trắng bệnh. Thương Thiệu nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Lạnh à?"

Hệ thống sưởi ấm và ghế tự làm ấm đều đã mở, trong xe thực sự đã rất ấm áp.

Ứng Ẩn nghiến răng gật đầu, co ro vào lòng anh, đầu ngón chân trần khép chặt, dùng sức đến nỗi làm biến dạng lớp da thật của ghế.

Ngay sau đó, ngón chân lạnh lẽo của cô đột nhiên được cảm nhận sự ấm áp.

Thương Thiệu dùng tay trái nắm lấy đầu ngón chân của cô, áp vào lòng bàn tay của anh, sau đó nắm lấy chân cô chặt hơn.

Tài xế phía trước không biết đã nói gì đó, Thương Thiệu trả lời anh.

Ứng Ẩn không hiểu, đoán là tiếng Đức.

Nhà ga dành riêng cho máy bay công tư không xa, nhân viên tiếp đón và phiên dịch của hội nghị đã chờ sẵn từ lâu. Khi thấy Thương Thiệu ôm một người phụ nữ vào tòa nhà, mọi người có chút ngạc nhiên nhìn nhau.

Phiên dịch viên biết tiếng Trung, tiếng Quảng Đông và tiếng Đức, lúc này có vẻ lúng túng, hỏi bằng tiếng Quảng Đông: "Anh Thương?"

Thương Thiệu đặt Ứng Ẩn xuống ghế sofa, dùng hai tay kéo khóa áo lông cho cô, sau đó mới quay sang hỏi: "Người tôi sắp xếp đã đến chưa?"

Hóa ra ngoài những người của ban tổ chức, anh còn sắp xếp thêm người đón máy bay, có vẻ như hơi thừa. Những người này bị tuyết chặn lại, năm phút sau mới vội vã đến, trên tay ôm một đống quần áo đều được bao trong túi chống bụi.

"Xin lỗi anh Thương, tuyết quá lớn, lại đột xuất..."

Đó là nhân viên của tập đoàn Thương Vũ tại Đức.

Thương Thiệu gật đầu, không mắng họ làm việc kém, chỉ nhận túi chống bụi và túi giấy chứa quần áo nữ và boots cao. Anh cúi xuống, xoa nhẹ đầu ngón tay lạnh lẽo của cô: "Quần áo này phải trả lại cho Cici, tôi đã chuẩn bị cho em những cái này, vào trong thay đi?"

Trong nhà ga, hệ thống sưởi ấm đã đủ ấm áp, Ứng Ẩn đã dần hồi phục. Cô gật đầu, Thương Thiệu kéo cô đứng dậy: "Tôi đi cùng em."

Phòng thay đồ không phân biệt nam nữ nằm ngay gần đó, là một phòng sang trọng kết nối với phòng trang điểm và một phòng thay

đồ rộng rãi được sưởi ấm bằng hương liệu.

Thương Thiệu đứng ngoài tựa vào bàn trang điểm, hai tay chống lên mặt bàn, đầu hơi cúi xuống không để lộ biểu cảm.

Ứng Ẩn bước vào phòng thay đồ, đóng cửa rồi khóa lại một cách khéo léo.

Âm thanh khóa "cạch" trong phòng yên tĩnh vang lên rất rõ ràng.

Thương Thiệu hơi ngẩn ra, tay chống bàn càng siết chặt, các khớp ngón tay hơi trắng bệch. Cái khóa giống như cắm vào trái tim anh, khiến anh cảm thấy một cơn đau khó diễn tả trong cơ thể mềm mại.

Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, khóa lại được xoay ngược lại. Cửa lại không còn bị khóa.

Ứng Ẩn đang ôm quần áo, lưng dựa vào cửa gỗ màu anh đào, gọi: "Anh Thương."

Giọng nói của cô qua khe cửa mang một chút yếu ớt và lạ lẫm.

"Có chuyện gì?" Thương Thiệu đứng thẳng, bước chân dừng lại một chút, sau đó lại dừng lại. Anh hỏi: "Tôi có thể giúp gì cho em không?"

"Em không phải phòng bị." Ứng Ẩn ôm chặt quần áo, "Chỉ là theo thói quen..."

Thương Thiệu mỉm cười, người lại hơi thất thần, nửa dựa vào mặt bàn.

"Việc nên làm."

Ứng Ẩn mở các túi chống bụi và túi giấy rồi lấy từng món quần áo ra.

Quần tất, áo len cashmere, áo khoác len màu xanh non, đôi giày da đến gối, một đôi găng tay da cừu đen, một chiếc mũ nỉ nữ, một cái khăn quàng.

Cô thay bộ đồ lót bằng các trang phục ấm áp, khi ra ngoài, cô suy nghĩ một chút rồi cuộn lại chiếc áo lót và ném vào thùng rác.

Khi bước ra, Thương Thiệu nhìn cô kỹ lưỡng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt cô: "Có vừa không?"

Ứng Ẩn gật đầu, không biết nói gì, may mà Thương Thiệu không làm cô khó xử mà trực tiếp nói: "Đi thôi."

Anh đi trước, Ứng Ẩn theo sau vài bước, sau một lúc, hỏi: "Anh Thương, anh không lạnh sao?"

Thương Thiệu bước chân hơi dừng lại: "Không lạnh."

Cuộc trò chuyện kết thúc tại đây, hai người không nói gì thêm, gặp gỡ nhân viên tiếp đón và phiên dịch, đi lối đi đặc biệt qua hải quan, đến bãi đỗ xe chuyển sang xe thương mại, trên đường chỉ nghe thấy Thương Thiệu trao đổi với ban tổ chức.

Tại bãi đỗ xe, xe tiếp đón của hội nghị ở phía trước, xe tiếp đón của Thương Vũ ở phía sau, Thương Thiệu bảo Ứng Ẩn lên xe của công ty, còn anh lên chiếc Maybach phía trước cùng với ban tổ chức.

Anh không giới thiệu danh tính của Ứng Ẩn với bất kỳ ai, ban tổ chức coi như chưa thấy cảnh anh ôm cô, nhân viên Thương Vũ cũng không hỏi nhiều.

Sau khi đưa cô lên xe, Thương Thiệu ấn nút cửa điện rồi nói với cô: "Em về khách sạn nghỉ ngơi trước, tối nay cứ theo sự sắp xếp của họ."

Ý của anh là tối nay anh sẽ đến dự bữa tiệc tiếp đón của ban tổ chức nên không tiện đưa cô theo.

Ứng Ẩn gật đầu, cửa điện đóng chậm, Thương Thiệu vẫn đứng bên cửa, nhưng Ứng Ẩn đã cúi mặt nhìn vào điện thoại.

Khi cửa hoàn toàn khép lại và khóa lại, Ứng Ẩn cũng không nâng đầu lên.

Ban tổ chức đang chờ đợi, không hiểu sao sau khi cửa xe đóng lại, người đàn ông đang đợi bên xe vẫn đứng thêm một lúc lâu.

Có hai nhân viên tiếp đón của Thương Vũ, một người là nam, người vừa chạy đi lấy quần áo, người còn lại là nữ, ngồi ở hàng ghế sau cùng với Ứng Ẩn.

"Cô Ứng, tôi sẽ phụ trách đồng hành cùng cô trong lịch trình tiếp theo, tôi tên Anna, rất vui được gặp cô."

Ứng Ẩn gật đầu: "Cảm ơn."

"Không phiền." Anna mỉm cười, giới thiệu lịch trình: "Phòng khách sạn đã được chuẩn bị sẵn, cô có thể tắm một lát và nghỉ ngơi, hai giờ nữa tôi sẽ đến đón cô để ăn tối, sau đó là thời gian mua sắm. Chúng tôi đã yêu cầu cửa hàng dọn dẹp trước, danh sách cửa hàng tôi để ở đầu giường phòng cô, nếu có thương hiệu nào cô thích bị bỏ sót, xin vui lòng cho tôi biết."

Cô nói một tràng lịch sự và chu đáo, Ứng Ẩn chỉ đáp lại bằng "Được, cảm ơn."

Nhận thấy tâm trạng của cô không tốt, Anna đoán có lẽ cô cảm thấy Thương Thiệu đã lơ là không dành thời gian cho cô nên giải thích tốt bụng: "Tối nay là bữa tiệc chính thức của hội nghị, sự kiện này có cấp bậc rất cao, anh Thương trước đó đã trả lời không có thời gian, bây giờ mới thay đổi ý định, về tình và lý đều không thể vắng mặt."

Ứng Ẩn chỉ "ừ" một tiếng. Cô đã xem tin tức trên điện thoại nên hiểu rõ tình hình, hơn nữa cô cũng không cảm thấy vì Thương Thiệu không đi cùng mình mà buồn bã.

Cô đến đây để cùng Thương Thiệu, chứ không phải để Thương Thiệu cùng cô, mối quan hệ chính phụ cô có thể phân biệt rõ.

Anna thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt qua gương chiếu hậu về phía chàng trai lái xe.

Ah, nữ diễn viên quả thực khó chiều nhưng anh Thương có lệnh, cô ấy phải làm cho cô cảm thấy thoải mái như ở nhà.

Ứng Ẩn không đáp lại, cô ấy tiếp tục nói thay đổi giọng điệu nhẹ nhàng: "May mà anh Thương chỉ tham gia lịch trình của ngày đầu tiên và ngày thứ ba, tối mai khi bay đến Pháp, cô có thể có cả một ngày để đi dạo."

"Ngày mai bay đến Pháp?" Ứng Ẩn cuối cùng hỏi thêm một chút.

"Cô không biết sao?"

"Đi Pháp làm gì?"

"Ừm..." Anna cười: "Cái đó tôi cũng không rõ vì đó là lịch trình riêng của anh Thương."

Ứng Ẩn tính toán một chút, như vậy anh sẽ liên tục hoạt động trong năm ngày, dù sao một hội nghị quan trọng như vậy anh chắc chắn không đi ngủ.

Nghe báo cáo, tham gia phỏng vấn, tiệc tùng và giao tiếp. Quan hệ nhân tình là thứ làm tiêu hao nhất.

Khách sạn nơi hai người lưu trú ở cùng một nơi, nhưng chia thành

các phòng riêng, không ở cùng nhau. Thương Thiệu vội vàng chỉ thay đồ rồi lại vội vã ra đi.

Ứng Ẩn thoải mái tắm nước nóng, gần như ngủ quên trong bồn tắm, sau khi tắm xong mũi bị nghẹt nhưng cô cũng không để tâm. Trước khi ngủ, cô mở điện thoại, Tuấn Nghi và Đình Văn đều hỏi cô có vui không.

Vui, chỉ vui trong bốn mươi phút đầu tiên. Ứng Ẩn tự giễu nghĩ.

Không biết Thương Thiệu có hối tiếc không? Anh nên chọn một người quyến rũ, biết nghe lời, thích gì thì có đó, muốn gì thì nói, dùng hợp đồng vui vẻ lên giường với anh, có tài năng làm anh vui vẻ, cung cấp giá trị cảm xúc phong phú.

Cô giống như một con chim bị nhốt trong lồng, không có khả năng gì nhưng lại cứng đầu. Cứng đầu cũng chỉ là vô nghĩa, thực ra rất dễ vỡ rồi gãy thành từng khúc nhỏ. Rất ít người muốn nuôi dưỡng cô bằng sự nhẹ nhàng vì trước đó đã bị những mảnh xương vỡ của cô làm đau tay.

Họ nhíu mày không vui nghĩ, con chim này không biết điều.

Ứng Ẩn đổi tên WeChat thành: "Ẩn Ẩn siêu bận rộn." Vứt điện thoại đi rồi đắp mặt nạ ngủ, ngủ thẳng đến tối.

Trong giấc mơ, toàn là tiếng chim sẻ gọi.

Một giấc ngủ khiến đầu đau, nóng sốt, xương chân đau dữ dội, cô gái tiếp đón đã chờ sẵn bên ngoài phòng khách.

Ứng Ẩn không mấy hứng thú, nghĩ đến việc đã trang điểm rồi lại phải tẩy trang nên để mặt mộc. Đến nhà hàng, món ăn Đức không hợp khẩu vị, cô ăn qua loa, còn uống vài ly bia lạnh.

"Không mua sắm nữa được không?" Cô cầm ly rượu, ánh mắt nóng

rực, ánh sáng mờ ảo của nhà hàng rơi thành từng đốm sáng.

"E rằng không được." Anna nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị cho cô quần áo thường ngày, nhưng anh Thương đã yêu cầu tôi đưa cô đi chọn vài bộ lễ phục, bao gồm trang phục trà chiều, tiệc tối và áo choàng, tất cả đều cần thiết."

"Nhưng tôi muốn ngủ." Ứng Ẩn gục lên bàn, cầm ly bia nặng nề: "Nếu cô không dẫn tôi đi mua sắm, anh ấy có mắng cô không?"

"Điều đó thì không... Cô chờ một chút."

Anna quay lưng đi, đi xa một chút để gọi điện thoại.

Trợ lý cầm điện thoại vào, thì thầm vài câu vào tai Thương Thiệu.

Bữa tiệc có quy mô lớn, trong bầu không khí lịch sự, anh do dự một chút, đứng dậy cài cúc áo vest, nói một câu "Xin lỗi, tôi phải rời đi."

*

"Xin chào."

Anna nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh như được ân xá nhưng chưa kịp mở miệng thì Thương Thiệu đã chủ động hỏi: "Cô ấy sao rồi?"

"Cô Ứng nói cô ấy muốn ngủ không muốn đi dạo."

"Vậy thì đưa cô ấy về khách sạn."

"Còn quần áo thì..."

"Sáng mai bảo nhân viên mang đến khách sạn cho cô ấy thử, tối nay đưa cho cô ấy lookbook, nếu cô ấy muốn thì chọn, không muốn thì mai mang hết đi."

Vì anh đã nói như vậy, Anna cũng thở phào nhẹ nhõm. Trước khi cúp máy, Thương Thiệu dặn dò: "Cô ấy muốn làm gì thì thuận theo cô ấy, không cần phải hỏi tôi. Chỉ cần để cô ấy vui là được."

Đây chính là nguyên tắc hành động tiếp theo, Anna đã rõ: "Vâng, tôi hiểu rồi."

Trước khi bước vào sảnh tiệc, Thương Thiệu dừng chân một chút, cuối cùng cũng mở WeChat.

Nhưng Ứng Ẩn không gửi gì cho anh.

Anh đưa điện thoại lại cho trợ lý, rồi đột nhiên cảm thấy không ổn. Lấy lại điện thoại, anh thấy tên mới của Ứng Ẩn:

"Ẩn Ẩn siêu bận rộn"

Trợ lý lặng lẽ đứng chờ không dám thúc giục. Anh ấy làm việc tại văn phòng ở Đức nên rất hiếm khi gặp mặt, lần này gặp thực sự cảm thấy khí thế của anh đầy áp lực nhưng sự im lặng và quầng thâm dưới mắt đã tiết lộ sự mệt mỏi của anh, khiến anh trông không phải là người không thể bị tổn thương.

Anh cũng có những lúc cảm thấy bất lực, trợ lý nghĩ.

Thương Thiệu trở lại sảnh tiệc, bàn tròn giữa phòng được trang trí lộng lẫy, đèn chùm pha lê rộng vài mét treo xuống ánh sáng lấp lánh, tạo nên một không gian sang trọng và quý phái.

Nhưng trước khi nâng ly rượu, chúc mừng mọi người, trong lòng anh luôn có vài giây yên tĩnh, nghĩ về từ "bận rộn".

Hóa ra cô ấy cảm thấy như là bận rộn.

Ứng Ẩn về đến khách sạn, đá bỏ giày và lăn mình lên giường. Cô

cảm giác say rượu, vừa lúc lại dễ ngủ.

Cô nằm trên gối, không đeo bịt mắt, cũng không tắt đèn, cứ thế mà ngủ trong ánh sáng chói chang.

Không biết là mấy giờ, cô tỉnh dậy với cảm giác toàn thân nóng bỏng, tay chân bị lún sâu trong chăn như bị sa lầy, đau nhức đến mức không thể cử động.

Ánh sáng làm mắt cô chảy nước, cô mò mẫm lấy điện thoại, thấy đã quá 12 giờ đêm.

Rõ ràng là bị sốt nhưng có thể ngủ thêm một chút sẽ tốt hơn.

Cô không cầu cứu Thương Thiệu, chỉ tự mình dậy tắt đèn rồi lại lăn vào chăn.

Lần tiếp theo tỉnh dậy vì cơn đau, cảm giác kéo dài như qua một đêm, thực ra chỉ mới nửa tiếng.

Không chịu nổi nữa, từng cơ bắp như bị đập nát, hít thở khó khăn, đầu như bị xe tải cán qua.

Cô chóng mặt, chỉ nhớ ra cần tìm Tuấn Nghi, viết ba chữ mà sai hai chữ, chỉnh sửa nhiều lần, cuối cùng thông minh hơn một chút, biết dùng tin nhắn thoại.

"Tuấn Nghi, chị không khỏe."

Sau khi gửi tin nhắn thoại, Ứng Ẩn bỏ điện thoại lăn vào giấc ngủ mơ màng.

Tuấn Nghi gọi điện cho cô nhưng không có ai bắt máy. Cô ấy ngay lập tức gọi cho Thương Thiệu, đầy táo bạo hoi: "Anh Thương, anh có phải là đang làm tổn thương Ứng Ẩn không?"

Mười phút sau, Thương Thiệu xuất hiện bên giường cô. Anh không có thẻ phòng của cô nên phải gọi lễ tân đến mở cửa.

Đêm nay ở Đức không có trăng.

Căn phòng tối tăm tràn ngập mùi rượu và bệnh tật. Thương Thiệu ôm cô vào lòng, đặt tay lên trán cô, quyết định ngay lập tức: "Em bị sốt rồi. Tôi đưa em đến bệnh viện."

"Không cần." Ứng Ẩn yếu ớt, chiếc váy ngủ bằng lụa xô lệch trên chân.

"Nghe lời, sẽ nhanh chóng ổn thôi." Thương Thiệu định bế cô lên.

Ứng Ẩn bám chặt giường, nước mắt tự dưng rơi đầy mặt: "Em không nghe lời, em không muốn."

Cô cứng đầu không chịu dậy, mềm nhũn trong vòng tay Thương Thiệu, cảm giác như một cục nặng.

Thương Thiệu thở dài, vượt qua người cô, nhấn nút loa ngoài của điện thoại bàn gọi đến đường dây trợ lý đặc biệt: "Cần một bác sĩ, bị sốt, ừ, khá nghiêm trọng."

"Anh biết tiếng Đức à?" Ứng Ẩn nắm lấy áo vest của anh.

"Mức độ cơ bản." Thương Thiệu trả lời cô, đặt cô trở lại giường rồi đắp chăn cẩn thận.

"Anh vẫn mặc quần áo dự tiệc." Cô thò tay ra từ dưới chăn, sờ tay áo của anh.

Tay áo của anh lạnh buốt đầy sương đêm, giọng anh khàn đến mức cô không còn nhận ra là giọng của anh.

"Mới về." Thương Thiệu ngắn gọn nói, lại lần nữa nhét tay cô vào

chăn: "Đừng cử động."

Ứng Ẩn hít vào: "Anh Thương, anh có uống rượu không?"

"Có uống."

"Em không ngửi thấy."

Thương Thiệu nghe cô nói lắp bắp, lo lắng đầu óc cô đã bị sốt làm hỏng, nhớ lại cuộc gọi của cô khi say rượu lần trước, liền hỏi: "Em uống nhiều à?"

"Năm ly lớn." Ứng Ẩn lại giơ tay ra, năm ngón tay mở rộng, làm động tác năm.

"Thấy tự hào sao?" Thương Thiệu hỏi cô với giọng trầm kèm theo sự trìu mến mà chính anh cũng không nhận ra.

Ứng Ẩn mím môi, nếm được vị nước mắt. Cô mới nhận ra mình đã khóc suốt, liền lau sạch nước mắt, đổi chủ đề nói một cách lộn xộn: "Em không khóc, chỉ là mắt em đau quá."

"Tôi biết."

"Tại sao?"

Thương Thiệu im lặng một chút, "Em không khóc trước mặt tôi."

"Tại sao?" Ứng Ẩn lại hỏi.

"Em kiêu hãnh trước mặt tất cả đàn ông, bao gồm cả tôi." Anh đã chấp nhận toàn bộ sự kiêu hãnh và thực tế của cô từ trên máy bay.

Ứng Ẩn quay mặt đi rồi nhắm mắt lại như thể đã ngủ. Nhưng đầu mũi cô đau nhức dữ dội, một dòng nước nóng từ khóe mắt trào ra. May mắn là cô luôn khóc, Thương Thiệu sẽ không phát hiện dòng

nước mắt nào là thật.

Thương Thiệu lặng lẽ chờ một lúc, khi đứng dậy để rót nước cho cô, nghe thấy Ứng Ẩn hỏi: "Anh có ghét không? Sự kiêu hãnh của em."

"Không phải là ghét."

"Vậy thì có thích không?"

"Rất khó để thích."

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy một nỗi đau như bị dao cắt từ tứ chi, cô co rúm lại, nằm cuộn tròn dưới chăn như một đứa trẻ. Cô nghiến chặt răng, nước mắt không thể kiểm soát được nữa, chảy ra từ mắt đã đóng chặt.

Thương Thiệu đã nhận ra sự bất thường của cô sau một thời gian dài. Có lẽ vì khi người ta khóc rất khó để ngừng được sự run rẩy của cơ thể.

Bàn tay anh đặt trên vai Ứng Ẩn, cảm giác mát mẻ như lúc vừa xuống máy bay vào ban ngày.

"Ứng Ẩn?" Anh chỉ gọi tên cô với giọng hỏi han, không nói thêm gì khác.

Ứng Ẩn không quay lại, Thương Thiệu dùng một chút sức để xoay người cô lại. Ứng Ẩn chống cự, cơ thể co rúm lại, đầu mũi cô phát ra tiếng nức nở nhỏ.

Bác sĩ đến chậm quá, Thương Thiệu cảm thấy bực bội nhưng sự bực bội ấy không phải từ việc Ứng Ẩn khóc.

Cuối cùng, anh quỳ một chân trên giường, dùng sức ở vai, đưa tay qua nách cô, ôm cô trở lại trong vòng tay của mình.

Cô khóc đến mức mồ hôi ra nhiều, gáy ướt đẫm, má đỏ ửng, tóc đen dính vào mặt và cần cổ tái nhợt của cô.

Lúc này anh muốn hôn cô đến mức cô không thở được nhưng thật sự không nên.

Hơn nữa, anh không có quyền như vậy.

Thực ra anh nghĩ mình có chút khác biệt trong lòng cô.

Những lần giúp đỡ, trang sức cao cấp, hợp đồng giá trên trời, đưa cô về nhà mình, đột nhiên đến thăm nhà cô, được mời ngồi ăn một bữa tối vui vẻ.

Anh còn nhớ ánh đèn ấm áp trong sân hôm đó.

Anh nghĩ trong lòng cô, anh không hoàn toàn là Tống Thời Chương. Cô sợ những người đàn ông quyền lực và địa vị cao nên không dám mở miệng cầu cứu, kiên cường chịu đựng bằng sự kiêu hãnh.

Giờ đây, sự kiêu hãnh ấy cũng không khác gì đối với anh, anh mới nhận ra, anh không có gì khác biệt.

Thương Thiệu vuốt trán cô, lau mồ hôi nóng, nói những lời an ủi không mấy khéo léo: "Lỗi đều ở tôi, nhưng em kiêu hãnh lâu như vậy, giờ vì bệnh mà khóc trước mặt tôi, không phải là phí công sao?"

Anh như an ủi trẻ con, thương lượng với cô: "Chỉ khóc đến khi bác sĩ đến, được không?"

"Thực sự không thể thích sự kiêu hãnh của em sao?" Ứng Ẩn vùi mặt vào khuỷu tay anh, dùng tay áo có mùi rượu quốc yến và gió đông để lau nước mắt.

"Anh muốn em hoàn toàn tuân theo thì mới thích..."

Cô nói lắp bắp ngắt quãng, lẫn trong những tiếng nức nở.

Nhưng sự kiêu hãnh là thứ quý giá nhất mà Ứng Phàm đã trao cho cô. Bà dạy cô nhiều lý lẽ về sự thông minh và thích nghi, chỉ có sự kiêu hãnh là kiến thức ngoài sách vở.

Ứng Phàm không muốn cô học nhưng cô học rất thấu đáo, vượt qua những gì đã học, cứng rắn và kiên cường.

Nếu anh không thích sự kiêu hãnh của cô thì chắc chắn sẽ không thích cô, mãi mãi không thích.

"Những thứ em đã trao cho Tống Thời Chương và những người đàn ông khác, tôi làm sao có thể thích?" Thương Thiệu mỉm cười, không quan tâm, "Đừng khóc nữa."

"Trước mặt họ em..." Ứng Ẩn nức nở không kiểm soát được, rồi hắt hơi nhẹ.

Cơ thể rung lên như chó con lắc đầu.

"Trước mặt họ em...," cô nấc lên, nói tiếp: "Hoàn toàn không biết điều như vậy."

Tay áo của Thương Thiệu bị nước mắt cô làm ướt, anh không trách cô, nghe những lời biện minh không có sức thuyết phục của cô, chỉ hỏi một câu "Thật sao?"

"Em đã nhận hợp đồng quảng cáo từ Tống Thời Chương, đã ném nhẫn của anh ta, đã mặc đồ thiết kế của anh ta, em đã chủ động quyến rũ Trần Hữu Hằng..." Ứng Ẩn lục lọi.

Thương Thiệu: "..."

"Em đã để dấu son môi trên áo sơ mi của anh ấy, yêu cầu anh ấy gọi cho em."

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn nuốt nước miếng, não cố gắng hoạt động, "Em rất biết điều, anh có thể hỏi. Em không bao giờ không biết điều với người khác, nhưng! Nhưng... em chưa từng lộn xộn..."

Cô nói lắp bắp, lộn xộn, Thương Thiệu thực sự không thể nghe tiếp, trong đầu chỉ nhớ đến Trần Hữu Hằng.

Sau một lúc lâu, anh mới hỏi với vẻ mặt không cảm xúc: "Em nói lại, em đã quyến rũ Trần Hữu Hằng?"

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu, âm thanh mũi nặng nề.

"Tại sao?"

"Bởi vì anh ấy giàu có và rất đẹp trai."

Trần Hữu Hằng vừa giàu có vừa đẹp trai, Thương Thiệu không thể phản bác nhưng điều đó không ngăn được cảm giác chua xót lạ lùng trong lồng ngực, gần như làm anh khó thở.

Sau một thời gian dài, anh từ từ tháo bỏ cà vạt, giọng trầm xuống, cực kỳ bình tĩnh hỏi: "Ý em là nếu anh ta không từ chối em, em đã qua lại với anh ta."

"Không," Ứng Ẩn còn dùng tay áo của anh để lau mắt, lắc đầu mạnh: "Anh ấy có kinh nghiệm quá phong phú, em sợ bị bệnh..."

Nói nhiều như vậy, chỉ có câu này có chút lý do.

Thương Thiệu vẫn không hài lòng, híp mắt: "Vậy nếu đổi thành một người kinh nghiệm không nhiều, có tiếng tốt, em cũng sẽ qua lại với người đó."

Ứng Ẩn ngây người một lát, nghĩ một hồi, khi Thương Thiệu gần như lạnh như băng, cô cuối cùng kịp thời phủ nhận: "Không, Tống Thời Chương cũng có tiếng tốt. Dĩ nhiên, em cũng biết điều trước mặt anh ấy, nhưng sự biết điều đó... khác với của anh Thương."

Thương Thiệu nuốt nước miếng, hỏi với giọng nặng nề: "Khác thế nào?"

Ứng Ẩn không biết cô đã ngừng khóc từ lúc nào, đầu óc đang sốt cao và say rượu chỉ hoạt động một chút.

Theo trực giác, cô từ từ chuyển sang hỏi ngược lại: "Anh Thương, hôm nay "tôi muốn" có nghĩa là gì?"

"Em muốn hỏi ý nghĩa nào của "tôi muốn" thì chính là ý nghĩa đó."

"Em muốn hỏi... nếu anh giúp em, chẳng lẽ anh không muốn em mở chân sao."

"Em muốn mở chân, tôi sẽ không từ chối."

"Em muốn hỏi... Anh Thương thực sự không có chút nào ham muốn em mở chân sao."

"Tôi có."

"Em muốn hỏi... Anh Thương không cần em sao? Nhất định không cần, mãi mãi không cần?"

Giọng nói lạnh lùng từ trên cao đột nhiên im bặt.

Tối nay gió tuyết đã ngừng, lớp tuyết dày hấp thụ tất cả âm thanh, mọi thứ trở nên yên tĩnh, châu Âu, Đức, thành phố, bầu trời đêm, khách sạn, nhịp đập trái tim, hơi thở.

Trong sự yên tĩnh đó, Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, gương mặt cô vừa

trắng vừa đỏ, còn vương những vệt nước mắt sáng.

"Em muốn hỏi ý nghĩa này, "tôi muốn" của anh Thương có phải là ý nghĩa này không?"

Thương Thiệu không nói gì.

"Anh Thương ghét sự biết điều của em. Nếu hôm nay giúp em, tặng em đồ thiết kế, lỡ năm sau anh Thương muốn em thì sao? Em nên làm thế nào để tin anh, anh cũng muốn em, không phải vì báo đáp và sự biết điều?"

Ứng Ẩn trên má có nước mắt: "Lỡ năm sau, anh muốn em thì sao?"

Lỡ năm sau, anh sẽ yêu em? Không phải vì nợ ân tình.

Đôi mắt của cô mang hơi men nhưng lại rõ ràng một cách kỳ lạ.

"Thương Thiệu, sự biết điều mà anh ghét, có phải là sự biết điều này không?"

Thương Thiệu nhìn vào mắt cô, cuối cùng từ từ nhận ra anh đã mắc phải một hiểu lầm nghiêm trọng và không thể tha thứ với cô trên máy bay.

Chương 29: Chạy đi đâu?

Hóa ra sự kiêu hãnh và biết điều mà cô dành cho anh khác hẳn so với người khác.

Anh tưởng điều anh cố gắng phá vỡ trên máy bay là bộ giáp giả tạo của cô, là sự thông minh tự tạo, là sự cứng đầu vì không tin tưởng anh mà cố gắng gồng mình.

Nhưng thật ra không phải vậy.

Ngôi nhà ở Ninh Ba được xây dựng xa hoa, bao gồm một khu vườn sỏi kiểu Anh phía sau, nơi trồng hơn ba trăm loại cây, từ tùng, xạ hương, lan dạ hương, đến cỏ bạc, hoa lan mềm, hoa tulip và vô số loại hoa hồng.

Nhưng lúc này, Thương Thiệu chỉ nhớ đến một loại.

Loại hoa hồng đó rất đẹp, cành hoa đầy đặn và tròn trịa, cánh hoa màu hồng trắng, nhụy hoa màu hồng đậm, tươi tắn quyến rũ, một cành nhiều hoa nở rộ. Nhưng điều này không quan trọng.

Hoa hồng đua nhau khoe sắc, có thể quyến rũ đến tột đỉnh, cũng có thể thanh tao đến mức quên đi thế tục, duy chỉ có cành và hoa của nó, bốn mùa luôn thẳng đứng.

Nó được gọi là "Nữ Hoàng của Thụy Điển", sáng chiều đông xuân, gió hiu hắt mưa dầm luôn không cúi đầu.

Vài giây không nghe thấy trả lời, nước mắt vừa khô của Ứng Ẩn lại

bắt đầu trào ra.

Cô chớp mắt, cảm thấy anh trước mặt mờ mịt và xa xôi, đầu óc cũng dần không còn tỉnh táo. Nhưng dù vậy, cô vẫn uất ức phản đối: "Anh không trả lời em."

Cô thở không ra hơi, giọng mũi nặng nề khiến giọng nói trưởng thành của cô nghe như một cô gái nhỏ đang nũng nịu.

Thương Thiệu đưa tay ra, khi anh lau mắt cô, Ứng Ẩn theo bản năng nhắm mắt lại.

Nước mắt nóng hổi của cô làm ướt đầu ngón tay anh, Thương Thiệu cúi đầu nhìn đầu ngón tay, ánh mắt mang theo sự đánh giá, cảm thấy rất xa lạ.

Anh thực sự rất ghét cảm giác ngón tay bị làm ướt nhưng lại không chê lau nước mắt và mồ hôi nóng của cô.

"Hỏi lại lần nữa." Thương Thiệu ra lệnh cho cô.

Ra lệnh cho một người phụ nữ đau đầu, sốt nóng toàn thân mềm yếu thật sự có chút không phải đạo.

Nhưng anh muốn Ứng Ẩn hỏi lại một lần nữa, để anh có thể nghiêm túc, không thể chối cãi mà nói cho cô câu trả lời.

Ứng Ẩn gục vào lòng anh, mệt mỏi "ừ" một tiếng, gắng gượng nhấc tinh thần, lẩm bẩm hỏi: "Anh có thích SpongeBob không?"

Thương Thiệu: "... Không phải cái đó."

"Nếu anh cũng thích SpongeBob, chúng ta sẽ là Patrick..."

Thương Thiệu thở dài, giọng trầm: "Ứng Ẩn, tỉnh táo một chút đi."

"Squidward... blah blah blah..."

"Blah..." Thương Thiệu dừng lại một lúc, nghi ngờ cuộc đời: "Blah blah, lại là gì?"

Ứng Ẩn không trả lời anh, một lúc sau, cô hít một hơi tỉnh táo, gục đầu vào chân anh lẩm bẩm chậm rãi: "Anh Thương, tại sao không nhận điện thoại của em..."

Thương Thiệu mặt đen lại, từng chữ một: "Em mở mắt ra nhìn xem, anh ở ngay đây."

Ứng Ẩn thút thít, rất buồn bã nói: "Không thích thì thôi vậy."

Câu chuyện kỳ lạ quay trở lại, mặt Thương Thiệu dịu lại một chút đáp lại cô: "Thích."

"Tốt quá, anh cũng thích uống rượu vang nóng chứ?"

"....."

Người đàn ông kiên nhẫn cuối cùng cũng không chịu nổi: "Ứng Ẩn!"

Tiếng chuông cửa đến rất đúng lúc.

Thương Thiệu đẩy cô ra khỏi lòng: "Bác sĩ đến rồi, anh đi mở cửa."

"Đừng đi." Ứng Ẩn ôm eo anh, nằm lì trên giường.

Không biết cô lấy đâu ra sức lực, Thương Thiệu rất khó khăn mới gỡ tay cô ra: "Mười giây."

"Anh bế em đi cùng." Ứng Ẩn lại bám vào.

Thương Thiệu dứt khoát: "Không thể."

Sau lần thứ hai tiếng chuông cửa vang lên, cửa phòng mở ra, vị bác sĩ người Đức nghiêm nghị đến khám bệnh, thấy người đàn ông bên trong một tay mở cửa, một tay đỡ eo người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ hai tay vòng qua cổ anh, kiễng chân, mặt đỏ bừng vùi trong hõm cổ anh, mắt nhắm nghiền say mèm.

Bác sĩ: "....."

Thương Thiệu trong đời chưa bao giờ lố bịch đến thế này, vừa cố gắng đỡ cô, vừa đen mặt xin lỗi: "Xin thứ lỗi, cô ấy không tỉnh táo..."

Bác sĩ ra hiệu tôi hiểu.

Một lần đo nhiệt độ, ba mươi chín độ sáu, bác sĩ càng hiểu hơn.

Dù là người trưởng thành, sốt đến nhiệt độ này cũng rất nguy hiểm, may mà thể trạng của Ứng Ẩn còn tốt, không xuất hiện tình trạng nôn mửa hoặc rối loạn điện giải.

Cô được Thương Thiệu bế kiểu công chúa đặt lại giường, hơi thở dần ổn định, không biết có phải đã ngủ rồi không.

Bác sĩ nghe nhịp tim của cô, nghiêm khắc nói: "Sốt không nên uống rượu."

"Cô ấy vừa xuống máy bay còn chưa điều chỉnh lại múi giờ, suốt hai mươi tư giờ qua không nghỉ ngơi tốt." Thương Thiệu cúi đầu nhìn cô một cái, giọng trầm ấm và dịu dàng: "Tâm trạng cũng rất tệ."

Bác sĩ gật đầu, cất ống nghe: "Còn lại đều ổn, cần tiêm thuốc hạ sốt."

"Cần truyền dịch không?"

"Không, cô ấy không có triệu chứng cần truyền dịch, việc cấp bách là hạ sốt càng nhanh càng tốt rồi nghỉ ngơi thật tốt."

"Tiêm như thế nào?"

Bác sĩ đã lấy ống tiêm ra và bắt đầu pha thuốc, đồng thời thông báo cho Thương Thiệu: "Tiêm vào cơ bắp, xin để bệnh nhân ngồi dậy."

Khách sạn hợp tác với phòng khám tư nhân cao cấp, phí khám bệnh cao ngất, Thương Thiệu tin tưởng bác sĩ.

Anh làm theo lời bác sĩ, đỡ Ứng Ẩn ngồi dậy, vén tóc bám trên mặt cô: "Ứng Ẩn, ngồi dậy, tiêm thuốc."

Ứng Ẩn không mở mắt, mơ màng "ừ" một tiếng, mềm mại giơ cánh tay lên.

Thương Thiệu ấn tay cô xuống: "Không phải truyền dịch, là tiêm."

"Ừm...?"

Thương Thiệu lạnh lùng nói ba chữ: "Tiêm vào mông."

Tiêm vào mông.

Tiêm vào mông?

Ký ức thời thơ ấu xa xôi khiến Ứng Ẩn giật mình tỉnh dậy, khóe miệng không thể ngăn được kéo xuống.

Cả đêm nay nước mắt của cô như vòi nước cứ mở rồi tắt, lúc này lại mở ra, nước mắt đầm đìa không thể tin nổi, giọng run rẩy hỏi: "Tiêm vào mông...?"

Thương Thiệu bị cô khóc không biết phải làm sao, quay đầu hỏi bác sĩ Đức: "Có thể uống thuốc không?"

Bác sĩ đã rút xong thuốc, mặt không biểu cảm nói: "Cô ấy đã uống lượng cồn lớn."

Đầu kim sắc nhọn lấp lánh, như một công cụ tra tấn đáng sợ.

Thương Thiệu: "....."

Anh thở dài, xoa đầu Ứng Ẩn, giọng bất lực: "Nghe thấy không, em tự mình chuốc lấy."

Ứng Ẩn không biết bác sĩ nói gì, chỉ cảm thấy Thương Thiệu dường như đang chế giễu cô, "Ừm..." âm cuối trầm xuống, như một con thú nhỏ hờn dỗi.

Cô mơ màng bị anh đỡ ngồi ở mép giường, ngồi không vững, chỉ có thể ôm eo Thương Thiệu, tựa mặt vào ngực anh.

"Bác sĩ giúp kéo váy cô ấy..." bác sĩ làm động tác, ý là kéo váy ngủ lên một chút.

Thương Thiệu luôn giữ giọng nói nhẹ nhàng như thì thầm, nhưng giọng điệu lạnh lùng nghiêm túc: "Nâng mông lên."

Ứng Ẩn nghe lời nhấc lên một chút, thuận tiện để anh kéo váy ra.

Chiếc váy ngủ lụa trắng mịn cọ xát vào đùi mềm mại của cô bị nhẹ nhàng kéo lên rồi cuộn lại bên hông. Thương Thiệu một tay giữ váy, dù mắt không liếc ngang ngó dọc, nhưng vẫn thấy được quần lót ren của cô.

Trắng tinh, chỉ che được một nửa, cánh hoa dán lên mông tròn của cô.

Anna nghĩ gì vậy? Bảo cô ấy chuẩn bị đồ lót,nhưng không yêu cầu chuẩn bị thứ...không đứng đắn như vậy!

Cồn lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa lên làn da ít được ai chạm vào khiến Ứng Ẩn không kìm được rùng mình, cô càng ôm chặt Thương Thiệu hơn.

Giây tiếp theo, kim tiêm đâm vào, cô òa lên khóc.

"Đau quá! Anh Thương!..."

Thương Thiệu vẫn là Thương Thiệu thôi, dù sao cũng không phải là ai khác.

Sau khi tiêm xong và phát thuốc, dặn dò kiêng cữ ăn uống, bác sĩ kết thúc khám bệnh, lúc đó đã gần hai giờ sáng. Thương Thiệu tiễn bác sĩ ra cửa, quay lại thì thấy Ứng Ẩn đã ngủ thiếp đi trong chăn.

So với nửa giờ trước khóc lóc, không thể hiểu nổi và cãi cọ, Thương Thiệu nghe tiếng thở của cô, một lúc cảm thấy thế giới vô cùng yên tĩnh.

Phòng nóng bức, anh đi đến cửa sổ rồi đẩy khung cửa kính một khe nhỏ, hít thở sâu nhẹ nhàng.

Không khí lạnh lẽo mang theo hơi thở của thành phố và mùi tuyết.

Anh đứng trước cửa sổ và tuyết, lặng lẽ hút hết một điếu thuốc, cuối cùng tự cười một mình.

Thực sự không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, làm cũng không tốt lắm.

Đến ba giờ, sau khi đo nhiệt độ cho cô hai lần nữa, Thương Thiệu xác nhận cô đã hạ sốt, cuối cùng nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách.

Hôm sau là lễ khai mạc hội nghị và ngày họp đầu tiên, lịch trình và

phỏng vấn kín từ sáng đến bốn giờ chiều, sau đó là tiệc của ban tổ chức, sau bữa tối mới kết thúc ngày làm việc.

Thương Thiệu thức dậy lúc năm giờ hơn theo đồng hồ sinh học, trước khi rời đi, anh sờ trán Ứng Ẩn, cảm thấy ấm, hơi thở đã trở lại nhẹ nhàng ổn định.

Anh để lại một dòng chữ trên tờ giấy nhớ ở đầu giường: "Nghỉ ngơi tốt, nhớ uống thuốc" ký tên là một chữ "Thiệu".

Ứng Ẩn ngủ nghiêng một bên, đôi môi hồng tự nhiên khép hờ. Cô ngủ rất say, không biết có người từng nhẹ nâng cằm cô, ngón tay cái vuốt nhẹ đôi môi, như không thể rời, như khao khát không nguôi.

Cô chỉ biết mùi thuốc lá trầm hương từ đầu ngón tay đó thực sự quá thơm, dễ dàng đi vào giấc mơ nơi đất khách quê người của cô.

Thương Thiệu về phòng mình tắm rửa thay quần áo, chỉnh lại diện mạo, uống hai ly cà phê đen rồi mới xuống lầu.

Sảnh khách sạn sang trọng, sàn đá cẩm thạch sáng bóng, lúc này các khách mời dự hội nghị đều đang ra ngoài, bóng dáng trang trọng trong trang phục vest lịch lãm, chỉ có một khuôn mặt phương Đông thanh nhã bước đi từ tốn như dạo chơi.

Trợ lý chờ bên cạnh tiến lên, cùng anh bước ra cửa xoay bằng kính, đến chiếc xe Maybach đã mở cửa sẵn.

Ứng Ẩn ngủ đến hơn mười một giờ mới tỉnh, do đói mà tỉnh dậy. Cơn đau nhức trên người chưa biến mất, cơ bắp vẫn còn yếu, điều khó chịu là cô xoay người, chỉ cảm thấy bên mông phải đau quá...

Đầu đau như búa bổ, ký ức trống rỗng.

Lờ mờ nhớ... Thương Thiệu có đến không?

"Chờ đã..." Ứng Ẩn chậm rãi ngồi dậy, nhíu mày, cảm thấy không ổn.

Thương Thiệu sao lại đến? Cô nhớ là, cô khó chịu sắp chết cũng không nhắn tin cầu cứu anh.

Tuấn Nghi nhận được cuộc gọi thảm thiết của cô, câu đầu tiên là: "Em đã nói gì với Thương Thiệu rồi!"

Tuấn Nghi thật thà trả lời: "Em đã gọi cho anh Thương, hỏi anh ấy có phải đã bắt nạt chị không."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi anh ấy đến phòng chị, nói chị bị sốt, nhưng anh ấy sẽ chăm sóc chị, bảo em không cần lo lắng." Tuấn Nghi báo cáo đầy đủ: "Anh Thương thật tốt bụng."

"Xong rồi." Ứng Ẩn mắt tối sầm, điện thoại rơi thẳng xuống đất.

Xong rồi xong rồi. Cô uống nhiều rượu rồi say mèm.

Cô mà say thì sẽ nói linh tinh, cảm xúc yếu đuối, cực kỳ dễ nổi giận dễ sụp đổ, vừa khóc vừa cười, không giữ được bí mật, khóc nức nở, ép người ta cùng xem SpongeBob với cô!

Xong rồi xong rồi!

Tuấn Nghi bên kia gọi mấy tiếng, chỉ nghe thấy tiếng khóc òa của Ứng Ẩn.

Không để Tuấn Nghi lo lắng, Ứng Ẩn cuộn mình trong chăn, lăn lộn nhặt điện thoại lên, đầu tiên kiểm tra toàn bộ lịch sử các trang web.

May quá, không có SpongeBob!

Chờ đã...

Vậy khoảng thời gian đó, họ đã làm gì?!

Ứng Ẩn tóc tai rối bù ngồi trên giường, vừa nhớ lại vừa cắn một lọn tóc vào miệng.

Cô... lờ mờ... dường như... đã nói tên người đàn ông đó.

Ứng Ẩn tròn mắt, đồng tử giãn ra, ngừng thở, tim đập nhanh, ngừng lại, đột nhiên, với triệu chứng cận tử ngã ngửa lại giường.

Có phải cô đã nói tên Trần Hữu Hằng không?

Chuông cửa vang lên, Anna quẹt thẻ vào, vừa chào vừa nói: "Chào buổi sáng cô Ứng, tôi đến—ah!"

Anna bị dọa bởi biểu cảm không thể nhắm mắt của Ứng Ẩn, cho đến khi thấy cô lăn ra khỏi giường.

Ứng Ẩn vừa mặc đồ vừa nhanh chóng bình tĩnh nói: "Chào Anna, tôi phải về nước gấp có việc cần thông báo... cảm ơn sự tiếp đón của cô nhưng tôi phải ra sân bay ngay bây giờ, nếu không sẽ muộn."

Anna thấy cô khỏe mạnh, tỉnh táo, có chút bối rối nói: "Nhưng anh Thương nói cô bệnh nặng, dặn tôi chăm sóc cô và báo cáo mọi lúc."

"Đừng báo cáo! Tôi rất khỏe mạnh! Mọi thứ đều ổn!" Ứng Ẩn như con ruồi không đầu quay vòng trong phòng: "Tôi, tôi, hộ chiếu đâu? Cô có tiền không? Tiền ở Đức gọi là gì? Cho tôi mượn ít, anh Thương sẽ trả cô."

Anna thấy cô nghiêm túc, nhớ lại Thương Thiệu dặn ưu tiên nhu cầu của Ứng Ẩn nên dù chỉ chần chừ một chút, vẫn thoải mái nói: "Được, tôi sẽ gọi xe đưa cô ra sân bay."

"Được!" Ứng Ẩn nắm chặt tay Anna, nước mắt rưng rưng: "Cô thật tốt, chúc cô sống lâu trăm tuổi, các cô gái giúp đỡ lẫn nhau!"

Anna quả không hổ danh là nhân viên xuất sắc của chi nhánh Đức Tập đoàn Thương Vũ, làm việc chắc chắn, phản ứng nhanh, hành động nhanh nhẹn. Hai phút sau, xe cô gọi đã đợi sẵn dưới lầu, còn đưa cho Ứng Ẩn một ít tiền mặt: "Phòng khi cần."

Ứng Ẩn: "Ừm!"

Dù toàn thân đau nhức, đầu óc choáng váng, cô vẫn nhanh chóng mặc đồ xong.

Đội mũ, đeo găng tay da cừu đen, bỏ hộ chiếu vào túi áo khoác, mắt sáng rực, như đặc vụ hành động—

Đến khi ra cửa phòng bị người đàn ông nghe nãy giờ chặn lại.

Thương Thiệu hơi ngẩng đầu rồi dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn, thở ra hơi cuối cùng, hỏi cô: "Chạy đi đâu?"

Đôi chân dài vừa bước nhanh vừa cứng đờ, sau đó chuyển thành những bước nhỏ, từ từ, ngập ngừng lùi về phòng.

Ứng Ẩn nhìn Thương Thiệu không rời, nuốt nước bọt.

Vừa sợ vừa ngại!

Anna hoàn toàn không hiểu gì, chỉ bị sự xuất hiện của Thương Thiệu làm giật mình: "Anh Thương! Anh không họp à? Sao anh quay lại?"

"Nếu tôi không quay lại, cô đã để cô ấy chạy đi mất." Thương Thiệu chậm rãi nói.

Anna nghe thấy ba chữ "chạy đi mất" liền biết không ổn, vội ngẩng

đầu nhìn Ứng Ẩn: "Cô Ứng?"

Ứng Ẩn cứng đờ nhưng khí thế rất yếu: "Tôi thực sự có thông báo..."

Thương Thiệu nhẹ nhàng giơ tay trái, khẽ vẫy hai ngón tay, dặn Anna: "Cô ra ngoài trước, gọi một phần ăn, nhớ là không quá nặng bụng để dưỡng dạ dày."

Anna dán sát tường cúi đầu chạy thật nhanh, trước khi đi còn chu đáo đóng kín cửa cho Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn nuốt nước miếng điên cuồng: "Anh, anh Thương..." Cô cười gượng, cố giữ bình tĩnh và thoải mái: "Anh không họp sao?"

"Nhớ em, buổi trưa vừa hay có chút thời gian nghỉ ngơi, nên đến thăm em." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng, tháo găng tay da cừu từ đầu ngón tay, sờ lên trán cô: "Còn sốt không?"

Ứng Ẩn chỉ dám lắc đầu.

"Trong nước có thông báo gì?" Thương Thiệu hỏi, cúi mắt nhìn Ứng Ẩn như thật sự hỏi.

"Một..." Ứng Ẩn đầu óc đơ cứng, không nghĩ ra được gì.

"Tối qua say đầu óc vẫn nhanh nhạy lắm mà?" Thương Thiệu nhếch môi, "Giờ sao lại chậm thế?"

Ứng Ẩn nhíu mày, môi trề xuống, ngũ quan xinh đẹp nhăn nhó sinh động. Cô nhắm chặt mắt, giọng sắp khóc: "Em sai rồi!"

Thương Thiệu thấy lời xin lỗi trôi chảy của cô thật buồn cười, cố giữ vẻ bình thản hỏi: "Sai gì?"

"Sai... chỗ nào làm anh không vui đều là lỗi của em!"

"Anh không có chỗ nào không vui."

Ứng Ẩn ngẩng đầu lên nhanh chóng, đôi mắt mở to sáng như sao: "Thật sao?"

"Trừ một việc."

Ứng Ẩn cẩn thận hỏi: "Chuyện, chuyện gì?"

"Em khó chịu. Tuấn Nghi không ở bên cạnh, em thà tìm cô ấy chứ không chịu tìm anh."

"Em..." Ứng Ẩn chớp mắt, trong mắt không biết là ấm ức hay hoảng sợ: "Em làm anh giận mà anh lại bận rộn."

"Thật sao?" Thương Thiệu hờ hững hỏi: "Là vì em làm anh giận chứ không phải vì anh làm em giận?"

Ứng Ẩn bỗng thấy mũi cay cay, "Em không dám."

Lời này có chút giận dỗi. Thương Thiệu cười nhẹ, nhìn cô vài giây, giọng trầm nói: "Xin lỗi em, đã làm em khó chịu."

Ba chữ "xin lỗi em" có sức mạnh gì mà khiến nước mắt cô bất ngờ chảy ra.

Cô cúi đầu, mím môi liên tục, nước mắt lăn qua cằm, rơi xuống thảm, tạo thành những vết nhỏ đậm.

"Anh Thương đã cho em một tỷ, làm sao cũng đúng." Ứng Ẩn hai tay đút túi áo khoác, đầu ngón tay cọ xát cạnh hộ chiếu, cúi đầu nhìn vào ánh nắng ấm áp giữa trưa ở Đức.

Câu này không chỉ giận dỗi mà như chửi rủa. Nhưng cô nói thật lòng, bình tĩnh.

Thương Thiệu không biết nên giận hay cười, rõ ràng tối qua chân thành như vậy, hôm nay lại bắt đầu cứng đầu tự mãn.

Ở bên cô giống như chiến đấu thương trường, không cho anh thoải mái, phải biết mình biết ta, phải hết mình, phải tập trung.

Phải một lòng một dạ.

Thương Thiệu giơ tay đã tháo găng lau nước mắt cho cô.

Ngón tay anh lại bị nước ấm làm ướt nhưng không hẳn là khó chịu.

"Tối qua em không nói vậy." anh dừng lại, ngón tay cái ngừng ở mí mắt nhợt nhạt mềm mại của cô: "Muốn bắt đầu lại từ đầu với anh, một cách bình đẳng?"

Tim cô đập mạnh, đau nhói lồng ngực. Cô uống rượu rồi lớn gan thế sao? Những điều mơ tưởng, ảo tưởng, không thực tế, không xứng đáng, dám nói ra, dám cầu xin anh?

"Uống rượu rồi, anh Thương đừng coi là thật."

"Anh coi là thật."

Tim Ứng Ẩn quặn lại như bị ai nắm chặt. Cô nhắm chặt mắt, nước mắt rơi nhiều hơn, khuôn mặt yếu ớt bị nắng chiếu gần như trong suốt.

Cô hít một hơi sâu, nuốt nước bọt, rồi mở miệng cười nhẹ, nói: "Anh Thương..."

Lời cô bị Thương Thiệu ngắt lời.

"Gọi tên anh."

Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, mắt và mũi đỏ ửng.

"Anh suy nghĩ cả buổi sáng, nghĩ rằng nếu em muốn bình đẳng, không bằng bắt đầu từ việc em quên đi một tỷ đó, gọi tên anh."

Chương 30: Coi như em đã mặc bikini

Ứng Ẩn chỉ nghe được nửa câu đầu.

Cô kinh hãi: "Anh Thương bảo em quên một tỷ nghĩa là gì? Anh muốn quỵt nợ à?"

Thương Thiệu: "..."

Im lặng vài giây, anh nói với giọng phức tạp: "Ứng Ẩn, em khá biết bắt trọng điểm đấy."

Ai mà ngờ được người phụ nữ này vẫn còn đang rơi nước mắt? Bây giờ xem ra không phải là nước mắt cá sấu.

Ứng Ẩn bắt đầu thấy tiếc rẻ: "Vậy ba trăm triệu ban đầu có phải cũng phải trả lại anh à?"

Thương Thiệu nói với giọng sâu xa: "Em nghĩ sao?"

Ứng Ẩn trăn trở một lúc, cuối cùng chỉ có thể lùi một bước mà nói: "Vậy thì mấy ngày đi làm, anh phải trả tiền cho em."

Nói xong, cô nhanh chóng bổ sung bằng giọng nhỏ: "Mỗi ngày là hai mươi bảy triệu ba trăm chín — em đã bỏ qua số lẻ rồi. Còn lần trước anh gia hạn hai mươi phút ôm và hôn ở thủy cung cá voi..."

Cô nhìn anh, giơ tay làm dấu chữ "V": "...hai trăm triệu."

Thương Thiệu nhìn cô một lúc lâu, sau đó bất ngờ đưa tay lên sờ

trán cô.

Khá nóng.

Anh tìm được lý do, gật đầu: "Sốt quả nhiên chưa hạ, uống thêm thuốc đi."

Ứng Ẩn vẫn có thể phân biệt được lời tốt lời xấu. Cô nhăn mũi: "Anh đang mắng em à?"

"Không nỡ."

Ứng Ẩn nghẹn lời, một tia đỏ từ sắc mặt nhợt nhạt dần dần hiện lên.

"Anh không có thói quen bắt nạt người bệnh." Thương Thiệu thản nhiên bổ sung, đưa tay ra: "Đưa hộ chiếu cho anh."

"Không đưa."

"Còn muốn chạy?" Thương Thiệu hơi cúi đầu, ánh mắt khóa chặt cô.

Ứng Ẩn hoảng hốt: "Em không chạy, thật sự không chạy... Hộ chiếu có thể không đưa cho anh được không?"

Cô nắm chặt hộ chiếu trong lòng bàn tay. Rõ ràng là mới đổi, đáng lẽ phải mới tinh nhưng bìa đỏ sẫm đã bị cô nhàu nát chỉ trong vài phút.

Cảm thấy xấu hổ khi đưa ra cuốn hộ chiếu hoàn toàn phản bội cảm xúc của mình, Ứng Ẩn đành phải nhượng bộ.

Thương Thiệu vẫn đưa tay ra, bàn tay đeo găng da cừu màu đen hướng lên trên: "Đưa cho anh, anh không muốn quay lại mà không thấy em."

Ứng Ẩn sững người, cảm giác chua xót trong lòng dâng trào, cô bất

đắc dĩ, ngập ngừng, không nỡ lấy hộ chiếu ra, mắt không dám nhìn anh.

Trước mặt anh, cô còn có sự lựa chọn nào sao? Mỗi ánh nhìn, mỗi hơi thở, mỗi lời nói cứng đầu trái ngược, bây giờ ngay cả một cuốn hộ chiếu cũng không thể giữ được bí mật cảm xúc của mình.

Thương Thiệu nhận lấy nhưng không vạch trần bí mật cuốn hộ chiếu đã cũ đi nhanh chóng mà bỏ thẳng vào túi áo khoác rồi nhếch môi: "Còn một chuyện nữa."

"Gì?"

"Em vẫn chưa gọi tên anh."

"Anh..." Ứng Ẩn cố gắng, nhưng chữ cuối cùng chỉ vang lên như một tiếng thở nhẹ: "Thương."

"Hai chữ đó rất khó nghe, hay em khó nói?" Thương Thiệu hỏi một cách bình thản.

Anh thật tệ, rõ ràng biết hai chữ đó không khó nghe, cũng không khó nói nhưng muốn nghe cô tự miệng phủ nhận.

"Không, nghe hay lắm," Ứng Ẩn quả nhiên mắc bẫy: "Thương Thiệu Thương Thiệu..." cô thì thầm hai lần, cười tươi: "Rất dễ nói."

Thương Thiệu nhướng mày.

Ứng Ẩn bị ánh mắt của anh nhìn chằm chằm khiến cơ thể cô căng thẳng, nhận ra mình đã thật sự gọi tên anh, đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

"Bình thường có ai gọi anh là Thương Thiệu không?" Cô lảng tránh, muốn tìm một đồng minh giống mình.

Nhưng cô không có đồng minh.

"Rất ít người gọi thẳng tên anh."

"Vậy họ gọi anh là gì?"

"Anh Thương, Mr. Shang, Sếp Thiệu, Leo."

"Còn A Thiệu." Ứng Ẩn thêm vào: "Lần trước bạn học của anh gọi anh như vậy. Các bạn học đều gọi anh là A Thiệu à?"

Thương Thiệu nhếch môi, cảm xúc lạnh nhạt: "Bạn học gọi tôi là Leo, còn A Thiệu thì người thân trong nhà gọi nhiều hơn, em muốn gọi à?"

"Em không muốn, lỡ anh coi em là người thân."

Thương Thiệu cười mỉm: "Em bao nhiêu tuổi hả bé? Muốn làm người thân của anh, trừ khi nhà anh có ai đó kết hôn lần hai, hoặc... lần ba?"

Ứng Ẩn hừ một tiếng.

"Vậy thì anh phải gọi em là dì rồi."

Ứng Ẩn lập tức trợn to mắt: "Không được!"

Thương Thiệu bật cười: "Em có muốn anhcũng không đồng ý."

Ứng Ẩn nói chuyện với anh vài câu, chỉ cảm thấy mồ hôi đổ đầy người, chắc là cô mặc đồ kín mít, không thể chịu nổi trong phòng có máy sưởi. Cảm giác khô miệng khô lưỡi từ tận đáy lòng, từ chân, từ lòng bàn tay không ngừng dâng lên, như kim châm, ngứa ngáy khó chịu.

"Cứ gọi anh là Thương Thiệu." Anh kết thúc câu chuyện cho cô.

"Tại sao? Không ai gọi anh như vậy, anh có nghe quen không?"

"Có tên nhưng không ai gọi thì thật đáng tiếc, anh nên cảm ơn em vì sẵn lòng gọi tên anh."

Anh nói gì cũng với vẻ hờ hững, nhưng giọng điệu lại nhã nhặn, âm lượng vừa phải để giữ trong tầm nói chuyện thì thầm khiến người nghe có cảm giác anh chỉ thích nói riêng với mình.

Ứng Ẩn nghĩ, anh là một bậc thầy về lời nói tình cảm tự nhiên.

"Thương Thiệu." Cuối cùng cô gọi đầy đủ tên anh, trong lúc hoàn toàn tỉnh táo.

Ánh mắt vội vàng lướt qua rồi quay lại nghiêm túc dưới ánh nắng yên tĩnh giao nhau với anh.

Hoa trên thảm là hoa trà trắng, dưới ánh nắng mùa đông nhạt phủ lên họa tiết. Áo khoác của cô màu xanh lục, váy xòe eo, mặt cô trắng, môi và đầu mũi nhuốm hồng nhạt, khiến cô trông như bông hoa xuân trắng nở giữa mùa đông Đức.

Chỉ vì chiếc áo khoác này, Thương Thiệu nghĩ nên thưởng thêm cho Anna.

Không ai nói gì, nhưng ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, không khí trở nên khó chịu, khiến người ta muốn tránh.

Dịch vụ ăn uống của khách sạn đến đúng lúc, tiếng chuông cửa không biết giải cứu ai.

Ứng Ẩn đã đói gần hai ngày, ăn một bát súp đậm đà kiểu Pháp lập tức cảm thấy từ trong ra ngoài đều ấm áp hơn. Khi uống thuốc, cô nhìn thấy mẩu giấy nhắn Thương Thiệu để lại, trên hộp thuốc cũng được anh cẩn thận ghi cách dùng và liều lượng.

"Cô Ứng, cô là bạn gái đầu tiên Sếp Thiệu mang ra ngoài đấy." Anna nói lời dễ nghe để cô vui.

"Tôi không phải..." Phản ứng đầu tiên của Ứng Ẩn là phủ nhận, nhưng nghĩ đến điều khoản hợp đồng, cô im lặng nuốt lại, hỏi: "Bạn gái trước của anh ấy, cô chưa từng gặp sao?"

"Có gặp, nhưng không được đón tiếp như cô." Anna nói nhỏ: "Cô ấy không đẹp bằng cô, kém xa lắm."

Ứng Ẩn mím môi, không giấu nổi nụ cười, cuối cùng vẫn cười tươi.

Đương nhiên, cô được công nhận là đẹp nhất trong số những hoa đán thế hệ này, các tài khoản tiếp thị nói nhan sắc của cô đánh thẳng vào bản năng sinh học của nam giới, dù là tin bài mua từ Mạch An Nghiêm nhưng người ngoài cũng rất đồng tình.

"Nhưng anh Thương bảo vệ bạn gái trước rất tốt, sao cô lại gặp được?"

"Một lần anh ấy đến Đức khảo sát đối tác, bạn gái chắc từ Anh bay qua tìm anh ấy nhưng Sếp Thiệu rất bận, cô ấy giả làm nhân viên bên cạnh anh ấy. Sếp Thiệu tưởng chúng tôi không nhận ra, nhưng thực ra ai cũng biết."

Ứng Ẩn vẫn giữ nụ cười: "Nghe có vẻ lãng mạn."

"Không lãng mạn." Anna nghiêm túc sửa lại: "Sếp Thiệu rất nghiêm túc với công việc, không có chuyện đó. Hai người cãi nhau, tối đó bạn gái giận bỏ đi."

Ứng Ẩn không ngờ chuyện lại như vậy, không kìm được hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Không biết," Anna nhún vai: "Có lẽ bay về Anh để dỗ cô ấy."

Cô không hỏi tiếp, uống thuốc xong rồi nằm trên giường ngủ một tiếng, khi tỉnh dậy, nhân viên bán hàng đã đến, đang chờ ở phòng khách và ngoài hành lang.

Anna đã đưa danh sách nhưng tối qua cô đâu có tâm trạng xem? Lúc này nhìn thấy cảnh tượng mới hốt hoảng.

Những túi chống bụi, túi giấy, hộp giày in logo các hãng chất đầy phòng khách, gần như không có chỗ đặt chân, váy áo lụa tơ tằm, lụa bóng, voan phồng, đính kim sa phủ kín ghế sô pha, giày cao gót xanh thẫm, xanh ngọc, đỏ mận, đen thiên nga, xanh ngọc bích, bày hai hàng trên thảm, đồ trang sức đính kim cương sáng lấp lánh, trang trọng trong hộp nhung.

Máy là hơi cầm tay mở ra vài cái, nhân viên bán hàng đang là phẳng những nếp nhăn do vận chuyển, có những nếp gấp sống động, đòi hỏi kỹ thuật và sự tỉ mỉ.

"Đây là lô đầu tiên, ba giờ có lô thứ hai, năm giờ có lô thứ ba, tổng cộng hai mươi thương hiệu." Anna giới thiệu.

Ứng Ẩn hoàn toàn choáng váng.

Phòng của cô đã ngập trong váy áo lộng lẫy. Cô phải thử đến khi nào? Để một bệnh nhân thử những thứ này, có phải là làm việc khi bệnh không? Sẽ mệt đến phát bệnh mất!

Anna nhìn đồng hồ: "Vì thời gian hạn chế, thêm nữa cô còn bệnh, chúng ta không thử từng cái, thích cái nào thì thử, nếu lười thì có thể lấy tất cả."

"Đừng đừng đừng..." Ứng Ẩn ngăn cô lại, rất quyết đoán nói: "Cảm giác lấy tất cả, tôi không cần."

Anna nhướng mày: "Wow, ngưỡng mộ."

Ứng Ẩn thực sự không có sức, dù hết sốt nhưng cơ bắp vẫn còn đau. Cô ngồi trên ghế ở đuôi giường, vừa xem lookbook, vừa hỏi: "Tại sao anh Thương lại bảo tôi mua lễ phục? Anh ấy có nói gì không?"

Anh không thể nào tặng cô những bộ này để tham gia lễ thời trang đúng không? Những bộ này tuy đẹp và cao cấp nhưng xét về đẳng cấp so với thời trang cao cấp thì kém xa, Thương Thiệu hoàn toàn không cần phải đưa cô đi một chuyến thế này.

"Liên quan đến hành trình tiếp theo của cô ở Pháp, cụ thể tôi không rõ, nhưng Sếp Thiệu nói, chọn như đi dự tiệc cocktail, after party, đẹp và thoải mái là được."

Ứng Ẩn gật đầu. Cô có thân hình đẹp, đường cong đẹp, khí chất thoải mái, không thích những kiểu dáng hoa hòe, huống hồ trong làng giải trí bao năm, cô tự tin vào gu thẩm mỹ của mình, vì vậy chọn lựa rất nhanh chóng, không chút do dự.

Chọn xong kiểu dáng, bắt đầu thử. Cô tháo chiếc chăn mỏng đang quấn trên người, lộ ra chiếc váy ngủ màu trắng. Anna giúp cô mở một chiếc áo ngực mới, Ứng Ẩn mặc vào, cảm giác mềm mại nặng nề khiến cô chợt nhớ ra một điều —

Khoan đã, đêm qua, cô có mặc áo ngực không?

Nhìn thấy sắc mặt cô thay đổi, Anna không hiểu: "Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Giây sau, mặt Ứng Ẩn đỏ bừng như nở rộ một mảng phấn hồng, đậm nhạt không đều, không nỡ nhìn.

Cô thực sự không mặc áo ngực!!

Cứu! Tối qua cô đã làm gì?!

Mảnh ký ức hỗn loạn, lúc này như đèn kéo quân quay cuồng.

Cô ôm anh... quấn lấy anh... nằm trong lòng anh... dụi vào tay anh... đè lên đùi anh... áp vào ngực anh...

Anna cố lay cô, người đang gần như hóa đá: "Cô Ứng?"

Ứng Ẩn giật mình tỉnh dậy, một tay ôm lấy ngực mình, nghi ngờ bóp thử.

Anna: "..."

"Anna... tôi hỏi cô một câu được không?" Ứng Ẩn mơ màng nói.

"Cô nói đi."

"Cô đã từng... cái đó chưa? Cái đó, là, bạn trai, cái đó...?"

Anna: "Lên giường?"

"Suỵt suỵt suỵt," Ứng Ẩn hạ giọng: "Cái đó, ngực, có đau không? Nếu có ai đó, ừm... đã chạm vào?... hơi mạnh?"

"Cô muốn nói đến việc xoa nắn?"

"Jesus! Cô hiểu ý tôi rồi mà! Đừng nói ra!"

Anna gật đầu: "Có chút đau, điều này còn tùy vào... kỹ thuật và lực..."

Cô cũng bị lây ngôn ngữ rối rắm của Ứng Ẩn, bắt đầu lắp bắp, "...kỹ, kỹ thuật và lực..."

"Ôi trời."

Ứng Ẩn hít sâu một hơi, cẩn thận xoa quanh, sau đó thở phào nhẹ nhõm: "Có vẻ vẫn ổn."

Anna thật sự phục cô: "Cô Ứng, cô chưa có kinh nghiệm gì về chuyện đó sao?"

"Chưa từng."

"Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, đúng không?" Anna khá ngạc nhiên.

"Tôi bước vào ngành giải trí từ khi mười sáu tuổi, thế giới giải trí rất hỗn loạn, tôi bệnh, không thể yêu cầu kiểm tra sức khỏe trước khi lên giường được!" Ứng Ẩn nghiêm túc nói: "Hơn nữa, nếu anh ấy có ý đồ xấu thì sao? Chụp ảnh, quay video rồi tống tiền tôi, phải làm sao? Sẽ làm tôi mất hết sự nghiệp!"

Anna có vẻ mặt phức tạp: "Cô có phải bị chứng hoang tưởng không..."

"Không phải chứ?" Ứng Ẩn nhìn với ánh mắt vô tội: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vì đàn ông mà hủy hoại sự nghiệp, quá không đáng!"

Anna vỗ trán, giơ ngón cái: "Làm tốt lắm."

"Đúng không?" Ứng Ẩn tự hào.

"Vậy còn với Sếp Thương?" Anna hỏi nhỏ.

Ứng Ẩn ho hai tiếng: "Giữa chúng tôi, chắc anh Thương còn sợ tôi tống tiền anh ấy hơn?"

Anna mặt không cảm xúc, nghĩ thầm không, anh ấy hoàn toàn không cần phải sợ.

Ứng Ẩn không nói thêm về chuyện đó, tập trung thử đồ. Nhưng mỗi

lần nâng miếng đệm ngực lên, trong đầu cô không thể không hiện ra bàn tay của anh khi tháo khóa áo ngực cô.

Trong ánh sáng xanh đậm của bể cá voi, bàn tay anh dài mảnh như cánh quạt bằng ngọc.

Thử đồ khoảng một giờ, Ứng Ẩn chọn một chiếc váy dài đen kiểu Hy Lạp với dây đeo vai đính ngọc trai, một chiếc váy đuôi cá màu lục nhạt và một chiếc áo choàng trắng thoải mái. Đồ trang sức và giày cô không thử, để nhân viên tự chọn.

Hoàn thành nhiệm vụ này, Anna thông báo lịch trình tiếp theo: "Sếp Thương sẽ xong việc vào khoảng tám giờ, sẽ không quay lại khách sạn, tôi sẽ đưa cô ra sân bay gặp anh ấy, chuyến bay lúc chín giờ sẽ đi Pháp."

Ứng Ẩn không có ý kiến, đầu cô nặng trĩu vì thuốc cảm, cô rất muốn ngủ. Cô nằm xuống giường, khi sắp ngủ chợt ngồi bật dậy nhớ ra— đêm qua còn có bác sĩ đến!

Bác sĩ có nhìn thấy gì không?!

Chứng hoang tưởng của ngôi sao nữ trỗi dậy, cô vội rút điện thoại ra, không quan tâm làm phiền, nhắn tin cho Thương Thiệu: "Anh Thương, tối qua em có bị lộ không?"

Lúc đó, Thương Thiệu đang ở phòng nghỉ giữa cuộc họp, vừa xong một buổi phỏng vấn ngắn. Trợ lý tiễn phóng viên ra ngoài, đưa cho anh một chai nước đã mở nắp và xác nhận tài liệu cho cuộc họp tiếp theo.

"Chờ chút." Anh mở điện thoại, thấy dòng tin nhắn đó.

Dù Thương Thiệu nổi tiếng là người điềm tĩnh nhưng chai nước trong tay anh vẫn bị siết chặt.

Nước tràn ra ngoài, anh đặt chai nước xuống, đứng dậy đi tới cửa sổ, ho nhẹ để che giấu.

Trợ lý: "?"

Có vấn đề gì không? Nhiệt độ trong phòng có cần phải để cao như vậy không? Có phải hơi lãng phí khí đốt không? Thương Thiệu xắn tay áo, quạt quạt vài cái rồi nhanh chóng nhận ra hành động không thích hợp, đành phải chịu đựng, hai tay đặt lên eo, hít thở sâu nhiều lần.

Cô ấy thực sự có hơi lộ.

Dây áo dài như vậy, váy ngủ lại rộng, tối qua cô cứ quấn lấy anh, dù anh không muốn nhìn cũng có thể nhìn thấy hết. Vì không có nội y hỗ trợ, đường cong không còn đầy đặn như lúc trên máy bay, nhưng.

Lại càng làm người ta khô miệng.

Anh thực sự không muốn nhìn sao? Trong lòng anh có hàng trăm Thương Thiệu nhắc nhở không được nhìn nhưng chỉ cần có một kẻ phản bội, anh sẽ thua hoàn toàn.

"Điều này gọi là đạo," anh thầm nghĩ, "không thể rời khỏi đạo dù chỉ trong chốc lát. Quân tử luôn phải thận trọng dù không ai nhìn thấy."

Trợ lý nhìn thấy bóng lưng anh cũng đoán được anh đang phiền muộn, không hiểu sao mới đây anh còn rất bình thản.

Nghĩ anh là người Hồng Kông, lại học ở Anh, có lẽ không quen với mùa đông ở Đức. Rất quan tâm hỏi: "Anh có bị nóng không? Để tôi lấy thuốc hạ nhiệt cho anh."

Thương Thiệu: "..."

Anh ho nhẹ một lần nữa, lấy lại vẻ nghiêm nghị lạnh lùng: "Không cần."

Ứng Ẩn nhai móng tay chờ đợi, cuối cùng nhận được tin nhắn của anh: "Không."

Ứng Ẩn: "Không thể nào!"

Thương Thiệu mở danh bạ, rồi lại đóng lại. Lúc này gọi điện thoại có lẽ không phải ý hay.

Anh thản nhiên hỏi: "Em muốn nghe câu trả lời gì?"

Ứng Ẩn truy vấn: "Em có bị bác sĩ nhìn thấy không?"

Hóa ra là hỏi điều này.

Thương Thiệu thở phào, trấn an cô: "Thực sự không có, lúc bác sĩ đến anh đã đắp chăn cho e, rồi."

Anh. Đã. Đắp. Chăn. Cho. Cô.

Ứng Ẩn rơi đầu xuống giường.

"Anh Thương," cô tuyệt vọng, nhưng không chịu từ bỏ: "Vậy lúc bác sĩ chưa đến thì sao?"

Thương Thiệu dứt khoát nói: "Xin lỗi."

Tin nhắn gửi đi, như đá chìm đáy biển.

Cuộc họp sắp bắt đầu, anh lần đầu tiên mang theo điện thoại vào. Tâm trí rối bời, anh cẩn thận soạn tin: "Coi như em đã mặc bikini."

Màn hình hiện dấu chấm đỏ, báo tin nhắn đã gửi nhưng bị từ chối.

Thương Thiệu: "..."

Một lúc sau, người phụ nữ xóa anh khỏi danh sách bạn bè, đổi nickname thành:

【Ứng Ứng bị thương...】

Thương Thiệu mặt đen lại, hội trường sáng sủa yên tĩnh, nhưng tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên.

Ống kính bắt được vẻ nghiêm nghị lạnh lùng của anh, ai biết rằng trong tin nhắn anh viết là:

"Em muốn bồi thường thế nào?"

Chương 31: Trợ lý Ứng

Mùa đông ở Đức trời tối rất sớm, chỉ mới bốn năm giờ chiều mà đã tối đen như mực. Tuyết lại bắt đầu rơi, dưới những tòa nhà cao tầng, những người mặc áo khoác dày hối hả đi trong gió tuyết.

Thời tiết thật phù hợp với tâm trạng của Ứng Ẩn, cô bây giờ chỉ muốn nghe một bản "Nhị Tuyền Ánh Nguyệt".

Theo lịch trình, Anna sẽ đến đón cô ra ngoài ăn tối hoặc sắp xếp bữa ăn tại khách sạn, sau đó đi đến sân bay để gặp Thương Thiệu. Ứng Ẩn nằm trên giường trằn trọc xem năm tập SpongeBob thì Anna bấm chuông cửa: "Cô Ứng, xe đang đợi dưới lầu, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn tối."

Ứng Ẩn yếu ớt ngồi dậy ôm chăn, vừa mở miệng thì giọng mũi nghẹn ngào: "Tôi cảm thấy rất khó chịu."

Anna lớn lên ở Đức, nhất thời không phân biệt được: "Khó chịu là trong lòng hay là cơ thể?"

"Cả lòng và cơ thể đều rất khó chịu." Ứng Ẩn hít mũi, tóc rối bù: "Tôi muốn ra ngoài lăn lộn trong tuyết."

Anna nhẹ nhàng khuyên can: "Điều này e rằng không được."

Ứng Ẩn bước xuống giường, mũi chân chạm vào dép, ngồi thẫn thờ một lúc.

Hộ chiếu đáng lẽ không nên đưa cho anh, nếu không bây giờ cô ít

nhất còn có thể trốn đi...

"Trang điểm nhẹ nhé." Anna gợi ý: "Có thể tâm trạng sẽ vui vẻ hơn."

Ứng Ẩn bây giờ trông như người sắp chết, cô nói gì cũng làm theo, rửa mặt bằng nước ấm, ngoan ngoãn ngồi trước gương trang điểm, thoa phấn kẻ mày, từng nét từng nét thiếu tập trung.

"Tôi đã mang cho cô bộ đồ mới." Anna không nói gì, treo nguyên bộ lên móc áo.

Quần jean xanh đậm, giày boot cao gót màu nâu, áo len cổ lọ màu đen kết hợp với một chiếc áo khoác cardigan cùng tông màu đất, bên ngoài là áo khoác dạ đen có cổ cắt may tinh tế.

Một bộ trang phục rất thời trang kiểu Pháp, đủ trang trọng nhưng không cứng nhắc.

Ứng Ẩn khi có người chăm sóc chuyện ăn ở thường ít suy nghĩ, đưa gì ăn nấy, đưa gì mặc nấy, cũng không kén chọn.

Cô trang điểm xong rồi thay đồ vào cũng không hỏi tại sao phải thay đổi từ phong cách quý cô thanh lịch của ngày hôm qua sang phong cách đô thị chuyên nghiệp hôm nay.

"Cô Ứng, búi tóc lên." Anna từng bước thực hiện, tay trái cầm một cây trâm, tay phải cầm một chiếc kẹp tóc.

Ứng Ẩn: "..."

Suy nghĩ một chút, không còn sức lực nhưng rất nghe lời, lấy chiếc kẹp tóc màu đồi mồi.

Cô dễ dỗ dành đến nỗi Anna phải quay mặt đi để cười thầm.

Thay đồ xong, Anna giơ ngón cái lên: "Đẹp quá, thật ghen tị với

Thương Thiệu."

Ứng Ẩn bây giờ không muốn nghe tên anh, bất ngờ nghe thấy, bản "Nhị Tuyền Ánh Nguyệt" lại vang lên trong đầu.

Cô nuốt viên thuốc trước bữa ăn, tiếng đàn nhị hồ vang vọng và cảm giác nghẹt mũi nặng nề đến mức không thở nổi, cô theo Anna xuống lầu như đi trên mây.

Gần cuối năm, dù là khách sạn thương mại cao cấp trang nghiêm cũng được trang trí với những yếu tố Giáng Sinh. Ứng Ẩn đi qua quầy lễ tân treo dây nơ xanh và đèn nháy, ngay khi Anna đẩy cửa kính ra, cô nhìn thấy người đàn ông đang đứng bên cửa xe Maybach.

Bảy giờ tối ở Đức, đèn đường lấp lánh, trong đêm đông đậm đặc, sắc màu neon dịu dàng tỏa sáng, Thương Thiệu nhiễm phong sương đang tựa vào cửa xe, cuộn tay châm điếu thuốc.

Ứng Ẩn buổi trưa chỉ mãi nghĩ về nhịp tim đập mạnh, không kịp nhìn xem hôm nay anh mặc gì, bây giờ bước chân chững lại, nhìn rõ bộ vest và áo khoác của anh, màu đen, thẳng thớm, nhưng tạo cảm giác ấm áp. Một sự quý phái trầm lắng.

Tuyết trắng rơi trên vai và tay áo anh, anh khoanh tay, một ngón tay kẹp điếu thuốc, một ngón bấm bật lửa, trong cánh tay là một bó hoa tươi rực rỡ.

Châm thuốc một cách rõ ràng là thờ ơ, khi thấy Ứng Ẩn xuất hiện trong tầm mắt, anh mới đứng thẳng hơn một chút. Khói trắng lan tỏa quanh đầu ngón tay, qua cửa xoay và những hành khách qua lại, Thương Thiệu mỉm cười với cô.

Người đã đi đến đây rồi không thể nào quay đầu lại. Ứng Ẩn bước từng bước chậm chạp nhưng vẫn rơi vào bẫy của anh.

Trang điểm nhẹ, thay bộ đồ, búi tóc, cô chợt hiểu ra tất cả.

Đi đến trước xe, người gác cửa không đến, nhìn thấy anh đưa hoa vào lòng cô.

"Tiệm hoa không có loại này, anh bảo trợ lý lái xe tìm rất lâu, tìm thấy trong nhà kính của một bà lão người Đức."

Cánh hoa trắng hồng ôm lấy nhụy hoa màu hồng nhạt, hình dáng hoa đầy đặn, cành hoa màu xanh đen thẳng tắp, được bọc bằng giấy kính nhiều lớp, khi nhận hoa, hương hoa phảng phất trong gió tuyết cuối tháng Mười Một.

Cô nhận hoa, ngẩng lên hỏi: "Tại sao lại tặng hoa?"

Thương Thiệu thở ra khói thuốc, cười nhạt: "Lời xin lỗi, có hoa mới thành tâm."

Cô biết buổi tối anh còn có cuộc họp và tiệc tùng, chuyến đi này đến khách sạn là đặc biệt vì cô mà về, là sự phân tâm không tưởng trong cuộc sống công vụ nghiêm túc của anh.

Ứng Ẩn quay mặt đi, ánh mắt dừng lại trên hoa, chớp mắt, không biết là vui hay không vui.

Hôm nay cô mặc rất thời trang, tóc mái phủ lên khuôn mặt tái nhợt của cô, trông có vẻ yếu đuối nhưng kiên cường.

"Không thích?" Thương Thiệu hạ giọng hỏi.

Ứng Ẩn nghĩ đến việc anh bay sang Anh để dỗ dành cô gái khác, có thể cũng là bộ dạng này, thờ ơ, nhiễm gió tuyết, không ai không động lòng.

Mùa đông ở Anh tối hơn, đêm sâu hơn, hoa cũng tươi tắn hơn, anh tặng rất thành thạo, đúng là người quen.

Nhưng nghĩ đến những điều này, cô không tiện nói ra.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn ôm hoa ngồi vào xe, không thừa nhận: "Tặng hoa cũng không tha thứ, dù sao anh cũng đã nhìn thấy hết rồi."

Lên xe, tài xế là người của ban tổ chức, không cần Thương Thiệu dặn dò điểm đến, xe liền thẳng tiến đến đích.

Maybach vòng qua đài phun nước, Thương Thiệu mới từ tốn nói: "Anh có nói là xin lỗi vì chuyện đó sao? Xin lỗi là chuyện trên máy bay, tối qua nhìn thấy hết, e rằng không phải lỗi của anh."

Ứng Ẩn trừng mắt nhìn anh, lại nhìn tài xế.

"Anh ta không hiểu."

"Không phải lỗi của anh, chẳng lẽ là lỗi của em?"

"Em vừa bệnh vừa say, không mặc nội y nằm trong lòng anh, anh có thể làm gì?"

"Anh có thể không nhìn!"

"Không nhìn sao chăm sóc em?"

"Anh có thể đẩy em ra, vùi em vào chăn."

"Đã thử rồi." Thương Thiệu giọng điềm nhiên: "Nhưng em chỉ muốn ngồi trong lòng anh, anh buông tay em liền khóc."

Ứng Ẩn tất nhiên nhớ mình khóc dữ dội trong cơn say mèm đau đớn, cô chỉ cảm thấy ngồi trong lòng anh thật thoải mái, vì vậy mà nắm tay anh áp vào eo mình, muốn anh ôm chặt cô.

Cô say rồi không biết gì, nhưng Thương Thiệu biết rất rõ, biết yết

hầu khô khốc của mình, biết khả năng kiềm chế đang cạn kiệt, cùng với dục vọng tự buông thả.

Cô hoàn toàn không biết nơi nguy hiểm ở đâu, cũng không biết nó đến gần thế nào, còn ngây thơ mà bận tâm anh đã nhìn thấy bao nhiêu phần của cô.

Ứng Ẩn mặt đỏ bừng, cố gắng tìm lý do: "Cái đó... cái đó là phản ứng bình thường khi em say, em với ai cũng vậy."

Thương Thiệu nheo mắt: "Thật sao?"

Ứng Ẩn ngửi thấy mùi lạnh, một lúc cảm thấy tim thắt lại, cô bé biết co biết dãn nói: "...Không phải."

Lại đưa hoa trả cho anh: "Trả cho anh!"

Cánh hoa rơi lả tả, hương thơm ngào ngạt.

Thương Thiệu: "..."

Không ngờ có một ngày anh lại không trả nổi bó hoa.

Anh cười nhẹ, nhận hoa, còn biết co biết dãn hơn cô: "Được, trả lại cho anh, đừng tha thứ cho anh."

Bó hoa màu hồng rực rỡ được nuôi dưỡng trong nhà kính ngẩng cao đầu.

Xe chạy êm trên đường, các tòa nhà kính xung quanh phản chiếu trời đen mây trắng. Ứng Ẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: "Thật không công bằng, em không thể nhìn lại."

Thương Thiệu gật đầu: "Thật vậy."

Ứng Ẩn cảm thấy muốn hắt hơi, vội lấy giấy che miệng mũi, hắt xì

một tiếng, mắt ngấn nước đáng thương nói: "Anh Thương, tai nạn lao động..."

Thương Thiệu nhìn cô không nói, ánh mắt không nhanh không chậm, ý tứ rõ ràng.

"Thương Thiệu... tai nạn lao động..." cô giọng mũi nũng nịu.

"Muốn gì?"

"Em muốn...một bí mật của anh."

Thương Thiệu nhướng mày: "Mật khẩu thẻ ngân hàng?"

Ứng Ẩn bối rối, cố giữ vững giọng nói: "...Đừng nghĩ anh hiểu rõ em!"

Thương Thiệu cố nén cười: "Được, bí mật gì?"

"Là bí mật chỉ mình em biết."

"Dùng để làm gì?"

"Uy hiếp, để sau này em có thể tống tiền."

"...Anh thực sự có một bí mật, trên thế giới này không ai biết, nhưng sợ rằng không có giá trị để tống tiền, em có muốn nghe không?"

Ứng Ẩn che miệng bằng một mẩu giấy, làm ra vẻ sẵn sàng lắng nghe.

Thương Thiệu suy nghĩ một lúc: "Anh là con trai trưởng trong nhà, số phận đã được định sẵn từ khi mới sinh ra. Học ở đâu, kết bạn với ai, nên có tham vọng và lý tưởng như thế nào, tất cả đều không có sự bất ngờ. Suốt ba mươi sáu năm, con đường trước mắt anh rõ ràng, không bao giờ có thể đi chệch hướng, cũng không có ngã rẽ

mới mẻ."

Anh dừng lại, gọi tên cô: "Ứng Ẩn, em khó mà tưởng tượng được, anh nhìn thì có vẻ nói một là một, nhưng thực ra suốt cuộc đời này chỉ làm được một rưỡi việc thực sự nổi loạn."

"Một rưỡi?"

"Ừ, một rưỡi." Thương Thiệu cười nhẹ, "Nửa việc kia thất bại nên anh không muốn nhắc đến. Còn lại một việc rất nhỏ."

Anh quay mặt nhìn cô, đôi mắt phản chiếu ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ.

"Anh có một hình xăm."

Ứng Ẩn giật mình: "Hình xăm?"

Cô siết chặt mẩu giấy, mũi đỏ bừng, khuôn mặt đầy sự không tin tưởng: "Anh có hình xăm?"

Người đàn ông này toàn thân đều toát lên vẻ quý phái, dường như không nhiễm bất kỳ khói lửa trần gian nào, học triết học, không gần nữ sắc, cấm dục thanh cao, trong những khoảnh khắc thư giãn khi đi xe thì đọc Hegel, ngay cả chiếc khăn choàng anh dùng cũng phải là loại len đặc biệt.

Anh không kén chọn, mà là mọi thứ đều có chọn lọc, từ thứ gì ăn vào, thứ gì nhìn thấy, thứ gì nghe thấy, đến thứ gì cảm nhận.

Một người như vậy, như uống nước sương, sạch sẽ không tì vết. Ứng Ẩn làm sao có thể nghĩ rằng anh lại cho phép có thứ gì đó đâm vào da mình rồi để lại dấu vết không thể phai.

Thương Thiệu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô thật sống động, không nhịn được mà bật cười: "Anh đã nói đó là một việc rất nhỏ, nhưng

đã là sự nổi loạn lớn nhất và thành công nhất của anh."

Ứng Ẩn nghĩ ra câu trả lời: "Là tên bạn gái cũ sao?"

Thương Thiệu liếc nhìn cô: "Đó không phải là nổi loạn, mà là nhạt nhẽo."

"Vậy thì là gì?"

"Anh chỉ chia sẻ một bí mật, em hỏi là một bí mật khác."

Ứng Ẩn: "...Anh lừa em, chắc gì hình xăm người khác không biết mà chỉ có mình em biết? Chẳng lẽ anh Thương không bơi sao?"

"Xăm ở chỗ bơi cũng không nhìn thấy."

Ứng Ẩn ngay lập tức nghĩ ra câu trả lời, nhất thời im lặng, một lúc sau, nói với giọng đầy bi thương: "Anh Thương, Ứng Ẩn vì anh mà đau lòng."

Cô lại nghĩ, không lạ khi anh có vấn đề về chức năng, anh không có vấn đề ai có!

"Ứng Ẩn," Thương Thiệu bất đắc dĩ, từng chữ một: "...Không phải ở đó, dừng ngay sự liên tưởng tồi tệ của em lại."

"Xin lỗi xin lỗi..." Ứng Ẩn cúi đầu, rồi bất ngờ nghĩ ra: "Nhưng...bạn gái cũ của anh...cũng chưa từng thấy sao?"

Sự thật là Dụ Hạ Hạ không biết, vì họ chưa từng thân mật đến mức đó.

Về lý do tại sao không chia sẻ với cô ấy... Thương Thiệu trước đây không cảm thấy việc này có giá trị gì để chia sẻ. Nó chỉ là một dấu vết trên da anh, khi kim châm và mực in lên da, sự nổi loạn thời học sinh của anh đã hoàn thành, chuyện này cũng mất đi giá trị còn lại.

"Cô ấy chưa từng thấy." Thương Thiệu đơn giản khẳng định câu hỏi của cô.

"Hai người..." Ứng Ẩn ngẩng lên, môi mím chặt, dường như muốn nói gì đó nhưng lại ngừng lại.

Nhưng đôi mắt cô, lại quá sáng rực.

Thương Thiệu khẽ liếc mắt nhìn, thấu hiểu cô đang nghĩ gì.

Hơi thở của anh mang theo một nụ cười mờ nhạt, anh giơ tay ra, hờ hững chạm vào trán cô một cái: "Suỵt."

Xe dừng lại trước một khách sạn, nhân viên lễ tân đến mở cửa xe, đón vị khách quý từ bên trong.

Ứng Ẩn theo Thương Thiệu xuống xe vào sảnh, có một người mặc vest đến chào đón, trên ngực đeo thẻ công tác, chắc là nhân viên tiếp đón chính thức của hội nghị.

"Anh Thương, vị này là..." cô ấy hỏi bằng tiếng Đức, mắt lịch sự dừng lại trên người Ứng Ẩn một lát.

Thương Thiệu cũng đáp lại bằng tiếng Đức: "Trợ lý đi cùng tôi."

Trong suốt đường dẫn vào nhà hàng, Ứng Ẩn khẽ hỏi: "Hai người nói gì vậy?"

"Cô ấy khen em đẹp."

"Cô ấy không kiểm tra thân phận của em sao?"

"Có kiểm tra."

"Vậy em là ai?"

Cô hào hứng, rõ ràng dáng người cao ráo, khí chất thanh lịch, ăn mặc thời trang dịu dàng nhưng lúc nào cũng có khoảnh khắc như cô gái nhỏ.

Thương Thiệu khẽ cúi mặt, nhịn không gọi cô một tiếng "bé", cười một cái: "Em nghĩ là ai?"

Ứng Ẩn che miệng, khẽ nói: "Anh nghĩ em có thể là trợ lý của anh không?"

Thương Thiệu khẳng định: "Có thể."

"Liệu có gây rắc rối cho anh không?"

"Không, em chỉ cần giữ nụ cười."

"Vậy tại sao anh đưa em đi cùng? Anh không có trợ lý sao?" Ứng Ẩn bắt đầu kiêu ngạo.

"Anh không có trợ lý nào xinh đẹp như em."

"Ồ," Ứng Ẩn đầy ẩn ý, "Bạn gái cũ của anh không xinh đẹp nên anh không cho cô ấy làm trợ lý."

"Thứ nhất, anh không nông cạn như vậy, thứ hai, về nói với Anna, công ty cấm lan truyền tin đồn về đồng nghiệp, bảo cô ấy viết một bài kiểm điểm cho anh."

"....."

Cánh cửa hội trường mở ra, Thương Thiệu khẽ dừng chân, tư thế lịch sự mà mời gọi: "Còn câu hỏi gì không, trợ lý Ứng?"

"Có." Ứng Ẩn giơ tay: "Sếp, em phải làm gì?"

Nụ cười của Thương Thiệu nhàn nhạt. Anh xoay đồng hồ, trước khi bước vào hội trường nói với cô: "Ở bên cạnh anh cho đến khi anh đưa em rời đi."

Chương 32: Từ nay sẽ luôn vi phạm

Làm trợ lý thực ra không có gì thú vị, đến tám giờ tối, thẻ trải nghiệm của Ứng Ẩn chưa hết hạn nhưng cô đã bỏ việc, lén lút ra ngoài tựa vào tường để hít thở một hơi dài.

Bên trong đang diễn ra buổi tiệc, trợ lý và các nhân viên khác có khu vực ăn uống riêng. Ứng Ẩn vừa bị bệnh vừa phải duy trì sức khỏe cơ bản lại còn phải kiêng đường và carbohydrate cho các sự kiện thảm đỏ trong tháng tới. Cô ăn một phần salad toàn rau nhỏ xíu một cách khổ sở.

Thật khó ăn quá...

Có một người lạ đến bắt chuyện, mái tóc vàng, mắt xanh, dáng người cao lớn, thân hình hình tam giác ngược trong bộ vest, hỏi bằng tiếng Anh trôi chảy: "Tôi biết một cửa hàng đồ ăn nhẹ rất ngon nhưng đi một mình thì hơi phiền phức, đi hai người thì vừa đủ. Không biết sếp của cô có sắp xếp người thay ca cho cô không?"

Ứng Ẩn nhai một miếng rau, nghe anh ta nói ngon, bụng và nước miếng không tự chủ đã bày tỏ sự hứng thú.

Vì tham gia các liên hoan phim quốc tế mấy năm nay, việc học tiếng Anh đã trở thành yêu cầu bắt buộc của công ty, sau hai năm học với gia sư, ít nhất cô cũng đạt đến trình độ phát âm chuẩn và đối đáp trôi chảy. Cô khó khăn nuốt xuống quả trứng chần: "Có xa không?"

"Sáu trăm mét."

Hừ, trò vặt, nói là sáu trăm mét, chắc chắn là một kilomet.

Ứng Ẩn thấu hiểu rõ ràng mánh khóe tán tỉnh của những người đàn ông này, trong lòng đấu tranh tư tưởng, nghe thấy đối phương hỏi: "Cô bị cảm à? Nghe giọng cô bị nghẹt mũi rất nặng."

Ứng Ẩn gật gật đầu.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt và thanh tú, búi tóc được kẹp bằng kẹp cá mập mang một vẻ đẹp dịu dàng và lười biếng, trong đám đông những khuôn mặt nghiêm túc và cứng nhắc của người Đức, trông cô nổi bật và cuốn hút.

Chàng trai châu Âu mỉm cười với cô: "Chờ một chút."

Một lát sau, không biết từ đâu anh ta lấy được một miếng thuốc xông mũi.

Ứng Ẩn sợ không lịch sự, nhất thời không dám dùng nên cất vào túi quần jean. Người đó lại cho cô xem thẻ công tác hội nghị của mình, tên và chức vụ rõ ràng, Ứng Ẩn đói muốn chết, nghĩ Thương Thiệu lúc này nhất định đang bận rộn bên trong, bèn đi cùng anh ta đến cửa hàng đồ ăn nhẹ.

Ai ngờ chàng trai đẹp trai này lại thật thà như vậy, nói sáu trăm mét thì là sáu trăm mét, nói ngon thì thật sự ngon. Ứng Ẩn cảm động đến rơi nước mắt, nhai ngấu nghiến một bát salad gà bơ.

Đi về chỉ mất chưa đầy nửa giờ nhưng cô trợ lý giả mạo lại bị chặn ngoài hội trường, không cho vào.

"Tôi vừa đi cùng anh Thương." Ứng Ẩn cố gắng nhờ đối phương thông cảm.

"Xin lỗi cô, chúng tôi cần xem thẻ hoặc giấy mời."

Ứng Ẩn làm gì có thứ này? Chàng trai đẹp trai tóc vàng bày tỏ sự bất lực nhưng khi cấp trên gọi, anh ta chỉ có thể xin phép rời đi.

Trong tình thế không còn cách nào khác, Ứng Ẩn đành gọi điện cho một trợ lý chính thức khác.

Một lát sau, chính Thương Thiệu ra đón cô.

Rõ ràng anh đã uống chút rượu, biểu cảm trên mặt hiền hòa hơn so với bình thường nhưng khí chất và bước đi vẫn từ tốn, đôi mắt hẹp dài và sâu thẳm dưới hàng mi dài, ánh mắt đen sâu như băng, khiến người ta không thể nhận ra anh có say hay không.

Người đón tiếp chính thức xin lỗi anh nhưng cô ta cũng chỉ làm theo quy định, Thương Thiệu không trách cô ta, dẫn Ứng Ẩn vào trong, hỏi: "Sao lại chạy ra ngoài?"

"Em..." Ứng Ẩn bỏ qua những chi tiết không cần thiết, đáp: "Chạy ra ngoài ăn chút gì đó."

"Ở đây không phải đã sắp xếp bữa tối rồi sao?" Anh đã kiểm tra thực đơn, bên trong và bên ngoài đều giống nhau, không thiên vị ai, chắc chắn là ăn được.

"Có phải là không quen ăn không?"

"Không phải, chỉ là em đang ăn chay nhẹ."

Thương Thiệu hiểu ra, gật gật đầu: "Là anh sơ sót, không để ý đến em."

Buổi tiệc này kéo dài cùng cuộc họp buổi tối, dài dòng và nhàm chán khiến người ta khó chịu, anh nhìn đồng hồ, "Chờ anh hai mươi phút nữa, chúng ta ra sân bay."

Anh là người rất đúng giờ, đã nói hai mươi phút thì sẽ không ở lại

thêm một phút nào. Sau khi từ biệt với ban tổ chức, khi rời khỏi phòng tiệc vừa vặn thấy một người đàn ông rời khỏi bên cạnh Ứng Ẩn, hai người dường như đã trò chuyện với nhau.

Điển hình là một người Ý, ngoại hình và dáng người cũng không tồi.

Bước chân Thương Thiệu hơi khựng lại, khi đi đến gần, anh cúi mắt ngậm điếu thuốc lên môi: "Em không sợ bị nhận ra à?"

"Em làm gì có danh tiếng quốc tế như vậy." Ứng Ẩn rất tự biết mình.

"Đàn ông Ý rất giỏi tán tỉnh." Thương Thiệu nói một cách hờ hững, như thể đang tán gẫu.

"Thật không?" Ứng Ẩn hơi chột dạ đồng ý: "Anh ta nói tiếng Anh rất tốt, em cũng không ngờ là người Ý."

Cô đâu biết Thương Thiệu không hề biết rõ nhưng chỉ bằng vài câu đã hiểu rõ câu chuyện của cô.

Vậy là thực sự có tán tỉnh.

Thương Thiệu lấy điếu thuốc chưa châm từ khóe miệng, ánh mắt chậm rãi dừng trên khuôn mặt cô ba giây nhưng không nói gì.

Chiếc xe Mercedes-Benz thương mại từ từ dừng lại bên ngoài sảnh, là xe đến đón họ. Trên xe có thuốc cảm, nước và một bản kiểm điểm mới in sẵn của Anna. Hành lý xách tay của hai người đã được sắp xếp gửi đến sân bay trước.

"Hoa đâu?" Ứng Ẩn thấy đã đổi xe, nhìn quanh: "Hoa vẫn còn trên xe đó."

"Không phải em không cần sao?"

Ứng Ẩn khựng lại: "Anh vứt rồi à?"

"Vứt rồi."

Ứng Ẩn không cam lòng: "Thật sự vứt rồi à?"

"Một bó hoa thôi mà, có gì mà thật hay giả?" Thương Thiệu lấy thuốc cảm và thuốc chống viêm, giúp cô mở nắp chai nước Fiji: "Uống thuốc đi."

"Không lừa em chứ?" Ứng Ẩn vẫn còn vướng bận về bó hoa.

Thật đáng ghét, cô chỉ là giận dỗi một khoảnh khắc chứ không phải thực sự không thích.

Thương Thiệu đưa nước, ánh mắt và giọng điệu thản nhiên: "Thứ anh tặng đi không có lý nào lấy lại nhưng em không cần, anh cũng không có nghĩa vụ giữ nó."

Ứng Ẩn trong cơn cảm lạnh mơ màng nghĩ đến chiếc nhẫn sapphire cao cấp.

"Chiếc nhẫn đó..."

"Cũng đã vứt rồi."

Ứng Ẩn nghẹn lại, sự gấp gáp tìm hoa vừa rồi đã biến mất. Cô chậm rãi dựa lưng vào ghế, cúi mắt khẽ gật đầu.

"Uống thuốc đi." Thương Thiệu lại ra lệnh.

Chiếc xe rời khỏi khu phố yên tĩnh, rẽ qua góc phố đầy tuyết, trượt lên đường đến sân bay.

Ứng Ẩn nhận lấy viên thuốc, uống nước và nuốt, mím môi ẩm ướt: "Anh Thương thật là giàu."

Cô dùng lời nói châm chọc anh, Thương Thiệu ngược lại chỉ cười nhạt, nhẹ nhàng nói: "Đã có thể vứt, tại sao phải giữ?"

Ứng Ẩn cảm thấy cơ thể có chỗ nào đó nghẹn hơn cả mũi, có lẽ là viên thuốc quá to, nghẹn ở ngực.

Ngực và mũi, không thể đều bị nghẹn, phải thông một chỗ.

Cô lấy ra miếng thuốc xông mũi từ túi quần jean chật, cẩn thận xé mở, dán lên mũi.

Thương Thiệu nhìn cô làm, đợi cô dán xong, hỏi: "Ở đâu ra?"

Bao bì bên ngoài đã bị xé, cô chỉ có một miếng, chắc chắn không phải tự mua, chỉ có thể là người khác tặng.

"Chàng trai người Ý vừa rồi." Ứng Ẩn dùng hai tay ấn nhẹ bên mũi.

Thương Thiệu: "..."

"Anh ta còn dẫn em đi ăn ở một cửa hàng đồ ăn nhẹ rất ngon." Ứng Ẩn tự nói với mình, giọng điệu vui vẻ: "Anh ta thật tốt."

Thương Thiệu im lặng một lúc, không thể hiểu được, anh tặng Ứng Ẩn một chiếc ô và chàng trai đó tặng cô một miếng thuốc xông mũi, trong lòng cô, cái nào nặng hơn cái nào?

Cô nhớ chiếc ô của anh, trịnh trọng đền đáp, nói những việc làm nhỏ nhặt đó đối với cô đều rất quan trọng.

"Ứng Ẩn." Giọng anh trầm xuống.

"Hả?"

"Tiêu chuẩn của em về "tốt" đối với người khác, có phải nên nâng cao một chút không?"

"Anh ta không có ý đồ gì, mời em ăn, đưa em thuốc, cũng không đòi liên lạc, chỉ là giúp em thôi. Điều này không được tính là tốt sao?" Ứng Ẩn ngây thơ hỏi, hai tay đan vào nhau duỗi thẳng cánh tay, vươn vai thư giãn.

"Sau này nhắc đến Đức, em sẽ nghĩ đến người lạ này đầu tiên."

Cô cố ý.

"Dừng xe."

Một mệnh lệnh lạnh lùng từ hàng ghế sau khiến tài xế trung thành buông ga, rồi xoay tay lái, từ từ đỗ chiếc Mercedes-Benz thương mại vào lề đường.

"Sếp Thương?" Tài xế nửa quay đầu hỏi.

"Xuống xe."

Tài xế nhanh chóng xuống xe, khéo léo đoán ra nhất thời không thể tốt được, đứng bên xe châm một điếu thuốc.

Trong xe sưởi ấm rất tốt, đệm ghế tự động làm ấm, sự nóng nực đó từ từ bốc lên từ dưới người Ứng Ẩn.

Trong lòng cô hồi hộp, chưa kịp chuẩn bị, cổ tay đã bị Thương Thiệu giữ chặt trong lòng bàn tay, sau đó mông bị kéo lên.

Giày cao gót mũi nhọn vấp vào thảm trong xe, cô loạng choạng quỳ xuống bên Thương Thiệu.

Ứng Ẩn nửa nằm trong lòng anh, tay áp vào ngực anh, mạch đập hòa nhịp với nhịp tim của anh.

Tim anh đập rất đều, làm cho hơi thở dồn dập của cô trở nên không

đáng giá.

Cô tránh ánh nhìn sâu thẳm khó hiểu của anh, cúi mặt xuống, ánh mắt lưu chuyển trong khoang xe tối tăm, tư thế bướng bỉnh dần yếu đi từng giây.

Giây tiếp theo, eo mảnh của cô bị Thương Thiệu mạnh mẽ đè xuống, tay anh cũng buông cổ tay cô ra, chuyển sang giữ chặt gáy cô.

Thương Thiệu hôn cô không thèm nói lý, lưỡi anh rất mạnh mẽ, mang theo chút vị ngọt của champagne và chút chát của rượu vang đỏ, quấn lấy đầu lưỡi cô, không ngừng chiếm lĩnh từng tấc trong khoang miệng cô.

Anh không say lắm nhưng sau những đêm không ngủ, sau những hứng thú nối tiếp, sau những kìm nén liên tiếp, tất cả sự kiên định đều bị lật đổ lúc này, mạnh mẽ đến nỗi gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Ứng Ẩn nghẹt mũi, dù dán miếng thuốc xông cũng vô ích, không có khí ra, cũng không có khí vào, mặt đỏ bừng, lưỡi mềm bị anh làm cho ướt nhẹp.

Cô đánh vào người anh, yếu ớt, lòng bàn tay không biết sao lại tê dại.

Sắp chết ngạt rồi, nước mắt tràn ra, ngược lại bị Thương Thiệu càng siết chặt eo, giữ lấy mông. Chiếc quần jean xanh đậm ôm sát hai chân dài của cô quỳ trên đùi anh, cuối cùng cô mềm nhũn không còn sức, ngồi lên đùi anh không một kẽ hở.

Nụ hôn cưỡng ép trở thành sự đồng thuận.

Đến khi cô chống cự vì sắp ngạt thở đến cực điểm, Thương Thiệu mới rộng lượng buông tha cho cô, ánh mắt dừng lại trên đôi môi

sưng nhẹ của cô, anh nâng tay lên, ngón cái không thương tiếc chà qua, lau đi ánh nước ở khóe môi cô.

Ứng Ẩn hai tay ôm lấy Thương Thiệu, dựa vào vai anh vừa ho vừa thở.

Bên trong xe ấm áp, cô không mặc áo khoác, chiếc áo khoác mỏng màu đất khoác ngoài áo len cao cổ màu đen. Những chiếc cúc áo khoác rất nhỏ, màu xà cừ, mỗi khi cô thở, chúng lại tự bung ra, phập phồng lên xuống.

Thương Thiệu vỗ nhẹ lưng cô như dỗ dành một đứa trẻ. Tay anh đặt lên eo cô không muốn rời.

Ứng Ẩn ho khan, thở đều lại, ngẩng mặt lên, không cảm xúc: "Anh Thương không vội máy bay sao?"

Khát khao của người đàn ông không thể giấu qua giọng nói, khàn đặc nhưng đầy nam tính, anh điềm tĩnh nói: "Khi nào anh đến thì nó cất cánh khi đó."

Ứng Ẩn mím môi: "Vậy bây giờ anh có ý gì?"

Thương Thiệu ngẩng lên, nhìn cô chăm chú, từ từ tháo miếng thuốc xông mũi do người đàn ông khác tặng khỏi mũi cô.

Anh dường như muốn cô nhớ kỹ quá trình này, anh tháo rất chậm, mắt hơi híp lại nhìn cô. Tháo xong, anh vo miếng thuốc lại và thản nhiên ném vào gạt tàn trên xe.

"Không được nhớ." Anh ra lệnh.

"Không nhớ anh ta, chẳng lẽ nhớ anh?" Ứng Ẩn tức giận nói, đôi mắt ướt át trở nên hung dữ.

Lạnh nhạt với anh trên máy bay, xuống máy bay lại trốn tránh, khi

cô say rượu, anh nhìn thấy hết sự bối rối và vẻ đẹp của cô, lúc này lại cưỡng hôn cô.

Vì anh mà cười, vì anh mà khóc, tội nghiệp vô cùng, uất ức vô cùng, đấm ngực dậm chân, tự mình vui vẻ như nhân vật SpongeBob trong năm tập phim.

Như vậy, thực sự không có gì đáng nhớ.

Thương Thiệu giơ tay lên, ngón tay vuốt nhẹ qua má cô: "Không có chút nào đáng nhớ sao?"

Ứng Ẩn im lặng.

Bên ngoài có xe đi qua, ánh đèn pha ấm áp quét qua, trong chốc lát làm sáng không gian trong xe.

"Đó là bông hoa đầu tiên." Cô cúi đầu, nước mắt lưng tròng: "...Lần đầu tiên có người đàn ông tặng hoa cho em."

"Lần đầu tiên?" Động tác của Thương Thiệu dừng lại, như không tin được.

"Ừ. Trước đây đều nhận được hoa của đoàn phim hoặc fan tặng." Cô hít một hơi, mũi vẫn nghẹt vì nụ hôn: "Chưa từng có ai tặng hoa cho em, có lẽ họ nghĩ một bó hoa không đủ để làm hài lòng em."

Thương Thiệu hiểu ra.

Cô xinh đẹp kiêu ngạo, mang tiếng là kẻ tham tiền, lại tự kiếm được nhiều tiền, chẳng mấy khi để mắt đến những món trang sức đắt tiền. Những thương nhân giàu có muốn lấy lòng cô thì thà tặng núi vàng còn hơn tặng hoa còn những kẻ không tặng nổi núi vàng thì chỉ biết đứng nhìn.

Nhưng cô chỉ là một cô gái nhỏ, chỉ muốn một bó hoa.

Giống như cô chỉ muốn một chiếc ô khi mưa, một tấm khăn khi gió thu, trước khi khoác lên mình áo khoác của anh, chỉ muốn nghe một câu: "Cô có phiền không?"

Thương Thiệu im lặng một lát: "Vậy sao vừa rồi lại trả lại cho anh?"

"Anh cũng tặng cho bạn gái cũ mà." Ứng Ẩn cúi thấp đầu hơn, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, nửa còn lại được ánh đèn đường bên ngoài chiếu sáng.

"Ai nói?"

"Không phải Anna, em đoán vậy."

Thương Thiệu không tỏ thái độ: "Đoán chuyện này làm gì?"

"Em học diễn xuất nên đầu óc tự nhiên nghĩ đến, em không muốn đoán." Ứng Ẩn bất đắc dĩ nói, lẩm bẩm.

"Đầu óc tự nghĩ được như vậy, sao không đoán gì khác?"

Anh ý tứ hỏi, tay đặt lên vai cô, ngón cái và ngón trỏ bóp nhẹ huyệt trên gáy cô, từ từ ấn.

Ứng Ẩn chưa từng bị đối xử như vậy, toàn thân mềm nhũn, da đầu tê dại như có dòng điện chạy qua.

Cô không biết Thương Thiệu đang hỏi về điều gì, cho đến khi anh nói: "Ví dụ như, bắn pháo hoa cho cô ta đầy lãng mạn hay tặng trang sức rồi lên giường."

Ứng Ẩn ngẩng lên, cắn môi: "Em không muốn nghe chi tiết tình yêu của Anh Thương."

"Gọi anh là Thương Thiệu."

"Thương Thiệu."

Không hổ danh là nữ hoàng diễn xuất, hai từ ngắn ngủi và bình thường được cô nói ra lại vô cùng quyến rũ.

"Đầu tiên không có, thứ hai thỉnh thoảng có, thứ ba đương nhiên có, thứ tư... không phải em nghĩ anh bất lực sao?" Anh cười mỉa: "Làm sao lên giường?"

Ứng Ẩn cúi đầu nhìn.

Bên trong xe tối tăm, quần áo màu sẫm, chỉ thấy những nếp gấp chồng chéo, không nhìn rõ. Thương Thiệu không ngăn cô, chỉ nói nhẹ nhàng một câu.

"Không cứng."

Kiss như vậy mà không có phản ứng, Ứng Ẩn nghĩ quả nhiên lần đó là ngoại lệ, bây giờ mới là bình thường.

Cô đâu biết người đàn ông trước mặt cô là một người có sức mạnh ý chí phi thường, giỏi trì hoãn sự thỏa mãn. Anh đã nếm thử một lần, biết mùi vị, lần thứ hai không còn ngây ngô nữa, từ tốn, thưởng thức từng phần anh đã bỏ lỡ trước đó.

Còn sự thỏa mãn tiếp theo sẽ để dành cho lần tiếp theo.

Nhưng trong đầu Ứng Ẩn lúc này, không nghĩ đến việc anh có bệnh hay không.

Cô chỉ nghĩ đến pháo hoa ở cảng Victoria khiến cô mất ngủ nửa đêm, hóa ra là giả.

"Anh Thương yêu một cách nhỏ mọn như vậy."

Thương Thiệu mỉm cười, có vẻ tự giễu. Nhưng anh bình thản, Ứng Ẩn không hiểu nổi.

"Được rồi," anh vỗ nhẹ mông cô, như thể đã no nê sau bữa ăn: "Hoa không vứt, đã ở trên máy bay, em lên máy bay là thấy."

Anh muốn dỗ cô đứng lên, ánh mắt nhìn thấy cúc áo khoác của cô bung ra, liền giúp cô cài lại.

Hành động và biểu cảm của Thương Thiệu đều điềm đạm nhưng sự ân cần này chứa đựng chút gì đó không thể giấu. Ứng Ẩn cúi đầu nhìn ngón tay như sứ của anh, chậm rãi đùa nghịch những chiếc cúc xà cừ, từ từ cài từ bụng lên trên.

Không có bất kỳ tiếp xúc mơ hồ nào, Ứng Ẩn nghĩ, tối qua anh đã đủ với cô, giờ đây lại giả vờ như một quân tử.

"Đó là loại hoa gì?" Ứng Ẩn hỏi để phá vỡ sự im lặng.

"Nữ hoàng Thụy Điển."

"Tại sao lại tặng em loại này?"

"Vì nó giống em, rất kiêu ngạo, dù thích hay không thích cũng không bao giờ cúi đầu."

Ứng Ẩn im lặng một lúc, Thương Thiệu cài đến chiếc cúc cuối cùng. Khi cài xong, anh ngẩng lên, ánh mắt chạm vào ánh mắt cô.

"Vậy anh Thương là người em thích hay không thích?" Cô hỏi khẽ, nhìn vào yết hầu của anh.

Đầy đặn, thắt lại bởi cà vạt, dưới ánh mắt của cô, yết hầu khẽ chuyển động.

Thương Thiệu không trả lời, ánh mắt đối diện cô. Xe đối diện dừng

lại, ánh sáng chầm chậm chiếu lên vẻ đẹp sâu thẳm phương Đông của anh, cũng làm sáng lên dục vọng trong mắt anh.

Giây tiếp theo, hai người không thể chờ đợi, một người ngẩng mặt lên, một người cúi xuống, vội vàng hôn nhau.

Nụ hôn lúc sâu lúc nông, cuối cùng trở nên dữ dội, tiếng nước vang lên trong không gian chật hẹp.

Hôn xong, anh vuốt mặt cô, cao thượng: "Tùy em quyết định."

"Anh Thương vi phạm hợp đồng, vi phạm rồi."

Thương Thiệu nắm tay cô, mạnh mẽ đan mười ngón tay vào nhau.

"Từ nay sẽ luôn vi phạm." Anh nhẹ nhàng nhìn cô: "Anh đã nói anh muốn em."

*

Máy bay cất cánh, đáp xuống một nơi nào đó ở Pháp, Ứng Ẩn hoàn toàn không biết, chỉ biết đó là một cảng biển.

Từ sân bay đến cảng có xe đón. Khi đến nơi, cô lên tàu.

Đó là một chiếc du thuyền siêu sang, giống như chiếc mà Ứng Ẩn từng thấy một thoáng ở bến thuyền Ninh Ba.

Khi lên thuyền, cô bước vào một thế giới phồn hoa đầy trang phục lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ. Một ngày nghỉ ngơi, một ngày tiệc tùng. Trong buổi tiệc không có nhiều người, Ứng Ẩn nhận ra vài gương mặt quen thuộc nhưng không nhớ tên.

Cô không ngờ rằng, hai đêm sau, một số bức ảnh của cô sẽ được fan chuyển từ tài khoản Instagram của một người mẫu đã giải nghệ lên Weibo.

Fan kinh ngạc trước nụ cười ngọt ngào và vẻ thanh lịch của cô trong những dịp như vậy, nhưng chỉ những người trong giới thực sự mới biết, điểm nhấn của những bức ảnh này không phải là những ngôi sao hay người mẫu kia, mà là những gương mặt khác.

Một gương mặt là người thừa kế của tập đoàn xa xỉ nổi tiếng toàn cầu, gương mặt khác là con trai của một ông trùm xuất bản quốc tế cùng bạn gái siêu mẫu của anh ta. Tạp chí thời trang nổi tiếng nhất của họ có tên là "Moda".

Đây là buổi gặp gỡ trên du thuyền cá nhân ngoài khơi, những người xuất hiện trong các vòng xã hội này, thân phận không cần nói cũng biết.

Ứng Ẩn bước lên thuyền, thế giới danh lợi ở Trung Quốc chấn động bởi sự quen thuộc và tôn trọng dành cho cô.

Chương 33: "Em không có ý đó" - "Anh có"

Đêm ở bến cảng, mây dày che phủ bóng trăng, tiếng sóng vỗ dịu dàng.

Lên thuyền, chủ du thuyền đã chờ sẵn ở cầu thang. Vừa thấy Thương Thiệu, anh ta lập tức tiến tới nhiệt tình bắt tay, vỗ vai và ôm lấy anh.

"Edward." Thương Thiệu giới thiệu với Ứng Ẩn, "Bạn cũ của tôi ở câu lạc bộ du thuyền."

Edward là một người da trắng cao lớn, tuổi tác có lẽ lớn hơn Thương Thiệu một giáp, mái tóc nâu xoăn ôm lấy cổ. Anh ta mặc áo sơ mi vải lanh trắng, quần kaki màu be nhạt và giày lười da lộn, toát lên phong cách nghỉ dưỡng thoải mái.

"Bạn cũ gì chứ? Tháng Năm vừa rồi ở Monaco, tôi chờ cậu nửa tháng cũng không thấy đến!"

Hàng năm vào tháng Năm, gió biển Địa Trung Hải mạnh lên, các tỷ phú đều không hẹn mà cùng di chuyển du thuyền đến cảng Monaco. Từ thuyền buồm nhỏ đến du thuyền sang trọng, siêu du thuyền, thân tàu trắng đồ sộ, cột buồm san sát, tạo thành một cảnh tượng đắt giá nhất thế giới.

Thương Thiệu cười khẽ, bắt tay anh ta, vỗ vai: "Anh không biết rồi. Năm nay tôi thực sự quá bận, mãi chưa có cơ hội ra khơi."

Khi đối mặt với bạn bè, anh khác hẳn lúc Ứng Ẩn thường thấy, đầy

sự thoải mái tự nhiên.

Bên cạnh chủ thuyền Edward là một người phụ nữ rất cao, có lẽ cao đến một mét bảy tám, gương mặt màu nâu sẫm, mái tóc dài xoăn màu nâu vàng, nụ cười rạng rỡ và ngọt ngào.

Ứng Ẩn nhận ra cô ấy.

Cô ấy là siêu mẫu vừa tuyên bố giải nghệ năm ngoái, Becca, đến từ Argentina, từng mặc đôi cánh triệu đô của Victoria"s Secret, đồng thời là một trong những huyền thoại của sàn diễn thời trang cao cấp.

Becca chỉ mặc một chiếc áo sơ mi lớn, dưới mặc không gì, chân trần. Khi Edward nói chuyện, cô tựa đầu lên vai anh ta, ôm lấy bờ vai rộng, đôi mắt tự nhiên tình cảm từ mặt Thương Thiệu chuyển sang Ứng Ẩn, rồi sững lại, như có chút tìm tòi.

"Oh my gosh!" Cô đột nhiên che miệng kinh ngạc, nhớ ra: "Là cô! Tôi đã xem phim của cô, "The Floating Flower", đúng không?"

Vì tốc độ nói tiếng Anh của cô rất nhanh, lại kích động, Ứng Ẩn mất một lúc mới phản ứng lại, cô ấy nói đến bộ phim đầu tay của cô là "Phiêu Hoa", cũng là bộ phim đầu tiên của cô tham gia liên hoan phim quốc tế.

"Ứng Ẩn." Becca khó nhọc phát âm hai từ tiếng Trung, "Cô trông khác xa khi đó, tất nhiên rồi, khi đó cô vẫn là một cô bé."

Đúng vậy, khi đó Ứng Ẩn mới mười bảy tuổi, trên mặt còn chút mỡ trẻ con.

Mấy người theo hành lang tàu đi vào trong cabin rồi dọc theo cầu thang xoắn vừa đi vừa trò chuyện.

Đã là nửa đêm nhưng âm nhạc chưa dừng. Phòng khách tầng một

rộng mở bốn phía, có sân khấu biểu diễn, giữa đặt một cây đàn piano tam giác màu đen của Steinway dùng để biểu diễn trong các buổi tiệc. Lên tầng hai, có rạp chiếu phim, spa, phòng gym, một phòng chơi bài, phòng y tế và thư viện.

Tầng ba có năm bộ phòng ngủ chính và khách, Ứng Ẩn và Thương Thiệu được sắp xếp ở cùng một phòng.

Ứng Ẩn cứng đờ người.

Đợi khi mọi người đi khỏi, cô liền thay đổi sắc mặt: "Thuyền lớn thế này, chẳng lẽ không có—"

"Không có." Thương Thiệu nói ngắn gọn.

Chỉ có những du thuyền dài hơn trăm mét mới được gọi là siêu du thuyền, chiếc này chính là một chiếc như thế. Thân tàu dài trăm mét, chứa được sân đậu trực thăng, bể bơi, thuyền buồm, mô tô nước, ca nô, ô tô địa hình, mô tô cát, chứa được một trăm năm mươi nhân viên phục vụ, nhưng lại không chứa nổi phòng khách thứ sáu.

Vì trên du thuyền của tỷ phú không cần quá nhiều khách.

Thương Thiệu bước vào phòng khách, tự nhiên cởi áo vest, rồi xắn tay áo sơ mi lên.

Vòi nước mạ vàng được mở, nước chảy trong veo, Thương Thiệu cẩn thận rửa tay, thấy Ứng Ẩn đứng im ở cửa, anh lười biếng nói thật: "Ngoài chúng ta, nửa đêm còn có khách khác lên tàu, năm phòng đều đã được sắp xếp."

"Em có thể không ở phòng suite."

"Em nghĩ gì thế?" Thương Thiệu ngẩng lên, cười cười nhìn cô: "Không ở phòng suite thì ở khoang trong với quản gia và người phục

vụ."

Thấy Ứng Ẩn mím môi không vui, Thương Thiệu cười nhẹ, "Hoặc là, anh đi?"

Mượn mười lá gan của Ứng Ẩn cũng không dám.

"Em sợ gì chứ? Chẳng phải anh không được sao?" Thương Thiệu nói một cách thản nhiên, lấy khăn lau tay, tỉ mỉ lau khô từng ngón tay.

"Công cụ gây án của đàn ông đâu chỉ có mỗi cái đó." Ứng Ẩn tranh cãi.

Thương Thiệu vừa lau xong tay, nghe thấy câu nói của Ứng Ẩn không tự chủ được cúi nhìn.

Một đôi tay dưỡng như tôn quý, bình thường chỉ cần viết chữ ký, lật sách và điều khiển thuyền buồm, lúc này đang đặt trên khăn lông trắng dày.

Ngón tay dài, quả thực không tệ.

Ứng Ẩn đứng thẳng người ngay lập tức: "Anh, anh nhìn tay anh làm gì?"

"Tay cũng không được nhìn?" Thương Thiệu hỏi buồn cười, ném khăn rồi nhìn Ứng Ẩn, từng chút một tháo cà vạt đen: "Tay làm sao?"

"Tay... tay..." Ứng Ẩn mặt đỏ bừng, lắp bắp.

Thương Thiệu nhún nhường gật đầu: "Học được rồi, cảm ơn em đã nhắc nhở."

Rầm một tiếng, cửa phòng ngủ bị đóng sầm lại.

Ứng Ẩn nhẹ nhàng tự đánh vào miệng mình: "Cho mày lắm lời! Cho mày lắm lời!"

Lần trước cô đóng sầm cửa xe anh, chỉ mạnh mẽ được một giây rồi lúng túng cúi đầu cúi đầu cúi đầu. Thương Thiệu nhìn đồng hồ, ba mươi giây sau, bất lực nở nụ cười.

Ba mươi lần còn chưa dừng lại, thật sự lợi hại.

Anh kẹp điếu thuốc giữa ngón tay, gõ gõ cửa phòng ngủ: "Thế này đi, anh có một cách."

Giọng Ứng Ẩn vì nghẹt mũi mà nghèn nghẹt: "Cách gì?"

"Buổi tối đi ngủ, em có thể chọn trói anh lại, dù sao thì cô Ứng... không phải em biết mười hai cách thắt cà vạt sao?"

"Thương Thiệu!" Ứng Ẩn đập cửa một cái.

Thương Thiệu cười nhẹ một tiếng, cúi đầu thổi một hơi khói, nụ cười thu lại chút ít: "Không đùa nữa, anh rất mệt rồi, để anh vào được không?"

Ứng Ẩn trong lòng chùng xuống, nghĩ đến lịch trình của anh mấy ngày nay.

Tính ra thì trong hai ngày, thời gian anh nhắm mắt nghỉ ngơi không quá bốn tiếng.

Cửa được mở từ bên trong, trong khói thuốc mù mịt, đôi mắt đen của Thương Thiệu không giấu được mệt mỏi, dường như chỉ dựa vào điếu thuốc trên đầu ngón tay để chống đỡ.

"Xin lỗi, anh cũng rất muốn lịch thiệp nói với em là anh sẽ ngủ trên ghế sofa bên ngoài nhưng không thể." Anh giơ tay kẹp điếu thuốc lên, vuốt ve mặt Ứng Ẩn: "Tha thứ cho anh một đêm này."

Ứng Ẩn gật đầu, muốn nói lại thôi.

"Đừng xin lỗi, là em tự chuốc lấy."

Phòng ngủ trên du thuyền không khác gì khách sạn, chỉ là thảm dày hơn, nội thất sang trọng hơn, đèn chùm pha lê lộng lẫy hơn.

Chính giữa là một chiếc giường cổ điển của Paris đen rộng hai mét, ga trải giường trắng tuyết được phục vụ căng thẳng không có một nếp nhăn, cuối giường đặt một đôi thiên nga làm từ khăn lông.

Thương Thiệu liếc nhìn ghế cuối giường, đi đến điện thoại bàn, nhấn loa ngoài, dùng tiếng Pháp gọi gì đó.

Ứng Ẩn tưởng anh gọi dịch vụ phòng, nhưng Thương Thiệu vừa cởi cúc áo sơ mi vừa nói với cô: "Anh đi tắm trước, lát nữa người phục vụ đến thay cái ghế cuối giường này. Họ nói tiếng Pháp, em không cần giao tiếp gì."

"Cái ghế này có vấn đề gì sao?" Ứng Ẩn nhìn một cái. Da trơn mịn và họa tiết đặc biệt, trước đây chưa từng thấy.

Cô đưa tay ra, chuẩn bị chạm vào thì nghe thấy Thương Thiệu lạnh lùng nói: "Đừng chạm vào."

Ứng Ẩn bị giọng nói hiếm hoi của anh làm giật mình, ngước lên nhìn thấy trong mắt anh lóe lên sự chán ghét.

Ứng Ẩn thu tay lại, đứng thẳng người, không biết là do ngượng ngùng hay bối rối. Thương Thiệu thả lỏng, kéo cô ra khỏi chiếc ghế dài: "Xin lỗi, cái này làm bằng da cá voi, anh không muốn em chạm vào. Có làm em sợ không?"

Ứng Ẩn gật đầu, nhỏ giọng nói: "Anh dữ quá."

Thương Thiệu ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô: "Không sợ."

Sự nhẹ nhàng của anh làm giảm bớt sự mệt mỏi, giống như cơn mưa nhỏ vào đêm khuya, khiến người ta cảm thấy yên tâm một cách lạ thường.

Ứng Ẩn dựa vào vai anh, ngẩng mặt lên, thì thầm gọi anh một tiếng "Anh Thương".

Thương Thiệu cúi xuống, nghe thấy Ứng Ẩn hỏi: "Anh có thể hôn em một cái được không?"

Thương Thiệu hơi ngừng lại, im lặng một chút rồi hôn lên môi cô.

Một nụ hôn rất yên lặng, không chút mãnh liệt nhưng lại làm người ta cảm thấy nghiện.

Sau nụ hôn, hơi thở của cả hai đều không gấp gáp. Ứng Ẩn dựa vào vai anh, khóe môi nhếch lên: "Hóa ra em cũng có thể ra lệnh cho anh làm việc."

Thương Thiệu cười một tiếng, dùng đầu ngón tay chạm vào giữa trán cô: "Ngốc nghếch."

"Ngốc nghếch." Ứng Ẩn cố gắng bắt chước cách phát âm tiếng Quảng Đông của anh, đứng trên ngón chân, vòng tay quanh cổ anh, ôm chặt anh.

Thương Thiệu nuốt một cái, âm thanh gần như không nghe thấy. Nụ hôn mãnh liệt trong xe không có phản ứng, giờ đây lại có dấu hiệu mất kiểm soát.

Anh đẩy cơ thể mềm mại ra: "Anh đi tắm trước."

Ứng Ẩn gật đầu, vành tai trắng như ngọc của cô hiện lên chút màu hồng nhạt.

Hành lý đã được người hầu sắp xếp xong khi họ lên tàu. Áo vest và váy của nam nữ treo trong tủ quần áo, đồ ngủ xếp gọn gàng trong ngăn kéo, bên giường đặt hai đôi giày da mềm, chế tác từ da thuộc, làm Ứng Ẩn nhớ đến đôi giày ở nhà Thương Thiệu.

Một lúc sau, tiếng nước từ vòi hoa sen trong phòng tắm vang lên.

Ứng Ẩn đi qua cuối giường rồi mở cửa ban công, gió biển ẩm ướt thổi vào mặt, hồ bơi xanh phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Cô lại quay đầu, lần nữa nhìn vào chiếc ghế dài ở cuối giường.

Một tấm da hoàn chỉnh, không đen mà là một màu xám sâu, được chế tác bằng kỹ thuật cao để hoàn toàn vừa vặn, như thể chiếc ghế tự mọc ra vậy.

Cô đã đi máy bay riêng, du thuyền siêu sang, dịch vụ bán hàng đỉnh cao, giờ ngay cả một chiếc ghế cuối giường cũng là thứ xa xỉ hàng chục triệu—dù món hàng xa xỉ này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ứng Ẩn dựa vào lan can, nhẹ nhàng đặt mặt lên cánh tay.

Ứng Phàm chưa bao giờ thấy loại giàu có này, nếu bà ấy thấy, có lẽ sẽ bị sốc?

Bà đã cố gắng gửi cô học nhảy, học ở trường tư nổi tiếng của Bình Thành, dạy cô mọi điều về thế sự và ứng xử, điều cô mong chỉ là có được sự giàu sang. Ứng Ẩn nhớ, khi học trung học, có một bạn cùng lớp mỗi ngày được đưa đón bằng xe Mercedes S-Class. Lúc đó là những năm 2000, chiếc xe đó có giá hai triệu, tài xế luôn đeo găng tay trắng khi lái xe.

Ứng Phàm rất quan tâm đến bạn cùng lớp đó, sau giờ học, khi làm bài tập nhóm, bà thường vô tình hỏi Ứng Ẩn có thường xuyên gặp

gỡ bạn đó không? Có được mời đến sinh nhật của anh ta không?

Nhưng bạn đó thấp bé, khi giơ tay lên, có mùi không sạch sẽ, Ứng Ẩn không muốn anh ta lại gần mình nửa mét.

Đó chính là sự giàu có mà Ứng Phàm khao khát.

Nhưng người cô muốn "leo lên", mỗi kỳ nghỉ hè đến Địa Trung Hải cũng chỉ là giống như người bình thường, lấy điện thoại ra, zoom vào chụp chiếc du thuyền từ xa mà thôi.

Cô lại nghĩ đến tình nhân mà Tống Thời Chương đã nói với cô.

Sống cuộc đời tiêu tốn hai ba triệu mỗi năm, thà làm tình nhân của một ông già sáu mươi tuổi, chiều chuộng và nịnh bợ, còn hơn là phải tiêu chỉ vài triệu mỗi năm mà có được tự do.

Sự nghèo khó trong khu ổ chuột và sự giàu có tráng lệ đều có thể đè gãy xương sống và phá hủy cuộc đời.

Ánh sáng phía sau cửa kính sáng rõ, chiếu ra tình hình bên trong phòng.

Một số người hầu đến rất nhanh, nhanh chóng dọn chiếc ghế dài và bộ sofa bọc tay, ghế đôn, thay bằng một bộ nhung xanh đậm.

Từ xa trên mặt biển, đèn pha của tàu tuần tra chiếu một tia sáng, nhưng bầu trời và biển cả là màu đen vô tận, khiến tia sáng đó nhỏ bé như một cây kim bạc.

Khi Ứng Ẩn vào phòng, vòi hoa sen vẫn chưa dừng lại nhưng có tiếng gõ cửa.

Cửa mở ra, người hầu mang theo một khay, trên khay có một ly rượu đỏ thấp, rượu đỏ nóng vừa được nấu chín, hương quế, đinh hương và cam ngọt hòa quyện lại với nhau.

Ứng Ẩn cảm thấy bất ngờ, người hầu nói gì đó với cô, cô không hiểu, chỉ biết nhận ly rượu, nói một tiếng cảm ơn.

Cô rất thích uống rượu đỏ nóng với quế, mỗi khi mùa đông đến, sau khi rời khỏi đoàn phim, cô sẽ tự nấu cho mình một ly.

Nhưng hầu hết đều là thất vọng.

Một là, thành phố Ninh Ba không có mùa đông lạnh, gió mùa thường chỉ là để lấy lệ, nhanh chóng đi qua.

Hai là, cô rất háo hức nhưng mỗi lần kết quả đều không như mong muốn, thực sự thiếu khả năng trong lĩnh vực này.

Đầu bếp trên du thuyền đều đạt tiêu chuẩn Michelin, rượu ngon gấp trăm lần so với tự tay cô nấu.

Khi Thương Thiệu ra ngoài đã thấy cô ngồi trên chiếc sofa nhung xanh đậm, một tay cầm ly rượu, một tay lướt điện thoại.

"Đây là dịch vụ buổi tối trên tàu sao? Họ vừa gửi một ly rượu đỏ nóng cho em." Ứng Ẩn đứng dậy, "Hả?" một tiếng, "Sao anh không có? Họ quên rồi?" rồi bỗng nhận ra, "Ly này là của anh? Xin lỗi, xin lỗi, em không nghĩ nhiều..."

Thương Thiệu vừa lau tóc vừa cười: "Là của em. Dù là của anh, em muốn uống cũng cứ uống, sao lại căng thẳng?"

"Thật sự là dịch vụ trước khi ngủ?" Ứng Ẩn ngửi mùi quế: "Em thích cái này."

"Ừ." Thương Thiệu khẽ cười, "Anh biết."

Anh không mặc áo, chỉ quấn khăn tắm quanh eo.

Thường ngày khi mặc bộ đồ vest, Thương Thiệu nhìn gầy và thẳng tắp, cổ áo sơ mi cài đến tận cùng, cà vạt được thắt cẩn thận, có vẻ nghiêm túc và quý phái, chỉ có đôi tay dài và yết hầu đầy đặn khiến người ta liên tưởng.

Lúc này không mặc gì, Ứng Ẩn uống rượu, đột nhiên không dám nhìn vào mắt anh, ánh mắt từ miệng ly trong suốt ngẩng lên, nói vô hồn: "...Ghế đã được thay rồi."

Thương Thiệu "Ừ" một tiếng, "Edward biết anh không thích da cá voi, có thể hôm nay sắp xếp nhầm phòng."

"Không vi phạm pháp luật sao? Da cá voi không được bảo vệ bởi luật động vật à?"

"Vi phạm pháp luật nhưng săn bắt cá voi là nguồn thu quan trọng của Nhật Bản nên bị cấm nhưng được tiếp tục. Mỗi năm có tàu của Nhật Bản đi đến khu vực Nam Cực chuyên săn bắt cá voi cho giới thượng lưu, họ yêu cầu da cá hoàn toàn nguyên vẹn, không có vết sẹo hoặc vết gân, rồi chế tạo thành sofa, ghế hoặc tủ. Da cá voi càng lớn và nguyên vẹn càng đắt tiền."

"Tại sao?" Ứng Ẩn không thể tưởng tượng nổi: "Da bò, da cừu, không đủ sang trọng sao?"

"Đối với người bình thường thì đủ rồi, nhưng đối với họ thì không." Thương Thiệu nói một cách nhạt nhẽo, môi hơi nhếch lên, thể hiện chút châm biếm.

Ánh mắt anh dừng lại trên một bức tranh sơn dầu trên tường: "Em biết đây là tranh của ai không?"

Ứng Ẩn lắc đầu: "Chủ nghĩa ấn tượng?"

"Đây là tác phẩm của Cézanne, gió biển ẩm ướt thực sự không có lợi cho việc bảo quản tranh sơn dầu nhưng nó vẫn được treo ở đây."

"Vậy thì..." Ứng Ẩn mở miệng.

"Em đoán đúng, bức tranh này đã không thể truyền lại cho thế hệ sau nhưng họ sở hữu quá nhiều, mọi thứ đều dễ dàng có được nên chỉ có thể dùng cách này để thể hiện địa vị và sự giàu có."

"En không hiểu." Ứng Ẩn thẳng thắn nói.

Thương Thiệu cười: "Không sao, anh cũng không hiểu."

"Anh hiểu." Ứng Ẩn khẳng định.

"Ừ?"

"Anh đã vứt viên sapphire đi, lý do đều giống nhau."

Thương Thiệu không ngờ cô lại đợi ở đây, vứt khăn tắm xuống và cười.

"Em nhỏ mọn như vậy, suốt đường đi đều ghi nhớ sao?"

"Anh chỉ hơn họ một chút, nhẫn đá quý bị mất, khoáng sản trở về tự nhiên cũng coi như là bảo vệ môi trường. Nhưng tranh của Cézanne là di sản văn hóa, anh ta phá hoại nó chỉ để chứng tỏ mình giàu có, em thấy anh ta rất hạ đẳng."

Ứng Ẩn chỉ trích một hơi, sau đó nhanh chóng nhỏ giọng thêm vào: "Xin lỗi, đã mắng bạn của anh."

Thương Thiệu lại gần cô, cười không rõ ràng nhìn cô một lúc, vén tóc dài của cô ra sau tai: "Cảm ơn em đã giúp anh mắng anh ta nhưng Edward không phải người xấu, chỉ là nhiều lúc, người ta rơi vào một vòng tròn nào đó, suy nghĩ sẽ trở nên ngớ ngẩn. Người nghèo có sự ngớ ngẩn của người nghèo, người giàu cũng có sự ngớ ngẩn của người giàu, ai cũng vậy cả."

"Người giàu cũng ngớ ngẩn?" Ứng Ẩn nghiêng đầu: "Anh không biết à, trong các kịch bản đầy văn học của tụi em, người giàu lúc nào cũng thanh lịch, thông minh, đầy văn hóa và đạo đức, phong độ và ngây thơ, không biết gì về thế giới nên chẳng có ý nghĩ xấu xa nào."

Thương Thiệu không nhịn được cười: "Ứng Ẩn, em mắng người rất giỏi."

Ứng Ẩn đặt ly rượu xuống, từ tủ ngăn kéo lấy áo ngủ và đồ lót, ôm trước ngực: "Không phải, em cũng có thể coi mình là người giàu, em mắng em là kẻ ngốc, đần độn, đầy ý nghĩ xấu, không sao chứ?"

Sau khi bị cảm, cơ thể mệt mỏi rất thích nước nóng, cô điều chỉnh nhiệt độ rất cao, tắm đến toàn thân mềm nhũn.

Khi ra ngoài, ánh sáng trong phòng ngủ đã được giảm xuống rất tối, chỉ có đèn ngủ bên giường của cô đang sáng.

Thương Thiệu nằm nghiêng, hơi thở dài và trán thư giãn, đã ngủ say từ lâu.

Một cách kỳ quái, Ứng Ẩn đến bên giường của anh, quỳ xuống, hai tay xếp chồng lên đầu gối, chăm chú nhìn Thương Thiệu dưới ánh sáng mờ mờ.

Anh nằm ngược ánh sáng, khuôn mặt chìm trong bóng tối, tạo nên những đường nét sâu sắc.

Trên đầu giường của Paris cổ kính phía sau có hoa văn kim loại vàng vẽ tay làm nổi bật vẻ đẹp cổ điển và sang trọng.

Trong vẻ đẹp cổ điển và sang trọng đó, Thương Thiệu mở mắt, ánh mắt sáng tỏ.

Ứng Ẩn bị bất ngờ. Cô quỳ, khuôn mặt đẹp không trang điểm của cô

ngây ngẩn, như một cô gái viết thư tình bị bắt quả tang nên chỉ biết ngạc nhiên mà không kịp cảm thấy ngượng.

Thương Thiệu nhìn cô sâu sắc trong vài giây, không một chút do dự kéo tay cô, kéo cô vào lòng anh.

Ứng Ẩn ồ lên một tiếng, đồ lót bằng lụa mỏng như cánh ve, cơ thể cảm nhận rõ sự nóng ấm của anh.

Sự nặng nề này làm tan biến mệt mỏi khiến Thương Thiệu không thể không thở dài.

Anh ép cô vào lòng, hôn cô, tay phía sau lưng cô di chuyển lên, chạm vào dây áo lót của cô.

"Ngủ cũng mặc nội y?" Anh hỏi với giọng trầm, hơi thở nóng rát trên mũi cô, hàng mi gần như chạm vào, tràn đầy dục vọng.

Ứng Ẩn không thể trả lời.

Thương Thiệu nhìn chằm chằm vào cô, làm cô rõ ràng biết anh đã mở khóa cài áo khi nào.

Anh chỉ cần hai ngón tay dễ dàng tháo ra, còn thuần thục hơn lần trước.

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy ngực mình nhẹ nhõm, sự ràng buộc biến mất, nhưng cô lại cảm thấy khó thở hơn.

Cô để cho Thương Thiệu hôn cô, từ môi đến cổ, từ cổ đến xương quai xanh. Càng xuống dưới, nụ hôn dừng lại, hơi thở cũng ngừng lại nhưng sự nóng bỏng vẫn còn, phun trào lên làn da nhạy cảm nhất của cơ thể.

Không chịu nổi hơi thở nóng ấm trên người, Ứng Ẩn run nhẹ. Cô căng thẳng.

Chưa từng trải qua, không biết cảm giác thế nào, gần như muốn khóc.

Khi bị hôn, đôi mắt của cô hơi mờ, bất chợt nắm lấy ga trải giường dưới.

Cô vừa mới đoán sai, công cụ gây án thực sự không chỉ có một, nhưng không phải là tay.

Anh dùng miệng, không cần học, vì anh biết chơi, khiến người ta không tin rằng đây là lần đầu tiên thật sự của anh.

Nhưng Thương Thiệu cũng không có hành động tiếp theo, chỉ sâu sắc thưởng thức cô một hồi, hỏi với giọng khàn khàn: "Em có phải là người được cử đến để kiểm tra anh không?"

Anh nâng người lên, vuốt tóc cô ra khỏi trán, với giọng thương lượng: "Anh không muốn ở đây lắm, về nhà được không?"

Tự trọng chỉ có bấy nhiêu, lúc đến thì nhọn như gai. Ứng Ẩn xấu hổ và tức giận nhưng bị khóa chặt. Cô yếu ớt phản kháng: "Em không có ý đó..."

"Anh thì có."

"....."

Trái tim Ứng Ẩn đập loạn, hai chân chồng lên nhẹ nhàng vuốt ve.

"Đừng động đậy, ngoan ngoãn ngủ đi."

Nói ngủ đi nhưng anh lại nghe thấy Ứng Ẩn thở hổn hển và cảm nhận được cơ thể run rẩy của cô, ánh mắt của anh bỗng nhiên căng thẳng, cổ họng cũng căng thẳng. Anh nâng chân dài của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Qua lớp vải, cảm giác ẩm ướt mà anh ghét.

Ứng Ẩn từ vùng vẫy biến thành ngồi trên lòng anh, nóng bỏng dính chặt.

Nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ đôi mắt khép chặt.

Thương Thiệu lúc này cười, từ từ chơi đùa. Khen ngợi anh là quý ông lúc này không phù hợp, nhưng anh chơi đùa rất quý ông.

Anh không nói gì, chỉ một câu "Rất tuyệt" thật lòng, giọng nói khàn khàn và đầy ý cười.

Chương 34: Từ từ lên kế hoạch, quyết tâm thực hiện

Bởi vì bị nghẹt mũi, tiếng rên của cô rất mềm mại và đáng yêu, khiến người ta không nỡ lòng nào làm tổn thương cô.

Thương Thiệu thực sự không cảm thấy mình đang làm khó cô, chỉ là đang vui đùa mà thôi.

Ứng Ẩn chỉ biết nép vào lòng anh, lòng bàn tay vô vọng chống vào ngực anh, môi cắn chặt, mày nhíu sâu, đôi mắt nhắm chặt, nước mắt từng hàng lăn xuống, trượt qua gò má ướt đẫm mồ hôi.

Ngón tay anh giữ quá lâu, đầu ngón tay trắng bệch và nhăn nheo.

Anh vốn ghét cảm giác này, nhưng lúc đó lại không nỡ lau khô, anh chỉ nhìn đôi tay ướt sũng của mình với ánh mắt xa lạ, như đang tự soi xét bản thân, xét xử linh hồn.

Linh hồn anh không thể chịu đựng sự xét xử.

Nhìn khuôn mặt cứng đầu và yếu đuối của Ứng Ẩn, anh lại sinh ra ác ý, uốn ngón tay trượt dọc theo má cô đến khóe môi, sau đó kẹp cằm cô và hôn lên.

Đầu lưỡi nóng bỏng xâm nhập hút lấy nước bọt trong miệng cô.

Bé của anh như làm bằng nước.

Hôn một lúc để giúp cô bình tĩnh lại, anh lại hôn lên chóp mũi cô,

thấp giọng dưới ánh đèn: "Sao em lại đáng thương thế này?"

Ứng Ẩn lúc này mới đủ can đảm mở mắt, lông mi ướt đẫm, sâu trong cơ thể vẫn còn dư âm như sóng vỗ.

Thương Thiệu không thể chịu đựng được khi cô nhìn anh như vậy, không nhịn được ép khuôn mặt cô vào lòng, hôn lên tai cô rồi nói: "Ngoan quá."

Nhưng ga giường đã bẩn, anh đành phải gọi người giúp việc thay ga giữa đêm.

Lúc này làm sao có thể gặp người khác? Ứng Ẩn thay một bộ đồ ngủ khác rồi trốn ra ban công.

Một lúc sau, có hai người giúp việc đến, Thương Thiệu đã khoác áo choàng tắm, dặn dò vài câu bằng tiếng Pháp rồi cũng mở cửa kính bước ra.

Mùi thuốc lá đến gần hơn người, chiếc sofa da bên bể bơi bị gió biển thổi ẩm ướt, Thương Thiệu ngồi xuống rồi kéo Ứng Ẩn vào lòng.

Cô muốn trốn nhưng tay Thương Thiệu kẹp điếu thuốc lại ấn vào vai cô: "Em dùng xong thì bỏ à?"

Dù trên tàu này đã thấy nhiều cách chơi kỳ lạ, nhưng trong lúc người giúp việc thay ga, họ vẫn không nhịn được lén liếc nhìn.

Ngoài cửa kính, biển trời mù mịt, Ứng Ẩn ngồi trên đùi Thương Thiệu, tựa đầu vào vai anh. Chưa nói được vài câu thì anh đã hôn cô.

Ứng Ẩn nhìn anh hút thuốc, mũi ngửi thấy mùi thuốc lá pha chút bụi bặm, che miệng đến gần tai anh, thì thầm từng chữ: "Cái này tính là hút thuốc sau cuộc yêu không?"

Thương Thiệu cười khúc khích ho đến rơi tàn thuốc, anh giũ đi rồi đưa phần cuối điếu thuốc cho cô: "Em hút mới tính, anh thì không."

Ứng Ẩn liếc anh một cái, cô giận dỗi thật sự tiến tới lại bị Thương Thiệu giơ tay tránh xa: "Đùa thôi, em đừng coi là thật, cũng không phải thứ gì tốt."

"Nhưng anh hút mỗi ngày."

"Trước kia nghiện nặng, sau này tự nhủ phải cai, mỗi ngày chỉ cho phép mình hút ba điếu."

"Anh không thể cai hoàn toàn à?"

"Được." Thương Thiệu hớp một ngụm, vừa thở ra khói vừa cúi đầu cười: "Nhưng như vậy thì mất vui rồi."

Rõ ràng có thể cai nhưng không cai, để cơn nghiện quấn lấy, lúc nào cũng chơi vơi trên bờ vực mất kiểm soát nhưng lại không thực sự phá vỡ giới hạn.

Không biết anh đang rèn luyện khả năng tự kiểm soát hay đang trêu chọc dục vọng của mình.

Ứng Ẩn nhớ lại bàn tay anh lúc trước khi thì lơ đãng, khi thì vuốt ve mạnh mẽ, tim bỗng thắt lại.

Anh nói anh là người giỏi trì hoãn sự thỏa mãn... quả không sai.

"Anh Thương..." Ứng Ẩn do dự gọi anh.

"Em thích gọi anh Thương thì gọi đi, không ai gọi hay bằng em." Thương Thiệu không ép cô đổi cách xưng hô. Nghe nhiều lại thấy sự lễ phép ngoan ngoãn cũng trở thành thú vui.

Ứng Ẩn nén nụ cười, hỏi: "Biển số xe của anh cũng là số 3, hút

thuốc cũng là số 3, số 3 là số may mắn của anh?"

"Không hẳn."

"Thế vì sao?"

"Muốn biết à?" Ánh mắt Thương Thiệu nhìn xuống, khi nheo mắt, có một khoảnh khắc khiến Ứng Ẩn cảm thấy áp lực nguy hiểm, nhưng giây sau anh lại trở về bình thường.

"Muốn tìm hiểu sâu như vậy, em không nên dùng gì để trao đổi sao?" Trong lời anh có một sự giễu cợt nhạt nhẽo nhưng ánh mắt lại đầy yêu thương chiều chuộng.

"Vừa rồi đã trao đổi rồi." Ngón tay mịn màng của Ứng Ẩn chạm vào ngực anh: "Anh hiểu rõ cơ thể em, em hiểu rõ anh."

Cô có thể nói ra những lời này, tuy mặt Ứng Ẩn lập tức nóng bừng nhưng nét mặt vẫn rất điềm tĩnh.

Trong lòng cô không thể không tự khen mình, Ứng Ẩn! Giỏi quá!

Ngón tay Thương Thiệu chạm vào thái dương, cười mỉm, như đang xem xét giao dịch này.

Cuối cùng, anh nói: "Em không phải luôn cho rằng tiếng phổ thông của anh rất tốt sao? Ông nội anh lúc còn sống rất coi trọng giáo dục ở phương diện này, năm anh em tụi anh từ nhỏ phải học thuộc Luận Ngữ, học Sử Ký, đọc Thế Thuyết Tân Ngữ, học Cổ Văn Quán Chỉ. Anh là trưởng tử nên yêu cầu càng nghiêm khắc, còn phải đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, phải luyện thư pháp."

Ứng Ẩn gật đầu, nghe rất chăm chú.

"Trí tuệ cổ điển Trung Quốc không bao giờ cạn kiệt, lên đại học anh lại học thêm triết học cổ đại Trung Quốc tại Cambridge, nhưng học

đi học lại, anh cảm thấy điều giúp anh rất nhiều thực ra chỉ là hai câu đơn giản nhất."

"Hai câu gì?"

"Câu thứ nhất là, Tăng Tử nói: "Ngày ba lần tự vấn mình", câu thứ hai là tục ngữ nói: "Sự không quá ba"."

"Ngày ba lần tự vấn mình, sự không quá ba..." Ứng Ẩn đọc theo, suy nghĩ cùng anh.

Thương Thiệu không giải thích thêm, anh chỉ cười: "Nhưng người khác hỏi, anh thường nói vì ngày sinh của anh là ngày ba."

"Sinh nhật? Ngày ba tháng mấy?" Một linh cảm ập đến, Ứng Ẩn hỏi: "Ngày ba tháng ba?"

Thương Thiệu cười: "Không trùng hợp thế đâu."

"Vậy là tháng mấy?" Ứng Ẩn truy hỏi.

Thương Thiệu chưa trả lời ngay, chuyển chủ đề sang cô: "Sao không nói về sinh nhật của em?"

Ứng Ẩn hạ giọng: "Anh kỳ lạ quá."

"Kỳ lạ chỗ nào?" Thương Thiệu hỏi xong, bỗng hiểu ra, ánh mắt tối sầm: "Em nghĩ sau khi anh đối xử với em như vậy, em nói sinh nhật với anh giống như gợi ý muốn quà?"

Ứng Ẩn gật đầu, khẽ "ừm" một tiếng.

"Vậy nên," Thương Thiệu chậm rãi vạch trần: "Sinh nhật của em chắc là sắp tới."

Ứng Ẩn: "..."

Thông minh thế này làm gì chứ...

Cô trông như bị nghẹn, Thương Thiệu cười: "Anh phải đoán từng ngày hay em tự nói?"

Ứng Ẩn đành chịu thua: "Ngày 5 tháng 12."

Thương Thiệu gật đầu: "Không may, lúc đó anh đang ở Châu Phi."

Anh dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn: "Tối mai anh sẽ sắp xếp máy bay đưa em về nước trước. Anh sẽ sang Đức tiếp tục họp, sau khi họp xong phải đi Châu Phi một chuyến, khoảng mười ngày."

Chuyến công tác đến Châu Phi là hành trình đã định trước, vốn dĩ là từ thành phố Ninh Ba bay thẳng qua, nhưng bây giờ lại quay qua Châu Âu, làm thêm nhiều việc, ngay cả người như anh cũng cảm thấy mệt mỏi. Tối qua anh gọi điện cho bác sĩ Khang, hỏi cách chăm sóc bệnh nhân sốt, bác sĩ Khang không hỏi ai bị sốt, chỉ cười đầy ý vị,

"Không cần tôi đi cùng anh qua Đức sao?"

Chia tay nhanh hơn tưởng tượng khiến Ứng Ẩn không thể giữ được biểu cảm. Trong lịch trình của Anna rõ ràng đã sắp xếp cho cô về Đức vào ngày kia.

Anh đuổi cô sao?

Thương Thiệu đưa tay lên, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô: "Anh rất muốn nhưng sau ngày mai, có lẽ em không có thời gian."

Lời nói như mây mù che phủ, không để người ta hiểu.

"Ngày mai em đi chơi với Beka, đừng gò bó, tính cách cô ấy tốt, đã xem phim của em rồi nên sẽ tiếp đãi em chu đáo."

"Còn anh thì sao?"

"Anh có việc kinh doanh khác cần bàn."

Không ai lên du thuyền chỉ để ăn chơi hưởng lạc, trên bàn đánh bài Texas, tiệc rượu, trên boong tàu, có rất nhiều việc phải bàn. Tuy nhiên, một nửa số công việc này là xám, nên được bàn trên biển.

Ứng Ẩn ngây thơ nói: "Anh bận quá."

Cô thở phào nhẹ nhõm, hoặc có thể là cảm giác cô đơn xen lẫn hiểu chuyện, từ chân anh nhảy xuống, cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng nói: "Người bận rộn, anh nên đi ngủ."

Người hầu đã thay ga giường, không dám làm phiền họ nên đã đi trước rồi. Trong phòng có gió thổi qua, làm tan đi hương vị hormone khiến người ta đỏ mặt, thay bằng hương thơm dịu nhẹ và không khí lạnh khô thoáng làm người ta an tâm.

Thương Thiệu đứng từ sau nhìn bóng lưng giả vờ thả lỏng của cô không nói lời nào.

Cho đến khi cả hai lên giường, anh mới kéo cô vào lòng, ôm từ phía sau: "Nếu không phải em có việc, anh thật sự muốn đưa em đi Châu Phi cùng."

"Em có công việc." Ứng Ẩn ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Thương, em cũng có công việc, và rất bận rộn."

Không phải loại người có thể đi khắp nơi trên thế giới cùng anh bằng máy bay riêng, sống dựa vào anh để ăn chơi hưởng lạc.

Thương Thiệu ngẩn người, rồi nhẹ gật đầu: "Xin lỗi, anh quên mất, em là ngôi sao, có sự nghiệp rất thành công của riêng mình."

"Không thành công, anh gặp em lần đầu còn không nhận ra em." Ứng Ẩn im lặng một lúc rồi nhỏ giọng nói trong lòng anh, "Anh Thương, chúng ta chỉ mới quen nhau hai mươi mốt ngày."

Thương Thiệu dừng lại một giây, hỏi: "Sao em nhớ rõ vậy?"

"Kể từ khi gặp anh, cuộc sống của em được đo đếm bằng những lần gặp anh, lần đầu gặp anh Thương, lần thứ hai gặp anh Thương, lần gặp lại anh Thương..."

Cô chưa nói hết, dưới ánh mắt sâu thẳm của Thương Thiệu, giọng nói dần tắt, chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Một lúc sau, Thương Thiệu cúi xuống hôn cô.

Thật lạ lùng, nghe những lời này khiến trái tim anh mềm mại không chịu nổi.

"Ứng Ẩn, hai mươi mốt ngày là thời gian em biết anh, không phải là thời gian anh biết em." Anh cuối cùng nói thật.

"Anh đã biết em từ lâu rồi."

"Trong phim sao?" Ứng Ẩn ngây thơ hỏi.

"Tết Nguyên Đán năm ngoái, thầy Kha đón năm mới với tụi anh ở Hồng Kông, buổi tối mọi người cùng uống rượu nói chuyện, thầy nói lần đầu đến nhà Thương Lục, trước khi ngủ nên uống rượu vang nóng."

Ứng Ẩn nhớ đến ly rượu vang nóng tối nay, mùi thơm của quế và đinh hương, cam.

Cô mở to mắt, chờ đợi lời tiếp theo của Thương Thiệu.

"Thầy Kha nói, "thứ này còn ngon hơn của Ứng Ẩn làm", lần đầu

tiên anh ta biết, rượu vang nóng cũng ngon như thế."

Ứng Ẩn bất chợt cảm thấy xấu hổ.

Thầy Kha đáng ghét, mời anh ta cùng đón Giáng Sinh uống rượu vang nóng lại chê tay nghề của cô không tốt.

Nhưng một giọng nói bí mật khác lấn át tất cả.

Hóa ra Thương Thiệu đã biết cô từ lâu, từ lời của người xung quanh đã nghe tên cô.

Anh thậm chí từ đầu đã biết chính xác cô uống rượu vang nóng.

"Sau đó thì sao?"

"Phản ứng đầu tiên là tên em rất lạ."

"Phản ứng thứ hai thì sao?"

Phản ứng thứ hai?

Ngày hôm đó tại khách sạn kỳ lạ ở Ma Cao, hoàng hôn màu đỏ phủ khắp bầu trời.

Trước ống kính, cô là người phát ngôn cùng thầy Kha vừa khiêu vũ xong điệu nhảy đầu tiên, váy trắng bay trong gió hoàng hôn, ánh lên sắc vàng của hoàng hôn. Không biết thầy Kha nói với cô câu gì khiến cô cười rất tươi.

Khi xoay người trong gió, cô dùng tay vuốt mái tóc xoăn rối rồi nhìn thấy ánh mắt trong đám đông.

Như sương mờ, ánh sáng sạch sẽ, xuyên qua đám đông và máy ảnh, xa xăm mà gần gũi.

Ban đầu họ nghĩ, chỉ là một cái nhìn hờ hững.

"Phản ứng thứ hai là—"

Thương Thiệu dừng lại một chút, ánh mắt mở ra tràn đầy cảm xúc.

"Anh nhất định sẽ biết em."

Gặp gỡ không đến, anh sẽ đi tới. Gặp gỡ không gặp, anh sẽ tự mình mang theo một bó hoa, nhấn chuông cửa nhà cô.

Từ từ lên kế hoạch, quyết tâm thực hiện.

Cho đến tối hôm sau, Ứng Ẩn mới biết tại sao Thương Thiệu muốn đưa cô về nước trước.

Bởi vì trong nước rất cấp bách, có quá nhiều thiết kế cao cấp liên tục được gửi đến để cô chọn lựa.

Ban ngày cô cùng Beka chơi suốt, spa, bể bơi, trà chiều, yoga trên boong tàu, buổi tối tham gia tiệc. Thương Thiệu chưa bao giờ giới thiệu Edward và những vị khách khác lên tàu sau này cho cô, chỉ biết Edward là bạn của anh trong câu lạc bộ du thuyền, một người khác tên là Reno, trẻ hơn một chút, là bạn học trung học của Thương Thiệu.

Anh học trung học ở trường công lập Hoàng Gia, học sinh ở đây, ngay cả chỗ ngồi nhập học cũng được kế thừa từ cha ông, không phải tước này thì tước khác hoặc là hoàng tử nào đó, chỉ từ điểm này đã có thể đoán được thân phận của người tên Reno không đơn giản.

Cô trở về nước mới biết, anh ta là người thừa kế của tập đoàn hàng xa xỉ hàng đầu, những năm gần đây thị trường tiêu dùng hàng xa xỉ tăng cao, anh ta đã thu mua nhiều xưởng thủ công và nhà mốt cũ của Châu Âu, có xu hướng vươn lên.

Cô cũng trở về nước mới biết, Edward là cậu chủ của tập đoàn sở hữu "Moda"—mặc dù gần 50 tuổi còn gọi là cậu chủ có chút buồn cười, nhưng sự chuyển giao tài sản hàng đầu luôn như vậy, cuộc sống của người quyền quý chậm hơn người bình thường, thong thả hơn đôi chút.

Nhưng có một việc Ứng Ẩn biết trước khi về nước.

Trong nước vào lúc bình minh, từ khóa tìm kiếm nóng cập nhật, #Beka Ứng Ẩn# tăng nhanh, bức ảnh Beka đăng trên Instagram bị tài khoản tiếp thị chuyển về nước.

Ở đầu dây bên kia, giọng An Ni gấp gáp và mạnh mẽ: "Nếu cô không về, Tiêu Mạn Mạn sẽ trải chiếu ở chỗ tôi đấy!"

Chương 35: Bạn trai bình thường của tôi

Toàn thế giới chỉ có khoảng một trăm sáu mươi chiếc du thuyền siêu cấp đã được bán ra, điều này có nghĩa là trên thế giới này chỉ có một trăm sáu mươi người sở hữu du thuyền siêu cấp. Trong số một trăm sáu mươi người này, hơn tám mươi phần trăm giữ kín danh tính, các phương tiện truyền thông không thể khai thác được danh tính của họ cũng không thể thấy tên họ trên bảng xếp hạng của Forbes. Họ thông qua nhiều lớp trung gian để đăng ký du thuyền dưới tên một công nhân chuyển phát nhanh vô danh hoặc ghi tên của một người làm vườn bình thường.

Giá của một chiếc du thuyền siêu cấp vượt quá hai trăm triệu đô la Mỹ, trong khi chi phí bảo dưỡng và quản lý tại cảng lên đến hàng chục nghìn đô la mỗi ngày. Đối với bất kỳ ai, thế giới du thuyền siêu cấp là một nơi cao sang vượt trên mọi đỉnh cao của danh vọng và lợi lộc đời thường.

Tiêu Mạn Mạn luôn nhớ rõ vị tổng biên tập của tạp chí hàng đầu của Ý vốn xuất thân từ một gia đình danh tiếng trong giới văn hóa luôn kiêu căng không chia sẻ đời tư đã từng đăng một bức ảnh du ngoạn trên biển lên Instagram.

Trong bức ảnh, bà mặc một chiếc váy nghỉ mát, đeo kính râm, hiếm hoi cười rất tươi, thân thiện chụp ảnh cùng với một vài người mẫu thương mại mà bình thường bà không thèm nhìn đến.

Mọi người đều biết bà đang ở trên du thuyền của Edward, cậu chủ của tập đoàn kiểm soát tạp chí, đây cũng là một trong số ít những du thuyền hoạt động trên các mạng xã hội được giới truyền thông

và cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Lúc đó, Tiêu Mạn Mạn còn làm giám đốc sáng tạo cho tạp chí "Moda", khi kỳ nghỉ kết thúc, tổng biên tập trở về với một nụ cười tươi rói. Tại buổi tiệc trà chiều, bà ấy cầm ly cà phê, nhẹ nhàng nhắc đến chuyến du ngoạn trên du thuyền — tám lần.

Phải biết rằng buổi tiệc trà chiều đó chỉ diễn ra trong vỏn vẹn hai mươi phút.

Ứng Ẩn, sao có thể xứng đáng bước lên du thuyền của Edward?

Đó là phản ứng đầu tiên của Tiêu Mạn Mạn khi thấy bài đăng trên Instagram của Beca.

Cô ất có mối quan hệ cá nhân với Beca sau vài lần hợp tác trên bìa tạp chí "Moda", các bữa tiệc sau buổi trình diễn và một số buổi dạ tiệc thời trang. Tiêu Mạn Mạn giỏi giao tiếp, chỉ cần một ly rượu, cô ấy có thể làm thân với bất kỳ ai.

Cô ngay lập tức nhắn tin cho Beca: "Wow honey!!! Thật không ngờ cô lại quen Ứng Ẩn, cô ấy là nữ diễn viên không ai sánh kịp ở Trung Quốc đấy!"

Beca quả thật như Thương Thiệu đã nói, tính tình rất tốt, dù bây giờ đã kết hôn với gia đình hào môn hàng đầu cũng không tỏ ra kiêu căng với đồng nghiệp cũ. Sau khi tập yoga dưới hoàng hôn, cô ấy trả lời Tiêu Mạn Mạn: "Tôi là fan của cô ấy từ lâu rồi nhưng có vẻ cô ấy ít xuất hiện trong giới thời trang, thật đáng tiếc."

Trong mười phút, Tiêu Mạn Mạn lần lượt tìm kiếm "Beca China tour", "Chinese actor Beca likes", và các từ khóa liên quan khác bằng cả tiếng Anh và tiếng Trung, cuối cùng cũng tìm thấy manh mối.

Cô mỉm cười gõ chữ: "Tôi cũng rất thích bộ phim "The Floating Flower" của cô ấy, nhưng sao cô ấy lại đến Pháp vào lúc này? Sắp

đến sự kiện thời trang lớn rồi, tôi còn rất nhiều trang phục cần cô ấy thử nữa!"

Mối quan hệ giữa Beca và Tiêu Mạn Mạn chỉ dừng lại ở năm câu chuyện phiếm. Sau khi nhìn lại lượt like và bình luận của fan trên Instagram, Beca lịch sự kết thúc cuộc trò chuyện: "Có cô làm stylist cho cô ấy, tôi tin cô ấy sẽ tỏa sáng trên thảm đỏ."

Đặt điện thoại xuống, Beca cũng không nhắc đến Tiêu Mạn Mạn với Ứng Ẩn, vì cô ấy thực sự không cần một nhân vật nhỏ như vậy để làm chủ đề nói chuyện.

Ba tiếng sau, khi Instagram của Beca được trang tin của Ứng Ẩn đăng tải lên Weibo và được các tài khoản marketing đưa lên hot search, Tiêu Mạn Mạn đã nhanh chân đến phòng làm việc của Chử An Ni.

Chử An Ni cuống cuồng nói trong điện thoại: "Cô ấy phát điên rồi, nhà tôi sắp bị cô ấy làm ngập mất! Cô mau về đi, nửa đêm rồi mà cô ấy cứ bám lấy tôi không chịu đi, tôi không chịu nổi nữa!"

Trời biết cô ấy bị Tiêu Mạn Mạn làm cho kinh hãi thế nào! Càng kinh hãi hơn là ba tiếng sau đó, các PR và trợ lý mang đồ hiệu đến không ngừng, khung cửa gần như bị đè sập!

Phải biết đây là khoảng thời gian từ mười một giờ đêm đến hai giờ sáng, ngay cả chó còn ngủ! Tiêu Mạn Mạn có thể huy động PR thương hiệu và tạp chí trong thời gian ngắn như vậy, cho thấy năng lực của cô ấy vô cùng mạnh mẽ và việc này thực sự cấp bách.

"Cô ấy đột nhiên thay đổi tính cách vậy?" Ứng Ẩn hỏi.

Những ngày qua cô sống ở châu Âu rất thanh thản, hầu như không lên Weibo.

Mặc dù Beca tiếp đãi cô rất nồng hậu nhưng kiểu giao tiếp này luôn

khiến người ta mệt mỏi, vừa phải thoải mái tự nhiên, vừa không được nói quá nhiều, vì thế cô phải luôn căng thẳng, đâu có thời gian chơi điện thoại?

Đêm buông xuống, cầu thang máy bay riêng từ từ hạ xuống, tiếp viên đang chờ ở cửa khoang.

Ứng Ẩn đi xa vài bước để không làm phiền Thương Thiệu và Edward tạm biệt. Cô đang nói chuyện điện thoại với Chử An Ni, điện thoại vẫn liên tục rung, tin nhắn WeChat tới tấp, cuộc gọi thoại của Mạch An Nghiêm cũng hiện lên trên màn hình.

Cảm giác cấp bách này quá quen thuộc.

Hot search, sự cố lớn.

Ứng Ẩn cảm thấy lo lắng, không quan tâm đến Tiêu Mạn Mạn nữa, giọng nghiêm trọng hơn: "An Ni, cô xử lý Tiêu Mạn Mạn trước, tôi sẽ trả lời cô sau, có vấn đề gì thì liên hệ với Đình Văn."

Vừa nghe điện thoại của Mạch An Nghiêm, cô suýt bị điếc tai: "Ứng Ẩn! Ai dẫn cô lên du thuyền vậy!?"

Ứng Ẩn: "... Anh biết rồi sao?"

"Chết tiệt, cả thế giới đều biết rồi!" Mạch An Nghiêm không biết nên khóc hay cười, cuối cùng trở nên nghiến răng: "Cô có nguồn lực này mà không nói sớm? Làm tôi lo lắng đến mất ngủ!"

Cả thế giới đều biết... Ứng Ẩn bị anh ấy mắng mà thấy hơi sợ, lại lo Thương Thiệu nghe được điều gì đó, bèn cầm chặt ống nghe.

"Mau nói, rốt cuộc là ai đưa cô đi?"

"Ừm..." Ứng Ẩn liếc nhìn Thương Thiệu đang hút thuốc: "Bạn trai bình thường của tôi?"

Mạch An Nghiêm: "..."

Bạn của cô và của tôi, định nghĩa có vẻ khác nhau.

Biết chuyện này lên hot search nhưng Ứng Ẩn không vội nữa.

Cô tắt điện thoại rồi lướt Weibo một vòng.

#BecaYingYin# hiện là từ khóa nóng.

【Bức tường phân chia thế giới đã sụp đổ?】

【Giải thích một chút, đây là Beca, siêu mẫu huyền thoại đã nghỉ hưu, vừa kết hôn với ông trùm truyền thông nước ngoài đầu năm nay, một trong những tạp chí tiêu biểu của ông ấy là "Moda", tạp chí mà các diễn viên trẻ đánh nhau để giành được bìa.】

【Xem trên mạng nước ngoài, chiếc thuyền này có vẻ rất đắt tiền?】

【Du thuyền siêu cấp trị giá hàng chục tỷ nhân dân tệ, Edward đã từng khoe khoang trước đây, tạp chí "Moda" số đặc biệt về thời trang và môi trường vừa rồi đã bị chỉ trích đến mức phải đóng phần bình luận.】

【Cười chết mất, bị ông chủ đâm sau lưng.】

【Tôi rất tò mò Ứng Ẩn làm thế nào lên được đó? Bữa tiệc này có vẻ rất riêng tư, không dễ để tham gia.】

【Không phải là Tống Thời Chương chứ!】

【Lầu trên đánh giá cao về Tống Thời Chương quá...】

【Cười chết mất, giờ Tống Thời Chương cầu xin cô ấy đưa lên thuyền còn không được.】

Ông chủ của "Moda", ông trùm truyền thông, tạp chí tiêu biểu...

Ứng Ẩn ngớ người. Trước đây khi cô hỏi về thân phận của Edward, Thương Thiệu chỉ đơn giản nói là "người bán báo"...

Cùng lúc đó, các blogger thời trang luôn chê bai ngầm về tài nguyên thời trang của Ứng Ẩn cũng thay đổi giọng điệu rồi nhanh chóng điểm lại.

【Dù không biết Ứng Ẩn và Beca quen nhau ở bữa tiệc nào, nhưng lần này thực sự phải khen ngợi trang phục của cô ấy! Áo choàng là bộ sưu tập xuân hè vừa được Hayworth ra mắt ở Milan, tràn đầy không khí nghỉ mát, khi Ứng Ẩn mặc lên thật sự như nữ thần Hy Lạp!

Bộ váy dạ hội của Joysilly thật sự đáng khen ngợi! Dây đeo vai bằng ngọc trai, xếp ly tinh tế, lưng hở, trước mặt thanh lịch đoan trang, phía sau lại đầy quyến rũ và táo bạo! Phải nói đường cong lưng này, trong giới nữ diễn viên giải trí chỉ có một không hai.

Bổ sung thêm, đây đều là những trang phục chính trong mùa xuân hè của thương hiệu, dự đoán điện thoại đặt hàng bây giờ đã bị các bà chủ giàu có gọi nát rồi.】

Người hâm mộ bên dưới bình luận châm chọc:

【Nhớ lại lần trước còn nói cô ấy ngực to trông thô kệch, trang phục đơn điệu, bạn đã thay đổi, bạn đã thay đổi rồi khóc hu hu】

【Blogger có vẻ có tài thay mặt.】

【Tôi vẫn thích cách bạn thể hiện sự thù hằn không đội trời chung với cô ấy, bạn nên trở lại như trước.】

Lúc này tại Pháp đã là tám giờ tối, còn ở trong nước là hai giờ sáng.

Ứng Ẩn cất điện thoại rồi lấy lại bình tĩnh và nở nụ cười tiến lên ôm tạm biệt Edward và Beca.

Khi cặp vợ chồng này rời đi, Ứng Ẩn sốt ruột hỏi: "Anh đã biết chuyện gì sẽ xảy ra nên mới bảo em về nước trước đúng không?"

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Thương Thiệu liếc nhìn rồi nắm tay cô và dẫn cô lên máy bay.

Dù tay anh đã chạm đến nhiều chỗ không nên chạm nhưng đây là lần đầu tiên anh nắm tay cô khi đi bộ.

Tay anh rất rộng, lòng bàn tay có vết chai, khi nắm tay cô, khô ráo và ấm áp.

Ứng Ẩn bị anh nắm tay bước lên cầu thang, lòng bàn tay ngứa ngáy, từng dây thần kinh nhẹ nhàng rung động.

"Beca đăng ảnh chụp chung của em và cô ấy rồi được fan đưa lên Weibo nên lên hot search rồi, mọi người đều hỏi em làm thế nào lên được du thuyền này."

Thương Thiệu gật đầu, có vẻ không ngạc nhiên.

"Còn nữa, phòng làm việc trước đây chấm dứt hợp đồng với em, bây giờ cũng thay đổi thái độ."

"Đó là điều nên làm."

"Anh Thương, đây chính là mục đích anh đưa em đến Châu Âu." Ứng Ẩn nhìn anh với đôi mắt trầm tĩnh: "Không phải để em đi họp cùng anh, cũng không phải để mua hàng cao cấp cho em."

Mà là để hỗ trợ cô, để tặng cô một nền tảng cao không ai sánh bằng.

"Không phức tạp như em nghĩ đâu, chỉ là tiện thể thôi." Giọng Thương Thiệu rất nhẹ nhàng.

Anh thực sự không thấy đây là việc gì to tát, nhưng để tập hợp Renault và Edward cùng nhau, quả thực anh đã bỏ chút công sức.

"Nhưng anh gần đây rất mệt." Ứng Ẩn cúi đầu.

Thương Thiệu nhìn cô, một lúc lâu, rồi khẽ cười một tiếng: "Đừng ngốc, em còn đang bị cảm chưa khỏi."

"Thực ra những chuyện trong giới thời trang... không phải là điều quan trọng, em là diễn viên điện ảnh, đạo diễn chọn người không phải dựa vào em lên bao nhiêu lần tạp chí hay mặc đồ gì," Ứng Ẩn nắm tay anh, cúi đầu: "Mỗi lần có sự kiện, dù có bị cười nhạo nhưng em không để ý thì không sao, đại ngôn thời trang chủ yếu là kiếm tiền cho công ty, bản thân em..."

"Vui chứ?" Thương Thiệu yên lặng nghe cô nói một lúc lâu rồi hỏi thẳng.

Ứng Ẩn nghe anh hỏi, đột nhiên im lặng, nước mắt không kìm được mà rơi, chảy qua cằm, rơi xuống tay Thương Thiệu.

Cô gật đầu.

Thương Thiệu cười nhạt, lau nước mắt cho cô: "Sao mà hay khóc vậy?"

"Em diễn cảnh khóc rất giỏi..." Giọng Ứng Ẩn vẫn rất bình tĩnh, không run rẩy hay đứt quãng, "Rất giỏi khóc, ai bảo anh không xem phim của em?"

Cô mỉm cười.

Thương Thiệu giơ tay, đầu ngón tay luồn vào tóc bên thái dương cô,

ngón cái vuốt ve gương mặt mềm mại của cô: "Anh phải bắt chuyến bay, phải đi rồi, em trên đường nhớ nghỉ ngơi."

Anh không nán lại lâu, chỉ dặn dò tiếp viên vài câu rồi rời khỏi máy bay.

Tiếp viên lần đầu tiên thấy anh nhường máy bay riêng cho người khác, cả đời anh có lẽ chưa từng nói qua câu "bắt chuyến bay" này, thật là mới lạ.

Thương Thiệu một mình xuống máy bay, Ứng Ẩn nhìn anh rời đi, chỉ thấy cà vạt của anh tung bay trong gió đêm mùa đông ở Pháp, giống như trận gió tuyết khi anh đến.

Khi máy bay công vụ lăn bánh trên đường băng, người đàn ông đứng bên cửa sổ kính mới xoay người rời đi để bắt chuyến bay của mình đến Đức.

Tiếp viên cười phá lên: "Lúc đến thì cãi nhau như vậy, tôi còn nghĩ không biết Sếp Thương sẽ dỗ dành cô thế nào. Chắc anh ấy chưa bao giờ gặp ai dám ngang bướng với anh ấy như vậy."

Cô ấy đùa: "Sao không hôn tạm biệt? Là vì tôi ở đây nên ngại sao?"

Ứng Ẩn "ừ" một tiếng, rồi nhớ ra: "Quên mất rồi."

Cô mở điện thoại nhắn tin cho anh: "Anh Thương, anh đi mà không hôn em."

Chờ mãi không thấy trả lời, tiếp viên nhắc cô: "Máy bay dân dụng không có mạng đâu, phải chờ Sếp Thương hạ cánh mới xem được."

Ứng Ẩn cảm thấy mình thật ngốc, nhấn giữ và chọn thu hồi tin nhắn.

Khi Thương Thiệu hạ cánh, anh chỉ thấy một tin nhắn đã bị thu hồi.

Xe của Thương Vũ đến đón anh, anh ngồi một mình ở hàng ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng chân mày cau lại, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối, dường như không kiên nhẫn.

Khi xe lăn bánh trên đường cao tốc sân bay, cuối cùng anh mở điện thoại nhắn tin: "Thu hồi cái gì?"

Ứng Ẩn vừa chợp mắt dậy: "Không có gì..."

Hít sâu một hơi, lăn người trên giường đôi: "Anh sẽ cười em."

Thương Thiệu: "Sẽ không."

Ứng Ẩn: "Em nói, anh đi mà không hôn em."

Đây chính là nghĩ đến anh.

Thương Thiệu nhớ lại hương vị nơi môi cô, mắt anh tối lại, trả lời ngắn gọn bốn chữ: "Kiên nhẫn chờ anh."

Công việc của anh đã được sắp xếp chặt chẽ, dù Ứng Ẩn có nhớ anh đến mấy cũng đành chờ mười ngày nửa tháng mới gặp được.

Khi máy bay hạ cánh, Tuấn Nghi và Đình Văn đã lái xe đợi cô ở sân bay. Lịch trình của paparazzi không theo dõi được máy bay riêng, sân bay yên tĩnh, không có phóng viên và người hâm mộ chờ đợi.

"Thật tuyệt, em ẩn nấp trong các nhóm gossip lâu lắm mà không ai điều tra ra ai đã đưa chị đi." Tuấn Nghi báo cáo động thái của mình: "Nhưng lời nói cũng không hay lắm, nói chị biết luồn lách, dựa vào đàn ông."

Trang Đình Văn hừ lạnh: "Chẳng lẽ trong mắt họ, phụ nữ xinh đẹp chỉ có thể dựa vào đàn ông để tiến lên?"

"Nhưng lần này thực sự là dựa vào anh Thương. Anh Thương cũng là đàn ông." Tuấn Nghi có chút bối rối: "Như thể bị chửi cũng không oan."

Vừa nói xong đã bị Đình Văn gõ đầu: "Nói linh tinh gì thế? Anh Thương chỉ đưa Tiểu Ẩn đi gặp bạn, gặp bạn của bạn trai cũng coi là leo lên sao? Nếu sau khi gặp bạn mà tài nguyên tăng vọt, đó chẳng phải do những kẻ hám danh tự động sao?"

Trình Tuấn Nghi nghĩ, thấy Đình Văn nói cũng có lý: "Anh Thương này gọi là dùng cách của người khác để trả lại họ?"

"Đúng vậy, họ dùng logic gì để nhìn người làm việc, anh ấy trả lại bằng logic đó."

"Wow." Tuấn Nghi cầm vô lăng, giọng đầy ngưỡng mộ: "Quả nhiên là anh Thương, cao cấp hơn việc tặng đồ cao cấp đơn thuần nhiều."

Đình Văn cười, từ gương chiếu hậu liếc nhìn Ứng Ẩn.

Thật ra cô ấy cũng rất ngạc nhiên, Thương Thiệu nói không hứng thú với việc trong giới thời trang và không có thời gian giúp, kết quả một khi ra tay thì cực kỳ hiệu quả.

Ừm, anh họ thật khó đoán...

"Ẩn Ẩn! Chị nói xem lần này đến Châu Âu có tiến triển nào không?" Tuấn Nghi ngồi ghế lái tra hỏi.

"Tiến triển gì cơ..." Ứng Ẩn quàng gối cổ, cuộn mình ở ghế sau giả vờ yếu ớt.

"Có hôn nhau không!"

"Khụ... khụ khụ..." Ứng Ẩn ho liên tục, vừa chân thật vừa lảng tránh: "Có thì có..."

Đình Văn: "..."

Cứu với, cô ấy không muốn nghe!

Trình Tuấn Nghi không nhịn được quay đầu: "Anh Thương hôn giỏi không?!"

Đình Văn không chịu nổi: "Nhìn đường!!"

Ứng Ẩn mặt đỏ bừng nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nghiêm túc bấm nắp vỉ thuốc cảm: "Cũng... cũng được..."

Cúi đầu nhìn, sao cô bóc hết cả vỉ thuốc rồi?!

"Tối nay chị bao đi!!" Trình Tuấn Nghi hét lên vui sướng.

Nhưng họ không thể đi được vì Chử An Ni mỗi giờ gọi một cuộc điện thoại, cảm xúc mỗi lần một trầm trọng, Ứng Ẩn phải nhanh chóng đi giải cứu cô ấy.

Cô từ sân bay đến thẳng studio của Chử An Ni, vừa xuống xe đã thấy chiếc Ferrari đỏ chói của Tiêu Mạn Mạn, trên nóc xe phủ đầy quả vàng của cây sung Mỹ, có thể thấy xe đã đậu đó gần hai mươi giờ không di chuyển.

Vừa vào cửa, Tiêu Mạn Mạn đã thân thiết đón cô, kéo dài giọng gọi cô: "Bé yêu... lâu rồi không gặp."

Kéo tay Ứng Ẩn rồi vô tư hôn má cô.

"Chị thấy trên Instagram của Beca, thật sự rất phấn khích. Thế nào, du thuyền vui không? Nghe nói trên đó còn có sân bay trực thăng, cô có đi trực thăng không?"

Đình Văn và Tuấn Nghi phía sau như bị sét đánh, Ứng Ẩn lại lên du

thuyền của Beca, còn đi cùng trực thăng?

Cái gì đây? Người đẹp lên du thuyền?

Nhưng nhìn lại dáng vẻ của Tiêu Mạn Mạn, mọi người đều bình tĩnh, chắc là bình thường?

Ứng Ẩn nhéo eo Tiêu Mạn Mạn một cái: "Điện thoại chị của em rơi vào biển rồi à? Bao lần gọi không ai nghe."

Tiêu Mạn Mạn thở dài, kéo cô vào phòng sách: "An Ni đang bế tắc thiết kế, vẽ không nổi, bắt chước các nữ thần xưa mà giật điện thoại của chị đi..."

Nói xong còn cười: "Nhưng không sao, chuyện gấp thì vẫn phải gọi được."

Ứng Ẩn thấy cô ấy không nghiêm túc, cười lắc đầu: "Chị muốn nói chuyện gì đây?"

"Không có gì, chỉ là muốn em đến đây để chị chọc ghẹo một chút, bây giờ sợ em ngồi trên trực thăng rồi không thèm để ý đến chị nữa."

Tiêu Mạn Mạn vừa nói vừa làm mặt hề, cuối cùng nghiêm túc hỏi: "Trên thuyền đó, có thật là rất nhiều đồ ăn ngon không?"

Ứng Ẩn ôm lấy eo cô, cúi đầu thì thầm: "Đúng, vừa ăn vừa tắm nắng."

"Haiz." Tiêu Mạn Mạn cười: "Vậy bao giờ chúng ta đi thử? Chúng ta cũng là phú bà, đúng không?"

Ứng Ẩn vừa định trả lời đã nghe thấy tiếng đàn dương cầm từ trong phòng vọng ra, tiếng dương cầm rất loạn, như thể người chơi đàn đang bực tức gõ phím.

Cô hỏi: "An Ni bực mình lâu chưa?"

"Cũng vài ngày rồi." Tiêu Mạn Mạn cười: "Nhưng có em ở đây, chị yên tâm rồi."

Chử An Ni đang bực tức, ngồi xổm trên mặt đất, nhìn chằm chằm bản thảo của mình, trong tay còn cầm cây bút, ấn mạnh lên giấy.

Chương 36: A Thiệu ca ca

Ba ngày sau, sự kiện thời trang lớn của Trung Quốc do tạp chí "Moda" tổ chức diễn ra đúng hẹn tại bờ biển Ninh Ba.

Thảm đỏ lần này được đặt ngoài trời, sân khấu với những cánh hoa màu hồng trắng khổng lồ dài gần ba mươi mét, cuối sân khấu là các chữ cái "Moda" bằng sợi thủy tinh trắng chém vào bãi cát trắng, tạo cảm giác mạnh mẽ và áp lực.

Bảng ký tên ở đoạn giữa thảm đỏ dài khoảng tám mét, in đầy các logo của các nhà tài trợ, phía đối diện là khu vực chụp ảnh của truyền thông, nơi người dẫn chương trình đứng chờ để hướng dẫn mỗi khách mời chụp ảnh lưu niệm và phỏng vấn ngắn.

Thảm đỏ bắt đầu từ ba giờ chiều nhưng mới hơn một giờ, các thiết bị quay phim, máy quay cần cẩu và thiết bị phát trực tiếp của các nền tảng đã sẵn sàng, cả khu vực chụp ảnh đông đúc người đứng chờ, tất cả đều chờ đợi sự kiện thời trang này.

"Ứng Ẩn xuất hiện thứ mấy?" Một phóng viên đang thử thiết bị Steadicam hỏi.

"Khoảng hơn năm giờ?" Đồng nghiệp trả lời.

Ban tổ chức sẽ công bố thứ tự đi thảm đỏ trước để các phóng viên chuẩn bị.

Thứ tự đi thảm đỏ rất tinh tế, xem xét đến vị trí, độ nổi tiếng, giải thưởng, mức độ được công chúng biết đến, tác phẩm nổi bật, diễn

viên điện ảnh hay truyền hình hay chương trình thực tế, có đại ngôn thời trang hay danh hiệu đại sứ, có thường xuất hiện trên thảm đỏ hay không, mối quan hệ với giới thời trang và cả mối quan hệ cá nhân với tổng biên tập, khả năng biểu diễn thời trang, v.v.

Có nữ diễn viên không có giải thưởng cũng không có tác phẩm nổi bật nhưng xuất hiện trên bìa tạp chí nữ như đi dạo trong vườn nhà mình, mặc đồ cao cấp như quần áo thường ngày thì thứ tự đi thảm đỏ của cô ấy sẽ xếp sau.

Ngược lại, nếu có nữ diễn viên có giải thưởng xuất sắc, độ nổi tiếng cao nhưng vì những lý do không tiện nói ra khác cũng có thể bị xếp vào vị trí khó xử.

Ứng Ẩn chính là trường hợp "ngược lại" này.

Ban đầu, thứ tự đi thảm đỏ của cô là khoảng hơn năm giờ, hơi muộn nhưng không quá sớm, dù có chút bức bối nhưng nếu cần tìm lý do, ban tổ chức có thể cười giả lả mà đưa ra một đống lý do hợp lý.

Mạch An Nghiêm đã từng thương lượng về việc này nhưng tạp chí nhẹ nhàng từ chối: "Vậy Sếp Mạch nghĩ cô Ứng nên thay thế ai phía sau? Hoặc đặt trước vị trí của ai?"

Phía sau là Trương Thanh Vãn, Dư Vọng cùng những tiền bối lớn, có nữ diễn viên phim truyền hình với hai bộ phim nổi bật và có nam diễn viên vừa nổi đình nổi đám vừa nhận đại ngôn cao cấp. Những nữ diễn viên cùng tuổi không quan trọng ai đi trước ai, chủ yếu là xen kẽ nhau nhưng bây giờ ai cũng sau Ứng Ẩn, giữa còn chèn thêm một thành viên nhóm nhạc nam không nổi bật, rất có ý nghĩa sâu xa.

Các phóng viên chú ý đến vị trí của Ứng Ẩn vẫn vì sự kiện du thuyền nóng hổi vài ngày trước. Giới thời trang trong nước vì thế mà sôi động, thậm chí cả Beca cũng nổi tiếng hơn nhiều ở trong nước.

"Này! Vừa thông báo mà không thấy à? Cô Ứng đổi sang sáu giờ rồi, áp chót!"

"Ồ! Thật sao?" Phóng viên quay phim nội bộ mặc Steadicam hỏi.

"Thật đấy, một nữ diễn viên đoạt giải dù thế nào cũng nên áp chót, trước đây xếp năm giờ chẳng phải là bắt nạt người ta sao?" Một nhiếp ảnh gia lâu năm giọng Bắc Kinh nói.

"Thầy Mã là fan cứng của cô Ứng? Chúng tôi không dám nói vậy." Những người khác cười.

"Để tôi nói cho mà nghe, còn nhiều điều hay ho nữa, cứ chờ xem!"

Trong studio của Chử An Ni, Ứng Ẩn vừa trang điểm xong.

Chiếc váy bị Jeffrey, giám đốc thiết kế của Musel, xé rách đã được các nghệ nhân của thương hiệu khôi phục lại, nhìn không tì vết, như thể ban đầu là kiểu dáng xẻ cao. Đôi giày cũng được thay bằng một đôi khác cùng phong cách nhưng từ bộ sưu tập xuân hè cao cấp hơn.

Để tôn lên phong cách, tóc của Ứng Ẩn được nhuộm màu vàng nhạt, làm xoăn nhẹ nhàng, mỗi đường cong tỏa ra ánh sáng mềm mại. Phụ kiện là đôi bông tai và vòng cổ bằng đá lapis lazuli do Jeffrey tự tay cung cấp, từ dòng phụ kiện của Musel đã có từ những năm 70 mang phong cách điển hình của Ý.

"Jeffrey thật sự..." Chử An Ni không tiếc lời khen ngợi: "Quả nhiên chỉ có nhà thiết kế mới biết cách làm cho chiếc váy này nổi bật nhất."

"Chị, chị như là..." Trình Tuấn Nghi cố gắng suy nghĩ, nhưng kiến thức hạn chế.

"Trở về trả thù Athena." Đình Văn nói ngay: "Phần trên toàn màu trắng, thần thánh không thể xâm phạm, nhưng phần dưới lại là chiến thần không sợ hãi. Bông hoa trà đó là điểm nhấn, vừa thần thánh vừa đau thương, phối hợp với màu tóc, trang điểm và đá lapis lazuli lạnh lùng, tạo ra một khí chất đe dọa trước đối thủ."

Ứng Ẩn: "....Đình Văn, dạo này em vẫn nên bớt xem blog thời trang đi."

Đình Văn cúi đầu: "Xin lỗi!"

Chử An Ni cười lắc vai: "Nói rất chính xác, chiếc váy này ban đầu đúng là váy nữ thần, phong cách Athen, nhưng mặc như này thú vị hơn nhiều. Chỉ lo hôm nay thảm đỏ và sân khấu rất lớn, sân khấu ba mươi mét, quá áp lực."

"Không sao đâu, dù sao cũng đã quyết định rồi." Ứng Ẩn trấn an cô ấy, "Sau này đêm Kim cương và Liên hoan phim Ngân Hà, cô còn phải bận rộn nhiều."

Cô gọi Trình Tuấn Nghi: "Giúp chị chụp vài tấm ảnh."

Trình Tuấn Nghi bước lại cầm điện thoại của cô rồi nghe cô thì thầm: "Chụp cho anh Thương, chụp đẹp chút... đừng chụp chân!"

Trình Tuấn Nghi mỉm cười vui vẻ, giơ ngón tay "ok".

Ứng Ẩn tạo dáng, Trình Tuấn Nghi nói: "Chị, nữ thần tạo dáng của em, sao chị cứng đơ vậy?"

Ứng Ẩn: "..."

"Nhìn này, tay chân đều không đúng, không biết cười nữa." Trình Tuấn Nghi cho cô xem ảnh xem trước.

Ứng Ẩn hai tay ôm mặt: "Ôi trời..."

Dù Trình Tuấn Nghi là người chụp nhưng nghĩ đến việc ảnh sẽ được anh xem, đầu óc cô trống rỗng.

Sau một hồi thất vọng, cô ngẩng mặt lên đỏ bừng: "Không chụp nữa, không cho anh ấy xem!"

"Anh ấy không xem thảm đỏ của chị sao?" Trang Đình Văn hỏi.

Dù cô ấy nghĩ không xem thảm đỏ mới phù hợp với cách của anh họ nhưng dạo này anh họ của cô có quá nhiều hành động lạ...

"Anh ấy nói không có thời gian." Ứng Ẩn hít thở sâu, cố gắng làm tan đi sự ngượng ngùng.

"Không sao, dù sao studio sẽ có ảnh chỉnh sửa đẹp." Trình Tuấn Nghi an ủi cô, "Sếp Mạch nói anh ấy sắp tới, chị chuẩn bị xuất phát đi."

Mạch An Nghiêm gần đây bận rộn với việc nâng đỡ cô gái nhỏ Nguyễn Dật, đã lâu không trực tiếp tham gia hoạt động của Ứng Ẩn.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, tiếng động cơ xe BMW từ xa đến gần, trong chớp mắt đã đỗ bên đường. Cửa xe mở, Mạch An Nghiêm mặc áo sơ mi hoa, đeo kính râm, thần thái hăng hái bước xuống.

"Ứng bảo bảo của tôi!" Anh ta bước tới ôm lấy cô, rồi tháo kính râm, chỉ vào Ứng Ẩn: "Có tin tốt!"

"Hả?"

"Thứ tự thảm đỏ thay đổi rồi, cô là người áp chót, sau Trương Thanh Vãn, đi cùng tổng biên tập "Moda", chỉ có Dư Vọng sau cô, vị trí này thế nào?"

Không chỉ những người khác, ngay cả Ứng Ẩn cũng cảm thấy ngạc

nhiên: "Thay đổi đột ngột sao?"

"Không đột ngột." Mạch An Nghiêm cười lạnh: "Hotsearch đã ba ngày rồi, đột ngột gì nữa?"

Ứng Ẩn cảm thấy thật khó tin. Mười hai năm qua, cô luôn nghĩ mình đã đủ hiểu ngành này nhưng thực tế luôn chứng minh, cô vẫn chưa đủ hiểu.

Vì cần dành thời gian chụp ảnh quảng cáo, mọi người lên xe bảo mẫu chuẩn bị tới địa điểm. Lúc Ứng Ẩn đi thảm đỏ, Đình Văn và Mạch An Nghiêm sẽ vào trong chờ, Trình Tuấn Nghi không vào nên về nhà ngủ, tiện thể theo dõi tình hình trực tiếp và dư luận trên mạng.

Ba giờ đúng, thảm đỏ bắt đầu.

Mạch An Nghiêm đã giúp Nguyễn Dật có được vị trí mở màn thảm đỏ, một vị trí khá tốt. Nhưng như mọi người lo lắng, sân khấu quá lớn, quá áp lực, Nguyễn Dật mặc một chiếc váy đuôi dài như cánh hoa, đi lại cẩn thận, ánh mắt đầy lo lắng.

Ứng Ẩn chụp ảnh xong thì ngồi trong xe bảo mẫu chờ, vừa xem trực tiếp thảm đỏ.

"Nguyễn Dật khá đấy chứ, cô ấy có thể mở màn. Tôi nhớ khi tôi đoạt giải Tân binh xuất sắc nhất, tôi cũng chỉ ở vị trí phía trước đoạn giữa."

Mạch An Nghiêm nghe có chút e dè: "Bây giờ khác xưa rồi, cô ấy cũng có chút tư duy."

Ứng Ẩn không hiểu.

Sau Nguyễn Dật là nhóm người mẫu quốc tế, họ mặc trang phục rất gọn gàng, dẫu sao với chiều cao 1m80, họ không phải sợ bất cứ sân

khấu nào.

Khoảng hai mươi phút cuối, nhân viên ban tổ chức gõ cửa sổ: "Cô Ứng, cô đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta có thể vào vị trí chờ được rồi."

Cửa xe điện từ từ mở ra, đôi chân dài trong đôi bốt cao, thon thả bước ra vững vàng từ trong xe.

Nhân viên đỡ một tay, tay còn lại khoác tay Ứng Ẩn. Nhìn thấy cô ngoài đời, họ bỗng chốc quên hết lời định nói, chỉ biết nuốt nước bọt.

"Sao thế?"

"Đẹp, đẹp quá..." Cô gái trung thực nói.

Làm việc tại tạp chí "Moda", dù là trợ lý thực tập nhỏ nhất cũng có thể là một blogger thời trang có hàng chục nghìn người theo dõi, hoặc là cô chủ nhà giàu, hoặc là người mua sắm thời trang, hoặc là sinh viên du học ngành quản lý nghệ thuật. Những người này ai cũng có gu thẩm mỹ cao, họ đã quen với việc gặp gỡ người đẹp và nổi tiếng, nói về thẩm mỹ có vô số lý thuyết. Để khiến họ bị choáng ngợp ngay từ cái nhìn đầu tiên, thật hiếm có.

Ứng Ẩn cười, liếc nhìn cô ấy: "Miệng ngọt đấy."

Đình Văn theo cô đi vào vị trí chờ, đợi cô lên thảm đỏ xong sẽ vào hội trường.

Tại khu vực chờ, các ngôi sao đứng tụ tập nói chuyện nhàn nhạt. Khi thấy Ứng Ẩn đến, không ai dừng lại vì như thế sẽ mất mặt nhưng giọng điệu của mọi người chậm lại, ánh mắt lơ đãng nhìn cô từ đầu đến chân một cách tò mò.

Trong sự kiện này, váy đuôi dài của các nữ minh tinh thật lộng lẫy,

đến mức như kéo theo một chiếc xe tải, quay một vòng cũng khó khăn, mỗi chiếc váy cần bốn nhân viên chỉnh sửa phía sau. Khi thấy Ứng Ẩn, dù ngoài mặt không nói gì,nhưng trong lòng ai cũng cảm thấy phức tạp.

Một lúc thì nghĩ, mặc đơn giản như thế này lên thảm đỏ sẽ thiệt thòi lắm đây.

Một lúc thì nghĩ, mặc đơn giản như thế này lại làm cho tôi trông quá phô trương.

Chưa ai kịp lên tiếng, Tổng biên tập "Moda" Phong Hạnh Tuyết đã bước tới: "Ứng Ẩn, lâu rồi không gặp."

Không phải lâu, lần gặp cuối cùng cũng chỉ là ngày này năm ngoái.

Ứng Ẩn cười: "Chị Hạnh Tuyết khỏe không? Hôm nay là sân khấu của chị, chắc bận đến mức không có thời gian uống nước?"

"Ôi, đừng nói nữa." Phong Hạnh Tuyết trách yêu nhìn cô một cái: "Hôm nay trông cô đẹp quá, là trang phục của Musel phải không? Thật không ngờ, lần trước tôi gặp Jeffrey còn muốn tranh thủ khi anh ấy ở Trung Quốc làm một cuộc phỏng vấn, anh ấy đang cân nhắc thêm vài trang cho Musel." Cô ấy nháy mắt: "Phải là cô nhanh hơn tôi, biết chọn lựa."

Hai người nói một đống lời khách sáo giả tạo, phía trước liên tục vang lên tiếng dẫn chương trình.

Trước khi đến lượt Ứng Ẩn, các diễn viên trẻ đều đến chào hỏi.

Mọi người không quen nhau lắm nhưng không cản trở việc gọi nhau là "bảo bối", "yêu quý". Đừng nghĩ các ngôi sao nam không giả tạo, họ cũng mở miệng gọi nhau là "thầy", cảm ơn lắm, gặp anh thật vui, hôm nào chúng ta gặp nhau nhé.

Ứng Ẩn nghe đến mất tập trung, nụ cười cũng dần trở nên nhạt nhẽo. Điện thoại trong túi cầm tay rung lên.

Cô cảm giác có gì đó, môi không tự chủ nhếch lên.

Nói lời "xin lỗi" xong cô đi đến góc yên tĩnh hơn rồi mở WeChat.

Thương Thiệu đang ở Tanzania, thật sự rất bận, ba ngày không liên lạc với Ứng Ẩn.

Hiếm có thời gian rảnh, anh tình cờ mở lại bức ảnh tự sướng cô gửi hôm nọ nhìn hai lần rồi nhận ra mình mất trí.

Không phải không liên lạc được, tại sao phải xem ảnh?

Thương Thiệu hỏi có tiện gọi điện không, Ứng Ẩn đã đeo tai nghe lên.

Cô che giọng: "Sắp lên thảm đỏ rồi."

Thương Thiệu mấy ngày không nghe giọng cô, nghe từng chữ, thậm chí cả hơi thở đều rất cẩn thận.

Cuối cùng, bên kia điện thoại, giọng nam trầm thấp: "Sao không gọi anh?"

"Không dám, bên cạnh có người." Ứng Ẩn mím môi, chỉ vài câu mắt đã đỏ ửng.

Cô không thể giả vờ. Giả vờ là thế mạnh của cô, bất kỳ tình huống nào, bất kỳ ai, cô đều có thể giả vờ hoàn hảo.

Nhưng nghe giọng anh, cô như bị ánh mắt mờ mịt của anh khóa chặt, không thể giả vờ.

Đôi chân thẳng tắp khép chặt, nhiệt độ trong cơ thể cô như những

luồng hơi nóng, như một cô bé thở không thông.

"Rất lo lắng?"

"Lo anh gặp rắc rối."

Thương Thiệu nhẹ nhàng ngắt lời: "Gọi."

Ứng Ẩn tim thắt lại, quay người đi, trán tựa vào tường trắng rồi đẩy mình vào góc.

Một lúc lâu.

Giọng như tiếng muỗi kêu: "A Thiệu ca ca."

Thương Thiệu bên kia hơi thở chợt dừng lại. Qua một lúc lâu, anh mới như bình tĩnh hỏi: "Em gọi anh là gì?"

"Không thể gọi nữa." Ứng Ẩn không chịu mở miệng lần thứ hai: "Chỉ là cái tên này không dễ liên tưởng..."

Nếu không bị ai đó nghe thấy "Anh Thương" rồi liên tưởng đến du thuyền đều rất dễ đoán ra thân phận thật của anh.

Ứng Ẩn nghe thấy đầu dây bên kia một tiếng nuốt khan, hình như Thương Thiệu đang uống nước.

Nước trà nguội đến mức chó cũng không uống nhưng anh uống rất chậm, cảm nhận nước lạnh trôi xuống cổ để dập tắt nhiệt trong cơ thể.

Uống nước không đủ, anh dùng ngón tay thon dài nới lỏng cà vạt.

"Em sắp lên thảm đỏ rồi?" Anh hỏi một cách nghiêm túc.

"Ừm." Ứng Ẩn nhìn lướt qua: "Phải tắt máy thôi."

Cô rất muốn hỏi anh có nhớ cô mấy ngày qua không nhưng lại cảm thấy câu hỏi này quá đòi hỏi.

Thương Thiệu chưa tìm cô nghĩa là không nhớ cô. Anh bận trăm công nghìn việc, không có thời gian quan tâm đến tình cảm nhỏ nhặt.

Chưa kịp tắt máy, bên kia vang lên tiếng ho.

Ứng Ẩn thần kinh căng thẳng: "Anh bị cảm à?"

"Một chút."

"Em lây cho anh?"

Thương Thiệu cười: "Không đến mức đó."

"Sao lại không đến mức, em muốn nói..." Ứng Ẩn im lặng.

Nghĩ đến những nụ hôn ở Pháp.

Mỗi lần anh đều hôn rất sâu. Hôm đó khi cô chơi với Beca, trưa gặp anh ở rạp chiếu phim trên du thuyền, anh đè cô ở góc tối hôn mười phút. Điều hòa trong rạp lạnh buốt, màn hình xám trắng không có hình ảnh nào, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng hôn hít nước miếng.

"Em không có ý đó..." Ứng Ẩn tự thú.

Thương Thiệu chậm rãi hỏi: "Ý gì?"

Có nhân viên gọi cô từ phía sau, Ứng Ẩn phản xạ tự nhiên cúp điện thoại. Khi quay lại, mặt cô đỏ lên không khác gì thần Vệ Nữ bị trêu chọc.

"Cô Ứng, chúng ta còn ba người nữa phía trước."

Ứng Ẩn gật đầu, hít thở sâu, cố gắng làm ra vẻ như không có gì xảy ra nói: "Nóng quá."

"Có thể là vì cô đi giày ống." Nhân viên ân cần đáp.

Ứng Ẩn gật đầu, sau vài bước đi đã bình tĩnh trở lại, một lần nữa đạt được trạng thái không thể chê vào đâu được.

Phong Hạnh Tuyết đang tiếp đón Đại Hoa và Vu Vọng vừa đến thì một nhân viên vội vã đến gần và thì thầm: "Trương Thanh Vãn không xuống xe."

Phong Hạnh Tuyết nhíu mày: "Tôi đi xem thử."

Trương Thanh Vãn vốn định xuất hiện áp chót nhưng bị Ứng Ẩn chen vào làm cô ấy bực bội ngồi trong xe đưa đón. Không biết Phong Hạnh Tuyết đã dùng cách gì nhưng sau hai ba phút, cuối cùng đã thuyết phục được cô ấy ra khu vực chờ.

Dù không trực tiếp phát sóng nhưng tiếng chớp máy ảnh của phóng viên vẫn không nghe thấy. Trương Thanh Vãn có vẻ rất khó chịu, miễn cưỡng nở nụ cười.

Khi gặp Ứng Ẩn, cô ấy miễn cưỡng cười còn khi gặp Vu Vọng, khí thế của cô ấy mới giảm bớt, gọi "Chị Vọng".

Xuất hiện thứ ba từ dưới lên không phải là điều đáng xấu hổ nhưng cô ấy không chịu nổi sự bất công này. Vài ngày trước, vị hôn phu của cô ấy nhìn hotsearch từng hỏi: "Tại sao Beca không phải là fan của em? Em ra quốc tế sớm hơn Ứng Ẩn nhiều, sao vẫn không bằng cô ấy?"

Cửu Mông mở hờ mắt: "Trương Thanh Vãn, danh hiệu Nữ hoàng cũng không có nhiều tác dụng đâu."

MC đã bắt đầu đọc thông báo.

"Sắp lên thảm đỏ của chúng ta là nữ diễn viên nổi tiếng, nữ hoàng giải thưởng Ngân Hà Trương Thanh Vãn, chị Thừa Vãn cũng là bạn cũ của chúng tôi tại "Moda", là ngôi sao nữ đầu tiên của đại lục..."

Trương Thanh Vãn trong khoảnh khắc này đã quyết định.

Cô ấy đứng yên, kiêu ngạo, không nhúc nhích.

Phong Hạnh Tuyết mặt cứng đờ: "Thừa Vãn?"

Kịch bản của MC đã đọc xong, thảm đỏ im lìm không một bóng người.

Cướp cơ hội kết thúc.

— Trong chốc lát, mọi người trong và ngoài trường đều nghĩ đến điều này.

Các bình luận trực tuyến nổi điên:

【Người đâu rồi?】

【Sao không ai xuất hiện vậy?】

【Trương Thanh Vãn đến muộn à?】

Điều này không mới mẻ gì, các sự kiện thời trang, hoạt động thương hiệu và thảm đỏ đều có thể xảy ra cảnh này, vì trong lòng một số người, thứ tự là tất cả.

Nhưng vấn đề là, hôm nay là phát thông báo trước rồi mới xuất hiện, tức là khán giả sẽ biết trước thứ tự, việc trì hoãn thời gian để cướp cơ hội kết thúc không phải là rõ ràng thông báo cho người

khác cô ấy đang đòi hỏi sự chú ý sao?

MC cũng giữ bình tĩnh, mỉm cười trước máy quay và đọc lại hồ sơ thời trang của Trương Thanh Vãn.

Tại hậu trường.

Vu Vọng không nói gì nhưng Phong Hạnh Tuyết sắp phát điên. Tầm quan trọng của buổi tối này không cần phải nói rõ, toàn bộ "Moda" đã chuẩn bị từ nửa năm trước, không cho phép ai gây rối ở đây!

"Chị Vãn, nếu chị cảm thấy không khỏe..." Phong Hạnh Tuyết mỉm cười.

Cô ấy không sợ đắc tội với Trương Thanh Vãn, sau đêm nay Trương Thanh Vãn đừng nghĩ đến việc xuất hiện trên bất kỳ trang bìa, mặt trong, hay trang nào của "Moda", dù chỉ là một ô nhỏ.

Ứng Ẩn đi tới, nắm tay Trương Thanh Vãn: "Chị Vãn, có phải bệnh cũ của chị lại tái phát không? Chắc là đau lưng phải không? Em sẽ đỡ chị đi."

Cánh tay của Trương Thanh Vãn lạnh ngắt khi Ứng Ẩn nắm lấy khiến cô run lên.

Ứng Ẩn không cho cô ấy cơ hội từ chối, khom người chỉnh sửa váy cho cô ấy: "Đi thôi."

Sau ba phút dừng lại, thảm đỏ cuối cùng đã đón hai bóng dáng.

Trương Thanh Vãn ôm túi xách trước bụng, phong thái thanh thoát nhưng khi nghe thấy một tiếng "trẻ con" từ Ứng Ẩn, mũi cô ấy chua xót, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Máy quay quét qua thảm đỏ dài ba mươi mét. Trương Thanh Vãn mặc bộ váy dạ hội nhung đen, kiểu dáng thẳng với thắt lưng, hai

dây vai để lộ một phần lớn da từ ngực trở lên.

Cô ấy thanh cao như một chiếc đèn cầy đen, ánh nến đã cháy gần hết.

Tại Trung Quốc, lúc này là sáu giờ tối, còn ở Tanzania là một giờ trưa.

Thương Thiệu hỏi Trang Đình Văn mới tìm được cách vào phát sóng trực tiếp đúng.

MC nói ồn ào, anh châm một điếu thuốc.

Chẳng có gì khác, chỉ là muốn xem tình trạng làm việc của cô.

Mạng ở Tanzania không tốt, bị đứng hình lâu, vừa vào thì thảm đỏ của Ứng Ẩn đã kết thúc, cô đang đứng trước phông nền.

Nhiếp ảnh gia có vẻ như bị bệnh, từ từ quét ống kính từ dưới chân lên, dừng lại một lúc ở đùi, sau đó chuyển lên họa tiết hoa trà ở eo rồi lên phần cúp ngực hình chữ V, dừng lại vài giây, cuối cùng mới đến gương mặt xinh đẹp không thể tả của cô.

Ở ngành giải trí nội địa không nhiều người có thể cân được kiểu tóc vàng ngoài Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn có làn da trắng như tuyết, đường nét sắc sảo, ngoài sự kiên cường còn có chút ngọt ngào và yếu đuối vừa đủ, ánh mắt trong suốt như băng.

Bình luận trực tuyến phát điên:

【Ứng Ẩn Ứng Ẩn Ứng Ẩn!!!】

【Bé yêu của tôi hôm nay quá đẹp, như thần tiên giáng trần, làm tôi chết mê!!!】

【Wow, hôm nay thảm đỏ chỉ có bộ đồ này là thú vị, váy công chúa thì nhàm chán quá】

【Thoát vòng!!!!】

【Ôi ôi ôi, tôi không có từ nào để diễn tả, em yêu của tôi như một bức tượng, thật lạnh lùng, cao quý, thánh thiện, không thể xâm phạm.】

【Chị ơi, đạp lên em đi, nhanh lên.】

Màn hình tràn ngập các bình luận không phù hợp:

【Cũng không cần lộ liễu như vậy.】

【Cũng không đáng để bị bắt nạt như vậy.】

【Váy cũng không tệ lắm...】

【Ngực cũng không rõ lắm...】

【Ai thấy được gốc đùi? Chắc không ai thấy đâu^^】

Trang Đình Văn vừa chăm chú gõ chữ để làm lơ, vừa nghĩ đến anh họ! Chúa bảo vệ anh không nên nhìn thấy!!!

Cô ấy không nghĩ Thương Thiệu lại nheo mắt, theo dõi Ứng Ẩn từ đầu đến cuối qua ống kính máy quay.

Cô rất tự tin, rất nổi bật, rất thoải mái, không như trước mặt anh lại dễ đỏ mặt.

Thương Thiệu kẹp điếu thuốc, trầm ngâm một lúc rồi dập tắt nó.

Vậy việc gửi cho anh bộ váy tiên nữ ngày đó có ý nghĩa gì?

...Là kế sách tạm thời sao?

Chương 37: Đôi mắt của cô sáng lấp lánh!

Ký xong tên và chụp hình chung, Trương Thanh Vãn đi trước, Ứng Ẩn còn phải ở lại tường ký tên đợi biên tập chính Phong Hạnh Tuyết, cô liền bị MC giữ lại, hai người lịch sự trò chuyện trước máy quay.

MC cười tươi rói: "Hôm nay bộ trang phục của Ẩn Ẩn thực sự rất độc đáo, khiến tôi nhớ đến Hy Lạp, đền Parthenon và những câu chuyện thần thoại về Athena, thật sự rất táo bạo."

Ứng Ẩn gật đầu, đặc biệt nhắc đến Musel và giám đốc thiết kế Jeffrey, cảm ơn anh ta đã cung cấp tạo hình.

"Cô luôn táo bạo trên thảm đỏ, tôi vẫn nhớ bộ suit không nội y hai năm trước, cũng là một trong những bộ trang phục nổi bật nhất năm đó, đến giờ vẫn thường thấy người ta bàn luận." MC khen ngợi xong, lại chuyển hướng câu chuyện: "Nhưng liệu cô có lo lắng khi có nửa kia, anh ta sẽ ghen tuông điên cuồng không?"

Ứng Ẩn: "....."

Cô hiếm khi lúng túng một giây, bình luận trực tiếp điên cuồng hiện lên:

【Vợ ơi anh không ghen đâu!】

【Vợ vợ hãy khoe nhiều hơn nữa!】

【Ẩn Bảo thực sự đang khó xử kìa cười chết mất.】

Thương Thiệu vốn định rời đi, nhìn thấy Ứng Ẩn do dự im lặng, anh mặt không biểu cảm, ngón tay không kiên nhẫn gõ nhẹ lên bàn.

Ứng Ẩn: "Ừm....." Cô đặt micro xuống, nuốt nước bọt căng thẳng nhưng vẫn giữ nụ cười: "Tôi nghĩ anh ấy chắc sẽ không, bởi vì anh ấy nhất định là một người rất lịch sự, có đạo đức, phân biệt được công việc và cuộc sống cá nhân, sẽ không vô lý."

Thương Thiệu: "....."

MC không nhịn được cười: "Nếu cô thật sự có người yêu mà đối phương lại thực sự là người có tính chiếm hữu mạnh, cô sẽ dỗ dành anh ta thế nào?"

Ứng Ẩn duy trì hình tượng nữ chủ trước truyền thông và fan hâm mộ, cười gượng gạo, dùng giọng điệu rất chín chắn nói: "Không dỗ, để anh ta tự suy nghĩ."

Trong khoảnh khắc tuyệt vời này, có hai người trên trái đất cùng lúc rời khỏi livestream.

Một là Trang Đình Văn, mặt mày đau khổ.

Một là... thôi bỏ qua.

Biên tập chính của "Moda" Phong Hạnh Tuyết bước lên thảm đỏ, MC cuối cùng đã chuyển chủ đề sang cô ấy. Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, cô đợi Phong Hạnh Tuyết ký tên xong rồi chụp hình chung theo kế hoạch, sau đó cùng nhau đi hết đoạn thảm đỏ cuối cùng.

Trang Đình Văn và nhân viên PR của tạp chí đợi ở cửa vào bên trong, tay cầm một chiếc khăn choàng màu kem, đang chờ dẫn cô đi phòng nghỉ để thay đổi trang phục bên trong.

Ứng Ẩn khoác lên, liếc nhìn cô ấy một cái kỳ quặc, hỏi: "Ai đuổi theo em à? Sao mặt em đen như vậy?"

Trang Đình Văn cố gắng gợi ý: "Anh Thương, anh Thương có khả năng xem thảm đỏ của chị không?"

"Không." Ứng Ẩn gọi bồi bàn lấy một ly nước đá: "Anh ấy nói anh ấy không có thời gian."

Trang Đình Văn giận dữ: "Lời thương nhân sao có thể tin được!"

Anh ấy không có thời gian nhưng sẽ tranh thủ thời gian!

Ứng Ẩn cúi nhìn lại bộ trang phục của mình, do dự nói: "... Cũng ổn mà?"

Mặc dù váy xẻ cao thật, nhưng bộ dạ hội ngọc trai trên du thuyền Edward của cô còn khoét lưng sâu.

"Chị chắc không..." Trang Đình Văn chân thành hỏi: "Hàng triệu người đang xem đấy."

Ứng Ẩn ngập ngừng, nhìn quanh lo lắng, cô mở khóa cài bạc của túi dạ hội, lấy điện thoại ra.

Không có tin nhắn mới.

Cô thở phào nhẹ nhõm, mở cuộc trò chuyện với Thương Thiệu hỏi một cách vòng vo: "Anh Thương, em đã đi thảm đỏ xong rồi, anh đang làm gì?"

Thương Thiệu: "Anh đang suy nghĩ cho kỹ."

Một tia chớp lóe lên trong đầu Ứng Ẩn.

Cô nắm lấy Trang Đình Văn, ngây người hỏi: "Chị vừa nói gì trên thảm đỏ chứ!?... Nếu anh ấy giận thì sao?"

Trang Đình Văn từng từ từng chữ nhắc lại: "Không dỗ, để anh ta tự suy nghĩ."

"Bịch" một tiếng, điện thoại từ tay Ứng Ẩn rơi thẳng xuống thảm.

Cô lững thững đi theo PR vào phòng trang điểm riêng, vừa đóng cửa liền một tay ngăn Chử An Ni và trợ lý đang tiến tới, tay kia vội vã bấm gọi.

Thương Thiệu đã kết thúc nghỉ trưa, anh đang lên xe jeep đi đến tòa nhà chính phủ.

Anh bị lây cảm khá nặng, ngồi ở ghế sau uể oải, trên tay cầm điếu thuốc tựa vào cửa sổ xe, kiềm chế không châm lửa.

Nhìn thấy cuộc gọi đến, anh nhìn vài giây rồi trượt màn hình nhận cuộc gọi.

"Alo."

Lúc này không có người ngoài, Ứng Ẩn cẩn thận hỏi: "Anh Thương, anh có xem thảm đỏ không?"

"Anh".(*)

(*) Bình thường ảnh xưng 我 nhưng bây giờ ảnh xưng 您 formal hơn =))

Thương Thiệu như muốn cười, giọng điệu lười biếng: "Có xem."

"Xem từ đầu đến cuối à?"

"Chỉ xem phần em xuất hiện."

Hy vọng của Ứng Ẩn tan vỡ, cô tựa vào tường, mũi chân vô thức cọ lên thảm, cúi đầu như phạm lỗi.

"Không phải anh nói sẽ không xem sao..." Cô lầm bầm, giọng mơ hồ trên môi, không có khí lực để oán trách.

"Em không phải nói sẽ mặc chiếc váy xanh kia sao?" Thương Thiệu nhẹ nhàng hỏi lại.

Ứng Ẩn nghẹn lời: "Anh tự nói chiếc đó chỉ "tạm được" nên em nghĩ không đẹp."

"Thì ra em hỏi ý kiến anh là để mặc đẹp hơn cho người khác xem." Thương Thiệu lười biếng chống má.

Cô đã lạc vào vòng luẩn quẩn. Ứng Ẩn không thể biện hộ, trực giác cảm thấy một chút nguy hiểm.

Cô chuyển hướng, dịu dàng hỏi: "Vậy anh Thương xem rồi cảm thấy thế nào?"

Thương Thiệu kẹp điếu thuốc trong tay, giọng điệu thản nhiên: "Là một người lịch sự, có đạo đức, công tư phân minh, anh thấy em tối nay thật lộng lẫy khiến người ta không thể rời mắt."

Anh khen cô.

Vài chữ, hơn cả ngàn lời của bình luận viên thời trang.

Ứng Ẩn trong lòng yên tĩnh lại.

"Vậy... nếu anh không phải người lịch sự, có đạo đức, công tư phân minh thì sao?"

Cô như bị ma xui quỷ khiến mà hỏi.

Ở gần xích đạo, nắng giữa trưa dồi dào chiếu sáng mọi thứ nóng bỏng.

Thương Thiệu áp điện thoại lên mặt, cúi đầu cười khẽ: "Ngoan ngoãn đợi anh."

Chiếc váy xanh lá cao cấp của Hayworth mang phong cách tiên khí ôn nhu, so với thảm đỏ thì bảo thủ hơn nhiều, những chỗ cần che đều che kín mít. Chử An Ni bới cho Ứng Ẩn một búi tóc thấp lỏng lẻo, thả vài sợi tóc hai bên trán, khéo léo làm sáng màu mắt và thay đổi màu son.

Vì nhuộm tóc vàng nên khi bước vào hội trường, cô như nàng công chúa trong rừng vô tình rơi vào bữa tiệc nhân gian. Đến để vui chơi, dáng vẻ nhẹ nhàng thư thái.

Tiệc tối sắp xếp bàn tròn, PR dẫn đường, đưa Ứng Ẩn đến bàn chính.

Giữa bàn tròn lớn, hoa cẩm tú cầu xanh biếc tươi tốt, hương thơm dịu dàng tỏa ra trong làn khói lạnh của máy làm đá khô, thật sự mang lại cảm giác thanh khiết của tiên cảnh.

Nhưng đây không phải tiên cảnh, ở đây chỗ ngồi phân biệt rõ ràng, trật tự nghiêm chỉnh, mỗi chỗ ngồi đều có thẻ ghi tên khách mời, không để lộ sự phân biệt.

Ứng Ẩn liếc qua, trên bàn chính gồm Phong Hạnh Tuyết, Vu Vọng, cấp cao của tạp chí, nhà tài trợ, mỗi người đều có tiếng tăm, thêm một ảnh đế Thẩm Tịch.

Không nghi ngờ gì, đây cũng là sự điều chỉnh, nếu không, cô có tài đức gì mà ngồi ở đây?

"Cô Ứng, chỗ ngồi của cô ở đây, Sếp Mạch ở kia," PR chỉ một bàn: "Cô có việc gì cứ gọi tôi, tôi sẽ đưa Đình Văn đi ăn cơm trước."

Ứng Ẩn gật đầu nắm tay Đình Văn: "Em nghỉ ngơi tốt nhé."

Trang Đình Văn vừa đi, nhiều ngôi sao đã đến gần Ứng Ẩn, quen, không quen, đều như rất thân thiết. Ứng Ẩn rất thoải mái, người khác khen trang phục cô, cô vui vẻ nhận.

Sau một hồi náo nhiệt, Nguyễn Dật đến sau cùng, kéo ghế ngồi bên cạnh Ứng Ẩn.

Đó là chỗ của Phong Hạnh Tuyết, nhưng biên tập chính đang bận tiếp đón khắp nơi nên chưa kịp ngồi xuống.

"Chị Ẩn." Nguyễn Dật ngoan ngoãn chào.

Ứng Ẩn rất quan tâm đến các hậu bối cùng công ty, nụ cười của cô khác hẳn nụ cười ngọt ngào giả tạo ban nãy. Cô gật đầu: "Trên đường đến đây chị thấy em mở màn, rất tuyệt, thoải mái hơn tiệc lần trước nhiều."

Khuôn mặt Nguyễn Dật hơi căng thẳng: "Em còn kém xa lắm, Sếp Mạch nói em còn nhỏ, bảo em học hỏi từ chị nhiều hơn."

Ứng Ẩn cười: "Có gì đâu phải học? Tham gia vài lần là sẽ quen thôi. Lúc chị ở tuổi em, đừng nói là mở màn, đứng trước tường ký tên mà tay còn run lắm."

"Những gì chị có đều rất tốt nhưng chính chị lại không nhận ra." Nguyễn Dật mím môi, cười có phần miễn cưỡng cũng có chút khó khăn.

Cô ấy đã mở màn, mặc một bộ đồ cao cấp của nhà thiết kế độc lập trong nước, Mạch An Nghiêm còn mua hotsearch và thủy quân, nhưng trên quảng trường vẫn đầy tiếng chế giễu cô ấy. Người ta nói cô ấy nắt nhìn lăng xăng, vai không mở, biểu cảm quá nhiều.

Khi Ứng Ẩn xuất hiện cuối cùng, toàn bộ Weibo đã trở thành sân khấu của cô.

Nguyễn Dật ngồi trong phòng nghỉ rất lâu. Cô ấy không có phòng nghỉ riêng, thay đồ xong chỉ ngồi trên sofa, lặng lẽ lướt các bài viết, cô ấy thấy người hâm mộ khen ngợi Ứng Ẩn có khí chất thời trang, táo bạo, khen tạo hình của cô ấy thú vị, tràn ngập những bình luận kiểu "phải là Ứng Ẩn thôi".

Ngay cả trong nhóm fan hậu viện của cô ấy cũng đang thảo luận sôi nổi về Ứng Ẩn.

Họ nói, "Chúng ta chỉ mong một ngày nào đó Nguyễn Nguyễn có thể sánh ngang với tiền bối."

Một ngôi sao nhỏ khác bước vào phòng trang điểm nhìn lên nhìn xuống Nguyễn Dật: "Đây không phải chiếc váy mà tháng trước tôi từ chối sao? May mà không mặc." Cô ấy cười rất đẹp, vai vuông góc lộ ra xương vai gầy: "Vẫn là Tiểu Nguyễn mặc hợp hơn, vóc người nhỏ nên cần một chút đuôi váy."

Thực ra chiếc váy này cô ta đã yêu cầu phòng làm việc mượn ba lần nhưng không mượn được.

Nhưng Nguyễn Dật không biết. Cô ấy nghĩ tiền bối nói vậy thì phần lớn là thật, cô ấy đã mặc một thiết kế mà người khác không muốn.

Ứng Ẩn nhận ra giọng điệu của cô ấy có gì đó không đúng, nhẹ nhàng hỏi: "Em nghĩ chị có thứ gì tốt mà chị không trân trọng? Là Tống Thời Chương sao?"

Cô biết lĩnh vực thời trang luôn là điểm yếu của Chân Dã, Mạch An Nghiêm không có khả năng đưa một ngôi sao nhỏ của phim mạng cổ trang lên thảm đỏ mở màn.

Nguyễn Dật cắn môi.

"Chị đã từng nói với em, anh ta không phải người tốt, hãy tránh xa

anh ta."

"Sếp Tống nói khuôn mặt em có bóng dáng của chị khi trẻ."

Ứng Ẩn liếc mắt, ánh nhìn dừng lại trên khuôn mặt cô ấy.

Nguyễn Dật không giống cô chút nào, cô ấy có khuôn mặt rất ngọc ngà tinh xảo, vì thế hợp với phim cổ trang, chỉ diễn một bộ đã nổi tiếng, dù vị trí chưa lên cao nhưng người hâm mộ rất đông. Công ty xây dựng cho cô ấy hình tượng ngọt ngào trong sáng không biết đời.

Nguyễn Dật cũng nhìn lại cô, từng từ từng chữ: "Anh ta nói em giống chị lúc ấy, trẻ trung, đầy tham vọng, không chấp nhận thua cuộc."

Ứng Ẩn giật mình rồi gật đầu: "Anh ta nói không sai."

"Anh ta thích chị nhưng chị không nhìn anh ta vì anh ta không thể đưa chị lên du thuyền. Trên du thuyền đó anh ta cũng chỉ có thể lau giày cho người giàu."

Ứng Ẩn cười nhạt: "Nguyễn Dật... em vừa mới vào nghề, nếu lúc này đã nhìn rõ như vậy, sau này em sẽ sống sao đây?"

"Em cũng từng khiêu vũ hai lần với anh Thương." Nguyễn Dật bất ngờ nói.

Ứng Ẩn sắc mặt lạnh lùng.

"Anh Thương cũng nhìn em chăm chú."

"Câm miệng."

Nguyễn Dật không bị sự lạnh lùng của cô ấy làm sợ, tự mình nói tiếp: "Em chỉ cảm thấy anh ta quá cao cấp, người ta phải leo từng

bước một. Huống chi anh ta đứng ở đỉnh cao quá xa vời, không bằng Sếp Tống hữu dụng." Cô ấy cuốn tròn khăn ăn trắng như tuyết, cúi mắt, "Chị, chị luôn bảo em Sếp Tống không phải người tốt, em cảm ơn chị, nhưng rồi sao?"

Cô ấy ngẩng lên, cười nhạt: "Đối với em, không có người đàn ông tốt hay xấu, ai có thể giúp em thì chính là người đàn ông tốt."

Phong Hạnh Tuyết chào hỏi một vòng trở về, Nguyễn Dật đứng dậy, trước khi rời đi, cô ấy cúi người ôm Ứng Ẩn: "Hẹn gặp lại trên phim trường."

Ứng Ẩn mày nhíu một cái.

Gặp lại trên phim trường? Nguyễn Dật xoay quanh các phim mạng cổ trang, cô ấy có thể gặp Ứng Ẩn ở phim trường nào?

Nhưng hội trường này quá náo nhiệt, người người mặt người lòng cáo không thể lơ là.

Một lát sau, các cấp cao và ảnh đế ảnh hậu cùng nhau ngồi vào chỗ, cô lại phải bắt đầu một vòng cẩn trọng mới.

Phong Hạnh Tuyết ngồi cạnh cô, hỏi: "Tôi nhớ là cô Ứng và thầy Thẩm đã hợp tác nhiều năm trước, đúng không?"

Ảnh đế duy nhất trên bàn, Thẩm Tịch, khoảng bốn mươi lăm tuổi, đôi mắt đầy tình cảm, diện mạo ôn hòa nhưng hơi trầm lặng u ám. Trước khi Kha Dục nổi lên, Thẩm Tịch là ảnh đế được đánh giá tốt nhất, gần như không có phim nào dở.

Mấy năm trước, Ứng Ẩn hợp tác với anh ta trong một bộ phim dân quốc, cô là vũ nữ, anh ta là cán bộ cấp cao của Quốc dân Đảng, nuôi dưỡng một thời gian, tình cảm thực sự hình thành dưới bối cảnh tối tăm. Khi chiến tranh ập đến, họ vội vàng chia tay, một người đi Tùng Hỗ, một người đi Hồng Kông, sau nhiều năm gặp lại,

anh ta thất bại, cô là chim trong tay đại gia, cả hai không quên được nhau, trong phòng khách sạn nhấp nháy ánh đèn neon dây đèn quấn quýt lấy nhau.

Bộ phim đó là á quân phòng vé phim nghệ thuật năm đó, điểm đánh giá rất cao, Thẩm Tịch lần thứ hai đạt ảnh đế, Ứng Ẩn dù không đạt giải nhưng nhận được nhiều đề cử cũng là tiếc nuối trong lòng fan hâm mộ.

Qua đám hoa cẩm tú cầu và làn khói lạnh, Ứng Ẩn mỉm cười với Thẩm Tịch: "Tôi và thầy Thẩm đã lâu không gặp."

"Cô Ứng thì tôi ngày nào cũng gặp." Thẩm Tịch đùa: "Hot thế này, tôi gần như nghỉ hưu rồi."

"Tôi nhớ, "Tinh Kim" của tháng chín năm đó là hai người nhỉ?" Phong Hạnh Tuyết nhớ lại chuyện đó.

Cô ấy cũng đã nghĩ đến kế hoạch này, ai ngờ bị "Tinh Kim" nhanh chân đến trước, lúc này nhắc lại có chút tiếc nuối và ghen tị.

"Tôi được hưởng ánh hào quang của thầy Thẩm." Ứng Ẩn lịch sự nói.

Quá lịch sự khiến câu chuyện không kéo dài được, gượng ép không thú vị. Vu Vọng chen vào: "Này lão Thẩm, chị dâu có phải vừa mới mang thai đứa thứ hai không?"

Thẩm Tịch gật đầu: "Nghén lắm, hôm nay vốn dĩ không ra khỏi cửa được."

Vợ của Thẩm Tịch cũng là diễn viên nhưng đã rời xa màn ảnh từ lâu, ở nhà lo chồng con, hai người là cặp vợ chồng mẫu mực trong làng giải trí. Cô ấy rất ít khi tham gia chương trình thực tế cũng không bao giờ mượn hào quang của Thẩm Tịch để kiếm lượt xem, rất ít khi nhận phỏng vấn, mỗi lần nói chuyện không hề có sơ hở.

Câu chuyện theo chủ đề nuôi con mà tiếp tục, Ứng Ẩn nghe mà mơ màng.

Tiệc tiến hành đến chín giờ, trao một đống giải thưởng không thú vị, nghe một đống bài hát không thú vị, cuối cùng kết thúc trong buổi chụp hình tập thể.

Hàng trăm người đứng chật kín, Ứng Ẩn vững vàng đứng cạnh Phong Hạnh Tuyết ở vị trí trung tâm.

Trên Weibo, không có ai nghi ngờ về vị trí của cô ấy, trong mắt cư dân mạng và người hâm mộ, cô đứng ở đây là điều hiển nhiên.

Họ hoàn toàn không biết chỉ vài ngày trước cô còn không mượn được bộ váy cao cấp, cô vẫn bị thế giới thời trang ngầm loại trừ.

Cô đã đi qua một trận chiến không khói thuốc, thắng một trận chiến không ai biết.

Sau bữa tiệc, Ứng Ẩn chỉ xuất hiện ngắn gọn rồi viện cớ không khỏe để về nhà nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc dài đến chiều hôm sau, cô đến công ty gặp Lý Sơn để tham gia buổi thử vai.

Lý Sơn là người đứng đầu trong giới điện ảnh Hoa ngữ hai bờ ba nơi, cũng là thành viên ban giám khảo đơn vị chính của Cannes, ông được công nhận là đạo diễn biết dẫn dắt diễn viên nhất.

Ông ấy đã hơn bảy mươi tuổi nhưng vẫn chăm chỉ, tinh nhạy, tinh thần minh mẫn, đầy niềm tin, không thể so sánh với đạo diễn họ Phương trước đây.

Được đóng phim của ông ấy rất khó, huống chi được hợp tác với ông, làm vai chính của ông là vinh dự ngang với việc đoạt giải của

mọi diễn viên.

Vai nữ cách mạng mà Ứng Ẩn đã trau dồi lâu nay chính là vì phim của Lý Sơn.

Những năm gần đây, trong nước nổi lên xu hướng phim chính kịch, Lý Sơn cũng không ngoại lệ. Bộ phim chủ đề lớn có cảnh hoành tráng này dự định sẽ là quán quân phòng vé trong năm.

Một bộ phim như vậy khiến nhiều diễn viên sẵn sàng không nhận cát sê để được đóng.

Trình Tuấn Nghi và Mạch An Nghiêm đi cùng Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn mặc áo thun xám nhạt, quần jean, tóc buộc đuôi ngựa thấp, khuôn mặt mộc đeo khẩu trang.

Chỗ thử vai đông đúc, người đứng người ngồi chật kín hành lang.

Ở đây có diễn viên kỳ cựu, sinh viên mới tốt nghiệp, cũng có những người đóng vai phụ mười mấy năm và cả diễn viên kịch nói chuyên sâu trên sân khấu.

Mọi người đều xuất phát điểm bình đẳng, đều là qua vòng sơ tuyển đến đây thử vai.

Hiện nay trong làng giải trí số lượng đạo diễn có thể để diễn viên hạng A và người vô danh cùng thử vai không nhiều. Vì diễn viên có trọng lượng trong lượt xem và vốn ngày càng tăng, diễn viên hạng cao thực ra đã qua giai đoạn phải tự mình thử vai, có kịch bản hay trước tiên được đưa đến tay họ, nếu họ thích, hai bên ngồi xuống bàn chi tiết hợp tác là xong, đâu cần phải hạ mình đi thử vai?

Ngay cả nếu thật sự thử vai thì cũng chắc chắn rồi, chỉ là hình thức.

Chỉ có Lý Sơn mới có năng lực và quyền lực này.

Ứng Ẩn đi qua hành lang, sau lưng vang lên tiếng xì xào bàn tán.

"Ứng Ẩn cũng tự mình đến thử vai?"

"Dù sao cũng là Lý Sơn."

"Cô ấy rất hợp vai, cảm giác chắc chắn rồi."

"Cô ấy có thất bại lần nào đâu? Ở phim trường của Thương Lục quay một cảnh liền ba mươi phút không dừng cũng có thể làm được, hiện nay trong số các nữ diễn viên ai còn có năng lực này?"

Còn có người muốn đến xin chụp hình ký tên đều bị Tuấn Nghi ngăn lại.

Chờ trong phòng nghỉ riêng chưa đến hai phút, bên casting đã có người thông báo: "Cô Ứng, đến lượt cô rồi."

Ứng Ẩn một mình vào. Trong phòng thử vai bậc thang, có đạo diễn Lý Sơn, đạo diễn casting Dư Trường Nhạc, đại diện sản xuất, tổng chế tác và một gương mặt trẻ, đó dường như là trợ lý đạo diễn của Lý Sơn trước đây, tính là học trò nửa chừng của ông.

Ứng Ẩn tháo khẩu trang cúi chào, tự giới thiệu chi tiết sau đó theo quy trình diễn hai cảnh đó.

Cảnh viết thư cô biểu đạt rất tốt, giọng nói nhẹ nhàng kể chuyện, tràn đầy sự kiên định dịu dàng, một giọt nước mắt đọng trong khóe mắt mãi không rơi, chỉ khi viết xong, đặt bút rồi gấp trang giấy sau đó dán phong bì mới chống tay lên bàn, chớp mắt một cái, để giọt nước mắt lăn xuống.

Diễn xong, phòng thử vai không một tiếng động, im lặng như tờ.

Một lúc sau, đạo diễn casting Dư Trường Nhạc khẽ ho một tiếng,

ánh mắt liếc qua Lý Sơn.

Lý Sơn đứng dậy chậm rãi nói: "Mọi người xin vui lòng lui ra, cho tôi năm phút."

Dư Trường Lạc đứng dậy, vừa chạm vào điếu thuốc vừa nói: "Trời ơi, xương già một bó, ngồi mà eo cũng gãy rồi!"

Những người khác hiểu ý, người nhấm nháp thuốc, người cầm tách trà đều lần lượt đi ra ngoài.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, lau mặt, rất kính cẩn nói: "Thầy Lý."

Lý Sơn gật đầu: "Cô ra mắt đã mười hai năm, hình như chúng ta chưa từng hợp tác?"

Ứng Ẩn cười: "Vâng, đúng thế."

"Quan hệ hợp tác của tôi và Chân Dã rất mật thiết, cô lại là nhất tỷ của Chân Dã, tại sao nhiều năm như vậy chúng ta không hợp tác, cô đã từng nghĩ đến chưa?"

"Tôi..." Ứng Ẩn hơi ngượng ngùng: "Hình như mỗi lần đều trùng lịch trình."

"Cô phải giúp công ty kiếm tiền, giúp họ hỗ trợ người mới, phải tham gia những bộ phim mà Chân Dã chủ đầu tư, chủ điều hành để gánh doanh thu, vì vậy lịch trình của cô rất ít. Diễn xuất của cô rất tốt nhưng khi tính tỷ lệ phim hay của cô trên tổng số phim đã ra mắt thực sự không cao."

"Thầy Lý..." Ứng Ẩn bị lời nói sắc bén của ông làm cho khó xử: "Hy vọng lần này tôi có cơ hội."

Lý Sơn lắc đầu: "Lần này cô cũng không có cơ hội."

Ứng Ẩn ngạc nhiên: "Tại sao? Dù diễn xuất của tôi còn chưa đạt..."

"Diễn xuất của cô rất đạt nhưng vai diễn này đã được giao cho người khác."

Ứng Ẩn cau mày: "Ý của thầy là..."

"Thực ra bộ phim này tôi chỉ làm giám sát, là đạo diễn danh nghĩa, người ở phim trường là học trò của tôi, Tạ Dương."

Ứng Ẩn không biết nên biểu lộ cảm xúc gì, chỉ cười một tiếng đầy chua chát: "Để tôi làm nền sao? Ứng Ẩn thử vai thất bại, ai lại có biểu hiện xuất sắc hơn?"

Lý Sơn không trả lời khẳng định: "Cách truyền thông đăng bài là việc nội bộ của công ty cô, không liên quan đến tôi."

Ứng Ẩn ngay lập tức hiểu ra.

Cô gật đầu, khóe miệng mỉa mai: "Vậy à. Làm phiền thầy đặc biệt báo riêng cho tôi."

"Từ lâu tôi đã bàn với Kha Dục về cô, cậu ấy không tiếc lời khen ngợi cô, vì vậy..." Lý Sơn ngừng lại, "Họa phúc khôn lường, những lời tiếp theo của tôi mới là quan trọng."

Ứng Ẩn còn chưa kịp tiêu hóa xong tin tức thử vai thất bại, nghe câu này khiến sắc mặt có chút mơ hồ.

"Dự án cá nhân của tôi đang chuẩn bị là một bộ phim tình cảm nghệ thuật, kịch bản cuối cùng còn đang điều chỉnh. Đây là bộ phim tình yêu thuần túy thứ hai của tôi sau ba mươi năm, nói thật, không đảm bảo hay, cũng không đảm bảo có thể công chiếu suôn sẻ. Nhưng tôi thích cô. Lịch trình của cô và công ty đã dành cho tôi, thử vai diễn ra trước Tết, hy vọng đến lúc đó tôi có thể gặp cô."

Khi rời khỏi phòng thử vai, Tuấn Nghi và Mạch An Nghiêm đã chờ sẵn. Tuấn Nghi rất nôn nóng, lo lắng hỏi kết quả nhưng Mạch An Nghiêm thì lại tỏ vẻ như đã biết trước mọi chuyện.

Ứng Ẩn đối diện với ánh mắt của anh ta một lúc cũng không nói gì, gương mặt không biểu cảm dưới lớp khẩu trang và mũ.

Cô băng qua đám đông nhộn nhịp, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, những người đang lén lút nhìn cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người xuất thân từ phim cổ trang mạng - Nguyễn Dật - xuất hiện ở cuối hành lang.

Cô ta cũng ăn mặc rất giản dị, vẻ mặt lo lắng, đang được quản lý dẫn đường đi tới.

Hai người chỉ lướt qua nhau trong khoảnh khắc, không ai nói gì.

Thang máy yên tĩnh lạ thường, Tuấn Nghi nhận thấy không khí không đúng, tạm thời im lặng.

"Anh không đi giúp cô ấy sao?" Ứng Ẩn nhìn con số tăng dần từng tầng, hỏi một cách bình tĩnh.

Mạch An Nghiêm trả lời không đúng chủ đề nhưng lại thẳng thắn: "Cô cũng không thiệt thòi. Vai nữ chính thực sự của Lý Sơn thuộc về cô."

Lý Sơn muốn lịch trình của cô nhưng bộ phim này không có nhà đầu tư nào xem trọng, cát xê rất thấp. Chân Dã là công ty quản lý chứ không phải hội từ thiện, không có lý do gì để đưa cây hái ra tiền có giá trị nhất của họ bị bán rẻ. Tống Thời Trường muốn sắp xếp Nguyễn Dật vào làng điện ảnh, có qua có lạii, đôi bên đều có nhu cầu, giao dịch khít khao hoàn hảo đều vui vẻ.

Anh ta không hiểu Ứng Ẩn có gì mà phải giận dỗi.

"Vậy sao? Nếu không dùng cô ấy làm giao dịch thì Lý Sơn không chọn tôi hay công ty không dành lịch trình cho tôi?"

"Cát xê của Lý Sơn là thấp nhất trong tất cả các lời mời của cô." Mạch An Nghiêm bình tĩnh nói rõ: "Ba tháng của cô trị giá bao nhiêu, tôi còn rõ hơn cô."

Ứng Ẩn cười, quay mặt lại đối diện với Mạch An Nghiêm: "Anh mau nâng đỡ cô ấy đi, coi như tôi cầu xin anh."

Cô nói rõ ràng từng chữ: "Cái danh chị cả này, tôi không muốn làm thêm một ngày nào nữa."

Khi Thương Thiệu gọi video cho cô, Ứng Ẩn nhận ngay, trước mặt là một đống đồ lộn xộn.

"Đang làm gì vậy?"

Ứng Ẩn cúi đầu xoắn vỏ nhựa trong tay: "Mở trứng gashapon."

"Trứng gashapon?"

Ứng Ẩn gật đầu như một đứa trẻ: "Anh Thương, anh từng chơi gashapon chưa?"

"Chưa."

"Khi còn nhỏ không có tiền mua nên cảm thấy rất xa xỉ, mỗi lần đều ngồi xổm trước cửa hàng tiện lợi nhìn những đứa trẻ khác mở. Vui mừng cho chúng, tiếc nuối cho chúng. Năm mười lăm tuổi, khi em nhận được công việc diễn xuất đầu tiên, việc đầu tiên là mua một cái nhưng con khủng long bên trong xấu quá."

Cô vừa nói vừa cười, nằm lên bàn, nhìn con khủng long: "Nhiều năm trôi qua, chúng vẫn xấu như vậy."

Thương Thiệu lặng lẽ nghe cô nói xong: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Anh luôn nhạy bén như vậy, không cho người khác cơ hội giấu diếm tâm sự.

Ứng Ẩn mở túi nhựa đựng đồ chơi nhỏ: "Không có gì, mấy ngày nay sao anh không tìm em? Anh chán em rồi sao?"

Dùng từ nghiêm trọng như vậy khiến lòng Thương Thiệu trầm xuống.

"Vẫn bận, muốn sớm về nước nhưng lại bị công việc trì hoãn." Thương Thiệu nói, nhấn nút tắt điện thoại.

Ứng Ẩn nghe thấy tiếng ho kéo dài không thể kìm nén của anh rất khô khan.

"Anh cảm nặng hơn rồi." Cô đặt trứng gashapon xuống, cô nhìn qua camera quan sát sắc mặt Thương Thiệu.

Anh trông rất mệt mỏi, đôi mắt không giấu nổi sự mệt mỏi, dường như từ trước đến giờ chưa từng ngủ một giấc nào trọn vẹn.

Áo sơ mi trắng của anh cũng không còn thẳng thớm, bị cái nóng của xích đạo và mùa mưa làm mềm mại, lỏng lẻo phác họa thân hình, khiến anh trông càng lười biếng và phong trần.

Thật không công bằng, nhìn anh như thế lại càng quyến rũ hơn.

Ứng Ẩn quên mất trứng gashapon, đôi mắt chăm chú dừng lại trên màn hình.

Cô rất nhớ anh.

Tháng mười hai là mùa mưa trên đồng cỏ Serengeti, mọi thứ đều phát triển, hương vị của mùa xuân lan tràn, động vật băng qua sông

Mara một lần nữa trải qua hành trình dài sinh tử, vượt qua biên giới giữa Tanzania và Kenya để trở về Serengeti đầy cỏ xanh tươi.

*

Tại văn phòng chính phủ địa phương, một người phụ nữ mặc váy dài truyền thống và đeo khăn che mặt sặc sỡ đang cãi cọ gay gắt với người da đen sau quầy.

"Tôi lạc đường, xe bus..." Ứng Ẩn nói nhanh gần hết từ vựng.

Tiếng Anh trôi chảy của cô không có tác dụng ở đây, mọi người như gà nói chuyện với vịt, cả hai đều cảm thấy giọng tiếng Anh của mình rất chuẩn.

Người da đen từ từ kéo dài giọng: "Bình tĩnh, ngồi xuống, đừng lo lắng, tôi hiểu cô."

Anh ta chỉ lặp đi lặp lại như vậy.

Hiểu cái quái gì!

Ứng Ẩn hai tay múa may, từng từ tiếng Anh bật ra mạnh mẽ: "Tôi bị cướp, ví của tôi, hộ chiếu của tôi, điện thoại của tôi, xe bus chết tiệt của các anh! Nói là hai giờ có chuyến, bây giờ đã ba giờ hai mươi rồi!" Cô dùng ngón tay đập mạnh vào mặt đồng hồ.

"Oh..." Người da đen hiểu rồi, nhún vai: "Cô gái, ở Châu Phi chúng tôi, thời gian duy nhất là tự nhiên, là ánh sáng mặt trời, thư giãn đi, đừng để đồng hồ đeo tay của cô đẩy cô đi."

"Cái gì?!"

Đừng biến việc không có khái niệm thời gian trở nên cao siêu thế chứ!

Ở góc hẹp và mát của cầu thang, một người đàn ông Trung Quốc đang bước xuống cùng với các quan chức địa phương và vài người Trung Quốc khác, dáng đi bình tĩnh.

"Công trình mùa mưa thực sự sẽ bị ảnh hưởng, xem xét đến phong tục lễ hội của người dân địa phương, cùng với chuyến Safari sắp tới..."

Cấp dưới đóng quân ở Tanzania báo cáo, mỉm cười khổ sở: "Anh Thương, anh yên tâm, chúng tôi rất hiểu phong cách làm việc ở đây, anh bị bệnh lâu như vậy nên nhanh chóng trở về Hồng Kông dưỡng bệnh."

Tanzania bụi bặm khiến việc đeo khẩu trang suốt ngày cũng vô ích, Thương Thiệu gật đầu, tay che miệng ho hai tiếng, đeo lại khẩu trang.

Anh đáp lại sự quan tâm của cấp dưới: "Tôi còn phải đến Serengeti một chuyến, vài ngày nữa sẽ về."

"Điện thoại! Tôi muốn điện thoại!" Ứng Ẩn cuối cùng cũng từ bỏ việc giao tiếp, hai tay chắp lại, cố nén sự sụp đổ: "Làm ơn làm ơn làm ơn..."

Số điện thoại của đại sứ quán là gì nhỉ? Cô lưu trong điện thoại... điện thoại lại bị mất... chết tiệt, vòng lặp vô tận!

Một đoạn cầu thang ngắn đi hết, Thương Thiệu dừng bước, khi sắp băng qua sảnh, qua các nhân viên làm việc, anh nhìn thấy người phụ nữ đó từ xa.

Bộ trang phục truyền thống che kín từ đầu đến chân nhưng không giấu được những đường cong mềm mại.

Đường cong ấy uyển chuyển mà mảnh mai khác hẳn người địa phương khiến anh cảm thấy rất quen thuộc.

Anh nheo mắt lại, tim đập mạnh một lúc.

Lại cảm thấy mình đang mê man vì bệnh.

Sao có thể chứ?

Cô bây giờ nên ở bữa tiệc sinh nhật.

"Well, cô gái," người nhân viên da đen cũng bắt đầu mệt mỏi: "Nhưng đây không phải là nơi nhận đồ thất lạc, cũng không phải công ty xe bus hay công ty viễn thông, cô gái," anh ta dùng ngón tay chỉ mạnh vào một bảng hiệu, chữ trên đó chằng chịt: "Nhìn này, đây là nơi quy hoạch và xây dựng thành phố..."

"Ôi..." Ứng Ẩn thất vọng kêu lên, hai tay chống bàn hít thở sâu cố gắng để bình tĩnh lại.

Chuyến đi tự phát này thật thất bại khiến cô có thể bị đại sứ quán gửi đến trước mặt anh. Anh sẽ cười cô mất.

Nhưng cô rất muốn hỏi khi anh nhảy với Nguyễn Dật có nhìn cô ấy không rời mắt không?

Hỏi trực tiếp, nghe trực tiếp, muốn anh phủ nhận, muốn anh dỗ dành chân thành.

Một nhóm người nhìn Thương Thiệu đứng lại lại không hiểu chuyện gì.

"Anh Thương..." Cấp dưới gọi một tiếng.

Thương Thiệu nghe thấy nhưng ánh mắt vẫn dừng trên cô, anh chỉ "ừ" một tiếng không để tâm. Giây tiếp theo, người phụ nữ trước quầy ngẩng đầu lên, do dự, không dám tin nhìn về phía này.

Đôi mắt của cô sáng lấp lánh!

Chương 38: Anh cũng nhớ em!

Không ai biết một người che mạng và một người đeo khẩu trang làm thế nào để nhận ra nhau.

Chỉ biết người phụ nữ đó lao vào lòng anh với tốc độ nhanh hơn cả một cái chớp mắt, không màng đến tất cả mà mang theo mọi uất ức nóng bỏng.

Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, một vài nhân viên người Trung Quốc cảm thấy tim mình nhảy lên đến cổ họng -

Thương Thiệu không phải chưa từng gặp nguy hiểm tính mạng ở đây, năm đó bị người ta dùng súng dí vào eo suốt năm phút đồng hồ, có lẽ là năm phút dài nhất trong cuộc đời anh cũng như trong cuộc đời của tất cả các nhân viên người Trung Quốc có mặt lúc đó.

"Sếp Thương!" Có người kinh hô lên rồi bước lên một bước định khống chế người phụ nữ khả nghi đó.

Nhưng bước chân của anh ta nhanh chóng dừng lại bởi vì anh ta thấy Thương Thiệu, người vốn dĩ luôn giấu kín cảm xúc lúc này đồng tử khẽ giãn ra sau đó nhanh chóng ổn định lại rồi nhẹ nhàng đặt tay lên lưng người phụ nữ đó.

Hành động của anh quá nhẹ nhàng, như đối xử với một giấc mơ.

Nếu hành động mạnh hơn một chút, có lẽ sẽ làm phiền đến giấc mơ ngây thơ này.

"Anh Thương..." Người phụ nữ dưới lớp mạng che mặt mím môi, cố gắng nén nỗi uất ức và sợ hãi, giọng run run hỏi: "Là anh phải không?"

Thương Thiệu siết chặt vòng tay ôm cô vào lòng.

"Bây giờ em hỏi có phải hơi muộn rồi không?" Anh khàn giọng hỏi, dùng một ngón tay kéo khẩu trang xuống: "Ứng Ẩn, em càng ngày càng to gan."

Ứng Ẩn từ bên cổ anh ngẩng mặt lên, nước mắt lăn xuống, cùng lúc đó chiếc khăn đỏ rực từ bên tai cô rơi xuống để lộ khuôn mặt tái nhợt của cô.

Tất cả nhân viên người Trung Quốc xung quanh đều im bặt.

Chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra, trời ơi...

Ứng Ẩn không quan tâm. Cô mím chặt môi, nước mắt không ngừng tràn ra, rõ ràng đang khóc nhưng khóe miệng lại không thể kiềm chế được mà cong lên, tạo thành một biểu cảm vừa khóc vừa cười.

Thương Thiệu nhìn cô thật sâu, vài giây sau, anh dùng một tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô, tay kia siết chặt eo cô, hôn cô thật sâu.

"Khụ khụ..." Tiếng ho không ngừng vang lên.

Nhân viên và các quan chức địa phương nhìn nhau.

Nhân viên người Trung Quốc giơ tay ra, không nói gì nhưng ánh mắt như muốn nói: "well..."

Quan chức Tanzania nhún vai quay người sang một bên, đưa tay khéo léo mở cửa một phòng tài liệu bên cạnh.

Một tiếng "rầm", Ứng Ẩn bị ép mạnh vào cánh cửa.

Trong phòng tài liệu không có ai, ánh sáng buổi trưa chiếu qua cửa sổ, bụi bay mù mịt trong không khí đầy mùi ẩm mốc của các bản vẽ xây dựng và hồ sơ cũ.

Ứng Ẩn bị anh hôn đến mềm nhũn đứng không vững, lưng dựa vào cánh cửa không ngừng trượt xuống được bàn tay to lớn của Thương Thiệu đỡ chặt từ phía sau.

Tay anh thực sự rất to, lòng bàn tay rộng, các đốt ngón tay dài mạnh mẽ, phần thịt mềm giữa các kẽ ngón tay gần như tràn ra ngoài.

Thương Thiệu mất kiểm soát nghiêm trọng.

Chỉ vài ngày xa nhau thôi sao lại nhớ đến mức này? Khi cô không ở trước mặt, ham muốn trong lòng anh vẫn có thể kiểm soát được, trong lúc làm việc thi thoảng nghĩ đến nhưng chỉ cần hút nửa điếu thuốc cũng không khó chịu lắm.

Nhưng hành động của anh không thể lừa dối ai.

Ai cũng biết anh đang rút ngắn hành trình, muốn nhanh chóng trở về nhưng lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Trên du thuyền chơi quá vui nên bị lây bệnh từ cô, đến Tanzania không hợp thủy thổ, hậu quả của một tuần nghỉ ngơi không đủ cùng lúc bùng phát, cảm nặng tấn công dữ dội.

Thảo nguyên mùa mưa nóng ẩm, buổi sáng lạnh đến mức phải mặc áo lông vũ, buổi trưa nóng đến mức áo sơ mi cũng cảm thấy nóng, muỗi và bệnh sốt rét hoành hành, sốt không phải là chuyện nhỏ.

Bác sĩ riêng đến khách sạn khám bệnh nghiêm cấm anh làm việc tiếp.

Dù có dùng trí tưởng tượng tốt nhất cũng không ngờ Ứng Ẩn lúc này

lại đứng trước mặt anh.

Bụi đường phong trần mang theo mùi hương và nắng gắt, môi răng mềm mại nóng bỏng để mặc anh hút cạn.

Ứng Ẩn bị hôn đến không chịu nổi, trái tim trong lồng ngực như bị Thương Thiệu trêu đùa, không còn hình dạng, chỉ biết run rẩy đập thật nhanh. Cô cũng không phải không có vũ khí, đó là nơi cứng rắn duy nhất trong sự mềm mại, giống như mỏ của bồ câu trắng, không có sức sát thương nhưng vừa đủ đâm vào lòng bàn tay anh rồi bị những đường nét và vết chai mỏng trong tay anh mài cho nóng lên.

Hôn một lúc khiến cô mềm nhũn, dựa vào vai Thương Thiệu nhắm mắt thở dốc.

Thương Thiệu vỗ nhẹ vai cô rồi hôn lên bên tai cô, cũng thở ra một hơi dài nhẹ nhàng nói: "Không động vào em nữa."

Ứng Ẩn ôm lấy cổ anh, trong tiếng thở nặng nề và kiềm chế của cả hai, cô lắng nghe tiếng động cơ xe Jeep bên ngoài, tiếng rao bán của những người phụ nữ đội giỏ trên đầu và tiếng còi xe máy không ngừng nghỉ.

Nơi này thật sống động, nghe còn náo nhiệt hơn tiếng hét bên ngoài thảm đỏ.

"Những ngày này em không liên lạc với anh là vì ở trên máy bay?" Tay Thương Thiệu đặt trên gáy cô, nóng bỏng và khô ráo, đầu ngón tay nhẹ nhàng dùng lực khiến huyệt đạo trên cổ cô dâng lên từng cơn tê dại.

"Ừ."

"Đã tiêm vắc xin chưa?"

"Tiêm rồi, không tiêm thì không đi được." Ứng Ẩn ngoan ngoãn trả

lời, vừa khóc xong, giọng nghẹn ngào: "Nhưng em bị mất hộ chiếu, mất ví, mất cả điện thoại."

"Người có bị gì không?" Thương Thiệu đẩy cô ra khỏi lòng, xác nhận từng tấc cơ thể cô không có vấn đề gì.

"Không sao, chỉ là lúc bắt xe vừa chớp mắt thì cái gì cũng mất. Em đã đợi xe buýt ở đây suốt một tiếng rưỡi..." Ứng Ẩn cắn môi rất bực mình.

Thương Thiệu không khỏi bật cười: "Em không biết sao, ở châu Phi, chỉ có mặt trời mọc và mặt trời lặn là đúng giờ thôi."

Ứng Ẩn hậm hực kêu lên: "Ai mà biết."

Cô chẳng biết gì cả nhưng vẫn dũng cảm đi tiêm vắc xin, lấy thị thực rồi một mình đến đây. Trong những lần chuyển tiếp dài và chuyến bay đường dài buồn ngủ người bạn duy nhất là chiếc gối cổ quen thuộc.

Xuống sân bay, mọi người đều là người da đen cao lớn, mùi nước hoa khiến cô chóng mặt, giọng nói lạ lẫm càng làm cô kiệt sức.

Cô chỉ là một cô gái, một cô gái sau khi ra mắt luôn được mọi người vây quanh, chưa bao giờ đi ra nước ngoài một mình.

Tại sao hành lý bị trì hoãn? Ngoại tệ đổi ở đâu? Thẻ SIM mua thế nào? Tại sao đã mở dịch vụ chuyển vùng quốc tế vẫn không có tín hiệu? Taxi ở đâu?

Rất nhiều người vây quanh, vội vã muốn kéo cô đi.

Địa chỉ khách sạn trên Google Maps nhưng tại sao tài xế nói rất xa không đến được?

Xuống xe, bên đường không biết là khỉ hay khỉ đầu chó đang lang

thang, cánh tay dài khều lấy chuối của cô mà không ai để ý.

"Chẳng biết gì mà lại đến đây?" Thương Thiệu thì thầm, môi nhẹ nhàng chạm vào môi cô, "Nếu không gặp được anh ở đây thì em sẽ làm gì?"

"Tìm đại sứ quán..."

Giọng Ứng Ẩn yếu ớt, lại bị hôn đến không nói nên lời, cô khẽ "ưm" một tiếng.

Mọi lời nói đều biến mất, bị nuốt chửng trong nụ hôn của hai người.

Lần này nụ hôn rất thuần khiết, bên tai nghe thấy tiếng quan chức bên ngoài giao nhiệm vụ, vẫn là giọng điệu lười biếng và qua loa.

Họ làm việc không bằng hai người kiên nhẫn hôn nhau.

Vài phút sau, cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng mở ra. Người trong cuộc quần áo chỉnh tề, người quan sát coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có vết nhăn trên áo sơ mi của sếp Thương tự dưng mà có lại sâu đến mức khó mà bỏ qua.

"Sếp Thương, tạm thời chưa điều được xe phù hợp..." Nhân viên nói, ánh mắt không khỏi liếc nhìn ngôi sao điện ảnh bên cạnh.

"Không sao." Thương Thiệu không làm khó họ, anh nắm tay Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn luôn cúi đầu, tránh ánh mắt của mọi người.

Bây giờ cô mới biết sợ hãi và lo lắng, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng của Trung Quốc xuất hiện trên đường phố Tanzania lại bị người ta kéo vào phòng tối hôn đến mức trời đất quay cuồng.

... Cái tít báo lá cải nào mà viết được bài báo này chứ!

Thương Thiệu quay lại nhìn cô một cái, biết cô đang bối rối, siết chặt tay cô.

Trước khi định mở miệng, trong lòng anh im lặng một giây, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Bạn gái của tôi, tạm thời đừng nói ra ngoài."

Ứng Ẩn lập tức ngẩng mặt lên, cảm thấy lạ lẫm với từ "bạn gái".

Những người ở bên Thương Thiệu đều là những người hiểu biết có tầm nhìn, biết giữ bí mật, lập tức gật đầu: "Lần đầu gặp cô Ứng, thật xinh đẹp, thật xứng đôi."

Ứng Ẩn cố gắng không cười nhưng vô ích. Nụ cười tràn ra từ khóe miệng mím chặt và đôi mắt rực sáng.

Thương Thiệu nhìn cô một cái, mỉm cười, nói với nhân viên: "Thực ra là tôi trèo cao."

Ứng Ẩn không muốn mình quá vui nếu không cô sẽ quên mình. Cô nghĩ thầm, bạn gái, bạn gái, bạn gái hợp đồng cũng là bạn gái, anh cho cô một tỷ chỉ để giả vờ trước mặt người khác. Cô không nên quá vui mừng, đây là công việc của cô mà.

Ra khỏi văn phòng, bụi bặm bay lên, trước cửa đậu một chiếc xe Jeep gầm cao, cao đến mức khi đứng trên mặt đất gần như không thấy được bên trong.

Lên xe rồi mới thấy nội thất cũng đơn giản, ghế sau không có điều khiển trung tâm.

Thương Thiệu không buông tha cô. Anh hôn lên đỉnh đầu của Ứng Ẩn, tay anh vỗ nhẹ vào lưng cô: "Ngồi trong lòng anh."

Ứng Ẩn liếc nhìn tài xế, là một người bản địa, cao lớn, cảnh giác giống như một vệ sĩ. Anh ta lái xe, ánh mắt không hề liếc ngang.

"Anh Thương..." Cô chần chừ một lúc, dưới ánh nhìn sâu thẳm của Thương Thiệu, ngoan ngoãn và thành thạo ngồi lên.

"Có phải chú Khang đã cho em địa chỉ không?" Thương Thiệu lơ đễnh hỏi chuyện với cô để phân tán sự căng thẳng trong lòng cô.

"Không có." Ứng Ẩn lắc đầu: "Em tự đặt khách sạn, định đến nơi rồi mới nói cho anh biết."

"Vậy là em không biết lịch trình và địa chỉ của anh nên cứ thế mà đến." Thương Thiệu nhìn xuống cô.

"Lần trước anh có nói em biết thành phố nào, em nhớ mà."

"Anh vốn định rời đi lúc sáu giờ chiều."

Ứng Ẩn bị dọa sợ ngây người: "Thật sao?"

"Thật, chiếc xe này chính là để đi Serengeti. Nếu lúc đó chúng ta không gặp nhau hoặc lỡ nhau, chỉ có đại sứ quán mới có thể cứu em thôi."

Ứng Ẩn vốn dĩ đã bơ phờ lại bị anh làm cho sợ khiến sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thương Thiệu cười: "Vậy, nói anh nghe, tại sao lại không ngại xa xôi bay đến đây?"

Rõ ràng là anh hiểu, nhưng lại muốn cô tự nói.

"Em..."

Thương Thiệu hôn cô, lặng lẽ hôn một hồi: "Em cái gì?"

"Em muốn..."

Lần này cũng không nói ra được. Thương Thiệu từ tốn hôn cô, tay anh vuốt ve dưới lớp áo lụa của cô.

Gương mặt vừa rồi còn tái nhợt, bây giờ lại nóng bừng.

"Tại sao lại mang vớ?" Ánh mắt anh tối lại.

"Lạnh..."

Một lớp vớ mỏng trong suốt không ấm lắm, nhưng ít nhất không để gió thổi vào. Còn chiếc áo dài bản địa này thực ra là để cải trang.

Thương Thiệu nghĩ đến thảm đỏ của cô, anh vẫn chưa tính sổ với cô.

"Người hâm mộ của em tại sao lại nói, "chân vợ ngắm cả năm"?"

Năm từ này được anh nói ra với giọng điệu nghiêm túc như vậy, ánh mắt không có chút cảm xúc nào, không biết có bao nhiêu cảm giác trái ngược. Nhưng khi nghe thấy, trái tim Ứng Ẩn như bị xiên một cái, một cảm giác tê tái mềm nhũn từ trái tim cô lan ra khắp cơ thể.

"Họ chỉ nói đùa thôi... Hơn nữa, thường là các fan nữ..." Giọng của Ứng Ẩn thấp xuống, thở gấp, lông mày và mắt nhắm chặt lại.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi trong xe, nhưng lại có gió, tạo cảm giác giống như ở ngoài trời.

"Em ướt từ lúc nào?"

Thương Thiệu nhấn nhẹ đầu ngón tay, hờ hững hỏi một câu mà anh đã biết rõ câu trả lời.

"Anh Thương..."

Trái tim cô như treo ngược lên cổ họng.

Ứng Ẩn ngại ngùng không dám trả lời, toàn thân run rẩy từng đợt. Cô mở mắt ra muốn cầu xin anh.

"Gọi anh là gì?" Tay Thương Thiệu vẫn không ngừng lại, mặt anh vẫn rất nghiêm túc.

Không hề gấp gáp, thậm chí có vẻ như không để tâm, chỉ là miễn cưỡng giúp cô.

"A Thiệu ca ca."

Thương Thiệu cúi mắt nhìn cô một lúc, tay ôm vai cô giữ lấy khuôn mặt để cô ngẩng lên đón nụ hôn của anh.

Lưỡi của Ứng Ẩn bị kéo ra đến ướt đẫm.

Tiếng gió nhẹ không thể che giấu tiếng nước, khiến người nghe từ đầu đến chân đều đỏ bừng.

Cô muốn vùng vẫy nhưng không thể, Thương Thiệu ôm chặt lấy cô như một tấm lưới bắt giữ không để thoát.

Tiếng xé rách chậm rãi vốn có kế hoạch từ lâu, không biết tài xế có nghe thấy không. Nếu nghe thấy, liệu có tưởng tượng ra đó là tiếng xé của loại vải nào không?

Biết trước là đôi tất không đủ chắc chắn.

Ứng Ẩn nắm chặt cổ áo sơ mi của Thương Thiệu, đôi chân dài khép chặt.

"Dừng xe." Thương Thiệu nhẹ nhàng ra lệnh.

Thì ra người phía trước hiểu tiếng Trung.

Chiếc xe Jeep cao lớn từ từ dừng lại bên lề đường. Tài xế kiêm vệ sĩ không quay đầu lại, nghe Thương Thiệu bảo anh xuống xe hút thuốc, anh ta gật đầu rất dứt khoát xuống xe.

Nơi này thật kỳ lạ, bên đường thậm chí có đà điểu đang dạo chơi.

Hai chân Ứng Ẩn yếu ớt, ngón chân lại không thể không co lại.

Con đà điểu bước tới, nửa đầu nó thò vào cửa xe, nghiêng đầu, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm.

"Anh Thương, anh Thương... Thương Thiệu!" Ứng Ẩn vùng vẫy dữ dội, mặt đỏ bừng.

"Để nó nhìn."

Nước bắn tung tóe ngày càng nhiều.

Nhận thấy sự thay đổi của cô, Thương Thiệu nheo mắt, ánh mắt thường ngày bình tĩnh giờ trở nên dữ dội. Anh giữ động tác, thô bạo xoay cô lại, mặt hướng về ghế trước.

Gót chân của Ứng Ẩn yếu ớt đè mạnh vào ghế, ngón chân cũng căng thẳng.

Con đà điểu vẫn nhìn chằm chằm, cổ họng phát ra tiếng kêu tò mò. Nó dường như nghe thấy âm thanh của động vật gặm nhấm trên thảo nguyên nhai cỏ hoặc uống nước, tiếng xào xạc, nước của Serengeti thật dồi dào.

Dưới bầu trời trong xanh vang lên một loạt tiếng nức nở và cầu xin gần như sụp đổ.

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy tim mình như muốn phá vỡ lồng ngực, sau chuyến bay dài đôi mắt trở nên mờ mịt, bàn tay mảnh mai bấm đỏ tay Thương Thiệu.

Lưng ghế da màu be bị văng nước.

Anh để cô xoay người lại, vì tư thế cũ sẽ làm ướt quần áo anh khó mà xuống xe.

Gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, yết hầu phập phồng mấy lần mới khiến Thương Thiệu bình tĩnh lại nhịp thở của mình.

Quần áo của anh chỉnh tề không hề xộc xệch. Anh rút khăn giấy, đầu tiên không vội lau tay, cúi đầu hôn lên Ứng Ẩn đầy ướt át: "Nói anh nghe, tại sao lại không ngại xa xôi bay đến đây."

Ứng Ẩn nước mắt chảy đầy mặt, ngước lên nhìn anh mờ mịt: "Em nhớ anh."

Thương Thiệu mới dùng tay ướt sũng vuốt ve cô, kẽ ngón tay chạm vào mặt cô, hôn lên khóe môi cô: "Anh cũng nhớ em."

Chương 39: "Anh nhảy cùng người ta mà còn không tập trung?"

Tài xế lên xe, mặt không biểu cảm như con đà điểu bên ngoài cửa sổ.

Thực ra, anh ta không nghĩ nhiều. Anh là lính đánh thuê đã nghỉ hưu chuyên cung cấp dịch vụ bảo vệ cho Thương Thiệu trong thời gian anh ở châu Phi. Mặc dù chỉ gặp nhau chưa đầy một tháng mỗi năm nhưng anh ta thực sự rất hiểu Thương Thiệu—

Người đàn ông phương Đông này sâu lắng và kín đáo, từng cử chỉ đều toát lên sự tao nhã, không thể nào có những hành động kỳ quái hay thái quá trên xe.

Xe tiếp tục di chuyển, anh ta vô tình nghe thấy những cuộc trò chuyện khẽ từ hàng ghế sau.

Người phụ nữ đột nhiên như bị điều gì đó làm mệt mỏi, tựa vào lòng ông chủ, toàn thân mềm nhũn như không thể nhấc nổi ngón tay.

Giọng của Thương Thiệu có một cảm giác thỏa mãn mệt mỏi: "Lần sau nếu muốn đi đâu nhớ gọi cho chú Khang để chú ấy sắp xếp giúp."

"Chú ấy là quản gia của anh, em không thể làm phiền." Ứng Ẩn hiểu chuyện.

Thực ra, sự hiểu chuyện của cô không phải là thừa thãi. Ngay cả trong hai năm yêu đương với Thương Thiệu, Du Hạ Hạ cũng chưa

bao giờ dám vượt qua giới hạn ra lệnh cho Lâm Tồn Khang làm việc này việc nọ. Nhưng Lâm Tồn Khang tự nhiên sẽ quan tâm đến vì cô ấy là bạn gái duy nhất của Thương Thiệu lúc đó, mọi việc đều được sắp xếp chu đáo không cần cô ấy phải yêu cầu.

"Sau này có khi cần làm phiền chú ấy, bây giờ nên làm quen trước." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng.

"Em định hỏi chú ấy địa chỉ của anh nhưng sợ chú ấy thông báo cho anh, anh sẽ cho rằng em làm phiền rồi không cho em đến."

Đã đến mức này Ứng Ẩn cảm thấy áy náy, nuốt nước miếng, hỏi: "Anh Thương, em đã làm phiền anh sao?"

Thương Thiệu hạ mắt nhìn cô.

Cô lo lắng đến mức ánh mắt long lanh trong suốt tràn đầy sự sợ hãi làm anh không vui. Vậy ngay từ đâu cô lấy dũng cảm ở đâu để giả vờ là một nữ chủ trên thảm đỏ?

"Nếu đã làm phiền thì em định làm thế nào?" Anh hỏi với vẻ mặt không thể phân biệt vui buồn.

Ứng Ẩn thành thật: "Em xin lỗi." Cô xin lỗi rất nhanh, giọng nói và cảm xúc đều hạ thấp, "Sẽ không có lần sau nữa."

"Có thể có lần sau."

"Cái gì?"

Thương Thiệu cười nhạt, chuyển đề tài: "Xảy ra chuyện gì ở trong nước?"

Người đàn ông này hiểu rõ mọi thứ, anh biết với tính tình kiêu hãnh của cô, nếu chỉ đơn thuần là muốn gặp anh thì cô sẽ không bỏ tất cả để đến châu Phi. Sự kiêu hãnh của cô sẽ giữ chân cô lại, như một

công chúa đợi lính xiếc gõ cửa.

Nhất địnhlà đã xảy ra một việc cực kỳ không vui khiến cô bất chấp tất cả để chạy trốn khỏi cảm giác ngột ngạt đó.

Ứng Ẩn cười nhẹ, nói qua loa: "Có một vai diễn khá tốt nhưng không giành được, thực ra cũng không sao, chuyện thường thôi, đạo diễn cảm thấy em quá... quá nổi tiếng, không đủ gần gũi."

Đó đúng là lời thật của Lý Sơn. Cô đẹp như vậy lại diễn vai một người cách mạng giản dị có thể sẽ khiến khán giả cảm thấy lạc lõng. Tuy kỹ năng diễn xuất của Ứng Ẩn có thể bù đắp tất cả,nhưng điều kiện tiên quyết của đạo diễn khi chọn người không phải là kỹ năng diễn xuất mà là sự phù hợp.

Diễn vai không phù hợp, chẳng hạn như dùng khuôn mặt không cảm xúc để diễn một vũ nữ quyến rũ hoặc dùng khuôn mặt quá tuổi để diễn một học sinh, dù kỹ năng diễn xuất có tuyệt vời như nữ diễn viên đoạt giải Oscar, chi phí thuyết phục khán giả cũng sẽ rất cao.

"Cần anh ra mặt giúp em nói chuyện không?" Thương Thiệu hỏi thẳng thắn.

Công việc của Thương Vũ không nhiều liên quan đến giới giải trí nhưng nếu muốn giúp một chút cũng không khó, chỉ là cần thêm thời gian.

"Đừng đừng!" Ứng Ẩn hoảng sợ ngồi thẳng dậy: "Vai diễn này dù tốt cũng không đáng tiếc như vậy, hơn nữa em dành được lợi ích."

"Có lợi ích?"

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu: "Đạo diễn Lý, anh biết không? Ông ấy mời em đóng vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo của ông ấy nên em cũng không tiếc vai này."

"Câu này là để thuyết phục anh hay thuyết phục chính em?" Thương Thiệu vuốt tóc cô rồi vén lại sau tai.

Cô có một nốt ruồi nhỏ trên vành tai phải, đỏ nhạt như bị bút đỏ lỡ tay.

Lần đầu tiên Thương Thiệu phát hiện ra, ánh mắt dừng lại trên đó, một lúc sau, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ứng Ẩn bị anh xoa khiến lưng cô tê dại.

Cô cảm thấy cơ thể mình dâng lên những gợn sóng nhưng trong lòng thì rất bình tĩnh: "Không phải là thuyết phục, mà là sự thật."

"Dù sự thật là vậy, những điều đằng sau cũng làm em kiệt sức." Thương Thiệu nhắm mắt, lạnh lùng chỉ ra.

Ứng Ẩn cứng đờ, một lúc lâu sau mới "ừ" một tiếng.

"Anh Thương, trên thế giới này, có người sinh ra đã là hàng hóa được người khác sử dụng để trao đổi giá trị. Nhìn em này, dù có nhiều tiền, có nhiều người ngưỡng mộ nhưng rốt cuộc em vẫn là hàng hóa bị mua. Em hiểu rất rõ điều này, chỉ là đôi khi, bản chất của giao dịch mua bán quá rõ ràng... thì con người dù giỏi làm hàng hóa đến đâu cũng cảm thấy khó chịu."

Cô tự an ủi mình rất tốt, đến mức Thương Thiệu thậm chí không cần phải lên tiếng.

Chẳng bao lâu sau, anh cười cười: "Ứng Ẩn, nghe em nói những điều này, cảm giác như anh bị mắng."

Ứng Ẩn cười nhẹ, "Không dám. Anh Thương cũng rất vất vả, những ông trùm dầu mỏ Trung Đông chỉ làm việc ba giờ mỗi ngày, so với họ, anh Thương làm việc quản không ngày đêm, còn bị cảm lạnh, thật đáng thương biết bao."

Không chỉ Thương Thiệu, ngay cả tài xế bảo vệ lặng lẽ nghe suốt chặng đường cũng không nhịn được mà cười nhẹ.

Cô là một người phụ nữ thông minh, bảo vệ nghĩ.

Thương Thiệu cười thành tiếng, nhìn Ứng Ẩn một lúc, không kìm nổi cúi xuống hôn cô.

"Em nói gì cũng đúng, nhưng nếu em cũng xem hợp đồng của chúng ta như việc anh mua đồ còn em bán đồ..."

Anh dừng lại, giọng điệu nhạt nhẽo không nghe ra phần cố ý: "Anh không ngại thu lại ba trăm triệu đó để em cảm thấy dễ chịu hơn."

Rõ ràng biết cô coi tiền bạc như mạng sống mà lại dùng cách này để trêu chọc, anh cũng chỉ muốn lừa cô một chút.

Ứng Ẩn vội vàng chắp tay lại đặt trán lên, thành khẩn giải thích: "Đừng, ba trăm triệu là nguồn vui của em trong một năm tới, là liều thuốc chữa lành, nếu anh thu lại, là muốn mạng của em."

Khách sạn mà Thương Thiệu nghỉ lại nằm ở ngoại ô thành phố, là một khu nghỉ dưỡng kiểu trang viên, mỗi phòng đều có sân vườn riêng, những cây xương rồng cao lớn với hình dáng khác nhau được trồng trong đất cát trắng, tạo thành cảnh quan đặc trưng của vùng xích đạo.

Nhưng Ứng Ẩn đến không đúng lúc. Với một khách sạn tốt như vậy, cô lại không có thời gian để thưởng thức.

Đến khách sạn, hành lý đã được nhân viên sắp xếp xong, Thương Thiệu gặp một người bạn Pháp trong thời gian ngắn rồi từ biệt để đến Serengeti.

"Thực ra nếu không thì," Thương Thiệu ngẫm nghĩ, tạm dừng xe

Jeep: "Em vẫn nên ở lại khách sạn đợi anh, anh sẽ về vào trưa ngày kia."

"Tại sao?"

"Điều kiện lưu trú ở đó khá tồi, sợ em không chịu nổi."

"Không thể nào."

Ứng Ẩn kiên quyết nói: "Có nơi nào anh chịu được mà em không chịu được không?"

Xe Jeep rời khỏi thành phố, dòng xe máy, cảnh phố ồn ào, bụi đất mịt mù đều như biến mất trong sương mù, thay vào đó là đồng cỏ rộng lớn vô tận.

Vào tháng 12 ở Serengeti, không khí có mùi ẩm ướt, là mùi của cỏ và nước, cũng là dấu hiệu của cuộc di cư động vật sắp tới. Gần sông Mara, đàn linh dương đã tập hợp, đàn ngựa vằn theo sau, hà mã ẩn nấp, cá sấu khom lưng, sư tử vây quanh, sự tàn sát đang âm thầm hình thành trong sự yên tĩnh đang phát triển.

Dọc theo con đường đất gập ghềnh, khắp nơi đều thấy xương động vật, có cái còn mới, có cái đã hóa thành mẫu vật. Ứng Ẩn không nhận ra, chỉ có Thương Thiệu chỉ cho cô, đây là xương đầu linh dương, kia là xương đầu bò rừng, những đống đất đỏ cao cao kia thực ra là tổ mối.

Hành trình tiếp tục vào sâu trong đồng cỏ thưa, chỉ thấy cỏ dài phập phồng theo gió chiều. Ngoài xe dẫn đường ở phía trước không còn thấy bóng dáng con người nào khác.

Ứng Ẩn không khỏi quấn chặt chiếc khăn choàng.

Cô không chỉ cảm thấy lạnh mà còn hơi căng thẳng, những cú sốc mạnh mẽ của xe làm cơ thể mệt mỏi của cô cảm thấy chóng mặt.

Xe dẫn đường phía trước giảm tốc độ, qua bộ đàm truyền đến tiếng Anh mà Ứng Ẩn chỉ nghe hiểu lờ mờ, hình như là yêu cầu họ nhìn về phía bên phải.

Giữa đám cỏ, đàn sư tử nghe thấy tiếng động cơ, cảnh giác ngẩng đầu nhìn, thấy là xe Jeep của con người, con sư tử cái canh gác liền nhìn họ một cách nghiêm nghị rồi theo dõi họ rời đi.

Giữa đám cỏ đã ngã, một con vật không rõ đã bị chia thành từng miếng thịt, máu văng tung tóe khắp nơi, ruồi bu kín, vài con kền kền đậu trên đống đất xa xa chờ đợi chăm chú.

Thì ra là đàn sư tử đang ăn tối.

Con sư tử đực đã no, đang nằm bên cạnh thoải mái ngáp.

Cảnh tượng mổ xẻ thật là tàn bạo và máu me, mùi máu tanh nồng nặc và ngọt ngào.

Ứng Ẩn nhịn không nổi, nôn ọe: "Em muốn xuống xe..."

Thương Thiệu nhíu mày, nhẹ nhàng trêu cô: "Đi cho sư tử ăn?"

Ứng Ẩn níu lấy tay áo anh: "Ưm..."

Nước mắt rưng rưng, khuôn mặt nhăn nhó.

Trên đồng cỏ, đầy những kẻ săn mồi, việc thò đầu ra ngoài cửa sổ là rất nguy hiểm. Thương Thiệu thở dài một hơi, quyết định tháo áo vét ra, "Nôn ở đây đi."

Đây là bộ vest được đặt may từ nhà may hàng đầu Savile Row, nếu thợ may ở London biết công sức của mình biến thành túi nôn chắc hẳn sẽ ngất xỉu.

Ứng Ẩn không còn sức để từ chối, hai tay nhận lấy và nôn ra.

...Xong rồi, cô đã nôn lên bộ vest của người tài trợ, khiến bản thân xấu hổ trước người mình yêu thương...

Nhưng cảm giác dạ dày trống rỗng thật thoải mái, như thể tâm trạng tồi tệ cũng được chữa lành. Cô đã nôn sạch sẽ.

Thương Thiệu rút ra hai tờ giấy ăn, đưa cho cô với vẻ mặt không hài lòng.

Có chút cảm giác khinh thường và ghét bỏ...

Ứng Ẩn tỏ ra đáng thương: "Bộ vest... em sẽ giặt sạch trả lại anh..."

Thương Thiệu kiên quyết: "Không cần."

"Thật tiếc quá—"

Cô chưa nói được hai câu lại tiếp tục quay mặt nôn.

Thương Thiệu nhắm mắt, vẻ mặt không vui: "Cô Ứng."

Đã lâu rồi anh không gọi cô như vậy.

"Đợi nôn sạch sẽ rồi hãy nói chuyện!"

Ứng Ẩn yếu ớt đáp: "Sạch rồi, thật sự sạch rồi..."

Thương Thiệu mở nắp bình nước, với vẻ mặt nghiêm nghị từng chữ: "Súc miệng."

Ứng Ẩn ngoan ngoãn súc miệng rồi chỉnh sửa lại bộ vest.

Thương Thiệu chỉ vào phía bên trái, ra lệnh ngắn gọn: "Ngồi xa một chút."

Ứng Ẩn: "....."

Hơi nghi ngờ anh có phải là người mắc chứng ám ảnh sạch sẽ không... Trước đây không thấy rõ.

Nhưng nghĩ lại về môi trường sống của anh cũng không có nhiều không gian để anh mắc chứng ám ảnh sạch sẽ.

Ứng Ẩn rên rỉ một tiếng, âm thanh từ mũi phát ra, như một chú chó con đầy vẻ tội nghiệp.

Lúc bốn giờ chiều ở Tanzania, ở trong nước đang là chín giờ tối, đáng lẽ là thời điểm tổ chức tiệc sinh nhật của cô.

Trên Weibo, nền tảng tự động gửi thông báo sinh nhật, phần bình luận của Ứng Ẩn đầy những lời chúc mừng, bức tường hoa văn thiết kế bởi fan rất dễ thương và lộng lẫy, hội fan cũng khoe những bảng đèn dành cho cô.

Trên poster của bảng đèn là hình ảnh của cô trên thảm đỏ năm nào với hình dáng vương miện, cô cúi đầu mỉm cười như đang nhận một buổi lễ phong vương. Đó là năm cô đoạt giải thưởng kép, nhắm đến Cannes, hào quang vô hạn.

Năm đó đã cách đây hai năm.

Ứng Ẩn rất ít khi biến mất vào ngày sinh nhật.

Cô sẽ tham gia tiệc sinh nhật do công ty sắp xếp, chụp một đống ảnh rồi cẩn thận đăng lên Weibo và chân thành ước một điều ước.

Mong ước hàng năm đều giống nhau: 【Năm mới, đạt được điều mong muốn.】

Trên bảng tìm kiếm nóng, #Lại đến ngày Ứng Ẩn nói đạt được điều

mong muốn# xuất hiện, là do thương hiệu sản phẩm chăm sóc da mà cô đại diện mua, vừa là sự ủng hộ sinh nhật, vừa là quảng bá sản phẩm mới.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, một tin tức khác dù không lên hot search nhưng lại được các tài khoản marketing truyền tải với cường độ đáng kinh ngạc:

【Ứng Ẩn thử vai không thành công [ngạc nhiên][ngạc nhiên], vốn là vai diễn gần như chắc chắn, nghe nói đã bị Nguyễn Dật giành mất?】

【Nguyễn Dật có khả năng gì mà có thể giành được vai từ đàn chị cùng công ty?】

Diễn đàn đầy những bình luận thú vị.

【Vào ngày sinh nhật phát thông cáo kiểu này? Có phải là hành hạ fan không?】

【Nguyễn Dật thật tội nghiệp, đã làm sai gì mà phải trở thành mục tiêu vào ngày sinh nhật của người khác?】

【Đừng tin cũng đừng lan truyền tin đồn nhé. Nguyễn Dật luôn chăm chỉ, đặt tác phẩm lên hàng đầu, mọi người hãy chú ý đến tác phẩm của cô ấy trước đã】

【Nguyễn Dật không nên ký hợp đồng với Chân Dã, người ta là chị cả mười mấy năm, ở công ty là nữ hoàng, cô ta chỉ có thể nhận những gì người khác không cần, giờ thì đúng như vậy rồi?】

【Tôi chóng mặt, chị Nguyễn đừng quá kiêu ngạo, giành được vai diễn rồi lại phát thông cáo kiểu này, cô giỏi quá nhỉ?】

【? Nguyễn Dật có điên đâu mà vào ngày sinh nhật của người ta lại phát thông cáo phá đám? Người bình thường có não không làm vậy

đâu? Chị Ứng đừng quá mưu mô.】

"Đừng gọi."

"Tôi phải gọi!"

Trang Đình Văn giành lấy điện thoại của Trình Tuấn Nghi: "Gọi Mạch An Nghiêm thì có ích gì? Có thông cáo nào mà anh ta không biết chứ?"

Trình Tuấn Nghi mắt tóe lửa: "Tôi muốn gọi! Tôi muốn hỏi anh ta, sinh nhật mà làm cái này có ý gì? Nhân lúc chị ấy không có mặt mà bắt nạt chị ấy sao?"

"Cô nghĩ sao vậy? Cô nghĩ Ứng Ẩn ngốc à? Mạch An Nghiêm sẽ làm gì, Ứng Ẩn có thể không biết sao? Chị ấy biết nên mới đến châu Phi!"

Trang Đình Văn giữ tay cô, tách từng ngón tay cô ra, "Đưa điện thoại cho tôi, đừng gây thêm rắc rối cho chị ấy."

"Chị ấy thiệt thòi rồi!" Tuấn Nghi là người nóng nảy, sắp tức chết.

"Chị ấy không thiệt thòi đâu, chị ấy chắc chắn đã nhận được cái giá mà mình có thể chấp nhận được mới cho phép Mạch An Nghiêm làm vậy." Trang Đình Văn nghiêm túc nói: "Chị ấy không hoàn toàn bị động, ngược lại còn biết cách tranh thủ lợi ích tối đa."

"Tôi không quan tâm. Tại sao? Cần nâng đỡ Nguyễn Dật thì không phải theo cách này..." Tuấn Nghi đột nhiên nản lòng.

"Thay đổi ngôi sao cũ và mới là như vậy, rất tàn khốc." Đình Văn từ từ nói: "Đây chỉ là bắt đầu, sau này sẽ có người khác, liên tục công kích chị ấy. Từ góc độ của công ty, việc tận dụng dư âm của cô ấy để nâng đỡ những người mới của công ty là một giao dịch đôi bên cùng có lợi."

"Cô đang nói tốt cho Mạch An Nghiêm?" Tuấn Nghi không thể tin.

"Về mặt thương mại thì vậy."

"Nhưng cô ấy vẫn còn rất nổi tiếng."

"Bởi vì cô không thấy được quy luật. Đối với tất cả các nghệ sĩ và sản phẩm, độ dài và đồ thị cuộc đời đều có thể dự đoán được. Để trở thành cây cổ thụ xanh tốt rất khó, sự lên xuống mới là điều bình thường. Cô ấy đã debut mười hai năm rồi, nổi tiếng mười hai năm, ngay cả mặt trời cũng đến lúc phải lặn."

Trang Đình Văn nhìn Trình Tuấn Nghi với vẻ đồng cảm: "Công ty phải có sự chuẩn bị trước."

"Nguyễn Dật chỉ đóng phim cổ trang thôi." Trình Tuấn Nghi mím môi, không phục.

"Thời thế thay đổi, thù lao diễn viên truyền hình giờ cao hơn nhiều so với điện ảnh, fan cũng ổn định hơn. Sự phân biệt giữa màn ảnh nhỏ và màn bạc không còn rõ rệt như trước. Cô không thấy sao? Công ty cũng đang âm thầm thay đổi chiến lược đối với nữ nghệ sĩ, bắt đầu từ màn ảnh nhỏ nâng lên màn bạc rồi củng cố thành công qua các bộ phim nổi bật, kết hợp với ngành thời trang, một ngôi sao nữ mới sẽ được sinh ra."

"Nếu đơn giản như vậy thì sẽ không có nhiều nữ nghệ sĩ đứng giữa." Trình Tuấn Nghi nắm chặt tay.

"Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là kỹ năng diễn xuất phải tốt."

Trình Tuấn Nghi nghe vậy, hai tay chắp lại: "Trời ơi, xin hãy phù hộ cho Nguyễn Dật mãi mãi không có khả năng diễn xuất."

Đình Văn: "..."

"Cô cũng tham gia đi." Trình Tuấn Nghi kéo cô một cái lảo đảo: "Hai người cùng cầu thì có hiệu quả hơn."

Trang Đình Văn vừa cười vừa khóc: "Được, vậy tôi cũng sẽ cầu nguyện. Nhưng con đường phải do người ta tự tạo ra, một con đường đầy chông gai nhưng lại không theo quy luật."

"Con đường gì vậy?"

"Con đường của một nữ diễn viên quốc tế từ bỏ danh tiếng."

Ánh mắt Trình Tuấn Nghi chợt sáng lên nhưng rất nhanh lại tắt ngấm: "Mạch An Nghiêm không cho phép, danh tiếng là tiền, tiền là mạng của anh ta."

"Anh ta có lý do gì để không cho phép?" Đình Văn cười, tỏ vẻ thú vị hỏi: "Trình Tuấn Nghi, cô có cảm thấy việc làm quản lý, sản xuất thật thú vị không? Cô có thể đứng ở vị trí cao nhất để điều khiển tất cả, thậm chí thách thức quy luật."

"Thú vị thì thú vị..." Trình Tuấn Nghi không hiểu tại sao cô ấy lại nhắc đến điều này.

Đình Văn rút ra một thẻ từ trong túi, giữ bằng hai ngón tay: "Thực ra... tôi có một khoản tiền khởi nghiệp, dành riêng để thử nghiệm."

*

Tanzania.

Chiếc Jeep cuối cùng cũng đến đích. Đây là một viện nghiên cứu chủ yếu bảo vệ những con voi châu Phi hoang dã, ngoài ra còn cũng giúp đỡ một số loài động vật nguy cấp khác.

Mùa mưa là mùa động dục và sinh sản của động vật, viện nghiên

cứu trở nên bận rộn, chỉ có một người da trắng cao gầy ra đón.

Ông ta có mái tóc xoăn bạc, tuổi chắc phải ngoài sáu mươi, da đỏ, mặc quần yếm và ủng cao su, tỏa ra một mùi động vật nặng nề.

Ừm... mùi phân tươi.

"Leo, lâu rồi không gặp." Ông ta cởi găng tay rồi bắt tay với Thương Thiệu, nở nụ cười thân thiện và quen thuộc.

Ứng Ẩn chăm chú nhìn.

Ông ta chắc chắn vừa dọn phân xong!

Thương Thiệu bình thản bắt tay ông ta, còn vỗ vai và ôm ông.

Ứng Ẩn: "..."

Sau khi chào hỏi, Thương Thiệu quay lại, nhận thấy Ứng Ẩn đã lâm vào trạng thái tự kỷ.

"Sao vậy?"

"Anh chỉ chê em." Ứng Ẩn tâm trạng rất kém, "Em nôn thì anh chê em, sao anh không chê Harry này? Ông ta đã dọn phân..."

Thương Thiệu cười khẽ, kéo cô vào lòng: "Anh hôn em, không phải hôn ông ấy."

Ứng Ẩn nhón chân, tiến lại gần, nhắm mắt chờ hôn: "Vậy thì anh hôn đi."

Thương Thiệu dùng tay lớn che mặt cô, mặt không biểu cảm nói: "Đừng nghịch ngợm."

Ứng Ẩn hừ một tiếng, ôm chặt anh: "Anh Thương, hôm nay em bị

người ta bắt nạt, tâm trạng rất tệ, anh hôn em một cái coi như chữa lành cho em."

Thương Thiệu: "..."

Cô rất hiếm khi làm nũng, cảm giác như thấy nữ hoàng Thụy Điển vờn tóc giữa gió khá kỳ quái.

Nhưng... cảm giác không tồi.

Thấy Thương Thiệu không phản ứng, Ứng Ẩn hít mũi: "Thực sự đấy. Người ta bắt nạt em, anh cũng biết, anh còn nhìn chằm chằm vào cô ấy."

"Ai?" Thương Thiệu ngừng cười, nhíu mày hỏi.

Anh có thể nhìn chằm chằm vào ai?

Anh chỉ từng nhìn chằm chằm vào cá voi mập.

Ứng Ẩn nhón chân, lẩm bẩm khó chịu: "Anh... khi nhảy cùng Nguyễn Dật... có phải nhìn chằm chằm không? Cô ấy có đẹp đến vậy không?"

Thương Thiệu tìm kiếm trong đầu: "Nguyễn Dật..."

Tìm kiếm không thành công, anh cười bình thản: "Cái tên này còn lạ hơn cả tên của em."

"...Cấm nói tên cô ấy lạ." Ứng Ẩn mơ hồ phản đối.

Có gì phải tranh cãi? Có phải là vinh dự không?

"...Được," Thương Thiệu đặt tay lên vai cô dỗ dành như dỗ trẻ con: "Tên của em là lạ nhất."

Ứng Ẩn mím môi: "Vậy anh thì sao?"

"Anh nghĩ chắc là không có."

""Chắc" là gì?"

"Không loại trừ khả năng lúc đó anh không tập trung, tạm thời quên không rút mắt nhưng khuôn mặt của cô Nguyễn này, anh thật sự không nhìn kỹ."

"Anh nhảy cùng người ta mà còn không tập trung?"

Thương Thiệu cười nhẹ.

Mặt trời đã lặn.

Mặt trời đỏ rực rơi xuống đường chân trời, được mây và sương chiều phủ lên những gợn sóng như sóng biển.

Anh nói từng chữ nhẹ nhàng và ấm áp: "Tối hôm đó anh may mắn đi cùng một bạn nhảy nữ nhưng khi vào phòng tiệc, cô ấy có vẻ bị danh phận của anh làm cho sợ hãi bỏ chạy. Anh không tập trung, hoặc nói cách khác có lẽ là đang nghĩ đến cô ấy."

Chương 40: Lần sau còn dám làm việc bốc đồng như thế này không?

Chiếc xe đẩy chở phân động vật tươi rói cọt kẹt lăn trên mặt đất đầy cát sỏi để lại một vết hằn nông.

Mặt trời đỏ đã lặn một nửa nhưng nhiệt độ giảm nhanh hơn, như thể kéo cả thảo nguyên chìm xuống dưới đường chân trời, cái nóng hầm hập tan biến đã trở thành một làn khí ẩm màu xám mát mẻ khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Người đàn ông da trắng cao lớn tên Harry sau khi hoàn tất công việc đến đưa Thương Thiệu và Ứng Ẩn đến chỗ nghỉ ngơi. Trên đường đi, họ qua một khu đất vàng được ngăn bằng những cây cọc gỗ, bên trong có một chú voi con đang giẫm lên vòi của mình.

"Mẹ nó bị những kẻ săn trộm tấn công, khi chúng tôi phát hiện thì nó đã sắp chết rồi, rất khó mới giữ được tính mạng cho nó." Harry giới thiệu, "Hai người có thể gọi nó là Bobby."

"Bobby..." Cái tên nghe như một cậu bé nhỏ.

Ứng Ẩn dừng lại nhìn một lát, cô bị dáng vẻ ngốc nghếch tự vui của nó làm cho bật cười: "Tại sao nó lại giẫm lên vòi của mình?"

"Well... Vì nó còn nhỏ, chưa biết cái vòi dài này là gì, thường đi một lúc lại tự vấp ngã."

Chú voi con biết có người đến gần nên đi đến cạnh hàng rào giơ vòi lên.

Nó cười trông rất đáng yêu, đôi mắt nhỏ ánh lên vẻ thông minh tinh nghịch, rồi bất ngờ phun một vòi đất vào cô.

Đất vàng rất mịn như bột m bay lả tả trong không trung.

"Khụ khụ khụ..." Ứng Ẩn bị phun bất ngờ, vừa ho vừa xua đất khỏi người: "... Nó đang bắt nạt em à?"

Thương Thiệu nhìn cô mặt mũi đầy đất, thực sự muốn cười nhưng lại sợ bị đổ lỗi là bắt nạt người khác bèn cố nhịn, chỉ khẽ cười một tiếng và lắc đầu.

Harry bên cạnh không hề kiềm chế mà cười ngả nghiêng, vừa chụp ảnh vừa giải thích: "Nó thích cô, phun đất là cách nó cảm thấy mát mẻ và thoải mái, nên cũng làm thế với cô."

"Ông đùa tôi à?" Ứng Ẩn không tin.

"Thề với Chúa, tôi không hề đùa." Harry nhún vai: "Cô có thể sờ vào đầu nó."

Ứng Ẩn cẩn trọng từng bước đi đến gần hàng rào rồi lấy hết can đảm đưa tay ra, nhanh chóng chạm vào đầu voi con.

"Cứng quá!"

Dù nó chỉ mới gần hai tuổi, nhưng da và lông thưa màu xám nhạt của nó đều thô ráp và cứng như đá.

"Chạm vào như chạm vào lợn..." Ứng Ẩn xoa xoa ngón tay, nói ngây ngẩn.

Thương Thiệu để hai tay trong túi quần, dáng vẻ ung dung nhưng cười đầy ngạo mạn. Anh nhếch môi, trong ánh hoàng hôn, đôi mắt sáng như sao, trông thoải mái và thân thiện hơn nhiều so với khi ở

giữa những tòa nhà kính và các cuộc họp nhàm chán, mang một vẻ quyến rũ hững hờ.

"Đừng nói thế." Anh nhìn Ứng Ẩn, môi nhếch nhẹ: "Trong mắt nó, em rất đáng yêu, nói vậy nó sẽ buồn đấy."

Dù không biết trong mắt voi con cô có đáng yêu hay không nhưng khi nghe Thương Thiệu nói câu này, Ứng Ẩn bỗng nhiên thẹn thùng. Cô lúng túng, chỉ khẽ cúi đầu.

Mái tóc đen của cô đầy bụi, dưới ánh hoàng hôn nhuộm thành màu cam, bao phủ khuôn mặt mệt mỏi và nhợt nhạt vì khổ sở.

Harry nhạy bén nhận ra bầu không khí, cười khẽ, dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Thương Thiệu đi chậm lại một bước, không để ý hỏi: "Em từng chạm vào lợn rồi à?"

"Một chương trình thực tế không thể tả nổi... Thầy Kha và Thương Lục cũng tham gia." Ứng Ẩn hơi ngượng ngùng.

Chương trình đó kỳ quặc không có kịch bản, họ để khách mời ở trong làng kiếm sống và ăn uống bằng cách làm việc. Ứng Ẩn tham gia tập quay ở Quý Châu. May mắn là, người đón tiếp cô là người giàu nhất làng, không may là, người giàu nhất đó lại là chủ một trang trại nuôi lợn...

Thương Thiệu hiểu ra: "Chính là chương trình để Thương Lục dọn chuồng cừu còn Kha Dụ bán mơ phải không?"

Ứng Ẩn gật đầu, mím môi, ánh mắt nhìn anh đầy van xin và thành khẩn.

Thương Thiệu bị nhìn đến muốn cười, "Được." anh hứa, "Anh tuyệt đối không xem."

Khu bảo tồn không lớn lắm, khu trại nghỉ ngơi còn đơn giản hơn, chỉ có bảy, tám chiếc lều dã ngoại lớn, màu sắc tiệp với màu cỏ, là màu vàng xanh.

Thương Thiệu lấy ra một điếu thuốc từ hộp, bật lửa châm, cầm trên môi: "Anh đã nói rồi, điều kiện ở đây rất kém, em chưa chắc chịu nổi."

Harry dẫn họ tham quan từng lều: "Đây là nơi tắm và vệ sinh, đây là bếp, lều này là chỗ tôi và một tình nguyện viên khác ở, hai lều kia là nơi ở của bốn nữ tình nguyện viên khác."

Chiếc lều còn lại là dành cho họ.

"Bây giờ trời đã tối, bữa tối đang được chuẩn bị, cô có thể nghỉ ngơi trước. Cần lưu ý là sau khi trời tối nhất định không được ra khỏi lều." Harry nhắc nhở.

"Tại sao?"

"Vì cô rất có thể sẽ bị thú hoang tấn công, ví dụ như... sư tử."

Ứng Ẩn: "...?"

Harry giơ tay ra hiệu tình hình là như vậy: "Dù tôi nói là phòng trường hợp nhưng thật sự không được ra ngoài lều."

Ứng Ẩn bị sốc, trong đầu hiện lên cảnh báo:

【Ảnh hậu Ứng Ẩn bị bầy sư tử xé xác, hiện trường thảm khốc, fan đau buồn thương tiếc!】

Cô quay ngoắt lại, rất nhanh chóng chui vào lều.

Lều dã ngoại rộng rãi có thể đứng thẳng. Góc lều có một chiếc

giường hơi rộng 1m5, trải chăn len đỏ có hoa văn, bên trên đặt chăn bông.

Bàn trà có hai chiếc, một lớn một nhỏ, có ngăn chứa đồ, trên đó đặt ấm đun nước điện và cốc giấy dùng một lần, một chiếc còn để một cuốn sổ tay, đầy chữ viết và hình vẽ đơn giản, có vẻ như đây là phòng làm việc được dọn dẹp tạm thời.

Điều duy nhất làm dịu thần kinh, là hai chiếc ghế trắng vải lanh mang lại một chút không khí nghỉ dưỡng.

Trên cành cây gỗ dùng làm giá treo có hai chiếc áo khoác lông vũ dày. Thương Thiệu cắn điếu thuốc, lấy một chiếc đưa cho Ứng Ẩn mặc: "Trời sắp lạnh rồi, mặc thêm đi."

Nói xong, anh nhanh chóng rút thuốc ra, quay mặt ho khẽ.

Gió đêm lùa qua khu trại trống trải mang theo mùi dã thú, trong tiếng gió đầy tiếng kêu của các loài động vật nhỏ.

Ứng Ẩn hơi thư giãn thở dài một hơi: "Tiếng chim kêu khiến người ta an tâm hơn..."

Thương Thiệu dụi tắt thuốc, uống ngụm nước rồi liếc cô một cái, cười nói: "Thưa cô Ứng, đó là tiếng linh cẩu."

Ứng Ẩn: "....."

Bữa tối đơn giản, là cơm chiên thịt cua, nhưng trái cây thì đầy ắp, xoài, măng cụt và dứa ngọt ngoài ra còn có rượu nhẹ giúp tiêu hóa.

Harry rất nói nhiều, không khí nhờ ông mà sôi nổi. Khu bảo tồn voi hoang dã nhỏ này hoàn toàn là tình nguyện, họ đi khắp công viên quốc gia

Serengeti cứu trợ những con vật hoang dã bị thương, lạc đàn hoặc

bệnh tật, đồng thời phải đấu trí đấu sức với những kẻ săn trộm.

"Lần đầu tiên tôi gặp Leo là khi tôi đến Cambridge thuyết giảng để quyên góp." Harry nhìn Ứng Ẩn, giới thiệu: "Tôi chỉ có một phòng học nhỏ, có một số sinh viên đăng ký đến nghe giảng nhưng tôi biết, điều này chẳng thấm vào đâu, sau đó anh ta bước vào, trong bộ vest chỉnh tề."

Thương Thiệu cúi mặt cười, cảnh báo: "Đừng thổi phồng quá."

"No no no," Harry nghiêm túc nói: "Anh ta bước vào, ngồi ở hàng ghế giảng đường, ngay khoảnh khắc đó tôi biết sẽ có điều gì đó khác biệt. Tôi vẫn nhớ cảm giác khi nhìn vào mắt anh ta rồi thuyết giảng, anh ta khiến tôi cảm thấy mỗi lời tôi nói, mỗi việc tôi làm đều vô cùng quan trọng và ý nghĩa - dù thực tế anh ta chẳng biểu hiện gì."

Ứng Ẩn yên lặng lắng nghe, trong màn đêm tối, cô nhìn Thương Thiệu qua chiếc bàn dài hẹp.

Hương thơm của trái cây lan tỏa, sự ngọt ngào tràn ngập hơi thở của cô.

Mỗi lời Harry nói cô đều cảm nhận được.

Anh là một người chỉ cần liếc nhìn một cái cũng có thể khiến bạn cảm nhận được định mệnh mạnh mẽ.

Máy phát điện của trại rất mạnh, tiếng kêu ầm ĩ nhưng không thân thiện với động vật nên chỉ hoạt động đến tám giờ, sau tám giờ, đêm tối hoàn toàn buông xuống, toàn bộ trại vào im lặng, chỉ dùng đèn lều để chiếu sáng.

Nước ở đây hạn chế, Ứng Ẩn chỉ tắm qua loa, vào lều đã bắt đầu hắt hơi.

Hành lý của cô bị mất sạch, chuyến đi buổi chiều lại vội vã, Thương Thiệu chỉ kịp chuẩn bị cho cô một số vật dụng cá nhân cơ bản nhưng lại không có đồ ngủ. Anh đưa cho cô chiếc áo sơ mi của mình: "Tạm mặc, đừng để bị lạnh."

Áo sơ mi của anh mềm mại và thoải mái, Ứng Ẩn mặc vào, rất rộng rãi.

Cô nghiêng mặt, rất cẩn thận xắn tay áo lên.

Ánh sáng mờ ảo trên đỉnh lều dịu dàng bao phủ lấy mái tóc hơi ướt của cô.

Thương Thiệu đã uống thuốc, quay lại nhìn thấy cảnh này, lời muốn nói chợt quên mất, ánh mắt dừng lại trên cô đầy ý tứ.

Một cái nhìn đầy kìm nén, mang theo sự mê đắm mà anh cũng không nhận ra.

Ứng Ẩn xắn xong tay áo, ngẩng đầu lên, người đàn ông trước mặt đã trở lại bình thường, chỉ là chai nước khoáng trong tay anh đã uống hết.

"Lần sau còn dám làm việc bốc đồng như thế này không?" Anh hỏi thản nhiên.

"Dám." Ứng Ẩn ánh mắt sáng lên: "Tại sao lại không dám?"

Thương Thiệu cười: "Lại đây."

Ứng Ẩn vốn đang quỳ trên giường hơi, nghe anh nói vậy, cô đứng dậy, chân trần bước lên tấm thảm hoa văn Paisley màu đỏ đậm.

Thương Thiệu vòng tay ôm lấy cô. Dưới chiếc áo sơ mi trắng là vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại.

Bàn tay anh đặt lên eo cô, dưới ánh đèn gương mặt sắc nét đẹp trai cúi gần cô, giọng rất thấp hỏi: "Đã đánh răng chưa?"

Ứng Ẩn đột nhiên bị anh hỏi đến phát ngượng, biết anh sắp làm gì, tim đập loạn trong lồng ngực.

Cái lều này có lẽ chắn hơi nhiều gió, nếu không thì sao không khí lại ngột ngạt thế này, làm cô khó thở, mặt nóng bừng từng đợt.

Ứng Ẩn khẽ gật đầu.

Thương Thiệu nhìn chằm chằm vào nốt ruồi nhỏ màu đỏ nhạt trên dái tai phải của cô, giọng nói trầm ấm khàn khàn, âm điệu chậm rãi và thanh nhã: "Đã đánh kỹ chưa?"

Câu hỏi này là sao? Hỏi là đánh răng, nhưng luôn khiến người ta nghi ngờ có ý khác.

Nhưng anh ngửi thấy mùi hương tóc của cô, hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng lướt qua vành tai cô khiến Ứng Ẩn không thể nói dối.

"Đã đánh kỹ rồi." Giọng cô run nhẹ, không rõ ràng.

Từ trong ra ngoài, cô đã đánh rất kỹ, không biết súc miệng bao nhiêu lần, đến mức niêm mạc miệng và đầu lưỡi đều trở nên khô khốc.

Khi anh sắp hôn, môi Thương Thiệu dừng lại. Ngón tay cong của anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: "Không nên hôn em, tránh để em lại cảm."

Ứng Ẩn mím môi, định phản đối trò đùa của anh thì dái tai nhỏ bé của cô, nơi chưa từng ai chạm tới đã rơi vào nụ hôn ấm áp của anh.

Giống như có dòng điện chạy dọc sống lưng, Ứng Ẩn cứng đờ trong vòng tay anh, từ xương cốt rịn ra cảm giác tê dại và rùng mình.

Cô nhắm mắt, hai tay níu lấy vai anh, tự giác ngửa cổ lên quay mặt đi trong nụ hôn của anh.

Cổ thiên nga dài dưới ánh đèn mờ nhạt cũng phát ra ánh sáng như ngọc trai. Bên trong là cơn nuốt khan đầy kìm nén của cô.

Hóa ra đôi môi và lưỡi của anh lại tài tình đến vậy, không chỉ biết hôn môi.

Cô không thể chống lại nụ hôn từ từ của anh lên nốt ruồi trên dái tai mình, cảm giác thật ướt át.

Cổ cô bị những vết chai mỏng trên tay che phủ, cằm lại bị hốc bàn tay anh giữ lấy, Ứng Ẩn không biết từ khi nào, chỉ biết cổ cô bị môi anh lướt qua nhiều lần, cùng với xương quai xanh lộ ra.

Cúc áo sơ mi bung vài chiếc, cổ áo từ vai cô trượt xuống một bên.

"Anh Thương..." Ứng Ẩn không kìm được gọi anh, không biết có phải vì quỳ lâu hay không mà chân cô run rẩy, cơ thể cũng run lên.

"Sao vậy?"

Ứng Ẩn mắt ướt đẫm đáng thương: "Đầu gối đau quá..."

Thương Thiệu khẽ cười khàn, anh giúp cô cài lại cổ áo.

Dục vọng của anh đến nhanh đi cũng nhanh, dường như đều bị anh kiểm soát rất tốt.

Anh vỗ nhẹ lên mông cô, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Ngủ đi."

Giường hơi phát ra tiếng kêu kẽo kẹt khi Ứng Ẩn ngồi xuống. Đêm xuống nhiệt độ giảm nhanh, cô mở chăn lông vũ ra quấn quanh

mình, hai má đỏ bừng: "Em muốn mượn điện thoại của anh, được không?"

Thương Thiệu đưa điện thoại cho cô.

Ứng Ẩn thực sự không muốn đối mặt với mớ rắc rối trong nước nhưng hôm nay là sinh nhật cô, ít nhất cô nên gọi điện cho Ứng Phàm.

Cô cầm điện thoại gọi cho Ứng Phàm.

Ứng Phàm thấy cuộc gọi từ Hồng Kông, tưởng là lừa đảo, giọng hờ hững khi nhấc máy, cho đến khi Ứng Ẩn gọi: "Mẹ."

"Điện thoại của con đâu? Gọi không được. Chạy sang Hồng Kông chơi rồi à?"

Ứng Ẩn thật thà: "Điện thoại bị mất, đây là điện thoại của bạn con."

Bạn?

Thương Thiệu liếc cô một cái đầy hứng thú, ánh mắt vẫn chưa hết vẻ u ám.

Ứng Ẩn bị sự trêu chọc của anh làm cho thở không thông, lơ đãng nghe Ứng Phàm dặn dò một hồi rồi báo bình an: "Con biết rồi, không có gì, chỉ sợ mẹ lo lắng."

Cô gọi điện cho mẹ với dáng vẻ ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhỏ.

Ứng Phàm thở dài: "Con còn biết mẹ lo lắng cho con à? Sinh nhật lại bị mắng trên Weibo, tìm không ra con, không chỉ mẹ, ngay cả Tuấn Nghi cũng lo đến phát điên."

Ứng Ẩn ngạc nhiên: "Ai mắng con? Tại sao mắng con?"

Ứng Phàm ngạc nhiên: "Con chưa xem Weibo à?"

"Chưa kịp xem."

Cô bây giờ rất ngại lên Weibo, thà dùng tài khoản phụ cũng không muốn dùng tài khoản chính để hoạt động. Nghe Ứng Phàm nói, cô cau mày, vào Weibo trên điện thoại của Thương Thiệu.

Thương hiệu đã mua cho cô hashtag #Lại đến ngày Ứng Ẩn nói đạt được điều mong muốn#, cô biết điều đó. Ngoài ra, trên hot search không có tên cô.

Cô tìm thủ công ở mục real-time.

Các bài đăng của tài khoản tiếp thị tràn ngập, đều nói rằng Nguyễn Dật đã cướp vai diễn của cô nhưng không ai mắng Nguyễn Dật.

Lý do rất đơn giản, không ai ngu ngốc chọn ngày sinh nhật của Ưng Ẩn để vui mừng công khai mình đã cướp vai của cô.

Nguyễn Dật không ngu, nên bài đăng này chỉ có thể là do Ưng Ẩn sắp xếp.

Mọi người đều đang mắng cô và Mạch An Nghiêm, nói họ là đồng lõa, bắt nạt ngôi sao nhỏ bé, thủ đoạn bẩn thỉu kéo dài suốt mười hai năm.

Biểu cảm của Ưng Ẩn chỉ đơ lại trong một khoảnh khắc, Thương Thiệu thay đổi vẻ mặt, cau mày hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

"Em..." Ưng Ẩn nhíu mày, "Chuyện dài lắm, anh Thương, để em gọi một cuộc đã."

Bây giờ là chín giờ tối ở Tanzania nhưng lại là hai giờ sáng ở Bắc Kinh.

Mạch An Nghiêm vừa mắng Nguyễn Dật một trận, còn đang chửi cả nhà Tống Thời Chương đã thấy cuộc gọi từ Hồng Kông, không suy nghĩ mà tắt máy.

Sau ba lần, anh ta tức giận bắt máy: "Chết tiệt! Ai đấy?!"

"Là tôi."

Mạch An Nghiêm ngẩn ra, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

"Tiểu Ẩn?"

"Giải thích đi."

"Cô đã thấy rồi?"

"Tôi xin lỗi, điện thoại bị mất, giờ mới nhớ ra để xem." Ứng Ẩn cười nhạt: "Anh có gì muốn nói không?"

"Không phải tôi sắp xếp đâu, cô có tin không?" Mạch An Nghiêm hít một hơi sâu, "Là Tống Thời Chương làm, tôi vừa mới mắng Nguyễn Dật một trận. Cô ấy mới yêu Tống Thời Chương nhưng tính cách không giống cô, làm sao dám cãi lại Tống Thời Chương? Họ Tống muốn dùng cô ấy để bôi nhọ cô, cô ấy không biết, tôi cũng không biết. Tôi thực sự, thực sự là bị bất ngờ."

Ứng Ẩn im lặng một lúc lâu.

"Cô nghe tôi nói, tôi đã trả tiền để gỡ bài, quảng trường sẽ sớm được kiểm soát, cô không cần lo lắng, cứ tận hưởng sinh nhật."

"Anh còn nhớ là sinh nhật tôi à." Ứng Ẩn cười nhẹ.

"Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Ẩn, dù thế nào, tôi sẽ không đối xử với cô như vậy."

"Anh sẽ không sao? Bài viết tôi nâng đỡ Nguyễn Dật không phải đã chuẩn bị sẵn rồi sao?" Giọng Ứng Ẩn từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh: "Đăng vào ngày sinh nhật, hiệu quả chắc tốt lắm? Nguyễn Dật có tăng fan không?"

"Tiểu Ẩn, cô nói những điều này không có ý nghĩa gì, đường lối công ty là đường lối công ty, tình cảm của tôi với cô..."

Ứng Ẩn không nhịn được cười, "Tình cảm của chúng ta, mười hai năm, đủ để mua cho anh bao nhiêu chiếc xe đua?"

"Cô đừng quên." Mạch An Nghiêm ngừng một chút, ngực phập phồng: "Khi cô bị trầm cảm nặng nhất, ai ở bên cạnh cô, ai thuyết phục sếp Thái không bỏ rơi cô, ai đến từng thương hiệu xin lỗi để họ cho côthêm cơ hội và thời gian? Hai năm! Ứng Ẩn! Từ khi côbị trầm cảm nhẹ đến rối loạn lưỡng cực, cô tự tử bằng thuốc ngủ, là tôi cõng cô đến bệnh viện! Ngoài phòng phẫu thuật chỉ có mình tôi! Chỉ có mình tôi chờ cô được cứu sống!"

"Anh to tiếng quá rồi, An Nghiêm." Ứng Ẩn chớp mắt, "Nếu không nhớ những điều đó, anh nghĩ tôi sẽ nhận những bộ phim dở tệ do anh đưa cho, giúp anh nâng đỡ diễn viên mới rồi tham gia những chương trình tẻ nhạt sao?"

Mạch An Nghiêm nghi ngờ nghe thấy tiếng nức nở của cô nhưng giọng cô lại rất bình tĩnh.

Anh ta thở dài: "Chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa được không? Tôi sẽ không hại cô, cô kiếm đủ tiền rồi, muốn quay gì thì quay, muốn nghệ thuật bao nhiêu cũng được, hãy tận dụng tuổi trẻ, đừng rời khỏi tầm mắt của fan... Tôi sẽ không hại cô, dù tôi không tốt với cô... Tôi cũng sẽ không hại cô."

Ứng Ẩn mím môi, cúi đầu, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, nhưng không thành tiếng.

Ngoài Thương Thiệu, không ai biết cô đã khóc trong ngày sinh nhật này.

"Ẩn Ẩn?" Mạch An Nghiêm gọi tên thân mật của cô, im lặng một lúc: "Cô sẽ tin tôi, đúng không? Cô sẽ không sao cả."

"Đúng vậy," Ứng Ẩn nước mắt rơi, mặt đầy vẻ chế giễu nhưng giọng nói lại rất điềm tĩnh và bình thản: "Tôi không sao, vẫn như trước."

Trong khoảnh khắc này, cô vừa yếu đuối, vừa buồn bã, lại vừa bình tĩnh, khéo léo và giả dối.

Diễn xuất như vậy đáng ra là lúc đoạt giải nhưng lại xuất hiện một cách lố bịch trong cuộc đời cô.

Mạch An Nghiêm thở phào nhưng cảm thấy lo lắng trong lòng.

Anh ta dường như đã bỏ lỡ Ứng Ẩn, bỏ lỡ ngã rẽ trong cuộc đời cô.

Nhưng ngã rẽ đó là gì, Mạch An Nghiêm vẫn chưa hiểu rõ.

Một tỷ ba tiền vi phạm hợp đồng, Ứng Ẩn không nỡ bỏ. Anh ta chắc chắn. Hơn nữa, Ứng Ẩn nói không sao, đúng không?

Ứng Ẩn cúp máy, lặng lẽ khóc một lúc, thở sâu, trả lại điện thoại cho Thương Thiệu: "Để anh phải cười chê rồi."

"Hóa ra em cũng biết tức giận." Thương Thiệu ngồi bên cửa sổ, đưa tay ra, lưng ngón tay bị nước mắt cô thấm ướt: "Nhưng vừa khóc vừa tức giận, cuối cùng vẫn là em thiệt thòi hơn."

Ứng Ẩn cười phá lên: "Người quản lý của em..."

Cô thở dài, cười nói: "Anh ta còn yêu tiền hơn cả em. Chúng em quen nhau lâu rồi, từ lúc anh ta là trợ lý nhỏ, em là diễn viên quần chúng, nhận tiền viết bài, ngồi trong căn hộ thuê của anh ta đếm số

dư, cảm thấy tương lai rất sáng lạn. Anh Thương,"

Cô nghẹn ngào: "Con người nhất định sẽ thay đổi, phải không?"

Thương Thiệu không trả lời. Anh biết lúc này Ứng Ẩn không cần câu trả lời của anh.

Khi Ứng Ẩn tự lau nước mắt, anh mới hỏi: "Anh vừa nghe thấy tên Tống Thời Chương. Hắn vẫn làm khó em?"

"Hắn... thích cô gái đã nhảy cùng anh, em không biết là hắn làm khó em hay cô gái đó không thích em."

"Anh nhớ." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng: "Khi anh bảo chú Khang trả lại nhẫn cho hắn, anh đã nói từ giờ em có anh bảo vệ. Hắn không nên-"

"Nói với hắn cái gì?" Ứng Ẩn ngạc nhiên ngắt lời anh.

"Nói từ giờ, em có anh bảo vệ." Thương Thiệu lặp lại thản nhiên, không xem đó là chuyện quan trọng.

Đối với anh, bảo vệ Ứng Ẩn cũng như đưa cho cô một chiếc ô che mưa, là việc dễ dàng.

Chỉ có điều khác biệt là, anh không có hứng thú và lòng tốt để giơ tay che chở cho bất kỳ ai qua đường.

"Anh không nói về con người của Ứng Ẩn, anh muốn..." Ứng Ẩn dè dặt hỏi.

"Xem nhiều phim truyền hình quá?" Thương Thiệu liếc cô.

Ứng Ẩn nghẹn lời.

"Nhưng..." Thương Thiệu từ tốn bổ sung: "Dù không nói vậy nhưng

thực tế cũng tương tự."

Ứng Ẩn đỏ mặt: "Hắn lừa em."

Cô chợt hiểu ra, cười ngớ ngẩn, vừa giận vừa buồn cười: "Hắn nói dối là anh muốn em làm tình nhân của anh và em đã tin."

"Vậy à?" Thương Thiệu nhàn nhạt đáp: "Hắn gửi cho anh vài hợp đồng kinh doanh muốn hợp tác, anh sẽ suy nghĩ lại."

"Anh Thương, anh thật nhỏ nhen." Ứng Ẩn lau nước mắt đùa.

Thương Thiệu cười nhẹ, chắp hai ngón tay chạm vào trán cô: "Em biết người Maasai không? Từ lâu, lễ trưởng thành của người Maasai là săn một con sư tử một mình. Họ sẽ dùng cách nhanh nhất và gọn gàng nhất để giải quyết sinh mạng đối phương. Tương tự, một bầy sư tử sẽ dùng một đòn chí mạng để giết chết con mồi, chúng cũng sẽ được người dân địa phương ca ngợi. Họ gọi đó là- Vinh quang sát lục."

"Vinh quang sát lục." Ứng Ẩn nhắc lại, nhìn anh, nở nụ cười: "Anh Thương, tối nay em là học trò của anh."

*

Trong nước, ba giờ sáng.

Một nhà báo nổi tiếng nhận được cuộc gọi từ Hồng Kông.

"Nhà của Tống Thời Chương ở số 2, Đại lộ số 9, Khu vườn Hạ Quang, Nguyễn Dật gần đây chắc đều ở đó."

"Cô là ai?" Người đó không nhận ra giọng cô.

"Tất nhiên là... fan cuồng của Nguyễn Dật." Ứng Ẩn cười nhẹ, vui vẻ trả lời.

Chương 41: Hành vi giết người

Cuối năm nay giới giải trí chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Trên đoạn đường cao tốc từ sân bay Ninh Ba đến hội trường "Đêm Sao Kim Cương".

Đường nhựa phẳng lặng và mượt mà, một chiếc Alpha màu đen lướt qua như dòng chảy của mây nước.

Trong xe, Ứng Ẩn đang được trợ lý tạo hình giúp mặc váy cao cấp và chỉnh lại váy. Đồng thời, cô ghé mặt qua để hợp tác với chuyên viên trang điểm. Bên phải của cô, nhà tạo mẫu tóc đang tranh thủ từng giây để nâng cao phần tóc đỉnh đầu và tạo kiểu tóc công chúa bồng bềnh cho cô.

Màn hình LCD trong xe đang phát trực tiếp một sự kiện.

Trên màn hình, buổi sự kiện thảm đỏ của "Đêm Sao Kim Cương" đang diễn ra theo thứ tự, các người mẫu mới xuất hiện mở màn, tiếp theo là những gương mặt lưu lượng của các nhóm nam nữ.

"Sắp đến rồi, thật sự sắp đến rồi," Trang Đình Văn nhấn vào tai nghe Bluetooth, liên tục đảm bảo với PR ở đầu dây bên kia: "Chắc chắn sẽ đến đúng giờ!"

Hai mươi phút trước.

Tại sân bay Ninh Ba, ngoài khu vực hạ cánh riêng của máy bay công vụ, chiếc Gulfstream G550 bay từ Tanzania qua đại dương hạ cánh

chậm rãi.

Khi thang máy vừa hạ xuống, một bóng dáng mặc váy xanh lục đã chạy xuống, như một cơn gió màu xanh biếc, chạy thẳng về phía nhà ga, vượt qua hải quan, chạy thẳng đến bãi đậu xe ngầm.

Tài xế được Lâm Tồn Khang cử đến đã thay thế công việc lái xe của Tuấn Nghi. Khi bóng hình xanh biếc đó nhảy vào ghế, anh ta liền khởi động động cơ, chuyển số, xoay tay lái, lao ra khỏi chỗ trú ngầm với tốc độ mạnh mẽ.

Trong xe, ngôi sao nữ đang vội vàng tháo mũ, xõa tóc dài, khuôn mặt dưới lớp khẩu trang rạng rỡ nhưng đôi mắt thì bình tĩnh như nước, giọng nói nhẹ nhàng và trầm ổn: "Mọi người, thời gian có hạn, bắt đầu thôi."

Trình Tuấn Nghi ngồi ở ghế phụ lái, chăm chỉ theo dõi tình hình giao thông phía trước rồi báo cáo thời gian dự kiến: "Còn 23 km nữa, cách thành phố 8 km!"

Trong buổi phát trực tiếp, thảm đỏ đã đi vào giai đoạn giữa, là sự xuất hiện của những gương mặt quen thuộc và những tiểu hoa mới nổi, trong đó có Nguyễn Dật.

"Bên "Đêm Sao Kim Cương" sắp phát điên rồi." Trang Đình Văn thở dài khi tắt điện thoại.

Chử An Ni nhanh chóng đeo găng tay lụa đen và xoay khóa mật mã của két sắt. Một tiếng "cạch" vang lên, lõi khóa bật ra, để lộ một bộ trang sức kim cương hồng đắt giá bên trong.

Cô ấy cẩn thận lấy ra, hít một hơi dài căng thẳng: "Tôi chưa bao giờ làm thảm đỏ trên xe, cũng chưa bao giờ mang một bộ trang sức trị giá 30 triệu ra khỏi phòng làm việc."

Trong xe lại trở về với sự im lặng bận rộn, chỉ có tiếng chuông điện

thoại của Trang Đình Văn vang lên lần nữa, cô ấy không thể không lặp lại lần thứ mười lăm: "Sắp đến rồi! Còn mười phút nữa!"

"Nửa tiếng trước cô đã nói là còn mười phút!" PR tức giận hét lên.

Cô ấy không phải là một PR bình thường mà là biên tập viên ngôi sao lâu năm của tạp chí "Sao Kim Cương", chuyên phụ trách các kế hoạch và lịch trình cho việc xuất hiện trên bìa tạp chí, quay quảng cáo và phỏng vấn của các ngôi sao. Cô ấy được cử đến để đón Ứng Ẩn, đó là sự sự coi trọng của tạp chí đối với Ứng Ẩn.

Trang Đình Văn phải đặt điện thoại ra xa vì âm lượng quá lớn, khiến mọi người trong xe đều nghe rõ.

"Đưa điện thoại cho chị." Ứng Ẩn chìa tay ra.

Trang Đình Văn đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô.

"Xin chào." Ứng Ẩnn nhắm mắt theo chỉ dẫn của chuyên viên trang điểm, "Là tôi đây."

"Cô Ứng?" Biên tập viên nhận ra giọng của cô.

"Cô đến tìm chị Vãn, nói với cô ấy nếu tôi không kịp đến thì cô ấy sẽ lên trước."

"Thanh Vãn sao? Tôi sợ..." Biên tập viên tỏ vẻ khó xử.

"Cô ấy sẽ đồng ý."

Sau cuộc gọi này, những cuộc gọi liên hoàn của biên tập viên cuối cùng cũng dừng lại, chứng tỏ rằng Thanh Vãn đã đồng ý với yêu cầu của cô.

"Ồ, Thanh Vãn lần này tốt bụng quá nhỉ." Tuấn Nghi nói thẳng: "Sau này cô ấy chắc chắn sẽ nhờ cậy chị thôi."

Ân Ẩn mỉm cười: "Lần trước cô ấy giành suất diễn cuối, khiến bên "Moda" khó xử, tôi đã giúp cô ấy, cô ấy nên giúp tôi chứ. Nhân tình qua lại mà."

"Không bằng nói cô ấy xem xét việc chị cùng cô ấy mua trang trại rượu nho ở Pháp đi." Tuấn Nghi nói thẳng.

Cả xe bật cười.

Nửa tiếng sau.

Thanh Vãn, người dự định xuất hiện cuối cùng, bước lên thảm đỏ trước, tạo dáng trước máy ảnh một cách thuần thục, không hề lộ ra sự khó xử của sự kiện "Moda" trước đây.

MC có lẽ đã nghe thấy sự điều chỉnh từ tai nghe, biết cần kéo dài thời gian nên bắt đầu trêu chọc Thanh Vãn.

Mối quan hệ giữa cô ấy và Cửu Mộng đã công khai từ lâu, mọi người đều biết cô ấy sắp kết hôn nên MC đã chơi an toàn bằng cách hỏi về những kỳ vọng của cô đối với đám cưới và cuộc sống sau hôn nhân.

Khi thời gian trên thảm đỏ của Thanh Vãn gần ba phút, cuối thảm đỏ, một chiếc Maybach đen thấp thoáng dừng lại.

Là sự kiện thời trang cuối năm, buổi tiệc "Đêm Sao Kim Cương" rực rỡ sao trời, đội cảnh sát giao thông dựng hàng rào và cột tuyết để tạo vùng kiểm soát giao thông, các vệ sĩ mặc đồ đen đứng hai bên thảm đỏ dài 20 mét để duy trì trật tự.

Sau lưng vệ sĩ là các hàng rào cảnh sát và hàng cọc sắt ngăn đám đông nhưng không thể ngăn cản hàng ngàn ánh mắt cuồng nhiệt và âm thanh chụp ảnh như pháo rơi.

Đây là truyền thống của thảm đỏ "Sao Kim Cương", không có khu

vực chờ thảm đỏ riêng, từ khoảnh khắc ngôi sao bước ra khỏi xe, họ đã phải đối mặt với ánh đèn flash và ống kính nghiêm khắc nhất.

Tiếng la hét của người hâm mộ xé toạc bầu trời.

Ai là ngôi sao lớn, ai có độ phổ biến cao nhất, ai được công chúng biết đến——

Tất cả các chiêu trò lưu lượng đều trở nên mờ nhạt ở đây, không có nơi ẩn náu cho những ai mua fan ảo, những gương mặt mới trên hot search cũng trở nên yếu ớt. Ở đây, chỉ có ánh sao, ánh sao và vẫn là ánh sao mới là cột mốc định hình.

Thanh Vãn và MC đều nín thở nhìn về cuối thảm đỏ.

Chiếc Maybach đen thể hiện sự khiêm nhường và sang trọng nhất quán, lớp sơn bóng của xe phản chiếu ánh sao của hội trường.

Tiếng "cạch" vang lên, vệ sĩ mở cửa sau, máy quay tiến lại gần, đôi chân dài mảnh khảnh trong đôi giày cao gót satin màu champagne bước ra, đứng vững trên mặt đất——

Ứng Ẩn cầm túi xách tay, ấn nhẹ tà váy bước ra khỏi xe. Cổ đeo dây chuyền kim cương hồng, cần cổ như thiên nga, từ tư thế cúi đầu nhã nhặn ngẩng lên cùng với khuôn mặt đẹp như mộng xuất hiện trước ống kính.

Tiếng hét ngay lập tức bùng lên như sóng thần, đèn flash gần như làm sáng cả bầu trời.

Cuối thảm đỏ, Thanh Vãn khó khăn lắm mới kiềm chế không đảo mắt.

Nhưng cô ấy không thể phủ nhận Ứng Ẩn chính là nữ diễn viên có ánh hào quang và khí chất ngôi sao nhất của thời đại này, không ai có thể sánh kịp, duy nhất và độc nhất.

Tiếng hét kéo dài rất lâu, đến mức người đàn ông trong chiếc Maybach Cảng 3 cũng cảm thấy ồn ào.

Màn hình LCD ở ghế sau của chiếc Maybach này chưa bao giờ phát một cảnh vô nghĩa như vậy. Chú Khang xoay tay lái, lắng nghe một chút lời tường thuật của MC, cười nói: "Cô Ứng đã kịp tham gia thảm đỏ rồi à?"

"Ừ."

"Cô ấy rất là..." Chú Khang đột nhiên không biết nói gì.

"Lớn mật."

Chú Khang bật cười: "Còn chưa đủ lớn, nếu đủ, cô ấy nên để xe của cậu đưa cô ấy lên thảm đỏ, tôi nghĩ cảnh đó sẽ rất náo nhiệt."

Thương Thiệu chống tay lên trán cười nhạt: "Còn chưa đến lúc."

Ánh mắt của anh dừng lại trên màn hình, nhìn Ứng Ẩn đi hết thảm đỏ và nhận phỏng vấn.

Thật kỳ lạ, người bước xuống máy bay riêng của anh rõ ràng là một cô gái mộc mạc nhưng giờ đây lại rực rỡ và đẹp đến mức không thể nhìn thẳng.

Truyền thông Hồng Kông thường thích tạo từ mới, Thương Thiệu lúc này lại thấy họ cũng có một từ không tồi: "Dựa vào sắc đẹp để làm càn."

Cô thực sự có mọi vốn liếng để làm theo ý mình,...bao gồm đêm đó trong lều ở Serengeti, nhất định phải nhìn thấy hình xăm của anh dưới ánh lửa.

Đêm trên thảo nguyên có độ đen tuyệt đối. Ánh trăng và gió không

thể xuyên qua mái lều, một lúc chỉ có thể nghe thấy tiếng động vật bò và tiếng cười của linh cẩu bên ngoài.

Trong vô số tiếng động kỳ lạ, những tiếng thở và tiếng hôn môi trong lều trở nên không quá rõ ràng.

Lần đầu tiên Ứng Ẩn ngủ qua đêm trên thảo nguyên hoang dã, sự hoảng sợ và lo lắng như chú nai, sự lo lắng này khiến cơ thể cô trở nên nhạy cảm, không thể chịu đựng bất kỳ động tĩnh nào.

Cô tựa vào lòng Thương Thiệu, dán rất chặt nhưng cũng rất ngoan ngoãn.

Thật ra tình huống không nên mất kiểm soát, vì cô vừa mượn điện thoại của anh để gọi một cuộc điện thoại tin tức thấp kém trở thành một người phụ nữ xấu xa có tâm cơ. Khi trả điện thoại lại, cô không dám đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh.

Đến khi lên giường, cô dán vào lòng anh, hỏi một cách không chắc chắn: "Anh Thương, anh có nghĩ em là một người phụ nữ xấu không?"

"Xấu cũng có lòng tự trọng, tiêu chuẩn của em thấp như vậy là xúc phạm chữ "xấu" rồi."

Ứng Ẩn: "..."

Thương Thiệu cười nhạt: "Hơn nữa là anh dạy em."

Ứng Ẩn ngẩng đầu, đôi mắt sáng trong bóng tối, một lúc sau, cô trèo lên vai anh, từ yết hầu của anh hôn lên, lưu luyến hôn lên trên, hôn qua cổ, hôn lên cằm, cuối cùng dán lên môi anh.

Thương Thiệu khẽ nghiêng mặt, giọng nói điềm tĩnh: "Đừng như vậy, sẽ lây cho em."

"Vậy chiều nay anh làm gì?"

Thương Thiệu bị cô hỏi khó.

Chiều nay anh làm gì? Trên đường đến khách sạn, anh luôn để cô ngồi trong lòng mình, hơi thở hòa quyện, hôn suốt cả đường.

Lúc này lại giả vờ làm chính nhân quân tử.

Giả vờ cũng không giống, ánh mắt đã tối lại, ngón tay đặt lên môi dưới của cô rồi xoa nhẹ, cuối cùng nắm lấy cằm cô, ngừng lại nửa giây rồi hôn mạnh xuống.

Một khi hôn anh, Ứng Ẩn cảm thấy xương và cơ thể của mình mềm nhũn ra, thở hổn hển, nghe thấy Thương Thiệu nói: "Đừng cử động."

Bầu không khí đậm đặc và nguy hiểm, Ứng Ẩn hơi co một chân lên, hỏi một câu cực kỳ không biết chết là gì: "Anh Thương... anh... có biết làm không?"

Thương Thiệu im lặng một chút, giọng khàn khàn hỏi lại: "Em nghĩ sao?"

"Anh không phải là... chức năng... đó sao..." Ứng Ẩn cảm thấy mình hơi thiếu dây thần kinh, sao lại làm mất hứng như vậy?

Đàn ông đều có lòng tự trọng, huống hồ là người như Thương Thiệu? Trên giường hỏi chuyện này có lẽ sẽ bị anh đá xuống giường.

Thương Thiệu cười nhạt, một chút hứng thú xuất hiện trong mắt: "Vậy sao?"

"Vậy mỗi lần anh với em...anh có thấy rất khó chịu không?" Ứng Ẩn hỏi một cách rất chu đáo: "Có thấy rất đau khổ không?"

Thương Thiệu thấy, thực sự là rất đau khổ.

"En muốn chạm vào nó một chút." Ứng Ẩn bất ngờ nói.

"...Em đang nghĩ gì thế?" Biểu cảm của Thương Thiệu ngỡ ngàng, như thể anh vừa nghe nhầm.

Ứng Ẩn dũng cảm nhưng giọng nói lại yếu ớt: "Em muốn thử xem liệu em có thể giúp anh không?"

Thương Thiệu kiềm chế cơn nóng trong lòng, nhắm mắt lại, cảm thấy tim mình thắt chặt. Anh thật sự có khả năng tự kiềm chế, có thể vững vàng như tuyến phòng thủ Maginot nhưng cũng có thể dễ dàng sụp đổ như tuyến phòng thủ Maginot.

"Ngủ đi." Anh lạnh lùng đẩy mặt Ứng Ẩn xuống, "Chưa đến lúc em phải lo lắng."

Ứng Ẩn khó thở, rồi chợt nảy ra ý tưởng: "Vậy em... em muốn xem hình xăm của anh."

"Không tiện."

"Có gì không tiện chứ?" Ứng Ẩn cố tình hỏi rất ngây thơ: "Có phải vì hình xăm rất trẻ con, không thể để người khác nhìn thấy? Anh có phải xăm hình SpongeBob không?"

"Không phải."

"Anh xăm tên của chính mình à?"

"Không đến mức phi chính thống vậy."

"Xăm số "3" à?"

"Không đẹp."

"Anh còn quan tâm đẹp hay không, vậy mà lại không cho người ta xem?" Ứng Ẩn nhanh chóng nắm bắt sơ hở của anh.

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn từ trong chăn bò ra, lục lọi trong hộp đựng đồ trên bàn trà: "Rõ ràng em vừa nhìn thấy mà..."

"Tìm gì vậy?"

"Tìm thấy rồi!" Cô vui vẻ nói.

Ngay sau đó, "bật" một tiếng, một ngọn lửa bùng lên từ ngón tay cô.

"Có đèn." Thương Thiệu lạnh lùng.

"Không cần đâu, đèn quá sáng, sẽ thấy những thứ anh không muốn em thấy." Ứng Ẩn thả lỏng bật lửa, lều ngay lập tức rơi vào bóng tối đậm đặc.

Thương Thiệu chỉ cảm thấy một mùi hương nhẹ nhàng tiến lại gần, Ứng Ẩn bò vào lòng anh, cột sống mảnh mai của cô giãn ra như một con mèo.

Cô quỳ gối, một tay chống lên giường hơi, tay kia giữ chặt bật lửa: "Thế này là vừa."

Vừa cái quỷ gì.

Thương Thiệu cố gắng giữ bình tĩnh, lạnh lùng dập tắt sự hứng thú kỳ lạ của cô: "Đừng chơi với lửa, rất nguy hiểm."

"Hả?" Ứng Ẩn nghiêng mặt: "Câu nói của tổng tài bá đạo à?"

"Không phải ý đó." Thương Thiệu giật mình, nhẫn nại hỏi: "Em nghĩ chơi với lửa ở chỗ đó có an toàn không?"

Ứng Ẩn hơi lúng túng: "Em đảm bảo sẽ không làm anh bị thương."

Giọng cô thật sự rất tội nghiệp và cẩn trọng, khiến Thương Thiệu mềm lòng, thở dài: "Chỉ nhìn một cái thôi, đừng động đậy."

"Ừ."

"Lại đây."

Ứng Ẩn quỳ lên giường tiến gần hơn đến phía anh. Thương Thiệu lấy bật lửa ra từ tay cô, bật sáng: "Để anh tự làm."

Trong ánh sáng nhỏ bé, Ứng Ẩn cắn chặt môi, gật đầu thật mạnh và ngoan ngoãn.

Đường viền quần lót đen được ngón tay cái của anh nhẹ nhàng kéo xuống, lộ ra một hàng chữ cái nhỏ trên vùng bẹn.

Quá tối, không nhìn rõ.

Quá nhỏ, không đọc được.

Quá khó phân biệt, cô cần đến rất gần.

Trong lều yên tĩnh lạ thường, chỉ còn lại tiếng lửa lách tách, ngoài lều, tiếng bước chân nặng nề và hơi thở của hai con sư tử.

Yết hầu của Thương Thiệu chuyển động.

"Em không nhìn rõ." Ứng Ẩn nói nhỏ, hơi thở nóng hổi phả lên phần da nhạy cảm của anh.

"Có thể để đến sáng mai xem." Anh vẫn giữ bình tĩnh, bình tĩnh đến

mức không giống người thường.

"Anh Thương."

Ứng Ẩn gọi tên anh, những ngón tay mỏng manh trong suốt của cô, cùng với ngón cái của anh, kéo đường viền quần xuống sâu hơn.

Cả hai đều cố tình phớt lờ.

Một cách nghiêm túc mà phớt lờ.

Phớt lờ cái bóng nổi bật và cứng cáp bên dưới hàng chữ nhỏ đó.

Chương 42: Càng ngày càng không có quy củ

Thương Thiệu luôn cho rằng mình là người rất giỏi tự kiềm chế.

Bạn gái cũ của anh, Du Hạ Hạ, là người Hoa sinh ra và lớn lên ở Anh, tin tưởng và kiên định tôn thờ đạo Công giáo hơn nhiều người châu Âu. Cô ấy kiên quyết từ chối quan hệ tình dục trước hôn nhân, không chỉ là bước cuối cùng mà còn bao gồm tất cả các hành động cận tình dục khác. Trong suốt hai năm quen nhau, Thương Thiệu luôn tôn trọng cô ấy, không để mình vượt qua giới hạn.

Báo lá cải ở Hồng Kông từng viết cô ấy "kết hôn vẫn còn trinh", dù ý nghĩa có phần bỉ ổi nhưng đó là sự thật.

Thật lòng mà nói, thân hình của Du Hạ Hạ không bằng Ứng Ẩn nhưng cũng không tệ, chỉ là quá gầy. Kiểu thân hình mảnh mai này cũng có sự quyến rũ riêng, không phải là không thể khiến đàn ông say mê. Hơn nữa, Thương Thiệu chắc chắn anh không phải là loại người nông cạn, dễ bị lôi cuốn bởi thân hình của phụ nữ mà mất kiểm soát.

Thực ra, có vài lần Du Hạ Hạ cũng không kiềm chế được, ám chỉ anh có thể phá vỡ những giới hạn được tôn trọng và vượt qua một số hành động cận tình dục không gây hại.

Nhưng Thương Thiệu luôn kiên quyết từ chối.

Dù thế nào đi nữa, anh không có lý do gì để chỉ vì ánh mắt và hơi thở ấm áp của cô phả nhẹ lên người anh mà bị kích thích.

Sự kích thích này đến đột ngột, không có cách nào kiểm soát.

Ngọn lửa của bật lửa cháy thẳng, phát ra tiếng xì xì đặc trưng của xăng.

Ngọn lửa nhỏ này chỉ có thể chiếu sáng một phạm vi giới hạn, ánh sáng cam bao phủ bên eo bụng của Thương Thiệu, làm nổi bật khuôn mặt nghiêng của Ứng Ẩn cùng đôi mày thư giãn, đôi mắt khép hờ, chiếc mũi ngọc và đôi môi như cánh hoa, tất cả đều nhuốm vẻ mong manh và ngoan ngoãn.

Trong lều, bóng tối lạnh lẽo từ thảo nguyên Serengeti thấm vào nhưng Ứng Ẩn rõ ràng cảm thấy hơi nóng bốc lên từng đợt bên cạnh khuôn mặt cô.

Hơi thở đầy hormone xâm chiếm phổi cô.

"Xăm gì vậy?" Ứng Ẩn nuốt nước bọt, giả vờ hỏi, như không cảm nhận được sự nguy hiểm bên cạnh khuôn mặt.

Tiếng nuốt nước bọt rất nhỏ nhưng đủ để kích thích thần kinh của Thương Thiệu.

Vải quần bị căng đến cực hạn, làm anh đau.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng kiểm soát hơi thở không đều: "Là tiếng Hy Lạp cổ, ngày mai anh sẽ viết cho em xem."

"Có đau không?" Ứng Ẩn ngước lên, ánh lửa nhảy múa phản chiếu trong mắt cô.

Thương Thiệu hạ mắt xuống, đôi mắt nửa nhắm đen tối như hố sâu: "Cũng được."

Ngón tay của Ứng Ẩn nhẹ nhàng nâng dây lưng đen bóng, rồi kéo

xuống.

Thật đáng kinh ngạc.

Cô nín thở, đồng tử giãn ra không tự chủ được mà cảm thấy bất lực.

Ngón tay cái của Thương Thiệu rời khỏi bật lửa, ánh sáng nhảy lên rồi tắt, trở lại bóng tối dày đặc.

Trong khoảnh khắc đó, không ai nhìn thấy ai.

"Anh Thương, em là người đầu tiên thấy hình xăm của anh phải không?" Ứng Ẩn vẫn nằm im không đứng dậy.

"Em là người đầu tiên." Thương Thiệu thở sâu không thành tiếng, cố gắng giữ giọng bình thường.

"Còn điều gì khác mà em là người đầu tiên không?" Ứng Ẩn ngây thơ hỏi, tay nhẹ nhàng chạm vào.

Tay cô mềm mại như không xương, lòng bàn tay mượt mà như lụa. Nhưng can đảm chỉ đến đây, cô không dám làm gì thêm.

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi cô, giọng căng thẳng: "Đừng làm vậy."

Ứng Ẩn vẫn tiếp tục hỏi: "Vậy cái này thì sao? Em cũng là người đầu tiên chứ?"

Yết hầu của Thương Thiệu chuyển động mạnh.

Một lát sau, trong bóng tối, Ứng Ẩn cúi xuống, môi cô nhẹ nhàng chạm vào hình xăm của anh.

"Vậy thì sao, anh Thương?"

Không đợi được câu trả lời cô đã bị Thương Thiệu kéo lên, đầu gối

cô lảo đảo một bước, cả người ngã vào lòng anh.

Thương Thiệu giữ chặt cô khiến cổ tay cô đau đớn.

"Em cũng làm vậy với người khác?" Thương Thiệu giữ chặt sau đầu cô, giọng khàn khàn hỏi.

Thực ra trong bóng tối, không ai thấy rõ biểu cảm của đối phương, chỉ có hơi thở nóng bỏng quấn lấy nhau.

Điều này làm giảm bớt sự ngưỡng mộ, sợ hãi và tôn trọng của Ứng Ẩn đối với anh.

"Sao cơ?" Cô cố tình hỏi lại, tay còn lại lật tấm vải mỏng bằng cotton.

Quá chìm đắm...

Trong ba mươi sáu năm cuộc đời, Thương Thiệu chưa bao giờ bị ai đối xử như vậy, đến mức sự kích thích lạ lẫm này chạy dọc theo xương sống anh như dòng điện cướp đi nhịp tim.

Trong khoảnh khắc đó, anh ngừng thở, ngừng suy nghĩ, chỉ phát ra một tiếng rên nóng bỏng từ mũi.

Ứng Ẩn không biết một người đàn ông như anh không bao giờ cho phép mình mất đi quyền chủ động.

Anh luồn năm ngón tay vào mái tóc đen của cô, ép cô ngửa cổ. Cần cổ mảnh mai của Ứng Ẩn đón nhận nụ hôn mãnh liệt của anh rồi cả người cô bị đè xuống.

Tiếng lò xo giường kêu cót két khiến người ta không thể chịu nổi.

Thương Thiệu vừa hôn cô vừa đưa tay xuống, đẩy tay cô ra và thay bằng tay mình.

Ứng Ẩn kêu lên một tiếng, giây tiếp theo, mu bàn tay cô cảm thấy một vệt ướt mềm.

"Đừng động đậy." Giọng anh khàn khàn trong hơi thở gấp gáp, là một mệnh lệnh: "Để anh tự làm."

Cô mở to mắt, sức lực trong cơ thể tan biến, mềm yếu nằm trong lòng Thương Thiệu để anh hôn và trêu chọc đầy chiếm hữu.

Vệt ướt mềm đó luôn dính trên mu bàn tay cô, càng ngày càng rõ, cọ sát và trượt đi.

Anh dường như cố ý, cố ý để cô nhiễm phải mùi không trong sạch, hoặc cảnh cáo cô, vạch trần hành động giả vờ của cô.

Toàn thân Ứng Ẩn tê dại, chiếc áo sơ mi rộng rãi lộn xộn không che được gì.

Bên ngoài lều, một con sư tử dừng chân lắng nghe tiếng động phát ra từ một nơi nào đó.

Bên trong lều, người phụ nữ lật ngửa bàn tay, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi mịn màng vô tình cọ xát rồi nhẹ nhàng bao quanh.

Thương Thiệu bất ngờ thở hổn hển, cánh tay căng cứng, cảm giác đau nhức dâng trào đến đỉnh điểm khiến mạch đập mạnh mẽ.

Ứng Ẩn không đếm thời gian, đầu óc mơ hồ, không biết đã bao lâu. Khi kết thúc, cô cũng không biết là nhanh hay chậm.

Cô chỉ biết không khí đậm đặc cùng một bàn tay ướt đẫm. Một lát sau, Thương Thiệu bật sáng một chiếc đèn, nâng cổ tay cô lên rồi dùng giấy lau từng ngón tay của cô.

Động tác của anh không vội vàng, có sự thanh nhã trong im lặng.

Khi lau sạch, anh vo tròn mảnh giấy trong lòng bàn tay rồi ngước lên nhìn Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn mặt đỏ ửng, cô bị anh nhìn một cái, đột nhiên cảm thấy căng thẳng nhưng đôi mắt ướt át lại tràn đầy uất ức và bướng bỉnh.

"Sao vậy?" Thương Thiệu nhất thời không hiểu được cảm xúc phức tạp của cô.

"Anh quá đáng."

"Không phải em muốn sao?"

"Em..." Ứng Ẩn lúng túng: "Em muốn cái này để làm gì?"

"Làm sao anh biết được." Thương Thiệu cười khẽ, lơ đễnh ném mảnh giấy vào thùng rác: "Em không thích thì lần sau không làm nữa."

"Em..." Ứng Ẩn lại lúng túng.

Cô muốn mở miệng nhưng bị Thương Thiệu đưa tay bịt lại.

Lòng bàn tay anh vẫn mang mùi hormone, cùng với hương thơm thanh khiết của anh, tạo cho người ta cảm giác vừa lạnh vừa nóng, vừa đậm vừa nhạt.

"Đừng nói."

Anh bịt miệng cô, ánh mắt vẫn rất tối: "Thích hay không thích đều đừng nói."

Nói không thích thật sự không lọt tai.

Nhưng nếu nói thích, sau này anh làm sao tự kiềm chế được?

Ứng Ẩn nằm lại trong vòng tay anh, anh ngồi từ phía sau ôm lấy: "Hình xăm rốt cuộc là gì?"

"The unexamined life is not worth living - "Cuộc sống không được kiểm chứng không đáng sống", nhưng anh xăm bằng tiếng Hy Lạp cổ nên em không hiểu."

"Cuộc sống không được kiểm chứng không đáng sống... Câu nói của ai vậy?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu cười: "Đây là nội dung trong "Biện Hộ" của Plato, viết về lời biện hộ của Socrates trước khi bị tòa án Athens xử tử. Em có biết không?"

Ứng Ẩn gật đầu: "Hồi trung học có học qua, Socrates bị tòa án xử tử vì tội báng bổ thần linh và xúi giục thanh niên."

"Chính xác. Khi quyết định xăm hình, thợ xăm hỏi anh muốn xăm gì, anh nói câu này bằng tiếng Anh, rồi viết tay bằng tiếng Hy Lạp cổ cho anh ta xem, anh ta thấy chữ Hy Lạp cổ có hình dáng đẹp hơn."

"Có đau không?" Ứng Ẩn lại hỏi lần nữa.

"Có, đây có lẽ là chỗ đau nhất trên cơ thể." Thương Thiệu mỉm cười.

Ứng Ẩn dường như có thể tưởng tượng, khi xưa anh học triết học tại Cambridge, vào một buổi chiều ý chí hăng say chạy qua cầu Cambridge và làm thế, quyết tâm đi con đường sống có thể kiểm chứng.

Đó là câu chuyện khi anh hơn hai mươi tuổi, thời gian đã giữ lại anh tại bóng nước lấp lánh của dòng sông Cambridge, người đứng trước mặt cô bây giờ là một người đàn ông trưởng thành, giữ vị trí cao, cảm xúc không lộ rõ.

"Anh Thượng, bây giờ anh sống một cuộc đời có thể kiểm chứng

không?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu cúi xuống nhìn cô.

"Ít nhất đến lúc này anh chưa từng hối hận."

*

"Không biết tối nay tiệc của cô Ứng sẽ kéo dài đến khi nào?" Chú Khang hỏi, cắt ngang dòng hồi tưởng ngắn ngủi của Thương Thiệu.

Hồi tưởng này thật sự không nghiêm túc, mặc dù có kết thúc kiểu Plato nhưng quá trình giữa chừng rối loạn đến nỗi anh cảm thấy nghẹn lại.

Anh cởi một nút áo: "Chín giờ tối đến đón cô ấy, bây giờ đến công ty."

Chú Khang tinh tường, biết anh đến công ty là tiện thể vì tòa nhà công ty gần hội trường.

Chú khuyên: "Cậu vừa đi họp ở Đức, vừa đi Tanzania, cảm vẫn chưa khỏi, hay là về nhà nghỉ ngơi trước, đến giờ tôi sẽ cho người đến đón."

"Không sao."

Thương Thiệu kết thúc lời khuyên của chú Khang, trong lúc nhắm mắt dưỡng thần anh nghe thấy người dẫn chương trình tiễn Ứng Ẩn bước xuống thảm đỏ.

Mặc dù tập đoàn Thương Vũ từ trên xuống dưới đều là nhân tài, hệ thống làm việc từ xa cũng rất tiện lợi nhưng anh rời đi nửa tháng vẫn tích lũy nhiều quyết định quan trọng chờ anh phê duyệt.

Văn phòng chủ tịch của tòa nhà Tần Đức sáng rực, không khác gì

"Đêm sao sáng", chỉ là một bên vô cùng yên tĩnh, trong làn khói trầm hương lơ lửng, chỉ có bóng dáng người đàn ông đang trầm ngâm; một bên là tiếng cười nói của khách quý, trong ly champagne phản chiếu sự xa hoa.

Ứng Ẩn nhận được một giải thưởng, tên giải thưởng nhạt nhẽo đến nỗi cô không nhớ, cô lên sân khấu cầm cúp pha lê rồi phát biểu một lời cảm ơn đầy đủ.

Bộ trang phục cao cấp hôm nay của cô thật sự rất ấn tượng, kiểu dáng quây ngực, eo cao, váy màu hồng xếp tầng, được tấm lót váy làm cho đầy đặn và bồng bềnh. Cô tỏa sáng trên sân khấu, dưới sân khấu mọi người nhìn cô, ánh mắt lưu chuyển rất náo nhiệt.

Tống Thời Chương gần như nhìn cô say đắm, Nguyễn Dật cũng nhìn cô, rồi lại nhìn Tống Thời Chương, Mạch An Nghiêm đứng bên sân khấu, chuẩn bị chặn cô lại khi cô xuống sân khấu.

Ứng Ẩn xuống sân khấu, đi vài bước, quả nhiên gặp Mạch An Nghiêm. Cô đưa cúp cho anh ấy: "Tặng anh, để ở văn phòng anh."

"Đừng coi thường tôi, tôi không phải là người tổ chức triển lãm."

Ứng Ẩn cười nhẹ: "Tôi tan ca rồi."

"Tan ca gì?" Mạch An Nghiêm nhìn đồng hồ.

Mới hơn tám giờ rưỡi một chút.

"Tan ca là tan ca, có gì mà không được? Hơn nữa, anh không lo cho Nguyễn Dật sao? Không phải cô ấy được giải nữ diễn viên tiềm năng của năm sao?" Ứng Ẩn nhỏ nhẹ nói dọc theo góc hội trường.

Mạch An Nghiêm bị cô chọc ghẹo không biết làm sao: "Tôi thật sự sai rồi, nhưng bây giờ cô rời đi thì ai đứng ở vị trí trung tâm? Khi chụp ảnh chung mọi người sẽ phát hiện cô không có mặt."

"Có gì đâu, tôi cũng đâu phải lúc nào cũng có mặt." Ứng Ẩn mỉm cười: "Các bông hoa đua sắc, không nhất thiết phải có tôi."

"Tiểu Ẩn." Mạch An Nghiêm gọi tên thân mật của cô.

Họ rất hiểu nhau, anh ta không thể không nghe ra ý nghĩa ẩn sau lời cô.

"Không có công ty quản lý nào có thể cho cô địa vị, tài nguyên tương đương ở Chân Dã. Cô là ngôi sao số một của Chân Dã mười hai năm, nhưng nếu đến chỗ khác, cô chỉ có thể ở vị trí thứ hai. Những bộ phim cô muốn đóng, tôi sẽ tranh thủ cho cô nhưng đổi lại người đại diện khác, anh ta cũng có người cần bồi dưỡng của mình."

"Anh đang nói gì vậy?" Ứng Ẩn lười biếng hỏi, "Cái gì thế này thế kia?"

Mạch An Nghiêm biết cô lại bắt đầu ngọt ngào và lười nhác, nhưng anh ta không lay chuyển, tiếp tục nói:

"Chân Dã có đầu tư sản xuất của riêng mình, tài nguyên do chúng tôi đầu tư kiểm soát, có thể đảm bảo cô xuất hiện trên màn ảnh rộng hàng năm, các công ty quản lý khác có lẽ có tài nguyên thương mại tốt nhưng không thể tự mình lập kế hoạch, cuối cùng cô vẫn phải đóng phim của người khác, làm sao thoải mái như ở nhà mình?"

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu: "Anh nói rất đúng, tôi đều biết."

"Sự cố trong ngày sinh nhật của cô là lỗi của tôi. Sếp Thái cũng hiếm khi can thiệp nhưng ông ấy mời cô ăn cơm, coi như bù đắp cho cô. Cô có điều kiện gì muốn thương lượng có thể nói với ông ấy."

"Tôi không có, công ty và sếp Thái đối xử với tôi rất tốt, tôi cảm kích

trong lòng."

Đường đi của hội trường quanh co, Ứng Ẩn khó khăn lắm mới tìm được lối vào thang máy VIP.

Mạch An Nghiêm im lặng một lúc, cùng cô chờ thang máy: "Thay quần áo, chúng ta đi ăn đêm."

"Không được." Ứng Ẩn nhìn tầng thang máy, quay đầu mỉm cười với anh: "Tôi phải đi nhận quà sinh nhật."

Thang máy đến, Ứng Ẩn bước vào, cánh tay sáng bóng chậm rãi giơ lên ngăn lại: "Dừng lại đi, An Nghiêm, anh lo lắng gì chứ? Hơn một tỷ, tôi đâu nỡ?"

Mạch An Nghiêm nhìn cô: "Tôi sợ cô nỡ."

Cửa thang máy từ từ khép lại, khuôn mặt xinh đẹp của Ứng Ẩn dần bị che khuất sau cánh cửa lạnh lùng.

Cuối cùng cô nở một nụ cười nhẹ nhõm: "Đừng sợ, Tiểu Mạch."

Đó là cách gọi khi họ gặp nhau lúc còn trẻ, anh ta gọi cô là Tiểu Ẩn, cô gọi anh ta là Tiểu Mạch.

"Tôi hứa sẽ không dễ dàng rời khỏi tầm mắt của anh."

Nụ cười của cô thư thái khiến người ta cảm thấy như tắm trong gió xuân nhưng đôi mắt rõ ràng kiên định, từng lời từng chữ nói ra đều chắc nịch.

Mạch An Nghiêm ngây người trong chốc lát, để cô đi.

Trên màn hình hiển thị, thang máy không lên tầng nghỉ mà xuống tầng hầm thứ ba.

Chiếc xe sang trọng Cảng 3 đã chờ sẵn, yên lặng như một con thú thanh lịch.

Ứng Ẩn nâng váy, không chút tiếc nuối kéo lê qua sàn đỗ xe.

Cô không vào ghế bên kia mà mở cửa bên Thương Thiệu rồi quỳ một chân leo vào.

Đuôi váy như hoa hồng nở rộ rồi bị bàn tay thanh tú của người đàn ông nắm lấy sau đó bị kéo vào.

Ứng Ẩn quỳ ngồi trên đùi Thương Thiệu, lần thứ hai cô cũng không biết sợ.

"Cần nhắc nhở với em chỗ ngồi của em ở bên kia không?" Thương Thiệu không còn cách nào với cô, nhấn nút đóng cửa tự động của Maybach, một tay ôm eo cô.

"Chỗ này tốt." Ứng Ẩn tiến sát lại, chạm nhẹ lên môi anh.

Đôi tai nhỏ xinh nhuốm màu hồng.

Chú Khang lái xe bình ổn, nhìn thẳng phía trước không biểu cảm. Nhưng trời đất ơi, từng việc từng cảnh này, chú thật sự có chút không chịu nổi.

Thương Thiệu không nâng tấm chắn, bình tĩnh nhìn cô vài giây, cho đến khi Ứng Ẩn chịu thua, anh mới đưa tay xoa nốt ruồi nhỏ trên tai cô.

Giọng anh trầm thấp bên tai cô: "Ứng Ẩn, càng ngày em càng không có quy củ."

Chương 43: Thứ cô ấy muốn tích trữ còn quý hơn cả dầu mỏ

Maybach có không gian rộng rãi cho người lớn nằm thẳng khiến chiếc váy dài của Ứng Ẩn không bị gấp lại một cách khó chịu.

Nội thất màu champagne tương phản hài hòa với váy hồng của cô, lưng trần như một lớp lụa ánh ngọc trai áp sát vào tay của Thương Thiệu.

Thương Thiệu không thể tưởng tượng nổi, sao lại có một cơ thể phụ nữ như vậy, những nơi có thịt rất đầy đặn, còn những chỗ gầy, như lưng, khi cong lên gần như có thể thấy từng đốt xương sống.

"Nâng tấm chắn lên đi." Ứng Ẩn thì thầm bên tai anh, tay cô tỏa ra mùi hương dịu nhẹ.

"Để——"

Ứng Ẩn dùng tay che miệng anh lại, vẻ mặt linh động: "Suỵt."

Thương Thiệu dừng lại một chút, đặt môi vào tai cô, hơi thở nóng bỏng lướt qua vành tai cô, giọng trầm thấp hỏi: "Tại sao?"

Ứng Ẩn quàng tay quanh cổ anh: "Em thấy ngại."

Thương Thiệu cười nhẹ rồi nói với Lâm Tồn Khang: "Chú Lâm, nâng tấm chắn lên đi, cô Ứng cảm thấy ngại."

Ứng Ẩn: "!"

Ai vậy!

Chú Lâm ho nhẹ, mỉm cười gật đầu: "Vâng, cậu chủ, cô Ứng."

Tấm chắn từ từ được nâng lên, mặt Ứng Ẩn cũng đỏ ửng: "Anh cố tình..." Vẻ mặt cô lại có chút mệt mỏi.

"Chú Lâm là người của chúng ta."

"Người của anh, không phải người của em." Ứng Ẩn lơ đãng nói.

Thương Thiệu dừng lại một chút, vẻ mặt trở nên lạnh lùng hơn, quay lại vẻ uể oải vỗ vào eo cô nói: "Đừng làm mất vui."

Ứng Ẩn im lặng cười.

Cô rất giỏi vào vai.

Tất cả các đạo diễn và bạn diễn đều nói Ứng Ẩn vào vai nhanh nhất, ai cũng bị cô lôi cuốn, mê hoặc, bị cô dẫn dắt vào cảm giác giả dối đến mức thật không thể phân biệt.

Cô vừa rồi thật sự không nên nói câu phá hỏng không khí như vậy, giống như trên sân khấu kịch, đột ngột phá vỡ bức tường thứ tư.

Nhưng tại sao? Tại sao cô lại cố tình nói những lời làm mất vui vào lúc vui vẻ như vậy? Những bong bóng đó quá tuyệt vời, quá đẹp, quá huyền ảo, khiến người ta say mê. Nếu cô không làm mất không khí thì nên làm thế nào? Nhảy vào những bóng bóng mơ mộng đó sao?

"Tối nay có nhận giải không?"

Thấy cô lâu không trả lời, Thương Thiệu vỗ về vai cô, chủ động hỏi.

"Giải gì đó?" Ứng Ẩn quên mất, "Không quan trọng."

"Có phải nên ăn mừng không?"

"Ừ?" Ứng Ẩn định từ chối nhưng nghĩ đã làm mất không khí một lần, không thể có lần thứ hai liền gật đầu: "Cũng được, có chuyện vui thì nên ăn mừng sớm, để vận may tích lũy lâu dài. Đây là nguyên tắc thu hút mà mẹ em dạy."

Thương Thiệu nghe cô nói một cách ngây thơ không khỏi cười.

Ứng Ẩn nói đến đây nhớ ra điều gì, ngồi thẳng người nhìn anh với vẻ nghiêm túc, rồi hôn anh một cách trân trọng.

Thương Thiệu bất ngờ vì nụ hôn của cô nhưng sau một chút ngạc nhiên lại ôm chặt cô hơn.

Maybach rẽ qua đường phố, trên quảng trường của trung tâm thương mại, cây thông Noel khổng lồ đã hoàn thành nghi lễ thắp sáng những ngôi sao lấp lánh dưới bầu trời đêm.

Sau một hồi hôn, Thương Thiệu vuốt ve cổ cô, thì thầm: "Anh đã chuẩn bị champagnecho em."

Trên bảng điều khiển trung tâm của ghế sau có một đống nút và công tắc, Thương Thiệu điều chỉnh một cái, nắp có độ ma sát từ từ mở lên, Ứng Ẩn mới nhận ra đây là một ngăn nhỏ để làm lạnh, bên trong nghiêng một chai champange.

"Ồ." Cô khen ngợi một cách nhẹ nhàng.

Ngay sau đó có tiếng cạch cạch, giá để ly ẩn giấu trượt ra, trên đó treo một đôi ly chân cao không bụi bặm.

Ứng Ẩn theo động tác của anh liền thấy anh nhẹ nhàng cầm ly bằng hai ngón tay, lắc cổ tay để lấy ra.

Âm thanh của những ly thủy tinh va chạm vào nhau phát ra tiếng chuông gió.

Ứng Ẩn không hiểu sao có người có thể làm hành động lấy ly trở nên đẹp mắt và tinh tế như vậy.

"Nhận lấy."

Ứng Ẩn ngoan ngoãn nhận lấy, mỗi tay một ly.

"Phụt" một tiếng, Thương Thiệu mở nút bần, hương ngọt ngào của champagnelan tỏa trong không khí.

"Không phải anh nói đây là rượu của bé gái sao?" Ứng Ẩn nhắc lại chuyện cũ.

Không biết nói tiếng Quảng Đông nên cô chỉ phát âm từ "bé gái".

"Vậy em là gì?" Thương Thiệu nhìn cô cười, ánh mắt sâu thẳm.

Ứng Ẩn hơi cúi mặt, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

"Có như vậy trước mặt người khác không?"

Ứng Ẩn lắc đầu, giọng nói càng nhẹ: "Chỉ trước mặt anh Thương."

Khi nói ra có vẻ như đang làm điệu.

Nhưng lại là lời nói thật lòng.

Thương Thiệu không quan tâm đến sự thật hay không, ánh mắt nặng nề dừng lại trên khuôn mặt cô, một hồi lâu anh chạm ly thủy tinh của mình với cô.

Bọt khí nổi lên, rượu lắc lư.

"Cheers."

Hương rượu đồng hành suốt chặng đường về.

Khi rẽ vào ngã tư, Ứng Ẩn không ngồi vững, lảo đảo trên đùi Thương Thiệu, rượu văng ra.

"Váy haute couture!" Cô kêu lên.

Giải pháp của Thương Thiệu rất đơn giản: "Mua."

Cô bạn An Ni gọi điện, hoảng hốt hỏi cô sao không tháo dây chuyền, bông tai, vòng tay, nhẫn ra: "Ba mươi triệu!"

Trước khi Thương Thiệu nói từ "mua" lần nữa, Ứng Ẩn kiên quyết trả lời: "Tối nay nhất định sẽ gửi lại cho studio của cô!"

"Thích thì..."

"Không thích!"

Thương Thiệu nghe cô trả lời như vậy, ánh mắt chợt trở nên sâu thẳm và mờ mịt nhưng không nói thêm gì. Chiếc Maybach tiếp tục lướt đi trong đêm tối, chở theo những bọt khí và hương champange.

Ứng Ẩn khẽ cười, trong không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào và ánh sáng lấp lánh từ cây thông Noel. Cô ngả đầu dựa vào lưng ghế, cảm nhận sự ấm áp và sự hiện diện vững chãi của Thương Thiệu bên cạnh.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Ứng Ẩn hỏi, phá vỡ sự yên lặng.

"Đến một nơi đặc biệt." Thương Thiệu đáp, không rời mắt khỏi con đường phía trước.

"Đặc biệt như thế nào?" Ứng Ẩn không thể không tò mò.

"Em sẽ biết ngay thôi." Thương Thiệu mỉm cười bí ẩn.

Chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ, không lâu sau, dừng lại trước một biệt thự sang trọng được trang trí bằng ánh sáng ấm áp và cây cối xanh tươi.

Khi cánh cửa mở ra, Thương Thiệu và Ứng Ẩn bước ra ngoài, một cảnh tượng đẹp mắt hiện ra trước mắt họ: một bữa tiệc riêng tư được tổ chức ngoài trời, dưới ánh sáng của hàng nghìn đèn lấp lánh. Các món ăn tinh tế và rượu ngon được bày trí hoàn hảo, một ban nhạc nhẹ nhàng chơi những bản nhạc du dương.

Ứng Ẩn ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh chứa đầy sự cảm động và ngạc nhiên. Cô quay sang Thương Thiệu, ánh mắt đầy cảm xúc: "Anh đã chuẩn bị tất cả những điều này cho em sao?"

"Chỉ là một cách nhỏ để ăn mừng và tạo thêm chút bất ngờ." Thương Thiệu nói, tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Họ bước vào khu vực tiệc tùng, nơi mọi người đã chờ đợi họ, tiếng nhạc vui vẻ hòa quyện với sự hạnh phúc và niềm vui của bữa tiệc. Các nhân viên và bạn bè đều tỏ ra vui mừng và chúc mừng Ứng Ẩn khiến cho không khí thêm phần ấm áp và thân thiện.

Thương Thiệu mời cô ngồi vào một bàn trang trí lãng mạn, nơi có những món ăn ngon và champagneđã được chuẩn bị sẵn. Họ cùng nhau thưởng thức bữa ăn, trò chuyện và cười đùa, trong khi không khí xung quanh tràn ngập sự ấm cúng và yêu thương.

Khi đêm xuống, Ứng Ẩn cảm thấy rất hạnh phúc và hài lòng, cô cùng với Thương Thiệu ngắm nhìn bầu trời đầy sao và tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời bên nhau.

Khi đêm đã khuya, bữa tiệc dần lắng xuống. Ứng Ẩn và Thương

Thiệu ngồi bên nhau, trò chuyện nhẹ nhàng trong ánh sáng dịu dàng từ những chiếc đèn lồng.

"Thực sự cảm ơn anh," Ứng Ẩn nói, ánh mắt sáng rực với sự cảm kích. "Đây là một bất ngờ thật tuyệt vời."

Thương Thiệu mỉm cười, đôi mắt anh lấp lánh ánh sáng của những ngọn đèn phản chiếu. "Anh chỉ muốn làm cho em cảm thấy đặc biệt. Đêm nay là của em."

Một nụ cười hạnh phúc nở trên khuôn mặt Ứng Ẩn. Cô nâng ly champagnelên chạm ly với Thương Thiệu. "Cheers!"

"Cheers!" Thương Thiệu đáp lại, ánh mắt ấm áp.

Họ uống cạn ly sâm panh, Ứng Ẩn cảm nhận được sự ngọt ngào của rượu và sự ấm áp từ sự hiện diện của Thương Thiệu. Cô cảm thấy như mọi lo lắng và căng thẳng đã tan biến, chỉ còn lại niềm vui và sự yêu thương.

"Anh có dự định gì cho năm mới không?" Ứng Ẩn hỏi, nhấp một ngụm champagnerồi đổi tư thế ngồi thoải mái hơn.

"Chưa nghĩ kỹ." Thương Thiệu đáp, "Nhưng anh hy vọng năm mới sẽ mang lại nhiều điều tốt đẹp cho cả hai chúng ta."

Ứng Ẩn nhìn vào mắt Thương Thiệu, cô thấy sự chân thành và yêu thương trong ánh mắt của anh. "Vậy chúng ta sẽ cùng nhau tạo ra những kỷ niệm đẹp trong năm mới."

"Đúng vậy," Thương Thiệu nói, tay anh nhẹ nhàng nắm tay Ứng Ẩn. "Anh rất mong chờ điều đó."

Họ ngồi yên lặng một lúc, thỉnh thoảng trao nhau những nụ cười và ánh mắt trìu mến. Không khí xung quanh vẫn tràn đầy âm nhạc và ánh sáng tạo nên một bức tranh hoàn hảo cho đêm đặc biệt này.

Cuối cùng, khi bữa tiệc kết thúc, Thương Thiệu và Ứng Ẩn rời khỏi biệt thự, họ bước vào chiếc Maybach đã chờ sẵn. Thương Thiệu ra hiệu khởi động xe rồi để trở về, trên đường đi, ánh sáng của thành phố dần mờ nhạt cùng những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cao.

Trong không gian yên tĩnh của xe, Ứng Ẩn dựa đầu vào vai Thương Thiệu, cô cảm nhận được sự an toàn và hạnh phúc khi bên anh. Cô biết đêm nay sẽ mãi mãi là kỷ niệm đáng nhớ, cô không thể mong chờ điều gì hơn ngoài việc tiếp tục cùng Thương Thiệu viết tiếp câu chuyện của họ trong năm mới.

Thương Thiệu lắc đầu cười nhẹ: "Không phải em thích trang sức sao? Đá hồng cũng khá tốt, rất hợp với em."

Ứng Ẩn cảm thấy lo lắng trước tốc độ chi tiêu của anh: "Tất cả trang sức trên thế giới đều hợp với em, phải chăng anh Thương định mua hết chúng?"

Thương Thiệu trầm tư một lúc rồi nhướn mày: "Hóa ra người ngồi trong lòng anh là một nàng tiên?"

Ứng Ẩn cắn môi cười, cô không thể chống lại ánh mắt đùa cợt của anh cuối cùng phải nép vào lòng anh.

Thương Thiệu biết cô hơi say, khẽ dùng đầu ngón tay gạt nhẹ trên má cô.

Hơi thở từ các ngón tay của anh khiến người ta say mê.

Ứng Ẩn nhắm mắt lại mơ màng hỏi: "Vậy em có phải là tiên nữ không?"

Câu hỏi này quá ngượng ngùng, Thương Thiệu không thể nói ra được. Anh không trả lời, chỉ khẽ cười rồi đặt một nụ hôn lên trán cô.

Chiếc xe vào khuôn viên thủy cung rồi dừng lại trước cổng. Ứng Ẩn chân trần bước xuống, phần chân váy màu hồng nhạt lướt đi một nửa, dưới ánh sáng của mặt trăng xanh thẫm, những lớp vải lụa mỏng xếp chồng lên nhau như sóng hoa nhấp nhô phía sau cô.

Thương Thiệu cầm trên tay đôi giày cao gót của cô khiến chú Khang không khỏi kinh ngạc.

Người hầu cũng đứng ngây ra, mất một lúc mới vội vàng đưa tay ra: "Cậu chủ, tôi giúp cậu."

Thương Thiệu chỉ gạt thuốc lá, bình thản nói: "Không cần."

Ứng Ẩn vào trong nhà, ngồi xuống bậc thềm đá cẩm thạch màu sữa, chống tay chờ Thương Thiệu. Cô vẫn chưa quen với ngôi nhà này, có thể sẽ bị lạc đường.

Cô hầu đưa cho cô đôi giày mềm: "Cô Ứn, đây là đôi giày cô đã đi lần trước, sàn nhà lạnh."

Ứng Ẩn gật đầu thay giày. Khi Thương Thiệu đến gần, cô ngẩng đầu hỏi: "Anh Thương, quà của em đâu?"

"Ở phía sau."

Thương Thiệu dắt cô đi qua trung tâm ngôi nhà rồi đẩy cửa ra vườn sau.

Khu vườn phía sau của ngôi nhà rộng lớn được thiết kế với nhiều cảnh quan từ đồng cỏ núi cao đến vườn đá và rừng nhiệt đới cùng một con sông rộng uốn lượn. Vào buổi tối, sương mù bắt đầu hình thành. Trên mặt nước màu xanh nhạt của con sông, một chiếc thuyền kayak đơn đang đậu.

Dưới ánh trăng, một con ngựa nhỏ nhảy cẫng lên bốn vó, vui vẻ

chạy về phía họ.

Bộ lông của nó màu nâu bóng loáng nhưng từ đỉnh đầu đến cổ là một lớp bờm màu bạch kim dày đặc, mềm mại và bồng bềnh như thác nước dưới ánh sáng của mặt trăng.

Ứng Ẩn bị vẻ đẹp của nó làm cho nghẹt thở đến mức không thể nói được lời nào, cô chỉ giữ chặt môi bằng tay phải, mắt mở lớn không rời.

Khi con ngựa đến gần, bốn vó dài thon như đang đi trên tuyết, bước chân phát ra âm thanh trong trẻo, đứng lại thở một hơi, mắt to và lông mi dài nhìn lên người đối diện, thể hiện sự ngây thơ và thông minh.

Con ngựa chỉ khoảng một mét hai đến mét ba, cao đến tầm ngực của Ứng Ẩn.

"Nó chưa có tên, em muốn đặt tên gì cho nó? Đây là một con ngựa đực nhỏ." Thương Thiệu kéo dây cương của nó.

"Pony?"

Thương Thiệu cười: "Ngựa loại này trên quốc tế gọi là pony, nếu em đặt tên nó là pony thì cũng giống như đặt tên chó là chó vậy."

Ứng Ẩn: "..."

Cô suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Rich!"

Thương Thiệu không cảm thấy ngạc nhiên lắm, chỉ khẽ nói: "Được."

"Em muốn sờ nó, liệu nó có đá em không?"

"Không đâu, nó có nguồn gốc ổn định, tính khí cũng rất tốt."

Con ngựa này được anh nhờ bạn từ Anh chọn từ trang trại hoàng gia sau đó được vận chuyển bằng máy bay riêng về nước. Việc thông quan mất một thời gian nhưng để kịp ngày sinh nhật của cô, anh đã phải dùng đến các mối quan hệ.

Con ngựa đã ở trang viên của anh vài ngày, vượt qua thời gian dễ bị ảnh hưởng bởi môi trường mới, giờ đã hồi phục sức sống.

Ứng Ẩn đưa tay ra sờ vào chiếc bờm sáng bóng của nó: "Nó giống như đang hát nhạc rock."

Thương Thiệu cười: "Vậy thì em có thể đổi tên nó thành Rock."

"Không, Rich rất tốt, cứ gọi là Rich." Ứng Ẩn cúi xuống, vòng tay ôm lấy cổ ngựa: "Rich Rich, hy vọng em mau lớn."

"Nó sẽ không cao lên nữa, chỉ cao thế này thôi." Thương Thiệu phá vỡ ảo tưởng không thực tế của cô.

"Ừ?" Ứng Ẩn thả tay ra, quan sát con ngựa nhỏ xíu: "Dễ thương quá..."

Cô lại ôm chặt nó hơn. Ôm chặt đến mức nó cảm thấy hơi khó chịu.

"Em có thích không?" Thương Thiệu hỏi.

"Ừ." Ứng Ẩn nhắm mắt gật đầu.

Con ngựa còn không lớn bằng váy của cô.

"Nhưng em không có vườn lớn như vậy, cũng không có người chăm sóc nó." Ứng Ẩn thực tế nói.

"Em có thể gửi nó ở đây. Anh sẽ giúp em chăm sóc. Khi nào nhớ nó, em có thể đến chơi với nó bất cứ lúc nào."

Ứng Ẩn nhìn Thương Thiệu, rồi nhìn con ngựa, nhìn con ngựa, rồi nhìn Thương Thiệu. Đầu hơi say, cô cảm thấy như mình rơi vào một cái bẫy nhưng không thể chỉ ra điều gì sai sót.

"Dĩ nhiên, em cũng có thể chọn mang nó về, anh sẽ giúp em thuê một người chăm sóc. Nhà của em chỉ khoảng ba trăm mét vuông, đúng không? Nó có thể chưa từng ở một nơi nhỏ như vậy, cần thời gian để thích nghi, không có chỗ để chạy, nhưng nếu em cho nó đi loanh quanh dưới tầng thì cũng tạm được."

Ứng Ẩn: "..."

"Sao vậy?" Thương Thiệu cười mỉm, liếc cô một cái, hỏi: "Thế này cũng không được sao? Hay là... Anh mua cho em một ngôi nhà mới?"

Mua một biệt thự chỉ vì một con ngựa có khác gì mua một đĩa dưa chuột để đổi lấy một bữa bánh bao... nhưng so sánh này quá thực tế, Ứng Ẩn chắc chắn người đàn ông này không hiểu.

Cô hơi say, không muốn nghĩ thêm về điều đó, dựa vào con ngựa rồi khẽ cọ nhẹ lên: "Em có thể cưỡi nó không?"

"Nếu em mới mười tuổi thì có thể."

"Vậy em có thể làm gì?"

"Chơi với nó, nhìn nó vô tư trưởng thành."

"Nó có thể sống bao lâu?"

Nụ cười của Thương Thiệu pha thêm chút thần sắc dịu dàng hơn, "Thuận lợi thì bốn mươi tuổi, không thuận lợi thì mấy tuổi cũng có thể."

Không biết có phải do mình ảo giác không, nhưng Ứng Ẩn dường

như nhìn thấy người đàn ông vốn dĩ luôn giữ vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, trong khoảnh khắc vừa rồi lại có vẻ buồn bã.

Cô ngơ ngác đứng dậy, "Anh Thương, anh cũng đã từng có một con ngựa nhỏ của riêng mình."

Thương Thiệu khẽ mỉm cười: "Nó tên là Black, toàn thân đen tuyền, trán có một đốm trắng hình thoi, là món quà sinh nhật khi anhsáu tuổi."

Những lời còn lại không cần phải hỏi thêm.

Ứng Ẩn nắm lấy váy, quay lưng lại với con ngựa nhỏ của mình. Con ngựa đó vô tư, dường như rất thích gió biển, cỏ xanh và ánh trăng ở đây. Điều này giống hệt như ở quê hương của nó trên đảo Anh Quốc.

Thương Thiệu tiến một bước rồi ôm Ứng Ẩn vào lòng: "Tặng quà sinh nhật, sao lại làm em buồn bã thế này?"

Tai cô rất lạnh, Thương Thiệu dùng tay xoa xoa, nhiệt độ trong lòng bàn tay bao bọc lấy.

"Đưa em về, hay ở lại?"

Câu hỏi như thế này hỏi một người phụ nữ, cô còn có thể trả lời sao?

"Về."

"Sợ không còn xe nữa, cũng không có tài xế." Thương Thiệu thản nhiên nói.

Ứng Ẩn hoảng hốt, ngước mắt nhìn.

Mi mắt rơi một nụ hôn.

"Ở lại."

Chú Khang đã sớm cho người dọn dẹp phòng khách ở tầng hai.

Thương Thiệu lịch sự đưa cô vào phòng: "Nghỉ ngơi sớm nhé."

Nói là nghỉ ngơi sớm nhưng anh lại không rời đi, còn nắm lấy tay Ứng Ẩn rồi xoa xoa đầu ngón tay lạnh của cô.

Anh ngược lại còn ngồi xuống ghế ở cuối giường rồi kéo Ứng Ẩn vào lòng.

Ứng Ẩn quỳ gối một chân lên, thắt lưng mềm mại chìm đắm trong ánh mắt sâu thẳm của anh.

Thương Thiệu đưa một tay vòng qua cổ cô, nắm lấy sợi dây chuyền kim cương phức tạp, viên kim cương nặng trĩu rơi vào chiếc váy lụa hồng của Ứng Ẩn.

Anh nhìn vào mắt cô, ngón tay chạm vào khóa ẩn của váy. Để váy ôm sát thân hình, phía sau váy có một hàng khóa rất tinh tế, chừng ba bốn mươi cái, vừa chặt vừa nhỏ, nhìn bằng mắt thường thì liền mạch không chút kẽ hở.

Anh thực sự rất thành thạo về trang phục phụ nữ.

Ngón tay anh cũng rất linh hoạt và mạnh mẽ.

Khi hai cái khóa đầu tiên được mở ra, ngực bị bó chặt cả buổi tối cũng thở phào. Ứng Ẩn thở sâu, nhắm mắt lại, trong lòng anh mềm mại đòi hôn. Cánh tay cô chạm vào cổ Thương Thiệu.

Thương Thiệu vừa hôn cô, vừa dùng cả hai tay để cởi bỏ chiếc váy.

Chiếc váy cao cấp được mở từ trên xuống, không còn bị bó chặt,

chiếc váy nặng nề cùng với sợi dây chuyền kim cương trượt khỏi người Ứng Ẩn. Cô giống như một viên ngọc trai, được tách ra khỏi vỏ hồng.

Trong một khoảnh khắc, cô hoàn toàn không dám ngồi dậy, nằm úp trên váy, chỉ lộ ra một mảnh lưng trần, như nàng tiên cá nằm trên tảng đá đêm.

Thương Thiệu nhận ra cô không hứng thú, dịu dàng lại, một tay kéo tấm chăn cuối giường, bọc lấy cô: "Đừng ép mình."

"Em không phải..." Ứng Ẩn nghẹn ngào.

"Không sao." Thương Thiệu ngắt lời cô: "Trong lòng em có chuyện, tâm trạng không đúng, chúng ta để lần sau nói."

Ứng Ẩn tay chắp vào nhau, nắm lấy tấm chăn, từ trên người Thương Thiệu đứng dậy. Cô nhìn Thương Thiệu đứng lên, dáng vẻ có chút lạnh lùng.

"Anh Thương..."

"Nghỉ ngơi sớm đi," Thương Thiệu bước về phía cửa, dặn dò: "Sợi dây chuyền có thể giao cho chú Khang, chú ấy sẽ cho người giúp em gửi về an toàn."

"Em đã làm anh mất hứng." Ứng Ẩn gấp gáp nói, cô thấy anh dừng bước, mới dịu dàng hỏi: "Đúng không?"

"Không có." Thương Thiệu lấy ra điếu thuốc cuối cùng, gõ vào lòng bàn tay, cúi mắt nói: "Anh đã nói với em rồi, chuyện này muốn vui vẻ cũng cần có chút năng khiếu. Tất nhiên, cũng cần cả em muốn và anh muốn. Chờ khi nào em muốn thì hãy nói."

Đây là lần đầu tiên Ứng Ẩn qua đêm ở đây, vì vậy ông đặc biệt dặn dò một chút về thói quen sinh hoạt của cô, ví dụ như quần áo và đồ

dùng nên là lụa thật, cô thích uống rượu ngọt và rượu vang nóng, về thực phẩm nên chú ý nhẹ nhàng, giảm phù nề, ít carb, nhiều protein và chất béo cao cấp, các thiết bị trong phòng tập gym cũng phải điều chỉnh lại theo chiều cao và cân nặng của cô, để phòng cô muốn tập thể dục vào sáng hôm sau.

Sau khi dặn dò xong, ông lên lầu hai, bất ngờ thấy Thương Thiệu đang ôm người bước ra từ phòng khách.

"Chuyện gì vậy?" Ông ngạc nhiên.

Đêm đầu tiên ở lại mà đã ngủ ở phòng master, điều này không phù hợp với nhận thức của ông về Thương Thiệu và những giáo dục mà anh đã nhận được.

"Trong phòng vừa hút một điếu thuốc, không khí không tốt lắm." Thương Thiệu nói với vẻ mặt không đổi.

Chú Khang: "....."

Hệ thống lọc không khí trung tâm kết hợp với cửa ban công luôn mở tạo ra luồng gió mạnh... anh lại nói những điều này.

Thương Thiệu ôm người, cánh tay ôm lấy cô còn kẹp một điếu thuốc.

"Để tránh ô nhiễm không khí trong phòng ngủ của cậu, tôi khuyên cậu nên hút xong rồi hãy vào." Chú Khang lịch sự nói.

Những lời chế nhạo đó đừng mong thoát khỏi mắt Thương Thiệu.

Anh liếc anh một cái: "Lắm mồm."

Cầu thang xoắn ốc bằng đá cẩm thạch trắng ngà tinh tế thanh lịch. Thương Thiệu bước đi vững vàng vài bước, nghĩ đến điều gì đó liền quay đầu lại nói với chú Khang: "Chọn đồ ngủ rất tốt."

Bộ đồ ngủ đó là lụa tơ tằm màu xanh bơ, dây đeo mảnh, rất hợp với Ứng Ẩn. Anh thích Ứng Ẩn mặc màu xanh, trông thanh tĩnh và nịnh mắt.

Vừa bước vào phòng master, Ứng Ẩn thật sự thấy khó tin. Diện tích của một khách sạn cao cấp dùng làm phòng tổng thống chỉ đặt một chiếc giường và vài cột trụ trang trí, một cửa sổ sát đất hình chữ L cho phép nhìn toàn cảnh, đối diện cửa sổ là một chiếc ghế sofa dài ba mét, da Nappa màu kem trông rất nhỏ trong căn phòng này.

Thương Thiệu ôm người, ngồi xuống ghế sofa.

Ứng Ẩn sợ anh bị cô ngồi lên chân đau, nhích nhích muốn bò đi lại bị anh ôm lại.

"Cho phép em đi chưa?" Anh bình tĩnh giữ cô lại.

"Bên ngoài có người... sẽ bị nhìn thấy."

"Không có ai."

Ứng Ẩn muốn đổi tư thế quay lưng ra ngoài nhưng Thương Thiệu không cho.

Anh giữ chặt chân cô, để cô ngồi đối diện cửa sổ, lưng áp sát vào ngực anh.

"Anh Thương..." Ứng Ẩn muốn khóc.

"Không động vào em."

Ứng Ẩn nhẹ nhàng "ừm" một tiếng qua mũi, là sự phản đối, "Anh lại không giữ lời."

"Thật sao." Thương Thiệu suy nghĩ hai giây, "Cũng đúng, vậy không

giả vờ nữa nhé?"

Anh ấn một ngón tay vào cổ áo váy ngủ của cô. Dây đeo vốn đã dài, cổ áo một khi kéo xuống khiến bầu ngực bên trong gần như bị đẩy ra.

"Đừng mà." Ứng Ẩn mềm mại chống cự cầu xin: "Anh là người đàng hoàng..."

Thương Thiệu cười, rút tay về, xoay cằm cô lại rồi hôn cô. Lại kéo hai chân dài của cô lại với nhau, trở về tư thế ngồi ngang trong lòng.

"Nói về lý do tại sao cần vay tiền." Anh hôn môi cô, hỏi như một nhà đầu tư nhưng hành động thì như một ông vua khiến người ta cảm thấy số tiền một tỷ này là không thể tránh khỏi.

Vì đã mở lời, Ứng Ẩn cũng không có gì giấu diếm nữa:

"Công ty quản lý của em có kế hoạch cho em nhưng lại khác với mong muốn của em. Trước đây em chưa nghĩ đến vì tiền bồi thường vi phạm hợp đồng là một tỷ ba, thêm vào đó mỗi năm là ba triệu tiền bồi thường, ví dụ như hợp đồng của em là mười năm, bây giờ mới là năm thứ ba, vậy là bảy năm ba triệu, tổng cộng hai mươi mốt triệu. Số tiền này đối với bất kỳ ngôi sao nào cũng là một con số khổng lồ. Đặc biệt là ngành công nghiệp điện ảnh mấy năm nay không khởi sắc, tự tích lũy thì rất khó."

Một tỷ năm trăm mười triệu để tự do.

Điều kiện này thật sự có thể đóng đinh một người.

"Vị trí của em trong giới ngược lại làm tôi không thể bước đi. Dù có công ty muốn tiếp nhận em cũng phải cân nhắc. Thứ nhất, độ nổi tiếng của em đã bão hòa, giá trị thương mại đã bão hòa, rất khó để khai thác thêm, nhưng tiền bồi thường hơn một tỷ là phải trả thực sự, giống như phí chuyển nhượng của cầu thủ hạng sang, sự không

tương xứng giữa chi phí và giá trị thu hút khiến nhiều công ty ngần ngại. Có một công ty đã ngỏ ý nhưng yêu cầu em mỗi năm phải quay hai bộ phim thần tượng, em không muốn.

Thứ hai, nguồn lực của một công ty rất khó để cùng lúc nuôi dưỡng hai ngôi sao nổi tiếng, chi phí tiếp thị, phí công khai cho các giải thưởng, nhân lực xoay quanh em đều là chi phí, sự xuất hiện của em là mối đe dọa cho bất kỳ ngôi sao hạng nhất nào của công ty. Có một công ty khác đã tiếp cận em nhưng ngôi sao hạng nhất của họ quyết định đình công tất cả các thông báo, sự việc cuối cùng cũng không thành."

"Còn em thì sao?"

"Bản thân em... Em và người quản lý thật ra cũng đã hỗ trợ lẫn nhau từ đầu, anh ấy đã giúp em rất nhiều, dù anh ấy rất thực dụng nhưng vì tình nghĩa, em không muốn xung đột với anh ấy. Lý do thứ hai là rất thực tế, dù sao ở công ty, em cũng là ngôi sao hạng nhất, tất cả nguồn lực đều nghiêng về em, nếu không em cũng không nổi tiếng suốt mười hai năm, vì vậy thật ra em không cần phải đi. Còn bây giờ..."

Cô hít một hơi sâu, mỉm cười: "Anh Thương, anh có thể dự đoán số phận của mình không? Còn em có thể, mỗi ngôi sao nổi tiếng đều có thể. Tụi em sẽ đi xuống nhưng trước khi thực sự hạ màn, em không muốn khán giả nhớ đến những năm cuối cùng của em lại là những bộ phim thương mại rác rưởi."

Thương Thiệu gật đầu: "Câu hỏi thứ hai, sau khi hủy hợp đồng, em đã tìm được công ty mới chưa?"

"Em muốn tự làm. Em cần một người hợp tác, hiện tại chưa tìm được người phù hợp."

Thương Thiệu bất chợt nhớ đến Trang Đình Văn mấy ngày trước cũng tìm anh vay tiền.

Cô gái nhỏ có một khoản vốn khởi nghiệp, chỉ dùng để đầu tư chơi đùa, chỉ có vài triệu. Mấy ngày trước gọi điện thoại lắp bắp, nói không đủ ý.

Thương Thiệu lúc đó không nghĩ ra, cô ấy có việc gì cần số vốn khởi đầu cao như vậy.

"Tích trữ dầu?" Anh nghĩ ra một câu trả lời rất hợp lý, "Một tỷ là quá ít, cho em ba tỷ trước, chỉ cần em có thể kiếm lời, dù chỉ là một đô la, anh cũng có thể tiếp tục đầu tư cho em."

Trang Đình Văn: "..... Không có chuyện quá đáng như vậy!!!"

Bây giờ anh đã biết rồi, thứ cô ấy muốn tích trữ còn quý hơn cả dầu mỏ.

Vấn đề duy nhất là, một khi thân phận của Trang Đình Văn bại lộ, anh phải làm sao để dỗ dành cô?

Chương 44: Thần tài hiện linh

Ở lại biệt thự một đêm, sáng sớm hôm sau, Ứng Ẩn đã tạm biệt Tiểu Mã và giận dữ đi xuống núi.

Cô bước đi vội vã cùng ánh mắt giận dữ. Một chiếc Mercedes chậm rãi bám theo phía sau, tài xế chỉ nhẹ nhàng nhấn chân ga, cô đi một đoạn, xe lại trôi theo một đoạn.

"Đừng theo tôi!" Ánh mắt Ứng Ẩn đầy sát khí.

"Cậu chủ nói cô đi một lúc sẽ mệt, ở đây khó gọi xe, tôi phải theo cô." Tài xế khẽ gật đầu: "Cô mệt chưa?"

Cả một đám người đều giống cậu chủ nhà họ, lịch sự nhưng khó chịu, Ứng Ẩn tức đến mức phát điên: "Tôi không mệt!"

Thương Thiệu đứng bên cửa sổ phòng ăn, nhìn bóng dáng Ứng Ẩn từ gần đến xa, cho đến khi chỉ còn là một chấm trắng nhỏ ở rìa vách núi, tương phản mạnh mẽ với biển xanh thẳm ở xa.

"Tối qua vẫn tốt, sao hôm nay lại giận đến thế?" Lâm Tồn Khang rót cà phê cho anh.

"Muốn vay tiền nhưng tôi không cho mượn." Thương Thiệu cười, nhấc tách sứ Anh mảnh.

"Vay bao nhiêu?"

"Tạm ứng bảy trăm triệu, vay ba trăm triệu, tổng cộng một tỷ."

Chú Khang nhướn mày: "Đây không phải là con số nhỏ, nhưng cô Ứng đã chịu mở miệng nhờ giúp đỡ, với tính cách của cô ấy đã là rất khó khăn, cậu nỡ không cho vay?"

"Có gì mà không nỡ?" Thương Thiệu nhấp một ngụm, cúi đầu nói: "Cô ấy vừa mạnh mẽ vừa hiểu chuyện, nếu cho vay, sau này sẽ coi tôi như chủ nợ, chẳng phải tự mình chuốc khổ sao?"

Khó khăn lắm mới có một chút tiến triển, cô không đến mức dè dặt và sợ hãi trước mặt anh, anh không hứng thú lùi lại.

Chú Khang vẫn giữ nguyên vẻ mặt, hỏi thêm: "Bình cổ men xanh của Thanh Ung Chính mà cậu nhắc tới trước đây, chiều qua đã đấu giá xong, kèm theo là bộ Henri Jayer năm 90 tối nay sẽ mang đến, có muốn mở nắp trước hay đợi cô ấy đến rồi thưởng thức?"

Thương Thiệu không mấy bận tâm, chỉ ừ một tiếng: "Giá chốt bao nhiêu?"

"Bình cổ men xanh của Thanh Ung Chính là tám mươi triệu ba trăm năm mươi ngàn đô la Hồng Kông, đã gửi thẳng đến phu nhân, bà rất thích. Henri Jayer ba mươi triệu hai trăm ngàn, một bộ sáu chai, xem như giá tốt."

Thương Thiệu suy nghĩ, quay đầu nhìn chú Khang, cười như không: "Chú muốn nói gì?"

"Cô ấy tức giận như vậy cũng không oan."

Thương Thiệu bị ông lão trêu chọc cũng không giận, chỉ cười nhẹ: "Tôi chưa nói không giúp. Lát nữa chú chuyển vào tài khoản cô ấy hai trăm triệu, coi như là tiền thù lao hợp đồng tạm ứng, sau đó hẹn Đình Văn đến gặp tôi."

Khi ánh mắt quay lại bãi cỏ xanh, Ứng Ẩn đã mở cửa lên xe. Thương

Thiệu yên tâm, vào phòng thay bộ vest và bắt đầu ngày làm việc bận rộn.

Ứng Ẩn ngồi vào xe không nói gì, khoanh tay trước ngực.

Biệt thự này rộng đến phát điên, dù cô tức giận thế nào cũng không thể bỏ đi ngay được, khí thế tự dưng giảm đi ba phần.

Khi xe đi vào thành phố, Ứng Ẩn đột nhiên thay đổi ý định, ra lệnh: "Đến cửa hàng 4S gần nhất."

Chiều hôm đó, khi chú Khang đang nhổ cỏ trong vườn thì nghe người giúp việc báo rằng có người đưa xe đến từ chân núi.

Ông tháo găng tay, nghe bảo vệ ở cổng thông báo: "Là một chiếc Wuling Hongguang mới."

Chú Khang không hiểu, một tay cầm găng tay lao động màu trắng, một tay hỏi: "..."Wuling Hongguang" là gì?"

Bảo vệ xác nhận lại: "Wuling Hongguang, xe điện, mẫu mới, chưa đăng ký, nói là ông chủ Thương đã đặt gấp."

Chú Khang: "..."

Nhân viên bán hàng của cửa hàng 4S đi đường mà lòng thấp thỏm, đến giữa đường đã lo lắng không biết làm sao để xuống núi. Cuối cùng đến đỉnh núi theo chỉ dẫn, khi lùi xe vào trạm sạc ngoài trời càng không dám thở mạnh, vì chiếc Porsche Taycan cao cấp bên cạnh đầy sát khí, chỉ cần quệt một cái là tiêu đời.

Chú Khang nhìn chiếc xe màu xanh bạc hà, đồng thời hoài nghi cả nó và Thương Thiệu.

"Chào ông, đây là chiếc xe ông đặt, kiểm tra xong có thể ký nhận." Nhân viên bán hàng đưa giấy xác nhận giao hàng, giả vờ bình tĩnh

nhưng nuốt nước bọt liên tục.

Chú Khang liếc nhìn hóa đơn,... năm con số? (500 triệu)

Đếm lại lần nữa.

Thật sự là năm con số. Nửa cái cản trước cũng không mua nổi.

Ký xong, Chú Khang đi quanh xe một vòng, đứng xa nhìn, tay chống cằm suy nghĩ.

... vẫn không thể hiểu.

Ông chụp một tấm ảnh gửi cho Thương Thiệu. Phải nói rằng với phông nền là khu vườn và biệt thự, chiếc xe nhỏ màu xanh bạc hà khá ăn ảnh.

Thương Thiệu vừa bước vào phòng họp.

Cả căn phòng đầy những người mặc vest đều im lặng chờ anh đọc tin nhắn, bước chân khựng lại một chút, rồicười bất lực.

Ý là gì? Lần sau tức giận sẽ có xe để đi xuống núi?

Ứng Ẩn chọn xong xe thì về nhà ngủ một mạch vài giờ, giữa chừng nhận được điện thoại của Đình Văn xin phép, cô cũng không để ý, rất vui vẻ đồng ý.

Khi cô tỉnh dậy đã là ba giờ chiều.

Tuấn Nghi báo cáo lịch trình xong, thở phào nhẹ nhõm: "Chỉ còn lại giải Tinh Hà nữa, sau đó có thể yên tâm chọn kịch bản rồi đón Tết. À, kịch bản của đạo diễn Lý đã xong, ông ấy hẹn chị ăn cơm, bảo chị chọn thời gian."

Ứng Ẩn lười biếng tựa vào gối sofa, suy nghĩ một lúc: "Đợi sau giải

Tinh Hà."

"Vâng." Tuấn Nghi ghi chú lại: "À, chị biết không, nhà tài trợ giải Tinh Hà năm nay có Tần Đức đó." Cô tiết lộ, sợ Ứng Ẩn không nhớ, liền bổ sung: "Chính là tập đoàn của anh Thương."

"Biết rồi." Ứng Ẩn đầy bụng tức giận.

Tuấn Nghi không đụng vào tâm trạng xấu của cô, đổi chủ đề: "Kế hoạch năm của công ty đã xong, nghe nói sếp Thái cũng hiếm hoi tham dự."

"Ngày mấy?"

"Ngày 21 tháng 12."

Ứng Ẩn gật đầu: "Vậy chị phải nhanh lên."

"Nhanh lên? Nhanh cái gì?" Tuấn Nghi bối rối: "À đúng rồi, thầy Kha sáng nay tìm chị, nghe nói chị đang ngủ nên bảo chị gọi lại cho anh ấy vào buổi chiều."

"Anh ấy xuống trần rồi?" Ứng Ẩn đột nhiên ngồi dậy: "Không phải luôn không có tín hiệu sao?"

"Thầy Khả nói hôm nay họ nghỉ ở Pokhara, sau đó còn phải quay bổ sung, dạo này thời tiết trên núi tuyết thay đổi liên tục, rất khó nói." Tuấn Nghi lấy số điện thoại ra gọi thay Ứng Ẩn.

Thời tiết ở Pokhara rất đẹp, Kha Dụ đang phơi nắng trên Bạch Tháp, nghe điện thoại, chưa nói đã cười, gọi cô một tiếng: "Mỹ nữ."

Ứng Ẩn ừ một tiếng rồi khóc, nước mắt tuôn trào.

Kha Dụ nghe cô khóc mà lạnh cả người, do dự hỏi: "Lẽ nào trên hot search nói anh đã chết do tai nạn núi tuyết?"

Chỉ có anh mới có thể nói đùa một cách bình thản và hài hước như vậy.

Ứng Ẩn càng khóc dữ dội: "Anh không xuất hiện em sẽ chết mất..."

Kha Dụ kiên nhẫn đợi cô khóc ba phút, rồi mới nghe cô nói: "Cho em mượn tiền."

Kha Dụ: "..."

"Cho em mượn tiền." Ứng Ẩn hít mũi, lặp lại nặng nề hơn.

"Ba tháng không liên lạc, mở miệng là mượn tiền? Thật là giỏi." Kha Dụ cười: "Bao nhiêu?"

"Một tỷ."

"Bán anh đi cũng không đủ."

Ứng Ẩn mếu máo: "Vậy năm trăm triệu."

"Không có."

"Ba trăm triệu, hai trăm triệu - đừng vay Thương Lục, em không cần tiền của anh ta."

Thương Lục ngồi bên cạnh. Nghe Ứng Ẩn nói, Kha Dụ im lặng, hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Ứng Ẩn mở miệng, cô còn đang chuẩn bị nói thì Kha Dụ đã bình tĩnh hỏi: "Em muốn hủy hợp đồng đúng không?"

"Sao anh biết?"

"An Nghiêm gọi cho anh rất nhiều lần, sáng nay anh gọi lại, cậu ấy

bảo anh khuyên em."

Ứng Ẩn ngả người vào sofa, kéo sợi chỉ vàng trên gối thêu đen: "Anh khuyên đi."

Cảnh này sao mà quen thuộc. Năm đó Kha Dụ kiên quyết hủy hợp đồng, chính Ứng Ẩn hối hả khuyên anh ấy. Thời gian trôi qua, người nói và nghe đổi chỗ cho nhau.

Kha Dụ kẹp cọng cỏ, im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng khuyên: "Hủy đi."

"Anh không thấy em ngốc sao?"

"Thấy." Kha Dụ thẳng thắn nói: "Nhưng không quan trọng, em luôn thông minh và thực tế, có thể đưa ra quyết định này, chứng tỏ Chân Dã đối xử rất tệ với em. Hủy hợp đồng tốn bao nhiêu?"

"Tiền bồi thường và phạt hợp đồng một tỷ rưỡi, anh cho em mượn hai trăm triệu, em sẽ bán hết tài sản và đầu tư dư thừa, trong ba năm trả hết, được không?"

"Được, số còn lại thì sao?" Kha Dụ hỏi thẳng: "Dù thế nào, em vẫn còn thiếu nhiều."

"Còn lại..." Ứng Ẩn hít một hơi thật sâu, cười tự giễu: "Có người không cho mượn, nhưng em còn bạn bè, cuối cùng cũng sẽ đủ."

Cúp điện thoại, cô lật tìm danh bạ và danh sách bạn bè trên WeChat. Trong nhiều năm hoạt động trong ngành giải trí, cô không phải không có mối quan hệ nhưng có ai có thể hào phóng cho cô mượn cả trăm triệu? Tiền không phải từ trên trời rơi xuống, dù là ngôi sao, số tiền mặt lưu động cũng chỉ như muối bỏ biển trước số nợ hàng trăm triệu.

Ứng Ẩn xem hết danh bạ rồi gọi điện cho quản lý khách hàng của

ngân hàng: "Tài sản nhà đất của tôi, anh biết rõ rồi, có thể vay được bao nhiêu?"

Cô ngẩng đầu lên bất ngờ thấy Trình Tuấn Nghi đã hoàn toàn sững sờ.

Ngân hàng cần thời gian để trả lời, Ứng Ẩn cúp điện thoại, cười với Tuấn Nghi: "Sao vậy? Sợ quá hả?"

Tuấn Nghi quỳ xuống sofa: "Em cảm thấy mình chưa quan tâm chị đủ, chị xảy ra chuyện gì, đưa ra quyết định gì, em đều không thể kịp thời phát hiện. Xin lỗi."

Ứng Ẩn ôm cô ấy: "Không sao đâu, mọi thứ vẫn tốt mà."

Tuấn Nghi không thấy được viền mắt hơi đỏ của cô.

Mười hai năm trong ngành giải trí, cuối cùng rơi vào tình cảnh không vay được tiền, không thể chuộc thân, cũng thật nực cười.

Ứng Ẩn tự cười chế giễu bản thân, nhắm mắt nằm trên ghế sofa, cơ thể trắng như tuyết được bao quanh bởi những chiếc gối thêu chỉ vàng, không biết là thiên nga sắp chết hay là con tằm đang chờ thoát kén.

Hôm nay Ninh Ba giảm nhiệt độ, bên ngoài trời xám xịt. Trang Đình Văn vừa bước vào nhà, thở phào nhẹ nhõm trong hơi ấm của máy điều hòa rồi vội vàng lên tầng hai.

Cô ấy đẩy cửa, bên trong im lặng như chết như thể ngày tận thế đã đến.

Cô ấy cởi áo khoác, mọi lời mở đầu đã nghĩ trên đường đi đều bay mất, cô ấy nói thẳng: "Em có chuyện muốn thông báo."

Hai người còn lại lơ đãng: "Ồ..."

"Em chuẩn bị tự khởi nghiệp."

Ứng Ẩn mắt động đậy: "Em muốn từ chức sao?"

"Em muốn từ chức, sau đó..." Đình Văn nghiêm túc nói: "Cô Ứng, chị đã từng nghĩ đến việc tự mình làm chủ chưa?"

Tuấn Nghi: "Cô ấy đã nghĩ nhưng cô ấy không có tiền."

"Tôi có." Đình Văn kiên định nói.

Ứng Ẩn bình tĩnh: "Sắp Tết rồi, không quản lý tiền bạc thì tiền bạc sẽ rời xa, em cứ tiết kiệm đi..."

"Không, chiều nay em gặp một nhà đầu tư, anh ấy rất quan tâm đến việc kinh doanh của em, vì vậy đã đầu tư một số tiền lớn, cộng với tiền của em — chị Ứng, em có thể trả hết tiền phạt hợp đồng cho chị."

Ứng Ẩn nhấc mí mắt: "Một tỷ..."

"Một tỷ năm trăm triệu, em có thể trả tám trăm triệu. Bảy trăm triệu còn lại, cô Ứng, em tin rằng chị có."

"Chị không có."

"Chị thử mở tài khoản ra xem." Trang Đình Văn kiên trì nói: "Chỉ cần xem một lần."

Ứng Ẩn không động đậy, Tuấn Nghi giúp cô động, cô ấy mở khóa bằng mật khẩu rồi hét lên: "Wow, chị hiện có hơn bảy trăm triệu! Nhiều tiền quá! Để em đếm lại lần nữa?"

Ứng Ẩn giật phắt lấy điện thoại, cau mày xem xét các giao dịch. Buổi sáng có một khoản chuyển hai trăm triệu, cô ngủ quên nên

không để ý.

Cô hai tay nắm chặt điện thoại, hít một hơi sâu, mắt sáng lên: "Thần tài hiện linh!"

Đình Văn cũng cười theo, mở máy tính xách tay: "Đây là kế hoạch em thiết kế cho chị đêm qua, tổng hợp tất cả các dự án kịch bản, thông báo, chương trình thực tế, đại diện mà chị đang có cùng với danh sách nghệ sĩ của Chân Dã hiện tại và thành tích, danh tiếng của các nghệ sĩ cạnh tranh trên thị trường trong hai năm qua."

Ứng Ẩn: "?"

"Còn nữa, em đã tra cứu các bản án và biên bản phiên tòa của tất cả các trường hợp giải ước trong ngành giải trí trong mười năm qua, mặc dù theo hợp đồng, chúng ta phải trả một tỷ năm trăm triệu, nhưng em tự tin có thể giúp chị đàm phán hoặc nhờ luật sư tranh thủ được dưới một tỷ. Tất nhiên, tiền đề là chị phải sẵn sàng, vì một khi xé toang, cảnh tượng sẽ rất khó coi."

Ứng Ẩn: "..."

"Còn bảng này, là danh sách các đạo diễn Đài Loan, Hồng Kông đã công khai bày tỏ sự ngưỡng mộ với cô, cùng với hiệu suất dự án của họ trong những năm gần đây, ảnh hưởng tại các liên hoan phim quốc tế. Nhưng điều này không vội, vì em nghĩ dự án của Lý Sơn không thể bỏ qua, đáng để chị dành thời gian."

Tuấn Nghi ngây người: "Đình Văn, mấy đêm nay cô không ngủ là để làm cái này?"

Trang Đình Văn liếc nhìn cô ấy: "Nếu tôi buôn dầu, tôi không chỉ phải lênh đênh trên biển cả nửa năm, còn phải đấu súng với cướp biển Somali, so với cái này, tôi thà dành vài đêm để làm ppt."

Chiều nay cô ấy đã gặp Thương Thiệu, báo cáo với anh trong nửa

giờ, anh chỉ ngắn gọn nhận xét bốn chữ: "Phô trương lòe loẹt."

Đình Văn đưa máy tính cho Tuấn Nghi xem, nửa quỳ bên ghế sofa nắm tay Ứng Ẩn: "Cô Ứng, en luôn tìm kiếm một lĩnh vực mà em quan tâm, tôi cảm thấy quản lý nghệ sĩ và sản xuất phim rất thú vị. Không biết chị có muốn cho em cơ hội này không? Chúng ta hai người góp vốn theo tỷ lệ tám bảy, một triệu kia coi như là thành ý của em, chúng ta chia đôi lợi nhuận, cùng nhau khởi đầu lại."

Cách làm của một người trẻ chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng sâu sắc từ người mà họ ngưỡng mộ.

Ứng Ẩn nheo mắt nhìn Đình Văn, cảm giác quen thuộc mạnh mẽ lại trỗi dậy.

Khi cô ấy ở studio của An Ni, cô ấy cũng tự tin, điềm tĩnh và chắc chắn như vậy khi đề nghị chọn Musel.

Cô lạnh lùng nói: "Nếu em muốn hợp tác với chị, trước hết phải cho chị biết thân phận thực sự của em."

"Em họ Trang, người Hồng Kông." Đình Văn nói đơn giản.

Mọi thủ tục tuyển dụng đều do HR lo liệu, Ứng Ẩn chưa từng hỏi đến, không ngờ cô ấy là người Hồng Kông.

Cô ấy là người hiểu biết về giới thượng lưu, với chỉ sáu chữ đó, Ứng Ẩn đã hiểu ra.

Trình Tuấn Nghi vẫn mơ hồ nhưng không hiểu sao bị ấn tượng mạnh.

Tuấn Nghi nghiêm túc học theo: "Tôi họ Trình, người trong nước."

Ứng Ẩn gật đầu: "Mẹ em họ Thương, là cô chủ thứ ba của thế hệ trước, Thương Cảnh Nghiệp là cậu của em, Thương Thiệu... là anh

họ của em."

"Anh họ nói..." Trang Đình Văn nóng lòng muốn giải thích.

"Vậy nên em quen thuộc với Thương Thiệu, biết anh ấy khi nào đi gặp mặt, biết anh ấy đã từng hẹn hò với ai, tính cách ra sao, nhận ra được mùi nước hoa của anh ấy. Em làm quản lý cho chị, trang phục của chị có vấn đề, là em báo trước nên anh ấy mới đưa chị đi châu Âu. Còn gì nữa không? Em còn theo dõi gì khác không?" Ứng Ẩn lạnh mặt, không hẳn là gay gắt nhưng khí thế mạnh mẽ, khiến người khác nghẹn lời.

"Em làm quản lý cho chị, là chị mời trước, em mới cảm thấy thích, mặc dù đã hỏi ý kiến anh ấy nhưng lúc đó anh ấy hoàn toàn không có ý gì khác." Đình Văn thề.

Ứng Ẩn cười lạnh: "Không có ý gì khác? Em cũng tin?"

Đình Văn ngây người: "Anh Thương thực sự là người chính trực, gia phong nghiêm ngặt, Cô Ứng..."

"Gia phong nghiêm ngặt, bao gồm việc chơi đùa với nữ diễn viên trên xe sao?"

Đình Văn: "..."

Ứng Ẩn dùng một ngón tay chọc vào vai cô ấy: "Anh họ em ngoài mặt đạo mạo, trong lòng bỉ ổi không bằng cầm thú, anh ta đồng ý cho em làm quản lý cho chị, có phải có dụng tâm xấu xa không?"

Thương Thiệu một tay cầm áo khoác, tay kia kẹp điếu thuốc, nghe xong một loạt thành ngữ đặc sắc, anh cúi đầu cười rồi vỗ tay.

Ba người phụ nữ trong phòng đều cứng đờ.

Đình Văn cứng cỏi: "Cửa không khóa..."

Thương Thiệu bước vài bước, bóng dáng áo sơ mi đen và quần tây xuất hiện ở cửa phòng.

Dáng vẻ anh lơ đãng, trong mắt có chút ý cười chưa tắt: "Anh họ của Đình Văn không chỉ có một, không biết người cô Ứng nói là ai?"

_

Tác giả trước khi viết ngôn thì chuyên viết đam nên yê sốp đã đoán được Kha Dụ và Thương Lục là một cặp =))

"Nội ngu đệ nhất bình hoa" cho ai cần:D Minh Bảo và Anh Thiệu có cameo trong đó nha, cuộc sống sau khi kết hôn đồ đó keo.

Chương 45: Chấm dứt

Trong phòng ngủ nhỏ thoang thoảng mùi thuốc lá hòa quyện với hương thơm của hoa lan.

Ứng Ẩn nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế quý phi nhung nhập khẩu màu xanh lá cây, ôm một chiếc gối, một tay chống khuỷu miệng khẽ cắn móng tay như hành tây nhưng lại không nhìn anh.

Cô đang giận, cuối cùng nói một câu lạnh lùng dứt khoát: "Ai chơi với ngôi sao nữ thì tự biết."

Trước mặt hai người ngoài mà giận dỗi với anh, có thể thấy cô đang rất tức giận.

Thương Thiệu hiểu rõ trong lòng, liền nói: "Đình Văn, dẫn cô bé ra ngoài."

Cô bé Trình Tuấn Nghi vẫn nhìn chằm chằm vào hai người, bất ngờ bị Đình Văn kéo tay, thấp giọng nói: "Đi thôi, nhanh đi!"

Cửa phòng ngủ là cửa đối mở kiểu Pháp cổ điển màu trắng, kính hoa văn hình chữ "phong" có thể nhìn thấy bóng người. Trang Đình Văn kéo Trình Tuấn Nghi đi còn chu đáo khóa cửa lại, tiếng "khoắt" vang lên.

Đây là lần đầu tiên Thương Thiệu vào phòng ngủ của Ứng Ẩn. Giường kiểu Roman Holiday màu xám đen, bộ chăn ga trắng tinh khôi, bên cửa sổ là chiếc ghế quý phi nhung màu xanh lá, gối nhung đen thêu hình hổ bằng chỉ vàng sống động.

Phòng ngủ không lớn, nhìn qua là hết nhưng có thể cảm nhận được phong cách sống của cô. Bên ngoài trời lạnh, không có ánh nắng, rèm cửa sổ mở hờ, ánh sáng nhạt chiếu vào. Rèm bị gió điều hòa thổi lay động, kéo theo bóng vằn hổ nhạt trên sàn nhà cũng lay động.

Chỉ trong một hơi thở, Thương Thiệu chưa kịp đặt áo khoác xuống, Ứng Ẩn đã không ngồi yên được.

Cô đứng dậy, khi đi qua bên cạnh Thương Thiệu lại bị anh thuận tay giữ lấy cổ tay: "Không cho em đi."

Ứng Ẩn lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Đây là phòng ngủ của em, em phải mở cửa mời anh ra ngoài."

Gần đây cô luôn gọi anh là "anh này anh kia"(*), gọi anh Thương ngày càng ít.

Cũng không gọi là A Thiệu ca ca.

(*) Cổ gọi 你 như "you" trong tiếng Anh vậy.

Thương Thiệu nhìn cô hai mắt đăm đăm. Hôm nay cô mặc chiếc váy hai dây màu vàng lục, như màu của chim Hoàng Xuân khiến người ta nghĩ đến mùa xuân.

Nhìn đủ rồi, anh dập thuốc, vứt áo khoác xuống rồi bế cô lên.

"Anh làm gì?" Ứng Ẩn ngón chân cuốn lấy dép, vẻ mặt hoảng hốt.

"Dỗ em."

Hai từ nhẹ nhàng như đường tan trong mơ.

Thương Thiệu từ từ đặt cô xuống giường. Anh nhìn chằm chằm cô,

tay vươn xuống dưới tháo dép khỏi chân cô, sau đó trọng lượng đè xuống, thân thể mang theo nhiệt độ phủ lên.

"Chiếc xe đồ chơi đó, em mua à?"

"Xe đồ chơi gì?" Ứng Ẩn quay mặt đi.

"Có đủ để em lái xuống núi không?"

"Hừ, có thể chạy 300 km."

Tóc cô dày, bồng bềnh mềm mại trên cổ như đám mây đen. Thương Thiệu gạt đám mây, nhìn vào cần cổ trắng và tai ngọc của cô, anh gục xuống mũi chạm vào sau tai cô.

Tối qua anh không ngủ trọn giấc, hôm nay lo lắng cho cô, lại biết Đình Văn không thể giải quyết được nên cả ngày tập trung xử lý công việc mới có thể đến gặp cô lúc hơn ba giờ chiều.

Ứng Ẩn bị mũi anh chạm vào ngứa ngáy, cô muốn trốn nhưng không thể. Thương Thiệu đặt tay lên cằm cô rồi cười: "Không cho em tiền, thật sự giận như vậy?"

"Không giận." Ứng Ẩn cố chấp nhưng mũi lại cay.

Nếu không phải đường cùng muốn thoát thân, cô có muốn vay tiền anh không? Với tính tình kiêu ngạo của mình, cô đã mất mấy ngày mới có thể mở miệng, cuối cùng lại bị từ chối.

Thấy tủi thân là một chuyện, phần lớn là cảm thấy nhục nhã.

Cảm giác nhục nhã này không phải do xấu hổ mà là do nhận ra sự đơn phương của mình với anh.

Đàn ông không đáng tin, dù có nhiều tiền cũng vậy.

Thương Thiệu xoay mặt cô lại, ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi nói: "Sáng nay chú Khang đưa em hai trăm triệu, coi như là tiền trả trước hợp đồng, không tính là anh cho em vay. Như vậy em và Đình Văn góp vốn tương đương, sau khi giải hợp đồng, vốn khởi đầu của công ty và đầu tư phim mới cũng dư dả. Luật sư anh đã tìm cho em, partner của Vĩnh Thành, em có thể yên tâm giao cho anh ta."

"Anh đã cho Đình Văn bao nhiêu?"

"Cô ấy có ba trăm triệu, anh cho năm trăm triệu."

"Anh muốn làm ông chủ của em à?"

Thương Thiệu cười: "Em và cô ấy mỗi người nắm năm mươi phần trăm cổ phần không liên quan gì đến anh, khi cô ấy kiếm được tiền, năm trăm triệu sẽ trả lại anh kèm lãi, như vậy em yên tâm chứ?"

"Vậy nên anh có thể cho cô ấy mượn năm trăm triệu, nhưng không thể cho em."

"Em so với cô ấy?"

Nói xong, Ứng Ẩn im lặng rồi thở chậm lại.

Thương Thiệu ánh mắt sâu lắng, bình tĩnh, khuôn mặt không biểu cảm nhưng nửa nhắm mắt như đang suy xét.

"Đình Văn là em họ của anh, em nghĩ em có thể so với cô ấy?"

Một cảm giác chua xót xộc lên mũi, kèm theo cảm giác xấu hổ đốt cháy toàn thân hoặc là sự nhục nhã.

Trong sự nhục nhã này, Ứng Ẩn bỗng nhiên thông suốt tâm trí sáng tỏ, bừng tỉnh.

Đúng vậy, anh không có nghĩa vụ phải cho cô vay tiền hoặc cứu cô

trong lúc nguy cấp. Giúp là tình cảm, không giúp là bổn phận, sao cô có thể vì không được cho vay mà giận anh? Lại càng không nên không biết lượng sức mình so với Đình Văn. Họ là người một nhà, cầm chứng minh thư Hồng Kông, nói tiếng Quảng Đông.

So với Đình Văn, cô quả thật không biết đặt mình vào đâu.

Ứng Ẩn nghĩ thông suốt, tâm trạng trở nên bình tĩnh: "Anh Thương, đừng hiểu lầm, em chỉ nghĩ tạm ứng bảy trăm triệu dù sao cũng không phải không có tiền lệ, hơn nữa chúng ta có hợp đồng, em lại là người của công chúng, dù thế nào cũng không thể bùng nợ. Còn lại vay ba trăm triệu, em nghĩ với người như anh Thương chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ."

Cô cười: "Là em nghĩ đơn giản quá. Nhưng em vừa kiểm tra lại, đêm qua em tính thiếu một trăm triệu, tài khoản thực ra gần sáu trăm triệu, thầy Khoa cho em vay hai trăm triệu, ngân hàng cho vay hai trăm triệu, vậy là đủ một tỷ. Em còn có thể chuyển nhượng đầu tư khác, nhà, vườn nho, mặt bằng, văn phòng, cổ phiếu, quỹ, không vấn đề gì."

"Em chưa trả lời anh." Thương Thiệu không để ý đến những lời hợp tình hợp lý của cô, trực tiếp hỏi: "Em nghĩ em trong lòng anh có thể so với Đình Văn?"

Ứng Ẩn liếc mắt rồi chớp mắt: "Em không nghĩ, vừa rồi chỉ là lời nhanh miệng, đừng cười em..."

Thương Thiệu gạt tóc trán cô, ánh mắt nhìn thấu khiến cô run rẩy. Một lát sau, anh cúi đầu bất ngờ hôn cô.

Ứng Ẩn bị anh hôn đến mức muốn khóc, tay nắm chặt thành quyền, giận dỗi đẩy và đánh anh vài cái, không ngờ bị anh giữ chặt đẩy xuống gối.

Gối mềm mại, tay và cánh tay nhỏ của cô đều chìm vào, ngón tay

cái của Thương Thiệu ấn vào lòng bàn tay cô rồi xoa nhẹ.

Anh hôn rất mạnh mẽ, Ứng Ẩn không còn sức lực, mồ hôi mỏng bắt đầu xuất hiện, váy ngủ cuộn lên đến bụng.

Hơi thở nóng hổi sau khi hôn ấm áp và ẩm ướt bao phủ tai Ứng Ẩn. Thương Thiệu kề tai cô, giọng khàn khàn từng chữ: "Ứng Ẩn, lần sau có thể so sánh với một người quan trọng hơn."

Ứng Ẩn sững sờ, họng khô khan và khát nuốt một ngụm, cô thở hổn hển, lồng ngực phập phồng khiến tai cô nghe như tiếng ve kêu.

Thương Thiệu lại hôn cô, lần này kéo cô lên, ôm chặt vào lòng, bàn tay áp vào lưng cô, cô như một con thiên nga bị gãy cổ.

Bên ngoài cửa kính nước vân pháp cổ, bóng người lung lay.

Trình Tuấn Nghi kìm tiếng: "Sao không cãi nhau? Cũng không ném đồ? Tôi còn chờ vào để khuyên can mà."

Đình Văn: "Đúng vậy, sao không cãi nhau nhỉ? Đang nói lý sao?"

"Khi dỗ người mà nói lý à?" Trình Tuấn Nghi rất hiểu Ứng Ẩn: "Tiểu Ẩn nhà chúng ta không ăn cái này đâu."

Đình Văn: "Anh họ tôi khác người, anh ấy luôn có cách nói lý, không nghe cũng phải nghe."

Trong phòng nóng lên, mùi hương các loại hòa quyện, không khí ngột ngạt, Ứng Ẩn cảm thấy không thở nổi, mặt đỏ tai hồng. Cô không chịu nổi, chỉ có thể van xin Thương Thiệu tha cho mình.

Liền hai đêm ở Tanzania, cơ thể cô đều không nghỉ ngơi, cô luôn nghi ngờ mình sẽ thiếu nước. Đêm qua, thực sự không thể chịu nổi chuyện gọi người giúp việc đổi ga giường giữa đêm, trong lời cầu xin không thành câu của cô, Thương Thiệu mới rộng lòng ôm cô vào

phòng tắm.

Phòng tắm của anh sáng rõ, mặt bàn đá cẩm thạch dài liền mạch dài năm mét, trên đó là gương bạc dài cùng chiều. Trong gương, tóc cô rối bời, quần áo không chỉnh tề, toàn thân mềm mại đều run rẩy, còn anh lại mặc áo ngủ đen gọn gàng, mặt không biểu lộ cảm xúc, tràn đầy khát vọng kiểm soát nguy hiểm.

Thật khó xử. Ứng Ẩn khóc ngay tại chỗ.

Nếu không phải vì quá đáng như vậy, sáng lại nói không cho vay tiền, cô cũng không tức đến mức bỏ đi ngay lập tức.

Ứng Ẩn lúc này bị giữ lại hôn, vừa nghĩ đến điều đó, cơn giận vừa được xoa dịu lại bùng lên.

Nhưng cô cũng không còn đủ sức để đẩy anh ra, chỉ có thể quay mặt đi, tránh nụ hôn của anh, giọng run run gọi anh: "Thương... ưm... Anh Thương..."

Thương Thiệu thản nhiên đáp "ừ" một tiếng.

"Em... em vẫn còn giận mà..."

Thương Thiệu dừng mọi hành động và nụ hôn lại: "Vẫn giận gì?"

"Anh đưa Đình Văn đến bên cạnh em để báo cáo tình hình cho anh."

"Vị trí này rất quan trọng, anh không yên tâm giao cho người khác, huống hồ nếu không phải cô ấy đến, đối tác của em cũng chưa tìm được."

"Anh đảo lộn nhân quả rồi." Ứng Ẩn đẩy anh ra rồi lật người xuống giường.

Váy ngủ mỏng, không che được phong cảnh trước ngực cô khiến

Thương Thiệu nhìn mà ánh mắt tối sầm lại.

Anh thở dài một hơi, nới lỏng cà vạt: "Lúc đó không nghĩ nhiều, Đình Văn cũng không phản bội em, đừng trách cô ấy."

Ứng Ẩn kéo một tấm chăn quấn quanh cơ thể rồi đẩy Thương Thiệu ra ngoài.

Thương Thiệu không bước đi, anh tỏ vẻ mệt mỏi, cúi người ôm chặt cô một lúc: "Dạo này anh rất mệt, ban đầu định đến đây ngủ trưa."

Lại hôn nhẹ vào tai cô: "Nếu thật sự giận anh thì em bình tĩnh một hai ngày, hết giận rồi hãy tìm anh."

Lần này không đợi Ứng Ẩn đuổi, anh tự động lấy áo khoác, đi đến cửa phòng.

Cửa mở ra, hai người luôn cố nghe lén ngay lập tức "khụ khụ" hai tiếng, như hai con chim sẻ tách ra.

Nhà này cách âm tốt, Ứng Ẩn yên tâm, bình tĩnh chỉnh lại tóc rối: "Tiễn anh Thương xuống lầu."

Trình Tuấn Nghi "ồ" một tiếng, nhìn Thương Thiệu. Cà vạt thực sự có chút lộn xộn, áo sơ mi đen phẳng phiu cũng có nếp nhăn,khiến người ta nghĩ bậy.

Ứng Ẩn liếc Đình Văn: "Cô Đình cũng đi cùng đi."

Đình Văn mở to mắt nhìn anh họ, Thương Thiệu vỗ vai cô: "Để cô ấy nghỉ ngơi, đừng làm phiền."

Tiếng bước chân từ tầng hai xuống cầu thang dần xa cho đến khi đến sân, tiếng động cơ vang lên.

Tài xế khởi động xe, Thương Thiệu tay xách áo khoác, đứng lại hơi

ngước mắt nhìn lên.

Trên tầng hai không có bóng người, chỉ có một nửa rèm chớp vẫn che lại.

Đình Văn và anh lên xe, trong đầu không khỏi nghĩ đến câu nói của Ứng Ẩn "anh họ chơi đùa ngôi sao nữ trên xe".

Trời ơi, chiếc Maybach này ở đâu cũng tỏa ra một loại cảm giác gì đó... dâm đãng!

Cô ấy lén lút nhìn, Thương Thiệu bảo cô ấy yên phận.

"Không phải anh nói để anh giải quyết sao? Hóa ra anh chưa nghĩ ra cách dỗ à?" Đình Văn chọc đúng chỗ đau.

Thương Thiệu hơi nhíu mày: "Im đi."

"Anh sẽ không làm lỡ công việc của em chứ?" Đình Văn bắt đầu lo lắng.

Thương Thiệu mở mắt, giọng lãnh đạm: "Phần của anh đã giải quyết, không giải quyết được là phần của em, em tự lo liệu."

Đình Văn: "..."

Cô ấy là người có hành động nhanh, hai ngày sau ăn mặc như cô chủ thông thường mang theo chiếc túi rẻ nhất của mình - Hermes đen vàng lái chiếc siêu xe Audi hơn hai trăm vạn đến.

Trình Tuấn Nghi chống chổi ở cửa, ngẩng cao đầu: "Ồ, cô chủ Đình Văn đến rồi."

Đình Văn lướt qua cô ấy một cái, nói nhẹ nhàng: "Tránh ra, tự chơi đi."

Lần này cô ấy mang theo lời khuyên của luật sư đến gõ cửa, Ứng Ẩn đang cầm một tách trà nóng bên cửa sổ. Nghe thấy động tĩnh, cô không ngạc nhiên, hỏi thẳng: "Nếu chị không muốn đấu với Chân Dã trên tòa, em có cách nào nói xuống một tỷ không?"

Đình Văn sững sờ, thở phào nhẹ nhõm: "Chị không giận em à?"

"Chính chị mời em đến, đây là duyên phận của chúng ta, không liên quan gì đến anh Thương." Ứng Ẩn đặt tách trà xuống: "Nói về ý tưởng của em cho studio."

"Em không phải là người tình cảm nên hiện tại chỉ muốn quản lý tốt một nghệ sĩ là chị, sau này khi chị có thể tự đi con đường của mình mà em vẫn còn hứng thú với ngành này, em mới cân nhắc việc quản lý nghệ sĩ khác. Ngoài quản lý nghệ sĩ, em còn định đăng ký một công ty khác ở Hồng Kông, đầu tư vào các dự án phim em quan tâm, dĩ nhiên, nó cũng chủ yếu phục vụ cho chị, nên sau này chị sẽ là nữ diễn viên có vốn đầu tư. Chị có ý kiến gì không?"

Ứng Ẩn cười: "Chị không có ý kiến, chỉ cần em có tiền. Nhưng như vậy, công việc của em không trùng với người anh họ khác của em sao? Sao không hợp tác với Thương Lục? Công ty của anh ấy mấy năm nay làm ra không ít tiền."

"Vậy sao chị không đến thẳng studio của Kha Dụ? Theo em biết, studio đó cũng có cổ phần của anh ấy, hai người lại là bạn thân, sao phải tốn công sức tự lập studio?"

Ứng Ẩn nghiêng đầu, đưa tay ra: "Hợp tác vui vẻ - nếu em có thể giải quyết được Chân Dã."

Ba ngày sau, Mạch An Nghiêm nhận được cuộc gọi từ văn phòng luật Vịnh Thành ở Hồng Kông, bên kia nói muốn bàn về việc giải trừ hợp đồng của Ứng Ẩn.

Mạch An Nghiêm giận dữ hút thuốc, cố chấp nhấn mạnh sẽ trực tiếp

liên lạc với Ứng Ẩn.

Sau khi cúp máy, anh ấy lập tức gọi cho cổ đông lớn nhất của Chân Dã, Thái Dã.

Dù ông đã rút lui khỏi hậu trường nhiều năm, bên cạnh lại có quá nhiều ngành nghề có thể kiếm tiền, đối với Chân Dã gần như bỏ mặc tự nhiên nhưng Ứng Ẩn là tài sản nghệ sĩ quan trọng nhất của công ty, Mạch An Nghiêm phải báo cáo với ông.

Lý do thứ hai không tiện nói ra là, sếp của Chân Dã - Thái Dã luôn không hòa hợp với anh ấy, Mạch An Nghiêm trong lòng không phục ông ta.

Thái Dã dành thời gian nghe báo cáo của anh ấy, giọng không chút gợn sóng: "Tiểu Ẩn là người hiểu chuyện lại coi trọng tiền bạc, một tỷ tiền phạt vi phạm hợp đồng cô ấy chịu bỏ ra chứng tỏ công ty đã ép cô ấy đến mức này."

"Chủ yếu là từ chỗ sếp Tống... thêm vào đó gần đây công ty đẩy Tiểu Nguyễn lên khiến cô ấy chịu thiệt thòi."

"Ừ, tôi biết phong cách của anh ta." Thái Dã không bình luận, sau đó hỏi: "Anh đã cố gắng rồi chứ?"

"Lần trước, đêm Star Diamond, tôi muốn nói chuyện thẳng thắn với cô ấy nhưng cô ấy không cho tôi cơ hội. Sau đó, tôi đã tìm đến... thầy Kha." Mạch An Nghiêm nuốt khan.

Thái Dã nghe tên đó cũng không ngạc nhiên. Sau một lúc im lặng, ông ấy cười nhạt: "Anh ta sẽ không giúp anh khuyên nhủ đâu, anh như con ruồi không đầu, tự rối loạn lên thôi."

"Tôi không thể để cô ấy đi, công ty cũng không thể." Mạch An Nghiêm kiên quyết.

"Để cô ấy đi." Thái Dã đơn giản nói: "Một tỷ thì một tỷ, không vấn đề gì."

"Sếp Thái!" Mạch An Nghiêm nghe bốn chữ nhẹ nhàng đó liền bật khỏi ghế: "Không thể để cô ấy đi! Mười hai năm, anh bỏ qua được, tôi không thể! Tôi có thể bù đắp, cô ấy muốn đi theo con đường nghệ thuật nào..."

Thái Dã lạnh lùng ngắt lời anh: "Tiểu Mạch, đã biết sẽ có hôm nay, tại sao lại phải bắt đầu. Mười hai năm tốt đẹp chia tay trong êm đẹp, anh để cô ấy gặp tôi, xem như bạn bè nói lời tạm biệt."

Ông không có hứng thú nói chuyện nữa, dặn dò xong thì cúp máy. Mạch An Nghiêm hai tay chống lên bàn, cúi đầu một lúc lâu.

Ra khỏi văn phòng, anh ấy gõ cửa phòng tổng giám đốc điều hành.

Tổng giám đốc điều hành họ Triệu, thích người khác gọi mình là William Triệu, là người Ninh Ba chính gốc nhưng lại tự xưng là cư dân Hong Kong, giỏi mưu mẹo, tư duy thương mại hơn Mạch An Nghiêm. Chiến lược từ bỏ màn ảnh lớn để bảo vệ màn ảnh nhỏ của công ty là do anh ta đề xuất và quyết định.

Anh ta không đánh giá cao Ứng Ẩn, từng thẳng thắn nói trong cuộc họp nội bộ công ty rằng một năm gặp một lần ở rạp chiếu phim, khán giả đã chán ngấy.

William Triệu trán rộng, mặt vuông, đôi mắt một mí dài, khiến người ta có cảm giác không hài hòa.

Mạch An Nghiêm bỏ qua việc báo cáo vượt cấp với Thái Dã, kể lại yêu cầu giải trừ hợp đồng của Ứng Ẩn cho anh ta.

"Được, hợp đồng viết sao thì làm vậy." Anh ta rất sảng khoái, tiện thể hỏi: "Trước đó anh có nói cô ấy đang yêu đúng không?"

"Đúng vậy."

"Về điểm này, không có không gian để truy cứu trách nhiệm sao?"

Mạch An Nghiêm sửng sốt, rồi bình tĩnh khuyên: "Không cần thiết, William, hợp đồng của chúng ta và hợp đồng thương mại đều có điều khoản ràng buộc đạo đức, nhưng ba bên đã thỏa thuận miễn là không làm ồn ào trước công chúng thì không sao, chuyện riêng tư không vấn đề gì, hơn nữa cô ấy đã báo cáo với công ty."

Trong lúc nói chuyện, trợ lý Nancy gọi điện.

"Trên Weibo nói có nữ diễn viên nổi tiếng bị bắt gặp có tình mới, có cần quan tâm không?"

Bây giờ, trước khi những tài khoản tiếp thị paparazzi tung tin đều có quá trình gọi mời trước, một là để kéo dài sự tò mò của người xem, hai là dành thời gian cho công tác quan hệ công chúng, nếu thỏa thuận được phí bịt miệng thì đành phải nhận tiền một cách miễn cưỡng.

Nhưng bây giờ cư dân mạng không ăn cái trò đó nữa, nói là nữ diễn viên nổi tiếng có thể chỉ là một diễn viên tuyến mười tám, nói là người nổi tiếng thực chất chỉ là một người thường xuyên xuất hiện trong các chương trình thực tế.

Phần bình luận đầy những lời chế giễu, đe dọa anh ta:

"Cậu tốt nhất nên thực sự chụp được nữ diễn viên nổi tiếng và đại gia, đừng cuối cùng lại là một diễn viên tuyến mười tám và một chủ doanh nghiệp bất động sản địa phương."

Mạch An Nghiêm nhìn một lúc, nhận ra cách dùng từ của đối phương là "nữ diễn viên nổi tiếng" và "đại gia" và tuyên bố "bản tin này không chấp nhận quan hệ công chúng, chắc chắn sẽ nổi tiếng, một trận thành danh".

William Triệu cũng xem qua, trầm ngâm một lúc: "Công ty còn ai đang yêu không?"

"Nguyễn Dật và Tống Thời Chương."

"Tống Thời Chương này... bỏ qua, không phải anh ta." William Triệu quyết định: "Tống Thời Chương có tập đoàn truyền thông của riêng mình, nếu bị chụp chắc chắn đã dập tắt từ lâu, không đến mức độ gọi mời trên hot earch."

"Nhưng cũng có thể là Ứng Ẩn." Mạch An Nghiêm nhắc nhở: "Bạn trai của cô ấy, thân phận cũng không tầm thường, lần trước lên siêu du thuyền là nhờ mối quan hệ của bạn trai cô ấy."

"Vậy càng tốt. Nếu là cô ấy bị chụp thì đầu tiên là toàn bộ hợp đồng thương mại sẽ được giải trừ, chúng ta có thể tái phân bổ tài nguyên, thứ hai là điều khoản ràng buộc đạo đức cũng có thể sử dụng, khoản bồi thường có thể rất lớn, cộng thêm phí giải trừ hợp đồng, có thể lên đến ba tỷ không?"

Mạch An Nghiêm tim đập mạnh, buộc phải nói thật: "William, tôi vừa gọi điện cho sếp Thái, ý của ông ấy là một tỷ cho cô ấy đi, không cần làm quá khó."

"Sếp Thái không quan tâm đến những chuyện này nhưng tôi phải gánh KPI, báo cáo cuối năm có đẹp hay không, làm sao giải trình với cổ đông, đó đều là trách nhiệm của tôi." Anh ta cười nhạt vỗ vai Mạch An Nghiêm: "Hơn nữa, chúng ta cũng không làm gì cả, chỉ là không kịp làm công tác quan hệ công chúng thôi. Nghĩ thoáng lên, biết đâu người bị chụp không phải là cô ấy?"

Mạch An Nghiêm trở lại văn phòng, sau khi hút ba điếu thuốc mới gọi cho Ứng Ẩn.

"Luật sư của cô đã tìm đến tôi, tôi cũng đã liên lạc với sếp Thái, ông

ấy để cô đi. Nhưng tôi hỏi cô, cô và bạn trai có bị chụp không?"

Ứng Ẩn cũng đã thấy hotsearch nhưng không hoảng sợ chút nào, trả lời thực mà kèm theo chút mỉa mai: "Tôi không biết."

Cô thực sự không biết, hai người trên đó, rốt cuộc là cô và Thương Thiệu hay là Nguyễn Dật và Tống Thời Chương.

Cô chờ đợi thời khắc lật bài cùng Mạch An Nghiêm và Nguyễn Dật.

"Công ty đã quyết định rồi, sẽ không làm công tác quan hệ công chúng trước."

"Vậy thì tốt, tôi cũng đã quen rồi."

"Tiểu Ứng..."

"Đừng như vậy, An Nghiêm, sau này chúng ta vẫn có thể làm bạn, gặp nhau vào những dịp lễ Tết." Ứng Ẩn vui vẻ nói: "Chúc anh mỗi năm càng thành công hơn."

Thời gian dự kiến của tài khoản tiếp thị là sáu giờ tối.

Đồng thời, trên hotsearch cũng xuất hiện danh sách đề cử đầy đủ của Liên hoan phim Tinh Hà và từ khóa lễ trao giải ngày mai.

Ứng Ẩn không có đề cử giải thưởng, ngày mai cô sẽ tham dự với tư cách là người trao giải. Chử An Ni đã chọn cho cô một chiếc váy dạ hội màu đỏ tươi, rất thanh lịch và nổi bật.

Sau khi cúp điện thoại với Mạch An Nghiêm, Ứng Ẩn và Đình Văn đập tay, mỗi người lại ngồi vào ghế sofa sắp xếp tất cả các hợp đồng thương mại và dự án phim mà cô có.

"Nhưng tốt nhất đừng mở champagne trước, vì nếu hot search là của chị, năm trăm triệu chúng ta tiết kiệm được có lẽ lại phải đổ ra."

Ứng Ẩn ngẩng đầu nhắc nhở, nhưng biểu cảm không có vẻ căng thẳng.

Đình Văn không lo lắng: "Em nghĩ chắc chắn là Nguyễn Dật và Tống Thời Chương."

"Tại sao?"

"Bởi vì tập đoàn truyền thông của anh ta tuy rất mạnh, nhưng không phải không có đối thủ, có thể... tài khoản tiếp thị này chính là của đối thủ dưới quyền anh ta?" Đình Văn mỉm cười: "Người tiết lộ chắc chắn là người thông minh."

Ứng Ẩn cười đáp: "Mượn lời chúc của em."

Hai người đều say mê với sự nghiệp mới đến nỗi không có thời gian nghịch điện thoại. Thương Thiệu hỏi cô có muốn xem ngựa con không, mãi vẫn chưa nhận được hồi âm.

Ba ngày rồi.

Đã là ngày thứ tư.

Ngựa con vốn đang tung tăng trên đồng cỏ, nhưng khí thế của người đàn ông bên cạnh nó quá u ám khiến con ngựa hai tuổi hiểu nhiều điều không nên hiểu về tình đời.

Nhìn sắc mặt của anh, bốn chân của Rich chầm chậm lại, tiếng bước chân thưa thớt.

Không dám động đậy...

Thương Thiệu đợi mười phút không thấy gì, chuyển từ WeChat sang gọi điện thoại, gọi đến văn phòng tổng giám đốc của Tần Đức.

Giọng trong điện thoại lạnh lùng thiếu kiên nhẫn: "Ngày mai là lễ trao giải, kế hoạch ban đầu ai đi?"

Chương 46: Anh gọi cô là cô Ứng khiến cô rất khó xử

Tần Đức có mấy trăm nhân viên, vốn dĩ như đi chùa gõ mõ giờ đây có thái tử đích thân đến làm việc, tuy không trực tiếp quản lý nhiều nhưng từ tổng giám đốc đến cô lao công đều có phần nào cảm giác không yên.

Kim Nguyên Dân là người đứng đầu của Tần Đức, một người giỏi quản lý cấp trên, rất thạo việc đoán ý thánh thượng, cũng là người tận tụy tuân theo phong cách làm việc cao độ nhưng sống kín đáo. Cuối cùng anh ta quyết định trong dịp cuối năm này tổ chức một sự kiện lớn để cho thái tử và hội đồng quản trị thấy được tinh thần tiến thủ kiên cường của họ.

"Tần Đức chúng ta quá kín đáo, dù sao cũng là một trong hai mươi doanh nghiệp bất động sản hàng đầu ở Ninh Ba..."

"Sếp Kim, đứng thứ hai mươi liệu có hơi quá không."

"Tóm lại, việc tài trợ cho giải thưởng Tinh Hà này rất đáng để xem xét."

Theo kế hoạch tài trợ mà bên tổ chức giải thưởng Tinh Hà đưa ra, logo của công ty tài trợ sẽ xuất hiện trên bảng chữ ký của ngôi sao trong suốt buổi phát sóng trực tiếp, ngoài ra còn có ở chỗ người dẫn chương trình đọc tên, giới thiệu thảm đỏ, chỗ ngồi của khách mời trao giải, và đặc biệt hơn là sau khi kết thúc liên hoan phim sẽ có một buổi giao lưu của ngôi sao tại các tòa nhà, mua từ khóa, đẩy hot search, chỉ tiêu KPI của bộ phận thương hiệu năm nay coi như

xong.

Việc này không cần phải báo cáo lên tập đoàn, quy trình cũng không cần phải đến tay Thương Thiệu. Kim Nguyên Dân chỉ tiện miệng nhắc đến trong ngày ăn trưa tại nhà ăn nhân viên tuần trước. Anh ta nghĩ sẽ làm trước để lấy nền tảng, khi có kết quả rồi mới báo cáo thành tích và xin công nhận.

Nhưng Kim Nguyên Dân không ngờ, thái tử lại rất để tâm đến việc này.

"Bên tổ chức yêu cầu chúng ta cử một đại diện tham dự, chọn quanh công ty, không ai dám đi nên tôi tham gia thôi."

Anh ta nói chuyện một cách văn vẻ, khiến thợ may áo vest muốn cười.

"Ngày mai mấy giờ?" Thương Thiệu hỏi.

"Phát sóng trực tiếp thảm đỏ bắt đầu lúc ba giờ chiều, lễ trao giải lúc tám giờ tối."

"Tôi đi."

"À... à?" Kim Nguyên Dân đang cởi nửa chiếc áo vest vội vàng tìm cách bù đắp: "Sếp Thương, sự kiện và cấp độ tài trợ của chúng ta hoàn toàn không cần anh đích thân tham dự, hơn nữa quy trình rất dài nên sẽ rất lãng phí thời gian quý báu của anh!"

"Không lãng phí." Thương Thiệu công tâm nói: "Anh gửi rundown sự kiện cho Cassy, có chi tiết gì cũng đối chiếu với cô ấy."

Cassy là trợ lý hành chính của văn phòng hội đồng quản trị, công việc bổ trợ cho chú Khang. Chú Khang chủ yếu phụ trách các lịch trình riêng tư và tiệc tùng, còn những công việc hành chính vụn vặt thì giao cho Cassy lo liệu.

Sau cuộc gọi, Kim Nguyên Dân nhìn vào gương thấy mình eo không quá to, chân không quá ngắn, đầu không hói, miễn cưỡng gọi là tuấn tú, mà lòng chua xót.

Mẹ kiếp, anh ta còn đặc biệt đặt làm bộ lễ phục nam giới.

Rich ở bên cạnh im lặng đã lâu, thấy người đàn ông trước mặt không nói gì, liền đến gần tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Một con ngựa nhỏ có thể tỏ vẻ ngoan ngoãn như thế nào? Nó lăn lộn hai vòng hết sức.

Thương Thiệu ngồi xuống, mặt không biểu cảm nhìn nó diễn.

Một lát sau, anh đưa tay, gập ngón tay lại, chạm nhẹ vào trán nó, lạnh lùng nói: "Mày thực sự phí công, không ai thích mày, hiểu không?"

Rich mới hai tuổi, nghe câu "không ai thích nó" thì ủ rũ bị người chăn dẫn đi.

Gần một giờ sau, Ứng Ẩn mới có thời gian nhìn vào điện thoại.

Cô không dám phớt lờ tin nhắn của kim chủ, lời lẽ rất lịch sự: "Dạo này tôi khá bận, Rich được Anh Thương chăm sóc, tôi rất yên tâm, chỉ là làm phiền anh."

Giọng điệu này còn thua cả đối với đồng nghiệp cũ, Thương Thiệu híp mắt, một lúc muốn nhắc nhở cô, vài ngày trước ai đã làm bẩn gương trong phòng ngủ chính của anh?

Nhưng anh không trả lời.

Chú Khang vừa nói chuyện điện thoại xong với trợ lý hành chính Cassy, chú tìm kiếm khắp nơi rồi cuối cùng thấy anh đang viết thư

pháp trong phòng làm việc.

Vài tờ giấy tuyên thành rơi xuống, chú Khang cúi xuống nhặt lên, trên đó viết chữ "Huệ phong hòa sướng".

Bốn chữ này có hình dạng rất đẹp, ý nghĩa như tắm trong gió xuân nhưng người viết lại mang khí thế phong ba bão táp.

"Sao rồi?"

Thương Thiệu hoàn thành nét cuối cùng rồi nhẹ nhàng đặt bút lông xuống, bình tĩnh hỏi.

"Cassy đã gửi kế hoạch chương trình qua, có một chút vấn đề nhỏ."

Thương Thiệu từ từ cầm khăn nóng lên lau tay một cách chậm rãi, hỏi: "Vấn đề gì?"

"Nhà tài trợ cần phải đi thảm đỏ, cũng như làm khách mời trao giải, sự kiện này được phát sóng trực tiếp toàn quốc, nên..."

Thương Thiệu không thường xuất hiện trước truyền thông, các sự kiện cấp cao do chủ tịch hội đồng quản trị Thương Cảnh Nghiệp đích thân tham dự, các sự kiện khác do người đứng đầu các chi nhánh hoặc người phát ngôn công ty đảm nhận. Quá rầm rộ thực sự không phù hợp với phong cách hành xử của anh từ trước đến nay.

"Dùng tên Kim Nguyên Dân." Thương Thiệu lạnh lùng nói: "Trên danh nghĩa vẫn là anh ta tham dự."

Chú Khang gật đầu rồi giúp anh dọn giấy tuyên, chú nghe Thương Thiệu dặn: "Vứt hết tất cả, viết cái gì thế này!."

Chú Khang thầm nghĩ, anh cũng biết bốn chữ này bị anh viết ra tràn đầy sát khí à...

"Rich thế nào rồi?"

"Vừa chơi xong."

"Phái xe đưa nó đến chỗ Ứng Ẩn."

Chú Khang: "..."

"Không phải cô ấy bận sao? Đưa nó qua gặp một lần, chơi xong lại đưa về."

"Cậu đích thân đưa qua?" Chú Khang cảm thấy vui mừng cho anh.

Thông minh như vậy, hành động thể hiện thiện chí như thế, dù là núi tuyết cũng phải tan chảy, dù là băng cứng cũng phải hòa tan...

Thương Thiệu đặt khăn trắng xuống, lạnh lùng liếc chú một cái: "Không có thời gian, tôi cũng bận."

Chú Khang: "..."

Rich ra khỏi nhà, ngoan ngoãn ngồi trong chiếc xe tải, cho đến khi cổ ngựa cũng mỏi mệt mới đến nhà Ứng Ẩn.

Cửa thùng xe mở khóa, người chăm dắt nó vào sân, tiếng móng ngựa vang lên trong sân gạch xanh.

Ứng Ẩn kêu lên một tiếng vui mừng, ngồi xuống ôm nó, tim đập thình thịch, mãi không dám nhìn vào người lái xe. Một lát sau cũng không thấy ai xuống xe, thêm một phút nữa, xe dứt khoát quay đầu đi ra ngoài rồi dừng lại dưới cây đào ngoài dốc sân.

"Anh Thương, anh ấy..." Ứng Ẩn dùng ngón tay như lược vuốt nhẹ bộ lông màu vàng nhạt của con ngựa nhỏ rồi hỏi.

"Ồ." người chăn ngựa đến từ Anh nói: "Anh ấy nói anh ấy bận,

không có thời gian."

Ứng Ẩn: "..."

Trang Đình Văn đầu đau như búa bổ, nhanh chóng đưa dây cương ngựa con cho Tuấn Nghi: "Tuấn Nghi, cô chơi với nó, chị Ứng, chúng ta cần xem hot search rồi."

Hot search đúng sáu giờ tối xuất hiện.

#Nguyễn Dật Tống Thời Chương# nhanh chóng lên vị trí cao, đến mức xuất hiện chữ "bạo" đứng đầu bảng.

Tài khoản marketing tung video, hình ảnh mờ nhưng cảnh tượng đầy đủ, kèm theo lời thuyết minh khá độc lạ:

"Mười một giờ, tiểu hoa Nguyễn vừa ghi hình xong chương trình tạp kỹ đã ngủ trên xe, rõ ràng đã rất mệt, nhưng nơi cô ấy muốn ngủ hoàn toàn không phải là căn hộ nhỏ hơn trăm mét vuông từng xuất hiện trong show thực tế, mà là Đại Lộ số chín ở Khu vườn Hạ Quang. Đây là nơi chỉ có cá lớn mới vào được, những con cá nhỏ chúng ta không có tư cách vào.

Tiểu hoa Nguyễn chắc chắn cũng hiểu rõ điều này, khi vào Đại Lộ số chín, cô ấy xuống xe bước đi một cách thoải mái, hoàn toàn không chút kiêng dè. Ơ, không ai đến đón cô ấy. Cô tự mình lên lầu, đèn ở tầng hai vẫn bật sáng. Tuy rèm mỏng nhưng vào lúc này ngoài cá lớn họ Tống thì còn ai ở đó nữa? Ah! Cô ấy tự lao vào! Trời ơi, đúng là tâm trạng của người đi gặp tình lang, phấn khích không chịu nổi, tôi cũng thấy đỏ mặt rồi!

Ừm, nghĩ đến Ninh Ba gần đây lạnh lẽo, cá lớn có ngọc ấm mềm mại trong lòng, hoa nhỏ có thân hình mạnh mẽ che chắn gió lạnh cho cô ấy, chỉ có tôi cầm ống nhòm đứng trong gió lạnh mà khóc, chỉ biết cảm thán người ta sống sướng ghê!"

Phần bình luận nổ tung:

【Chết tiệt, bạn viết tiểu thuyết người lớn à?】

【Đăng lên tài khoản đi! Đưa đây! Tôi muốn thấy ngọc ấm mềm mại và thân hình mạnh mẽ ngay tối nay!】

【Bạn phía trên ăn nói cẩn thận nhé...】

【Thân hình mạnh mẽ thực sự làm tôi buồn cười, không đủ bốn chữ cũng có thể không cố mà.】

【Nhìn Nguyễn Dật hàng tám, khen bạn một câu tài năng.】

【Không phải mình tôi quan tâm đến Ứng Ẩn sao? Tống Thời Chương không phải sắp cưới Ứng Ẩn sao?】

【Nguyễn Dật là tiểu tam của Tống với Ứng? Không thể nào, Tống Thời Chương mù à?】

Chưa đầy hai phút, #Ứng Ẩn# cũng lên hot search.

【@Chị Ứng, chị bị cướp bạn trai rồi!】

【Đừng đùa nữa. Trà xanh họ Nguyễn tìm kim chủ liên quan gì đến Ứng Ẩn? Đừng kéo vào.】

【Ghê, tưởng Tống Thời Chương thật lòng với Ứng Ẩn, hóa ra cũng là người tệ.】

【Nửa đêm mua hot search sắp cưới, Ứng Ẩn tìm lại danh dự à? Khi đó cô ấy và Nguyễn Dật đã đấu đá rồi? Ai giúp tôi xâu chuỗi thời gian?】

Trang Đình Văn nửa vui nửa buồn, vừa thở dài vừa cười: "Biết ngay chị cũng không tránh được, thế nào, Chân Dã còn giúp cô xử lý công

việc công chúng không?"

Cô ấy vẫn chưa chọn được công ty quan hệ công chúng để ký hợp đồng nên nhất thời có chút lúng túng.

Ứng Ẩn cầm điện thoại lên nhướn mày nói: "Tại sao phải cần quan hệ công chúng? Em quá coi thường khả năng của cư dân mạng rồi."

Năm phút sau, một blogger giải trí có tiếng tốt đã đăng bài:

"Bỗng dưng nhớ đến bài viết giành bánh sinh nhật hôm sinh nhật của Ứng Ẩn. Phim có kinh phí cao, phim dâng lễ, nhiều sao lớn tụ họp do Lý Sơn làm nhà sản xuất, đệ tử thân tín làm đạo diễn... Lúc đó đã thấy kỳ lạ tại sao một tiểu hoa đán chưa từng có phim chiếu trên kênh truyền hình lớn như Nguyễn Dật lại có được phúc phần đó... Giờ thì rõ ràng tất cả đều đúng nhỉ? Cô Nguyễn thật quá lợi hại [ngón cái], vừa giành đàn ông vừa giành vai diễn, mẫu mực của chúng ta, đáng kính!"

Bình luận đa phần đều đồng ý:

"Thật vậy, cô Ứng lần này mất cả đàn ông lẫn công việc, thương quá..."

"Cười chết mất, chắc chắn bài viết sinh nhật đó là do cô Nguyễn mua. Chiến thắng nên khoe khoang sao? Hơi ghê tởm đấy."

"Đau lòng quá, đã trở thành fan của Ứng Ẩn rồi."

Sau đó, trong nhóm giải trí, một bài viết dài đã thu hút sự chú ý.

Nội dung chính là ảnh chụp từ một buổi phỏng vấn của Ứng Ẩn từ rất lâu trước đây. Không ai nhớ rõ phóng viên đã hỏi gì, chỉ biết trong bức ảnh đó Ứng Ẩn cười nhẹ với máy quay:

"Cướp đàn ông của tôi thì được nhưng cướp công việc của tôi thì

không."

Chủ bài viết: "Tặng bạn ảnh biểu cảm của cô Ứng, cô Ứng hãy quay lại đánh trả đi, nói được phải làm được!"

Các bình luận phía dưới đều là những câu hài hước, kêu gọi đấu tranh mạnh mẽ hơn.

Hai tiếng sau, cả mạng đã có nhận định cơ bản:

Nguyễn Dật dựa vào đại gia để đi đường tắt, cướp những tài nguyên mà cô ta không thể với tới và những tài nguyên đó vốn thuộc về Ứng Ẩn.

Những cư dân mạng có nhiều kinh nghiệm trong việc bàn luận, rất giỏi suy diễn, chỉ cần có một đầu mối họ sẽ tự mình bịa thêm nhiều chi tiết.

Nhiều sự kiện bất thường đã có "lời giải thích", ví dụ như cách đối xử của công ty Chân Dã với Ứng Ẩn giảm sút, người quản lý vàng của Chân Dã dành nhiều tâm sức để nâng đỡ Nguyễn Dật, Nguyễn Dật xuất hiện trong buổi khai mạc thảm đỏ của đại lễ thời trang "Moda"...

Dư luận hoàn toàn phản tác dụng.

"Click" một tiếng, âm thanh chụp ảnh của điện thoại vang lên, Trình Tuấn Nghi đã chụp một tấm ảnh của Ứng Ẩn và ngựa con.

Trong bức ảnh, Ứng Ẩn cúi xuống, trán chạm trán với ngựa con.

Trời tối dần, bầu trời xanh đậm, ánh đèn vàng ấm, dòng khí lạnh từ Ninh Ba rút lui, buổi tối nay thời tiết tốt đẹp.

Ứng Ẩn đã đăng thông báo vào đúng 8 giờ:

"Nguyễn Dật là hậu bối của tôi, mọi hướng phát triển và công việc của nghệ sĩ đều do công ty sắp xếp, cô ấy không hề cướp tài nguyên của tôi, càng không cướp "đàn ông" của tôi. Về những lời đồn đại về quan hệ cá nhân của tôi và anh Tống từ lâu đã làm tôi khó chịu, nhưng việc làm rõ lại có vẻ quá phô trương. Hôm nay liên quan đến Nguyễn Dật, tôi buộc phải nói, mong mọi người ngừng phát tán tin đồn, tôi và họ trong sạch, không có gì liên quan."

Cô ấy đính kèm một bức ảnh chụp chung với Rich vừa mới chụp, trời yên gió lặng, yên tĩnh và thanh nhã.

Hội fan hâm mộ được huấn luyện kỹ lưỡng đã chia sẻ bài đăng này đầy khắp các trang, các tài khoản marketing sau đó theo dõi, đưa cô ấy ra khỏi vụ ồn ào này.

Ứng Ẩn không quan tâm đến kết thúc của sự việc này, dù là Mạch An Nghiêm hay Tống Thời Chương đều là những người giỏi chiến đấu trong cuộc chiến công khai, chơi đùa với dư luận, sự việc cuối cùng sẽ được họ xử lý, tình hình sẽ lắng xuống.

Nhưng không sao, hiện tại họ đang chật vật là đủ rồi.

Tiếng móng ngựa vang lên trong trẻo, Rich được Ứng Ẩn dắt dây cương đi quanh ngôi nhà vòng thứ năm.

Nhỏ quá, nó đã đi đến chóng mặt rồi.

Trang Đình Văn thán phục trước nhịp điệu và hướng đi của toàn bộ sự việc.

Cô ấy là người thông minh, không hề truy hỏi Ứng Ẩn liệu có chuẩn bị trước cho dư luận hay có sắp xếp lời lẽ không.

Dư luận phản tác dụng rất nhanh và mạnh mẽ, cùng với việc giải quyết những mối thù cũ và mới với Tống Thời Chương, tư thế lại rất nhẹ nhàng và cao thượng.

Có thể nói toàn bộ sự việc diễn ra một cách tự nhiên, từng chi tiết nhỏ đều không bị lãng phí, thật sự tinh tế.

Trang Đình Văn nhìn Ứng Ẩn với ánh mắt ý vị sâu xa: "Chị Ứng, em lại phát hiện một khía cạnh mới của chị."

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, không biết nhà nào đang cắt tỉa vườn mang đến hương cỏ tươi mát, khiến Ứng Ẩn nhớ đến thảo nguyên Serengeti.

Người đàn ông nhẹ nhàng dạy cô ấy về "vinh quang và sát phạt".

"Em vẫn chưa hiểu hết." Ứng Ẩn nhếch một bên môi: "Đình Văn, em nghĩ chị làm những điều này chỉ để xả giận không?"

"Đúng vậy."

"Nhưng, chị không xả giận. Đình Văn, em phải nhớ rằng, trong giới này, điều đầu tiên phải học là "chờ đợi thời cơ". Mỗi sự việc đều có thời điểm tốt nhất, trước khi thời điểm đó đến, không cần hành động bừa bãi, có thể những ngày đó em sẽ rất khó chịu, rất tức giận và cảm thấy bất công, nhưng nhất định phải nhớ, thắng trước rồi chiến, lập kế hoạch rồi hành động, thuận theo thế mà làm."

Trang Đình Văn ngẩn người một lúc, ánh mắt sâu xa: "Chị làm em mở rộng tầm mắt."

Ứng Ẩn nhẹ gật đầu: "Quá khen."

"Em đã ghi nhớ." Đình Văn gật đầu: "Vậy hôm nay, chị "chờ đợi thời cơ", "thuận theo thế mà làm" là vì..."

"Chị đã nói rồi, cướp đàn ông thì được, cướp công việc thì không."

Ứng Ẩn quay đầu cười rạng rỡ với cô ấy: "Ngày mai là lễ trao giải

Tinh Hà, sau đó chị đã hẹn gặp Lý Sơn để ăn tối. Vai diễn nữ chiến sĩ cách mạng, chị muốn nó trở về chủ cũ."

Ngày hôm sau, buổi lễ bế mạc và trao giải Tinh Hà đã diễn ra như dự kiến tại Nhà hát Lớn thành phố Ninh Ba.

Đây là một trong những giải thưởng cao quý nhất của điện ảnh Hoa ngữ, có lịch sử lâu đời, uy tín vững chắc, mỗi năm những tác phẩm lọt vào danh sách và đoạt giải đều rất xuất sắc, mỗi kỳ chiếu phim, diễn đàn và hội thảo đều đạt được nhiều thành tựu.

Đây là sự kiện cuối cùng cũng như lớn nhất trong năm của giới điện ảnh Hoa ngữ.

Liên hoan phim khác với thảm đỏ thời trang, chú trọng đến sự trang trọng và đúng mực chứ không phải để gây chú ý. Vì vậy bất kể có tác phẩm nào hay không, có được đề cử hay không, các ngôi sao đều ăn mặc rất trang nhã, tư thế cũng rất đĩnh đạc.

Thời gian dừng lại trên thảm đỏ cũng rất ngắn, sau khi người dẫn chương trình đọc lời giới thiệu, khách mời sẽ bước lên sân khấu, ký tên, chụp ảnh, gật đầu chào, rồi đến người tiếp theo.

Chỉ có một vài người ngoại lệ sẽ được phỏng vấn ngắn, ví dụ như thành viên hiệp hội, thành viên ban giám khảo giải Tinh Hà, đoàn làm phim và diễn viên được đề cử, và đại diện nhà tài trợ.

Không ai dám giành vị trí cuối cùng trên thảm đỏ của liên hoan phim, vị trí cuối cùng luôn dành cho đoàn phim được đề cử và những người có tiếng trong giới, Ứng Ẩn đã đi xong thảm đỏ trước sáu giờ.

Khi vào trong hội trường, có người dẫn cô đến chỗ ngồi ở phía bên phải sân khấu, thuận tiện cho cô ra vào hậu trường và lên trao giải.

"Cô Ứng, hôm nay chúng ta sẽ trao hai giải thưởng, một là Nữ diễn

viên chính xuất sắc nhất, một là Giải thưởng kịch bản gốc xuất sắc nhất, thời gian khoảng 8 giờ rưỡi, một trước một sau, cảm ơn cô. Khách mời trao giải cùng cô là một trong những đại diện nhà tài trợ của chúng tôi, lát nữa tôi sẽ dẫn anh ta đến."

Nhà hát có sức chứa hai nghìn người, ghế bọc nhung đỏ dưới ánh đèn rất sang trọng, trên mỗi ghế đều đặt tấm thẻ màu champagne ghi tên khách mời.

Trên chiếc ghế bên cạnh Ứng Ẩn có ghi ba chữ "Kim Nguyên Dân".

"Để tôi hợp tác với người lạ à?" Ứng Ẩn trêu chọc cô ấy, "Đến khi lên sân khấu mà lúng túng thì sao?"

"Không đâu." cô gái trẻ từ đài truyền hình được điều đến vẫn còn khá lanh lợi: "Chính vì biết cô chắc chắn sẽ xử lý tốt nên mới sắp xếp như vậy. Cố lên nhé!"

Cố lên cơ đấy.

Ứng Ẩn cười cười, cô đứng dậy đi chào hỏi những người làm phim quen thuộc.

Bên ngoài, thảm đỏ gần đến hồi kết.

Người đàn ông trước ống kính mặc một bộ đồ đen, toàn thân chỉ đeo một chiếc đồng hồ trên cổ tay, nhưng chiếc đồng hồ này trông cũng rất bình thường. Ngoài ra, phụ kiện duy nhất là một chiếc kính màu bạc trên sống mũi.

Lúc ký tên rõ ràng anh ta có ngập ngừng, viết hai nét rồi như nhớ ra điều gì nên mới đổi giữa chừng thành chữ "Kim". Khi trả bút dạ cho lễ tân, anh ta khẽ gật đầu nói cảm ơn, giọng nói rất hay, phong thái rất lịch lãm, dù có trầm lặng lạnh nhạt cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập.

"Anh Kim hôm nay đến đây với tư cách là đại diện khách mời của Tần Đức, đã đến đây rồi, vậy trong số các tác phẩm được đề cử, có tác phẩm nào anh đặc biệt thích không?" Người dẫn chương trình là ngôi sao của kênh phim truyện, mỉm cười đoan trang hỏi.

Vốn dĩ đến cuối chẳng có mấy ngôi sao nổi tiếng, khán giả đã rời đi không ít, nhưng lúc này, các bình luận lại trở nên sôi nổi:

【Tôi mê anh Kim quá!】

【Trời ơi, khí chất thật tuyệt, chân dài quá!】

【Tần Đức à, tôi sẽ đến đó tuyển dụng!】

【Có thể nói không? tôi bị ám ảnh với đôi tay...】

【Đôi tay cấm dục đó thật quyến rũ!】

【Không được đâu... khí thế của anh ấy quá mạnh... tôi yếu đuối quá...】

Trang Đình Văn theo dõi sát sao buổi phát sóng, cô ấy nhìn thấy Thương Thiệu lên sân khấu liền phun hết cả ngụm nước ra ngoài.

Chú Khang cũng đang xem, đây là cơ hội hiếm có, nhưng đối diện với những bình luận này, ông cụ cảm thấy hơi quá sức chịu đựng.

Cảm giác như đang xem cậu chủ nhà mình bị kéo đi diễu phố... đau lòng quá!

Thương Thiệu rất ít khi xem phim, người dẫn chương trình đã hỏi, anh gật đầu, giọng điệu thanh lịch chậm rãi, công bằng: "Đều thích cả."

【Dù có vẻ qua loa nhưng lại rất chân thành...】

【Ông lớn nói gì cũng có trọng lượng, tôi hiểu rồi.】

Người dẫn chương trình không nao núng: "Vậy anh có thể gửi một lời chúc đến toàn thể những người làm phim tham dự giải Tinh Hà hôm nay không?"

Thương Thiệu chưa bao giờ làm chủ nơi người khác, ngắn gọn nói: "Chúc điện ảnh Trung Quốc ngày càng phát triển."

【Dù đơn giản, nhưng lại vô cùng thuyết phục...】

【Đây là ông lớn sao, tôi có chút hiểu rồi.】

【Nói sao nhỉ, cũng không phải chưa từng thấy tổng tài nhưng dường như anh ấy không giống những người khác...】

【Ông lớn thật nổi bật, so với đại diện nhà tài trợ khác thì thật khác biệt!】

【A a a cái đồng hồ đó! Hơn sáu triệu!】

【Ông lớn sống giản dị.】

【Giản dị và gần gũi.】

【Nhìn ở góc độ khác, có lẽ đây là chiếc đồng hồ rẻ nhất của ông lớn.】

Chụp ảnh cùng ban giám khảo xong Thương Thiệu liền rời khỏi thảm đỏ trước.

Đi thảm đỏ không có gì đáng nói, những cảnh này so với nghi thức tiếp đón ở các thủ đô khác đơn giản hơn nhiều nhưng lại có quá nhiều ống kính, đèn flash nhấp nháy khiến người ta phiền lòng.

Thương Thiệu xoay xoay đồng hồ, anh đè nén sự không kiên nhẫn

trong lòng gật đầu chào nhân viên tiếp đón: "Cảm ơn."

Cô gái trẻ không dám thở mạnh, nghĩ thầm sao khí thế của anh ấy lại áp đảo đến vậy, còn hơn cả những ngôi sao lớn khác.

Cô ấy lo lắng dẫn anh đến khu vực chỗ ngồi, giọng nói run run: "Anh Kim, đây là chỗ ngồi của anh, hôm nay anh sẽ trao giải thưởng cho..."

Cô ấy nhắc lại những gì đã nói với Ứng Ẩn, cuối cùng nói thêm: "Người trao giải cùng anh là cô Ứng Ẩn."

Nói đến đây, họ vừa đến chỗ ngồi.

Hai người đồng thời dừng lại, Ứng Ẩn chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót của một phụ nữ và tiếng giày da của một người đàn ông.

Tiếng giày da như gõ vào tim cô, cô vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Đôi chân dài trong chiếc quần âu, áo sơ mi đen chất liệu cao cấp, nút thắt cà vạt Windsor đầy đặn và thanh lịch, nhìn lên trên, ánh mắt cô lướt qua yết hầu, cằm, đến sống mũi, cuối cùng dừng lại trong đôi mắt mà mấy đêm nay cô luôn mơ thấy.

Toàn thân cô căng thẳng rồi đứng phắt dậy.

Tà váy dạ hội màu đỏ không kịp theo kịp động tác của cô mà lay động một lúc bên cạnh ghế mới rơi xuống.

Thương Thiệu không biểu cảm, đôi mắt sau lớp kính trong suốt sâu thẳm không để lộ cảm xúc.

Nhưng nhân viên bên cạnh anh có thể rõ ràng cảm nhận được, khí thế của người đàn ông này đã dịu đi, không còn khó chịu như lúc trước, như thể đã yên tĩnh vì ai đó.

Dù đang chìm đắm trong hương nước hoa thanh khiết và khí chất của anh nhưng vẫn phải tuân theo trình tự.

Cô gái trẻ lấy lại tinh thần, giới thiệu: "Anh Kim, đây là cô Ứng Ẩn, cô Ứng là Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải Tinh Hà."

Rồi quay sang Ứng Ẩn: "Cô Ứng, đây là tổng giám đốc của Tần Đức, anh Kim Nguyên Dân."

Ứng Ẩn: "..."

Kim... Kim...

Thương Thiệu đưa tay ra: "Cô Ứng."

Anh nói từng chữ một cách chắc chắn: "Rất hân hạnh."

Anh gọi cô là "cô Ứng", giọng điệu trang trọng, nghiêm túc và lịch sự khiến cô rất khó xử.

Ứng Ẩn hít một hơi sâu rồi nở nụ cười ngọt ngào, sau đó chạm nhẹ vào ngón tay anh, như chạm vào nước: "Anh Kim, rất hân hạnh."

Bên ngoài, thảm đỏ đón chào chủ tịch và phó chủ tịch của liên hoan phim, hai người cùng nhau đi qua máy quay, tuyên bố kết thúc thảm đỏ.

Bên trong, lễ trao giải sắp bắt đầu, đèn trong hội trường đã được điều chỉnh tối dần.

Hai người ngồi cạnh nhau.

Ứng Ẩn chăm chú lật từng trang tài liệu mà ban tổ chức đặt trên mỗi ghế, trong lòng lo lắng: "Thương... anh Kim... Kim..."

"Không được gọi là anh Kim." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng.

"Anh Kim đến đây làm gì?" Ứng Ẩn nói nhỏ.

"Trùng hợp."

Ứng Ẩn lật tài liệu tạo ra tiếng động, như có chút bất mãn: "Trùng hợp vậy sao?"

Thương Thiệu chân thành: "Thật sự không ngờ lại trùng hợp như vậy."

Anh còn nghĩ đến khi đến hội trường phải làm thế nào để gặp được cô, không ngờ kịch bản lại hợp ý anh như vậy.

"Thật sự không phải do anh sắp xếp sao?" Ứng Ẩn quay đầu lại, có chút trẻ con bĩu môi, nhưng đôi mắt sáng lên, dường như mong đợi lời phủ nhận từ anh.

"Một nửa sắp xếp, một nửa là thiên ý."

"Một nửa nào là sắp xếp, một nửa nào là thiên ý?"

Khi ánh đèn dịu xuống, tiếng ồn trong hội trường cũng nhỏ dần.

Trong góc không ai nhìn thấy, Thương Thiệu khẽ giơ ngón tay về phía Ứng Ẩn.

Hai người gần gũi một cách công khai, nhưng vẫn giữ trong phạm vi lễ nghi xã giao, như chỉ để không làm phiền người khác.

Tai Ứng Ẩn nóng lên, dần dần trở nên nóng rực.

Giọng nói trầm ấm trong tai cô như thể đêm nay chỉ dành riêng cho cô đầy dịu dàng nói: "Muốn gặp em là sắp xếp, thật sự gặp được em là thiên ý."

Chương 47: Ứng Ẩn, đừng nhìn anh như vậy

Hòa cùng dàn nhạc giao hưởng hoành tráng, bức màn sân khấu được kéo lên, người dẫn chương trình xuất hiện báo hiệu lễ trao giải Tinh Hà chính thức bắt đầu.

Tại hiện trường, ngoài màn hình lớn còn có vài màn hình nhỏ, liên tục chuyển đổi các hình ảnh trong hội trường, ống kính không ngừng hướng tới những tiền bối và ảnh hậu, đặc biệt là các khách mời ở hàng ghế đầu, toàn là những nhà đầu tư và nhà sáng tạo có tiếng trong giới nghệ thuật, họ ngồi nghiêm chỉnh, luôn sẵn sàng đón nhận sự xuất hiện của ống kính.

Ứng Ẩn ngồi ngay ngắn, không dám cử động mạnh, thậm chí ánh mắt cũng không dám liếc ngang. Ai giành giải thì cô vỗ tay rất nhiệt tình, ai phát biểu cảm tưởng cô cũng lắng nghe rất chăm chú.

Khoảng nửa giờ sau, một nhân viên cúi người đến gặp cô: "Anh Kim, cô Ứng, chúng ta có thể ra hậu trường chờ được rồi."

Hai người đi ra khỏi lối đi, xuống vài bậc thang, vòng qua hành lang, dưới sự hướng dẫn của nhân viên chuyên trách họ đã đến hậu trường.

Hành lang dài uốn lượn, tường được bọc nhung đỏ, trần nhà trắng muốt với những đèn ống chiếu sáng thành từng vòng tròn. Âm thanh từ phía trước hội trường dần trở nên xa xôi, không biết người nhận giải đã nói gì hài hước mà cả hội trường vang lên tiếng cười, giống như đang đứng trên đỉnh núi nghe tiếng sóng biển.

Nhân viên dẫn đường ở phía trước, Ứng Ẩn và Thương Thiệu theo sau.

Thực ra chỉ là một bước khoảng cách. Nhưng Thương Thiệu kiểm soát tình hình rất không lộ liễu, đến nỗi Ứng Ẩn theo nhịp của anh mà không hay biết đã dần dần cách xa người dẫn đường hai, ba bước, thậm chí là bốn, năm bước.

Đèn ống chiếu sáng làm người cảm thấy nóng bức, quá sáng, dường như mọi thứ đều bị phơi bày dưới ánh nhìn chói lóa.

Ứng Ẩn biết cô không nên có hành động nào, nhưng qua một lúc, cuối cùng cô vẫn quay mặt lại, ánh mắt rất nhẹ và chậm rãi rơi vào khuôn mặt Thương Thiệu.

Bước chân của Thương Thiệu chậm lại, giọng nói trầm xuống: "Ứng Ẩn, đừng nhìn anh như vậy."

Ánh mắt của Ứng Ẩn như con bướm bị kinh động, run rẩy một chút rồi trở về phía trước.

"Đừng hiểu lầm." Tai cô đỏ bừng.

Chỗ nào cũng không giấu được.

Thương Thiệu im lặng một lúc: "Hiểu lầm gì?"

Không đợi Ứng Ẩn trả lời, Thương Thiệu ra hiệu cho nhân viên: "Chờ một chút, có cuộc gọi công việc."

Thời gian chờ vẫn còn nhiều, cô gái không nghi ngờ gì, gật đầu: "Xin mời."

Cô nghĩ, vị sếp này chắc là thấy ở hậu trường đông người nên không tiện nói chuyện công việc.

Bên cạnh là khu vực chờ của nhà vệ sinh nam nữ có băng ghế dài, bình hoa cắm hoa tươi, hương thơm lạnh lẽo, đèn cảm ứng bất chợt sáng lên, Ứng Ẩn vốn định vào nhà vệ sinh nhưng bị Thương Thiệu một tay ôm vào lòng rồi ép vào gương.

Ứng Ẩn giật mình kêu lên nhưng bị nén lại trong cổ họng, cô nhắm mắt, toàn thân mềm nhũn.

Chẳng ai đi lại, đèn lại tắt, khu vực chờ nhỏ bé chìm vào bóng tối xám.

Qua một bức tường, nhân viên nghe thấy giọng nói lạnh lùng điềm tĩnh của Thương Thiệu: "Về mảnh đất ở Dung Hoa, Cục Xây dựng phê duyệt thế nào?"

Người bên kia điện thoại là Kim Nguyên Dân thật, nhận được cuộc gọi của Thái tử khiến anh ta đầy nghi ngờ. Không phải đang ở lễ hội sao? Chán quá nên đi trước à? Không giống phong cách của anh ta, anh ta không phải kiểu người lỡ việc.

Nghe thấy câu hỏi, Kim Nguyên Dân tập trung báo cáo chi tiết.

Thương Thiệu cũng nghe chi tiết, một tay ôm eo thon của Ứng Ẩn, mặt vùi vào cổ cô rồi chậm rãi hôn cằm cô.

Hơi thở của anh bình tĩnh không có chút rối loạn.

Anh thực sự rất bình tĩnh, vì ngay cả việc không thể hôn môi cũng đã dự tính trước.

Hôn môi sẽ làm lem trang điểm, lem trang điểm sẽ lộ tẩy, Ứng Ẩn bị anh ôm trong lòng, cổ bị hôn liên tục gần như không kìm được tiếng rên rỉ.

Kim Nguyên Dân báo cáo xong, nghe thấy Thương Thiệu "ừ" một tiếng, không khen cũng không chê, không rõ ý.

Kim Nguyên Dân trong lòng lơ lửng, hỏi thăm: "Lễ hội phim mà sếp Thương tham dự thế nào? Có thấy chán không?"

Nụ hôn của Thương Thiệu dừng lại, cười nhẹ, giọng điệu công việc lạnh lùng: "Không chán."

Cúp máy, tay kia của Thương Thiệu cũng ôm lấy cơ thể Ứng Ẩn.

Vòng tay của anh hoàn chỉnh, Ứng Ẩn cũng cảm thấy cơ thể mình được lấp đầy.

Nhân viên vẫn đứng chờ dựa vào tường, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên. Thương Thiệu ra trước, một lúc sau Ứng Ẩn mới ra, tay còn mang chút hơi ẩm chưa lau khô.

"Cô Ứng, khuyên tai..." Nhân viên nhắc nhở.

Đó là đôi khuyên tai dạng chuỗi thác kim cương, ban đầu rất thẳng, nhưng giờ một chuỗi đã bị gập.

Cô ấy tiến lại, nhẹ nhàng chỉnh lại cho Ứng Ẩn: "Xong rồi."

Ứng Ẩn nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi lườm Thương Thiệu một cái.

Chỉ mất hơn một phút, khi đến hậu trường, lời phát biểu của người đoạt giải trước vừa kết thúc, còn phải trao một giải thưởng nữa mới đến lượt họ.

"Cô Ứng, cô quen thuộc với quy trình của chúng tôi, mong cô giúp đỡ thêm." Một đạo diễn sân khấu tiến lên chào hai người, sau đó cười với Thương Thiệu: "Anh Kim không cần lo lắng, chỉ cần đọc theo kịch bản của chúng tôi, không có phần ngẫu hứng đâu."

Không khí ở hậu trường thoải mái, thời gian chờ không lâu, sau một đoạn lời dẫn, nhạc kết nối vang lên, Ứng Ẩn hít một hơi sâu, nở nụ

cười duyên dáng cùng Thương Thiệu bước lên sân khấu.

Trang phục của cô được stylist chuẩn bị rất kỹ lưỡng, màu đỏ tươi, phối với tóc đen cùng làn da trắng, rất nổi bật nhưng không phô trương, rất phù hợp với sân khấu.

Bình luận trực tiếp trên mạng bùng nổ một làn sóng nhỏ:

【Ảnh hậu, ảnh hậu, ảnh hậu】

【Rất mong chờ, sự chuyển giao giữa ảnh hậu mới và cũ!】

【Các nữ diễn viên đề cử lần này đều lớn tuổi hơn Ứng Ẩn, không biết nên nói người khác thành công muộn hay cô ấy quá giỏi.】

【Không phải chuyển giao mà là cùng đồng cảm!!!】

Thương Thiệu đứng bên cạnh cô mặc bộ vest lịch lãm, không nói nhiều, rất khiêm tốn và trang nhã, nhưng bình luận vẫn không thể bỏ qua anh.

【Đây không phải vị sếp tổng vừa đi thảm đỏ sao!】

【Không ngờ lại cùng Ứng Ẩn trao giải.】

【Có thể nói là cảm giác rất hợp lý, làm sao vậy?】

【Xin mời hai người vào động phòng.】

【Tiến độ nhanh quá rồi đó!】

【Vị sếp tổng rất tuyệt, chỉ có cái tên hơi già (có thể nói điều này không?)】

【Kim Nguyên Dân rất tốt, đâu có già (trong cận cảnh nói linh tinh)】

Ngồi hàng ghế đầu, Tống Thời Chương mặt hơi biến sắc.

Ống kính vừa chuyển đến anh ta thì sắc mặt đen lại, cằm như cứng lại, dường như đang nghiến răng.

Kim Nguyên Dân cái gì. Chơi đến mức này rồi coi như trò vui sao?

Nhưng anh ta cũng không dám hành động gì, hai khoản đầu tư vừa đạt được thỏa thuận đột nhiên đổ bể, anh ta biết đó là ý gì.

Chuyện đêm qua lên hot search vẫn còn mới, tại sân khấu của Ứng Ẩn mà cắt Tống Thời Chương, không biết là đạo diễn cố ý hay vô ý?

Ống kính nhanh chóng chuyển đi, có lẽ đúng là sự cố.

Nhưng bình luận đã tràn ngập sự châm biếm:

【Đại gia Tống lướt qua màn hình nhưng hình như không vui lắm】

【Cười chết, Nguyễn Dật đâu? Nguyễn Dật không tức chết ở dưới sao?】

【Nguyễn Dật cũng xứng đến đây? Trước tiên diễn một bộ phim điện ảnh đã, web drama cũng được!】

Sự sôi động trên mạng không ảnh hưởng chút nào đến hiện trường, hai người đọc xong lời kịch bản dẫn dắt vào danh sách đề cử.

Trên màn hình lớn, hình ảnh chuyển động, lần lượt phát các đoạn trích của các tác phẩm được đề cử, kèm theo lời bình luận đầy cảm xúc.

Sau buổi trình diễn, hai nữ lễ tân cao ráo mang khay trao giải lên sân khấu, trên đó đặt cúp, giấy chứng nhận và phong bì người đoạt giải.

Ứng Ẩn mở phong bì ra, tự nhiên mời Thương Thiệu cùng cô chia sẻ khoảnh khắc này, đọc to tên người đoạt giải.

Hai người vừa sát gần, máy quay cũng liền tiến lại gần.

Dù sự trầm lặng lịch lãm của Thương Thiệu toát lên sự xa cách rõ ràng nhưng trên màn hình bình luận vẫn tràn ngập sự hào hứng:

【Một đỏ một đen, trông như lễ cưới vậy!】

【Ứng Bảo cười gì thế? Như cô dâu ngốc nghếch cầm giấy đăng ký kết hôn ấy】

【Ứng Ẩn khí chất mạnh mẽ thế mà, hôm nay sao mềm mại thế này?】

Một số blogger giải trí không ngại thêm dầu vào lửa, chụp lại cảnh hai người chung khung hình, kèm theo bình luận vô lý trên màn hình:

【Ai ngờ được xem lễ trao giải mà cũng thấy thú vị thế này [ăn dưa]】

Bình luận dưới bài viết cũng đồng tình:

【Chỉ cần nhan sắc đủ, mọi thứ đều có thể tạo thành cặp đôi.】

【Thú nhận đi, tôi đã tự đưa vào vài bộ truyện ngôn tình về gia tộc giàu có rồi.】

Trong nhóm giải trí cũng có người lẻ tẻ đăng bài:

【Đại gia đúng là rất xuất chúng nên tôi không kìm được mà tìm thử trang web của Tập đoàn Tần Đức... Nhưng... trên báo, Kim Nguyên Dân hình như không phải thế này? Có phải họ nhầm không hay là

liên hoan phim nhầm lẫn?】

Có người dẫn đầu, mọi người đều tỉnh ngộ, với tinh thần ham tìm hiểu, họ tìm khắp các tin tức về Tập đoàn Tần Đức.

May mắn thay, Kim Nguyên Dân không xuất hiện nhiều trong các hoạt động, chỉ có hai bài báo cũ có mặt anh ta.

Khi đó sếp Kim chưa quyết tâm giảm cân vì bệnh gan nhiễm mỡ, nặng khoảng một tám mươi cân, bụng to đeo không vừa thắt lưng cùng một đôi mắt cười, trông thế nào cũng không giống người lịch lãm, nghiêm nghị trên sân khấu kia.

Diễn biến có phần ngoài dự đoán của Thương Thiệu.

Trong dự tính của anh, với hàng loạt ngôi sao lộng lẫy, sẽ chẳng ai quan tâm đến một đại diện nhà tài trợ bình thường, trầm lặng, không thú vị, có vẻ nhút nhát, khí chất thấp như anh.

Chú Khang đang dắt Rich đi dạo thì nhận được thông báo từ chuyên viên PR, nhìn màn hình đầy những "đại gia", "đồng hồ sáu triệu", "tiểu thuyết hóa thực tế", "quý công tử nhà giàu", một lúc rơi vào trầm tư...

Hai mươi phút sau, Thương Thiệu trao xong hai giải thưởng đã nhận được cuộc gọi của chú Khang.

Kết thúc cuộc gọi, văn phòng hội đồng quản trị nhận lệnh, xóa sạch toàn bộ bài báo có hình Kim Nguyên Dân trên mạng, đồng thời phía PR tung tin:

【Vị Kim này đã kết hôn, con cái đã học cấp hai, mọi người đừng thêu dệt nữa, tôn trọng gia đình người ta】

【Đừng ghép đôi nữ minh tinh và sếp tổng nữa, người ta có vợ rồi, nhìn thật khó chịu mà.】

【Fan của Ứng Ẩn đừng ghép nữa! Đến lúc bị chửi lại là chúng ta! Không có fan nào muốn ghép đôi không chính đáng đâu!】

Cách nói chính xác thế này phòng PR của Thương Thiệu chắc chắn không nghĩ ra nổi.

Chuyên gia săn tin, cô ba nhà họ Thương, Thương Minh Bảo, nhìn hiệu quả tức thời liền đắc ý gọi điện cho Thương Thiệu: "Anh hai, anh phải cảm ơn em đấy!"

"Muốn gì?"

Thương Thiệu cười nhẹ, khá dịu dàng kiên nhẫn.

Thương Minh Bảo một thời gian dài không xuất hiện trước mặt anh giờ lại bắt đầu nghịch ngợm: "Em muốn đến nhà anh ở vài ngày."

"Không được."

"Tại sao?" Thương Minh Bảo buồn bã, kéo dài giọng làm nũng.

Chú Khang ở bên cạnh, thầm nghĩ, tại sao ư, vì dạo này anh ấy bận đưa ngôi sao nữ về nhà...

"Em đã có bạn trai rồi nên không tiện ở nhà anh." Thương Thiệu lạnh lùng đáp.

"Hừm," Thương Minh Bảo cười lạnh hai tiếng: "Anh nghĩ em tin à?"

Thương Thiệu không muốn tranh luận, dẹp bỏ sự dịu dàng, nghiêm túc gọi cô: "Babe."

"Ngoan, tự chơi đi. Chuyện tối nay đừng kể cho ai, muốn gì thì nói với chú Khang."

Ứng Ẩn đứng bên nghe lặng lẽ, ban đầu cảm thấy anh hiếm khi dịu dàng rồi nghe anh nói "đã có bạn trai nên không tiện ở cùng", sau đó là lời gọi thân mật "babe", trong lòng đã có đáp án.

... bạn gái cũ của anh đến tìm anh.

Anh dịu dàng như vậy.

Sống cùng nhau.

Còn gọi cô ấy là "babe".

Nghe hay hơn "bb", tươi mới hơn "baby".

Thương Thiệu cúp máy liền nhạy bén nhận ra bầu không khí bên cạnh như trùng xuống.

Lúc này không có ai bên cạnh, cửa bên của hội trường gần đó, anh dừng bước, "Sao vậy?"

"Anh Thương, anh và bạn gái cũ... quan hệ khá tốt nhỉ? Chia tay rồi vẫn là bạn à?" Ứng Ẩn đan tay vào nhau.

Thương Thiệu vừa nghe đã biết cô hiểu lầm: "Vừa rồi là——"

"Ứng Ẩn." Có người gọi cô.

Thương Thiệu và Ứng Ẩn cùng ngẩng đầu, trước mắt là một người phong độ tao nhã, đôi mắt sâu, chân mày đậm tự nhiên.

Là người trao giải tiếp theo, Thẩm Tịch.

Ứng Ẩn sững người một chút, không nghĩ sẽ gặp anh ta ở đây.

Cô giấu sự bối rối rất tốt thoáng qua, nửa giây sau, cô mỉm cười tự nhiên đầy quyến rũ: "Anh Thẩm."

Thẩm Tịch không quan tâm đến vị sếp tổng bên cạnh, lịch sự gật đầu chào rồi chỉ nhìn Ứng Ẩn: "Màn biểu diễn trên sân khấu rất tốt."

Một lời khen kỳ lạ, như lời của bậc trưởng bối hay giáo viên, rất tự nhiên, như thể trước đây anh đã hướng dẫn cô nhiều lần nên có quyền vui mừng vì sự tiến bộ của cô.

Ứng Ẩn giơ tay vuốt nhẹ cánh tay mịn màng, nói: "Ngài quá khen rồi."

Trong một số trạng thái cảm xúc, con người rất khó kiểm soát ngôn ngữ cơ thể và biểu cảm dù có được đào tạo kỹ lưỡng.

Những sự gượng gạo, lúng túng, không tự nhiên này không nên thuộc về Ứng Ẩn.

Thương Thiệu không nói gì, trên mặt không có biểu cảm nhưng khí chất quanh người đã trùng xuống.

"Dạo này cô khỏe không? Đã lâu không gặp——"

"Anh Thẩm." Ứng Ẩn ngắt lời: "Tôi phải vào trong rồi, không thể vắng mặt lâu, máy quay sẽ bắt gặp."

Cô không biết, nếu là người khác, cô sẽ không nói ba câu liên tiếp để từ chối mà chỉ nhẹ nhàng, ngọt ngào cười và nói "vào trong trước, lần sau trò chuyện."

Thẩm Tịch sững lại, gật đầu như nhận ra điều gì, liếc nhìn Thương Thiệu một cái: "Được, hẹn gặp lại sau."

Hai người lướt qua nhau, một người đi vào hậu trường trao giải, một người quay lại hội trường.

Cô trông như mất hồn, hoặc có thể nói... là bất an.

Thương Thiệu bước chậm lại một chút, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng cô, chờ cô dừng lại hoặc quay đầu mời anh đi cùng.

Nhưng Ứng Ẩn không làm vậy.

Cô dường như hoàn toàn quên mất, quên rằng vừa rồi còn để ý việc anh có còn liên lạc với bạn gái cũ hay gọi ai là babe.

Chương 48: Mạnh mẽ hôn lấy cô

Ứng Ẩn ngồi trong hội trường một lúc lâu, ghế bên cạnh vẫn còn trống, cô mới chợt nhận ra.

Thương Thiệu sao chưa tới?

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, gửi cho anh một tin nhắn WeChat: "Anh Thương, anh về trước rồi sao?"

Thứ tự trao giải của Giải Ngân Hà là các giải diễn xuất và kỹ thuật đan xen nhau, dĩ nhiên, giải thưởng lớn nhất là Phim Xuất Sắc Nhất vẫn được đặt ở cuối chương trình. Hiện tại mới gần chín giờ, vẫn còn khá lâu nữa mới kết thúc.

Trên sân khấu, Thẩm Tịch phong độ lịch lãm, khiêm tốn nhưng hài hước, khiến khán giả dưới sân khấu không ngớt tiếng cười đồng cảm.

Ứng Ẩn nắm chặt điện thoại trong tay, vài phút sau mới nhận được hồi âm từ Thương Thiệu: "Anh đang ở ngoài hút thuốc."

Ống kính quét qua, Ứng Ẩn đẩy điện thoại vào túi xách, bình tĩnh lại, cố gắng tỏ ra đang lắng nghe rất nghiêm túc. Đến lúc trao giải, giải Quay Phim Xuất Sắc Nhất không ngoài dự đoán. Trong tiếng vỗ tay như sấm, Ứng Ẩn lặng lẽ đứng dậy, rời khỏi hội trường qua cửa bên.

Đợt gió lạnh đã qua, buổi tối ấm áp tràn về, hơi ấm ẩm ướt bao quanh khiến người ta ngỡ như mùa xuân đã tới. Trong không khí phảng phất mùi thơm của cây cối không rõ tên, cô đẩy cửa kính,

đến cuối hành lang.

Trên ban công không một bóng người, chỉ có đầu mẩu thuốc lá còn lại trong gạt tàn nơi góc tường.

Ứng Ẩn dựa vào lan can, đứng trong gió ấm một lúc rồi gọi điện cho Thương Thiệu.

Đầu bên kia rất tĩnh lặng, anh hỏi: "Sao vậy?"

"Anh đi rồi sao?"

"Ừ, đi rồi."

Nếu yên tĩnh như vậy, hẳn là đang ở trong xe.

Ứng Ẩn dừng một lúc, lại hỏi: "Thật sự đi rồi sao?"

"Thật sự đi rồi."

Vẫn muốn nói gì đó, đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói: "Ban đêm lạnh lắm."

Ứng Ẩn giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Tịch đã xuống sân khấu đứng đó.

Cô nắm chặt điện thoại, trong lúc vội vã ấn vào nút bên cạnh của điện thoại, nghĩ rằng đã ngắt cuộc gọi.

Khi mở miệng, giọng cô lộ rõ vẻ căng thẳng không tự nhiên: "Thầy Thẩm."

"Tôi thấy cô từ sân khấu đi ra, đúng lúc muốn hút thuốc." Thẩm Tịch kẹp điếu thuốc, lòng bàn tay hướng lên đưa cho Ứng Ẩn: "Hút không?"

Ứng Ẩn lắc đầu.

Thẩm Tịch cười: "Tôi cứ tưởng cô đã bắt đầu hút thuốc rồi." Anh dừng lại, hạ giọng, có chút dịu dàng hỏi: "Đã hai năm rồi sao? Chúng ta chưa nói chuyện trực tiếp như thế này. Hay là ba năm?"

"Tôi không nhớ rõ."

"Dạo này cô thế nào?"

"Vẫn tốt." Ứng Ẩn đáp lời.

"Thật sao, tôi thấy cô và Tống Thời Trương có tin đồn tình cảm lâu như vậy nên cứ tưởng là thật."

"Không phải."

"Tôi đã lo lắng."

"Thầy Thẩm." Ứng Ẩn cắt lời anh, rất khẩn thiết mà chuyển đề tài: "Chị dâu vẫn khỏe chứ? Lần tiệc trước tôi nghe nói chị ấy vừa mang thai đứa con thứ hai, nghén nặng lắm?"

Thẩm Tịch dừng lại một chút, cắn điếu thuốc lên môi, đôi mắt sâu thẳm: "Cô ấy rất tốt, giờ cũng không còn nhắc tới cô trước mặt tôi nữa."

Ứng Ẩn cười gượng, không biết phải nói gì. Không gian này rộng lớn, bầu trời đêm xanh thẳm vô tận, nhưng cô lại cảm thấy mình không có chỗ đứng.

Vợ của Thẩm Tịch trong phim trường luôn đề phòng cô, khi quay phim, ánh mắt của cô ta còn hơn cả máy quay, luôn như ngọn đuốc rực lửa. Dưới ánh mắt đó, cô thường cảm thấy mình không đủ che đậy, như một kẻ không đáng tin.

Nhưng đạo diễn nghiêm khắc, không chấp nhận sự giả dối.

Cô và vợ của Thẩm Tịch đều không có cách nào khác.

Những cảnh quay tình cảm, mỗi lần quay, nghe tiếng máy quay vận hành, nhìn lên chiếc đèn ngọc lục bảo trên trần khách sạn, trước mắt Ứng Ẩn luôn hiện lên đôi mắt của vợ Thẩm Tịch.

Sau đó vợ của Thẩm Tịch trong một buổi phỏng vấn, khi được hỏi có lo lắng về chồng vì đóng phim mà nảy sinh tình cảm. Cô ta cười dịu dàng: "Không lo, Thẩm Tịch không phải là người đàn ông nông cạn chỉ thích vẻ bề ngoài."

Để tránh điều tiếng, ba năm qua, dù gặp nhau ở bất kỳ đâu, họ cũng không nói chuyện, không chào hỏi, người khác nhắc đến hợp tác, anh ta không nói gì, cô cũng không nhớ rõ.

Giờ gặp lại bất ngờ, sự im lặng lại càng khiến người ta cảm thấy có gì đó thực sự xảy ra.

Ứng Ẩn muốn rời đi ngay lập tức nhưng lại do dự không biết có nên quan tâm đến vợ con của anh ta thêm vài câu hay không. Trong khi còn đang bối rối lại nghe thấy Thẩm Tịch gọi cô: "Tiểu Ẩn."

Ứng Ẩn theo phản xạ quay đầu lại.

Thẩm Tịch nhìn sâu vào mắt cô, nói ra một cái tên xa lạ: "Mỹ Kiên."

Lê Mỹ Kiên là tên nhân vật nữ chính trong bộ phim họ cùng đóng.

Một điếu thuốc, thời gian để ôn chuyện quá ngắn nhưng để hàn huyên thì lại quá dài.

Cuối cùng, Thẩm Tịch không hút hết điếu thuốc. Trước khi Ứng Ẩn kịp tạm biệt, anh ta đã dập đi phần thuốc còn lại, nói: "Tôi đi trước."

Ứng Ẩn gật đầu. Bóng người ngoài cửa kính đen dần xa, cô thở phào, đứng trong gió đêm.

Vừa rồi cúp máy của Thương Thiệu trong lúc gấp gáp, không biết anh có giận không?

Nhưng đột nhiên bị cúp máy, anh cũng không gọi lại.

Ngón tay cái chạm vào lịch sử cuộc gọi, đang định mở ra, phía sau lại có tiếng động.

"Sao trông em có vẻ lo lắng thế?"

Ứng Ẩn giật mình, quay đầu lại đã thấy Thương Thiệu đứng đó.

Trên người anh có hơi sương đêm.

Người này đi đâu luôn là ra khỏi tòa nhà vào xe, ra khỏi xe vào tòa nhà, mũi giày không dính bụi, cảm giác thảm trải dưới chân quen thuộc hơn so với mặt đường bê tông.

Ứng Ẩn không hiểu, một người lẽ ra đã rời đi sao lại dính sương đêm?

"Anh không đi sao?"

"Anh đã quay lại."

"Đi bộ trở lại?" Ứng Ẩn không hiểu.

"Do giao thông bị hạn chế nên anh phải đi bộ trở lại." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng.

Khoảng cách vài trăm mét, dòng xe dài đỏ rực, đường phố chật cứng.

Tài xế thả anh xuống ở ngã tư, anh đi bộ trở lại, tài xế vòng đường xa, chậm rãi quay lại tầng hầm thứ ba của nhà hát chờ đợi anh.

Quen với những tòa nhà cao tầng từ trên cao, Thương Thiệu đã lâu không đi bộ trên đường phố.

Trên vỉa hè, xe máy điện lao nhanh như mũi tên, lướt qua bóng cây cọ.

Vừa đi, trong lòng anh vừa trầm ngâm nghe cuộc điện thoại.

Cảm giác lo lắng như chìm xuống nước, âm u, khiến anh khó thở.

Bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại không tự chủ.

Tiếng còi xe máy vang lên sắc nhọn, trong tiếng gọi "Mỹ Kiên", anh theo phản xạ ngắt máy.

"Sao anh quay lại?"

"Anh quên một thứ."

Ứng Ẩn dự đoán anh cũng sẽ không vì mình mà quay lại. Nhưng ngay giây đầu tiên gặp anh, trong lòng cô đã có sự mong đợi, giấu đi một chút niềm vui nhỏ bé.

Cô mím môi: "Quên gì?"

Thương Thiệu không trả lời mà hỏi lại: "Sao trông em có vẻ lo lắng thế?"

"Không có."

Thương Thiệu không bắt cô phải thừa nhận, chuyển chủ đề một cách ngẫu hứng: "Lúc nãy ở hành lang, trước khi bị cắt ngang, em hỏi anh điều gì?"

"Em hỏi..." Ứng Ẩn ngập ngừng, cố nhớ lại, cuối cùng thất bại: "Em đã hỏi gì?"

Chỉ mới cách đây khoảng hai ba mươi phút mà cô đã quên sạch. Phủ nhận mình không lo lắng, quả thật không thuyết phục lắm.

"Em hỏi anh tại sao vẫn còn liên lạc với bạn gái cũ."

"À?" Ứng Ẩn cố gắng nhớ lại: "Sao có thể? Vô duyên vô cớ mà."

"Bởi vì anh đang gọi điện với em gái anh, em hiểu lầm."

Ứng Ẩn cuối cùng cũng nhớ ra, những từ như "chuyển đến ở", "babe" vang lên trong đầu khiến cô ngượng ngùng: "Phải, em hiểu lầm rồi."

"Bạn gái cũ của anh sắp kết hôn rồi, anh không có liên lạc gì với cô ấy, không còn dây dưa tình cảm, cũng không có chuyện chia tay rồi vẫn làm bạn."

Ứng Ẩn gật đầu.

"Em nghĩ anh là loại người sẽ nối lại tình cảm với người đã kết hôn sao?" Thương Thiệu dẫn dắt câu chuyện một cách nhẹ nhàng.

"Không." Ứng Ẩn phủ nhận ngay lập tức.

"Hay là..." Thương Thiệu dừng lại rồi chậm rãi nhìn cô, giọng nói trầm xuống: "Em nghĩ việc ngoại tình rất phổ biến trong giới giải trí nên em dễ dàng liên tưởng đến điều đó."

Ứng Ẩn ngẩng đầu lên ngay lập tức: "Anh Thương, em không có ý đó."

"Vậy tại sao em lại hỏi vậy?" Thương Thiệu từng bước tiến gần cô,

"Tại sao không phải là người phụ nữ khác? Tại sao không phải là đối tượng mập mờ khác? Chẳng lẽ em nghĩ ngoại tình là chuyện rất bình thường sao?"

"Đó chỉ là phản ứng vô thức thôi." Ứng Ẩn rối bời, nhíu mày: "Em không hiểu rõ về lịch sử tình cảm của anh, em chỉ nghe nói về cô ấy, em..." Cô từ bỏ giải thích, thẳng thắn xin lỗi: "Xin lỗi, là em nhỏ nhen, không nên nghe những cuộc điện thoại đó rồi lo lắng lung tung."

Không biết từ lúc nào, Thương Thiệu đã chống hai tay lên lan can rồi vây cô vào lòng.

Anh dừng lại một lúc lâu, như không ngờ cô lại nói như vậy.

Một lúc sau, anh mới hỏi: "Lo lắng về gì?"

"Lo lắng..." Ứng Ẩn ngẩng đầu nhìn anh mà nuốt nước bọt.

Cô hoàn toàn bị anh dẫn dắt, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, không biết anh thực sự đang nói về điều gì.

"Nói cho anh biết."

Ứng Ẩn khẽ ngẩng mặt, một nửa khuôn mặt trong ánh trăng, nửa còn lại chìm trong bóng hình cao lớn của Thương Thiệu.

Cô từ bỏ rồi nói một cách khó khăn: "Anh Thương, xin lỗi, em không nên ghen với bạn gái cũ của anh, làm anh mất vui."

Thương Thiệu lần này im lặng một lúc lâu mới ổn định lại tâm trí, cố gắng tiếp tục cuộc thử thách đó.

"Em thật sự hiểu chuyện, có thể làm một người tình tốt." Giọng anh trầm lạnh, giả vờ tỏ ra rất không khách sáo, ánh mắt dán chặt vào nốt ruồi đỏ nhỏ trên dái tai của Ứng Ẩn.

Rất muốn hôn.

Tại sao còn phải chờ?

Ứng Ẩn không hiểu ý anh, ngạc nhiên và khó chịu: "Em không hiểu ý anh."

"Nếu hợp đồng kết thúc, anh kết hôn rồi nhưng không nỡ rời xa em, em có đồng ý không?" Giọng anh đầy vẻ ban ơn từ trên cao: "Anh sẽ đối xử với em tốt hơn bây giờ."

Ứng Ẩn mở to mắt nhưng vẻ mặt vô cảm: "Em không thể."

Anh sắp kết hôn rồi, cô suýt quên.

Sống cùng vợ mỗi ngày, sinh con đẻ cái, cùng nhau trải qua rất nhiều đêm.

Lâu hơn nhiều so với ba trăm sáu mươi lăm ngày trong một năm. Ngày này qua ngày khác, họ sẽ như dòng sông dài dưới ánh trăng, còn cô và anh chỉ là một dòng kênh nhỏ.

Người như con ve sầu không biết mùa xuân và mùa thu giờ đột nhiên biết được một cảm giác đau đớn lướt qua toàn thân.

Như cùng lúc nhận ra sự nông cạn, ngắn ngủi của mình.

Thương Thiệu quan sát cô, dường như muốn nhìn rõ sự từ chối của cô là thật hay chỉ là một chiêu trò giả vờ thanh cao, đợi giá mà bán.

"Tại sao không thể?" Anh từ từ hỏi, không còn lạnh lùng như trước, thêm chút dịu dàng như đang thương lượng.

"Dù là liên hôn vì kinh doanh hay chính trị, anh và vợ tương lai của anh có lẽ không có tình cảm, nhan sắc và thân hình của cô ấy chắc

chắn không bằng em, huống chi em hiểu chuyện, thông minh, biết cảm thông, chắc chắn sẽ làm anh thoải mái hơn so với tính cách đỏng đảnh của cô ấy."

Sự cân nhắc dịu dàng như thế này còn đau đớn hơn sự lạnh lùng bàn bạc trước đó.

Ứng Ẩn im lặng rất lâu rồi bất ngờ cười một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt u ám của Thương Thiệu: "Tiền không bao giờ kiếm đủ, anh Thương, em còn muốn dành thời gian với người mình thích."

Cô quay mặt vào bóng đêm, không biết rằng mặt Thương Thiệu đã thay đổi ngay lúc đó.

Một lúc sau, anh với vẻ mặt u ám, hỏi từng chữ: "Ứng Ẩn, người em thích là ai?"

Anh hỏi sai rồi, đây không phải là câu hỏi trong kế hoạch của anh.

Điều anh muốn hỏi rõ ràng là mối quan hệ của cô và Thẩm Tịch, rõ ràng là cô có từng vì người khác mà bỏ qua sự kiêu hãnh và tự trọng để sẵn sàng làm người tình của người đã có gia đình hay không.

Một diễn viên xuất sắc có bao nhiêu tiền? Cô sẵn sàng ngoại tình với anh ta, đó là có tình yêu làm cho cuộc sống viên mãn.

Một chút tình yêu đó, đối với cô còn nặng hơn cả hàng tỷ đồng của anh.

Thương Thiệu chưa bao giờ nghĩ một người thấu hiểu lòng người, giỏi đàm phán và điều khiển tình thế như anh lại có thể mất kiểm soát trong một cuộc trò chuyện nhỏ.

Những câu hỏi kỹ lưỡng, cẩn trọng của anh bị chính anh làm lệch hướng.

Ứng Ẩn mãi không trả lời anh.

Đôi tay chống lên lan can ban công, các khớp ngón tay trắng bệch.

Một lát sau, Thương Thiệu nhấc một tay lên, nắm lấy cằm cô, từ từ và kiên quyết xoay mặt cô lại.

"Nói cho anh biết."

"Không có." Ứng Ẩn thẳng thắn nói.

Mặt Thương Thiệu đã rất khó coi, nghe thấy hai từ "không có" dứt khoát này, mắt anh có chút thay đổi, dường như không kịp phản ứng.

"Thật sự không có?"

"Thật sự không có. Em có tinh thần hợp đồng, nếu thích ai cũng sẽ đợi sau khi hợp đồng kết thúc."

Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên, lại có ai đó vừa kết thúc bài phát biểu.

Thương Thiệu gật đầu.

Thực ra anh rất muốn hỏi, còn anh thì sao?

Nếu không phải là thích, tại sao lại muốn một khởi đầu bình đẳng với anh? Tại sao phải bảo toàn sự kiêu hãnh trước mặt anh? Tại sao khi say rượu ở Đức lại khóc mà hỏi anh "bây giờ không cần, sau này cũng không cần sao"?.

Và tại sao lại vì một cuộc điện thoại hơi mập mờ mà ghen tuông không lý do?

Nhưng anh không hỏi gì, chỉ thả tay ra rồi lùi lại một bước.

Khoảng cách giữa hai người kéo dài, gió thổi qua giữa họ.

"Trở về đi." Anh lấy ra một điếu thuốc rồi cúi đầu châm lửa, "Để người khác nhìn thấy thì không hay."

Ứng Ẩn thực sự nên trở về, chỗ ngồi gần hàng đầu, dễ bị ống kính lia tới, hơn nữa đây cũng không phải là nơi trú ẩn kín đáo, bất cứ lúc nào cũng có người đi qua.

Cô gật đầu, thu lại ánh mắt, lướt qua người Thương Thiệu.

"Nếu anh không cho phép thì sao?"

Cửa kính mở một nửa, gió thổi mạnh hơn.

Tóc đen của Ứng Ẩn bị gió thổi rối tung.

"Gì cơ?" Cô quay lại, ánh mắt mơ hồ.

"Nếu anh không cho phép sau khi hợp đồng kết thúc em thích người khác thì sao?"

Ứng Ẩn cười, vẻ thản nhiên hoàn hảo trong câu nói này lại thoát ra một mùi chua chát: "Anh Thương, lúc đó anh đã có vợ đẹp trong tay, còn thời gian quản lý em thích ai sao?"

Cô bước ra khỏi cửa, chiếc váy đỏ rực rỡ, nói nhỏ: "Chỉ cần trong lòng cô ấy có anh, chẳng phải tốt sao?"

Từ "cô ấy" đó được nhấn mạnh.

Trái tim Thương Thiệu chấn động, điếu thuốc trong tay anh gần như bị bẻ gãy.

Tiếng cửa kính đóng nặng nề rồi nhanh chóng mở lại. Anh đuổi theo, giữ chặt cổ tay Ứng Ẩn trong hành lang vắng người: "Đi theo anh."

Ứng Ẩn lảo đảo một bước, khi quay lại, mắt cô đỏ hoe đầy phẫn uất.

"Làm gì?"

"Anh đã nói rồi, anh quên một thứ nên mới quay lại lấy."

"Anh quên..." Ứng Ẩn giằng co một lúc mới hiểu ra, mắng không đúng trọng điểm: "Em không phải là thứ!"

Thương Thiệu cười nhẹ, bất đắc dĩ nhìn cô, một tay rút điện thoại ra: "Liên hệ với nhà hát, bảo họ tìm người hỗ trợ, tiện thể chuẩn bị một bộ đồng phục nữ size M."

"Em mặc size S!" Ứng Ẩn nghiến răng.

"Cô ấy mặc size S." Thương Thiệu điềm nhiên sửa lại.

Chú Khang ở đầu dây bên kia hơi nhướn mày: "Được, cho tôi vị trí."

Thương Thiệu báo vị trí lối đi gần nhất.

Kết thúc cuộc gọi này, anh gọi cuộc thứ hai.

"Ứng Ẩn bệnh nên sẽ vắng mặt ở lễ trao giải nửa sau, liên hệ với ban tổ chức phim để xin lỗi, tiện thể chuẩn bị thông cáo báo chí."

Trang Đình Văn: "..."

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Thương Thiệu ôm Ứng Ẩn lách vào nhà vệ sinh.

Người như anh, khi cúi xuống nhấc bảng "Vui lòng không vào" cũng

ưu nhã như đánh bowling.

Tấm bảng cảnh báo màu vàng dựng lên ở cửa, cửa phòng bị đập một cái sau đó khóa lại.

"Ở đây..."

Ứng Ẩn chưa kịp nói hết, Thương Thiệu đã bịt miệng cô bằng một tay còn sạch sẽ.

Hai người trao đổi ánh mắt. Một người hỏi, không nói nữa. Một người hứa, không nói nữa.

Thương Thiệu buông tay, ngón cái vuốt ve môi cô, đôi mắt nửa khép chứa đầy sự dịu dàng và ý muốn sâu sắc.

Anh cúi xuống hôn cô.

Anh vừa mới mơ hồ, suýt quên hôm nay đến là để đưa cô về. Ghen tuông, đố kỵ, quá khứ đều phải để lại sau, làm sao có thể vì chuyện nhỏ mà bỏ qua cô?

Vừa mới hôn đã nhớ ra, họ đã năm ngày không hôn nhau.

Quả thực dài đến mức khó chịu.

Ứng Ẩn ban đầu muốn đẩy anh ra nhưng khi tay chạm vào vai anh, cô lại ôm chặt rồi khoác lên vai anh, để anh nâng mình lên còn cô kiễng chân cao hết mức có thể.

Đứng không vững, gót giày cao gót đập lẻ tẻ lên sàn gạch.

Anh hôn cô như phát cuồng, không ngừng cuốn lấy lưỡi cô, hút lấy nước bọt khiến cô không thể thở được.

Chân mềm nhũn.

Anh biết rõ mọi phản ứng yếu đuối của cô, thì thầm bên tai: "Về nhà nhé?"

Ứng Ẩn lắc đầu, chủ động tháo cà vạt của anh rồi chạm vào yết hầu anh.

Cánh cửa rung lên dữ dội, cô bị Thương Thiệu ép lên đó, lưng cô áp vào cánh cửa màu champagne, khuôn mặt ngẩng cao, đôi mắt nhắm chặt đắm chìm trong ánh đèn.

Mười ngón tay gắn chặt vào cửa, gần như không thể chịu đựng được bản thân.

Cô liên tục nuốt nước bọt, như đang khó chịu lại như đang thoải mái.

Điện thoại của Thương Thiệu rung lên không ngừng rồi tự động tắt, sau hai cuộc, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, có một giọng nói bình tĩnh và thăm dò: "Ông Lâm Tồn Khang có ở đây không?"

Không ai trong số họ trả lời.

Chương 49: Pháo hoa ở cảng Victoria là anh vì em mà đốt

Người bên ngoài gọi vài lần "Ông Lâm Tồn Khang".

Ứng Ẩn tỉnh táo hơn Thương Thiệu, cô đẩy vai anh ra, đôi môi tách ra để có thể thở, thấp giọng thở dốc nói: "Anh Thương...".

Nhưng lại bị Thương Thiệu chặn lại.

"Ưm... Anh... Anh Thương... Anh Thương! Có người... có người..." Một câu đơn giản lại bị vỡ thành những mảnh vụn.

Ứng Ẩn còn có thể làm gì? Hai tay cô bị Thương Thiệu ép chặt vào cửa, ngón tay sơn màu hồng nhạt vô lực co lại, lòng bàn tay bị ngón cái của anh ấn đến tê dại.

Điện thoại lại rung lên, Thương Thiệu cuối cùng cũng dừng lại việc hôn cô, anh ôm cô, mặt chôn vào cổ cô, vừa thở sâu để lấy lại bình tĩnh, vừa ấn đôi môi mình vào vai cô.

Ứng Ẩn nuốt nước bọt hai lần, thấp giọng hỏi: "Người ngoài cửa tìm anh sao?"

Thương Thiệu không trả lời, anh giữ nguyên tư thế cúi đầu, lấy điện thoại ra từ túi, vuốt màn hình.

Giọng anh khác thường, là kiểu khàn khàn căng thẳng: "Alo."

Đầu dây bên kia là giọng của chú Khang: "Nhà hát nói không tìm

thấy anh."

"Tôi đang trong nhà vệ sinh, không tiện ra ngoài, bảo họ để ngoài cửa."

Chú Khang ngập ngừng một lúc, bộ quần áo dự phòng là size S nữ rõ ràng là cho Ứng Ẩn, giờ lại thành anh không tiện ra ngoài? Chú Khang thừa hỏi một câu: "Nam hay nữ?"

Đúng là không cần hỏi.

Thương Thiệu dừng lại một lúc: "Nhà vệ sinh nữ."

Chú Khang: "..."

Nhân viên bên ngoài gọi "Ông Lâm Tồn Khang" sau khi nghe điện thoại xong thật sự im lặng. Cô ta quay người về phía nhà vệ sinh nữ, thăm dò bước vào vài bước, nói: "Xin chào, tôi để quần áo và khẩu trang trên bồn rửa tay rồi."

Bên trong có một giọng lịch sự: "Cảm ơn."

Đợi khi tiếng giày cao gót xa dần, đến khi không còn nghe thấy nữa, Thương Thiệu mới vuốt má cô: "Để anh đi lấy cho em nhé?"

Ứng Ẩn gật đầu, vừa kéo váy che lại phần trước trắng nõn vừa quay mặt đi.

Thương Thiệu mở cửa, trước tiên rửa tay, sau đó lấy hai túi giấy mang vào. Chú Khang luôn sắp xếp rất chu đáo, bên trong không chỉ có một bộ váy bút chì đen mà còn có đôi giày khá chỉnh tề.

Ứng Ẩn thả tay, váy hàng hiệu lại trượt xuống tụ lại trước ngực. Cô cắn nhẹ môi, như xấu hổ, cũng như khó chịu, phối hợp với những dấu vết đỏ mờ trên xương quai xanh và cổ khiến Thương Thiệu nhìn mà mắt tối lại.

Váy tháo ra một hồi dường như lại bị thắt nút.

Cô toát mồ hôi mỏng, xấu hổ và lo lắng. Quay lưng lại, nhẹ giọng nói: "...Giúp em."

Lưng thon gọn lộ ra dưới ánh đèn, xương bướm gầy gò, hai bên đường cong từ eo hẹp lại, rồi đầy đặn ở hông.

Thương Thiệu liếc mắt xuống, chuyên tâm giúp cô tháo những dải buộc và móc khóa.

Khi xong, anh tựa vào nửa bên kia cửa rồi lấy ra hộp thuốc lá màu trắng. Bên trong chỉ còn một điếu, tình cảnh này thật vừa vặn.

Ai bảo anh miệng lưỡi khô khốc, khí huyết dâng trào.

Khói trầm hương lan tỏa, hòa quyện với hương thơm ban đầu của nhà vệ sinh, một lạnh một nóng.

Anh chưa từng nghĩ có ngày, trong tình cảnh này mình sẽ với người khác mà không thể kiềm chế.

Anh từ phía sau ôm cô lại, tay kẹp điếu thuốc trong khi tay kia cùng giúp cô cài cúc áo sơ mi.

Điếu thuốc cháy lặng lẽ, tro thuốc rơi xuống một đoạn. Ứng Ẩn bị anh nắm tay, thở không thông, trong lòng anh quay một vòng.

Hai đôi môi lại khẩn cấp hôn nhau.

Một bộ đồng phục nhỏ bé mặc rất lâu, mang vào ngay ngắn, mặc vào lại nhăn nhúm. Điếu thuốc của Thương Thiệu cũng không hút mấy, rơi xuống dưới chân rồi bị dẫm tắt khi hai người hôn nhau.

Cứ thế này không được.

Anh hít một hơi sâu, chủ động tách ra, một tay ôm đầu Ứng Ẩn, tay kia kéo váy bút chì của cô xuống.

Đầu ngón tay thực sự ướt đẫm, cả lòng bàn tay cũng vậy. Anh hôn vành tai cô, khi nói, hơi thở nóng ấm bao trùm cô.

"Về nhà với anh."

"Về nhà làm tình nhân của anh?"

Thương Thiệu đưa ngón tay lướt qua má cô, cuối cùng chạm vào môi cô: "Cái miệng này vẫn nên dùng để hôn thì tốt hơn."

Ứng Ẩn tựa vào vai anh, nhắm mắt: "Em nghiêm túc."

Thương Thiệu thở dài một cách bất lực: "Anh không có sở thích đó, cũng không có ý định đó."

"Không phải anh nói em hiểu chuyện, thân thể lại làm anh không thể dừng được sao?"

"Người tình nào như em mà hiểu chuyện sẽ thất nghiệp đấy."

Ứng Ẩn không nhịn được cười một cái: "Là anh nói đấy chứ."

"Anh còn nói nhiều thứ khác, sao em không nhớ?"

"Ví dụ như?"

"Ví dụ em tính cách kiêu ngạo, việc nhún nhường phục vụ người khác như thế này em không làm được. Ví dụ anh không phải Tống Thời Chương, không cần phải nuôi tình nhân và ngôi sao để làm phong phú bản thân."

"Nhưng những lời vừa rồi cũng là anh nói." Ứng Ẩn ngước mắt lên:

"Anh Thương, em không nhìn rõ anh."

Thương Thiệu cười một tiếng: "Bé này, nếu anh là người mà ngay cả em cũng nhìn rõ thì trên thương trường anh phải làm sao?"

"Nhưng anh lại nhìn rõ em." Ứng Ẩn mím môi, ngoan ngoãn lại hơi ấm ức.

Thương Thiệu cúi mắt, nhìn cô một lúc: "Có lẽ anh cũng không nhìn rõ em."

"Anh Thương," Ứng Ẩn đáp trả nguyên vẹn lời anh. "Nếu anh không nhìn rõ em, trêm thương trường anh phải làm sao?"

Thương Thiệu cười lên, cười xong thì thu lại vẻ mặt, ánh mắt dịu dàng bị thay thế bằng một thứ sâu sắc hơn.

Anh nghiêng mặt, lại hôn Ứng Ẩn.

"Có lẽ là vì, trên thương trường anh chỉ cần nhìn rõ lợi ích của người khác ở đâu, nhưng trên người em thì không."

Hơi thở của hai người đều dừng lại. Ứng Ẩn không dám ngẩng đầu, lòng yên tĩnh như mặt hồ trong suốt.

"Anh muốn nhìn rõ em có thích anh không, trong lòng có anh không. Đây là điều anh không giỏi, cũng là điều duy nhất anh từng thất bại."

Sự run rẩy trong lòng làm dậy sóng mặt hồ đó, làn sóng từ lòng đến cơ thể khiến Ứng Ẩn không tự chủ mà run rẩy.

Cô không hỏi tiếp tại sao anh Thương lại muốn nhìn rõ trong lòng em có anh không?

Đó là nỗi sợ bản năng, trước nguy hiểm và vực sâu sắp đến, cô theo

bản năng mà dừng bước.

Cô sợ hãi, sợ bước thêm một bước thì mình sẽ không thể quay lại.

Thương Thiệu nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Sao không hỏi gì cả?"

Ứng Ẩn lắc đầu: "Chúng ta phải đi rồi..."

Nhưng cổ tay cô bị Thương Thiệu nắm chặt, làm sao để thoát ra?

"Hỏi anh, hỏi anh tại sao muốn nhìn rõ em có thích anh không."

Ứng Ẩn nhíu mày, mũi cay xè, liên tục lắc đầu: "Em không hỏi..."

Cô loạn xạ từ chối, cố gắng rút tay ra khỏi tay Thương Thiệu: "Chúng ta phải đi rồi..."

Thương Thiệu không động đậy: "Tại sao không hỏi? Nói cho anh biết, em đang sợ gì."

"Em không sợ gì cả."

"Anh muốn nhìn rõ em có thích anh không, trong lòng có anh không, vì anh..."

"Anh Thương!" Ứng Ẩn đột ngột nâng cao giọng, đôi mắt luôn lẩn tránh cuối cùng cũng dám ngước lên, sáng ngời đáng kinh ngạc, cũng sợ hãi đầy kinh ngạc.

Ánh mắt cô cầu xin anh.

Thương Thiệu như giữa mùa hè nóng bức, lạnh lùng không động lòng, từng chữ từng chữ rõ ràng và sâu sắc: "Ứng Ẩn, vì trong lòng anh có em."

Ứng Ẩn thở dốc, mắt vẫn mở to, cơ thể như bị đóng băng.

Thời gian của cô, thế giới của cô đều bị câu nói này dừng lại.

Một lúc lâu sau, cô mới nói: "Anh Thương, đừng thích em."

Cô nhắm chặt mắt, đôi mắt nóng bỏng cố nhịn nước mắt, "Hoặc là, chỉ thích em một chút thôi, chỉ thích trong giới hạn của hợp đồng, chỉ thích như trò chơi."

"Tại sao?"

Tối nay anh đã hỏi vô số lần tại sao để nghe cô tự trả lời.

Nhưng lần này, anh thật sự không hiểu.

Với một người như anh, có thể nói ra bốn chữ "trong lòng có em" đã là rất trịnh trọng. Nhưng anh chưa từng nghĩ, có một ngày, ngay cả một từ "thích" cũng không thể trao đi.

Cảm giác "thích" của anh nóng đến bỏng tay, như là một thảm họa, một tai họa sẽ mang đến cho cô vô vàn gian nan và đau khổ, vậy nên cô không muốn.

Suy nghĩ lại trở về cuộc trò chuyện mà anh vô tình nghe thấy trước đó.

"Vậy là trong lòng em thực sự thích người khác, chỉ là anh ta có vợ con nên hai người không thể ở bên nhau, nên em mới đồng ý ký hợp đồng với anh." Trong lòng Thương Thiệu đầy khó khăn, lớn như hòn đá khổng lồ của Sisyphus chịu phạt.

Hòn đá đó bị anh khó khăn đẩy lên, rồi lại lăn xuống không ngừng, đến mức nghiền nát trái tim anh.

"Em chỉ muốn trong giới hạn của hợp đồng một chút thích giả tạo, để kiếm được một tỷ không quá buồn chán."

Ứng Ẩn đã nhận ra điều bất thường, nhưng chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Thương Thiệu cười một tiếng, rất nhẹ nhàng nói: "Em thấy đấy, anh thật sự không giỏi nhận ra trong lòng người khác có mình hay không."

Sự dịu dàng của anh là một sự tự giễu, rất nhiều, rất nhiều sự buông bỏ.

Tại sao cần nhiều sự buông bỏ?

Có lẽ nếu không đủ nhiều thì không thể che đậy được nhịp thở kỳ lạ và lạnh lẽo của anh.

"Anh Thương——" Ứng Ẩn gọi anh một cách khẩn thiết.

Thương Thiệu đặt hai ngón tay lên môi cô. Ứng Ẩn im lặng, nhìn anh lại cúi đầu, ánh mắt gần gũi rơi trên khuôn mặt cô.

Anh rất dịu dàng, rất tỉ mỉ hôn cô, âu yếm đôi môi cô.

Hôn một lát rồi tách ra, nói một cách nhẹ nhàng và bình tĩnh: "Anh nghĩ em thích anh, nhưng có lẽ anh đã hiểu lầm."

Thấy anhta quay người định ra ngoài, Ứng Ẩn không quản gì cả mà gọi anh lại: "Anh nói ai có gia đình không thể ở bên em?"

Thương Thiệu dừng bước, im lặng một lúc mới nói: "Nam diễn viên hôm nay."

Anh không biết tên.

"Thẩm Tịch?" Ứng Ẩn ngẩn người, tỉnh ngộ: "Anh nghe thấy điện thoại sao?"

"Ban đầu là em chưa tắt, nhưng khi nghe thấy anh ta nói chuyện với

em..." Thương Thiệu hít một hơi sâu, quay lưng lại với cô: "Xin lỗi."

"Em với anh ta... chỉ hợp tác, em không thích anh ta, cũng không có bất kỳ quan hệ nào, anh ta gọi em là Mỹ Kiên vì đó là tên nhân vật trong phim, tên là Lê Mỹ Kiên, là một vũ nữ..." Ứng Ẩn lắc đầu loạn xạ: "Những điều đó không quan trọng, em không thích anh ta, sau này cũng không dự định thích anh ta."

Thương Thiệu gật đầu: "Anh nên hỏi thẳng em. Thế nhưng khi muốn hỏi trực tiếp quá khứ tình cảm của em, anh nghĩ anh không có tư cách, cũng không muốn em biết anh đã nghe lén điện thoại của em."

"Câu hỏi của anh rất tệ. Thà trực tiếp hỏi em còn hơn."

Thương Thiệu cười một cái: "Đúng, anh xin lỗi em."

Anh vặn mở cửa, đeo khẩu trang màu đen: "Em sửa soạn lại, anh ở ngoài đợi em."

Không còn điếu thuốc nào trong tay, anh rửa tay rất lâu. Nghe thấy tiếng cửa mở phía sau, anh dừng lại rồi tắt vòi nước mạ crôm: "Đi thôi."

Bên ngoài nhà hát, đèn pha như đèn chiếu sáng, chiếu sáng bầu trời đêm xám đen, người hâm mộ tụ tập không muốn rời đi mà hy vọng có thể nhìn thấy thần tượng sau buổi diễn.

Tiếng ồn ào xuyên qua tòa nhà, đến khi vào thang máy mới yên tĩnh hơn một chút.

Không ai nói gì, Cảng·3 đã nhận được thông báo chờ ở một bên sảnh thang máy. Tài xế là người nhà, thấy Thương Thiệu đến liền xuống xe, cung kính mở cửa xe cho anh.

Ứng Ẩn và anh ngồi vào, mỗi người một bên.

Vì nghĩ cho cô, Thương Thiệu để tài xế hạ rèm che ánh sáng ở cửa sổ sau nhưng không đề cập đến tấm chắn.

Xe cảnh sát và biển báo nhấp nháy đèn đỏ hai bên đường, phản chiếu qua rèm lụa vào mắt Ứng Ẩn. Cô vẫn không nói gì, ngồi thẳng, khi quay đầu lại, nhìn thấy Thương Thiệu dựa lưng vào ghế, nhắm mắt như đang ngủ.

Khung kính bạc trên sống mũi, làm giảm bớt cảm giác cao ngạo thường ngày của anh.

Ứng Ẩn bất chợt thấy dáng ngủ của anh cũng quá không thư giãn, quá không vui, lông mày nhíu nhẹ, đôi môi khép chặt, như thể trong mơ không có gì vui vẻ hay thỏa mãn.

Đến biệt thự ven biển, anh lại tiễn cô lên lầu rồi lịch sự chào tạm biệt, bất ngờ nhắc đến: "Em thu xếp thời gian, anh sẽ dẫn em gặp mẹ anh."

Ứng Ẩn ngẩn ra một lúc, "Được," cô trở nên căng thẳng: "Em cần chuẩn bị gì không?"

"Không cần, cứ bình thường thôi, chỉ để bà thấy anh có người yêu."

Ứng Ẩn càng căng thẳng gật đầu.

Đi theo bên cạnh là Lâm Tồn Khang đang rất ngạc nhiên nhìn Thương Thiệu.

Rõ ràng một giờ trước khắp nơi trên mạng đều là hình ảnh của anh, anh còn đặc biệt dặn dò đừng để rò rỉ tin tức cho Ôn Hữu Nghi, để anh khỏi nghi ngờ. Sao trong một giờ ngắn ngủi, anh đã đổi ý rồi?

Nhưng chú Khang không nói gì, cho đến khi xuống lầu, ông mới hỏi: "Trước đó không phải cậu nói chưa đến lúc gặp phu nhân sao?"

Thương Thiệu dừng bước một chút: "Cô ấy không thích tôi."

Chú Khang hiểu rồi.

Nhà họ Thương giàu có tột bậc, không phải ai cũng muốn chịu đựng, anh sợ Ứng Ẩn lùi bước, càng sợ Ôn Hữu Nghi không thích thân phận ngôi sao của cô nên mới giấu giếm, chuẩn bị trăm phương nghìn kế, chỉ muốn khi mọi việc đã sẵn sàng mới gặp mặt.

Nhưng nếu Ứng Ẩn không thích anh thì những lo lắng, thận trọng, e ngại đều trở nên thừa thãi.

Gặp một lần, tạm thời xóa bỏ sự lo lắng của Ôn Hữu Nghi, còn lại không cần nói thêm gì nữa.

"Nhưng theo tôi thấy..." Chú Khang do dự, "Cô Ứng rõ ràng có ý với cậu mà."

"Tôi hôm nay đã nói, tôi thích cô ấy."

Xung quanh không có ai, Thương Thiệu xem đó như một câu chuyện nhỏ kể cho người trưởng bối duy nhất bên cạnh nghe, môi nở một nụ cười mỉa mai.

"Vậy cô ấy..."

"Cô ấy không muốn."

Thương Thiệu cẩn thận suy nghĩ lại phản ứng của Ứng Ẩn lúc đó.

Thực ra, anh nhìn thấy rõ ràng cũng nhớ rõ ràng. Nhưng những hình ảnh đó được anh nhanh chóng phong kín trong đầu, không dám nhìn kỹ.

Đến bây giờ, anh tàn nhẫn với chính mình, từng khung từng khung

nhớ lại, từng chữ từng chữ suy nghĩ.

"Cô ấy trông như bị tôi dọa." Thương Thiệu quay mặt lại, nhếch môi với chú Khang: "Sợ lắm. Cô ấy nói, chỉ cần tôi giả vờ thích cô ấy một chút, cầu xin tôi đừng thật sự thích cô ấy."

Chú Khang trong lòng đau đớn.

Ông và vợ không có con, ba mươi sáu năm qua đều xem Thương Thiệu như con trai.

"Chú Khang." Anh ta gọi.

"Hay là thôi vậy." Anh cúi đầu nói, "Một năm sau, tìm một người liên hôn."

"Leo!" Lâm Tồn Khang muốn nói lại thôi.

Thương Thiệu lại cười một tiếng: "Có thuốc lá không? Cho tôi một điếu."

Dưới bầu trời đêm màu xám đen, dáng người anh trông gầy gò. Hôm nay ánh trăng không sáng, hơi nước bao phủ bầu trời tạo thành những đám mây mỏng.

Thương Thiệu kẹp điếu thuốc trong tay, gần như sắp bẻ gãy nó. Anh cúi đầu, nhìn xong lại bất lực lắc đầu rồi đưa thuốc lên môi.

"Cậu đang nghĩ gì?" Chú Khang hỏi.

"Tôi đang nghĩ, cô ấy thích tiền như vậy cũng không thể thích tôi, chứng tỏ tôi thực sự không ra gì."

"Leo, cậu biết rõ không phải như vậy." Chú Khang kiên quyết nói: "Người muốn gả cho cậu rất nhiều, nhưng duyên phận không thể cưỡng cầu, cậu với cô ấy còn một năm, nhỡ đâu có thì sao?"

"Thực ra lúc cô ấy từ chối tôi, tôi nên đề xuất chấm dứt hợp đồng." Thương Thiệu bình tĩnh nói: "Nhưng tôi không nỡ."

"Vậy thì giữ cô ấy lại."

"Chú biết tôi không phải người ép buộc, trước đây ít nhiều tôi từng nghĩ cô ấy thích tôi, có lẽ cô ấy sợ nhiều hơn hoặc tôn trọng nhiều hơn, nhưng ít nhiều cũng có một chút thích."

Thương Thiệu gạt tàn thuốc: "Thực ra, tuy là người thừa kế nhưng tôi muốn tìm một người mình yêu để kết hôn, có phần ích kỷ và bướng bỉnh. Thương Cảnh Nghiệp không nói vì ông ta không có tư cách nói, dù sao ông ta và Tiểu Ôn yêu nhau thật lòng. Nhưng loại hôn nhân này trong giới của chúng ta rất hiếm có, chú cũng biết. Tôi đã tự cho mình mười sáu năm, đến lúc rồi."

"Sao lại khó khăn? Cậu hai và Khả Dụ, tình yêu đồng giới, chủ tịch và phu nhân cũng không chia cắt, cô ba và bạn trai cô ấy..." Chú Khang cố gắng tìm một ví dụ có tính thuyết phục.

"Bọn họ là bọn họ, trưởng tử là trưởng tử. Những gì tôi kế thừa và chịu trách nhiệm phải cân bằng, không thể cái gì cũng muốn. Hơn nữa, làm người thừa kế không dễ, vợ của người thừa kế cũng không dễ. Thực lòng mà nói, chú Khang, nghĩ đến việc người phụ nữ nào đó sau này sẽ phải lấy tôi khiến tôi cũng rất tiếc cho cô ấy."

"Cậu với cô Ứng còn chưa đến mức đó, cậu không cần phải nghĩ xa như vậy, cậu có thể có một mối tình thuần khiết, đơn giản, Leo, tại sao luôn phải lo xa?"

Thương Thiệu gật đầu: "Hôm nay tôi đã hỏi cô ấy một câu, hỏi cô ấy sau khi tôi kết hôn có đồng ý làm người tình của tôi không."

"Đó không phải phong cách của cậu."

"Chú biết không, trong câu nói đó, dù cho chín mươi chín phần là để thử, còn lại một phần cũng là thật. Tôi biết mình thực sự đã có ý định ích kỷ đó, nuôi cô ấy bên ngoài, sinh con, mỗi năm vài tỷ cũng không sao cả, tôi có thể nuôi được, cô ấy muốn gì tôi cũng có thể cho cô ấy, còn hơn là làm một bà chủ tương lai của nhà họ Thương rồi bị giam cầm trên bục tỏ vẻ duyên dáng và đoan trang. Tự do hơn nhiều."

Lâm Tồn Khang hít một hơi sâu. Ông kinh ngạc vì Thương Thiệu lại có thể nghĩ đến điều đó.

"Nhà họ Thương không có truyền thống như vậy, nhà họ Thương qua nhiều thế hệ đều không có truyền thống như vậy." Ông nhấn mạnh.

Nuôi vợ lẽ, sinh con ngoài giá thú là dấu hiệu một gia đình lớn bắt đầu suy tàn. Hòa thuận trong gia đình là cơ sở của mọi thành công, lòng trung thành với hôn nhân và gia đình là tư tưởng và giáo dục ăn sâu vào máu thịt của nhà họ Thương, là gia huấn cơ bản.

"Tôi biết, chỉ có một khoảnh khắc rất đê tiện tôi đã nghĩ đến. Chú Khang, nghĩ một chút không phạm pháp, 24 giờ làm người quân tử, có một giây dao động cũng coi như phần thưởng. Nhưng, chỉ dừng lại ở đó thôi."

Thương Thiệu dập tắt điếu thuốc: "Cảm ơn chú, cảm ơn chú đã nghe tôi tâm sự."

"Cậu muốn đi đâu?" Chú Khang gọi theo sau lưng anh.

Bóng dáng Thương Thiệu gần như hòa vào đêm tối, không quay đầu lại, chỉ giơ hai ngón tay lên.

"Đi chèo thuyền."

Chú Khang quên mất, anh cũng quên mất, hôm nay đưa người về là

để xin lỗi tử tế. Vì chuyện mượn tiền trước đó, giấu diếm thân phận của Trang Đình Văn, còn cả sự chậm trễ không dỗ dành cô suốt năm ngày qua. Để dỗ dành, anh đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Sự suy nghĩ ấy hiện giờ đặt trên bàn trà trong phòng ngủ phụ.

Ứng Ẩn ngồi trên ghế sofa, nhìn vào chiếc máy gacha nhỏ xinh trước mặt.

Chiếc máy gacha đó thật sự nhỏ nhắn, nhưng tinh xảo, tinh xảo như một chiếc hộp âm nhạc, trong vỏ kính trong suốt, từng viên gacha nhỏ xếp sát nhau, màu sắc lung linh, dưới ánh đèn pha lê phản chiếu những tia sáng nhỏ.

Ứng Ẩn chưa tắm, cô nhìn chiếc máy gacha cười, cười mãi, rồi thu hai chân lại, vùi mặt vào đầu gối.

Anh vẫn nhớ cô mỗi khi buồn sẽ chơi gacha.

Lúc nhỏ không có tiền chơi, đến khi lớn lên mới chơi, như một sự bù đắp, an ủi muộn màng.

Nếu anh ở đây bây giờ, có phải sẽ đứng một bên, một tay đút túi, hỏi một câu rất lịch sự: "Cô Ứng, nghe nói chơi gacha sẽ khiến em vui lên?"

Ứng Ẩn không biết mình đang cười hay khóc, trên mặt là nụ cười nhưng hốc mắt lại rất ướt.

Cô đưa tay xoay nút trên đó.

Có tiếng máy móc chuyển động, kêu tách một cái, một viên bi màu pha lê nhỏ rơi ra từ lỗ nhỏ.

Ứng Ẩn nhặt lên, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, hít một hơi thật sâu rồi cười mỉm mở nó ra.

Một viên đá ruby đỏ như máu bồ câu nặng trĩu rơi xuống đùi cô.

Viên đá hình vuông, khoảng 5 carat, màu đỏ chuẩn, dù ở Christie"s cũng là một món đồ quý.

Nụ cười của Ứng Ẩn đơ lại, cầm viên đá trên đầu ngón tay để nhìn dưới ánh đèn pha lê.

Những góc cắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh làm chói mắt.

Cô nghiêng người, đặt nó trên bàn trà, rồi xoay ra một viên khác.

Kim cương hình quả lê màu vàng.

Kim cương màu hồng.

Kim cương màu xanh lục.

Kim cương trong suốt.

...

Cô cứ xoay, mở ra, từng viên từng viên, xếp thành hàng, thành dãy trên bàn trà đen.

Một giọt nước mắt rơi xuống, lan tỏa, không phù hợp với những viên đá quý này.

Ứng Ẩn quỳ xuống thảm, vừa khóc vừa cười, đôi môi mím chặt, nước mắt chảy đầy.

Không biết đến viên thứ bao nhiêu, một viên đá sapphire rơi ra.

Là một chiếc nhẫn.

Bị bao quanh bởi những viên kim cương trong suốt như các vì sao quây quanh mặt trăng.

Ứng Ẩn không kịp chuẩn bị, cô ngừng thở, ngực lạnh buốt, hốc mắt lại càng nóng hơn.

Cuối cùng cô không thể kiểm soát, khóc nức nở rồi khóc thành tiếng.

Đây là chiếc nhẫn đầu tiên anh đã mua cho cô, dùng chiếc nhẫn này để giữ lại một đêm của họ, dùng chiếc nhẫn này bảo vệ cô khỏi Tống Thời Chương, dùng chiếc nhẫn này để kéo dài câu chuyện của họ.

Cô đã tức giận mà trả lại cho anh.

Anh nói anh đã vứt đi, những thứ cô không muốn, anh cũng không giữ lại.

Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ở đây, lấp lánh rực rỡ, sang trọng tinh khiết, như giọt nước mắt của đại dương.

Ứng Ẩn vô thức đeo vào ngón tay, khuôn mặt cúi xuống, không có biểu cảm nào.

Nhưng nước mắt của cô quá nhiều, nhắm mắt cũng rơi, mở mắt cũng rơi.

Giây tiếp theo, trong phòng vang lên tiếng đổ vỡ.

Cô ngồi quỳ quá lâu, chân tê cứng, loạng choạng vấp vào bàn trà, đau đến mức mặt tái nhợt nhưng bước chân không dừng lại.

Cô chạy từ tầng hai xuống, như cơn gió đêm, gấp gáp dịu dàng.

Chú Khang đang mở ô, ngạc nhiên nói: "Cô Ứng, cô chưa nghỉ ngơi sao?"

"Anh Thương đâu rồi?" Ứng Ẩn lau nước mắt bằng lòng bàn tay, cố gắng nhìn rõ.

"Anh ấy đang chèo thuyền ở đằng kia."

"Tôi đi tìm anh ấy!"

"Này—" Chú Khang không kịp gọi cô lại, giọng già nhưng đầy sức mạnh vang lên sau lưng cô: "Sắp mưa rồi..."

Bên ngoài thực sự mưa.

Gió đêm ấm áp, mưa cũng ấm áp, rơi chầm chậm rải rác trên cây cỏ, rất lâu sau mới rơi một giọt lên mặt Ứng Ẩn.

Cô chạy rất nhanh.

Nhưng con sông ngoằn ngoèo, lối đi uốn lượn giữa những bụi hoa, dẫn dẫn đến các hướng khác nhau.

Thói quen chơi kayak của anh bắt đầu từkhi học ở Cambridge, là thời gian anh dùng để ở một mình, không thích bị làm phiền. Vì vậy, con sông riêng tư yên tĩnh được ẩn trong rừng cây, hai bên là những bụi hoa rậm rạp, đất dưới mưa trở nên mềm mại.

Ứng Ẩn chăm chú lắng nghe tiếng chèo khuấy nước, chân bước trên những bụi cây.

Mưa càng lớn càng khiến bước chân cô thêm trơn trượt.

Cô mím môi, dù để mưa làm ướt cũng không muốn gọi anh một tiếng.

Chỉ cần không gọi thì cô sẽ có hy vọng gặp anh, nhìn thấy anh, lao vào lòng anh.

Cô tự đánh cược một cách bướng bỉnh.

Ứng Ẩn chưa bao giờ đi sâu vào khu vườn này đến vậy.

Ở đây tối đen, yên tĩnh, đèn đường treo cao trên đầu chiếu bóng giữa các bụi cây khiến nó đáng sợ. Trong rừng núi có tiếng gió, tiếng mưa và tiếng chim đêm hoạt động.

Cô là người có thể nghe tiếng chó sủa thành tiếng chim, lúc này lại là người không biết gì, không sợ gì, như con thiêu thân lao vào lửa.

Cây si cao khoảng mười hai, mười ba mét, quả màu vàng rơi xuống ngay trên đầu Ứng Ẩn.

"Á." Ứng Ẩn đau đến mức không kiềm chế được kêu lên, hai tay ôm đầu ngồi xuống, vừa bị mưa ướt vừa khóc vừa xoa đầu đầy ấm ức.

Thương Thiệu bất ngờ nhìn thấy cảnh này.

Mưa lớn quá, anh dừng thuyền giữa đường để leo lên bờ, định đi qua bụi cây đến lối đi thì thấy Ứng Ẩn ngồi giữa bóng hoa và cây.

"...Cô Ứng?" Thương Thiệu hơi ngập ngừng gọi tên cô lúc đầu.

Ứng Ẩn đứng dậy, tay rời khỏi đầu, dưới ánh đèn mờ nhạt, toàn thân cô ướt đẫm, thật thảm hại, trên mặt còn đầy nước mưa. Nhưng cô cố lau mặt, khuôn mặt tái nhợt bình tĩnh, có sự bướng bỉnh, có sự quyết tâm, có sự chấp nhận tất cả.

"Tôi biết con đường phía trước như thế nhưng vẫn muốn đi."

Thương Thiệu không nói một lời. Họ cứ thế nhìn nhau, cách nhau không xa không gần.

Mưa đêm rơi trên lá chuối tạo ra tiếng rì rào lẫn lộn trong màn đêm.

Đối diện với cơn mưa lớn, cô bất ngờ chạy về phía anh.

Chỉ vài bước ngắn, anh mạnh mẽ, vững vàng, chặt chẽ đón lấy cô. Vòng tay anh ôm cô chặt đến mức làm đau xương cốt bên trong của cô.

Ứng Ẩn bám vào vai anh, anh nâng mặt cô lên, không phân biệt ai khao khát hơn, ai chủ động hơn.

Họ hôn nhau điên cuồng.

Áo sơ mi dính chặt vào người, chiếc áo trắng của Ứng Ẩn gần như trong suốt.

Thương Thiệu không chỉ hôn môi cô mà còn hôn trán, hôn mắt, hôn cằm, hôn cổ. Nụ hôn của anh dày đặc hơn cả những giọt mưa.

Ứng Ẩn cởi cúc áo sơ mi của anh, từ cổ áo xuống dưới, cà vạt đen bị cô tháo ra rơi trên bụi cây.

Cô cũng không gọn gàng hơn, áo ngực màu hồng phấn một nửa lộ ra ngoài.

"Ứng Ẩn, nói em thích anh." Thương Thiệu ôm chặt cô, đôi mắt đầy mưa, ánh mắt như gió mưa bão tố, "Nói em yêu anh."

"Em yêu anh." Ứng Ẩn vừa mở miệng đã mang theo tiếng khóc và giọng mũi, cô nói lớn: "Em yêu anh, anh Thương, em thích anh. Em rất thích rất thích anh. Em muốn hẹn hò với anh, em muốn được anh yêu, được anh hôn, được anh trân trọng, em muốn pháo hoa ở cảng Victoria là anh vì em mà đốt. Em thích anh, thích đến mức sợ anh thích em. Nếu anh cũng thích em thì em phải làm sao?"

Cô gần như khóc nức nở, hai tay yếu ớt túm lấy cổ áo anh, "Em đã như thế này rồi, nếu anh cũng thích em, em phải làm sao?"

Thương Thiệu ôm cô chặt hơn, gần như muốn dính chặt lấy cô vào cơ thể của anh.

Chương 50: Không dám gặp mọi người

Ứng Ẩn tỉnh dậy vì một ý nghĩ thoáng qua.

Chiếc ga trải giường đã ướt!

Trong giấc mơ của cô chỉ nhớ mỗi việc này: người hầu sẽ đến thay ga trải giường, sẽ rất xấu hổ nếu bị phát hiện! Phải ngăn họ lại! Hoặc tìm một lý do hợp lý!

Cô bật dậy ngay lập tức: "Chúng ta đã làm đổ nước lên giường tối qua—"

Cả phòng vắng lặng.

Ứng Ẩn: "....."

Cô mặc đồ ngủ trơn mượt, ga trải giường dưới thân khô ráo, gió biển từ cửa sổ hé mở thổi vào, làm lay động rèm cửa màu trắng sáng.

Nhưng đây không phải là phòng của Thương Thiệu mà là phòng ngủ phụ của cô. Trên bàn trà gần đó, những viên đá quý và kim cương vẫn được xếp theo cách cô đã làm tối qua, dưới ánh sáng trông như những viên kẹo cứng nhiều màu.

Ứng Ẩn vò đầu, biểu hiện đầy đau khổ.

Đau quá... Cô vừa mới ngồi dậy, cử động mạnh làm cô đau nhói, khắp cơ thể như bị rạn nứt.

Bên ngoài có tiếng bước chân dừng lại ở hành lang, kèm theo tiếng nói thấp.

"Cô ấy đã tỉnh dậy chưa?"

"Vẫn chưa nghe thấy động tĩnh."

"Đưa tôi phần súp."

Cô dễ nhận ra giọng của Thương Thiệu, Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng, nhíu mày rồi nhanh chóng nằm xuống giường.

Khi Thương Thiệu mở cửa bước vào, ga trải giường màu trắng vừa mới được đặt lại.

Ứng Ẩn nằm nghiêng quay lưng về phía cửa phòng.

Thương Thiệu đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn một lúc.

Anh gần như không ngủ được tối qua.

Ban đầu anh nghĩ mình không quan tâm đến những chuyện như thế, cũng không nghĩ mình sẽ bị nghiện. Trong suốt ba mươi sáu năm cuộc đời, anh đã trải nghiệm qua, nhưng cảm giác chỉ trong chốc lát, không đủ để khiến anh đắm chìm. Nhưng giờ đây, anh đã nghiện.

Từ việc kiêng khem đến việc đòi hỏi nhiều, sự chuyển đổi của anh nhanh đến mức không thể tin được.

Mỗi trường đại học danh tiếng ở phương Tây đều có một hội anh em bí mật, những người gia nhập đều là những gia đình giàu có, "cao quý" và danh giá nhất trong trường, họ thừa hưởng tài sản và danh vọng từ cha ông, đồng thời cũng thừa hưởng chỗ ngồi và mối quan hệ trong hội anh em.

Con cái bình dân muốn gia nhập hội anh em cần phải vượt qua nhiều thử thách và trò đùa, những trò đùa đó tấn công vào lòng tự trọng của con người, nhưng bất chấp điều đó, mỗi năm sinh viên mới vẫn cố gắng gia nhập. Bởi vì chỉ cần gia nhập hội anh em, có nghĩa là họ có thể "cưa" được những cô gái hàng đầu trong mỗi bữa tiệc.

Tại hội anh em Cambridge, dù muốn hay không, xung quanh Thương Thiệu luôn không thiếu những người tìm đến anh. Thực lòng mà nói, về hình thể, người phương Tây có lợi thế bẩm sinh và dễ dàng hơn.

Anh không phải là chưa từng thấy cơ thể đẹp, cũng không phải chưa từng bị người khác quyến rũ.

Nhưng thật kỳ lạ, trong những hình ảnh đậm chất nhục dục tối qua, tâm trí của anh lại tách ra, trong tâm trí của anh bị phân tâm trong một giây, không phải là sự vui vẻ của tình dục và cực khoái mà là "vui vẻ với cô".

Sau một đêm, trái tim anh căng thẳng nhưng hormone và dopamine làm anh phấn khích. Ngồi trước máy tính tham gia cuộc họp cấp cao của tập đoàn, anh lại tràn đầy năng lượng, suy nghĩ rõ ràng, không hề có dấu vết của việc thức suốt đêm.

Nhưng ba anh, Chủ tịch Hội đồng quản trị Thương Vũ đã sắc bén hỏi: "Sao hôm nay không đi làm?"

Khi ở trụ sở chính tại Hồng Kông, Thương Thiệu hiếm khi đến muộn hay về sớm, đêm giao thừa cũng là thời điểm anh cùng Thương Cảnh Nghiệp thăm hỏi nhân viên, có thể nói, anh đã làm tròn trách nhiệm của một trưởng tử một cách tuyệt đối.

Thương Cảnh Nghiệp không dễ bị lừa, Thương Thiệu không muốn để ông biết về sự tồn tại của Ứng Ẩn nên đã trả lời lạnh nhạt: "Sốt."

Mối quan hệ cha con đã rơi vào điểm đóng băng từ lâu.

Thương Cảnh Nghiệp im lặng một lúc rồi dặn anh nghỉ ngơi tốt, đừng làm việc quá sức.

Ứng Ẩn dùng kỹ năng của một ngôi sao để giả vờ ngủ, lông mày giãn ra, hô hấp đều đặn, cơ thể thư giãn, chỉ có nhịp tim trong lồng ngực tăng lên đến một trăm tám mươi.

Cô không biết Thương Thiệu có nhận ra sự bất thường của cô không.

Chỉ cần một cái nhìn rồi đi là tốt nhất, cô thấy ngại quá...

Tuy nhiên, sự việc lại không như cô mong đợi.

Ứng Ẩn trước tiên nghe thấy một tiếng động nhẹ, như có một món đồ gốm được đặt trên đầu giường sau đó là tiếng sột soạt của quần áo.

Thương Thiệu từ từ cởi áo vest và cà vạt, thấy cô vất vả như vậy, anh cũng tháo cúc áo tay.

Những cúc áo có đá quý bị vô ý ném vào khay kim loại, phát ra âm thanh lách cách, Ứng Ẩn cũng nuốt nước bọt theo.

Anh muốn làm gì...

Cô nhanh chóng hiểu ra, vì Thương Thiệu nhẹ nhàng vén chăn lên, quỳ một chân lên giường, trọng lượng đè xuống, như thể muốn nằm xuống ngủ thêm một giấc với cô.

Ngủ thêm một giấc thì sẽ chết mất!

Ứng Ẩn bật dậy, chăn trắng bị kéo chặt trước ngực, cô muốn cảnh

báo anh đừng làm bậy nhưng lại đau đến mức thở hổn hển.

Cô lại quên mất, bây giờ cô là một người bị thương, không hoạt bát lắm...

Thương Thiệu cười nhẹ một tiếng, "Chào buổi sáng."

Anh mặc đồ chỉnh tề, chỉ là cởi áo vest và cà vạt, cúc tay áo đã được cài lại. Áo sơ mi trắng, quần tây đen như thể vừa hoàn thành công việc của tập đoàn.

Ứng Ẩn đỏ mặt từ đầu đến chân. Trên làn da của cô mỗi nơi như cánh hoa mai nhạt vào đầu mùa xuân.**

Cô cũng không biết tại sao mình lại đỏ mặt.

Nhưng ở lại trong nhà của anh, trải qua một đêm như vậy, sáng hôm sau lại chào hỏi như không có gì xảy ra—quy trình này, cô thật sự không quen.

Cô không bị mất trí, cô nhớ rõ từng âm thanh và cảnh tượng tối qua, chỉ là sau đó thật sự quá mệt mỏi mới ngất đi.

"Anh Thương..." Giọng Ứng Ẩn nhỏ như muỗi kêu, trong lòng căng thẳng: "Chào buổi sáng."

Thương Thiệu ngồi xuống mép giường, một tay cắm vào túi quần sau đó lại cố ý nói: "Đêm qua em không gọi anh như vậy."

Ứng Ẩn nửa cắn môi đầy oán giận, nửa nhìn anh một cách buồn bã: "Em không nhớ nữa..."

"Vậy thì tốt." Thương Thiệu gật đầu, tay dừng lại trên cúc áo sơ mi, như thể sắp mở ra: "Anh giúp em nhớ lại."

"Đừng đừng đừng..." Ứng Ẩn dùng cả hai tay giữ anh lại, một tay

giữ cánh tay, một tay giữ bàn tay anh mà cầu xin: "....."

Cô lẩm bẩm hai từ rất nhỏ khiến Thương Thiệu không nghe rõ: "Gì cơ?"

"Sưng rồi."

Thương Thiệu ho khan không tự nhiên, yết hầu di chuyển, giọng nói trở nên trầm hơn: "Anh xem thử nhé?"

"Đừng!"

"Tối qua anh đã tắm rửa sạch rồi." Anh cố gắng nói một cách nhẹ nhàng, "Sáng nay anh đã gọi bác sĩ kê thuốc, ăn sáng xong thì có thể lên lại không?"

Ứng Ẩn mặt đỏ như máu, ánh mắt lảng tránh: "Tối qua anh đã làm gì?"

"Ôm em đi tắm, giúp em dọn dẹp và thay ga trải giường."

"Anh có nói rằng..." Ứng Ẩn nắm chặt tay, ánh mắt sáng trong đầy nghiêm túc và hy vọng: "Chúng ta chỉ làm đổ nước lên giường thôi không?"

Thương Thiệu: "....."

Cô có lẽ không biết chiếc ga trải giường đó rất hỗn độn, ướt sũng và đầy vết bẩn như thế nào.

Anh im lặng một lúc: "Mỗi người hầu trong nhà chắc chắc đều thông minh hơn em."

Ứng Ẩn: "....."

Giọng nói của cô mang theo sự thổn thức của một con vật nhỏ: "Em

không muốn gặp ai..."

Thương Thiệu thở dài bất lực nhìn cô: "Anh đã tự tay thay ga trải giường rồi vứt nó xuống sàn, sau đó ra lệnh cho họ trực tiếp bỏ đi được chưa? Không có ai nhìn thấy."

Trưởng tử của gia đình giàu có chưa từng tự tay phục vụ người khác tắm hay thay ga trải giường. Anh là người không động vào những thứu đó, thế giới anh thấy luôn gọn gàng, sáng sủa và sạch sẽ, cuộc sống 24 giờ đều chạy theo một quy tắc ngọt ngào, chẳng khác thiên đường là bao.

Khi người hầu đến thay ga trải giường đã thấy anh đã tự tay kéo nó ra rồi chất đống ở góc tường, trong lòng họ đã sợ hãi một chút, huống chi trong phòng có mùi hương nhục dục nhè nhẹ càng làm cho hành động của anh thêm rõ ràng.

Ứng Ẩn bĩu môi, khuôn mặt nhợt nhạt mang theo nỗi buồn sâu lắng, trên lông mi còn treo một giọt nước mắt sắp rơi.

"Em vẫn là một ngôi sao..."

Thương Thiệu vừa đau lòng vừa buồn cười, anh kéo cô lại ôm vào lòng: "Vậy thì, tìm một bác sĩ đông y để điều trị được không?"

"Hả?" Ứng Ẩn không hiểu ngay lập tức.

Thương Thiệu ghé sát tai cô: "Hãy hỏi ông ấy..." giọng nói và ánh mắt đều trầm xuống: "Có cách nào để bạn gái không nhiều nước như vậy không?"

Ứng Ẩn gần như bị sốc, cô muốn trốn đi nhưng lại bị Thương Thiệu ôm chặt: "Đừng làm ồn nữa, em đói không?"

Ứng Ẩn không đói nhưng khó nói ra.

Thương Thiệu nhận ra rồi cười khẽ: "Khát?"

Ứng Ẩn dùng hai tay che mặt rồi gật đầu.

"Em có muốn ăn gì ngọt không? Họ đã đặc biệt nấu cho em."

"Là gì vậy? Có ngon không?"

"Sữa yến mạch với táo đỏ và tuyết yến... Hầm..." Thương Thiệu thật sự không nhớ rõ nguyên liệu: "Là nhựa đào, hay tổ yến nhỉ?"

Anh cầm bát lên, thìa bạc khuấy trong đó, sữa bị làm mờ đi, lẫn với nhựa đào trong suốt trông rất hấp dẫn.

Ứng Ẩn cẩn thận nhận lấy rồi ăn từng ngụm một, hỏi: "Súp này có tốt không?"

"Bổ khí huyết."

"Hự..." Ứng Ẩn bị sặc một ngụm, mặt chôn vào bát, cô cảm thấy rất xấu hổ.

Thực ra người hầu còn nấu nhiều món cháo và súp khác, chú Khang còn mang ra cả nhân sâm nghìn năm quý giá nhưng Thương Thiệu lại là "quân tử xa bếp", không rõ cách chế biến bên trong nên đợi đến bữa trưa để cô tự nếm thử.

Sau khi ăn xong súp ngọt cô lại uống một nửa chai nước, Ứng Ẩn lại bắt đầu buồn ngủ, dụi mắt nói: "Anh Thương, em không phải là người luôn ăn uống trên giường, anh có thấy phiền không?"

Thương Thiệu cười một tiếng, anh không hiểu suy nghĩ của cô: "Không sao đâu, nếu em muốn ăn trưa ở đây cũng được."

"Em muốn ngủ."

"Anh sẽ ở bên em?"

Ứng Ẩn căng thẳng ngồi thẳng, hai tay nắm chặt trên đùi.

Có vẻ như là một sự từ chối.

Thương Thiệu đứng dậy, im lặng một chút rồi dùng ngón tay vuốt tóc cô: "Vậy em nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong anh lại quay đi, nhưng đi được hai bước thì nghe thấy giọng cô hỏi từ phía sau: "Anh không bận sao?"

Thương Thiệu dừng lại, "Không bận."

"Trong công ty không có việc gì sao? Cũng không cần tiếp khách?"

"Cả hai đều không."

**"Sẽ không làm anh trễ nải chứ?" Hai tay cô ướt đẫm khi hỏi câu này.

Thương Thiệu quay lại không đi nữa, từng nút áo một, vừa tháo vừa nhìn vào mắt cô mà đáp: "Sẽ không."

Nhiệt độ cơ thể anh nóng bỏng, trên người còn lưu lại mùi của mưa sau khi trời quang, là hơi ẩm từ nước mưa bị mặt trời làm khô.

"Âm u." Ứng Ẩn nói một cách không đầu không đuôi.

Cô được Thương Thiệu ôm vào lòng, tựa vào cánh tay anh rồi ngửi hơi thở của cơ thể anh.

"Vừa nãy anh chơi với Rich đúng lúc có một trận âm u làm ướt người, anh ướt sũng rồi."

Ứng Ẩn cong môi: "Anh còn làm gì nữa?"

"Đưa thuyền kayak không hạ bến ngày hôm qua về bến rồi buộc chặt lại. Mực nước dâng rất cao nên sau này em đừng đi muộn như vậy. Đường dốc trơn, nước sâu, có thể gặp nguy hiểm."

Ứng Ẩn gật đầu, yên lặng một lúc rồi lại ngẩng đầu lên.

Thương Thiệu cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn rất nhẹ nhàng. Miệng cô rất ngọt, lưỡi lại mềm mại.

"Anh Thương, anh không mệt sao?"

"Không mệt."

"Em thì mệt."

Thương Thiệu không nhịn được cười: "Xin lỗi nhé? Lần sau sẽ không như vậy nữa."

Anh nắm tay Ứng Ẩn rồi xoa lưng cô, hỏi cô những chỗ đó có đau không.

"Đau, cảm giác như bị anh đánh một trận."

Cô mềm mại và ngoan ngoãn mang theo vẻ buồn ngủ chưa tỉnh khiến trái tim Thương Thiệu trở nên mềm mại.

"Lần sau sẽ nhẹ tay hơn." Anh hứa.

"Thực sự là lần đầu tiên sao?"

"Ừ."

"Ai dạy anh?"

Thương Thiệu cười một chút, hôn trán cô: "Anh coi như em đang

khen anh làm rất tốt."

"Có một tờ báo viết anh bị rối loạn chức năng đúng không?"

"Sao vậy?"

"Em sẽ khiếu nại họ viết tin giả, công bố thông tin chưa được xác thực, vi phạm tinh thần của việc tìm kiếm sự thật trong tin tức."

"Tốt thôi, hay là mua lại rồi để em dạy họ một bài học?" Anh gần như hoàn toàn chiều theo cô.

"Còn anh thì sao?" Ứng Ẩn mơ màng nói: "Anh luôn lừa em."

"Anh chưa từng thử qua," Thương Thiệu nhịn cười chạm vào mũi cô: "Biết đâu, những gì họ viết là sự thật? Không nên nói quá nhiều."

Hơn nữa, mỗi lần cô cố gắng an ủi anh đều rất đáng yêu, làm anh không nhịn nổi mà lại trêu cô.

Ứng Ẩn không nói gì mà chỉ bĩu môi.

Khi cô lại sắp ngủ thì nghe thấy Thương Thiệu hỏi: "Sao trước đây em không nói với anh, thực ra em không có kinh nghiệm?"

"Chẳng có gì để nói, biết thì sẽ biết, không biết thì không có duyên biết, tại sao phải nói trước?"

Cuối cùng, cô vẫn ngủ quên trong vòng tay Thương Thiệu, dựa vào anh, được tay anh ôm lấy, như một bông hoa cuống dài nằm cạnh anh.*

Bông hoa đó được anh ôm chặt, anh gần như không nỡ buông tay.

Chương 51: Cô không giỏi yêu

Bát canh bổ nấu từ nhân sâm ngàn năm của chú Khang hâm từ sáng đến trưa rồi từ trưa đến chiều vẫn chưa có ai thử một ngụm.

Súp nấu trên lửa nhỏ, nước canh trong suốt sôi lăn tăn, tiếng bọt khí vỡ lặng im trong nắp, vào buổi chiều nghe rất yên tĩnh.

Dì Ái, người quản lý bếp ăn, nhìn chú Khang rồi hỏi: "Cậu chủ thì không sao, nhưng cô ấy không đói sao?"

Chú Khang suy nghĩ một chút, rồi bước lên tầng hai.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng.

Thương Thiệu đang thức, nửa ngồi dựa vào đầu giường xử lý công việc trên điện thoại, nghe thấy tiếng gõ cửa, anh bỏ điện thoại xuống.

Chú Khang lần đầu tiên gặp phải tình huống này, lùi lại vài bước từ cửa, kính cẩn hỏi: "Cậu có muốn dậy dùng bữa không?"

Giọng Thương Thiệu nhẹ nhàng: "Cô ấy còn đang ngủ."

"Đã bốn giờ rồi, hay là dậy ăn chút gì đó? Nếu không buổi tối lại khó ngủ."

Thương Thiệu suy nghĩ một chút rồi ừ một tiếng: "Chờ một chút, ông bảo họ chuẩn bị, năm giờ ăn cơm."

Chú Khang nhắc nhở: "Tối nay cậu có hẹn với Tần Bắc Kiều, sáu giờ ở Vinh Hân Lâu, chậm nhất năm giờ phải xuất phát rồi."

Thương Thiệu nhớ ra: "Biết rồi, cứ sắp xếp như thường lệ."

Anh cúp điện thoại rồi trả lời một vài yêu cầu trong WeChat công ty, sau đó giao cho thư ký theo dõi tiến độ của một vài việc quan trọng.

Thực ra buổi trưa anh chỉ ngủ hơn nửa tiếng rồi tỉnh, muốn dậy nhưng nhìn thấy gương mặt đang ngủ của Ứng Ẩn khiến lòng anh không nỡ. Cánh tay cô quấn quanh eo anh mỏng manh nhỏ bé, trông rất ỷ lại.

Dưới sự giáo dục của mẹ là Ôn Hữu Nghi, giường chỉ để ngủ, ngoài việc ốm đau, thời gian còn lại không được ăn uống, học tập hay làm việc trên giường, càng không được nằm xem tivi. Trong phòng ngủ của tất cả các thành viên nhà họ Thương đều không có thiết bị điện ảnh, đầu giường chỉ đặt sách, trẻ con được phép đọc không quá một giờ trước khi ngủ.

Thương Thiệu lần đầu tiên xử lý công việc công ty trên giường, anh đã làm vậy cả buổi chiều.

Trong thời gian này, Ứng Ẩn không hề tỉnh, ngủ yên lành bên cạnh anh, thỉnh thoảng bị anh làm thức dậy cũng chỉ là một giây mơ màng, sau đó liền nằm lại vào một tư thế thoải mái hơn.

Mỗi lần như thế, Thương Thiệu sẽ đặt điện thoại xuống rồi hôn lên đỉnh đầu và trán, mắt của cô, anh tự giác siết chặt vòng tay ôm cô.

Đến bốn rưỡi, dù không muốn rời cô nhưng anh cũng phải dậy.

Anh trở về phòng mình, tắm rửa, cạo râu, chỉnh trang quần áo, thay bộ vest, rồi từ hộp đồng hồ tự động chọn một chiếc trông có vẻ trầm ổn. Làm xong tất cả, anh quay lại tầng hai, hôn lên khóe môi Ứng Ẩn: "Anh đi đây, tối gặp lại."

Ứng Ẩn mơ màng, lông mi run run, muốn tỉnh nhưng không tỉnh dậy.

Thương Thiệu không nhịn được cười, lại hôn sâu hơn, sau đó thì thầm bên tai cô: "Tối nay có chờ anh về không?"

Ứng Ẩn như bị thôi miên, theo bản năng trả lời: "Chờ..."

Thương Thiệu hài lòng, từ khi ra khỏi nhà, anh đã bắt đầu mong chờ khoảnh khắc về nhà.

Sợ Ứng Ẩn ở một mình không tiện, anh để lại chú Khang chăm sóc cô, còn cử một tài xế đi theo cùng mingh.

Vinh Hân Lâu là một thương hiệu lâu đời bắt nguồn từ thời dân quốc đã nổi tiếng, đón tiếp nhiều quan chức, tư lệnh quân đội, chi nhánh đã mở đến Hồng Kông và Ma Cao. Sau nhiều lần thay đổi chủ, cửa hàng chính vẫn cố gắng duy trì. Tần Bắc Kiều là người Lĩnh Nam, ông mời Thương Thiệu đến đây ăn uống, cũng có chút tự hào của chủ nhà.

Trong bữa ăn, Tần Bắc Kiều rất thích một món cháo, tự mình mời anh thưởng thức.

Thương Thiệu nhấp một miếng, gật đầu nhẹ, Tần Bắc Kiều vỗ đùi, nói: "Anh biết cháo này gọi là gì không?"

Thương Thiệu muốn nghe chi tiết, Tần Bắc Kiều liền nói, món cháo này tên là Kim Tiêu Xuất Bạch Ngọc. (bí quyết bên trong, để chủ quán nói cho anh)

Chủ quán Vinh Hân Lâu thực sự có mặt. Ít nhất cũng là một thương gia nổi tiếng, có mặt ở đây chắc chắn là do Tần Bắc Kiều sắp xếp trước.

Người đó đến, chu đáo giới thiệu từng loại gạo, nơi trồng lúa, nước suối ở đâu, măng tươi mùa nào, tôm và sò biển nào, thậm chí cả gừng cũng phải là từ ruộng ở Việt Nam. Vì nguyên liệu thay đổi theo mùa nên vị cháo vào xuân hạ thu đông đều có chút khác biệt.

Nhưng sau bao nhiêu công phu, khi dọn lên bàn chỉ là một bát cháo trắng đơn giản, tinh khiết.

Thương Thiệu đặt thìa xuống, gật đầu: "Giữa sự giàu có, vị thanh khiết này thật khó có được."

"Anh thấy không," Tần Bắc Kiều cười nói với chủ quán Vinh Hân Lâu: "Tôi đã nói anh ấy chắc chắn hiểu mà."

Cháo này hiếm có, không phải là những thứ bày biện để lừa người, trong đại sảnh và phòng riêng không thể gọi được, phải là khách quý đã đăng ký trước mới có thể thưởng thức.

Thương Thiệu nhận danh thiếp của chủ quán, nghĩ tới điều gì rồi mỉm cười.

"Cười gì vậy?" Tần Bắc Kiều hỏi.

"Nghĩ đến một người," Thương Thiệu nói lơ đãng: "Cô ấy giống bát cháo này."

Tần Bắc Kiều không hiểu: "Tôi lần đầu nghe nói có người giống cháo."

Anh là người chỉ biết theo đuổi phong nhã, Thương Thiệu không cần giải thích mà chỉ cười rồi chuyển chủ đề.

Sau bữa ăn định rõ một vài khung ý tưởng, Thương Thiệu chủ động cáo từ. Tần Bắc Kiều còn muốn mời anh đến hầm rượu ngồi một lát nhưng thấy anh không muốn liền vui vẻ để anh đi.

Chiếc xe Cảng 3 lướt qua góc phố, cửa hàng hoa rực rỡ, người đàn ông mặc vest đen bước vào, vài phút sau bước ra, ôm bó hoa tươi rực rỡ trong đêm đông tháng Mười Hai dịu dàng và nồng nhiệt.

Canh sâm của chú Khang cuối cùng cũng không bị lãng phí, trong bữa tối, Ứng Ẩn ăn hết bát này đến bát khác.

Bát không lớn, nhỏ xinh, cầm vừa tay cô, khi chú Khang muốn múc thêm bát thứ ba, Ứng Ẩn từ chối nói không ăn nổi nữa.

"Không được." chú Khang lịch sự phục vụ cô: "Bát này không nhiều, buổi chiều tôi đã liên hệ với một bác sĩ Trung y già, ông ấy nói thời điểm này cô cần bồi bổ."

Ứng Ẩn: "..."

"Bác sĩ và điều dưỡng tôi đã sắp xếp ở lại, nếu có gì không thoải mái, cô nhất định phải báo ngay cho tôi."

Ứng Ẩn nhíu mày, đôi mắt kinh ngạc: "Tôi không có gì không thoải mái cả!"

Hoàn toàn không cần thiết!

Chú Khang không nói nhiều, gật đầu: "Xem ra cậu chủ lo lắng quá mức cần thiết."

Ứng Ẩn nghĩ đến Thương Thiệu, đôi tai ửng hồng, ngượng ngùng không biết giấu mặt vào đâu.

Không có việc gì làm nên cô chỉ đành tiếp tục ăn canh sâm.

Uống một lát, dạ dày nhỏ đầy nước, hỏi: "Tối nay anh ấy có về không?"

Chú Khang nhìn đồng hồ: "Chắc là sắp rồi, tối nay trước khi ngủ cô

có muốn uống rượu vang nóng không?"

Vừa hay Giáng sinh cũng sắp đến, rất phù hợp.

Ứng Ẩn lắc đầu: "Mai tôi có việc, tối nay phải đi."

Chú Khang làm ra vẻ hiểu ra: "Cô đã nói với cậu chủ chưa?"

"Chưa."

Chú Khang không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đáp: "Chẳng trách khi anh ấy ra ngoài, tâm trạng vẫn rất tốt."

Ứng Ẩn lặng lẽ suy ngẫm lời của chú Khang, nhận ra ý nghĩa ẩn trong đó, không kìm được mà mỉm cười, cố gắng che giấu nụ cười đang nở.

Sau bữa tối, cô cuối cùng đã có sức đi dạo một vòng để thư giãn.

Đêm sau cơn mưa rất đẹp, như một tấm nhung màu xanh biếc đậm, gió từ biển thổi lên vách đá, mạnh mẽ nhưng dịu dàng, lan tỏa khắp các đồng cỏ uốn lượn, lướt tới chân cô, khiến vạt áo sơ mi dài của cô bay lên.

Những ngày tháng thong dong chỉ để tiêu khiển, cô gần như quên mất mình từng là một ngôi sao nổi tiếng với hàng trăm buổi biểu diễn mỗi năm.

Rich gần đây đang thay cỏ ăn, mỗi chuyến bay vận chuyển cỏ từ Anh đến chi phí không phải vấn đề, nhưng thủ tục hải quan thật phiền phức, người chăm sóc đã kiểm tra mười mấy trang trại cao cấp, đang thử từng loại cỏ cho Rich.

"Nó rất kén ăn, có thể nếm ra sự khác biệt, mỗi lần đều chính xác để lại một nửa." Người chăm sóc nói.

Ứng Ẩn: "..."

Cô lấy một nắm cỏ tươi mới, thở dài: "Lúc này mà em còn kén ăn, đến lúc chia tay đi theo chị thì em sẽ ra sao đây? Sống trong căn nhà nhỏ, ăn cỏ khu dân cư, mỗi ngày sống như con lừa kéo cối xay?"

Rich: "..."

Rich khịt mũi, rung lắc bờm vàng, như một chú ngựa đồ chơi được lên dây cót, bước đi kiêu hãnh.

Chú ngựa con này thật kiêu kỳ.

Ứng Ẩn chưa kịp tức giận đã nghe thấy tiếng cười khẽ từ phía sau.

Cô quay lại, mái tóc đen dài bị gió thổi tung.

Thương Thiệu đứng trong đêm, ôm một bó hoa dài màu nhạt, kèm theo quả dại, bọc trong giấy báo cũ như một hành động bất chợt đầy ngẫu hứng.

"Ngựa con của em vì em mà rời quê hương, vượt ngàn dặm xa xôi, em đành lòng để nó chịu khổ sao?"

Khung cảnh rất lãng mạn, sao lại mở miệng là áp đặt đạo đức?

Ứng Ẩn bĩu môi, Thương Thiệu cười, ra lệnh nhẹ nhàng: "Lại đây."

Ứng Ẩn tiến lại gần, trong ánh mắt đầy ý tứ của Thương Thiệu, ngoan ngoãn nhưng có vẻ không tình nguyện vòng tay ôm lấy eo anh.

"Không chào đón anh sao?" Anh hỏi nhẹ, hạ thấp giọng, đưa bó hoa xuống bên hông, tay còn lại ôm cô.

Ứng Ẩn lúc này mới dùng chút lực ôm chặt lấy anh.

Làm sao đây? Cô không giỏi trong chuyện yêu đương. Việc này dường như khó hơn cả việc làm một ngôi sao nổi tiếng.

Thương Thiệu nắm tay dẫn cô vào nhà, rồi đưa bó hoa cho người giúp việc, dặn họ ngâm nước cho tươi để trong phòng cô.

Ứng Ẩn tìm thời cơ: "Không cần đâu, tối nay em phải đi rồi, lần sau lại đến."

Thương Thiệu như không nghe thấy, bế cô lên trong tư thế đùi kề đùi.

Tư thế này quen thuộc, đêm qua anh đã làm gì khi ở tư thế này cô vẫn nhớ rõ. Cô lo lắng: "Đừng mà... vẫn đau... còn đau đấy!"

Thương Thiệu bật cười: "Em nghĩ gì vậy? Anh đâu phải học sinh cấp ba, mới thử một lần đã nghĩ cả ngày lẫn đêm."

Ứng Ẩn: "..."

Thương Thiệu bế cô vào thư phòng.

Thư phòng của anh nhỏ hơn phòng ngủ một chút, nhưng cũng rất rộng rãi, đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, các đường nét trong phòng đã được mài dũa, không còn cảm giác lạnh lùng sắc bén mà như dòng nước trôi.

Toàn bộ phòng được phủ màu trắng mờ, tạo nên một cảm giác thông thái và yên bình.

Thương Thiệu đặt cô ngồi trên đùi: "Anh còn chút công việc cần xử lý, em ở đây tự chơi một lát nhé?"

"Em không chơi, em muốn về nhà chuẩn bị—"

Chưa kịp nói xong đã bị Thương Thiệu hôn.

Ngồi trong lòng quá thích hợp để hôn, Ứng Ẩn bị anh hôn đến choáng váng, thở dốc một lúc, Thương Thiệu hỏi cô: "Em về nhà làm gì?"

"Em về nhà..."

Lại bị hôn.

Anh như đang trêu đùa cô nhưng lại hôn rất nghiêm túc.

Đến lần thứ ba anh hôn xong, hỏi lại, Ứng Ẩn không muốn về nhà nữa: "Sáng mai tính tiếp..."

Chú Khang tự tay mang trà đỏ lên, đến cửa thì không nói gì, tinh ý quay đi, thậm chí còn tiện thể nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ứng Ẩn đi chân trần, chân dài khép lại, áo sơ mi trắng và tóc đen bị hôn đến rối tung. Dù anh luôn tỏ vẻ thanh cao nhưng khi hôn lại đầy nguy hiểm, lúc nào cũng như muốn chiếm đoạt cô.

Cả hai không để ý đến tiếng động trên lầu, cho đến khi một bàn tay nhỏ nhắn mở cửa, "Anh có muốn xây người tuyết không?—A!!"

Thương Minh Bảo hai tay che mặt hét lên khiến cả hai người trong phòng giật mình.

Thật đáng thương, tối qua cô ấy bị chú Khang đuổi về nhà, hôm nay đến đây để giải tỏa nỗi nhớ anh em!

Sao có thể thế này!? Anh trai yêu quý của cô ấy! Người nghiêm nghị! Không hay nói đùa! Có thể xuất gia! Sao lại có thể ở trong thư phòng nghiêm túc này, ôm một người phụ nữ hôn thắm thiết?!

Thương Minh Bảo nhớ rõ, buổi chiều hôm đó, cô là một cô bé vô tư muốn xem video ngắn của thần tượng trong thư phòng anh trai nhưng bị anh lạnh lùng xách ra ngoài!

Lúc đó cô ấy mới tám tuổi!

Thương Thiệu phản ứng nhanh, kéo đầu Ứng Ẩn vào ngực mình, thấy rõ là Thương Minh Bảo, anh thở sâu rồi lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

Minh Bảo run rẩy, nhìn qua kẽ tay: "Anh, em có một thông tin quý giá, anh muốn nghe không?"

"....."

Thương Thiệu không thèm để ý đến cô, vỗ nhẹ vào lưng Ứng Ẩn: "Em gái anh, đừng lo."

"Muốn gặp không?" Ứng Ẩn hỏi nhẹ, mặt đỏ bừng, rất ngại ngùng.

"Em muốn gặp thì gặp, không thì anh sẽ đuổi nó đi."

Thương Minh Bảo: "?! Em nghe hết rồi đấy!"

Thương Thiệu liếc mắt nhìn, Minh Bảo bĩu môi kiên nhẫn chịu đựng. Cô ấy nợ anh năm trăm triệu nên không thể tùy tiện.

Ứng Ẩn thở phào: "Ngày khác được không? Hôm nay không tiện."

Thương Thiệu tôn trọng cô, định nói đuổi Minh Bảo nhưng lại thay đổi ý định: "Ngày nào cũng như ngày nào, nó không phải người quan trọng, anh muốn em gặp nó."

Minh Bảo còn chưa kịp phản đối đã nghe thấy anh trai nói: "Lại đây, anh giới thiệu."

Ứng Ẩn tim đập mạnh, trước hết đứng dậy từ đùi Thương Thiệu, rồi hít thở sâu, chỉnh lại chiếc áo sơ mi nam rộng rãi.

Sau khi điều chỉnh nụ cười thích hợp, cô mới quay lại.

Ánh mắt của Minh Bảo từ tò mò đến ngạc nhiên, từ ngạc nhiên đến ngơ ngác, cuối cùng lẩm bẩm: "Wow, anh chơi lớn quá."

Thương Thiệu bình thản: "Gọi là chị."

Chữ này vừa ra, Minh Bảo chưa kịp phản ứng, tim Ứng Ẩn đã đập mạnh, theo phản xạ từ chối: "Không cần đâu... Chào em, chị tên là..."

Thực ra cô đi đâu cũng không cần tự giới thiệu, nhưng lúc này, cô lấy lại bình tĩnh, rất nghiêm túc khiêm tốn nói: "Chị tên Ứng Ẩn, là một diễn viên."

Minh Bảo tất nhiên đã biết, sao lại không biết? Cô ấy ngậm miệng, nuốt sự ngạc nhiên: "Chào chị, chị chị chị... chị ơi, em tên Minh Bảo, Minh trong minh châu, Bảo trong bảo bối."

"Minh Bảo."

Tên này nghe là biết là ngọc quý trên tay luôn hưởng trọn tình yêu thương.

"Cũng có thể gọi em là Babe, Babe là tên tiếng Anh của em."

Ứng Ẩn sững sờ, rồi cười: "Babe."

Hóa ra cuộc gọi khiến cô ghen hôm qua là với cô bé này.

Minh Bảo vốn đã bị sốc đến mất hồn, qua cửa kính lớn, thấy đèn pha đang chầm chậm tiến lại gần mới nhớ ra.

Cô ấy vội vàng, lời nói không rõ ràng, mặt đầy lo lắng: "Anh ơi, thông tin năm trăm triệu em tạm ứng trước, anh nhớ bổ sung cho em nhé—Thương Cảnh Nghiệp đã đến dưới lầu rồi!!!"

Chương 52: Nếu không phải là anh thì em đang hôn ai?

Đèn pha của chiếc Rolls-Royce xé toang màn đêm ven biển chiếu thẳng qua bãi cỏ sân trước rồi tiến thẳng đến cửa chính.

Thương Minh Bảo vừa dứt lời, liền thấy anh trai cô mặt mày biến sắc, đứng phắt dậy, bước vài bước đến cửa sổ.

Trong tầm mắt, chiếc Rolls-Royce giảm tốc độ, chuẩn bị bẻ lái đỗ xe.

Đường viền hàm căng lên theo động tác nghiến răng, rõ ràng người đàn ông này đang kìm nén một câu chửi thề.

Không kịp nói nhiều, Thương Thiệu kéo tay Ứng Ẩn, vừa dẫn cô ra ngoài thư phòng vừa bình tĩnh dặn dò: "Nhà đủ rộng, em hãy tìm chỗ nào hẻo lánh mà trốn tạm - đừng ra ngoài, anh sẽ lo lắng. Ông ấy sẽ không ở lại lâu đâu, chờ anh sắp xếp."

Ứng Ẩn không kịp mang giày, chân trần theo anh lảo đảo, hai chân dài trần trụi dưới chiếc áo sơ mi nam, bất kỳ người lớn nào nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy hai người họ không đứng đắn.

Dưới lầu, chiếc xe màu đen đã đỗ lại, tài xế xuống xe, vòng sang bên cúi người mở cửa.

Thương Cảnh Nghiệp bước ra từ ghế sau, vẫn mặc nguyên bộ vest công sở lúc họp ở tập đoàn, vẻ ngoài chỉn chu, khí chất uy nghi.

Ông ta có đứa con đầu lòng năm 22 tuổi, hiện đã 58, tuổi tác ngang

với Lâm Tồn Khang nhưng phong thái hai người khác nhau rõ rệt.

Theo lý, Thương Cảnh Nghiệp phải lo lắng nhiều việc hơn, còn có năm đứa con "không ra gì" làm ông bực mình suốt ngày, nhưng ông vẫn giữ được vẻ ngoài trẻ trung, tinh thần minh mẫn, có lẽ là do gen tốt của nhà họ Thương khiến ông trông như chưa đến 50.

Ông đi vài bước, chú Khang nghe tin vội vàng đến, mặt mày hiếm khi căng thẳng: "Chủ tịch."

Thương Cảnh Nghiệp khẽ "ừm" một tiếng rồi hỏi thẳng: "Nó vẫn khỏe chứ?"

Chú Khang không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng vẫn thận trọng trả lời mập mờ: "Cậu chủ rất khỏe, hiện đang ở trong thư phòng."

Thương Cảnh Nghiệp cau mày: "Chẳng phải bị sốt sao, sao còn làm việc?"

Chú Khang lập tức hiểu ra, khẽ ho một tiếng: "Cậu chủ mà, ngài cũng biết rồi đấy, không lúc nào chịu nghỉ ngơi."

Thương Cảnh Nghiệp mặt dịu lại nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

Chú Khang đầu óc đầy suy nghĩ làm sao kéo dài thời gian nhưng gặp phải khí thế của Thương Cảnh Nghiệp quá mạnh, lại rất tinh tường, lý do vụng về chỉ khiến ông nghi ngờ thêm. Cuối cùng, chú Khang chỉ có thể gọi một người hầu nam: "Mau lên báo với cậu chủ là chủ tịch đến thăm."

Người hầu nhận lệnh, gật đầu đáp "vâng", bước chân tuy vội vàng nhưng vẫn vững chãi.

Trên lầu, Ứng Ẩn đã được Thương Thiệu kéo ra đến giữa hành lang. Thương Thiệu nắm vai cô rồi nhìn thẳng vào mắt cô: "Anh không thể chậm trễ hơn, em tự ở đây một lát, chờ anh, được không?"

Ứng Ẩn mơ hồ nhưng nghiêm túc gật đầu.

Thương Thiệu đã quay đầu bước đi, suy nghĩ một chút, vẫn không yên tâm nói thêm: "Hứa với anh, đừng suy nghĩ linh tinh."

Anh đi rồi, Ứng Ẩn mới hiểu ra, "đừng suy nghĩ linh tinh" anh nói là gì.

Anh sợ cô hiểu lầm, nghĩ rằng gặp cha mẹ anh chỉ có thể lén lút như vậy, không được đối xử như bạn gái chính thức, cảm thấy bị lạnh nhạt, tủi thân và nhục nhã.

Thực ra là Thương Thiệu nghĩ nhiều quá.

Ứng Ẩn chưa từng nghĩ đến việc gặp bố mẹ anh, nhất là người cha đại diện cho quyền uy của anh.

Khi người hầu đến cửa thư phòng, Thương Thiệu vừa vội vã quay lại, tiện miệng nói "biết rồi", sau đó chỉnh lại giọng, cùng người hầu đi đến cửa thang máy.

Thương Minh Bảo theo sau nghe thấy anh trai dặn dò: "Lát nữa thông minh lên, biết không?"

Thương Minh Bảo ra giá: "Năm triệu thì biết, mười triệu thì cố gắng, mười lăm triệu thì bán mạng!"

Thương Thiệu liếc cô ấy một cái, ngón tay chỉ vào cô ấy như muốn phê bình giáo dục, nhưng lời nói ra lại đột nhiên thay đổi: "Thành giao."

Hai người vừa đến cửa thang máy thì thang máy đã đến.

Cửa thang mở, chú Khang đi sau Thương Cảnh Nghiệp bước ra.

Thấy Minh Bảo, cả hai đều ngạc nhiên.

Chú Khang không biết Minh Bảo lẻn vào từ lúc nào, chỉ có thể trao đổi ánh mắt với Thương Thiệu. Thương Thiệu trấn an ông, bảo ông bình tĩnh rồi trong lúc thở sâu, bắt đầu ho dữ dội.

"Tại sao vẫn còn ho vậy?" Thương Cảnh Nghiệp hỏi, sự quan tâm được che giấu sau hàng lông mày nhíu chặt, trông như đang thẩm vấn.

Thương Thiệu ho đến khàn giọng, tay chống môi trả lời: "Hôm qua chèo thuyền bị dính mưa, cảm lạnh và sốt cùng lúc."

Thương Cảnh Nghiệp gật đầu, lại quay sang cô con gái út: "Con thì sao? Sao cũng ở đây?"

Thương Minh Bảo chỉ biết làm nũng: "Con... con nhớ anh mà!"

"Anh con suốt ngày đi làm về rồi giao tiếp, con nhớ anh có ích gì?" Thương Cảnh Nghiệp nói một câu không rõ ý tốt xấu.

Minh Bảo nghĩ, không phải đâu, anh ấy bây giờ còn có thời gian trong thư phòng chơi đùa với nữ diễn viên đấy!

Thương Thiệu dẫn ba vào thư phòng, cung kính nhưng hơi lạnh lùng hỏi: "Hôm nay ba đến có việc công gì sao?"

Thương Cảnh Nghiệp vốn đến để quan tâm sức khỏe của anh, nghe vậy ngẩn ra một chút, cứng nhắc nói: "Con đến nội địa cũng đã một thời gian, ba đến để nghe ý tưởng và kế hoạch của con."

Vào thư phòng, trên thảm màu cà phê sữa có hoa văn chìm, nổi bật một đôi dép da cừu của nữ.

Thương Thiệu: "..."

Bận rộn không tránh khỏi sai sót một chút.

Thương Cảnh Nghiệp nhíu mày, Thương Minh Bảo nhanh chóng chạy tới cúi người nhặt giày, ôm đôi giày trong tay, cười nịnh nọt với Thương Cảnh Nghiệp: "Hì hì."

Nói nhiều sai nhiều, cô ấy chỉ cười không nói gì.

Ánh mắt giao nhau với Thương Thiệu, rõ ràng nói rằng, em là con gái cưng của gia đình đang giúp bạn gái của anh nhặt giày, phải tăng tiền!

Thương Thiệu không có gì làm, gật đầu một cái, sốt ruột giơ năm ngón tay lên.

"Con không phải không cho con bé vào thư phòng của con sao?" Thương Cảnh Nghiệp hỏi lạnh lùng.

Thương Minh Bảo trả lời nhanh: "Anh trai bị bệnh nặng nên con đến rót trà cho anh ấy!"

Bệnh nặng...

Thương Thiệu buộc phải giả vờ lo lắng, gọi một tiếng "Babe", vừa là nhắc nhở vừa như đe dọa: "Đừng nói lung tung tránh để Tiểu Ôn lo lắng."

Ôn Hữu Nghi không có mặt ở đây, anh ngược lại lo bà ấy sẽ sợ, còn người ba trước mặt thì giống như không tồn tại.

Thương Cảnh Nghiệp nhịn mãi mới làm vẻ mặt dịu lại.

Ông thực sự rất hối hận, biết trước thì nên đưa Ôn Hữu Nghi đến cùng, tình hình cũng không đến mức khó xử thế này. Nhưng đứa con bất hiếu này làm việc một mình ở nội địa đột nhiên bị sốt, ông sợ Ôn Hữu Nghi lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên nên

mới đến một mình.

Trong tình huống này bắt anh báo cáo công việc, chẳng những không có chút dáng dấp của một người ba mà còn thiếu đi tình người. Thương Cảnh Nghiệp thay đổi ý định: "Đã bị sốt thì nghỉ sớm, dưỡng sức rồi làm việc sau."

Thương Thiệu không để lộ vẻ mặt gì thở phào nhẹ nhõm: "Con tiễn ba xuống lầu."

"Ba không nói là muốn đi."

"....."

Thương Cảnh Nghiệp bình thản: "Cầu cảng Hồng Kông - Chu Hải - Ma Cao cũng không ngắn, đã đến đây rồi, ngày mai tiện đi thăm Tần Đức, cũng gặp mặt Tần Bắc Kiều, con có khó khăn gì thì nói với bố, bố sẽ nói chuyện với ông ấy."

Khó khăn dĩ nhiên là có nhưng Thương Thiệu im lặng một lát, nói: "Mọi việc thuận lợi, không cần ba lo."

"Con vẫn oán trách ba đã cử con đến nội địa." Thương Cảnh Nghiệp dừng lại một chút. "Thương Vũ những năm qua nhờ con nhiều lắm, trong lòng con không phục ba biết, nhưng mọi việc càng khó khăn thì càng quý giá."

"Không có gì không phục, quyết định của ba đều đúng, có tầm nhìn xa."

Thương Minh Bảo và chú Khang không dám thở mạnh.

Lại đến rồi, lại đến rồi, những lời nói mỉa mai bóng gió giữa ba con, những năm này họ đã thấy quá nhiều lần.

Thực ra, anh trai trước đây không như vậy. Minh Bảo nghĩ.

Thương Thiệu trước đây là một người rất hòa nhã khiêm tốn, phong thái của một quân tử.

Hàng ngàn nhân viên tại trụ sở Thương Vũ, từ trên xuống dưới đều thích anh, tin tưởng anh. Mỗi đêm giao thừa anh đều thăm hỏi các nhân viên trực ca, gửi lời chúc phúc đến đồng nghiệp tại thị trường nước ngoài và phát phong bao lì xì rất hậu hĩnh.

So với chủ tịch Thương Cảnh Nghiệp nghiêm túc sắc bén, anh cũng sáng suốt như vậy, nhưng thường chừa lại thể diện cho người khác trên sân khấu, ngoài sân khấu thì không bao giờ lôi thôi, làm việc rất khéo léo.

Trong gia đình, Thương Thiệu càng khỏi phải nói. Anh hiếu thuận kính yêu cha mẹ, quan tâm đến anh em, vì là con trưởng nên hành sự cẩn trọng, mọi người đều thích lấy ý kiến của anh, có gì thích mà không nỡ mua thì một thời gian sau sẽ xuất hiện trong phòng của họ.

Bức tranh thật của Thường Ngọc giá tám triệu đô la Hồng Kông của Thương Lục, chiếc túi cổ Hermes phiên bản đặc biệt giá hơn sáu trăm nghìn của Thương Minh Bảo và vô số món quà, vấn đề khó khăn đều là Thương Thiệu giải quyết.

Minh Bảo luôn nhớ người hay làm bố tức giận là em trai Thương Lục không phải anh cả Thương Thiệu.

Anh không có chút sai sót nào, hành xử hoàn hảo đến mức mẹ Ôn Hữu Nghi nói, "Leo, thả lỏng một chút cũng không sao."

Từ khi nào anh đã thay đổi nhỉ? Người luôn hòa nhã trở nên ít nói, khó đoán. Anh thà dành nhiều thời gian để ngắm cá, ngồi trong rừng nghe tiếng mưa trong lều, lái thuyền buồm trên biển cũng không muốn nói chuyện với người bên cạnh.

Không khí căng thẳng, Thương Minh Bảo không tự chủ được nắm lấy tay Thương Cảnh Nghiệp: "Ba, lần đầu ba đến nhà anh, chúng ta đi tham quan một chút được không?"

Thương Cảnh Nghiệp sắc mặt dịu lại rồi gật đầu.

Một đoàn người răm rắp theo sau, đi được vài bước, ông lạnh nhạt ra lệnh: "Quản gia Khang theo sau, những người khác đi nghỉ ngơi."

Người ngoài rời đi, chỉ còn lại con gái út và con trai trưởng bên cạnh, Thương Cảnh Nghiệp mới cảm thấy yên tĩnh. Ông tỉ mỉ quan sát từng không gian sinh hoạt của Thương Thiệu để xác định anh sống có tốt không, có thoải mái không, là qua loa đối phó hay thực sự chăm chút.

"Nếu con vẫn để tâm chuyện của Hạ Hạ..." Ông suy nghĩ rất lâu mới mở miệng.

"Không để tâm." Thương Thiệu chân thành nói.

"Ba thừa nhận, cách xử lý của ba lúc đó thiếu tôn trọng các con, rất độc đoán, con có ý kiến ba chấp nhận." Thương Cảnh Nghiệp vẫn kiên quyết nói, dừng lại một chút, giọng buồn bã: "Nhưng Leo, đã lâu rồi."

Minh Bảo chạm vào mu bàn tay Thương Thiệu, bảo anh nắm lấy cơ hội, đừng để vụt mất chút tình cảm hiếm hoi của bố.

"Hạ Hạ làm sai, là con tự nguyện chấm dứt, không liên quan đến ba. Con cũng rất khâm phục tầm nhìn và sự sắc bén của ba nên không có ý kiến gì." Thương Thiệu mặt không biến sắc, kín kẽ trả lời: "Đừng đề cao vị trí của Hạ Hạ trong lòng con."

Câu này thực ra cũng là mắng người, ngòi nổ đó sao có thể là nguyên nhân chính? Anh chỉ muốn Thương Cảnh Nghiệp suy ngẫm kỹ về bản thân.

Thương Cảnh Nghiệp tất nhiên hiểu được, nụ cười mỉa mai cứng lại trong lòng.

Ông không có tư cách mỉa mai, vì năm đứa con đều có sự phản kháng riêng, tính cách riêng, nhiều năm qua, nếu không phải nhờ Ôn Hữu Nghi dịu dàng bao dung, quan hệ gia đình của ông có lẽ đã rất tệ.

Thương Minh Bảo thở dài một tiếng rồi xoa trán.

Không cứu được nữa rồi, cô ấy chỉ có thể xen vào: "Ba, tối nay ba có ở đây không?"

Thấy Thương Cảnh Nghiệp định gật đầu, Thương Thiệu lập tức từ chối: "Con chỉ có một phòng khách, đã—"

Chưa kịp nói xong, cửa phòng khách mở ra.

Hai bên cách nhau vài mét, đều sững sờ tại chỗ.

Ứng Ẩn mặc trang phục đi làm hôm qua, bộ vest nhỏ, áo sơ mi trắng, váy bút chì, hoàn toàn không phù hợp nơi này.

Thương Cảnh Nghiệp không biểu cảm: "Đây là ai?"

Ông vừa mở miệng, Ứng Ẩn gần như khuỵu gối.

Thật đáng sợ! Ứng Ẩn vặn núm cửa vô thức nuốt nước bọt. Trong chốc lát, cô chỉ cảm thấy người đàn ông này có khí thế đáng sợ, so với ông ta, Thương Thiệu có thể nói là hòa nhã dễ chịu!

Đầu nặng như ngàn cân, não trống rỗng, Ứng Ẩn theo bản năng nhìn Thương Thiệu một cái.

Cô suy đi nghĩ lại, thấy mặc chiếc áo sơ mi đó thực sự bất tiện nên

mới về thay quần áo rồi định lái xe đi.

Hy vọng anh Thương không trách cô.

Càng hy vọng anh Thương không hiểu lầm cô là cố ý.

Cảm xúc của Thương Thiệu đã tích tụ đến đỉnh điểm, anh không ngại làm Thương Cảnh Nghiệp tức giận thêm một lần.

Nhưng trước khi anh ra tay, Ứng Ẩn đã phản ứng trước, cúi chào, rất căng thẳng nói: "Chào ông, tôi là người giúp việc hôm nay đến phỏng vấn, bị lạc đường, xin lỗi!"

Ánh mắt kinh ngạc của Thương Thiệu thoáng qua, cuối cùng trở thành một sắc thái phức tạp, tinh tế.

Khách sạn Thi Kỳ là một phần của tập đoàn Thương Vũ, là ngành phụ, đại diện và quảng cáo không đủ trọng lượng để vào tầm mắt của Thương Cảnh Nghiệp.

Ông là chủ tịch bận rộn đã qua tuổi ngũ tuần, hoàn toàn không có thời gian quan tâm đến làng giải trí, do đó Thương Cảnh Nghiệp và Ứng Ẩn là "dù gặp cũng không nhận ra."

Nhưng mặt ông vẫn không dễ nhìn.

Dịch vụ giúp việc phải ở lại nhà, người phụ nữ này làm công việc này, "đẹp" đến mức nào, hủy hoại gia phong.

"Quản gia Khang." Thương Cảnh Nghiệp gọi.

Quản gia Khang luôn theo sau tiến lên: "Chủ tịch."

"Anh nói đi."

Quản gia Khang chỉ có thể cứng rắn bịa: "Là hôm nay đến thử việc

nhưng thấy không phù hợp nên đã cho nghỉ việc."

Thương Cảnh Nghiệp không nói gì, ánh mắt lướt qua Ứng Ẩn từ đầu đến chân, gật đầu: "Đã lạc đường thì tìm người dẫn ra ngoài."

Vậy thôi?

Hình như đơn giản hơn dự đoán.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, cúi chào lần nữa, đi qua hành lang dưới ánh nhìn của mọi người, rồi được người dẫn ra ngoài.

Cửa phòng khách khép hờ, Thương Cảnh Nghiệp đẩy một cái, nhìn quanh một lượt.

Bình hoa có hoa tươi, giường hiển nhiên có dấu vết ở lại qua đêm, một chiếc áo sơ mi nam treo trên ghế cuối giường.

Thương Minh Bảo nhanh mắt, bước ngang chắn trước Thương Cảnh Nghiệp: "Ba, con lớn rồi, ba không thể tùy tiện vào phòng con."

"Đây là phòng của con?" Thương Cảnh Nghiệp nheo mắt.

"Hôm qua con đến ngủ ở đây." Thương Minh Bảo nói chắc nịch.

"Những món trang sức kia cũng là của con?" Thương Cảnh Nghiệp rất tinh mắt.

Minh Bảo quay đầu, thấy trên bàn trà đầy kim cương trần, mạnh mẽ "Ừm", nói chắc như đinh đóng cột: "Đều là của con, là anh cả tặng con— đúng không anh cả!"

Tâm trí Thương Thiệu toàn là Ứng Ẩn, nhất thời không chú ý đến việc em gái nhỏ lại đang kiếm tiền, thờ ơ đáp: "Là con tặng."

Thương Cảnh Nghiệp không nói thêm gì nữa, ông quay người rời

khỏi: "Nhà cần người làm thì không thể từ bên nhà ở Hồng Kông, tự tìm là đúng, nhưng..."

Ông nhẹ nhàng nhắc nhở Thương Thiệu: "Với thân phận của con, không nên giữ những người giúp việc quá đẹp, vì sự tôn trọng đối với vợ tương lai của con vẫn nên chọn người bình thường thì tốt hơn."

Nhà của Thương Thiệu có rất nhiều cửa sổ, tầm nhìn ra ngoài không bị cản trở.

Trong ánh đêm, một chiếc xe nhỏ từ sân trước ra khỏi, đèn sáng yếu ớt, khí thế nhỏ bé.

Đây rõ ràng là một chiếc xe tiết kiệm.

Thương Cảnh Nghiệp im lặng quan sát một lúc lâu cũng thực sự cảm thấy nghi ngờ.

Có phải Thương Thiệu không giấu giếm người đẹp mà là cô ấy thực sự đến ứng tuyển?

Ứng Ẩn nắm lấy vô lăng, trái tim vẫn chưa bình tĩnh lại dù đã xuống đường núi.

Cô thật sự phải về nhà, chiếc xe nhỏ cũng thực sự hữu dụng, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng trong kịch bản...

Cung đường ba trăm cây số, may mắn là nhà sản xuất không quảng cáo sai sự thật khiến cô còn đủ điện để lái xe về nhà.

Trang Đình Văn đã rời bỏ danh phận cô chủ mà trở về sống ở căn hộ sang trọng trong trung tâm thành phố nên chỉ có mình Tuấn Nghi ở lại một mình.

Khi thấy Ứng Ẩn, cô ấy như chào đón một Odysseus trở về từ cõi

chết, nước mắt lưng tròng chạy đến: "Ôi, em tưởng chị sẽ không về nữa!"

Ứng Ẩn uể oải cởi giày: "Đừng hỏi gì cả, chị cần tắm trước."

Sau khi tắm nửa tiếng, cô mới cảm thấy hồi phục lại.

Thương Thiệu trước đó đã gửi tin nhắn qua WeChat: "Sao em thật sự rời đi rồi?"

Ứng Ẩn nằm trên giường, trả lời trễ: "Em đã định về nhà, ngày mai còn phải ăn tối với đạo diễn và đến công ty giải quyết hợp đồng."

Thương Thiệu sau một lúc mới đáp: "Anh sẽ mua cho em một chiếc xe mới, đừng lái cái đó, anh không yên tâm."

Ứng Ẩn vội vã trả lời: "Em có xe rồi, cái đó chỉ mua cho vui. Anh Thương, ba của anh đã đi chưa?"

Thương Cảnh Nghiệp vốn định ở lại qua đêm nhưng Thương Thiệu với căn nhà hai nghìn mét vuông, thà dùng ba trăm mét vuông để trưng bày một bức tranh quý giá còn hơn xây thêm một phòng khách, rõ ràng không muốn ai làm phiền. Phòng khách duy nhất đã bị Thương Minh Bảo chiếm dụng, ông chỉ có thể ở khách sạn.

Ngay khi Thương Thiệu đưa Thương Cảnh Nghiệp ra ngoài, anh lập tức gọi cho Ứng Ẩn: "Ông ấy vừa mới đi. Hôm nay có phải khiến em bị sốc không?"

"Không phải, là em gây rắc rối cho anh."

Cô quá hiểu chuyện, Thương Thiệu không biết phải nói gì. Sau khi suy nghĩ, anh hỏi: "Em còn đau không?"

Thực ra còn hơi đau nhưng Ứng Ẩn lắc đầu: "Không."

Họ nói chuyện vài câu rồi cúp máy.

Ứng Ẩn kiệt sức nên ngủ rất nhanh mà không biết Thương Thiệu đang trên đường đến.

Anh tự lái xe đến, trên ghế phụ có một túi giấy, bên trong là thuốc mà bác sĩ kê đơn. Anh lái xe chậm để tuân thủ tốc độ giới hạn, may mắn đêm khuya đường xá thông thoáng, đèn đỏ cũng không nhiều, khi đến nơi, Ứng Ẩn chỉ kịp mơ một giấc ngủ ngắn.

Giấc mơ không mấy vui vẻ bị tiếng nói chuyện dưới cửa sổ làm rối loạn.

"Anh Thương?"

"Cô ấy đã ngủ rồi?"

"Đã ngủ. Anh đến làm gì?"

"Đem thuốc đến."

"Thuốc gì?"

"Suỵt, đừng đánh thức cô ấy."

Sau đó, cả hai không nói gì nữa, chỉ có bước chân nhẹ nhàng trên nền gạch hoa.

Lên lầu, Tuấn Nghi không muốn cho anh vào phòng nên do dự nói: "Em gọi chị ấy dậy? Hay anh đưa thuốc cho em? Anh Thương không ngại sao?"

Thương Thiệu cầm túi giấy đã niêm phong có chút bất lực nhìn Tuấn Nghi, không nói gì.

Tuấn Nghi ngẩn người vài giây, đột nhiên hiểu ra, mặt đỏ như cà

chua. Cô ấy nhanh chóng bước sang bên: "Thế thì..."

Thương Thiệu chỉ cần một cái chỉ tay, Tuấn Nghi ngay lập tức im lặng, giọng thấp nói: "Cần em giúp đậu xe không? Anh còn về không?"

"Xem tình hình."

Cửa kiểu Pháp mở nhẹ trong đêm tối, một bóng dáng hiện ra rất mờ nhạt.

Thương Thiệu trước tiên thong thả cởi áo khoác rồi mới nhẹ nhàng nằm lên giường.

Ứng Ẩn nửa tỉnh nửa mê, không phân biệt được là mơ hay thực, chỉ "ừm..." một tiếng, nhắm mắt tìm môi anh, cô muốn anh hôn.

Thương Thiệu dùng ngón cái vuốt ve cạnh mắt cô, đồng thời hôn xuống.

Môi ấm, lưỡi cũng ấm, hơi thở càng ấm, mang theo hương vị mê hoặc.

Ứng Ẩn từ từ tỉnh dậy, cô mở mắt, dưới ánh trăng trên cao nhìn rõ gương mặt Thương Thiệu.

Anh đã tắm xong, đang mặc áo thun ôm sát.

"Anh Thương?" Giọng cô bất ngờ ngây ngô, như không ngờ đến.

"Không biết là anh sao? Vậy thì em đang hôn ai?"

Ứng Ẩn không thể giải thích, giọng nói nhẹ nhàng: "Mơ thấy được anh."

Bốn từ đó thật sự nguy hiểm, Thương Thiệu nhìn cô một hồi lâu rồi

vuốt ve mặt cô, nụ hôn càng sâu hơn.

Trong phòng không bật đèn, âm thanh của hai người chỉ là những tiếng thì thầm gần gũi.

"Sao đột nhiên lại đến?" Ứng Ẩn vòng tay qua cổ Thương Thiệu.

Dưới ánh trăng, một đoạn cơ thể sáng như ngọc.

"Không yên tâm về em."

"Để Tuấn Nghi tiếp đãi tài xế. Trình—"

Thương Thiệu bịt môi cô: "Anh tự lái đến, cô ấy đi ngủ rồi. Trời sắp sáng rồi."

Ứng Ẩn cảm thấy tâm trạng như lênh đênh trên sóng, lên xuống, hơi thở cũng theo đó thay đổi.

Ánh mắt cô trong bóng tối vẫn sáng, như có ý kiến lại như có sự kỳ vọng.

"Cần anh đi hay ở lại?" Thương Thiệu hỏi với giọng trầm.

Ứng Ẩn không thể trả lời, cô nghĩ về giấc mơ không vui, hai tay quàng qua vai Thương Thiệu chủ động hôn anh.

Cô muốn anh ở lại.

Chăn bông dày giữa hai người phát ra tiếng xào xạc khi họ hôn nhau.

Khi hôn nhau, cảm thấy chăn cản trở nên bị đẩy sang một bên.

Hai người gần gũi, thân mật.

Ứng Ẩn thở dốc, nằm trong lòng Thương Thiệu, hoàn toàn tỉnh dậy từ cơn buồn ngủ.

"Ba anh có nghi ngờ gì không? Vừa rồi xấu hổ quá, em chỉ đi đổi quần áo, không biết..."

"Không sao, là Minh Bảo chỉ đường sai, không phải lỗi của em."

Ứng Ẩn hừ một tiếng.

"Vì đã gặp rồi, tại sao không đợi anh giới thiệu?"

"Không ngờ." Ứng Ẩn im lặng nở nụ cười, "Để lần sau."

Cô nhẹ nhàng lướt qua chuyện đó, Thương Thiệu không hỏi thêm mà chỉ tiếp tục hôn cô sâu hơn.

"Anh đã mang thuốc đến." Anh rất nghiêm túc, nhưng hơi thở vẫn không thể lừa dối người khác, "Bây giờ dùng luôn?"

"Đã ổn rồi." Ứng Ẩn nhẹ nhàng phản kháng nhưng bị anh giữ chặt.

Lỗ tai cô bị hơi thở ấm áp của anh bao phủ.

Anh nói: "Nghe lời, để anh xem thử."

Nhưng lại không bật đèn, làm sao để xem?

Ánh sáng mờ mờ chỉ đủ cho Ứng Ẩn nhìn rõ một tuýp thuốc màu trắng. Tuýp thuốc đã mở nắp, một ít được vắt ra đầu ngón tay.

Vết thương nằm ở chỗ nông, anh nhìn vào mắt cô rồi nhẹ nhàng thoa thuốc lên.

Ứng Ẩn không thể chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh, chỉ có thể nhắm mắt, nhíu mày, lông mi hơi cau lại.

Thuốc thoa lâu dài nên hiệu quả không nhiều.

Thương Thiệu hôn vào dái tai cô, giọng nói vẫn trầm ổn nhưng đầy khiêu khích: "Thuốc đã bị nước hòa tan rồi, bé không còn cách nào nữa sao?"

Thực sự lúc này không thể khỏi ngay lập tức.

Khi Thương Thiệu nắm lấy mắt cá chân của cô, trong lòng Ứng Ẩn nghĩ, ngày mai nhất định phải đổi tên WeChat thành "Ẩn Ẩn mang thương tật đi làm".

Chương 53: Đây là kịch bản dành cho cô

Từ nhà Ứng Ẩn đến công ty gần hơn một chút so với từ biệt thự ven biển. Khi đồng hồ sinh học đánh thức Thương Thiệu, trời sáng mờ mờ vào buổi sáng mùa đông.

Theo thói quen sinh hoạt hàng ngày, anh sẽ thức dậy lúc 5:50 sáng, đi chèo kayak một vòng trên sông rồi đến hồ cá voi để ngồi cùng Ray. Một người một cá không nói chuyện, tâm trí lắng đọng trong cảnh cá bơi lội và ánh nhìn đối diện nhau.

Sau khi làm xong những việc này, anh mới ngồi vào bàn ăn, uống một ly cà phê espresso. Trước khi ăn sáng, chú Khang đã in sẵn trang đầu của các trang web nước ngoài và đặt bên cạnh bàn ăn để anh xem qua.

Mỗi sáng lúc 7:45, Thương Thiệu rời nhà để đến công ty. Thời gian trên xe Cảng·3 là thời gian đọc sách hiếm hoi của anh. Triết học cổ điển rất đáng đọc, mỗi ngày chỉ lật vài trang, không nhiều bằng thời đại học. Đây là cách anh duy trì sự tỉnh táo và suy tư trong công việc buồn tẻ.

Ánh bình minh chiếu qua rèm lá lật hé mở tạo ra những bóng mờ trên chiếc ghế dài nhung xanh lục.

Thương Thiệu mở mắt, mất một giây để nhớ mình đang ở đâu.

Không có thuyền, không có cá, cũng không có báo, anh không biết thời gian dư thừa này nên dùng vào việc gì.

Ứng Ẩn ngủ nằm nghiêng hướng ra ngoài, quay lưng về phía anh. Thương Thiệu kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô.

Cô ngủ không sâu, dù mệt mỏi nhưng mí mắt vẫn khẽ động. Không mở mắt, chỉ mấp máy môi, mơ màng và đầy sự phụ thuộc: "Đừng đi..."

"Không đi." Thương Thiệu ôm cô, nhìn vẻ mệt mỏi của cô khiến lòng anh cũng có một giây phút tự hối lỗi.

Tối qua không định làm phiền quá lâu nhưng kết thúc cũng đã gần 2 giờ sáng. Anh biết vì cô vẫn còn bị thương nên không thể hành động mạnh chỉ có thể chầm chậm mà mài.

Ứng Ẩn không biết là thích hay chịu không nổi, cô chỉ kêu rên như một con vật nhỏ.

Không cần thay ga giường, nhưng chân lại ướt sũng, tấm lòng tốt cũng coi như không.

Ngủ thêm nửa giờ, trong lúc đó Thương Thiệu nhận một cuộc điện thoại từ chú Khang, bảo ông chạy xe qua và mang theo một bộ vest sạch.

Tuấn Nghi sớm đã chuẩn bị xong bữa sáng, đi tới đi lui bên ngoài phòng ngủ mà ngại không dám gõ cửa. Đến khi nghe tiếng động cơ dưới lầu, nhìn ra hành lang thấy chú Khang lái chiếc Maybach đắt đỏ đến. Cô ấy vỗ tay, chạy xuống nhờ ông giúp.

Chú Khang nhìn đồng hồ: "Không vội."

Ông xin Tuấn Nghi một ly sữa đậu nành, uống hết rồi đưa cho cô một túi giấy.

"Cừu con từ Kashmir."

Không phải màu đỏ đậm mà là màu be nhạt, phù hợp với phong cách hàng ngày của cô gái.

Tuấn Nghi mở to mắt, chú Khang nói: "Đây là quà cảm ơn vì cô đã mời tôi uống sữa đậu nành."

Tuấn Nghi che miệng: "Chú Khang, chúng ta không hợp tuổi."

Chú Khang bị cô làm nghẹn: "Vợ tôi dạy học ở Đại học Hồng Kông, tình cảm của chúng tôi rất tốt."

Tuấn Nghi xấu hổ, chú Khang cười: "Lần sau có chàng trai tặng quà cho cô, nếu cô cũng có ý thì cứ nhận lấy, đừng nói gì, cũng đừng hỏi. Khi mới có dấu hiệu, không thích hợp nói rõ."

"Vậy thích hợp làm gì?"

"Thích hợp im lặng chờ đợi, cho nó thời gian phát triển tốt, như quan sát một cây, quả ngọt quả chua đều không phụ lòng quá trình."

Tuấn Nghi vẫn đang tiêu hóa lời nói đầy ẩn ý của ông, chú Khang lại nhìn đồng hồ lần nữa.

"Gần đến giờ rồi." Ông tạm biệt rồi mang bộ vest sạch qua cổng sân lên lầu hai.

Sợ đánh thức người, Thương Thiệu thay đồ và rửa mặt ở phòng tắm của khách.

Biệt thự rộng khoảng 300 mét vuông đối với Thương Thiệu thì tạm coi là "dù nhỏ nhưng ấm cúng", nhưng phòng tắm mười mấy hai mươi mét vuông có hơi chật chội.

Anh dùng bàn chải mềm Tuấn Nghi đưa, dùng sữa rửa mặt của Ứng Ẩn, khi định dùng keo xịt tóc, nhìn dòng chữ "Hương tinh dầu hoa

gừng hồng" trên đó, nhíu mày lạnh lùng ba giây, cuối cùng đặt xuống với vẻ nghiêm trọng.

Không được.

Giờ anh rất hiểu tâm trạng của Trang Đình Văn khi ở đây.

Thay vest xong, Thương Thiệu quay lại phòng ngủ. Ứng Ẩn bị anh hôn đến tỉnh một nửa, nghe anh hỏi: "Khi nào chúng ta lại đi thăm Rich?"

Ứng Ẩn ậm ừ, đầu óc quay chậm.

"Tối nay?"

Ứng Ẩn gật đầu.

"Vậy ngày mai thì sao?"

Ngày mai...

"Muốn ở với nó một thời gian không?"

Người trước mặt ngày càng lấn tới.

Ứng Ẩn chuyển ánh mắt, chưa kịp mở miệng, đôi môi đầy đặn đã bị một nụ hôn phủ lên.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp: "Cứ thế đi."

Tuấn Nghi vừa bày bữa sáng trên bàn ngoài sân liền thấy Thương Thiệu từ cầu thang đi xuống. Anh cúi đầu chỉnh tay áo, dáng người cao ráo, bước đi nhanh nhưng thong thả, tóc chưa tạo kiểu khiến anh trông trẻ trung hơn, hoặc dễ gần hơn bình thường, nhưng không hợp với bộ vest trang trọng.

Thương Thiệu dự định đến công ty rồi chỉnh tóc, Tuấn Nghi lại vỗ trán: "Ôi, em quên mất, ở nhà có keo vuốt tóc nam."

Câu này không đúng, làm gián đoạn niềm vui từ tối qua đến giờ của Thương Thiệu.

Nhưng Thương Thiệu vẫn không dừng lại, chậm rãi chỉnh xong mới ngẩng đầu nhìn Tuấn Nghi: "Ở đâu?"

Tuấn Nghi không nghi ngờ gì: "Trong tủ gương phòng tắm chính, ngăn thứ hai."

Phòng tắm chính.

Thương Thiệu gật đầu, sắc mặt không thay đổi: "Không sao, đến công ty rồi nói."

Tuấn Nghi ra sau sân quét dọn, quét rồi lại dựa chổi ngẩn ngơ.

Cô ấy phải học cách thông minh, nhạy bén hơn, vì việc giao tiếp vượt qua nhiều tầng lớp như nuốt một cây kim, dù ngốc đến đâu cũng phải bị đâm mà trở nên nhạy cảm, lo lắng.

Cô ấy nghĩ một lúc rồi như cơn gió chạy ra tiền sảnh.

Cán chổi rơi xuống nền gạch sau bước chân cô.

Thương Thiệu đã lên xe, thấy Tuấn Nghi chạy tới, hạ cửa sổ xe xuống: "Có chuyện gì?"

"Thưa anh Thương, keo vuốt tóc đó là dùng khi đóng phim để nhập vai." Tuấn Nghi thở dốc nói: "Bạn trai chết nên nhớ đến người yêu, cô ấy mua nhiều đồ nam để nhìn rồi khóc."

Cô nói lộn xộn, Thương Thiệu liên kết từ những từ khóa.

Người đàn ông trước mặt vẫn không thay đổi biểu cảm, nhưng Tuấn Nghi có thể cảm nhận rõ ràng, anh đang từ trạng thái khó chịu từ từ thả lỏng.

"Biết rồi."

Qua cửa sổ, anh gật đầu: "Cảm ơn."

Tuấn Nghi thở phào, đứng thẳng người, nhìn chiếc cửa sổ sạch sẽ im lặng kéo lên, cách biệt vẻ sang trọng màu rượu champagne bên trong.

Ứng Ẩn ngủ một giấc đến 11 giờ, không kịp ăn sáng nên chỉ nướng vội hai lát bánh mì nguyên cám rồi vội vàng đến công ty giải quyết hợp đồng.

Trang Đình Văn đã hợp tác chính thức với cô, cô ấy dĩ nhiên phải đến buổi giải quyết hợp đồng để hỗ trợ. Hai người gặp nhau dưới tòa nhà Chân Dã, một người phong cách lịch sự, tinh tế từ tóc đến gót giày, một người mặc áo hoodie trùm đầu che tóc dài, quần jeans bó màu xanh nước biển, chỉ đôi bốt cao cổ là có chút khí thế.

Dù thoải mái nhưng Trang Đình Văn phải thừa nhận, Ứng Ẩn có dáng người trời sinh làm người mẫu, phong cách thời trang rất đẹp.

Chỉ là quầng thâm dưới mắt hơi nặng.

Trang Đình Văn ân cần an ủi: "Đừng lo, chúng ta đi từng bước, em chắc chắn sẽ quản lý tốt cho chị."

Ứng Ẩn muốn nói lại thôi.

Cô nghĩ, chẳng thà em nên nói chuyện này với anh họ của em...

Hai người vào tòa nhà, quẹt thẻ nhân viên, rồi đi đến tầng nơi công ty Chân Dã tọa lạc.

Tòa nhà này là nơi đóng quân của vô số công ty quản lý, công ty giải trí và công ty sản xuất, thậm chí nhân viên tiếp tân ở sảnh cũng là những người bị loại khỏi các cuộc thi. Trang Đình Văn cũng cân nhắc liệu có nên thuê một văn phòng ở đây cho tiện.

"Đúng rồi." Hai người chờ thang máy, cô hỏi: "Tên WeChat của bạn, "Ẩn Ẩn mang thương tích đi làm" có nghĩa là gì? Chị bị thương ở đâu vậy?"

Gương mặt Ứng Ẩn đỏ bừng dưới lớp khẩu trang.

Đây đã là lần thứ hai mươi cô bị hỏi hôm nay...

Từ đạo diễn chương trình, nhà sản xuất, tiền bối quen thuộc, bạn bè thân thiết, đều lần lượt hỏi thăm cô, bảo cô đừng cố quá.

Cố hay không cũng không phải do cô quyết định, ai bảo cơ thể cô dễ dàng chịu thua như vậy. Thương Thiệu tôn trọng lời "không" của cô, nhưng chỉ cần lùi một chút liền thì thầm bên tai cô: "Làm sao bây giờ, bên trong không nỡ rời xa anh."

Lời lẽ đường hoàng không khách khí, sau đó lại chen vào lần nữa.

Trong văn phòng lớn, bộ phận tuyên truyền, kế hoạch và kinh doanh vừa mới bắt đầu công việc buổi chiều, thấy Ứng Ẩn tới, đều tự giác mà đứng dậy. Ứng Ẩn đi vào, nghe liên tục tiếng chào: "Chị Ẩn", "Chị Ẩn chiều tốt lành".

Để giảm bớt những va chạm không cần thiết giữa hai bên, tin tức Ứng Ẩn hủy hợp đồng được giữ kín rất tốt, ngoài các thương hiệu đại diện được thông báo, những người khác không ai biết.

Khẩu trang màu xanh của Ứng Ẩn treo trên cổ tay, cô gật đầu: "Mọi người vất vả rồi, lát nữa tôi sẽ mời mọi người uống trà chiều."

Ứng Ẩn luôn rộng rãi với đồng nghiệp, trà chiều cô mời luôn là loại 5 sao. Tiếng nói vừa dứt, văn phòng lớn lập tức reo hò, không ai để ý đến nét mặt phức tạp của Mạch An Nghiêm ngoài hành lang.

Văn phòng cấp cao của Chân Dã nằm dọc theo một hành lang, văn phòng của Mạch An Nghiêm ở phòng áp chót, trong cùng là văn phòng tổng giám đốc William Triệu. Các văn phòng ở mặt này đều hướng ra sông, tầm nhìn ra sông rộng lớn. Ứng Ẩn đi qua từng phòng, nhớ lại con đường sự nghiệp của Mạch An Nghiêm từng bước từng bước thăng tiến vào các phòng bên trong.

Cũng coi như là thăng tiến từng bước.

Nghĩ đến đây, cô yên tâm, bước chân cũng dừng trước mặt Mạch An Nghiêm: "Tiểu Mạch, trà chiều cũng có phần của anh, cười lên nào."

Mạch An Nghiêm thật sự cười một cái, hai tay đút trong túi quần, coi như là yên tâm.

"Cô biết đấy, Chân Dã có thể công khai chuyện tình cảm của cô, có thể công bố lịch sử bệnh lý hai chiều và tự tử của cô, cũng có thể kéo dài, kiện tụng, khiến tất cả các hợp đồng phim và thương mại của cô đều bị hủy vì tranh chấp hợp đồng và rủi ro pháp lý."

Trang Đình Văn muốn đối đáp lại nhưng bị Ứng Ẩn ngăn lại. Cô bình tĩnh nhìn vào mắt anh ta: "Tôi biết, cảm ơn anh và sếp Thái đã lựa chọn cách không quá quyết liệt."

Mạch An Nghiêm mời cô vào văn phòng, tài liệu đã được in sẵn, xếp hai bên bàn làm việc.

Tài liệu này đã được Trang Đình Văn và bên Vịnh Thành cùng xem xét, cô cầm lên, một lần nữa kiểm tra từng điều khoản một cách tỉ mỉ.

"Tin tức về Nguyễn Dậtcó phải do cô tiết lộ không? Nhà của Tống

Thời Chương không có nhiều người biết." Mạch An Nghiêm pha trà cho cô.

"Sao có thể?" Ứng Ẩn cười: "Cô ấy vẫn ổn chứ?"

"Mất vài hợp đồng đại diện đã thương lượng xong, vài sự kiện xa xỉ ban đầu định để cô ấy tham dự cũng tạm hoãn. Nhưng cô ấy vẫn ổn, người thực sự lo lắng là người bên trong."

Ứng Ẩn biết anh nói đến William Triệu, con đường ngôi sao của Nguyễn Dật bị gián đoạn, người đứng đầu của cô ấy phải lo lắng cho KPI của mình.

"Chỉ cần Tống Thời Chương còn hứng thú thì vẫn có cơ hội thay đổi." Ứng Ẩn nhẹ nhàng nói: "Trong tay anh ta có mấy chục bộ phim cổ trang IP, cứ để Nguyễn Dật làm công chúa cổ trang là được."

Mạch An Nghiêm nghe vậy, liếc nhìn cô: "Cô học từ ai mà lời nói có ý tứ vậy?"

Ứng Ẩn nở nụ cười ngọt ngào vô tội.

"Lần trước mời cô ăn khuya, bảo cô đừng hủy hợp đồng, cô nói đảm bảo sẽ không rời khỏi tầm mắt của tôi, khiến tôi mơ màng cả đêm nghĩ xem cô có ý gì."

Ứng Ẩn bật cười: "Chứng tỏ anh vẫn quan tâm tôi, sợ tôi rời đi."

"Sao không sợ? Nữ diễn viên trẻ nhất Trung Quốc đạt giải thưởng kép sắp rời khỏi tay tôi." Mạch An Nghiêm rót trà, nhẹ đẩy đến trước mặt Ứng Ẩn: "Lấy trà thay rượu, kính mười hai năm."

Ứng Ẩn yên lặng một lát rồi uống cạn chén trà của anh ta.

"Nếu tôi không can thiệp vào tự do chọn phim của cô, để cô tự do theo đuổi nghệ thuật của mình, liệu cô có rời đi không?" Anh vẫn

không nhịn được hỏi.

"Sẽ không, có lẽ nếu vậy tôi đã chết rồi."

Mạch An Nghiêm lòng chấn động. Trang Đình Văn không hiểu ý, ngẩn người một lúc rồi bóp nát tờ giấy.

"Tôi không có nhiều tài năng, cũng không có sự vô tư như người khác. Anh để tôi quay nhiều phim dở,kiếm được nhiều tiền, coi như bảo vệ tôi." Ứng Ẩn mỉm cười: "Anh cảm thấy dễ chịu hơn chưa?"

Mạch An Nghiêm nhất thời không biết lời cô thật hay giả, nhưng nhìn nụ cười sạch sẽ của cô, anh ta cũng cười theo, lòng nhẹ nhõm hơn.

"Điện thoại của tôi luôn mở cho cô, nếu lần sau có chuyện, tôi vẫn sẽ đưa cô vào phòng cấp cứu."

Ứng Ẩn gật đầu, nhận hợp đồng đã được Trang Đình Văn xem xét kỹ lưỡng, mở nắp bút rồi cúi đầu ký tên.

Nét bút cuối cùng hạ xuống, từ nay cô tự do.

"Kế hoạch tiếp theo là gì?" Mạch An Nghiêm tiễn cô đến cửa văn phòng, hỏi về dự định sau này của cô.

"Chưa nghĩ xong, đến đâu hay đến đó, không vội."

"Tối nay công ty sẽ ra thông báo chính thức, cô đã ký hợp đồng với công ty truyền thông nào chưa? Nhớ nắm bắt tốt dư luận. Hội quản lý người hâm mộ có vài người khá cực đoan, thích chỉ trỏ sự nghiệp của cô, có thể sẽ dẫn đầu làn sóng tiêu cực, cô tốt nhất đừng để ý, để Tuấn Nghi..."

"An Nghiêm."

Mạch An Nghiêm ngừng nói, cười tự giễu: "Tôi là người hay lo lắng, cô đừng để ý. Lần sau thấy tôi mua bài viết tiêu cực về cô thì đừng trách tôi."

Ứng Ẩn cười, khẩu trang tụt xuống cằm mãi chưa kéo lên: "Đúng là phong cách của anh."

Họ bước qua văn phòng lớn dài hàng chục mét, tiếng gõ bàn phím và điện thoại đều chậm lại rồi ngừng hẳn, cuối cùng tạo nên một sự im lặng bất an. Trong sự im lặng đó, có một sự thật sắp được công bố.

Ứng Ẩn dừng lại ở cửa, quay người, ánh mắt từ từ quét qua một vòng.

Ngành giải trí thay đổi rất nhanh, nhiều người không chịu nổi đã chuyển nghề, cũng có nhiều người đã thăng tiến cao hơn, có người đổi vị trí, có người nhảy việc, không ai ở đây đã đi cùng cô suốt mười hai năm qua.

Văn phòng đã được trang trí lại ba lần, cô nhớ rõ, khi công nhân đến thay đèn, thay đổi ảnh chụp, những thời trang đã lỗi thời bị vứt bỏ, nhưng khuôn mặt của cô luôn ở vị trí trung tâm, áp phích phim của cô được treo ở vị trí nổi bật nhất.

Ứng Ẩn dùng ánh mắt để tạm biệt tất cả, cuối cùng cô tháo mũ, hai tay chắp lại trước ngực, cúi người 90 độ.

"Chị Ứng..." có người không tự giác gọi cô.

Ứng Ẩn thở phào, khuôn mặt cúi xuống vì cúi chào cảm thấy hơi nghẹn ngào.

"Cảm ơn mọi người đã luôn đồng hành," cô hít sâu, giọng nâng cao: "Chúc mọi người trời cao biển rộng, bước lên cao, khỏe mạnh, cuối cùng... Giáng sinh vui vẻ."

Nói xong lời chúc, cô đứng dậy rời đi, không dừng lại chút nào.

Tiếng vỗ tay và lời tạm biệt rộn ràng rơi phía sau cô, như những chú chim quý trong vườn tiễn đưa bó hồng đẹp nhất.

Hành lang dài, hai bên tường trải nhung đỏ, các áp phích phim suốt mười hai năm qua từng tấm từng tấm được Ứng Ẩn bước qua, từng tấm bị cô bỏ lại phía sau.

Trang Đình Văn im lặng không nói, ngẩng đầu nhìn thấy tác phẩm đại diện của Ứng Ẩn khi mới ra mắt "Phiêu Hoa", trên đó cô còn béo bụ bẫm, ngồi bên bờ sông, cổ và vai trắng như ngọc, có chút ngây thơ dễ thương. Trang Đình Văn khi nghiên cứu đã xem qua bản tin mừng công của bộ phim này, Mai An Nghiêm cầm cúp, ôm chặt lấy cô, cười đến mức gần như biến dạng khuôn mặt.

Lúc đó đều còn trẻ, không biết núi cao sông dài sẽ tan rã giữa chừng.

"Anh ấy vừa nói chị có tiền sử tự tử..."

Đến thang máy, Trang Đình Văn mới mở lời.

"Chuyện đã rất lâu rồi, đừng nói với anh Thương, để anh ấy vui vẻ."

"Các chị..." Trang Đình Văn muốn nói gì đó, nhưng cô ấy cũng không biết Thương Thiệu thật lòng bao nhiêu phần với Ứng Ẩn. Chuyện tình cảm của người khác, tốt nhất không nên mở lời bừa bãi, kẻo nói sai ngược lại lại dẫn đến hiểu lầm.

"Đình Văn, chị chỉ muốn để lại niềm vui. Nếu sống đến tám mươi tuổi thì năm nay là năm chị vui vẻ nhất."

Thang máy từng tầng đi lên, đinh một tiếng, cửa mở ra, Nguyễn Dật bước ra.

Chiếc mũ lớn che mặt, ngẩng đầu lên, trông sắc mặt rất nhợt nhạt và tiều tụy.

"Trùng hợp thật." Ứng Ẩn cười với cô ta.

"Tôi vẫn chưa chia tay." Nguyễn Dật nói mà không có đầu đuôi.

"Tốt quá." Ứng Ẩn đáp lại với giọng vô tình mà ngây thơ.

"Chẳng phải chị xem thường anh ấy sao? Khuyên tôi tránh xa anh ấy, nói anh ấy không phải là người tốt, cuối cùng lại hại tôi, muốn anh ấy từ bỏ tôi." Nguyễn Dật cười khẩy: "Nói hay lắm, chẳng phải vì không muốn tôi sống tốt?"

Ứng Ẩn cười hờ hững: "Em nói đúng."

"Chị Ẩn, tôi cũng chưa từng hại chị. Chị là nữ diễn viên đoạt giải tại Liên hoan phim Tinh Hà, là khách mời danh dự, tôi thậm chí không thể vào hội trường, sao chị lại không buông tha tôi?"

"Em nói đùa rồi, đường của em còn dài," Ứng Ẩn mím môi, chân thành nói: "Chị thật sự muốn xem em sẽ đi đến đâu."

Cô bước vào thang máy, bấm nút tầng. Cửa thang máy từ từ đóng lại, Nguyễn Dật bất chấp nói: "Anh Tống nói tôi là một Ứng Ẩn thông minh hơn."

Ứng Ẩn gật đầu: "Vậy thì chúc em không gặp phải những điều không mong muốn."

Thang máy từ từ đi xuống, ra khỏi sảnh chính tầng một, trời Ninh Ba hôm nay xanh ngắt.

Cô hẹn với Lý Sơn vào bốn giờ chiều, bây giờ qua đó vừa kịp. Trang Đình Văn lái xe, Ứng Ẩn lại ngủ thêm, dường như ngủ không đủ.

Trong mơ cô lại gặp Thương Thiệu, đến nơi cũng không nỡ thức dậy, việc đầu tiên là lấy điện thoại.

Hôm nay Thương Thiệu chắc bận lắm, vẫn chưa tìm cô.

Ứng Ẩn chu môi, uể oải gõ chữ: "Hôm nay anh Thương không nhớ đến em."

Thương Thiệu thực sự bận, cũng thực sự thấy cô dễ thương. Buổi báo cáo này rất quan trọng, liên quan đến phòng thí nghiệm y sinh sắp xây dựng, quy mô đầu tư ba giai đoạn lên đến hàng tỷ USD. Trong lúc nghe thuyết trình, anh phân tâm hai giây, trả lời ngắn gọn "Có".

Không thêm chữ nào.

Ứng Ẩn cảm thấy mình bị lừa lại cảm thấy không.

Lý Sơn thích uống trà, hẹn tại phòng trà Nhật yên tĩnh này, không gian thiền bên trong có vài bức thư pháp tẩy mực, bình mai cắm vài nhánh mận xanh.

Trong phòng chỉ có hai người, một là Lý Sơn, người kia là biên kịch riêng của ông, Thẩm Tịch. Lý Sơn đã ngoài bảy mươi nhưng vẫn rất khỏe mạnh, đôi mắt diều hâu sáng rực, giọng nói đầy sức sống, khi nói chuyện với phóng viên ông cười bảo, khi còn trẻ có thể dậy từ bốn, năm giờ sáng để làm việc, những năm gần đây không thể, phải năm giờ rưỡi.

Thẩm Tịch trẻ hơn ông mười mấy tuổi, khí chất nho nhã, tóc hoa râm không nhuộm đen, mặc áo thun đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ trí thức.

Ứng Ẩn cởi bốt cao, đi theo sau người phục vụ mặc kimono. Cửa kéo mở ra, bên trong trầm hương tỏa khói, hương mai thanh đạm.

"Tiểu Ứng đến rồi." Lý Sơn chào hỏi, đứng dậy cùng Thẩm Tịch, "Giới thiệu một chút, đây là thầy Thần, đây là Ứng Ẩn."

Ứng Ẩn khiêm tốn, liên tục nói: "Thầy ngồi ạ."

Lý Sơn cười: "Hôm nay cô quay về nguồn cội, bên ngoài đều nói cô là người khéo léo nhất trong giới giải trí, hôm nay gặp hai ông già chúng tôi thì lại căng thẳng à?"

Thẩm Tịch thản nhiên: "Ông già chứ tôi không."

Ứng Ẩn không nhịn được cười, không khí thoải mái hơn.

Cô ngồi xuống trên tấm đệm, giới thiệu Trang Đình Văn bên cạnh: "Đây là quản lý của tôi, Trang Đình Văn."

"Mai An Nghiêm không đến? Anh ta không muốn cô diễn phim có thù lao thấp nên dứt khoát không đến?"

"Thầy Lý..." Ứng Ẩn do dự: "Tôi đã giải ước với Chân Dã, thông báo sẽ ra vào tám giờ tối."

Lý Sơn rửa bộ trà, nghe vậy mỉm cười, không chút dao động.

Ông rửa hai chiếc tách rồi dùng kẹp gỗ tre lấy ra, đặt trước mặt hai cô gái rồi mới nói: "Cô và Tiểu Kha quả nhiên là bạn, cùng một đường lối, cùng một suy nghĩ."

Ứng Ẩn khiêm nhường: "Tôi còn kém xa Kha Dụ."

"Đúng vậy, anh ấy theo Thương Lục nên càng ngày càng giống thần tiên, không giống phàm phu tục tử chúng tôi còn phải quay phim tình cảm."

Ứng Ẩn cười khẽ: "Tôi tin tưởng vào kịch bản của hai thầy."

Trên bàn trà dài đã có sẵn một xấp giấy, chính là kịch bản Thẩm Tịch mang đến.

"Chỉ là bản thảo đầu tiên, cô xem trước."

Ở trang bìa có tiểu sử nhân vật, mở đầu bằng một câu:

"Doãn Tuyết Thanh là một cô gái mại dâm, vào năm ba mươi lăm tuổi, cô cùng lúc nhận được một triệu và một thông báo chẩn đoán giai đoạn cuối."

Ứng Ẩn mất hai tiếng để đọc kịch bản.

Trong hai tiếng này, chỉ có Trang Đình Văn nói chuyện với Lý Sơn và Thẩm Tịch. Thỉnh thoảng Trang Đình Văn nhìn Ứng Ẩn, xác nhận tình trạng của cô nhưng Lý Sơn và Thẩm Tịch không nhìn cô một lần.

Họ dường như hiểu cô, hiểu rõ cô, mặc dù trước đó chưa từng nói chuyện sâu sắc lần nào.

Trang Đình Văn không biết, đây là thế giới thuộc về Ứng Ẩn, thế giới của người làm phim.

Trong thế giới này, họ đã kết nối từ lâu.

Hai tiếng, bầu trời xanh ngoài cửa sổ dần chuyển sang màu cam sẫm, cuối cùng trong hoàng hôn trở thành màu đen đậm.

Cửa kéo mở và đóng vài lần, Ứng Ẩn không biết. Ngửi thấy mùi mận xanh đường, cô tưởng rằng đã đến mùa đông tuyết.

Tempura chiên được đem lên rồi đưa xuống, hộp thức ăn lạnh từ đầy thành rỗng, trà pha lần này đến lần khác.

Lật đến trang cuối cùng, hai dòng hội thoại đọng lại trong lòng Ứng

Ẩn.

"Cô vẫn chưa nói với tôi, tại sao tuyết lại có màu xanh."

"Khi tuyết tan, anh sẽ thấy cỏ xanh."

Ứng Ẩn chậm rãi che mắt bằng hai tay, đôi vai run lên, không biết là thở dài hay đang kìm nén điều gì.

Trang Đình Văn muốn quan tâm lại bị Lý Sơn kiềm chế bằng ánh mắt. Ông đang dạy cô ấy đừng nóng vội.

Phải mất năm phút, Ứng Ẩn mới bình tĩnh lại, trả lại kịch bản cho Thẩm Tịch, tự nhiên lau nước mắt: "Hai thầy, bộ phim này, ở trong nước không qua được kiểm duyệt."

Lý Sơn cười khẽ: "Đúng, cô nhận định rất chính xác."

"Quy định mới của Cannes, phim không được phép chiếu trong nước không thể tham gia triển lãm. Quy định mới trong nước, phim không có hai giấy phép cũng không thể xuất ngoại. Vì vậy, đường vòng qua kiểm duyệt để ra nước ngoài từ lâu đã không thể đi."

Một bộ phim muốn ra mắt thành công cần phải trải qua ba bước: lập đề cương, kiểm duyệt nội dung và kiểm duyệt kỹ thuật.

Khi xin lập đề cương, bên sản xuất cần nộp bản tóm tắt cơ bản của cốt truyện và các tài liệu cơ bản khác, tổng cục sẽ căn cứ vào "Quy chế quản lý phim" để phê duyệt đề cương và đưa ra ý kiến sửa đổi. Đây là điều mà mỗi người làm phim đều rõ.

Sau quy định mới, phim Trung Quốc cần phải có cả logo đầu và giấy phép phát hành công khai mới có thể ra nước ngoài.

Lý Sơn gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, tôi phải nói là bộ phim này, ngay từ khâu lập đề cương đã khó khăn."

Ông nói một cách kín đáo, với nhân vật và tình cảm trong phim, về cơ bản là khó lập đề cương.

Không lạ gì với danh tiếng và địa vị của Lý Sơn, ông chỉ có thể đưa ra thù lao thấp, không lạ gì Mạch An Nghiêm không muốn sắp xếp lịch trình cho cô.

Ai cũng biết, Lý Sơn làm phim rất kỹ lưỡng, không ngại dành một năm để hoàn thiện. Bộ phim tình cảm cuối cùng của ông là cách đây hai mươi năm. Vì để nam nữ chính nhập vai mà ông cho họ ở cùng nhau suốt hai mươi tư giờ.

Không hơn, không kém, vừa đủ hai mươi tư giờ, từng phút từng giây bên nhau, không thiếu một giây nào. Khi ra, ánh mắt của nam nữ chính nhìn nhau như trà đặc.

Cặp đôi đó sau này ở bên nhau rồi lại chia tay, bộ phim cũng trở thành ký ức của lịch sử điện ảnh.

"Thầy Lý, nhà sản xuất bộ phim này là..." Ứng Ẩn hỏi câu hỏi quan trọng thứ hai.

"Tạm thời chưa có." Lý Sơn gật đầu: "Rất khó, cô biết thị trường của chúng ta chỉ theo đuổi lợi nhuận, chúng ta có rất nhiều tiền nhưng tiền này chỉ có thể dùng để kiếm tiền, không thể chia một chút cho nghệ thuật. Vì vậy tôi nói Thương Lục và Kha Dụ là thần tiên, vì họ có tiền, có thể giữ vững niềm tin đó."

Ông điềm nhiên cúi nhìn trà lạnh: "Ở tuổi bảy mười này để quay câu chuyện cuối cùng muốn quay, tôi cũng phải cầu xin khắp nơi."

Bữa tiệc im lặng rất lâu, Ứng Ẩn nhìn ông, nhận ra ông thực sự trông già hơn hai năm trước.

Khi "Hoa Tâm Kẻ Thù" chinh chiến Cannes, huy hoàng biết bao, sau

đó "Tạm Biệt, Angela" giành giải Cành Cọ Vàng, Lý Sơn chính là giám khảo năm đó.

Đó là khoảnh khắc vinh quang của tất cả những người làm phim Hoa ngữ, ông còn hăng hái nói với micro của giới truyền thông rằng thế giới điện ảnh càng tìm hiểu càng cao xa, càng tìm hiểu càng khó khăn, muốn làm đến tám mươi tám tuổi.

"Ứng Ẩn, tôi không ép buộc, cô suy nghĩ kỹ. Ngay từ đầu, vai chính bộ phim này tôi đã chọn cô, nhưng duyên phận là đôi bên tự nguyện, cả hai cùng chọn. Nếu cô từ chối, tôi cũng không trách."

Cuối cùng ông nói: "Cô là người theo chủ nghĩa trải nghiệm, câu chuyện này không ai ngoài cô có thể làm được, bác sĩ tâm lý của tôi cũng luôn sẵn sàng."

Chương 54: Phía đông không sáng thì phía tây sáng

Đạo diễn có quốc tịch Đại Lục trực tiếp bỏ qua kiểm duyệt nội địa, từ bỏ phim trường trong nước, tiến thẳng ra nước ngoài - chuyện này không phải là không có, nhưng phần lớn các đạo diễn và diễn viên đều không có kết quả tốt đẹp.

Bề ngoài, tất nhiên sẽ không có khó khăn gì, có lẽ đội ngũ sáng tạo sẽ liên tiếp giành giải thưởng ở nước ngoài và trở về trong vinh quang, nhưng các dự án tiếp theo muốn đứng vững và phát triển ở nội địa thì sẽ gặp khó khăn.

Sẽ xuất hiện một vài rào cản vô hình, chúng trong suốt nhưng cứng rắn, khiến họ không thể chống lại hay kêu ca.

Lý Sơn sẵn sàng đối đầu với những đề tài và giới hạn như vậy vào cuối cuộc đời nghệ thuật của mình, một là nhờ vào địa vị và tích lũy nửa đời của mình, muốn đối đầu trực diện, cùng lắm là hạ cánh cứng, hai là đã đến tận cùng rồi, còn gì phải cân nhắc nữa?

"Mười một, mười hai năm trước, cô còn có thể cùng "Phiêu Hoa" đi ra nước ngoài, mười một, mười hai năm sau, bộ phim có cùng mức độ không chắc chắn còn có thể được lập hồ sơ hay không." Lý Sơn nâng chén công đạo bằng sứ xanh lên, khuôn mặt vẫn tươi cười: "Có thể thấy mọi việc phải sớm, muốn làm thì phải làm."

Năm quay phim "Phiêu Hoa", Ứng Ẩn vừa tròn mười bảy tuổi, đóng vai một nữ sinh trung học. Có một lần tan học, cô đến nhà bạn học mượn bài tập nhưng gặp phải người cha nuôi làm thợ điêu khắc của

bạn. Bạn học thầm yêu cô, từ lần đó bắt đầu thường xuyên mời cô đến nhà làm bài tập, đối chiếu đáp án, học hỏi lẫn nhau.

Anh ta không biết rằng, trong căn phòng nhỏ xây lò nung, cô bạn học và người cha nuôi trưởng thành nhưng ít nói của mình đã từ ánh mắt đến chạm, từ chạm đến ôm hôn.

Lò nung cháy đỏ rực, họ im lặng và mồ hôi đầm đìa, đồng phục trắng dính đầy bụi đỏ.

Đây là một bộ phim phức tạp và đầy độ phảm cảnh, người dân làng nhỏ vô thức nhìn chằm chằm đầy ác ý, tình yêu vượt tuổi tác, sự thuần khiết và cám dỗ, sự bảo thủ của quê hương và sự náo nhiệt của thế giới bên ngoài.

"Ở đây ao tròn vuông, bên ngoài sông suối đan xen phức tạp."

Cô không muốn đi nhưng anh ta muốn cô đi.

Đóa hoa đó cuối cùng đã trôi theo dòng sông trong vắt ra khỏi núi lớn rời xa lò nung của cô.

Trong bộ phim này, tình yêu, đạo đức, thiện ác, cám dỗ, đều trở nên mơ hồ, khó phân định. Họ ít lời thoại, chỉ có ánh sáng của lò nung và sự quấn quýt rõ ràng, sâu sắc, vì vậy mọi người không biết anh ta có thực sự yêu cô không, chỉ biết sau khi cô đi, những bông hoa đất đỏ anh ta khắc tay từng cái chìm xuống đáy sông.

Ứng Ẩn đóng bộ phim này xong trở thành nàng thơ của nhiều đạo diễn phim nghệ thuật, nhưng sau đó cô không nhận thêm bộ phim nào có cùng mức độ. Cô chuyển sang phim hài, phim hành động, phim đời thường, ít đóng phim có cảnh phảm cảm, cảnh hở hang, mất năm năm mới xóa bỏ hai chữ "dục vọng" khỏi nhãn mác của mình.

Lần tiếp theo cô nhận phim có cảnh phân cảnh là bộ phim "Đất Đẹp"

cùng Thẩm Tịch.

Đại Thượng Hải là giấc mộng hoàng lương mà Lê Mỹ Kiên không thể quay về, cảng đảo là nơi cuối cùng Lê Mỹ Kiên rơi xuống, cô bị viên sĩ quan mà mình yêu giết chết, viên đạn nở ra một đóa hoa hồng máu trên ngực cô.

Thẩm Tịch không thể thoát vai, Ứng Ẩn có thể hiểu, người chết thì hết, người sống đau khổ dài lâu.

"Vì trong nước việc lập hồ sơ cũng là vấn đề, vậy," Ứng Ẩn im lặng rất lâu rồi hỏi, "Ông định làm thế nào?"

"Tôi đang liên hệ với các nhà sản xuất ở Hồng Kông và Đài Loan cùng các đại lý phát hành quốc tế, nhưng thành thật mà nói, tiến độ không được suôn sẻ." Lý Sơn thành thật.

"Tại sao?"

"Bởi vì họ đều muốn chỉ định nam nữ chính. Cô biết đấy, ngoài vai chính tôi có thể thỏa hiệp, nhưng nam nữ chính tôi chỉ chọn người mình muốn."

Lý Sơn là đạo diễn danh tiếng quốc tế, khách mời của ba liên hoan phim lớn ở Châu Âu, hiệu quả thương mại, giải thưởng và danh tiếng không có điểm yếu, được đóng vai chính của ông ấy là cơ hội trời cho.

Hiện giờ ông ấy hiếm khi vì một bộ phim nghệ thuật mà phải xin xỏ khắp nơi, vốn đã nghe mùi thơm, không nắm bắt một lần, nghe ra không giống nhà tư bản.

Ứng Ẩn mỉm cười: "Ai cũng biết ông làm phim thích vượt ngân sách, bộ phim này rõ ràng khó kiếm tiền, đầu tư thực sự cần chút dũng khí."

Cô nói, ánh mắt như cười như không phải cười liếc nhìn Trang Đình Văn.

Lý Sơn không nhận ra mà bình thản trả lời: "Vậy nên nếu hôm nay cô xác nhận, tôi mới có thể tiếp tục nói chuyện tiếp theo. Cô đóng vai này, trong mắt họ cũng là một sự đảm bảo, cũng tiết kiệm cho họ khỏi suy tính lộn xộn."

"Không thử vai?" Ứng Ẩn mỉm cười: "Lần trước ông nói trước Tết sẽ thử vai."

"Tôi thực sự đã mời vài nữ diễn viên, nhưng cô luôn là lựa chọn đầu tiên, cô đồng ý, việc thử vai còn lại cũng sẽ được tiết kiệm." Lý Sơn bình thản cùng cô đánh Thái Cực.

Ứng Ẩn có chút suy nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu, chốc lát, ánh mắt và lời nói đều chuyển hướng: "Vậy bộ phim chủ đề trước đây..."

"Thế nào?"

"Tôi muốn biết thời gian khởi quay và lịch trình."

Lý Sơn ngước nhìn cô một cái, động tác rót trà cũng dừng lại: "Cô muốn đàm phán điều kiện gì có thể nói thẳng."

"Tôi muốn vai nữ cách mạng đó."

"Tôi đã nói cô diễn vai đó, chi phí thuyết phục khán giả quá cao."

"Chẳng lẽ không bằng Nguyễn Dật trên màn hình với khuôn mặt lộn xộn?"

Lời vừa ra, những người còn lại đều khẽ cười.

Lý Sơn cũng nghe nói đến vụ lùm xùm của họ trên hot search, nhưng không quan tâm lắm, lúc này cười khẽ một tiếng, lảng đi:

"Hai người cũng là đồng môn, mâu thuẫn cũng sâu như vậy sao?"

"Đâu có, tôi vì việc chứ không phải vì người, nói thật mà thôi."

Ứng Ẩn nhẹ nhàng nói: "Cô ấy trẻ, đã diễn cổ trang thì nên trân trọng thời gian diễn nhiều hơn, cũng xem như cống hiến cho khán giả. Góc quay điện ảnh có yêu cầu khắt khe của điện ảnh, một chút ngây ngô trên truyền hình lên màn ảnh là mười phần. Bộ phim lớn như vậy, đội ngũ tốt như vậy, chẳng phải nên hoàn hảo sao?"

Lý Sơn cười khẽ, không trả lời.

"Huống hồ cô ấy với Tống Thời Chương có quan hệ, cả nước đều biết rồi. Tống Thời Chương là nhà sản xuất quan trọng, ông và đạo diễn phải nể mặt anh ta, mọi người đều hiểu, nhưng vai nữ cách mạng quan trọng như vậy lại để một nữ diễn viên với scandal rùm beng diễn, cũng có chút đáng tiếc. Tôi nghĩ điều này, phía trên chắc cũng có ý kiến."

Ứng Ẩn mỉm cười nhẹ nhàng, nét mặt dịu dàng khiến Lý Sơn tưởng rằng ý đồ thoáng qua đó là ảo giác của ông.

Phóng viên giải trí đến khi nào mới chụp được Đoàn Dục và Tống Thời Chương không nằm trong tầm kiểm soát của Ứng Ẩn, nhưng nếu đã chụp được trước khi công bố diễn viên chính thức, nếu cô không lợi dụng thì thật có lỗi với thiên thời nhân hòa này.

Thẩm Tịch yên lặng đối diện lúc này ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Cô rất nhạy bén.

Bộ phim này dự định công bố dàn diễn viên vào tuần trước, nhưng vì hot search của Nguyễn Dật mà tạm dừng. Đối với việc cô ấy có phù hợp với vai diễn này hay không, đội ngũ sáng tạo và nhà sản xuất đang cân nhắc, Tống Thời Chương như một kẻ vì người đẹp mà nổi giận, cứ khăng khăng đòi cô ấy.

"Scandal của cô cũng không ít." Lý Sơn nói.

"Nhưng thực tế chứng minh, scandal của tôi và Tống Thời Chương đều là giả, họ mới là thật." Ứng Ẩn cười nhẹ.

Lý Sơn vẫn đang suy nghĩ, phòng trà yên tĩnh một lúc, Ứng Ẩn đã âm thầm thu liễm mũi nhọn, thay đổi khí chất.

"Ông Lý, ông không công bằng."

Cô nhẹ nhàng nói, giọng có chút oán trách đúng mức.

Lý Sơn có chút khó hiểu cũng có chút bất ngờ.

Người phụ nữ xinh đẹp khi trách móc người khác luôn khiến người ta thương tiếc.

Ông cười: "Tôi sao không công bằng?"

"Bộ phim này có nguy cơ lớn thế nào, ông chắc chắn biết. Ông còn biết tìm cho mình một bộ phim chủ đề làm bảo đảm nhưng lại không cho tôi tìm một bảo hiểm chắc chắn?"

"Chu kỳ sản xuất của hai bộ phim này..." Lý Sơn định phản bác nhưng giữa chừng lại dừng.

Cô cũng không nói sai. Mặc dù chu kỳ sản xuất và chiếu rạp của hai bộ phim hoàn toàn khác nhau nhưng chính vì vậy, mới có thể coi là cành ô liu giơ ra làm hòa.

"Vai diễn mà cô muốn, cảnh quay được gói gọn trong khoảng một tuần rưỡi. Khởi quay vào tháng Giêng." Ông nói thản nhiên, công việc công khai, "Cô có vấn đề gì không?"

"Không vấn đề gì." Ứng Ẩn hít sâu một hơi, chắc chắn nói: "Để tôi

làm."

Xong rồi.

"Vậy bộ phim "Tuyết tan thành xanh" này..."

"Một triệu phí đóng phim cho hai bộ phim, tôi xem như mua một tặng một." Cô quyết tâm, nói dứt khoát.

Lý Sơn sững sờ, ánh mắt pha lẫn vui vẻ và suy tư: "Nói vậy thì năm sau cô sẽ phải ăn gió Tây Bắc rồi."

"Đâu có." Ứng Ẩn mỉm cười: "Nghề chính không kiếm được tiền thì nghề phụ kiếm, phía đông không sáng thì phía tây sáng."

Nghề phụ, phía tây, người giúp cô bù đắp thâm hụt là Thương Thiệu đã đợi cô hai tiếng tại biệt thự ven biển.

Anh kết thúc công việc lúc bảy giờ, từ chối một buổi ăn tối và một buổi họp mặt, về nhà vào bảy giờ bốn mươi lăm và phát hiện không có ai chờ anh.

Thôi thì vẫn có. Thương Minh Bảo cao tầm 1m6, như cái đuôi theo anh rất khó bỏ qua.

Thương Minh Bảo cùng anh ăn tối, nói liên miên một lúc lâu, cho đến khi Thương Thiệu đặt đũa xuống, gọi cô một tiếng Babe: "Hoặc im lặng hoặc ra ngoài."

Thương Minh Bảo bĩu môi, mắt liếc anh: "Em có tin tức hủy hợp đồng, anh muốn nghe không? Năm triệu."

Cô ấy bây giờ đã học được cách nâng giá, vì hộp đá quý như kẹo trái cây thực sự làm cô ấy thay đổi cách nhìn nhận thế giới.

Nghĩ lại cô ấy đã phải nũng nịu để có năm trăm nghìn trả nợ, mua

một đôi giày vài trăm nghìn cũng phải tìm mọi lý do, không ngờ anh trai vì để dỗ dành nữ diễn viên mà không chớp mắt bỏ ra hàng chục triệu.

Không có so sánh thì không có đau thương!

"Anh biết cô ấy hôm nay hủy hợp đồng." Thương Thiệu bình thản nói.

Thấy anh không mắc câu, Minh Bảo lắc đầu, không vội: "Vậy em có tin tức khác, anh nhất định phải nghe."

"Gì vậy?"

"Mười triệu."

Thương Thiệu lười để ý đến cô ấy, cúi đầu uống trà, "Ra ngoài."

"Tám triệu."

Thương Thiệu vẫn không dao động, chỉ tập trung uống trà.

"Năm triệu." Thương Minh Bảo nghiến răng, khí thế giảm: "Không thể ít hơn..."

"Tám mươi nghìn."

"....."

Lúc này Thương Thiệu mới ngước mắt nhìn cô ấy.

Anh cầm đĩa trong tay, một tay nhấc cốc cười nhếch mép, tư thế tao nhã, vẻ mặt ung dung điềm tĩnh.

"Tin tức hết hạn thì không còn giá trị. Một phút, em suy nghĩ kỹ."

Thương Minh Bảo đập bàn đứng dậy: "Anh!"

Thương Thiệu gật đầu, tỏ ý tùy ý cô.

Minh Bảo là cô gái tốt, biết chịu đựng và linh hoạt, chút lợi nhỏ cũng tính là ổn...

"Thành giao." Cô chu môi, chửi: "Đồ khốn."

Chú Khang đứng bên nghe toàn bộ mà nhịn cười chuyển tám mươi nghìn từ tài khoản qua.

"Nói đi." Thương Thiệu gõ hai ngón tay lên mép bàn, tay áo sơ mi trắng lộ ra một đoạn cổ tay, mặt đồng hồ sapphire phản chiếu ánh sáng lạnh, đúng là hình ảnh của một kẻ tư bản khó chiều.

"Có một bộ phim tình cảm đang đàm phán với chị Ứng. Anh xong rồi, chuẩn bị đưa vợ vào đoàn làm phim để yêu người khác."

"Đừng gọi bậy." Thương Thiệu liếc cô, nhắc nhở bằng giọng thờ ơ.

"Hứ." Minh Bảo lẩm bẩm nhưng cũng không dám làm càn: "Tin tức đảm bảo chính xác, tay đạo diễn đó rất lợi hại."

"Vậy thì đó là điều tốt cho cô ấy." Thương Thiệu không mảy may động lòng, cúi đầu rót thêm trà cho mình.

Chỉ là đóng một bộ phim tình cảm thôi mà, Babe nghĩ chuyện này có thể làm anh mất bình tĩnh, quả là một cô bé ngây thơ.

"Hừ." Minh Bảo phát ra một âm vô nghĩa, liếc anh: "Em nói lợi hại, không phải thành tích lợi hại, mà là cách ông ta huấn luyện diễn viên. Bộ phim tình cảm trước đây của ông ta là hai, ba mươi năm trước. Để diễn viên nhập vai, ông ta nhốt họ trong phòng, để cô nam quả nữ ở với nhau suốt hai mươi bốn giờ."

Thương Thiệu: "....."

"Hơn nữa, ông ta rất khắt khe với tác phẩm của mình, một cảnh hôn, nếu không đúng bầu không khí, ông ta có thể bắt quay lại hai mươi lần, anh có biết quay lại nghĩa là gì không? Là hôn đi hôn lại, hôn đi hôn lại, hôn hai mươi lần."

Thương Thiệu: "....."

"Đương nhiên, vì ông ta là đạo diễn rất giỏi nên phim anh ta làm cũng không giống những phim tình cảm hài hước nhẹ nhàng khác, có thể giới hạn độ tuổi sẽ rất cao, đến khi phát hành, cả thế giới sẽ mê mệt họ."

Minh Bảo nhướng mày: "Những fan cặp đôi này không bao giờ tan biến, hai mươi năm sau vẫn sẽ không nguôi ngoai. Trong lòng họ, nam diễn viên đó mới là người chị Ứng thật sự yêu, còn người đứng bên cô ấy chỉ là sự chấp nhận không yêu."

Nói xong, Thương Thiệu vẫn không thay đổi nét mặt.

Bình trà đặt xuống mặt bàn đá cẩm thạch phát ra tiếng kêu nhẹ. Động tác của anh rõ ràng chậm rãi nhưng lại khiến người ta căng thẳng.

Minh Bảo dù sao cũng là em ruột, tự tin không sợ. Cô nhịn cười, hớn hở mím môi.

Hừ, cô để anh ấy đàm phán từ mười triệu chốt xuống tám mươi nghìn. Đồ tư bản khốn, cho anh biết thế nào là đâm tâm thấy máu chảy.

Sau khi giết người đâm tâm mới giả vờ an ủi: "Nhưng những chuyện này, đều không liên quan đến anh trai, vì anh chỉ đùa với nữ diễn viên, đâu định đi xa."

Thương Thiệu lại không để ý đến lớp vỏ bọc đó.

Anh ngồi im trên ghế bành, ngón tay đặt trên tay cầm của bình trà hoa xanh nhạt, chậm rãi xoa nhẹ hoa văn điêu khắc mạ vàng.

"Hai diễn viên mà em vừa nói..."

Sau một hồi lâu, anh mới thản nhiên mở miệng.

"Họ quay xong phim thì ở bên nhau, nhưng sau đó lại chia tay. Hai, ba mươi năm qua, vẫn là cặp đôi hoàn hảo trong lòng nhiều người..."

Không biết tại sao, câu nói này của Minh Bảo lại chậm dần, giọng càng lúc càng yếu.

Đột nhiên, trong bầu không khí nặng nề và áp lực, cô không dám nhìn vào mắt Thương Thiệu nữa.

Thương Thiệu lại không nói thêm gì, chỉ đứng dậy ngẩng lên nhìn đồng hồ: "Gần mười giờ rồi."

Chú Khang theo sau: "Đi nghỉ ngơi sao?"

"Cô ấy nói sẽ đến tối nay, có phải bị kẹt đường không?" Thương Thiệu đưa tay: "Điện thoại."

Mặt chú Khang rõ ràng tỏ ra ngạc nhiên.

"Sao vậy?"

"Cô ấy đã ở nhà rồi, tôi thấy Trình Tuấn Nghi đăng trên vòng bạn bè, hình như đang nghiên cứu kịch bản."

Thương Thiệu sững sờ, không biết cảm giác gì trong lòng.

"Để tôi xem."

Chú Khang mở vòng bạn bè của Trình Tuấn Nghi. Trong ảnh, Ứng Ẩn đang quấn chăn thoải mái ngồi trên chiếc ghế xanh rêu trong phòng đọc sách, chăm chú nhìn vào cuốn kịch bản trên tay. Ánh sáng từ đèn đứng bằng đồng thau dịu dàng, làm nổi bật ánh sao trong mắt cô.

Cô dường như hoàn toàn quên anh, tự về nhà mà không hỏi một câu xem anh đã xong việc chưa, có rảnh hay không.

Thương Thiệu thở dài cố gắng nén cơn bực bội.

Đầu tiên anh nhớ đến nụ hôn đầu tiên với cô trên chiếc ghế này, rồi mới nhếch mép cười với chú Khang: "Đưa tôi thuốc lá."

Anh ngậm điếu thuốc trên môi, lấy điện thoại. Chú Khang bước tới để bật lửa.

Thương Thiệu hiếm khi cần được phục vụ đến mức này, nhưng lúc này anh vừa muốn hút thuốc vừa muốn nghe điện thoại, sự bực bội vì cô mà tăng lên.

Điện thoại kêu một hồi mới được bắt máy.

Giọng Ứng Ẩn có chút nghẹt mũi: "Anh Thương?"

Cô vừa khóc xong, tay cầm một cuộn giấy, mắt đỏ hoe. Cô cố gắng giữ bình tĩnh để anh không nhận ra.

Thương Thiệu im lặng một lúc, hỏi cô: "Sao em không qua?"

"Qua... đâu?" Ứng Ẩn mơ hồ.

"Sáng nói em sẽ đến xem Rich vào tối nay?"

Dù là anh tự nói nhưng cô cũng ậm ừ đồng ý.

Ứng Ẩn nghĩ một lúc, mơ hồ nhớ lại: "Rich rất tốt, khi nào có thời gian em sẽ đến."

Thương Thiệu lại im lặng hơn.

"Anh Thương, nếu không có việc gì..." Ứng Ẩn muốn kết thúc cuộc gọi.

Cô đọc được hai dòng kịch bản, nước mắt lại rơi. Không thể nói chuyện nữa, sẽ bị lộ.

"Có việc." Thương Thiệu lạnh lùng ngắt lời cô.

"Vâng...?"

"Rich không cần xem, còn anh? Em không muốn gặp anh?"

Chương 55: Nụ cười lúc đó cô không hiểu được giờ đây đã hiểu rõ

Lời nói của Thương Thiệu vẫn lạnh lùng như thường, không hề có biểu cảm dư thừa trên mặt.

Sau hai giây chờ đợi phản hồi, anh gõ gõ tàn thuốc, thở ra một làn khói: "Không muốn?"

Sau lưng, Thương Minh Bảo ngây người không còn biết diễn đạt cảm xúc ra sao.

Tại sao lại thành ra thế này? Câu trước còn khiến người ta cảm thấy như bị oan ức, có vẻ như đang oán trách một chút, vậy mà câu sau đã trở lại với thái độ nhẹ nhàng như không.

Công tử có thể nói những lời hạ thấp như vậy, tại sao Ứng Ẩn lại dám nói không muốn?

"Muốn," cô ngay lập tức rút ra khỏi vai diễn, tốc độ nói từ nhanh chuyển sang chậm: "Muốn lắm!... Rất muốn."

Nói xong, cô nhận ra những từ này lại chứa đựng cảm xúc mạnh mẽ không tự chủ nuốt nước bọt.

"Muốn, tại sao em không gọi điện thoại?" Thương Thiệu không dễ bị lừa.

"Sợ anh bận, không dám làm phiền..." Ứng Ẩn nói nhỏ.

"Sao cũng không nhắn tin trên WeChat?" Thương Thiệu tiếp tục hỏi.

Ứng Ẩn không có cách nào trả lời, ống nghe áp vào tai, má và vành tai đều bị ép đau.

"Ban ngày em còn bận hơn buổi tối, sao lại dám làm phiền?"

Ứng Ẩn không thể tranh luận, chỉ lẩm bẩm: "Nhưng anh cũng không tìm em."

Thương Thiệu bị lời oán trách của cô làm bất ngờ: "Anh..."

"Buổi tối anh bận xong rồi cũng không gửi tin nhắn cho em. Nếu anh Thương gửi tin nhắn sớm hơn thì bây giờ em đã ở trước mặt anh rồi."

"..." Thương Thiệu kéo dây đeo áo sơ mi, nhắm mắt lại, giọng nói trầm xuống: "Em đang trách anh sao?"

Ứng Ẩn thở ra, qua một lúc lâu mới ậm ừ: "Ừ," rồi hỏi: "Có được không?"

Thương Thiệu bất đắc dĩ thở dài một hơi, cuối cùng miễn cưỡng nói: "Được."

Ứng Ẩn co gối lại, tay vô thức chơi đùa với chiếc chăn đan móc: "Anh Thương, tối nay anh có định lén lút đến không?"

Thương Thiệu đã ra đến sân, ngón tay dài chạm vào tay cầm cửa xe, nghe câu này xong anh lại buông tay xuống: "Không."

Anh quay người đi trở lại, bình tĩnh nói: "Quá xa, lần sau nói tiếp."

Ứng Ẩn: "..."

Sau khi cúp máy, chú Khang đi cùng anh lên tầng nghỉ ngơi. Thương

Thiệu vào phòng làm việc, im lặng làm phẳng tấm giấy lụa bằng đá nâu, nhúng bút lông vào mực, chuẩn bị viết—

Ngọn bút lông lơ lửng trên giấy lụa một lúc lâu nhưng không có hành động tiếp theo.

Sau vài giây, bút lông được Thương Thiệu đặt trở lại giá bút.

"Vài ngày nữa có phải là phải đi công tác không?"

Chú Khang đứng chờ bên cạnh trả lời: "Đúng."

"Đi bao nhiêu ngày?"

Đây là chuyến công tác nước ngoài cuối cùng trước Giáng Sinh, sau đó các công ty con nước ngoài sẽ nghỉ lễ, anh cũng sẽ có thời gian thư giãn hiếm hoi trong năm.

"Sáu ngày, năm quốc gia, cộng cả thời gian đi và về là tổng cộng tám ngày."

Thương Thiệu gật đầu: "Ngày nào về?"

"Ngày 23."

Ngay trước đêm Giáng Sinh.

"Tám ngày." Thương Thiệu im lặng một lúc, nói nhẹ nhàng: "Ông hãy tìm thời gian thông báo cho Tuấn Nghi."

"Việc quan trọng như vậy. Vẫn là cậu tự thông báo cho cô Ứng." Chú Khang không lộ vẻ gì.

Thương Thiệu nhìn tờ giấy lụa trắng, hai tay chống trên mép bàn: "Thế à?"

"Tôi nghĩ là vậy."

"Có cần phải nói trực tiếp không?" Thương Thiệu hỏi.

"Nói trực tiếp sẽ thể hiện sự tôn trọng hơn."

"Có chắc là nên nói sớm hơn không?" Thương Thiệu hỏi tiếp.

Chú Khang gật đầu: "Tất nhiên là phải nói sớm."

Thương Thiệu từng bước đẩy vấn đề đến điểm mà anh mong muốn: "Tôi không thể ở bên cô ấy lâu như vậy, có phải nên tranh thủ khi có thể ở bên nhiều hơn không?"

Chú Khang gật đầu, cơ thể dưới bộ vest cúi người lễ phép: "Tôi sẽ chuẩn bị xe và tài xế ngay."

Ông đã học được bài học từ trước, lần này chuẩn bị sẵn một bộ vest đã được là ủi gọn gàng trong xe và một bộ đồ vệ sinh mà Thương Thiệu thường dùng, ông giao cho tài xế rồi dặn dò: "Đừng để cậu chủ biết, lén giao cho cô Tuấn Nghi, bảo cô ấy chuẩn bị sẵn trong phòng tắm. Nếu cậu chủ hỏi thì bảo cô ấy nói là cô Ứng đã dặn."

Dù tài xế không hiểu rõ nhưng làm việc nhanh nhẹn và đáng tin cậy, ghi nhớ kỹ lưỡng.

Thương Minh Bảo đứng ở cửa tiễn với chú Khang, mãi đến khi xe rời khỏi cổng và trượt xuống con dốc bên vách đá, cô mới nghiêng đầu và thở dài.

"Cô ba có vấn đề gì không?"

Thương Minh Bảo vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Tôi đã ở lại đây với anh cả hai ngày, sao cảm giác như mỗi ngày đều không thấy anh ấy vậy?"

Chú Khang cười một tiếng: "Được rồi, nếu cô không chê tôi là người

già thì chúng ta có thể ngồi lại uống trà và nói chuyện."

Minh Bảo là cô gái hiếu thảo và ngoan ngoãn, biết chú Khang và vợ không có con, đã gần sáu mươi tuổi, rất quan tâm đến thế hệ trẻ nên cô cũng rất vui lòng uống trà cùng ông.

"Chú Khang, tôi muốn hỏi một câu không dễ nghe." Cô cho nhiều sữa vào trà đỏ.

Chú Khang nhìn ra ý đồ của cô, chặn lại: "Nếu cô muốn hỏi anh trai cô về sự chân thành với cô Ứng, tôi e là cũng không thể trả lời."

"Cả ông cũng không nhìn ra? Ông là người hiểu anh ấy nhất."

"Không ai hiểu rõ cậu chủ, tôi chỉ dựa vào thói quen và trực giác."

Minh Bảo cười tươi: "Vậy ông thấy, so với chị Du Hạ Hạ trước đây thì sao?"

Cô không thích Du Hạ Hạ, dù đã gặp vài lần nhưng cảm thấy sự nhiệt tình và thẳng thắn của cô ấy rất khó đối phó. Cô cũng không dám nói ra, vì dường như mọi người đều thích Du Hạ Hạ. Nếu cô nói không thích thì ngược lại sẽ như tìm chuyện.

Nhớ lại hồi đó anh trai cô quyết định tổ chức tiệc đính hôn, người lo lắng nhất là Ôn Hữu Nghi, lo lắng vừa phải là cô, còn một người nữa là Thương Cảnh Nghiệp đang tức giận.

Chú Khang suy nghĩ một lúc: "Khó so sánh."

"Tại sao? Tôi chưa thấy anh trai đối xử với Du Hạ Hạ rộng rãi như vậy."

"Nhưng số tiền này, đối với cậu chủ mà nói thực sự chẳng là gì."

"Nhưng anh trai lại sẵn sàng để người khác vào phòng sách của

mình."

"Cậu chủ vì cô Ứng mà phá lệ không chỉ có thế, nhưng cô ba vẫn nên không biết thì hơn."

Thương Minh Bảo không phải là một cô gái ngây thơ không biết gì về thế giới, cô liên tưởng đến cảnh Thương Thiệu và Ứng Ẩn hôn nhau say đắm, mặt cô cảm thấy châm chích.

Anh trai cô khi hôn người khác thì không đứng đắn, tay dừng ở những chỗ không nên dừng, từng mạch máu nổi lên, đầy vẻ chiếm hữu gần như mất kiểm soát.

Minh Bảo nhấp một ngụm trà rồi lẩm bẩm: "Vậy rốt cuộc có thật lòng không?"

Chú Khang thành thật nói: "Tôi không biết."

Tối nay Thương Thiệu đến sớm hơn hôm qua, khi đến nơi vẫn chưa đến mười một giờ.

Anh không tắm rửa mà đến thẳng, trong gió lạnh ban đêm, anh xuống xe, sải bước lên dốc, tay kéo chiếc vest ra, dáng vẻ thanh thoát dưới ánh trăng dài thẳng.

Tuấn Nghi nghe thấy tiếng chuông cửa thì đoán ngay là anh. Cô ấy chạy đến, thấy anh mặc áo sơ mi xanh nhạt dưới chiếc vest, hiếm khi không thắt cà vạt, cổ áo mở hai cúc, trông có vẻ mềm mại và thoải mái.

"Cô ấy đã nghỉ ngơi chưa?"

"Chưa, đang ở sân sau đọc kịch bản." Tuấn Nghi vừa nói, vừa mở khóa cổng sắt.

"Tôi vào xem một chút."

Tuấn Nghi "ừm" một tiếng, không đi vào quấy rầy nhưng nghe Thương Thiệu nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay cô ấy có nhắc đến tôi không?"

Tuấn Nghi khách quan và lạnh lùng: "Không."

Thương Thiệu ngẩn người, không biết phải làm sao, chỉ đành mỉm cười một cái.

Anh đi qua cánh cửa trong màn đêm, bước qua sảnh tầng một sáng sủa đến sân sau. Sân gạch xanh được Tuấn Nghi dọn dẹp sạch sẽ hàng ngày, dưới ánh trăng và đèn đường tỏa ra ánh sáng xanh đen. Ánh sáng mờ ảo, Ứng Ẩn nằm đó.

Cô ôm một chậu hoa, có vẻ là một cây hoa trà nhỏ, kịch bản cuộn lại hơi mềm ở trên bụng.

Thương Thiệu dừng bước, "Ứng Ẩn."

Ứng Ẩn đang ngẩn người, nghe thấy tiếng người rất nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, một lúc sau mới phản ứng lại.

"Anh Thương!?"

Cô ôm cây hoa trà nhỏ lăn lộn đứng dậy.

Nhiệt độ mười bảy tám độ, cô chỉ mặc một chiếc áo dài tay màu xám nhạt, dưới là quần jean bó và ủng cưỡi ngựa cô đã mang suốt cả ngày.

Thương Thiệu cởi vest ra, cẩn thận khoác lên cho cô sau đó mới hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

"Em..." Ứng Ẩn khó nói ra: "Muốn tìm trạng thái nhân vật."

Thương Thiệu dừng lại một lát, gập lại cổ áo vest của cô, "Có phải anh đến không đúng lúc không?"

Ứng Ẩn lắc đầu, cẩn thận đặt chậu hoa trà xuống sau đó ôm lấy anh: "Anh nói sẽ không đến."

"Không nỡ."

Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng và chua xót trong lòng vì những chữ này, hai tay ôm chặt, ngón chân cũng nhón lên, không tự chủ hôn anh.

Thương Thiệu một tay đặt trên lưng cô, tay còn lại nâng mông cô, trước khi hôn, anh nhìn cô vài giây ra lệnh: "Nói em nhớ anh."

"Em nhớ anh."

Thương Thiệu hôn cô.

Chiếc quần jean ôm chặt mông cô, anh hôn, hương vị đã thay đổi, đầu ngón tay mạnh mẽ nâng qua khe chân.

Ứng Ẩn bước chân loạng choạng, cảm thấy anh hôn rất dữ dội. Sáng nay vừa mới chia xa mà?

Mới chỉ mười mấy tiếng không gặp.

Trình Tuấn Nghi vừa đặt xong các đồ vệ sinh mà tài xế lén lút đưa cho cô ấy thì nghe thấy tiếng "rầm" từ phòng sách bên cạnh.

Hóa ra là cửa bị đẩy mạnh.

Tuấn Nghi không thể mở cửa vào xem, chỉ biết hai người ở trong đó mất nửa tiếng.

Nếu cô ấy gan dạ hơn, dám nhiều chuyện hơn mà đẩy cửa vào,

Tuấn Nghi sẽ thấy chiếc quần jean khó tháo, chỉ lột một phần nhỏ, lộ ra một phần chân mềm mại như mỡ. Cũng sẽ thấy chiếc áo dài tay màu xám nhạt vốn rất trang nhã lại thuận tiện để tạo điều kiện cho việc phạm lỗi, chỉ cần kéo xuống một chút, dễ dàng lộ ra cả một con thỏ trắng.

Ứng Ẩn tim đập nhanh, họng khô, nuốt nước bọt, bình tĩnh lại, nhỏ giọng cầu xin anh: "Đừng đùa nữa."

"Ừ."

Nhưng Thương Thiệu đồng ý rất nhanh, hành động lại chậm, ở lại với cô một lúc mới giúp cô chỉnh trang lại.

"Anh sắp đi công tác vài ngày đến châu Âu."

"Bao nhiêu ngày?"

"Tám chín ngày." Nói xong, anh hôn lên môi cô: "Có nhớ anh không?"

"Ừ."

"Dùng cách gì để nhớ?" Anh ánh mắt rất tối rồi hỏi nghiêm túc.

Loại vấn đề này còn có câu trả lời khác sao? Ứng Ẩn giả vờ không hiểu, cắn môi: "Nhớ bằng trái tim, nhớ bằng đầu óc."

Thương Thiệu cười, không làm khó cô: "Cũng được."

Sau khi tắm rửa xong, trang giấy vẫn chưa lật xong lại bị lật lại. Anh hỏi cô: "Chỗ này không muốn sao?"

Ứng Ẩn bị anh làm khó, môi khép mở, miệng nói trái ngược với lòng: "Chưa tốt lắm..."

"Chỉ cần để một chút thôi."

Hai người đều thở hổn hển sau đó thở dài.

Ứng Ẩn được anh ôm vào lòng, anh nhẹ nhàng trò chuyện với cô, như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Ngày hôm nay giải quyết hợp đồng có gặp khó khăn không?"

Thực ra anh đã hỏi qua Trang Đình Văn nhưng không đi vào chi tiết, biết mọi việc suôn sẻ thì yên tâm.

"Không..." Ứng Ẩn trả lời, trán nhíu lại khó chịu, giọng nói và hơi thở không ổn định.

"Sao vậy?" Thương Thiệu nhẹ nhàng hỏi, nhìn cô một cái rồi cố tình hỏi: "Em cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?"

Ứng Ẩn cắn môi, nhắm mắt cãi lại anh.

Thương Thiệu không vội, nhẹ nhàng chơi đùa với vành tai cô, hơi thở phả vào tai cô, giọng nói trầm thấp: "Em giỏi quá, như đang tắm suối nước nóng."

Ứng Ẩn muốn mắng anh nhưng lại thành "A Thiệu ca ca."

Cô rất ít khi gọi anh như vậy, bình thường luôn gọi là anh Thương, anh Thương, ngay cả hai đêm mê mẩn cũng không kìm được gọi là chồng.

"A Thiệu ca ca" rất ít khi được nghe, ánh mắt Thương Thiệu khựng lại, hơi thở trở nên khó nhịn.

Anh kiềm chế hôn môi cô, có phần thô bạo như sắp mất kiểm soát: "Em dự định làm gì tiếp theo?"

Hỏi một cách nghiêm túc.

"Quay phim..."

Thương Thiệu dùng ngón tay ép lên lòng bàn tay cô, "Quay phim gì?"

"Phim cách mạng."

"Còn gì nữa?"

"Còn một cái nữa..." Cuối cùng, Ứng Ẩn không chịu nổi nữa, nước mắt rơi liên tục: "Anh Thương, em cảm thấy rất khó chịu."

"Trả lời xong đã." Thương Thiệu không bị sự yếu đuối cầu xin của cô làm động lòng.

Nơi đó giống như trái tim, lạnh lùng như đá, không nhúc nhích, đôi khi chỉ là mài mòn nhẹ nhàng dù không phải cố ý, nhưng khiến từ đầu đến chân Ứng Ẩn cảm thấy tê dại.

"Còn một kịch bản chưa xác định, cũng chưa được thông qua..."

Ứng Ẩn cuối cùng cũng trả lời xong, ánh mắt đẫm nước, cô bị Thương Thiệu lật người.

Việc lật người này xảy ra quá đột ngột, Ứng Ẩn không kịp phản ứng đã mất tiếng, hai gót chân chặt chẽ dựa vào nhau, đột nhiên mất hết sức lực toàn thân.

Thương Thiệu gần như không thể làm gì được với cô, nhịn nửa ngày cuối cùng mới cúi xuống hôn cổ cô. Khi hôn, anh không thể kìm nén mà bật cười khẽ.

"Là anh không biết hay là phụ nữ đều như em?" Anh hỏi.

Tim Ứng Ẩn đập mạnh, khi cơn kích thích qua đi, cô vừa xấu hổ vừa tức giận: "Anh cứ tò mò đi. Sau này anh thử nhiều thì biết, dù sao cũng có cơ hội."

Cô thốt ra lời đó mà không nghĩ ngợi.

Cả căn phòng lập tức im lặng.

Cô đã nói sai lời.

Thương Thiệu cười nhẹ, nhìn cô từ trên cao, im lặng một lúc, dùng đầu ngón tay nghiền nát đôi môi cô: "Đừng nói những lời đầy giận dỗi như vậy."

Anh gần như không có biểu cảm, Ứng Ẩn mất một lúc không nói gì, lòng như bị đè nặng bởi một viên đá.

Sau một hồi, cô mím môi, ngoan ngoãn đáp nhẹ một tiếng như thể hiện sự yếu đuối.

Nhưng sự yếu đuối này không làm Thương Thiệu hài lòng.

Nụ cười cuối cùng hoàn toàn biến mất khỏi mắt Thương Thiệu, anh đứng dậy mặc đồ một cách nhanh chóng mà không hề dây dưa.

Anh thậm chí không có ý định ở lại thêm.

Khi cài xong nút cuối cùng, Thương Thiệu mới quay lại đầu giường, im lặng một lúc rồi cúi xuống xoa mắt cô: "Nhà còn công việc chất chồng, anh phải đi trước."

Không biết tại sao, một cơn hồi hộp khó tả xâm chiếm Ứng Ẩn, trước khi cô nhận ra, cô đã nắm chặt lấy cổ tay Thương Thiệu.

Thương Thiệu quay lại nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Chờ cô nói vừa rồi chỉ là lời nói nói trong lúc vội vàng, không phải trong lòng cô đã đồng ý sẽ không đi với anh đến cuối cùng sao.

Ứng Ẩn nuốt một ngụm nước bọt, tay mềm mại như không xương trượt dọc theo xương cổ tay của anh, đi qua chỗ tay, lòng bàn tay, đầu ngón tay, cuối cùng rủ xuống.

"Trên đường nhớ cẩn thận, nghỉ ngơi sớm nhé." Cô nói những lời không quan trọng.

Lòng mong đợi trong Thương Thiệu cũng trùng xuống.

Anh mỉm cười nhẹ, nói không đầu không đuôi: "Ứng Ẩn, nếu em hối hận, có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Hãy nghĩ kỹ."

Ứng Ẩn nghe thấy tiếng bước chân ngày càng xa, nhưng chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng động cơ. Lòng có chút hy vọng, cô tưởng anh chưa đi. Khi cô xuống lầu mới biết anh đã đi bằng chiếc xe điện hôm qua. Vì là xe điện nên lái rất im lặng, không có bất kỳ thông báo nào về việc anh đã rời đi.

Cô đứng trong sân một lúc lâu, không biết bây giờ là mấy giờ.

Anh là một cậu chủ bận rộn, đi đến nơi này rồi trở về hai ba mươi km, ngay cả việc tìm bạn gái cũng không trọn vẹn. Nghĩ đến đây, Ứng Ẩn không khỏi mỉm cười.

Thực ra cô không hối hận.

Làm sao dám hối hận vì đã nói yêu vào ngày mưa đó?

Đây là việc cô đã nghĩ rõ ràng từ lâu, nếu đã quyết định sẽ hạnh phúc thì cô sẽ không nói những lời mất hứng như vậy.

Câu "dù sao cũng có cơ hội trong tương lai" không phải cố ý, chỉ là lời thốt ra trong tình cảnh đó. Không phải cô đang ngụ ý điều, than

vãn hay yêu cầu gì.

Cô vốn không có yêu cầu gì.

Cô vốn không dám yêu cầu gì.

Anh là mặt trăng trên trời, tuyết trên đỉnh núi, cô khao khát có được một năm là đủ rồi. Làm sao có thể tham lam yêu cầu sự ổn định lâu dài?

Thực ra, chỉ cần anh nói một câu như "sau này cũng sẽ không có cơ hội", "sẽ không có người khác", "chỉ cần em", những lời ngọt ngào như vậy, có thể làm chuyện này kết thúc vui vẻ.

Nhưng anh lại không nói gì.

Anh quá kiêu ngạo, không thèm dùng lời lẽ ngọt ngào để dỗ dành phụ nữ.

Hoặc nói cách khác, những lời hứa này trong lòng anh quá nặng, chỉ khi thật sự xác định người đó, nếu không anh sẽ không dễ dàng mở miệng.

Sau vài ngày đó, Ứng Ẩn bận rộn với việc thử vai lại cho vai diễn nữ cách mạng và cũng thảo luận sâu với vài công ty quản lý và truyền thông đến từ khắp nơi.

Việc chấm dứt hợp đồng với Chân Dã rất suôn sẻ, không có sự xung đột nào khiến giới giải trí phải ngạc nhiên, không biết hai bên đã đạt được thỏa thuận như thế nào. Nhưng dù sao, hiện tại cô là một người tự do sạch sẽ, không có tranh chấp phiền phức, lập tức trở thành ứng cử viên hấp dẫn của nhiều công ty lớn.

Cô đã thảo luận sâu với Trang Đình Văn. Trang Đình Văn chỉ muốn điều hành lĩnh vực điện ảnh và quản lý nghệ sĩ, hợp đồng kinh doanh yêu cầu mối quan hệ rộng rãi, cần người có kinh nghiệm.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Ứng Ẩn vẫn từ chối tất cả các lời mời.

"Chị vẫn muốn tự do." Cô ở căn hộ trung tâm thành phố tiễn sếp của Âng Dực đến cửa: "Dù ít tiền hơn nhưng tự do thì quan trọng hơn."

Âng Dực là công ty quản lý chỉ đứng sau Chân Dã trong ngành, nhưng về tài nguyên thương mại—đặc biệt là tài nguyên thời trang cao cấp, Âng Dực là số một. Điều này nhờ vào việc cổ đông chính, sếp Diệp Cẩn đến từ gia đình danh giá.

Ứng Ẩn đã cân nhắc kỹ lưỡng Âng Dực, vì sau khi Kha Dụ rời Chân Dã, chính Âng Dực đã bảo lãnh cho anh, hai bên hợp tác rất vui vẻ, Kha Dụ có thành tích vượt trội trong lĩnh vực thời trang nam cũng là nhờ vào Diệp Cẩn.

"Rất tốt, cô giống như cô gái Carmen ở Trung Quốc." Diệp Cẩn bị từ chối ba lần cũng không tức giận, nhưng lại hài hước châm biếm: "Không hổ là người từ mười sáu tuổi đã làm con rối, những gì muốn quả nhiên không giống người khác."

Cô cầm một chiếc túi xách màu xanh ngọc, tay cầm bật lửa châm điếu thuốc lá mảnh dành cho phụ nữ.

"Không phải cô luôn có mục tiêu vào được gia đình danh giá sao? Điều này trái ngược với tự do cô muốn."

Ứng Ẩn mỉm cười: "Sếp Diệp nói như thể rất hiểu tôi."

"Chiếc du thuyền cô đi không tầm thường, không phải gia đình danh giá nào cũng có thể tiếp cận, ngay cả tôi cũng phải nhón chân mới với tới. Cô Ứng, hôn nhân giữa các tầng lớp như nuốt kim, bề ngoài thì hào nhoáng, nhưng ai đau bụng thì người đó biết. Nếu cô thật sự gả vào nhà đó, tự do hay không sẽ không còn phụ thuộc vào cô. So với những thứ trong gia đình danh giá, hợp đồng thương mại không đáng kể là gì?"

Ứng Ẩn cười thêm, bị cô ấy mỉa mai và châm chọc vẫn mỉm cười ngọt ngào: "Sếp Diệp nói đúng, phụ nữ trong gia đình danh giá có tự do hay không, xem sếp Diệp là biết. Cô là trưởng nữ của gia đình danh giá còn vậy, người ngoài gia đình thì chắc chắn cũng không dễ chịu."

Diệp Cẩn cầm thuốc lá mỉm cười theo quy chuẩn một lúc.

"Vậy cô Ứng đối với việc gia nhập gia đình danh giá chỉ là hư vinh mà thôi, phải không?"

"Sếp Diệp, chúng ta vẫn chưa thân đến mức đó."

Diệp Cẩn nhún vai: "Được rồi, cô thích tiền, vì tiền có thể cho cô tự do, nhưng quá nhiều tiền thì lại không tự do. Cô rất thông minh, cũng đủ tỉnh táo, tôi sẽ chờ xem."

"Có lẽ sẽ làm mất hứng của Sếp Diệp, tôi không đưa tình yêu—"

Diệp Cẩn cười, chỉ tay về phía Ứng Ẩn: "Đúng vậy, tôi muốn xem giữa Thương Thiệu và cô, ai là người thua."

Ứng Ẩn sắc mặt biến đổi, khi ổn định lại thì đã quá muộn.

"Đừng lo, chuyện này chỉ có tôi là người thông minh biết, ngay cả thầy Kha tôi cũng chưa nói." Diệp Cẩn thở ra khói thuốc: "Leo là người sẵn sàng từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế, với cô cũng xem như ngang tài ngang sức."

Cô ấy xem trò vui của bạn bè không sai, một tay khoanh lại, tay còn lại cầm thuốc, nhẹ nhàng cười.

Cô không ngờ cô ấy không chỉ xem trò vui mà còn như thêm dầu vào lửa.

Ứng Ẩn trong lòng tự hỏi, anh vì ai mà từ bỏ quyền thừa kế.

Cũng vì ai mà từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế?

Không biết cần sự kiềm chế và kỹ năng diễn xuất như thế nào khiến cô giữ được nụ cười không đổi trên mặt, đến mức ngay cả người như Diệp Cẩn cũng không nhìn thấu.

Nhưng ánh mắt của cô thì đầy sự mơ hồ. Cô vô thức đóng cửa, lại vô thức đi về phòng khách rồi ngồi xuống ghế sofa, sau đó nằm xuống.

Cô vô thức co người nằm nghiêng, ôm một chiếc gối vào lòng, từ lỏng đến chặt.

Từ bỏ quyền thừa kế. Từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế.

Từ bỏ quyền thừa kế. Từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế.

Từ bỏ quyền thừa kế. Từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế.

Ứng Ẩn lặp đi lặp lại hai cụm từ thiếu chủ ngữ và động từ trong lòng ba lần, cảm thấy những từ ngữ này trở nên xa lạ.

Từ bỏ quyền thừa kế. Từ bỏ vài nghìn tỷ quyền thừa kế.

Anh có bao nhiêu tiền? Tổng cộng là hàng triệu, không đáng kể. Hàng chục triệu, hàng chục triệu trang sức, cũng chỉ là để vui vẻ.

Anh sống cuộc sống như thế nào? Đi đâu cũng được người khác vây quanh, cao cao tại thượng, người khác ngưỡng mộ, tôn kính, giày không dính bụi, tay không vương khói lửa, tất cả quyền lực đều dành cho anh, tất cả tài sản chỉ là số liệu qua mắt. Anh đối với cả thế giới đều không còn hứng thú vì không cần cố gắng cũng có được.

Cô lại nghĩ về đêm ở Đức.

Cô nói, "Anh Thương, trong một cuộc tình mà anh nhỏ nhen thế này."

Ứng Ẩn vào lúc này bật cười, nụ cười tươi vui, ngây thơ như một cô bé, nhìn lên trần nhà với đôi mắt sáng, khóe mắt ướt mà không để ý.

Lúc đó không hiểu nụ cười ở khóe môi anh, giờ đã hiểu.

Cô không biết trời cao đất dày, không thấy thế giới, không hiểu tình cảm sâu đậm của anh.

Vì người khác.

Máy bay riêng cất cánh từ sân bay thành phố Ninh Ba, đầu tiên đến Anh.

Thương Thiệu đợi rất lâu cũng không đợi được Ứng Ẩn chủ động tìm anh.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Anh tự cho rằng mình là người có kiên nhẫn dồi dào nhưng vào lần thứ tư máy bay bay qua mây, anh bắt đầu không yên, đến mức có cảm giác nhẹ cân.

Anh uống nước, đọc sách, hút thuốc đều cảm thấy phiền muộn.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt trầm lặng của người đàn ông sâu thẳm, nhưng ai cũng thấy rõ sự không kiên nhẫn của anh.

Có lẽ tối hôm đó anh không nên đi, càng không nên bỏ lại câu nói có vẻ bình tĩnh và chủ động "Hãy nghĩ kỹ".

Nghĩ gì?

"Những gì em muốn, có thể thay đổi bất cứ lúc nào" có ý nghĩa gì?

Có thể thay đổi điều gì.

Có thể ngừng, dừng lại, chấm dứt mối quan hệ không?

Không thể.

Ngày máy bay Gulfstream hạ cánh ở Frankfurt, ánh trăng chiếu vào phòng khách sạn, anh đứng bên giường, khi từng nút áo vest được cởi ra, một suy nghĩ đột ngột như mũi kim đâm vào ý thức của anh.

Nếu cô thật sự đã nghĩ rõ, đã hối hận thì anh phải làm sao?

Chương 56: Nếu anh nói vậy em sẽ tin là thật

Ứng Ẩn đã có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cô và Thương Thiệu có một đứa con nhưng lại không kết hôn. Cô là bạn gái mà cả thế giới đều biết, là mẹ của đứa con hoặc nói cách khác là tình nhân, có rất nhiều tiền và một tương lai có thể kết thúc bất cứ lúc nào.

Giấc mơ rời rạc, câu chuyện còn chưa kết thúc thì cô đã tỉnh dậy.

Có lẽ sau đó cô lại sinh thêm cho anh đứa thứ hai, thứ ba, khi cư dân mạng nhắc đến cô, không còn là "Ảnh hậu trẻ tuổi nhất của Trung Quốc" nữa mà là "Ứng Ẩn vẫn chưa được chính thức công nhận à?"

Hoặc có lẽ sau khi sinh một đứa thì mọi chuyện kết thúc, loại người như anh chắc chắn sẽ kết hôn, bên cạnh anh là vợ mới cưới, câu chuyện của họ cuối cùng chỉ còn lại đứa con ngoài giá thú và tiền trợ cấp nuôi con mà truyền thông đồn đoán mỗi năm.

Bất kể là loại nào cũng không có gì mới. Trong vòng tròn này, những câu chuyện như thế đã nghe, đã thấy đã và truyền tai nhau quá nhiều.

Kết cục cuối cùng của ngôi sao nữ và nhà giàu.

Khi tỉnh dậy, ánh sáng trắng chập chờn trước mắt, là gió thổi rèm trắng. Ứng Ẩn mở mắt, nhìn đồng hồ, cô vừa khoảng nửa tiếng. Mặt

cô rất rát vì đã khóc, dấu nước mắt không lau, cô mang theo nước mắt vào giấc ngủ.

Cô ngồi dậy trên ghế sofa, trong tay vẫn ôm gối ngây ngẩn một lúc.

Câu chuyện trong giấc mơ không đủ để làm cô sợ, bởi ít nhất, tử cung của cô vẫn do cô làm chủ.

Nhưng lòng vòng mãi lại quay về suy nghĩ trước khi ngủ.

Người đàn ông mà cô ngưỡng mộ như trăng sáng trên bầu trời, tưởng rằng cả đời này cũng không chạm tới thì ra từng vì người khác mà chủ động bước xuống từ bầu trời ấy.

Ứng Ẩn lại nghĩ đến lời thổ lộ trong cơn mưa.

"Em đã như thế này rồi, nếu anh cũng thích em thì em phải làm sao?"

Thương Thiệu nghe xong có cười trong lòng không.

Người nghèo chưa từng thấy trong núi vàng đột nhiên có được một thỏi thì mắt sáng lên, cẩn thận từng chút để giữ lấy nó mà cả người gầy gò như đi trên băng mỏng. Nhưng người giàu thật sự đối diện với núi vàng cũng điềm nhiên như không.

Cô là người nghèo chưa từng thấy núi vàng, còn bạn gái cũ chưa từng gặp mặt ấy phải chăng chính là người giàu?

Cô chưa từng được yêu thật lòng, đến nỗi đối phương chỉ cho cô một chút phản hồi giống như tình yêu, cô sẽ không biết phải làm sao, sẽ như thiêu thân vào lửa, một bước rơi vào vực sâu.

Trong khi người được anh yêu toàn tâm toàn ý lại bình thản và thư thái, đêm đêm ngủ ngon.

Thật lợi hại.

Cô rất ngưỡng mộ.

Nhưng sự an toàn đó đến từ sự thiên vị, Ứng Ẩn không có nên không thể ngưỡng mộ nổi.

Ứng Ẩn ngồi trên ghế sofa một lúc lâu rồi đứng dậy rửa mặt, cô gọi điện cho Trang Đình Văn hỏi về lịch trình công việc tiếp theo.

Trang Đình Văn đang đi xem văn phòng, tư vấn viên bất động sản giới thiệu cho cô mấy tòa nhà văn phòng 5A. Người Hồng Kông rất quan tâm đến phong thủy còn hơn người Ninh Bacũ, Trang Đình Văn đi cùng một thầy phong thủy xem kỹ vị trí địa lý, hướng phong thủy và bố cục văn phòng của mấy tòa nhà.

"Em vừa xem ba văn phòng, còn bốn cái nữa, nếu chị xem kịch bản mệt rồi thì có muốn đi cùng không?"

Ứng Ẩn liền thay quần áo bắt taxi đến đó.

Trời càng ngày càng lạnh, cô mặc áo khoác lông cừu dài tới mắt cá chân, bên dưới mặc quần thể thao màu xám đậm, giày thể thao, đội mũ bóng chày và đeo khẩu trang, không ai nhận ra.

Huống hồ ai mà nghĩ tới, nữ minh tinh giá trị hơn trăm triệu ra ngoài lại đeo túi vải, cầm cốc giữ nhiệt đỏ đựng nhân sâm ngâm kỷ tử.

Tư vấn viên bất động sản hợp tác với Trang Đình Văn là người quen, đã quen phục vụ khách hàng lớn nên biết điều gì nên nghe và điều gì không nên nghe, vì thế Trang Đình Văn cũng không ngại, vừa xem văn phòng vừa hỏi Ứng Ẩn: ""Tuyết tan thành xanh", chị nghĩ sao về triển vọng đầu tư?"

Ứng Ẩn mở nắp cốc giữ nhiệt: "Thầy Lý chắc là nhắm đến giải thưởng, triển vọng đầu tư của nó một là ở việc phát hành ra nước

ngoài, hai là sau khi giành giải, vận hành giá trị thương mại của cá nhân chị."

"Bà chủ, sao chị lại nói mình như một món hàng thế?" Trang Đình Văn cười.

"Bản chất là vậy." Ứng Ẩn hoàn toàn tách biệt tính nghệ sĩ của mình ra khỏi nhân cách, nhẹ nhàng trả lời: "Kết quả phát hành ra nước ngoài phải xem sau khi sản xuất hoàn thành, biểu hiện ở liên hoan phim và đánh giá của nhà phát hành, nền tảng phát trực tuyến, nhưng từ góc độ kịch bản, chị thấy OK, nếu không chị đã không nhận. Còn về giá trị thương mại cá nhân của chị, trước hết phải đảm bảo giành giải."

"Làm sao để đảm bảo?" Trang Đình Văn cười mỉm.

"Không có cách nào để đảm bảo, nhưng có thể cố gắng hết sức. Em cần tìm một công ty PR quốc tế rất đáng tin cậy, trong mùa giải thưởng hết sức vận hành, khoảng từ một triệu đến năm triệu USD, tùy tình hình."

"....."

Ứng Ẩn cười: "Thôi nào, năm triệu là để tranh giải Oscar, chị không tham vọng lớn như vậy, thầy Lý chắc cũng không nghĩ đến."

"Nhưng em đã xem qua các tác phẩm Hồng Kông gửi đi tranh giải Oscar những năm gần đây." Trang Đình Văn nhướn mày không nói tiếp.

Ứng Ẩn uống một ngụm nước nóng: "Em nghĩ xa quá, nhiệt huyết quá, nhưng chủ nghĩa mạo hiểm và chủ nghĩa đầu hàng là hai mặt của một vấn đề. ĐìnhVăn, làm phim, vận hành phim đều là những dự án cực kỳ khó khăn và phức tạp, cần cân bằng quá nhiều, bỏ qua quá nhiều, không phải nghệ thuật thuần túy, cũng không phải thương mại thuần túy. Em tưởng đây chỉ là một bảng tiến độ dự án

dài năm trăm trang, thực ra mỗi giây mỗi khắc đều có thể trật đường ray."

Trang Đình Văn thực ra không kém cô bao nhiêu tuổi nhưng dù sao cũng vừa ra khỏi trường, vừa bước vào xã hội, kinh nghiệm về đối nhân xử thế và làm việc vẫn còn khoảng cách. Cô ấy gật đầu: "Em nhớ rồi, giới giải trí cần sự kiên nhẫn và khéo léo, đúng không?"

Ứng Ẩn cười gật đầu: "Đúng vậy."

Dưới ánh nắng chiều mùa đông, khuôn mặt không trang điểm của cô tái nhợt, trong suốt như ngọc ấm, ánh mắt chăm chú quét qua từng bức tường, từng ô cửa của văn phòng.

Trang Đình Văn cười nói: "Hôm nay tâm trạng chị rất tốt à?"

Giống như nghe được chuyện gì buồn cười, Ứng Ẩn sững sờ một chút, cười nhẹ: "Ừm."

Tư vấn viên bất động sản im lặng đi cùng họ một vòng văn phòng, đang nghe thầy phong thủy phân tích thì điện thoại của Trang Đình Văn rung lên.

Thương Thiệu ở đầu bên kia hỏi: "Cô ấy dạo này thế nào?"

Trang Đình Văn liếc nhìn Ứng Ẩn đang đứng trước cửa sổ sát đất, trả lời: "Rất tốt, đang ở cạnh em, có cần gọi cô ấy không?"

Thương Thiệu ngăn cô lại trước khi cô ấy lên tiếng: "Không cần."

Trang Đình Văn là người thông minh, ánh mắt chuyển động đã hiểu ra: "Anh chọc giận chị ấy à?"

Thương Thiệu đáp: "Không có."

Anh chỉ tôn trọng cô, nhìn thấu sự lùi bước và do dự của cô, vậy nên

cho cô một khoảng thời gian bình tĩnh. Đây không phải là "chọc giận cô ấy", càng không phải cãi nhau, cũng không phải chiến tranh lạnh, chỉ là hai người trưởng thành lý trí ngầm thỏa thuận để suy nghĩ về một việc gì đó.

Còn việc Ứng Ẩn nhiều ngày không có tin tức gì... chỉ là cô bận thử vai và suy nghĩ sâu xa, không phải cố ý không để ý đến anh.

Khi cô nghĩ thông suốt, cô sẽ tìm anh.

Nhưng thời gian suy nghĩ này, có phải là hơi lâu không?

Tháng mười hai ở Frankfurt, bảy giờ sáng, Thương Thiệu dùng bữa sáng, cử chỉ vốn dĩ tao nhã vì suy nghĩ mà trở nên chậm chạp.

Chỉ là việc có hối hận khi ở bên anh hay không, một câu hỏi đơn giản như vậy cô phải nghĩ lâu như thế?

Ngón tay trên chuôi dao nĩa bạc vì vô thức dùng lực mà trở nên xanh trắng.

Tại sao cần phải suy nghĩ nghiêm túc? Câu hỏi này chẳng lẽ có một đáp án không cần suy nghĩ sao?

"Em không hối hận."

Trong giấc mơ của Thương Thiệu, dường như đã nghe thấy bốn chữ này, nhưng khi mở mắt, thế giới của anh im lặng không tiếng động.

Trang Đình Văn không biết gì, vui vẻ trả lời: "Em cũng nghĩ vậy, nếu hai người cãi nhau, tâm trạng chị ấy cũng sẽ không tốt như vậy."

Trợ lý đi cùng ở nước ngoài lúc này gõ cửa phòng ăn của phòng suite, nhắc nhở: "Sếp Thương, chúng ta nên xuất phát rồi."

Một tiếng "đinh", người đàn ông đặt dao nĩa xuống, gật đầu, dùng

khăn ấm lau tay trong im lặng, sau đó đẩy ghế đứng lên.

Anh suy nghĩ không ở đây. Trợ lý nhận ra, nhắc nhở: "Găng tay của anh."

Thương Thiệu cầm găng tay da cừu trong lòng bàn tay, tay còn lại xanh xao và nổi gân xanh, lặng lẽ trả lời Trang Đình Văn: "Anh muốn xem."

Trang Đình Văn không hiểu: "Gọi video à?"

Thương Thiệu: "Chỉ cần ảnh là được. Đừng làm phiền cô ấy."

Trang Đình Văn liền lén chụp một tấm gửi cho Thương Thiệu.

Trong bức ảnh, Ứng Ẩn cầm cốc giữ nhiệt đỏ, mặc rất thoải mái, tóc xoăn đen xõa trong buổi chiều mùa đông trông rất lười biếng. Cô mỉm cười, chăm chú lắng nghe phân tích lợi hại của tư vấn viên bất động sản, thần sắc rất dịu dàng trông như không có gì bận tâm.

Thương Thiệu chăm chú nhìn.

Anh bận đến trưa mới rảnh, suy nghĩ phía sau những công việc phức tạp lại trở nên rõ ràng, tự cười bản thân mấy ngày này tự làm khổ mình.

Cô không trả lời anh cũng không sao, anh có thể chủ động tìm cô.

Nghĩ là vậy, nhưng khi gọi điện, tim lại đập nhanh.

Cũng sợ cô không nghe.

Ứng Ẩn và Trang Đình Văn bận rộn cả ngày, đến bữa tối cũng không rảnh, vừa uống rượu vừa bàn về tính khả thi của việc đầu tư vào bộ phim của Lý Sơn khi nhìn thấy cuộc gọi từ chính quyền Hồng Kông, cô cắn nĩa ngây người một lát, cười với Đình Văn, rồi bắt máy.

"Anh Thương." Giọng cô vui vẻ.

Quá vui vẻ ngược lại khiến Thương Thiệu lúng túng.

Anh đã tưởng tượng ra nhiều khả năng, lạnh nhạt, im lặng, cãi vã, chất vấn, lảng tránh, duy chỉ không nghĩ tới một tiếng gọi vui vẻ như thế.

"Ăn tối chưa?" Anh lăn lăn yết hầu, cuối cùng hỏi một câu không liên quan gì.

"Đang ăn." Ứng Ẩn thản nhiên trả lời, nĩa khuấy bắp cải tím trong bát salad: "Anh thì sao? Bây giờ đang ở nước nào?"

"Ở Frankfurt, Đức."

"Nhớ nghỉ ngơi sớm."

Trong bốn chữ qua loa này, Thương Thiệu im lặng, Ứng Ẩn đợi hai giây, lên tiếng: "Em đang ăn, nếu không có gì thì ——"

"Em..."

Ứng Ẩn kiên nhẫn đợi câu tiếp theo của anh.

Thương Thiệu nuốt câu "em đã suy nghĩ xong chưa".

Không biết vì sao anh cảm thấy câu hỏi này rất nguy hiểm, tràn ngập rủi ro mất kiểm soát.

Anh thay bằng một câu hỏi an toàn hơn, gần như không nghe thấy tiếng nuốt xuống có chút lạnh lùng, có chút nghiêm túc hỏi: "Em có nhớ anh không?"

Ứng Ẩn sững sờ, cười khẽ: "Nhớ. Anh sớm về nhé."

Vì câu "anh sớm về nhé" của cô, Thương Thiệu thật sự rút ngắn lại lịch trình.

Dự định trở về nước vào ngày 23, anh cố gắng kết thúc sớm vào ngày 20, giữa chừng gặp sấm sét phải trung chuyển nhiều giờ ở Dubai, khi đến sân bay quốc tế Ninh Ba đã là chiều ngày 21.

Thật bất ngờ khi từ vòng bạn bè của Kim Nguyên Dân biết hôm nay cô đến Tần Đức để tham gia hoạt động khảo sát.

Giải thưởng Ngân Hà tài trợ không ít tiền, khảo sát là một phần trong kế hoạch tài trợ đã được định sẵn, chỉ là chưa quyết định khách mời. Ban tổ chức và bộ phận thương hiệu của Tần Đức đều nghĩ vì ngày hôm đó Ứng Ẩn và sếp Kim đã cùng nhau trao giải thì làm thêm một bước nữa cũng không sao.

Kế hoạch và quy trình đã được gửi cho Chân Dã từ lâu, truyền thông cũng đã đặt lịch hẹn, nhưng vì chuyện chấm dứt hợp đồng khiến Mạch An Nghiêm quên mất, gần đến ngày mới giao cho Trang Đình Văn.

"Nếu chị cảm thấy quá gấp, chúng ta có thể xin hoãn lại, vừa hay sếp Thương cũng còn ở Châu Âu? Hay là đợi ——"

"Cứ theo ngày cũ." Ứng Ẩn ngắt lời cô, bình thản: "Vẫn kịp, khảo sát cũng không có gì khó, cuối năm rồi, làm sớm cho xong."

Trang Đình Văn nghe theo ý cô, nhắc nhở: "Có phát sóng trực tiếp nên lúc đó cũng sẽ lên hot search, chị làm quen lại quy trình và phỏng vấn."

Thường thì các hoạt động khảo sát là trong giai đoạn có phim đang chiếu hoặc sắp ra mắt, khảo sát đều là các công ty truyền thông giải trí hoặc trụ sở nền tảng phát trực tuyến, như công ty bất động sản Tần Đức thì thực sự hiếm thấy.

Ứng Ẩn nhìn qua kế hoạch quy trình, không quá nghiêm túc nhưng cũng không phải không có gì để mất, giống như một ngày mở cửa truyền thông. Ngôi sao dẫn truyền thông đến thăm và trải nghiệm môi trường làm việc của Tần Đức.

Quét tòa nhà cần phải thân thiện và gần gũi, không thể tỏ ra kiêu ngạo. Ứng Ẩn ăn mặc rất đơn giản, áo len cashmere cổ cao vừa vặn, áo vest đen dáng rộng, đeo khuyên tai thời trang, trông như một nhân viên văn phòng ở đô thị.

Nhân viên PR của Tần Đức đã phát thẻ tạm thời cho cô và Trang Đình Văn, dây buộc màu xanh lá cây tươi sáng nổi bật trước ngực.

Ứng Ẩn vừa bước ra khỏi thang máy đã bị vây quanh bởi nhân viên Tần Đức, điện thoại di động giơ lên như ngọn đuốc, mỗi tay đều bận rộn quay video ngắn. Nụ cười của Ứng Ẩn như làn gió xuân, cô liên tục vẫy tay chào hỏi, luôn hợp tác nhiệt tình.

Dù sao đây cũng là công ty của anh.

Phần thưởng bất ngờ là một buổi phỏng vấn tương tác với "Sếp Kim". Để bảo vệ sự riêng tư của Sếp Kim, trong buổi phát sóng trực tiếp chỉ có gương mặt của Ứng Ẩn xuất hiện, còn Sếp Kim và người dẫn chương trình ẩn sau ống kính.

Ứng Ẩn di chuyển từ văn phòng lớn lên phòng phát sóng trực tiếp, nhân viên đã trở lại làm việc, chỉ còn một loạt truyền thông và nhân viên phòng thương hiệu của công ty theo sau.

Trong hành lang trải thảm, có sáu cánh cửa thang máy xếp hàng đối diện nhau, một tiếng "đinh", cánh cửa ở giữa từ tầng thượng xuống mở ra, đó là thang máy dành riêng cho VIP.

Cửa mở, người đàn ông lẽ ra đang ở châu Âu giờ lại xuất hiện trong thang máy của Tần Đức.

Anh trông mệt mỏi khiến người ta nghĩ trên người vẫn còn dính gió tuyết mùa đông ở Đức, áo khoác dạ đen thẳng tắp, đầu ngón tay cầm một điếu thuốc cháy gần hết đang chờ để dập tắt vào thùng rác bên cạnh.

Thấy đầy hành lang là giới truyền thông, ánh mắt Thương Thiệu vốn không kiên nhẫn nay đã bình tĩnh trở lại.

Anh trở về bằng trực thăng.

Khi máy bay công vụ vẫn còn lơ lửng trên không trung thành phố lân cận, anh đã thấy bài đăng của Kim Nguyên Dân và biết cô đang ở Tần Đức tham gia sự kiện. Anh quyết định ngay lập tức cho chú Khang điều trực thăng đến sân bay.

Nửa giờ sau khi máy bay công vụ hạ cánh, trực thăng của anh hạ cánh trên sân thượng của Tần Đức.

Thương Thiệu rất hiếm khi đi trực thăng, mặc dù đây là phương tiện giao thông tiện lợi nhất giữa nội địa và Hồng Kông, nhưng anh đã quen với cabin yên tĩnh của máy bay công vụ, khó chịu được tiếng ồn ào của trực thăng.

Cánh quạt và tiếng gió rít vẫn vang vọng bên tai, Thương Thiệu dập tắt điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh rồi nhìn chằm chằm vào Ứng Ẩn không chớp mắt.

Một số máy quay lặng lẽ hoạt động.

Có một phóng viên phản ứng trước tiên: "Sếp Kim?"

Sếp Kim thực sự đang hít thở sâu trong phòng phát sóng trực tiếp, làm đủ các bước chuẩn bị gặp ngôi sao lớn, phong thái không thể chê vào đâu được.

Sếp Kim giả bên ngoài thang máy đứng im lặng, đôi mắt xanh xao, hương thơm trong cabin máy bay vẫn chưa tan khỏi người.

Anh trông rất mệt mỏi.

Ứng Ẩn gật đầu với anh, nụ cười hơi lúng túng.

Khoảnh khắc đó, Thương Thiệu đột nhiên cảm thấy cô cách anh rất xa.

Anh không thể giữ được cô.

"Không phải chúng ta đang lên lầu phỏng vấn sao?" Phóng viên không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhân viên PR của Tần Đức bị đẩy vào tình thế khó khăn, phải giải thích: "Đây là Sếp Kim nhỏ, còn trên lầu là Sếp Kim lớn, hôm nay buổi phỏng vấn của chúng ta là ——"

Thương Thiệu cắt ngang: "Lên lầu thôi, tôi đã sẵn sàng."

Tất cả nhân viên Tần Đức đều hít một hơi lạnh.

*

Từ khi Thái tử dời sang văn phòng này làm việc, hành trình của văn phòng hội đồng thỉnh thoảng sẽ bị lộ ra. Chuyến đi châu Âu lần này của anh được sắp xếp kín mít, mọi người đều thán phục, trong lúc trò chuyện ở phòng trà, không biết ai đó đã cười khổ nói thẳng: "Không phải ai cũng làm thái tử được. Nếu là tôi, tôi đã bỏ cuộc từ lâu rồi, làm một người giàu nhàn hạ không tốt hơn sao?"

Bây giờ anh vừa mới hạ cánh cũng không vội nghỉ ngơi, ngược lại đi chơi trò gia đình với ngôi sao.

Một vài người trong bộ phận thương hiệu nuốt sự ngạc nhiên vào

trong bụng, vừa nhanh chóng gõ bàn phím để chuẩn bị tiếp đón trên tầng vừa đưa tay chặn cửa thang máy mời mọi người vào.

Thương Thiệu và Ứng Ẩn đứng cạnh nhau, cabin thang máy quá sạch sẽ phản chiếu khuôn mặt không cảm xúc của cô một cách rõ ràng.

Lên đến tầng, sếp Kim biểu hiện sự bất mãn không thể nói ra, cố gắng giữ nụ cười mời nữ thần của mình vào phòng phát trực tiếp, bản thân đứng bên ngoài nhón chân nhìn với vẻ không nỡ rời.

"Sếp Thương sao đột nhiên lại về?" Ông ta hạ giọng hỏi chuyên viên thương hiệu.

"Không biết nữa."

"Về rồi cũng không sao nhưng anh ta nghiện giả vờ thành tôi à?" Ông bạo gan nói.

Chuyên viên liếc nhìn ông ta, lặng lẽ nói: "Sếp Kim, tên Kim Nguyên Dân khi đặt lên sếp Thương cũng phải có khí chất mới nghe được."

Kim Nguyên Dân hít thở sâu: "Biến đi."

Phòng phát trực tiếp được đặt trong phòng họp, cửa sổ kính trong suốt, từ khu vực làm việc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhiều nhân viên đứng ngoài chụp ảnh quay phim, Thương Thiệu nghiễm nhiên trở thành diễn viên, vươn tay về phía Ứng Ẩn: "Cô Ứng, rất vinh hạnh khi lại gặp cô."

Ứng Ẩn chỉ nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay anh không quá một giây.

Bản tóm tắt phỏng vấn được chuyên viên đưa lên, tất cả đều đã được duyệt trước, ví dụ như nếu không làm diễn viên thì nghĩ mình sẽ làm nghề gì; nếu không tính đến tiền bạc thì muốn làm công việc gì nhất...vân vân.

Thương Thiệu lần lượt hỏi từng câu.

Khuôn mặt anh không biểu lộ cảm xúc, cho đến khi gập tờ giấy A4 trong tay, anh hỏi: "Cô Ứng, thời gian này cô thế nào?"

Trình Tuấn Nghị trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi.

Trong bản tóm tắt không có câu hỏi này, anh Thương nhầm lẫn rồi?

Ứng Ẩn đáp: "Rất tốt, sau khi hủy hợp đồng với công ty, tôi có nhiều thời gian cho riêng mình, thử vai, bàn bạc hợp đồng, lập studio riêng, mỗi ngày đều rất bận rộn."

Đây là câu trả lời mang tính chất công thức, ai hỏi cũng vậy.

Thương Thiệu hỏi cô: "Tâm trạng thế nào?"

Ứng Ẩn gật đầu, mỉm cười trước ống kính: "Cũng rất tốt."

"Có một fan muốn xin ý kiến của cô. Anh ta cãi nhau với bạn gái nhưng không biết làm sao để dỗ dành cô ấy. Bạn gái anh ta là một...cô bé, có lẽ." Thương Thiệu dừng lại, "Có lẽ cũng không thích anh ta lắm nên anh ta hơi bối rối."

Tuấn Nghị trong lòng cảnh giác, bình luận trên màn hình điên cuồng, mọi người đều nhấn câu:

【Sếp lớn: thực ra người hâm mộ đó chính là tôi?】

【Sếp lớn chẳng phải đã kết hôn rồi sao? Vợ anh ta không thích anh ta lắm à?】

【Thật đau lòng!】

Ứng Ẩn nhẹ nhàng cười, ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút: "Tôi

không biết, nhưng yêu một người không thích mình lắm chắc là rất mệt."

Cô mím môi, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Thương Thiệu, "Nên nếu là tôi thì tốt hơn nên dừng lại."

Micro thu âm rất tốt, tất cả mọi người trong phòng phát trực tiếp đều nghe thấy âm thanh lạ lẫm mà quen thuộc.

Đó giống như âm thanh của giấy bị nhàu nát.

Ánh mắt anh sâu thẳm khóa chặt cô, khuôn mặt lạnh lùng như vực sâu, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh hỏi: "Dừng lại như thế nào?"

Sự bình tĩnh đó như báo hiệu cơn bão đang đến gần.

Ứng Ẩn đột nhiên thả lỏng, cười hơi ngượng ngùng: "Nếu bạn gái anh ta thực sự không thích anh ta lắm, tôi khuyên anh ta dừng lại. Dù sao anh ta cũng có thể gặp được người phù hợp yêu anh ta hơn. Tuy nhiên, tôi không phải là chuyên gia tình cảm..."

Giọng cô xa dần, như hòa vào một loại âm thanh trắng.

Âm thanh trắng đó như một tấm lưới dày đặc không lọt gió, khiến một người luôn sáng suốt và tự tin như Thương Thiệu rơi vào trạng thái mơ hồ.

Sự mơ hồ này khiến Thương Thiệu lo lắng.

"Có thể gặp được người phù hợp hơn, yêu anh ta hơn."

Cô có đang nhắc nhở anh điều gì không?

Nghĩ đến câu nói của cô đêm đó "Tương lai thử nhiều lần sẽ biết, dù sao cũng có cơ hội."

Cô không thích anh lắm nên dùng cách tế nhị này nhắc nhở anh hợp đồng cuối cùng cũng sẽ kết thúc.

Buổi phỏng vấn trực tiếp kết thúc, bao nhiêu người vào thì giờ có bấy nhiêu người ra, chỉ còn lại một mình Thương Thiệu ngồi trên chiếc ghế trong phòng tiếp khách.

Giám đốc thương hiệu không hiểu rõ tính khí của anh, cũng không cùng cấp bậc với anh, bình thường không hề giao tiếp, lúc này lo lắng hỏi: "Sếp Thương, hoạt động hôm nay kết thúc rồi, anh có muốn tiễn cô Ứng và các phóng viên không?"

Người đàn ông trước mắt anh vẫn cúi mặt, cánh tay đặt trên bàn, tay chống lên trán, chỉ nhấc ngón tay một cách hờ hững: "Để Kim Nguyên Dân làm."

"Được."

Người rời đi, phòng im lặng.

Ngay cả sự ồn ào trong khu vực làm việc cũng dần lắng xuống, nhân viên xem náo nhiệt trở về chỗ ngồi, tiếng gõ bàn phím dày đặc đệm vào hơi thở ngày càng gấp của Thương Thiệu.

Tim anh cũng ngày càng siết lại.

Cánh cửa kính lại rung, lần này chỉ có một người bước nhanh ra ngoài.

Chiếc áo khoác len màu đen treo trên lưng ghế, anh chỉ mặc áo sơ mi và áo vest, bước đi vội vã chưa từng thấy ở Tần Đức.

Anh thậm chí từ đi chuyển sang chạy, cổ họng căng thẳng, ánh mắt tập trung, hoàn toàn mất bình tĩnh chạy về phía thang máy, sau đó điên cuồng bấm nút xuống.

Có ích gì chứ? Anh còn không biết xe của Ứng Ẩn đậu ở tầng nào.

Tài xế đưa anh đến biệt thự ngoại ô của Ứng Ẩn, chuông cửa vang lâu không ai trả lời, mười phút sau, Thương Thiệu mới nhận ra trong nhà không có ai.

Là anh đến quá sớm? Tài xế đi đường tắt hay cô bị trễ vì có chuyện trên đường?

Nghĩ đến đây, cuối cùng có đủ lý do để gọi điện cho cô.

"Em đang ở đâu?" Anh nuốt nước bọt, hơi thở căng thẳng lo lắng, "Chưa về nhà, có phải có chuyện gì không?"

"Dạo này em không ở đó." Ứng Ẩn hơi ngạc nhiên: "Anh Thương, anh ở biệt thự?"

Cô vẫn gọi anh là "anh Thương" làm Thương Thiệu ngạc nhiên.

"Anh đang ở đây, vừa mới đến." Ngón tay anh cầm chặt điếu thuốc chưa châm, "Vậy dạo này em ở đâu?"

Ứng Ẩn lờ đi, tự nhiên nói: "Vậy em về ngay, phiền anh đợi nửa tiếng."

"Ứng Ẩn."

"Hmm?"

"Anh về muộn rồi sao?"

Ứng Ẩn không chút do dự, mỉm cười: "Không, anh nói là ngày 23 mới về mà? Trước ba ngày cũng khiến em ngạc nhiên, làm sao anh làm được?"

Thương Thiệu im lặng, "Cắt bỏ một số lịch trình không cần thiết,

ngủ ít đi vài giờ."

"Thật vất vả." Ứng Ẩn nhếch môi.

"Em vừa nói dừng lại..."

"Anh Thương, em vào thang máy rồi." Ứng Ẩn bất ngờ ngắt lời anh: "Tín hiệu kém, về rồi nói? Em nghe không rõ."

Lần đầu tiên cô chủ động cúp máy.

Trình Tuấn Nghi không biết nói gì, há miệng, vừa định nói vài câu, nhưng Ứng Ẩn nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: "Đừng hỏi."

Tuấn Nghi cũng không hỏi gì mà chỉ đưa cô về nhà.

Thương Thiệu không đợi trong xe, anh lặng lẽ đứng dưới đèn đường. Anh chỉ mang ba điếu thuốc, điếu cuối cùng rất quý vẫn chưa dám châm lại ngón tay bóp mềm, lộ ra sợi thuốc màu vàng nhạt bên trong.

"Lên xe của anh."

Ứng Ẩn ngoan ngoãn chuyển sang xe khác, không ngồi lên đùi anh mà lặng lẽ đi vòng qua bên kia.

Bức màn kéo lên, anh nắm lấy một tay cô. Lạnh như băng.

Anh xoa xoa xương cổ tay cô, giọng trầm hỏi: "Sao không ngồi lên?"

"Anh Thương, em không tiện." Ứng Ẩn khó xử nói, "Như vậy không tốt cho sức khỏe..."

Thương Thiệu sững sờ, gần như ngạc nhiên.

Một cảm giác mơ hồ cực kỳ hiếm thấy lướt qua mắt anh, anh nhíu

mày, nhìn cô với vẻ mặt phức tạp: "Ứng Ẩn, em nghĩ anh là loại người nào?"

Ứng Ẩn cúi mặt, chăm chú chơi với ống tay áo khoác: "Em không có ý gì khác, chỉ là mỗi lần anh..."

"Anh thích em ngồi lên đùi anh, vì anh thích em, thích ôm em, không phải để..."

Hai từ đó hơi khó nghe. Thương Thiệu mặt lạnh lùng, khó khăn nói: "Không phải để chơi đùa."

Ứng Ẩn gật đầu: "Biết rồi."

Thương Thiệu nắm chặt cổ tay cô, dùng chút lực kiên định kéo cô vào lòng.

Đầu gối Ứng Ẩn đập vào bảng điều khiển trung tâm một chút, nhưng không đau lắm, chỉ là tư thế không thoải mái, cô phải quỳ để điều chỉnh ngồi nghiêng lên đùi Thương Thiệu.

Cảm giác nặng nề trong lòng làm anh cảm thấy an toàn. Thương Thiệu thở sâu, vô thức ôm chặt cô rồi mặt vùi vào cổ cô.

Sự mệt mỏi và lo lắng trong những ngày qua đều được xoa dịu vào khoảnh khắc này.

"Vừa rồi điều em nói trong buổi phỏng vấn..." anh xoa lòng bàn tay cô, lại nắm chặt ngón tay cô, "Có phải nói với anh không?"

"Không."

"Em đang nói với anh rằng em không thích anh lắm, vậy nên anh muốn anh dừng lại."

Ứng Ẩn như nghe thấy điều phi lý. Cô ngẩn người, không biết khóc

hay cười, nhưng Thương Thiệu không nhìn thấy.

"Tất nhiên là không phải. Anh Thương—"

"Dù em thực sự không thích anh lắm," Thương Thiệu ngắt lời cô, dừng lại một lúc, mặt không biểu cảm và kiên định nói: "Anh cũng sẽ không dừng lại."

Ứng Ẩn đột nhiên cảm thấy ngực chua xót, cảm giác chua xót đó xộc thẳng lên mũi, khiến đỉnh đầu cô đau.

"Anh Thương, anh nói vậy sẽ khiến em hiểu lầm anh rất yêu em." Cô nói nghẹn ngào, "Em sẽ tin là thật."

Chương 57: Chúng ta đi xem pháo hoa ở Cảng Victoria nhé!?

Buổi thử vai cho vai nữ cách mạng được mở lại nhưng chỉ dành riêng cho Ứng Ẩn.

Tại hiện trường thử vai, có mặt giám chế Lý Sơn, đạo diễn Tạ Bất Dương, đạo diễn tuyển chọn Du Trường Lạc, cùng đại diện của các nhà đầu tư lớn. Tống Thời Chương cũng có mặt.

Ứng Ẩn lần lượt chào hỏi và biểu diễn đoạn thử vai mới. Cô đã thể hiện hoàn hảo, không để lại chỗ nào để người khác bắt lỗi.

Lý Sơn khoanh tay, dựa vào ghế xếp nói: "Quyết định vậy nhé?"

Tạ Bất Dương từng là phó đạo diễn của ông, cũng coi như học trò, tự nhiên nghe theo. Du Trường Lạc sớm đã bỏ phiếu cho Ứng Ẩn cũng không có ý kiến. Các đại diện nhà đầu tư khác, mặc dù có suy tính riêng nhưng lợi ích không nằm ở vai diễn này, nên không có ai gây khó dễ. Chỉ còn lại Tống Thời Chương.

Anh ta là nhà đầu tư lớn nhất.

Anh ta im lặng rất lâu, không ai thúc giục, mãi năm phút sau anh ta mới gật đầu: "Quyết định vậy đi."

Tan họp, mọi người lần lượt ra khỏi phòng họp bậc thang, Tống Thời Chương đi chậm một bước, đợi khi Ứng Ẩn nói xong lịch trình với Tạ Bất Dương, anh ta mới gọi: "Tiểu Ẩn."

Ứng Ẩn lịch sự gật đầu, mỉm cười: "Sếp Tống, lâu rồi không gặp."

"Em lại thắng tôi một lần nữa."

Ứng Ẩn trả lời khéo léo: "Sếp Tống khiêm tốn rồi, chỉ là công việc thôi, thắng thua gì chứ? Ai phù hợp thì người đó được chọn."

Tống Thời Chương nhìn cô không thay đổi ánh mắt: "Em trông không vui lắm."

Ứng Ẩn không đến mức phải tâm sự với anh ta, khẽ nhếch môi: "Vui hay không cũng không phải để người ngoài thấy."

"Thông cáo sinh nhật của em không phải tôi sắp xếp. Tôi không có hứng thú phá đám." Anh ta đột ngột nói.

Việc đã qua gần một tháng, Ứng Ẩn gần như quên mất thông cáo đó viết gì, không ngờ anh ta còn để tâm.

"Nếu tôi có làm gì khiến em không thoải mái thì hãy nói với tôi, hoặc thông cảm hơn, bên phía Sếp Thiệu..." Tống Thời Chương cuối cùng lịch sự và khéo léo nói.

Ứng Ẩn hiểu ra, ánh mắt hiện lên phức tạp và chút không biết khóc hay cười: "Anh sợ đắc tội với anh ta?"

"Tôi có kế hoạch với anh ta nên tất nhiên là sợ đắc tội với anh ta." Tống Thời Chương không né tránh cũng không tức giận.

Biết thời thế mới là trang tuấn kiệt, cứng đầu là kẻ ngốc. Tống Thời Chương tự tay xây dựng sự nghiệp, biết khi nào nên giữ thể diện, không ngại hạ mình, kiếm tiền mới là quan trọng.

"Sếp Tống đánh giá tôi quá cao." Ứng Ẩn cười nhẹ, "Tôi trong lòng Sếp Thiệu không quan trọng đến vậy."

Tống Thời Chương không phủ nhận lời cô, cùng cô bước từ phòng họp xuống hành lang rồi định tiễn cô đến thang máy.

Đây là tòa nhà văn phòng của công ty anh ta, tiễn cô ra ngoài cũng là phép lịch sự của chủ nhà.

Các thành viên khác trong đoàn làm phim còn có cuộc họp, đã chuyển đến phòng họp trước. Ứng Ẩn cân nhắc việc từng có tin đồn với anh ta nên lịch sự xin anh ta dừng lại: "Trợ lý của tôi đang ở phòng chờ, sếp Tống không cần tiễn nữa."

Lúc nói chuyện, một nhóm người từ thang máy đi ra.

Khoảng bốn, năm người, người dẫn đầu thân hình mập mạp, tóc xoăn dài bạc, đi đôi giày vải đen.

Ứng Ẩn nhận ra, ông ta là một trong những đại diện của vốn Hồng Kông gần đây, họ Lưu, từng là diễn viên võ thuật nổi tiếng, hiện nay giữ vị trí quan trọng trong Hiệp hội Sản xuất Phim Hồng Kông.

Người theo sau ông ta là một nhóm người, trong đó có một phụ nữ gầy gò rất quen mặt.

Ứng Ẩn làm việc trong đoàn phim hơn mười năm, mỗi ngày tiếp xúc với không biết bao nhiêu người trong đoàn làm phim, bắt buộc phải luyện được khả năng nhớ mặt người.

Đang suy nghĩ xem đã gặp ở đâu, người đại diện vốn Hồng Kông họ Lưu đã dừng bước chào Tống Thời Chương: "Thật trùng hợp."

Tống Thời Chương phong thái tao nhã, vừa cười bắt tay vừa vỗ vai ông ta: "Tôi vừa tiễn cô Ứng xuống lầu, đạo diễn Lý và Bất Dương đã ở phòng họp đợi rồi."

Anh ta đã nói vậy khiến Ứng Ẩn không thể rời đi, cô chỉ có thể tháo mũ và khẩu trang, mỉm cười ngọt ngào với nhóm người đó.

Mấy người nói chuyện xã giao về bộ phim chính luận một lúc, rồi tự nhiên chia tay, chỉ còn người phụ nữ gầy gò lùi lại một bước.

"Ông Lưu, tôi muốn nói với cô Ứng vài câu." Cô ta tỏ ra rất tự nhiên.

Người đại diện vốn Hồng Kông rất có phong thái, đối xử với cô ta rất hòa nhã, gật đầu đồng ý, giới thiệu thêm với Tống Thời Chương: "Cô ấy là luật sư mới của công ty tôi, cô Du, là tiến sĩ xuất sắc từ Đại học Kinh tế và Chính trị London."

"Quá khen rồi." cô Du này rất tự tin, cũng nhiệt tình tự nhiên không chút e ngại: "Là ông Lưu có con mắt tinh tường."

Giọng cô ta dễ nhận ra hơn khuôn mặt, trong trẻo và mạnh mẽ, có thể lên tòa tranh biện khiến Ứng Ẩn nghĩ đến những chính khách phương Tây thường xuyên diễn thuyết trên TV.

Cô nhớ ra rồi, lần trước gặp ở khách sạn sau buổi hoạt động nước hoa, cô ta đang cùng vị hôn phu xem sảnh tiệc.

Cô ta... quen biết cô sao?

Tống Thời Chương tiễn nhóm người kia vào phòng họp, chỉ còn lại hai người ở thang máy.

"Cô là...?"

"Cô Ứng đúng là người dễ quên, lần trước chúng ta gặp nhau cũng ở cửa thang máy, thật trùng hợp đúng không?" Cô ta nói, đưa tay ra trước mặt làm động tác che: "Lần trước cô đeo khẩu trang, nói thật khó nhận ra."

Ứng Ẩn nhíu mày. Cô không thích những người tự nói tự nghe, nên không khách sáo chỉ lạnh lùng chờ đợi lời tiếp theo của cô ta.

"Rất hân hạnh, tôi tên là Du Hạ Hạ, là đại diện pháp lý của công ty Lưu Tùng."

"Xin chào." Ứng Ẩn lịch sự đáp.

Du Hạ Hạ cười, nụ cười đầy tự tin và nồng nhiệt: "A Thương từ khi nào đã thay đổi sở thích nhỉ? Anh ấy chắc không thích kiểu người như cô đâu."

Nhớ ra rồi, cô ta là bạn học của Thương Thiệu.

Nhưng Ứng Ẩn không thích cách nói của cô ta. Giữa người với người có khí chất, nếu hợp thì không cần nói nhiều cũng hiểu nhau, không hợp thì dù có cười nhiệt tình đến đâu cũng chỉ thấy khó chịu.

Cô cảm nhận được đối phương không hề có thiện ý, mà là một sự quan sát đầy soi mói.

Ánh mắt này khiến Ứng Ẩn nghĩ đến vợ của Thẩm Tịch.

Cô ấy nhạt nhòa, vì cao hơn đối phương nên càng thể hiện vẻ lạnh lùng: "Tôi không biết cô đang nói gì."

"Lần trước tại Giải Sao Ngân Hà, lần đầu tiên anh ấy đi trên thảm đỏ, tôi đã rất ngạc nhiên, còn tưởng mắt mình bị hoa. Mấy ngày trước cô đến Tần Đức quét dọn, anh ấy lại đóng giả sếp Kim."

Giọng nói của Du Hạ Hạ có chút âm điệu Hồng Kông, nghe có vẻ ngọt ngào, ánh mắt cười sáng rực có một vẻ ngây thơ không hợp với tuổi tác.

Cô có thể nhìn ra tuổi tác, ít nhất là trên ba mươi, đôi mắt phượng dài và hẹp, tóc đen dài chấm vai, nhưng khí chất thì thanh thoát, cộng với thân hình gầy gò, nên nhìn có vẻ đầy sức sống và trẻ trung. Nhưng cô ấy lại là người trong ngành luật nên vẻ tinh anh càng thêm sắc sảo.

Ứng Ẩn khẽ mỉm cười, ánh mắt hơi chuyển động, nhẹ nhàng gật đầu: "Nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước, trợ lý của tôi còn đang đợi."

"Anh ấy có nhắc đến tôi với cô không?"

Ứng Ẩn dừng bước trước câu hỏi nhẹ nhàng, tự nhiên này.

Du Hạ Hạ nhìn theo bóng lưng cô, hoặc có thể nói là cơ thể của cô.

Lần đầu tiên gặp nhau ở hành lang thang máy khách sạn, cô ấy đã nên nhận ra điều gì đó, sao lại có người ăn mặc nổi bật như vậy trong buổi hội nghị? Có phải đến hội nghị để tìm bạn trai không? Và việc A Thương không nhắc đến chuyện xưa chỉ để theo đuổi người phụ nữ này.

Sau đó trên các trang tìm kiếm của Giải Sao Ngân Hà thấy đoạn video của anh ấy. Đi thảm đỏ, tham dự lễ trao giải, bị hàng trăm máy ảnh chụp lại, đây là điều không thể xảy ra trong cuộc đời của Thương Thiệu. Họ cùng trao giải, anh ấy, một người cẩn thận và ít nói, lại mỉm cười nhẹ nhàng dưới ánh nhìn của mọi người, ánh mắt dõi theo cô với sự tập trung.

Lần thứ ba khi quét dọn ở Tần Đức, giọng nói ấy không chỉ được các cư dân mạng nhớ rõ, mà cô ấy cũng không quên.

Thương Thiệu không nên thích một nữ diễn viên, đặc biệt là một ngôi sao bước chân vào ngành từ năm mười sáu tuổi, đầu óc trống rỗng, chỉ có vẻ ngoài và đường cong.

Du Hạ Hạ cười nhẹ: "Anh ấy có nói với cô, tôi chỉ là bạn học của anh ấy? Chúng tôi suýt nữa thì kết hôn."

Những âm thanh và câu nói này trong đầu Ứng Ẩn phản ứng một lúc, từ từ hiện lên ý nghĩa chính xác, như một câu thần chú cổ xưa

khắc trên bia đá, tỏa sáng trong khoảnh khắc này và phát huy ma lực.

Cô không phòng bị, ngẩn người, cảm giác đau đớn chỉ sau đó mới lan tỏa. Ngay lúc này, ý nghĩ duy nhất của cô lại là—

Thì ra anh ấy thích kiểu người như thế này.

Bình thường, nhỏ nhắn, gọn gàng, tươi sáng, dường như rất có nghị lực, đầu óc thông minh, học vấn rất cao.

Họ là hai cực đối lập, không ai ảnh hưởng ai.

"Cô Du." Ứng Ẩn bình tĩnh lại hơi thở, "Chúng ta không quen biết, cô nói với tôi những điều này khiến tôi không hiểu nổi."

"Đừng hiểu lầm, tôi đã có hôn phu mới rồi, sẽ không tranh giành với cô đâu." Du Hạ Hạ cười, "Tôi chỉ là rất tò mò, hôm nay gặp cô, tôi nhận ra Leo thích cô cũng là điều bình thường. Vóc dáng của cô thật tốt, tôi rất ghen tị, anh ấy trước đây luôn chế giễu tôi gầy quá."

Tòa nhà văn phòng của Tống Thời Trương thật quá nhỏ hẹp, thang máy chỉ có vài cái, tòa nhà lại quá cao khiến Ứng Ẩn đã đợi rất lâu mà vẫn không có thang máy nào đến được.

Cô chỉ có thể nghe, lo sợ có ghi âm hay bẫy trong lời nói, vì vậy không thể thừa nhận hoặc phản bác, chỉ có thể giả vờ hoàn toàn đứng ngoài cuộc.

Nhưng cô lại tỏ vẻ kiêu ngạo, cơ thể căng cứng, mặt trắng bệch và kiêu kỳ đến mức có thể bị chỉ trích là kiêu căng trên mạng.

"Được rồi, tôi còn phải họp, phải đi uống trà." Du Hạ Hạ đột nhiên ngừng công kích, giống như một con chó hoang dũng mãnh rút lui khỏi cuộc săn, "Nhớ chăm sóc tốt cho anh ấy, nếu không phải bất đắc dĩ thì chúng tôi đã không chia tay. Tôi vẫn nhớ anh ấy, anh ấy

cũng vậy."

Cuối cùng thang máy đã đến.

Du Hạ Hạ thậm chí còn giơ tay chặn cửa, thái độ rất lịch sự.

"Cô Ứng, tạm biệt. Lần sau uống trà tôi muốn bí quyết làm nở ngực." Cô ấy chớp mắt.

Ứng Ẩn không nhịn được: "Cô thật là hạ đẳng."

Du Hạ Hạ không ngờ cô lại mắng mình, nụ cười điềm đạm đã lặng lẽ rời đi.

Ứng Ẩn kéo khẩu trang lên, sau khi cửa thang máy đóng lại không khỏi ngẩng mặt lên. Khoang mũi quá chua xót và mắt quá nóng bỏng, nhưng cô không muốn khóc nên phải ngẩng mặt, mở to mắt.

Nhưng người không thể không chớp mắt trong nhiều giây được.

Cô không thể kiểm soát được, nhẹ nhàng chớp mắt, một hàng nước mắt nhẹ nhàng trượt xuống, bị cô không cảm xúc lau đi.

Anh Thương quả thực có mắt nhìn rất tệ.

Khi xuống dưới gặp Tuấn Nghi, câu đầu tiên cô nói chính là điều này.

Tuấn Nghi ngơ ngác: "Anh Thương đã liên lạc với chị?"

Ứng Ẩn ánh mắt nhạt dần: "Không."

Kể từ câu hỏi trên xe hôm qua, họ không liên lạc với nhau nữa.

Ứng Ẩn hiểu, với mối quan hệ của họ, nói thích, rất thích, thích một cách nhiệt tình đều vừa đủ, chỉ có nói yêu là quá trọng đại hoặc quá vội vàng.

Dù sao thì họ chỉ mới quen biết hai tháng, đã lên giường vài lần, có một hợp đồng và một giao dịch trị giá một tỷ, ngoài ra còn gì nữa?

Anh Thương chắc chắn là người rất coi trọng từ "yêu", không cho phép một ngôi sao nhỏ, một tình nhân nhỏ hay một bạn tình nhỏ làm ô uế từ này. Vì vậy khi anh thổ lộ thích, chỉ nói là "trong lòng có em."

Sau khi cô nói xong câu đó trên xe, chiếc Maybach rộng rãi và sang trọng rơi vào sự im lặng cùng với người đàn ông quyền lực cao cao tại thượng này.

"Em có thể hiểu lầm anh yêu em rất nhiều, em cũng có thể coi là thật." Cô cười, chỉ mình cô biết được sự chua xót trong khoang mũi, "Nhưng anh không phải, nên sẽ khiến em rất khó xử."

Anh không nói gì, chỉ ôm cánh tay của Ứng Ẩn nhẹ hơn, mặt cũng hơi nâng lên khỏi cổ cô, chỉ còn đầu mũi tiếp xúc nhẹ nhàng với cổ cô.

Mùi hương nhẹ nhàng của quả núi trong mưa như một cơn mưa xanh mướt.

Ánh sáng trong xe nhẹ nhàng và mờ nhạt làm cho đôi mắt của Thương Thiệu trong bóng dáng nghiêng trở nên mờ ảo.

Anh bảo tài xế quay lại để đưa cô về nhà. Trình Tuấn Nghi nhìn ngây ra, cầm vòi phun nước áp lực, xe mới rửa được một nửa.

Về nhà từ buổi thử vai, Ứng Ẩn ngồi trên ghế quý phi một lúc, mùa đông mặt trời lặn sớm, không lâu sau trời đã tối.

Dưới bầu trời đen tối, cô nhận được cuộc gọi từ Thương Thiệu.

Quá bất ngờ, đến mức cô không biết nên dùng giọng điệu gì, nên

nói những câu xã giao không quan trọng gì. Hỏi thời tiết sao?

"Giáng sinh sắp đến, em muốn gì?"

Ngược lại là Thương Thiệu mở đầu, hỏi một cách thờ ơ từ đầu dây bên kia.

"Em..." Ứng Ẩn trong chốc lát không có ý muốn gì, "Em không muốn gì."

"Đối với anh, em cũng không muốn gì sao?" Thương Thiệu hạ giọng hỏi lại lần nữa.

"Ừ, không muốn gì cả. Anh Thương có gì muốn tặng thì cứ gửi thẳng cho em, em đều sẽ thích." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Am thanh của bật lửa và bánh xe vang lên.

Thương Thiệu châm thuốc, ngồi trên ghế gấp nhìn cá voi trong ánh sáng xanh đậm.

Khói thuốc che khuất mặt anh.

"Ứng Ẩn, em muốn gì anh đều có thể cho em, chỉ cần em nói ra." Anh dừng một chút, "Em phải nói ra. Ít nhất, hãy để anh thấy em có dũng khí nói ra."

Ứng Ẩn đặt mình ở vị trí rất đúng: "Em không có yêu cầu gì với anh Thương."

Đầu ngón tay có đỏ nhấp nháy, Thương Thiệu khẽ cười tự giễu: "Ứng Ẩn, anh thực sự không biết làm sao với em."

"Em có thể ngoan ngoãn hơn." Ứng Ẩn mím môi, có chút buồn.

Cô nghĩ bạn gái cũ của anh có thái độ rất tệ. Cô chỉ mắng một câu

đã rất biết điều và ngoan ngoãn.

"Anh không thích cho người khác những thứ không cần, vì những thứ không cần đều là gánh nặng."

Thương Thiệu phủi bụi thuốc, nhìn vào cá voi của mình một cách bình tĩnh.

"Anh biết một cặp đôi, người đàn ông có tiền giống anh, người phụ nữ xuất thân từ gia đình chính trị. Cả hai cùng nhau học tập lại có cùng chí hướng. Nhưng thực tế chứng minh, người phụ nữ chỉ muốn tiền, quan hệ xã hội và quyền lực của anh ấy để mở đường cho sự nghiệp chính trị của cô ấy và cha cô ấy. Nhưng thật đáng tiếc, người bạn của tôi lại chân thành với cô ấy. Lòng chân thành của anh ấy lại trở thành gánh nặng. Khi họ chia tay, người phụ nữ nói với anh ấy, nếu không phải vì họ tên của anh, nếu không phải vì địa vị của anh, tôi có yêu anh không? Nếu biết anh là..."

Anh dừng lại một chút, như thể nuốt một cái tên.

"Nếu đã biết anh là ai thì tôi đã yêu anh từ hồi còn học, sao phải đợi đến khi về nước, đợi đến Hồng Kông, đợi đến ba mươi tuổi."

""Tôi không yêu anh chút nào, nếu yêu anh thì đã yêu từ hồi ở Anh Quốc, anh biết vì sao không? Vì ở Anh tôi không biết anh là người thừa kế giàu có nổi tiếng của Hồng Kông, không biết anh có tiền có quyền! Nếu không thì tôi còn phải đợi đến ba mươi hai tuổi mới yêu anh sao? Anh có gì đáng để tôi yêu? Rời khỏi nhà họ Thương, tôi thậm chí không thèm nhìn anh một cái!""

Thương Thiệu chỉ cần nhắm mắt là có thể nghĩ đến cuộc đối đầu đó.

Giọng của Du Hạ Hạ, những lời tố cáo đầy nước mắt, bóng dáng bị ánh sáng của buổi chiều che lấp khi rời khỏi căn hộ, tất cả đều xuất hiện trước mắt anh, bên tai và trong lòng anh khi anh nhắm mắt.

Anh là người không bao giờ dây dưa. Anh biết được cô ấy và cha cô tham gia các hoạt động chính trị chống Trung Quốc ở Anh, lợi dụng và tổn thương Thương Lục cùng Kha Dụ, anh đã lập tức quyết định chia tay.

Chia tay quá nhanh, không chớp mắt, không lưu tình, đến nỗi những cơn đau đớn đó bị anh lạnh lùng dập tắt, như là tiêm morphine, nhưng vết thương vẫn còn. Những vết thương đó không có cơ hội đau, theo năm tháng trở thành một loại di chứng kỳ lạ.

Thỉnh thoảng nghĩ, nếu anh không còn tên Thương Thiệu, anh có lẽ sẽ rất vô dụng, không đáng để người khác chú ý.

Cũng thỉnh thoảng nghĩ, tiền và quyền là điều từ lúc anh sinh ra đã có, không thể tách rời, anh phải học cách để người khác yêu anh cùng với tiền bạc và quyền lực của anh. Hoặc nói cách khác, anh phải học cách để người khác yêu anh là sự tình cờ, còn tiền và quyền mới là ý nghĩa thật sự của tên "Thương Thiệu".

Thực ra anh rất thích nghe Ứng Ẩn gọi tên anh.

Ứng Ẩn lần đầu tiên nghe anh kể chuyện, tiêu hóa một lúc lâu: "Vậy anh Thương có phải đã nhận được cảm hứng từ người đó không?"

Thương Thiệu cảm thấy từ ngữ của cô thật dễ thương.

"Cảm hứng", một từ vô hại như vậy.

Anh cười "ừ" một tiếng: "Đúng vậy, nhận được cảm hứng từ anh ấy, cảm ơn anh ấy đã chia sẻ kinh nghiệm để anh được khai sáng. Em thích trang sức, vì vậy anh mới tặng em trang sức. Em thích máy gacha nên anh mới tặng em máy gacha. Ở Serengeti em thích gần gũi động vật nên anh mới dám tặng Rich. Nếu không em sẽ coi động vật như gánh nặng, động vật cũng rất tội nghiệp. Mặc dù em không thích váy haute couture, nhưng em lại cần, vì vậy anh mới dẫn em lên du thuyền. Em thích tiền, anh sẽ cho em tiền."

Thương Thiệu nhấp một ngụm thuốc, hơi cúi đầu: "Ứng Ẩn, em còn muốn gì nữa? Pháo hoa ở Cảng Victoria có được không? Chúng ta đi xem pháo hoa ở Cảng Victoria nhé!?"

Chương 58: Dành riêng cho Cô Ứng

Để tổ chức một buổi trình diễn pháo hoa tại Cảng Victoria ở Hồng Kông cần bao nhiêu tiền? Cần phải thông qua bao nhiêu giấy phép của chính phủ? Ứng Ẩn hoàn toàn không biết.

Cô chỉ biết một buổi trình diễn pháo hoa như mơ này đã được chuẩn bị trong vòng hai ngày.

Pháo hoa đón năm mới tại Cảng Victoria là truyền thống hàng năm, nhưng cảnh tượng pháo hoa vào đêm Giáng Sinh thì hiếm thấy. Chính quyền không quảng bá rầm rộ, các lối đi tàu điện ngầm và bến xe buýt cũng không treo poster. Những người đi mua sắm và tham quan tại Cảng Victoria, trong sự vội vã, lướt qua những bảng thông báo nhưng dừng lại liếc nhìn thông báo về pháo hoa.

Trên tờ báo đứng đắn có lượng phát hành hàng đầu ở Hồng Kông vẫn có những trang mở ra cho công chúng để đăng tin kết hôn, kỷ niệm vàng hoặc cáo phó đau buồn. Tất nhiên, kiểu đăng tin cổ điển này ngày càng ít thấy, thường bị thay thế bởi các thông báo mất con dấu, tuyên bố xin lỗi thương mại.

Trang báo buổi sáng ngày 23 tháng 12 có một thông báo mới, lời lẽ lịch sự:

"Kính thưa quý vị:

Vào ngày 24 tháng 12, tức đêm Giáng Sinh, lúc 8 giờ tối sẽ tổ chức buổi trình diễn pháo hoa tại Cảng Victoria. Trân trọng mời mọi người đến xem.

Đặc biệt dành tặng Ứng Ẩn.

Người đăng: Rich."

Ứng Ẩn là ai? Rich là ai?

Trong quán trà, hương thơm của bánh hương thơm chiên hòa quyện với vị đậm đà của trà Phổ Nhĩ, ông cụ chơi chim lật qua trang báo kín đáo này, không ai để tâm. Ở Cảng Victoria, để bắn pháo hoa với tư cách cá nhân cần rất nhiều tiền và mối quan hệ vượt quá sự tưởng tượng của người dân bình thường. Có lẽ thông báo này phóng đại, chỉ bắn vài chùm pháo hoa nhỏ, không thể gọi là "biểu diễn".

Không ai có thể ngờ, buổi trình diễn pháo hoa này lại rất hoành tráng, lộng lẫy, kéo dài suốt 15 phút không ngừng, ánh sáng màu hồng tím chiếu sáng toàn bộ Cảng Victoria và khuôn mặt, ánh mắt của mỗi người ngước nhìn trên cảng. Nếu không vì lý do môi trường và làm phiền người dân, pháo hoa có thể kéo dài mãi mãi.

Mộng mơ đến mức làm cho pháo hoa đón năm mới một tuần sau đó trở nên nhạt nhòa.

- --

Ứng Ẩn được đón đến Hồng Kông vào ban ngày của đêm Giáng Sinh.

Cô không đọc được tờ báo đó, cũng không quan tâm liệu Thương Thiệu có thật sự muốn tặng cô một màn pháo hoa hay không. Khi ra khỏi biệt thự, cô ăn mặc thoải mái, một chiếc váy bút chì len gân kết hợp với áo len cổ lọ dài tay, khoác ngoài một chiếc áo vest màu nâu đậm, đi đôi bốt Chelsea da cá sấu mũi nhọn.

Cô ăn mặc không phải để làm hài lòng ai. Bộ trang phục này rõ ràng thời trang và xinh đẹp, rất gọn gàng, nhưng nếu hẹn hò thì có vẻ

thiếu không khí.

Thương Thiệu nhớ lại lần đầu họ hẹn nhau ăn tối, chiếc váy trắng ngọc trai của cô. Lúc đó cô xinh đẹp, tao nhã, dịu dàng, tràn đầy phong thái vừa ngây thơ vừa quyến rũ.

Anh nghĩ cô không được khỏe, hỏi: "Có cần thay giày cao gót không? Có thể đi giày đế bệt."

Ứng Ẩn không nói nhiều, thực sự quay lại thay đôi giày bệt.

Hơn hai giờ đồng hồ để đến Hồng Kông.

Trong suốt chuyến đi, mọi thứ yên tĩnh, Ứng Ẩn suy nghĩ về kịch bản, Thương Thiệu đọc sách hoặc đôi lúc xử lý công việc. Đôi khi anh muốn mở lời, nhưng lại thấy Ứng Ẩn tập trung thì lại thôi, anh chỉ dừng ánh nhìn vài giây. Nhìn tóc cô rủ xuống, anh cũng muốn giơ tay giúp cô gạt lên, nhưng cô ngồi cách anh quá xa.

Thương Thiệu lần đầu cảm thấy chiếc xe này quá rộng.

Đây là món quà mà ông nội Thương Bác An tặng anh khi anh 20 tuổi, hơn 17 triệu vào những năm 90, xe đã có tuổi, chiều dài trục quá dài, thân xe dài hơn 6 mét, cần phải có biển số vàng nên tài xế phải thi thêm bằng lái.

Sau khi dây chuyền sản xuất và thương hiệu bị mua lại hoàn toàn, chiếc xe này đã ngừng sản xuất, người ta nhắc đến nó sẽ nói đây là dòng xe thật sự của Maybach nhưng đã chỉ còn danh tiếng.

Là món quà cho một chàng trai 20 tuổi, chiếc xe tổng thống này dù có ý nghĩa truyền thừa và tình cảm nhưng hơi nghiêm túc và chính thống.

Thương Thiệu hiểu, đây là sự gửi gắm và nhắc nhở thầm lặng của Thương Bác An.

Phải đúng mực, phải quý phái, phải cẩn trọng, phải ngăn nắp.

Người khác không nói nhưng trong lòng luôn tưởng tượng, chiếc xe này chứa bao nhiêu câu chuyện xa hoa, phóng túng, nhưng Thương Thiệu chỉ sử dụng nó cho công việc, đọc sách và suy nghĩ. Đây là khuôn khổ của anh, đưa anh qua lại trong thế giới danh lợi, giữ anh ngay ngắn.

Anh chưa từng nghĩ, có một ngày anh sẽ cho phép một người phụ nữ ngồi trên đùi mình một cách vô lý, chưa từng nghĩ anh sẽ nghiện thậm chí khao khát, mong chờ, yêu cầu.

Trật tự của anh bắt đầu sụp đổ từ ngày nào?

"Ứng Ẩn."

"Hmm?" Ứng Ẩn ngẩng mặt lên.

"Có phải em đang lo lắng chuyện gì không?"

"Hmm." Ứng Ẩn thẳng thắn thừa nhận: "Phim mới quá khó diễn nên trong lòng luôn suy nghĩ. Anh Thương, có phải làm anh thất vọng không?"

Nhíu mày nhẹ biến mất ngay lập tức, Thương Thiệu nhẹ nhàng nói: "Anh không dễ thất vọng như vậy, anh cũng không phải người dễ thay đổi hay khó chiều."

Ứng Ẩn cười một chút nhưng không nói gì.

Hai bên cầu Hồng Kông - Chu Hải - Ma Cao, biển trời như một, chim hải âu không bay xa như thế, biển xanh nhìn không có chút sự sống.

Cuối cùng, Thương Thiệu vẫn tuân theo khao khát trong lòng, kéo cô ngồi vào lòng mình. Ứng Ẩn cũng không từ chối, ngoan ngoãn

ngồi qua, ôm lấy vai anh rồi để anh ôm chặt.

"Hôm đó trên xe, không phải không trả lời em, mà là..."

"Em hiểu." Ứng Ẩn không đợi anh nói hết đã gật đầu, biểu cảm trên khuôn mặt dịu dàng.

"Thật sự hiểu?" Thương Thiệu rõ ràng thả lỏng một chút, anh nắm lấy ngón tay cô xác nhận lại lần nữa.

"Thật sự." Ứng Ẩn nhấn mạnh giọng, đảm bảo, mang một chút nghịch ngợm, cười rất ngoan ngoãn, rạng rỡ.

Thương Thiệu nhìn cô một lúc lâu nhưng không thể nhìn thấu sự giả vờ của cô. Tay anh chính xác nắm lấy gáy cô, lòng bàn tay siết chặt, ý muốn hôn không cần nói ra.

Ứng Ẩn chỉ kháng cự một giây, nhẹ đến mức không ai nhận ra. Cô cúi đầu, chạm môi anh nhẹ nhàng, hơi thở giao hòa ngày càng nóng.

Không biết ai chủ động, cuối cùng họ thực sự hôn nhau.

Cảm giác như đã lâu không tiếp xúc thân mật như vậy, họ đều thấy lạ lẫm, cũng đều thấy mất kiểm soát.

Sau nụ hôn, giọng nói của anh khàn khàn.

"Cơ thể thế nào rồi?" Anh hỏi khẽ, lòng bàn tay nóng áp vào bụng cô.

"Còn chưa, phải bảy ngày nữa."

Ứng Ẩn tuy lịch trình ngày đêm đảo lộn, có nhu cầu chụp ảnh và thảm đỏ sẽ kiêng carbs suốt bảy ngày, nhưng cô chưa bao giờ đau bụng kinh, nó luôn đúng lúc, lần nào cũng mất sáu bảy ngày mới

sạch, cũng coi như được trời ưu ái.

Yết hầu Thương Thiệu chuyển động, hít một hơi dài rồi nén lại sự khó chịu trong lòng.

Anh biết Ứng Ẩn có chút lạnh nhạt, nhưng cô rất ngoan, rất nghe lời, anh nói muốn đưa cô đến Hồng Kông là đến, muốn hôn là hôn, cô cũng sẽ cười với anh.

Có lẽ sự lạnh nhạt và lẩn tránh đó chỉ là ảo giác.

Hoặc có một chút khó chịu, nhưng sau khi bắn pháo hoa sẽ ổn thôi.

Cô sẽ hiểu được tấm lòng của anh.

Bởi vì lời tỏ tình thật sự không thể ở trên xe, không thể ở góc phố, không thể ở đêm mưa, nó phải lãng mạn, trọng đại, trang trọng, cả hai đều phải đàng hoàng.

Đến Hồng Kông, trước tiên dùng bữa tối.

Ứng Ẩn là ngôi sao nên có nhiều điều không tiện. Thương Thiệu bao trọn tầng trên cùng của nhà hàng, cả thang máy cũng bao, hơn trăm tầng, mỗi tầng đều khóa, chỉ cho phép đi thẳng từ tầng hầm hai lên tầng trên cùng.

Cửa thang máy có người canh gác đều mang áo vest, đeo tai nghe đứng hai bên nghiêm túc từ chối tất cả khách tham quan. "Dành riêng cho VIP" bốn chữ lạnh lùng, nhưng mỗi người bị từ chối đi thang máy đều nhận được một bó hoa hồng Kenya tươi mới, vậy nên tâm trạng vẫn tốt, không đến mức oán trách khách VIP này.

Họ không biết việc mà vị khách VIP này muốn làm rất trọng đại, không cho phép bất kỳ lời phàn nàn nào.

Anh muốn mỗi người đi qua đều như khách du lịch dưới pháo hoa,

mặt mỉm cười vui vẻ chúc phúc cho anh và cô.

Điều duy nhất không hoàn hảo là, nhà hàng này tuy có tầm nhìn đẹp nhất, có thể nhìn toàn cảnh Cảng Victoria, nhưng khẩu vị chỉ ở mức chấp nhận được, do đó bữa tối đã được chuẩn bị bởi một đội khác.

Nhà hàng Michelin đêm Giáng Sinh luôn đông khách nên đều được đặt trước từ nửa năm. Anh bao trọn nhà hàng, bù đắp cho mỗi bàn bị mất, còn mời đầu bếp chính của một nhà hàng khác đến, chi phí không nhỏ, nhưng so với pháo hoa cũng không đáng kể.

Mười triệu cho pháo hoa, mười triệu cho mười lăm phút.

Giáng Sinh tại Hồng Kông nhộn nhịp hơn Ninh Ba, hai bên đường trang trí rực rỡ, vòng hoa xanh treo ở trung tâm mỗi cửa sổ, kèm theo sticker "Merry Christmas" màu đỏ tươi rực rỡ sáng ngời. Xe lướt qua khu phố đông đúc luôn có ông già Noel phát cháo cho cư dân, đây cũng coi như kết hợp Đông Tây đặc trưng của Hồng Kông.

Ứng Ẩn đeo khẩu trang, khi cô xuống xe, trước mắt xuất hiện một bàn tay.

Thương Thiệu lịch sự đứng bên cửa xe, mời cô nắm tay.

Cô không biết đầu ngón tay người đàn ông này cũng run rẩy, cũng căng thẳng.

Thang máy bị khóa cả buổi chiều cuối cùng đón khách VIP đi thẳng lên cao hơn ba trăm mét.

Nhà hàng đã được bao, trang trí ra sao dĩ nhiên do chủ nói quyết định. Dàn nhạc giao hưởng nhỏ đã bắt đầu biểu diễn nhưng bị bình phong ngăn cách, không thấy được cảnh nhà hàng bên cửa sổ. Hương thơm của hoa hồng Kenya tràn ngập không khí, mỗi bông đều đầy đặn với vẻ đẹp rực rỡ.

Ứng Ẩn ngỡ ngàng trước cảnh tượng này.

Thương Thiệu vì sự nghiệp và sự riêng tư của cô mà lo lắng đến cực độ, nhân viên phục vụ trong bữa ăn đều là người từ biệt thự ven biển Ninh Ba đến, chỉ có đầu bếp người Pháp được phép đến giới thiệu thực đơn.

"Đừng lo lắng, đều là người em từng gặp." Anh an ủi Ứng Ẩn, hai tay đặt lên vai cô: "Giúp em cởi áo khoác nhé?"

Ứng Ẩn cởi áo vest, lần đầu tiên trong ngày lộ ra cảm xúc thật: "Anh Thương, sao anh không nói sớm?"

Cô có chút bất an.

"Sớm nói cái gì?"

"Sớm nói là bữa tối chính thức như thế này..."

Cô đã không mặc như thế này rồi.

Thương Thiệu đưa áo vest của cô cho người giúp việc, bật cười: "Đừng bận tâm, em thoải mái là quan trọng nhất."

Ứng Ẩn trên mặt vẫn còn vẻ khó xử, Thương Thiệu lại nói thêm: "Chỉ có hai người chúng ta ăn tối nên thật sự không cần phải quá nghiêm chỉnh. Nếu em không thoải mái, anh sẽ cho dàn nhạc và hoa lui xuống."

"Không cần!" Ứng Ẩn theo phản xạ ngăn anh lại, "Không cần... như vậy là được rồi."

Thương Thiệu cúi mắt nhìn cô trong vài giây, sau đó nghiêm túc khẽ hỏi: "Nói anh nghe em có thích không?"

"Thích." Ứng Ẩn nở một nụ cười ngắn, "Em đã nói rồi, chưa ai tặng hoa cho em."

Hôm nay anh đã tặng cô một biển hoa. Nếu mỗi ngày tặng một bó, có lẽ sẽ kéo dài đến chín mươi chín tuổi.

"Anh nhớ." Thương Thiệu nhẹ gật đầu: "Vậy sau này, em có thể không nhận hoa của người khác không?"

Ứng Ẩn gần như bị câu này làm kinh ngạc.

Pháo hoa tại Cảng Victoria bắn đúng tám giờ tối.

Dù đang ở trong nhà hàng yên tĩnh như thế này cũng có thể nghe thấy tiếng hò hét và náo nhiệt từ các nơi khác. Lúc này, hàng ngàn người cùng ngước nhìn, đồng thời. Trước mỗi lan can của cảng đều chật kín người, trước mỗi cửa sổ lớn và ban công cũng đông đúc, mọi người giơ điện thoại, dừng chân, trầm trồ, lặng yên vì sự lãng mạn đột ngột này.

Pháo hoa này trong đêm đen thoáng qua dường như để lại dấu ấn nóng bỏng trên võng mạc của Ứng Ẩn.

Cô muốn điều này, khi bày tỏ tình cảm, cô đã nói, "Em muốn pháo hoa tại Cảng Victoria là anh vì em mà đốt."

Tiếng pháo hoa nổ lớn đến mức gần như làm rung động kính cao tầng, cũng làm rung động ánh mắt sáng ngời của Ứng Ẩn.

Cô đứng trước cửa sổ, nhìn không chớp mắt cho đến khi hết pháo hoa, không chụp ảnh, không quay video, không chụp hình chung. Chỉ có hai tay đặt trên cửa sổ lạnh băng như một cô bé.

Khi sương mù nhẹ nhàng biến mất, Ứng Ẩn trượt ngón tay, vẽ một nửa trái tim lên kính. Là một nửa trái tim, bên trái của một trái tim hoàn chỉnh.

Vẽ xong, sương mù mang theo trái tim này biến mất, cô cười như trẻ con nhưng không thành tiếng, mắt dần dần ướt.

Cô không dám quay đầu, cô không biết Thương Thiệu đã nhìn cô rất lâu. Đến khi pháo hoa gần hết anh mới tiến đến gần cô, tay nhẹ nhàng đặt lên eo cô, cùng cô chia sẻ phút cuối này.

Thế giới trở nên yên tĩnh, tiếng đàn piano của "Jingle Bells" lại vang lên.

"Hôm đó trời mưa, em nói em muốn pháo hoa tại Cảng Victoria nổ vì em, anh nhớ."

"Cảm ơn." Ứng Ẩn lịch sự cảm ơn: "Em sẽ nhớ suốt đời."

Thương Thiệu nhận thấy cô có vẻ không đúng: "Hình như em không vui lắm. Pháo hoa không đủ đẹp sao? Nếu anh đủ thời gian, anh đã có thể mời nhà thiết kế—"

"Đẹp." Ứng Ẩn khẳng định: "Đẹp. Chỉ là Anh Thương luôn đứng ở chỗ cao như thế này, không biết pháo hoa phải xem từ dưới mặt đất mới thật đẹp."

Thương Thiệu sửng sốt. Anh thật sự chưa từng nghĩ đến điều này. Nhìn pháo hoa từ dưới đất sẽ đẹp hơn sao? Anh chưa thử qua nên không nghĩ đến.

Ứng Ẩn mỉm cười: "Vì pháo hoa là để người ta mơ mộng nhìn từ dưới lên, trông thấy nhưng lại không thể với tới, chỉ chớp mắt đã biến mất nên mới quý giá."

"Anh sẽ sắp xếp thêm một buổi." Thương Thiệu quyết định nhanh chóng.

Ứng Ẩn không nhịn được cười phá lên, cảm thấy Thương Thiệu thật

sự cũng có một mặt đáng yêu.

"Không cần đâu." Cô mím môi.

Chiếc du thuyền trắng lướt qua trong mùi lưu huỳnh của pháo hoa, bóng đèn từ hai bờ dài phản chiếu lên làn sóng im lặng của cảng.

Thương Thiệu định thần lại: "Ứng Ẩn, có một câu anh luôn đợi em mở miệng hỏi rồi mới nói, nhưng hôm nay..."

Lạ thật, rõ ràng đã chuẩn bị trước, sao anh lại thế này?

Thương Thiệu không giỏi bày tỏ tình cảm, Du Hạ Hạ theo đuổi anh rất lâu rồi hai người tự nhiên ở bên nhau, không có giai đoạn tỏ tình.

"Anh Thương, hôm nay là ngày tốt, em muốn xin anh một điều." Ứng Ẩn ngắt lời anh.

Vì quá bất ngờ, Thương Thiệu dừng lại lời tỏ tình sắp thốt ra, "Được, em muốn gì?"

"Em muốn... sự tôn trọng."

Thương Thiệu bối rối không biết cô nói điều này từ đâu.

Là vì anh có chỗ nào chưa chu đáo, xúc phạm cô, làm cô cảm thấy không được tôn trọng? Anh rất nghiêm túc suy nghĩ.

Trên giường sao? Hay là những lần trong xe? Cô không thích những nơi đó, muốn truyền thống hơn, bảo thủ hơn trong phòng ngủ? Hay là, cô nghĩ anh đòi hỏi quá nhiều, không đợi cô hoàn toàn hồi phục mà làm quá mức?

Hoặc là, lần trước khi lên giường xong anh cứ thế mà đi? Thật sự thiếu phong độ, nhưng cô đã thỏa mãn, người chưa được giải phóng

là anh, không tính là...

Trong một khoảnh khắc anh đã nghĩ rất nhiều, tập trung cao độ nên không hề phòng bị khi nghe câu của Ứng Ẩn—

"Em hối hận rồi."

Cô vẫn ở trước mặt anh, khoảng cách gần đến mức có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô.

Nhưng Thương Thiệu cảm thấy máu chảy ngược.

"Đừng đùa." Anh gần như không thể nghe thấy mình nuốt nước bọt, có chút lạnh lùng nói.

Sự lạnh lùng này là cách tự vệ của anh, luôn thể hiện tốt và khó bị nhìn thấu.

"Hôm đó anh bảo em suy nghĩ kỹ nên em đã luôn suy nghĩ, cảm ơn anh đã cho em đủ thời gian." Ứng Ẩn nhìn thẳng vào mắt anh, "Em đã suy nghĩ xong, em hối hận vì đã bắt đầu, em muốn chấm dứt mối quan hệ này."

Lời cô chưa dứt, Thương Thiệu đã ngắt lời: "Anh không đồng ý."

Anh dường như sợ chậm một giây thì chuyện của cô và anh sẽ kết thúc.

"Anh xem. Vì vậy em xin anh một sự tôn trọng." Ứng Ẩn cười nhẹ, "Anh là người lịch sự, lại—"

"Tất cả ra ngoài." Anh ngắt lời cô, ra lệnh cho mọi người trong nhà hàng biến mất sạch sẽ.

Không ai dám lên tiếng, sau khi chứng kiến lời tỏ tình thất bại của cậu chủ, ai cũng lo lắng cho công việc của mình.

Một đêm Giáng Sinh tuyệt vời như thế này.

Thật xui xẻo, kiếm tiền sao lại khó thế?

"Anh là người lịch sự đã cho em tiền, ngoài việc xin sự tôn trọng từ anh, em không có khả năng gì khác." Ứng Ẩn rõ ràng tiếp tục: "Hoặc, theo điều khoản hợp đồng, vì anh đã có sự tiếp xúc cơ thể với em, em có quyền chọn chấm dứt hợp đồng."

Bởi vì muốn tạo không khí nên đèn trong nhà hàng được điều chỉnh rất tối.

Tại sao? Anh đã làm sai điều gì? Có lẽ đã làm điều gì không đúng nên cô ấy mới đột nhiên muốn kết thúc?

Dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt của Thương Thiệu trở nên khó hiểu. Không ai có thể nhìn rõ ánh mắt vỡ vụn của anh, ánh mắt đang dao động vì bối rối và suy nghĩ đau đầu.

Cô ấy không phải nói cô ấy hiểu, tại sao hôm đó trên xe không trực tiếp trả lời anh? Đó không phải là sự ngầm hiểu giữa họ sao?

Ánh mắt Thương Thiệu nhìn thẳng vào Ứng Ẩn, rất xa và rất tối: "Anh tưởng hợp đồng của chúng ta đã kết thúc từ ngày em nói em thích anh."

Ứng Ẩn thật sự ngạc nhiên, nhẹ nhàng mở miệng: "Sao có thể như thế? Anh đã trả trước cho em năm trăm triệu, em mới chỉ ở bên anh vài ngày? Bố mẹ anh cũng chưa gặp em."

"Vậy nên em mới nói với Rich, sau này chia tay rồi làm sao để nuôi nó."

Thương Thiệu chống tay lên lưng ghế ăn.

Một hành động rất đột ngột, nhưng vì ánh sáng mờ nên Ứng Ẩn cũng không nhìn rõ khớp xương trắng bệch của anh.

"Vậy nên hôm đó trên giường, em nói sau này anh có rất nhiều cơ hội để thử."

Ứng Ẩn "ừm" một tiếng.

"Em không phải không dám nghĩ đến tương lai với anh mà em chưa bao giờ muốn nghĩ đến việc có tương lai với anh."

Ứng Ẩn không dám chớp mắt, lông mi cười rất cong: "Anh Thương, tương lai của anh quá quý giá, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của em."

Cô ấy hít một hơi, đôi tay đan chéo nhau hiện lên hõm xương quai xanh rất đẹp: "Anh có nhiều tiền. Nhưng tối nay chỉ một buổi hẹn hò ngắn ngủi đã tiêu hết tiền cát-xê của em trong một hai bộ phim."

Thương Thiệu hiểu ra: "Anh quá giàu có nên em không muốn có tương lai với anh."

Ứng Ẩn vừa cười vừa rơi nước mắt: "Đúng vậy."

Cô ấy cười, giọng nói chín chắn mang theo ý cười nhẹ nhõm.

Giấc mơ nhà giàu của cô là một giấc mơ để che mắt người khác. Nếu cô không thích người đàn ông giàu có cũng không sao.

Nhưng trớ trêu thay, cô lại thích.

Cô yêu.

Cô yêu từ cái nhìn đầu tiên mà không thể kiềm chế.

Côấy tự ti, thà nhận một tỷ của anh để trở thành tình nhân hợp

đồng cũng muốn đến bên anh, ngồi vào lòng anh.

Cô không thể tiếp tục giả vờ thản nhiên hưởng thụ tiền bạc, trang sức, lãng mạn và những chuyến đi lại từ cảng Hồng Kông của anh.

Không thể tiếp tục được anh ôm, hôn và yêu thương.

Nhưng sau đó lại mất đi.

Một chút thích có thể khiến cô thoải mái chơi đùa.

Nhưng nhiều tình yêu sẽ khiến cô bị tổn thương nặng nề.

Cô rất sợ hãi, sau khi biết anh từng hy sinh tất cả cho bạn gái cũ, cô lại không ghen tuông. Cô an phận tự nhủ bản thân không phải là kiểu người mà Thương Thiệu thích, vì vậy hiện tại như thế này đã là quá đủ, đã là hiếm có. Cô không nên so sánh, cũng không nên kỳ vọng những điều không nên có.

Sự an phận này khiến cô sợ hãi.

Sợ hãi rằng một ngày nào đó, tử cung của cô cũng không chịu sự kiểm soát của lý trí, an phận sinh con ngoài giá thú với anh, không màng danh phận mà trở thành một tình nhân được nuôi ở bên ngoài.

"Năm trăn triệu, đợi em kiếm đủ rồi sẽ trả lại cho anh." Ứng Ẩn chớp mắt cũng không dám đưa tay lau nước mắt.

Có lẽ là cảm thấy rất mất mặt.

Cô còn một số hợp đồng quảng cáo cho các thương hiệu trong nước có thể nhận, các thương hiệu đang lên rất cần các ngôi sao để nâng cao độ nhận diện nên có thể được giá.

Còn có một số lời mời từ các chương trình truyền hình... diễn viên

điện ảnh xuống diễn truyền hình cũng không phải là điều mới lạ, kiếm tiền mà, không có gì xấu hổ cả.

Ứng Ẩn suy nghĩ rất xa, đột nhiên bị Thương Thiệu ôm vào lòng, cô ngây người không phản ứng kịp.

"Ý của em là, tình cảm em dành cho anh là giả?" Thương Thiệu lạnh lùng hỏi, hơi thở hơi gấp gáp nhưng vòng tay thì nóng bỏng.

Anh ôm rất chặt, không có dấu hiệu buông tay.

"Là thật."

"Em nói rất thích rất thích cũng là lừa anh?"

"Cũng là thật."

"Ở trên xe em nói sẽ hiểu lầm anh rất yêu em rồi khóc cũng là giả?"

Ứng Ẩn hơi lắp bắp, "...Là thật."

"Em vừa vẽ lên trên cửa sổ nửa trái tim hay anh đã nhìn nhầm?"

"... "Ứng Ẩn nuốt nước miếng, cảm thấy vòng tay trên người chặt lại.

"Là thật... nhưng mà..."

Bàn tay rộng lớn của Thương Thiệu giữ chặt sau gáy cô.

Môi anh áp lên dái tai của Ứng Ẩn, một giây này rất dài khiến cô đột nhiên mất tiếng.

Anh phạm quy mà hôn cô khiến cô không thể nói.

Cơ thể Ứng Ẩn rất lạnh lại bị nhiệt độ của anh ôm lấy nên khẽ run

lên.

Cô ấy không nói nữa, Thương Thiệu chậm rãi tiếp lời: "Anh hỏi Anna, Anna ở Đức, em còn nhớ không? Lần này đến Đức, anh lại gặp cô ấy. Cô ấy nói em là nữ diễn viên buồn cười nhất mà cô ấy từng gặp. Vì sợ bị quay lén, sợ bị lây bệnh tình dục nên không yêu đương, có chứng hoang tưởng bị hại."

Ứng Ẩn nhíu mày, "Điều đó là..."

"Tại sao không sợ anh quay lén? Không sợ anh là biến thái? Không sợ anh có bệnh? Không sợ anh chỉ muốn chơi đùa em nên giả vờ lâu như vậy? Tại sao lại lên giường với anh? Lần đầu tiên rất quý giá, lẽ ra nên dành cho người mình yêu, đúng không?"

"Em..." Ứng Ẩn đột nhiên đổ mồ hôi, nước mắt không biết chảy từ đâu mà ngừng lại, "Bầu không khí lúc đó..."

"Bầu không khí?" Cả tinh thần và cơ thể của Thương Thiệu đều căng thẳng, chỉ có tiếng cười nhẹ: "Thì ra em cũng biết về bầu không khí?"

"Sao em lại không hiểu..." Ứng Ẩn nói nhỏ như phản đối.

"Em hiểu bầu không khí. Vậy nói anh biết bầu không khí hôm nay là gì?" Anh dịu dàng, nhưng trái tim vẫn còn cao vút, không thể bước từng bước như bề ngoài.

"Là..." Ứng Ẩn khô khốc, "Giáng sinh cho tình nhân... hẹn hò..."

"Ai là tình nhân? Nói lại lần nữa."

"Là..."

"Bạn gái, phải không?" Thương Thiệu trả lời thay cô.

"Không phải."

Thương Thiệu im lặng một lúc: "Anh thích em, em thích anh, hàng ngày hôn nhau. Hai người yêu nhau, tại sao không phải là bạn gái?"

"Anh Thương," Ứng Ẩn không chịu nổi, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, "Anh, anh cho em chút thời gian... em phải suy nghĩ..."

"Suy nghĩ cái gì?"

"Em... em ghét anh." Cô ấy gần như nói không lựa lời.

"Em ghét anh?" Thương Thiệu đau đớn, không có chút lý lẽ.

Đau đớn qua đi, anh khẽ nhắm mắt lại để dần dần bình tĩnh lại, tìm lại mạch suy nghĩ, "Em đang nói nghiêm túc hay đang làm nũng? Tại sao ghét anh? Ứng Ẩn, đừng ghét anh."

"Em ghét anh cao ngạo, ghét anh... mỗi lần đều để em tự mình bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ, ghét anh... tính tình thay đổi, lạnh lùng... lạnh lùng..." chữ đó không nói ra được, Ứng Ẩn cúi mắt: "... vô tình."

"Lạnh lùng vô tình cái gì? Mấy từ trên mạng nội địa của các em anh không hiểu." Thương

Thiệu lạnh lùng nói.

"..."

"Anh để em một mình bình tĩnh lại vì anh nghĩ khi một người đang giận dữ và phiền lòng sẽ thích ở một mình. Nếu em ngược lại thì sau này mỗi khi em giận, anh sẽ không rời đi. Anh để em suy nghĩ kỹ lời khẩn cầu của anh vì anh nghĩ nếu em suy nghĩ kỹ, em sẽ tha thứ cho anh, hoặc hết giận. Em không thích tự mình suy nghĩ kỹ, thì sau này anh sẽ nói lý từng câu với em."

"Không!" Ứng Ẩn thốt ra.

"Đi cũng không được, ở lại cũng không được? Tự mình suy nghĩ cũng không được, nói lý cũng không được?"

"..."

"Tính tình anh thay đổi,... anh có thay đổi tính tình sao?" Anh nghi ngờ hỏi: "Có lẽ vì, anh không có cảm giác an toàn khi ở bên em."

"Anh không có cảm giác an toàn khi ở bên em?" Ứng Ẩn ngạc nhiên mở to mắt. Cô cảm thấy vô lý.

"Em thích kiểu người như Trần Hữu Hằng, anh thực sự không có cảm giác an toàn. Bởi vì anh hoàn toàn khác anh ta."

"Từ khi nào em..."

Ứng Ẩn định chối, đột nhiên nhớ lại đêm say rượu cao sốt ở Đức. Quả nhiên cô đã lỡ lời!

"Em xem, em không phủ nhận."

"Không, em em em..."

"Nghe anh nói hết đã." Thương Thiệu chậm rãi nói đến câu cuối cùng: "Em nghĩ anh cao ngạo, anh xin lỗi. Nhưng em coi anh là kim chủ, là ông chủ, là cậu chủ, lại suýt mời anh làm chủ nợ một tỷ của em, nếu anh chỉ cần hơi nhăn mặt đã khiến em hoảng sợ mà nghĩ rằng anh không vui?"

"... Ừm."

"Anh sẽ luyện cười, học quản lý biểu cảm của em." Anh nói rất dịu dàng, nhưng nghe như đang chế giễu.

Ứng Ẩn ướt đẫm mồ hôi trên lưng.

Cô đã nhầm kịch bản, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Bây giờ em nói lại lần nữa, bầu không khí hôm nay, pháo hoa của cảng Victoria, hàng chục nghìn bông hồng của Kenya là bầu không khí của điều gì?"

Hai tay của Ứng Ẩn không biết từ lúc nào đã nắm chặt lại nhẹ nhàng đặt lên vai anh.

Cổ cô ngửa lên rất mệt, vì Thương Thiệu ôm cô rất chặt.

"Là... bạn gái..."

"Hôm nay anh nói yêu em là quá sớm hay quá muộn?"

Tiếng "bịch" vang lên.

Là tiếng động từ đâu?

Tim Ứng Ẩn thắt lại, mắt mở to, đồng tử cũng dần giãn ra.

Trái tim cô như bị bắn một phát khiến máu, tủy xương, tứ chi, đầu ngón tay đều tê liệt.

Nước mắt trào ra không kiểm soát.

"Anh yêu em?" Cô hỏi lại, nước mắt trượt xuống từ khóe môi, ấm áp, rất mặn. "Anh yêu em?"

"Anh yêu em."

"Hai tháng?"

"Chưa đến." Thương Thiệu bình tĩnh nói.

Ứng Ẩn vừa khóc vừa cười: "Thật vội vàng."

"Anh muốn đợi em hỏi thì mới nói với em, nếu không lỡ em không cần, món quà này sẽ rất khó xử. Nhưng hôm nay em nói hối hận, anh không tin. Ứng Ẩn, anh rất hy vọng anh có thể nói một câu nếu anh không có đồng nào thì chỉ có tình yêu của anh là quý giá nhất. Nhưng anh có quá nhiều tiền, nhiều đến nỗi em sợ hãi thì phải làm sao?"

Anh ngước nhìn mặt trăng.

Trời phù hộ, một vầng trăng sáng chiếu rọi viên ngọc phương Đông cùng vẻ đẹp tuyệt vời này.

"Đêm nay trăng sáng tỏ, sạch sẽ quý giá hơn cả núi vàng núi bạc, em có thể cho phép..." Anh trịnh trọng hỏi, trịnh trọng nói: "Cho phép anh yêu em không?"

Sao anh lại hỏi như vậy?

Anh cao ngạo nhưng khi muốn yêu cô lại cần sự cho phép của cô.

Anh sợ tình cảm của mình không được đáp lại.

Anh sợ tình cảm của mình sẽ bị người ta chê bai.

Anh sợ trái tim chân thành của mình sẽ bị người ta coi như rác rưởi.

"Anh Thương, tình cảm của chúng ta từ đầu đã không công bằng." Ứng Ẩn nhắm chặt mắt, nước mắt nóng bỏng: "Anh có rất nhiều cơ hội để sai lầm nhưng em không có. Em yêu anh là đánh cược cả mạng sống."

"Tại sao anh có nhiều cơ hội sai lầm nhưng em không có? Chỉ vì anh có tiền? Ứng Ẩn, trái tim con người nặng bao nhiêu không liên quan

gì đến tiền bạc. Em có một trái tim, anh cũng có một trái tim. Nhiều tiền không khiến anh dễ dàng hơn trong việc yêu em."

"Hiện tại anh chỉ là một người đàn ông bình thường, ưu điểm duy nhất của anh là tiền bạc và quyền lực, nhưng trong mắt em đó lại là khuyết điểm. Anh đứng trước mặt em cầu xin em cho anh cơ hội yêu em. Em chưa từng yêu ai nhưng anh đã yêu, đã bị tổn thương. Vì vậy đối với anh, có lẽ anh mới là người đánh cược cả mạng sống để yêu em. Em có thể rời đi nhưng anh có lẽ không chịu nổi. Em hiểu không?"

Anh chủ động nhắc đến mối tình trước, lòng Ứng Ẩn đau đớn lan tỏa.

"Anh bị gia đình... chia cắt, có phải vẫn còn đau lòng không?"

Cô hỏi rất tế nhị, không hỏi anh có còn nhớ bạn gái cũ không.

Thương Thiệu cười nhẹ nhõm: "Anh không bị chia cắt, không ai có thể chia cắt tình cảm của anh trừ khi anh tự mình từ bỏ."

"Anh vẫn nhớ cô ấy."

"Có em hay không có em, anh cũng không nhớ cô ấy."

Ứng Ẩn im lặng, nước mắt khô dần trên mặt.

Sự im lặng của cô rất kỳ lạ, trong khoảnh khắc, Thương Thiệu trở nên nhạy bén: "Em đã gặp cô ấy rồi?"

Chương 59: Về nhà

Thương Thiệu là một người hiếm khi nhìn lại quá khứ.

Một năm sau khi chia tay với Du Hạ Hạ, Du Hạ Hạ vẫn không từ bỏ việc liên lạc với anh, nhưng anh chưa từng gặp mặt hay trả lời cuộc gọi của cô ấy. Ba của Du Hạ Hạ là lãnh sự của Đại sứ quán Anh tại Trung Quốc, còn bản thân Du Hạ Hạ thì hoạt động tại Hồng Kông, cô ấy thường xuyên xuất hiện trong các buổi diễn thuyết và diễn đàn ở các trường đại học lớn, cũng như các buổi dạ tiệc từ thiện và hoạt động công ích đầy sao sáng. Ba con họ đã tích lũy được nhiều mối quan hệ và Du Hạ Hạ từng sử dụng những mối quan hệ này để cố gắng liên lạc với anh.

"Anh đã rất lâu không gặp cô ấy." Thương Thiệu buông vòng tay ra để quan sát biểu cảm của Ứng Ẩn: "Tại sao em lại nói anh vẫn còn nhớ đến cô ấy?"

Ứng Ẩn vừa khóc rất lâu, trên khuôn mặt vẫn còn dấu vết của nước mắt, cằm còn treo một giọt.

Giọt nước mắt trong suốt được Thương Thiệu nhẹ nhàng dùng ngón tay gạt đi.

"Khóc lâu vậy sao?" Anh giả vờ cười nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

Ánh đèn dịu dàng khiến mũi Ứng Ẩn đỏ lên một chút, cô không trả lời câu hỏi này, cũng không trả lời câu hỏi trước đó về Du Hạ Ha mà chỉ bĩu môi đẩy giận dỗi lảng tránh ánh mắt của anh.

Cô xấu hổ đến mức nhiệt trong cơ thể bừng bừng dâng lên khuôn mặt.

"Chia tay là do em đề nghị, khóc cũng là em khóc, đây là lý lẽ gì vậy?" Thương Thiệu nắm lấy tay Ứng Ẩn rồi xoa bóp các khớp ngón tay cô: "Điều này có nghĩa là em muốn chia tay với anh hay đồng ý với yêu cầu vừa rồi của anh, chúng ta ở bên nhau?"

Lúc này người đàn ông đang tựa nửa người vào mép bàn, một chân duỗi ra trước, một chân đỡ phía sau, lưng hơi cúi xuống, trông rất ung dung và phong thái làm Ứng Ẩn trông giống như một cô gái nhỏ đang được anh chậm rãi an ủi.

Ứng Ẩn im lặng không nói gì, Thương Thiệu nâng cao âm cuối, "Hửm?" một tiếng, yêu cầu cô trả lời.

"Ở bên nhau hay kết thúc?"

Ứng Ẩn nhắm mắt lại, vòng tay qua eo anh, tựa mình vào lòng anh.

"Em muốn suy nghĩ thêm." Cô cứng đầu, mũi hơi cay.

Thương Thiệu ôm cô vào lòng, nghe câu này lại dở khóc dở cười, anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, giọng trầm thấp dỗ dành hỏi: "Suy nghĩ ở tư thế này...cũng không phải không thể."

Anh bị cô ôm chặt, mùi hương từ cơ thể cô tràn ngập trong mũi anh, anh im lặng một lúc, cuối cùng không thể kiềm chế mà ôm chặt và hôn cô.

Ứng Ẩn bị anh hôn đến mức lưng ngả ra sau, gần như gãy, chân mềm nhũn đứng không vững đã bị Thương Thiệu bế lên. Anh đặt cô lên bàn ăn dài, vừa hôn vừa kéo áo len của cô từ eo ra.

Khi nút áo mở ra, nhịp thở của cả hai đều không ổn định, một tiếng

thở dài thoải mái bị kìm nén trong cổ họng mỗi người.

Ứng Ẩn chỉ nghe thấy anh khẽ ừ một tiếng trong mũi.

Nến trắng đang cháy, ánh nến dịu dàng chiếu sáng bàn tay đang làm việc không đúng mực của anh.

Trách bàn tay anh quá đẹp lại làm việc này một cách thành thạo và chậm rãi, không có cảm giác vội vàng.

Thương Thiệu dừng lại, môi dừng ở gần Ứng Ẩn. Ánh mắt anh rất sâu, nhưng cảm xúc tĩnh lặng như hồ sâu khiến người ta không thể nhìn thấu, chỉ biết rằng rất nguy hiểm.

Ứng Ẩn nhìn anh trong im lặng hai giây, không thể chống đỡ cơ thể đã mềm nhũn. Cô vòng tay qua vai anh, chủ động cúi đầu hôn anh, mở môi, mời gọi đầu lưỡi anh quấn quýt.

Nụ hôn như vậy mới đúng, chứ không phải nụ hôn trên cầu Hồng Kông-Chu Hải-Ma Cao hôm nay, vừa không đầu tư, vừa không thể rút ra.

Thương Thiệu hài lòng, trái tim treo lơ lửng trong lồng ngực cuối cùng cũng hạ xuống.

Tay anh lại bắt đầu mạnh mẽ.

Người hầu và ban nhạc ở ngoài nhà hàng nhìn nhau, không biết bên trong đã tiến triển đến mức nào. Tại sao lại im lặng như vậy, không đánh nhau, cũng không ai chạy ra ngoài?

Gọi điện cho chú Khang để xin chỉ thị, chu Khang đang cùng vợ đi mua sắm, khi nhận điện thoại mặt mày nghiêm trọng gọi cho Thương Thiệu.

Sau một hồi chuông, cậu chủ của ông bắt máy, giọng trầm khàn:

"Không có gì."

Sau khi cúp máy, chưa hôn được bao lâu, điện thoại của Ứng Ẩn cũng reo. Là Ứng Phàm.

Điện thoại của mẹ tất nhiên phải nghe, Ứng Ẩn chỉnh giọng: "Mẹ, Giáng Sinh vui vẻ."

Ứng Phàm lập tức hỏi: "Con bị cảm à? Sao khàn giọng mũi vậy?"

Thương Thiệu kề sát Ứng Ẩn, thỉnh thoảng hôn lên khóe môi cô đã nghe rõ từng lời. Anh không nhịn được cười, đành vùi đầu vào cổ cô.

Ứng Ẩn ngượng ngùng muốn chết, ậm ừ vài tiếng giả vờ ngốc: "Có thể... có thể con bị cảm."

Ứng Phàm lo lắng: "Sắp đến Tết Nguyên Đán rồi, mẹ đến thăm con nhé?"

Ứng Ẩn vô thức nhìn Thương Thiệu, thấy anh nhẹ lắc đầu liền nói: "Không cần đâu mẹ, con phải nhập vai, không muốn gặp nhiều người."

"Vậy hôm nay con ở với ai? Kha Dụ vẫn chưa về đúng không? Con bé Tuấn Nghi lại được con cho nghỉ rồi."

Ứng Ẩn nghiêm túc trả lời: "Bạn."

Vừa dứt lời, điện thoại bị Thương Thiệu chậm rãi rút đi. Anh cao lớn, tay chân dài, lúc này duỗi thẳng cánh tay giữ điện thoại xa ra, tay kia giữ sau gáy Ứng Ẩn, mạnh mẽ hôn cô.

Ứng Phàm nói gì đó nhưng Ứng Ẩn không nghe rõ, cô chỉ tập trung toàn lực căng mình để không phát ra âm thanh không đúng mực.

Nhưng tiếng nước nhỏ nhẹ từ môi cũng rất khả nghi, Ứng Phàm hỏi: "Con đang làm gì vậy?"

Ứng Ẩn nín thở giật lại điện thoại: "Ăn cam."

Cô thở không đều lại sợ Ứng Phàm nghe ra nên viện cớ qua loa rồi cúp điện thoại, nghe thấy tiếng "bịch", điện thoại bị một bàn tay đàn ông dài ném lên bàn ăn.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, ánh đèn từ tòa nhà lấp lánh chiếu sáng bóng hình đang bị hôn gục xuống bàn ăn dài.

Ứng Ẩn không chút nghi ngờ, nếu không phải cơ thể cô không tiện, ý chí của cô, sự tự kiểm soát của anh đều sẽ sụp đổ tại đây.

Dù chỉ là hôn, nhưng cô đã chóng mặt, phản ứng trong cơ thể sôi trào không thể diễn tả, cánh tay dài khổ sở đưa ra sau muốn nắm lấy gối, nhưng ở đây lại không có gối? Chiếc ly rượu vang đỏ "keng" một tiếng bị cô vô tình hất đổ vỡ tan trên sàn.

Mùi rượu lan tỏa, động tác của Thương Thiệu cũng dừng lại, im lặng một lúc, anh cười nhỏ một tiếng trong khi vẫn đang dựa vào cô.

Mất kiểm soát, anh gần như không nhận ra bản thân.

Người hầu ngoài cửa nghe thấy tiếng động, cuối cùng cẩn thận hỏi: "Cậu chủ?"

Thương Thiệu trả lời "Không sao", anh đứng dậy rồi kéo theo Ứng Ẩn cùng đứng dậy.

"Để họ vào được không? Vẫn còn món tráng miệng chưa thử, còn rượu vang nóng mà em thích nhất."

Ứng Ẩn mơ màng gật đầu, trước khi anh lên tiếng lại đột nhiên che miệng anh. Bàn tay mềm mại của cô bị Thương Thiệu nắm lấy. Anh

hôn vào lòng bàn tay cô: "Sao vậy?"

Ứng Ẩn lấy hết can đảm hỏi: "Anh Thương, có phải anh chỉ thích cơ thể em thôi..."

Thương Thiệu khẽ cau mày: "Sao em lại hỏi vậy?"

Anh thừa nhận: "Cơ thể em rất đẹp, nhưng việc anh thích em không liên quan đến điều đó."

"Thật sao?" Ứng Ẩn cúi đầu: "Đúng vậy, anh thích dáng người gầy gò, nhỏ bé, tỷ lệ mỡ cơ thể thấp..."

Câu hỏi đầy ẩn ý này làm Thương Thiệu không muốn tiếp tục, nhưng anh đã hạ giọng hỏi: "Em gặp Du Hạ Hạ ở đâu?"

Ứng Ẩn bị giọng lạnh lùng của anh làm cho run rẩy, giọng nói nhỏ đi: "Lúc thử vai, gặp ở công ty của Tống Thời Chương."

"Làm sao em biết đó là cô ấy? Lần gặp trước ở hội nghị rõ ràng anh đã nói là bạn học." Thương Thiệu vuốt mắt cô: "Em bị dọa sợ à? Anh chỉ không muốn nói về cô ấy."

"Là cô ấy biết em trước. Cô ấy chào em." Ứng Ẩn nén giận kéo một sợi chỉ nhỏ để than phiền: "Cô ấy nói không ngờ bây giờ anh lại thay đổi khẩu vị mà thích em."

"..." Thương Thiệu hơi sững người: "Cô ấy nói thế?"

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu: "Chuyện chúng ta đang hẹn hò, là anh nói với cô ấy?...Anh dùng em để kích thích cô ấy?"

Ứng Ẩn trước đây chưa từng nghĩ đến điều này, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi cô đột nhiên hiểu ra.

Trời ơi, chắc chắn họ vẫn còn vương vấn nhau, anh chủ động nói với

cô ấy gần đây đang hẹn hò với một nữ diễn viên để cô ấy ghen tị, cô ấy thì giả vờ như không quan tâm, nhưng thực chất ghen tị vô cùng, vậy nên không kìm nén được đến trước mặt cô để nói những lời cay nghiệt như vậy.

Ứng Ẩn đang mải mê suy nghĩ bất ngờ bị anh nhéo tai. Cô kêu lên một tiếng, nhìn thấy người đàn ông trước mặt có vẻ không vui: "Ứng Ẩn, đừng đọc quá nhiều tiểu thuyết."

"...Ồ." Cô ngoan ngoãn đáp lại.

"Vậy cô ấy còn nói gì nữa với em?"

"Em không nói."

"Tại sao?"

"Anh yêu cô ấy như vậy, dù em nói gì anh cũng không tin. Anh sẽ nghĩ em bịa chuyện để hãm hại cô ấy." Cô bị ảnh hưởng bởi nhiều bộ phim thần tượng.

Cô không nói nhưng Thương Thiệu đã đoán được: "Có phải cô ấy ám chỉ anh thích em vì dáng người của em không?"

Ứng Ẩn ăn phải một chút ghen tuông vô lý: "Anh hiểu cô ấy thật đấy."

Thương Thiệu như nghe thấy điều gì buồn cười, anh nhếch môi cười khẩy: "Anh không hiểu cô ấy. Phải nói là sống cùng hai năm, anh chưa bao giờ hiểu cô ấy."

"Cô ấy nói hai người bị ép buộc chia tay."

Thương Thiệu gật đầu: "Đúng là lời nói dối của cô ấy."

"Nói dối?"

"Ừ, nói dối."

"Hai người... không phải bị ba mẹ anh chia rẽ à?" Ứng Ẩn ngơ ngác, "Anh còn định vì cô ấy mà từ bỏ quyền thừa kế rồi ra đi tay trắng?"

Thương Thiệu càng ngạc nhiên hơn: "Ai nói với em điều này? Chuyện này ít người biết lắm."

Nghe thấy anh không phủ nhận ngay lập tức, cảm giác buồn bã vô tận lại tràn ngập Ứng Ẩn.

Cô chỉ chớp mắt nhẹ, nước mắt liền rơi xuống: "Thật rồi."

Hóa ra là thật.

Cô vẫn còn một chút hy vọng nghĩ rằng có hàng tỷ tỷ của cải, làm sao có thể vì tình yêu mà từ bỏ? Cô không muốn tin, cô nghĩ có sự phóng đại, đồn thổi không đúng sự thật.

Những hy vọng đó đều tan biến trong câu hỏi của Thương Thiệu, như bong bóng vỡ tan.

Thương Thiệu hít một hơi sâu, nắm lấy vai cô: "Chúng ta ăn xong món tráng miệng trước được không? Đừng khóc."

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, dùng tay lau nước mắt: "Còn muốn uống rượu vang nóng nữa."

Cô quá ngoan ngoãn, Thương Thiệu đau lòng đến phát ngất, chỉ cảm thấy một cơn nóng nảy không ngừng xâm chiếm anh.

"Không sao, ăn xong uống rượu xong rồi sẽ nói với em, được không?"

Anh lại ôm Ứng Ẩn lần nữa, lòng bàn tay hơi ẩm vén tóc cô ra, cố

chấp nhìn vào mắt cô: "Đừng suy nghĩ lung tung, không phải như em nghĩ đâu."

Nhà bếp sau một thời gian dài vắng vẻ cuối cùng cũng bắt đầu chuẩn bị món tráng miệng cuối cùng, ban nhạc nước ngoài chơi những bản nhạc Giáng sinh phù hợp, những người giúp việc thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vì cuối cùng cậu chủ của họ cũng có được điều mình muốn, không phụ cảnh đẹp đêm nay.

Tối nay cô uống khá nhiều rượu, đến khi cốc rượu vang trái cây nóng cuối cùng cũng cạn, Ứng Ẩn hoàn toàn rơi vào trạng thái nửa say.

Cô đeo khẩu trang, không biết là đang trốn tránh hay không muốn phá hỏng không khí, bất chợt chủ động nói: "Chúng ta đi dạo phố nhé?"

"Bây giờ?"

Thương Thiệu nhìn đồng hồ, hơn chín giờ, đúng lúc náo nhiệt.

"Không sợ bị nhận ra à?"

Ứng Ẩn vén tóc, điều chỉnh khẩu trang, bướng bỉnh: "Không đâu."

Gió ở hòn đảo này êm dịu và mát mẻ. Thương Thiệu đi cùng cô bỏ xe mà đi bộ từ Ngã tư Nathan đến Khu chợ Quý bà, anh dẫn cô dạo quanh những cửa hàng cũ kỹ, đông đúc và không đáng chú ý nhất ở Vượng Giác. Những biển quảng cáo neon nhấp nháy, những tòa nhà chọc trời, khách sạn Golden Palace, phòng karaoke Golden Treasure, tất cả giống như khung cảnh trong phim cổ điển Hồng Kông. Tiếng nhắc nhở cho người mù ở ngã tư đường vang lên không ngừng, khi xe điện dừng lại vang lên tiếng "ding ding" đón khách mới rồi thả khách cũ.

Những con đường hầm dài, những cây cầu vượt gỉ sét.

Thương Thiệu đã lâu không đi bộ xa như vậy. Đi được một lúc nóng, anh cởi áo vest rồi cầm bằng một tay.

Thực ra anh rất muốn nắm tay cô, nhưng vào những ngày lễ ở Hồng Kông có quá nhiều du khách từ đại lục, anh không nên mạo hiểm với sự nghiệp của cô.

Ứng Ẩn mua một túi cá vàng ở phố Goldfish, cá vàng được đặt trong túi oxy trong suốt đầy nước, tượng trưng cho "sự dư dả hàng năm."

Đi đến phố chợ hoa, cô mua một bó hoa tulip màu cam tượng trưng cho "đậu phộng may mắn."

Cô ôm bó hoa che mặt, tay còn lại xách túi cá vàng dáng vẻ giống như một người công nhân sau giờ làm.

"Em định thả những con cá tội nghiệp này ở đâu?" Thương Thiệu cười hỏi.

Ứng Ẩn suy nghĩ chậm chạp: "Ừm... ra biển?"

"Sẽ chết đấy." Thương Thiệu nhếch môi nhìn cô, ngón tay kẹp điếu thuốc một cách thản nhiên, "Nhà anh có một cái bể cá, nếu em không ngại...Có thể nuôi chúng ở bể cá của anh."

Ứng Ẩn nghĩ, chắc anh có nhiều căn hộ ở Hồng Kông, có thể mỗi quận một căn.

Cô gật đầu: "Được."

Thương Thiệu liền nhận lấy túi cá vàng của cô, giơ tay đón một chiếc taxi: "Đến Xuân Khang Lạc Quang."

Ứng Ẩn ngồi cạnh anh ở ghế sau, cô tựa đầu vào vai anh. Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, gió lùa vào cùng ánh sáng rực rỡ.

Taxi ở Hồng Kông chạy rất nhanh, gió thổi ù ù, Ứng Ẩn thì thầm vào tai Thương Thiệu: "Không muốn đến căn hộ anh từng sống với cô ấy."

Thương Thiệu nắm chặt tay cô: "Được, đã bán rồi."

Đến khách sạn Xuân Khang Lạc Quang, anh lấy xe đã để ở đây rồi cẩn thận đặt cá vàng và hoa của Ứng Ẩn ở ghế sau.

Ứng Ẩn buồn ngủ, mắt không mở nổi, lại bị anh nửa ôm nửa kéo lên ghế phụ.

"Về nhà anh." Anh hôn vào tai cô, hỏi: "Em có đồng ý không?"

Ứng Ẩn buồn ngủ đến chết, cô chỉ muốn ngủ, làm gì đồng ý hay không? Cô mơ màng hôn lên môi anh.

Trong bãi đậu xe ngầm yên tĩnh, Thương Thiệu đứng ngoài xe, một tay dựa vào ghế phụ rồi hôn cô thật lâu.

"Thật sự sẽ nhà rồi." Anh đưa tay che mắt cô: "Ngủ một giấc là đến nơi."

Hồng Kông quá nhỏ, mặc dù anh chỉ trở về sống ở đây sau khi tốt nghiệp thạc sĩ nhưng vẫn rất quen thuộc với đường phố, có thể lái xe mà không cần chỉ dẫn.

Nếu bật dẫn đường, Ứng Ẩn sẽ biết tuyến đường này dẫn đến "Deep Water Bay."

Khu nhà chính của gia đình ở Deep Water Bay rộng 6.000 mét vuông, từ chân núi lên đỉnh núi đều nằm trong phạm vi giám sát chặt chẽ bằng tia hồng ngoại. Vì là buổi tối, nơi này càng yên tĩnh, cây cối rậm rạp tạo cảm giác u ám, xe chạy qua khúc cua trên con đường núi, tầm nhìn đột nhiên mở rộng, dưới chân là Hồng Kông

đèn sáng lung linh, tất cả đều thu vào tầm mắt.

Xe chạy qua vài trạm gác Ứng Ẩn mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Ôi... ôi khu nhà... rộng lớn...

"Không phải nói về nhà anh sao, sao lại đến khu nghỉ dưỡng?" Ứng Ẩn dùng lực dụi mắt, cố tỉnh táo: "Thẻ thông hành, thẻ thông hành để trong xe kia."

Cửa sổ bên ghế lái hạ xuống, gió núi dịu dàng, Thương Thiệu một tay dựa vào, tay kia thả lỏng trên vô lăng, nghe vậy không nhịn được cười: "Nghỉ dưỡng gì?"

Ứng Ẩn chỉ một ngón tay, ngơ ngác, chưa kịp phản ứng: "Khu nghỉ dưỡng này."

"Làm ơn đi, đây là nhà anh."

Ứng Ẩn: "?"

Thương Thiệu liếc nhìn cô, cười như không cười: "Deep Water Bay. Chính em đã nói đồng ý về nhà với anh."

Những mảnh suy nghĩ còn lại của Ứng Ẩn bắt đầu hoạt động.

Khu nhà chính của gia đình họ Thương tọa lạc tại Deep Water Bay, rộng 6.530 mét vuông... Những tin tức cường điệu trên các trang mạng bắt đầu lướt qua đầu cô, hình ảnh biệt thự trong khu vườn được chụp bằng ống kính tele trùng khớp với tòa nhà trước mắt.

Cô mở to mắt, gần như muốn nhảy ra khỏi xe: "Thương Thiệu!"

"Hửm?" Thương Thiệu nhịn cười lắng nghe.

"Em nói về nhà là..."

"Căn hộ duy nhất của anh đã bán rồi, ở Hồng Kông anh chỉ có nhà này."

"..."

Ứng Ẩn bị sốc đến mức tỉnh rượu, các dây thần kinh đều không còn cảm giác: "Anh thế này..."

Trời ơi, cô lại nghĩ đến Thương Cảnh Nghiệp mà cô từng gặp lần đầu. Ông ta thật đáng sợ, không cười, lúc nhìn chỉ khiến người khác sợ hãi, đến địa bàn của ông ta, chẳng phải cô không dám ngẩng đầu lên sao?

Cô lại nghĩ đến tin đồn bên ngoài rằng bà chủ gia đình, Ôn Hữu Nghi, rất cầu kỳ, cao quý và thanh lịch. Nghĩ đến đó, trong đầu Ứng Ẩn tự dưng hiện lên hình ảnh một quý bà kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng, cực kỳ kén chọn... có thể sẽ không thích cô!

Trong lúc lo lắng, cô không để ý đến việc xe đã dừng lại.

"Đến nơi rồi, xuống xe."

"Em không xuống." Ứng Ẩn nắm chặt dây an toàn: "Em sẽ ngủ trong xe."

"....."

"Đừng nói bậy."

Cạch một tiếng, Thương Thiệu tháo dây an toàn cho cô.

Ứng Ẩn giữ chặt dây, không để nó trượt: "Em có thể vào cốp xe ngủ."

"....."

"Em sẽ xuống núi."

"Xuống núi mười cây số."

Ứng Ẩn mở cửa, cô thật sự xuống xe.

Toà nhà này đương nhiên rất đẹp và thanh lịch, nhưng giống như đá đè lên tim cô, khiến cô khó thở, cơ thể nhỏ bé như con kiến.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa, nói nhỏ với Thương Thiệu vẫn còn ngồi trong xe: "Tạm biệt..."

Thương Thiệu: "....."

Còn tạm biệt.

Đi được vài bước đã bị người từ sau lưng ôm lấy.

Ứng Ẩn hoảng hốt nhưng nhớ ra không được làm kinh động người khác nên tự giác dùng hai tay che miệng.

"Họ ở phía bên kia." Giọng Thương Thiệu lơ đãng, nói với âm lượng bình thường, "Đi qua đây mất mười lăm phút."

Anh đã lâu không trở về, những người giúp việc quen thuộc đều được đưa đến Ninh Ba. Vì vậy nửa căn biệt thự này trống không, chỉ có một phòng giúp việc có người canh gác.

Thương Thiệu cúi đầu, "Suỵt" một tiếng với Ứng Ẩn, ôm cô bước vài bước lên bậc thang.

Anh giống như một học sinh trung học lén đưa bạn gái về nhà để lén lút thân mật, lén lút lưu trú, lén lút tìm đồ ăn cho cô rồi sau khi bị cha mẹ phát hiện sẽ kể lại chuyện yêu đương sớm một cách thành thật, sau đó bị đánh một trận.

Bậc thang rất nhiều, rẽ trái ba bậc, rẽ phải ba bậc, đi thang máy, qua hành lang, qua hết phòng lớn này đến phòng lớn khác. Ứng Ẩn thậm chí không gọi được tên những không gian này, không phải là phòng khách, không phải là thư viện, cũng không phải là phòng khách, phòng sinh hoạt, nói chung, làm cô hoa cả mắt.

Cô nuốt nước bọt, bắt đầu giữ gìn: "Em tự đi được... Bị người khác thấy không tốt."

"Tỉnh rượu rồi?"

Ứng Ẩn gật đầu, cố gắng để ánh mắt tỉnh táo. Thương Thiệu đặt cô xuống đất, chân mềm lảo đảo vài bước đầu ngón tay vịn vào tường. Trong lúc vội vàng dường như quét qua thứ gì đó, một chiếc bình gốm trên cột lung lay.

Thương Thiệu nhanh chóng giữ lấy, nhẹ thở phào: "Một tỷ hai."

Ứng Ẩn: "?"

Cô nhìn chiếc bình hoa bình thường này rồi nhìn Thương Thiệu: "Bao nhiêu?"

Thương Thiệu đổi giọng: "Một tỷ hai đô la Hồng Kông."

"Một tỷ hai, một tỷ hai?" Ứng Ẩn hoang mang nhìn quanh, "Một tỷ hai, lại đặt ở hành lang?"

"Vì đẹp nên đặt ở đây."

Anh nói rồi ôm vai cô: "Đi thẳng được không?"

Uống rượu xong lại bị gió thổi, đi thẳng có hơi khó, nhưng nhìn đống đồ nghệ thuật trong nhà toàn là sát thủ một tỷ hai, Ứng Ẩn không thể cũng phải cố mà đi được.

Thương Thiệu nhìn thấu sự lo lắng của cô, dỗ dành: "Chỉ có cái đó là đắt, những cái khác đều rất rẻ, em không vui cũng có thể đập nó nghe một tiếng."

Ứng Ẩn: "Nếu không thì cắt tai em đi."

Phòng ngủ có cảm giác quen thuộc. Diện tích không bằng phòng của anh ở Ninh Ba nhưng vẫn rộng rãi và đơn giản, tường và sàn nhà là một màu trắng tinh khiết, giường đặt trên nền cao, ga giường được giúp việc gấp gọn gàng.

Anh đỡ Ứng Ẩn ngồi xuống giường, nửa quỳ nắm tay cô: "Ga giường đều sạch sẽ, họ biết thỉnh thoảng anh sẽ về nên ba ngày lại thay một lần. Anh đưa em đi tắm nhé?"

"Cái gì cũng không có..."

Thương Thiệu nghĩ: "Anh sẽ nhờ người mang đến?"

"Sẽ bị mẹ anh biết."

"Đúng vậy, trong nhà này không có người anh tin cậy."

"....."

"Vậy anh lái xe xuống dưới mua nhé?"

Anh uống rất ít rượu, đi cả đêm đã sớm tiêu hóa hết, anh không như Ứng Ẩn, tửu lượng kém lại tham uống và dễ say.

Ứng Ẩn gật đầu: "Cần dầu tẩy trang, sữa rửa mặt, những thứ khác tùy ý, còn nữa... băng vệ sinh."

"Băng vệ sinh? Băng vệ sinh gì?"

Ứng Ẩn đỏ mặt: "Cái đó... để nhét dưới."

Thương Thiệu ngẩn người, cố che giấu ho khan một tiếng nhưng vẫn rất nghiêm túc: "Mua ở đâu?... Thôi được, anh hỏi người khác."

Anh đứng lên định đi nhưng đi được hai bước lại quay trở lại: "Bây giờ em có tỉnh táo không?"

"Cũng được."

"Anh chưa từng vì cô ấy mà tay trắng ra đi." Anh đợi cả đêm, cuối cùng cũng nói được câu này.

Ứng Ẩn ngước mặt, chớp mắt.

"Lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta, anh không muốn mất hứng vì nhắc đến cô ấy. Thế nhưng ăn xong tráng miệng rồi uống xong rượu, em lại say, sau đó em thà mua hoa mua cá vàng——"

"Cá vàng!" Ứng Ẩn biến sắc mặt kinh hô, "Thiếu ôxy chết rồi!"

Thương Thiệu chỉ đành giữ cô lại: "Anh sẽ đi lấy, không chết được đâu."

Vì túi cá vàng không đáng vài đồng của cô khiến anh gần như chạy đi.

Phòng của người giúp việc đã bật đèn, họ thấy Thương Thiệu còn chưa kịp chào hỏi đã bị một câu chắn lại: "Tìm cho tôi một cái bể cá."

Anh đến trong sân rồi mở cửa sau để lấy hoa và cá vàng. Dưới ánh trăng nhìn kỹ trong làn nước, sinh mệnh màu cam đuôi vẫn vẫy, mang phồng phồng.

Anh nhẹ nhàng thở phào, khóe môi mỉm cười.

Sợ Ứng Ẩn lo lắng, Thương Thiệu trước tiên đưa bể cá cho cô sau đó mới lái xe xuống núi mua những thứ đó.

Anh đứng ở quầy hàng trong trung tâm mua sắm tìm đủ đồ cô cần. Đồ dưỡng da và đồ ngủ đều dễ, chỉ có băng vệ sinh là lạ lẫm. Anh gọi điện cho chú Khang, sau đó chú Khang lại hỏi vợ mới hiểu được mua ở đâu.

Nhân viên bán hàng ở cửa hàng mỹ phẩm cẩn thận giới thiệu, anh nhíu mày, dùng tinh thần đọc hợp đồng để so sánh hướng dẫn sử dụng và tác dụng phụ.

Dưới ánh đèn huỳnh quang, áo sơ mi quần tây sang trọng nho nhã, nghiêm túc tỉ mỉ khiến nhân viên bán hàng đỏ mặt.

Đến khi trở về, Ứng Ẩn đã ngủ.

Cô quá hiểu chuyện, sợ không tắm sẽ làm bẩn giường của anh, chỉ dựa lên chăn mà ngủ, thậm chí không cởi giày.

Bể cá vàng đặt bên cánh tay cô, nước và bể trong suốt như không, bóng vàng thỉnh thoảng quét qua mắt mày yên bình của cô.

Thương Thiệu không tự giác trở nên dịu dàng, anh nhìn một lúc, trước tiên đặt bể cá ở nơi an toàn sau đó mới bế cô vào lòng.

"Ứng Ẩn." Anh khẽ gọi, hôn lên khóe môi cô: "Dậy nghe kể chuyện."

Ứng Ẩn tỉnh dậy rất miễn cưỡng, nhưng dường như muốn nhìn thấy mặt anh hơn. Cô quay mắt, tựa vào cổ anh, "Còn kể chuyện trước khi ngủ?"

Quá đáng yêu.

Nếu không vì cô quan tâm, lại nghe một đống lời đồn nhảm nhí, anh

chẳng tiếc gì một buổi tối quý giá như vậy vào chuyện của Du Hạ Hạ.

Thương Thiệu mỉm cười: "Xin lỗi, đáng lẽ anh không nên gọi em dậy, nhưng anh lo em ngủ như vậy thì trong mơ sẽ không vui."

Trong mơ Ứng Ẩn thực sự không vui, nếu không cũng không muốn tỉnh dậy gặp anh.

Cô bị anh nhìn thấu, một cảm giác chua xót không lý lẽ, cứng đầu nói: "Trong mơ em rất vui."

"Vậy là do anh ích kỷ, sợ tối nay không nói rõ với em thì anh sẽ không an tâm trong mơ."

Anh bế cô ra ban công, để cô ngồi trên đùi mình rồi châm một điếu thuốc.

Vào thẳng vấn đề.

"Anh chưa từng muốn vì cô ấy mà tay trắng ra đi. Anh chỉ nói một lần, là vào ngày chia tay, để ép ra ý đồ thực sự của cô ấy nên anh đã nói vài câu như tay trắng ra đi, chỉ còn vài triệu tài sản để dọa cô ấy. Chuyện quyền thừa kế, anh phải bắt đầu từ đầu, em có kiên nhẫn nghe không?"

Ứng Ẩn gật đầu, cố gắng tỉnh táo.

"Hôn một cái trước!" Anh thật là tệ.

Ứng Ẩn nghe lời hôn anh một cái nhưng lại bị anh giữ chặt hôn sâu.

Nụ hôn có vị thuốc lá nhạt.

Đầu thuốc đỏ rực, trong sợi khói lượn lờ, đôi mắt Thương Thiệu không có nhiều cảm xúc thừa, nhạt nhẽo như đang quan sát.

"Ba của Du Hạ Hạ muốn làm nghị sĩ, cô ấy cũng có tham vọng chính trị, hai điểm này sau này anh mới biết. Anh gặp cô ấy ở trung học, anh học trường Hoàng Gia, cô ấy học trường nữ sinh, trong một buổi liên hoan năm mới đã nhảy hai bài rồi sau đó gặp lại. Trong một buổi tiệc từ thiện công khai của Đại học Hồng Kông, thật sự anh không nhớ rõ cô ấy nhưng cô ấy đã nhận ra anh.

Anh và cô ấy không có nhiều kỷ niệm chung, chỉ là kinh nghiệm học tập tương đồng, ngành học và bằng thạc sĩ cũng trùng lặp nên nói chuyện rất vui vẻ. Cô ấy rất hoạt ngôn, rất chân thành khi giao tiếp với người khác, tính cách vui vẻ, thích cười, rất nồng nhiệt thẳng thắn."

Ứng Ẩn trong những từ ngữ này ghen đến nghẹn, cho đến khi nghe Thương Thiệu nói: "Tất cả những điều này đều là cô ấy giả vờ."

"Cô ấy thậm chí lừa được anh?" Cô ngạc nhiên.

"Nếu cô ấy muốn, cô ấy có thể lừa cả thế giới. Trong những người anh biết, hầu như không ai không thích cô ấy. Cô ấy đặc biệt giỏi giao tiếp với giới thượng lưu, rất nhiều diễn viên nổi tiếng ở Anh là bạn tốt của cô ấy. Cô ấy cũng đam mê từ thiện, cô ấy từ bỏ vị trí trong tập đoàn lớn ở Anh, vì anh mà đến Hồng Kông làm công việc hỗ trợ pháp lý cơ bản."

"Cô ấy vì anh hy sinh nhiều như vậy." Ứng Ẩn không biết là cảm giác gì.

Thương Thiệu cười tự giễu: "Lúc đầu anh cũng nghĩ vậy, nhưng sau mới biết, thực ra tất cả những điều này chỉ là vốn chính trị tương lai của cô ấy. Trên thế giới này người duy nhất không thích cô ấy là cha anh, Thương Cảnh Nghiệp, lần trước em đã gặp rồi."

"Ừm." Ứng Ẩn bổ sung: "Ông ấy rất dữ."

Thương Thiệu nắm tay cô: "Đừng sợ, ông ấy chỉ nhìn dữ nhưng thực ra là người rất cổ hủ. Trước khi anh đưa Du Hạ Hạ về nhà, ông ấy đã không đồng ý mối quan hệ này."

"Tại sao?"

"Vì thân phận không phù hợp." Thương Thiệu cúi mắt, nhẹ chạm ngón tay vào đầu thuốc: "Nhà họ Thương năm đời đều là gốc rễ tốt, ông nội anh khi qua đời được bọc cờ đỏ, quan chức cao cấp hộ tống quan tài, rất nhiều việc kinh doanh cũng liên quan mật thiết đến quốc gia. Thế nhưng ba của Du Hạ Hạ là lãnh sự tại Trung Quốc, mối quan hệ giữa nội địa và Hồng Kông nhạy cảm như thế nào, anh nghĩ em cũng biết. Vì vậy, Thương Cảnh Nghiệp không đồng ý."

"Nhưng... Điều này thật không công bằng với cô ấy và anh." Ứng Ẩn nhịn đau lòng nói một câu công bằng.

"Vì vậy anh đã cố gắng đấu tranh." Thương Thiệu lạnh lùng nói.

"Em nghe được việc tay trắng ra đi, chỉ là một phiên bản tin đồn trong những cuộc tranh đấu đó. Thương Cảnh Nghiệp sau khi ăn cơm với cô ấy lần đầu tiên đã nói với mẹ anh, cô gái này rất giỏi nói dối, đặc biệt giỏi giả vờ chân thành."

Anh ngừng một chút, cười nhẹ: "Thực sự, anh luôn không phục sự quản giáo của ba mình, nhưng phải thừa nhận, ông ấy thực sự có mắt nhìn độc đáo, thấy rõ bản chất."

"Chỉ có ông ấy nhìn thấu?"

"Chỉ có ông ấy nhìn thấu."

"Vậy chắc chắn ngày nào hai nhười cũng cãi nhau."

"Đúng vậy, cãi đến mức anh chị em đều tránh đi, mong muốn không về nhà, cãi đến mức mẹ anh sợ hãi, đêm nào cũng không ngủ được.

Mỗi lần cãi, mọi người càng thêm tức giận, đến cuối cùng, căng thẳng như dây đàn, anh đã sẵn sàng từ bỏ quyền thừa kế."

"Anh thực sự từ bỏ được sao?" Trái tim của Ứng Ẩn không biết vì anh mà thắt lại hay vì chính mình.

Nước mắt lại muốn rơi.

"Anh thực sự từ bỏ được nhưng không phải vì cô ta." Thương Thiệu nói chắc chắn.

"Từ bỏ quyền thừa kế và ra đi tay trắng là hai khái niệm khác nhau, cổ phiếu của công ty, quỹ tín thác gia đình và vô số tài sản khác sẽ không mất đi chỉ vì anh từ bỏ quyền thừa kế, có lẽ lên đến hàng trăm tỷ, anh không rõ. Quyền thừa kế có nghĩa là trách nhiệm đối với tập đoàn và gia đình, anh là trưởng tử, vốn dĩ phải gánh vác, nhưng Ứng Ẩn, không ai hỏi anh có muốn hay không."

"Anh không muốn sao?" Ứng Ẩn không hiểu, "Nhưng làm người thừa kế của gia đình họ Thương, người khác có mơ cũng không thể nào có được."

"Ừ." Thương Thiệu thở ra một làn khói, nâng mắt nhìn cô: "Anh thực sự rất may mắn khi được sinh ra, nếu không cũng không thể có được em."

Lời tán tỉnh của anh không cố ý nhưng lại vô tình mang một cảm giác định mệnh bình thản.

Ứng Ẩn biết vào những lúc như thế này anh nhất định sẽ hôn cô, cô đã ngoan ngoãn nhắm mắt. Hơi thở của anh tràn ngập sau câu nói đó, khiến cô mềm nhũn cả chân tay.

Hôn đủ rồi mới tiếp tục nói.

"Thừa kế dĩ nhiên có rất nhiều tiền, nhưng cũng có nghĩa là rất

nhiều trách nhiệm. Từ nhỏ anh đã được nuôi dạy như một người thừa kế, niềm vui duy nhất là chơi với con ngựa nhỏ một tiếng mỗi ngày. Mỗi ngày chỉ có một tiếng. Cuộc sống hiện tại của anh, em thấy đấy, luôn phải xử lý công việc, không có ngày nghỉ, mỗi năm bay ba trăm chuyến, anh phải sống những ngày như vậy đến sáu mươi lăm tuổi, đổi lại em có muốn không?"

Ứng Ẩn theo bản năng lắc đầu.

Anh siết chặt cánh tay quanh eo cô, nhìn vào mắt cô: "Em yêu, đến một mức nào đó tiền chỉ là con số, rất khó để gây ra sóng gió tâm lý hay cảm giác thích thú. Cuộc sống vài trăm tỷ và vài ngàn tỷ về mặt vật chất thực ra không khác nhau. Tại sao Edward lại phải mua siêu du thuyền, phải dùng da cá voi, vì ngoài những thứ đó, anh ta không còn cách nào khác để thể hiện sự giàu có của mình. Giàu có là một cái bẫy ngu ngốc khiến người ta mất đi đạo đức và trí tuệ."

Đột nhiên, trong một thoáng chốc, Ứng Ẩn nhớ lại nửa việc nổi loạn thất bại kia mà anh ta đã nói.

"Anh nói đến hai việc nổi loạn duy nhất trong đời mình..."

"Là việc này." Thương Thiệu môi ngậm điếu thuốc, hồi tưởng không vui lắm: "Theo tình hình lúc đó, sự chuyên quyền của Thương Cảnh Nghiệp đã áp đặt lên người anh ba mươi năm khiến anh cực kỳ chán ghét cái gọi là thừa kế". Từ khi hai mươi tuổi chưa tốt nghiệp anh đã can thiệp vào quản lý tập đoàn, mười mấy năm công sức, nói thật, anh có chút không nỡ, nhưng người đàn ông khi phải quyết thì quyết. Anh có thể tự lập cơ ngơi rồi sống cuộc đời mình muốn."

Thương Thiệu nhẹ nhàng kể xong, dừng một chút, bỗng nhiên hỏi: "Em có muốn anh từ bỏ quyền thừa kế không?"

Ứng Ẩn sững sờ, công tắc hàng nghìn tỷ nằm trong một ý nghĩ của cô, cô không dám động đậy.

"Trước ba mươi tám tuổi, anh còn có sự tự do này, sau ba mươi tám tuổi thì không thể." Anh mỉm cười nhẹ, như nhắc nhở cô nắm bắt cơ hội.

"Tại sao?"

"Bởi vì việc đào tạo người kế thừa cần thời gian, việc truyền thừa gia tộc không thể để gián đoạn, nếu anh ngồi ở vị trí này quá ba mươi tám tuổi thì anh phải có trách nhiệm với tập đoàn này, bất kể anh có thích hay không. Từ bây giờ đến ba mươi tám, nếu anh từ bỏ, Thương Cảnh Nghiệp vẫn có thể chống đỡ, nhà anh có thể đào tạo người mới, ví dụ như để em gái anh là Minh Khâm tiếp quản, sau đó ép Thương Lục quay lại."

"..."

Biểu cảm của cô đầy kinh ngạc, do dự và không ngừng hỏi "như vậy thật sự được không" rất buồn cười.

Thương Thiệu quả nhiên bật cười thành tiếng, cùng cô thương lượng: "Ước mơ của Lục Lục là làm phim có lẽ đã làm đủ rồi. Có phải đã đến lúc anh thực hiện ước mơ của mình không?"

Chưa bao giờ có ai hỏi ước mơ của anh là gì.

Những lời như vậy anh cũng đã nói với Du Hạ Hạ, nhưng Du Hạ Hạ khóc và thương xót cho anh, hỏi anh làm sao nỡ lòng bỏ mười mấy năm tâm huyết đi.

Cô ấy thậm chí còn không hỏi, A Thiệu ước mơ của anh là gì?

"Vậy... A Thiệu ca ca." Ứng Ẩn nhỏ giọng gọi anh.

Lần đầu tiên tỉnh táo gọi mặt đối mặt khiến tai cô đỏ bừng, lại khiến anhhôn cô.

Anh mang theo hương thơm của thuốc lá mà hôn lên dái tai có nốt ruồi nhỏ của cô, rồi trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Ước mơ của anh là gì?" Ứng Ẩn ánh mắt tràn đầy mong chờ và sáng rực, "Anh có nhiều tiền như vậy, nếu còn có ước mơ, ước mơ của anh nhất định rất vĩ đại."

Lần đầu tiên có người nói ước mơ của anh vĩ đại.

Người giàu cần gì ước mơ? Cả thế giới đều trong tầm tay, nói về ước mơ thì thật là kì cục.

Thương Thiệu kìm lại nụ cười, trong lòng mềm mại vì câu nói này của cô.

Anh dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn: "Không có gì vĩ đại, ở Lorient La Base, Pháp luôn giữ một chiếc thuyền buồm, đó là món quà anh tặng cho mình khi hai mươi tuổi, ước mơ của anh là lái nó đi du lịch vòng quanh thế giới."

Chương 60: Con, giỏi lắm

Bản thân món quà sinh nhật năm hai mươi tuổi mang ý nghĩa của ước mơ.

Ứng Ẩn tính toán: "Vậy là mười sáu năm rồi, liệu nó có bị rỉ sét không?"

Cô hỏi rất thực tế, Thương Thiệu cũng cười: "Công nghệ đóng tàu buồm biển xa đổi mới rất nhanh. Vì vậy dù được bảo dưỡng rất tốt nhưng từ góc độ kỹ thuật thì nó đã lỗi thời."

"Anh kể thêm đi." Ứng Ẩn không còn buồn ngủ nữa.

"Đã hai giờ rồi thưa cô, bây giờ anh kể hết cho em nghe thì ngày mai cũng không thể thực hiện được." Thương Thiệu hôn lên mũi cô: "Tắm rồi đi ngủ trước nhé?"

"Anh kể thêm một đoạn nữa." Ứng Ẩn không chịu, "Chỉ một đoạn ngắn thôi. Tại sao lại có ước mơ này?"

"Vì anh thích chinh phục."

Anh nói rất tự nhiên, nhẹ nhàng, không che giấu chút nào về hai từ đầy tham vọng này. Nhưng khuôn mặt anh rất ôn hòa, nho nhã, tâm trạng bình tĩnh, thậm chí đôi mắt cũng bình lặng như hồ sâu khiến người ta không nhìn ra tham vọng bên trong.

"Biển là thế lực tự nhiên hung dữ và kỳ lạ, luôn thay đổi không lường. Nếu biến động thì sống chết chỉ trong chớp mắt. Cho đến

nay, trên thế giới chỉ có tám mươi người hoàn thành cuộc hành trình đơn độc không gián đoạn quanh thế giới bằng thuyền buồm." Thương Thiệu giọng điệu bình thản.

"Tám mươi người?" Ứng Ẩn ngạc nhiên, lẩm bẩm: "Tám mươi người, vậy còn khó hơn việc em đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar."

Nhưng giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar lại ẩn chứa đầy lý luận về quốc tịch, chủng tộc, màu da, đầy những cuộc đấu đá công khai và ngấm ngầm trong mùa giải, đầy những chiến lược và thao túng của kênh truyền thông lớn và Hollywood. Dù khó khăn đến đâu thì nó vẫn do con người tạo ra. Nhưng hành trình thuyền buồm vòng quanh thế giới chỉ có may mắn và năng lực tuyệt đối. Sự tuyệt đối này chính là sự công bằng nhất.

"Không phải vậy." Ứng Ẩn đột nhiên nói, nhìn thẳng vào anh: "Là vì anh thích biển. Vì anh thích biển nên sau đó mới muốn chinh phục."

Giống như các diễn viên trước tiên thích diễn xuất nên sau đó mới muốn chinh phục các giải thưởng danh giá của các liên hoan phim.

Thương Thiệu sửng sốt, rồi híp mắt đáp lại ánh nhìn của Ứng Ẩn.

Ánh mắt anh đầy phức tạp, thăm dò và xét đoán, nguy hiểm, dường như còn nghi hoặc.

Hai giây sau, anh nhếch mép cười, thở phào nhẹ nhõm: "Em đã nhìn thấu rồi."

Cảm giác "bị nhìn thấu" này rất xa lạ nhưng lại rất dễ chịu khiến Thương Thiệu vô thức ôm chặt Ứng Ẩn vào lòng.

Anh và cô nhắm mắt dựa vào nhau, hơi thở của cả hai hòa quyện cùng nhau khiến trái tim anh rung động sâu sắc.

Anh đã quen với những ngày không ai nhìn thấu mình.

Dù là ba mẹ ruột, dù là quản gia đã ở bên cạnh anh ba mươi sáu năm, Minh Bảo với trực giác nhạy bén, Minh Khâm đồng lòng trên thương trường, hay Thương Lục đầy sâu sắc, không ai có thể nhìn thấu anh.

Anh luôn chỉ nói nửa lời, chỉ nói đến logic cơ bản nhất hoặc hành vi tiêu biểu nhất. Hiểu được lời anh nói, hiểu được ý định thực sự sâu thẳm trong lòng anh cần phải suy nghĩ từng bước một, mà những gì anh thực sự thích hay không thích đều bị che giấu rất tốt dưới sự thờ ơ của anh.

"Em yêu." Anh đặt môi lên cần cổ ấm áp như ngọc của cô.

Lần đầu tiên anh chấp nhận số phận, hoàn toàn thổ lộ sự thật trong lòng.

"Anh thích biển, vì biển có sự công bằng tuyệt đối. Đối mặt với sóng gió, anh có thể cảm nhận được sự nhỏ bé của bản thân. Sự nhỏ bé đó khiến anh tĩnh tâm."

Tắm xong, Ứng Ẩn vẫn quấn lấy anh hỏi không ngừng.

Chiếc váy ngủ lụa mới mua mang lại cảm giác thoải mái sau khi được giặt sạch và sấy khô, giường của anh mềm mại như đám mây, vải cotton cao cấp mịn màng không thể tả, có một cảm giác mát mẻ dễ chịu. Cơ thể của Thương Thiệu lại ấm nóng khiến cô vô thức dán chặt vào.

"Anh học lái thuyền buồm ở đâu?" Cô cuộn tròn trong vòng tay anh, tựa đầu lên cánh tay anh.

"Cấp ba có dạy."

"Vậy thuyền buồm có đắt không?" Ứng Ẩn nhắm mắt.

Rõ ràng rất buồn ngủ, mắt cũng không mở nổi nhưng vẫn kiên quyết trò chuyện.

Nói chuyện không đầu không cuối.

"Không đắt."

So với cô, giọng Thương Thiệu trầm ổn mang theo một chút lười biếng của đêm khuya, "Một chiếc thuyền buồm cá nhân cỡ nhỏ dành cho người mới bắt đầu khoảng ba bốn trăm nghìn nhân dân tệ, loại tốt hơn thì khoảng tám chín trăm nghìn. Nếu là thuyền buồm vòng quanh thế giới không gián đoạn, chi phí này sẽ đắt hơn một chút, có thể lên đến bảy tám trăm triệu, khoảng một tỷ."

"Lại một tỷ?" Ứng Ẩn lẩm bẩm.

Thương Thiệu cười nhẹ: "Vậy đổi đơn vị khác, sáu bảy triệu euro? Đây là nói về cấu hình của thuyền, còn có những thiết bị và chi phí nhân viên khác."

Ứng Ẩn đã ngủ, hơi thở đều đặn hai giây rồi đột nhiên tỉnh giấc, giữ tinh thần nói: "Vậy thuyền buồm nhỏ của anh, có phải luôn đậu ở cảng đó không?"

Thuyền buồm nhỏ.

Nghe cũng khá dễ thương.

"Trước khi tốt nghiệp về nước, anh đã sử dụng để hoàn thành hành trình không gián đoạn quanh Địa Trung Hải rồi sau đó vẫn luôn ở đó. Nếu khi đi công tác tiện đường, anh sẽ ghé thăm nhưng chưa bao giờ đưa nó ra biển nữa." Thương Thiệu hôn lên đỉnh đầu cô, "Đừng nói nữa được không? Để lại chút chuyện để ngày mai nói tiếp."

Ứng Ẩn cuộn tròn trong vòng tay anh rồi ôm lấy eo anh, giọng đã mơ hồ: "Vòng quanh Địa Trung Hải không giỏi sao?"

"Không giỏi, đó là cấp độ cơ bản, nhiều bạn bè của anh đã hoàn thành."

"Không tin." Cô có một sự tôn sùng và kính trọng không lý do với anh.

Thương Thiệu vén tóc cô, bóp nhẹ dái tai cô: "Được, anh giỏi hơn họ một chút. Vì anh là người thực hiện hành trình không gián đoạn một mình, cũng là người giữ kỷ lục nhanh nhất trong số họ."

Tâm trí và suy nghĩ như đang trôi nổi trên những con sóng của Địa Trung Hải, những con sóng đó dịu dàng nâng đỡ Ứng Ẩn, làm cô mê mẩn, nửa tỉnh nửa mơ.

Cô dường như không muốn ngủ, cô chỉ muốn nói chuyện với anh đến khi trời sáng.

Đêm ở Deep Water Bay thật yên tĩnh. Hồng Kông ngủ yên dưới chân họ, bầu trời xanh đậm điểm xuyết những ánh đèn sao.

"Anh Thương."

"Ừ?"

"A Thiệu ca ca."

Chỉ có tiếng cười đáp lại cô.

"Thương Thiệu..."

Gần như nói mớ.

"Ngủ đi."

Nụ hôn của anh in lên trán cô.

Ứng Ẩn ngủ đến khi mặt trời lên cao vào ngày hôm sau.

Gió biển thổi vào từ ban công cảnh quan rộng lớn mang theo tiếng rì rào từ xa, không biết là tiếng sóng vỗ hay tiếng gió quét qua ngọn cây.

Chỉ còn lại cô trên giường, cô có chút hoảng loạn trong chốc lát. Nếu có ai vào thì sao?

Họ có coi cô là kẻ trộm không? Hay cô lại phải giả vờ là một người giúp việc đến ứng tuyển? Lần này đã không còn chú Khang giúp cô che giấu.

*

Thương Thiệu đang dùng bữa sáng muộn cùng Ôn Hữu Nghi.

Việc anh về nhà không thể giấu Ôn Hữu Nghi, thay vì chờ bà tìm đến, anh đã chủ động đi chào hỏi.

Hôm nay thời tiết đẹp, ánh nắng ấm áp và gió nhẹ nên Ôn Hữu Nghi đã bảo người hầu bày biện bữa sáng ở một khu vườn nhỏ mà bà rất yêu thích gần đây. Bà thường bận rộn với nhiều tiệc trà chiều, tiệc từ thiện, còn phải quản lý quỹ từ thiện của mình và quan tâm đến cuộc sống của năm đứa con, lo lắng cho chúng từ mùa này qua mùa khác, từ bữa ăn đến sinh hoạt hàng ngày.

Thương Thiệu trò chuyện với bà về cuộc sống và công việc ở Ninh Ba, anh chỉ kể những phần thú vị và thuận lợi để tránh bà phải lo lắng thêm.

Sau khi trò chuyện xong, anh khá tùy tiện hỏi: "Khi nào ba về?"

Thương Cảnh Nghiệp đang ở trụ sở Singapore, điều này Thương Thiệu rất rõ. Nhưng lịch trình của ông có nhiều biến động, chỉ có Ôn Hữu Nghi mới biết rõ nhất.

"Tối nay." Ôn Hữu Nghi đáp, nhìn thấu: "Con lại định tránh mặt ông ấy à?"

"Gặp mặt thì lại cãi nhau, đỡ làm mẹ thêm phiền lòng." Thương Thiệu cười, uống một ngụm cà phê, tiện thể liếc đồng hồ.

Mười giờ, Ứng Ẩn cũng sắp phải dậy rồi. Anh cầm điện thoại nhắn tin, bảo cô đi đâu để người hầu chuẩn bị bữa sáng. Tối qua, chú Khang biết họ ở lại Deep Water Bay nên đã lập tức sắp xếp một người lớn tuổi đến và mang theo quần áo và giấy tờ của Ứng Ẩn từ Cảng·3.

"Con vẫn không vượt qua được rào cản đó." Ôn Hữu Nghi cúi đầu nhìn chén trà, "Sự thật chứng minh ông ấy hoàn toàn không sai."

Bà ngừng lại một chút, "Tất nhiên là con cũng không sai. Sai ở chỗ yêu nhầm người."

"Nên sớm như vậy." Thương Thiệu nói một cách thờ ơ: "Ông ấy đang trong giai đoạn mãn kinh, tính khí ngày càng nóng nảy. Khi nào ông ấy thay đổi, khi đó mới có thể giao tiếp."

Ôn Hữu Nghi mím môi: "Bây giờ con biết làm cho người khác tức giận rồi, ngược lại với Lục Lục. Hiện tại, Lục Lục làm mẹ yên tâm hơn con."

"Lục Lục ở trên núi thế nào?" Thương Thiệu hỏi một cách tự nhiên.

"Nghe nói sắp xuống núi rồi."

"Lục Lục làm mẹ yên tâm, chẳng qua là chuyện lớn trong đời đã định xong."

Thương Thiệu trước đây chưa bao giờ chủ động nói về vấn đề này. Nhưng lần này khá ngạc nhiên, bà đặt ấm trà xuống, liếc nhìn anh, không biểu lộ cảm xúc, nói: "Con còn biết à!?"

"Con vừa nói với mẹ đã yêu nhầm người. Vậy đối với địa vị của con, người như thế nào mới là đúng?"

Ôn Hữu Nghi ngây ra. Con trai bà hỏi không hề gắt gỏng mà bằng giọng điệu hòa nhã, khiến bà không biết liệu có phải anh đang vì thân phận của Du Hạ Hạ mà bất bình không.

"Về Hạ Hạ..."

"Con không nói về cô ấy, cô ấy đúng là không được." Thương Thiệu cắt ngang, "Ý của con là, nếu Lục Lục ở địa vị của con, là trưởng tử kế thừa, ba me vẫn sẽ cho phép em ấy ở bên Kha Dụ chứ?"

Cách hỏi của anh đủ tế nhị, nhưng Ôn Hữu Nghi lại nhầm, sắc mặt cũng không đúng: "Leo... Con cũng thích người đàn ông à?"

Thương Thiệu bị sặc cà phê.

Ôn Hữu Nghi trách móc liếc anh một cái: "Con nghĩ mẹ chưa nghe người khác nói gì sao? Ban đêm ngủ mẹ cũng bị tỉnh dậy, lo sợ có ngày con cũng đưa một người đàn ông về."

Thương Thiệu lau miệng bằng khăn ăn, ánh mắt hơi cúi xuống, sắc mặt lãnh đạm: "Vấn đề hôn nhân của con khó định là vì ba mẹ có yêu cầu của mình, không được là đàn ông, không được là ngôi sao, không được là người xấu, không được có gia thế không phù hợp, học vấn không đủ cao, tìm đi tìm lại, cũng chỉ là con gái của nhà này hay cô chủ của nhà kia."

"Làm gì có?" Ôn Hữu Nghi phủ nhận.

Thương Thiệu khẽ cười mỉa mai, ánh mắt thẳng thắn: "Nếu một ngày con đưa một ngôi sao về, mẹ có đồng ý không?"

Ôn Hữu Nghi mở miệng. Không biết có phải là cảm giác của bà không, nhưng khoảnh khắc này, bà gần như bị anh ép khiến trái tim thắt lại, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Nhưng bà đã chịu đựng được áp lực, trả lời một cách bảo thủ: "Ngôi sao cũng phải xem là loại ngôi sao nào. Như Kha Dụ, trong sáng, phẩm hạnh tốt, tính cách kiên cường ngoại hình tốt, tại sao không được? Mẹ sợ nhất là những ngôi sao trong ngành giải trí đã quen với cuộc sống tự do buông thả, lắm dục vọng và... thiếu tự giác về mặt đạo đức thì chắc chắn không được."

Bà nhìn Thương Thiệu với ánh mắt dịu dàng: "A Thiệu, con là người sẽ đứng đầu gia đình trong tương lai, vợ của con phải làm những việc mẹ đang làm, mọi hành động, phẩm hạnh và tư cách của cô ấy đều sẽ được người khác soi xét kỹ lưỡng. Nếu con cưới một ngôi sao tai tiếng, hoang phí thì hình ảnh của gia đình sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Nếu hình ảnh của gia đình không quan trọng thì tại sao con không đi chơi với người mẫu hay huênh hoang đến câu lạc bộ đêm, nuôi ba bốn tình nhân? Trong những người cùng con lớn lên có ai không như vậy?"

Để bảo vệ hình ảnh của gia đình, ngay cả các hoạt động giải trí và cờ bạc đều phải đổi tên thành "Kỳ Lệ" để phân biệt với Tập đoàn Thương Vũ.

Thương Thiệu gật đầu: "Người phẩm hạnh tốt, trong sáng, thông minh, kiên cường, ngoại hình tốt, đúng không?"

Anh đứng dậy, cầm lấy điện thoại: "Con hiểu rồi."

"Con hiểu cái gì?" Ôn Hữu Nghi không rõ, cảnh giác hỏi: "A Thiệu, con đang gài mẹ đấy."

Thương Thiệu cười mỉa: "Không có, không dám."

Anh đẩy ghế ra, khẽ gật đầu với mẹ: "Mẹ đừng nghĩ nhiều. Con còn việc, xin phép đi trước."

Thương Thiệu nhìn đồng hồ, đứng lên bước đi.

Về đến phòng ngủ, Ứng Ẩn đang ngồi trên giường, hai tay ôm đầu gối, mặc chiếc váy ngủ lụa màu đen anh mua, nhìn rất đáng yêu.

Ứng Ẩn vừa ăn sáng xong đã quay lại giường để ngủ bù.

Tối qua cô đã thức khuya, cảm xúc dao động mạnh mẽ cộng với sự lười biếng từ tận đáy lòng. Khi Thương Thiệu ôm cô vào lòng, cô vẫn ngủ gật thêm một lúc nữa.

"Anh đã về rồi sao?"

Thương Thiệu nhìn vẻ mặt mơ màng của cô lại cảm thấy buồn cười. Anh nghĩ không biết tối qua cô đã làm gì.

"Em mệt đến thế sao?" Anh hôn nhẹ lên môi cô.

Sáng nay tinh thần anh hứng phấn, nhưng giờ đây đôi mắt tối lại, môi anh lướt qua bên tai cô, giọng nói vừa như ra lệnh vừa như dỗ dành: "Đưa lưỡi cho anh."

Ứng Ẩn đặt đầu lưỡi mềm mại của mình vào lòng bàn tay anh, ngoan ngoãn mở miệng. Sau khi bị anh hôn sâu khoảng nửa phút, cô cũng tỉnh táo hơn, hai chân dài quấn chặt lấy nhau rồi nhẹ nhàng cọ xát.

Thương Thiệu vuốt ve cô, vừa chơi đùa vừa hỏi: "Còn bao nhiêu ngày nữa?"

"Hai ba ngày." Ứng Ẩn mở mắt, ánh mắt mơ màng rưng rưng, môi

mím chặt, mặt đỏ bừng đến tận đuôi mắt mà nhìn anh.

Thương Thiệu cười một tiếng, dù biết rõ vẫn hỏi: "Làm gì vậy?"

"Rõ ràng biết là không được..." Ứng Ẩn không nói gì thêm đã bị Thương Thiệu kéo chặt vào lòng.

Anh cảm thấy cổ họng mình rung động mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng lên, vừa là người khởi xướng, vừa là tự mình chịu đựng, bây giờ anh lại cười nhẹ rồi thở dài: "Rốt cuộc ai đã sai bảo em đến để thử thách anh đây?"

Cô ngủ bù đến chiều. Sau khi nghe người hầu báo cáo Ôn Hữu Nghi đã đi dự tiệc trà chiều, anh mới yên tâm dẫn Ứng Ẩn đi dạo một vòng.

Giới thiệu Ứng Ẩn với ba mẹ là một chuyện cần suy tính kỹ lưỡng. Anh vừa sợ làm cô sợ hãi, lại lo lắng hai người mới bắt đầu nảy sinh tình cảm lại gặp phải rắc rối, vậy nên anh rất cẩn trọng từng bước. Nhưng sự nổi loạn của anh vẫn thỉnh thoảng xuất hiện khiến anh làm những việc ngây ngô, ví như đưa người về nhà mà không để ai hay biết.

Ngôi nhà của gia đình anh chiếm trọn một ngọn núi, mỗi bước đi đều là một cảnh đẹp, con đường quanh co nhỏ hẹp, trong khu rừng dày đặc có một câu lạc bộ dành riêng cho tiệc tùng và sum họp gia đình, câu lạc bộ nằm cạnh hồ, giữa hồ có một đảo nhỏ, nuôi hàng trăm con hồng hạc. Đây là món quà Thương Cảnh Nghiệp tặng Ôn Hữu Nghi. Hồng hạc là loài chim trung thành, cả đời chỉ có một bạn đời.

Không ai ngờ, sau khi cho chim ăn, vừa quay lưng lại, dưới mái hiên mà Thương Cảnh Nghiệp dùng để tránh mưa tĩnh tọa lại xuất hiện bóng dáng của ông.

Hai cha con đều không có biểu cảm, chỉ có Ứng Ẩn là bị hoảng sợ.

Cô đang được Thương Thiệu nắm tay.

Cô không trang điểm, trông giống hệt như hôm ở biệt thự ven biển.

Mặt cô tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt, liên tục nuốt nước bọt, phản ứng đầu tiên là rút tay ra khỏi tay Thương Thiệu.

Nhưng Thương Thiệu không nhúc nhích cũng không không buông tay.

Thương Cảnh Nghiệp nheo mắt nhìn một lúc, ánh mắt từ tay của hai người chuyển sang đáy mắt Thương Thiệu rồi lại liếc nhìn Ứng Ẩn.

Hình ảnh cô lái chiếc xe đồ chơi nhỏ xuống núi vẫn còn rất rõ nét.

Thương Cảnh Nghiệp lúc đó cảm thấy tâm trạng rất phức tạp.

Cậu con trai cả vốn luôn nghiêm túc, được giáo dục chu đáo, giờ đây lại đang chơi đùa với người phụ nữ đẹp như vậy.

Ông nhìn Thương Thiệu với vẻ lạnh lùng, cuối cùng chậm rãi nói từng chữ: "Con, giỏi lắm."

Chương 61: Trông anh bình thường

Người đàn ông trước mặt có khí thế áp bức khiến người ta nghẹt thở, ông còn đáng sợ hơn tất cả những người đàn ông mà Ứng Ẩn từng gặp. Trong mười mấy giây im lặng chết chóc, cô mở to đôi mắt trống rỗng, không thể nói hay phát ra âm thanh.

Làm sao bây giờ? Cô vừa mới yêu đương ngọt ngào với bạn trai hôm qua, hôm nay đã bị chia rẽ.

Cô cảm thấy tay mình bị ai đó bóp nhẹ. Ứng Ẩn tỉnh lại, theo bản năng quay đầu, ngước nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Thương Thiệu.

Đường hàm dưới của người đàn ông không căng thẳng, ánh mắt và biểu cảm đều rất thư thái, không giống như đang nghiêm túc đối mặt.

Anh không né tránh cũng không nhường nhịn, vẫn giữ thái độ tôn trọng hỏi thăm Thương Cảnh Nghiệp: "Ba. Sao ba lại đột ngột về Hồng Kông?"

Thương Cảnh Nghiệp không để ý đến anh, quay người lạnh lùng nói: "Cho con mười phút rồi gặp ba trong phòng làm việc."

Ông vừa đi khỏi, Ứng Ẩn mới cảm thấy không khí xung quanh lưu thông trở lại. Cô cuối cùng cũng thở được, tim đập thình thịch bên bờ vực: "Làm sao bây giờ? Ông ấy có vẻ giận rồi."

"Hàng ngày ông ấy đều giận. Đó là do ông ấy nóng gan, không liên

quan đến em." Thương Thiệu nắm chặt tay cô: "Anh đưa em về nhé? Hay em muốn đi dạo thêm một chút nữa?"

Thấy anh định đi, Ứng Ẩn mạnh mẽ nắm chặt tay anh không buông: "Ông ấy có làm khó anh không?"

"Không biết." Thương Thiệu thành thật trả lời, suy nghĩ một chút rồi thản nhiên nói: "Có thể ông ấy sẽ viết séc cho em, bảo em rời xa anh."

Ứng Ẩn tròn mắt chớp chớp.

Cảnh trong phim truyền hình!

"Ví dụ như... hai ba trăm triệu."

Ứng Ẩn không kiềm được nói: "Thật sao?"

Ánh mắt sáng rực, âm cuối vút lên cao -

Thương Thiệu hiểu rồi, cô đang dao động.

Những lý tưởng về danh vọng không thể lung lay cô ấy nhưng tiền bạc thì quá có thể.

Dưới ánh mắt nghiêm nghị của anh, Ứng Ẩn tự giác mím chặt môi, cô nhanh chóng lắc đầu bày tỏ lòng trung thành.

"Quên nói với em. Lần này cho dù thật sự ra đi tay trắng thì anh cũng có mười mấy tỷ, không phải chỉ vài chục triệu như mấy năm trước." Thương Thiệu nhìn xuống cô, trầm giọng nhưng đầy cảnh cáo: "Như thế đủ không?"

Ứng Ẩn gật đầu mạnh mẽ: "Đủ đủ đủ, rất đủ."

Thương Thiệu cúi mắt liếc cô: "Mười mấy tỷ, không bằng Tống Thời

Chương, cũng không bằng Trần Hữu Hằng."

Ứng Ẩn: "..."

Cô nuốt ực một cái.

Thương Thiệu cúi đầu cười nhẹ, dùng ngón tay khẽ chạm vào má cô: "Được rồi, suy nghĩ xem tối nay em muốn đi đâu chơi rồi đợi anh về."

Trước khi đi, anh ôm Ứng Ẩn vào lòng một lúc.

Hai người hôn nhau khiến Thương Cảnh Nghiệp từ xa quan sát tức giận.

Thật là quá đáng!

Thư ký Thăng theo sát bên ông, dù đã quen với tính tình của ông nhưng lúc này cũng không dám thở mạnh. Trán đẫm mồ hôi, mãi mới thấy Thương Cảnh Nghiệp bước đi, bên tai nghe một tiếng dặn dò nghiến răng: "Đừng nói với Hữu Nghi."

Ông ngồi trong phòng làm việc chờ một lát đã thấy Thương Thiệu đúng mười phút sau xuất hiện.

Thương Cảnh Nghiệp một tay đút túi, đứng bên cửa sổ hút thuốc, nghe tiếng bước chân cũng lười quay đầu, trực tiếp hỏi: "Con có ý gì? Trả thù hay nổi loạn? Đừng nói là con nghiêm túc."

Ông hỏi thẳng thắn, Thương Thiệu cũng không giấu giếm: "Con nghiêm túc."

Dù Thương Cảnh Nghiệp đã chuẩn bị tinh thần, lúc này cũng giận đến suýt bẻ gãy điếu thuốc: "Ba thừa nhận cô ấy đẹp, nhưng trên đời này thiếu gì phụ nữ đẹp, có học thức, có giáo dưỡng, có tầm nhìn - ba không nói đến xuất thân! Những điều đó con đều không

quan tâm sao!? Thấy sắc mà sinh lòng, ba cảm thấy xấu hổ thay con!"

Ngay từ đầu đã nổi giận đùng đùng khiến cây cầu giao tiếp hòa bình giữa hai cha con cũng gãy.

Thương Thiệu cũng không muốn hiểu ý ông, lạnh lùng hỏi từng câu: "Vậy sao? Điều này không hợp ý ba, vậy ba lại định uy hiếp con thế nào? Đoạn tuyệt quan hệ ba con à?"

"Mày!" Thương Cảnh Nghiệp thô bạo dập tắt nửa điếu thuốc, ho dữ dội: "Nếu chỉ là chơi đùa thì không ai cấm cản, nhưng cưới về thì không được!"

"Tại sao không được? Cô ấy có xuất thân trong sạch, tính cách đáng yêu, thông minh, hiểu biết, không có thói hư tật xấu, có tài năng, có sự nghiệp, có lý tưởng, có tầm nhìn. Ba nói xem, điều gì không được?"

Gân xanh trên trán Thương Cảnh Nghiệp nổi lên: "Mày nói với ba về một cô bảo mẫu gia đình, mới vào nhà đã quyến rũ chủ nhân là trong sạch, thông minh? Lý tưởng gì? Lý tưởng quyến rũ đàn ông à?! Ông Thăng! Thuốc hạ huyết áp!"

Sắp tức chết rồi!

Ông Thăng lập tức mang nước và thuốc vào, Thương Cảnh Nghiệp chưa kịp uống đã nghe Thương Thiệu không thể tin hỏi: "Ba nói ai là... bảo mẫu gia đình?"

"Cái cô tình nhân xinh đẹp của mày!" Thương Cảnh Nghiệp giận dữ, thuốc hạ huyết áp cũng không uống nữa, quay người đập cốc nước, một tay chống hông một tay tháo cà vạt: "Hữu Nghi đâu? Ba không chịu nổi đứa con bất hiếu này... Đi ra ngoài!"

Thương Thiệu bình tĩnh như nước chờ ông biểu diễn nổi giận ba

phút rồi mới thản nhiên nói: "Cô ấy tên là Ứng Ẩn, là diễn viên, ảnh hậu, nữ chính của phim Thương Lục, người đại diện của thương hiệu Kỳ Lệ - Ba ở Kỳ Lệ bên Singapore mấy ngày nay, chưa từng ngẩng đầu nhìn quảng cáo của cô ấy sao?"

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Ông Thăng không nói gì, nghĩ thầm tôi đi trước đây.

Cửa phòng làm việc đóng lại, cơ thể Thương Cảnh Nghiệp như bị đóng băng, đang tháo cà vạt nửa chừng cũng do dự một lúc mới hỏi: "Ai?"

"Bạn gái con, tên là Ứng Ẩn, là diễn viên." Thương Thiệu kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

"Diễn viên cũng không được, diễn viên..." Thương Cảnh Nghiệp đi vòng một vòng, không biết mắng thế nào, chỉ đành nói: "Đi ra ngoài!"

Thương Thiệu thẳng người, cúi đầu kính cẩn, khen ngợi: "Ba rất là, ổn định phát huy."

Ra ngoài anh lại nghe tiếng kính vỡ sau lưng, không biết Thương Cảnh Nghiệp lại đập cái gì, có lẽ là gạt tàn thuốc.

Ông Thăng mang nước và thuốc mới vào đã thấy Thương Cảnh Nghiệp đang hút thuốc.

"Ông đã nghe nói về nữ diễn viên này chưa?" Ông ho khan vài tiếng, không kiên nhẫn phẩy tay xua khói thuốc.

"Đã nghe qua."

Thương Cảnh Nghiệp: "Rõ ràng tôi còn trẻ hơn ông, sao tôi lại chưa từng nghe?"

Câu này thật khó trả lời. ông Thăng đành nói: "Ngài bận rộn trăm công nghìn việc, không nghe về những ngôi sao này cũng là chuyện bình thường."

Thương Cảnh Nghiệp vừa bị đứa con bất hiếu chọc tức, giờ nghe lời tốt gì cũng không cảm thấy dễ chịu, ánh mắt híp lại: "Chúng ta ở Singapore mấy ngày nay có từng thấy quảng cáo của cô ấy không?"

Ông Thăng gật đầu: "Có, màn hình LED ở cửa khách sạn, bảng quảng cáo ngoài trời cạnh tòa nhà, màn hình LCD trong mỗi thang máy."

Thương Cảnh Nghiệp mặt không biểu cảm: "Ồ, hóa ra tôi không có mắt."

Ông Thăng: "..."

Ông Thăng cũng muốn tìm Hữu Nghi...

Hữu Nghi không có ở đây, ông đành cắn răng nói: "Nhưng trong quảng cáo cô ấy trang điểm kỹ lưỡng, nên rất khác với người thật."

Thương Cảnh Nghiệp uống nước và thuốc hạ huyết áp, ông bình tĩnh lại một chút rồi gọi điện cho con trai Thương Lục.

Thương Lục và Kha Dụ đang trên đường xuống núi tuyết.

Trong chiếc xe địa hình chất đầy túi lớn túi nhỏ và các thiết bị chụp ảnh, người hướng dẫn địa phương lái xe ở phía trước, liếc nhìn ghế sau rồi tăng nhiệt độ ấm.

Ở ghế sau, một vị khách đang ngủ, trên người khoác áo dày rồi gối đầu lên vai người bên cạnh. Người bị gối đầu cao lớn, trên đùi đặt máy tính, tai đeo tai nghe Bluetooth đang xem các đoạn phim mẫu được gửi tới.

Con đường tuyết uốn lượn, lớp tuyết dày và đóng băng, xích chống trượt trên lốp xe địa hình kêu lạo xạo làm xe lắc lư.

Điện thoại rung, tên hiển thị trên màn hình không mấy dễ chịu khiến Thương Lục cố ý đợi vài giây mới uể oải bắt máy: "Alo."

"Mày giới thiệu cho Thương Thiệu loại bạn gái gì vậy?"

"Anh cả có bạn gái rồi?"

Tút, Thương Cảnh Nghiệp bên kia cúp máy.

Kha Dụ vốn cũng không ngủ được, mấy ngày nay phản ứng độ cao làm đầu anh ta đau nhức, lơ mơ nghe câu này cũng hỏi theo: "Anh cả có bạn gái rồi à?"

Thương Lục còn cầm điện thoại ngơ ngác: "Anh không biết, anh đâu có giới thiệu cho anh ấy?"

Kha Dụ mở mắt, suy nghĩ một lúc, như có chút tiếc nuối: "Thực ra em cũng từng nghĩ giới thiệu anh cả cho Tiểu Ẩn."

"Đừng." Thương Lục lập tức từ chối: "Anh không chấp nhận cô gái đó làm chị dâu."

Anh ta từng bị Ứng Ẩn làm cho tức đến phát khóc, vừa khóc vừa ăn đồ ăn có carbohydrate, cũng bị cô ta làm tức giận đến mức vô cùng phẫn nộ. Giữa hai người còn có ân oán "Tôi thích Tiểu Đảo ca ca nhất!". Làm chị dâu? Anh ta thà tụng kinh gõ mõ mười năm còn hơn!

"... Thôi bỏ." Kha Dụ nhắm mắt lại: "Dù sao cô ấy cũng thấy anh cả rất bình thường."

"Mẹ kiếp." Thương Lục không nhịn được chửi một câu, như nghe

chuyện hoang đường: "Anh cả của anh lúc nào bình thường chứ?!"

Kha Dụ chỉ đành nói: "Thôi bỏ đi, dù sao họ cũng không có cơ hội rồi."

Nhưng những thay đổi của Thương Thiệu trong hai năm qua ai cũng thấy rõ, mọi người đều nghĩ anh ấy khó có thể yêu ai nữa. Vì vậy, khi nghe anh ấy có người yêu mới, thậm chí Thương Lục, người không bao giờ bàn tán chuyện người khác cũng không khỏi tò mò muốn hỏi rõ.

Khi Thương Lục gọi điện thoại, Thương Thiệu và Thương Cảnh Nghiệp vừa mới đối đầu trong ván cờ.

Trong nửa tiếng qua, mọi chuyện biến chuyển phức tạp hoàn toàn phá vỡ nhịp điệu và cơ hội của anh. Anh phải tính toán lại từng lá bài giữa anh và Thương Cảnh Nghiệp.

Chuông điện thoại vang lên, anh dừng chân, bình tĩnh từ tốn, không có chút lo lắng nào trên khuôn mặt.

"Xuống núi rồi à?" Thương Thiệu tạm gác suy nghĩ.

"Ừ." Thương Lục không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Vừa rồi Thương Cảnh Nghiệp gọi cho em, hỏi từ khi nào em giới thiệu bạn gái cho anh."

Thương Thiệu không ngạc nhiên, cười một chút: "Rồi sao nữa?"

"Không có gì thêm. Vậy anh thực sự có bạn gái rồi?"

"Vừa mới xác định quan hệ."

"Thương Cảnh Nghiệp hỏi vậy nghĩa là người đó chắc chắn là người em biết, chắc chắn là người trong giới giải trí, tám phần là nữ chính của em." Thương Lục tự tin suy đoán: "Ứng Ẩn nói anh bình thường,

vậy chắc chắn không phải cô ấy, em biết rồi, bạn gái anh là - Tạ Diễm Diễm."

Thương Thiệu: "..."

Thương Lục hài lòng với sự thông minh của mình, ngồi tự mãn trong xe cười: "Không tệ, chúc mừng anh, Tạ Diễm Diễm người rất tốt, nhân phẩm chắc chắn hơn hẳn Du Hạ Hạ..."

"Đợi đã." Anh điềm tĩnh ngắt lời nheo mắt chậm rãi hỏi: "Vừa rồi em nói ai bảo anh bình thường?"

Chương 62: Ngớ ngẩn

Cuộc trò chuyện giữa hai anh em rất ngắn gọn.

Cúp điện thoại, Thương Lục thở phào nhẹ nhõm: "Suýt chút nữa nói Tạ Diễm Diễm từng thích anh rồi, may quá. Nếu không anh cả của anh mà ghen, bốn người chúng ta đều khó xử."

Kha Dụ: "Sao em cứ cảm thấy có gì đó không ổn..."

Thương Lục liếc anh ta: "Có sao?" Anh chậc lưỡi, "Anh phải đi an ủi Kỷ Dụ, dù sao anh ta cũng theo đuổi Tạ Diễm Diễm ba năm."

Kỷ Dụ là học trò chung của hai người họ, mới hơn hai mươi, yêu đơn phương nữ nghệ sĩ Tạ Diễm Diễm, nhưng Tạ Diễm Diễm lại thích những người đàn ông lớn tuổi hơn, ngược lại không hứng thú với các chàng trai trẻ.

"Chờ đã -" Kha Dụ giữ tay anh ta, "Đừng vội, đừng vội..."

Anh ta vừa nói vừa suy nghĩ, mấy tháng qua phản ứng độ cao làm đầu óc anh như phủ lớp sương mù khiến anh ta nghĩ không ra điều gì.

"Anh cả còn chưa nói, anh đừng vội thông báo với cả thiên hạ. Anh ấy chắc chắn có kế hoạch riêng."

"Ừ nhỉ."

Thương Lục đặt điện thoại xuống, nghĩ một chút, vẫn nhắn tin cho

Thương Thiệu: "Chúc mừng, khi nào mời em và chị dâu ăn cơm?"

Thương Thiệu tạm thời không trả lời.

Khi anh quay lại bờ hồ, Ứng Ẩn vẫn đang cho chim ăn. Rõ ràng là tâm trạng không tập trung, tay cầm thức ăn khô rắc từng hạt một, đàn chim có lẽ đã no căng, đều đứng một chân rúc đầu vào ngủ.

Nghe tiếng bước chân phía sau, Ứng Ẩn rắc mạnh thức ăn trong tay. Rõ ràng muốn nhào vào lòng anh nhưng có lẽ sợ Thương Cảnh Nghiệp đang đứng sau nên bước chậm lại, cô kiềm chế hỏi: "Anh nói chuyện xong rồi à?"

Thương Thiệu như nhìn thấu cô: "Không ai theo dõi."

Ứng Ẩn nghe vậy, cuối cùng nhào tới ôm anh rồi ngẩng đầu hỏi: "Thế nào rồi?"

"Nhờ phúc của em, ông ấy nghĩ em là một bảo mẫu quá xinh đẹp còn anh thì không đứng đắn, sa đọa, làm ông ấy rất thất vọng."

Ứng Ẩn: "... Ông ấy thật sự nghĩ em là bảo mẫu à?"

Thương Thiệu chạm nhẹ vào mũi cô: "Có lẽ là vì lần trước em lái chiếc xe nhỏ xuống núi, diễn rất thật. Chiếc xe đó chỉ mấy triệu."

Ứng Ẩn vùi mặt vào ngực anh, giọng trầm đục hỏi: "Anh đã giải thích rõ ràng chưa?"

"Giải thích rõ ràng rồi, anh ấy biết em là ai."

Nỗi lo lắng trong lòng như bụi bay lên bởi nhịp tim dữ dội của Ứng Ẩn, mãi không lắng xuống được. Cô im lặng một lúc, không biết nói cho ai nghe: "Vẫn không được đâu."

Trong khoảnh khắc im lặng, Ứng Ẩn nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

"Ứng Ẩn, anh có thể hiểu lần này trong lòng em muốn "được" không?"

Thực ra câu chuyện về người tình thứ hai mà Tống Thời Chương kể cho cô luôn in sâu trong đầu như một lời cảnh báo.

Có người trao trái tim chân thành, nhưng trong mắt người giàu có chẳng qua chỉ là một trò mưu cầu địa vị. Có lẽ một người con gái có mục đích rõ ràng, biết lấy lòng đàn ông, lại làm họ cảm thấy an toàn, quen thuộc và thoải mái hơn so với người thật lòng yêu.

"Anh đã nói rồi, không ai có thể chia rẽ tình cảm của anh, em có tin không?" Thương Thiệu vuốt tóc cô.

Lần này, Ứng Ẩn không im lặng nữa, gật đầu: "Em tin."

Thương Thiệu cũng không truy cứu cô thật sự tin hay giả vờ: "Chúng ta xuống núi trước nhé? Anh đưa em đi ăn cơm."

Ứng Ẩn vào nhà thay quần áo. Cô không dám trang điểm vì sợ người qua đường nhận ra, nên vẫn để mặt mộc, ăn mặc rất giản dị.

Hôm nay Hồng Kông còn nóng hơn hôm qua, gần như có cảm giác mùa xuân hè, cô mặc một chiếc quần jeans ống suông, đi giày bệt, trên người là chiếc áo len màu xanh lá cây.

Áo len ôm sát làm nổi bật đường cong cơ thể cô, eo là eo, ngực là ngực, hai cánh tay dài bọc trong áo len dài tay càng tôn lên vẻ thon thả.

Sáng nay, chú Khang đã cử người chuyển hành lý của cô đến, cô lấy băng vệ sinh ra thay trước khi rời khỏi nhà.

Thương Thiệu lái xe xuống núi, trên đường chính gặp xe Bentley của mẹ anh, Ôn Hữu Nghi.

Ôn Hữu Nghi vừa uống trà chiều xong trở về hoàn toàn không biết trong nhà đã xảy ra biến động lớn. Thấy chồng, bà vui mừng khôn xiết: "Em nhìn thấy bác Thăng ở ngoài, tưởng anh cử ông ấy về trước. Sao về sớm vậy?"

Lúc này, Thương Cảnh Nghiệp đang ngồi ở phòng khách ngoài thư phòng.

Trên chiếc ghế sofa rộng, ông ngồi thoải mái, tay khoanh trước ngực. Trên chiếc lò sưởi đá kiểu Pháp trắng là màn hình tivi đang chiếu.

Ôn Hữu Nghi liếc nhìn, không biết là chương trình gì lại có một người phụ nữ đang đuổi theo một con heo.

"..."

Thật kỳ lạ.

Chồng bà chưa bao giờ xem phim, cũng không xem tivi, lần cuối ép ông xem phim là phim "Tạm biệt, Angela" giành giải Cành cọ vàng của Thương Lục, còn lần cuối ép ông xem chương trình tạp kỹ... chẳng phải là vài năm trước khi Kha Dụ và Thương Lục tham gia chương trình đó sao? Hình như là dọn chuồng heo gì đó...

Nhớ lại đến đây, Ôn Hữu Nghi nhìn góc phải màn hình, quả thật là cùng một chương trình tạp kỹ.

Bà ngồi xuống bên cạnh Thương Cảnh Nghiệp: "Honey, anh đang làm gì vậy? Sao tự dưng lại xem tạp kỹ?"

Thương Cảnh Nghiệp không biểu cảm, lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Giải tỏa."

Ôn Hữu Nghi: "..."

Trên màn hình, người phụ nữ đuổi heo chạy mấy trăm mét cuối cùng cũng tóm được. Cô ôm lấy cổ con heo, tay đeo găng tay cao su màu vàng, đầu gối quỳ xuống đất sống chết không buông.

Cô chạy quá nhanh, người quay phim đuổi không kịp. Máy quay rung lắc, người quay phim thở hổn hển: "Cô... Cô Ứng! Cô chạy chậm lại...!"

Phía sau còn có người chạy chậm hơn, giọng hơi lạ: "Nắm tai! Nắm tai heo!"

Trong một trận hỗn loạn, con heo lớn thét lên thảm thiết, giây tiếp theo máy quay chuyển cảnh, cuối cùng cũng quay được mặt của người phụ nữ và con heo.

Ôn Hữu Nghi cảm thấy người phụ nữ này rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra.

Bà cũng như Thương Cảnh Nghiệp, khoanh tay dựa vào sofa, im lặng một giờ đồng hồ xem việc nuôi heo.

Trong một giờ đó, ngôi nhà nhỏ của người nuôi heo giàu nhất làng đã trải qua những tình huống khiến người ta ngỡ ngàng. Ví như thanh niên trong làng lần lượt đến nhà xem phụ nữ đẹp rồi đề nghị mai mối "Chú giới thiệu giùm đi" rồi bị mắng "Cái đồ không biết tự lượng sức, muốn ăn thịt thiên nga không thấy máy quay à!", vì không đóng cửa chuồng heo mà heo con chạy khắp nơi, con heo mẹ dự định giết vào ngày hôm sau xông vào làng, nữ khách mời khác vừa mang nửa quả dưa hấu định nghỉ ngơi đã bị heo đuổi khắp làng - một loạt tình huống khiến người ta không biết nói gì.

Một ngày bận rộn cuối cùng kết thúc trong khung cảnh Cô Ứng vừa âm thầm lau nước mắt vừa đi tìm heo dưới bầu trời đầy sao.

Đến đoạn quảng cáo, Ôn Hữu Nghi trầm ngâm một lát, bừng tỉnh:

"Ồ! Cô Ứng này em biết!"

Thương Cảnh Nghiệp khá lo lắng, ho khan một tiếng, liếc bà: "Em gặp rồi?"

"Em gặp rồi, cô ấy là người đại diện mà Minh Khâm chọn, còn quay quảng cáo với Tiểu Đảo nữa." Ôn Hữu Nghi nhớ lại: "Lúc quay em cũng có mặt ở đó."

"Rồi sao?"

"Rồi thấy cô ấy hôn Tiểu Đảo."

Thương Cảnh Nghiệp: "!!!"

Huyết áp tăng vọt lên não!

"Nhưng hình như chỉ là giả vờ thôi."

Thương Cảnh Nghiệp: "... Hữu Nghi, em nên nói hết trong một câu."

Ôn Hữu Nghi: "Dù là giả vờ, nhưng lúc đó Tiểu Lục tự tay quay thì mặt mày tái mét."

Thương Cảnh Nghiệp nghĩ, em nên ngước lên nhìn mặt anh đây.

Ôn Hữu Nghi vẫn đang suy nghĩ: "Đúng rồi, cô ấy còn là cặp đôi yêu thích cùng Tiểu Đảo, cặp đôi là couple, cô ấy nói diễn viên cô ấy thích nhất là Tiểu Đảo."

Vậy ra bạn gái của con trai lớn thích bạn trai của con trai nhỏ, còn con gái lớn chọn cả hai làm đại diện trong quảng cáo do con trai nhỏ quay, rồi họ hôn nhau.

Gân xanh trên trán Thương Cảnh Nghiệp giật giật: "Bác Thăng."

Ngoài cửa bác Thăng đáp: "Dạ."

"Thuốc hạ huyết áp!"

"..."

Ôn Hữu Nghi đồng cảm: "Em hiểu cảm giác của anh."

Thương Cảnh Nghiệp đang uống thuốc: "Em không hiểu."

Em thật sự không hiểu!

Ôn Hữu Nghi lo lắng nhìn ông uống thuốc, hỏi: "Anh về lâu vậy rồi đã gặp A Thiệu chưa? Lại cãi nhau à?"

Thương Cảnh Nghiệp hừ lạnh một tiếng.

"Hai người trước đây không như thế."

"Trước đây nó ngoan, giờ thì như đứa 18 tuổi! Muốn làm anh tức chết!"

Ôn Hữu Nghi vội vàng an ủi ông: "Không sao đâu, đợi nó lập gia đình rồi sẽ ổn thôi. Chiều nay em lại giới thiệu cho nó vài cô gái, anh biết không, sáng nay nó hỏi em thế nào là cô gái đủ tiêu chuẩn, em nghĩ gia thế gì đó không quan trọng, nếu đã không quyết định liên hôn thì chi bằng hạ tiêu chuẩn..."

Cô nhẹ nhàng nói, mở album ảnh trên điện thoại: "Anh xem cô này, là..."

Chưa kịp giới thiệu, Thương Cảnh Nghiệp đã nói: "Nó không thích."

Ôn Hữu Nghi ngỡ ngàng, đành chuyển sang cô khác: "Cô này thì sao..."

"Cũng không thích."

Ôn Hữu Nghi trượt đến tấm thứ ba: "Cô này..."

"Không thích!"

Không thích, không thích, đứa con bất hiếu này chẳng thích ai cả!

Ôn Hữu Nghi không chịu nổi: "Rõ ràng đều rất xinh đẹp!"

Thương Cảnh Nghiệp gầm lên: "Trừ khi tiên nữ giáng trần, giờ nó không thích ai hết!"

"A Thiệu đâu phải người chỉ nhìn ngoại hình!"

Thương Cảnh Nghiệp cố nhịn sự phiền toái, mày nhíu chặt: "Tóm lại, em đừng lo cho nó nữa, nó lớn rồi, chuyện chung thân đại sự để nó tự lo!"

Không phải ông cố ý giấu Ôn Hữu Nghi nhưng mối quan hệ giữa Thương Thiệu và cô gái kia chưa rõ ràng, mặc dù anh nói cô ấy có gia thế trong sạch, tính cách đơn thuần, nhưng người trong giới giải trí có lẽ còn diễn giỏi hơn cả Du Hạ Hạ. Nếu Ứng Ẩn thật sự có vấn đề, cuối cùng người mất ngủ lật đi lật lại vẫn sẽ là Ôn Hữu Nghi.

Thương Cảnh Nghiệp đã rút kinh nghiệm, thà tự mình điều tra rõ ràng, yên tâm rồi mới để Ôn Hữu Nghi an tâm tận hưởng tin tốt này.

"Nhưng A Thiệu không giống Lục Lục. Lục Lục thẳng thắn, còn A Thiệu ít nói, không biết lãng mạn, chỉ biết làm việc, không biết cách làm hài lòng con gái..." Ôn Hữu Nghi thở dài: "Nó mà là công tử đào hoa thì cũng tốt."

Khóe miệng Thương Cảnh Nghiệp cười lạnh: "Em hiểu lầm đứa con bất hiếu này nhiều rồi. Giờ nó giỏi lắm!"

Đứa con bất hiếu thật sự rất giỏi, anh đã đưa Ứng Ẩn đi ăn cháo tại cửa hàng chính của Vinh Hân Lâu ở Hồng Kông.

Món "Kim Tiêu Xuất Bạch Ngọc" phải đặt trước, nhưng với khách VIP như anh thì khác. Đến nơi rồi lên tầng cao nhất sau đó vào phòng riêng. Thiếu Đông của Vinh Hân Lâu tại Hồng Kông là quản lý thực tập được cha giao nhiệm vụ. Anh ấy định tự mình giới thiệu món cháo này nhưng bị Thương Thiệu từ chối.

Bên ngoài ồn ào, phòng riêng thì thanh tịnh, trên bức bình phong thêu hoa văn chạm khắc là cảnh núi non sống động, ngoài cửa sổ là ánh đèn rực rỡ của đường Jordan.

Nhà hàng cổ thường dùng bàn tròn, chân bàn đỏ thẫm chạm khắc "Quyền pháp Tám Tiên say", là đồ từ thời Dân Quốc. Trên bàn, ấm trà bằng bạc chứa trà phổ nhĩ cổ thụ, trong hai bát sứ vàng tươi là món "Kim Tiêu Xuất Bạch Ngọc" như ngọc.

Chỉ có hai người trong phòng.

Ứng Ẩn uống rất nghiêm túc, cô thử từng ngụm nhỏ, sau đó cẩn thận thổi nguội rồi mới nhấp. Ngụm đầu tiên bình thường, nhưng vị ngon lan tỏa trên đầu lưỡi, mãi không tan.

"Em tưởng là cháo trắng." Cô ngạc nhiên.

Cháo màu ngọc, thanh khiết mà lại có vị đậm đà.

"Bề ngoài đúng là bình thường." Thương Thiệu nhẹ nhàng nói, "Nhưng vị không tệ."

Ban đầu Ứng Ẩn không thấy có gì lạ, cho đến khi nghe anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Có người cũng vậy."

"Phụt—"

Cô nhạy cảm với từ "bình thường", nghe vậy liền sặc cháo.

Thương Thiệu liếc cô một cái.

Ứng Ẩn vừa ho vừa tìm giấy, vẫn là Thương Thiệu lấy một xấp đưa cho cô.

Ngón tay dài lạnh lẽo khiến Ứng Ẩn không dám nhìn.

"Em phản ứng vậy làm gì?" Thương Thiệu hỏi, giọng điềm đạm, không rõ vui hay giận.

"Em..." Ẩn lấy mẩu giấy che miệng, "Ăn vội quá..."

"Em suy nghĩ câu nói vừa rồi của anh đúng không?"

Ứng Ẩn tội nghiệp nói: "Đúng."

"Vậy bây giờ em nghĩ, anh—"

"Xin lỗi!" Biết chuyện bại lộ, Ứng Ẩn liền chắp tay cúi đầu: "Em không cố ý nói anh bình thường, cũng không cố ý đi đồn thổi khắp nơi!"

... Còn "đồn thổi khắp nơi".

Thương Thiệu không ngờ cô tự nhận tội nhanh như vậy.

"Vậy ban đầu em thật sự nghĩ anh bình thường?"

Anh bình tĩnh, nhưng không ai biết khi nói câu này trong lòng anh có chút chua xót.

Anh nhớ lại trang phục, hành động của mình trong bữa tiệc của Trần Hựu Hằng, cả cuộc gặp gỡ với Ứng Ẩn ở hành lang, điếu thuốc trong tay, bóng đèn dưới ánh đèn.

Chắc cũng không tệ.

Nhưng lại nghĩ đó là bữa tiệc của Trần Hựu Hằng, nghĩ đến việc lần đầu tiên Ứng Ẩn gặp Trần Hựu Hằng đã có ý định quyến rũ.

Không khí xung quanh bỗng lạnh đi mấy độ.

Ứng Ẩn cầm thìa sứ, tội nghiệp nói: "A Thiệu ca ca, ban đầu em còn nghĩ anh đã phẫu thuật thẩm mỹ."

Thương Thiệu nheo mắt: "Phẫu thuật thẩm mỹ?"

Ứng Ẩn vội nói: "Thật ra phẫu thuật thẩm mỹ cũng không sao! Nhìn không ra đâu."

Càng nói càng lạc đề.

Thương Thiệu không kiên nhẫn giơ tay: "Lại đây."

Ứng Ẩn ngồi vào lòng anh, anh ôm cô, tay đặt lên eo cô rồi chỉnh tư thế cho ngay ngắn, từng chút từng chút hỏi: "Tại sao em nghĩ anh đã phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Vì bây giờ anh đẹp."

Thương Thiệu không ngờ tới câu trả lời này, anh yên lặng đờ đẫn hồi lâu, mím môi một lúc mới thản nhiên nói: "Em không cần phải nịnh anh như vậy."

Mặc dù vẻ mặt không biểu lộ gì, nhưng yết hầu của anh rõ ràng động đậy, tay ôm lấy Ứng Ẩn cũng siết chặt hơn.

"Không phải nịnh anh," Ứng Ẩn nghiêm túc nói: "Lần đầu tiên anh nhìn thấy em thế nào thì em không biết nhưng lần đầu tiên em nhìn thấy anh thì anh cũng không biết. Trong một buổi tiệc cưới có rất

nhiều người vây quanh anh, từ xa em tìm anh khắp hội trường."

"Sau đó thì sao?"

"Mọi người nói đó là cậu chủ nhà họ Thương, em nói..." Ứng Ẩn như con chim cút bắt đầu rụt cổ, chột dạ: "Hóa ra chỉ như vậy... bình thường... không có gì đặc biệt... em sai rồi!"

Thương Thiệu nhìn cô chằm chằm: "Em nghĩ anh đã chỉnh sửa chỗ nào?"

Anh chậm rãi hỏi, ánh mắt như hồ sâu khiến đầu ngón tay của Ứng Ẩn tê dại. Cô nhìn kỹ từng chi tiết từ lông mày, mắt, mũi, môi đến cằm của anh.

"Chỗ này, chỗ này, chỗ này..." Ngón tay như cọng hành vẽ lên mặt anh, mang theo cảm giác mát lạnh và mùi hương nhẹ nhàng của mưa xanh, "Còn chỗ này nữa..."

Nói xong eo cô bị kéo lại, Thương Thiệu hôn đến lúc cô không thở nổi.

Hôn đủ rồi, anh buộc mình bình tĩnh một lúc, rồi chậm rãi hỏi: "Em có bao giờ nghĩ rằng không phải anh chỉnh sửa, mà là em nhận nhầm người không?"

Lông mi rủ xuống của Ứng Ẩn không che giấu được nỗi sợ.

Anh hôn cô rất mãnh liệt, có lẽ là vì đã kiềm chế nhiều ngày.

Cô gật đầu một cái, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, "Sau này em mới nhận ra, nhưng trước đó em đã nói với nhiều người anh bình thường..."

Giọng càng lúc càng nhỏ: "Có lẽ bây giờ anh chưa kết hôn đều là do em..."

Huân chương quân đội có một nửa từ bài báo của Hồng Kông về "rối loạn chức năng", còn một nửa là từ câu "bình thường" của cô.

"Em không thấy bố anh trong các bài báo trông như vậy, còn Thương Lục em cũng đã gặp qua, anh..."

Thật khó tin.

Ánh mắt tối tăm của anh ẩn chứa một nụ cười: "Anh trong mắt em không được thừa hưởng gene nào sao?"

"Cũng có thể đột biến gene..." Ứng Ẩn nắm lấy cổ áo anh, vùi mặt vào ngực anh: "Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi! Không phải anh chỉnh sửa, em mới là người chỉnh sửa!"

Chưa từng thấy nữ diễn viên tự thú mình chỉnh sửa.

Thương Thiệu nhéo tai cô: "Chỗ nào? Mũi?"

Không trách anh đoán vậy, vì sống mũi của cô thực sự rất đẹp, vừa cao và đáng yêu.

Ứng Ẩn lắc đầu.

Thương Thiệu nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt tối lại rồi ghé tai cô: "Chỗ này?"

Anh một tay nâng ngực của cô dưới áo len.

Rất mềm.

Giọng nói trầm thấp và ổn định truyền vào tai cô: "Không giống."

Ứng Ẩn để anh kiểm tra một lượt rồi mới nâng tay lên, cô cùng anh nắm lấy tai cô: "Chỗ này, nốt ruồi phía sau là giả."

"Không thể là chỉnh sửa."

"Dù sao cũng là giả."

"Nếu là giả, vậy tại sao mỗi lần anh hôn em, em lại—"

Ứng Ẩn vội vàng che miệng anh lại, đôi mắt xinh đẹp đáng thương nhìn anh: "Đừng nói."

Thương Thiệu im lặng nắm lấy cổ tay cô, di chuyển tay ra rồi hôn lên môi cô.

Ứng Ẩn bị anh hôn đến mơ màng, lẩm bẩm nói ra sự thật.

"Mẹ em mê tín... bà tìm thầy bói xem ngày sinh, nói chỗ này cần có một nốt ruồi... làm điểm nhấn." Cô thở dốc, "Vì vậy năm em mười sáu tuổi, ừ... bà dẫn em đi làm nốt ruồi này."

Thương Thiệu nghe xong cười nhẹ: "Sao còn mê tín hơn người Hồng Kông tụi anh."

Ứng Ẩn gật đầu, mắt đầy nước mắt, dưới ánh đèn khiến ánh nhìn trở nên mơ hồ.

"Chuyện này chỉ anh biết, vậy bây giờ có thể tha lỗi cho em vì đi khắp nơi nói anh bình thường chưa?"

Thương Thiệu cúi mắt, ánh nhìn chăm chú vào cô: "Vậy lần đầu tiên em nhìn thấy anh là ở chỗ Trần Hữu Hằng."

"Ừ."

Dưới ánh nhìn của anh, mặt Ứng Ẩn không tự chủ được mà ửng đỏ: "Mặc dù là ở đó, nhưng khi nhớ lại em luôn cảm thấy như gặp anh ở Iceland."

"Tại sao?"

"Bởi vì lần đầu nhìn thấy anh đã nghĩ đến bãi cát đen và băng xanh mà em đã đi trước đó." Cô lấy hết can đảm và sự xấu hổ, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Thương Thiệu.

Thương Thiệu ngẩn ra, cười nhẹ một tiếng bằng giọng Quảng Đông: "Ngớ ngẩn."

Ứng Ẩn nhắm mắt chặt, nói: "Em muốn làm quen với anh ngay từ cái nhìn đầu tiên."

Môi Thương Thiệu nóng bỏng áp vào tai cô: "Tại sao? Tại sao ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã muốn làm quen anh?"

Tim anh như bị nước biển ngâm cho phồng lên mà rã rời.

Rõ ràng cô biết anh là cậu chủ nhà họ Thương nhưng tướng mạo bình thường, nên không hứng thú làm quen. Anh gần như có thể tưởng tượng ra vẻ lười biếng và chán nản của cô lúc đó. Sau này gặp lại, rõ ràng không biết thân phận anh cao quý hơn tất cả mọi người ở đó nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên lại muốn làm quen anh.

"Bởi vì..."

"Vì em yêu từ cái nhìn đầu tiên."

Ứng Ẩn không nói tiếp được, biến câu nói quá thẳng thắn này thành một câu khác, chủ động tìm anh đòi hôn: "Vì em thích câu nói mà anh nhờ chú Khang truyền đạt, "muốn nghe tiếng mưa thì không cần phải tự làm ướt mình," thích chiếc khăn cashmere anh nhờ ông ấy đưa cho em, em ướt hết rồi, dùng nó để lau khô cơ thể đi."

Câu cuối cùng này thật như lời mời gọi.

"Trên đó có mùi hương của anh." Thương Thiệu giọng khàn khàn, yết hầu lăn lộn khó chịu.

Khăn choàng trên xe anh không thường dùng nhưng luôn được chuẩn bị, khó tránh khỏi có mùi hương của anh. Khi đọc sách hay ngủ thường đặt nó trên đầu gối.

"Em biết rõ."

Ứng Ẩn vừa nói xong ba chữ này, chưa nói hết câu đã không còn cơ hội mở miệng nữa. Thương Thiệu hôn cô, lưỡi chạm nhẹ cuốn lấy vị ngọt ngào của cô, cả hai đều bị kích thích mạnh.

Ăn một bát cháo lại lâu như thế.

Trước khi rời đi, Ứng Ẩn đi vào nhà vệ sinh. Băng vệ sinh sạch sẽ chỉ có chút dịch trong suốt.

Cô tháo ra nhưng không thay mới, dùng khăn ướt chuyên dụng làm sạch kỹ càng rồi rửa mặt dưới vòi nước lâu.

Cảm giác mát lạnh làm tan biến hết sự nóng bỏng trên mặt cô.

Rời khỏi Vinh Hân Lâu đã gần tám giờ tối, Thương Thiệu cùng cô dạo chơi dưới ánh đèn đêm.

Anh không lái xe, không sợ paparazzi nhận ra trong đám đông, nhưng Ứng Ẩn thì khác. Cô đeo khẩu trang kín mít.

Thương Thiệu cách cô một bước cũng không dám quá gần gũi, cho đến khi tay anh để ngang hông bị cô chạm vào.

Chạm vào hai lần, ai cũng không nói gì, nhưng anh quyết định nắm chặt lấy tay cô ngay.

Ứng Ẩn rõ ràng run lên nhưng không rút ra.

Cô muốn thế. Muốn anh nắm tay cô công khai đi trên đường phố, đi giữa đám đông tấp nập, cùng cô ghé thăm các cửa hàng nhỏ, ăn những quán ăn ven đường có phục vụ tệ nhất như bất kỳ cặp đôi bình thường nào.

Nếu paparazzi hoặc người hâm mộ chụp được, cứ xem như là món quà mừng cho cô và anh.

Thương Thiệu hoàn toàn không thể hiểu nổi, một ngôi sao nữ như cô, thường ngày không ra khỏi nhà chỉ đến phim trường, sao lại thích đi bộ nhiều như vậy.

Đi mãi đến nửa đêm, thành phố không nghỉ, cô cũng không nghỉ.

Nhìn thấy đèn rạp chiếu phim vẫn sáng, Ứng Ẩn hào hứng. Thương Thiệu không muốn xem phim nhưng cô nũng nịu xin anh: "Anh cùng em xem một bộ đi."

Đây không phải là rạp chiếu phim bình thường, mà là nơi chuyên chiếu phim cũ, phim được phục chế và một số phim nghệ thuật không bị cắt. Không phân phòng chiếu, nói chung chỉ có một phòng chiếu duy nhất, danh sách phim chiếu suốt 24 giờ, máy lạnh mở mạnh, một số người qua đêm nằm trên ghế ngồi ngủ.

Khi hai người bước vào thì bộ phim trước vừa kết thúc.

Ứng Ẩn nói nhỏ: "Rạp này ở đại lục không có." Cô che miệng: "Không chiếu mấy phim kỳ quặc chứ?"

Thương Thiệu muốn cười nhưng nhịn lại, với chút hiểu biết hạn chế về rạp chiếu phim mà trả lời: "Không đâu."

Ứng Ẩn gật đầu rồi khoác tay dựa vào lòng anh.

Màn hình tối một lúc, nhân viên chiếu phim thay cuộn phim khác.

Một luồng sáng chiếu ra từ bóng tối.

Khi dòng chữ mở đầu xuất hiện, Ứng Ẩn cảm thấy không ổn.

"1937 · Thượng Hải"

Tiếng vó ngựa vang lên phá tan buổi sáng trên đường Hà Phi.

"Chỉ huy?"

Một giọng nói lười biếng và mềm mại, rõ ràng là vẫn còn trên giường chưa tỉnh dậy nhưng âm cuối mang theo sự nghịch ngợm.

Ứng Ẩn lập tức ngồi thẳng dậy.

"Sao vậy?" Thương Thiệu đã nhận ra giọng nói quen thuộc này.

Rất quyến rũ, cô chưa từng gọi anh như vậy.

"Em... em... em đột nhiên không muốn xem nữa..." Ứng Ẩn tìm túi xách, "Chúng ta về nhà đi Anh Thương, em buồn ngủ quá..."

"Anh Thương" và một số từ ngữ kỳ lạ khác thốt ra.

Thương Thiệu ngồi trên ghế, hai tay khoanh lại không động đậy hai giây, cho đến khi trên màn hình xuất hiện dàn diễn viên.

"Dẫn đầu diễn viên: Thẩm Tịch"

Thẩm Tịch mặc quân phục dệt may, dáng người thẳng tắp, đôi mắt cực kỳ sâu lắng trên màn ảnh rộng càng thêm thâm thúy.

Hình ảnh theo bước chân anh ta, xoay chuyển máy quay một cái qua màn che trên chiếc giường lớn. Người phụ nữ trên giường có đôi chân thon dài, đùi tròn trịa, nửa tỉnh nửa mơ nằm trong lớp chăn

mềm.

"Đồng diễn: Ứng Ẩn"

"Đến sớm vậy?"

Giọng cô rất quyến rũ.

Phần mở đầu cuối cùng hiện ra tên phim, dưới ánh đen đỏ của phố phường mười dặm: "Đẹp đẽ một cách bi thương"

Ứng Ẩn vỗ nhẹ vào trán, nhắm chặt mắt thầm nghĩ: Xong rồi.

Chương 63: Ánh mắt em nhìn hắn giống như nhìn anh

Mặc dù rạp chiếu phim nhỏ này sạch sẽ nhưng gạch lát hoa văn mosaic, ghế gấp bọc nỉ màu đỏ và sơn tường màu xanh lá cây cho thấy nơi này đã tồn tại được một khoảng thời gian lâu đời.

Gần đến nửa đêm, không có nhiều người đến xem phim ở đây, Ưng Ẩn và Thương Thiệu ngồi ở hàng cuối gần lối ra, phía trước có vài cái đầu lố nhố. Có người trong đoạn mở đầu ngáp một cái.

"Phim Đại Lục à?" Ai đó nói rồi đứng dậy đi ra, khi đi qua thì liếc Ưng Ẩn một cái uể oải.

Ưng Ẩn không di chuyển, cô đợi người khán giả đó đi rồi mới dùng hai tay nắm lấy cánh tay Thương Thiệu: "Chúng ta về nhà được không? Về nhà em sẽ xem cùng anh."

Thương Thiệu điềm tĩnh, chân vắt chéo không động đậy, anh chỉ hỏi: "Tại sao?"

Ưng Ẩn nói lấp lửng: "Bộ phim này là bộ em không thích nhất, em sẽ đổi bộ khác hay hơn cho anh xem."

Thương Thiệu nhướn mày. Vừa rồi đi qua sảnh, anh đã lướt qua poster, có vài chữ nhỏ thu hút sự chú ý của anh, viết: Đêm Liên hoan phim Berlin.

Mặc dù không thường xem phim, nhưng ba liên hoan phim lớn của châu Âu thì anh vẫn nghe danh. Nếu đã có thể tranh tài ở Berlin có

nghĩa là chất lượng phim rất tốt.

Thương Thiệu vỗ nhẹ lên mu bàn tay Ưng Ẩn để trấn an. Bàn tay cô lạnh đến khác thường.

"Anh chỉ xem phim này thôi." Anh chốt lại.

"Nhưng mà..." Ưng Ẩn vẫn cố gắng, Thương Thiệu lại nghiêng người đến gần tai cô: "Em căng thẳng như vậy là vì trong đấy có gì mà anh không thể xem?"

Ưng Ẩn nuốt nước bọt, ánh mắt lảng tránh cúi xuống.

Trong đấy không có gì anh không thể xem, chẳng qua đây là bộ phim táo bạo nhất trong sự nghiệp của cô mà thôi...

Đẹp đẽ một cách bi thương" khác với "Phiêu Hoa", "Phiêu Hoa" đến nay cũng đã mười một mười hai năm rồi, nhiều cảnh cô đã quên, cũng có thể mặt không đổi sắc mà xem hết, cô thậm chí có thể nhận xét một vài cảnh diễn ngây thơ hoàn toàn dựa vào trực giác khi đó.

Tống Thời Chương nói khi cô còn trẻ có tham vọng, không sai, nếu không cô đã không dám tự tiến cử để đóng vai này. Khi đó cô làm gì biết về tình yêu và dục vọng? Chỉ nghe đạo diễn chỉ đạo, gương mặt tuyệt vời của cô biểu hiện một sự không chịu thua.

Nhưng "Đẹp đẽ một cách bi thương" thì khác. Nó không mơ hồ, cũng không phải "dục vọng thuần khiết ", mà là cuộc chiến dục vọng, yêu hận tình thù giữa hai người trưởng thành.

Sau khi quay xong, Ưng Ẩn chỉ xem bản công chiếu một lần rồi từ đó không bao giờ xem lại.

Những cảnh quay táo bạo bị cắt sạch khi công chiếu, bây giờ Ưng Ẩn chỉ hy vọng phiên bản đang chiếu ở đây là bản công chiếu.

Đây là mùa xuân năm 1937, mùa đông lạnh giá chưa tan, tiết trời xuân lạnh lẽo thì rất dễ chịu, nhưng tin tức người Nhật từng bước tiến gần vào Trung Hoa khiến nhiều người lo lắng không yên.

Thượng Hải lúc bấy giờ là chốn ăn chơi hưởng lạc, người Nhật có thể sắp đánh vào cũng không ngăn cản được các buổi hát ca nhảy múa, rạp chiếu phim Quốc Thái, bộ phim "Mãn Viên Xuân Sắc" của Châu Toàn lúc nào cũng chật kín người và nhận được sự hoan nghênh. Xe điện leng keng chạy qua, đèn neon của Bách Lạc Môn càng về đêm càng lộng lẫy.

Lê Mỹ Kiên do Ưng Ẩn thủ vai đã làm đào chính ở Bách Lạc Môn nhiều năm.

Nói về giọng hát, cổ đông lớn của Liên hiệp điện ảnh ôm cô trong lòng, khen rằng không thua gì Lý Hương Lan, cả Thượng Hải không ai nhẹ nhàng và duyên dáng hơn cô. Mỗi khi cô nhảy, các phu nhân, thương gia, minh tinh, người đẹp đều dừng lại ngắm nhìn cô.

Mùa đông, Lê Mỹ Kiên thường tiệc tùng suốt đêm ở Bách Lạc Môn hoặc dinh thự của các quan lớn, mặc áo choàng lông cáo đen ôm eo, nhẹ nhàng bước xuống xe hơi, lặng lẽ đi vài bước trong làn sương mù. Con đường nhựa của khu nhượng địa Pháp đầy lá ngô đồng, cô đi qua khiến người quét đường cũng phải tạm dừng vài giây.

Trong những khoảnh khắc đẹp đẽ như thế mà vẫn nghĩ đến công việc thật là tội lỗi.

Lời nói dễ nghe, Lê Mỹ Kiên nhận được biết bao lời khen, thật giả lẫn lộn đến nỗi tai cô chai sạn, nhưng chỉ có câu này là chạm đến lòng cô.

Người nói câu đó chính là Tư Đồ Từ, một sĩ quan trẻ do Thẩm Tịch thủ vai.

Tư Đồ Từ chỉ mới ngoài ba mươi, mặc bộ quân phục nỉ rất chỉnh tề, phong độ, nhờ người anh quân phiệt ở miền Nam nên tuổi trẻ đã được người khác gọi là "tư lệnh", nhưng tiếng "tư lệnh" này có bao nhiêu phần kính trọng, bao nhiêu phần châm biếm, ai cũng biết.

Thật ra anh trai của Tư Đồ Từ rất có thế lực ở miền Nam, anh ta nên thuận buồm xuôi gió sống mà ở miền Nam, chứ không phải một mình chạy đến Thượng Hải. Nói dễ nghe là tiền đồ rộng mở, được trọng dụng, nói khó nghe là chỉ như một con tin.

Lê Mỹ Kiên có rất nhiều người để chọn, nào là trưởng phòng tài chính nổi tiếng nhất, nhà kinh doanh mới nổi hào phóng, vua dệt từ Vô Tích, hoặc những chàng thanh niên hào nhoáng từ ngân hàng này ngân hàng khác, nhưng cô không chọn ai. Cổ đông của Liên hiệp điện ảnh nói muốn nâng cô thành ngôi sao, tranh tài với Hồ Điệp và Châu Toàn cũng không khiến cô ngẩng đầu.

Cuối cùng Tư Đồ Từ trở thành người tình của cô.

Tư Đồ Từ có gì tốt? Có lẽ là sẵn sàng hạ mình dỗ dành phụ nữ.

Lê Mỹ Kiên đặt đôi chân trần lên mặt anh ta, anh ta vẫn yêu quý mà nâng niu, để chân cô áp vào mặt mình rồi nhìn vào mắt cô sau đó cẩn thận hôn lên mu bàn chân.

Ưng Ẩn thấy đến đây đã không chịu nổi nữa. Cảnh này quay từ sớm, cô và Thẩm Tịch còn chưa quen, NG rất nhiều lần.

Cô quay mặt sang phía Thương Thiệu, mấp máy môi muốn biện hộ gì đó. Thương Thiệu vẫn nắm tay cô, chỉ là lực hơi chặt hơn, khi quay mặt lại nhìn cô, giọng anh cũng hạ thấp bên tai: "Hóa ra em còn có mặt này."

Ưng Ẩn không biết là xấu hổ hay căng thẳng, cô chỉ biết trong lòng như sóng dồn dập.

Trong phim, nụ hôn đầu tiên giữa Lê Mỹ Kiên và Tư Đồ Từ xuất hiện ở phút thứ bốn mươi.

Đạo diễn nói, nụ hôn là cửa sổ của tình yêu, nên trong bốn mươi phút đầu của phim, Lê Mỹ Kiên và Tư Đồ Từ chỉ có trò chơi trêu ghẹo qua lại mà chưa từng hôn nhau.

Nụ hôn đầu tiên là vào đêm trước khi họ chia tay. Người Nhật hành động liên tục, điệu nhảy ở Bách Lạc Môn cũng không còn, những người hiểu chuyện đều đã chuẩn bị trước để chạy trốn đến Hồng Kông, chỉ có người dân trong ngõ hẻm ôm trẻ con, vừa an ủi đứa bé khóc lóc vừa niệm Nam mô A Di Đà Phật an ủi mình rằng quân đội Quốc dân Đảng mấy chục vạn quân ở tiền tuyến không thể nào để mất Thượng Hải phồn hoa này.

Cuộc chia ly đến vội vàng vào buổi sáng đó, Tư Đồ Từ theo quan chức chuyển đi, anh thuê xe, phái người thân tín, mua vé tàu, muốn đưa Lê Mỹ Kiên đến Hồng Kông.

"Em thích món ăn bản địa nên ta đã phái hai bà vú cho em, em đến Hồng Kông, nhớ giữ gìn cửa nẻo, sống tốt, ăn gà Quý Phi mỗi bữa rồi đợi ta đến tìm em."

"Còn vợ ngài thì sao?" Lê Mỹ Kiên hỏi.

Tư Đồ Từ đã có vợ con nhưng lại nuôi thêm một người bên ngoài, điều này không mới ở phố Hà Phí lúc đó. Trong những buổi tiệc đêm, có người đùa rằng đó là mốt của người Pháp mang đến khu nhượng địa Pháp, Lê Mỹ Kiên cười hỏi một câu: "Em chưa từng đến Pháp, nhưng nghe nói các quý bà ở Pháp chơi thoáng hơn. Sao các chàng trai Hà Phí của chúng ta không cho vợ mình học theo cái này nhỉ?"

Một câu khiến bàn tiệc cười rộ lên, có người đưa tay bóp eo cô trong chiếc sườn xám: "Vậy thì em nói với Tư lệnh Từ một tiếng, để em làm tiên phong!"

Tư Đồ Từ bị cô hỏi khó, khuôn mặt ẩn trong bóng tối buổi sáng sớm thoáng chút do dự.

Lê Mỹ Kiên luôn là người thông minh, mặc dù biết rõ chuyện anh ta đã lập gia đình nhưng chưa bao giờ đề cập đến. Anh ta đến tìm cô, cô liền để bà vú nấu một bàn đầy món ăn miền Nam, anh ta mười ngày nửa tháng không đến cũng không sao, cuộc sống của Lê Mỹ Kiên lúc nào cũng có đàn ông, lúc nào cũng náo nhiệt.

"Họ đã ở Hồng Kông rồi." Tư Đồ Từ trả lời, "Trước tiên đến Quảng Châu, anh trai ta nhớ con gái."

Lê Mỹ Kiên gật đầu, khi người dân thường chưa biết tình hình thay đổi, anh ta đã đưa vợ con đến nơi an toàn, rồi vào buổi sáng vội vã này cùng cô chơi một trò chia ly cảm động.

Cô mỉm cười, mắt không nhíu một chút: "Đừng ở cùng một con phố."

Tư Đồ Từ trong câu nói đó hôn cô mãnh liệt, đẩy cô vào tường, áo choàng lông cáo trượt xuống khỏi vai lộ ra làn da quyến rũ.

"Ta đến Hồng Kông..." Một lời hứa đến bên miệng, nói không nên lời. Lê Mỹ Kiên thông minh che môi giải vây cho anh, như thể không phải anh không thể nói mà là cô không cho anh nói.

"Ngài và cô ấy đã ba chén sáu lễ, cưới hỏi đàng hoàng, em là một vũ nữ ở Bách Lạc Môn, tan thì tan."

Tư Đồ Từ nhét một khẩu súng nhỏ vào tay cô: "Không tan."

Khi hôn, ống kính đẩy cận cảnh, trong khung hình chỉ có khuôn mặt Ưng Ẩn đang được hôn. Ở đây theo phân cảnh ban đầu đáng lẽ là cảnh trung, nhưng đạo diễn cho rằng biểu cảm trên mặt cô quá xuất sắc, cảnh cận giúp ghi lại toàn bộ diễn xuất của cô.

Không khí của bộ phim quá tốt, Ưng Ẩn cũng đắm chìm vào đó rồi bất ngờ cảm thấy tay mình bị siết chặt. Lực nắm tay của Thương Thiệu mất kiểm soát, đến nỗi làm cô đau nhức xương ngón tay, lòng bàn tay vốn khô ráo cũng đầy mồ hôi. Tay kia đưa lên, phiền toái, vô thức muốn nới lỏng cà vạt.

Nhưng hôm nay anh không đeo cà vạt.

"Anh Thiệu." Ưng Ẩn gọi nhỏ.

"Anh ra ngoài hút điếu thuốc."

Anh đứng lên, trước khi đi tay còn đặt lên vai cô bóp nhẹ: "Đừng đi theo, anh sẽ quay lại ngay."

Anh đẩy cửa lối thoát hiểm, mò khắp túi quần cũng không tìm thấy hộp thuốc nên đành ra cửa hàng tiện lợi mua. Anh thường hút thuốc đặc chế nên khi đứng trước kệ hàng đầy hộp thuốc khiến anh mất phương hướng mà chọn một hộp Marlboro.

Tính tiền rồi xé lớp màng mỏng, anh đứng dưới mái hiên cửa hàng mà hút. Hút không quen, hoặc có lẽ là hút quá nhanh, mới vài hơi đã ho sặc sụa.

Nửa đêm, cửa hàng tiện lợi ít khách, nhân viên im lặng nhìn anh kẹp điếu thuốc trên môi rồi hít một hơi sâu.

Khi quay lại rạp chiếu phim, cảnh chiến tranh đã qua.

Tư Đồ Từ vốn dĩ theo các quan chức rút lui, nhưng vô tình bị phái ra tiền tuyến. Anh là học viên xuất sắc của Hoàng Phố, lại được anh trai dẫn dắt nên từ lâu đã có hoài bão về chiến thuật, nhưng Trận Thượng Hải liên tục thất bại, thương vong nghiêm trọng, quân lính dưới trướng chết hết, mất liên lạc với quân đoàn nên chỉ có thể từ khu vực bị chiếm đóng từng chút một chịu đựng đến Quảng Châu

chờ gặp lại anh trai.

Lê Mỹ Kiên đến Hồng Kông cũng không suôn sẻ. Tàu đến Hồng Kông chật ních người, sóng gió cũng không đáng nói, nhưng bệnh lỵ bùng phát, thuốc không đủ nên phải tự mình chịu đựng. Một trong những bà vú đi theo từ Tô Châu đã chết được cuộn trong chiếu cỏ mà thả xuống biển. Lê Mỹ Kiên quấn mình trong chiếc khăn choàng, chặt chẽ giữ hai chiếc vali mà không dám nhắm mắt một chút nào.

Trên tàu có quản lý của MGM thường đấu đá với Bách Lạc Môn, họ đã nhiều lần mời Lê Mỹ Kiên. Bình thường gặp nhau thì đầu bóng nhẫy, giày sáng loáng, giờ đây khuôn mặt đen sạm, ai nấy đều có vẻ khổ sở.

Không biết qua bao nhiêu ngày đêm, bến cảng hiện ra trước mắt, mọi người reo hò, cảm giác như sống sót sau thảm họa.

Bến tàu ồn ào, người đón, kéo xe kéo, người nhàn rỗi; người Ấn Độ, Philippines, Anh quốc, đủ loại người, nhìn một lúc thấy hoa mắt. Trong cảnh náo loạn như vậy, cô vừa đặt vali xuống để đi đỡ bà vú Tô Châu, lúc quay lại thì vali đã biến mất.

Trong vali chứa toàn bộ tài sản của cô và địa chỉ nhà mà Tư Đồ Từ đưa cho cô.

"Tư lệnh Từ nói phái người đến đón chúng ta, nhưng cũng không biết Tiểu Ngũ trông thế nào, đen hay vàng?" Bà vú ho vài tiếng.

Lê Mỹ Kiên đỡ bà ngồi xuống cột bến tàu: "Có lẽ Tiểu Ngũ có ảnh của tôi, có thể nhận ra tôi. Chúng ta chờ ở đây."

Chờ đến khi trời sắp tối, người cũng vãn nhưng không ai đến tìm cô. Cô chỉ có thể đi hỏi từng người: "Anh có phải là Tiểu Ngũ do Tư lệnh Từ phái đến không?"

Hỏi một lúc trời đã tối đen, nghe tiếng nước rơi cô cũng không để ý.

Đến khi quay lại đã thấy áo xanh của bà vú Tô Châu trôi trên nước, bà nằm úp mặt xuống nước, thân thể đã thay đổi vì bệnh lỵ, dưới ánh trăng như một tảo biển.

Lê Mỹ Kiên đứng một lúc rồi quay đi.

Xe hơi của quản lý Giang MGM quay lại, cúi chào cô: "Lê đại tiểu thư."

Không có lời thừa nào.

Cô là một vũ nữ đã nhảy mười mấy năm, ngoài nhảy múa kiếm sống còn có thể làm gì nữa? Quản lý Giang dù sao cũng là đồng hương, lại có chút khí phách, không đến mức bán cô làm gái điếm.

Lê Mỹ Kiên đi theo ông.

"Thời thế loạn lạc, chỉ có thể tự lo cho mình." Quản lý Giang thường nói bằng tiếng Thượng Hải rồi bắt đầu hát mấy câu không đầu không cuối của ông.

Hồng Kông nhỏ bé không có Bách Lạc Môn, cũng không có MGM, vũ trường có nhưng không sang trọng như Thượng Hải. Lê Mỹ Kiên ở đây như rồng nằm cạn. Người Ấn Độ có mùi cơ thể nặng, thích tự xưng là hoàng tử này hoàng tử kia, Lê Mỹ Kiên ngồi trong lòng hoàng tử, nói vài câu tiếng Anh cũng phải nín thở. Còn có mấy thằng nhóc lông chưa mọc đủ gọi cô là chị để sờ mông.

Cô thực sự muốn tìm vợ của Tư Đồ Từ. Giới xã giao người Hoa ở Hồng Kông không lớn, người từ Thượng Hải đến lập thành một nhóm thường có tiệc khiêu vũ hoặc bóng chuyền bãi biển, muốn tìm bà Tư lệnh Từ không khó.

Nhưng Lê Mỹ Kiên không thích tự chuốc lấy phiền phức. Cô dường như có chút yêu Tư Đồ Từ, tình yêu đó khiến cô không thể gặp vợ anh, càng không dám cầu xin sự bảo trợ.

Sau đó, những ngày bình yên cũng không kéo dài bao lâu, đến năm 1941, quân Nhật pháo kích khắp Hồng Kông. Thống đốc đầu hàng, bến cảng bình yên này cũng rơi vào tay quân Nhật.

Quản lý Giang bị giết, thời thế quá loạn khiến mấy vũ nữ bị lính Mỹ kéo vào hẻm hãm hiếp.

Lê Mỹ Kiên không bảo toàn được mình, thế gian đầy rẫy đau thương khiến cô lạc hồn bước đi.

Màn hình đen lại, khi sáng lên đã là năm 1948. Người Anh tái chiếm nơi này, đầy đường là những khuôn mặt sô cô la, đến tối, khu đèn đỏ được sáp nhập.

Lê Mỹ Kiên theo một người đàn ông có quyền lực, người ta gọi ông là Tư trưởng. Cô không thăm dò địa bàn của ông hay ông ta có tham gia vào thế giới ngầm hay không, chỉ nghe lời rồi được nuôi dưỡng. Đôi khi đứng trước gương nhảy một điệu quickstep, dù đã lỗi thời nhưng cô vẫn nhảy, nhìn thấy thân hình tròn trịa và nếp nhăn nơi khóe mắt.

Tại bàn mạt chược của các quý bà, sau hai mươi bốn vòng, ai cũng mệt. Tư Đồ Từ theo Tư trưởng vào.

Lê Mỹ Kiên rút ra một quân Bạch Ban, kêu lên "Hồng Trung", khiến mọi người cười rộ.

Tầng một biệt thự ánh sáng mờ khiến gương mặt của Tư trưởng không rõ ràng, chỉ có khuôn mặt của Tư Đồ Từ lướt qua ánh sáng lại sâu sắc khác thường.

Trước mặt Tư Đồ Từ, Tư trưởng cúi xuống, vòng tay ôm Lê Mỹ Kiên từ phía sau: "Mới tìm được một đội trưởng an ninh mang đến cho em làm quen. Tài năng trẻ từ Hoàng Phố sống sót trong Trận Thượng Hải thực sự không phải người bình thường."

Đuôi mắt Lê Mỹ Kiên bất giác nóng lên, suýt nữa rơi lệ.

Sớm nghe tin Tướng quân Từ ở Quảng Châu tử trận trên tiền tuyến, hàng chục nghìn quân đoàn tan rã, ai còn để ý đến em trai của ông nữa? Lê Mỹ Kiên đã coi Tư Đồ Từ như đã chết. Không ngờ anh còn sống, gầy đi nhiều, lại trầm mặc ít nói, mặt mũi cũng thay đổi, rửa sạch sự lãng tử mà trở nên lạnh lùng. Trong biển máu vô tận mà giành được một mạng lại rơi vào miệng người khác chỉ nhận được một câu nhẹ nhàng "không phải người bình thường."

Lê Mỹ Kiên là người biết chấp nhận số phận, không nghĩ sẽ nối lại tình xưa với Tư Đồ Từ. Nhưng cô bảo anh lên lầu lấy một chiếc khăn choàng, anh đi rồi trở lại, dựa vào cầu thang nhìn vào mắt cô nói: "Không tìm thấy, mời Lê tiểu thư tự mình lên xem."

Trong phòng ngủ của cô có một mùi hương ngọt ngào, tấm lụa treo đầy tủ, cửa kính màu vàng phản chiếu bức tường xanh có dán giấy. Lê Mỹ Kiên vừa bước vào đã nuốt nước bọt mà nghiêm túc nói: "Không phải ở đây sao? Màu xanh công, có tua rua -"

Cô bất ngờ bị Tư Đồ Từ ôm từ phía sau.

Anh ôm cô quá chặt, cơ thể đầy đặn của cô dưới chiếc sườn xám bị biến dạng.

"Em béo lên rồi."

Lê Mỹ Kiên cười qua nước mắt: "Ba mươi sáu ba mươi bảy rồi... không so được với thiếu nữ nữa."

"Mười năm rồi. Mỹ Kiên, ta đã tìm em."

"Chị dâu và con gái..."

"Tất cả đã chết. Nhà bị đánh sập, không ai sống sót." Anh đặt cằm

lên cổ cô rồi nhắm mắt lại, khẽ nói: "Chúng ta đừng xa nhau nữa, được không?"

Anh ấy nói "được không" với quá nhiều ẩn ý, đến nỗi Lê Mỹ Kiên không biết trả lời thế nào. Nghĩ đến vợ anh ta là người xuất thân danh giá, tri thức lễ nghĩa, nghe nói là người rất hiền lành nhưng lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Thế nhưng thời thế khó khăn, người tốt kẻ xấu đều chỉ là thuận theo số phận.

Tư Đồ Từ đột nhiên nổi giận, xoay người cô lại trong vòng tay anh, không quan tâm gì mà hôn cô. Lê Mỹ Kiên vùng vẫy nhưng không thể thoát ra, cô đánh vào ngực anh, giày cũng bị đá văng, cô bị anh ôm sát vào tường mà hôn đến mệt lử.

Sau đó, họ thường gặp nhau tại khách sạn.

Tòa nhà kiểu Nam Dương vừa bước vào đã thấy thảm đỏ, tường xanh bạc hà, đèn chùm pha lê treo trên trần. Đến khi chưa kịp lên giường, nút áo sườn xám đã bị xé tung, lộ ra một mảng da trắng nõn. Đạo diễn quay những cảnh ái ân rất chân thực, không cần những động tác quá lộ liễu, chỉ cần nắm lấy mắt cá chân, nhấc cao đùi cũng đủ làm người ta đỏ mặt.

Khi nhìn đến đây, Ứng Ẩn đã hiểu ra, đây không phải là phiên bản công chiếu mà là phiên bản chưa cắt.

Cô thở hổn hển không tự chủ, chỉ cảm thấy hơi thở bên cạnh lạnh lẽo đáng sợ. Nhưng cô không dám nhìn Thương Thiệu, cô chỉ đành nuốt xuống, cầu xin anh hiểu đây chỉ là nghệ thuật điện ảnh.

Phía sau có quá nhiều cảnh hôn.

Vợ của Thẩm Tịch thường xuyên xuất hiện tại phim trường bắt đầu từ ba mươi phút cuối cùng của bộ phim. Cảnh hôn không cần phải dọn trường quay, cô ấy ngồi dưới tán dù của đoàn đạo diễn, không nhìn vào màn hình giám sát mà trực tiếp nhìn vào hai người diễn.

Ứng Ẩn không sao, ngược lại Thẩm Tịch không chịu nổi nên phải dỗ vợ một trận.

Sau khi dỗ xong, vợ anh ấy chỉ nhìn chằm chằm vào Ứng Ẩn, ánh mắt như ngọn đuốc.

Lê Mỹ Kiên thường bị Tư Đồ Từ cắn môi đến chảy máu, đau đớn đến chảy nước mắt, oán hận nhưng khi ngước nhìn anh, Tư Đồ Từ sẽ nắm lấy khuôn mặt cô, dùng tâm trí hôn đi những giọt nước mắt trên lông mi cô.

Những lần ngoại tình này, từng phút từng giây đều như đang đi trên dây. Nhưng cô dường như không bận tâm nữa. Mười năm ở Hồng Kông là mười năm bấp bênh, cô gặp Tư Đồ Từ liền nhớ đến Bách Lạc Môn và phố Hà Phi, nhớ đến những cây phượng tím trên con phố ấy. Tình yêu của họ từ trước đến nay không danh chính ngôn thuận, không phải anh ngoại tình thì là cô ngoại tình, ngoài việc giải tỏa trong khách sạn dường như không còn lối thoát nào khác.

Sau đó, vào một ngày nọ, cô nằm trong vòng tay anh, cả hai đều ướt đẫm mồ hôi cùng nhau hút chung một điếu thuốc. Trong làn khói, cô nhìn lên trần nhà, nói: "Anh đưa em đi đi, Trung Quốc mới sắp thành lập rồi."

Tư Đồ Từ không nói gì, cô lật người ngồi lên người anh.

Tấm lụa trượt khỏi vai cô để lộ một mảng lưng trơn bóng.

Cô thở dốc. Tư Đồ Từ nắm lấy eo cô, cô di chuyển mạnh mẽ, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thấp.

Ghế bên cạnh vang lên một tiếng "bộp", gập lại. Ứng Ẩn ngẩng đầu thấy Thương Thiệu bước nhanh ra hai bước, sau đó anh đột nhiên quay đầu lại bước đến trước mặt rồi nắm lấy cổ tay cô kéo dậy.

Lại một tiếng "bộp" nữa. Có khán giả hàng trước bị tiếng động làm phiền, nhíu mày quay lại chỉ nhìn thấy hai bóng người đang vội vã rời đi.

Thương Thiệu bước rất nhanh rồi đẩy cửa sắt của lối thoát hiểm. Ứng Ẩn bị anh kéo đi lảo đảo, giày da hở mũi rơi ra, cô nói hai tiếng: "Giày! Giày!"

Quay lại cúi xuống nhặt. Khi ngẩng đầu lên đã bị Thương Thiệu ôm chặt, anh đẩy cô vào tường.

Bức tường vẫn được sơn kiểu cũ lạnh buốt, Ứng Ẩn bị đập vào tường đến mức tim muốn nhảy ra ngoài,cô không tự chủ kêu lên một tiếng, sau đó môi bị khóa chặt.

Thương Thiệu hôn cô đến mất kiểm soát, tay kẹp lấy cằm cô, tay kia giữ chặt cổ tay Ứng Ẩn ép sát vào tường.

Tội nghiệp Ứng Ẩn, trong tay vẫn cầm đôi giày da nhỏ bị cô bóp chặt đến nhăn nhúm.

"Hắn đã hôn em bao nhiêu lần?" Hơi thở Thương Thiệu nóng rực, ánh mắt đầy hung dữ, hơi thở gấp gáp như đang cố gắng kiềm chế.

Ứng Ẩn nuốt một cái, không dám nhìn anh, tránh ánh mắt: "Không nhớ rõ nữa."

Đây là câu trả lời chết người.

Thương Thiệu hơi thở căng lên, ngón tay nắm cằm cô càng thêm lực, gần như muốn bóp nát xương cô.

Anh nới lỏng cằm cô ra, lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào quét sạch, như muốn xóa sạch dấu vết của người khác trong miệng cô.

Nếu lúc này có ai đi qua sẽ thấy ngôi sao nữ nổi tiếng của đại lục

đang bị một người đàn ông hôn đến chảy nước miếng.

Lưỡi Ứng Ẩn bị anh hút đến tê dại, cơ thể mềm nhũn cầu xin anh: "Đều vì đóng phim mà..."

"Ánh mắt em nhìn hắn giống như nhìn anh."

Ứng Ẩn tim đập mạnh, Thương Thiệu buông lỏng ra rồi giúp cô kéo khẩu trang xuống. Ngón tay lướt qua má Ứng Ẩn, sự ghen tuông làm cho cơ thể phát lạnh.

"Không đơn giản như vậy." Anh nói lạnh lùng nhưng bình tĩnh: "Em biết không, chưa xong đâu."

Anh còn muốn làm gì? Ứng Ẩn không dám nghĩ nhiều, chỉ một câu này đã khiến cô mềm nhũn chân.

Ra khỏi rạp chiếu phim đã hơn hai giờ sáng, trên con phố vốn đã vắng vẻ càng thêm thưa thớt. Thương Thiệu lấy xe, một tay giữ tay lái, một tay tựa vào cửa sổ, anh cũng không để ý đến quy tắc mỗi ngày chỉ hút ba điếu thuốc, điếu thuốc trên tay không ngừng cháy.

Lúc này anh giận dữ nhưng lái xe lại vô cùng bình tĩnh, ánh sáng tràn qua thân xe như một con thú đang chờ đợi cơ hội.

Đến Xuân Khang Lạc Quang, Thương Thiệu trực tiếp đưa cô lên phòng hành chính. Quản lý cao cấp của khách sạn vội vã đến chuẩn bị trái cây và rượu, muốn đón tiếp Cậu cả.

Nhưng sau vài lần gõ cửa, chỉ nghe thấy giọng nói không chịu nổi của Thương Thiệu: "Đi đi."

Áo khoác màu xanh lục của Ứng Ẩn đã bị xé rách toàn bộ, các nút áo bung ra rơi xuống tường, tủ và thảm tạo thành một loạt âm thanh lạch cạch. Cô bị ném lên giường, tấm đệm mềm mại làm tai cô ù đi một lúc.

Chiếc quần jean rộng rất dễ cởi, đây là điều duy nhất khiến Thương Thiệu an ủi trong suốt hai giờ qua. Anh nhìn cô chăm chú, dấu nước do anh vừa hôn mà ra.

"Xong chưa?"

Cô thậm chí còn không đặt miếng lót.

"Chưa..." Ứng Ẩn trả lời yếu ớt. Cô nói thật, nhưng rõ ràng là chứng cứ rành rành, cả ngày hôm nay cô đều rất tươi tắn.

"Nhiều nước như vậy có phải do xem cảnh nóng với anh ta không?" Gương mặt anh lạnh lùng, ánh mắt hẹp lại rồi hỏi một cách tàn nhẫn.

Ứng Ẩn xấu hổ đến mức gần như co rúm lại: "Không phải..."

Bốp.

Một cái tát nhẹ lên chỗ đỏ ửng của cô.

Ứng Ẩn không kịp phản ứng, mắt mở to, khóe mắt ngấn lệ thút thít một tiếng, giống như trong phim làm Thương Thiệu nhớ đến khuôn mặt của Thẩm Tịch.

Anh bị ghen tuông ám ảnh, bị ham muốn chiếm hữu làm mờ mắt.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng nước bị đánh vỡ vang lên.

Ứng Ẩn rơi nước mắt, xấu hổ đưa tay ra sau vòng qua cổ anh: "Anh Thương... A Thiệu ca ca, đừng mà..."

Hơi thở Thương Thiệu lạnh lùng, nhất quyết không động lòng.

"Có phải em đã nhập vai với anh ta không?" Anh lạnh lùng hỏi.

Ứng Ẩn không ngừng lắc đầu: "Không có..."

"Nói dối."

Ứng Ẩn không ngừng van xin: "Rất nhanh sẽ thoát vai mà. Nhập vai là điều không tránh khỏi khi quay phim... A Thiệu ca ca... A Thiệu ca ca—" Cô chịu không nổi, khó chịu vặn vẹo, gót chân trên ga giường không chịu đựng nổi.

"Những cảnh đó dùng diễn viên đóng thế hay tự mình diễn?" Thương Thiệu vẫn lạnh lùng thẩm vấn cô nhưng ánh mắt trên cao rõ ràng không có chút ánh sáng nào.

"Tự mình diễn..." Ứng Ẩn không dám nói dối: "Em sai rồi... tha cho em..."

"Tha cho em?" Thương Thiệu như nghe chuyện hoang đường.

Người đàn ông từng kiêng khem giờ phút này toàn thân lại toát ra sự bạo ngược lạnh lẽo, môi anh kề sát tai cô, giọng nói lạnh lẽo: "Anh trừng phạt em còn không kịp."

Trước khi bước vào rạp chiếu phim đó, Ứng Ẩn chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp một đêm như vậy. Cô muốn chạy trốn nhưng bị Thương Thiệu giữ chặt trong lòng.

Trong phòng một lúc không có tiếng động mà chỉ còn lại tiếng thở dốc. Cả hai đều chăm chú nhìn vào màn hình, sau vài giây ngắn ngủi, Ứng Ẩn cảm thấy mắt sáng lên, sau đó không thể kìm nén một tiếng thét dài.

Đêm đó, nhân viên của khách sạn đã phải thay ga giường bốn lần.

Chương 64: Anh sẽ giữ lấy em!

Cô lớn nhà họ Thương, Thương Minh Khâm, là một người làm việc chăm chỉ và quyết đoán. Là người quản lý chính của tập đoàn khách sạn giải trí Thi Kỳ, cô sở hữu một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp hàng đầu được tuyển dụng từ khắp nơi trên thế giới, nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản cô làm việc tận tâm.

Cả năm, nếu không phải đi khảo sát khách sạn thì cũng là khảo sát các dự án, bay liên tục giữa ba nơi: Ma Cao, Hồng Kông và Las Vegas, đồng thời không quên mở rộng thị trường về phía Bắc. Nếu có lời mời hợp tác thích hợp, cô sẽ tự mình đến khảo sát. Các khách sạn xa hoa đầy tính nghệ thuật đòi hỏi người quản lý phải có thẩm mỹ và khả năng điều hành, vì vậy, cô dành nhiều thời gian tham quan triển lãm, dạo quanh các phòng trưng bày, tham dự các buổi đấu giá và khám phá các nghệ sĩ ít người biết đến.

Lúc một giờ chiều, vừa từ nội địa bay về Hồng Kông, cô liền đến thẳng Thi Kỳ ở Xuân Khang Lạc Quang.

Cô mặc một bộ trang phục công sở nhưng không nặng nề, bộ đồ màu be, khăn lụa màu xanh lá cây nhạt được cố định bằng một chiếc ghim ngọc trai, váy bút chì dài quá gối, dưới đôi tất mỏng xuyên thấu là một đôi chân dài hoàn hảo.

Thang máy lên đến tầng hai mươi ba, đôi giày cao gót tám phân của cô theo từng bước chân vững chãi gõ lên sàn đá cẩm thạch phát ra âm thanh lộp cộp.

Đó là âm thanh đặc trưng của cô, nhân viên Thi Kỳ nghe thấy liền

căng thẳng. Những người đang đang uống trà chiều, nói chuyện phiếm, uống cà phê đều im lặng chào cô: "Monica, chào buổi chiều."

Nhưng đã muộn, Thương Minh Khâm đã nghe thấy cuộc trò chuyện vừa rồi.

"Đừng nói xấu sau lưng khách hàng." Cô nhắc nhở, "Thay ga giường bốn lần cũng đáng để các người ngạc nhiên sao?"

Quản lý cấp cao biết hết mọi chuyện vội vàng đến, chần chừ một chút lại nói nhỏ vào tai cô: "Monica, là Cậu cả."

Đến lúc này, Thương Minh Khâm mới phát hiện sự việc không đơn giản, chỉ khẽ giật mình rồi gật đầu: "Anh cả đến? Anh ấy còn ở đây không?"

Chuyện của Thương Thiệu tự nhiên không tiện bàn luận trước mặt cấp dưới. Cô di chuyển đến văn phòng, vừa đi vừa hỏi: "Anh ấy đến khi nào?"

"Nửa đêm hôm qua."

"Sao lại thay bốn lần? Là do không quen giường à?" Thương Minh Khâm hỏi một cách thản nhiên, cô đặt túi xuống, đi đến máy nước nóng lấy một cốc nước ấm, "Không thể nào, các người dùng sai ga giường?"

Sau khi căn hộ duy nhất của Thương Thiệu ở Hồng Kông bị bán, anh chỉ có thể về nhà ngủ. Mặc dù có thể ngay lập tức mua một căn hộ mới, nhưng hành động này rõ ràng là đổ thêm dầu vào lửa trong cuộc chiến giữa hai ba con nhưng lại làm ấm lòng người mẹ Ôn Hữu Nghi.

Việc về nhà hàng ngày đối đầu với Thương Cảnh Nghiệp thực sự khiến người ta mệt mỏi. Cuối cùng, chỉ có thể thường xuyên đến Thi Kỳ. Phòng hành chính này được dành riêng cho Thương Thiệu vì lý

do đó. Nhưng khi anh ở đây đều rất kín đáo, ngoài những người thân cận với Thương Minh Khâm thì không ai biết danh tính thật của vị khách trong căn phòng hành chính này.

Đã ở gần một năm rồi, nếu không quen giường thì chẳng phải đã không quen từ lâu rồi sao?

Quản lý cấp cao rõ ràng hiểu điều này, chưa kịp trả lời thì mặt đã đỏ bừng.

"Tại sao cô đỏ mặt?" Thương Minh Khâm liếc nhìn cô, hỏi.

"Thì..." Quản lý suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói một cách rất uyển chuyển: "Cậu cả đã đến cùng một cô gái."

Thương Minh Khâm suýt bị sặc nước. Cô ho một tiếng rồi lau miệng, rất bình tĩnh "ồ" một tiếng, sau đó đặt cốc xuống, không quay đầu lại mà đi thẳng đến tầng hành chính.

Khi rời khỏi tầm mắt của cấp dưới, Thương Minh Khâm gần như chạy.

Người như anh trai cô lại có thể mang phụ nữ đến khách sạn ở qua đêm! Hơn nữa, biết rõ ở Thi Kỳ thì cô em gái này sẽ biết rõ mọi động tĩnh của anh, nhưng vẫn lựa chọn không thay đổi khách sạn. Hoặc là, cảm thấy không cần phải tránh né, hoặc là đối phương có thân phận đặc biệt, không tiện đăng ký?

Người nổi tiếng?

Cô tưởng anh trai mình cặp với một nữ diễn viên nổi tiếng.

Nhưng tại sao lại phải thay ga trải giường đến bốn lần? Nữ diễn viên đó còn kén chọn hơn cả anh trai mình sao? Ga trải giường ngay cả tổng thống cũng nằm được mà cô ta lại không quen, phải làm phiền nhân viên thay đến bốn lần ư? Có phải là công chúa hạt đậu không?

Khi thang máy lên đến tầng hành chính, Thương Minh Khâm suy nghĩ kỹ càng. Bước chân của cô chậm lại rồi đứng trước cửa một lúc rồi mới bấm chuông.

"Leo, là em đây."

Trong phòng.

Rèm chắn sáng không được kéo lại, chỉ có một lớp rèm mỏng màu trắng lay động theo gió, ánh sáng nhẹ nhàng lan tỏa vào phòng. Thương Thiệu nửa nằm trên giường, tay cầm điếu thuốc thả lơ lửng ngoài thành giường, tay kia vẫn đều đặn xử lý công việc.

Ứng Ẩn mệt lả mà nằm tựa vào lòng anh, nửa tỉnh nửa mơ.

Nghe thấy tiếng nói, Thương Thiệu nhẹ nhàng đặt cô ra khỏi lòng rồi mới đứng dậy xuống giường.

Anh khoác hờ áo choàng tắm, mở cửa, một tay tựa vào khung cửa, tay kia kẹp điếu thuốc: "Chào buổi sáng."

"Chào..." Thương Minh Khâm bị nghẹn lời.

Không biết là do quá tôn trọng anh trai mình hay do người đàn ông này có sức hút kiểm soát quá mạnh khiến Thương Minh Khâm không nhận ra thời gian. Cô liếc đồng hồ một cái rồi nói: "Đã là buổi chiều rồi!"

Thương Thiệu im lặng nhếch môi: "Suỵt." Rồi mới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Em đến xem ai là người khiến nhân viên phải thay ga trải giường đến tận bốn lần."

Dù đã hạ giọng nhưng trong phòng Ứng Ẩn vẫn theo phản xạ ngồi

bật dậy. Tiếng động của ga trải giường không thoát khỏi tai Thương Thiệu, anh khẽ ho một tiếng rồi miễn cưỡng nói: "Làm đổ bốn ly nước."

"Liên tục bốn lần sao?"

"Em tin thật à?" Thương Thiệu nhướng mày, tay kẹp thuốc che miệng, nửa cười nửa ho.

Thương Minh Khâm lập tức phản ứng: "Anh lừa em?"

Thương Thiệu im lặng, áp tay xuống ra hiệu: "Tối về đừng nói lung tung, nhất là với Tiểu Ôn."

Thương Minh Khâm gật đầu, thẳng thắn hỏi: "Không ăn cơm cùng em à?"

"Mệt quá, lát nữa gọi đồ ăn mang lên là được."

Thương Minh Khâm còn muốn nói gì đó nhưng ánh mắt của cứ cố nhìn vào trong phòng lại bị Thương Thiệu lấy tay che mắt: "Được rồi, người mà ngày nào em cũng gặp đấy."

Ngay sau đó, cửa đóng sầm để lại một Thương Minh Khâm đứng ngoài đầy kinh ngạc và sửng sốt.

Ngày nào cũng gặp? Anh trai cô cặp với trợ lý của cô sao? Trợ lý nào nhỉ? Lucy hay Cathrine? Hay là Fiona?

Trên hành lang, màn hình hiển thị hình ảnh quảng cáo của Ứng Ẩn, Thương Minh Khâm bước qua một cách vô hồn mà không thèm liếc nhìn.

Quá buồn bã và kinh ngạc, cô ngồi xuống ghế gần đó, tĩnh tâm lại và mở nhóm chat nhỏ ra.

Minh Khâm: "Chị có một tin sốc về anh cả."

Minh Bảo: "Thật trùng hợp, em cũng có."

Thương Lục: "Thật không ngờ, em cũng có."

Minh Trác: "Ồ?"

Trên màn hình, tên nhóm chat "Anh trai hôm nay đã có người yêu chưa?" hiện lên rõ ràng.

Minh Khâm: "Anh ấy có người yêu rồi!"

Minh Bảo: "Anh ấy có người yêu rồi!"

Thương Lục: "Anh ấy có người yêu rồi."

Minh Trác: "... Wow?"

Thương Minh Khâm ngạc nhiên.

Anh ấy hẹn hò với trợ lý của cô mà tất cả mọi người đều biết, chỉ có cô là người biết cuối cùng, thật là vô lý!

Minh Khâm: "Mọi người đều biết, tại sao không ai nói với chị? Mọi người có biết chị tổn thương thế nào không!"

Minh Bảo: "Em hiểu mà chị cả. Chị cần chút thời gian để tiêu hóa thông tin này."

Thương Lục: "Em không hiểu sao chị lại tổn thương?"

Minh Trác: "Em cũng không hiểu, chị thầm thích anh trai à? Monica, như vậy không tốt đâu."

Minh Bảo: "..."

Thương Lục: "..."

Minh Khâm: "Hay là em đừng nói nữa rồi đi làm thí nghiệm đi."

Một lúc sau, cô nén lại cảm giác đau buồn, khách quan mà nói: "Dù là Lucy, Cathrine hay Fiona, chị đều không có ý kiến, nhưng trợ lý trở thành chị dâu thì chị cần thời gian dài để chấp nhận."

Ở phía bên kia đại dương, Thương Minh Khâm suýt nữa làm rơi cả dụng cụ thí nghiệm.

Minh Khâm: "Sao? Anh ấy hẹn hò với ba người à?"

Thương Lục nhăn mặt: "Không phải là Tạ Miểu Miểu sao?"

Minh Bảo càng ngơ ngác: "Bốn người?"

Chơi lớn quá! Không hổ danh là anh cả!

Thương Minh Bảo đang đi nghỉ dưỡng cũng ngẩn người nhìn lại bốn cái tên.

Gì chứ? Chị cả thông minh và em trai khôn ngoan của cô tại sao lại suy nghĩ xa rời thực tế thế này?

Hai chữ "Ứng Ẩn" đã gõ sẵn trong khung chat nhưng Thương Minh Bảo kiềm chế lại.

Trước tiên cô mở khung chat của Thương Lục: "Em trai, gửi cho chị một triệu, chị sẽ nói cho em đáp án đúng!"

Rồi cô ta mở khung chat của Thương Minh Khâm: "Chị cả, gửi cho em hai triệu, em sẽ giải thoát chị khỏi đống khổ sở!"

Cuối cùng, cô lại đối mặt với Thương Thiệu: "Anh trai có cần em giữ

bí mật không? Gửi em mười triệu, nếu không thì Lục Lục và chị cả sẽ sớm biết đáp án thôi."

Thương Thiệu dụi tắt thuốc, cười cười chuyển ngay cho cô năm triệu.

Giọng nói nhẹ nhàng trong cuộc gọi WeChat: "Hôm nay tâm trạng tốt, coi như tiền tiêu vặt cho em, họ biết hay không không quan trọng."

Giọng anh khàn khàn, mang theo cảm giác mệt mỏi nhưng mãn nguyện. Thương Minh Bảo nghe một cái liền biết anh đã làm chuyện xấu.

"Lấy tiền rồi cũng không nói vài câu tốt đẹp sao?" Anh cầm điện thoại gần môi, lười biếng hỏi.

Miệng lưỡi cô ốm yếu, Thương Minh Bảo đành nói thật lòng: "Chúc anh chị trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão, nắm tay nhau đến đầu bạc răng long..."

Cô nói loạn một hồi, Thương Thiệu chưa nghe hết đã tắt máy rồi ném điện thoại sang một bên, hai tay ôm lấy Ứng Ẩn.

Anh hôn lên trán cô: "Khát không? Hình như hết nước rồi."

Trong phòng có tám chai nước khoáng đều đã cạn.

Ứng Ẩn mệt đến không nhúc nhích nổi, nhắm mắt lại trả lời: "Giờ em chưa khát."

"Có đau không?" Cuối cùng anh mới hỏi một câu tử tế.

Sáng sớm mới ngủ nên không biết đã làm bao nhiêu lần, thật khó nhớ. Ngay cả người có giờ giấc sinh hoạt tốt như anh cũng ngủ một mạch đến trưa. Khi tỉnh dậy, cảm giác của người trong ngực khiến

anh thấy lòng mềm đi.

Anh gần như không biết phải làm gì với cô nữa.

Chỉ trong vòng hai tháng mà mọi chuyện đã đến mức này. Có lẽ lúc nói ra chỉ khiến người khác cười chê rồi nghĩ anh đã mất trí, trúng tà.

Nhưng anh lại không dám nói một câu "không phải".

Ứng Ẩn nhẹ gật đầu, đầu tóc cọ vào cổ anh làm nhột.

"Đêm qua anh..." Ứng Ẩn nuốt nước bọt, vì xấu hổ, trong mạch máu nổi lên một cảm giác ngứa ngáy, "nói rất nhiều điều tồi tệ."

"Những điều nào?" Anh không đổi sắc mặt.

"..."

Thương Thiệu cười rồi hôn lên đỉnh đầu cô: "Xin lỗi em, lần sau không nói nữa."

"Lần sau của anh chẳng đáng tin chút nào..." Ứng Ẩn lẩm bẩm.

Thương Thiệu hôn nồng nhiệt vào vành tai cô: "Có cần anh bôi thuốc giúp không?"

"Không cần!" Ứng Ẩn hoảng sợ.

Chỗ đó của cô khép không nổi, gần như đã thành hình dạng của anh.

Đêm qua anh thật sự mất kiểm soát vì ánh mắt của Ứng Ẩn nhìn Thẩm Tịch, vì câu chuyện từ lâu trước đây và ánh mắt né tránh của họ sau vài năm.

Trong những nụ hôn đó, có lần nào là thật lòng không? Có lần nào họ thực sự ôm nhau trong tâm trạng hết mình vì hôm nay, không nghĩ đến ngày mai?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, dù chỉ một giây anh cũng cảm thấy tim mình bị thắt chặt, đau đớn, khó thở, thậm chí khó tập trung vào màn hình.

"Kết thúc của bộ phim đó là gì?"

"Lê Mỹ Kiên bị Sở trưởng phát hiện mối quan hệ bí mật, nhưng Sở trưởng không biết người khác đó là Tư Đồ Từ. Ông ta yêu cầu Tư Đồ Từ giải quyết Lê Mỹ Kiên, nên anh ta đã giết cô ấy." Ứng Ẩn nói đơn giản.

Sự sụp đổ của một người phụ nữ, kết thúc của một mối tình cùng thời đại, cuối cùng trong lời kể của người khác chỉ là vài chữ nhẹ nhàng.

Lê Mỹ Kiên bị hành hạ và làm nhục rồi bị kéo đến trước mặt Từ Tư Đồ. Cô nhìn anh, môi mấp máy.

Sở trưởng đứng bên cạnh, khuôn mặt lạnh lùng ẩn trong bóng tối, chỉ có điếu xì gà âm thầm cháy.

Tiếng súng vang lên, ngực Lê Mỹ Kiên nở hoa máu. Cô không kịp nói ra câu đó.

"Sở trưởng hỏi một cách không quan tâm: "Cô ấy vừa nói gì?"

"Tôi không biết." Từ Tư Đồ bình tĩnh trả lời, dùng khăn tay lau súng liên tục. Anh cúi đầu đi theo sau Sở trưởng rời khỏi căn phòng đầy máu, tay nắm chặt báng súng, gân xanh muốn nổ tung.

Nhưng, khẩu súng này đã được an toàn, anh là một người không thể mở khóa an toàn. Từ khi nào bắt đầu, là khi đất nước tan vỡ, cuộc

sống bấp bênh, sự nghiệp của anh trai bị lật đổ, là sự chia lìa của gia đình, anh đi trên đường phố Hồng Kông đầy đèn neon, trước quán nhảy với những phụ nữ quyến rũ, anh bình thản nói mình bắn nhanh và chính xác nên có thể đảm nhiệm công việc bảo vệ của Sở trưởng.

Anh đã trở thành một người không thể mở khóa an toàn.

Thương Thiệu dường như không ngờ tới kết thúc này, thần sắc ngỡ ngàng rồi cười không thành tiếng: "Vậy nên nam chính của em mới ba năm không thể thoát vai."

Thẩm Tịch đã từng tỏ tình với cô.

Trong lúc bữa tiệc kết thúc, anh ta đứng trên ban công nói với cô rằng có lẽ anh ta thực sự yêu cô. Anh ta nói câu này là lúc tình cảm nảy sinh, rồi dừng lại ở lễ nghĩa, không có hành động nào làm cô thêm khó xử.

"Thầy Thẩm, thầy nhập vai quá rồi." Ứng Ẩn bị câu này làm kinh ngạc, ánh mắt hoang mang như con nai.

"Đúng, nhưng em dám nói một câu, em không?"

Ứng Ẩn không dám.

Nhưng, tình yêu trong vai diễn và tình yêu thực sự khác nhau rất nhiều. Nếu cô luôn lạc lối trong tình yêu phim ảnh thì còn gì cho tình yêu thực sự ngoài đời?

Bao năm qua, những bộ phim tệ, những bông hoa trong sân đã trở thành cầu nối duy nhất giữa cô và thế giới thực. Cây cầu này hẹp, trụ cầu mong manh, càng ngày càng không chịu nổi sự qua lại của cô.

Cô gần như sắp bay vào thế giới đẹp đẽ đó mà không trở lại.

"Tại sao hôm đó anh ta nói vợ anh ta đã lâu không nhắc đến em?" Thương Thiệu thờ ơ hỏi.

Cuối cùng cũng phải đối diện.

Ứng Ẩn đã kiệt sức cả đêm, lúc này trong lòng bình tĩnh, bỗng dưng cảm thấy mình có dũng khí.

Cô dừng lại, bình tĩnh nói: "Vợ của thầy Thẩm rất yêu anh ta, khi quay những cảnh sau của bộ phim, cô ấy gần như sống ở phim trường, xem và giám sát từng cảnh quay. Em và anh ta quay cảnh phải dọn dẹp, dù quay bao lâu hay khuya đến thế nào, cô ấy đều ở đó. Khi bị cô ấy nhìn, em luôn cảm thấy mình như không mặc quần áo."

Cô chậm rãi nói, nhưng đến câu này vẫn phải dừng lại thở một hơi rồi mới tiếp tục.

"Nhưng cô ấy rất ít nói chuyện với em, cô ấy chỉ nhìn em với đôi mắt đẹp đẽ, hiền lành, trang nhã, không chớp mắt. Điều đó khiến em cảm thấy như đang bị bêu rếu. Sau những cảnh quay như vậy, em hay anh ta thường phải làm liệu pháp tâm lý để nhanh chóng thoát vai. Khi đối diện với bác sĩ tâm lý, vợ anh ấy đã gắn máy ghi âm lên người anh ta."

Thương Thiệu hiểu.

"Thẩm Tịch sau đó gọi điện xin lỗi em vì đã gây phiền phức cho em. Sau đó cũng rất ít gặp nhau, trong các dịp chỉ chào hỏi vài câu. Anh ấy nói vợ đã lâu không nhắc đến em, có lẽ lần nhập vai này lại thật sự khiến cô ấy bận tâm lâu."

Thương Thiệu ôm chặt cô: "Ứng Ẩn, nghe anh nói. Không phải lỗi của em, không liên quan gì đến em."

Ứng Ẩn mệt mỏi đến cực điểm: "Thật sao? Em thường nghĩ có phải vì em vô tình quyến rũ anh ấy? Có phải em đã không phân biệt rõ trong và ngoài vai diễn khiến Thẩm Tịch hiểu lầm và nhận tín hiệu? Có phải cơ thể em quá quyến rũ, quá rẻ tiền? Trong thời gian quảng bá phim, trong các cuộc phỏng vấn, vợ anh ấy nói không sợ Thẩm Tịch nhập vai vì anh ấy không phải là người nông cạn chỉ nhìn thân xác. Em nhìn mặt cô ấy, cô ấy vẫn bình thản, trang nhã nhìn vào ống kính, như thể xuyên qua tất cả mà phán xét em. Em xấu hổ vì cơ thể của mình."

Ứng Ẩn vùi mặt vào ngực anh, nước mắt lăn ra: "Thương Thiệu, em xấu hổ vì cơ thể của mình."

Cô nói ra sau ba năm không ngừng sợ hãi, tự trách, tự kiểm điểm và tự chán ghét.

Không chỉ Thẩm Tịch không thoát vai, mà cả cô cũng không thoát khỏi ánh mắt của vợ anh ta, khỏi tình huống thiếu đạo đức từ trong phim ra ngoài đời. Dù cô lộng lẫy trên thảm đỏ thì trong phim không bao giờ quay bất kì cảnh nóng nào.

"Anh rất thích." Thương Thiệu mạnh mẽ nâng cô lên, nhìn vào khuôn mặt đẫm lệ và đôi mắt mờ đục của cô, nghiêm túc và cố chấp nhìn vào mắt cô: "Anh rất thích. Hiểu không? Ứng Ẩn, bị nhìn chằm chằm là số phận của mỗi người. Em là ngôi sao, có hàng chục triệu đôi mắt muốn nhìn chằm chằm để tái tạo em, can thiệp em, kiểm soát em, nhưng em có thể phá vỡ nó, có thể nói "không" với nó. Em rất thích bản thân mình về mọi mặt, nếu người khác không thích thì đó là chuyện của họ, được không?"

Ứng Ẩn gật đầu, nước mắt chảy dài, lẩm bẩm: "Em rất thích bản thân mình." Cô cười một cái, nước mắt khiến cô nhìn không rõ Thương Thiệu, "Em như thế nào thì anh thích như thế."

Câu anh nói với cô đêm qua khắc sâu vào linh hồn cô, tựa như điều anh đã khắc vào cơ thể cô, sâu sắc, cứng rắn, vững chắc.

Leo của cô, sự thật của cô, thực tại của cô.

Thương Thiệu dùng đầu ngón tay lau nước mắt cho cô: "Em như thế nào thì anh thích như thế."

Ứng Ẩn cười trong nước mắt: "Nhưng có lẽ lần sau người không thoát vai là em."

"Anh sẽ giữ lấy em." Thương Thiệu không chớp mắt nói: "Anh nhất định sẽ giữ lấy em."

Chương 65: Hứa với anh là em sẽ nhớ anh

Khi xe đẩy thức ăn được mang đến đi cùng là một Thương Minh Khâm đang hết sức rối loạn.

"Rốt cuộc là Lucy, Cathrine hay Fiona?"

Thương Thiệu vừa kiểm tra món ăn vừa ngạc nhiên hỏi: "Không phải anh đã nói với em rồi sao? Còn ba người đó là ai?"

"Không phải ai cả?" Thương Minh Khâm như phát điên.

Thương Thiệu "suỵt" một tiếng: "Đừng làm ồn em cô ấy."

Suy nghĩ một lát, anh lại ra lệnh đổi một chai rượu dùng kèm khác rồi bỏ hai món hầm kiểu Pháp khá nặng. Sau khi xong, anh mới chú ý quay lại rồi tiện nói: "Nước trong phòng không đủ, lát nữa em bảo người mang lên một thùng nữa."

Cần gì đợi lát nữa? Anh vừa nói xong thì tự nhiên có người đi sắp xếp. Thương Minh Khâm ngơ ngác một chút: "Anh không về Ninh Ba nữa sao? Lại ở đây thường trú?"

Thương Thiệu cười một cái: "Không, vài ngày nữa anh sẽ đi. Cô ấy thích uống nước."

Giọng của cả hai rất nhỏ khiến Ứng Ẩn từ giấc ngủ ngắn thức dậy không nghe thấy tiếng người mà chỉ ngửi thấy mùi thức ăn. Cô vốn đã mệt mỏi, đói đến mức bụng cồn cào, không có thời gian suy nghĩ kỹ mà xuống giường theo bản năng đi đến phòng ăn.

Đi qua hành lang phòng khách, cô cúi đầu thắt dây áo choàng tắm rồi gỡ tóc dài vướng ở cổ. Lúc nghe thấy tiếng người rõ ràng, cô ngẩn ra, muốn tránh đi nhưng đã không kịp—

Thương Thiệu cùng Thương Minh Khâm vừa đi vừa trò chuyện, dường như đang muốn tiễn cô ấy ra ngoài.

Trong khoảnh khắc đó, sáu mắt nhìn nhau, ba mặt đối diện, bước chân dừng lại, không khí đông cứng, chỉ có một dấu hỏi trên đầu Thương Minh Khâm thực sự tồn tại.

Ba người: "..."

Ứng Ẩn nuốt nước bọt, ánh mắt hoảng sợ theo bản năng nhìn về phía Thương Thiệu cầu cứu. Thương Thiệu lại bình tĩnh, khẽ ho khan một tiếng: "Minh Khâm, đây là..."

Thương Minh Khâm sờ trán: "Em sốt rồi, em đi trước..."

Ứng Ẩn chỉ gặp cô ấy hai lần, một lần khi quay quảng cáo, một lần là lễ thắp đèn Giáng sinh. Trong ấn tượng của cô, Thương Minh Khâm là một người phụ nữ mạnh mẽ, ăn nói và làm việc rất quyết đoán, EQ cũng rất cao. Có cô ấy ở đó khiến tinh thần của mọi người đều khác hẳn.

Cô không ngờ sẽ có một ngày cô làm cho người phụ nữ mạnh mẽ này rối loạn tinh thần, nói năng lộn xộn...

Thương Minh Khâm muốn đi, Thương Thiệu cũng không giữ lại, anh để cô ấy tự mình xử lý. Trước khi đi, Thương Minh Khâm như bị ma xui quỷ khiến quay đầu lại nhìn Ứng Ẩn một lần nữa—

"Cái đó..." ngón tay của cô dừng lại giữa xương quai xanh và cổ.

Cổ áo choàng tắm hơi mở lộ ra chiếc cổ thon dài và một phần xương

quai xanh, trên đó có vài vết ửng hồng rất rõ ràng trên làn da như ngọc của Ứng Ẩn.

Chỉ cần là người trưởng thành đều có thể nhận ra, đây là dấu vết của một cuộc tình mãnh liệt.

Biết Ứng Ẩn rất ngại ngùng trước mặt người nhà anh, nếu Minh Khâm nói thêm vài câu, sợ cô lại tự kỷ rất lâu. Thương Thiệu âm thầm ra dấu bằng mắt cho Thương Minh Khâm, cảnh báo cô ấy đừng nói nhiều. Đợi người đi rồi, anh rất tự nhiên giúp Ứng Ẩn chỉnh lại cổ áo rồi nhẹ nhàng nói: "Cổ áo đang mở."

Bữa ăn rất phong phú nhưng Ứng Ẩn nhớ ra mình phải gia nhập đoàn phim ngay lập tức nên chỉ ăn salad, cô còn bị Thương Thiệu ép ăn nửa chén cháo.

"Minh Khâm cô ấy... không sao chứ?" Cô nhấm nháp từng chút một.

"Không sao, vốn dĩ phải nói với em ấy." Thương Thiệu bóc một con tôm rồi rất tự nhiên đưa đến miệng cô, "Ăn một chút, đạm."

Ứng Ẩn đành phải há miệng cắn, nhai chậm rãi, từ từ nhận ra: "Anh đưa..."

"Không có." Thương Thiệu biết cô muốn hỏi gì: "Anh còn chưa biết chăm sóc bản thân mình thì làm sao chăm sóc người khác? Chuyện này anh mới bắt đầu học gần đây."

Ứng Ẩn nhận được lợi lại giả vờ không muốn, cô cắn thìa bạc nhỏ rồi ngẩng cằm lên một chút, môi chu lại, ánh mắt linh động nhưng lại không nhìn anh.

"Anh Thương không phải là một quý ông sao?"

Thương Thiệu liếc nhìn cô rồi không tự giác cười: "Quý ông và biết chăm sóc là hai chuyện khác nhau."

"Vậy... em ăn thêm một con nữa."

Thương Thiệu cười thêm, rõ ràng vừa tháo găng tay, nghe thấy vậy lại đeo lại bóc cho cô. Sự tao nhã trong bản chất của anh khiến ngay cả lúc làm việc và nói chuyện đều có một vẻ quý phái đều đặn, dễ chịu, ngay cả khi bóc tôm cũng không ngoại lệ.

Ứng Ẩn nhìn anh bóc tôm rất chăm chú, bất ngờ nghe anh hỏi: "Em có thể gặp mấy em trai em gái phiền phức nhà anh không?"

"Không muốn." Ứng Ẩn đột nhiên lo lắng, buột miệng: "Nhanh quá!"

"Quá nhanh?"

"Ừm..." Ứng Ẩn khẽ gật đầu: "Chúng ta mới ở bên nhau, làm sao có thể gặp mặt hết gia đình được..."

"Em đã gặp ba anh rồi." Thương Thiệu phải nhắc nhở cô.

"Đó là sự cố ngoài ý muốn."

Mặc dù có chút thất vọng nhưng Thương Thiệu không ngạc nhiên với phản ứng của cô. Anh nhếch môi rồi đút tôm cho cô: "Được, vậy không gặp."

Ứng Ẩn do dự: "Anh có muốn em gặp không?"

Đúng là hỏi một câu thừa.

Thương Thiệu nhìn sâu vào mắt cô: "Ứng Ẩn, nếu không phải vì em là người nổi tiếng thì giờ này em đã được cả giới của anh biết đến rồi."

"Vậy..." Ứng Ẩn nghĩ một lát, "Em vẫn chưa giới thiệu anh với bạn bè của em."

Thương Thiệu nhìn chằm chằm vào tách trà, nghe vậy mỉm cười: "Em có thể chọn một người."

"Thầy Kha?" Ứng Ẩn cầm điện thoại rồi lại đặt xuống: "Không được, lúc đó anh ấy ở cùng Thương Lục. Anh ấy trốn em nhiều năm rồi, ngay cả lễ đính hôn cũng không mời em. Em không muốn nói với anh ấy."

"Thì ra là vậy." Thương Thiệu thở ra một tiếng cười: "Nếu anh ấy mời em thì chúng ta đã gặp nhau vào ngày đó."

"Cũng không đúng."

Ấm trà sứ Pháp xanh lam được đặt xuống, trên mặt bàn đá cẩm thạch phát ra tiếng kêu lạnh lẽo. Anh nhớ ra gì đó, nụ cười tự nhiên cũng biến mất: "Hôm đó Trần Hựu Hằng cũng có mặt, lúc đó trong mắt em không thấy anh."

Ứng Ẩn đột nhiên thắt lòng: "Không phải như anh nghĩ đâu..."

"Em tự nói anh ta vừa đẹp trai vừa giàu có, nên lần đầu gặp anh ta, em đã quyến rũ anh ta, còn để lại dấu son môi trên áo sơ mi của anh ta." Thương Thiệu bình tĩnh nói, không thể hiện rõ vui buồn. Nói đến đây, ánh mắt sắc bén hơi nheo lại nhìn Ứng Ẩn: "Sao nào? Anh ta không dễ tiếp cận."

Sự khó chịu không dễ nhận thấy như một làn sương mỏng dưới hoàng hôn thoáng qua rồi bị Thương Thiệu cố ý kìm nén lại. Anh không muốn trở thành một người đàn ông đáng sợ, tính tình thay đổi thất thường trong mắt Ứng Ẩn. Dù gì anh cũng đã ở vị trí trên cao lâu rồi, dù biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào, đôi lúc chỉ là hơi trầm ngâm cũng đủ làm người khác im lặng.

Thương Thiệu nhớ lời hứa phải kiểm soát biểu cảm của mình, mím môi: "Đừng sợ, anh không giận."

"Em không sợ." Ứng Ẩn nhanh chóng nói, sợ chậm một giây anh sẽ không tin.

"Em... hôm đó em gặp anh ta ngoài hành lang của phòng tiệc, em giả vờ không đi vững nên va vào lòng anh ấy, môi chạm một chút." Cô chân thành và cố gắng nhớ lại chi tiết: "Thực ra anh ta đeo nhẫn cưới, nhưng em tưởng là giả. Vậy nên khi biết là thật em đã không bao giờ trao đổi riêng với anh ta nữa."

Thương Thiệu nắm chặt khăn ăn, vò nát nó.

Anh gật đầu: "Vậy à..."

Anh cảm thấy rất đau lòng.

Còn đau hơn cả khi nghe thấy trong đêm ở Đức.

Lại nhớ đến cảnh cô quyến rũ anh trong bữa em đầu tiên của họ. Trong những hình ảnh đó, liệu có phải cũng giống như khi cô đối mặt với Trần Hựu Hằng?

"Anh Thương, đó là chuyện bốn hay năm năm trước, lúc đó em khác xa bây giờ." Ứng Ẩn vô thức lật đi lật lại cán của một chiếc dĩa, trên mặt hiện lên nụ cười khó tả: "Lúc đó em có tham vọng lớn, nghĩ em có thể chinh phục bất kỳ người đàn ông nào, có thể thử thách bất kỳ việc khó khăn nào. Bây giờ nghĩ lại, sự trẻ trung đầy tự tin đó dù có chút ngốc nghếch dường như cũng không tệ.

"Tất nhiên, em có thể khẳng định một điều, nếu lúc đó anh ấy chưa kết hôn mà muốn đưa em đi thì em cũng sẽ tìm lý do để trốn. Em đã nói rồi, em có lòng tham nhưng không có gan, sợ bị bệnh, cũng sợ bị người khác nắm thóp tự hủy hoại tương lai." Ứng Ẩn lại nhìn Thương Thiệu, tươi cười rạng rỡ: "Nếu chúng ta gặp nhau lúc đó, anh đứng trước cửa phòng em rồi nói, "Cô Ứng, chỉ mức độ này thì không thể quyến rũ được tôi, em cũng sẽ cố gắng hết sức để chinh

phục anh. Hoặc, anh không nói gì, chỉ cần đi qua bên cạnh em, em cũng muốn chiếm được anh."

Thương Thiệu nhíu mày: "Ứng Ẩn, sau khi quen biết anh, câu nói nhiều nhất của em là biết điều, thức thời."

"Ừm." Ứng Ẩn gật mạnh đầu, cười rạng rỡ hơn: "Con người sẽ thay đổi, cuộc sống như dòng nước, mỗi ngày xảy ra nhiều chuyện khiến núi cũng bị bào mòn, đá cũng bị mài tròn."

Cô nói rất thoải mái, giới giải trí là nơi trọng quyền khinh thấp, nơi vì vinh hoa phú quý mà khinh miệt, hôn nhân, đạo đức, tình yêu, lòng trung thành. Sự chân thành bị phơi bày từng ngày, người hâm mộ và vốn đầu tư không ngừng rèn luyện và viết lại con người, đúng như anh đã nói, "nhìn chằm chằm."

Con người sẽ thay đổi, sao có thể không thay đổi được? Đổ lỗi cho cô không kiên định.

Thương Thiệu không hỏi thêm, như vô tình đổi đề tài: "Em có bao giờ nghĩ, nếu một ngày nào đó em không còn ở trong giới giải trí thì em muốn làm gì?"

"Em muốn học." Ứng Ẩn không cần suy nghĩ mà nói: "Em đã nói chuyện với thầy Kha rất nhiều lần, anh ấy cũng muốn học và dạy học nhưng Thương Lục không cho, Thương Lục trói anh ấy lại trong phim trường."

Thương Thiệu cười thành tiếng.

"Nghĩ lại, thầy Kha thật đáng thương, hay là..." Ứng Ẩn lại cầm điện thoại, kỳ lạ xoay lại chủ đề: "Em vẫn nên nói với anh ấy nhỉ?"

"Được không?" Thương Thiệu nhấp một ngụm trà, thu lại nụ cười bên môi.

"Được, em muốn nói." Ứng Ẩn nhìn anh: "Bây giờ em có thể nói, đúng không?"

Một bông hoa dại mong manh lắc lư trong góc tường, quả thật đã lớn lên, nở hoa, có lẽ sẽ kết trái.

"Ừm."

Ứng Ẩn lập tức gửi tin nhắn cho Kha Dụ.

Không biết vì sao, nhưng khi đánh máy, cô cảm thấy rất nghiêm túc khiến tay cô hơi run rẩy.

Ứng Ẩn: 「Anh Tiểu Đảo, em có một chuyện quan trọng cần nói.」

Kha Dụ đang chờ máy bay tại sân bay Kathmandu. Sân bay Kathmandu cũ kỹ và ồn ào, ngay cả phòng chờ hạng nhất cũng không ngoại lệ. Anh ngồi cạnh Thương Lục, đầu dựa vào vai anh ấy, ngắn gọn trả lời Ứng Ẩn: 「Nói đi.」

Ứng Ẩn: 「Em đang hẹn hò, bạn trai là Thương Thiệu.」

Nhanh chóng thêm một câu: 「Đừng nói với Thương Lục! Nói rồi thì cắt đứt quan hệ với anh đấy!」

Kha Dụ im lặng nhìn hai câu này trong năm giây, thốt ra hai từ nặng nề: "Mẹ kiếp."

Anh đột ngột ngồi thẳng dậy từ bên cạnh Thương Lục.

Thương Lục đang chợp mắt, nghe thấy lời chửi thề hiếm hoi của Kha Dụ thì mở mắt lườm: "Sao vậy?"

"...Không có gì." Kha Dụ không thay đổi sắc mặt mà nắm chặt điện thoại.

"Trông em như bị hoảng sợ." Thương Lục phẳng giọng vạch trần anh.

Kha Dụ thầm nghĩ, em thật sự bị hoảng sợ.

"Tặc." Thương Lục cũng không ngủ nữa, khoanh tay, mặt đầy bực bội: "Ngủ không được, đầu óc toàn là suy nghĩ không biết anh cả có phải đang ở với Tạ Diễm Diễm không."

Kha Dụ: "..."

Rất tốt, bây giờ anh không chỉ bị hoảng sợ mà còn rất đau khổ.

"Không thì..." anh bình tĩnh, "Anh hỏi trực tiếp anh cả của anh đi?"

"Nếu anh ấy muốn nói thẳng thì lần trước đã nói rồi, anh ấy là người như vậy." Thương Lục trầm ngâm suy nghĩ một lúc: "Trình Thành? Nhưng cô ấy đã hơn bốn mươi rồi! Anh cả thích kiểu này? Cũng không phải là không được..."

Kha Dụ không dám lên tiếng.

"Anh biết rồi!" Thương Lục nắm tay thành quyền, đánh vào lòng bàn tay còn lại, "Là Rita!"

Kha Dụ: "..."

Ban đầu hơi thở dồn dập lên tận ngực, bây giờ lại bị nghẹn lại không thể thở ra được.

Thương Lục rất chắc chắn rồi cười nhạt một tiếng: "Trước hết, Rita là nữ chính của bộ phim tài liệu của anh, tiếp theo, Rita là nữ hoàng thuyền buồm thế giới, anh cả cũng thích thuyền và biển nên sẽ có tiếng nói chung, vấn đề duy nhất là, Rita từng thích anh... khó trách hôm đó Thương Cảnh Nghiệp dùng giọng điệu đó để chất vấn anh. Anh có thể hiểu được. Hợp lý."

Kha Dụ: "...Đoán rất tốt, lần sau đừng đoán nữa."

Thương Lục lại nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, lạnh lùng nói: "Không sao, không đoán nữa, dù sao cũng sẽ gặp mặt thôi."

Trong khi anh ấy ngủ, Kha Dụ dự liệu trước: 「Gần đây có kế hoạch gặp gỡ bạn bè hay gia đình không?」

Thực ra theo kế hoạch của Thương Thiệu, dịp Tết Nguyên Đán sẽ dẫn Ứng Ẩn và mấy đứa em đi ăn cùng nhau, nhưng Ứng Ẩn những năm trước vào ngày đầu năm mới đều có thông báo và chương trình, năm nay hiếm khi rảnh rỗi nên đã hứa từ lâu với Ứng Phàm sẽ cùng cô ấy đón Tết, vì vậy hai ngày sau, vào cuối tháng mười hai, cô đã từ Hồng Kông trở về Bình Thị.

Thương Thiệu đích thân đưa cô đi, xe đến ngoài căn biệt thự cũ của Ứng Phàm, dừng lại dưới bóng cây lộc vừng.

Anh mở khóa nhưng không nỡ để cô đi: "Thật sự không mời anh vào uống tách trà sao?"

"Không muốn." Ứng Ẩn kéo nửa khẩu trang xuống, giọng mềm mại, "Mẹ em rất phiền, sẽ hỏi anh rất lâu."

"Không phải là bạn bình thường sao? Có gì mà hỏi?" Thương Thiệu cố ý hỏi.

"Em đi đây." Cô nói rồi định mở cửa xuống xe lại bị Thương Thiệu giữ lại trong vòng tay: "Ngày mốt sẽ vào đoàn phim nên cũng không gặp được, cứ thế này thôi sao?"

"Chỉ vào đoàn một hai tuần thôi mà." Ứng Ẩn toàn thân nóng bừng.

Thương Thiệu cúi đầu nhìn cô một lúc rồi hôn sâu.

"Hứa với anh là em sẽ nhớ anh." Anh thở dài, mũi ngửi hương thơm ngọt ngào từ cổ cô.

Không biết đó là mệnh lệnh, cầu xin hay hy vọng.

Câu này đáng lẽ phải do cô hỏi trước, cô nghĩ trước, sao anh lại nói trước?

Ứng Ẩn ôm chặt lấy vai anh mà không nói gì, chỉ cố gắng gửi gắm cả cơ thể mình vào tay, vào lòng anh.

Hồng Kông, Deep Water Bay.

Vài bài báo nhỏ viết rất chi tiết, hình ảnh đính kèm dù mờ nhưng thật sự có thể thấy rõ là Thương Thiệu. Mặt người phụ nữ đeo khẩu trang khó phân biệt, nhưng trong bài báo, phóng viên chắc chắn nói đó là ngôi sao điện ảnh nội địa Ứng Ẩn.

Trong bài báo, Thương Thiệu không chỉ tặng cô một màn pháo hoa ở cảng Victoria mà còn cùng cô xem phim ở rạp tư nhân, dạo phố, mua hoa và cá vàng.

"Giá bao nhiêu?"

Chú Thăng báo giá mà đối phương đưa ra.

Một triệu, Thương Cảnh Nghiệp kẹp điếu thuốc: "Ông đi cảnh cáo họ, nếu những thứ này xuất hiện trên thị trường, tôi chỉ tìm họ tính sổ."

Chú Thăng vừa rời đi, trong phòng sách lại chỉ còn mình ông.

Khói thuốc mù mịt, Thương Cảnh Nghiệp gạt tàn thuốc nhìn báo cáo trên bàn.

Một người phụ nữ có tiền sử tự sát.

Ông dập tắt điếu thuốc rồi đứng dậy ra ngoài ban công, hai tay dựa vào lan can, thở dài sâu sắc.

Một thành viên quan trọng của một gia đình hào môn không thể để xảy ra sự kiện tự sát. Về mặt phong thủy sẽ ảnh hưởng, về hình ảnh đối ngoại càng là một thảm họa không thể cứu vãn. Đặc biệt khi thành viên đó là phu nhân của một gia tộc, lại còn là ngôi sao nổi tiếng trong xã hội.

Nếu cô ấy tái phát bệnh sau khi gả vào nhà họ Thương rồi tự sát, dư luận sẽ ra sao?

Ai quan tâm cô ấy có tiền sử bệnh, ai quan tâm cô ấy đã mắc chứng rối loạn lưỡng cực từ lâu, ai quan tâm cô ấy vì không thể thoát vai diễn hay chán sống?

Mọi người chỉ nói, cô ấy không chịu nổi áp lực gia đình, cô ấy sống không hạnh phúc, chồng cô bạo hành, ngoại tình, bất lực, biến thái, cô ấy không có tiếng nói mà chỉ là bù nhìn, cô ấy thấy quá nhiều chuyện bẩn thỉu không thể nói.

Thậm chí, cô ấy thực sự tự sát sao? Không phải là cái chết bí ẩn? Bị giết? Bạo hành đến chết? Bị quyền lực giàu có của họ che đậy?

Những suy đoán này sẽ như mây đen luôn luôn đi theo, không bao giờ tan biến.

Mọi người sẽ không hề quan tâm người đàn ông yêu cô ấy, lúc này đây sẽ phải chịu đựng bao nhiêu nỗi đau sâu sắc dưới những lời đồn ác ý này.

Thương Cảnh Nghiệp nắm chặt lan can, trong bóng đêm, khuôn mặt luôn nghiêm nghị hiện rõ sự do dự và tự trào.

Trước khi trở thành người cầm quyền của một gia tộc, trước hết ông

là một người cha. Ông biết tính cách của Thương Thiệu, ông không thể mở to mắt nhìn, để mặc anh bước vào vòng xoáy đau đớn của việc mất đi người mình yêu.

Anh sẽ không thể thoát ra, cả đời này cũng không thể thoát ra.

Nhưng, pháo hoa ở cảng Victoria.

Anh yêu cô ấy.

Đứa con bất hiếu này mãi mãi không yêu đúng người mà gia đình hào môn cần.

Chương 66: Vào đoàn

Ứng Ẩn khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi vào dịp Tết Dương lịch khiến Ứng Phàm rất vui, bà tự tay vào bếp chuẩn bị, lại còn mở hai bình rượu mới. Tuấn Nghi cũng từ Ninh Ba đến đón Tết với họ.

Để kịp tiến độ quay phim, đoàn phim sẽ bắt đầu quay vào ngày kia, nên vào sáng sớm ngày mai, Ứng Ẩn phải bay đến phim trường. Ứng Phàm không yên tâm, bà nắm chặt tay Tuấn Nghi dặn dò cô ấy chăm sóc ăn uống và sinh hoạt của Ứng Ẩn.

"Dù có quay đêm thì cũng phải ngủ bù. Mấy công thức nấu canh mà dì viết cho cháu, cháu phải làm cho cho con bé ăn. Năm nay dì mua nhân sâm đỏ rất tốt, cháu mang thêm chút ít đi, lúc cần thì..."

Ứng Phàm nói đến đây thì dừng lại, liếc nhìn Ứng Ẩn: "Sao con lại cười ngây ngô một mình thế?"

Ứng Ẩn cắn đầu đũa, tay kia chống cằm, trên mặt nở nụ cười khó hiểu, không nghe thấy Ứng Phàm đang nói gì với Tuấn Nghi.

"Con đang yêu à?" Ứng Phàm lập tức cảnh giác.

"Không, không có." Ứng Ẩn ngồi thẳng, lúng túng nói: "Con đang nhập vai mà."

"Vai diễn cách mạng mà con lại nhập thành phim tình cảm à?"

"..." Ứng Ẩn ho hai tiếng: "Không phải, con còn có một vai khác, là phim tình yêu."

"Con đang quay song song hai phim à?" Ứng Phàm hiểu rõ.

Trong làng giải trí trước đây, việc diễn viên quay song song nhiều phim là điều bình thường, không quan tâm đến nghệ thuật hay không, một năm quay bảy, tám phim là bình thường, có người thậm chí một năm quay mười, hai mươi phim. Nhưng bây giờ không như vậy, bây giờ yêu cầu tập trung vào một vai diễn, nếu cùng lúc quay hai phim, không cần biết là người qua đường hay người hâm mộ cũng sẽ chỉ trích.

Ứng Ẩn không dám làm điều này, đành thú thật: "Con quay phim này trước, rồi ngay lập tức chuyển sang phim thứ hai."

Đợt vốn đầu tiên của Trang Đình Văn đã đến nơi, cô ấy đưa ra mười mấy cái tên cho thầy phong thủy, người đó chọn cái tên "Ninh Cát", vì vậy công ty phim ảnh Ninh Cát được đăng ký thành lập, lần này làm nhà sản xuất cho phim "Tuyết tan thành xanh". Có vốn, hai người chia nhau hành động, một bên lo lập dự án tại Hồng Kông, bên kia thì gấp rút thành lập đoàn phim và nhanh chóng nhận được giấy phép quay phim trong nước.

Mục tiêu lý tưởng là khởi quay trước Tết Nguyên đán. Vì phim được đặt bối cảnh mùa đông, tuyết trên thảo nguyên chỉ rơi đến tháng ba, muộn hơn nữa thì phải đợi đến mùa đông năm sau.

Đội quay phim của Lý Sơn đã hợp tác nhiều năm, các thành viên chính đều nổi tiếng với danh hiệu "Người quen của Lý Sơn", tuy việc khởi quay trước Tết có chút khó khăn, nhưng vì yêu cầu của ông, họ cũng không ngại vượt khó để đáp ứng.

"Ngay sát Tết đã khởi quay, vậy con phải đón Tết tại đoàn phim à?" Ứng Phàm tính toán.

Năm nay Tết Nguyên đán muộn, vào ngày 25 tháng Hai, còn khoảng hai tháng nữa.

"Thật ra cũng bình thường, thầy Lý đã chuẩn bị đầy đủ cho phim này từ lâu, nếu có vốn thì sợ kéo dài lại sinh chuyện, nên cứ quay trước." Ứng Ẩn dùng kìm nhỏ cắt càng tôm hùm, "Dù sao thì dịp Tết mẹ cũng đi du lịch, có con hay không cũng không khác gì."

"Con thật sự không đang yêu chứ?" Ứng Phàm bất ngờ hỏi lại.

"Không có." Ứng Ẩn chớp mắt, rất thản nhiên và vô tội.

Cô không muốn nói với Ứng Phàm, vì Ứng Phàm rất giỏi tưởng tượng, còn hay mơ mộng hơn cả cô. Việc chưa đâu vào đâu mà nói ra lại khiến bà ấy lo lắng không đâu.

Sáng sớm hôm sau, vào lúc 5 giờ, Ứng Ẩn cùng Tuấn Nghi lên đường đến sân bay.

Trang Đình Văn gặp cô sau khi hạ cánh, xe của đoàn phim đến đón rồi đưa thẳng về khách sạn. Buổi tối, các thành viên chủ chốt đều có mặt để cùng nhau dùng bữa. Ứng Ẩn giới thiệu Trang Đình Văn cho mọi người, nói cô ấy là quản lý của mình để cô ấy có thể làm việc thuận lợi hơn sau này.

Ăn xong, Trang Đình Văn lại bay về Hồng Kông ngay trong đêm. Không còn cách nào khác, để theo kịp tiến độ của Lý Sơn, cô ấy phải đẩy nhanh quá trình giám sát các thủ tục phê duyệt.

Thành phố nơi phim trường tọa lạc nằm ở phía bắc, nhiệt độ không thể so sánh với Ninh Ba, mỗi lần thở ra là một đám sương trắng. Tại lễ khởi quay, Ứng Ẩn mặc áo khoác dày màu đen, cùng tất cả diễn viên chính cầm lì xì chụp ảnh chung.

Đây là một bộ phim đa nhân vật, mô tả một giai đoạn lịch sử sau "sự kiện 412", tên phim "Lén lút" đã định rõ mọi thứ.

Sau sự kiện "412", Thượng Hải chìm trong sự kiểm soát của địch,

gián điệp bí mật theo dõi, cảnh sát tuần tra thô bạo lục soát, trong các con hẻm sâu, trên các cửa sổ đóng kín đều viết "không phải người thân, đừng làm phiền", bầu không khí căng thẳng đè nặng lên mọi nhà cách mạng.

Nhân vật của Ứng Ẩn, Anh Ngọc Hoa, là một biên tập viên và người liên lạc của tạp chí quan trọng của Tổng công hội Thượng Hải. Sau khi trốn thoát một cuộc truy lùng, cô bị buộc phải lên phía bắc rồi ẩn náu tại nông thôn trong bốn tháng, cuối cùng hy sinh trong một cuộc truy lùng của Quốc dân Đảng.

Ứng Ẩn không phải là diễn viên chính, nhưng vì Lý Sơn đã can thiệp trước, sắp xếp các cảnh quay của cô tập trung lại, tổng thời gian quay cũng không quá hai tuần. Tuần đầu, Ứng Ẩn chủ yếu hoàn thành các cảnh quay tại Thượng Hải ở phim trường. Cô mặc một chiếc áo dài màu xanh, mang một chiếc túi vải, tóc cắt ngắn, đeo kính gọng bạc hình oval, trông vừa trí thức vừa bình dân.

Đây là hình tượng mà tổ tạo hình thiết kế theo yêu cầu của Lý Sơn. Một người phụ nữ đẹp tham gia cách mạng quá nổi bật, khó ẩn náu, hình tượng này giúp Anh Ngọc Hoa nhiều lần thoát khỏi sự truy lùng.

Nhưng dù sao đi nữa, Thượng Hải đối với một nhà cách mạng là quá nguy hiểm. Số đồng chí còn ở lại thành phố ngày càng ít, hoặc bị bắt, hoặc bị hãm hại, cuối cùng, sau khi giao tài liệu tuyên truyền đến điểm in bí mật, Anh Ngọc Hoa trở về con hẻm, thấy trên bàn có một tờ giấy với dòng chữ nguệch ngoạc: "Đã bị lộ, phải rời thành phố trong đêm, đừng dừng lại".

Ngày quay thứ chín, Ứng Ẩn chuyển đến địa điểm quay phía bắc hơn, tại di tích căn cứ cách mạng đỏ, để quay các cảnh nông thôn của nhóm B.

Việc quay phim vốn suôn sẻ bắt đầu gặp trục trặc từ hôm đó. Theo thiết kế mỹ học của bộ phim, các cảnh nông thôn nên yên tĩnh, ấm

áp, mùa đông dòng sông mẹ bồi đắp bùn cát, trong vắt chảy nhẹ qua đồng bằng, cò trắng bay lên hạ xuống, gió thổi qua bãi lau sậy, ấm áp và dài lâu.

Nhưng trời dường như không thuận lòng, đầu tiên là chuyến bay của Ứng Ẩn bị trì hoãn vì bão cát và giông bão, cuối cùng phải hạ cánh tại thành phố lân cận cách hai trăm km. Để không làm chậm tiến độ, đoàn phim đã điều xe chở cô đến phim trường trong đêm. Nhưng nửa đêm mưa to bất ngờ lại nghe tin một đoạn đường bị sạt lở nên phải đi vòng qua con đường đá.

Đường này đi qua khu khai thác mỏ, thường chỉ có xe công trình lớn và tàu hỏa qua lại, làm đường bị dập nát. Đi được nửa đường, chiếc xe điều phối tạm thời cũng bị hỏng, mưa lớn làm việc sửa chữa kéo dài hai tiếng. Khi đến nơi đã là 5 giờ sáng.

Trưởng phòng sản xuất nhóm B là khuôn mặt quen thuộc, tên Đỗ Nhược Đường, trong giới gọi là lão Đỗ, ông khéo léo, biết xem mặt mà hành xử nên vừa thấy Ứng Ẩn chịu khổ, cách hai dặm đã gọi: "Cô Ứng, Cô Ứng của tôi, trời ơi, theo lý mà nói đi đường chỉ mất ba tiếng, ai ngờ lại sạt lở — bị cảm à? Khăn tắm đâu? Sao không ai mang khăn nóng cho Cô Ứng? Tôi đưa cô về phòng, cô cứ dựa vào tôi..."

Ứng Ẩn hắt xì liên tiếp, đôi giày trắng vừa chạm đất đã bị bùn.

"Ở đây cũng mưa à? Không phải thiếu nước sao?" Tuấn Nghi theo sau hỏi.

"Phải, đúng vậy." Lão Đỗ cũng đáp, "Hướng dẫn viên cũng nói hiếm thấy."

Đây là một khu du lịch nhỏ, cũng là một ngôi làng tự nhiên, bình thường không có ai đến, chỉ khi mùa xuân hoa lê nở, mới có khách phương xa. Cảnh quay trong làng, đoàn phim ở tại khách sạn duy nhất bên ngoài làng. Điều kiện thế này cũng đừng đòi hỏi gì, mọi

người đều ở phòng tiêu chuẩn, công nhân có người còn ở nhờ nhà dân.

Lão Đỗ thông báo điều kiện ở một cách chi tiết, an ủi: "Cũng có điểm tốt, nước nóng nhanh, có chăn điện, chăn lông đủ cả, cô chỉ quay vài ngày, chịu khó một chút."

Nào ngờ "vài ngày" lại thành một tuần, rồi vô hạn —

Bởi vì trời không ngớt mây, mặt trời không ló dạng. Suốt ngày u ám, đối với các cảnh quay ngoài trời cần ánh sáng tự nhiên lại là thảm họa.

Phong cách quay của nhóm B đã được cố định, chỉ có ánh sáng và bóng tối chảy qua yên bình mới làm nổi bật sự tàn nhẫn và bất định của hy sinh. Là một nhà cách mạng, ngày cô ấy chết trời có thể xanh, gió ấm, chim hót, bông lau bay, mọi thứ đều đẹp đẽ để chia tay với mọi điều tốt đẹp.

Đó là thẩm mỹ tử thần của Lý Sơn, dù ông chỉ là tổng giám chế, nhưng phong cách của ông ảnh hưởng mạnh mẽ đến cả bộ phim. Vì vậy, ngoài việc chờ mặt trời, nhóm B thật sự không còn cách nào khác.

Người sản xuất phụ trách bên này hàng đêm dậy sớm xem sao, chỉ còn thiếu quỳ xuống cầu khấn. Thỉnh thoảng có lúc trời nắng một giờ, cả đoàn phim lật đật làm việc điên cuồng, chưa kịp điều chỉnh ánh sáng thì mây đen đã kéo tới.

Đêm đó, Ứng Ẩn bị cảm lạnh, mấy ngày đầu cảm sốt, mấy ngày sau các triệu chứng khác hết, nhưng mỗi khi ngủ lại ho, ho đến đau ngực.

Ngủ không yên, sáng hôm sau vẫn phải dậy sớm hóa trang, rồi trong thời gian chờ đợi dài đằng đẵng lại buồn ngủ lơ mơ.

Hàng ngày Thương Thiệu hỏi thăm cô quay phim thuận lợi không, Ứng Ẩn không muốn anh lo lắng, luôn nói "thuận lợi", "thuận lợi" đến khi vượt quá kế hoạch sáu ngày, cô không thể giấu nữa đành thú thật: "Đang chờ mặt trời..."

"Chờ mặt trời?"

"Ừm, không có ánh sáng mặt trời, không có cảm giác mà đạo diễn muốn." Ứng Ẩn ngồi trên ghế nhỏ, vừa trả lời vừa muốn ho, tìm cớ nói đạo diễn gọi, vội vàng cúp máy rồi ho kịch liệt.

Tuấn Nghi vừa vỗ lưng cô vừa đưa trà bát bảo để cô dịu họng. Cô ấy tỉ mỉ nên khi pha trà đã bỏ hạt vừng, cho thêm vài lát táo khô.

"Em mượn bếp để nấu cho chị lê chưng đường phèn nhé? Ho thế này không ổn."

"Quay thế này... cũng không ổn!" Tuấn Nghi vỗ mạnh, Ứng Ẩn chỉ thấy phổi sắp bị vỗ ra, "Đau quá, đừng, đừng vỗ nữa!"

Tuấn Nghi vội thu tay lại: "Chị có phải đã lén vứt thuốc không?" Cô ấy cau mày. Một ngày ba lần đúng liều nhưng không thấy hiệu quả.

"Chị ăn no quá mà..." Ứng Ẩn ho đến mặt trắng bệch.

Đoàn phim và diễn viên cùng cảnh rất quan tâm cô, nhưng quan tâm mãi rồi, lời nói cũng khô, không còn gì mới để nói.

"Để em hỏi dì có cách bổ sung tốt nào không." Tuấn Nghi nói.

"Đừng." Ứng Ẩn ngăn cô lại.

Mây đen vừa lúc đó trôi đi, ánh nắng trong trẻo, chiếu rọi ánh mắt của Ứng Ẩn và Thương Thiệu qua đám đông, khiến cô không có nơi nào để trốn.

Chương 67: Cho em nước hoa của anh

Trong cảnh đông vui tấp nập này, lão Đỗ có con mắt tinh tế, ông hét lớn rằng thầy Kha mang trái cây đến cho mọi người. Đoàn đạo diễn cũng rất nể mặt Kha Dụ, đạo diễn nhóm B qua bộ đàm thông báo nghỉ nửa giờ, mọi người reo hò rồi túa ra xe lấy trái cây.

Ứng Ẩn chạy hai bước, đến trước mặt Kha Dụ dừng lại rồi ôm anh ấy một cái.

Dù lúc này không có ai bên cạnh, nhưng cả trường quay bao nhiêu đôi mắt vô tình hay hữu ý đều dõi theo, nên cái ôm của Ứng Ẩn chỉ dừng lại ở Kha Dụ, còn với Thương Thiệu thì chỉ là một cái gật đầu nhạt nhẽo.

Nếu công khai, giờ anh đã có thể ôm cô vào lòng rồi.

Ý nghĩ này không đúng lúc lướt qua, Thương Thiệu nheo mắt rồi sâu sắc nhìn cô.

"Sao anh lại đến?" Ứng Ẩn nhẹ giọng hỏi, lời hỏi Kha Dụ nhưng mắt lại chỉ dính vào mặt Thương Thiệu.

Kha Dụ ho khan hai tiếng, "Sao lại nhiều lý do thế? Nhớ em thì đến thôi."

Lão Đỗ bận rộn chỉ đạo người dỡ trái cây, quay lại liền tiếp lời: "Thầy Kha vừa từ trong núi ra, lại không ngừng nghỉ đến thăm Cô Ứng. Thật không nói quá trong giới chỉ có hai người là..."

Kha Dụ nhanh chóng thêm vào: "Tình bạn chân thành, tình bạn chân thành..."

Lão Đỗ cảm thấy câu này hơi thừa thãi nhưng vẫn cười kèm theo, rồi hỏi thêm: "Anh không đến rồi đi ngay chứ? Đã ba giờ rồi, tối nay ở lại đây nghỉ nhé?"

Kha Dụ theo bản năng quay lại nhìn Thương Thiệu, thấy anh gật đầu nhẹ liền gật đầu, hỏi lão Đỗ: "Có thể sắp xếp không?"

Lão Đỗ hợp tác với anh ấy không biết bao nhiêu lần, cũng từng ở trong đoàn phim của Thương Lục, lập tức chân thành nói: "Khách sạn đã hết phòng. Ban đầu giữ lại hai phòng, nhưng đạo diễn Lý đến trước, các phòng khác ở lâu ngày đều ám mùi thuốc lá nên ở không thoải mái. Cách duy nhất là tìm hai phòng ở làng."

Vừa nói vừa quan sát sắc mặt Kha Dụ, thấy anh lại quay lại nhìn "trợ lý", trợ lý gật đầu, anh mới nói: "Cũng được."

"Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện?" Lão Đỗ cúi người, giơ tay dẫn đường: "Đi lối này."

Ứng Ẩn mang theo Tuấn Nghi đi theo sau. Lão Đỗ nói nhiều nên trong lòng còn lo Kha Dụ sẽ chê ông nói nhiều. Không ngờ hôm nay Kha Dụ lại vô cùng kiên nhẫn, nói chuyện suốt dọc đường với ông, như thể không phải đến đây vì Ứng Ẩn mà vì ông.

Nói chuyện một lúc, lão Đỗ không nhận ra đã bỏ lại Ứng Ẩn phía sau, không để ý rằng trợ lý lạ mặt và Ứng Ẩn đang đi phía sau cùng.

Hai người không nói gì, chỉ sánh bước cùng nhau, gió thổi qua, Ứng Ẩn quay mặt đi ho vài tiếng, Thương Thiệu dừng lại hỏi: "Cảm lạnh rồi?"

Ứng Ẩn theo bản năng lắc đầu, nhưng Thương Thiệu vẫn cởi áo khoác lông vũ đưa cho cô.

Ứng Ẩn mặc trang phục trong phim, dáng vẻ giản dị càng làm nổi bật khuôn mặt thanh tú trong trẻo. Thương Thiệu giúp cô chỉnh lại cổ áo, anh cười nhẹ, giúp cô vén lọn tóc rủ ra sau tai, mắt nhìn cô đắm đuối: "Đã đi được một đoạn rồi mà vẫn chưa gọi một tiếng Anh Thương sao?"

"Anh Thương." Ứng Ẩn nhẹ nhàng đáp.

"Không thích cái này." Thương Thiệu nghe xong lại đổi ý, ngụ ý muốn cô gọi khác.

Ứng Ẩn trong lòng nhảy nhót. Dù biết có thể ai đó sẽ bất chợt từ ngã rẽ đi ra, hoặc lão Đỗ sẽ quay lại, nhưng cô vẫn chủ động nắm lấy ngón tay Thương Thiệu: "A Thiệu ca ca."

Ngón tay mảnh mai của cô lạnh giá, Thương Thiệu nắm lấy rồi dùng đầu ngón tay của anh xoa xoa.

"Anh rất nhớ em."

Không có cảm xúc dư thừa, vẫn là giọng điệu trầm lạnh nhưng chỉ có âm cuối mang chút thở dài.

Ứng Ẩn khẽ "ừ" một tiếng, hít mũi, cằm nhọn gật nhẹ.

Nước mắt bất chợt tuôn rơi, Thương Thiệu không thể lau cho cô nên đành nói: "Đừng khóc."

Ứng Ẩn một tay giữ cổ áo, một tay lau nước mắt. Dù ho nhưng không có triệu chứng cảm cúm khác, mũi vẫn ngửi thấy hương thơm của anh, mùi hương thuốc lá và hương sạch sẽ như buổi sáng ở đây.

Ứng Ẩn tận hưởng hương thơm.

Sợ lão Đỗ nhận ra điều bất thường, hai người lại tiếp tục bước chậm

theo sau. Qua những ruộng bậc thang và vườn lê, dọc theo con đường mòn lên dốc, tiếng lão Đỗ lên xuống phía trước: "Nơi này mỗi năm chỉ làm ăn vào mùa hoa lê, không có ai đến nên kinh tế khó khăn, anh phải chịu khó một chút."

Kha Dụ đã thấy. Tường đất vàng, cửa làm bằng cành cây, mái ngói cũng không tử tế.

Đi một lúc, họ dừng lại trước một ngôi nhà.

"Ồ." Tuấn Nghi nhận ra đường, "Là nhà bà ngoại chôn đồng xu đêm qua."

Thương Thiệu nghe rõ: "Chôn đồng xu gì?"

"À." Tuấn Nghi che miệng, nhìn qua lại giữa Ứng Ẩn và Thương Thiệu.

"Một phong tục cổ xưa, chôn một đồng xu dưới gốc cây thì người mình muốn gặp sẽ trở về." Ứng Ẩn giải thích thêm cứng rắn: "Em chôn thay bà, con trai bà đi làm xa."

"Khi giúp bà chôn, em có nghĩ đến người em muốn gặp không?" Thương Thiệu hỏi, tay anh nắm nhẹ ngón tay Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn đỏ mặt: "Có."

"Đã gặp chưa?" Anh hạ giọng, ánh mắt vui vẻ ẩn giấu.

"Đã gặp, là thầy Kha."

"..."

Thương Thiệu không để tâm, cười nhẹ rồi giơ tay xoa tai cô: "Anh cũng ghen với Kha Dụ đấy. Em bệnh rồi, cẩn thận lời nói."

Tuấn Nghi nào có tâm trí để nghe những lời này, cô ấy vội vàng bước nhanh qua ngưỡng cửa rồi trốn vào trong phòng khách. Cô ấy nghĩ, không ngờ Anh Thương cũng nói những lời này, hơn nữa còn dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy. Anh Thương làm việc gì cũng rất nghiêm túc, chẳng lẽ làm chuyện đó cũng rất nghiêm túc chính chắn?

"Boong" một cái,Tuấn Nghi đập tay lên đầu mình.

Dừng suy nghĩ lại!

Bà lão bán táo đỏ đang cắt hành tây trong bếp. Mùa đông ở đây không chỉ thiếu trái cây mà cả rau xanh cũng rất hiếm. Cà chua, hành tây, khoai tây ăn quanh năm cùng với mì cắt tay và một ít thịt cừu nhỏ, gọi là một bữa mì thập cẩm.

Gần đây Tuấn Nghi đã không ít lần mua táo đỏ và mượn bếp của bà, vì vậy khi thấy Tuấn Nghi, không cần lão Đỗ phải giới thiệu, bà đã nở nụ cười thiếu răng.

Lão Đỗ thuận thế đề nghị chuyện ở lại qua đêm, bà liền dẫn họ đi xem phòng ở phía tây.

Bà có hai người con trai, một lớn một nhỏ, hai phòng này vốn là để dành cho họ. Thế nhưng giờ thanh niên đều đi làm việc ở thành phố, chỉ về giúp khi mùa vụ bận rộn, vì vậy phòng ốc sạch sẽ gọn gàng chưa ai ở trong mùa đông này.

Không biết là nhét thuốc hay phơi thuốc, không khí trong phòng có một mùi thơm ấm áp, dễ chịu làm người ta an tâm. Lão Đỗ đã khảo sát từng nhà trong làng, biết rõ mọi chuyện nên kéo Kha Dụ lại nói nhỏ: "Đây là một trong số ít những nhà còn tốt, giường có thể không thoải mái nhưng khá sạch sẽ..."

Kha Dụ vỗ vai lão Đỗ: "Tôi không kén chọn, ở đây đi, anh giúp tôi cảm ơn bà cụ thật nhiều."

Lão Đỗ hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng cũng biết chào từ biệt, để lại câu "nghỉ ngơi tốt" rồi vội vã quay về đoàn làm phim. Khi ông rời đi, Kha Dụ cảm thấy tai mình trở nên yên tĩnh, ân cần nói với Thương Thiệu: "Tôi ra ngoài hút điếu thuốc."

Anh ấy đi hút thuốc, còn dẫn theo Tuấn Nghi, hai người như hai vị thần giữ cửa ngồi trước cửa nhà.

Tuấn Nghi chống tay lên má, nhích lại gần Kha Dụ, nhỏ giọng hỏi: "Thầy Kha, đường đi có khổ không?"

Kha Dụ cười khi nghe: "Ai nhớ người thì người đó khổ hơn."

Vừa nói xong, nghe trong phòng có tiếng "bốp", không biết ai va vào cánh tủ.

Áo khoác lông vũ rơi từ vai Ứng Ẩn xuống đất, chiếc áo bông màu xanh trắng của cô khó cởi, khuy áo cài rất chặt. Hai đôi môi hôn nhau cuồng nhiệt cùng bốn tay mở khuy áo, nhưng bận rộn một lúc mà không thành công. Thương Thiệu dừng lại, mở mắt nhìn cô một lúc, một tay giữ tay cô rồi tập trung hôn cô.

Cái tủ quần áo màu trắng sữa ở giữa gắn một chiếc gương lớn, có lẽ là bà cụ nhờ thợ mộc làm để chuẩn bị cho con trai cưới vợ.

Trong gương phản chiếu một người đàn ông mặc vest và một người phụ nữ mặc áo bông xanh, đôi giày da của người đàn ông từng bước ép sát đôi giày bông đen của người phụ nữ.

Họ như không thuộc cùng một thời đại, nhưng người phụ nữ bị anh hôn đến mí mắt đỏ lên, nước mắt trượt từ tóc vào mái tóc.

Thương Thiệu đã lâu rồi không hôn chay, ngón cái của anh chỉ có thể khó chịu đè vào lòng bàn tay cô mà không ngừng xoa nắn.

Dù vậy anh vẫn có phản ứng mãnh liệt.

Môi lưỡi nóng bỏng ma sát mang đến dòng nước ngọt ngào. Ứng Ẩn không thở nổi nên hơi hé môi, tùy ý để anh chiếm đoạt.

"Son môi bị nhòe rồi." Anh không thể hôn tiếp, ngón cái vuốt nhẹ đôi môi sưng đỏ của cô.

"Không sao." Ứng Ẩn đuổi theo tay anh, để anh dán lên nửa mặt mình, chiếc mũi thanh tú ở trong lòng bàn tay anh.

Mùi hương của anh.

Thương Thiệu bị cô ngửi đến nóng bức, anh nới lỏng cà vạt, yết hầu dưới cà vạt không ngừng nuốt xuống.

"Ngửi một chút mà cũng ướt sao?" Anh ghé vào tai cô, lạnh lùng khàn giọng hỏi.

Bàn tay dài không thể làm gì sai trái nên chỉ có thể dùng hết sức ôm lấy lưng cô, bàn tay màu ngọc hiện ra gân xanh.

Ứng Ẩn vẫn ngửi tay anh, vừa gật đầu vừa lắc đầu, nhắm đôi mắt phiếm hồng rồi kiễng chân ôm lấy cổ anh: "Cho em nước hoa của anh, cho em thuốc lá của anh."

Thương Thiệu hai tay ôm chặt sau lưng cô: "Loạn rồi."

Anh thở nhẹ rồi tìm đến tai cô, hôn từ dái tai đến môi, rồi lại lưu luyến đến cằm.

"Công ty còn việc, chiều mai anh phải đi." Anh hạ giọng.

Mới gặp mặt đã sắp phải chia tay, không biết anh đang hành hạ ai.

"Ừ." Ứng Ẩn ngẩng đầu, cơ thể dán sát anh.

"Nói anh nghe em có nhớ anh không?"

Ứng Ẩn mở mắt, gương mặt tái nhợt như ngọc được ngón tay của Thương Thiệu yêu chiều vuốt ve.

Cô nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt đen như mực phản chiếu khuôn mặt anh: "Đêm nào cũng mơ thấy anh."

Mặt trời ba giờ chiều mùa đông tỏa ra ánh sáng đẹp nhất, dưới chân núi, trợ lý đạo diễn cầm loa kêu gọi mọi người trở lại làm việc: "Mọi người, để dưa và cherry lại, các nhóm vào vị trí, năm phút nữa quay cảnh tiếp theo, tất cả diễn viên quần chúng tập trung lại đây!"

Cảnh tiếp theo là quay Anh Ngọc Hoa dạy văn hóa cho dân làng, nhiều diễn viên quần chúng được tìm từ làng nên rất chân thật, nhưng trước mỗi lần quay khiến trợ lý đạo diễn mệt mỏi vì giao tiếp khó khăn.

Ứng Ẩn chỉnh lại tóc rồi cùng Tuấn Nghi đúng giờ xuống núi.

Mười mấy phút gặp mặt, rõ ràng không kịp nói gì. Họ nói thì ít, hôn thì nhiều.

Chỉ một đoạn ngắn, cô luôn cảm thấy có điều gì quên nói với Thương Thiệu, nhưng là gì lại nhất thời không nhớ ra.

Thương Thiệu còn có cuộc họp công ty nên không theo cô về phim trường. Kha Dụ cũng không muốn làm phiền họ nên ngồi trước cửa nhà tắm nắng. Tối nay chắc chắn có một bữa tiệc, thật phiền.

Anh ấy vừa phiền vừa tắm nắng, chưa được mười mấy phút, Lý Sơn đã nhanh chóng đến, bên cạnh có vài người Kha Dụ không quen.

Kha Dụ tắm nắng lâu nên đứng dậy hơi choáng váng. Anh ổn định lại thần trí, trước tiên kính cẩn chào Lý Sơn một tiếng "thầy", rồi

theo lời giới thiệu gọi từng người. Cuối cùng là một cô gái, rõ ràng không quan trọng trong ngành, chỉ là đại diện pháp lý bên cạnh Lưu Tông. Kha Dụ lịch sự gọi cô một tiếng "Cô Du".

Cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình không thân thiện lắm.

Anti-fan? Kha Dụ không có đầu mối.

"Anh vừa đến nên họ đã cử người gọi tôi." Lý Sơn vỗ vai Kha Dụ: "Đặc biệt đến thăm Ứng Ẩn à? Một mình không ngại xa xôi, thật có lòng."

"Cũng không phải một mình." Kha Dụ nghiêng người, nhường tầm nhìn vào trong nhà: "Còn có trợ lý cùng đi."

Anh nói vậy, dù là chi tiết không quan trọng, nhưng mọi người vẫn vô thức nhìn vào trong. Trong nhà tối mát, không gian rộng sâu, chỉ thấy một người đàn ông mặc vest đang đứng gọi điện thoại. Dáng người anh ưu việt đứng bên cạnh cửa, tay trái tự nhiên để vào túi quần, lộ ra một phần áo sơ mi trắng và một chiếc đồng hồ da cá sấu đen tinh xảo.

Du Hạ Hạ cảm thấy lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Cô ấy tất nhiên nhận ra. Sao có thể không nhận ra? Dù cách xa thế nào.

Đôi mắt cau lại, khuôn mặt nghiêng, phong thái khó che giấu của người từng giữ vị trí cao và giọng nói trầm ấm dễ nghe dù chỉ là một cuộc điện thoại đơn giản.

Tiếng động ở cửa khiến Thương Thiệu chú ý. Anh đã nhờ vã Kha Dụ nên không thể để anh ấy mất mặt. Vậy nên anh liền cúp máy rồi bước ra khỏi nhà.

Ánh nắng chiếu trên mái nhà thấp, anh bước qua ngưỡng cửa, vô

thức nheo mắt lại. Khi nhìn thấy Du Hạ Hạ, ánh mắt anh lóe lên sự nguy hiểm như thú dữ chuẩn bị tấn công, dù thoáng qua nhưng mạnh mẽ.

Du Hạ Hạ nuốt nước bọt, tay xoắn chặt quai túi xách.

Đúng là anh.

Anh làm gì ở đây? Là đi đường nên tình cờ gặp? Hay thật ra người không ngại xa xôi đến thăm ban là anh.

Ánh mắt Thương Thiệu không dừng lại trên mặt cô, anh theo lời giới thiệu của Kha Dụ mà lần lượt chào từng người. Hành động đều không thể che giấu sự cao ngạo. Tất cả đều là nhân vật lớn quan trọng trong ngành, nhưng ngoài Lý Sơn, hai người còn lại trong lòng có cảm giác bất an không dám xem thường.

"Hình như anh là... Sếp Kim ở lễ trao giải lần trước?" Nhà sản xuất không chắc chắn.

"Anh nhận nhầm rồi." Thương Thiệu lịch sự gật đầu nhẹ: "Tôi họ Lâm, cứ gọi tôi là Tiểu Lâm."

Chào hỏi ngắn gọn đã xong, anh còn phải tiếp tục cuộc điện thoại vừa rồi nên không nán lại. Khi quay đi, Du Hạ Hạ không thể nhịn được gọi: "A Thiệu."

Trước mặt mọi người, Thương Thiệu dừng bước, quay lại: "Cô Du có chuyện gì?"

Lưu Tông rất thích trợ lý mới này nên trong thời gian ngắn đã xem cô như con gái nuôi, hỏi: "Cô quen với Tiểu Lâm?"

"Chúng tôi là bạn học." Du Hạ Hạ nhìn vào mắt Thương Thiệu.

"Trùng hợp thật? Vậy sao lúc nãy không nhận ra?" Lưu Tông cười

hỏi.

Thương Thiệu hơi nhếch môi: "Bây giờ cũng chưa nhận ra. Cô Du, chúng ta đã gặp ở đâu?"

Du Hạ Hạ muốn mở miệng lại nghe thấy chuông điện thoại của Thương Thiệu reo, anh lập tức bắt máy, che ống nghe lại rồi lần lượt gật đầu xin lỗi: "Xin lỗi."

Những lời đã chuẩn bị của Du Hạ Hạ phải nuốt lại.

Kha Dụ ngược lại bắt đầu hứng thú nhớ lại. Cô Du này hóa ra là bạn gái cũ của Thương Thiệu, người năm đó lập mưu ép anh và Thương Lục suýt công khai chuyện đồng tính.

Việc này đã qua nhiều năm, Kha Dụ chưa từng gặp cô, nên sự việc cũng được nghe lại từ những lời rời rạc của Thương Lục.

Năm đó, Du Hạ Hạ sợ Thương Thiệu thật sự từ bỏ quyền thừa kế vì cô, cũng sợ anh đấu tranh đến cùng khiến Thương Cảnh Nghiệp thật sự phế truất Thái tử. Vậy nên cô ấy đã hành động trước, cô ấy ép Thương Lục công khai xu hướng tình dục để loại bỏ khả năng Thương Cảnh Nghiệp lập Thái tử mới.

Cô ấy làm rất kín kẽ, nếu không phải Thương Thiệu phát hiện dấu vết từ việc lần theo từng manh mối từ đại lý nước ngoài, có lẽ sẽ không ai nghi ngờ. Kha Dụ không biết Thương Thiệu xử lý thế nào, chỉ nghe nói từ lúc nghi ngờ đến xác định và lập mưu chỉ tốn của anh một điếu thuốc.

Đôi lúc Kha Dụ cảm thấy rất có lỗi với Thương Thiệu, vì Du Hạ Hạ làm vậy với Thương Lục là vì anh.

Nhưng, Kha Dụ đôi lúc cũng nghĩ, anh thật đáng sợ.

Hai năm bên nhau, sắp tiến tới hôn nhân, anh vì cô ấy mà chống đối

Thương Cảnh Nghiệp. Tình cảm dù sâu sắc nhưng anh nói nghi ngờ là nghi ngờ, lập mưu là lập mưu, không hề do dự hay lưỡng lự.

Người thừa kế nên như vậy.

Chỉ có anh mới xứng đáng.

Kha Dụ khâm phục sự quyết đoán của Thương Thiệu, nhưng khi nghĩ kỹ cũng có chút rùng mình.

May mà anh có nhân cách chính trực.

May mà anh có nhân cách chính trực.

"Tối nay chúng ta cùng ăn bữa cơm nhé!?" Giọng lịch sự của nhà sản xuất kéo Kha Dụ trở lại thực tại.

Lý Sơn là người đức cao vọng trọng nhất, nhà sản xuất nói xong liền nhìn ông hỏi ý kiến, ông gật đầu: "Cũng tốt, gọi Tiểu Ẩn cùng đến, còn trợ lý mới của cậu, bảo lão Đỗ sắp xếp ngay bây giờ. Tiểu Đảo, lâu rồi chúng ta chưa tụ họp, tối nay phải vui vẻ nhé."

Chương 68: Còn tùy thuộc so với ai

Lão Đỗ làm việc rất có hiệu suất. Buổi chiều đã cho người lái xe lên tỉnh kéo về một xe đầy thực phẩm, nào là hải sản, thịt cừu non, đồ đông lạnh nhập khẩu, cái gì cũng có.

Mượn nhà bếp và phòng ăn của một nhân vật có uy tín trong làng, ông và một thầy đạo cụ khác xắn tay áo tự mình vào bếp, bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ, đến khi chuẩn bị bày tiệc thì ánh mặt trời cuối cùng vừa lúc lặn xuống đường chân trời.

Các cảnh quay ban đêm đã được quay xong từ mấy ngày trước. Khi Ứng Ẩn tan làm, từ xa đã thấy Thương Thiệu đứng dưới mái hiên của đội đạo diễn. Hiện trường rối loạn với đường ray, ổ cắm điện và dây điện khắp nơi, nhân viên bận rộn thu dọn đèn và máy quay, khiêng các thùng đồ. Ứng Ẩn vừa tháo khăn quàng cổ vừa chạy lại.

Cô không quen mang đôi giày đế mềm nên cách vài bước chân thì bất ngờ bị vấp ngã.

Tiếng kêu thất thanh trong miệng chưa kịp bật ra, những người khác chưa kịp phản ứng thì đã thấy một bóng người nhanh chóng lao tới. Lúc nhìn lại thì thấy một đôi tay đẹp đẽ của một người đàn ông đã đỡ lấy Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn suýt nữa thì ngã quỵ, Thương Thiệu phải dùng cả hai tay để đỡ cô dậy rồi nhìn kỹ đầu gối của cô: "Có bị thương không?"

"Ồ, đừng mà, sao mặt Cô Ứng lại đỏ thế?" Đạo diễn tổ B trêu đùa, mà lại còn trêu qua ống dẫn nên nhất thời câu "mặt Cô Ứng đỏ thế"

lan khắp trường quay.

Ứng Ẩn lấy mu bàn tay lạnh áp vào mặt, cố gắng giữ bình tĩnh nhận lấy ly giữ nhiệt do Tuấn Nghi đưa qua, vừa nhấp một ngụm nhỏ vừa hỏi: "Anh đến từ khi nào vậy?"

"Khi bảo đảm được một cảnh."

Ứng Ẩn biết Thương Thiệu không hiểu gì về điện ảnh, cố tình hỏi: ""Bảo đảm một cảnh" là gì?"

Thương Thiệu bật cười: "Coi anh là đồ ngốc à?"

Hai người băng qua trường quay, vai kề vai đi về phía khách sạn khu du lịch. Khách sạn nằm ở bên kia sông, phải lên phà để qua. Phà là phương tiện giao thông cần thiết ở đây, không chỉ chở người, mà còn chở cả xe ô tô, xe tải nhỏ, gà vịt trâu bò của dân làng đi chợ. Trên phà, nước sông Hoàng Hà trong vắt chảy xiết, lau sậy hai bờ phất phơ, trời đất như hòa quyện trong một màu sắc ấm áp của tờ giấy kiềm.

Chiếc phà phát ra tiếng rền rĩ, kéo người và xe qua sông chỉ mất ba, bốn phút. Khi cập bờ, khách sạn có cấu trúc bằng gỗ đá màu xám đứng sừng sững trước sườn đồi, có năm tầng, cửa trồng cây lê nhưng lúc này tiêu điều, chỉ có vài bụi cỏ dại do chim mang từ bãi sông lên đây, xanh tươi nhưng xám xịt.

Thương Thiệu đến đón Ứng Ẩn đi ăn theo chỉ thị của Kha Dụ. Cả đoàn phim đều biết anh là trợ lý đi cùng Kha Dụ hôm nay nên khi thấy anh và Ứng Ẩn đi cùng nhau cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Phòng của Ứng Ẩn ở tầng năm, cô ở cùng Tuấn Nghi. Phòng của hai cô gái không tiện vào nên Thương Thiệu lặng lẽ chờ ở hành lang. Trong phòng vang lên tiếng lục đục, một lúc sau có lẽ đã thu dọn xong, cửa mở hé, Ứng Ẩn vịn khung cửa rồi nhìn vào mắt anh, khách sáo mời: "Anh Lâm có thể vào chờ."

Thương Thiệu nhét điếu thuốc kẹp giữa ngón tay anh đang chơi mà không châm lửa vào rồi theo cô bước vào.

Khi cánh cửa khẽ khép lại, anh bế ngang cô lên.

Bộ đồ diễn khó cởi đã được thay từ trước, phòng ấm áp, Ứng Ẩn chỉ khoác một chiếc áo tắm kiểu Nhật, dây buộc ở dưới nách thành một chiếc nơ bướm.

Tội nghiệp Tuấn Nghi, trải qua mười mấy giây lúng túng xấu hổ nhất cuộc đời lại nghe Thương Thiệu dặn một câu: "Cô tìm chỗ khác ở tạm."

Căn phòng nhỏ xíu chứ không phải phòng suite, biết đi đâu được! Tuấn Nghi đỏ mặt bực bội chui vào phòng tắm, hai tay ôm má ngồi phịch xuống nắp bồn cầu đang đóng.

Ứng Ẩn đỏ bừng mặt: "Cô ấy vẫn còn là con gái..."

Không nói thêm được gì, cô và Thương Thiệu đã hôn nhau ngã lên giường.

Dải nơ xanh đen bị một bàn tay khéo léo tháo ra, áo tắm bằng lụa trượt xuống lộ ra lớp ren trắng bên dưới.

"Sao không nói cho anh biết Du Hạ Hạ ở đây?"

Khoá áo cũng không tháo mà chỉ đẩy cả gọng và miếng mút lên. Một tay anh thong thả đùa nghịch, mắt hạ xuống hỏi vu vơ.

"Quên mất, em định nói rồi..." Ứng Ẩn cố nhịn nhịp thở gấp gáp, "Đừng..."

Thương Thiệu cười rồi rút tay ra: "Thay đồ, đi ăn cơm."

Ứng Ẩn vừa chọn đồ thường trong tủ quần áo vừa hỏi: "Chiều nay anh gặp cô ấy à?"

Thương Thiệu ngồi lên tay vịn ghế sofa bên cửa sổ, tay gõ nhẹ điếu thuốc lên bàn kính, "Ừ" một tiếng.

Ứng Ẩn ngoảnh lại, người đàn ông sống trong nhung lụa này, ở trong căn phòng cũ kỹ, cổ kính, có mùi mốc này lại có vẻ tự nhiên thoải mái. Cô không thể không nhìn thêm vài lần mới mặc áo len mỏng rồi nói: "Cô ấy đến hôm qua rồi xin lỗi em, nói lần trước không cố ý nói những lời đó."

"Lời gì?" Thương Thiệu hỏi ngược lại.

Ứng Ẩn ngẩn ra: "Em chưa kể cho anh nghe à?"

"Chỉ đoán được một câu là khen em dáng đẹp."

Ứng Ẩn vừa nghĩ vừa đùa với tay áo: "Em không dám mách anh. Có lẽ cô ấy trong lòng anh không tệ đến vậy."

"Nói thử xem."

Ứng Ẩn không nói gì, Thương Thiệu chống má, kéo tay cô: "Ngồi xuống đây."

Ứng Ẩn ngồi vào lòng anh. "Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là nói anh và cô ấy tình cảm sâu nặng lại bị gia đình chia rẽ nên còn lưu luyến nhau, trong lòng vẫn nhớ nhau."

Thương Thiệu lặng lẽ nhếch môi, ánh mắt chậm rãi khóa chặt cô: "Anh trong lòng nhớ ai, em không rõ à?"

Lời tình cảm của anh luôn đến bất ngờ.

"Cô ấy còn mỉa mai em dáng đẹp."

"Em cứ coi như cô ấy khen em."

Ứng Ẩn bĩu môi: "Cô ấy còn hỏi em bí quyết làm ngực to."

Thương Thiệu thật sự ngạc nhiên: "Cô ấy nói thế à?"

"Ừ, cô ấy nói, hôm nào cùng uống trà nhất định phải hỏi em bí quyết làm ngực to."

Thương Thiệu nhíu mày, bàn tay chống trán tạo thành bóng che khuất đôi mày mắt anh trong bóng râm đậm. Ứng Ẩn nhất thời không biết anh đang nghĩ gì, cho đến khi anh nói: "Xin lỗi."

"Anh xin lỗi thay cô ấy?"

"Anh xin lỗi thay anh, xin lỗi vì đã yêu cô ấy." Thương Thiệu nắm chặt ngón tay cô: "Mắt anh không phải lúc nào cũng tệ thế này, em phải cho anh cơ hội sửa sai."

Ứng Ẩn mím môi: "Xem ra anh đã có thêm một tầng hiểu biết về cô ấy."

"Ừ, cô ấy trước đây... xấu xa hơn một chút, những thứ cô ấy theo đuổi cũng cao cấp hơn một chút, dù có thất bại thảm hại và không có tâm địa tốt, nhưng anh phải thừa nhận một số đặc điểm của cô ấy, như giỏi ngụy trang, quản lý cấp trên, nói một đằng làm một nẻo, mục tiêu rõ ràng, da mặt dày, thực sự là những ưu điểm cần thiết của kiểu người thành công mà cô ấy khao khát."

Thương Thiệu phải thừa nhận, chút ngưỡng mộ cuối cùng của anh dành cho tham vọng của Du Hạ Hạ cũng tan biến cùng với câu "bí quyết làm ngực to" hết sức nực cười kia.

Ứng Ẩn lặng lẽ nhìn Thương Thiệu, cô chậm rãi hiểu ra một đạo lý, đối với người đàn ông như Thương Thiệu, sự "hạ cấp" của phụ nữ

còn đáng sợ hơn là "xấu".

Năm phút sau, cô đã thay xong quần áo, Tuấn Nghi cũng ra khỏi phòng tắm. Cô ấy không đi ăn cùng Ứng Ẩn liền giao thuốc ho cho Thương Thiệu: "Uống sau bữa ăn nửa tiếng, mỗi lần hai viên, nuốt với nước. Chị ấy ho nặng nên không được ăn đồ tanh, không được ăn cay, đồ quá mặn và những thứ kích thích khác." Tuấn Nghi đếm trên đầu ngón tay dặn dò từng cái: "Ồ đúng rồi, cũng không được uống rượu."

"Chỉ một bữa ăn thôi mà..." Ứng Ẩn muốn ngăn cô ấy lải nhải, đúng lúc này lại ho dữ dội.

Cơn ho của cô cũng biết giờ giấc, biết ban ngày phải quay phim không được ho lung tung liền ngoan ngoãn, đến tối tan làm liền bắt đầu ho dữ.

Ứng Ẩn ho đến nỗi muốn nổ phổi nên cúi gập người. Thương Thiệu vừa vỗ lưng vừa đưa nước cho cô: "Sao không nói với anh?"

"Nói với anh cũng vậy thôi? Làm anh lo lắng thêm." Ứng Ẩn vội vàng uống nước. Nước khoáng lạnh làm dịu cổ họng ngứa ngáy của cô.

Thương Thiệu mặt mày tối sầm, gọi một tiếng Tuấn Nghi: "Sau này có chuyện gì thì trực tiếp tìm chú Khang, đừng nghe cô ấy ra lệnh bậy."

Rồi anh nói từng chữ một với Ứng Ẩn: "Ứng Ẩn, em phải nhớ. Chỉ cần không lên vũ trụ thì ở bất kỳ nơi nào trên Trái Đất, vấn đề của em đều không phải vấn đề. Nếu một ngày em phải lên vũ trụ đóng phim thì hẵng nói."

"....."

Anh nói những lời này đầy thản nhiên, như lẽ thường phải thế. Ngày hôm sau, khi chuyên gia hô hấp lâu năm nhất Tây Bắc xuất hiện tại

trường quay khám cho cô cùng một người suốt 24 giờ nấu thuốc cho cô, cô và Tuấn Nghi mới hiểu thêm về câu nói này.

Ra khỏi khách sạn trời đã tối nên chỉ có bến tàu và phà sáng đèn.

Qua sông rồi đi qua vườn lê, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Tiếng côn trùng kêu râm ran hòa cùng tiếng hò reo của làng quê. Đó là các thầy trong đoàn phim đang uống rượu, Tây Bắc về đêm lạnh, hai chén rượu đốt toàn bộ máu trong người sôi lên.

Đến chỗ ăn cơm, tiệc đã bắt đầu. Toàn là nam giới, chỉ có Ứng Ẩn và Du Hạ Hạ là nữ, Kha Dụ đã có lời nên để Ứng Ẩn ngồi cạnh "trợ lý Lâm" của anh ta để tiện chăm sóc.

Ứng Ẩn ngồi vào chỗ, coo xin lỗi vì đến muộn, lấy trà thay rượu tạ lỗi. Sau đó yên lặng ăn phần của mình, chỉ khi mấy người kia bàn chuyện phiếm cô mới cười một cách tượng trưng, tán thưởng vài câu.

Các món ăn ông Đỗ chuẩn bị rất phong phú nhưng lại đậm đà vì là món nhắm rượu. Ứng Ẩn không ăn được, nếu ăn vào mai sẽ phù mặt không lên hình được, Thương Thiệu liền bóc tôm cho cô. Tôm tươi tuy không mới nhưng cũng tạm, anh rửa sạch tay rồi bóc cho Ứng Ẩn mấy con, lại hỏi cô: "Ăn cá thu đao không?"

Cá thu đao là chuẩn bị cho Lý Sơn, sau khi chiên xong thì rưới thêm chanh tươi nên là món sạch sẽ nhất trên bàn.

Cả bàn đều nhìn Thương Thiệu dùng đũa sạch để ấn lưng cá thu đao rồi gỡ sạch xương cá. Anh vắt chanh vàng tươi, rưới đều lên thịt cá, hương thơm chua thanh tỉnh táo lập tức tỏa ra.

Du Hạ Hạ mặt không cảm xúc nhưng lại nắm chặt đôi đũa.

Trước mặt mọi người, Ứng Ẩn lịch sự cảm ơn, Thương Thiệu lấy khăn ướt ra, lau sạch từng ngón tay trong suốt như ngọc: "Chuyện

nhỏ thôi, rất vinh dự."

Lưu Tông cười: "Kha Dụ, trợ lý của cậu rất biết cách chiều lòng phụ nữ đấy."

Lưu Tông là một nhân vật từ thời kỳ hoàng kim của điện ảnh Hồng Kông nên có thể thoải mái giao tiếp với những thế lực đứng sau nền điện ảnh Hồng Kông. Những năm gần đây, các đội ngũ từ Hồng Kông di chuyển lên phía Bắc rất được ưa chuộng, đồng thời khả năng lăng xê của vốn Hồng Kông cũng ngày càng tăng. Vì những lý do này, Lưu Tông đi đến đâu cũng được người ta tôn kính như một vị Phật. Ông ta rất thích mang ánh hào quang của điện ảnh Hồng Kông để tự hào.

Kha Dụ được kính trọng nhưng không thể so bì được với Lý Sơn vì dù sao cũng là bậc hậu bối. Người khác gọi Kha Dụ là thầy Kha với sự tôn trọng, hoặc thân mật gọi là Tiểu Đảo, chỉ riêng Lưu Tông lại gọi anh ta bằng cả họ lẫn tên "Kha Dụ".

Kha Dụ không để tâm, chỉ cười điềm tĩnh, "Trợ lý Lâm là một quý ông."

Thương Thiệu không hứng thú nghe người khác nói về mình, đứng dậy gật đầu "xin lỗi" rồi đẩy ghế đi ra ngoài.

Phòng ăn thông ra sân sau, củi đã được chặt và chất cao, trời lạnh khiến củi cũng phủ một lớp sương trắng. Anh mím môi hút một điếu thuốc, vừa mới châm chưa được vài hơi thì nghe thấy tiếng gọi "A Thiệu".

Du Hạ Hạ không mặc áo khoác mà đi ra, cô ấy thở ra luồng khói trắng dày, trông có vẻ rất căng thẳng.

Thương Thiệu cầm điếu thuốc từ môi, hạ mắt, lười biếng nhìn cô từ trên xuống dưới: "Cô Du, có chuyện gì vậy?"

"Anh gọi em là cô Du, ngay cả một tiếng Hạ Hạ cũng không chịu gọi nữa." Du Hạ Hạ hít mũi."Vậy anh gọi cô ấy là gì?"

Thương Thiệu lạnh lùng nhếch môi: "Cô Du, lúc cô rời đi, dáng vẻ còn đẹp hơn bây giờ."

"Em hối hận rồi." Du Hạ Hạ không kìm được nói.

Thương Thiệu lịch sự nhướn mày: "Hình như cô đã đính hôn rồi mà."

"Không, đã hủy hôn rồi." Du Hạ Hạ nói liền một mạch: "Lễ đính hôn không thành vì em đề nghị chia tay. Em không thể quên anh."

Thương Thiệu sững người nhưng không động lòng, chỉ hiểu ra một điều: "Vậy đây là lý do cô cứ quấy rầy cô ấy."

"Tại sao lại nhắc đến cô ấy? Anh bóc tôm cho cô ấy, rót nước cho cô ấy, em đều thấy cả rồi. Em đã chịu đủ kích thích rồi, nên mới đứng đây nói với anh những điều này. A Thiệu, anh thử nghĩ lại chúng ta trước kia, anh... anh thực sự quên được sao?"

Du Hạ Hạ thử tiến lại gần anh một bước: "Cha em đã nghỉ hưu rồi, em cũng không còn tham gia hoạt động chính trị nữa, mọi điều kiện mà cha anh phản đối chúng ta đều không còn nữa. Anh vẫn trách em làm tổn thương Thương Lục sao? Nhưng bây giờ cậu ấy và Kha Dụ rất tốt, chẳng lẽ anh vẫn không chịu tha thứ cho em?"

Cô ấy vừa nói nước mắt vừa rơi, mũi sụt sịt trông rất đau khổ và bướng bỉnh.

Cô ấy không tin Thương Thiệu thực sự đã thay lòng đổi dạ. Dù ánh mắt anh nhìn Ứng Ẩn rất chân thật, nhưng dù thật đến đâu cũng chỉ là sự giả dối đối với một món đồ chơi.

Khi mới quen Thương Thiệu, cô ấy đã tốn rất nhiều công sức. Cô ấy

không xinh đẹp cũng không gợi cảm, ngay cả trình độ học vấn cũng không cao hơn những người bên cạnh Thương Thiệu, nhưng cô ấy vẫn thành công.

Giờ đây làm lại lần nữa, cô ấy không cảm thấy tình hình hiện tại khó khăn hơn trước. Cô ấy có thể thành công một lần thì cũng có thể thành công lần thứ hai. Chỉ cần người đàn ông trước mắt này không thay đổi bản chất.

Thương Thiệu lặng lẽ nghe cô nói xong: "Hạ Hạ, cô có bao giờ nghĩ __"

Anh nhếch môi, bấm bật lửa, hạ mắt, dùng ngọn lửa đó đốt tay một cách vô vị và nhàm chán: "Có lẽ tôi chưa từng yêu cô "nhiều như" cô nghĩ."

Trong thời tiết dưới không độ, Du Hạ Hạ như rơi vào hầm băng, đứng sững tại chỗ.

"Tôi đối với cô đều rất tôn trọng. Nếu cô không làm sai, có lẽ chúng ta đã kết hôn. Thế nhưng sang năm tôi gặp cô ấy, từ đó suốt nửa đời sau hẳn tôi sẽ sống trong sự bứt rứt và cảm giác ngoại tình."

Có lẽ vì quá lạnh, Du Hạ Hạ run lên bần bật: "Anh nói dối. Anh lừa em..." Giọng cô ấy run rẩy: "Anh không phải là người như vậy. Em hiểu anh... anh không phải là người như vậy."

"Vì cô ấy, tôi có thể là bất kỳ loại người nào."

Du Hạ Hạ bỗng nhận ra mình không hiểu người đàn ông trước mặt này. Dường như cô ấy chưa từng hiểu sở thích của anh, không hiểu anh đối với một người phụ nữ có thể đến mức nào, không hiểu sự tàn nhẫn của anh, cũng không hiểu sự quyết tâm của anh.

Trước đây, dù khi đấu tranh vì hôn sự với Thương Cảnh Nghiệp, dù có mùi thuốc súng nhưng Du Hạ Hạ cũng chưa từng cảm nhận được

sự quyết tâm "không thể thiếu cô ấy" như vậy. Sự quyết tâm này thậm chí còn có thể phá vỡ cả đạo đức.

Nhưng anh là người coi trọng đạo đức, mang đạo đức vào doanh nghiệp, sách quản lý đạo đức trong doanh nghiệp là sách anh giới thiệu cho các giám đốc điều hành phải đọc.

"Vậy thì..." Du Hạ Hạ mấp máy môi, nhất thời không biết phải nói gì.

"Anh yêu em là giả." Cô tìm được lời.

Thương Thiệu phủi tàn thuốc, anh thu lại bật lửa rồi nhẹ nhàng nói: "Còn tùy thuộc so với ai."

Du Hạ Hạ vừa khóc vừa cười: "Nhưng trong đời này, anh chỉ yêu hai người."

Thương Thiệu gật đầu rồi ngậm điếu thuốc lên môi. Trong làn khói thuốc lạnh lẽo, anh nửa nhắm mắt, buồn chán nói: "Vì vậy, so với cô ấy, cô là giả."

Chương 69: Cô chỉ muốn đi đến nơi anh đang ở

Khi trở lại bữa tiệc, anh mới biết Ứng Ẩn không đuổi theo là vì bị Lưu Tông giữ lại.

Lưu Tông cầm ly rượu, vừa mới nói xong lời mời rượu, mặt đã hướng về phía Ứng Ẩn, có vẻ là nhắm vào cô. Ly rượu trắng trước mặt Ứng Ẩn vẫn đầy, cô không uống mà chỉ đặt đũa xuống: "Ông Lưu mời rượu, theo lý tôi phải uống cạn một hơi rồi uống thêm ba ly nữa, nhưng từ khi vào đoàn tôi không uống rượu đã thành thói quen nhiều năm rồi, mong Ông Lưu thông cảm."

"Chỉ một ly thôi, có gì mà không được?" Lưu Tông vẫn cười, tay cầm ly rượu rất chắc.

Ông ta béo mập, ngồi như một ngọn đồi, mái tóc dài hơi xoăn bạc phơ che khuất khuôn mặt vàng vọt. Bác sĩ riêng của ông khuyên ông bỏ thuốc và rượu để bảo vệ gan, nhưng ông thường nói gan của ông bị đánh hỏng từ những năm tháng còn trẻ, không liên quan gì đến thuốc và rượu. Học trò của ông rải rác khắp ngành, các chỉ đạo võ thuật nổi tiếng hiện nay, ai mà không gọi ông một tiếng sư huynh hoặc sư thúc? Cùng lắm thì cũng phải gọi ông một tiếng Ông Lưu.

Ly rượu trắng chỉ cao bằng một ngón tay, vừa đủ một ngụm, Lưu Tông cầm ly giơ mãi, tay và mặt đều mỏi. Nhưng ông là tiền bối nên vẫn phải giữ thể diện, lại khuyên thêm một lần nữa.

Không quá ba lần, Kha Dụ đứng dậy, cầm lấy ly rượu trước mặt Ứng Ẩn: "Cô Ứng ngày mai còn phải quay phim, ly này tôi uống thay cô

ấy, rồi kính Ông Lưu ba ly."

Anh ấy ngửa cổ, không chớp mắt uống hết ba ly rượu.

Tổng chế tác là họ Tôn, người vùng biển, tên đầy đủ là Tôn Khánh Hàng. Làm công việc tổng chế tác, quản lý tài chính là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là phải biết quan sát sắc thái. Khi thấy không khí đột nhiên lắng xuống, Tôn Khánh Hàng chủ động đứng dậy phát biểu một bài diễn văn chúc mừng tốt đẹp, kêu gọi mọi người cùng nâng ly chúc mừng.

Khi Thương Thiệu vào, vòng uống rượu này vừa chỉ kết thúc.

Anh đứng ngoài cửa nghe một lát, khi đi qua bên cạnh Kha Dụ vô tình vỗ vai anh ấy. Kha Dụ biết đây là cách cảm ơn của Thương Thiệu.

Ngồi xuống chỗ, Thương Thiệu lướt mắt qua Ứng Ẩn một vòng, nghiêng người áp tai hỏi: "Uống rồi sao?"

Ứng Ẩn nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô đặt tay lên đầu gối, lợi dụng mép bàn để che chắn khiến Thương Thiệu dù đã nắm tay cô một lúc rồi buông ra không để lại dấu vết.

Vào lúc này, Du Hạ Hạ cũng đã trở lại, vừa ngồi xuống Lưu Tông đã cười nói: "Cô đã biến mất cùng trợ lý Lâm lâu như vậy chắc là đi ôn lại chuyện xưa với bạn học cũ à?"

Du Hạ Hạ mặt mũi còn vương nước mắt, làn da đã đông cứng lại, khuôn mặt căng thẳng không thể hiện nổi nụ cười, nhìn có vẻ hơi lạnh lùng: "Chỉ là ôn lại chút chuyện xưa thôi."

"Cô là người mới vào nghề, lại còn trẻ nhất ở đây, sao không kính mọi người một vòng?" Lưu Tông nói nhẹ nhàng.

Du Hạ Hạ ngẩn người. Cô ấy có phong cách giao tiếp của người Anh nên chỉ cần cầm một ly whiskey là có thể làm mọi người trong phòng cảm thấy dễ chịu, còn như những quy tắc trong bữa rượu truyền thống Trung Quốc lại là lần đầu tiên trải nghiệm. Nơi này không chỉ có chỗ ngồi, có những quy tắc đẩy qua đẩy lại, có rượu mời và rượu phạt, còn có sự phân biệt rõ ràng giữa cấp bậc.

Lưu Tông biết thân phận của cha cô, còn định giới thiệu các cổ đông của HSBC cho cô, ngoài mặt thì coi cô là con gái nuôi, nhưng trong những tình huống như thế này, ông vẫn không tránh khỏi đối xử với cô như một món đồ trang trí.

Du Hạ Hạ không nói gì thêm, cô ấy đứng dậy, một tay cầm ly, một tay rót rượu, bắt đầu từ Lý Sơn rồi từng người một, không thay đổi sắc mặt mà uống hết từng ly. Khi đến lượt Thương Thiệu, nụ cười trên mặt cô ấy trở nên chua chát kèm theo chút giải thoát, nhìn anh bằng ánh mắt vừa đẹp vừa yếu đuối.

"Về phần bạn học cũ thì bỏ qua đi." Lưu Tông mở miệng.

Thực ra ông không coi trọng trợ lý này, càng không coi trọng việc anh ta cùng ngồi ăn cơm ở đây, không có vẻ khiêm tốn mà còn tỏ ra có khí chất. Do đó, khi Lưu Tông ngồi với ly rượu trước ngực, ánh mắt ông thậm chí không lướt qua Thương Thiệu.

Du Hạ Hạ bỏ qua Thương Thiệu.

"Cô Ứng, chúng ta là phụ nữ, ly rượu này cô nhất định phải nể mặt tôi." Cô ấy quay sang Ứng Ẩn.

Cô ấy là người Trung Quốc gốc Anh, sinh ra và lớn lên ở Anh, tiếng Trung không giỏi, cũng không biết mình có nói đúng không.

Ứng Ẩn khẽ mím môi tỏ ý xin lỗi, hơi nghiêng người: "Xin lỗi, tôi còn phải đóng phim vào ngày mai nên không thể uống rượu. Chúng ta có thể dùng trà thay rượu."

Cô cầm ly giấy dùng một lần.

Du Hạ Hạ nhìn những ngón tay mảnh khảnh của cô, bất chợt nghĩ đến việc những bàn tay đó được Thương Thiệu bảo vệ. Cô ấy cứng ngắc quay mắt đi, khẽ mỉm cười nói: "Ở đây chỉ có chúng ta là hai người phụ nữ, không nên làm khó nhau. Tôi kính cô, chúc cô rạng rỡ, tình yêu và sự nghiệp đều thành công, uống ly này xong, ngày mai trên phim trường vẫn là ngôi sao đẹp nhất."

Kha Dụ lại định thay nhưng Du Hạ Hạ đã ngăn anh lại: "Thầy Kha, việc giữa phụ nữ, anh không nên uống thay."

Ứng Ẩn nắm một nắm giấy, quay mặt đi vì không thể kiểm soát được cơn ho. Khi tay của Thương Thiệu dừng lại trên vai cô, cơ thể cô chợt run lên, không dám quay đầu nhìn vào ánh mắt của anh, cũng không dám nhìn sắc mặt của mọi người. Do đó, cô không thấy Thương Thiệu nâng ly rượu trước mặt cô lên.

Trong sự im lặng của cả bàn, chỉ nghe thấy giọng nói trầm ổn, lạnh lùng của anh: "Tôi thay cô ấy."

"....." Ứng Ẩn muốn mở miệng, ánh mắt chăm chăm vào suýt nữa đã thốt ra "Anh Thương" nhưng lại cố gắng nuốt xuống.

"Anh không sao." Giọng của Thương Thiệu rất thấp, chỉ đủ để cô nghe thấy và chỉ nói cho cô nghe.

"Kha Dụ không tiện thay. Liệu cậu trợ lý này có xứng không?" Lưu Tông cười nhẹ, có chút chế giễu hỏi: "Tôi đã nghe nói Cô Ứng tửu lượng không tệ, hôm nay xem ra, có lẽ là mấy ông già chúng tôi không đủ sức hấp dẫn. Cô Ứng giao thiệp bằng danh tiếng, với đàn ông nào cũng cười nhưng hôm nay lại không cười, đúng không, thầy Lý?"

Lý Sơn vẫn chưa lên tiếng, nghe vậy đành thở dài đầy mệt mỏi và

chán nản.

Ông không thích những bữa rượu nên thường gặp gỡ mọi người qua trà. Hôm nay một là vì gặp Kha Dụ ở quê nhà, ông thật sự vui mừng, hai là vì muốn chiều lòng Lưu Tông. "Tuyết tan thành xanh" do Hồng Kông sản xuất, việc chọn lọc cho liên hoan phim phải qua hiệp hội sản xuất phim Hồng Kông. Nếu ông có tham vọng đoạt giải Oscar thì việc có được sự chọn lựa của hiệp hội này là thử thách hàng đầu. Hơn nữa còn có các giải thưởng và các liên hoan phim khác.

Lưu Tông là một trong những thành viên chính của hiệp hội.

Ngay cả hôm nay, cuộc chiến giữa các dòng vốn của phim Hồng Kông vẫn chưa ngừng lại, từ việc chọn đề tài phim đến các đề cử quan trọng tại giải thưởng hình ảnh, diễn viên, đạo diễn, phát hành, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Để bảo vệ vai nữ chính không bị ảnh hưởng bởi vốn, Lý Sơn đã từ chối quá nhiều đại diện của vốn Hồng Kông nên đắc tội cả hai phe. Dù ông có địa vị cao nhưng làm phim giống như một đứa trẻ. Khi ở nhà người khác thì trên đầu luôn cần một mái che.

Lý Sơn thở dài trong lòng, ánh mắt lướt qua mặt bàn khẽ gật đầu với Ứng Ẩn.

Ý nghĩa là để cô thỏa hiệp uống một ly.

Nếu lúc đầu uống một ly rượu không đại diện cho điều gì. Nhưng hiện tại ly rượu này không chỉ là rượu, mà còn là tình cảm, là sự hiểu biết thời thế, là thỏa hiệp, là dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Ứng Ẩn bình tĩnh lại trong lòng, từ khi Lưu Tông nói "giao thiệp bằng danh tiếng" đến khi cô cầm ly rượu chỉ mất vài giây.

Lưu Tông từ thời đó đến giờ, bảo ông tôn trọng phụ nữ là điều không tưởng. Hơn nữa, những ngôi sao nữ mà ông từng chơi qua có lẽ nhiều hơn cả những nữ diễn viên mà Lý Sơn đã hợp tác. Từ những ảnh hậu đến những diễn viên xuất sắc, trong hơn mười năm, ai không phải là bạn tình của ông?

Người phụ nữ xinh đẹp như Ứng Ẩn, từ lúc cãi lại ông ở bàn rượu đã định không thể toàn vẹn thoát thân.

Thực ra cũng không có gì lớn lao, cô đã trải qua nhiều bữa rượu như vậy.

Nói thực lòng, Lưu Tông cũng không phải quá đáng. Đàn ông có chút quyền lực thì thường như vậy, chơi đùa phụ nữ như chơi đùa mèo con, từ sự cúi đầu và nghe lời nhận được sự an ủi. So với những người mở miệng tục tĩu, say xỉn động tay động chân, nói chuyện bẩn thỉu, suy nghĩ tích cực, Lưu Tông chỉ để cô uống một vòng rượu thôi.

Ứng Ẩn mỉm cười.

Điều cô cảm thấy khó chịu nhất là khi đứng trước mặt Thương Thiệu.

Cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để trở thành một người phụ nữ không có gì phải xấu hổ, đứng trước mặt anh để cầu xin một tình yêu bình đẳng. Giờ đây, bị một câu "cô với đàn ông nào cũng cười" đánh tan.

Cô không dám nhìn sắc mặt của Thương Thiệu.

Còn một người cũng không dám nhìn sắc mặt của Thương Thiệu. Người đó là Du Hạ Hạ.

Cô ấy biết có người đang nổi giận, lặng lẽ không dám nuốt nước bọt.

Khi Ứng Ẩn đang định đứng dậy, một đôi ngón tay nhẹ nhàng đặt lên ly rượu trắng của cô.

Lưu Tông đã chịu đựng người trợ lý không biết trời cao đất dày này cả buổi tối, thấy anh ta lại đến, mặt tối tăm hơi nở một nụ cười: "Cậu lại muốn thay? Cậu là gì của cô ấy? Thằng nhóc này, là fan hâm mộ, điều quan trọng là biết vị trí của mình——"

Thương Thiệu nâng ly rượu trước mặt, tay còn lại cầm chai rượu trắng. Anh hạ mắt, từ từ rót rượu đầy ly, sau đó nghiêng người về phía trước, đặt ly rượu trước mặt Lưu Tông.

Ly thủy tinh và bàn tròn gỗ phát ra một tiếng khẽ lôi tất cả âm thanh trong căn phòng này đi.

Thương Thiệu giơ tay ra, ý nghĩa là "mời".

Bàn tay của anh được nuôi dưỡng trong sự tiện nghi, các ngón tay dài và thanh thoát, khi mời có vẻ lịch lãm. Ánh mắt anh nhìn Lưu Tông cũng rất bình tĩnh, híp mắt lại, lúc tức giận lại tỏ ra rất ung dung——

"Cô ấy là vị hôn thê của tôi, là phu nhân của nhà họ Thương. Còn ông là gì mà xứng đáng để cô ấy cười với ông một cái?"

"Gì mà Thương——" Lời của Lưu Tông chỉ nói được một nửa, nửa còn lại đông cứng trong sự kinh ngạc của ông.

*

Vì vai diễn, Ứng Ẩn đã rời khỏi bàn rượu từ chín giờ. Cô vừa nhắc, những người còn lại cũng tự nhiên tản ra, thương tiếc lão Đỗ vừa nướng xong thịt cừu vừa giòn vừa thơm, nhưng không ai còn tâm trạng để ăn.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Lưu Tông liên tục nói chuyện điện thoại mà không quan tâm đến con gái nuôi mới nhận của mình. Kha Dụ không biết phải giải thích với Lý Sơn thế nào, chỉ có thể đi dạo quanh làng cùng ông ta.

Thương Thiệu đưa Ứng Ẩn về khách sạn. Quãng đường mười mấy phút, hai người đi rất chậm.

"Anh ấy có thể nói linh tinh không?" Ứng Ẩn hỏi.

Thời tiết lạnh lẽo nên lúc nói chuyện thở ra hơi trắng mờ. Cô không đeo găng tay, hai tay khum lại trước miệng để thổi hơi ấm, Thương Thiệu nắm lấy tay cô và đặt vào túi áo ấm của mình.

"Anh ấy không dám."

"Xấu hổ quá..." Ứng Ẩn rụt người lại.

Những gì liên quan đến vị hôn thê và phu nhân nghe như thật khiến Lưu Tông sững sờ, mặt mày xanh đỏ tưởng chừng ông ta sẽ ngã lăn ra.

Thương Thiệu liếc nhìn cô: "Tại sao lại xấu hổ?"

"Cảm thấy xấu hổ thay cho người khác..."

Dưới ánh sao, Ứng Ẩn vừa cắn môi vừa nhìn anh một lúc, cô lao vào vòng tay anh: "Nhất định phải đưa em về khách sạn à?"

"Ở đó ấm áp, còn trong phòng anh rất lạnh, em không chịu nổi đâu." Thương Thiệu vỗ nhẹ vào tóc cô, "Bị cảm như vậy nên ngủ sớm đi."

"Vậy anh phải đi à?"

"Anh phải đi, nếu không thì Tuấn Nghi sẽ không có ai để chăm sóc."

Anh cười, đầu ngón tay ấm áp lướt qua má cô, "Không nỡ rời xa anh à?"

Ứng Ẩn tì cằm lên ngực anh rồi ngẩng mặt lên: "Vậy chẳng phải anh đến đây đã uổng công sao?"

Thương Thiệu thực sự không hiểu cô đang nghĩ gì, gõ nhẹ lên trán cô: "Em nghĩ cái gì thế? Gặp em là đủ rồi."

Phà hoạt động đến mười giờ, hiện tại mới chỉ hơn chín giờ nên vẫn còn sớm. Ông lái phà đang nằm co ro trong cabin, chiếc áo khoác quân đội camo trên người như một chiếc chăn. Trên tàu không có ai, Ứng Ẩn bị Thương Thiệu ôm từ phía sau, trong tiếng máy nổ ầm ĩ, hai người cùng ngắm những ngôi sao trên bầu trời bên kia.

Đôi tai của cô rất lạnh, môi anh thì rất ấm.

Đến khách sạn, họ đưa nhau đến cửa phòng. Tuấn Nghi đã nằm trên giường xem chương trình giải trí nên Thương Thiệu không tiện vào, chỉ đứng ngoài cửa chào tạm biệt: "Ngủ sớm đi."

Hành lang yên tĩnh, anh nói rất nhẹ, sợ có người nghe trộm.

Ứng Ẩn gật đầu, cô đứng trong phòng, giữa hai người có một viên đá nhỏ hẹp ngăn cách. Một lúc sau, Thương Thiệu dựa vào khung cửa, một tay giữ cửa, vươn người qua, trong bóng tối mờ ảo nhẹ nhàng hôn cô.

Tuấn Nghi không dám thở mạnh, chỉ khi Thương Thiệu rời đi, cô ấy mới dám lật người trong chăn mà thở phào một hơi. Cô ấy rót cho Ứng Ẩn một cốc nước nóng rồi nhìn cô uống xong mới loay hoay rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong, Ứng Ẩn mặc lại từng món đồ đã cởi ra.

"Chị làm gì vậy?" Tuấn Nghi hỏi.

"Đi tìm anh ấy."

"Hai người vừa chia tay mà?" Tuấn Nghi ngẩn người.

Ứng Ẩn quấn khăn choàng lại: "Không nói nữa, tàu sắp khởi hành rồi."

Tuấn Nghi mở to mắt, hạ thấp giọng: "Chị không quay lại sao?"

Ứng Ẩn nhét cốc giữ nhiệt đầy vào ngực: "Sáng mai sẽ quay lại."

Lễ tân trong sảnh khách sạn gần như không có người, chỉ có một nhân viên trực đang buồn ngủ, mà bảo vệ phòng điều khiển thì không có tác dụng. Ứng Ẩn đi nhanh ra ngoài, hơi nước bốc lên trong không khí đêm. Lên tàu phà, chỉ có mình cô, ông lái phà nhìn cô như gặp ma.

Không hiểu sao, Ứng Ẩn cảm thấy lạnh hơn, toàn thân run rẩy đến răng cũng đánh lập cập vào nhau.

Cô xuống phà, chạy qua bến tàu, chạy qua cầu tàu, chạy qua khu vực tối om của Lễ Viên, chạy lên con đường dốc vào làng, con đường đất đá dưới ánh trăng phát ra ánh sáng xanh.

Cô chạy như điên, phổi bị khí lạnh cắt xé, đường hô hấp như sắp bốc cháy.

Khi đến trước sân của bà ngoại, cổng hàng rào mở hé. Ứng Ẩn hít thở sâu để bình tĩnh lại, cô nhìn thấy Thương Thiệu đứng trước cửa phòng ở phía tây.

Ngón tay anh đang hút điếu thuốc đỏ rực, dưới ánh trăng, khuôn mặt nghiêng mờ ảo trong làn khói.

Khi bị ôm chặt, Thương Thiệu ngẩn người, anh vô thức nâng cánh tay lên ôm chặt cô.

"Sao em lại quay lại nữa?" Anh thở dốc.

Tro thuốc rơi từng đợt từ ngón tay anh mà không kịp dập tắt. Hai tay anh ôm chặt Ứng Ẩn, ánh mắt trầm xuống vừa đẩy cô vào vừa ôm cô.

Cửa gỗ đóng sầm lại.

"Ở đây rất lạnh." Anh không ngừng hôn lên mặt Ứng Ẩn.

Áo quần lần lượt rơi xuống giường rồi rơi xuống đất.

"Ôm em."

Ứng Ẩn đôi khi cảm thấy, vì Thương Thiệu, cô thường trở thành một con bò con mới sinh, biết có hổ trên núi mà vẫn liều lĩnh đi vào, không biết trời cao đất dày mà chỉ nghĩ đến nơi có anh.

Chiếc giường là giường gỗ, dù đã trải một lớp đệm dày vẫn rất lạnh và cứng.

Có lẽ ngay cả thảm mà anh đã bước lên cũng còn mềm hơn ở đây.

Ứng Ẩn bất chợt nghĩ đến mà không kịp phản ứng, cô liền ôm chặt vào lòng Thương Thiệu.

Chiếc giường kêu kẽo kẹt khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Bà ngoại bị lãng tai nên nghe không rõ, cầm một ấm nước gõ cửa: "Đốt lò sưởi đi."

Góc phòng có một cái lò sưởi bằng củi, khi đốt lên, căn phòng sẽ ấm lên một chút, ấm đun nước bằng đồng đặt trên miệng lò, nước ấm để dùng rửa mặt và uống.

Thương Thiệu hít thở sâu, kiềm chế cơn khao khát khiến anh cảm

thấy trước mắt tối đen, mặc áo vào rồi xuống giường mở cửa cho bà. Giường trên lò sưởi rõ ràng lồi lên nhưng bà ngoại không nhận ra. Khi lửa được đốt lên, Thương Thiệu tiễn bà ra ngoài rồi quay lại giường cùng không khí lạnh.

Ứng Ẩn được anh ôm chặt, đầu ngón tay chạm vào chỗ xăm của anh. Ngón tay cô rất lạnh, khiến Thương Thiệu run rẩy từ sâu trong cơ thể.

"Ai bảo em ra ngoài chịu lạnh?" Thương Thiệu híp mắt, nắm chặt cổ tay cô.

"Em nhớ anh."

"Đây là nhà của người khác, giường của người khác, không thể làm chuyện đó, hiểu không?"

Ứng Ẩn gật đầu, mắt sáng lấp lánh. Thương Thiệu không chịu nổi ánh mắt của cô nên phải dùng một tay che mắt cô, không chịu nổi nói: "Đừng nhìn anh như vậy, anh không phải là người đứng đắn như vậy."

Thực tế anh cũng không phải là người đứng đắn, nói một đằng làm một nẻo, vẻ mặt nghiêm túc nhưng công cụ của anh lại chiếm hết lòng bàn tay mềm mại của cô, làm ướt các đường vân của lòng bàn tay cô.

Lửa trong lò sưởi làm ấm căn phòng nhỏ, không cần giường, anh vẫn có hàng trăm cách để chiếm hữu cô hoàn toàn.

Gió bắc ngoài trời rất mạnh nhưng Ứng Ẩn lại đẫm mồ hôi.

Cô đã hết ho, khi môi cô hòa quyện với Thương Thiệu, cổ họng không còn ngứa nữa. Có lẽ sự ngứa ngáy đã chuyển đến nơi khác.

Cô muốn hòa tan trong cái nóng bỏng của anh.

"... Ở lại bên trong được không?" Giọng anh khàn khàn dụ dỗ.

"Không..." Ứng Ẩn vùng vẫy: "Sẽ có thai..."

"Có thai thì sinh." Anh quả quyết nói mà không nỡ rời khỏi, đôi tay vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của cô, ánh mắt sâu thẳm sắc bén: "Sinh cho anh một đứa con."

Ứng Ẩn trong lòng anh bị câu nói của anh kích thích: "Không thể..."

Lòng kiên quyết từ chối của cô thật yếu ớt.

"Tại sao không thể? Sinh một đứa bé, sẽ gọi mẹ, gọi ba. Giống mẹ hay giống ba?"

Anh đang dọa cô nhưng thực ra không cần làm gì cả, anh áp vào lưng cô để cùng trải qua cơn mưa nóng bỏng.

Chương 70: Mất đi giang sơn đổi lấy mỹ nhân

Không biết Thương Thiệu hay Kha Dụ là ngôi sao may mắn. Hai người đến một lần khiến miền Tây Bắc u ám suốt ngày cuối cùng cũng thấy trời quang, ánh sáng mạnh mẽ khiến người ta đổ mồ hôi ròng ròng. Trong sự ưu ái của ông trời, đoàn làm phim không ngừng nghỉ, tăng tốc làm việc để bù đắp tiến độ bị trì hoãn trước đó.

Là tổng giám chế của bộ phim này, Lý Sơn đã ở lại đoàn phim vài ngày, sau khi kết thúc công việc đã có một cuộc trò chuyện dài với Ứng Ẩn.

"Mấy ngày nay tôi có thăm dò Tiểu Đảo, muốn hiểu thêm về tính cách của vị hôn phu của cô, nhưng nghe ý của anh ấy lại dường như cũng không hiểu rõ lắm."

Kha Dụ là người cẩn thận, biết Lý Sơn sẽ không vô cớ quan tâm đến đời tư của nữ diễn viên nên chỉ cẩn thận nói vài điểm. Một là Thương Thiệu thường rất ít xem phim, cả năm chỉ vào rạp để ủng hộ em trai Thương Lục, hai là tính cách anh ấy trầm tĩnh, chu đáo, đối với mọi việc đều rất tỉ mỉ, không phải loại công tử lắm chiêu trò.

Lý Sơn đột nhiên nhắc đến Thương Thiệu khiến Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng, đầu tiên nghĩ đến việc làm rõ: "Không phải vị hôn phu, chỉ là bạn trai, hôm đó là..."

Cô cười một cái, Lý Sơn liền hiểu, gật đầu, trầm ngâm một lúc: "Bạn trai cũng tốt, vị hôn phu cũng tốt, nhà họ Thương không phải gia đình giàu có bình thường, cô làm bạn gái anh ta, anh ta có can thiệp

vào sự nghiệp phim của cô không?"

Nếu theo phong cách trước đây của Lý Sơn, có lẽ đã hỏi thẳng, lần này tại sao mà vòng vo tìm hiểu tình hình từ Kha Dụ trước? Có thể thấy ông ấy rất coi trọng "Tuyết tan thành xanh", cũng rất coi trọng vai nữ chính Ứng Ẩn, thậm chí vì thế mà kiềm chế sự quyết đoán của mình, trở nên mềm mỏng, suy tính kỹ lưỡng.

"Anh ấy..." Ứng Ẩn suy nghĩ một lúc, bảo thủ nói: "Tôi nghĩ anh ấy sẽ tôn trọng tôi."

Hai người đi xa dần, âm thanh từ phim trường nhạt dần hòa vào tiếng gió trong đám lau sậy trở thành một tiếng vọng xa xôi, náo nhiệt.

Lý Sơn đứng yên, hai tay để sau lưng: "Cô và Kha Dụ đều là người trải nghiệm sâu sắc, hiểu rõ đó là "không cuồng không sống", không hiểu chút cô đơn, chút cống hiến này là "không đáng để người ngoài biết". Nhưng, Kha Dụ có Thương Lục, cô thì sao?"

Ông nheo mắt, trong đôi đồng tử già nua không có chút đục ngầu, chỉ có sự sắc bén thấu hiểu mọi thứ: "Thương Lục là người làm phim, có thể hiểu được những gì Kha Dụ từ bỏ hoặc cống hiến vì phim, ở một mức độ nào đó, anh ta còn trân trọng, thậm chí còn cống hiến hơn cả Kha Dụ. Tri âm tri kỷ, tôi không có may mắn như vậy, cô có nghĩ mình có không?"

Lý Sơn là một đạo diễn, một người thầy tốt, nhưng lại không phải là một người chồng tốt. Khi vợ sinh con đầu, con thứ hai, ông đều ở phim trường làm việc suốt đêm. Khi còn trẻ, tính khí nóng nảy, không coi ai ra gì, vợ trong phòng sinh gọi điện thoại cho ông, ông chỉ cảm thấy bà không hiểu chuyện. Để dạy dỗ ra diễn viên tốt nhất, ông thường tự mình lên sân khấu thị phạm, nhiều bức ảnh từ phim trường được tung ra, vợ không hiểu lại cho rằng ông và nữ diễn viên phim giả tình thật. Khi ra đi, bà nói với ông, "Em chỉ là một người phụ nữ tầm thường, không theo nổi khúc nhạc này của anh."

Sau bốn mươi tuổi, Lý Sơn sống một mình đến giờ, những đạo diễn khác có tình nhân, ngoại tình, kết hôn ba bốn lần, ông lại luôn sống khép kín, không dính đến tin đồn, lúc rảnh rỗi thì liền bay ra nước ngoài thăm hai đứa con với vợ cũ. Vợ cũ từng cười khổ, "Anh một lòng vì phim, so với những đạo diễn để ba phần tâm trí ở nhà, ba phần tâm trí cho phụ nữ, thật không biết ai mang đến nỗi đau nhiều hơn?"

Sự thay đổi trong hôn nhân của Lý Sơn cả giới đều biết, ông có thể tự giễu mình, một là đã nguôi ngoai, hai là để tự an ủi, nhưng Ứng Ẩn lại không thể nói nên lời.

"Tôi có cái nhìn khá bi quan liệu anh ta có thể hiểu bộ phim này, hiểu cảm xúc cô sắp đối mặt, trạng thái cô phải bỏ ra." Lý Sơn nhẹ nhàng kết luận.

Bốn giờ chiều, mặt trăng ở Tây Bắc mờ nhạt hiện trên nền trời xanh thẳm.

Lý Sơn nheo mắt nhìn về phía mặt trăng mờ nhạt kia, "Ứng Ẩn, tôi cho cô thêm ba ngày suy nghĩ, cô có thể chọn rút lui, nhưng một khi bắt đầu quay, không ai có thể can thiệp vào quá trình quay của tôi. Tôi không quan tâm anh ta là ai, có quan hệ gì với cô, dùng gì để đe dọa cô, cô hiểu không? Tôi cũng không quan tâm cô sau này có gả vào nhà giàu thì quay những phim này có mất phẩm giá, không ra thể thống gì không. Nếu cô quay được nửa chừng lại nói với tôi, thầy Lý tôi muốn rút lui, được thôi, nhưng sau này cô đừng nghĩ đến việc có vai diễn nào trong làng điện ảnh châu Á, hiểu rõ chưa?"

Ứng Ẩn biết vị đạo diễn trước mặt này chưa bao giờ nói những lời vô nghĩa. Cô lắng nghe từng từ một, rồi nói với Lý Sơn: "Không cần suy nghĩ, tôi bây giờ có thể trả lời ông - tôi sẽ quay."

Từ phim trường trở về, máy bay Gulfstream G550 không hạ cánh ở Ninh Ba mà dừng tại sân bay quốc tế Hồng Kông.

Vừa vào nhà ga máy bay tư nhân, anh liền thấy Thương Cảnh Nghiệp mặc bộ vest đen hai hàng khuy, nhìn vẫn lạnh lùng như mọi khi. Kha Dụ cứng rắn chào hỏi: "Chào bố."

Thương Cảnh Nghiệp trên mặt lộ ra chút ý cười: "Vừa về đã nhập bọn cùng nó? Lục Lục và Hữu Nghi ở nhà đợi con."

Kha Dụ khó xử sờ trán: "Thương Lục anh ấy..."

"Họ đều chưa biết." Thương Cảnh Nghiệp nhướn mày: "Về việc nó chưa biết chuyện này, con hình như rất thất vọng."

Kha Dụ tất nhiên thất vọng, càng giấu Thương Lục một ngày anh ta càng chịu đựng thêm một phần dày vò, sau này còn phải chịu thêm một phần trừng phạt! Nhưng anh ta có thể làm gì khác? Ai bảo ban đầu khi qua lại với Thương Lục anh ta giấu Ứng Ẩn nhiều năm lại bị cô tự mình phát hiện. Thời thế xoay vần, hiện tại chịu tội, khổ bao nhiêu cũng phải tự trách mình một câu đáng đời.

"Để ông Thăng đưa con về, con ở lại trò chuyện với Hữu Nghi, cô ấy rất nhớ con." Thương Cảnh Nghiệp gợi ý, khi quay sang Thương Thiệu, lại thay đổi thành biểu cảm càng lạnh lùng hơn: "Con đi với ba."

Lúc này là bốn giờ chiều, Thương Thiệu không nghi ngờ gì mà chỉ cho rằng Thương Cảnh Nghiệp có tiệc muốn dẫn anh tham dự. Vào bãi đỗ xe mới phát hiện ông ấy tự mình lái một chiếc Benz S màu đen thấp, thậm chí không có tài xế.

Thương Thiệu vòng qua đầu xe mở cửa ghế lái: "Con lái."

Cãi nhau thì cãi nhau, không hợp thì không hợp, bản chất của anh vẫn là chu đáo.

Thương Cảnh Nghiệp cảm thấy hài lòng, ông lên ghế phụ nhìn

Thương Thiệu chậm rãi cởi áo khoác, ném ra ghế sau, lại cuộn tay áo sơ mi, nửa khép mắt hỏi: "Đi đâu?"

Thương Cảnh Nghiệp lửa giận đột nhiên bùng lên: "Cả ngày không ra dáng gì! Nhìn con bây giờ thành bộ dạng gì rồi?"

Thương Thiệu: "...?"

Anh nhịn không nổi áp lực sự mơ hồ, lo lắng nói: "Ba, mãn kinh cũng phải theo chỉ dẫn của bác sĩ."

Thương Cảnh Nghiệp ho một trận rồi khoanh tay trước ngực, cao ngạo không thèm để ý đến con trai. Đến khi Thương Thiệu lái xe ra khỏi hầm để xe, ông mới lạnh lùng nói địa chỉ ở Tây Cống.

Tây Cống ở xa, bình thường ít đi đến nên Thương Thiệu đã bật định vị.

Xe công vụ kín đáo, yên tĩnh càng làm cho không khí trong xe thêm khó chịu. Thương Cảnh Nghiệp lại ho một tiếng, mở nắp chai nước để làm ẩm họng rồi giả vờ vô tình hỏi: "Cô ấy lần này quay phim ở đâu?"

Ông có ý muốn làm dịu mối quan hệ, Thương Thiệu nể mặt ông, không lạnh không nóng nói một địa danh: "Ở Tây Bắc, bên sông Hoàng Hà."

Thương Cảnh Nghiệp rất quen thuộc với phong thổ nhân tình và kinh tế chính trị của đại lục, vừa nghe Thương Thiệu nói, ông đã hình dung "Nơi khổ như vậy mà cô ấy chịu được sao?"

"Thật sự rất khổ, nhưng cô ấy giống như Tiểu Đảo, là người có niềm tin và tận tụy."

Thương Cảnh Nghiệp cả đời gặp nhiều kẻ ham danh trục lợi, chỉ tôn trọng những thanh niên có niềm tin, lý tưởng và hành động. Nghe

Thương Thiệu nói vậy, dù đoán trong đó có phần cố ý lấy lòng mình nhưng ông vẫn rất hài lòng gật đầu.

"Tại sao chỉ thấy con đi xa tìm cô ấy mà không thấy cô ấy đến tìm con?"

Thương Thiệu nắm tay lái, nghe vậy không nhịn được cười một tiếng: "Lúc bố theo đuổi Tiểu Ôn có để cô ấy chạy theo bố không?"

Thương Cảnh Nghiệp hồi trẻ mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì, trên ông lại có anh trai gánh vác áp lực, thành ra tính cách ương ngạnh. Cha ông Thương Bác An muốn ông kết hôn với cô chủ nhà họ Ôn, ông hoàn toàn không tình nguyện. Thứ nhất, Ôn Hữu Nghi không đủ xinh đẹp, trong giới thượng lưu Hồng Kông, bà cũng chỉ là người có nhan sắc trung bình, mặc dù khí chất tuyệt vời, nhưng đàn ông hai mươi tuổi có đánh giá gì về khí chất? Thứ hai, nghe nói Ôn Hữu Nghi khô khan không hiểu phong tình, cử chỉ đều có nhiều quy tắc cổ hủ càng khiến Thương Cảnh Nghiệp chùn bước.

Lần đầu tiên Thương Cảnh Nghiệp gặp bà, đúng giờ thì chào tạm biệt. Ăn xong bữa tối, ra ngoài vui chơi đến nửa đêm mới về nói với Thương Bác An, bảo ông sẽ cưới người phụ nữ như vậy nếu ông chết đi.

Kết quả là, ông không chết nhưng người đã cưới về nhà, hơn nữa là ông tự nguyện phí hết tâm trí, còn sinh liền một hơi năm đứa con.

Thành đối tượng bị trêu chọc khiến Thương Cảnh Nghiệp không khỏi xấu hổ: "Con với ba không giống nhau. Cô ấy với Hữu Nghi cũng không thể so sánh."

"Đúng, không thể so sánh." Thương Thiệu mỉm cười. "Cô ấy sẽ bay đến Tanzania để tìm con, còn Hữu Nghi của ba bị ba làm tổn thương nên chỉ muốn ba biến đi."

Thương Cảnh Nghiệp nổi gân xanh trên trán, tay gõ nhịp đầy bực

bội. Ông từng nghĩ tính cách nổi loạn của mình đã truyền qua cho Thương Lục, nếu xử lý ổn thỏa được đứa con út thì nửa đời còn lại của ông có thể yên tâm. Ai ngờ tính cách nổi loạn của Thương Thiệu lại đến muộn, hơn nữa càng mãnh liệt hơn.

"Nếu." ông dừng lại một chút, "Nếu ba xử lý con với cô ấy như cách xử lý con với Du Hạ Hạ, con dự định làm gì?"

"Không liên quan đến con."

"Gì cơ?"

Thương Thiệu lại lặp lại một lần bằng giọng cực kỳ lịch sự: "Ba muốn xử lý thế nào không liên quan đến con. Ba chúc phúc, con hoan nghênh, ba muốn chia rẽ, giấc mộng hão huyền."

Thương Cảnh Nghiệp im lặng rất lâu rồi thở dài nặng nề: "Con thực sự thích cô ấy như vậy sao?"

"Con thực sự thích cô ấy như vậy."

"Thích cô ấy ở điểm gì?"

Trong khoảnh khắc này, Thương Cảnh Nghiệp nghĩ ra rất nhiều câu trả lời. Thích cô ấy đẹp như hoa, thích cô ấy rực rỡ, thích cô ấy ngoan ngoãn dễ thương biết lấy lòng... Nhưng Thương Thiệu không trực tiếp trả lời ông.

"Cô ấy trước mặt con như một cô em gái nhỏ, ban đầu sợ con, nhưng không hiểu sao lại ngưỡng mộ con, tôn kính con, khao khát con. Vậy nên con không muốn thấy cô ấy nở rộ như vậy trước mặt người khác."

Thương Cảnh Nghiệp hiểu rõ tâm trạng muốn chiếm hữu này của con trai.

Vì cả đời ông cũng từng sâu sắc muốn chiếm hữu, vì thế mà đau khổ.

Hơn một giờ sau, chiếc Benz mới đến nơi.

Trước mắt là một khu biệt thự liền kề ven biển hẻo lánh, tựa núi nhìn biển, phong cảnh đẹp, nhưng rõ ràng ít người lui tới. Xe chỉ có thể dừng dưới chân núi, hai người đi lên bậc thang. Trên bậc đá xanh rửa nước có rêu xanh bị mưa gió biển làm ướt nên đi lại rất khó khăn.

Thương Thiệu đưa tay giúp Thương Cảnh Nghiệp leo lên.

"Đến thăm ai?" Anh hỏi.

"Một bà cô."

Nhà họ Thương phú quý năm đời, con cháu mở rộng, quy mô gia tộc cũng rất lớn nên nhiều người thân Thương Thiệu chỉ thấy tên trong gia phả. Thương Cảnh Nghiệp nói một câu "bà cô" chẳng khác gì không nói, chỉ biết là một bậc trưởng bối nữ.

Lên đến lưng núi, họ dừng trước cổng rào của căn biệt thự. Chuông cửa vang lên vài lần mới có một người giúp việc họ Phi đến trả lời.

Vào trong sân, khu vườn được chăm sóc rất tốt, hoàn toàn khác biệt với vẻ tiêu điều bên ngoài. Trong bể đá, cây thủy sinh tươi tốt, hoa súng chưa đến mùa nở nằm yên trên mặt nước trong xanh, ngay cả những đám rêu xanh cũng trông rất đáng yêu.

Đi qua sân, bước lên ba bậc thềm, vào trong nhà chính, Thương Thiệu mới gặp được người bà cô mà anh chưa từng gặp mặt.

Không thể đoán được tuổi bà vì da mặt mịn màng, nhìn chỉ khoảng năm mươi tuổi, nhưng tóc đã bạc trắng hoàn toàn, trông giống như bảy mươi tuổi. Thấy Thương Cảnh Nghiệp, qua vài giây bà mới nhận

ra, "Anh đến rồi."

Bà lấy một chiếc ghế dài cho hai người ngồi.

"Anh đến rồi, nghĩa là lại một năm nữa trôi qua, thời gian trôi nhanh thật."

Thương Cảnh Nghiệp mỗi cuối năm đều đến thăm bà, ngồi một chút rồi đi, hiếm khi ở lại quá nửa giờ. Cả hai đều không phải là người thích nói chuyện nên thường chỉ ngồi im lặng trước cửa nhà, yên tĩnh mà lặng lẽ.

Khung cảnh bên ngoài rất đẹp, hoa dâm bụt màu cá hồi, hoa tường vi màu hồng đậm giống như một khung tranh điêu khắc, bao quanh biển xanh vô tận. Gió lướt qua trước cửa, ấm áp và sáng sủa.

Lần này bà cô cũng chỉ ngồi cùng Thương Cảnh Nghiệp một chút, cũng không hỏi người đàn ông đi cùng là ai.

Người giúp việc họ Phi mang trà ra, hỏi Thương Thiệu có muốn ăn bánh ngọt kèm trà không, một lát sau, hộp thiếc in hình chú gấu Jenny mở ra, bên trong xếp gọn gàng những chiếc bánh quy Đan Mạch giòn tan.

"Ngon lắm đấy." Bà niềm nở tiếp đãi anh như người trong nhà.

Thương Thiệu gật đầu cảm ơn, thực sự lấy một miếng bánh kèm trà.

Cho đến khi sắp phải ra về, bà cô mới nhìn kỹ anh một lúc: "Cháu lớn thế này rồi à?"

"Ba mươi sáu tuổi, vài tháng nữa là ba mươi bảy." Thương Thiệu kính cẩn trả lời.

"Ồ, không nhìn ra." Bà cô nói, lục lọi trong túi tạp dề một lúc: "Cháu đợi chút."

Bà quay người vào phòng ngủ, một lát sau, tay cầm một phong bao lì xì. Tấm lòng của trưởng bối thì không nên khách sáo, Thương Thiệu nhận bằng hai tay, cúi người: "Chúc mừng phát tài."

Câu chúc mừng bốn chữ bằng tiếng Quảng Đông nghe có chút tầm thường, nhưng anh nói ra lại có phong vị riêng, bà cô lần đầu tiên mỉm cười: "Chắc nhiều cô gái thích cháu lắm nhỉ?"

Thương Thiệu mím môi, giọng trầm ấm và dịu dàng: "Không có đâu ạ."

"Con của Cảnh Nghiệp lớn như vậy rồi..." bà cô nói một câu, khi quay lại cả người run rẩy vì tuổi già.

Xuống núi, cả hai không nói lời nào.

Đến chân núi, Thương Cảnh Nghiệp mới lên tiếng: "Bà cô của con, ngay cả bố cũng không nhớ rõ bà bao nhiêu tuổi rồi."

Ông chỉ biết dù bà thuộc thế hệ trên nhưng thực tế tuổi hai người không chênh lệch nhiều, có thể coi là bạn cùng lứa.

"Trong nhà bà không có lịch cũng không có đồng hồ."

Thương Cảnh Nghiệp biết không thể giấu con trai: "Chồng bà mất rồi, bà không còn quan tâm đến thời gian nữa. Cả năm chỉ gặp vài người, coi ba là lịch, gặp ba thì biết năm âm lịch đã hết."

"Chồng bà..."

"Năm bà hơn bốn mươi tuổi, chồng bà đột ngột tự tử."

Thương Thiệu sững sờ, không ngờ câu chuyện lại diễn biến như vậy nhưng cũng không hiểu vì sao Thương Cảnh Nghiệp lại kể cho anh nghe.

"Họ rất yêu nhau, chồng bà luôn hiền hòa, quan tâm đến đại sự quốc gia, quan tâm xem năm nay phật thủ ở chợ hoa có thơm không. Nhưng một ngày nọ bà về nhà lại thấy chồng mình nằm trong vũng máu. Cảnh sát nói là tự tử."

"Là... trầm cảm sao?"

"Có thể. Ông ấy từng gặp bác sĩ tâm lý nhưng dường như không nghiêm trọng lắm. Đến nay không ai biết liệu ông ấy từ bỏ điều trị tâm lý hay y học hiện đại không kịp phát hiện ra bất thường của ông ấy. Sau khi ông ấy mất, bà cô của con luôn tìm lý do ông ấy đi đến bước đường đó nhưng lại không có lý do nào rõ ràng. Ông ấy có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, một gia đình êm ấm, sự nghiệp của ông ấy—ông ấy là một giáo viên được nhiều người kính trọng."

Thương Thiệu im lặng, dịu dàng an ủi: "Con người thường cô đơn, khi tâm hồn rơi xuống thì sự viên mãn của thế tục không đủ để giữ họ lại."

"Con nhìn nhận vấn đề một cách thông thoáng vì con không phải là người trong cuộc." Thương Cảnh Nghiệp mỉm cười mỉa mai: "Con biết bà cô của con đã trải qua những gì không? Bà cũng từng tự tử, tuyệt vọng vì không phát hiện ra sự bất thường của người chồng mình yêu. Bà căm ghét bản thân, tự trừng phạt mình. Trong mắt người ngoài, bà là một người vợ không đủ tốt, trong những lời đồn đại, chồng bà chắc chắn chịu đựng nhiều khổ sở từ bà, ví dụ như sự kiểm soát, ghen tuông, không hiền thảo, không chu đáo."

Thương Thiệu thở dài sâu, ánh mắt vô cảm nhìn thẳng vào Thương Cảnh Nghiệp: "Ba muốn nói gì? Con không hiểu chuyện này liên quan gì đến con."

"Bạn gái con có tiền sử tự tử, con nói chuyện này không liên quan đến con sao?" Thương Cảnh Nghiệp cũng đáp lại ánh mắt, sắc bén và lạnh lùng hơn: "Con cũng muốn trở thành người không muốn đối

mặt với thời gian sao?"

"Ba nói ai—" giọng Thương Thiệu đột nhiên mất đi. Anh nuốt khan, dường như mất khả năng nói.

"Có vẻ con không biết."

Thương Cảnh Nghiệp cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, ông lạnh lùng mỉm cười: "Con hẹn hò với cô ấy, đi ngắm pháo hoa ở cảng Victoria, đến phim trường thăm cô ấy, tặng cô ấy con ngựa mà con yêu quý nhất khi còn nhỏ. Trong vài tháng, con đã định giới thiệu cô ấy với gia đình nhưng cô ấy lại giấu bệnh tình, không dám kể chuyện từng tự tử."

Biển lúc 5 giờ chiều đã lạnh cùng với bóng tối. Ánh hoàng hôn màu cam dường ở bên kia núi, nơi đây không có vẻ đẹp nào, chỉ có nhiệt độ và ánh sáng giảm dần nhanh chóng.

Trong ánh sáng mờ mờ, Thương Cảnh Nghiệp nheo mắt hỏi Thương Thiệu: "Cô ấy không nói cho con biết vì sợ con không hiểu, không chấp nhận và sẽ rời bỏ cô ấy, hay cô ấy chưa bao giờ có ý định cùng con đi đến cuối cùng—con tự cho là hiểu cô ấy, nhưng con có dám chắc không?"

"Con không tin."

Sau một hồi lâu, trong cơn gió biển, giọng Thương Thiệu vẫn điềm tĩnh, trầm lặng không chút dao động.

Anh muốn hút thuốc, nhưng anh biết, lúc này, nếu anh lấy ra hộp thuốc lá, cảm giác tê cứng ở cổ tay, sự run rẩy ở đầu ngón tay khi không thể bật được bánh xe bật lửa sẽ ngay lập tức bán đứng anh.

Anh không thể biểu hiện bất kỳ sự yếu đuối nào trước mặt Thương Cảnh Nghiệp dù chỉ một chút.

Đèn xe Benz nhấp nháy, vì chủ xe lại gần mà tự động mở khóa. Thương Thiệu mở cửa xe, một lúc sau vẫn không ngồi vào.

"Con không tin những gì ba nói, ba không đáng tin."

Anh nhắc lại một lần nữa, như thể nói nhiều lần "không tin" thì chuyện này sẽ không phải là sự thật.

"Con có thể tự điều tra, hoặc bba ố có thể cho người gửi tài liệu đến bàn làm việc hoặc hộp thư của con."

"Thế thì sao?" Ánh mắt Thương Thiệu nhìn qua xe.

Trong ánh hoàng hôn, vẻ mặt của anh khiến Thương Cảnh Nghiệp cảm thấy xa lạ.

Một loại cảm giác xa lạ khiến Thương Cảnh Nghiệp cảm thấy mất kiểm soát, dường như ông không thể nắm giữ con trai mình.

"Ba muốn bắt đầu bằng lời hay ý đẹp hay trực tiếp hành động?" Thương Thiệu cười khẩy, nhìn ba mình mặt không biểu cảm.

"Ba không định làm gì cả." Thương Cảnh Nghiệp chậm rãi nói: "Nữ chủ tương lai của gia đình không thể là một phụ nữ có khuynh hướng tự tử. Từ hôm nay, mọi chức vụ của con trong tập đoàn sẽ tạm dừng.

Con muốn mỹ nhân không muốn giang sơn, lần này ba thành toàn cho con."

Chương 71: Được không?

Theo dõi tiến độ quay phim đến ngày thứ năm, cuối cùng thì các cảnh quay của Ứng Ẩn cũng hoàn thành. Tài khoản chính thức của bộ phim đăng ảnh kết thúc quay phim của cô, cô vẫn mặc chiếc áo khoác xanh và quần bông, cổ đeo một chiếc khăn quàng đỏ, tóc ngắn thẳng được vén sau tai, trên tay ôm bó hoa cười rạng rỡ trong cánh đồng lau sậy cao lớn.

Những bông hoa lau màu kem bay khắp nơi trong không trung, không biết sẽ rơi xuống đâu trên bãi sông Hoàng Hà.

Từ bức ảnh định trang và ảnh kết thúc quay phim, có thể thấy Ứng Ẩn gần như không trang điểm khi quay bộ phim này. Toàn bộ trang điểm rất đơn giản, thậm chí làm cho cô trông xấu đi. Đối với một nữ diễn viên có sức ảnh hưởng lớn như cô, đó là một sự hy sinh không nhỏ. Nhưng sự hy sinh của cô rõ ràng đã nhận được phản hồi tích cực. Ảnh kết thúc quay phim của cô nhanh chóng lên hot search, cùng với một số hình ảnh hậu trường được chụp lén bởi nhân viên đoàn phim cũng được lục lại khiến người hâm mộ rất thích thú và người ngoài cũng có ấn tượng tốt.

【Khó mà tưởng tượng được vai diễn này ban đầu là của Nguyễn Dật (một số hành động không đứng đắn)】

【Sự thay đổi sau khi kết thúc hợp đồng với Chân Dã quá rõ ràng. Đây mới là nội dung mà một nữ diễn viên đoạt giải nên có trên hot search】

【Mong chờ Ứng Ngọc Hoa!】

Lợi dụng sự nóng hổi này, tài khoản Weibo chính thức của "Tuyết Tan Thành Xanh" đã được đăng ký từ lâu nhưng chưa bao giờ đăng bất kỳ động thái nào cũng đăng một thông báo ngắn gọn:

#TuyếtTanThànhXanh# do @Lý Sơn đạo diễn, @Ninh Cát Ảnh Nghiệp sản xuất, @Ứng Ẩn đóng vai chính, Giang Đặc và Bạch Lâm đóng vai phụ.

#Đời Người Cuối Cùng Rửa Sạch Phấn Son#

"Cô Yến à, tuyết xanh kia, chúng ta cùng đi xem nhé."

Từ khi nổi tiếng, Lý Sơn giữ tốc độ ra mắt một bộ phim mỗi hai năm, nhưng trước "Tuyết Tan Thành Xanh", Lý Sơn đã rất lâu không lập dự án mới, duy nhất chỉ làm giám chế cho một bộ phim chính kịch. Có người nói, vì Lý Sơn đã quay hết những câu chuyện mình muốn kể, cũng có người nói, sức khỏe ông ấy không tốt, không còn theo kịp nhịp làm việc của đoàn phim.

Hai năm im lặng, Lý Sơn nhận được không ít dự án, có ít nhất mười dự án, phần lớn là để nâng đỡ người mới hoặc là những dự án IP được thổi phồng, mỗi năm lại được mang ra làm mới. Người hiểu biết thì hiểu rõ nhưng không nói ra – chỉ là công cụ rửa tiền mà thôi.

Cho đến khi "Tuyết Tan Thành Xanh" chính thức công bố, khán giả mới biết được Lý Sơn đã tính toán điều gì trong hai năm qua.

Dưới thông tin của tài khoản marketing, phần bình luận hiếm khi không có fan kiểm soát, toàn là người thật:

【Ứng Ẩn gia nhập đoàn phim nhanh thật.】

【Chị thực sự rất yêu công việc, fan công việc có thể yên tâm nằm xuống】

【Đây có lẽ là lần đầu tiên Ứng Ẩn hợp tác chính thức với Lý Sơn, đã mong chờ rồi.】

【Lần trước "Hoa Tâm Kẻ Thù" đã được đề cử vào hạng mục chính, Khả Cựu đã nhận được giải Cành Cọ Vàng Cannes (dù là giải đồng hay sự cố trao giải), lần này có thể hy vọng nữ diễn viên người Hoa đoạt giải Cành Cọ Vàng đã lâu không xuất hiện không?】

Nhóm giải trí lập tức thảo luận:

【Tìm hiểu sơ qua Ninh Cát Ảnh Nghiệp được đăng ký tại Hồng Kông, các đối tác và đại diện pháp nhân đều là những cái tên hoàn toàn xa lạ, bản đồ kinh doanh và mối quan hệ đầu tư cũng rất sạch sẽ, dường như được thành lập đặc biệt cho bộ phim này?】

Dưới sự điều hành của Trang Đình Văn, phía sau Ninh Cát Ảnh Nghiệp không có bất kỳ dấu vết nào của cô và Ứng Ẩn. Việc này là cần thiết, đặc biệt là để duy trì tính thuần khiết của Ứng Ẩn trước công chúng.

Phần bình luận bàn luận rất nghiêm túc:

【Các phim trước đây của Lý Sơn đều có dấu vết của công ty Sơn Kiến Thanh đầu tư, lần này Sơn Kiến Thanh hoàn toàn rút lui khỏi đầu tư, là vì mâu thuẫn hay có rủi ro nào đó cần tránh?】

【Thật sự, nếu như vậy, Lý Sơn từ người đầu tư + chủ đạo, trở thành đạo diễn đơn thuần, rất đáng suy nghĩ, kiểu đạo diễn như ông ấy sẽ chấp nhận từ bỏ quyền chủ đạo sao?】

Có người tìm thấy thông tin lưu trữ của "Tuyết Tan Thành Xanh", không biết là thông tin từ năm nào, trên đó ghi

"Gái điếm Yến Tuyết Thanh rửa tay gác kiếm đã đến vùng núi sâu yên bình. Ở đây gặp được người chăn cừu Hạ Anh đã ly dị. Trong chuyến di cư mùa đông, hai người nảy sinh tình cảm."

Phê duyệt của Cục là "Tạm hoãn sắp xếp, đợi phía bạn chỉnh sửa lại nội dung rồi nộp phê duyệt lại."

Những người hâm mộ nhiệt tình tổng kết:

【Đây là thông tin lưu trữ từ ba năm trước, có thể thấy dự án này đã bị đình trệ ít nhất ba năm, hiện tại không biết đã được chỉnh sửa đến đâu rồi? Câu chuyện về gái điếm cải tà quy chính không hiếm, phong trần cũng là chủ đề phổ biến, không biết lần này Lý Sơn và Thẩm Tịch sắp xếp thế nào? Chỉ lo một điều, bây giờ sản xuất tại Hồng Kông, có phải Lý Sơn đã từ bỏ việc công chiếu tại Trung Quốc đại lục không? Đây chẳng phải là nhổ lông trên lưng Cục...】

Giữa sự náo nhiệt, cũng có người chú ý đến hai diễn viên chính khác:

【Giang Đặc là ai, Bạch Lâm lại là ai... tại sao mới xuất hiện đã có thể diễn chung với Ứng Ẩn?】

【Nếu so sánh thì, ba diễn viên chính của phim này tên một người kỳ quặc hơn một người... mấy người làm giải trí mà đặt tên bình thường thì có phải sẽ không nổi không?】

【Giơ tay! Tôi biết Bạch Lâm, diễn viên kịch nói lâu năm, nhưng ngay cả trong giới kịch nói cũng chưa từng diễn những vở kịch bán chạy (gãi đầu)】

【Vậy Giang Đặc là ai? Đã một tiếng rồi mà vẫn chưa có câu trả lời chính xác!】

Sau một ngày, nhóm giải trí và các tài khoản marketing cùng nhau điều tra, cuối cùng cũng tìm ra thông tin về Giang Đặc.

"Anh ấy là người dân tộc Kazakh, hai mươi mốt tuổi, không rõ có phải học chính quy không, không biết Lý Sơn tìm thấy anh ấy ở đâu,

thậm chí giấu cả chúng ta." Trình Tuấn Nghĩ nhìn bài viết: "Bức ảnh này không biết có phải là anh ấy không? Thật thần bí."

Ứng Ẩn cầm điện thoại: "Để chị xem."

Ở góc VIP của phòng chờ, dưới bóng cây kim phát tài lớn, trên hai chiếc ghế sofa da có hai cô gái đội mũ lưỡi trai đen, đeo khẩu trang, khoác áo ngoài, đầu chụm vào nhau, nhìn chằm chằm vào một bức ảnh thẻ trên màn hình.

"Chị nghĩ anh ấy có thể nổi không?" Tuấn Nghĩ hỏi, "Anh ấy trông rất mạnh mẽ, không phải kiểu hiện nay được ưa chuộng."

Trên ảnh thẻ, gương mặt này toát lên vẻ anh dũng, đường nét khuôn mặt sâu sắc, lông mày đậm áp lên mí mắt hẹp dài, xương gò má thô ráp như bút pháp vẽ nặng tay.

"Anh ấy chắc chắn sẽ rất ăn hình, có nổi hay không vẫn phải xem diễn xuất." Ứng Ẩn nói một cách trung thực.

Đối với bất kỳ đạo diễn nào, việc chọn diễn viên phải dựa trên độ phù hợp với nhân vật là ưu tiên hàng đầu, diễn xuất mới là thứ yếu. Vì vậy thường xuất hiện tình huống một số diễn viên trẻ nổi tiếng dưới sự dẫn dắt của các đạo diễn danh tiếng, nhưng khi chuyển sang bộ phim khác lại không thể thích nghi rồi bị chê cười.

Trước đây Khả Cựu cũng như vậy, vì anh có một khí chất độc đáo, nên đã làm người thứ ba cho Lý Sơn nhiều năm. Tuy nhiên, sự chỉ đạo của đạo diễn danh tiếng như Lý Sơn thật sự quý giá, nhưng việc có thể thấu hiểu hay không lại phụ thuộc vào sự đột phá cá nhân.

Lý Sơn đã giấu nam chính này rất lâu, không tiết lộ trước với ai, nhưng theo bài viết trong bài, anh ta đã được Lý Sơn bí mật đào tạo từ lâu.

【Được huấn luyện như thế nào?】

【Ném vào núi để chăn cừu và cưỡi ngựa?】

【Lý Sơn, không hổ danh là ông.】

Bình luận bên dưới toàn là tiếng cười ha ha ha.

"Thầy Lý không phải lại dùng chiêu cũ chứ..." Tuấn Nghĩ không cười nổi, đã nghĩ đến một chuyện khác.

"Chiêu gì?"

"Đưa nam nữ chính nhốt chung một chỗ hai mươi bốn giờ."

"..." Ứng Ẩn nhấn nhấn khẩu trang, "Ông ấy có cách của ông ấy, nếu ông ấy nghĩ cần làm vậy thì nghĩa là phải làm vậy."

"Vậy Anh Thương không ghen à?" Tuấn Nghĩ đã lo trước rồi.

Ứng Ẩn ho hai tiếng như để giấu giếm: "Những chi tiết nhỏ này không cần phải nói với anh ấy..."

"Ồ." Tuấn Nghĩ gật đầu, "Rồi một ngày nào đó anh ấy sẽ thấy trên bài viết của tài khoản marketing, khai báo thì được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, biết mà không báo, tội càng nặng thêm— A!" Cô ấy hét lên, nước mắt lưng tròng ôm đầu: "Sao lại đánh em?"

Ứng Ẩn nhịn không được nữa: "Đừng có nguyền rủa em!"

Máy bay Airbus A330 đi Ninh Ba thông báo đến giờ lên máy bay, Tuấn Nghĩ kéo tay cầm của vali, dưới sự hướng dẫn của tiếp viên hàng không cùng Ứng Ẩn lên máy bay.

Nửa giờ sau, chiếc máy bay màu trắng bay lên trời xanh vẽ nên một vệt dài dưới bầu trời xanh.

Ứng Ẩn khi quay phim thì suốt ngày đắm chìm trong phim, như bị quấn vào bùn lầy, cô không có ý muốn vùng vẫy ra khỏi đó, vì vậy tâm trạng mệt mỏi hơn người khác, mỗi khi quay xong rời đoàn cô luôn cảm thấy kiệt sức.

Ngủ suốt chặng đường trong khoang hạng nhất, khi xuống máy bay cô vẫn gối lên gối cổ, mơ màng đợi ở băng chuyền hành lý một lúc lâu mới phát hiện ra mũ của mình không biết đã mất từ khi nào, vậy nên bị hành khách hạng phổ thông nhận ra.

Vài giờ trước còn trên hot search, bây giờ hoàn toàn không đề phòng, bên cạnh thậm chí không có vệ sĩ, số người xin chữ ký từ hai ba người nhanh chóng tăng lên hai ba chục người, cuối cùng dẫn đến cả sảnh đến đều tắc nghẽn và hỗn loạn. Khắp nơi là những người cầm điện thoại quay phim, có người qua đường không biết: "Ai vậy?"

"Ứng Ẩn đấy! Không trang điểm!"

Nổi tiếng mười hai năm, độ nhận diện quốc dân cao, fan khắp nơi, cuối cùng vẫn phải nhờ đến an ninh sân bay Ứng Ẩn mới có cơ hội thở. Cô và Tuấn Nghĩ kéo hành lý chạy thục mạng lên xe điện, đám đông đằng sau như bầy zombie, làm tài xế sợ đến mức lái qua rãnh thoát nước trong sân bay.

Trong tình huống này, không thể nào đi xe của Thương Thiệu.

Thang cuốn xuống tầng hầm vì quá tải mà phát ra tiếng kêu chói tai, ở đâu cũng không thiếu người xem náo nhiệt, người qua đường nghe tin đã chiếm hết lối chính, dưới những đèn flash liên tục, tấm chắn chống bạo động của đội cảnh vệ sân bay, loa cảnh báo và bức tường người tay trong tay, Ứng Ẩn cuối cùng cũng lên được một chiếc taxi.

Lên xe rồi, cô vẫn chưa hết hoảng hốt, hồi lâu mới gọi điện cho Trang Đình Văn: "Giúp chị gửi một lá cờ kỷ niệm đến sân bay rồi sắp

xếp quà Tết."

Trang Đình Văn đã thấy video ngắn trên fanpage: "Lỗi tại em, lẽ ra nên sắp xếp vệ sĩ và đón trước. Nhưng sao Anh Thương không đến đón chị?"

Ứng Ẩn lúc này mới mơ màng và hoảng hốt kêu "A" một tiếng.

Cô định gác máy, Trang Đình Văn "Ấy" gọi lại: "Bệnh lưỡng cực của chị..."

"Sao cơ?"

Đề Văn mấp máy môi, nói: "Không có gì."

Cô ấy không thể nói gì cả.

Không thể nói Thương Thiệu đã tìm cô ấy hỏi thăm tình hình, không thể nói Thương Thiệu dò hỏi, tốn công tốn sức ép bức, sau khi biết sự thật thì khí thế áp lực của anh ấy đột nhiên tan biến, mệt mỏi giơ tay đuổi hết người hầu, một mình đứng trên ban công hút thuốc rất lâu.

Nửa giờ sau, taxi xác nhận phía sau không có xe bám theo đã chọn đường nhỏ xuống cao tốc rồi dừng ở một con đường quốc lộ vắng người.

Tài xế biết người phía sau là ngôi sao! Nhưng vì không vào rạp xem phim nên không biết chính xác là ai, cũng không có hứng thú tìm hiểu.

Khi chiếc Maybach đến nơi, điếu thuốc trên miệng anh rơi xuống, ánh mắt qua kính chắn gió thấy Ứng Ẩn đang lên xe.

Giữa hai hàng cây chuối xanh mướt, Ứng Ẩn quỳ lên ghế sau, như con thú nhỏ về tổ, tự động cuộn mình trong vòng tay Thương Thiệu

tìm vị trí thoải mái.

Tấm ngăn từ từ nâng lên, Thương Thiệu cười, ngón tay chạm nhẹ môi cô: "Sao trông ủ rũ thế?"

"Xin lỗi, để anh đợi lâu như vậy." Ứng Ẩn nhắm mắt, giọng mũi nói khẽ, "Có phải làm lỡ việc của anh không?"

Thương Thiệu bận trăm công ngàn việc, Ứng Ẩn chưa bao giờ thấy ai bận rộn hơn anh, nhưng dù bận rộn đến đâu, anh vẫn có vẻ điềm tĩnh, không tạo cảm giác vội vàng.

Để anh chờ ở sân bay gần một tiếng, không biết đã lãng phí bao nhiêu thời gian của anh.

Giọng Thương Thiệu không chút do dự: "Không sao, cuối năm rồi, anh không bận."

Thương Cảnh Nghiệp làm việc quyết đoán, nói "tạm hoãn" thì ngay hôm sau thật sự đình chỉ mọi chức vụ của anh, nhưng không công bố thông báo nhân sự chính thức, chỉ trong cuộc họp cấp cao nội bộ tuyên bố anh vì sức khỏe kém nên cần tĩnh dưỡng một thời gian. Còn thời gian này bao lâu, không ai dám hỏi.

Các quản lý cấp cao của tập đoàn đã cảm thấy có điều gì đó, nhưng đây là cuộc chiến giữa ba và con, không phải tranh giành quyền lực giữa các phe phái, không đến lượt họ chọn phe. Khi bàn giao công việc, mọi người đều giữ im lặng, chỉ khách sáo nói: "Chủ tịch Thương chú ý sức khỏe."

Ứng Ẩn mở mắt, cô quỳ trên chân anh, vừa nhìn anh vừa cúi đầu hôn anh. Hôn một lúc cô đã không yên phận, những ngón tay nhỏ nhắn tháo cà vạt của Thương Thiệu rồi định cởi khuy áo anh.

Thương Thiệu chỉ dùng một tay giữ chặt tay cô. Anh nhắm hờ mắt, hơi thở nóng bỏng, cổ họng chuyển động khi nói: "Em ngày càng

táo bạo hơn rồi?"

Ứng Ẩn không quan tâm, cô tiếp tục hôn cổ và hôn yết hầu anh. Thương Thiệu bị cô hôn đến nghiêng mặt, để lộ đường viền hàm. Dù bị khiêu khích vẫn bình tĩnh, không thể hiện chút khó chịu, anh nhắm mắt, lông mày hơi nhíu, hơi thở chậm như đang thiền định.

Chỉ có điều, hai phút sau, thiền định thất bại. Anh giữ chặt cô trong lòng, tay ôm lấy mông cô.

"Ưm..." Ứng Ẩn bị anh làm mềm nhũn cả người, từng cái một giúp anh cài lại khuy áo, ngoan ngoãn thắt lại cà vạt: "Anh còn phải về công ty gặp nhân viên."

Cô khiêu khích rồi bỏ chạy mà không quan tâm anh đau đớn.

"Không gặp."

"Hả?" Cô ngẩng lên.

Nhưng hôm nay là ngày làm việc.

"Hiếm khi nghỉ, hôm nay về nhà với anh, mai anh đưa em về Hồng Kông."

"Lại đi Hồng Kông?"

Thương Thiệu cười nhẹ: "Đến lúc gặp gia đình anh rồi."

"Lần trước anh nói..." Ứng Ẩn chớp mắt.

"Lần trước nói nhanh quá, bây giờ đã ba tuần rồi." Anh bình tĩnh, có chút tự tin.

"Ý em là ít nhất..." Ứng Ẩn nuốt khan, ánh mắt sáng ngời, có chút sợ hãi, "Một hai năm nữa mới gặp."

"Không đợi lâu được." Thương Thiệu nói thẳng.

Anh là người giỏi kiềm chế, anh đã lên kế hoạch trước khi hành động, nhưng lần này là lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác muốn ổn định nhanh chóng.

Anh sợ.

Anh không ngờ, có ngày anh lại sợ tình yêu của mình kéo dài quá lâu.

Ứng Ẩn im lặng một lúc lâu, từ người anh hơi thẳng người lên.

Cô tự nguyện rời khỏi vòng tay anh. Thương Thiệu chỉ cảm thấy ấm áp một lúc, khi cô rời đi anh đột nhiên cảm thấy lạnh.

Không kịp nghĩ nhiều, anh đặt tay lên eo cô, không cho phép cô rời đi.

"Như vậy là được rồi, đừng rời xa quá." Anh nói.

Ứng Ẩn vùi mặt vào ngực anh: "Em không thể gặp."

"Tại sao?"

Cơ thể Thương Thiệu căng thẳng nhưng lại cố gắng thư giãn. Không chút tiếng động hỏi: "Em căng thẳng?"

Anh gần như tự nói một mình: "Không cần căng thẳng, họ đều là những người rất tốt."

"Em... em còn phải chụp ảnh bìa tạp chí, lịch trình đã định từ lâu rồi."

"Anh sẽ đợi em." Anh không chút do dự.

"Chụp xong tạp chí, em phải vào đoàn phim rồi."

Thương Thiệu không mảy may động lòng: "Anh chỉ cần nửa ngày, hai tiếng đồng hồ."

Anh không thể lay động. Nếu Ứng Ẩn lúc này ngẩng đầu lên, cô sẽ thấy góc hàm của anh cũng cứng rắn vì nghiến răng.

Ứng Ẩn nhắm chặt mắt.

Cô không ngu ngốc, rất thông minh, đột nhiên hiểu ra tại sao Trang Đình Văn lại hỏi về bệnh lưỡng cực của cô—

Bởi vì Thương Thiệu đã biết rồi.

Anh biết hết mọi chuyện, nhưng vẫn muốn đưa cô về nhà.

Ứng Ẩn nắm chặt cà vạt của anh trong tay, một lúc sau mới ngước mắt lên nhìn anh cười nhẹ: "Em đã nói với anh chưa nhỉ? Thật ra tên thật của em không kỳ lạ như vậy, không phải là Ứng Ẩn, mà là Ứng Doanh."

Thương Thiệu toàn thân căng thẳng, đột nhiên bị cô thay đổi chủ đề, sững lại: "Chữ Doanh nào?"

Anh không biết tại sao cô đột nhiên nhắc đến chuyện này.

"Doanh trong Doanh khuyết."

"Tại sao lại đổi?"

Trong giới giải trí, người ta coi trọng sự nổi bật, không ai cầu sự ẩn giấu. Đối với ngôi sao, đây là một từ không may mắn.

"Ban đầu em tên là Ứng Doanh, hai chữ kết hợp lại có nghĩa là tròn

đầy tự nhiên. Nhưng thầy bói nói, dưới trời không có sự tròn đầy tự nhiên, em quá nổi bật nên sẽ như trăng tròn rồi lại khuyết, cầm giỏ tre mà múc nước. Biết điểm dừng mới có con đường sống. Vì vậy em đổi tên thành Ứng Ẩn."

Ứng Ẩn mím môi, đôi mắt sáng ngời không dám chớp, nụ cười trên mặt như trăng tròn.

"Thương Thiệu, em không tốt như anh nghĩ, cũng không tham lam như vậy. Làm bạn gái của anh, người tình của anh, được anh yêu thật lòng đã đủ rồi. Chúng ta không gặp ba mẹ, được không?"

Chương 72: Ở cuối con đường

Đường cao tốc sân bay dài dằng dặc, sợ nhất là đã nói rõ mọi chuyện rồi mà đường vẫn chưa đi hết.

Vì tấm chắn đã được nâng lên, tài xế và người trợ lý ngồi phía trước không biết sự im lặng phía sau đã kéo dài rất lâu.

"Ý em là như vậy là đủ, em chấp nhận mọi kết cục..." Thương Thiệu chậm rãi nói, "...nhưng em lại không chấp nhận giữa chúng ta có một khả năng trọn vẹn."

"Không thể trọn vẹn được." Ứng Ẩn gần như bật cười giữa những giọt nước mắt: "Thương Thiệu, em có bệnh, anh đã biết rồi."

Một loại bệnh như thế nào chứ? Khi hưng phấn, cảm thấy cả thế giới đã nằm trong tay cô, dưới chân cô, cô có thể ba ngày ba đêm không ngủ, như đang bay lơ lửng, như vừa chích một mũi adrenaline vào tim, sáng tạo, liên tục lặp lại lời thoại, đắm chìm trong phim mà khóc và cười, mỗi phút có hai mươi lăm nghìn ý nghĩ loé lên như rác rưởi nhưng vô dụng, ôm một thùng bơ đậu phộng làm bạn nhảy, múa và nhảy trong phòng cho đến khi ngã xuống.

Khi cơn hưng phấn lắng xuống từ não cô, như bụi phủ kín trời đều im lặng chết chóc, tinh thần và cảm giác của cô cũng chìm vào giấc ngủ đen tối. Cô có thể nằm trên ghế sofa ba ngày ba đêm không nhúc nhích, mỗi năm phút đồng hồ mới chậm rãi động đậy đôi mắt một lần rồi suy nghĩ về cách chết.

Rối loạn lưỡng cực hay chứng hưng trầm cảm.

Hai năm đó, cuộc sống của cô xoay quanh vụ nổ lớn của vũ trụ và hố đen, hoàn toàn mất đi quyền và khả năng sống như một người bình thường. Cô không thể làm việc, không thể tham gia các hoạt động, không thể giao tiếp bình thường với mọi người. Cô rất xấu xí, khi bị hưng cảm dùng đầu đập tường, quỳ trên đất khóc nức nở, khi bị trầm cảm thì như một con cá chết, ai đến bên cạnh rồi đi cô đều không quan tâm.

Có một ngày, cô đối diện với gương để tỉa lông mày, nhưng không hiểu sao lại chuyển lưỡi dao đến phần má mềm mại đầy collagen của mình.

Chỉ nhẹ nhàng một cái, máu đã chảy ra.

Có một giọng nói cứ cắt sâu hơn chút nữa. Cắt sâu hơn chút nữa, không sao đâu, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Đó là khuôn mặt của cô, khuôn mặt vô giá và duy nhất.

Nhưng cô đã cắt thêm một đường thứ hai, ngón tay giữ lưỡi dao, cổ tay hơi hạ xuống rồi run rẩy. Lưỡi dao cắt qua lớp biểu bì, cắt qua lớp da thật, gần như cắt đến cơ.

Máu từ má đã chảy xuống cổ khi cửa phòng tắm bị Tuấn Nghi phá tung. Cô ấy giật lấy lưỡi dao, kinh hãi nhìn Ứng Ẩn như nhìn thấy ma.

Từ ngày đó, cô nhận ra cô phải đi gặp bác sĩ. Cô gần như để lại sẹo nếu không có bác sĩ và chuyên gia thẩm mỹ.

Hai năm bệnh tật, bên cạnh Ứng Ẩn không có ai khác ngoài Mạch An Nghiêm và Trình Tuấn Nghi. Cô không nói với bất kỳ ai, kể cả Ứng Phàm, với tất cả bạn bè cô đều nói mình nghỉ một thời gian để đi du học nước ngoài. Khi quay phim "Tạm biệt, Angela", cô nhẹ nhàng nói với Kha Dụ: "Trong giới giải trí ai mà không có bệnh."

Bệnh tình tái phát khiến cô kiệt quệ, nhưng cô rất muốn rất muốn sống, rất muốn đứng dưới bầu trời xanh, cười thật tươi và tắm nắng. Bác sĩ nói tốc độ hồi phục của cô là một kỳ tích. Nhưng rối loạn lưỡng cực rất khó chữa khỏi hoàn toàn, có lẽ điểm duy nhất đáng mừng là sau này sẽ không có tiền sử di truyền trong gia đình.

Trước khi gặp Thương Thiệu, cô đã trải qua 571 ngày bình thường. Còn lại bao nhiêu, cô không biết.

Cuộc đời của cô giống như một chiếc đồng hồ cát, từng hạt cát rơi xuống tượng trưng cho từng ngày, nhưng chiếc đồng hồ đếm ngược luôn có điểm dừng. Cô không nhìn thấy được, không biết điểm dừng này sẽ đến vào ngày mai hay ngày kia.

Khi điểm dừng đó đến, cô không muốn thấy Thương Thiệu ở đó chờ cô.

Cô là một bông hoa không may mắn, không nên đưa đến tay Thương Thiệu.

"Vậy thì sao?" Thương Thiệu hỏi.

Anh không hề che giấu sự thật mà chỉ nhìn cô một cách bình thản: "Em bị rối loạn lưỡng cực, em đã từng tự sát, vậy thì sao?"

"Anh Thương, các anh làm đầu tư thích nói câu "xem đường dài", nhưng em mắc bệnh này sẽ không có đường dài. Giữa chúng ta không có sự trọn vẹn. Có thể ngày mai em cùng anh về nhà gặp gia đình, anh muốn cưới em, em sẵn lòng sinh con cho anh, nhưng mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm sau thì sao? Anh sẽ rất đau khổ."

"Anh không quan tâm."

"Anh thật sự không quan tâm sao? Có thể một ngày nào đó, anh

bận rộn cả ngày trở về nhà, đón tiếp anh không phải là nụ cười của vợ mà là những mảnh vỡ của đĩa và người giúp việc sợ hãi không dám nói. Anh cố gắng dỗ dành cô ấy bằng cách quen thuộc nhất nhưng trong lòng không còn cảm xúc gì. Cô ấy tát anh một cái rồi bảo anh cút đi, nói nhìn thấy anh đã chán ghét. Những điều đó không phải là lời thật lòng của cô ấy, nhưng cô ấy phát bệnh, cô ấy phải nói, phải làm tổn thương người cô ấy yêu nhất, phải phá hủy cuộc sống tốt đẹp nhất.

Có thể một ngày nào đó, anh bận rộn cả năm, cuối cùng có thời gian nghỉ ngơi. Anh đã đưa vợ và quản gia ra nước ngoài, ra bãi biển, ánh nắng rất đẹp, khi cùng nhau ngồi trên bãi biển, vợ anh nói tại sao mình chưa chết nhỉ? Từ giây phút đó trở đi, anh luôn lo lắng cô ấy sẽ lặng lẽ bước ra biển.

Có thể nhiều năm sau, bố mẹ anh không còn nữa, anh chị em của anh đều đã có gia đình riêng. Vào một buổi chiều bình thường, anh mở cửa đã thấy vợ mình nằm trong bồn tắm, không còn hơi thở. Khoảnh khắc đó anh biết, người anh yêu nhất trên thế giới này và người yêu anh nhất đều đã rời đi, anh sẽ trở thành kẻ cô đơn trên thế gian này.

Tất nhiên, hai người cũng sẽ có những ngày hạnh phúc, yên bình. Khi cô ấy không phát bệnh, cô ấy là bé của anh, các anh yêu nhau từng giây từng phút, nhưng chính tình yêu này, hạnh phúc này mới khiến mỗi ngày còn lại của anh càng đau đớn hơn, đau khổ vô cùng."

Ưng Ẩn bình tĩnh kể lại những điều này, ánh mắt sáng ngời dừng lại trên khuôn mặt anh, không hề rời đi: "Anh không quan tâm sao?"

"Anh không quan tâm." Thương Thiệu bình thản trả lời cô.

Từ khi biết về căn bệnh này, anh đã tưởng tượng đầy đủ mọi cảnh tượng, đủ mọi khả năng.

"Nhưng em quan tâm... nhưng em quan tâm."

Cô quan tâm đến việc cuộc đời đáng lẽ ra rất tốt đẹp của anh sẽ bị chôn vùi vì cô. Có thể tỷ lệ phát bệnh của cô chỉ là một phần trăm và cơ hội hạnh phúc đến cuối đời là chín mươi chín phần trăm. Nhưng để một phần trăm đó khiến anh lâm vào vực thẳm mà không có đường quay lại, cô thà không đánh cược vào chín mươi chín phần trăm kia.

Ngón tay của Ưng Ẩn dừng lại trên cổ áo của anh, hạ ánh mắt xuống: "Không gặp ba mẹ, không kết hôn, được không? Em có thể làm bạn gái của anh suốt đời, khi nào anh muốn kết thúc thì kết thúc. Em sẽ tình nguyện ở đến ngày anh chán em."

Thương Thiệu yên lặng một lúc lâu, nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ: "Ưng Ẩn, em nghĩ mình rộng lượng lắm phải không?"

"Không, em rất ích kỷ, em chỉ muốn có niềm vui với anh." Ưng Ẩn buồn bã mím môi: "Một năm cũng được."

"Kế hoạch ban đầu của em là—"

"Một năm rồi chia tay. Một năm sau, em sẽ nói với anh là em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, nếu anh có thể chấp nhận, chúng ta sẽ tiếp tục hẹn hò cho đến ngày anh có đối tượng kết hôn. Em đã giấu bệnh của mình, xin lỗi, vì em không muốn trở thành một người điên trong mắt anh. Hơn nữa..." Ưng Ẩn dừng lại một chút: "Không có ý định kết hôn thì cũng không cần phải nói rõ mọi khía cạnh khó chịu của mình."

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng đôi môi của cô run rẩy không kiểm soát được.

Tự thấy đủ là tín ngưỡng khắc sâu trong cuộc đời Ưng Ẩn, dù số phận đưa cô đi đến đâu, trong dấu vết của cô đều khắc dòng chữ "trăng tròn thì khuyết". Cô tính toán rất kỹ, vui vẻ một lần, tận

hưởng một lần, chỉ không tính đến việc Thương Thiệu thực sự muốn cưới cô.

Anh thực sự muốn cưới cô chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Những người như họ, lẽ ra nên vui mừng vì có bạn gái, vui mừng vì bạn gái biết điều, có thể vui vẻ bao lâu thì vui bao lâu. Thông thường đều là phụ nữ đuổi theo họ đòi danh phận, đòi địa vị, không tiếc dùng con cái để ràng buộc tiền nuôi dưỡng, nhưng anh thì ngược lại.

Anh tan chảy vì cô quá nhanh.

"Một năm rồi chia tay." Thương Thiệu nhắc lại rồi gật đầu.

Trong khoảnh khắc đó, anh nhận ra, Thương Cảnh Nghiệp lại thắng anh một lần nữa.

Anh hiểu rõ, anh biết cô giấu bệnh là vì không bao giờ thực sự nghĩ đến việc đi đến cuối cùng với anh. Vì vậy anh chỉ "hoãn" nhiệm vụ của mình, vì anh biết họ sẽ có ngày kết thúc, hoặc một ngày nói rõ mọi chuyện.

Cái "nói rõ" này có nghĩa là—anh sẽ hiểu, sẽ được Ưng Ẩn nói rõ họ sẽ không có tương lai.

"Xin lỗi, anh đã phá hỏng niềm vui của em." Anh nâng tay, vuốt ve khuôn mặt Ưng Ẩn: "Đừng khóc nữa. Thích khóc như vậy cũng vì bệnh sao?"

Ưng Ẩn vừa khóc vừa cười, nước mắt tràn xuống, ấm nóng thấm ướt ngón tay anh: "Tại sao anh lại xin lỗi? Anh không làm gì sai cả."

"Lỗi tại anh quá vội vàng. Anh lớn tuổi rồi, khó khăn lắm mới gặp được em tốt như vậy, chỉ muốn nhanh chóng cưới về nhà." Anh cười nhẹ, ngón tay vuốt qua hàng mi ướt đẫm của cô.

Ưng Ẩn ngẩng lên nhìn anh.

Ánh nhìn bình thản đó không kéo dài được bao lâu, Thương Thiệu đột nhiên ôm chặt lấy cô. Anh ôm chặt đến nỗi như muốn đưa cô vào trong máu thịt của mình.

Không biết có phải là ảo giác của Ưng Ẩn hay không, người đàn ông mà cô luôn ngước nhìn, luôn tự tin điềm tĩnh, giờ phút này như bị đánh gãy xương cốt. Hơi thở của anh lạnh lẽo, cơ thể bị kìm nén dưới bộ vest đã căng cứng đến mức không thể kiềm chế được những cơn run rẩy.

Cô không thấy được, không biết người đàn ông luôn hờ hững với thế giới này, trong khoảnh khắc này, đôi mắt nhắm chặt của anh đã rơi một giọt nước mắt nóng hổi.

"Nhưng, anh vẫn phải kết hôn, em hiểu không?" Thương Thiệu nói, hàm răng cắn chặt như đá khắc, nhưng giọng nói không có bất kỳ sự khác biệt nào, "Anh vẫn phải có con, em hiểu không?"

Anh như đang nghiêm túc giảng giải cho cô. Nhưng lý do này Ưng Ẩn từ lâu đã hiểu rõ, người không rõ là chính anh, nên lý do này có lẽ là anh đang tự nói cho chính mình nghe.

"Em hiểu."

"Anh không có quyền dành cả đời chỉ để yêu em. Đến lúc sẽ cần tìm một người phụ nữ khác để yêu, để sống cùng, để sinh con." Anh nghiến chặt răng: "Anh sẽ yêu cô ấy, anh có thể làm được."

"Ừ." Ưng Ẩn mở to mắt, không dám chớp, vì mắt cô đã đầy nước mắt.

Cô tựa vào vai Thương Thiệu, tiếng "ừ" đó mang theo nụ cười, rất ngoan, trực tiếp lọt vào tai anh, vào trái tim anh.

"Vậy thì, chia tay sau một năm, hoặc hai năm, ba năm, với anh và em có phải quá tàn nhẫn không? Biết sẽ không có kết thúc thì tại sao còn phải đi con đường này? Ưng Ẩn, con người phải tỉnh táo, không thể mãi làm kẻ ngốc."

Ưng Ẩn dường như dần hiểu anh sắp nói gì.

"Em nói em sẵn sàng hy sinh mạng sống để đi cùng quân tử, giờ anh hiểu rồi. Anh không cần mạng sống của em." Thương Thiệu vuốt tóc cô.

Cô đã cắt tóc ngắn để đóng phim, nhưng trước mắt Thương Thiệu, hình ảnh gặp cô lần đầu tiên lại hiện lên. Tóc dài và xoăn của cô rất đẹp, dưới ánh hoàng hôn cam, cô quay đầu lại, gió chiều thổi qua khiến tà áo trắng phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Trong trí nhớ của anh, hình ảnh bữa tối đầu tiên của họ cũng hiện lên. Cô dùng một cây trâm ngọc để búi tóc, khi anh đưa cô lên xe để đưa về, anh đã lấy trâm của cô ra, tóc cô xõa xuống, tỏa hương quả núi xanh trong không khí.

Nhưng giờ đây, tóc cô đã ngắn gọn gàng sau tai như học sinh. Thương Thiệu hơi nghiêng mặt, áp vào tóc đen của cô. Giọt nước mắt chảy xuống từ mắt phải của anh lặng lẽ biến mất trong tóc cô.

"Chia tay, đến hôm nay thôi." Anh dùng tay áp chặt sau đầu cô, giữ chặt khuôn mặt cô trong lòng anh, "Đến đây thôi."

Một cơn đau lòng khó chịu không biết đã làm đau ai.

Chắc chắn chỉ có một biên kịch tồi tệ nhất mới sắp đặt cho họ nhiều tình tiết tồi tệ như vậy trong vài tháng ngắn ngủi. Chắc chắn chỉ có câu chuyện tồi tệ nhất mới có nhiều biến cố không kiểm soát như vậy. Tình yêu đối với đa số người trên thế giới chỉ là câu "em thích anh và anh thích em", đối với một số ít người thì chỉ là "em cố gắng

hết sức và anh vui vẻ đáp lại", nhưng đối với cô và anh, lại là núi cao biển rộng. Cảnh đẹp bên kia núi, họ không thể vượt qua.

Cầu xin Thượng đế nghe thấy tiếng lòng, chia sẻ một phần tổn thương của anh cho người này, một phần bệnh tật của cô cho người kia, hoặc đổi tài sản của anh lấy dũng khí tương đương của cô, đổi hào quang của cô thành tự do không sợ hãi, cho cô một chút dũng khí tuyệt vọng, cho anh một chút thời gian để biết sự thật, anh sẽ từng bước đi đúng, cô cũng sẽ từng bước vượt qua. Họ sẽ là hai người khỏe mạnh, nắm tay nhau vượt qua khó khăn đầu tiên, và sau đó cuộc sống sẽ tốt đẹp và dài lâu.

Nhưng điều đó không còn ý nghĩa nữa, anh là người như vậy, cô cũng đã là người như vậy.

Đáng trách thì đáng trách, có lẽ không nên thu hút nhau.

Bình thường từ sân bay về nhà, cô luôn cảm thấy dài dằng dặc, dù có ngủ bù cũng thấy thời gian trôi qua vô nghĩa, nhưng hôm nay lại cảm thấy ngắn ngủi, vài chục kilomet, tốc độ xe nhanh như vậy, câu chuyện ngoài cửa sổ trở thành những ánh sáng loé lên, nhanh đến mức cô không kịp nhìn rõ. Hai bên đường cây cối xanh tốt, có loại cây quanh năm luôn trong ánh xuân, quanh năm luôn nở hoa, ánh nắng thật đẹp, nếu cả đời này ở trong xe, thực ra cũng không tệ.

Nhưng con đường luôn có điểm kết thúc.

Cô Hương biết hai người sẽ về nhà một chuyến, chiếc xe Cảng 3 trực tiếp chạy đến căn biệt thự nhỏ xinh ở ngoại ô thành phố.

Bánh xe cọ xát trên con đường gạch hoa, là lên dốc, đến dưới bóng râm dày của cây gỗ đào, xe dừng lại một cách vững vàng. Tuấn Nghi mở cửa nhảy xuống xe, duỗi lưng rồi sau đó quay lại nhìn Ưng Ẩn bước xuống từ hàng ghế sau.

Cô ấy biết mình không nên làm phiền cô và Thương Thiệu, vì vậy đã

đứng cạnh chú Khang ở phía xa.

"Chiếc khăn choàng lần trước ông tặng tôi thật sự rất ấm và thoải mái, lần này vào đoàn phim, nhờ có nó mà tôi cảm thấy rất vui." Tuấn Nghi nói một cách ngây thơ, "Khi cái này cũ rồi, ông có thể tặng tôi một cái mới không?"

Chú Khang gật đầu, nhìn về phía Thương Thiệu đang đưa Ưng Ẩn đến cửa.

Ông cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không thể chỉ ra được. Không thể nào chỉ trong một chuyến đi ngắn mà có thay đổi lớn.

"Anh không vào nữa đâu." Thương Thiệu đứng bên cạnh cánh cửa sắt đen, giống như những lần trước khi anh đến thăm cô, lịch sự ấn chuông cửa rồi chờ cô ra đón.

Ưng Ẩn gật đầu: "Tạm biệt."

"Em có bao giờ vui vẻ không?"

Nước mắt ấm áp của Ưng Ẩn lại sắp trào ra. Trong làn gió ấm áp, cô hơi nghiêng mặt, lặng lẽ nhìn vào cây gỗ đào cao lớn một lúc, rồi quay lại, mỉm cười nói: "Mỗi ngày đều rất vui."

"Anh làm chưa đủ tốt." Anh nói, "Lần sau..."

Sẽ không còn lần sau nữa.

Anh dừng lại, Ưng Ẩn cũng im lặng, gió buổi chiều từ giữa hai người thổi qua, ấm áp và nhẹ nhàng.

"Rich..."

"Em rất thích nó nhưng em không thể chăm sóc nó." Ưng Ẩn siết chặt dây xách tay, "Chúc nó sống lâu trăm tuổi."

Thương Thiệu cười một cách không rõ lý do: "Em cũng vậy."

"Anh cũng vậy."

Ưng Ẩn nhìn anh, cả hai đều mỉm cười, tựa như làn gió ấm áp.

Sau một lúc lâu, cô mím môi: "Cuộc đời em được giữ lại nên sẽ sống rất lâu."

Rời xa lúc này nhất định tốt hơn là kết thúc sau hai ba năm nữa. Cô hiểu, nếu đã có một năm vui vẻ, khi chia tay liệu cô còn sống nổi không? Nếu giờ đây cô vẫn có thể mỉm cười, vẫn có thể đứng vững mà không thấy khó khăn, thì có nghĩa là mọi thứ vẫn bình thường. Đau đớn dưới trái tim mỗi lúc một nhói hơn chỉ cần một giấc ngủ là đủ.

"Có chuyện gì cứ tìm anh." Thương Thiệu nói.

"Chắc chắn rồi." Ưng Ẩn đáp ngay lập tức.

Dây xích kim loại ướt sũng dưới bàn tay cô, rất trơn, rất nặng, cô gần như không thể nắm chặt.

Không nên nói thêm gì nữa, nếu không, cuộc chia tay này có phải quá dài không? Thương Thiệu tiến một bước, ôm lấy cánh tay Ưng Ẩn từ từ siết chặt.

"Anh đã nghĩ về tên của con chúng ta." Lời cuối cùng của anh đầy căng thẳng.

Nước mắt của Ưng Ẩn tuôn trào không báo trước.

Cô cũng đã từng nghĩ về việc họ sẽ như thế nào khi tám mươi tuổi.

Chương 73: Ánh trăng không bao giờ lặn

Tại trụ sở tạp chí "Moda".

Tháng ba là tháng quan trọng nhất trong năm của một tạp chí thời trang. Ngoài tháng chín và tháng mười, tháng ba là thời điểm phát hành số đầu tiên của mùa. Trong tháng ba, các thương hiệu lớn đều đua nhau quảng cáo để chiếm lĩnh thị trường thời trang mùa xuân hè năm đó. Đối với "Moda", tháng ba còn mang ý nghĩa kỷ niệm việc ra mắt tại khu vực Trung Quốc, vì vậy, sự lựa chọn người mẫu bìa số này có ý nghĩa rất quan trọng.

Thang máy màu bạc từ văn phòng chính biên tập hạ xuống tầng nơi có phòng trang điểm và phòng chụp hình, biên tập viên chính Phong Hạnh Tuyết mặc trang phục của Joysilly, với vẻ ngoài tươi sáng của mùa xuân hè bước vào phòng trang điểm. Cô đi nhanh đến mức váy tung bay, đúng như một cơn gió xuân nhẹ nhàng thổi vào không gian bận rộn.

Trong phòng trang điểm, các hộp trang điểm gấp mở ra thành nhiều tầng đầy ắp các loại mỹ phẩm, trên ổ cắm điện, hàng chục dây điện đen quấn quanh kết nối với các máy sấy tóc, máy uốn tóc, máy kẹp tóc không rõ tên. Trong căn phòng hai mươi mấy mét vuông, có tới năm sáu thợ trang điểm và trợ lý trang điểm đang làm việc.

Nhà nhiếp ảnh hàng đầu trong ngành khoanh tay trao đổi nhẹ nhàng với giám đốc hình ảnh của tạp chí. Dù kế hoạch chụp hình đã được các thương hiệu, tạp chí và khách mời thông qua, họ vẫn cần trao đổi ý kiến để điều chỉnh các chi tiết nhỏ tại hiện trường.

Phong Hạnh Tuyết quan sát xung quanh một lượt, sau đó đi thẳng đến chỗ Ưng Ẩn.

"Tôi nghe Đình Văn nói gần đây sức khỏe cô không tốt, tôi còn bảo cô ấy nếu không được thì chúng ta có thể dời ngày chụp hình." Cô thân mật đặt tay lên người Ưng Ẩn, cúi người nhìn vào đôi mắt cô qua gương: "Hôm nay cảm thấy khá hơn chưa?"

Ưng Ẩn đã trang điểm được một nửa, dưới ánh đèn trang điểm sáng, lớp trang điểm của cô trông nhẹ nhàng và sáng bóng, nhưng thực tế, để tạo ra hiệu ứng không tì vết như vậy, lớp nền đã được đánh ba lần, lớp mặt nạ dày trên khuôn mặt khiến người ta không thể thấy màu sắc thật của da.

Cô chỉ đáp một tiếng "ừ", không lạnh lùng cũng không quá nhiệt tình, nhưng ánh mắt cô khẽ xoay chuyển, tránh né cái nhìn của Phong Hạnh Tuyết.

"Tôi không sao đâu, Đình Văn lo lắng quá thôi." Cô vô thức xoay chiếc nhẫn sapphire trên tay.

Trong ngành thời trang, ai mà không có con mắt tinh tường? Phong Hạnh Tuyết trước đây là biên tập viên trang sức của một tạp chí hàng đầu, ngay lập tức nhận ra chiếc nhẫn và số tiền đằng sau nó. Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Ưng Ẩn đeo nó nhưng khôn ngoan không hỏi thêm gì. Trong giới giải trí không có nữ diễn viên nào ngu ngốc đến mức tự mình mua những món trang sức triệu đô, vì vậy Phong Hạnh Tuyết biết người và việc đứng sau chiếc nhẫn này vượt quá giới hạn mà cô ấy có thể tò mò.

Phong Hạnh Tuyết sau khi nói chuyện vài câu liền đi đến chỗ Trương Thanh Vãn. Trong buổi lễ thời trang trước, Trương Thanh Vãn suýt gây ra sự cố phát sóng trực tiếp, đúng lúc Phong Hạnh Tuyết ký hợp đồng gia hạn với "Moda", được bổ nhiệm làm Phó Tổng Giám Đốc khu vực Trung Quốc. Cô ấy có chút oán giận trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cười tươi như mùa xuân hỏi Trương Thanh Vãn: "Vấn đề với

quảng cáo thực phẩm bổ sung của cô đã giải quyết xong chưa?"

Mọi người trong phòng đều lắng nghe, ngay cả nhiếp ảnh gia và giám đốc tạo hình cũng ngừng trò chuyện.

Trương Thanh Vãn nghiến răng, nhưng vẫn cười cảm ơn sự quan tâm của Phong Hạnh Tuyết.

"Mặc dù những thương hiệu nhái này trả nhiều tiền, nhưng chúng ta là ngôi sao chính mà, dù tiền có nhiều đến đâu nhưng nếu có vấn đề thì đều phải gánh vác. Lần này xảy ra sự cố, Greta đã gọi điện để cảnh cáo rồi." Phong Hạnh Tuyết mỉm cười, ý tứ sâu xa vỗ vỗ vai Trương Thanh Vãn, "Theo tôi thấy, Greta không hiểu, danh tiếng và sự công nhận của cô ở Trung Quốc đều là đỉnh cao, một sản phẩm bảo vệ sức khỏe nhái nhỏ như vậy làm sao có thể làm giảm uy tín của cô được?"

Lời nói vừa mỉa mai vừa khen ngợi khiến Trương Thanh Vãn không thể phản kháng. Trương Thanh Vãn trước nayluôn kiêu ngạo giờ đây lại dịu dàng đối diện với Phong Hạnh Tuyết.

Thương hiệu thời trang xa xỉ của Ý, Greta, là nhà tài trợ cho bìa số này, Trương Thanh Vãn là người đại diện toàn bộ dòng sản phẩm, còn Ưng Ẩn là đại sứ dòng nước hoa. Kế hoạch cho bìa số tháng ba phải được quyết định ít nhất ba tháng trước, lúc đó hai người có thể xem như là khuyến mãi mua một tặng một—dù sự nổi tiếng của hai ngôi sao chính đã đủ, Ưng Ẩn chỉ là thêm vào. Giờ đây, thời thế đã thay đổi, từ thương hiệu đến tạp chí đều đồng ý Ưng Ẩn đã trở thành nhân vật chính.

Ưng Ẩn không ngờ chỉ một lần lên du thuyền lại có thể kéo dài hiệu ứng đến tận bây giờ. Nhưng người đã đưa cô lên thuyền giờ đây không còn bên cạnh cô nữa.

Sau khi hoàn tất bộ trang phục đầu tiên, mọi người di chuyển đến phòng chụp hình. Ưng Ẩn gỡ chiếc nhẫn sapphire xuống đưa cho

Tuấn Nghi giữ hộ.

Hai ngôi sao chính đối với việc chụp bìa là rất quen thuộc. Phong Hạnh Tuyết theo dõi trực tiếp, cô ấy vốn lo lắng về tình trạng của Ưng Ẩn, nhưng từ hình ảnh đồng bộ trực tiếp, cô thấy biểu hiện của Ưng Ẩn còn tốt hơn cả Trương Thanh Vãn.

Trong thời gian nghỉ giải lao trước khi thay đổi trang phục nội dung, Trương Thanh Vãn đuổi người ngoài ra, vừa khuấy khuấy cà phê với một nửa sữa tách béo vừa chủ động nói: "Chỉ là một quảng cáo nhỏ gặp sự cố thôi, bọn Tây luôn dễ bị hoảng sợ."

Ưng Ẩn phản ứng chậm chạp như thể muốn ngủ, Trương Thanh Vãn vừa nói xong, cô mới "ừ" một tiếng để đáp lại, rồi một lúc sau cô mới nhớ ra hỏi: "Chị luôn rất cẩn thận khi chọn đại diện, có phải cũng được Cửu Mông đồng ý không?"

Cửu Mông cũng là một công tử nổi tiếng, mặc dù trong giới có nhiều lời đồn đại ba anh ta là người khởi nghiệp từ nghề "găng tay trắng", nhưng theo các bảng xếp hạng tin đồn, tài sản của gia đình lên đến hàng trăm tỷ. Trên một hòn đảo nhỏ ở tình phía Đông, khu nghỉ dưỡng của gia đình anh ta chiếm hàng nghìn mẫu, được gọi là "Đảo Cửu".

Trương Thanh Vãn sắc mặt cứng đờ. Đỉnh cao cũng có tác dụng gì đâu? Tất cả đều là ảo. Số tiền mà sản phẩm bảo vệ sức khỏe đưa ra là 40 triệu mỗi năm, cô ấy không nhận nhưng Cửu Mông lại khuyến khích cô ấy nhận. Không ngờ sự cố lại xảy ra nhanh đến vậy, quảng cáo đa phương tiện vừa mới xuất hiện chưa được hai tháng đã bị dính tai tiếng.

Trương Thanh Vãn có mối quan hệ tốt với nhiều thương hiệu lớn, khi sự việc lên hot search, Tiêu Mạn Mạn tế nhị nói hai sự kiện cuối năm không thể mặc đồ haute couture được.

"Cái gì không thể mặc?"

"Tất cả các thương hiệu đều không thể mặc."

Người này không thể bỏ lỡ, Trương Thanh Vãn tự bỏ ra ba triệu mua hai bộ haute couture cổ điển từ những thương hiệu chưa hợp tác trước đây.

"Cửu Mông không đồng ý, cô cũng biết anh ta rất gia trưởng, luôn nói không cần chị xuất hiện trong giới giải trí." Trương Thanh Vãn ôm chặt cốc cà phê, nhưng giọng nói có vẻ không mấy quan tâm, "Nhưng việc kết hôn không thể chỉ dựa vào kết hôn, dù việc kết hôn tốt đến đâu vẫn phải kiếm chút tiền cho bản thân mới cảm thấy yên tâm. Nếu sau này cô có cơ hội gả vào cũng nên nhớ câu này."

Họ có cách nói của riêng mình, gọi việc kết hôn vào gia đình giàu có là "gả vào", vừa kín đáo lại vừa chính xác.

Ưng Ẩn mỉm cười, không biết có nghe thấy không.

Trương Thanh Vãn liếc cô một cái, như sợ cô không tin đã chuyển sang nói: "Việc một triệu phú cưới người nổi tiếng cũng là điều cần thiết. Cô đừng nghĩ Cửu Mông có tiền, nhưng khi anh ta hẹn Thương Thiệu lại không thành công. Sau đó khi biết vị hôn thê của anh ta là tôi, anh ta đã chủ động gửi thư mời đến mời chúng tôi uống trà."

Cửu Mông có một công việc kinh doanh ở nước ngoài, Thương Vũ là phần đầu của công việc, mặc dù không liên quan trực tiếp, nhưng nói vài lời tốt đẹp cũng có thể giúp gia đình họ Trương lấy được đơn hàng này. Cửu Mông vốn không dám quấy rầy, nhưng khi nghe thấy thiếu gia gần đây đang nằm nhà dưỡng bệnh, đó là cơ hội tốt để thăm hỏi.

Cửu Mông nhờ người trung gian hẹn một lần đã bị từ chối khéo léo, tưởng không còn cơ hội, không ngờ hai ngày sau, quản gia thân cận tự mình gọi điện hỏi Trương Thanh Vãn có phải là vị hôn thê của anh ta không.

"Đúng, đã đính hôn lâu rồi, chỉ còn thiếu lễ cưới."

Quản gia sau đó dùng cách diễn đạt rất lịch sự nói rằng cậu chủ là fan của Cô Trương, nếu tiện thì mời vợ chồng cô ấy đến nhà họ Thương để gặp gỡ. Để thể hiện thành ý, đêm đó đã gửi thư mời chính thức.

Cửu Mông vào buổi tối đã xoa lưng cho Trương Thanh Vã, khen ngợi cô là ánh sáng của điện ảnh Hoa kiều.

Trương Thanh Vãn không nói nhiều chi tiết, chỉ nói Cửu Mông đang nhờ vả cô, có thể thấy danh tiếng vẫn là một thứ tốt. Cô ấy tự mãn như vậy nên không để ý đến vẻ cứng nhắc trong khoảnh khắc của Ưng Ẩn.

"Vậy chị... đã đi chưa?" Ưng Ẩn cúi mắt, nhẹ nhàng hỏi.

"Chưa, ngày kia đi." Trương Thanh Vãn chỉnh sửa tóc. Thấy Ưng Ẩn xuất thần, tưởng cô có động lòng, thật lòng khuyên nhủ: "Cô bỏ qua đi, người như vậy không phải người chúng ta có thể tiếp cận được, động lòng với anh ta chỉ là tự chuốc khổ."

Ưng Ẩn gật đầu, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh: "Chị nói đúng."

"Không biết anh ta có dễ gần không." Trương Thanh Vãn lẩm bẩm: "Cửu Mông đã căng thẳng mấy ngày rồi, ngay cả cà vạt cũng chưa chọn được."

"Anh ta thích màu xanh lá."

"Cô biết thế nào?" Trương Thanh Vãn ngạc nhiên nhìn cô.

"Nghe nói vậy."

Trương Thanh Vãn không nghi ngờ chút nào, vì Ưng Ẩn biết rõ ràng

về sở thích của những công tử trong gia đình giàu có. Nhưng người nghiên cứu rõ nhất lại chưa bao giờ có mối quan hệ nào với ai.

Trong giới có lời đồn rằng cô là "chờ giá".

Họ thậm chí không muốn nói một câu "giữ gìn phẩm hạnh" chỉ vì cô thích tiền.

"Còn gì nữa không?" Trương Thanh Vãn tiếp tục hỏi.

Anh ta thích biển, thích du thuyền, thích chèo thuyền kayak vào buổi sáng, thích triết học, thích Heidegger và Lacan, nhưng gần đây còn để cuốn Hegel trong trung tâm điều khiển xe.

Anh ta thích động vật, dùng tiền của mình làm nhiều việc có lợi cho bảo vệ môi trường biển và cứu trợ động vật hoang dã. Khi đứng giữa thiên nhiên, đó là thời điểm anh ta cảm thấy thoải mái và vui vẻ nhất.

Anh ta đã mời cô nghe mưa trong rừng, chiếc Land Rover màu bạc cao lớn dựng lều bên cạnh, mưa rơi trên vải bạt chống nước, tất cả đều rất yên tĩnh, anh ôm cô trong lòng, anh đeo kính, một tay ôm cô một tay lật sách rồi lặng lẽ đọc.

Cô rất ngưỡng mộ sự tập trung của anh, quấn chăn nghe nhịp tim và tiếng mưa của anh để ngủ.

Đêm mưa tạnh, hơi nước trong rừng biến thành sương mù, bầu trời lại trong sáng và rõ ràng. Dải Ngân Hà lộn ngược, thỉnh thoảng có tiếng cành khô rơi từ ngọn cây, tạo thành hai thế giới với tiếng mưa ầm ầm ban ngày.

Ưng Ẩn biết rất nhiều điều anh thích, biết anh thích con số 3, vì triết lý làm việc "sự không quá ba", vì "ngày ba lần tự vấn mình" và vì ngày sinh nhật.

Nhưng cô vẫn không biết sinh nhật của anh là ngày mấy tháng ba.

"Không còn gì nữa." Ưng Ẩn mỉm cười với Trương Thanh Vãn, "Anh ta rất khó đoán, không để người khác biết anh ta thích gì."

"Gần vua như gần hổ, không ngạc nhiên khi vẫn độc thân đến giờ." Trương Thanh Vãn nhướng mày.

Khuôn mắt rất ấm.

Ưng Ẩn muốn nói anh không phải như vậy. Anh là một người rất tốt, chỉ là vì trân trọng người khác và chính mình nên mới có vẻ không hòa hợp.

Mắt cô đỏ lên nhưng vì trang điểm mắt đậm để thể hiện vẻ đẹp rực rỡ của mùa xuân nên màu đỏ ướt át này cũng trở thành một phần phù hợp.

Buổi chụp hình kéo dài đến chiều tối, dù mệt nhưng Phong Hạnh Tuyết rất hài lòng, ít nhất có thể nói việc gia hạn quảng cáo của Greta trong nửa cuối năm đã được đảm bảo.

Khi gần kết thúc, phòng trang điểm hỗn độn như sau một trận chiến, Tuấn Nghi không thể tìm thấy chiếc nhẫn đó.

Chiếc nhẫn đó chỉ để trong ngăn của túi xách cá nhân, cô ấy chỉ nghĩ điều hòa trong đó hơi nóng nên tránh đi để cởi áo trong, vậy nên không biết bị mất khi nào.

"Tôi đã để ở đây..." Tuấn Nghi lục lọi trong đống quần áo hỗn độn.

"Có thể là thực tập sinh khi mang trang sức đi, không để ý mà vô tình mang đi không?" Biên tập viên phụ trách liên hệ kế hoạch vừa hỏi vừa gọi điện cho trợ lý của mình.

Phía bên kia trả lời thương hiệu đã kiểm tra trực tiếp và không có

chiếc nhẫn dư nào.

"Không thể bị mất." Tuấn Nghi mặt đỏ bừng, mồ hôi trán rơi xuống.

Phong Hạnh Tuyết nghe xong, gọi tất cả những người đã vào ra khu vực này và phòng chụp hình vào để hỏi từng người. Cảnh tượng lộn xộn như vậy đến khi Ưng Ẩn rửa mặt ra ngoài, biết rõ ngọn ngành, cô chỉ nói: "Bỏ đi."

"Thế còn..." Tuấn Nghi mở miệng.

"Không sao đâu, đừng khóc." Ưng Ẩn nhặt áo khoác, bình tĩnh nói: "Đi thôi, đi ăn lẩu."

Tuấn Nghi dùng tay áo lau mạnh đôi mắt của mình. Cô ấy không rời đi mà tiếp tục lục lọi từ lúc chiều tối cho đến tám giờ, chín giờ, mười giờ, tòa soạn đã vắng người, các nhân viên còn lại cũng đã rời đi.

Ánh sáng trong tòa nhà tắt dần từng tầng một, chỉ có đèn ở phòng chụp hình và phòng trang điểm vẫn sáng.

Làm sao có thể không tìm thấy? Tuấn Nghi không tin, không tin vào số phận lại kém đến vậy.

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, cuối cùng cô cũng tìm thấy chiếc nhẫn màu xanh trong một chiếc váy.

Tuấn Nghi siết chặt chiếc nhẫn trong tay, cô ấy quỳ bên ghế sofa, ngẩng đầu lên để thở như thể vừa trải qua một cuộc cứu nạn, nước mắt tràn đầy trong mắt.

Khi xuống lầu, cô ấy định gọi taxi, nhưng thấy xe của Ứng Ẩn đang đỗ ngay cửa chính. Cô ấy tiến lại gần xe, bên trong ánh đèn mờ ảo, người cũng còn tỉnh táo.

Tuấn Nghi đưa chiếc nhẫn qua cửa sổ xe mà không nói một lời.

Gió từ cửa sổ hạ xuống thổi qua, cô ấy nhìn thấy Ứng Ẩn nhận lấy chiếc nhẫn, cúi đầu nhìn chằm chằm. Qua một lúc lâu nước mắt mới rơi xuống. Một lúc lâu sau nữa, đôi vai của cô bắt đầu run rẩy, cuối cùng cô cúi đầu xuống vô cùng đau đớn mà khóc thét lên.

"Nhưng Tuấn Nghi, chị không tìm thấy người..." Cô nói lạc đi, "Người... chị không tìm thấy..."

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về từ sân bay, Trương Tuấn Nghi thấy Ứng Ẩn khóc.

Cô ấy đứng bên xe vào giữa đêm như thể bị một cơn sóng biển đẩy xa. Sự xa xăm này giống như hai năm ở bên Ứng Ẩn, không thể lại gần dù chỉ một chút, đôi khi, cô ấy thậm chí nghi ngờ sự hiện diện của mình có phải là vô nghĩa hay không.

*

Hai ngày sau, Trương Thanh Vãn cùng với vị hôn phu của cô, Cửu Mông, đến biệt thự ven biển của Thương Thiệu.

Đây là lần đầu tiên ngôi nhà này tiếp đón khách, ngay cả Cửu Mông, một công tử giàu có lúc vào cũng không khỏi ngạc nhiên. Đến cuối đường, anh ấy mới biết phải nuốt nước bọt.

Chỉ riêng mảnh đất này đã trị giá 7 tỷ, còn được bán với giá hữu nghị của Trần Hữu Hằng, đây chỉ là một trong những biệt thự của Thương Thiệu, gọi là một nơi tạm trú.

Khi đến nhà, trước tiên họ được người hầu đưa đến phòng trà, quản gia Lâm Tồn Khang chờ sẵn ở đó, cúi đầu xin lỗi: "Xin chờ một chút, Anh Thương sẽ đến ngay."

Cửu Mông lập tức nói là do họ đến quá sớm.

Sau năm phút, Trương Thanh Vãn gặp người đàn ông mà cô luôn mơ ước gặp.

Khi anh bước vào, hình dáng của người đàn ông từ ánh sáng ngược đến rõ ràng trong mắt Trương Thanh Vãn. Anh ta có vóc dáng cao lớn nhưng không tạo cảm giác đồ sộ, ngược lại rất thanh thoát và cao ráo, cộng với nét mặt trầm lặng và hành vi tao nhã khiến người khác cảm thấy anh dường như luôn xa cách.

Anh ta gầy hơn so với buổi tối hôm đó, Trương Thanh Vãn nhận thấy.

Thật kỳ lạ, Cửu Mông có độ tuổi tương đương, không hơn kém một hai tuổi, nhưng đứng trước anh, một người được nuông chiều như Cửu Mông, lại trở nên lúng túng và thiếu trách nhiệm, giống như một đứa trẻ.

Người đàn ông không chịu được sự so sánh, khi so sánh, Trương Thanh Vãn cảm thấy xấu hổ.

Anh ta là người hâm mộ của cô, để cho anh ta thấy nửa kia của cô không ra gì, cảm giác xấu hổ như một đống đá đè nặng lên ngực cô.

Chỉ khi rời khỏi ngôi nhà đủ xa, Trương Thanh Vãn mới tỉnh ra, không phải là Cửu Mông không đủ điều kiện, cũng không phải cô không có trải nghiệm mà người này vượt xa sự ngưỡng mộ của cô. Cô ngước nhìn, chỉ có thể thấy những bậc thang dưới chân anh, thậm chí không thấy được mũi giày của anh.

Lâm Tồn Khang giới thiệu khách mời đến Thương Thiệu.

"Rất vui được gặp." Anh đưa tay ra, nói ngắn gọn, giọng nói vang vọng như tiếng đá.

Cửu Mông bắt tay, cảm thấy đầu ngón tay anh rất lạnh, quả đúng như lời đồn đại bên ngoài, cơ thể yếu ớt.

Khi ngồi xuống uống trà không thể ngay lập tức bắt đầu nói về yêu cầu. Cửu Mông thông minh, chuyển chủ đề về Trương Thanh Vãn, trò chuyện về bộ phim của cô, các giải thưởng của cô, những câu chuyện thú vị ở phim trường.

"Nghe nói." Người đàn ông cầm tách trà, cúi đầu hỏi một cách không có cảm xúc: "Gần đây Cô Trương có một tạp chí sắp phát hành."

Đây là một lịch trình rất chi tiết chỉ có người hâm mộ mới quan tâm. Trương Thanh Vãn ngạc nhiên cùng vui vẻ, ánh mắt sáng lên: "Đúng, thực ra, đó là bìa số đầu năm của "Moda"."

"Đã chụp xong chưa?"

"Đã xong."

"Việc chụp ảnh cho tạp chí có khô khan không?" Anh bình thãn hỏi, có lẽ do bệnh tật, giọng nói có chút mệt mỏi.

"Không thú vị bằng đóng phim, nhưng lần này ở cùng với Ứng Ẩn cũng có nhiều điều để trò chuyện."

"Có nhiều điều trò chuyện?" Anh ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi.

"Ừ."

Không biết anh đã nghĩ đến điều gì, một thoáng phân tâm xuất hiện trên khuôn mặt không thể đọc được cảm xúc kia.

"Vậy cũng tốt." Thương Thiệu gật đầu, đặt cốc xuống.

Trương Thanh Vãn không hiểu "cũng tốt" có ý nghĩa gì, tiếp tục trò chuyện để tránh khoảng trống.

"Anh Thương còn nhớ cô ấy không?" Cô hỏi, "Lần trước ở buổi tiệc, cô ấy đã là bạn đồng hành của anh, sau đó vì sức khỏe không tốt nên không khiêu vũ với anh được."

Thương Thiệu nhẹ gật đầu, trên mặt thoáng qua một chút dịu dàng.

"Tôi bị lạc đường, là cô ấy tốt bụng dẫn tôi."

"Cô ấy cũng là người rất thú vị, nếu có cơ hội thì nên giới thiệu cô ấy với ông." Trương Thanh Vãn khôn ngoan quan sát tình hình.

"Không cần đâu." Anh nói, im lặng một lúc, hỏi: "Anh có phiền nếu tôi hút thuốc không?"

Không gian ở đây rộng rãi, gió biển thổi qua nhanh chóng đưa mùi thuốc lá đi. Thương Thiệu hút thuốc nhưng không nhiều. Anh đặt tay lên trán, nhắm mắt lại lộ rõ sự mệt mỏi.

Cuộc gặp gỡ này không kéo dài quá nửa giờ.

Khi Cửu Mông và mọi người ra về đều rất lo lắng, họ cảm thấy mình không làm tốt, cho đến tối đó khi nhận được cuộc gọi từ Lâm Tồn Khang, thông báo mảnh đất ở châu Phi cần được phát triển tốt.

Thương Thiệu đã ngừng công việc, thực ra là tranh thủ nghỉ ngơi thư giãn, ít nhất từ khi hai mươi tuổi, anh chưa từng có những ngày như vậy.

Nhưng Thương Thiệu không ngủ được.

Những gì về "ngày ba lần tự vấn mình" hay "sự không quá ba", tất cả đều trở thành vô nghĩa, anh không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc trong một ngày, không phải im lặng ở bể cá voi thì là vào phòng làm việc luyện chữ.

Một ngày sau bữa tối, Ôn Hữu Nghi đột nhiên gửi cho anh một đoạn

video khi anh mười tuổi, anh mặc đồ cưỡi ngựa, đi giày cưỡi ngựa, đội mũ bảo hiểm đen, đang cưỡi một con ngựa nhỏ màu đen, con ngựa nhỏ có một vết trắng hình lưỡi liềm trên trán, anh đã đặt tên nó là Black.

Khi còn nhỏ, dưới sự hướng dẫn của người huấn luyện cưỡi ngựa, anh đã rất nghiêm túc tập cho Black vượt qua những rào chắn nhỏ thấp.

"Ông nội đã quay cho con." Ôn Hữu Nghi gửi tin nhắn thoại.

Thương Thiệu xem toàn bộ video, anh đưa tay ra, qua màn hình sờ vào vết trắng trên trán của Black.

Ôn Hữu Nghi nói: "Dạo này mẹ thấy ngực rất nặng nề, đọc sách cũng mơ màng, nhưng mọi thứ đều ổn. Có phải là con không tốt không?"

"Con không sao cả." Anh trả lời mẹ. "Mọi thứ đều ổn."

Ôn Hữu Nghi chúc anh ngủ ngon, nhưng sau nửa giờ, rõ ràng là chưa ngủ nên lại gửi tin nhắn văn bản:

"A Thiệu, hồi nhỏ con có vẻ biết cách vui vẻ hơn bây giờ."

Khi ra ngoài anh mới biết đêm nay ánh trăng rất sáng như đêm Giáng Sinh.

Rich đứng ngủ, mắt nhắm lại bị tiếng bước chân đánh thức.

Nó ngoan ngoãn được dẫn ra khỏi chuồng ngựa, dưới ánh trăng chạy một hồi rồi quay đầu nhìn anh.

Anh lại không vui, khiến nó phải chạy vô ích.

Ở một đất nước xa lạ như vậy, con ngựa nhỏ dường như cũng bị ép

phải trưởng thành, ánh mắt nó có vẻ bình tĩnh ngây thơ, không còn vô tư và tinh quái như trước, nó biết quay lại bên anh, biết đưa đầu vào lòng bàn tay của anh.

Khi được ôm vào lòng, Rich không nhúc nhích, một lúc sau, cảm thấy trên cổ có hơi ấm ẩm. Nó rất ghét cảm giác bị ướt, nhưng vẫn hiểu chuyện không lắc đầu.

Vài ngày sau, Trang Đình Văn đưa tin cho anh về việc Ứng Ẩn gia nhập đoàn làm phim.

Công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, dù biết họ đã chia tay, Đình Văn cũng chỉ thấy tiếc nuối một chút. Cô đi theo Ứng Ẩn vào đoàn phim, chụp ảnh thực địa cho Thương Thiệu.

"Ở đây lạnh như băng."

"Cô ấy sợ lạnh."

"Em biết, nên em đã chuẩn bị chăn điện và máy sưởi dầu cho cô ấy."

Máy sưởi dầu là một thứ rất bình dân, rõ ràng là do Tuấn Nghi chuẩn bị, khiến Đình Văn, một cô chủ ở miền Nam cảm thấy mới mẻ rất lâu.

Đình Văn gửi địa chỉ của phim trường cho Thương Thiệu, "Nếu... có thể... nếu anh có thời gian."

"Cảm ơn."

Anh đã viết một bức thư cho cô, dán tem và nhờ Lâm Tồn Khang gửi đi. Nhưng địa chỉ trên phong bì lại tự nhiên ghi sai số nhà.

"Anh không ngủ được cả đêm vì nghĩ về em. Anh mơ thấy em cần anh giúp đỡ khiến anh rất vui, nhưng có vẻ như việc không đúng,

chưa kịp làm xong thì anh tỉnh dậy. Giấc mơ rất rối loạn quay trở lại trên máy bay đến Đức, em cứng đầu không chịu mở miệng nhờ anh. Sự kiêu ngạo của em luôn làm anh vừa thích vừa sợ, anh sợ em dù đau khổ cũng không mở miệng nhờ anh. Anh đã chuẩn bị đưa tay rất lâu nhưng không kịp đón được em.

Rich cuối cùng đã quen với thức ăn mới, nó ăn rất ngon. Sau khi em hoàn thành bộ phim, anh sẽ mời em đến xem nó. Nhưng, cái cớ này vẫn không thành công, anh thường nghi ngờ liệu em có thực sự thích nó không? Anh đã từng tặng cho em một món quà mà em thực sự yêu thích chưa? Suy đi nghĩ lại, chỉ có bó hoa ở Đức mà anh dùng để xin lỗi em.

Em nói đó là lần đầu tiên nhận hoa từ người khác giới. Em không biết, câu nói đó giống như món quà em tặng cho anh.

Anh không giỏi diễn đạt nhưng nội tâm lại vui mừng rất lâu vì điều đó.

Anh là người phải để em mở miệng cầu xin mới dám yêu em. Khi không có giấc mơ để mơ, anh lật đi lật lại suy nghĩ về cách diễn đạt tốt hơn để nói rõ tâm tư của mình.

Mơ thấy anh nói, "Đưa anh một đời của em."

Khi nói câu này, bóng cây trên mặt đất bị gió đung đưa. Hóa ra đó là cây gỗ đào. Khi tỉnh dậy anh mới nhận ra, hôm đó anh không nói câu này, mà là đến đây thôi, câu của em cũng không phải "Em đồng ý", mà là tạm biệt.

Trước khi tạm biệt, chúc em sức khỏe, hạnh phúc, sống lâu trăm tuổi. Anh không thể làm em vui, cũng không thể làm em khỏe, vậy hãy để lần gặp lại này đến khi anh chín mươi chín tuổi. Trước đó, hứa với anh em sẽ biết cách vui vẻ hơn khi ở bên anh."

Ánh trăng sáng cho phép anh yêu em. Hiện tại, anh cảm thấy câu

này không may mắn.

Ánh trăng sẽ lặn, đèn đường sẽ tắt, pháo hoa sẽ rơi, trong giấc mơ nhìn hoa, dường như không có gì thuộc về mình.

Ở mặt sau của bức thư, câu nói nhỏ nhặt như một chú thích của cuộc đời anh:

"Chỉ cho anh là một ánh trăng không bao giờ lặn."

Chương 74: Cô trông có vẻ rất lạnh, lại đây sưởi ấm đi

Nằm dưới chân núi tuyết, làng A Cháp là một thôn tự nhiên hình thành sau khi người Kazakh từ đời sống du mục chuyển sang định cư. Trong suốt một trăm năm qua, cộng đồng này đã tổ chức hôn lễ, tang lễ và sống cuộc sống khép kín, tự tại.

Nơi đây cách thị trấn gần nhất 136 km, cho đến nay đường cao tốc vẫn chưa hoàn toàn đến được chân làng, nhiều đoạn đường chỉ là nền cứng rải đá sỏi, ngay cả xe địa hình khi chạy trên đó cũng cảm nhận rõ sự xóc nảy. Hơn nữa, con đường này ngoằn ngoèo uốn lượn, nhấp nhô trên cánh đồng mênh mông, vượt qua năm ngọn núi mới đến được điểm cuối.

Khi Lý Sơn quay bộ phim võ hiệp thực cảnh "Kiến Thanh Sơn" vào những năm trước, ông đã khảo sát Tân Cương suốt bốn tháng. Trong thời gian đó, ông cùng biên kịch Thẩm Linh và chuyên gia mỹ thuật Tennessee băng qua núi non, cảm nhận phong tục tập quán, từ cao nguyên Pamir đi đến sa mạc Taklamakan, rồi đến chân núi Thiên Sơn và sâu trong Kanas - làng A Cháp đã xuất hiện trong bức tranh câu chuyện của ông từ đó.

Quá hẻo lánh, khi đoàn phim gồm ba xe tải lớn, tám xe tải nhỏ, một xe buýt và bốn xe thương mại đến nơi, hàng chục người cùng nhau xuống xe, tất cả đều quỳ xuống tuyết mà nôn mửa.

Trang Đình Văn chưa từng chịu khổ như vậy, vừa nôn vừa giơ ngón cái lên với Lý Sơn: "Đạo diễn Lý, ông thật là..."

Lý Sơn mặc áo khoác lông vũ, mở nắp cốc giữ nhiệt, điềm nhiên nói: "Tuyết lớn phong sơn, đường quả thực khó đi."

Trang Đình Văn chửi thầm trong lòng. Khi làm đánh giá đầu tư trước đây, cô biết đây là một địa điểm quay phim gian khổ, trong lòng còn mừng thầm, nghĩ ăn ở nhà dân sẽ tiết kiệm chi phí, không ngờ thực tế lại khắc nghiệt như vậy, chỉ riêng việc vào núi đã làm cô mệt mỏi đến mức lơ mơ.

Họ khởi hành từ thị trấn lúc tám giờ sáng, đến nơi đã hơn ba giờ chiều, nhưng do chênh lệch múi giờ hai tiếng với giờ Bắc Kinh, theo đồng hồ sinh học thì khoảng một rưỡi chiều, đúng vào giờ buổi trưa.

Ánh nắng chiếu trực tiếp lên tuyết, phản chiếu mạnh mẽ, ngôi làng phủ đầy tuyết vốn dĩ yên tĩnh, nay trở nên náo nhiệt với sự đến và định cư của đoàn phim.

Trưởng thôn, bí thư chi bộ và y sĩ của làng, cùng ba bốn thanh niên Kazakh cần cù hiền hậu đã đến đón họ. Là tổng sản xuất danh nghĩa, Trang Đình Văn và giám đốc sản xuất La Tư Lượng làm đại diện tiếp đón, và theo sắp xếp đã định trước, bố trí chỗ ở cho từng nhóm.

Theo phong tục của người Kazakh, mùa đông cần chuyển đến đồng cỏ mùa đông để trú đông, nhưng vị trí của làng A Cháp rất đặc biệt, nằm trong thung lũng rộng mở, bốn bề núi bao quanh, đồng cỏ mênh mông trải dài, nên trước khi mùa đông đến, họ không cần chuyển đồ đạc, chăn dắt cừu ngựa đi nơi khác, chỉ cần chuẩn bị cỏ khô, gia cố nhà cửa, hun khói thịt ngựa là có thể an nhiên qua đông.

Sau khi dặn dò xong mọi việc, Đình Văn cùng Ứng Ẩn đến chỗ ở của cô ấy. Tuấn Nghi khó nhọc kéo một chiếc vali 24 inch, còn có hai công nhân của đoàn phim vai vác vali lớn 28 inch theo sau.

"Nói thật, em lo lắng cho chị."

Tuyết hấp thụ âm thanh, chỉ còn tiếng lạo xạo của ủng giẫm trên tuyết, lời quan tâm của Trang Đình Văn vang lên trong không gian vắng lặng.

"Em đánh giá thấp chị rồi." Ứng Ẩn khoanh tay, chăm chú ngắm nhìn thế giới trắng tinh, "Cứ xem như một cảnh quay, cảnh này phải diễn cho xong."

Cô có ít kinh nghiệm yêu đương nhưng lại nhiều kinh nghiệm diễn xuất, mặc dù đau khổ, nhưng nếu tự nhủ rằng mọi chuyện đều phải kết thúc, thì bây giờ chỉ là đến lúc, cô sẽ không thấy khó chịu nhiều.

Chỉ là đi mãi, nhìn thế giới bạc trắng, cô không biết nghĩ gì, dừng chân nhìn xa xa, nói với Đình Văn: "Nơi này đẹp thật."

Đình Văn giơ điện thoại chụp một tấm gửi cho Thương Thiệu.

Những ngôi nhà trong làng A Cháp nằm dọc theo dòng sông, sau mười mấy phút đi bộ trong yên lặng, cuối cùng họ cũng đến nơi ở của Ứng Ẩn.

Ngôi nhà gỗ dựng từ cây thông và cây vân sam, các khúc gỗ được trám đất giữa các khe, mái nhà hình tháp lợp rơm khô để giữ ấm và chống gió.

Trong điều kiện quay phim như thế này, ngay cả ngôi sao lớn cũng không có gì để chọn lựa, huống chi Lý Sơn ở vị trí này, cũng ở giống như vậy. Khi vào nhà, lò sưởi đã được đốt, dọc theo tường từ đông sang tây là giường gỗ lớn, trên giường là một lớp đệm mỏng vừa phải, trên đệm là thảm lông cứng, trên thảm lót một lớp thảm thêu chỉ vàng.

Gần tường, chăn bông đỏ xanh xếp thành hàng dài, gối của mỗi người chất đống lên trên, chỉ khi ngủ mới trải ra.

"Đây là một trong số ít nhà trong làng có bồn cầu, chị tạm chấp

nhận đi." Đình Văn giới thiệu rõ ràng, không còn coi mình là tiểu thư, ngược lại an ủi Ứng Ẩn, "Chăn thì tự mình thay vỏ, khổ nhất là lạnh, nhiệt độ của lò sưởi không đủ, sáng dậy rất khổ."

Vừa nói, nhân viên đoàn phim gõ cửa: "Cô Tuấn Nghi, lò sưởi dầu để đây nhé."

Tuấn Nghi đáp một tiếng, nhận lấy, nhanh nhẹn cắm điện.

"Cái gì thế?" Đình Văn hỏi.

"Lò sưởi dầu, máy sưởi điện." Tuấn Nghi đáp một cách hiển nhiên, "Cô ấy sợ lạnh, có cái này cũng chưa chắc đủ."

Quả thực không đủ, đêm đầu tiên, Ứng Ẩn đã bị lạnh đến tỉnh giấc. Tuấn Nghi và Đình Văn ngủ say bên cạnh, chỉ có cô khó ngủ.

Nhưng cô đã mặc áo quần giữ nhiệt, chân đi tất dày, lưng và bụng dán miếng giữ ấm, nhưng dù vậy, vẫn lạnh đến đau đầu.

Gối mang từ nhà vốn dĩ nên quen hơi mà ngủ. Vậy mà khi trằn trọc cô lại nghĩ đến mấy đêm Thương Thiệu đến ngủ cùng.

Thật ngốc, cô mua một cặp gối nhưng luôn dùng một cái, Tuấn Nghi dùng một cái, mỗi lần anh đến đều bất ngờ vào lúc nửa đêm cô lười tìm gối mới nên cùng anh chia sẻ một cái. Nhưng cô luôn không dùng đến vì luôn được anh ôm vào lòng, đầu gối lên cánh tay của anh.

Gối đã giặt phơi vài lần, từ lâu đã không còn mùi của anh.

Bên ngoài có lẽ nhiệt độ đã xuống dưới âm mười độ, các ngón chân dưới lớp tất lông cừu lạnh cóng như sắp rụng ra. Ứng Ẩn nằm nghiêng, co người lại, dùng lòng bàn tay ôm lấy đầu ngón chân. Mùa đông ở Đức khi đó, cô xuống máy bay để lên x cũng lạnh run như vậy. Lúc đó có anh ôm chân cô vào lòng, anh không do dự,

cũng không thấy mất mặt.

Cửa sổ gỗ mở trên đầu đóng một lớp sương mù dày đặc, như giấy kiếng in lên bầu trời đêm xanh thẳm bên ngoài. Chiếc cằm gầy gò của Ứng Ẩn thò ra khỏi chăn nhìn chăm chú vào khung cửa sổ, mắt không chớp. Một lát sau, nước mắt từ khóe mắt đau nhức trào ra.

Cô quá yếu đuối, cô không nên như vậy, nhưng nghĩ đến anh lại thấy đau lòng.

Có lẽ vì quá lạnh và mất ngủ cả đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy khuôn mặt cũng không sưng phù.

Theo quy định của đoàn phim của Lý Sơn, trước khi quay, tất cả diễn viên phải tham gia buổi đọc kịch bản, biên kịch Thẩm Linh cũng có mặt — anh phải giúp các diễn viên tìm hiểu ý đồ, cảm xúc của nhân vật và các sự kiện nội tại ẩn sau văn bản.

Nhà văn giỏi có thể trở thành biên kịch giỏi, nhưng biên kịch giỏi không nhất thiết phải là nhà văn thành công, vì phim là nghệ thuật hình ảnh tổng hợp thuộc về đạo diễn, diễn xuất, câu chuyện, khung cảnh, điều phối, mỹ thuật, về bản chất, tất cả chỉ là những khối gạch trong tay đạo diễn để anh điều chỉnh, sắp xếp.

Lý Sơn là bậc thầy trong việc điều phối cảnh quay, không gian trong khung cảnh — từ bố cục lớn, cảnh trí, mối quan hệ giữa các cảnh quay, cho đến việc sắp đặt những chiếc gương nhỏ, tất cả đều là phương tiện biểu đạt của anh. Một đạo diễn như vậy, ngôn ngữ điện ảnh của anh đọng lại trong hình ảnh, chứ không phải trong văn bản.

Thẩm Linh là biên kịch phim phù hợp nhất mà Lý Sơn từng dùng, vì phong cách sáng tác của anh ấy hoàn toàn ăn khớp với Lý Sơn.

Kịch bản của Thẩm Linh nếu đọc riêng, khả năng đọc hiểu rất kém, chỉ có từng dòng thoại nối tiếp và những cảnh đơn giản, ít có sự miêu tả văn học, chưa nói đến những biến động sâu thẳm trong

lòng nhân vật.

Chỉ những người có cảm xúc nhạy bén nhất mới có thể rơi nước mắt khi chỉ đọc kịch bản của anh.

Khi gặp Ứng Ẩn lần đầu trong phòng trà, khả năng đọc kịch bản, sự đắm chìm và những biểu cảm nhỏ của cô là buổi thử vai tốt nhất.

Hầu hết các diễn viên khi nhận được dàn ý, mô tả ngắn và kịch bản của Thẩm Linh đều mơ hồ, như bị ném vào một vùng tuyết trắng mênh mông, đầy khoảng trống. Diễn viên không biết phải tạo ra những vòng tròn nào.

Tuy nhiên, Lý Sơn lại yêu cầu độ chính xác cao trong diễn xuất, như đòi hỏi nấu ăn mà không có gạo. Vì vậy, để nắm bắt chính xác bản chất của nhân vật, buổi đọc kịch bản là không thể thiếu, diễn viên sẽ nghe được những diễn giải bổ sung trực tiếp từ đạo diễn và biên kịch.

Buổi đọc diễn ra trong một ngôi nhà gỗ nhỏ riêng biệt, được bố trí lại để làm phòng làm việc tạm thời của tổ đạo diễn. Ứng Ẩn trong công việc không bao giờ trễ, nên đã xuất phát từ sớm.

Tuyết mới phủ đầy đường, chỉ còn dấu móng ngựa in sâu. Khi cô ôm cốc giữ nhiệt và túi chườm nóng đi vào, trong phòng chỉ có một người.

Người này rất cao, nhìn từ phía sau thấy vai rộng lưng dài, ăn mặc không khác gì dân bản địa — chiếc áo khoác bông đen mỏng, quần jeans xanh đậm, bốt công nhân màu cà phê, khiến người ta nghi ngờ anh không phải đang ở trong thế giới băng giá âm bốn độ mà là mùa xuân.

Tuy nhiên, thanh niên địa phương có thói quen khom vai, vai ai cũng cao, hai tay đút túi quần, nhưng anh ấy đứng rất thẳng, đặt hai tay lên lò sưởi để sưởi ấm.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng mặt lên, nhìn về phía tấm rèm bông bị nhấc lên.

"Gió vào rồi." Anh nói.

Ứng Ẩn sững lại một chút mới nhận ra điều đó, bước một bước vào trong phòng rồi buông tay, tấm rèm nặng nề rơi xuống, ngăn cản gió tuyết bên ngoài.

"Tôi là Giang Đặc." Anh tự giới thiệu, lùi một bước khỏi lò sưởi: "Cô trông có vẻ rất lạnh, lại đây sưởi ấm đi."

Nghe tên anh cũng không khiến Ứng Ẩn ngạc nhiên. Anh có phong thái điện ảnh, tách biệt hoàn toàn khỏi thế giới thô sơ nghèo khó này.

Giang Đặc là một người mới không có kinh nghiệm diễn xuất, cả đoàn phim không ai biết anh từ đâu xuất hiện. Kể từ khi bộ phim "Tuyết tan thành xanh" được công bố, vô số người đã tìm hiểu về anh, thậm chí có tin đồn rằng gia đình anh giàu có khủng khiếp, quan hệ rộng rãi. Nhưng ngay lần đầu tiên gặp anh, Ứng Ẩn đã biết những lời đồn đó là giả.

Anh không có cái khí chất quý phái, cũng không có vẻ thư thái của người giàu, ngược lại đầy sự cảnh giác nhạy bén và khép kín. Anh sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào, nhưng trước đó, nếu bạn không chọc giận anh, anh sẽ không quan tâm đến bạn.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Ứng Ẩn đã hiểu, anh giống hệt nam chính Hà Anh trong câu chuyện.

"Thầy Lý chưa đến sao?" Cô ôm túi chườm nóng, cúi đầu đứng trước lò sưởi.

Cô rõ ràng có chút không thoải mái, không chỉ vì đang ở cùng người

khác phái, mà còn vì ánh mắt trực diện đầy tò mò của Giang Đặc nhìn cô, như một thanh kiếm xuyên qua khoảng cách xã hội.

"Có lẽ đang trên đường." Giang Đặc vẫn nhìn cô, kiên nhẫn hỏi: "Cô chưa tự giới thiệu mình."

"Anh không nhận ra tôi?" Ứng Ẩn có chút buồn cười, trong ánh mắt sâu thẳm của anh, cô cố tỏ ra không để ý.

Nụ cười của cô nhẹ nhàng, nhưng đủ để thắp sáng thế giới. Ánh mắt Giang Đặc không né tránh: "Nhận ra, nhưng một cuộc gặp gỡ vẫn cần bắt đầu từ việc tự giới thiệu chính thức."

Trong khoảnh khắc đó, Ứng Ẩn như bị đứng hình.

Thương Thiệu cũng từng nói những lời rất giống.

Anh cũng gặp cô mà giả vờ không nhận ra, kiên nhẫn chờ một màn giới thiệu chính thức.

Chương 75: Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh

Thời gian bắt đầu buổi đọc kịch bản đã đến nhưng căn nhà gỗ vẫn không có ai tới. Ứng Ẩn đẩy nhẹ cửa sổ bị phủ sương nhìn ra ngoài qua tuyết trắng theo con đường đã đi qua.

Mười giờ sáng, giờ địa phương là tám giờ, mọi thứ trước mắt đều trắng xóa, nhưng nếu lắng nghe, bốn bề lại đầy âm thanh, tiếng ngựa thở phì phò, tiếng bò kêu khi vắt sữa, tiếng nước sôi ùng ục trên bếp, tiếng phụ nữ Kazakhstan làm bánh mì, tiếng thở dài thoải mái khi uống trà sữa, tất cả đều ẩn trong các sân nhà.

"Vẫn chưa có ai đến." Ứng Ẩn rời khỏi cửa sổ, kéo cửa lại.

Chốt cửa rất mỏng, lạnh đến cứng ngắc, cô phải đẩy một lúc mới nhét được vào lỗ. Khi quay lại, cô không đi về phía lò sưởi nữa, mà đứng dựa vào bệ cửa sổ, giữ một khoảng cách tế nhị với Giang Đặc.

Hôm nay số người tham gia buổi đọc không nhiều, các nhóm cần kiểm kê và sắp xếp nhân sự và thiết bị trước, vì vậy chỉ có ba diễn viên chính, đạo diễn, hai phó đạo diễn và biên kịch. Giang Đặc liếc nhìn cô: "Cô có thể gọi điện hỏi."

Ứng Ẩn thực sự gọi điện, trực tiếp liên lạc với Lý Sơn, và nhận được câu trả lời là đã đi sai hướng, đang quay lại, nhờ cô chờ thêm một chút.

Nhiệt độ bên cửa sổ thấp, ánh sáng mặt trời yếu ớt không đủ ấm.

"Cô sợ người lạ?"

"Tôi không."

"Vậy cô sợ lạnh."

Ứng Ẩn đành phải lại gần lò sưởi, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh. Trước ghế sofa là bàn trà dài, dưới lớp kính là vải hoa, trên đó có đĩa hoa quả khô và một đĩa bánh mì cứng. Cô đến vội, chưa ăn sáng. Cô nhặt một miếng bánh mì, cố xé nhưng không thể.

Nghe tiếng cười. Cô ngẩng đầu, nhìn nam diễn viên chính với vẻ khó hiểu.

"Đây là bánh làm từ hai tháng trước, phải dùng dao để cắt."

"Anh hiểu rõ cuộc sống ở đây thật." Ứng Ẩn nói xong mới nhận ra không đúng, cười gượng: "Tôi quên anh là người Kazakhstan."

"Mẹ tôi là người Hán, nên tôi là con lai hai dòng máu."

Ứng Ẩn nghe vậy, nhìn kỹ anh trong vài giây. Anh có nét mặt rất sâu, đôi mắt còn thâm tình hơn cả Thẩm Tịch, quả nhiên có cảm giác của người lai.

"Vậy làm sao anh trở thành diễn viên?" Cô hỏi.

"Tôi chưa trở thành diễn viên." Giang Đặc nâng ấm trà, "Phải diễn chung với cô xong, tôi mới là diễn viên. Uống trà không?"

Anh rất thoải mái, tự nhiên lấy cốc giữ nhiệt của Ứng Ẩn, mở ra, rót nước sôi vào: "Tôi đã xem tất cả phim của cô."

"Bao gồm cả phim dở?"

"Cô có phim dở nhưng không có vai diễn dở."

"Vai diễn hay trong phim dở càng khiến người ta khó chịu."

Giang Đặc cười nhẹ: "Vậy cô nghĩ, đây sẽ là phim dở hay phim hay?"

Ứng Ẩn ngẩn ra: "Thầy Lý không có phim dở."

"Ông ấy rất giỏi?"

Ứng Ẩn càng ngạc nhiên: "Anh không biết ông ấy sao?"

"Tôi không biết." Anh đưa tay ra, lòng bàn tay xòe ra trước mặt Ứng Ẩn: "Bắt tay nào."

"Gì cơ?"

"Bắt tay." Anh nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn xuống cô.

Ứng Ẩn tưởng anh muốn làm lại nghi thức xã giao lần đầu gặp, liền đưa tay ra, nắm lấy tay anh. Tay anh rất rộng và thô ráp.

"Bàn tay của cô như tơ lụa, sẽ bị tay tôi làm hỏng." Mắt anh có màu hổ phách pha xám, như chim ưng: "Đôi tay của tôi là tay chăn nuôi, kéo dây cương, đóng móng ngựa, cắt cỏ, tôi không hiểu thế giới của cô."

Anh nói vậy, Ứng Ẩn lại nhìn kỹ anh một lần nữa, hay đúng hơn là đánh giá anh.

Anh nói tiếng Hán rất lưu loát, nhưng có chút giọng lơ lớ, không phải kiểu người nói tiếng phổ thông không chuẩn, mà là mang theo chút cứng nhắc. Cách dùng từ của anh cũng rất thẳng thắn, luôn "cô" và "tôi", không có sự mềm mỏng, nghe khá xâm phạm.

"Đây là làng của anh?"

"Không, quê tôi ở vùng chăn nuôi khác, ở Altay. Thầy Lý mà cô nói đến đến đó làm khách, hướng dẫn viên bị bệnh nên tôi dẫn ông ấy đi, ông ấy hỏi tôi có muốn thay đổi cuộc sống không."

"Anh nói..."

"Không muốn."

Ứng Ẩn đoán lúc đó biểu cảm của Lý Sơn cũng phức tạp như cô bây giờ. Anh ấy có biết mình đang từ chối cơ hội gì không?

"Nhưng anh vẫn đến đây."

Giang Đặc cười nhẹ: "Tôi đã đọc câu chuyện, tôi chỉ cần sống lại cuộc sống của mình trong câu chuyện, điều đó không khó."

"Vậy phim của tôi cũng không phải anh chủ động xem."

"Ông ấy nhốt tôi trong phòng, TV cứ chiếu phim của cô nên tôi không thể không xem."

Màn hình LCD đen trở nên sáng nhờ mỗi nụ cười của cô. Ban đầu anh khó chịu, nhưng xem nhiều, anh cuộn mình vào ghế sofa, khoanh chân lại.

Đôi mắt sắc bén được nuôi dưỡng bởi cánh đồng hoang và núi non trùng điệp, nhìn không rời.

"Cô không ăn ảnh." Anh nói không chút nể nang.

"Mỗi câu anh nói đều là phán xét và định nghĩa."

"Ý tôi là, cô rất đẹp."

Ứng Ẩn siết chặt túi chườm nóng. Cô cần thời gian để quen với phong cách diễn đạt của anh.

"Câu chuyện này thật không nên có, một người phụ nữ đẹp như cô sẽ không xuất hiện trong cuộc đời tôi."

"Không phải anh, mà là Hà Anh." Ứng Ẩn sửa lại lời anh.

Hà Anh khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi nhưng đã ly hôn. Người chăn nuôi kết hôn rất sớm, thường hai mươi tuổi đã sinh con, vì vậy, dù Hà Anh chỉ mới hai mươi bốn, hai mươi lăm nhưng trông đã trưởng thành. Lần đầu tiên Doãn Tuyết Thanh gặp anh, cô tưởng anh đã ngoài ba mươi. Sự hiểu lầm này đến từ sự trầm lặng, chững chạc, thoải mái của anh, chứ không phải diện mạo. Diện mạo của anh rất đẹp trai, giống như Giang Đặc.

"Vậy, anh không tin vào câu chuyện này?" Ứng Ẩn hỏi.

Trong năm tháng Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh đã trải qua những giai đoạn gặp gỡ, kết bạn, yêu nhau, chia tay, tái ngộ và tử biệt. Trước khi tử biệt, họ đã khắc sâu tình cảm; sau khi tử biệt, một người đã bị đau lòng đến mức như bị ngàn mũi tên đâm trúng.

"Cô có tin vào tình yêu năm tháng không?" Anh hỏi lại Ứng Ẩn.

Câu hỏi của anh có buồn cười không? Tại sao người phụ nữ trước mắt lại cười.

Nụ cười này khác với nụ cười trước, không còn mang vẻ lịch sự và xa cách mà là một nụ cười sáng, dịu dàng nhưng cũng đầy buông thả. Cô như đang nhìn về một điều gì đó rất xa xôi, tuy có thật nhưng vì đã mất đi mà không thể quay lại, nên đành cười như thế, không dám chạm vào, như ngắm hoa trong sương, như nhìn qua một giấc mơ.

"Tôi tin."

Giang Đặc mím chặt môi không hiểu. Anh nghiêng đầu, đôi mắt hẹp

dài dưới hàng mi dày khẽ nheo lại, suy nghĩ về cô.

Sau một lát chờ đợi, Lý Sơn và mọi người vẫn chưa tới, Ứng Ẩn đành phải gọi thêm một cuộc điện thoại: "Thầy Lý?"

Bên kia không có tiếng vọng lại, không giống như đang ở ngoài trời. Giọng điệu của ông ấy vẫn rất điềm nhiên: "Tôi đang ở phim trường cùng với Tennessee và mọi người. Họ gặp chút vấn đề về mỹ thuật. Cô để Giang Đặc dẫn cô đi dạo quanh làng."

Ứng Ẩn cuối cùng cũng hiểu ra ý nghĩa, lại gọi thêm một tiếng "thầy Lý," giọng điệu đầy bất lực.

Lý Sơn cười nhẹ: "Để anh ta tiếp đón cô, các cô có thể nói chuyện về câu chuyện, về phim ảnh."

Cúp điện thoại, cô nhìn Giang Đặc: "Ông ta bảo anh dẫn tôi đi dạo quanh làng."

Thấy Giang Đặc không tỏ ra ngạc nhiên, cô thở dài: "Anh đã biết từ lâu rồi."

"Tôi ước là vậy."

"Chúng ta có thể chỉ ngồi ở đây không?" Ứng Ẩn tránh né câu thành ngữ anh dùng sai.

"Bên ngoài lạnh lắm."

"Đây là lệnh." Giang Đặc khẽ cúi người, đưa tay mời cô: "Tôi không chỉ dẫn cô đi dạo quanh làng mà còn dẫn cô về nhà tôi."

Ra khỏi căn nhà gỗ, cuối cùng họ đã thấy dấu hiệu hoạt động của con người trong thung lũng trống trải. Con đường chính dẫn vào làng đã bị giẫm nát bởi những bước chân và dấu chân ngựa, dòng suối bên cạnh chảy róc rách, những viên đá màu nhạt đầy xinh xắn

được bao phủ bởi lớp tuyết dày.

"Cô muốn giẫm tuyết hay đi đường?" Giang Đặc hỏi.

Ứng Ẩn bước từng bước khó khăn vào tuyết. Tuyết mềm mại phát ra tiếng răng rắc dưới đôi ủng của cô. Cô đi đôi ủng tuyết cao cổ màu nâu nhạt, nhưng chúng nhanh chóng bị ướt thành màu sẫm.

"Anh chỉ mặc thế này, không lạnh sao?" Cô hỏi Giang Đặc.

"Không lạnh. Đây là mùa đông ấm áp."

Ứng Ẩn liếc nhìn anh: "Anh hiểu sai về sự ấm áp rồi."

Cô phàn nàn một cách tự nhiên, Giang Đặc khẽ cười: "Ở quê tôi, vào tháng mười chúng tôi đã phải chuẩn bị chuyển địa điểm. Trên đường di chuyển, chúng tôi mặc những chiếc áo quân đội dày cộm, bị gió tuyết thổi cứng như tấm sắt, khiến cho việc cúi người cũng trở nên khó khăn. Đó mới gọi là lạnh. Chúng tôi đối mặt với cái lạnh như thế, di cư từ một bên núi sang bên kia, chỉ để tìm một nơi yên tĩnh, không gió tuyết, nơi đó chúng tôi gọi là "đông ổ". Achabu chính là một đông ổ. Vì vậy cô hiểu chưa? Mùa đông ở đây chỉ có -4 độ, không có gió, đối với tôi, đây là ấm áp."

Ứng Ẩn trả lời về quê hương của cô: "Nơi tôi sống quanh năm trên 25 độ, chỉ có tháng một và hai mới có vài tuần dưới 20 độ."

"Vì vậy cô và tôi là hai người khác nhau. Cô Doãn cũng đến từ quê hương của cô?"

Doãn Tuyết Thanh cũng đến từ thành phố ấm áp quanh năm, nhưng không phải từ Ninh Ba mà là từ một thành phố bên cạnh. Thành phố đó nổi tiếng với những ống khói và các cây cầu vượt, đỉnh tháp thép cao vút, được mệnh danh là nhà máy của thế giới, nhận các đơn đặt hàng gia công từ khắp nơi trên thế giới. Vô số người lao động từ phía nam đến, như cánh bèo trôi nổi trong các xưởng, chuyển qua

từng căn phòng ký túc xá, đứng trước từng dây chuyền sản xuất.

Mặt trăng ở đó, như Doãn Tuyết Thanh đã ví, giống như làm bằng sắt, trắng bạc như hộp cơm của công nhân.

Doãn Tuyết Thanh đến từ thành phố này, nơi có rất nhiều người giống như cô. Họ từng nổi tiếng khắp cả nước, trở thành biểu tượng của nền văn hóa tối tăm của một thành phố. Sau đó, họ ẩn mình trong các KTV thương mại, bị che chắn bởi chiếc ô lớn, hoặc ẩn mình trong những căn hộ thuê chung, đón khách hàng mỗi ngày. Những người già hơn, xuống sắc, sẽ ẩn mình trong những chiếc hộp nhỏ tối tăm, tay chạm vào những bức tường mốc đen, khéo léo cúi xuống, một lần 50 tệ.

Doãn Tuyết Thanh xinh đẹp như Ứng Ẩn, vì vậy, cô luôn có con đường đi lên. Họ đều có một giấc mơ, kiếm đủ tiền, rửa tay gác kiếm, về quê xây nhà rồi kết hôn sinh con. Đây là giấc mơ không đổi suốt hàng ngàn năm qua của nghề này. Chuyện có lời đàm tiếu ở quê hương không quan trọng, quan trọng là bố mẹ đã xây được ngôi nhà đẹp, đi trên đường thẳng lưng. Địa vị mua bằng tiền dĩ nhiên cũng phải vui vẻ mà hưởng thụ.

Ở tuổi ba mươi, Doãn Tuyết Thanh cuối cùng cũng tích góp đủ một triệu tiền riêng. Cô thường xuyên đi kiểm tra sức khỏe, nhưng mỗi lần chỉ làm vài hạng mục cụ thể. Khi quyết định ngừng công việc, cô bỏ ra 2000 tệ để làm một lần kiểm tra toàn thân, báo cáo chẩn đoán cô mắc bệnh nan y. Phát hiện quá muộn, không còn kịp nữa.

"Tôi không thể tưởng tượng được cô sẽ diễn như thế nào." Giang Đặc thành thật nói, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lời lẽ thẳng thắn: "Cô ấy rất lẳng lơ còn cô mặc quá kín đáo."

"Anh nghĩ tôi không giống cô ấy?"

"Cô giống cô ấy sau này. Ban đầu Doãn Tuyết Thanh có một vẻ đẹp công phu và lẳng lơ, thịt đẹp, da đẹp. Sau này cô ấy là một vẻ đẹp

bị vỡ nát."

"Công phu bị đập nát." Ứng Ẩn lặp lại, nhìn Giang Đặc sâu sắc, lâu dài, sau đó nhẹ lắc đầu.

Đây không phải là phủ nhận, mà cô cảm thấy thật khó tin. Lý Sơn tìm đâu ra người này?

Không lạ khi xác định nữ chính, vô số vốn đầu tư mang theo số tiền lớn đến để được chọn làm nam chính, nhưng lời của Lý Sơn là, không ai có thể tốt hơn người ông đã chọn.

Họ đi hơn hai mươi phút, dọc theo dòng suối, đi đến cuối làng mới đến nhà của Giang Đặc. Lý Sơn muốn anh quen thuộc với nơi này, như việc hít thở và ăn uống tự nhiên, nên anh đã chuyển đến từ sớm. Cuộc sống ở đây không khác gì cuộc sống hàng ngày của anh, nuôi ngựa, chăn cừu, nằm trên ghế dài không làm gì, chơi bài, và uống rượu vào ban đêm.

Nam chính và nữ chính cùng đi bên nhau một cách công khai thu hút ánh nhìn của cả đoàn phim và dân làng. Thật ra mọi người đều bận rộn, ai cũng có việc trong tay, vai vác thùng đồ, nhưng khi thấy hai người, họ đều liếc nhìn.

Đó là một sự quan sát vô thức, nhìn ngắm và soi mói. Giống như cách mà Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh đã trải qua trong làng.

Mặt trời đã leo lên giữa trời, trời không có mây, ánh sáng chiếu thẳng xuống người nhưng Ứng Ẩn đột nhiên rùng mình trong ánh mắt đón đưa.

Sự sắp đặt và huấn luyện của Lý Sơn thật kín đáo, khi nhận ra, họ đã rơi vào bẫy của ông.

Phòng của Giang Đặc rất sạch sẽ, còn sạch hơn cả căn phòng mà Ứng Ẩn chuyển vào tối qua. Tuy nhiên, rõ ràng chỉ có một người đàn

ông độc thân sống ở đây, không có những tấm thảm thêu hoa văn vàng đỏ mà phụ nữ Kazakhstan thích, cũng không có những chiếc chăn màu sặc sỡ. Nội thất đơn giản, tường treo một tấm thảm màu đỏ sẫm, trên chiếc giường thấp bằng gỗ chắc chắn là một chiếc bàn thấp bằng gỗ, bình nước nóng màu bạc đặt cạnh tường.

"Tôi sẽ pha trà sữa cho cô." Giang Đặc mời cô ngồi, mở hộp gỗ, lấy ra những lá trà vụn, đặt vào chiếc rây nhỏ gọn.

Ứng Ẩn nhìn anh hành động. Anh rót sữa ngựa nóng vào trà, rồi rót nước nóng từ bình nước, cuối cùng thêm đường. Trong khi làm những điều này, anh thuần thục và im lặng.

"Người Kazakhstan thường uống trà sữa mặn." Ứng Ẩn nói.

"Cô không quen uống, nếu đổ đi thì lãng phí, uống vào thì ấm ức, nên tốt hơn là cho đường." Giang Đặc nói ngắn gọn: "Đây."

Trà sữa anh pha rất đậm, Ứng Ẩn cầm ly trong tay, cảm giác nóng hổi lan tỏa vào sâu trong cơ thể cô.

"Cô Ứng(*)." Giang Đặc gọi cô.

(*) Ứng tiểu thư

Ứng Ẩn không còn nghe nổi mấy chữ này nữa, mặt trà hơi sánh vì sự lơ đãng, mất tập trung và kinh ngạc của cô.

"Đừng gọi tôi như thế, gọi tôi là chị Ẩn hoặc cô(*) Ứng."

(*) Ứng lão sư

Giang Đặc lập tức không gọi nữa: "Lý Sơn bảo tôi thêm cô vào WeChat."

Mọi sắp xếp của Lý Sơn đều có dụng ý liên quan đến phim ảnh. Ứng

Ẩn đành lấy điện thoại ra, mở WeChat công việc. Giang Đặc nhìn, từ chối quét mã: "Là tài khoản khác, không phải cái này."

"Tất cả đều giống nhau."

Giang Đặc nhìn cô đầy ý vị, môi tự nhiên mím lại. Sau ba giây, Ứng Ẩn tránh ánh nhìn, cúi đầu, đổi sang tài khoản cá nhân: "Quét đi."

Giang Đặc gửi yêu cầu kết bạn. Tên WeChat của cô rất thú vị, rất dài, là: 【Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh】

"Cô đang đợi ai tìm cô?" Anh nhạy bén hỏi.

"Không ai cả." Ứng Ẩn trả lời: "Đối tác, khách hàng, bất kỳ lời mời kiếm tiền nào."

Giang Đặc cười, không hỏi thêm cũng không vạch trần. Sau này khi họ quay phim bận rộn, ăn uống vội vã, nhưng tên WeChat của cô chưa bao giờ thay đổi.

Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh.

Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh.

Hôm nay Ẩn Ẩn đi làm nhưng rảnh...

Mong muốn anh có thể đến tìm cô.

Anh đã nói sẽ làm bạn mà.

Nhưng cô biết họ không thể làm bạn, vậy nên anh sẽ không tìm cô. Giống như cô có khó khăn cũng không tìm anh. Mười năm đủ để mọi thứ thay đổi sao? Từ hôm nay cô sẽ đếm ngược mười năm, chờ đợi sự bình thản của anh rồi họ sẽ gặp lại.

Giang Đặc ở cùng cô trong nhà rất lâu, cửa sổ tự nhiên đóng kín, có

lúc nói chuyện, nhưng nhiều lúc im lặng. Cô cố gắng hiểu anh, anh cũng cố gắng hiểu cô, nhưng ánh mắt của cô luôn lảng tránh, không thể dừng lại quá ba giây.

"Anh không có bạn gái hoặc vị hôn thê sao?" Ứng Ẩn hỏi, sợ lặp lại sai lầm với vợ của Thẩm Tịch.

"Tôi không có người yêu, cũng không có hợp đồng." Giang Đặc trả lời thành hai lần, "Ánh mắt yêu một người là như thế nào? Là như Lê Mỹ Kiên nhìn Tư Đồ Từ vậy?"

Anh rất thích bộ phim "Đẹp đẽ một cách bi thương", vì cuộc sống trong đó khác hẳn những gì anh biết, đèn màu rực rỡ, rượu nho đầy ly. Anh quen với gió mạnh, quen với những ngọn núi cao, nhưng không quen với ánh đèn neon, ly rượu nho. Trực giác của anh là, trong rất nhiều phim của Ứng Ẩn, chỉ có Lê Mỹ Kiên là yêu sâu đậm nhất.

Trong phim và ngoài đời, người ngoài như anh không thể phân biệt được. Sau này khi đứng trước ống kính, cuối cùng anh cũng thấy Ứng Ẩn dùng ánh mắt đó nhìn anh. Anh tưởng đó là yêu cho đến khi có một người đàn ông không mời mà đến. Người đó ăn mặc sang trọng, áo khoác đen tinh tế nhưng trầm mặc và mệt mỏi, như đến đây để thay đổi số phận.

Anh thấy ánh mắt Ứng Ẩn nhìn người đó mới hiểu thế nào là tình yêu thực sự của cô.

Chương 76: Vì vậy anh đau đớn

Lý Sơn quay phim rất chậm.

Làm nhà sản xuất cho phim của ông ấy phải luôn sẵn sàng để cắt giảm chi phí. Trong quá trình quay phim dài hạn của ông, những việc đã xảy ra trên trường quay bao gồm nhưng không giới hạn:

Diễn viên nữ thứ ba quay xong, ông cảm thấy cảm giác toàn bộ không đúng nên tìm một nữ thứ ba khác, cắt hết tất cả cảnh quay của diễn viên ban đầu.

Âm thanh gốc đã thu xong và bước vào giai đoạn sản xuất, ông cảm thấy các giọng nói địa phương của các vùng trong phim không nên có, vì vậy các diễn viên đã được huấn luyện trước ba tháng về giọng nói trở nên vô ích, tất cả phải quay lại để lồng tiếng.

Đến giữa quá trình quay, ông cảm thấy trong cảnh này, nhân vật nam chính chết sẽ đẹp hơn. Vì vậy nam chính đột nhiên chết, nam thứ hai bất ngờ được thăng hạng. Lúc đó, diễn viên nam chính đến từ Nhật Bản đã từ chối nhiều hợp đồng phim nửa năm để tham gia bộ phim này của vị đạo diễn nổi tiếng châu Á. Đột nhiên "chết," anh ấy trở nên vô công rỗi nghề trên trường quay, một tháng sau cuối cùng quyết định quay về nước. Đối mặt với ống kính truyền thông Nhật Bản, anh lịch sự nói: "Lý Sơn là một đạo diễn độc đáo, tôi học được rất nhiều, đặc biệt về sự "bất ngờ," tôi sẽ nhớ mãi. Cuộc sống thật giống như pháo hoa, rực rỡ nhưng không thể đoán trước."

Bộ phim dự kiến quay trong ba tháng nhưng ông cảm thấy trạng thái của toàn bộ dàn diễn viên quá nổi, ông tạm dừng một tháng,

mỗi ngày dẫn diễn viên ngồi thiền, đi bộ và "hấp thụ năng lượng của thiên nhiên." Nam và nữ chính tham gia phỏng vấn được hỏi dưới sự chỉ đạo của vị đạo diễn nổi tiếng nhất về việc dạy diễn xuất đã học được gì. Nam chính nói: "Đi bộ."

Nhưng tất cả những điều này không có nghĩa là Lý Sơn là một đạo diễn không có kế hoạch, ngược lại, ông có lịch trình tiến độ dự án chi tiết và yêu cầu cao nhất.

Câu chuyện nổi tiếng nhất về việc ông hành hạ diễn viên là khi Kha Dụ vẫn còn là một diễn viên đóng vai bình hoa, vào vai một tội phạm trở về quê hương sau khi ra tù phải ăn một bát mì hoành thánh. Sau đó, Kha Dụ ăn hết ba mươi bát, bị nôn mửa, trào ngược axit, viêm dạ dày cấp tính, khi nằm trên trường quay truyền nước, anh cảm thấy nước được tiêm vào tĩnh mạch là nước súp mì hoành thánh.

Tất cả những hành động bất thường và trái ngược đều chỉ vì không phù hợp với ý tưởng của ông. Lý Sơn là một đạo diễn có quy tắc rõ ràng, trong từ điển của ông, không có từ "tạm chấp nhận được," chỉ có hoàn hảo.

Chắc chắn, trong tưởng tượng của khán giả, một đạo diễn trưởng thành quay một bộ phim phải như lắp ráp mô hình, bản thiết kế là cố định, các mô-đun rõ ràng, vị trí máy quay được vẽ trước. Trước khi bắt đầu, đạo diễn phải có kế hoạch chi tiết, mọi người chỉ cần làm theo. Nhưng thực tế, quay phim giống như chiến đấu, đặc biệt là khi quay phim trong môi trường tự nhiên thay vì trong nhà xưởng hoặc thành phố phim. Chiến trường thay đổi từng giây, trường quay cũng biến đổi khôn lường, ánh sáng, môi trường, phản ứng hóa học giữa các diễn viên, tất cả cảnh trong khung hình đều phải điều chỉnh theo tình hình.

Tất cả những gì cần hy sinh đều có thể hy sinh. Là đạo diễn, lòng nhân từ là thảm họa lớn nhất. Đây là câu nói nổi tiếng của Lý Sơn tại lớp học của giải thưởng Thiên Hà.

Mặc dù Lý Sơn không nói nhưng mọi người đều biết rõ, đạo diễn tuy hơi già nhưng khỏe mạnh này càng ngày quay càng ít. Vì vậy, mặc dù ông cầm máy quay tay hàng ngày, dẫn theo chỉ đạo hình ảnh Lão Phù và máy quay Zeiss khắp nơi chi tiết bố cục, không ai hối thúc ông khi nào bắt đầu quay.

Người dân ở Achabu dần quen với sự hiện diện của nhóm người lạ này, nhà hàng nhỏ ở đầu làng mở cửa hay quán rượu nhỏ mở đến khuya. Các hoạt động hàng ngày như đóng móng ngựa, giết cừu luôn thu hút sự chú ý. Đôi khi, Ứng Ẩn đứng trong đám đông theo dõi, bên cạnh là Giang Đặc.

Cuộc sống hàng ngày của anh rất đơn giản, ngoài việc cùng Ứng Ẩn dạo quanh làng, là chăn thả. Ngựa của anh không ở đây, vì vậy anh chăn thả miễn phí cho người khác. Gần trăm con ngựa vượt qua dòng suối, vốn dĩ phải khiến mặt đất rung chuyển, nhưng do tuyết nên lại yên lặng, móng ngựa tung lên bọt tuyết, bắn ra nước trong suối.

Ứng Ẩn nhìn cảnh này, nghĩ về tâm trạng của Doãn Tuyết Thanh. Cô là mắt, là hơi thở, là nhịp đập của Doãn Tuyết Thanh.

Cô dùng việc nhập vai để thoát vai.

Một ngày nọ, giữa trời băng tuyết, cô ra khỏi chăn ấm, không đánh thức Tuấn Nghi, cũng không làm tỉnh Tị Văn, đẩy cánh cửa gỗ bị đóng băng — tiếng kêu kẽo kẹt, cô ra ngoài. Ba giờ sáng, tuyết phản chiếu ánh trăng, cô quỳ trên nền tuyết, dây buộc áo ngủ tháo ra từ eo, áo trượt xuống vai, để lộ phần thân gầy nhưng đầy đặn của cô.

Cô rất sợ lạnh.

Nhưng cô nhặt một nắm tuyết, nhẹ nhàng, chìm đắm xoa lên cơ thể.

Đó là cảnh của Doãn Tuyết Thanh, cô tắm bằng tuyết trong đêm đông, nhìn ánh trăng trên tuyết, máy quay chụp từ sau lưng, ghi lại tấm lưng mảnh khảnh và mềm mại cùng với cổ tay cong cong như bông sen đong đưa trong gió.

Nhiệt độ quá thấp, tuyết như bột không tan chảy.

Cửa không đóng kín bị gió mở ra. Tuấn Nghi ngủ ở cửa lơ mơ qua cửa thì đôi mắt đột nhiên mở to. Đêm tuyết tĩnh lặng, cô ấy vấp ngã trong tuyết, sau đó lăn lê bò dậy nắm lấy tay Ứng Ẩn—

"Ứng Ẩn!" Cô ấy thở hổn hển, mắt mở to, gọi to tên cô ấy như gọi hồn.

Ứng Ẩn không biết linh hồn có trở lại không, cơ thể run rẩy, "Tuấn Nghi." Cô cúi mắt.

"Đi theo em." Tuấn Nghi dứt khoát nói, cô ấy cúi xuống choàng áo cho Ứng Ẩn.

Linh hồn của Ứng Ẩn đã trở lại, cô nhẹ nhàng ôm Tuấn Nghi.

Tuấn Nghi không dám cử động.

"Chị nhớ anh ấy."

Bốn chữ như lời thoại đủ để Tuấn Nghi rơi nước mắt.

Khi chiếc hộp từ Hồng Kông gửi đến của Trang Đình Văn được chuyển đến, Ứng Ẩn sốt cao đột ngột.

Người gửi là nhân viên bảo vệ của làng, mùa đông anh ấy rảnh rỗi, cưỡi ngựa mang theo thư và hộp, dọc theo suối lên xuống. Hộp rất nặng, khi mở ra còn mang theo hơi ấm từ miền Nam.

Đó là một hộp sứ đẹp, kiểu xanh trắng, trong ánh nắng. Đình Văn

quả là cô chủ nhà giàu có phong thái nhàn nhã. Là nhà đầu tư duy nhất, cô ấy không vội tiến độ, cả ngày đi dạo, còn có thời gian pha trà. Cô ấy không thích bộ ấm trà ở đây nên hộp đồ trà chiều kiểu Anh này là cô ấy yêu cầu người hầu đóng gói gửi qua, kèm theo trà đắt tiền.

"Chị bị sốt không có khẩu vị, vừa đúng lúc uống chút trà nóng để làm ấm cơ thể, em tìm một người dân mang sữa bò đến rồi sẽ pha trà Earl Grey cho chị." Đình Văn nói rồi liếc nhìn khuôn mặt của Ứng Ẩn.

Cô quấn chăn ngồi xếp bằng, mặt không có sắc máu, giơ tay giúp Đình Văn mở những cái hộp được bọc kín.

Loảng xoảng, mở ra đầy bàn trà.

Cái gì được dùng để bọc đồ sứ loại tốt nhất thế này? Người hầu dùng báo cũ. Không quá cũ vì ít nhất không ngả vàng, chỉ là hết hạn, những cái tên trên đó, những sự kiện trên đó đã là hoa ngày hôm qua, cảnh ngày hôm qua.

Thông báo cho người dân:

Cảng Victoria sẽ tổ chức bắn pháo hoa vào lúc 8 giờ tối ngày 24 tháng 12, tức đêm Giáng sinh, trân trọng mời mọi người đến xem.

Trân trọng tặng Cô Ứng.

Hóa ra đây là tờ báo ngày 23 tháng 12 của năm ngoái.

Ứng Ẩn như trong mơ, cô nhẹ nhàng đặt những chiếc tách vừa tháo ra lên bàn. Chiếc tách màu xanh bị nghiêng, không đứng vững nên trượt qua mép và rơi xuống đất.

Tiếng "đùng" vang lên, nhưng không vỡ, chỉ là âm thanh rất đục.

Ứng Ẩn không nghe thấy, hai tay cầm tờ báo.

Tờ báo đã gói qua nhiều thứ, có nhiều nếp gấp, cô dùng lòng bàn tay phẳng phiu vuốt qua vuốt lại.

"Thông báo cho người dân rộng rãi..." Môi cô khẽ động, không có âm thanh, một cảm giác ấm áp làm ướt đôi môi cô.

Tuấn Nghi và Đình Văn đều dừng động tác, nhìn cô rồi nghe cô khóc nức nở.

Tiếng khóc nhanh chóng dừng lại, cô hít thở, mỉm cười, đọc: "Cảng Victoria... sẽ vào... sẽ vào ngày 24 tháng 12..."

Nước mắt rơi không ngừng trên tờ báo cũ, trên câu chuyện của cô và anh, tạo thành những vòng tròn ướt át.

Ngày hôm đó ở bến cảng Victoria có pháo hoa, tại sao cô không chụp ảnh?

Cô nghĩ, chỉ cần có một lần là đủ, cuộc sống còn lại không cần phải nhớ.

Hãy để cô quay lại.

Hãy để cô quay lại thời khắc đó.

"Tuấn Nghi, chị đau quá." Ứng Ẩn ôm ngực, đôi mắt tái nhợt nhắm chặt, môi run rẩy không ngừng. Cô gục xuống trên chiếc chăn, chỉ biết nói: "Tuấn Nghi, chị đau quá... đau quá..."

Có thứ gì đó trong cơ thể cô bị xé rách, tim cô trở nên đẫm máu. Cơn đau làm máu cô chảy ngược, cơ tim gần như chết hẳn.

"Hít thở! Ứng Ẩn, hít vào, hít vào!" Tuấn Nghi nắm chặt hai cánh tay cô, nước mắt cuộn tròn.

Nhưng hơi thở của Ứng Ẩn ngày càng ngắn, cô mở môi không ngừng hít vào, nhưng cảm thấy oxy quá loãng, không kịp vào phổi liền tan biến.

"Cô ấy bị suy hô hấp rồi!" Đình Văn vứt bỏ đồ trong tay, lập tức đứng dậy. Cô ấy tìm khắp nơi, cuối cùng tìm được một túi nhựa. Cô đặt túi nhựa gần môi Ứng Ẩn, dùng ngón tay tạo thành vòng tròn, buộc chặt: "Thở ra, hít vào, thở ra, lại hít vào..."

Oxy trong túi nhựa quay trở lại phổi Ứng Ẩn, cô vượt qua tình trạng này nhưng kiệt sức, như ngọn đèn dầu đã cạn.

Cơn sốt kéo dài ba ngày, trong ba ngày đó, Lý Sơn không cho Giang Đặc lại gần cô. Đến ngày thứ tư, khi cô thức dậy, trời lại nắng, cô mở cửa, tuyết trên cành cây vân sam trong sân rơi xuống.

Lý Sơn đứng ngoài cửa sân, nhìn chằm chằm vào Ứng Ẩn, nói: "Có thể bắt đầu quay rồi."

Bức ảnh công bố khai máy không phải là ảnh trang phục chính thức, cũng không phải là ảnh nghi lễ khai máy, mà là hình ảnh Ứng Ẩn và Giang Đặc đi lặng lẽ trên nền tuyết trắng. Cô mặc váy màu xanh lá cây, anh mặc áo khoác của dân chăn nuôi đã hơi cũ. Hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi, trong bức ảnh không có chim bay, không có sự sống, chỉ có hai người họ.

Sau khi bắt đầu quay, sự giao tiếp giữa mọi người đột ngột tăng lên. Một ngày, nhóm đạo cụ nghệ thuật đi qua bên cạnh Ứng Ẩn, cô ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Buổi sáng ở vùng núi cao vĩ độ cao, cảm giác sạch sẽ và trong lành như cây vân sam trên đỉnh núi tuyết.

Là loại nước hoa nào, cô đến nay vẫn không biết. Cô tưởng là đặt riêng nhưng hóa ra không phải?

Cô sững sờ, mùi hương đó biến mất rất nhanh, bước chân cô cũng nhanh chóng đuổi theo. Cô dừng lại sau hai bước mà không đuổi nữa.

Tuy nhiên, đạo diễn mỹ thuật Tennessee hỏi: "Cô Ứng, có vấn đề gì không?"

Ứng Ẩn lắc đầu, "Ngửi thấy một mùi hương dễ chịu... không sao đâu."

Cô nói không sao rồi tỉnh lại, mỉm cười nhẹ nhàng. Cô gật đầu rồi quay lưng bỏ đi.

*

Gió biển thổi qua làm thuyền buồm lung lay.

Buồm của con thuyền này đã buộc lại, vì vậy nó sẽ không trôi theo sóng biển. Mặt trời ấm áp chiếu rọi, chiếu vào người đàn ông nằm bên cạnh máy tời ở đuôi thuyền. Anh không dùng máy tời điện mà vẫn là loại thủ công cổ điển nhất, thu buồm thả buồm, điều chỉnh hướng buồm đều cần anh kéo và cuộn dây thừng. Vì lý do này, lòng bàn tay của đôi tay đẹp như xương quạt ngọc của anh thực ra có đầy vết chai mỏng. Cũng vì lý do này, ngón tay của anh linh hoạt, dài và mạnh mẽ, khéo léo tháo móc áo ngực của phụ nữ, nhẹ nhàng đến mức bị hiểu lầm là quen thuộc với việc này.

Thương Thiệu nằm đó, trên sóng biển xa bờ, như ngủ như không.

Khi bị cơn đau tim dữ dội đánh thức, anh bất ngờ ngồi dậy rồi thở hổn hển, lòng bàn tay đặt lên vị trí tim.

Con thuyền buồm rất vững, dù không có nguy cơ lật nhưng vẫn lắc mạnh theo động tác của anh.

Trong hai giây đau lòng không thể kiềm chế, ánh mắt của Thương Thiệu hoàn toàn trống rỗng và bối rối, chỉ biết ngón tay run rẩy và toàn thân lạnh giá. Mặt trời bị bờ vai rộng của anh che khuất phía sau, ánh mắt của anh rơi vào bóng tối, không thể tập trung.

Cũng không có ánh sáng.

Xảy ra chuyện gì?

Trong giấc mơ dường như anh thấy cô kết hôn, cùng một người đàn ông không rõ mặt tiến vào lễ đường đầy hoa. Lại dường như thấy cô rơi từ vách đá xuống, nhẹ nhàng như một con diều.

Trang Đình Văn nhận điện thoại.

Cô ấy tránh người, dừng lại một chút, mới gọi: "Anh Thiệu."

Trước khi hỏi, Thương Thiệu đã thở đều thật lâu.

"Cô ấy có xảy ra chuyện gì không?"

Đình Văn không biết tại sao anh lại hỏi như vậy.

"Không, quay phim rất suôn sẻ."

Cơn sốt cao đã là một tuần trước, cô ấy cảm thấy không cần nói lại thông tin đã quá hạn, hơn nữa, Ứng Ẩn cũng không muốn cô ấy báo tin.

Thương Thiệu im lặng trên đầu dây.

Trong ống nghe, chỉ còn lại tiếng gió biển.

"Anh mơ thấy cô ấy." Anh nói.

Mơ thấy cô ấy đã quen với cuộc sống không có anh.

Không còn cảm thấy sợ hãi vì điều đó. Mơ thấy cô ấy đã quen với cuộc sống không có anh, và cảm thấy, điều đó cũng không có gì to tát.

Vì vậy anh thức dậy.

Vì vậy anh đau đớn.

Chương 77: Paroxetine

Người phụ nữ 30 tuổi tên Doãn Tuyết Thanh bước ra khỏi bệnh viện và xé nát một xấp báo cáo chẩn đoán rồi vứt vào thùng rác.

Buổi tối cô còn có khách, là một người khách hơi quen hơi lạ. Dưới lầu là phòng chơi cờ, đèn sáng suốt 24 giờ, lúc nào cũng mù mịt khói thuốc. Khách thường chơi mạt chược ở dưới lầu cho đến khi thỏa mãn, sau đó mới lên lầu tìm cô.

Phòng của Doãn Tuyết Thanh được dọn dẹp sạch sẽ tràn đầy hơi ấm của cuộc sống, có vài cây lá xanh hổ vằn thời thượng và thêm một số đồ vật đáng yêu tạo cảm giác như đang hẹn hò với bạn gái chứ không phải giao dịch. Tối đó, cô đón tiếp vị khách như thường lệ, trong lúc tấm màn lay động theo nhịp điệu, hai hàng nước mắt chảy dài trên đôi mắt mở to của cô.

Vị khách dừng động tác và hỏi: "Sao lại khóc?"

Cô dùng đầu ngón tay sơn đỏ thẫm lau mặt, ánh mắt trống rỗng: "Hôm nay mạnh quá, đau."

Vị khách hài lòng, không còn phiền vì nước mắt của cô nữa, xem nó như lời khen ngợi. Lão tiếp tục hăng hái, những lời nói đùa đều mang đầy tự mãn của một người đàn ông trung niên.

Sau khi hoàn tất giao dịch này, Doãn Tuyết Thanh thu xếp hành lý, chuyển tiền thuê phòng cho người chị em cùng quê rồi một mình bước lên chuyến tàu.

Chuyến tàu rung lắc chạy qua vùng quê Trung Quốc, cảnh quay chuyển cảnh khéo léo, khung cửa sổ bên ngoài từ bóng cây xanh mát và dòng sông biến thành tuyết trắng và cây tùng.

Vào mùa đông, khách du lịch ít ỏi, xe lửa đổi thành xe buýt nhỏ, bên trong không có một người phụ nữ nào, chỉ có Doãn Tuyết Thanh. Cô lên xe, đi qua ánh nhìn của vài người đàn ông lẻ tẻ, ngồi xuống hàng ghế cuối. Trong gương chiếu hậu của tài xế, thấy được đôi mắt của anh ta. Anh ta cũng nhìn cô. Tuy nhiên, những ánh mắt này không có ý nghĩa thực chất nào, chỉ là sự quan sát của đàn ông đối với phụ nữ. Họ đã quá quen với việc quan sát phụ nữ rồi.

Nhưng Doãn Tuyết Thanh cũng là một người phụ nữ quen với việc bị quan sát. Cô lấy ra hạt dưa, vừa nhấm nháp vừa phun vỏ ra một cách nhẹ nhàng, đối diện với chiếc gương chiếu hậu cao, ánh mắt của cô làm tài xế dời mắt đi.

Đó là sự dữ dằn mà thế tục ban tặng cô, dùng phong tình làm vũ khí.

Trong khoang xe có mùi ấm áp khó chịu làm người ta buồn ngủ. Doãn Tuyết Thanh ngủ năm tiếng thì xe buýt đến nơi. Trạm xe thị trấn cũ kỹ và lạnh lẽo, ra ngoài, lên một chiếc xe van còn cũ hơn. Cảnh quay từ cánh tay đòn quay ngang qua một bên vách núi, toàn cảnh trắng xóa, con đường đá sau khi tuyết tan giống như nét vẽ chì.

"Ở đây chẳng có gì cả, mùa hè mới có người đến chơi."

Cảnh quay cận từ vai Doãn Tuyết Thanh chụp được nửa mặt tài xế khi anh ta nói chuyện. Anh ta nắm lấy tay lái, nhìn về phía trước. Đây là một bố cục mất cân đối nghiêm trọng, mặt tài xế chiếm hai phần ba khung hình, khuôn mặt nhàn nhã của anh ta chiếm chủ đạo, còn nửa mặt của Doãn Tuyết Thanh bị kẹt giữa khung cảnh và tài xế.

Trang Đình Văn ở bên cạnh Lý Sơn, cùng ông ta nhìn màn hình giám sát. Là một phụ nữ, cô ấy theo bản năng cảm nhận được sự chèn ép, đến nỗi hơi thở cũng bị ngưng lại.

Xử lý không gian trong khung hình là một ngôn ngữ điện ảnh tế nhị, nó tiết lộ tâm lý của nhân vật trong câu chuyện, cũng như mối quan hệ quyền lực giữa các nhân vật.

Không gian là quyền lực. Trong cuộc sống thực, những người càng có địa vị cao càng có được không gian rộng rãi. Khán đài và ghế khán giả, chỗ ngồi chủ trì và ghế phụ, biệt thự và căn hộ - người ta luôn vô thức lùi lại, nhường chỗ cho nhân vật lớn. Rõ ràng, trong bộ phim này, Doãn Tuyết Thanh là một người phụ nữ lúc nào cũng bị sự dòm ngó và xâm chiếm của đàn ông. Dù họ vô thức và nhàn nhã, nhưng người phụ nữ trong khung hình vẫn cảm thấy bị giam cầm và bất lực.

Doãn Tuyết Thanh nghiêng người, dựa vào cửa xe, tránh xa trung tâm. Cô "ừ" một tiếng, nói dối không khéo: "Đến thăm bạn."

Xe đến làng vào sáu giờ chiều. Chỉ có một chuyến xe cố định mỗi ngày, vào mùa đông được điều chỉnh thành ba ngày một chuyến. Biển báo xe buýt màu xanh dựng trong tuyết mới, nổi bật đơn độc. Doãn Tuyết Thanh xuống xe ở đây, trả tiền xe bằng tiền mặt. Khi lấy tiền, cô hơi nghiêng người chắn tầm nhìn của tài xế.

Bộ phim của Lý Sơn mang nhiều ý nghĩa tượng trưng. Ông ta muốn dọn dẹp sạch sẽ căn nhà, loại bỏ những yếu tố quá đời thường, thời đại – như việc thanh toán bằng mã QR để dành chỗ cho câu chuyện một không gian thuần khiết.

Doãn Tuyết Thanh đến một ngôi làng nhỏ nằm dưới chân núi Thiên Sơn, trong thảo nguyên hoang dã, nơi mà du khách ba lô ghé thăm vào mùa hè, từ từ được miêu tả như thiên đường mùa hè. Nửa số gia đình trong làng mở nhà trọ, nhà nghỉ, nhà hàng và cửa hàng tạp hóa. Nhưng ngay cả vào mùa cao điểm, số khách hàng mỗi ngày

cũng không vượt quá mười người, đến mùa đông lại càng vắng lặng.

Doãn Tuyết Thanh đi ngược hướng với tài xế xe van, ở lại nhà nghỉ phía thượng nguồn dòng suối.

Căn nhà gỗ dùng để quay phim được thuê từ một người chăn nuôi, sau khi cải tạo, trở thành một phòng tiêu chuẩn, tường trong được sơn vecni, lộ ra màu gỗ thông tự nhiên. Nhà vệ sinh ở cuối hành lang, là bồn cầu xả nước, nhưng bình nước giống như đồ trang trí vì nó không thực sự có ống dẫn nước, sau khi đi vệ sinh xong, vẫn phải dùng tay múc nước từ xô.

Sau bữa tối, bà chủ hỏi cô ngày mai có kế hoạch gì không. Cô không nói. Thực ra cô định ngày mai vào núi đi bộ, tốt nhất là chết ở đó.

Địa hình ở đây rộng lớn, đường viền lượn sóng của thảo nguyên không có điểm nhận dạng, ngay cả mùa hè đến đây, muốn trải nghiệm đi bộ đường dài, cũng phải tìm hướng dẫn viên. Nhiều thanh niên chăn nuôi trong làng làm nghề phụ này. Trong các chiến lược du lịch, từ phía sau làng theo con đường tiến lên, qua một khu rừng rậm rạp cây thông và lá kim, sẽ vào thảo nguyên cao hơn. Trên thảo nguyên có một hồ nước, phản chiếu đỉnh núi tuyết. Trong truyền thuyết lịch sử của dân tộc thiểu số, hồ nước luôn là vợ của núi tuyết, dù chúng cách nhau rất xa.

Mục tiêu đầu tiên của Doãn Tuyết Thanh là nhìn thấy người vợ mùa đông này, xem trái tim cô ta có đóng băng không, nếu có, cô sẵn sàng nằm trên băng mà chết. Nếu lạc đường, không thấy hồ mà chết cóng, hoặc bị thú dữ trong tuyết ăn thịt, cũng không sao.

Quả nhiên cô lạc đường, không thấy hồ, lại gặp một người đàn ông.

Cô đã coi thường cái lạnh ở đây, hoặc quá coi trọng ý chí muốn chết của mình. Khi bị lạnh cóng mơ màng, thấy một căn nhà gỗ, cô bò vào.

Doãn Tuyết Thanh muốn đẩy cửa, nhưng cửa gỗ bị chốt từ bên trong.

Những căn nhà gỗ như thế này, thường là nơi ở tạm thời của người chăn nuôi trên núi cao vào mùa hè, mùa đông tự nhiên không có ai. Doãn Tuyết Thanh không nghĩ cửa bị chốt, chắc là bị đóng băng do sương tuyết. Cô dùng sức, hai tay khó nhọc đẩy, khi cửa mở, cô bất ngờ nửa quỳ, ngã vào lòng người đàn ông đang gập người. Tuyết cao đến đầu gối, anh ta kéo cô ra khỏi tuyết lạnh lẽo.

"Phụ nữ? Quái vật?" Anh ta hỏi, tay vốn đang nắm lấy cánh tay cô lướt xuống ống tay áo, nhanh chóng rút găng tay của cô ra, nắm lấy đầu ngón tay đỏ hồng của cô, tay còn lại giữ chặt cổ tay cô.

Tay anh ta rất thô ráp, khớp xương lồi ra, tay cô rất mềm mại, như mỡ cừu đông cứng.

Một chuỗi hành động diễn ra trong chớp mắt, rồi mọi thứ bỗng nhiên ngừng lại. Anh ta chăm chú cảm nhận mạch đập và nhiệt độ của cô, nhìn vào đôi mắt cô: "Cô là người sống."

Người sống đẹp đẽ hơn bất kỳ gương mặt nào mà anh ta từng thấy, ví dụ như hươu con trong núi, cừu con đang uống sữa, hoặc nước hồ vừa tan băng.

Doãn Tuyết Thanh run rẩy, môi cũng không nhúc nhích. Cô được anh ta bế lên không trung, đặt lên giường gỗ bên lò sưởi, đắp hai lớp chăn lên.

"Cô muốn chết không?" Anh ta hỏi nghiêm túc.

Doãn Tuyết Thanh lắc đầu rồi gật đầu, cuối cùng lại lắc đầu.

Vì những cái lắc đầu liên tiếp của cô, anh ta không ném cô ra ngoài tuyết, mà rót cho cô một ly trà nóng.

Anh ta tên là Hà Anh, là một người chăn nuôi và cũng là một kiểm lâm viên. Vào mùa hè, anh làm việc mười lăm ngày mỗi tháng, còn mười lăm ngày còn lại dùng để chăn nuôi. Vào mùa đông, anh chỉ làm việc một ngày mỗi tháng, hôm nay lên núi, ngày mai xuống núi.

"Nếu tôi muốn chết thì sao?" Doãn Tuyết Thanh hồi phục lại tinh thần, hỏi.

"Vậy thì ra ngoài."

Doãn Tuyết Thanh cười với bốn chữ này. Cô đã bỏ áo khoác lông, chỉ mặc một chiếc áo bó sát màu hồng thắm rất thanh lịch, ôm sát vóc dáng của cô, ngực căng đầy, eo thon nhỏ. Dù cô mặc rất kín đáo, nhưng khi cười, sự quyến rũ năm tháng đã thấm vào tận xương cốt.

Khi đến đoạn này, Lý Sơn đã hô "cắt".

Sau giờ nghỉ, Tuấn Nghi lập tức đưa cho cô một cốc giữ nhiệt, phủ lên chiếc chăn lông đã được ủ ấm.

"Không đúng." Ông ta từ ghế ngồi sau màn hình đứng dậy, bước vào trường quay: "Đó là loại quyến rũ nào?" Ông ta hỏi Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn đang uống nước kỷ tử bị ông ta hỏi thì ngẩn người, "Tôi không hiểu câu hỏi của ông."

Cô diễn rất tốt, vẻ quyến rũ nơi khóe mắt và lông mày rất mềm mại, nhưng cũng khá rẻ tiền, hơi mang vẻ thế tục.

"Doãn Tuyết Thanh vốn đã rất quyến rũ, loại quyến rũ này được nghề nghiệp và đàn ông rèn luyện ra, trở thành bản năng và khí chất của cô ấy, nhưng cô ấy đối diện với Hà Anh thì khác. Đó không phải là sự quyến rũ của gái điếm đối với khách, mà là sự quyến rũ của người phụ nữ đối với đàn ông." Lý Sơn dừng lại một chút: "Sự quyến rũ của người phụ nữ đối với đàn ông là gì? Cô ấy thích anh ta, bị hormone và ngoại hình của anh ta thu hút, lại thấy cách hành

xử của anh ta thú vị. Cô ấy thích anh ta, vì vậy cô ấy không tự chủ được mà thể hiện sự quyến rũ, toát ra sự hấp dẫn từ giới tính của mình. Quá trình này thực ra rất thuần túy, là bản năng sinh học, trong sáng hơn động cơ và quá trình cô ấy quyến rũ khách. Nhưng vì cô ấy là gái điếm nên sự rẻ tiền và phóng túng của cô ấy đã được khắc sâu vào xương cốt được thể hiện một cách cơ học."

Đình Văn thì thầm với Tuấn Nghi: "Tôi hoàn toàn không hiểu."

Tuấn Nghi nghĩ một chút: "Trái tim cô ấy coi anh ta là đàn ông nhưng cơ thể cô ấy coi anh ta là khách hàng."

"Khi thiết kế nhân vật, ánh mắt và cử chỉ của cô ấy phải quyến rũ, nhưng cũng phải có chút không thoải mái, đó là sự xấu hổ khi ở một mình với một người đàn ông đẹp trai. Trong cơ thể cô, người phụ nữ và gái điếm đang đấu tranh, hiện giờ phần người phụ nữ đang thất thế, khi diễn cảnh dùng tuyết để lau cơ thể, phần người phụ nữ sẽ chiếm ưu thế. Cô ấy bị phá vỡ, chỉ còn lại một nửa, vì vậy linh hồn của cô ấy trở nên thuần khiết hơn, nhưng sự dữ dằn của thế tục cũng bị rửa sạch, không còn đủ sức để đối mặt với những ánh mắt soi mói và ác ý sắp tới, làm tăng tốc cái chết của cô ấy."

Trước cảnh quay này, Ứng Ẩn gần như chưa từng thử, vì vậy đây là lần đầu tiên cô nghe Lý Sơn giải thích về diễn xuất.

Ông ta giải thích càng chính xác, yêu cầu của ông ta càng cao, như một thước đo rõ ràng.

Lần thử này, đã bị hỏng ba ngày.

Trên bề mặt trường quay không có động tĩnh, nhưng trong các nhóm nhỏ riêng tư lại rất sôi động:

【Mới chỉ là cảnh đối diễn đầu tiên giữa nam nữ chính.】

【Lẽ ra không nên như vậy, tôi vốn nghĩ Giang Đặc không nhận

được vai.】

【Ai nói không phải?】

【Cấp độ của nữ diễn viên danh tiếng, tôi cảm thấy hơi khó hiểu.】

【Đừng lo, trình độ vẫn có, có thể là đạo diễn Lý yêu cầu quá cao. Tôi không thấy có vấn đề gì.】

【Cười chết, nếu tiếp tục bị hỏng chắc chắn Giang Đặc sẽ không chịu nổi.】

【Loại không chịu nổi nào? 「doge」】

【Giang Đặc nhìn cô ấy rất tự nhiên.】

【Có phải cậu ấy là thiên tài không?】

Ngày thứ ba kết thúc, cảnh quay này vẫn chưa qua. Lý Sơn ngồi sau màn hình nửa ngày không nhúc nhích, xem lại tất cả các cảnh của Ứng Ẩn trong ba ngày qua.

Ứng Ẩn xin lỗi: "Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng tìm lại trạng thái."

"Cô đã từng động lòng với ai chưa." Lý Sơn nói như một câu hỏi, "Cô diễn rất tốt vai Lê Mỹ Kiên, nhưng những điều giống như Lê Mỹ Kiên trong linh hồn của Doãn Tuyết Thanh, cô đã đóng kín lại. Cô đang chống lại Giang Đặc, tại sao?"

Giang Đặc vẫn ngồi im lặng trên mép giường, ngước mắt nhìn cô. Thực ra anh không bất ngờ, nhưng anh muốn nghe câu trả lời của Ứng Ẩn.

"Tôi không có." Ứng Ẩn mỉm cười, "Ông đã để chúng tôi làm quen lâu như vậy, quay quanh ngôi làng nửa tháng."

"Cô không động lòng với anh ta vì trong lòng cô có một tiếng nói đang ngăn cản cô nhập vai."

"Tôi thực sự không có." Ứng Ẩn ôm túi nước nóng, nói xong, môi mím chặt.

"Được rồi, nhìn vào mắt Giang Đặc trước ống kính." Lý Sơn ra lệnh: "Máy quay!"

Máy quay chính số 1 của Zeiss ra hiệu OK.

Giang Đặc phối hợp đứng dậy. Anh rất cao, nhìn xuống Ứng Ẩn.

"Cận cảnh." Lệnh của Lý Sơn rất đơn giản: "Chuẩn bị sẵn sàng 321 —— không không không, cảnh này không cần gõ bảng, không sao cả, mọi người ra ngoài." Ông ta xua đuổi những người không liên quan, "Chuẩn bị tốt, nhìn nhau, action!"

Ánh mắt Ứng Ẩn gặp ánh mắt Giang Đặc, trong lòng cô đếm từng giây.

1 giây, 2 giây, 3 giây..... Thời gian dần dần lạc lối trong sự nhìn nhau của họ.

Giọng nói trong lòng cô mờ dần.

"Đừng lẩn tránh." Lý Sơn cầm ống kính.

Ánh mắt mà Ứng Ẩn vừa định lẩn tránh lại phải quay trở lại với ánh nhìn của Giang Đặc. Ánh mắt của anh ta tự nhiên chứa đựng tình cảm sâu sắc, từ trên cao nhìn xuống như một cái lưới dày đặc.

Một trong những phẩm chất nghề nghiệp cơ bản của diễn viên là —— chỉ cần máy quay chưa dừng, đạo diễn chưa gọi "cắt", cảnh phải tiếp tục.

Trong sự tĩnh lặng, lòng Ứng Ẩn dần dần nhuốm màu lo lắng.

Ai đó từng nói, nếu nhìn nhau quá ba mươi giây, một người sẽ yêu người kia, ngay cả khi không yêu, nhịp tim cũng sẽ tăng nhanh, mạch đập cũng sẽ mãnh liệt, hơi thở cũng sẽ dồn dập. Có thể đó là hiệu ứng cầu treo, tạo ra ảo giác trái tim đập nhanh.

Cô chuyển mắt đi, lần này, Lý Sơn không nhắc nhở cô không được lẩn tránh.

Nhưng ông ta không "cắt", Giang Đặc vẫn tiếp tục nhìn cô, cô không thể tránh lâu, chỉ có thể lại lần nữa quay về nhìn anh ta.

Trước ống kính cận cảnh, hàng mi của cô như bướm nhẹ rung, ánh mắt vội vã, hoảng loạn, không thể không nhìn vào anh ta. Trong sự kiên định có chút đáng thương không thể trốn tránh.

"Hôn cô ấy." Lý Sơn nói.

Hai người trước ống kính đều rung động.

Họ có vài cảnh hôn, nhưng đó là sau này, không phải bây giờ.

Nhưng đó là lệnh của đạo diễn, nếu không hôn bây giờ thì sau này cũng phải hôn.

Lý Sơn dựa chân, người hơi nghiêng về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, ngón tay tựa cằm. Ông ta lạnh lùng không rời mắt, từ ống kính cận cảnh rõ nét quan sát trạng thái của hai người.

Giang Đặc nhìn vào gương mặt trước mắt rồi từ từ cúi đầu. Anh không biết hôn, chưa bao giờ hôn, không biết có nên đặt tay lên vai cô, hay ôm lấy eo cô. Nhưng anh không dám hành động bừa, hai tay để trong túi quần, khi cúi xuống, cũng không biết có nên nhắm mắt hay không.

Ứng Ẩn lùi lại một bước—— hoặc nói là nửa bước. Sự chuyên nghiệp của nữ diễn viên trong xương tủy khiến cô dừng lại bước đi đó.

Nhưng cô rất lo lắng, ánh mắt trở nên căng thẳng, hơi thở dồn dập, không thể không nhắm mắt lại.

Khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, cuối cùng Lý Sơn đã hô "cắt".

Trường quay như bị đóng băng trong âm thanh cứu mạng của tiếng "cắt". Tất cả mọi người đều thở phào, lấy lại nhịp thở. Nhưng chưa kịp bình tĩnh lại, Lý Sơn đã vỗ tay: "Mọi người chuẩn bị cho các máy quay và ánh sáng, trường hợp!"

Máy quay chính số hai và ba quay lại sau ống kính, trợ lý trường hợp chạy nhanh về phía trước, chỉnh sửa cảnh quay rồi nâng bảng lên. Âm thanh của bảng đánh dấu cảnh quay và lệnh "action" đã được phát ra, cảnh đối đầu đầu tiên giữa Doãn Tuyết Thanh và Giang Đặc lại được bắt đầu quay.

Lần này, cô đã hoàn thành trong một lần.

Trang Đình Văn đã chứng kiến toàn bộ quá trình từ phía sau màn hình. Khi Lý Sơn đứng dậy và vỗ tay, cô ấy quay lưng rời đi, đi càng lúc càng nhanh, nước mắt bất ngờ trào ra. Khi đi qua những khu vực lầy lội đầy tuyết, cô ấy ngẩng đầu lên, hít thở sâu, cơ thể run rẩy.

Cô ấy không biết mình đang khóc vì ai.

Sau cảnh quay này là vô số cảnh đối đầu giữa Ứng Ẩn và Giang Đặc.

Đây vốn là một bộ phim của hai người, vai diễn của Bạch Lâm, vợ cũ của Hà Anh, tổng thời lượng không quá hai mươi phút, phải đến sau Tết Nguyên Đán mới vào đoàn.

Hà Anh dẫn cô đi cưỡi ngựa. Con ngựa Hắc Cáp lớn đã lội qua tuyết, cánh tay anh ta vòng qua trước cơ thể cô, tay lớn nắm lấy cơ thể

mỏng manh của cô, giữ bảo vệ. Khi ngựa di chuyển, cơ thể mềm mại của cô bị anh mạnh mẽ nửa giữ chặt. Doãn Tuyết Thanh giữ chặt dây cương, tay còn lại của Hà Anh bao lấy tay nhỏ nhắn của cô, thì thầm bên tai, dạy cô cách điều khiển ngựa.

Anh dẫn cô lên núi xem cây, dạy cô: "Đây là thông tuyết, khi di dời chỉ cao hai ba mét. Cô biết không, một cây thông tuyết mới trồng cần ba năm để ra rễ, và cần sáu năm để hoàn thành một vòng năm. Cây này cao bốn mươi cm, nó đã tám mươi tuổi."

"Còn già hơn chúng ta." Doãn Tuyết Thanh nói.

"Còn già hơn cả chúng ta cộng lại."

Ứng Ẩn không phải khi nhập vai thì mọi thứ dễ dàng hơn. Kịch bản của Lý Sơn không dễ vượt qua, những cuộc đối thoại giản dị này ẩn chứa những chi tiết mơ hồ, thường phải quay đến bảy tám lần.

Cảnh quay đầy cảm xúc đầu tiên được bắt đầu quay trước ngày hai mươi sáu tháng Chạp, trong căn nhà của Hà Anh, tức là căn nhà của Giang Đặc.

Trước khi quay, Lý Sơn chi tiết giải thích cảnh quay: "Áo của cô rất chặt, vì vậy cần dùng lòng bàn tay của anh đẩy lên." Anh ta làm động tác chính xác, "Đây là cảnh đầu tiên của các người, nhưng trong đầu Hà Anh đây là cảnh thứ một trăm, anh ta đã kiên nhẫn rất lâu, trong đêm này, trong ánh mắt của Doãn Tuyết Thanh, anh ta biết không cần chờ đợi nữa, vì vậy có một sự vội vã, nhưng không phải vội vàng về mặt tình dục, sự vội vã này có sự tàn nhẫn, là bản năng được nuôi dưỡng bởi những ngọn núi cao. Sau khi đẩy áo lên, tay trái của anh xoa lên—— chỉ là một động tác, ống kính chỉ dừng ở đây, sẽ cắt đến mặt anh, nhưng tay anh vẫn còn trong khung hình, vì vậy anh không thể xoa thêm lần nữa, nếu không sẽ thành gợi dục, hiểu chưa?"

Giang Đặc chưa từng hôn, theo lý thuyết thì không hiểu.

Nhưng anh hiểu, từng từ Lý Sơn nói, anh đều hiểu.

"Ứng Ẩn." Lý Sơn chuyển sang cô, "Cô có kinh nghiệm, tôi không cần nói thêm nhiều. Hiện tại, trọng lượng của gái điếm vẫn kéo theo linh hồn cô, cô phải phân phối tỷ lệ trong đó, càng thành thạo trong cử chỉ càng tốt, biểu cảm càng mong chờ càng tốt, đó là một trạng thái bị chia cắt, nhưng khi anh ta muốn hôn cô, cô lại quay mặt đi, nhường cổ cho anh ta. Thực ra đó là một sự tự hủy hoại tuyệt vọng, đến rất nhanh, nước mắt phải kiểm soát trong giây phút anh ta hôn cổ cô, trước đó, ánh nến trong mắt cô, đôi mắt của cô có thể ẩm ướt hoặc không, tùy cô quyết định, nhưng không được rơi nước mắt."

Ứng Ẩn gật đầu.

Ánh mắt của Lý Sơn lướt qua mặt hai người, cuối cùng nói: "Tôi sẽ dọn dẹp trường quay."

"Tôi không thể rời đi." Đình Văn nói.

Cô là nữ giới, lại là quản lý của Ứng Ẩn, Lý Sơn đồng ý.

Ba máy quay, cận cảnh của nam và nữ chính mỗi người một máy, trong đó nam chính là máy quay theo đường ray, hình ảnh thở, nữ chính là máy quay cố định, hình ảnh tĩnh vì sự sống của cô đang dần mất đi, phải đông cứng thành mẫu vật. Máy quay còn lại ở góc phụ, quay từ dưới lên, bố cục hơi thấp, mang theo chút bóng tối dưới giường, đó là ám chỉ sự soi mói mà phim đã có từ đầu, ngay cả trong lúc đầy cảm xúc, khán giả vẫn cảm nhận được một sự lo lắng nghiêm trọng.

Ngoài ba máy quay, tất cả nhân viên trong phòng đều rời đi.

Nến ở đầu giường cháy thẳng đứng, còn có năm nguồn sáng nến chưa vào khung hình, đã được điều chỉnh và sắp xếp sẵn.

Trước khi bắt đầu quay chính thức, Lý Sơn cho hai phút chuẩn bị.

Ứng Ẩn hít thở sâu nhiều lần, Giang Đặc nắm chặt nắm tay thả dọc theo bên cạnh: "Xin lỗi."

"Diễn xuất là như vậy đấy." Ứng Ẩn cười nhẹ, cúi mắt, tránh ánh nhìn của anh.

Nhưng một màn diễn phức tạp như vậy thì quá khó đối với Giang Đặc, không chỉ vượt quá kinh nghiệm diễn xuất của anh mà còn vượt qua cả kinh nghiệm cuộc sống của anh. Ánh mắt của anh rất phù hợp, nhưng lại có vẻ không phù hợp, vì anh căng thẳng, ngại ngùng, yết hầu thì chuyển động, hoàn toàn không giống như sự điều khiển và kiên định của Hà Anh. Anh đẩy áo của Doãn Tuyết Thanh, trong mắt anh nhìn thấy là khuôn mặt của Ứng Ẩn. Khuôn mặt của Ứng Ẩn thường là khuôn mặt của Doãn Tuyết Thanh, nhưng trong khoảnh khắc này, cô trong mắt anh có tên thật của mình.

Lý Sơn đã bấm máy bốn lần, mỗi lần đều trước khi anh xoa tay trái, có nghĩa là ngay từ đầu, cảm giác diễn xuất của Giang Đặc đã không đúng.

"Ứng Ẩn, cô dẫn anh ta." Lý Sơn ra hiệu.

Khi diễn viên đối diện thiếu kinh nghiệm, cần phải có năng lượng của tiền bối để dẫn dắt vào vai. Ứng Ẩn là một diễn viên có năng lượng mạnh mẽ trước ống kính, nhưng năng lượng của cô đến từ đâu? Cô cũng không phải là nguồn năng lượng không bao giờ cạn.

Cô nhìn vào mắt anh, nghĩ đến đôi mắt khác nặng nề như sương mù núi.

Anh nhìn vào ánh mắt của cô, sự lo lắng trong lòng dừng lại, căng thẳng như miệng núi lửa, biến thành một câu hỏi lạnh lùng đầy nguy hiểm: "Anh đang nhìn ai?"

Anh nheo mắt lại, như thể bị xúc phạm.

Ba máy quay luôn không ngừng, trong tai nghe truyền đến lệnh của Lý Sơn về việc điều chỉnh góc máy.

Anh đẩy lên chiếc áo len hồng của cô, mím môi, đường viền hàm cứng rắn sâu đậm, khi tay trái xoa lên, anh nín thở trong chốc lát, con ngươi đột ngột mở to.

Ánh mắt của Ứng Ẩn dán chặt vào anh, cánh tay dài mảnh mai từ chăn vươn ra, thành thạo ôm lấy cổ anh. Vào giây phút anh sắp rời khỏi vai diễn, anh được kéo trở lại, cúi xuống chuẩn bị hôn cô. Doãn Tuyết Thanh nghiến răng quay mặt đi, khi nhắm mắt lại, Ứng Ẩn nghĩ đến đêm hoang đường ở Xuân Khảm Giác.

Ai đã nói khi quay những cảnh nóng thì sau này sẽ để lại những thứ còn sót lại trong cơ thể cô.

Những gì anh để lại trong cơ thể cô chỉ có nỗi đau.

Nụ hôn của Hà Anh chạm vào bên cổ cô, nước mắt của Ứng Ẩn rơi xuống từ đôi mắt đang nhắm chặt.

Anh Thương, em không giữ được mạng sống của mình nữa.

Tuấn Nghi ôm chiếc áo lông vũ của cô đi qua lại bên ngoài trường quay. Ánh trăng chiếu sáng màu xanh trên tuyết, cô ấy chờ Ứng Ẩn hoàn thành cảnh quay, trời quá lạnh khiến cô ôm chặt áo.

Dưới lớp áo, sao lại có một vật tròn tròn?

Tuấn Nghi đưa tay sờ vào. Không đúng, đây không phải là túi áo, mà là góc áo.

Tròn tròn, giống như cái chai.

Tuấn Nghi đứng yên tại chỗ vào khoảnh khắc này. Cô ấy không phải không nghĩ ra câu trả lời, chính vì đã nghĩ ra nên mắt mới mở to, hơi thở cũng ngừng lại. Sau một lúc, cô ấy run rẩy đưa tay vào túi của chiếc áo lông đen.

Lớp lót của túi có một lỗ nhỏ không đáng chú ý, TrìnhTuấn Nghi dùng một tay giữ lớp áo, đưa một ngón tay vào lỗ, lấy ra cái chai đó.

Tên thuốc trên đó, cô ấy có thể thuộc lòng ngay cả khi nhắm mắt.

Paroxetine.

Kháng trầm cảm, kháng lo âu.

Chai thuốc rơi vào tuyết một cách im lặng rồi được Tuấn Nghi nhặt lên. Cô ấy vẫn ngồi xổm, nước mắt rơi phủi tuyết và bụi bẩn trên chai thuốc.

Chương 78: Anh có phải là đường về của cô ấy không?

Người giàu ở Vịnh Lớn từ trước đến nay luôn coi trọng truyền thống Tết, nhà họ Thương cũng không phải ngoại lệ. Mỗi dịp Tết Âm lịch, năm người con của gia đình dù có đang sống rải rác khắp nơi trên thế giới hay bận rộn không thể thoát thân cũng phải bay về Hồng Kông để đón Tết, kể cả Thương Minh Trác đang ở Mỹ cũng không phải là ngoại lệ.

Đối với Thương Cảnh Nghiệp và Thương Thiệu, sự bận rộn của Tết Âm lịch lại mang một ý nghĩa khác. Tập Đoàn Thương Vũ có hơn mười nghìn nhân viên trên toàn cầu, nhiều người Hoa được phái đến nước ngoài, cả năm không thể đoàn tụ với gia đình, Tết cũng phải bám trụ tại dự án. Vì vậy, việc thăm hỏi nhân viên trong dịp Tết đã trở thành thông lệ của Thương Cảnh Nghiệp và Thương Thiệu.

Nhưng năm nay, tất cả các hoạt động chỉ có mình Thương Cảnh Nghiệp tham dự. Hội đồng quản trị nhiều lần dò hỏi, nhưng câu trả lời nhận được đều rất chắc chắn: "Giám đốc điều hành Thương Thiệu vì chưa phục hồi sức khỏe nên tạm thời không tham gia các hoạt động Tết."

Tất cả nhân viên mới chợt nhận ra. Đúng rồi, năm nay Thương Thiệu cũng không xuất hiện tại tiệc tất niên ngày 16 tháng Chạp. Bởi lẽ theo thường lệ, tiệc tất niên luôn do Thương Thiệu đại diện hội đồng quản trị phát biểu, khi đó toàn bộ nhân viên trên toàn cầu sẽ nghe lời chúc Tết của anh.

Giám đốc điều hành là vị trí thực quyền, có nhiều việc Thương Thiệu

còn tham gia sâu hơn Thương Cảnh Nghiệp. Sau khi bị tạm dừng công việc, việc xin ý kiến phê duyệt của cấp cao trở nên rối loạn, họ vẫn theo thói quen hỏi ý kiến anh, anh cũng không từ chối mà đưa ra vài lời chỉ dẫn, nhưng không nói thêm gì nhiều, chỉ cười nhạt: "Không ở vị trí đó, không nên lo việc đó."

Ngày từ Pháp trở về Hồng Kông, Thương Cảnh Nghiệp cũng về nhà lúc đêm khuya.

"Ba để con yêu đương, con lại đi Pháp lái thuyền buồm?" Thương Cảnh Nghiệp đưa cho anh một điếu thuốc còn mình gõ gõ xì gà trên bàn, "Con yêu chán rồi hay đã thông suốt?"

Cả trang viên đều tắt đèn, chỉ có đèn phòng làm việc là sáng, hai ba con ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm việc bằng gỗ mắt chim.

Thương Thiệu không hút thuốc của ba mình, "Chia tay được một thời gian rồi."

Thương Cảnh Nghiệp ngạc nhiên, cau mày ngước nhìn: "Tại sao?"

"Sợ tiếp tục yêu thì cô ấy không sống nổi."

Thương Cảnh Nghiệp mím môi, ngón tay kẹp điếu xì gà chần chừ không có hành động tiếp theo. Ông quá nhạy bén, chỉ cần vài lời đã đủ để suy đoán ra tất cả.

"Cô ấy vốn định chia tay con nên chưa từng nghĩ đến việc làm bà chủ tương lai của gia đình ta, động thái của ba và của con đều rất dư thừa." Thương Thiệu nhếch nhẹ môi, "Cô ấy không muốn lấy con vì cô ấy hiểu rõ bệnh tình hơn ba, cô ấy không muốn làm gánh nặng cho con hoặc làm phiền con. Cô ấy nói, cô ấy sẵn sàng làm tình nhân của con cho đến khi con muốn kết hôn hoặc chán cô ấy."

"Con ngồi trên thuyền mà mình mua lúc hai mươi tuổi cuối cùng cũng hiểu ra một điều. Cô ấy luôn gọi mình là tình nhân chứ không

phải bạn gái, đó không phải là sự khác biệt giữa ngôn ngữ Đại Lục và Hồng Kông, mà là, bạn gái thì phải tính đến chuyện kết hôn, còn tình nhân thì không. Việc đốt pháo hoa, ba biết rồi phải không? Đêm đó con tỏ tình với cô ấy, giờ nghĩ lại, "bạn gái" cũng là con bắt cô ấy nói ra."

"Cô ấy không đòi hỏi gì từ con?" Thương Cảnh Nghiệp cuối cùng cũng đưa điếu xì gà vào môi.

"Cô ấy không đòi hỏi gì cả." Thương Thiệu ngồi đó, khuỷu tay đặt trên mép bàn, hai lòng bàn tay đỡ lấy mắt nhắm nghiền.

"Con có trách ba không?" Thương Cảnh Nghiệp hỏi một câu không thuộc về mình.

Ông dường như đã làm điều không phải.

"Con không trách." Thương Thiệu cười tự giễu: "Làm sao con có thể trách ba được? Nếu không có ba thì con sẽ phát hiện ra bệnh của cô ấy muộn đến mức nào? Liệu khi đó còn kịp không? Con nên cảm ơn ba vì đã giữ lại mạng sống của cô ấy."

Thương Cảnh Nghiệp ngừng vài giây, trong đầu thoáng qua một giọng nói.

Ông không nên hỏi, nhưng nếu không hỏi thì có lẽ ông sẽ mãi mãi nợ đứa con trưởng này. Một người phụ nữ quen biết trong vài tháng ngắn ngủi có thể đặt hạnh phúc cả đời anh lên hàng đầu, còn ông, thân là một người ba lại bị trách nhiệm gia đình che mắt quá lâu.

"Con biết không..." Thương Cảnh Nghiệp nhìn lại mình, nhẹ nhàng hỏi: "Bây giờ vẫn còn kịp mà."

Thương Minh Bảo là người thứ hai trở về nhà, cô gặp chú Khang trong vườn mới biết anh cả cũng đang ở nhà. Cô có rất nhiều điều muốn nói với Thương Thiệu nên liền ném bó hoa cho người giúp

việc, không kịp chào hỏi Ôn Hữu Nghi mà vội vã chạy về phía Thương Thiệu.

Cô bé vẫn còn cảm giác sợ hãi, biết không thể tự tiện xông vào phòng làm việc của anh nên đã gõ cửa: "Do you wanna build..."

Cô không dám hát tiếp câu đó.

Trong phòng vang lên một tiếng: "Vào đi."

Minh Bảo bước vào, bước chân nhẹ nhàng, cẩn thận như đang tham quan lãnh thổ của một vị vua.

Thương Thiệu nằm trên chiếc ghế sofa đơn, chân dài gác lên ghế đẩu, một quyển sách dày mở ra nhưng không đọc mà đặt lên mặt.

Gió biển ấm áp leo lên vách đá rồi từ từ thổi vào, đúng là buổi chiều lười biếng tuyệt vời.

"Có người lo lắng đến mức không đọc nổi sách à?" Minh Bảo kéo ghế làm việc của anh rồi thoải mái ngồi xuống, "Có phải chị dâu nhập vai quá sâu nên quên mất anh rồi không?"

Cô vẫn chưa biết họ đã chia tay, lời nói đầy vẻ hả hê xem kịch vui.

Gương mặt ẩn sau cuốn sách của Thương Thiệu không biểu lộ cảm xúc gì, khi nghe câu đó, anh lại cầm sách lên: "Cô ấy đóng phim thuận lợi chứ?"

"Anh không biết mà hỏi ngược lại em?" Minh Bảo ngạc nhiên.

"Anh không biết. Em muốn gì? Anh sẽ cho em."

Sự dịu dàng của anh thật kỳ lạ khiến Minh Bảo khiếp sợ, cô ngồi trong ghế mà không dám động đậy: "Em..."

Có vẻ đòi bao nhiêu tiền cũng không thích hợp.

Minh Bảo đành phải thật thà nói: "Em cũng không biết, anh hỏi Đình Văn nhanh hơn đấy, cô ấy là quản lý mà. Lý Sơn quay phim rất nghiêm ngặt, ông ấy yêu cầu diễn viên phải dốc hết sức. Ồ," cô đột nhiên nhớ ra: "Em đã nói chưa nhỉ? Ông ấy là đạo diễn để nam nữ chính sống cùng nhau 24 giờ đấy."

"Thế à?" Thương Thiệu cũng không nhớ Minh Bảo đã nói chưa, nhưng tâm trạng của anh bình tĩnh, nỗi đau âm ỉ trong lòng giống như cát dưới đáy biển, rất rất chậm rãi mới nổi lên. Vì ở đáy biển, nên không có tiếng động và rất đen tối.

Rồi một ngày nào đó, anh có thể sẽ thấy cô và nam chính yêu nhau không? Có lẽ lúc đó, cô sẽ cười rất ngọt ngào trước ống kính.

Minh Bảo mở Weibo: "Anh đã xem ảnh thông báo khai máy chưa? Chị dâu cũng thật là, sao lại không nói gì với anh?"

"Cô ấy nhập vai, không thể bị chuyện bên ngoài làm phiền."

Minh Bảo gật đầu, dường như hiểu nhưng lại không, muốn nói gì đó nhưng lại quên mất. Cô tìm được ảnh, đưa cho Thương Thiệu: "Anh xem."

Trong tuyết trắng tinh khiết, cô và nam chính đứng cạnh nhau, phía sau để lại một chuỗi dấu chân dài, phía trước là tuyết không thấy điểm dừng. Cô mặc áo khoác xanh ôm eo, như một bông hoa đầu xuân. Thương Thiệu nhận ra, đó là chiếc áo Anna đã mua cho cô khi ở Đức. Đẹp và hợp với cô, anh đã động lòng và người đàn ông khác cũng sẽ như vậy. Anh cố gắng thấu hiểu cảm xúc của nam chính bên cạnh. Nam chính cao lớn trẻ trung, trầm lặng sắc bén, có sức tấn công mạnh mẽ.

Một bức ảnh thông báo khai máy thôi, Minh Bảo không thấy có gì đặc biệt nhưng Thương Thiệu nhìn rất lâu.

Bức ảnh này như đang kể một câu chuyện khác, một câu chuyện không cần nhiều lời nhưng vẫn rất dễ hiểu. Cô ấy và nam chính nhìn nhau, cả hai đều cười, dường như đã hoà vào vai diễn hoặc có lẽ là sự thật.

Thương Thiệu im lặng, nhìn bức ảnh mãi không rời mắt, cảm giác tim mình như bị bóp nghẹt. Không phải anh không hiểu mà là không muốn hiểu.

Minh Bảo cùng anh xem: "Đúng rồi, em vừa định nói... càng nhập vai, càng cần những việc bên ngoài làm phiền."

"Tại sao?"

"Vì cô ấy cần một sợi dây diều." Minh Bảo nhìn anh bằng đôi mắt sáng ngời, ngây thơ và vô ưu, "Ví dụ như anh Tiểu Đảo nhập vai, Thương Lục chính là sợi dây diều của anh ấy. Sợi dây này dùng để kéo anh ấy ra khỏi giấc mộng, nếu không có sợi dây này, họ sẽ không thể hạ cánh. Anh, anh có phải là sợi dây diều của chị dâu không?"

Vì câu nói của Minh Bảo, đêm đó Thương Thiệu không thể ngủ được.

Anh đã mơ thấy, cô rơi xuống từ vách đá, như cánh diều bay xa.

*

Kha Dụ nhận được điện thoại của anh vào ba giờ sáng. Tiếng rung tay khiến anh ấy tỉnh giấc, nhìn thấy tên người gọi, ánh mắt từ mơ hồ đến kinh ngạc cuối cùng trở nên mơ hồ hơn.

Thương Thiệu tìm anh ấy, chỉ có thể là vì Ứng Ẩn, vì vậy anh ấy tnhẹ nhàng kéo chăn xuống để không đánh thức Thương Lục.

"Anh cả. Khuya thế này." Anh ấy mặc áo khoác lúc đi đến phòng khách rồi châm một điếu thuốc để lấy lại tinh thần.

Thương Thiệu không phải kiểu người làm phiền người khác vào nửa đêm, Kha Dụ kẹp điếu thuốc giữa ngón tay, cười một chút: "Anh gọi điện, tôi tim đập thình thịch. Cô ấy làm sao rồi?"

"Nhập vai khi quay phim là trạng thái như thế nào?" Thương Thiệu hỏi thẳng.

Kha Dụ ngẩn người, nhớ lại Ứng Ẩn đang quay phim của Lý Sơn nên trong lòng hiểu ra.

Anh ấy và Ứng Ẩn là bạn bè xã giao, không liên lạc thường xuyên, nhưng cô ấy muốn mượn hai trăm triệu, người đầu tiên nghĩ đến là anh ấy và anh ấy cũng không từ chối. Lý Sơn lúc đó để chuẩn bị cho phim "Tuyết tan thành xanh" đã quan sát nhiều nữ diễn viên, cuối cùng chọn Ứng Ẩn cũng có phần giới thiệu của Kha Dụ. Sau khi Ứng Ẩn vào đoàn phim, họ chỉ liên lạc một hai lần, anh ấy hỏi cô về tiến độ quay, cô nói mọi thứ đều tốt, chỉ là quá lạnh.

Kha Dụ đã trao đổi với Ứng Ẩn về kinh nghiệm và kỹ năng diễn xuất. Anh ấy nghĩ một lúc, bắt đầu từ lý thuyết diễn xuất: "Hiện nay, trong giới điện ảnh, phổ biến nhất là hệ thống diễn xuất phương pháp, kỹ thuật của phương pháp là "hồi tưởng cảm xúc", tức là thông qua hồi tưởng trải nghiệm cuộc sống của mình để khai thác ra cảm xúc giống với nhân vật, sau đó chuyển thành cảm xúc của nhân vật mình đang diễn. Còn hai loại khác là biểu hiện và trải nghiệm nhưng biểu hiện đã lỗi thời nên không nhắc tới ở đây. Trải nghiệm, là một phương pháp có thể tổng hợp thành lý thuyết, nhưng thực tế rất khó thực hiện, trái với bản năng thiên nhiên. Tôi và Ứng Ẩn ở một số mặt đều thuộc loại trải nghiệm, nhưng có khác biệt, tôi là tự phát, sau khi được Thương Lục hướng dẫn mới chuyển thành tự giác, còn Ứng Ẩn là tự giác."

Kha Dụ ngừng một chút, không lo lắng người đàn ông đối diện sẽ

không hiểu. Anh ấy hút một hơi thuốc, tiếp tục nói: "Điều đầu tiên của phương pháp là "diễn xuất phải luôn sống trong nhân vật", còn trải nghiệm thì chính tôi chính là nhân vật. Vì vậy dùng "nhập vai" để diễn tả trạng thái của chúng tôi cũng không chính xá. Đối với diễn viên trải nghiệm, tôi chính là vai diễn, dù máy quay có nhắm vào tôi hay không, tôi đều đang trong vai diễn. Ví dụ, lần này cô ấy đóng vai một cô gái điếm, nếu là diễn viên phương pháp, đầu tiên cô ấy sẽ tìm ra trải nghiệm cuộc sống giống với cô gái điếm đó, như bị theo dõi, bị ham muốn, bị đối xử rẻ rúng, bị quy tắc ngầm, sau đó chuyển thành diễn xuất. Nhưng diễn viên trải nghiệm sẽ nghĩ, tôi chính là cô gái điếm, tôi chính là người phụ nữ ai cũng có thể mua được, tôi chính là kẻ lẳng lơ rẻ tiền."

Thương Thiệu không nói gì nhưng Kha Dụ biết anh đang lắng nghe.

"Nếu diễn một tình yêu tuyệt vọng, diễn viên phương pháp sẽ tìm lại khoảnh khắc tương tự của mình, nhưng với diễn viên trải nghiệm, tình yêu tuyệt vọng đó chính là điều cô ấy đang trải qua. Nhưng..." Kha Dụ ngập ngừng, điếu thuốc cháy dần trên ngón tay anh ấy: "Có một điều tôi không chắc, đó là trong phong cách diễn xuất của cô ấy, tôi cho rằng có dấu ấn của phương pháp. Diễn xuất của cô ấy pha trộn kỹ thuật của phương pháp, tức là... nếu vai diễn của cô ấy giống với tình trạng, trải nghiệm của bản thân thì sẽ là sự tăng cường và chồng chất, cô ấy sẽ khó phân biệt hiện thực và vai diễn hơn, vì cô ấy đồng thời sở hữu cảm xúc của nhân vật, cũng đang khơi dậy cảm xúc của mình."

Kha Dụ rót một ly nước cho mình, cười: "Không biết anh có bị tôi làm rối không? Vì vậy từ một số khía cạnh, Ứng Ẩn quay phim sẽ nguy hiểm hơn tôi. Nếu cô ấy không muốn đưa những trải nghiệm riêng tư vào diễn xuất thì cô ấy phải có sự phân biệt. Sự phân biệt này giống như tách máu và gân, làm sao mà tách được? Nhưng nếu không làm thì người và vai sẽ không thể phân biệt, hiện thực và vai diễn giao thoa, cô ấy sẽ càng khó thấy đường về. Đối với chúng tôi, quay phim là "sống ở nơi khác", nhưng tôi biết, Thương Lục đang đợi tôi sau máy quay. Chỉ cần nghĩ đến anh ấy đang đợi tôi trở về,

tôi sẽ tìm thấy đường về."

Ly nước trong suốt chạm môi anh ấy, ánh trăng lắc lư bên trong phản chiếu vào đôi mắt trầm lặng của Kha Dụ.

"Anh cả, anh có phải là đường về của cô ấy không?"

Anh khẽ mỉm cười: "Cô ấy là một diễn viên rất chuyên nghiệp, dù còn trẻ nhưng thành tựu không ai sánh kịp, vì vậy dường như mấy năm qua cô ấy chỉ đang quay vòng tại chỗ. Vài năm trước có một chương trình thực tế về diễn xuất mời cô ấy làm một trong bốn giáo viên dẫn dắt và đấu với một nữ diễn viên nổi tiếng khác, cô ấy từ chối. Phải biết nhà sản xuất trả giá mười hai tập tám mươi triệu, cô ấy rất yêu tiền, nhưng lại từ chối không chớp mắt, quản lý cũng không thể ép được cô ấy. Vì cô ấy cho rằng chương trình thực tế này làm tổn hại đến sự nghiệp diễn xuất của mình, càng nói nhiều về lý thuyết diễn xuất trước ống kính càng có nhiều dấu vết kỹ thuật trong diễn xuất và tính toàn vẹn của vai diễn sẽ càng ít."

Vì câu hỏi của Kha Dụ "Anh có phải là đường về của cô ấy không?", khi Thương Thiệu lên giường, trong giấc mơ xuất hiện một con đường.

Nhưng con đường này quanh co trống trải, anh chờ mãi, không thấy người đâu.

Là cô ấy không muốn trở về hay không cảm thấy có con đường phía sau?

*

Khi Paroxetine bị cưỡng chế từ tay Tuấn Nghi, Tuấn Nghi đã bật khóc.

Chai thuốc nhỏ bị cô ấy nắm chặt rất nóng, ướt đẫm mồ hôi, Ứng Ẩn cẩn thận lau bằng tay áo, cười nửa miệng: "Bị em phát hiện rồi à."

"Tại sao?"

"Tại sao cái gì, bệnh thì uống thuốc thôi."

"Chị bệnh rồi, sao còn diễn được?"

"Lời này là sao? Chẳng lẽ muốn chị rút khỏi đoàn phim sao? Đình Văn đã đầu tư rất nhiều tiền, trong đó còn có hai trăm triệu của chính chị, em muốn chị lại đầu tư thất bại nữa à?" Cô dịu dàng nói, "Hơn nữa uống thuốc và diễn xuất cũng không mâu thuẫn."

"Nhưng đây là thuốc chữa bệnh trầm cảm." Tuấn Nghi lau nước mắt bằng mu bàn tay.

"Chị đã đi gặp bác sĩ Thẩm, đã làm chẩn đoán, em nên chúc mừng chị, bệnh lưỡng cực đã biến thành trầm cảm rồi, ít đi một đầu, không phải là chuyện tốt sao?"

"Không phải." Tuấn Nghi vẫn khóc, mũi cay không thể chịu nổi.

"Chị không có vấn đề gì, em thấy diễn rất ổn đúng không? Diễn xuất cũng không gượng gạo. Diễn xong phim này, chị sẽ nghỉ một năm rưỡi, chị sẽ dẫn em đi chơi có được không? Em có biết Pháp có một nơi gọi là La Base, nơi đó có nhiều du thuyền, chị muốn đến đó xem."

Tuấn Nghi không ngừng lắc đầu: "Em sẽ nói với Đình Văn, em sẽ nói với Lý Sơn, chị đừng nghĩ có thể lừa được em."

"Tại sao em lại nói với họ? Đừng làm to chuyện. Chính vì em làm việc không nhanh nhẹn nên chị mới không dám để em phát hiện. Em muốn gây rắc rối cho chị sao?"

"Lý Sơn luôn nói chị vào vai chậm nửa nhịp, nói chị không nhìn Giang Đặc. Có phải vì uống thuốc này không? Nó sẽ khiến chị chậm

chạp."

"Chuyện này à..." Ứng Ẩn bị cô ấy hỏi, ngừng lại một chút rồi cười bình thản: "Chị không muốn quên cảm giác yêu anh ấy nhanh như vậy."

Phương pháp diễn xuất của cô quá vụng về, giống như Tuấn Nghi không thông minh. Cô không muốn chia sẻ kinh nghiệm yêu Thương Thiệu cho Doãn Tuyết Thanh hay chia sẻ cho Giang Đặc, khiến nó bị loang lổ, hiến tế nó, cũng không muốn hoàn toàn trải nghiệm cuộc đời của Doãn Tuyết Thanh. Vì như thế, cô sẽ hoàn toàn quên đi cảm giác Thương Thiệu đã mang lại cho cô, khi cô thoát vai, Ứng Ẩn yêu Thương Thiệu đã chết từ lâu.

Nhưng, cô thật sự rất muốn quên cảm giác yêu Thương Thiệu.

Cô tưởng mình đã quên rồi, khi nhìn núi, nhìn nước, cô là Doãn Tuyết Thanh, nhưng khi nhìn thấy Giang Đặc, cô luôn là Ứng Ẩn. Cô tự cảnh giác với chính mình, không cho phép mình trở thành Doãn Tuyết Thanh.

Cô tưởng mình đã quên rồi vì khi ngửi thấy mùi hương tương tự anh, cô có thể quay lưng đi.

Cô vụng về nỗ lực trong một thời gian dài, một Ứng Ẩn muốn vứt bỏ Thương Thiệu, một người khác lại ôm chặt anh, cắn răng không muốn buông tay. Làm sao đây? Luôn có một người phải thua. Chỉ là bây giờ, vẫn chưa biết ai sẽ thua.

"Tuấn Nghi, chị rất mệt." Ứng Ẩn nói, lắc lắc chai thuốc, nghe thấy tiếng rào rào: "Hình như thuốc sắp hết rồi? Phải mở một chai mới." Cô lẩm bẩm, quay người đi về căn nhà gỗ.

Còn bốn ngày nữa là đến Tết Nguyên đán.

Trong ngôi làng này, tất cả hương vị Tết đều do đoàn phim mang

đến. Trưởng nhóm sản xuất La Tư Lượng đã cho người gửi rất nhiều câu đối Tết, chữ Phúc, đèn lồng và hoa Tết. Ở nơi lạnh giá như vậy, hoa Tết rất đẹp, nhưng chắc chắn sẽ tàn lụi.

Khi quay phim, các cảnh quay thường được sắp xếp dựa trên tính kinh tế, chẳng hạn như lịch trình của diễn viên, việc thuê máy móc và địa điểm, nhưng cũng sẽ xem xét đến trạng thái biểu diễn của diễn viên. Một số cảnh có trạng thái tương tự thường được sắp xếp quay cùng nhau.

Khi quay "Tuyết tan thành xanh" các cảnh đòi hỏi phải dọn dẹp hiện trường đều được sắp xếp theo nguyên tắc này.

Sau khi quay cảnh đầu tiên rồi liên tiếp ba cảnh, Ứng Ẩn ngày càng thuần thục, ánh mắt của Giang Đặc cũng ngày càng chuẩn xác. Cô vuốt ve thân hình rắn chắc của anh, lòng bàn tay mềm mại lướt từ ngực xuống eo anh. Cô được anh bế lên, ép vào tường rồi nhắm mắt ngửa cổ. Họ lăn lộn trong căn nhà gỗ có đốt lửa, tấm thảm da ngựa dưới thân bị vò nhàu, bên ngoài gió lặng tuyết ngừng, họ lại đầm đìa mồ hôi.

Trong những cảnh này đều không có nụ hôn.

Nụ hôn là bùa chú, là ẩn dụ, đạo diễn kiềm chế không lạm dụng. Sự tiếp xúc cơ thể có thể mạnh mẽ và thường xuyên, Giang Đặc thậm chí có thể che mặt cô, năm ngón tay mở rộng gần như khiến cô ngạt thở, cơ thể làm động tác va chạm mạnh nhưng họ lại không hôn nhau.

Lý Sơn là có ý đó. Khi nào sẽ quay cảnh hôn sẽ do ông quyết định. Tiêu chuẩn của ông là, ánh mắt của Ứng Ẩn nhìn Giang Đặc liệu còn có bản thân cô không.

Ông muốn cô say đắm, mơ màng, không giữ lại gì.

Ngày có thể quay cảnh hôn chỉ là ngày Ứng Ẩn thực sự rơi xuống.

Từ ngày đó, từ nụ hôn đó, sau này, trong cơ thể và linh hồn của cô sẽ không còn "Ứng Ẩn" mà chỉ còn Doãn Tuyết Thanh. Từ đó về sau, bị vợ cũ của Hà Anh dòm ngó, bị dân làng cô lập, bị kẻ xấu trêu chọc, cô mới có thể đau cùng nỗi đau của Doãn Tuyết Thanh, sợ hãi cùng nỗi sợ của Doãn Tuyết Thanh, hoảng loạn cùng nỗi hoảng loạn của Doãn Tuyết Thanh.

Ánh mắt của Lý Sơn nhìn người như một cái thước, ai có trạng thái lệch lạc một chút ông đều nhìn thấu, ông có kiên nhẫn chờ đợi, có phương pháp rèn luyện, một đôi mắt đại bàng theo dõi tất cả, một đôi tay đại bàng thiết kế tất cả.

Mọi thứ cần hy sinh đều có thể hy sinh. Nhân từ là thảm họa lớn nhất.

Ngày hai mươi chín tháng Chạp, sau khi hoàn tất công việc, Lý Sơn chúc Tết cả đoàn phim, thông báo ngày mai sẽ quay đến bốn giờ chiều rồi mọi người cùng nhau đón Tết. Sau khi mọi người tan đi, ông giữ riêng Giang Đặc và Ứng Ẩn lại, nói: "Ngày mai quay cảnh hôn."

Ứng Ẩn sững sờ một lúc, không nói gì mà chỉ gật đầu.

"Sau khi quay cảnh hôn, chúng ta sẽ quay lại các cảnh mập mờ đã bỏ qua trước đó." Lý Sơn thản nhiên sắp xếp: "Ánh mắt của hai người khi nhìn nhau bây giờ đều đúng rồi."

Trong ống kính, ánh mắt của họ cuối cùng cũng đắm đuối, không thể tránh né, không thể tan biến, chạm vào không khí là run rẩy, rời ra một chút là nhớ nhung.

Ứng Ẩn bình tĩnh chấp nhận phán đoán của ông.

Cô phải nói lời tạm biệt một phần ôm chặt Thương Thiệu trong cơ thể. Cô đã mất sức, kiệt quệ, sắp bị vứt bỏ cùng Thương Thiệu.

Cô sẽ quên cảm giác yêu anh.

Hóa ra cảm giác từ biệt anh là như thế này, không phải là sự bình thản yên bình như ngày hôm đó trên Cảng 3. Khi đó, cô còn có mười năm, cô vẫn mong chờ mười năm sau, khi thời gian qua đi, cô và anh sẽ gặp lại.

Bây giờ thì không còn nữa. Cô không còn mong chờ mười năm sau, cũng không còn mong gặp lại anh.

Ứng Ẩn đặt tay lên ngực. Nơi đó trống rỗng, dường như có gió thổi qua.

Tại sao anh lại phản bội em. Cô hỏi.

Ngày mai là đêm giao thừa, căn nhà gỗ nhỏ cũng được trang trí đèn hoa, buổi chiều Tuấn Nghi cắt hoa giấy để dán lên những cửa kính mờ và trên tường. Câu đối Tết và chữ Phúc sẽ dán vào sáng mai.

Ứng Ẩn tẩy lớp trang điểm của Doãn Tuyết Thanh, thay bộ quần áo của mình. Chiếc áo khoác xanh, khi ở Đức Anna đã mua cho cô, như một bông hồng xanh.

Sau khi thay đồ, cô gọi một cuộc video.

*

Điện thoại rung lên, hiện thông báo yêu cầu video, cái tên hiện lên rất lạ.

【Ẩn Ẩn hôm nay đi làm nhưng rảnh】

Tàn thuốc trong tay Thương Thiệu rơi xuống.

Hóa ra tim người khi ngồi yên không làm gì cũng có thể đột nhiên đập nhanh đến một trăm tám.

Anh đoán cô đã say, anh hít sâu rồi từ từ thở ra mới bình tĩnh nhấn nút chấp nhận.

"Thương Thiệu." Ứng Ẩn gọi tên anh, mặt mang một chút nụ cười.

Đêm tối thế này, ánh trăng chiếu lên tuyết, tuyết phản chiếu ánh trăng làm gương mặt sạch sẽ của cô trở nên rất sáng.

"Có chuyện gì?"

Anh có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lại như không có gì khác để hỏi.

Chỉ có câu này là an toàn nhất.

"Không có gì, hôm nay xong việc muộn, sáng mai sáu giờ bắt đầu, phải quay đến rất muộn. Nghĩ đến Tết, muốn chúc anh năm mới vui vẻ." Ứng Ẩn giải thích từng chi tiết: "Năm mới vui vẻ, Anh Thương."

Thương Thiệu nhếch môi: "Năm mới vui vẻ."

Ánh mắt anh có quá tham lam không? Anh kiềm chế ánh mắt của mình nhưng ánh mắt vẫn không muốn rời đi lâu.

"Năm mới vui vẻ." Ứng Ẩn lại nói một lần, cười lên: "Anh có khỏe không?"

"Anh không khỏe lắm."

Vì câu nói này, gương mặt luôn cười của Ứng Ẩn suýt rơi lệ.

Cô nhịn được, như bị đông cứng, hít một hơi, "Em cũng vậy."

Cô luôn cười, như một đứa bé trong mắt anh.

"Em muốn hỏi anh địa chỉ La Base nơi anh đậu du thuyền. Khi xong việc, em có thể để Tuấn Nghi đưa em đi xem."

"Anh sẽ gửi cho em." Đầu ngón tay Thương Thiệu lạnh buốt lại bất giác run rẩy.

"Ứng Ẩn..."

Anh nghĩ cô đã thông suốt, cô sắp trở về rồi.

"Anh vẫn như cũ." Ứng Ẩn không đứng vững nữa, cô cúi người xuống tuyết, như đêm đó trên du thuyền của Edward, cô cúi đầu bên giường nhìn chằm chằm người mình thích.

Dáng vẻ anh vẫn rất đẹp, chỉ là gầy hơn chút, trông sâu sắc hơn. Anh mặc áo sơ mi trắng, có thể thấy Hong Kong ấm áp. Ứng Ẩn gần như quên cảm giác ấm áp rồi. Anh vẫn thanh tao quý trọng, ánh mắt nhìn cô vẫn dịu dàng như xưa. Nghĩ đến lần đầu gặp anh, anh ngồi ở ghế sau của Maybach, gương mặt trầm mặc xa xăm. Khi đó cô làm sao dám nghĩ họ sẽ có câu chuyện.

"Công việc vẫn bận rộn chứ?" Cô hỏi.

"Không bận, gần đây anh rất rảnh."

"Anh nên nghỉ ngơi tốt."

Thương Thiệu gật đầu, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, lông mày nhẹ nhíu lại: "Em gặp chuyện gì sao?"

"Không có gì, chỉ là bộ phim này quay khá khó nên có chút mệt."

Ứng Ẩn sợ anh nghi ngờ, lại nhìn anh thật sâu một lần cuối cùng, rồi nói: "Đạo diễn gọi em, em phải nói tạm biệt rồi." Cô vẫy tay, hai bên khóe môi cong lên cao: "Tạm biệt, hẹn gặp lại, Anh Thương."

Cô cúp điện thoại rồi quay lại phòng. Tuấn Nghi và Đình Văn đều đang giúp La Tư Lượng, Ứng Ẩn cúi xuống nằm trên giường, dùng một cây bút bi viết trên một tờ giấy không chính thức:

Tuấn Nghi:

Tài khoản và mật khẩu của chị, em đều biết, giao cho Ứng Phàm để bà ấy dưỡng lão. Cổ phiếu bà ấy không biết chơi nên đừng để bà ấy chơi.

Còn hai tờ séc lớn gửi ở Ngân hàng Trung Quốc, tổng cộng năm triệu, chị tặng em, chúc em sống tốt.

Đừng buồn vì chị. Em đem tro cốt của chị đến La Base, địa chỉ trong điện thoại của chị, mở đoạn trò chuyện với Thương Thiệu ra, em sẽ thấy. Em nên chọn một ngày nắng để đưa chị đi xem thuyền ở đó, có một chiếc gọi là "Tự do ý chí" - chữ phồn thể. Đó là giấc mơ của anh ấy khi hai mươi tuổi. Để chị nhìn thấy rồi rải chị ở đó. Sau này anh ấy đến đây sẽ có chị cạnh bên anh ấy.

Chuyện chị chết chắc chắn sẽ lên báo, nên sẽ không giấu được anh ấy. Nếu anh ấy hỏi gì, em chỉ cần nói thời gian đó chị rất hạnh phúc.

Hãy bảo anh ấy sống tốt, lấy vợ sinh con. Nói chị rất thích Rich nhưng không chăm được nó.

Thay chị chăm sóc Ứng Phàm, bố mẹ em đối xử không tốt với em, bà ấy sẽ coi em như con gái ruột.

Cuộc đời chị không có gì hối tiếc, được anh ấy yêu là điều tốt nhất. Nếu chị chết rồi liệu có trở thành huyền thoại không? Em sẽ sống đến trăm tuổi, lúc đó giúp chị xem thử.

Viết xong, cô gấp tờ giấy lại rồi kẹp vào tờ báo gửi từ Hồng Kông, chữ viết thân mật dán vào thông báo pháo hoa đó.

Cô gấp xong rồi đặt tờ báo dưới gối, như thường ngày uống thuốc, rửa mặt rồi lên giường ngủ. Ngày mai còn phải dậy sớm, không thể sưng phù, cũng không thể mang bộ mặt này rời đi.

Cô lại mơ.

Trong mơ, hoa xoan tàn rụng, anh mang thuyền ra biển nhưng không biết trên thuyền anh đã từng có tro bụi của cô.

Chương 79: Anh ở đây

Sáng sáu giờ dậy quay phim không phải là nói bừa. Công việc chuẩn bị quay phim phức tạp và tỉ mỉ, bắt đầu lúc sáu giờ thì thường năm giờ rưỡi đã phải có mặt ở phim trường. Ứng Ẩn phải trang điểm nên còn phải dậy sớm hơn.

Doãn Tuyết Thanh là một người phụ nữ quý trọng dung mạo, dù đã đến nơi hoang vu này, mỗi ngày cô ấy vẫn đối diện với gương trang điểm. Cô ấy chưa từng cắt tóc ngắn trong đời nhưng Ứng Ẩn vì bộ phim cách mạng mà cắt tóc ngắn ngang tai rồi lại nối lại thành tóc xoăn qua vai. Mái tóc được buộc thành búi thấp bằng một chiếc vòng mỏng, tóc mai trước trán lòa xòa, toát lên vẻ nữ tính quyến rũ.

Mùa đông ở Achab, khoảng tám giờ sáng theo giờ Bắc Kinh mới sáng, khi kim đồng hồ chỉ sáu giờ thì thực ra là bốn giờ ở Achab, là lúc đêm tối nhất trước bình minh.

Chuyên gia trang điểm đã trang điểm cho rất nhiều cảnh, tay nghề đã thành thạo, dù mệt mỏi vẫn tập trung vẽ chân mày và thoa son cho Ứng Ẩn. Khi dọn dẹp hộp trang điểm, bất chợt nghe Ứng Ẩn nói: "Có thể để lại cho tôi một ít mỹ phẩm không?"

Dĩ nhiên là được, chuyên gia trang điểm nhiệt tình mở cả hộp ra: "Cô chọn đi."

Ứng Ẩn gật đầu rồi cẩn thận chọn. Cô rất lười trang điểm nên không mang đồ trang điểm của mình theo, sau khi quay xong nếu muốn trang điểm lại chỉ có thể mượn.

"Bút kẻ mắt này hợp với cô hơn, mảnh và tự nhiên, Doãn Tuyết Thanh dùng đậm." Chuyên gia trang điểm chọn ra một cây bút.

Ứng Ẩn nắm trong tay.

"Bút kẻ mày này có tông màu nâu đẹp, đã gọt sẵn nhưng chưa dùng." Chuyên gia trang điểm lại nói.

Ứng Ẩn mỉm cười nhận lấy.

"Son môi thì rất nhiều." Chuyên gia trang điểm mở ngăn kéo, hai tầng son môi ngăn nắp.

"Lấy một cây nhạt, tự nhiên một chút."

"Cây này thế nào? Nó là son nhung mang chút cảm giác màu san hô, phù hợp với tông ấm của bút kẻ mày." Chuyên gia trang điểm nói: "Rất hợp với mùa đông này."

Ứng Ẩn đã từng dùng cây này, cô nhớ lại rồi khẽ gật đầu nhận lấy son môi, "Vậy là được rồi."

Chuyên gia trang điểm đóng hộp lại, cười nói với cô: "Rất hiếm khi thấy cô trang điểm riêng, hôm nay là vì Tết sao?"

Ứng Ẩn "ừm" một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng: "Hôm nay khác mà."

Phòng trang điểm cũng chỉ là một căn nhà gỗ nhỏ, nhưng bàn trang điểm rất tinh xảo là của chủ nhân căn nhà, sơn màu trắng, các góc cạnh chạm khắc hoa văn, ngăn kéo có tay cầm bằng đồng nhỏ. Nghe nói đó là của hồi môn của chủ nhân khi mới cưới, bà đã giữ gìn suốt ba mươi năm. Ứng Ẩn kéo một ngăn kéo, đặt những thứ đã chọn vào đó.

Mở cửa bước ra ngoài, sao mai sáng rực, mặt trăng đã biến mất.

Phim trường nhộn nhịp, hương thơm ngọt ngào của cà phê hòa tan lan tỏa trong không khí. Ứng Ẩn tự mình thử ánh sáng, đi qua vị trí máy quay cùng Giang Đặc tập diễn.

Cô rất kiên nhẫn, từng chút một hướng dẫn Giang Đặc điều chỉnh cử động cơ thể. Cảnh quay này thuộc về Hà Anh, chuyện ly hôn với vợ là Nỗ Nhĩ Tây Á bị Doãn Tuyết Thanh biết, hai người bắt đầu trò chuyện.

Hà Anh là người đầu tiên trong làng ly hôn trong năm mươi năm qua, lý do ly hôn không liên quan đến bạo lực, mâu thuẫn gia đình hay thói quen sinh hoạt, chỉ vì anh không còn yêu cô ấy.

Tất nhiên, anh đã từng yêu Nỗ Nhĩ Tây Á. Tình yêu của người chăn nuôi đến ngại ngùng mà trực tiếp, có lẽ chỉ là nhìn thấy cô ấy vắt sữa bò vào buổi sáng trong sân đã động lòng. Hôn nhân của người chăn nuôi cũng đến nhanh, cha mẹ hai bên gặp mặt, khách mời và cô dâu chú rể nhảy một điệu vui vẻ trên thảo nguyên tháng sáu rồi kết hôn. Nhưng hai năm sau, tình yêu đã phai nhạt, hai người chưa có con, anh quyết định ly hôn.

"Vợ tôi cũng không yêu tôi. Chỉ là tôi không yêu đã bộc lộ ra, cô ấy không yêu trong sự chịu đựng." Anh ấy nói với Doãn Tuyết Thanh.

Quá trình ly hôn rắc rối vì hai bên gia đình đều đến khuyên can, xin anh ấy đừng bốc đồng. Vợ anh ấy cũng xin anh ấy chịu đựng.

"Em mới hai mươi ba tuổi, em thích Mộc Lạp Đề, hai người lớn lên cùng nhau, chỉ là em nhận ra điều này muộn hơn. Tại sao không sống cùng cậu ấy?" Anh hỏi vợ mình.

"Ở đây không ai ly hôn."

"Luật pháp quy định chúng ta đều có quyền tự do này."

"Mọi người ở đây đều sống như thế." Khuôn mặt quen chịu đựng

của vợ nhìn anh ấy một cách tê dại.

Mọi người ở đây đều sống như thế, xung quanh bốn mùa và ba bữa cơm, quanh bếp lửa và ngựa, sáng dắt cừu, tối trở về, quay cuồng như con quay. Họ quan tâm đến tâm trạng của con ngựa nhỏ hôm nay ra sao, quan tâm đến sự phát triển của cây cối, nhưng không thể quan tâm đến chính mình. Điều đó là gì, Hà Anh không rõ, nhưng anh ấy cảm nhận được.

Mọi người ở đây đều sống như thế, vì vậy, sau khi ly hôn, anh và Nỗ Nhĩ Tây Á trở thành một cái bóng kỳ lạ trong làng. Cái bóng không có chủ quyền, bị mọi người dòm ngó và bình phẩm. Mỗi ngày, Nỗ Nhĩ Tây Á múc nước từ suối về, khi qua ngôi nhà gỗ của Hà Anh, cô ấy luôn nghiêng mặt, qua cửa sổ nhìn vào anh ấy đang sống thế nào. Ánh mắt cô ấy kỳ lạ, dửng dưng và tê liệt, như một dải băng trắng.

Trong cảnh quay này, Hà Anh là nhân vật chính, Doãn Tuyết Thanh là người nghe. Cuối cùng Hà Anh hỏi: "Xà phòng tan trong nước có thể mua mới, băng tan thì đợi đến mùa đông, máng cỏ trống rỗng thì thêm cỏ mới, tại sao tình yêu biến mất mà người không đi? Ở Altay, mùa đông chúng tôi phải di chuyển, vì cỏ mùa hè đã ăn hết, chúng tôi biết đưa đàn cừu đến nơi có cỏ. Nhưng chúng tôi không cho phép cuộc sống di chuyển."

"Vì trong cuộc sống không chỉ có tình yêu mà còn có trách nhiệm." Doãn Tuyết Thanh nói xong câu này chợt bật cười. Cô ấy cười vì diễn viên vô tình, kỹ nữ vô nghĩa, cô là một kỹ nữ, dạy đàn ông về trách nhiệm.

"Các người xem tình yêu quá nghiêm túc. Nó vốn là thứ đẹp đẽ, nhưng bị các người treo ổ khóa lên mà trở nên nặng nề." Anh ấy nói, tháo dây cương ngựa, vỗ mạnh vào mông nó, "Chạy đi!"

Ngựa ngẩng cổ hí lên một tiếng rồi lao đi mãnh liệt, bốn vó tung lên bông tuyết như hoa.

Giang Đặc và Ứng Ẩn diễn xong cảnh lại thấy cô ngơ ngác, dường như quên mất lời thoại.

"Sao vậy?"

"Tình yêu vốn là thứ đẹp đẽ, nhưng bị các người treo ổ khóa lên mà trở nên nặng nề." Ứng Ẩn lẩm bẩm nhắc lại.

Cô không phải lần đầu nghe câu này, nhưng lúc này, khi Giang Đặc dùng đôi mắt thuộc về núi tuyết thảo nguyên nhìn cô nói ra, cô như lần đầu nghe thấy.

"Lời thoại của thầy Thẩm Linh thật hay."

Cô lấy lại tinh thần rồi chỉ dạy Giang Đặc vài câu, rất chi tiết và kiên nhẫn.

Giang Đặc nhìn cô hồi lâu, cảm thấy hôm nay cô có gì đó khác lạ.

"Anh diễn xong phim này, kế tiếp định làm gì?" Ứng Ẩn dường như vô tình hỏi.

"Quay về ngọn núi thuộc về tôi."

Ứng Ẩn mím môi: "Anh có lẽ không về được. Anh đã đóng phim, sẽ nổi tiếng, có nhiều người ngưỡng mộ anh, ánh đèn flash sẽ chiếu vào anh. Anh đã bước qua thế giới của Hà Anh, khi ra ngoài, anh không còn là anh nữa."

"Tôi vẫn là tôi, chỉ là tôi đã gặp cô."

Ứng Ẩn hơi nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn anh: "Giang Đặc, anh phải hiểu rõ ranh giới giữa phim và thực tế, điều này tốt cho chính anh."

"Tôi không thể gặp lại cô nữa phải không?"

"Nếu anh còn muốn gặp tôi, anh sẽ mất ngọn núi của mình."

Giang Đặc cảm thấy trái tim mình rung động, như hòn đá lăn ầm ầm vang lên như sấm mùa hè.

Ứng Ẩn nhìn anh ấy một lúc rồi khẽ lắc đầu, khuôn mặt mang nụ cười dịu dàng: "Nhớ thay đổi cách diễn bảo vệ bản thân hơn."

Cô nói xong, không đợi Giang Đặc đáp lại, quay lưng về chỗ nghỉ của mình. Ở đó có lò sưởi, trên ghế gỗ có phủ tấm chăn lông. Cô ngồi xuống, chăm chú sưởi ấm, chờ đến lúc quay phim.

Vì là nơi chủ đạo của Giang Đặc nên tiến trình quay phim không hoàn toàn do Ứng Ẩn kiểm soát. Trong buổi thử vai, Giang Đặc vẫn diễn tốt, nhưng khi máy quay bắt đầu chạy, anh ấy lại rõ ràng không tập trung.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?"

Người trợ lý gọi anh ấy đến chỗ đạo diễn nhiều lần, Lý Sơn nghiêm khắc và thẳng thắn hỏi: "Anh bị xao nhãng rồi, về nghỉ đi."

Giang Đặc ngước mắt lên, ánh mắt đầy sự nghi hoặc sâu sắc và sắc bén, rồi liếc nhìn Ứng Ẩn ngoài kia. Hôm nay cô dường như rất bận, mỗi lúc nghỉ cô đều đang gửi tin nhắn.

Gửi cho Ứng Phàm, chúc mừng năm mới, chúc sức khỏe và đẹp mãi.

Gửi cho Kha Dụ, chúc một năm mới suôn sẻ, sống hạnh phúc với Thương Lục.

Gửi cho Mạch An Nghiêm, chúc cho nghệ sĩ của anh ất đều thành công rực rỡ, chúc anh ất sức khỏe.

Cuối cùng, cô gửi tin nhắn cho Thương Thiệu:

"Anh Thương, buổi chiều tốt lành, đêm giao thừa anh có bận không? Chúng ta sắp phải chia tay, một năm đã qua rồi, em vẫn như trong giấc mơ. Năm tới sẽ tốt hơn đúng không? Tuyết tan, dưới đó là thảo nguyên xanh tươi đầy sức sống. Chúc anh bốn mùa vui vẻ, ba bữa cơm đúng giờ."

Cô đã tưởng tượng Thương Thiệu hiện giờ có lẽ đang ở trong căn nhà như triển lãm nghệ thuật tại Hồng Kông của mình, bên cạnh có người mẹ hiền hòa và nhân ái, vây quanh là anh chị em hòa thuận thân thiết cùng nhau uống trà và trò chuyện. Ánh nắng đẹp, gió biển cũng tốt, người giúp việc bận rộn qua lại giữa phòng khách và bếp, hương hoa lan tỏa khắp nơi. Không gian của anh đã được dọn dẹp gọn gàng, lòng anh cũng sẽ được thanh lọc. Khi nào anh sẽ lại đến La Base nhỉ? Cô muốn gặp lại anh.

Thương Thiệu không trả lời.

Thời gian ở Achab trôi nhanh, quay xong hai cảnh đã là ba giờ rưỡi. Cảnh tiếp theo là cảnh hôn do Lý Sơn đột xuất thêm vào, phải chuyển phim trường và bố trí lại ánh sáng. Rõ ràng hôm nay lại kéo dài nên chắc chắn không thể xong trước bốn giờ.

Phó đạo diễn và các trưởng nhóm lần lượt động viên, bảo mọi người cố gắng hoàn thành sớm để có thể vui vẻ đón Tết.

"Không thấy Cô Ứng đâu!" Một nhân viên nhóm ánh sáng gọi, "Thầy Phó, anh có thấy cô ấy không?"

Thầy Phó là người hướng dẫn quay phim, đảm nhận cả nhóm quay và nhóm ánh sáng. Dù là người thường xuyên hợp tác với Lý Sơn nhưng cũng nhận nhiều công việc khác, ông đã hợp tác với Ứng Ẩn hai ba lần.

Việc bố trí ánh sáng là rất quan trọng, phức tạp và tốn thời gian. Một cảnh quay có đầy đủ ý nghĩa thường phải mất một hai giờ để

điều chỉnh ánh sáng. Để tiết kiệm thời gian và giảm khối lượng công việc, nhiều diễn viên có người đóng thế để thử ánh sáng, nhưng điều này không được phép trên phim trường của Lý Sơn. Vì một diễn viên phải quen thuộc với ánh sáng và máy quay mới có thể thể hiện tốt nhất trong cảnh quay, quá trình bố trí ánh sáng và thử máy quay chính là quá trình làm quen đó.

Ứng Ẩn luôn tự mình thử ánh sáng, nhưng lúc này lại không có ở đó khiến công việc của nhóm ánh sáng chậm lại. Ánh mắt của thầy Phó quét qua phim trường, ông thấy Tuấn Nghi, liền gọi cô ấy: "Tuấn Nghi! Cô Ứng đâu rồi?"

Tuấn Nghi nghe gọi mới nhận ra Ứng Ẩn không có ở nhóm ánh sáng.

"Đi tìm cô ấy đi!" Thầy Phó gọi rồi vẫy tay.

Tuấn Nghi tìm đến Đình Văn: "Đình Văn, cô có thấy chị ấy không?"

Đình Văn cũng không biết rồi nhìn xung quanh: "Có phải chị ấy bị Lý Sơn gọi đi nói chuyện không?"

Lý Sơn lúc này cũng không có ở đây, giả thuyết này có lý. Trình Tuấn Nghi liền gật đầu: "Tôi sẽ báo lại cho Thầy Phó."

Cô ấy trở lại phim trường: "Thầy Phó, Cô Ứng có thể bị đạo diễn gọi đi nói chuyện."

Lý Sơn đang cầm khung ngắm, đôi chân đi đôi giày vải đen bước rộng, thân trên ngả về phía sau, ông đang xem xét cảnh quay qua khung ngắm. Mọi thứ đã được xác định một lần, nhưng ông ta bất chợt muốn thay đổi cũng là chuyện thường, nhóm quay phim đều chờ ông ta.

Nghe Tuấn Nghi nói, ông ta suy nghĩ vài giây, rồi đứng thẳng gọi Thầy Phó tới và nói với Tuấn Nghi: "Tôi không gặp cô ấy, có phải cô ấy ở cùng Giang Đặc không?"

Tuấn Nghi như con quay nhỏ, vòng đi vòng lại trong phim trường. Gặp Giang Đặc rồi hỏi anh ấy, anh ấy nói không thấy. Tuấn Nghi liền đi đến phòng nghỉ. Cô thường không về đó nghỉ ngơi trong lúc làm việc mà thường chỉ ngồi tại chỗ uống nước nóng. Phòng nghỉ và phòng hóa trang là cùng một căn nhà gỗ, khi Tuấn Nghi đến, cô nhận thấy tuyết mới rơi trên khóa cửa đã bị xáo trộn.

Đẩy cửa bước vào, lò sưởi vẫn còn ấm, trước gương trang điểm không thấy người.

"Chị? Ẩn Ẩn?" Tuấn Nghi gọi hai tiếng, không ai trả lời.

Có lẽ vì nơi này quá vắng, tiếng gọi của cô ấy vọng lại khiến lòng cô ấy đột nhiên dâng lên cảm giác hoảng hốt. Tuấn Nghi cố giữ bình tĩnh nhưng bước đi hơi loạng choạng, cô ấy cẩn thận đẩy cửa phòng vệ sinh. Bồn rửa mặt đơn sơ ướt đẫm như vừa được dùng qua, thùng rác mở nắp, bên trong có một khăn mặt ướt nặng.

Có ai đó vừa rửa mặt ở đây.

Nhưng ai nhỉ? Chưa xong việc, cô ấy không nên tẩy lớp trang điểm của Doãn Tuyết Thanh.

Tuấn Nghi nắm chặt khung cửa rồi mở to mắt, cô ấy nuốt một ngụm rồi vội vã rời đi.

Bước đi càng nhanh và ánh mắt trống rỗng, một lúc sau mới tập trung lại.

Giày đi tuyết dẫm lên con đường lầy lội trong làng kéo theo những cục bùn nhão do tuyết tan. Cạch một tiếng, cửa phòng của các cô gái bị đẩy mạnh rồi đập vào tường. Nơi này cũng rất yên tĩnh, không giống có người đến.

Tuấn Nghi rất cẩn thận, cô ấy biết chiếc áo khoác xanh lá đã biến

mất, thay vào đó là bộ trang phục của Doãn Tuyết Thanh.

Cô đã thay lại đồ của mình trước khi cảnh hôn bắt đầu.

"Không thể nào, không thể nào..." Trình Tuấn Nghi tự an ủi, chạy nhanh như cơn gió tìm Đình Văn, "Chị ấy sẽ không làm vậy, chị ấy đang uống thuốc, chị ấy chưa gặp Anh Thương, chị ấy chưa hoàn thành vai diễn..."

Cô ấy tìm nhiều lý do đủ hợp lý.

Chưa kịp chạy về chỗ đạo diễn, nước mắt đã vô thức chảy đầy mặt.

Lần đó, lần trước, cô ấy đều không kịp. Cô ấy ngốc quá, cô ấy bị Ứng Ẩn lừa. Nếu không có Mạch An Nghiêm nhận ra có gì đó không đúng thì cô sẽ mãi ngủ trên chiếc giường đó. Cô ấy không biết đèn trong phòng cấp cứu lạnh lẽo thế nào mà chỉ nhớ màu đỏ rực của tấm bảng "Cấp cứu".

Cô ấy đã làm kinh động đến Đình Văn, Đình Văn lại kinh động đến đạo diễn.

Khung ngắm của Lý Sơn rơi xuống đất, khuôn mặt già nua kiên nghị lạnh lùng của ông trở nên sống động hơn bao giờ hết vì sự ngạc nhiên lúc này.

"Đi tìm! Đi tìm!" Ông không bận tâm nhặt lên, vung tay, bước chân già nua chạy gấp nên vấp ngã: "Nhanh lên!"

"Lý Sơn!" Đình Văn gọi ông bằng tên đầy đủ.

Lý Sơn quay lại, bắt gặp ánh mắt của cô gái trẻ này liền hiểu ra. Ông gật đầu, giọng khàn ra lệnh cho phó đạo diễn: "Tất cả mọi người đi tìm, nói là còn một cảnh cuối, đợi Cô Ứng thử ánh sáng."

Vùng tuyết này quá rộng lớn, vô tận, cây thông đen đứng trên sườn

núi, nửa ngày cũng không thấy một con chim đậu.

Đoàn làm phim trăm người phân tán dọc theo các con đường trong làng.

Họ thuê nhiều ngôi nhà, cửa nào mở ra cũng có thể thấy điều bất ngờ. Những người chăn nuôi trong làng cũng bị kinh động, họ liên tục bị hỏi có thấy người phụ nữ búi tóc, mặc áo len màu hồng đậm và áo khoác lông đen không.

"Cô ấy sẽ không ở trong làng." Tuấn Nghi quả quyết: "Cô ấy sẽ ra khỏi làng!"

"Tìm dấu chân!" Đình Văn quyết định: "Cử vài người ra ngoài làng tìm dấu chân mới!"

Nhìn từ trực thăng, người dưới đất như những con kiến nhỏ, bước đi đầy lo lắng.

Chiếc trực thăng cất cánh từ sân bay thủ phủ rồi bay qua 500 km trên không trung.

"Anh Thương, chúng ta hạ cánh ở đâu?" Phi công điều khiển buồng lái khiến chiếc trực thăng hai cánh quạt lơ lửng ở độ cao có thể nhìn thấy mặt đất. Tiếng cánh quạt xé gió ầm ĩ, anh ấy phải gỡ một bên tai nghe và hét to.

Rất nhiều người đã dừng lại, không hiểu vì sao lúc này lại có trực thăng trên bầu trời.

Là của đoàn phim sao? Trước đó không nghe nhóm bay nói gì.

Hình ảnh màu xanh lá trên tuyết chỉ như một điểm nhỏ, như một chồi non.

Thương Thiệu mắt mở to.

Anh không biết gì cả, anh chỉ nhận ra cô.

Trực giác mạnh mẽ trong lòng quá bất an, anh bất chấp tất cả muốn máy bay hạ cánh.

"Không thể hạ cánh ở đó!" phi công đáp lại, cúi xuống nhìn địa hình: "Tôi chỉ có thể thả anh xuống ở đằng kia thôi!"

Đó là một lớp nền tự nhiên thấp hơn sườn núi một chút, cách Ứng Ẩn hơn trăm mét theo đường thẳng, nhưng nếu đi bộ lên thì có lẽ phải mất mười đến hai mươi phút.

"Dùng thang dây!"

"Không thể được! Anh không có kinh nghiệm, tôi phải đảm bảo an toàn tính mạng cho anh! Dưới kia địa hình phức tạp, nhảy từ độ cao của thang dây xuống, anh có thể bị cành cây đâm xuyên qua!"

Phi công không nghe theo lệnh của Thương Thiệu nữa, đẩy cần điều khiển từ từ hạ xuống. Chiếc trực thăng lao xuống, cánh quạt tạo ra luồng gió mạnh làm tuyết bay tứ tung.

Sau vài giây lơ lửng, máy bay hạ cánh. Nhưng khi máy bay chưa kịp dừng hẳn, người đàn ông trên máy bay đã nhảy xuống. Trong khoang chỉ còn lại chiếc tai nghe chưa được treo lên đang lắc lư qua lại.

Tuyết quá sâu, anh lại không biết gì về khí hậu vùng nội địa Trung Quốc nên chỉ mang một đôi giày da Baroque màu đen. Một bước xuống, tuyết gần như ngập đến bắp chân, khi rút chân lên, tuyết rơi vào trong giày làm ướt quần và tất.

Vách đá đó gần như giống hệt trong giấc mơ của anh.

Anh mở to mắt nhìn cô rơi xuống, cô quá nhẹ, khi rơi vào không

trung lại như một con diều không trọng lượng, bị gió lớn cuốn đi không có chỗ dựa.

Thương Thiệu bước từng bước dài, đường viền sườn núi là rừng thông dày đặc, dưới tuyết sâu là cành cây khô nằm ngang, anh bị vấp ngã mà quỳ xuống trong tuyết. Bất chấp lòng bàn tay bị cành cây làm xước, anh lại dùng hết sức mình trèo lên.

Máu từ từ thấm vào tuyết như những quả dâu rừng.

Muộn một chút, lại muộn một chút.

Chậm một chút, lại chậm một chút.

Đừng đi nhanh như vậy.

Trái tim không ngủ suốt đêm của anh vì hành trình vất vả mà đau đớn, anh ôm ngực, đường hô hấp bị lạnh đến thiêu đốt, mỗi hơi thở đều như có một cơn đau nhói.

Anh đã hứa sẽ giữ cô lại.

Dường như đủ lâu rồi.

Ứng Ẩn không biết mình đã đứng bao lâu, chỉ cảm thấy khớp xương như bị rỉ sét cứng đờ.

Cô cúi mắt, đặt nhẹ điện thoại xuống tuyết. Cô không muốn nó bị rơi vỡ, bên trong còn nhiều thứ quan trọng, còn địa chỉ của La Base cần cho Tuấn Nghi biết.

Nhìn từ vách đá của đồng cỏ, thế giới như khoác lên mình chiếc áo bạc. Đẹp đến vậy, cô đã nhìn đủ rồi.

Lần sau sẽ lại đến chơi.

Ứng Ẩn rút tay ra khỏi túi áo ấm áp, từ từ vuốt phẳng cổ áo xếp chồng lên nhau rồi vỗ nhẹ hai bên tay áo, phủi đi những bông tuyết. Cuối cùng, cô hít sâu, mỉm cười, bước về phía trước, bình tĩnh và thanh lịch.

Thật đáng tiếc, cô vẫn chưa biết anh đã đặt tên cho con của họ là gì.

"Ứng Ẩn."

Cô nghe thấy ai đó gọi cô.

Tuyết hấp thụ mọi tiếng vọng, mọi âm thanh ở đây đều trở nên tĩnh lặng, tĩnh lặng đến không thực.

Cô ngưng lại, đứng yên. Một lúc sau, cô quay lại, nụ cười thoáng chút mơ màng: "Anh đến rồi?"

Thương Thiệu mím chặt môi, hơi thở trong mũi gấp gáp. Đôi mắt anh không rời cô một giây, như muốn dùng ánh nhìn để khóa chặt cô lại.

"Đến đây với anh." Anh lại mở miệng, nhìn cô, giọng khàn khàn không để lộ sự run rẩy, nghe chỉ thấy sự kiên định.

Ứng Ẩn lần này giật mình, mắt nhẹ chớp, cô tỉnh táo lại từ cõi chết, sắc mặt bỗng thay đổi: "...Anh Thương?"

Cô không dám tin, nhẹ nhàng hỏi.

Má từ tái nhợt chuyển sang hồng hào chỉ trong một giây.

Cô nhìn anh chằm chằm, môi và tứ chi, chính cô cũng không nhận ra mình đang run rẩy. Cơn run dần dần lan tỏa khắp cơ thể, từ thân đến tâm, từ ngoài vào trong.

Trái tim cô run rẩy đến mức cô gần như không chịu nổi.

"Đừng bước tới." Thương Thiệu chìa tay về phía cô, "Đến đây với anh."

"Sao anh lại ở đây?" Ứng Ẩn nhìn ra sau lưng anh.

Chỉ có một hàng dấu chân sâu hoắm.

Bên cạnh dấu chân là vết máu. Ánh mắt cô dịch chuyển, theo phản xạ nhìn vào tay anh.

Máu chảy ròng ròng qua lòng bàn tay anh, từng giọt rơi xuống.

"Bàn tay của anh..." Ánh mắt cô hoảng hốt lại vì anh mà đau lòng.

"Không sao." Thương Thiệu không chớp mắt, "Lời chúc mừng năm mới của em, anh đã nhận được. Anh đã trả lời, em đã xem chưa?"

Ứng Ẩn theo phản xạ liếc nhìn điện thoại: "Tắt máy rồi."

"Tại sao lại tắt máy?"

Anh không dám bước đi, vì sợ hành động lớn trong tuyết sẽ làm cô tỉnh lại từ trạng thái này.

"Em..."

"Em muốn yên tĩnh một chút, đúng không?"

Ứng Ẩn ngập ngừng: "Ừm."

Cô khẽ gật đầu, tay lại rụt vào túi áo.

"Tại sao lại đi xa phim trường thế này?" Thương Thiệu tiếp tục hỏi, "Không phải quay đến bốn giờ sao? Đóng máy sớm hay là em trốn

việc?"

Ứng Ẩn cụp mắt: "Em không biết phải quay thế nào nên đã đi trước."

"Tại sao không biết phải quay thế nào? Em là diễn viên giỏi, là ảnh hậu, đúng không?"

Ứng Ẩn nghe câu hỏi này thì nước mắt lăn dài. Nước mắt nóng hổi rơi xuống tuyết tan biến không dấu vết.

Hốc mắt, đầu mũi và má cô đều đỏ ửng, như bị oan ức.

"Em biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây không?" Thương Thiệu tiếp tục hỏi.

"Tại sao?" Ứng Ẩn ngước mắt nhìn anh từ xa.

Trời u ám, ánh sáng mặt trời ảm đạm bị che khuất sau những đám mây màu chì như buổi hoàng hôn. Người đàn ông trong mắt cô mặc áo khoác đen nghiêm nghị, khuôn mặt tái nhợt, hốc mắt đen kịt. Hành trình xa xôi, người anh lại đầy hơi tuyết, lạnh lẽo, trầm mặc khiến người ta cảm thấy xa cách.

Nhưng anh rõ ràng đang ở ngay trước mắt cô.

"Vì tối qua em nói với anh bộ phim này quay khó, em cảm thấy mệt mỏi."

Mắt Ứng Ẩn khẽ động, nhớ lại câu nói đó. Cô cười tươi, nụ cười thật đẹp: "Không có bộ phim nào là dễ dàng, anh đã quan trọng hóa rồi."

"Anh đã nói rồi, chỉ cần em nói khó, anh sẽ đến giúp em." Thương Thiệu quả quyết nói, "Em quên rồi à? Trước cửa biệt thự của em, em đã hứa với anh, anh cũng hứa với em."

"Anh bay đến đây?"

"Bằng trực thăng."

"Anh trông rất mệt."

"Em cách anh quá xa, anh sợ không kịp."

Ứng Ẩn hít mũi, ngón tay mỏng manh bị đông lạnh đỏ lên, cô dùng tay xoa mắt rồi lau đi nước mắt.

"Nhưng hôm nay là Tết Nguyên Đán." Cô cười, khóe môi khẽ nhếch.

"Vậy chúc mừng năm mới." Thương Thiệu thử bước tới một bước rồi nhìn biểu hiện nhỏ trên khuôn mặt cô.

Nhưng trời quá tối khiến anh không nhìn thấu. Vì không nhìn thấu, mỗi bước anh đến gần cô, tim như đang trên vách đá, có thể rơi vào vực sâu bất cứ lúc nào.

Ứng Ẩn đứng yên không nhúc nhích. Khuôn mặt cô đỏ lên không phải do lạnh, mà là tự động nóng lên.

"Đừng lại đây." Cô nói khẽ.

"Tại sao?" Thương Thiệu bình tĩnh hỏi, đôi giày và tất ướt đẫm lại bị đông cứng, đầu ngón chân anh đã không còn cảm giác lạnh, chỉ còn cứng đờ và đau đớn.

Ứng Ẩn khẽ quay mặt đi.

Tại sao? Vì cô đứng đây, chuẩn bị từ biệt tất cả. Anh có cảm thấy cô thật yếu đuối, thật đáng thất vọng không? Cô như đã làm một việc không tốt, bị anh bắt gặp tại chỗ nên xấu hổ không dám đối mặt.

Nước mắt gần như trào dâng, cô không biết đó là xấu hổ, là tội lỗi, là sợ hãi hay là nhục nhã.

Cơ thể lạnh lẽo của cô,theo sự đến gần của anh và những giọt nước mắt này mà nóng lên. Một luồng hơi nóng trong cơ thể cô bốc lên khiến cô run rẩy dữ dội.

Cô không trả lời, nhưng Thương Thiệu đã đến bên cô, chỉ còn cách một bước.

Trái tim anh rơi xuống, rơi vào nơi an toàn vững chắc.

"Nói anh nghe tại sao em lại khóc." Anh đứng đó, đưa tay ra lau đi nước mắt trên đầu mũi Ứng Ẩn.

Trong không khí đầy tuyết, mùi vị sạch sẽ ấy rất rõ ràng và sâu sắc.

Ứng Ẩn nhắm mắt thật chặt, hơi thở chỉ là một sợi mỏng.

Cuối cùng cô nói: "Em nhớ anh."

Đây là một lời nói dối đáng xấu hổ. Đây là một sự thật mỏng manh.

"Em nhớ anh..."

Giọng nói của cô run rẩy dữ dội, đôi môi đỏ mọng run lên, nước mắt rơi từng giọt lớn. Khi ngước nhìn anh lại không thấy được, vì anh đã ôm cô vào lòng rất chặt.

"Họ muốn em quay cảnh hôn, em không quay được..." Nước mắt thấm vào đôi môi mím chặt của cô, "Em nhớ anh, em muốn gặp anh..."

Một tiếng nức nở yếu ớt thoát ra, cuối cùng cô bật khóc to: "Thương Thiệu, em rất muốn gặp anh..."

"Anh đang ở đây." Thương Thiệu nhìn xuống tuyết.

Tại sao vậy? Rõ ràng là mất rồi lại tìm lại được, nhưng ánh mắt anh lại trở nên trống rỗng, ánh sáng trong con ngươi vỡ vụn rồi dần mất tiêu điểm.

Ai đó sợ hãi, cánh tay siết chặt lấy cô, ôm lấy eo cô, ép chặt lưng cô, máu thấm vào chiếc áo khoác màu xanh lục tươi để lại dấu vết không thể xóa nhòa.

"Ứng Ẩn, anh đang ở đây... em không cần đến gặp anh, anh đến gặp em, anh đến gặp em."

Nụ hôn như tuyết rơi xuống Nam Sơn, rơi trên vành tai cô, trên chấm nốt ruồi nhỏ đỏ của cô.

"Em chỉ cần đừng đi. Đừng đi."

Chương 80: Vẫn diễn?

Vì đã ở trong băng tuyết quá lâu, cơ thể Ứng Ẩn gần như mất nhiệt, yếu ớt đến mức không giống chính mình.

Cô được Thương Thiệu cõng xuống núi.

Dù là thảo nguyên, nhìn xa có vẻ bằng phẳng nhưng thực ra độ dốc rất lớn, mỗi bước lên xuống đều tiêu hao sức lực. Khi vào rừng rậm, dưới lớp tuyết sâu chỉ là những con đường mòn hẹp do dấu chân ngựa tạo thành, lớp thảm mục dày đặc bên dưới chứa đầy rễ cây đan xen, chỉ cần bất cẩn một chút có thể lăn xuống núi.

Nhưng Thương Thiệu bước từng bước vững chắc.

Ứng Ẩn nằm trên lưng anh, hai tay ôm lấy vai anh. Từ góc nhìn của cô, con đường này đầy nguy hiểm nhưng kỳ lạ là cô không hề lo lắng hay sợ hãi. Cô cảm thấy yên tâm, nhịp tim bình lặng, ngửi thấy mùi hương từ cổ anh, cô như kiệt sức rồi từ từ nhắm mắt lại.

Đã là bốn giờ rưỡi, nếu còn ở thành phố như hồi nhỏ, bây giờ đã có thể nghe tiếng pháo đón năm mới, bữa cơm tất niên nóng hổi cũng đã được dọn lên bàn. Cô thích ăn cơm bát bửu được hấp trong nồi, dẻo mịn, bọc nhân đậu đỏ bên trong.

Trời bắt đầu đổ tuyết. Những bông tuyết như những đốm sáng dịu dàng rơi chầm chậm trên người họ trong khu rừng tĩnh lặng không gió và không tiếng động.

"Thương Thiệu, tuyết rơi rồi." Cô nhắm mắt, khẽ nói.

Bước chân của Thương Thiệu dừng lại: "Đừng ngủ."

"Em không ngủ, em muốn uống nước nóng."

Chỉ vì câu nói thường ngày muốn uống nước nóng của cô, Thương Thiệu nhắm mắt rồi hơi ngẩng mặt lên, cuối cùng khóe mắt phải của anh chảy ra một giọt nước mắt.

Cảm ơn trời đất, cô vẫn muốn uống nước nóng.

"Xuống núi rồi uống." Anh nâng cô lên một chút, "Sắp rồi."

Chiếc trực thăng đã hạ cánh, xung quanh tuyết bị gió cuốn đi, lộ ra mặt đất cứng, trên đó đầy rễ cỏ xám nâu bị ngựa và cừu cào nát, phải đợi đến mùa xuân năm sau mới mọc mầm mới.

Cầu thang đã hạ xuống, phi công nhảy ra khỏi khoang, giũ tấm chăn cứu hộ đắp lên hai người.

"Cô ấy ổn, chỉ hơi mất nhiệt." Phi công đã được đào tạo về sơ cứu, quan sát nhiệt độ và dấu hiệu sinh tồn của Ứng Ẩn rồi phán đoán: "Nghỉ một lát, anh phải ôm chặt cô ấy."

Anh ấy chỉ tập trung vào Ứng Ẩn mà không hề chú ý đến cánh tay trái đau đớn đến mức không thể co lại của Thương Thiệu.

"Rót cho cô ấy ít nước nóng." Thương Thiệu rút tay khỏi trán Ứng Ẩn, bình tĩnh ra lệnh.

Chiếc cốc giữ nhiệt màu thép không gỉ có dung tích lên đến một lít, phi công dùng nắp cốc làm vật chứa, đổ nước nóng vào rồi đưa cho Thương Thiệu. Anh nhấp một ngụm để thử nhiệt độ.

Ứng Ẩn cuộn mình trong chăn, tựa vào lòng anh, nghe anh nói: "Há miệng ra."

Cô cau mày, chiếc cốc đã chạm đến môi nhưng cô lại quay mặt đi: "Không muốn."

"Sao vậy?" Thương Thiệu thì thầm vào tai cô.

"Không phải cốc của em." Cô bĩu môi, mặt vùi vào lòng anh, cảm thấy ấm ức vô cùng.

Cô bị lạnh đến mức lú lẫn, tâm trí mơ hồ. Cô lại ở bên anh, không còn bất kỳ suy nghĩ hay phòng bị nào, ngược lại trở nên ương bướng.

Thương Thiệu im lặng một lúc, áp môi vào mép cốc, uống một ngụm rồi cúi xuống, mớm nước cho cô. Đầu lưỡi của anh không cần phải tách răng cô ra, Ứng Ẩn đã tự giác mở miệng.

Nước nóng mang theo chút ngọt ngào thấm sâu vào cơ thể cô qua sự hòa quyện của đôi môi.

Phi công lại nhảy xuống khoang ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Cứ như thế từng ngụm từng ngụm cho đến khi hết, cuối cùng Ứng Ẩn bị sặc, ho khan khiến linh hồn quay về với thể xác. Hàng mi cô khẽ rung, đôi mắt chuyển động nhìn chằm chằm Thương Thiệu từ dưới lên trong chốc lát.

Anh trông mệt mỏi hơn trong giấc mơ của cô, nhưng cũng đẹp trai hơn.

Ứng Ẩn nâng tay lên, như muốn chạm vào mặt anh, nhưng ngay sau đó, cổ tay cùng bàn tay mềm mại của cô bị anh giữ chặt—Thương Thiệu áp bàn tay cô lên má mình rồi cúi xuống hôn.

Trong cơ thể anh có thứ gì đó hung bạo đang dao động, cố gắng xác định mọi thứ bằng cách chiếm đoạt dữ dội, nhưng anh lại nhẹ

nhàng hôn, vì sợ làm cô vỡ vụn nên chỉ lướt nhẹ trên môi và đầu lưỡi của cô. Không muốn cô bị ngạt thở nên anh chỉ dừng lại ở khóe môi, chạm vào đó rồi dừng lại thật lâu, nhắm mắt, hơi thở nóng bỏng.

Cô là báu vật anh tìm lại được.

Nhưng Ứng Ẩn vẫn bị ngạt thở, gương mặt trắng như tuyết bỗng đỏ ửng, má hồng lên.

"Em thấy khó chịu à?" Thương Thiệu chú ý đến hơi thở của cô.

Ứng Ẩn lắc đầu, ánh mắt lướt qua anh, nói một câu không liên quan: "Anh là thật."

Thương Thiệu kiên định: "Có khi nào anh là giả chứ."

Ứng Ẩn cuộn chặt tấm chăn cứu hộ không sạch sẽ, cố gắng rời khỏi lòng anh: "Anh xuất hiện thật kỳ lạ."

Cô lại không thành công. Thương Thiệu giữ chặt cô trong lòng: "Dù em có ở Nam Cực, anh cũng sẽ xuất hiện trước mặt em."

"Em ở đó..." Cô khó nói.

"Em đi dạo." Thương Thiệu thay cô trả lời.

Ứng Ẩn được anh biện minh, miệng nửa mở nhất thời không nói được gì. Thương Thiệu đưa chiếc điện thoại vừa sạc đầy vào tay cô: "Mở máy đi."

Ứng Ẩn luôn nghe lời anh. Quả nhiên cô mở máy, tin nhắn và cuộc gọi nhỡ hiện lên như tuyết rơi, điện thoại rung liên tục gần một phút mới dừng lại. Đó đều là cuộc gọi của Tuấn Nghi và Đình Văn.

"Họ đang tìm em."

Ứng Ẩn không dám nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như mây mù của anh, lúng túng nói: "Vì vội tiến độ..."

Điện thoại lại rung, vẫn là Tuấn Nghi.

Cô bình tĩnh lại rồi bấm nút nhận cuộc gọi.

"Tuấn Nghi."

Đầu dây bên kia, Tuấn Nghi đột ngột dừng bước. Cô ấy đang thở hổn hển, cảm giác như lồng ngực bốc cháy, ánh mắt trống rỗng trở nên mơ màng. Nghe thấy giọng nói của Ứng Ẩn, cô ấy ngẩn ngơ, đầu óc không kịp phản ứng. Sau vài giây, cô bật khóc nức nở.

"Ứng Ẩn... Ứng Ẩn... chị không đi... thật tốt quá, chị không đi..."

"Chị chỉ... đi dạo một chút." Giọng Ứng Ẩn nhẹ nhàng, mắt cô cay xè nhưng không khóc: "Em đừng khóc, khóc gì chứ?"

"Em sợ..." Tuấn Nghi ngồi bệt xuống tuyết, lời nói đứt quãng vì những tiếng nức nở không kiểm soát được: "Em tưởng... tưởng rằng chị..."

Cô ấy thậm chí còn nấc lên như trẻ con.

"Là lỗi của chị." Ứng Ẩn cúi mặt, nước mắt rơi lã chã, cô cười nhẹ: "Em nói với Đình Văn và mọi người trong đoàn, tránh để mọi người lo lắng rồi."

Điện thoại tuột khỏi tay Tuấn Nghi, cô ấy quỳ xuống, hai tay chống xuống tuyết, miệng mở ra, vừa khóc vừa đập mạnh xuống đất. Cô ấy không nói được gì, trái tim bằng máu thịt nhưng như bị đè nặng bởi hòn đá. Bỗng nhiên, cô lấy lại tinh thần, bốc tuyết lau khô nước mắt, nhặt điện thoại lên và vừa chạy vừa gọi điện cho Trang Đình Văn.

"Đình Văn, Đình Văn..."

Trang Đình Văn chân nhũn ra đã được Lý Sơn đỡ lấy. Khi ngẩng đầu lên, mắt cô ấy đã ướt: "Cô ấy không sao." Cô ấy lẩm bẩm nhưng rõ ràng: "Cô ấy không sao."

Thế giới hỗn loạn này cần một thời gian mới trở lại trật tự.

Cúp điện thoại, Thương Thiệu hỏi: "Có muốn để trực thăng đưa chúng ta xuống không?"

"Không!" Ứng Ẩn giật mình, bản năng từ chối.

Làng nhỏ như vậy, ngồi trực thăng hạ cánh mới kỳ lạ.

Thương Thiệu mỉm cười. Đây là lần đầu tiên trong hai ngày qua, anh thể hiện một biểu cảm giống như cười.

Người phụ nữ này có can đảm tự sát mà rời đi, giờ lại biết cách khiêm tốn. Những cảm xúc tinh tế của con người, so với "muốn uống nước nóng" khiến anh yên tâm hơn nhiều.

"Vậy anh sẽ cõng em xuống." Anh đặt cô ngồi bên ghế, đứng dậy, "Quấn chăn cẩn thận."

Ứng Ẩn ngửi thấy mùi máu.

Khi cô nhìn thấy tay anh, hơi thở của cô dừng lại.

Khi cô nắm tay anh, hành động của Thương Thiệu dừng lại, anh để cho cô mở lòng bàn tay của anh ra. Đôi tay vốn được nuông chiều giờ đã bị nứt nẻ, máu đông lại, làm đầy cả lòng bàn tay và các khe ngón.

Toàn là máu, Ứng Ẩn thậm chí không tìm được vết thương ở đâu.

Nước mắt cô rơi xuống tay anh.

"Bàn tay của anh..." Vai cô run lên.

"Không sao đâu." Thương Thiệu không muốn để cô nhìn thêm nữa. Anh rút tay lại, dùng hai tờ khăn giấy ấn lên lòng bàn tay, bình tĩnh và kiên quyết nói: "Thật sự không sao."

Ứng Ẩn ngẩng lên, đôi mắt mờ nước mắt không thể thấy rõ sự cứng nhắc và căng thẳng của anh.

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi tên cô, nhìn cô nghiêm túc, lại nói: "Thật sự không sao, em nhìn vào mắt anh đi, anh không sao."

Anh không gây cho em thêm rắc rối. Cũng không làm em bị tổn thương. Anh không gặp bất kỳ khó khăn nào vì sự hiện diện của em, cũng không có gánh nặng nào vì em.

Tin anh đi.

Từ nửa sườn núi trở về làng, độ dốc đã giảm, đường đi dễ dàng hơn nhiều.

Thương Thiệu đi theo dấu vết của cô mà quay trở lại, từng bước một, để những dấu chân rộng lớn và vững chắc của anh phủ lên những dấu chân nhỏ bé và lơ lửng của cô.

Chưa vào đến làng đã nghe thấy tiếng suối chảy róc rách. Vào mùa đông, núi tuyết đóng băng, không biết dòng nước này từ đâu ra, chỉ là một dòng chảy nhỏ nhắn khá đáng yêu.

"Đi dọc theo suối lên trên." Ứng Ẩn chỉ đường cho anh.

Nhưng điều đó là thừa. Dưới suối, phía sau làng, đã có rất nhiều người đứng chờ. Không có ai chỉ để xem náo nhiệt, có người thì lo

lắng, có người thì không hiểu chuyện gì, có người chuyển sự chú ý nhanh chóng sang người đàn ông đang cõng ngôi sao nữ, có người cảm thấy như vừa sống sót sau thảm họa.

Lý Sơn đứng ở phía trước, Thẩm Linh đã quay về thành phố, là phó đạo diễn đang đỡ ông. Ông đã ở tuổi bảy mươi tám, da cổ nhăn nheo, yết hầu lồi ra cứng như đá, nhưng lúc này lại đang lăn lộn. Sự mềm yếu không nói nên lời này chưa bao giờ thuộc về ông, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua.

Thương Thiệu lặng lẽ nhìn ông, không có một biểu cảm nào trên mặt, sau vài giây, anh không nói gì, ánh mắt lướt qua diễn viên nổi bật Giang Đặc, dừng lại một chút rồi chuyển sang Trang Đình Văn.

"Dẫn đường."

Ngôn ngữ cơ thể của Lý Sơn và thực tế tạo ra một sự giao thoa kỳ diệu. Mọi người không tự chủ được lùi lại tạo ra nhiều không gian hơn cho người đàn ông trước mặt.

"Để em xuống." Ứng Ẩn nhẹ nhàng thì thầm bên tai anh, tâm trạng cô lo lắng.

Không thể giấu được nữa.

Cách xuất hiện như thế này không khác gì so với trực thăng!

"Em đứng được không?" Thương Thiệu liếc qua mặt, hỏi bằng âm lượng chỉ có cô mới nghe thấy.

Biểu cảm của anh vẫn rất nhạt, nhưng những người có mặt đều cảm thấy anh dịu dàng hơn một chút, cảm giác áp lực nguy hiểm trước đó đã kỳ diệu thu lại khi tiếp xúc với Ứng Ẩn—là thu lại, chứ không phải biến mất.

Gương mặt Ứng Ẩn đỏ bừng, ánh mắt cụp xuống rồi gật đầu: "Ừ."

Anh quả thật rất chiều cô, thật sự đặt cô xuống đất.

Ứng Ẩn vẫn còn yếu, nhưng cô đứng thẳng, rút tay vào ống tay áo, tỏ ra thanh thoát rồi xin lỗi: "Xin lỗi, đạo diễn Lý, vì anh ấy đột nhiên đến nên tôi định đi đón anh ấy, không ngờ bị lạc đường..."

Cô dừng lại một chút, vẻ mặt bình thường, hỏi: "Có phải quay một cảnh khác không?"

Lý Sơn ngay lập tức siết chặt cổ tay phó đạo diễn. Ông nhìn Ứng Ẩn một cách sâu sắc, trong ánh mắt sắc bén có sự mơ hồ và tìm hiểu, nhưng ngay sau đó gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị: "Lần sau đừng có như vậy. Đi thử ánh sáng, quay xong cảnh này rồi về ăn Tết."

Nhóm làm phim ngơ ngác nhìn nhau, mắt gần như lồi ra. Không thể tin nổi, trong tình trạng như thế này mà vẫn quay tiếp? Hơn nữa...

Mọi người đều liếc nhìn Thương Thiệu.

Họ không dám nhìn thẳng, ngay cả ánh mắt cũng cảm thấy như một sự xúc phạm.

Anh mặc ít quá, giày và tất đều ướt, đôi giày mỏng và quần tây đều bị ướt, nhưng anh lại rất điềm tĩnh, không hề tỏ ra lạnh lẽo. Ánh sáng mờ mịt không thể che giấu phong thái của anh, anh là người sinh ra để đứng trên cao, chỉ cần im lặng không nói đã khiến không khí tại hiện trường trở nên căng thẳng.

Chắc chắn là bạn trai của nữ diễn viên chính... Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chỉ có thể là bạn trai của nữ diễn viên chính.

Quay cảnh hôn trước mặt bạn trai trong dịp năm mới, có phải hơi quá đáng không?

Lý Sơn đã quay lại phim trường: "Nửa giờ nữa, tôi chờ hai người thử ánh sáng."

Chương 81: "Em có hiểu kết hôn sinh con là gì không?"

Để quay lại cảnh đó không chỉ là vấn đề thử ánh sáng, mà còn phải trang điểm và làm tóc lại theo kiểu của Doãn Tuyết Thanh.

Khi Lý Sơn trở lại phim trường, những người khác cũng đã vào vị trí của họ. Ban đầu, mọi người mong đợi kết thúc công việc vào khoảng bốn giờ để đi uống rượu, nhưng đột nhiên xảy ra chuyện này khiến tâm trạng hơi bị xáo trộn. Ứng Ẩn đã chuẩn bị quà Tết cho cả đoàn phim từ lâu, hiện tại gọi Tuấn Nghi: "Em đi gửi mấy hộp quà đó đi."

Cô có tiếng tốt trong đoàn, không bao giờ đi trễ hay làm màu, luôn làm việc chuyên nghiệp và thường mời trà chiều, gặp dịp lễ Tết, quà tặng cũng không bao giờ thiếu, cũng không phân biệt người nhận. Lần này vào đoàn trùng với Tết, vì vậy các hộp quà như bộ quà hương liệu và bánh kẹo đã được đặt hàng từ trước, đoàn phim đã chuẩn bị một căn nhà gỗ để chứa chúng.

Nghĩ đến việc những món quà Tết này suýt nữa trở thành quà từ biệt, Tuấn Nghi nước mắt rưng rưng, lắc đầu: "Em không muốn, đừng để em đi."

Ứng Ẩn bất đắc dĩ chuyển công việc cho Đình Văn, bảo cô ấy tìm người giúp đỡ, rồi ra lệnh cho Tuấn Nghi: "Vậy em đưa Anh Thương vào phòng chúng ta tắm rửa, mượn quần áo và giày dép từ La Tư Lượng, anh ấy bị ướt."

Tuấn Nghi vẫn lắc đầu, nắm chặt tay cô: "Em không đi."

Cô quay sang nhìn Thương Thiệu: "Anh Thương, vậy anh tự đi nhé!? Em sẽ đưa cho anh chìa khóa, đi dọc con đường này, rẽ trái, vào phòng thứ ba... À!" Bất ngờ bị gõ nhẹ trên đầu, Tuấn Nghi nhìn Ứng Ẩn với đôi mắt ngấn lệ.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào đôi mắt của cô ấy rồi nhẹ nhàng nói: "Anh Thương là khách, em giúp chị tiếp đãi anh ấy, được không?"

Tuấn Nghi gật đầu rồi lại lắc đầu: "Tụi em sẽ đi cùng chị đến phòng trang điểm trước rồi em sẽ đưa anh ấy đi."

Cô ấy không dám để Ứng Ẩn ra khỏi tầm mắt, suốt dọc đường đều theo sát, sợ cô có phép thuật gì đó biến mất trong chớp mắt.

Đường làng đã bị dẫm nát và lầy lội, trong không khí lạnh giá có mùi phân ngựa, phân bò và phân cừu, không gian rộng lớn, mùi hôi tan ra nhưng vẫn rất khó chịu. Ứng Ẩn đã ngửi những mùi này trong suốt thời gian qua, giờ đây cảm thấy căng thẳng, hai tay nắm chặt trước ngực: "Điều kiện ở đây rất tồi..."

"Cũng tạm."

Khi đến căn nhà gỗ, nhóm trang điểm đã chờ sẵn, ba người đứng lại, Ứng Ẩn ngẩng nhìn anh: "Trực thăng... còn đi không?"

"Đi."

Ứng Ẩn hơi ngẩn ra một lúc. Nghĩ như vậy cũng tốt, nếu không thì sao cô có thể tiếp tục quay phim.

"Đi mua cơm bát bửu và pháo."

"Cơm bát bửu...?" Ứng Ẩn nhìn anh, không hiểu.

"Khi em xuống núi, em đã nói muốn ăn cơm bát bửu," Thương Thiệu

dừng lại một chút: "Còn muốn đốt pháo."

"Gì cơ?" Ứng Ẩn ngạc nhiên chớp mắt.

Đó là khi cô còn nửa tỉnh nửa mơ đúng không? Những thứ trẻ con thích, làm sao cô có thể nói ra.

Khuôn mặt cô đỏ hồng như hoa anh đào, Thương Thiệu nhìn cô, đưa tay lên vuốt ve đôi mắt ấm áp của cô: "Còn muốn gì nữa không?"

Ứng Ẩn vội lắc đầu, Thương Thiệu hỏi: "Có muốn hoa Tết không? Cây quất?"

Trên bàn có hoa Tết và tay Phật vàng, ngoài cửa có cây quất, đó là cảnh tượng ngày Tết của khu vực Vịnh Lớn. Mỗi năm tại chợ hoa, các quầy hàng bày ra hàng nghìn chậu hoa và cây cối để người dân chọn lựa. Tuy nhiên, mỗi vùng có phong tục riêng, không biết những thứ này ở Tân Cương có dễ tìm không?

"Không cần, không cần..." Ứng Ẩn từ chối nghiêm túc: "Những thứ đó chỉ là em nói đùa, em lạnh quá nên..." Cô chỉ vào thái dương: "Đầu óc có vấn đề..."

Thương Thiệu cười thầm không phát ra tiếng, đồng ý với cô: "Được."

Không biết tại sao, khi Tuấn Nghi nghe thấy những câu nói bình thường này lại có cảm giác như con tàu trở về cảng.

Cô ấy dẫn Thương Thiệu tiếp tục đi hướng về phòng ngủ của ba cô gái, nghe thấy Thương Thiệu hỏi: "Phim này sẽ quay bao lâu?"

"Theo lịch trình là hoàn thành vào tháng tư, sau đó về thành phố sẽ quay thêm một số cảnh trước đó, dự kiến một hoặc hai ngày." Tuấn Nghi trả lời: "Nhưng trong tay Lý Sơn, mọi thứ đều không chắc

chắn, ông ấy làm việc chậm chạp."

"Điều kiện ở đây so với lần trước, cái nào khó khăn hơn?" Thương Thiệu hỏi tiếp.

"Ở đây. Lần trước ở khách sạn, có giường đàng hoàng, có hệ thống sưởi, còn ở đây không có gì cả, bồn cầu còn mới lắp đặt, nước nóng từ năng lượng mặt trời thường xuyên không đủ, mỗi ngày chỉ ăn mì sợi, bánh nướng và gà xào, toàn là tinh bột, Ẩn Ẩn không thể ăn, vì vậy tôi phải chiên ức gà và nấu ngô cho chị ấy. Chị ấy muốn ăn rau nhưng không nói với đoàn phim."

"Tại sao?"

"Vận chuyển hàng hóa vào núi rất phiền phức, phụ trách sinh hoạt có quan hệ, La Tư Lượng không thể quản lý được—La Tư Lượng là trưởng phòng sản xuất, nếu thường xuyên làm vậy thì việc mua sắm và tổ chức sẽ rất rắc rối, phụ trách sinh hoạt dùng cái này làm cái cớ, anh ấy cười với Ẩn Ẩn, vậy nên không ai đánh người cười." Tuấn Nghi vừa ngắn gọn vừa dài dòng, nói như phim mới sóng, chuyển cảnh quá mức. Cô cảm thấy có lỗi, dừng lại hỏi: "Anh Thương, anh có hiểu không?"

Thương Thiệu gật đầu: "Tiếp tục."

"Những việc còn lại thì liên quan đến phim thôi."

"Ví dụ là gì?"

Tuấn Nghi lắc đầu, biết điều: "Tôi không thể nói, anh đi hỏi cô ấy, nếu cô ấy muốn nói, cô ấy sẽ tự nói với anh."

"Cô ấy bị bệnh, phải không?"

Tuấn Nghi bị ánh mắt của anh làm cho đứng im, cơ thể như bị nặng trĩu không thể cử động, cũng không thể nói dối.

Ánh mắt của cô ấy đã bán đứng tất cả.

"Cô ấy luôn uống thuốc..." Tuấn Nghi nói với giọng yếu ớt: "Là trầm cảm nặng."

"Không phải là rối loạn lưỡng cực?"

Tuấn Nghi cúi đầu rồi lại lắc đầu: "Không phải, cô ấy chưa bao giờ phát cơn hưng cảm. Cô ấy gặp bác sĩ khi nào, tôi không biết... Có thể là tự cô ấy uống thuốc linh tinh. Có thể không phải vậy. Anh Thương, tại sao phải rời xa cô ấy?" Cô ấy nhìn Thương Thiệu, mắt đỏ hoe: "Anh thật tàn nhẫn với cô ấy. Có phải anh thích người khác? Hay là sắp kết hôn rồi?"

Có một cái búa nhỏ.

Có một cái búa nhỏ, cùng với từng câu chữ của Tuấn Nghi, từng chút đập một vào ngực anh, khiến anh cảm thấy đau đớn và máu me trộn lẫn thành một lớp sương đỏ.

"Là tôi hiểu nhầm." Thương Thiệu trả lời cô ấy bằng những từ ngữ bình thường nhất.

Nước mắt Tuấn Nghi rơi xuống, cô ấy không lau mà lấy chìa khóa, rồicắm vào ổ rồi mở cửa căn nhà gỗ.

Bên trong có mùi hương của các cô gái.

Tuấn Nghi còn phải mang trang phục của Doãn Tuyết Thanh đến cho Ứng Ẩn, cô ấy mở cửa nhà vệ sinh: "Hôm nay có ánh nắng, nêncó nước nóng. Anh dùng đi, dùng hết cũng không sao. Anh cứ dùng khăn tắm của Ẩn Ẩn, để trong tủ, rất sạch sẽ."

Thương Thiệu gật đầu, để ấy cô chỉ huy.

"Anh đã mặc quần giữ ấm chưa?"

Thương Thiệu thể hiện sự tò mò và không hiểu đúng mức: "Quần giữ ấm là gì?"

Tuấn Nghi chú ý vào đôi chân của anh.

Một chiếc quần âu màu đen bằng vải cashmere, chất lượng và độ bóng bẩy cao cấp với các đường may thẳng tắp không biết cần đến bao nhiêu người hoàn thành. Theo lời của chú Khang, anh có hai người hầu chỉ chuyên là ủi quần áo. Tuấn Nghi cảm thán mặc dù anh đã phải di chuyển vất vả như vậy, quần áo vẫn thể hiện sự trang nhã và quý phái của anh, nhưng cô ấy cũng không khỏi tò mò: "Ở Hồng Kông thì có thể bỏ qua, nhưng khi anh học ở Anh, mùa đông cũng không mặc quần giữ ấm? Đây là quần giữ ấm."

Thương Thiệu hiểu ra: "Chưa đến mức đó."

"Vậy bây giờ..." Tuấn Nghi lại nhìn từ dưới lên. Anh mặc một chiếc áo khoác cashmere đen, bên trong là bộ vest và áo vest, tất nhiên cũng là vải cashmere cao cấp, bên trong cùng là áo sơ mi và cà vạt được thắt rất đầy đặn.

Cô không cần hỏi thêm, vì Anh Thương trông rõ ràng không có vẻ lạnh.

Tuấn Nghi chuyển sang cười: "Anh trông như sắp lên bục phát biểu."

Thương Thiệu mỉm cười nhẹ nhàng và xa cách: "Sáng nay vội quá."

Máy bay riêng đã đưa Thương Cảnh Nghiệp đến Singapore phải đến trưa mới quay trở lại. Anh vội vàng đến thành phố rồi từ đó lên chuyến bay đến đây. Tất cả đều nhanh chóng và đơn giản, anh chỉ mang theo chứng minh thư và điện thoại, khi ở sân bay muốn mua một cục sạc dự phòng, anh chỉ móc ra một xấp tiền Hồng Kông từ ví trong của áo khoác. Khi đó anh cảm thấy không yên tâm, mắt nhìn

người bán hàng một lúc lâu rồi mới được nhắc nhở: "Có thể dùng Alipay."

"Không có."

"WeChat."

Thương Thiệu nhíu mày, nói thật: "Cũng không có."

Thực tế mà nói, anh vào bất kỳ nơi nào, hoặc là do đơn vị tổ chức lo liệu, hoặc là chú Khang và bộ phận quản lý đi cùng. Anh hầu như không có chi tiêu cá nhân, nhà hàng ký đơn, tiệm may thanh toán mỗi năm, cửa hàng xa xỉ có giá treo quần áo của anh, lookbook được gửi riêng, chú Khang mỗi tháng cử người đến lấy mẫu phù hợp, việc chuyển tiền cũng đều do ông ấy thay mặt. Cuộc sống của anh rất có trật tự, không thấy dấu vết của tiền bạc.

Người bán hàng chỉ có thể cười: "Vậy anh cũng có thể thanh toán bằng thẻ."

Vì vậy, thẻ tín dụng với hạn mức hàng triệu đô la lần đầu tiên thực hiện một giao dịch cá nhân, hiển thị chi phí 99 nhân dân tệ.

Tuấn Nghi chuẩn bị đưa trang phục cho Ứng Ẩn rồi đi mượn quần áo và giày dép, cũng lấy một đôi máy sấy giày để làm khô đôi giày da Baroque thủ công của anh.

"Tôi đi trước." Cô ấy chào tạm biệt rồi đóng cửa, không để ý đến việc Thương Thiệu suốt thời gian qua vẫn để tay trái trong túi áo khoác.

Nước nóng đến khá nhanh. Ống nước kém chất lượng, nhiệt độ và lượng nước không ổn định, Thương Thiệu nghiên cứu vòi nước cả buổi rồi nhíu mày rất sâu.

Quá nóng.

Làm sao để nước nguội?

Khi ngón tay vừa chạm vào dòng nước, anh bị bỏng nên phải rút tay lại.

Thay vào đó anh lại dùng nước lạnh.

Nhưng nước lạnh thì rét buốt.

Khi điện thoại của Ôn Hữu Nghi gọi đến, anh vừa nghiên cứu xong thiết bị nước kỳ lạ này, kiểm soát nhiệt độ nước ở mức ấm hơi nóng. Anh rửa bàn tay bị thương, nhìn màu máu từ đậm đến nhạt chảy xuống bồn sứ trắng và trôi vào cống.

"A Thiệu, chúc mừng năm mới." Ôn Hữu Nghi chúc mừng, phía sau có một nhóm người vui vẻ, nghe biết ngay là Thương Minh Bảo và các thành viên khác.

"Chúc mừng năm mới." Thương Thiệu tỏ ra hòa nhã hơn.

"Đã gặp bạn bè của con chưa?"

Ôn Hữu Nghi hỏi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt giao nhau của bốn đứa con phía sau.

"Bạn bè gì khiến anh cả năm mới không về?" Minh Bảo nhướn mày.

"Chắc chắn là bạn bè tốt rồi." Minh Khâm hợp tác với cô.

Ôn Hữu Nghi đánh vào mũi hai cô con gái một cái, Minh Trác không nói gì cũng bị đánh nhẹ.

"Bạn của Leo có việc gấp, không phải việc gấp thì sao lại làm phiền vào ba mươi Tết?" Ôn Hữu Nghi chỉ vào mũi Minh Bảo: "Đừng nói linh tinh."

Quay sang Thương Lục: "Còn con nữa."

Thương Lục vốn lười biếng ngồi một bên nghe chuyện, hai tay khoanh trước ngực, mắt cá chân đặt lên đầu gối trái, giờ không còn chỗ để biện minh, chân cũng hạ xuống rồi ngồi thẳng: "Con..."

Vào tháng Giêng không được chửi thề, anh ấy cố nuốt lại, dùtức giận nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lại.

Trong tiếng nước chảy, Thương Thiệu khẽ cười: "Đã gặp rồi, nhưng cô ấy khá bận, giờ chỉ có mình con."

"Vậy con đã ăn cơm tất niên chưa?" Ôn Hữu Nghi quan tâm đến việc anh có đói bụng không.

"Còn sớm, một lát sẽ ăn."

"Con đi vội vàng như vậy, chú Khang cũng không đi cùng, mọi thứ ổn chứ?"

Thương Thiệu dừng lại một chút, rồi "ừ" một tiếng, giọng nói trầm xuống: "Mọi thứ đều tốt."

Chỉ là sau khi cúp máy, anh hai tay chống vào mép bồn rồi đứng yên lặng rất lâu.

Tắm rửa cũng là một việc phiền phức, chủ nhà đã lắp đặt sai hướng nước nóng và lạnh khiến anh đợi lâu mà nước vẫn lạnh, anh thử theo cách khác, cuối cùng chờ được nước nóng.

May mà sức khỏe anh tốt.

Giữa tiếng vòi sen, Tuấn Nghi gõ cửa bên ngoài, rất tiếc: "Anh Thương... Không mượn được quần áo."

Cô ấy đã hỏi một vòng, kỳ lạ là, các đồng nghiệp trong đoàn và người dân trong làng không ai chịu cho mượn, đều cười mà khó xử từ chối nói không có. Trong những lời lặp đi lặp lại về "rất bẩn", "chưa giặt sạch", "dơ bẩn", Tuấn Nghi dần hiểu ra. Họ không phải không muốn cho mượn, mà là không dám cho mượn, vì anh trông quá quý phái, còn quần áo của họ lại quá đơn giản và cũ kỹ.

"La Tư Lượng, chắc chắn anh có." Tuấn Nghi bám lấy trưởng phòng sản xuất không buông.

"Đừng đùa, đồ của tôi sao có thể cho anh ấy mặc." La Tư Lượng cười, như thể đang cầu xin.

Những người quá cao quý, khi người khác muốn giúp đỡ còn phải xem mình có đủ tư cách không.

Thương Thiệu tắt nước, vẫn chỉ nói hai chữ ngắn gọn: "Không sao."

Tuấn Nghi liền quỳ xuống, cho máy sấy giày vào đôi giày da lạnh ngắt của anh rồi bật công tắc, cô ấy thông minh nghĩ ra việc đặt quần âu của anh lên máy sưởi. Cô ấy thông minh thực ra chỉ được nửa chừng, nếu không vừa rồi đã nghĩ đến việc này, có lẽ bây giờ đã khô rồi.

Sau khi nói lời tạm biệt, Thương Thiệu mới bước ra khỏi phòng tắm. Tắm xong, vết thương trên lòng bàn tay vừa mới đông lại lại bắt đầu chảy máu, anh thay từng món đồ trở lại, quấn cà vạt quanh lòng bàn tay vài vòng, mặt không cảm xúc chờ cho vết máu ngừng rỉ ra.

Trên giường trải đệm truyền thống Kazakhstan, ba chiếc chăn xếp gọn gàng, trên chăn có một lớp mền. Ba chiếc chăn có họa tiết khác nhau, trong đó chiếc chăn ở giữa, cotton dài và dày, nền trắng tinh, những chiếc nơ đen nhỏ được thêu tay phân bố thưa thớt, xung quanh có viền ren được cuộn bằng chỉ đen mảnh.

Đây là kiểu mà cô sẽ thích.

Thương Thiệu mỉm cười nhẹ nhàng rồi đứng yên bên giường một lúc, trái tim anh như bị tắc nghẽn, từ từ cúi xuống, đặt mặt lên chiếc gối.

Đây là mùi của cô.

Anh hít sâu, ngửi mùi trái cây núi của cô, mùi mưa xanh mướt của cô. Người ngoài nhìn thấy việc mặc vải tổng hợp cũng đã coi như là hạ thấp phẩm giá của anh, nhưng lúc này anh lại không đứng vững. Thương Thiệu từ từ, từ từ quỳ xuống bên giường, ôm chặt gối của cô vào lòng rồi vùi mặt vào đó.

Những cơn đau thắt ở tim như dâng lên từng đợt, như sóng biển liên tục cướp đi oxy.

Anh đã đuổi kịp, phải không? Anh tự hỏi mình.

Anh cũng chỉ là một người đàn ông suýt nữa mất đi tình yêu.

Một xấp giấy gì đó rơi xuống không phát ra âm thanh.

Thương Thiệu không để ý, sau khi vượt qua cơn đau ở tim, anh mới nhặt lên.

Tiêu đề của báo buổi sáng là điều anh quen thuộc, ngày 23 tháng 12, càng khắc sâu vào trí nhớ của anh. Đây là tờ báo của Hồng Kông vào ngày đó.

Khi mở ra, anh cũng không phòng bị. Vì vậy khi nhìn thấy một trang viết tay trên mặt sau của kịch bản rồi đọc nó một cách tình cờ, sự đau đớn trong ánh mắt anh cũng đến bất ngờ.

"Chọn một ngày trời đẹp, dẫn chị đi xem con thuyền ở đó."

"Rải chị ở đó."

"Nếu anh ấy hỏi, chỉ cần nói trong khoảng thời gian đó chị rất vui vẻ."

Anh ép mình đọc từng hàng, từng chữ, gần như là tự hành hạ mình.

Đọc đến cuối, trong lòng chỉ còn lại một giọng nói lặp đi lặp lại: Hóa ra cô ấy đã thực sự quyết định ra đi.

Giọng nói này bình tĩnh đến kỳ lạ, như là một kết luận đã được nghiên cứu rất lâu. Đây là thư tuyệt mệnh của cô, đây là quyết tâm của cô.

Thật kỳ lạ, ánh mắt cuối cùng của anh dừng lại ở hàng chữ này:

"Mong anh sống tốt, kết hôn sinh con.

Ánh mắt của anh từ đau đớn chuyển sang bình tĩnh, từ bình tĩnh chuyển sang giận dữ, rồi lại lắng xuống, trở thành một màu đen đậm, không có ánh sáng, tối tăm như mực.

Cô dám làm vậy sao? Cô có biết xấu hổ không?

Đôi giày chưa khô lại bị mang vào, nhưng động tác của Thương Thiệu rất chậm rãi, cũng không cảm thấy khó chịu. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, anh dẹp báo buổi sáng bị nhăn lại rồi đặt ngay ngắn dưới gối của Ứng Ẩn, sau đó gấp thư tuyệt mệnh lại, nhẹ nhàng cất vào túi áo trong của áo khoác.

Sau khi làm xong tất cả anh ra ngoài, lặng lẽ đi về phía phòng trang điểm trong ánh sáng mờ tối của năm mới.

Ứng Ẩn vừa thay xong trang phục và trang điểm để chuẩn bị ra hiện trường, khi ra ngoài gặp anh, cô lo lắng và hoảng hốt: "Anh không đi sao?"

"Trực thăng đi, anh không đi."

Ứng Ẩn ngay lập tức cảm thấy tay mình ẩm ướt: "Vậy anh ngủ một chút rồi chờ em quay xong? Trông anh mệt quá... Em sẽ nhanh thôi."

"Em sẽ cảnh phim gì?" Thương Thiệu bình thản tiếp cận cô, gần như không thay đổi biểu cảm.

Ứng Ẩn không hiểu sao bị anh ép trở lại trong phòng. Điều này vẫn chưa đủ, cô lùi từng bước, và rồi lưng cô va vào bàn trang điểm, làm đổ những chiếc lọ và hộp trên đó.

Không còn đường lùi nữa.

"Thương Thiệu?" Ứng Ẩn ngẩng mặt lên rồi nuốt nước bọt.

Lớp trang điểm của Doãn Tuyết Thanh trông rất lạc lõng trên mặt cô lúc này.

"Nói anh nghe em sẽ quay cảnh gì?" Thương Thiệu kiên nhẫn hỏi lại.

Ánh mắt của anh hoàn toàn không đúng.

Ứng Ẩn không thấy ánh sáng, cũng không thấy cảm xúc từ trong ánh mắt của anh. Không thể nói là trống rỗng, vì bên trong như có sự thật đè nặng khiến cô không dám thở, nhưng cô lại rõ ràng không thể nhìn thấy gì.

Cô nghĩ đến những đám mây đen trước cơn bão tuyết vài ngày trước, cũng đen, sâu và thấp như vậy.

"Em quay..." Ứng Ẩn nuốt nước bọt: "Cảnh hôn—"

Chữ này vừa nói được một nửa, môi của cô đã bị Thương Thiệu áp chặt không thể phản kháng.

Ứng Ẩn đứng như hóa đá, nhưng phản ứng đầu tiên của cô lại là cảm giác lâu ngày gặp lại khiến cô suýt rơi nước mắt.

Thương Thiệu gần như dùng môi lưỡi để xâm chiếm cô.

Ứng Ẩn "ưm" một tiếng, cô không chống cự nổi mà ngã xuống bàn trang điểm, không ngừng đẩy ngực anh.

"Thương Thiệu! Thương Thiệu... Trang điểm của em...! Trang điểm..."

"Gì?" Thương Thiệu thở hổn hển, ánh mắt mơ màng và say đắm dừng lại trên mặt cô.

Cảm giác mơ màng và say đắm này cũng rất kỳ lạ. Anh dường như hoàn toàn không tỉnh táo.

"Em phải đến hiện trường... ưm..." Hơi thở của cô cùng với nước miếng đầu lưỡi bị cuốn đi, tâm trí cũng không còn tập trung, nói: "Cửa... Có người... Có người!"

Cửa đóng, bên ngoài không có ai, nhưng Thương Thiệu dừng lại rồi nheo mắt, không biểu cảm bế cô lên, xoay người—cửa gỗ bị va vào người Ứng Ẩn phát ra tiếng "rầm".

"Đóng cửa lại." Anh nín thở, bình tĩnh và rõ ràng.

Ứng Ẩn: "... Em phải đi..."

"Đi đâu?"

"Hiện trường—"

"La Base, phải không."

Cơ thể của Ứng Ẩn cứng lại, một dòng nhiệt không biết từ đâu tràn xuống, như dung nham núi lửa làm cô ướt sũng.

Cô tái mét lại đỏ rực.

"Cái gì gọi là yêu cầu anh kết hôn sinh con, sống tốt?"

"Em..."

"Ứng Ẩn, em có hiểu kết hôn sinh con là gì không?" Thương Thiệu dùng tay quấn cà vạt giữ cằm cô, ngón tay không ngừng thô bạo xoa nắn môi cô.

"Kết hôn sinh con là phải sống cùng người mình yêu. Em dám làm vậy sao? Em nghĩ là em xách va ly đi rồi, anh sẽ sống hạnh phúc với một người phụ nữ khác, phải không?" Anh ghé vào tai cô, từng chữ đều lạnh lẽo.

Ứng Ẩn nhắm mắt lại, cảm giác tuyệt vọng và xấu hổ cùng lúc dày vò cô.

Cô không nên để anh vào phòng tắm.

"Em muốn ở La Base với anh, phải không? Em muốn nhìn từ trên trời xuống, phải không?" Thương Thiệu thở gấp hơn từng lúc một, trong căn phòng ánh sáng mờ, mắt anh, mặt anh, cuối cùng hoàn toàn chìm vào bóng tối. Anh gật đầu, nhìn vào môi đầy đặn và mặt đỏ rực của Ứng Ẩn: "Em nói anh sẽ yêu một người phụ nữ khác, sẽ đối tốt với một người phụ nữ khác, lúc em nhìn thấy thì không sợ mình ghen tuông đến mức không thể đầu thai sao?"

Anh hỏi quá tàn nhẫn, những giọt nước mắt lăn dài trên mắt đóng chặt của Ứng Ẩn, mũi cũng bị nghẹn lại.

"Mở mắt ra nhìn anh."

Ứng Ẩn lắc đầu, cô mở mắt, trông thật đáng thương.

"Em không hiểu kết hôn sinh con là gì. Anh dạy em."

Chương 82: Thật sự muốn đi?

Lấy vợ sinh con, làm sao để dạy?

Vừa nghe đến đây, Ứng Ẩn cảm thấy không ổn, cô vừa cố đẩy Thương Thiệu ra vừa cố thoát khỏi nụ hôn của anh: "Thương Thiệu... Anh Thương, Anh Thương! Em còn phải đi quay... Ưm!"

Thương Thiệu dùng tay giữ cổ và cằm cô, cà vạt lụa theo động tác của anh chạm vào mặt Ứng Ẩn.

"Em gọi anh là Anh Thương? Sao gọi xa cách thế?"

Lông mày của Ứng Ẩn nhíu chặt, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

...Anh hình như bắt đầu vô lý rồi.

Thương Thiệu cúi đầu lặp lại động tác hôn khóe môi của cô. Ứng Ẩn không thể thoát, cô thở hổn hển nói: "Anh bình tĩnh một chút... Ưm..."

Những âm thanh tệ hại này đều từ cổ họng bị hôn của cô mà ra.

"Chúng ta về rồi, về rồi nói tiếp..." Cô vừa lý trí nói vừa dần dần cảm thấy cơ thể không kiểm soát được, cổ ngửa ra để anh hôn.

"Anh rất bình tĩnh." Thương Thiệu nói khi đang hôn lên cổ cô, cảm nhận được cơ thể cô đang run.

"Đừng mà..." Ứng Ẩn hé môi, cố gắng đẩy cánh cửa thật chặt, lòng

bàn tay không ngừng trượt xuống để lại dấu vết mồ hôi trên cửa gỗ sẫm màu.

Thương Thiệu không nghe, anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ lên của cô, tay lén lút vào trong vạt áo đỏ tươi của cô.

Lông mày nhíu lại rõ ràng: "Sao lại mặc nhiều thế?"

Anh đã quen với việc kéo váy lên là chạm vào da thịt cô, mịn màng, eo hông uốn lượn như đồi cát, vừa vặn với bàn tay to của anh. Anh rất thích nắm eo cô vuốt ve, chuyển lên trên hoặc xuống dưới đều rất dễ dàng. Nhưng Ứng Ẩn mặc quá nhiều, ba lớp trong ba lớp ngoài, áo giữ ấm, áo len đỏ, còn có một chiếc áo cardigan lông thỏ trắng, không rõ là nữ tính hay lòe loẹt. Trang điểm là một phần của nhân vật nên Ứng Ẩn luôn mặc chỉnh tề từ trong ra ngoài.

Lợi ích duy nhất là, Ứng Ẩn mặc váy. Váy xếp ly chất liệu len màu thu đông dài đến đầu gối, hai bên có túi nhỏ, không quá chật, mang vẻ thanh lịch trí thức. Dưới váy là quần tất đen, vừa chật vừa dày, mặc và cởi rất khó, nhưng lại làm cho chân Ứng Ẩn tròn dài trông rất gợi cảm.

Trong tình huống này, Thương Thiệu quả nhiên bình tĩnh lại một chút.

"Thật sự phải đi quay sao?" Anh hỏi bằng giọng điệu hòa nhã và trầm thấp.

Sự hòa nhã của anh khiến Ứng Ẩn ngây thơ mà yên tâm.

Cô "ừ" một tiếng, lặng lẽ kéo lại chân váy đang bị kéo lên đến eo. Môi cô bị anh hôn sưng, son môi cũng lem, nếu bước ra khỏi cửa, người khác sẽ biết cô vừa bị đối xử thế nào.

"Quay với ai?" Thương Thiệu biết rõ nhưng vẫn hỏi, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Giang Đặc.

Lúc đó trời đã tối nhưng anh vẫn nhìn rõ ánh mắt không khách sáo, dò xét và thù địch của đối phương. Như một con sói, nhưng lại không biết trời cao đất dày.

"Với nam chính."

Ứng Ẩn trả lời, vừa cúi mắt, mặt bị anh ép ngẩng lên. Anh nắm cằm cô: "Anh ta có vẻ rất biết hôn."

"Em không biết..." Ứng Ẩn nuốt nước bọt.

Cô thật sự không biết, nhưng tại sao lại cảm thấy tội lỗi?

Sự tội lỗi này không qua được mắt của Thương Thiệu, ánh mắt anh rất sâu và lạnh lùng, quan sát cô, hỏi: "Thật sự không biết?" Anh ghé sát tai cô, giọng trầm thấp gửi từng chữ vào tai cô: "Là anh ta hôn em thoải mái hay anh hôn em thoải mái?"

Đồng tử của cô giãn ra theo câu hỏi này.

Ứng Ẩn lắc đầu mạnh, cảm thấy xấu hổ trong cơ thể: "Em thật sự không biết, chưa quay bao giờ..."

"Vậy đã quay gì? Tuấn Nghi đã nói hết với anh rồi."

Tuấn Nghi là kẻ ngốc, Ứng Ẩn cũng không kỳ vọng nhiều vào cô ấy. Nhưng cô bị Thương Thiệu lừa một chút đã tin ngay, cô thú nhận: "Một vài cảnh nóng..."

"Một vài?" Thương Thiệu nhíu mày.

Khuôn mặt Đông phương dịu dàng lúc này trở nên thâm trầm khó hiểu.

Tay anh xoa vào chỗ không nên xoa: "Ở đây?"

Ứng Ẩn im lặng, cơ thể nóng bừng. Cô cảm nhận được mồ hôi trên lưng khiến áo giữ ấm dính vào rất khó chịu.

Không nói gì tức là ngầm thừa nhận.

Thương Thiệu thở dài chịu đựng, tay bị buộc bởi cà vạt di chuyển xuống dưới, qua váy, ngón tay ấn mạnh.

"Ở đây?"

Ứng Ẩn hoảng loạn: "Em không quay phim khiêu dâm!"

"Vậy em nói anh nghe, hành động được thiết kế thế nào? Nhiều lần như vậy, mỗi lần đều khác nhau, phải không?"

Ứng Ẩn khó nói, hoảng sợ: "Đều là Lý Sơn dạy..."

Cô thật sự vô tội.

"Em là ảnh hậu, phải có sự sáng tạo riêng."

Ứng Ẩn nuốt nước bọt, tim đập lên cổ nhưng chỉ biết lắc đầu.

"Tốt." Thương Thiệu nhượng bộ, không hỏi ép nữa, giọng trầm xuống lịch sự: "Anh sẽ bao rạp để xem."

Ứng Ẩn như bị sét đánh ngang tai.

"Vậy," Thương Thiệu cố gắng tổng kết: "Anh ta sờ em, xoa em. Còn em...," anh dừng lại rồi nhìn cô đầy ý vị, "định mang cảm giác đó đi chết?"

Ứng Ẩn ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt tối tăm của anh, cô muốn nói gì lại quên mất.

Rõ ràng không phải như vậy... Nhưng cô không thể phản bác, mở môi nhưng không nói được gì.

Thương Thiệu mặt không biểu cảm, trong căn phòng tối đen, gương mặt anh âm u đến đáng sợ.

"Thương Thiệu..." Ứng Ẩn thử gọi anh.

"Hôm nay là năm mới." Thương Thiệu nói không đầu không đuôi.

"Năm mới vui vẻ." Ứng Ẩn nói nhẹ nhàng.

Thương Thiệu không để ý cô, giọng bình tĩnh: "Em muốn anh mất em vào ngày này năm mới."

Ứng Ẩn cảm thấy tim thắt lại: "...Xin lỗi."

"Từ nay, mỗi đêm giao thừa sẽ là ngày giỗ của em."

"Không phải vậy..."

Thương Thiệu dừng ánh mắt kỳ lạ trên mặt cô, nhìn đi nhìn lại: "Mỗi năm Tết đến, người ta đoàn tụ gia đình, còn anh chỉ nhớ đến em nằm trong tuyết hôm này."

Ứng Ẩn kìm nén nước mắt rất lâu, cuối cùng cũng trào ra. Cô luôn cố nhịn, vì lớp trang điểm của vai diễn Doãn Tuyết Thanh.

"Em thực sự nghĩ sau khi em đi, anh có thể sống tốt sao?" Thương Thiệu dùng ngón tay cái vuốt nhẹ vết nước mắt trên mặt cô, "Em nghĩ sau khi em đi, anh sẽ nhẹ nhõm, không còn gánh nặng. Anh chỉ buồn bã vài tháng, nhiều nhất là một năm rưỡi, rồi sẽ vượt qua sau đó vui vẻ đón nhận cuộc sống mới. Thỉnh thoảng anh nhớ đến em rồi tiếc cho bệnh tình của em, sau đó lại quan tâm đến sức khỏe tinh thần của vợ con anh hơn, nói với họ anh có một người bạn đã ra đi như thế, phải không? Em thực sự nghĩ chỉ có tình yêu của em mới là

tình yêu, còn tình yêu của anh thì không phải, đúng không? Anh không yêu em, hoặc chỉ yêu một chút, nên em muốn đi là đi."

Ứng Ẩn nước mắt đầm đìa, chỉ có thể yếu ớt nói: "Không phải vậy..."

"Trước khi đi, em có từng nghĩ dù chỉ một giây "sau khi mình đi, nếu Thương Thiệu không chịu nổi thì anh ấy sẽ làm thế nào? Anh ấy sẽ sống ra sao?""

"Em đã từng nghĩ." Ứng Ẩn cúi mặt, nước mắt rơi thẳng xuống đất. Cô gật đầu, lặng lẽ hít thở, "Em đã nghĩ,... em thật sự đã nghĩ."

Nói xong câu này, eo cô bất ngờ bị Thương Thiệu ôm chặt. Anh không chừa lại đường lui mà lại kéo cô vào một nụ hôn sâu. Nước mắt lăn vào miệng đã ấm lên, vị đắng lan ra trong lưỡi hai người đang quấn quýt.

Khi hôn, anh mất kiểm soát, không do dự đưa tay vào chỗ không nên.

Anh dường như quên hết mọi thứ, quên đây là phim trường, quên đoàn làm phim đang chờ cô, chỉ tập trung hôn cô, muốn giữ lại cuộc sống cô đã mất đi trong nụ hôn này.

Ứng Ẩn ngừng thở, đôi mắt đỏ au hoảng hốt nhìn anh.

Thương Thiệu cũng nhìn cô.

Anh không rời mắt, gương mặt không có biểu cảm, anh nhìn Ứng Ẩn đến quên cả thở.

Anh muốn cô.

Nhưng lại không thực sự muốn, vì không đủ thời gian. Anh nhìn cô, trong ánh mắt giao nhau, ngón tay vuốt qua môi cô, chạm vào cánh môi trên. Ứng Ẩn mềm nhũn, cô đứng không vững, suýt nữa ngồi

bệt xuống đất.

Ngược lại, ngồi lên lòng bàn tay anh.

"Đứng vững."

Anh không đỡ cô, chỉ là bàn tay giữ lấy cô nổi gân xanh. Áo khoác đen của anh gọn gàng lịch lãm, trang trọng.

Ứng Ẩn không dám phát ra tiếng, hít thở nặng nề nhưng vẫn run rẩy.

Thương Thiệu ghé sát tai nóng của cô: "Có nhớ anh không?"

Ứng Ẩn không thể nói ra nhưng cơ thể cô đã nói thay. Thực ra cũng chỉ mới hơn một tháng, nhưng cơ thể cô lại như có một linh hồn đã biết mùi vị.

Hơi thở Thương Thiệu vừa lạnh lùng vừa nóng bỏng, nhìn phản ứng của cô mà khẽ bật cười.

Trời đã hoàn toàn tối.

Phim trường đợi mãi không thấy người nhưng không dám lên tiếng mà chỉ ngồi hút thuốc. Lý Sơn khoanh tay ngồi trên ghế đạo diễn ngoài trời, lạnh lùng ra lệnh cho Tuấn Nghi: "Đi gọi cô ấy, hỏi xem có chuyện gì."

Giang Đặc im lặng đẩy củi vào lò, bên trong nhét đầy củi, cháy đỏ rực theo động tác của anh ấy bắn ra một loạt tia lửa.

Tuấn Nghi vâng lời, đi đường tắt trong bóng tối, muốn đẩy cửa nhưng không đẩy được.

"Có ai không?" Cô gái nhỏ ngây thơ hỏi.

Ánh mắt Ứng Ẩn hoảng loạn và mơ màng, cả tâm hồn đều căng thẳng, ánh mắt cầu xin Thương Thiệu. Giọng Thương Thiệu khàn đi, chỉ còn lại hơi thở: "Hỏi em đấy, không trả lời à?"

Tuấn Nghi cảnh giác hỏi: "Ai đấy? Ai ở trong?"

Ứng Ẩn chỉ có thể gắng gượng nói: "Là chị... Chị không khỏe... Đợi một chút, năm phút nữa."

Thương Thiệu nhắc cô: "Năm phút không đủ."

Tuấn Nghi cau mày, cảm thấy không đơn giản: "Chị ở một mình? Cô lại định làm gì à..." Cô ấy hạ giọng, không dám nói ra từ không may đó, "Chị đừng làm chuyện dại dột!"

"Không... Ưm..." Cô lại bị Thương Thiệu hôn.

Nụ hôn lúc này tất nhiên không giống những nụ hôn thuần khiết. Đầu lưỡi cô bị cuốn ra ngoài môi, đôi môi đẹp khẽ mở, nước bọt không thể nuốt.

Cô không phát ra tiếng, Tuấn Nghi lo lắng hơn nên đã đẩy cửa mạnh hơn: "Ứng Ẩn! Mở cửa ra!"

Một tiếng "ầm", cửa mở hé ra rồi bị đóng lại kín mít.

Tuấn Nghi đầu đầy dấu hỏi, mắt ướt, nghe thấy Ứng Ẩn bất lực nói từ trong: "Chị không ở một mình, chị... chị..."

"Cô ấy ở với tôi." Cuối cùng Thương Thiệu cũng tốt bụng lên tiếng.

Tuấn Nghi ngây người, đỏ bừng từ đầu đến chân.

Bên ngoài lại có tiếng hỏi từ xa: "Cô ấy ở trong?"

Sao lại là Giang Đặc?

Tuấn Nghi vừa đỏ bừng mặt ngồi xuống nhưng không dám ngồi quá gần vì sợ nghe thấy tiếng gì không nên nghe. Vừa thấy Giang Đặc, cô ấy đứng bật dậy, ngón tay chạm vào đường viền quần không yên: "Cô cô cô... Cô ấy đau bụng!"

Giang Đặc nhìn ra cô ấy nói dối, bước chân vẫn tiến đến gần, bóng tối không thể che được đôi mắt sắc bén của anh ấy: "Cô ấy lại có chuyện gì sao?"

Tuấn Nghi đầu to như cái đấu, bước lên trước một bước kéo tay Giang Đặc: "Anh không hiểu, chuyện của con gái anh hiểu gì? Đừng quan tâm đến chuyện của người đẹp, anh đã súc miệng chưa? Quay cảnh hôn phải súc miệng đấy! Tôi tôi lấy nước súc miệng cho anh..."

Giang Đặc: "..."

"Nam chính của em đang tìm em, em có muốn hôn anh ta không?" Thương Thiệu cúi xuống, kiềm chế hôn tai cô.

Trong câu hỏi độc chiếm chết người của anh, cơ thể Ứng Ẩn lại có cảm giác đến đỉnh, cổ họng bật ra tiếng rên nhỏ ngắn, bất chấp tất cả đẩy Thương Thiệu ra, ngón chân trong ủng cao cổ căng cứng.

Nhưng đúng lúc này, tiếng động dừng lại.

"Phải đi quay phim rồi." Anh lịch sự nói, nhìn vào mắt Ứng Ẩn, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, lau sạch vết nước trên cà vạt tay trái một lượt.

Ứng Ẩn mở to mắt, ánh mắt ngây thơ chỉ có sự không tin.

Nhưng cô bướng bỉnh, dù chân còn mềm, đầu mũi nhỏ xinh còn đỏ, nhưng thực sự chuẩn bị đi.

Thương Thiệu nheo mắt, đột ngột kéo cô trở lại, tay trái năm ngón

xòe ra, giữ nửa dưới khuôn mặt cô, cà vạt có mùi nước nhẹ nhàng bịt miệng ngăn tiếng kêu kinh ngạc.

Anh nhìn xoáy vào cô, mạnh mẽ giữ cổ tay cô: "Thật sự muốn đi?"

Giây tiếp theo, Ứng Ẩn bị anh xoay người áp vào cửa.

Chương 83: "Cắt!"

Những cơn run rẩy trong cơ thể dồn dập kéo đến, Ứng Ẩn nhìn chằm chằm vào cánh cửa vài giây rồi mới từ sự mơ màng tìm lại tiêu điểm.

Eo cô vẫn mềm nhũn, trong tư thế đó quay đầu nhìn Thương Thiệu đã lùi một bước, không biết là tủi thân hay trách móc.

Thương Thiệu thở dốc, điều chỉnh hơi thở, khàn giọng hỏi: "Đèn ở đâu?"

"Không bật đèn."

"Muốn nhìn em."

"Không!" Ứng Ẩn kêu lên, giữ chặt tay anh đang đưa lên.

Áo quần của cô xộc xệch, mặc bộ đồ diễn của Doãn Tuyết Thanh rất tầm thường, hoàn toàn khác xa sự đoan trang, thanh lịch thường ngày của cô. Cô không muốn Thương Thiệu nhìn thấy bộ dạng này.

Thương Thiệu nghe theo, không có động tĩnh gì nữa.

Trong bóng tối, tiếng vải sột soạt vang lên. Ứng Ẩn lặng lẽ mặc quần áo, trong cơ thể vẫn còn lưu lại hơi ấm và cảm giác của anh, vì đã lâu nên rất rõ ràng. Anh mạnh mẽ khi tiến tới, rồi lại rút lui dứt khoát như chỉ để thỏa mãn cô. Ứng Ẩn nghĩ, hóa ra thật sự có người đàn ông không tham lam trong chuyện này.

Khi tiếng sột soạt dừng lại, Thương Thiệu vuốt mắt cô: "Xong chưa? Anh đưa em ra phim trường."

Anh không muốn để cô đi, nhưng cô là diễn viên, giữ cô lại để cô bỏ lỡ cảnh quay này, ngày mai sẽ có tin đồn cô yêu đương lơ là công việc, coi thường đoàn phim.

Anh đến đây là để nâng đỡ cô, chứ không phải để níu giữ cô. Anh muốn làm dây diều cho cô, chứ không phải dây cương.

"Anh thế này..."

Quá xấu hổ, cô chưa nói hết, Thương Thiệu trả lời: "Một lát nữa sẽ hết."

Đã hơn sáu giờ, mặt trăng chưa lên tới cửa sổ, căn phòng tối đen, mọi thứ chỉ còn lại đường nét. Những món đồ nội thất thủ công chắc nịch, chăn đệm và ghế sofa, gương trang điểm - tất cả đường nét đều thô kệch, chỉ có hình bóng của anh và cô là mượt mà, thanh mảnh như hai nét bút.

Ứng Ẩn dựa vào lòng anh, ôm anh, trong lòng nghĩ, nếu đây là tâm thần phân liệt thì phải làm sao? Thật chân thực, thật đẹp, cô tự nghĩ, e rằng suốt đời sẽ không tỉnh lại.

Nguyện say mãi không tỉnh.

Thương Thiệu mở cửa rồi đưa cô ra ngoài. Bên ngoài có ánh trăng, tầm nhìn sáng hơn nhiều, một loại sáng xanh thẳm như ngâm trong màu xanh Klein. Tiếng giày đạp tuyết lạo xạo, bước vài bước rồi dừng lại.

Thương Thiệu giữ cánh tay Ứng Ẩn, trong ánh sáng này nhìn cô chăm chú.

Khuôn mặt và cần cổ của cô như ngọc trắng, thịt bám xương, thật

tinh tế khéo léo, cân đối vừa phải, dưới ánh trăng ánh lên màu ngọc, giữa trán, đầu mũi, cằm lấp lánh một chút ánh trăng, tựa như nước.

Anh nhìn chăm chú, cảm nhận được ánh mắt của anh, Ứng Ẩn ngẩng đầu, đối diện với anh một lúc, khi chớp mắt lại bị anh hôn nhẹ nhàng. Đây là cái hôn bù đắp cho sự điên cuồng vừa rồi trong phòng.

Khi còn cách phim trường một đoạn ngắn đã có thể thấy ánh sáng từ trong căn nhà gỗ. Quà tặng Tết mà Ứng Ẩn chuẩn bị đã có tác dụng, vừa vào phòng, mùi thơm của bánh quy sữa và bánh hạnh nhân, bánh trần bì tràn ngập không khí, không có chút căng thẳng chờ công việc mà lại có chút ấm áp như chờ đón bữa cơm Tết.

"Xin lỗi mọi người, tôi đến trễ vài phút." Ứng Ẩn chân thành xin lỗi.

Đây là lần đầu tiên của cô, đoàn phim lúc thì nhìn Thương Thiệu, lúc thì nhìn Lý Sơn.

Chỉ mới vừa rồi, về bạn trai của nữ diễn viên đã từ câu lạc bộ du thuyền nội địa đoán đến một doanh nhân ở Hồng Kông, từ giám đốc điều hành du học về đoán đến giáo sư đại học, nói gì cũng có.

【Không thể là giám đốc điều hành, không giống.】

【Chiếc đồng hồ đó trông rất khiêm tốn, hơn một triệu, ai không biết còn tưởng là đồng hồ bình thường.】

【Chiếc trực thăng đó chắc cũng là của anh ta?】

【Vậy thì không phải là giáo sư gì đó.】

Cuối cùng cũng không ra được gì.

Bây giờ người đã ở trước mắt, những tiếng nói trong lòng lắng xuống, họ chỉ cảm thấy anh ấy tôn quý mà đứng đó, tuy không lên

tiếng cũng không kiêu ngạo nhưng khiến người ta không dám thở mạnh nói chuyện. Kẻ vô lại nhất trước mặt anh cũng kính cẩn hơn ba phần, người thô lỗ nhất cũng hiểu được lễ nghĩa - nhìn Đại Nhiếp Thái Tử, bình thường thích ngồi xổm hút thuốc Hoàng Hạc Lâu, xỉa răng không tránh ai, lúc này đứng thẳng, tay chân gọn gàng, mặt cười ba phần.

Theo tiểu thuyết hạng ba, anh ta giống như thần linh, như mặt trăng trên trời, xuất hiện ở đây khiến mọi người cảm thấy thành kính và sợ hãi.

Lý Sơn không để ý đến sự thay đổi nhỏ trong không khí của đoàn phim, nhìn Ứng Ẩn vài giây, gọi chuyên viên trang điểm nhẹ hất cằm ra hiệu: "Dặm lại phấn."

Không cần phó đạo diễn và các nhóm chỉ đạo hô hào, tất cả mọi người đã vào vị trí.

Giang Đặc vừa bị Tuấn Nghi ép uống nửa chai nước súc miệng, miệng nóng rát, trong lòng nghĩ người thành phố thật biết tự làm khổ mình. Lúc này thấy cô ấy lấy chai mới đưa cho Ứng Ẩn, anh ấy thản nhiên khoanh tay chờ đợi.

Anh ấy không nhìn Thương Thiệu, nhưng cảm giác cơ thể như sói trong rừng thảo nguyên, nhạy bén bắt được tất cả.

Khi cảm nhận được ánh mắt của Thương Thiệu dừng lại trên người mình, Giang Đặc cũng dời ánh mắt khỏi Ứng Ẩn.

Anh ta nhìn anh ấy không chút cảm xúc, anh ấy cũng nhìn lại không chút cảm xúc.

Không biết ai thắng, Giang Đặc chỉ biết mình nắm chặt hai tay.

Thực ra anh ấy hiểu người đàn ông trước mặt này có địa vị cao nhất trong xã hội của họ, một đôi giày da, một chiếc quần của anh ta có

thể mua tất cả bò, cừu của gia đình họ. Khí chất đó là do sự ung dung và phong độ của người đứng đầu bẩm sinh mang lại.

Cô ấy thích kiểu người như vậy sao? Nhưng lần đầu gặp cô ấy, cô ấy rõ ràng giống như một con nai, một con cừu mảnh mai, thuần khiết, bẩm sinh thích hợp bị thú dữ bắt dưới móng vuốt—

Cô ấy là người phụ nữ có thể khơi dậy ham muốn chinh phục, bắt giữ, bảo vệ và kiểm soát của đàn ông.

Nhưng người đàn ông này không giống. Anh ta trông vững chãi, điềm tĩnh, không giống những thú dữ mà Giang Đặc biết.

Ứng Ẩn súc miệng tránh người khác. Đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, tiếng nước chảy một lúc, đến khi ra ngoài, môi cô ẩm ướt đang dùng khăn lau khô để dễ dàng tô son.

"Chúng ta nói lại một lần nữa." Lý Sơn vỗ tay, "Thời gian không còn sớm, trạng thái cũng đã đến, cố gắng qua trong ba cảnh."

Ánh mắt ông ta chiếu về phía Ứng Ẩn, dùng ánh mắt và ngôn ngữ chỉ cô mới hiểu hỏi một cách kín đáo: "Cô có thể chứ?"

Mặc dù nỗi kinh hoàng vừa rồi vẫn chưa lắng xuống trong huyết mạch ông ta, tim còn đập nhanh, khuôn mặt vì kinh hãi mà trông già hơn thường ngày, nhưng nữ chính chủ động đề nghị quay, ông ta không có lý do từ chối.

Chỉ là, lần duy nhất trong sự nghiệp đạo diễn, lòng nhân từ xuất hiện vào lúc này.

Ánh mắt ông ta nói với Ứng Ẩn, nếu cô kêu dừng, ông ta có thể cho cô lối thoát, qua đêm nay rồi tính.

Ứng Ẩn đối diện ông ta: "Thử xem."

"Được." Lý Sơn bắt đầu giảng giải: "Đây là cảnh hôn đầu tiên giữa Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh, trước đó họ đã có những lần chạm vào đầy dục vọng nhưng chưa bao giờ hôn nhau. Tại sao? Vì Doãn Tuyết Thanh cảm thấy mình không xứng, cô ta cảm thấy mình bẩn thỉu, hèn hạ, miệng này đã bị nhiều đàn ông ghé thăm, những người đàn ông đó cũng bẩn thỉu hèn hạ như cô ta nên cô ta kháng cự việc Hà Anh hôn mình. Nhưng lần này, cô ta chấp nhận nụ hôn của anh. Cô còn nhớ tôi nói về sự tương hợp của linh hồn không? Đến cảnh này, phần nữ tính của cô ta thắng thế hơn phần gái điếm, cô ta không còn coi cô và Hà Anh là cuộc tình chớp nhoáng trước khi chết mà là một món quà tình yêu. Cô ta thua trước sự kéo co của tình yêu và dục vọng mà đắm mình trong tình yêu. Đó là một vùng tuyết trắng, là lần đầu tiên cô ta bước vào nơi này, cô ta run rẩy, vui mừng, nhưng—"

Lý Sơn ra hiệu cho Ứng Ẩn tiếp tục nói.

"Nhưng, cô ta biết họ chắc chắn sẽ chia tay, mỗi ngày họ ở bên nhau đều là đếm ngược. Cô ta càng dấn thân vào người đàn ông này một chút sẽ càng kéo anh ta xuống một chút." Ứng Ẩn nhẹ nhàng nói, đôi mắt khép lại: "Vì vậy cô ta tuyệt vọng, thêm một ngày thì giành thêm một ngày. Cô ta cũng rất ghét sự ích kỷ của mình nhưng không thể tránh được. "Tôi chết rồi, dầu sôi lửa bỏng, không thể cứu vãn, trước sống vui, sau chết trả." Cô ta là một anh hùng tình yêu, dùng sự buông thả để có được dũng khí."

"Tôi chết rồi, dầu sôi lửa bỏng, không thể cứu vãn, trước sống vui, sau chết trả."

Câu này viết trong tiểu sử của Doãn Tuyết Thanh, là cô viết cho Thẩm Lăng xem, rồi lại hỏi Thẩm Lăng có đúng không. Thẩm Lăng lúc đó im lặng rất lâu, ánh mắt nhìn cô phức tạp. Ông ta nói, "Doãn Tuyết Thanh không đoạt giải sẽ là thất bại lớn nhất của Lý Sơn."

Ông ta nói là "Doãn Tuyết Thanh không đoạt giải," chứ không phải "Tuyết tan thành xanh."

Giọng Ứng Ẩn ngừng lại, khuôn mặt lạnh lùng của Lý Sơn một lúc kinh ngạc, vì già mà làn da trơn mượt nhanh chóng xuất hiện cảm giác rùng mình như kim châm vào lỗ chân lông.

Ông ta biết mình không cần nói thêm.

Nhân vật Hà Anh đơn giản hơn nhiều. Anh ta biết người phụ nữ này giấu anh ta nhiều bí mật, một người phụ nữ chạy lên núi tuyết để chết vào mùa đông sao có thể không có bí mật? Nhưng anh ta không thể khám phá ra. Anh ta sống bằng trực giác chứ không phải logic và lý lẽ, vì vậy nụ hôn này đối với anh ta là một sự hài lòng. Lần đầu tiên trong đời anh ta thực sự biết tình yêu, so với điều này, mối quan hệ trước đây với Nỗ Nhĩ Tây Á nhạt nhòa như ảo ảnh dưới ánh mặt trời.

Không còn nghi ngờ gì, để thu thập hoàn chỉnh biểu cảm khuôn mặt của nam nữ chính, cảnh này chắc chắn là cận cảnh. Ba máy quay, cận cảnh của Giang Đặc được quay từ qua vai Ứng Ẩn, cận cảnh đôi là bố cục đối xứng từ bên. Thiết kế cảnh quay của Lý Sơn nằm ở cận cảnh của Ứng Ẩn - cảnh quay của cô được quay từ một tấm gương dán trên tường.

Gương thường tượng trưng cho sự dối trá, ảo vọng, ở đây còn có nghĩa là sự thuần khiết giả tạo - dù sao nó không phải là pha lê tự nhiên. Đồng thời, nó cũng là khung cảnh nhân tạo, tiết lộ sự hiện diện của máy quay, kéo khán giả ra khỏi cảm xúc mãnh liệt mà cho họ một góc nhìn lạnh lùng.

Khán giả có thể xét đoán cô, có thể đồng cảm với cô, đó là cảm nhận cá nhân được dẫn dắt bởi kinh nghiệm sống.

Cảnh hôn là cảnh thông thường không cần dọn trống. Những người không liên quan ra ngoài trường quay, tất cả mọi người đang chờ lệnh của Lý Sơn, nhưng Lý Sơn đặc biệt cho Ứng Ẩn vài giây. Ông ta nghĩ cô sẽ đi qua để nói vài câu với Thương Thiệu. Nhưng cô không

làm vậy, Thương Thiệu cũng không bước tới.

Lý Sơn không chờ nữa, nhân viên cầm bảng vào khung hình, đọc số cảnh và số máy, "mark" rồi tiếng bảng đánh xuống, cảnh diễn bắt đầu.

Phía sau màn hình giám sát của đạo diễn, ngồi là Lý Sơn và Trang Địch Văn, đứng là phó đạo diễn, quay phim và Tuấn Nghi.

Tuấn Nghi ban đầu muốn hỏi Anh Thương có đến không, nhưng thấy anh đứng đó không biểu cảm, tay kẹp một điếu thuốc chưa châm lửa.

Tuấn Nghi liếc nhìn, không biết tại sao anh lại quấn cà vạt quanh tay. Như vậy không nghiêm chỉnh, càng không giống anh.

Trong khung hình, Ứng Ẩn cầm ngọn nến, ánh sáng từ ngọn nến yếu ớt ngưng tụ tại sáp nến. Cô xoay người, đối mặt với Giang Đặc trong không gian chật hẹp. Hai người nhìn nhau một lúc, trước đó đã nói rất nhiều lời nên cả hai bên đều có đầy đủ cảm xúc, cô ngỡ ngàng một chút, trong khoảng hai giây, cảm xúc từ căng thẳng đến thư giãn, chấp nhận số phận, vừa khóc vừa cười—

Mọi thứ đều rất ổn, có thể coi là "khoảnh khắc ảnh hậu" cho đến khi đến lúc hôn, Ứng Ẩn vô thức quay đầu nhìn người đàn ông đứng ở góc phòng.

Lý Sơn: "..."

"Xin lỗi, xin lỗi..." Ứng Ẩn ngay lập tức rút khỏi cảnh diễn, "Tôi không cố ý..." Cô cúi đầu liên tục.

Lý Sơn hít một hơi sâu, không trách móc cô: "Phần trước rất đúng, điều chỉnh một chút, một phút sau cảnh tiếp theo."

Một phút sau.

"Cắt!" Lý Sơn đặt ống kính xuống, ông bắt chéo chân, không biểu cảm vòng tay trước ngực.

Nhóm quay phim: "..."

Đạo diễn hình ảnh quay đầu nhìn người đàn ông ở góc phòng.

Ánh sáng thậm chí không chiếu tới anh, anh chỉ đứng rất kín đáo trong bóng tối.

Ứng Ẩn hít thở sâu, ánh mắt từ Thương Thiệu xấu hổ nhìn lại Lý Sơn: "Xin lỗi đạo diễn Lý..."

Lý Sơn vẫy tay, kiên nhẫn nói: "Một phút."

Ứng Ẩn đi qua lại dưới ánh đèn, hít thở sâu nhiều lần mới ngẩng đầu làm trống rỗng bản thân.

Sự hiện diện của Thương Thiệu quá mạnh mẽ. Anh không làm gì cả, không phải là cái nhìn chằm chằm của vợ Thẩm Tịch mà chỉ thờ ơ chơi với điếu thuốc giữa các ngón tay, sự chú ý của anh thậm chí không tập trung vào đây. Nhưng anh có mặt, Ứng Ẩn luôn muốn quay đầu nhìn anh. Như muốn nói, "Em vào trước, anh phải đợi em."

Một phút sau nữa—

"Cắt! Cắt, cắt, cắt!" Lý Sơn ném ống kính xuống, bực bội đứng dậy, "Ra ngoài hết! Sản xuất! Dọn trường quay! Tất cả ra ngoài!"

Chương 84: Anh không cho phép cô nhớ lại cảm giác người khác mang lại cho cô

Mặc dù đạo diễn hét là "tất cả" nhưng không ai trong trường quay có ý thức về "tất cả" mà đều nhìn về phía người đàn ông ở góc phòng.

Thương Thiệu ngừng hành động nghịch điếu thuốc, nheo mắt nhìn Trang Đình Văn.

Trước và sau, công ty điện ảnh Ninh Cát của Trang Đình Văn đã vay Thương Thiệu tám trăm triệu. Số tiền này bao gồm khoản tiền bồi thường hợp đồng để giải phóng Ứng Ẩn khỏi công ty quản lý cũ, tiền đăng ký thành lập công ty và các chi phí khác, cũng như khoản đầu tư vào bộ phim này của Lý Sơn. Kế hoạch triển khai quá nhanh, mọi thứ đều gấp gáp, nhiều chi phí còn cao hơn bình thường, chưa kể đến chi phí vận hành để phê duyệt dự án ở Hồng Kông mà Trang Đình Văn đã đầu tư.

Do đó, nói chính xác, Thương Thiệu được coi là một nửa nhà đầu tư của bộ phim này. Mặc dù nhà đầu tư này giấu tên, ngoài Trang Đình Văn, không ai trong số những người có mặt biết đến.

Muốn làm việc trong giới giải trí, người đầu tiên Trang Đình Văn muốn dựa vào không phải là Thương Thiệu, mà là Trần Hữu Hằng của GC Entertainment. GC Entertainment vốn không phải là nhà sản xuất hàng đầu trong ngành, nhưng vài năm trước đã nhận ra thời kỳ hoàng kim của thị trường điện ảnh Trung Quốc nên chi mạnh hàng tỷ để tạo ra kế hoạch điện ảnh "Minh Tuệ" nhanh chóng trở thành nhà sản xuất hàng đầu. Lúc đó, Thương Lục chọn GC để mở đường

khi quay phim tại đại lục, vì đằng sau hai chữ cái này có nghĩa là mối quan hệ và kết nối.

Lý Sơn và công ty của ông không hợp tác với GC, một phần vì công ty của ông thường hợp tác chặt chẽ với Chân Dã, hai bên thuộc hai phe trong ngành và thứ hai, bộ phim này có rủi ro cao, lợi nhuận đầu tư không rõ ràng nên rất yếu thế. Lúc này, nếu đưa vào những tập đoàn tài chính lớn, Lý Sơn có thể mất quyền kiểm soát trường quay, điều mà ông không thể chấp nhận.

Trang Đình Văn đã chuẩn bị tất cả các đề án và buổi thuyết trình, cũng đã hẹn gặp Trần Hữu Hằng. Nhưng không may, cô ấy đã hỏi ý kiến Thương Thiệu trước để đề phòng, hỏi anh liệu có nên mang theo nữ chính đến để thể hiện sự thành ý hơn không.

"Ý của em là..." người đàn ông đối diện đang cho ngựa nhỏ ăn, không biểu lộ cảm xúc nói: "Em muốn Trần Hữu Hằng trở thành nhà sản xuất cho Ứng Ẩn."

Trang Đình Văn: "..."

Bản chất là đúng, nhưng nghe sao lại thấy kỳ kỳ...

"Thiếu bao nhiêu?"

"Ba trăm triệu, nhưng em còn muốn bàn về vấn đề phát hành quốc tế với Trần Hữu Hằng."

"Chỉ có thế thôi. Đô la Mỹ?" Thương Thiệu hỏi một cách rất nhẹ nhàng.

"Tất nhiên là không!" Trang Đình Văn giật mình, "Nhân dân tệ."

"Nhà sản xuất có đến trường quay không?" Thương Thiệu hỏi một câu rất bình thường.

"Không nhất thiết, tùy thuộc vào tâm trạng, nhưng dĩ nhiên là có quyền. Khi phim hoàn thành hay bước vào giai đoạn quảng bá, nhà sản xuất sẽ xuất hiện nhiều hơn, chẳng hạn như phỏng vấn, đi thảm đỏ tại các liên hoan phim cùng đoàn phim, tham gia các buổi tiệc phát hành quốc tế." Trang Đình Văn trả lời một cách chi tiết, "Nếu nhà sản xuất có công lao lớn hoặc có điều gì đáng khai thác thì có thể cùng chụp ảnh tạp chí thời trang."

Cô ấy nói xong, không biết người đàn ông đối diện tính toán gì, chỉ biết anh cho con ngựa ăn xong rồi cúi xuống phủi bỏ cỏ vụn dính trên tay, nói: "Anh đầu tư."

Trang Đình Văn bị anh dọa: "Anh không xem phim, cũng không hiểu về bộ phim này." Cô ấy do dự: "Anh Thiệu, nói thật, dự án này em chỉ muốn thử chơi xem thế nào, không chắc có thể kiếm được."

Cô ấy có cảm giác như bị một người trưởng bối xét duyệt, việc có thành công hay không chưa biết, trước tiên nói vài lời khách sáo.

Thương Thiệu nói: "Anh không cần hiểu, coi như anh tài trợ cá nhân cho em chơi, kiếm được thì em tự chia thưởng, lỗ thì bàn sau. Em chỉ cần nhớ..." Thương Thiệu liếc cô ấy một cái: "Bất cứ lúc nào em muốn mời Trần Hữu Hằng ra mặt đều phải hỏi anh trước."

Tất cả điều này xảy ra vào tháng Mười Hai.

Lúc này, Trang Đình Văn bị Thương Thiệu liếc qua, mặc dù căng thẳng đến mức linh hồn sắp thoát ra ngoài nhưng chỉ có thể trừng mắt đáp lại, toàn bộ biểu cảm đều viết rõ "bất lực."

Xin lỗi! Có ai đó không biết chút nào à! Tại sao nữ chính không thể nhập vai, tại sao tiến độ cứ chậm trễ mãi, tại sao cả trăm người vẫn chưa được ăn Tết, không phải đều tại anh sao!

Trang Đình Văn trong lòng gào thét, đây là Lý Sơn! Lý Sơn! Một nhà sản xuất mới vào nghề, có chút tiền (vay mượn) làm sao xử lý được

một nhân vật quyền lực trong ngành!

"Tiểu Trang! Lạ Tư Lượng!" Lý Sơn tức giận, hai tay chống hông, đôi giày bông đen đi qua đi lại trên nền xi măng trong nhà, thấy không ai nhúc nhích thì ngẩng đầu hét lớn: "Chờ kiệu hoa à? Muốn tôi tự mình đẩy các người ra ngoài?"

Tất cả mọi người: "..."

Bạo chúa đã thực sự nổi giận, những nhân viên vốn còn giữ thái độ xem kịch vui cuối cùng cũng tỉnh ngộ, họ nhanh chóng thu dọn thiết bị và chạy ra ngoài.

Ứng Ẩn cắn răng bước đến bên Thương Thiệu: "Anh Thương..."

Cô không dám gọi anh là Thương Thiệu, sợ người trong đoàn nghe thấy, cũng không dám gọi anh là A Thiệu ca ca, sợ bị báo lá cải viết cô dùng sắc đẹp quyến rũ người.

"Anh cũng phải ra ngoài?" Thương Thiệu cắn điếu thuốc trên môi nhưng không châm lửa.

Điếu thuốc bị anh nắm chặt đến gãy, không phù hợp chút nào với vẻ ngoài chỉn chu của anh.

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu.

Lệnh của Lý Sơn ai dám không tuân theo? Cô nhét hai tay vào túi áo, trong ánh mắt ngước lên có chút cầu khẩn: "Ra ngoài chờ em một chút được không? Rất nhanh thôi." Cô biết có bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo, nhưng cô cũng chẳng thể quan tâm, giọng nói nhỏ nhẹ, "Anh ở đây thì em luôn muốn nhìn anh."

Sự thật thà của cô khiến Thương Thiệu nở một nụ cười nhẹ.

"Tại sao?" Anh hỏi một cách thản nhiên rồi lấy điếu thuốc ra khỏi

môi.

"Em muốn xác nhận anh có ở đó không."

Đến cửa, mặt trăng đã lên, mờ nhạt trên bầu trời như một bức tranh in.

Thương Thiệu hỏi: "Phải hôn mấy lần?"

Ứng Ẩn bị hỏi đến hồi hộp, đầu ngón tay nắm chặt lòng bàn tay: "Vì anh nên chỉ một lần."

Cô đi cùng anh ra ngoài, bước vào tuyết, nói: "Anh đi đây."

Nói là đi, nhưng chưa kịp quay lưng. Thương Thiệu liền tay kẹp điếu thuốc, một tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, cúi xuống nhìn vào mắt cô.

"Đừng quên quay lại."

Anh hôn cô, chỉ đặt nhẹ lên khóe môi.

Ứng Ẩn gật đầu rồi quay đi, để lại phía sau một chuỗi dấu chân vững chắc, trong chớp mắt, khóe môi hơi nhếch lên, khóe mắt lại ươn ướt.

Cô bước nhanh về phía ống kính, nơi đó đèn sáng rực rỡ, là nơi trong mơ của cô suốt mười mấy năm qua.

Cảnh quay đã được dọn dẹp, chỉ còn lại người quay phim. Mọi người đều nghĩ cô phải an ủi một lúc lâu, mấy người cầm máy ảnh đều cầm điếu thuốc trong miệng, họ định phả khói, nhưng lại thấy cô bước nhanh qua ngưỡng cửa, dưới chiếc mũi đỏ lạnh là một nụ cười: "Tôi đã sẵn sàng, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Ngay cả Lý Sơn cũng ngạc nhiên, nhưng ông không tỏ vẻ, kinh ngạc cũng nén chặt trong lòng. Ông không hỏi nhiều mà trở lại ngồi sau

màn hình, cho Ứng Ẩn và Giang Đặc hai phút để nhập vai.

Trên bãi đất trống bên ngoài nghe thấy tiếng đập bảng, người đàn ông đứng đó khẽ cứng người lại.

Tận mắt chứng kiến tuy tàn nhẫn nhưng còn tốt hơn là chờ đợi vô vọng.

Anh không hề bình thản và thư thái như vừa rồi, hai tay đút vào túi áo khoác, miết nhẹ một lúc, sau một lát mới nhớ ra mình muốn lấy bật lửa để châm thuốc.

Nắp hộp thuốc lá sứ trắng bật mở, bên trong không có thuốc lá cũng không có bật lửa. Có lẽ không biết đã rơi mất từ khi nào.

Diễn đến đoạn nào rồi? Không nghe thấy đạo diễn hô cắt, chứng tỏ cảnh quay diễn ra suôn sẻ, đang diễn theo các cảnh quay đã định.

Vậy thì... chắc chắn là đã hôn rồi.

Thương Thiệu cắn điếu thuốc, từ bên cạnh nhìn sang, góc hàm của anh như một bức tượng điêu khắc, cứng ngắc và tái nhợt.

Mấy nhà sản xuất đang tụ tập hút thuốc, đột nhiên chào đón một vị khách không mời mà đến.

"Cho hỏi..." người đàn ông mới đến hiếm khi mở miệng, nhưng có một giọng nói rất hay, "...có bật lửa không?"

Mấy người sững sờ một lúc rồi đồng loạt phản ứng, "Có, có có."

Trưởng sản xuất La Tư Lượng đầu tiên thò tay vào túi, lấy ra một cái bật lửa nhựa màu hồng đưa cho anh: "Là bật lửa bánh xe."

Anh ấy giải thích thêm vì sợ Thương Thiệu không quen dùng.

Thương Thiệu gật đầu rồi quay mặt đi. Dưới ánh sao, anh cúi mắt không để lộ chút cảm xúc nào. Bánh xe xát nhẹ một cái, ngọn lửa bùng lên, Thương Thiệu dùng tay trái bị thương che lại, châm thuốc, hút một hơi thật sâu.

Xung quanh đều im lặng, ánh sáng từ cửa sổ và khe cửa của căn nhà gỗ lan ra mặt đất phủ đầy tuyết, phản chiếu lên hình bóng bên cạnh của anh.

Anh dường như đang tiếp thêm sinh lực bằng hơi thuốc này.

Khói thuốc lan ra nhanh chóng bị không khí lạnh làm mất nhiệt. Thương Thiệu trả lại bật lửa: "Cảm ơn."

La Tư Lượng dù lăn lộn bao năm trong đám đông, tuy không bằng Lão Đỗ linh hoạt nhưng cũng đã gặp không ít nhân vật lớn, ai mà không phải suốt ngày xuất hiện trên hot search đầy sóng gió? Hôm nay lại có chút không tự nhiên, anh nhận lại bật lửa rồi cười gượng hai tiếng, thở ra làn khói trắng mà không nói gì thêm.

Một nhà sản xuất khác tinh mắt: "Tay ngài bị sao vậy? Dùng cà vạt quấn lại, bị thương à?"

Câu "Ngài" này đến rất tự nhiên, nhưng không ai thấy sai.

Tay đó đang cầm điếu thuốc, Thương Thiệu nghe vậy chỉ liếc mắt nhìn, giọng bình thản: "Không sao."

"Chỗ chúng tôi có hộp y tế, có bác sĩ theo đoàn, hay là tôi dẫn ngài đi xử lý một chút?" La Tư Lượng hỏi, giọng chuẩn Bắc Kinh, "Không xa đâu, đi một lúc là về, lúc quay lại chắc họ cũng quay xong rồi, vừa hay."

Thương Thiệu ban đầu đã động lòng, nghe đến câu sau, bước chân chưa kịp nhấc đã dừng lại.

Anh không thể để cô ra ngoài mà không nhìn thấy anh đầu tiên.

"Ngài là lần đầu tiên đến thăm đoàn phim?" Cuộc đối thoại đã mở một lần thì không ngại mở lần thứ hai, La Tư Lượng hỏi thăm.

Thương Thiệu gật đầu, có lẽ là cảm thấy tay bị thương quá gây chú ý, anh khéo léo đổi tay cầm thuốc, khi nâng lên, dưới ánh trăng tay anh dài và mảnh khảnh, có cảm giác xương cốt cũng mạnh mẽ.

"Ngài không lạnh à?" Người khác hỏi, vỗ vỗ đôi găng tay bông của mình, "Không như tôi, ngón tay sắp rụng ra rồi."

Thương Thiệu lại gật đầu, thở ra một hơi khói: "Lớn lên ở miền Nam nên không sợ lạnh như vậy."

Chỉ câu này khiến người ta thấy ấm áp, mọi người đều cười, không khí theo sự dễ dãi của anh mà trở nên dễ chịu hơn: "Cô Ứng cũng là người miền Nam nhưng rất sợ lạnh, đoàn phim ai cũng biết."

Nghe đến tên Ứng Ẩn, anh "ừm" một tiếng, mặt rõ ràng mềm mại hơn, anh lại nhớ ra điều gì, nhàn nhạt nói một câu "xin lỗi", vừa xoay người đi vừa lấy điện thoại ra.

Không có tiếng thì thầm phía sau, mọi người đều đứng đó dõi theo anh rời đi, trong ngôi sao đỏ mờ tỏ kết hợp với hơi thở nhạt màu, nhìn thôi cũng thấy lạnh.

"Cô Ứng có con mắt này." Một lúc sau, không biết ai nói một câu.

Cuộc gọi cho phi công nhanh chóng được kết nối. Anh đã hạ cánh xuống thành phố tỉnh lỵ, từ sân bay nhận hành lý do tiếp viên đưa, đang chuẩn bị mua cơm bát bửu và que pháo. Que pháo dễ tìm, nhưng cơm bát bửu mới là tươi ngon, cuối cùng tìm thấy trong thực đơn tiệc tất niên của một khách sạn lớn ở miền Nam, anh ấy yêu cầu bếp làm, gói lại rồi dùng đá bảo quản.

"Anh nói là máy sưởi dầu?" Phi công nghe anh mô tả, chính xác gọi tên: "Được, cần bao nhiêu cái?"

"Một trăm cái."

"....."

Trong đó hai cái đặt trong phòng của Ứng Ẩn và mọi người, số còn lại phân phát cho đoàn phim. Anh cũng có thể chọn lắp đặt điều hòa cho tất cả các phòng, nhưng đúng dịp năm mới, thợ lắp đặt khó sắp xếp, hơn nữa anh vừa quan sát, những căn phòng này không để lại vị trí và lỗ thông cho máy điều hòa là việc phiền phức. Tất nhiên, cuối cùng thay đổi ý kiến, vẫn là vì câu nói của Đình Văn trước đó, "Anh Thương, máy sưởi dầu thật sự là thứ thần kỳ, thoải mái hơn điều hòa nhiều."

Anh thiên vị, để phi công mang thêm một máy làm ẩm.

"Còn gì nữa không?" Phi công bất đắc dĩ nói, "Anh không có nhu cầu gì sao?"

Anh ấy được ông Lâm Tồn Khang thuê phải chăm sóc anh, đáp ứng mọi yêu cầu của anh, nếu cảm thấy quá khó tin không tưởng cũng không sao, gọi điện thoại cho ông Lâm cầu cứu, ông sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Thương Thiệu không làm khó anh ta: "Tôi sẽ nói với chú Khang."

Gọi điện xong chỉ khiến nỗi buồn bực nặng nề trong lòng chỉ giảm đi chút ít, khi tỉnh lại, cảm giác ngột ngạt ấy lại tràn ngập.

Anh hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, mỗi lần hít thở đều có nỗi đau hành hạ. Điếu thuốc gần cháy hết, anh kẹp lấy, ngón tay khẽ cong lại - cơn đau từ trái tim lan ra đầu ngón tay, nối liền đầu dây thần kinh, không thể mở ra.

Đồng hồ trở nên vô dụng, anh không thể xem giờ, sợ thời gian trôi quá chậm, nỗi đau như kéo dài mãi chỉ là nửa phút.

Đình Văn cũng không đến bên anh. Cô ấy sợ nên chỉ đứng nhìn từ xa.

Làm sao anh chịu được? Đình Văn nghĩ, thà anh không phải là một người quân tử quang minh lỗi lạc, không cần phải là một người bình thường tôn trọng sự nghiệp và lý tưởng của người bạn đời, dù sao anh cũng không xem phim, cho dù không hiểu người và giấc mơ sống trong ánh sáng và bóng tối đó cũng không sao. Anh không cần phải là núi cao nước trong của cô, nổi cơn thịnh nộ, trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, buông lời ác ý, làm cho ai cũng không dễ chịu - không phải anh không có khả năng này, chuyện này cũng không hiếm.

Ai đã lấy được chồng giàu, quen biết thương nhân giàu có, có nhà tài trợ cũng nhẹ nhàng yếu ớt nói với đạo diễn một câu, xin lỗi, tôi không đóng cảnh hôn và cảnh thân mật. Câu chuyện này Đình Văn cũng đã nghe nhiều.

Nhưng Đình Văn đứng từ xa nhìn bóng lưng lặng lẽ của anh, lại nghĩ, tạ ơn trời, anh quang minh lỗi lạc, chiếu sáng tuyết trắng cô đơn.

Cánh cửa trường quay đóng kín phát ra tiếng động của chốt cửa được kéo ra.

Thương Thiệu cứng người lại, một lát sau mới quay người lại.

Tiếng bước chân lạo xạo trên tuyết từ xa đến gần rồi dừng lại cách anh còn hai mét. Ứng Ẩn đứng đó, lưng quay về phía ánh đèn sân khấu, ánh mắt lạc lõng và xa lạ dừng lại trên mặt anh, dường như đang cố gắng nhận ra ý nghĩa của anh.

Đầu ngón tay cắm vào đầu thuốc lá in dấu hình trăng khuyết,

Thương Thiệu để cô nhìn một lát rồi khẽ gọi cô: "Ứng Ẩn, đến đây với anh."

Ứng Ẩn tỉnh lại, mỉm cười nói: "Chào buổi tối."

Nụ cười của cô rất lạ, giống như đối với người qua đường, mang theo một sự xa cách và thờ ơ, nghe thấy tiếng động, ánh mắt vô thức nhìn theo hướng khác. Hướng đó là Lý Sơn và Giang Đặc, hai người đứng ngoài ngưỡng cửa trò chuyện dưới ánh đèn.

Thương Thiệu hít thở gấp gáp, cơn đau nhói ở tim bất ngờ khiến anh mất đi lý trí. Trước mặt bao người, anh ném điếu thuốc, bước dài kéo mạnh Ứng Ẩn vào lòng.

"Em đang nhìn ai?" Giọng nói và hơi thở của anh đều run rẩy, "Nói anh nghe em muốn nhìn ai?"

Vòng tay của anh quá chặt khiến cơ thể Ứng Ẩn đau nhức. Cô nhăn mặt, tay nửa chừng không thể đặt lên vai anh.

"Diễn một cảnh hôn xong em liền bỏ rơi anh, phải không?"

Câu hỏi của anh thật vô lý, nhưng lại như một lưỡi dao đâm vào tim Ứng Ẩn. Lưỡi dao đó như thật khiến đồng tử Ứng Ẩn co rút lại, thở ra một hơi run rẩy, như bị người ta xô đẩy từ trong cơ thể.

"Không phải..." Khi mở miệng, nước mắt đã lăn từ lúc nào.

Thương Thiệu không nghe lời cô, trước mặt bao người, anh ôm chặt eo cô, ấn lưng cô, quấn lấy cổ cô, ép chặt cơ thể cô vào lòng, nhận lấy nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh kín đáo, hung hăng mạnh mẽ chiếm hữu tất cả rồi thay thế tất cả.

Anh không cho phép cô nhớ lại cảm giác người khác mang lại cho

cô.

"Nhìn anh."

Anh ra lệnh, hơi thở không biết là lạnh lẽo hay nóng bỏng, đôi mắt đen như đầm sâu, chăm chú nhìn, muốn cô tỉnh lại.

"Trái tim của em, ở đây, ở chỗ Thương Thiệu của em."

Ứng Ẩn bị anh ôm lấy, cơ thể không vững trong tuyết mà ngã vào lòng anh, hai tay quấn quanh cổ anh. Cô bị anh nhìn chằm chằm như vậy khiến cơ thể run lên, cô nhắm mắt lại rồi dựa vào anh, đón nhận nụ hôn: "Anh Thương..."

Sao lại mang âm mũi? Nghe thật tủi thân như đang tố cáo.

Thương Thiệu hài lòng nhưng mong muốn hôn cô càng mạnh mẽ hơn. Nếu không phải không gian không đúng...

Anh sẽ ném cô lên giường, hoặc tại chỗ, dùng cách thức táo bạo và cứng rắn hơn.

Lúc kết thúc công việc là lúc náo nhiệt nhất nhưng xung quanh lại im ắng.

Thật ra dù cố gắng nhìn rõ cũng không thể nhìn rõ, vì ánh trăng rất nhạt, và bóng dáng người đàn ông trong chiếc áo khoác đen lạnh lùng và sâu thẳm đã ngăn chặn mọi ánh nhìn. Hơn nữa, ai dám nhìn kỹ chứ? Họ không dám xúc phạm anh bằng lời nói, ánh mắt, không chỉ vì anh giàu có, mà vì anh đã đứng đó một mình trong băng tuyết suốt tám phút.

Sự tĩnh lặng trong chốc lát lại hoạt động trở lại, có người hò hét kết thúc công việc về ăn Tết, có người hỏi có đốt pháo hoa không, có người hỏi tiền thưởng đâu? Giọng La Tư Lượng xuyên qua các nhóm: "Tòa A, số 13, chúng ta ăn tất niên, không say không về! Bắt

đạo diễn Lý uống say mai nghỉ!"

Cái lạnh trong sự ấm áp càng làm người ta cảm động. Trong lời chúc Tết lẫn nhau lúc bảy giờ tối, không biết ai đã đốt một chùm pháo hoa nhỏ xíu, để lại một làn khói mà thắp sáng thế giới tuy nhỏ bé nhưng thu hút mọi ánh nhìn.

Ánh sáng rực rỡ ấy phản chiếu trong mắt Ứng Ẩn, khi pháo hoa tắt, đồng tử của cô vẫn sáng.

Lý Sơn khẽ cười, thu ánh nhìn từ hai người đang ôm nhau lại. Tâm trí lưỡng lự cả buổi chiều cũng sống lại, thu lại rồi, vì bộ phim, vì cô, vì sự nghiệp của mình.

Khi nhìn sang nam chính bên cạnh, ánh mắt ông chứa đựng trách nhiệm, cũng có sự nhẹ nhõm: "Bây giờ, cậu còn muốn nói chuyện với tôi về việc cậu quá nhập vai không?"

Trong mơ không biết mình là khách, một lúc đắm chìm - anh ấy nên thấy tình yêu kiên định vĩ đại thực sự.

Chương 85: Thích, nhưng không nhanh như vậy

Việc quay phim thật nhàm chán. Nếu ở thành phố thì còn đỡ, tan ca xong có thể đi ăn khuya, uống chút rượu. Nhưng ở cái nơi hẻo lánh và nghèo nàn này, vừa chập tối là tối đen như mực, không tìm chút niềm vui thì khó mà chịu nổi vài ba tháng trời.

Việc chia nhỏ khu vực căn lều thành các đơn vị giống như khu biệt thự là một trong những niềm vui mà đoàn phim nghĩ ra. Nếu không chia như vậy, việc mô tả nơi này nơi kia sẽ rất khó khăn. Chia thành các khu vực, lập các đơn vị sẽ dễ dàng hơn. Ví dụ, khu A nhà số 13, tức là dãy đầu tiên tính xuống nhà gỗ thứ 13 — một trong năm nhà ăn của đoàn phim.

Người nấu ăn là các phụ nữ địa phương được thuê ngay tại Achab, họ nấu các món ăn đặc sản của Tân Cương. Sáng sớm có bánh mì nướng kèm trà sữa, trưa là mì trộn với thịt ngựa hun khói, tối có gà xé tay và thịt cừu để thay đổi khẩu vị. Thêm vài chén rượu nhỏ, thật thơm ngon nhưng cũng thật dễ béo, một tháng trôi qua, ai nấy đều tăng ba vòng thịt bụng.

Lão Phó, đạo diễn hình ảnh, than thở: "Tết rồi mà không muốn ăn thịt, chỉ mong có chút đồ chay, cải thảo sốt bơ, cải dầu chần nước, cải xanh xào gừng, cải Đông nước gừng! Ah!"

Nhóm quay phim và ánh sáng đi theo phía sau đều cười hiểu ý. La Tư Lượng cười "Haha" một tiếng, "Anh nhìn là biết ngay, bữa tiệc Tết tối nay là hương vị chính gốc miền Nam ta, đảm bảo anh sẽ cảm thấy như ở nhà!"

Ông là một người Bắc Kinh gốc, nói câu "hương vị chính gốc miền Nam ta" khiến cả đoàn phim cười lớn, "Anh là người miền Nam nào chứ? Cổng Đền Trần Công mở về hướng nào?"

Thực ra, mỗi ngày sau khi tan ca, các nhóm vẫn phải dành thời gian kiểm đếm thiết bị, chỉnh lý tài liệu, bảo dưỡng dụng cụ, hôm nay là đêm giao thừa, Lý Sơn đặc cách, mọi người mới có thể ăn uống xong mới tiếp tục công việc.

"Mặc dù hương vị Tết ngày càng nhạt, nhưng dù sao cũng là một ngày đặc biệt..." La Tư Lượng nói, giọng hạ thấp rồi thở dài một hơi, nói với giọng thoải mái sáng sủa: "Nhớ hai đứa con quá, mỗi dịp lễ Tết càng nhớ nhà!"

Như thể có sự đồng cảm, con đường ngoằn ngoèo với cả trăm người cười nói vui vẻ dần im lặng, thay vào đó là tiếng điện thoại cao thấp chập chờn.

Ứng Ẩn đi cùng Thương Thiệu ở cuối đoàn.

Cô muốn về trước để tẩy trang và thay đồ rồi mới đến dự tiệc. Trên đường đi, cô nghe mọi người vui vẻ trò chuyện. Không biết vì lý do gì, toàn bộ đoàn phim đều giữ khoảng cách vài bước với họ, không ai nhắc đến Lý Sơn, ngay cả Trang Đình Văn và Tuấn Nghi cũng chỉ nói chuyện riêng mà bỏ họ lại phía sau.

"Người nhà của anh chắc đã ăn xong bữa cơm tất niên rồi?" Ứng Ẩn hỏi, hơi thở tạo ra làn sương trắng.

"Ăn rồi."

"Em nhớ Tiểu Đảo từng nói với em, gia đình anh rất coi trọng Tết, đêm giao thừa nhất định phải sum họp."

"Đúng là như vậy."

"Vậy mà anh... ra đi gấp gáp như vậy."

Thương Thiệu hiểu ý cô, "Không sao, việc khẩn cấp thì phải linh hoạt."

"Em luôn gây phiền phức cho anh."

Thương Thiệu liếc nhìn cô, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy uy quyền hỏi: "Em vẫn chưa thoát vai phải không?"

Ứng Ẩn: "..."

Anh đã làm môi cô sưng lên, làm sao có thể không thoát vai được chứ.

Thương Thiệu không nói thêm gì nữa, giữa nơi đông người, anh nắm lấy tay cô. Bàn tay ấm áp của anh trái ngược hẳn với thời tiết mà hoàn toàn bao bọc lấy tay Ứng Ẩn, ngón tay anh khẽ mơn trớn đầu ngón tay mềm mại của cô.

"Em có cần anh nhắc nhở không? Cả đoàn phim bây giờ đều biết về mối quan hệ của chúng ta rồi." Anh hỏi.

"Em sẽ dặn họ không chụp ảnh của anh, cũng không lan truyền lung tung." Điều mà Ứng Ẩn lo lắng hoàn toàn không liên quan đến chuyện đó.

"Ý của anh là..." Thương Thiệu siết chặt tay cô hơn, "...Nếu giờ em vẫn chưa công nhận thân phận của anh, chẳng phải là không hợp lý sao?"

Ánh mắt Ứng Ẩn bối rối, tránh né: "Thân phận gì cơ..."

Cô lấp lửng, Thương Thiệu cũng không ép. Căn lều nơi họ ở đã gần ngay trước mắt, đoàn phim đã rẽ ở ngã tư phía trước, chỉ có Đình

Văn đang đứng đợi. Thấy hai người, cô ấy gọi: "Chị tẩy trang và thay quần áo trước đi, tụi em sẽ đi trước, nhóm đạo diễn và biên kịch ở căn số 16. Không cần vội, Lý Sơn nói sẽ chờ chị đến rồi mới bắt đầu."

Khi mở cửa bước vào, cảm giác còn lạnh hơn bên ngoài. Việc đầu tiên Ứng Ẩn làm là bật máy sưởi dầu, ngồi xổm xuống để hơ tay đến khi ấm lại mới đứng dậy thay đồ. Đối với người Kazakhstan, giường vừa là giường vừa là sofa, chỉ cần cuộn chăn lại là có thể biến thành tấm thảm hoa để tiếp khách. Vì vậy, trong căn phòng nhỏ bé này không có chỗ để ngồi, Thương Thiệu chỉ có thể đứng nghiêng dựa vào cửa sổ.

Nơi đó lạnh, kính cửa sổ đã dán hoa văn kín nhưng vẫn đầy hơi nước.

Ứng Ẩn dọn dẹp chăn của mình rồi mời anh ngồi.

"Ở đây điều kiện rất tệ..." Cô giải thích, có chút ngượng ngùng.

Thương Thiệu cởi áo khoác rồi nghe lời ngồi xuống, đôi chân dài gập lại. Khi Ứng Ẩn định quay đi, anh lại nắm lấy tay cô. Anh nhìn vào mắt cô, sau đó kéo cô lại gần.

"Họ vẫn đang chờ... không thể để họ đợi lâu thêm nữa." Ứng Ẩn vô thức nuốt nước bọt không để anh phát hiện ra, nhưng sự không thoải mái thì quá rõ ràng, gò má ửng đỏ, ánh mắt tránh né, tất cả đều quyến rũ vô cùng.

Nghe vậy, Thương Thiệu bật cười: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Ngón tay cái của anh vuốt ve đầu ngón tay mềm mại của cô, nhận thấy cô muốn rút lui, anh càng siết chặt hơn. Bị ánh mắt sâu lắng của anh nhìn chằm chằm, tim Ứng Ẩn đã loạn nhịp, không thể chống đỡ nổi.

Anh nhìn cô và nói: "Ngồi xuống."

Ứng Ẩn giống như đã chấp nhận số phận, ngồi xuống trên đùi anh.

Trọng lượng nặng nề ấy khiến mọi đốt xương của Thương Thiệu cảm thấy như đã xa cách lâu rồi.

Kỳ lạ thật, rõ ràng chỉ mới xa nhau một tháng.

Yết hầu của anh chuyển động, gần như muốn thốt lên một tiếng thở dài thoải mái. Anh ôm chặt cô trong vòng tay, nhắm mắt lại, đầu mũi cọ vào cằm của cô mà ngửi hương thơm.

"Lúc diễn cũng thơm thế này à?" Giọng anh trầm thấp, như có như không.

"Nếu anh không thích..."

"Thích, vậy nên phải đổi một loại khác."

Ứng Ẩn "ừm" một tiếng, cô bị anh ngửi, như một bông hoa chỉ để anh ngửi.

Trong phòng dần ấm lên khiến hơi nước trên cửa sổ càng nhiều.

Thương Thiệu cởi áo khoác của cô ra, từng lớp trang phục thuộc về nhân vật Doãn Tuyết Thanh được gỡ bỏ. Sợ cô lạnh, anh để lại một chiếc áo giữ nhiệt màu đen, tay trái lách qua lớp áo đó, thành thạo mở khóa.

Ứng Ẩn bắt đầu run lên, anh còn chưa làm gì nhưng cô đã cảm thấy dòng nước ấm chạy qua. Một lúc sau, chiếc váy kẻ vẫn được mặc ngay ngắn nhưng áo đã bị đẩy lên.

Cô run rẩy dữ dội, từng đợt từng đợt rất tinh tế. Thương Thiệu không hỏi cô có lạnh không, mà lấy chiếc áo khoác đen bên cạnh

đắp lên người cô. Trên đó còn lưu lại hơi ấm của cơ thể anh.

Khi đắp áo lên, anh một tay ôm cô qua lớp áo, tay kia với chiếc cà vạt lót tay giữ chặt cô và bắt đầu hôn.

Ứng Ẩn bất chợt run rẩy dữ dội hơn, khuôn mặt ngửa lên với đôi mắt nhắm chặt ngâm mình trong ánh sáng lạnh của đèn huỳnh quang. Cô không biết phải làm gì mà chỉ biết giữ chặt cổ áo khoác, không để nó tuột xuống.

Những nụ hôn ấm áp và sự cọ xát của đầu lưỡi đều dừng lại, anh hỏi cô: "Bây giờ em nói cho anh biết, khi chúng ta làm những việc này thì chúng ta đang ở mối quan hệ gì?"

Anh bây giờ càng nói lý hơn, thong thả, không vội vàng, vòng vèo một cách cực kỳ khéo léo.

Ứng Ẩn mở mắt, nhìn anh sâu lắng.

Một lúc sau, cô hôn lên hình xăm của anh, in dấu môi lên, hôn lên dòng chữ Hy Lạp cổ "The unexamined life is not worth living".

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi tên cô, yết hầu chuyển động, ánh mắt đã trở nên sâu thẳm, nửa khép hờ.

Anh không ngăn cô mà lại cúi xuống nhìn chăm chú vào hành động của cô, cơ bắp toàn thân căng chặt không kiểm soát.

Phòng trở nên yên tĩnh, tiếng ồn ào của đoàn làm phim xa xăm và mơ hồ. Ứng Ẩn không biết Thương Thiệu đang chịu đựng lửa bùng cháy trong lòng, khi nghe anh khàn giọng mà nói: "Đừng tiếp tục nữa."

Anh ôm chặt cô, gập người kéo cô vào lòng, tay giữ chặt cằm cô rồi hôn sâu. Sau một lúc, cô thở hổn hển, mắt đỏ, mũi và môi đều đỏ, "Anh không thích sao?"

"Thích." Thương Thiệu trả lời ngắn gọn nhưng rõ ràng, "Nhưng không nhanh như vậy."

Ứng Ẩn: "..."

"Trừ khi em không muốn đi ăn tối nữa."

"Không được!... Mọi người sẽ nghĩ linh tinh."

Thương Thiệu giúp cô chỉnh lại quần áo, đôi mắt sâu nhìn cô vài giây, nhếch nhẹ môi: "Cũng không phải nghĩ sai."

"Là anh quá đáng." Ứng Ẩn mơ hồ lên tiếng phản đối.

"Là anh quá đáng." Anh thừa nhận không chút do dự.

"Có hỏi thì hỏi nhưng không cần hỏi như thế..."

"Còn em? Trả lời thì trả lời, kiểu này có phải quá thiệt thòi cho em không?" Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô. Ở đó rõ ràng đỏ hơn nơi khác, như có một vết thương nhỏ.

Còn chưa đến đâu cả. Anh thậm chí chưa làm gì.

Ứng Ẩn cắn nhẹ môi. Thương Thiệu xoa môi cô, ánh mắt càng sâu: "Ngon không?"

Với câu hỏi đó, Ứng Ẩn gần như giật mình, khuôn mặt đỏ bừng và lúng túng. Thương Thiệu an ủi cô bằng nụ hôn, hôn nhẹ lên dái tai cô, ôm cô dịu dàng: "Ngày mai bác sĩ sẽ đến, hứa với anh uống thuốc đầy đủ và điều trị đàng hoàng."

"Cái này à?" Ứng Ẩn cũng nhẹ nhàng chạm vào khóe môi, "Không đến mức như vậy."

Thương Thiệu: "..."

Bị anh nhìn với vẻ cực kỳ bất lực một lúc, Ứng Ẩn mới nhận ra. Trong lòng cô phản xạ căng thẳng, nhưng sau đó lại thả lỏng, vì anh luôn chuẩn bị trước mọi thứ, những gì anh muốn biết thì sẽ biết.

Đối với người bị trầm cảm và rối loạn lưỡng cực, bác sĩ tâm lý tốt hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng là sự tin tưởng giữa họ. Quá trình xây dựng niềm tin là đau khổ và khó khăn. Họ không dễ dàng mở lòng với người khác, trong khi một số bác sĩ lại tỏ ra cao ngạo và khó chịu, luôn xét nét lời nói của bệnh nhân, gây thêm tổn thương thứ hai.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Em sẽ tin tưởng anh ấy."

Chỉ cần anh tin tưởng, cô cũng tin tưởng.

"Là Thẩm Ngọc phải không? Bác sĩ mà em đang gặp."

Ứng Ẩn ngạc nhiên, môi mím lại, mắt mở to ngơ ngác.

Thương Thiệu thông báo: "Anh ấy sẽ đến vào chuyến bay 4 giờ chiều mai."

"Anh gọi anh ấy đến đây? Không đúng, sao anh biết là anh ấy?"

Thương Thiệu trong lòng chợt yên tĩnh: "Ba anh nói với anh."

Biểu cảm trên mặt Ứng Ẩn trở nên nhợt nhạt.

Ba anh? Người đàn ông đáng sợ đó, người mà cô thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn?

"Ông ấy đã biết về bệnh của em từ lâu, chính ông ấy đã nói cho anh biết."

"Vậy nên hôm nay anh đến... bất chấp sự phản đối của ông ấy." Ứng Ẩn chớp mắt, mắt đã ướt đẫm. Không có người cha nào có thể chấp nhận con dâu tương lai mắc bệnh này, huống hồ là một gia đình giàu có hàng đầu như nhà anh? Cô gần như đã hình dung ra tất cả sự thật. Cô không muốn làm tổn hại thêm mối quan hệ giữa hai cha con anh, nhưng cuối cùng lại thành ra làm điều dại dột.

"Ông ấy không phản đối chúng ta." Thương Thiệu ngón tay khẽ chạm vào má cô: "Ông ấy chúc phúc cho chúng ta."

Tẩy trang không tốn nhiều thời gian, Ứng Ẩn rửa mặt qua loa rồi thoa kem dưỡng da, cuối cùng mặc chiếc áo khoác xanh lá cây của mình. Khi đến nơi ăn tối, không muộn lắm, đạo diễn và những người sáng tạo chính đều đang uống trà trò chuyện.

La Tư Lượng không phải nói khoác, để có bữa cơm tất niên này, ông và nhà sản xuất đã tốn rất nhiều tâm sức, trên bàn ngay cả món bào ngư hầm chân ngỗng kiểu Quảng Đông cũng có, món thịt quay cũng được chuẩn bị kỹ lưỡng, các món rau như cải thìa hấp gừng, rau cải chấm salad cũng rất tươi ngon.

Ứng Ẩn chắp tay trước cằm, vui vẻ nói: "Cà chua trộn đường!"

La Tư Lượng cắn điếu thuốc, cười nghiêng ngả: "Tôi đã nói rồi, nuôi Cô Ứng dễ nhất, chỉ cần một đĩa cà chua trộn đường là đủ vui rồi."

Lão Phó mời gọi: "Mọi người lên bàn thôi, bên kia đã uống hai ly rồi!"

Tuấn Nghi nhanh nhẹn mở vài chai rượu Mao Đài cũ kèm thêm rượu vang đỏ và whisky, đỏ trắng cùng đặt trên bàn, hứa hẹn một đêm không say không về.

Lý Sơn vốn không thích rượu, nhưng hôm nay cũng vui vẻ rồi lắc ngón tay cảnh báo: "Đừng có mà nhắm vào tôi."

"Không dám không dám." phó đạo diễn kéo ông ngồi xuống: "Chuốc say được Cô Ứng thì mai cũng được nghỉ mà!"

Mọi người cùng vỗ tay trêu ghẹo nhìn về phía Ứng Ẩn.

"Tôi nghĩ khó đấy, hôm nay Cô Ứng có người bảo vệ mà."

Thương Thiệu biết họ đang nhắc đến anh, không khí lắng lại một chút, mọi người đều chờ phản ứng của anh. Anh từ từ cởi áo khoác đen, nghiêng đầu lịch sự gật đầu nhẹ: "Cô ấy không uống được nhiều, có gì cứ để tôi lo."

Với câu nói này, mọi người còn lại đều hô lên một tiếng "Tốt!", phó đạo diễn vẫy tay: "Vậy thì cùng nhau uống nào!"

Vị trí ngồi không có quy định cụ thể, nhưng thực tế mọi người đều có sắp xếp trong lòng. Lý Sơn tự nhiên ngồi ở bàn chính, Trang Đình Văn, nhà sản xuất chính, ngồi bên trái, bên phải là Ứng Ẩn, chỗ bên cạnh cô lẽ ra là của Giang Đặc, nhưng vì Thương Thiệu có mặt, mọi người đều đẩy anh ngồi vào.

Đoàn làm phim đều là người mê rượu, không ai là không thích rượu, hôm nay có cơ hội đặc biệt, tất cả đều nỗ lực uống. Thực lòng mà nói, Thương Thiệu chưa bao giờ uống rượu theo kiểu này. Bụng chỉ mới lót vài miếng đã uống ba ly, một ly do Lý Sơn khởi xướng để chúc mừng năm mới, một ly do Đình Văn khởi xướng để chúc mừng dự án, một ly do phó đạo diễn khởi xướng để cháy phòng vé.

Ứng Ẩn mặc dù thích rượu nhưng rất biết giới hạn của mình, lần nào cũng chỉ nhấp một nửa đã bị La Tư Lượng phát hiện, liền nói: "Cô Ứng không hào phóng gì cả!"

Tuấn Nghi với lòng nhiệt thành, đứng phắt dậy: "Tôi uống thay chị ấy!"

Lão Phó "tặc" một tiếng: "Không hiểu chuyện gì cả, Tuấn Nghi? Ngồi

xuống!"

Tuấn Nghi ngồi phịch xuống ghế.

Ứng Ẩn bưng ly lên: "Tôi tự uống, tôi tự uống..."

Không biết ai đó đã khích lệ, một giọng dõng dạc vang lên: "Anh rể uống đi!"

Trong đây ngoài Tuấn Nghi và Đình Văn, ai cũng lớn tuổi hơn Ứng Ẩn. Một tiếng "anh rể" khiến Ứng Ẩn ho sặc một hơi rượu. Khuôn mặt cô ngay lập tức đỏ ửng: "Đừng gọi bừa!"

Lý Sơn bưng ly lên: "Lần trước ở Ninh Ba, chẳng phải cậu ấy đã giới thiệu cô là vị hôn thê của cậu ấy sao? Tôi thấy gọi thế không sai đâu."

Ông ta rất ít khi tham gia những trò vui như thế này, vốn dĩ mang phong thái điềm tĩnh, tao nhã nhưng không ngờ vừa mở miệng đã tung ra một quả bom. Cả bàn đều im lặng, chỉ một giây sau, không khí bùng nổ: "Vị hôn thê! Thầy Lý đã lên tiếng rồi!"

La Tư Lượng quay sang Thương Thiệu, rượu làm tăng thêm sự can đảm, ông ta cũng chẳng màng đến gì nữa mà hỏi thẳng: "Chúng tôi nói không tính, phải chờ câu nói xác nhận từ cậu - cậu nói xem, chúng tôi có gọi sai không?"

Đình Văn đứng hình, mặt đầy ngơ ngác. Đây là kịch bản lúc nào vậy?

Ứng Ẩn gần như bóp nát khăn ăn trong tay, lòng bàn tay ướt đẫm, cô thầm nghĩ, đó chỉ là lời nói trong lúc đó thôi, hiện tại hai người họ mới quay lại với nhau, còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết, còn bệnh, còn gia đình, còn...

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên mu bàn tay cô. Tiếng nói trong lòng cô

bỗng chốc lắng lại.

Thương Thiệu dùng hai ngón tay giữ chân ly rượu vang, nhẹ nhàng đẩy nó về phía trước ra hiệu cho người khác rót đầy ly.

Anh gật đầu và nói: "Không gọi sai, Ứng Ẩn là vị hôn thê của tôi."

Chương 86: Lễ hội mùa xuân

Sau khi đã thừa nhận Ứng Ẩn là "vị hôn thê", tất cả những ly rượu sau đó của Ứng Ẩn đều được Thương Thiệu uống thay.

Thương Thiệu hiếm khi uống nhiều rượu trắng như vậy, chưa nói đến việc pha trộn các loại rượu khác nhau. Dĩ nhiên anh cũng phải xã giao, nhưng khi đạt đến địa vị của anh, việc người khác mời rượu hay không đều tùy thuộc vào tâm trạng của anh. Khi tham dự các buổi tiệc của giới thượng lưu, ai cũng giữ vững phong độ, uống rượu mà vội vàng thì lại sợ mất đi sự tao nhã khiến vị "Thái tử" này coi thường.

Nhưng buổi tiệc hôm nay lại khác. Đoàn làm phim chính là một giang hồ, một bang phái, mỗi người ở đây đều là những tay uống rượu sành sỏi, có hàng trăm lý do để mời rượu.

La Tư Lượng nói: "Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!"

Thương Thiệu uống, một ly của mình và một ly của Ứng Ẩn.

Lão Phó nói: "Việc tốt phải thành đôi, thêm một ly nữa!"

Thương Thiệu lại uống, vẫn là một ly của mình và một ly của Ứng Ẩn.

Điềm Mỹ từ Tennessee nói tiếp: "Anh Thương đến thăm đoàn phim đêm giao thừa, tấm lòng này thật cảm động! Đáng khen ngợi! Nào! Vì sự cảm động này, tôi đề nghị mọi người cùng nâng ly!"

Thương Thiệu: "..."

Chẳng mấy chốc, không biết đã uống ba hay bốn ly, rượu vang ít nhất nửa chai, whisky cũng không nhớ nổi. Họ chẳng quan tâm đến dụng cụ uống, cũng chẳng để ý đến việc rượu có cần được thở hay không, tất cả đều đổ vào một ly thủy tinh. Rượu đều là loại ngon, nếu nói uống như vậy là phí phạm thì cũng không hẳn bởi ai cũng đang rất hứng thú.

Sau vài vòng, mọi người bắt đầu chuyển hướng sang Lý Sơn. Lý Sơn rất bình tĩnh, uống một nửa ly rượu trắng một cách rất điềm tĩnh, để mọi người chuyển sang Đình Văn: "Cô Trang là sếp của tôi, mai có được nghỉ hay không là phải xem cô ấy."

Chỉ một câu nói đã đẩy mọi sự chú ý về phía Đình Văn. Đình Văn chưa bao giờ thấy tình thế như thế này, bảo vệ ly rượu của mình rồi nhìn Thương Thiệu đầy vẻ đáng thương. Một lúc thì nghĩ, anh mới là sếp thật sự, mọi người nên uống với anh ấy; một lúc lại nghĩ, anh họ, anh họ, cứu em với.

Thương Thiệu sao có thể cứu cô, tự mình rót một ly trà đặc để giải rượu rồi khẽ gật đầu, trả lại cho cô ấy ánh mắt "bất lực" trước khi rời đi.

Đình Văn dưới bàn đá nhẹ vào Giang Đặc một cái. Người này cả buổi tối lặng lẽ như một chiếc hồ lô bị đóng kín miệng, mặt không biểu hiện điều gì. Anh ấy đón năm mới cùng với một nhóm người xa lạ, tất cả đều nghĩ anh ấy chưa thể hòa nhập nên mới không thoải mái.

Đình Văn chuyển hướng, vui vẻ uống cạn một ly, sau đó nói: "Mọi người hãy mời Giang Đặc, anh ấy không có ai bảo vệ, uống say thì mai cũng được nghỉ."

Dù sao cô ấy cũng là nhà sản xuất và tổng đạo diễn, lại nhìn thấy rõ Giang Đặc là người mà Lý Sơn rất coi trọng, nên khi cô ấy nói vậy, những người khác liền có cơ hội thực sự đổ xô mời Giang Đặc uống.

Giang Đặc đúng là người kiệm lời, chẳng nói nhiều, họ mời gì uống đó. Uống nhiều nhưng vẫn ngồi thẳng lưng, mặt không biểu hiện để những đạo diễn này đạo diễn kia đến dạy dỗ. Một người vòng tay qua vai anh ấy, dặn dò khi nổi tiếng đừng quên gốc rễ, một người vỗ lưng anh ấy, cảnh báo thế giới phù hoa này khó lường; một người kéo ghế ngồi sát bên, kể lể về những sinh viên mà mình đã dạy, những giải thưởng đã nhận, nước mắt lã chã; một người khác ôm đầu anh ấy lóc, gọi anh ấy là anh em kết nghĩa.

Cứ như vậy ồn ào suốt một giờ, rồi từ các tòa nhà xung quanh, các nhân viên khác cũng ùa vào mời rượu, hết đợt này đến đợt khác, mời hết mười mấy ly.

Không ai nhớ rõ thời gian, cũng không biết ai là người bắt nhịp trước, một nhóm người bắt đầu hát chung bài "Anh hùng chân chính".

"Giữ lấy mỗi phút giây trong cuộc đời, dốc hết sức mình vì giấc mơ trong trái tim... Không trải qua mưa gió! Sao có thể thấy cầu vồng! Không ai có thể dễ dàng thành công..."

"Đạo diễn Lý, cùng hát nào!"

Lý Sơn không bị họ kéo lên nhưng bàn tay già nua của ông khẽ gõ nhịp trên bàn, trên khuôn mặt hiện lên chút say, nở nụ cười mơ màng.

Vừa hát, họ vừa đẩy cửa bước ra ngoài tuyết. Trong nhà vừa uống rượu xong, người còn nóng hổi, nhưng khi ra ngoài gió lạnh thổi, chẳng thấy tỉnh táo hơn, đôi mắt của từng người càng thêm mờ mịt. Trong thung lũng tuyết rộng lớn, đêm rất sâu, tiếng hát vang lên, nhưng thật sự không thể nói là hay, chỉ loạn đến mức khiến dân làng A Cháp phải ra ngoài xem.

Người Kazakh nổi tiếng với tài ca hát và nhảy múa, nghe thấy không

khí sôi nổi như vậy, đêm nay không thể trôi qua một cách dễ dàng. Loa và máy hát đĩa được mang ra đặt dưới mái hiên, phát nhạc phổ biến của dân tộc họ, mặc dù không hiểu lời nhưng giai điệu tươi sáng và sôi động.

Họ bắt đầu dạy đoàn phim nhảy.

Tuấn Nghi chống cằm ngồi trên bậc cửa, cô ấy nhìn thấy Ứng Ẩn bị những người phụ nữ A Cháp kéo ra. Họ muốn dạy cô một điệu nhảy Kazakh, nhưng với cái nhìn của Tuấn Nghi, điệu nhảy này thật khó, dù họ nhảy rất thoải mái, mặc dù mặc áo khoác dày cộm nhưng khăn trùm đầu, áo khoác và váy đều thêu chỉ vàng, trông rất lộng lẫy dưới lớp tuyết trắng.

"Nhảy đi, nhảy đi." Họ ra hiệu cho Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn ngoái nhìn về phía Thương Thiệu, thấy anh đứng đó, một tay đút trong túi áo khoác, tay kia cầm điếu thuốc, ánh mắt có vẻ chỉ mỉm cười nhẹ dừng lại trên mỗi người cô.

Cô đã học nhảy hiện đại, những điệu nhảy và động tác này đối với cô rất đơn giản nhưng cô đã lâu rồi không nhảy đàng hoàng, chỉ thỉnh thoảng trong các buổi tiệc, cô mới nhảy vài điệu waltz với khách mời nam.

"Được, tôi sẽ nhảy." Ứng Ẩn mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ gật đầu.

Đúng lúc đó, nhạc chuyển sang bài khác.

Cô nhảy rất nhẹ nhàng, tà áo khoác xòe ra theo mỗi vòng xoay, như bông hoa hồng xanh đang nở rộ, từng động tác nhún vai và lắc hông mà những người phụ nữ Kazakh dạy cô đều học theo, sợ mình học chưa tốt cô vừa nhảy vừa ngượng ngùng cười, xua tay nói: "Không được, không được, lâu quá rồi không nhảy."

Nụ cười của cô rất rạng rỡ và sống động, không giống một người

bệnh. Thương Thiệu chưa từng thấy cô cười sống động như vậy. Nghĩ đến vài tiếng trước, cô suýt nữa đã gục ngã trên cánh đồng tuyết này, nghĩ đến khi ăn xong, vào đêm khuya cô còn phải lén lút uống hai viên thuốc, đầu ngón tay anh bỗng cảm thấy đau đớn như bị kim châm.

Không ai muốn bỏ qua cô, mọi người đều reo hò, tay vòng quanh miệng hô to: "Cô Ứng, nhảy thêm lần nữa!"

Ứng Ẩn cười từ chối nhưng bị những người phụ nữ Kazakh kéo ra khoảng trống, ánh trăng bao phủ, họ dẫn cô, rồi rất nhiều đóa hoa nở ra, những bông hoa thêu chỉ vàng dưới bầu trời đêm trở nên đậm nét.

Cô vừa nhảy vừa cười vừa thở dốc, nghĩ đến lúc phát bệnh hưng cảm, cô đã từng một mình ở trong phòng khách không ngừng quất roi và nhảy múa, nước mắt bất giác lăn dài. Lúc đó, mồ hôi đổ đầy sàn nhà, cô trượt ngã, đau nhói như gân Achilles bị rách, cô cúi người khóc nức nở vì tinh thần và thể xác bị mất kiểm soát.

Tuyết bị giẫm nát bởi bước chân qua lại trở nên rất trơn. Ứng Ẩn chóng mặt khiến chân trượt, mắt thấy mình sắp ngã thì được Thương Thiệu đỡ vững. Tay phải anh đang cầm thuốc, mặc dù vội vàng vứt bỏ nhưng vẫn theo phản xạ dùng tay trái để đỡ.

Ứng Ẩn ngã vào lòng anh, tay phải đặt lên lòng bàn tay của anh lại được anh đỡ lấy.

Trong tiếng reo hò, dường như cô nghe thấy một tiếng rên khẽ. Cô ngước lên, bị Thương Thiệu nhìn thấy trên khuôn mặt có dấu vết nước mắt long lanh. Anh đưa tay lên, theo thói quen lau đi: "Về sau đừng khóc nhiều nữa."

Chỉ một câu đơn giản, nhưng trong khoảnh khắc mũi Ứng Ẩn trở nên cay xè, cô mỉm cười qua nước mắt, đáp lại một tiếng "Ừm."

Cuối cùng cô cũng để ý đến bàn tay trái của Thương Thiệu, nhớ đến vết thương của anh.

"Tuấn Nghi không dẫn anh đi băng bó sao?" Cô nâng tay anh lên, nhìn thấy trên cà vạt có dấu vết máu mờ mờ.

"Không nói với cô ấy, anh quên mất rồi." Anh thản nhiên nói.

Ứng Ẩn bắt đầu tháo nút thắt cà vạt mà anh buộc rất chặt, tháo từng vòng từng vòng. Khi đến lớp cuối cùng, Thương Thiệu nắm lấy tay cô: "Đừng tháo nữa."

Cà vạt đã bị máu dính chặt, sợ nếu tiếp tục tháo sẽ làm rách vết thương.

Nỗi lo lắng trong lòng dần hiện lên trên khuôn mặt, Ứng Ẩn dùng hai lòng bàn tay nâng niu cà vạt và tay anh: "Để em đưa anh đi tìm bác sĩ, chúng ta có bác sĩ mà..."

"Chờ đã." Thương Thiệu nắm lấy cô, lòng bàn tay không thể nắm chặt, chỉ là ngón tay khẽ cong lại, chiếc cà vạt màu xanh lục nhạt tung bay trong gió giữa ngón tay của hai người.

"Chờ gì?" Ứng Ẩn không hiểu.

"Em có nghe thấy tiếng gió không?"

Ứng Ẩn tập trung lắng nghe một lúc, thực sự nghe thấy tiếng gió vọng lại rồi cuộn trào, từ xa đến gần.

Là trực thăng đang tới.

Mọi người đều ngước nhìn lên bầu trời đêm, chờ đợi, tìm kiếm, ai đó chỉ tay, hét lên: "Ở đằng kia!"

Những đám mây đen bị ánh trăng chiếu sáng, chiếc trực thăng hai

động cơ có khả năng bay hàng nghìn kilomet xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, lơ lửng một lúc rồi hạ cánh ổn định trên khoảng tuyết trống phía trước.

Tiếng gió cuộn trào vẫn chưa dứt, một lúc sau, chiếc trực thăng thứ hai cũng hạ cánh an toàn.

Phi công mở cửa buồng lái rồi nhảy xuống, vừa tháo găng tay vừa tiến đến báo cáo với Thương Thiệu: "Một trăm máy sưởi dầu bị chậm lại một chút, nếu chia làm hai chuyến thì quá lâu nên tôi đã nhờ bạn hỗ trợ."

Thương Thiệu khẽ gật đầu, nói: "Vất vả rồi."

Một lát sau, chuyện Anh Thương mang đến một trăm chiếc máy sưởi dầu đã lan truyền khắp đoàn phim. Mọi người đã chịu khổ trong giá lạnh quá lâu, khi nghe tin vừa hỏi xem có thật không vừa ánh lên tia sáng trong mắt. La Tư Lượng cử người giúp đỡ dỡ hàng rồi phân chia, mỗi phòng hai cái, nếu còn thừa thì sẽ căn cứ vào kích thước phòng mà điều chỉnh, rất công bằng.

Tuấn Nghi không đợi sắp xếp đã chạy vội đến dưới trực thăng, leo lên lấy pháo hoa và cơm bát bửu ra rồi ôm chặt trong lòng. Khi chạy đến chỗ Ứng Ẩn, dưới đất để lại một dãy dấu chân xiêu vẹo.

"Em đi hấp cho chị!" Cô ấy chạy đến trước mặt Ứng Ẩn, thở hổn hển, hơi thở phả ra thành làn khói trắng, "Chị yên tâm, em đã rửa nồi và khăn hấp sạch sẽ, không dính chút mùi dầu mỡ nào." Cô ấy chạy được hai bước, quay đầu lại, đưa pháo hoa cho Ứng Ẩn, nói: "Anh Thương, hành lý của anh cũng để tôi lo!"

Pháo hoa được bọc trong giấy dầu đỏ thẫm, không đếm được bao nhiêu cây, chỉ biết là một bó rất dày. Thương Thiệu rút ra một cây, đưa cho Ứng Ẩn: "Chơi bây giờ không?"

Anh sờ túi nhưng không có bật lửa nên đành đi mượn.

"Tôi có, tôi có, tôi có..." Lập tức có mười mấy cái bật lửa được đưa ra.

Thương Thiệu khẽ mỉm cười nhận lấy một cái, ngón tay nhấn nhẹ bật lên một ngọn lửa nhỏ.

"Đi khám bác sĩ trước đã." Ứng Ẩn cất pháo hoa đi.

"Không cần vội." Thương Thiệu nắm tay cô, đưa cây pháo hoa nhỏ đến gần ngọn lửa.

Một tiếng xì nhỏ vang lên, pháo hoa màu vàng rực sáng lấp lánh trên nền tuyết chiếu sáng đôi mắt của cô.

Niềm vui chỉ kéo dài trong mười giây ngắn ngủi.

Nhưng trên đường đến phòng y tế, Thương Thiệu liên tục giúp cô châm pháo hoa rồi đưa vào tay cô.

"Không vẫy à?" Anh hỏi.

Ứng Ẩn cười bật ra tiếng: "Em đâu phải là bé gái."

"Không phải sao?" Thương Thiệu liếc mắt, vừa cười vừa hỏi.

Ứng Ẩn mím môi thật chặt, từ phía sau ôm lấy eo anh, rồi bị anh nhấc cánh tay, sau đó kéo vào lòng. Hai người giữ tư thế thân mật nhưng lúng túng này cùng nhau bước đi.

"Chỉ hơn em tám tuổi thôi mà..." Cô lẩm bẩm.

"Tám tuổi là nhiều rồi. Khi anh mới vào đại học, em vừa tốt nghiệp tiểu học."

"Vậy... khi em mười sáu tuổi ra mắt với vai diễn trong "Phiêu Hoa",

anh đang làm gì?" Cô ngẩng mặt lên, ngập ngừng hỏi.

"Làm những việc tương tự như bây giờ, chỉ là chưa làm tốt như hiện tại nên vẫn đang kiên nhẫn học hỏi."

Lúc đó, anh chưa vào Hội đồng quản trị, người ta gọi anh là "Sếp Tổng" của nhà họ Thương, vào công ty liền là trợ lý tổng giám đốc luân chuyển giữa các chi nhánh. Anh chỉ làm việc mà không nói gì, đôi mắt anh không khác gì bây giờ, sâu như hồ, mờ như núi, người ta nói chưa từng thấy người trẻ tuổi nào điềm tĩnh như anh. Cũng từng gặp vài cô gái do các chú bác giới thiệu, lịch sự uống cà phê trong một giờ nhưng không được mất lời. Cô gái về, nói rằng Anh Thương rất khó trò chuyện, không biết làm thế nào để khiến anh thích.

"Không yêu đương sao?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu ôm cô, đôi mắt sâu thẳm phản chiếu ánh đèn dưới mái hiên: "Bạn gái còn chưa đủ tuổi, không thể yêu được."

Ứng Ẩn dụi đầu vào ngực anh, cảm thấy má mình nóng bừng. Chắc là bị lạnh cóng rồi.

Thương Thiệu đẩy cô đến dưới mái hiên gỗ rồi cúi xuống hôn cô giữa gió tuyết. Trong hơi thở hòa quyện, cả hai đều cảm nhận được mùi pháo hoa và rượu vang.

"Anh uống say rồi." Ứng Ẩn nếm được vị ngọt của rượu từ đầu lưỡi anh. Thực ra cô cũng uống không ít, nhưng đã kiềm chế để không quá đà.

"Ừm." Thương Thiệu không phủ nhận.

"Anh say nhiều không?" Cô lo lắng hỏi.

"Rất say." Anh đáp ngắn gọn.

"Để em bảo Tuấn Nghi chuẩn bị nước giải rượu cho anh." Cô vừa nói vừa định lấy điện thoại, nhưng Thương Thiệu đã giữ lại.

Anh hôn vào lòng bàn tay cô, đôi môi ấm áp chạm vào khiến cô cảm thấy ngứa ngáy.

"Không cần đâu, đừng nói chuyện với người khác."

Ứng Ẩn: "..."

Có vẻ anh thực sự say rồi.

Dù không nhận ra nhưng vẫn lịch thiệp và trầm tĩnh, không chút lộn xộn, quần áo thẳng thớm không có nếp nhăn, ngay cả dấu vết của cuộc hành trình khó khăn qua dốc tuyết buổi chiều cũng không thấy đâu. Nếu có thể nói gì, thì chỉ là ánh mắt anh có vẻ trầm lắng hơn.

Khi đến phòng y tế, bác sĩ đã đến trước, đợi từ lâu. Ông đã được La Tư Lượng gọi nên vội vã đến đây, không ngờ họ lại đến muộn hơn ông.

Tháo cà vạt, khử trùng, thoa cồn i-ốt rồi băng bó.

"Vết thương sâu quá, chắc chắn sẽ để lại sẹo. Cậu hãy chăm sóc kỹ, có thể sẽ tốt hơn chút." Bác sĩ là người Bắc, giọng nói pha chút tiếng Bắc Kinh.

Thương Thiệu gật đầu rồi nghe ông nói tiếp: "Bôi thuốc hai lần một ngày, đừng để vết thương dính nước."

Lần này không biết nghĩ gì, trước khi gật đầu anh lại do dự một chút.

Rời khỏi phòng y tế, món cơm bát bửu mà Tuấn Nghi chuẩn bị cũng đã hấp xong, họ liền đi đến nhà ăn. Đoàn phim đã tan, mọi người

giữ sự tôn kính với núi rừng nơi này, không bày trò pháo hoa hay pháo nổ, nhờ có Ứng Ẩn, một nhóm người lớn chơi vài cái pháo bông nhỏ, sau đó nhanh chóng chui vào chăn ngủ. Máy sưởi dầu đủ ấm, năm mới đến với giấc ngủ ngon.

Tuấn Nghi chăm chú nhìn đĩa cơm bát bửu, nhíu mày, sợ nhân đậu đỏ bên trong mềm quá tan ra, lại sợ nó nguội đi nên rất nghiêm túc. Khi cửa gỗ bị đẩy ra, cô ấy lập tức nhảy lên rồi mở nắp nồi lớn. Hơi nóng phả vào mặt, ánh đèn mờ ảo như sương, hương thơm ngọt ngào của cơm bát bửu lan tỏa khắp nơi.

"Món cơm bát bửu này là chính gốc đấy." Tuấn Nghi quả quyết nói, "Em không ăn vụng đâu, em ngửi thấy đấy."

Ứng Ẩn không nhịn được cười. Cô dùng dao cắt trái cây chia món ăn thành bốn phần, dành cho cô, Tuấn Nghi, Thương Thiệu và Đình Văn. Tuấn Nghi nhảy lên đi tìm Đình Văn, Đình Văn đang uống trà với Lý Sơn, thế là Lý Sơn cũng thong thả đi theo. Ông cầm ấm trà đồng, ấm được bọc một lớp vải nhỏ, Đình Văn ôm trong tay bộ chén đã được rửa sạch rồi vào nhà, đôi giày bông đen in lại dấu vết sương tuyết mờ nhạt trên sàn.

Bốn người chia mỗi người một phần cho đạo diễn Lý, họ ngồi xuống, cùng nhau nghiêm túc thưởng thức. Không ai nhắc đến chuyện buổi chiều.

Sau khi ăn cơm bát bửu và uống hai chén trà, ngọn lửa trong bếp lò dần tàn, củi lửa nguội đi, họ cũng lạnh dần nên chúc nhau năm mới vui vẻ và chúc ngủ ngon.

Bước trên tuyết trở về phòng, Ứng Ẩn hỏi Tuấn Nghi: "Chỗ ngủ của Anh Thương đã sắp xếp xong chưa?"

Tuấn Nghi nhìn Đình Văn, Đình Văn nhìn Ứng Ẩn, biểu cảm đầy sự bối rối: "Còn việc này nữa à?"

Ứng Ẩn nhận ra rằng tất cả mọi người đều quên sạch.

Tuấn Nghi lập tức đẩy trách nhiệm: "Em tưởng Đình Văn sẽ lo liệu, cô ấy là em họ mà!"

Đình Văn phản bác: "Tôi tưởng Ứng Ẩn đã dặn cô sắp xếp rồi chứ."

Ứng Ẩn: "Chị tưởng Tuấn Nghi đã bàn bạc với em."

Thương Thiệu: "..."

Khi cửa được mở ra, ba chiếc máy sưởi dầu đều đã sáng, căn phòng ấm áp như mùa xuân.

Giường ngủ đã được dọn sẵn nhưng chỉ còn lại chăn trắng của Ứng Ẩn với nơ đen, hai chiếc chăn khác không thấy đâu.

Đình Văn và Tuấn Nghi giữ tay nắm cửa bằng đồng, cúi lưng cắn môi cười khúc khích rồi lui ra: "Chúng em đi ngủ ở phòng cao cấp đây, tạm biệt!"

Không đợi Ứng Ẩn kịp phản ứng, hai người đã đóng cửa, tiếng bước chân và tiếng cười trên tuyết nhanh chóng xa dần, có vẻ họ đang chạy.

Chỉ còn lại hai người, Ứng Ẩn cảm thấy không tự nhiên, không biết đặt ánh mắt vào đâu. Cô liếc thấy một hộp giấy màu xanh đậm bên giường liền hỏi: "Đây là gì vậy?"

Thương Thiệu vừa cởi áo vừa nói: "Mở ra xem đi."

Ứng Ẩn mở nơ lụa, nhấc nắp hộp lên, vén lớp giấy mỏng, nhìn thấy bên trong là một chiếc áo khoác cashmere và một chiếc váy lụa.

Cả hai đều màu xanh, nhưng là những sắc xanh khác nhau, áo khoác là màu xanh ngọc nhạt, còn váy lụa là màu xanh lá non.

Ứng Ẩn lại nhìn Thương Thiệu.

"Tết nhất đương nhiên phải mặc đồ mới." Anh treo bộ vest lên giá treo áo đơn giản trên tường, "Em thích không?"

Đây là quà do chú Khang và vợ chọn, họ đã đặc biệt gọi điện hỏi ý kiến của Ôn Hữu Nghi. Ôn Hữu Nghi nghe nói chú Khang định tặng cho một người rất quan trọng liền gọi điện cho nhãn hàng. Ngày 30 Tết, nhãn hàng đã điều tất cả các sản phẩm xanh về cửa hàng, trong đó có một mẫu rất hiếm mà nhiều khách hàng thân thiết xếp hàng cũng không mua được, chính là chiếc váy trước mắt Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn ôm lấy chiếc áo mà muốn cười, lại cảm thấy muốn khóc. Nhớ đến lời Thương Thiệu nói với cô hôm nay rằng sau này nên khóc ít lại, nước mắt cô ngoan ngoãn quay trở về.

Cô tắm rất lâu nên không biết Thương Thiệu đã đến chỗ Lý Sơn.

Lý Sơn dường như biết anh sẽ đến, trên giường trà vẫn còn bày biện để chờ anh, cửa cũng không khóa. Nghe thấy tiếng động, ông không nhướng mày, chỉ dùng kẹp tre lấy một chén trà, đặt lên bàn nhỏ đối diện, "Mời."

"Xin lỗi vì đã làm phiền." Thương Thiệu gật đầu, ngồi xếp bằng đối diện ông.

Không nói vòng vo, Lý Sơn lặng lẽ chờ đợi.

"Cô ấy đang uống thuốc, tôi không tin tưởng bác sĩ của ông, ngày mai sẽ có bác sĩ mới đến. Tôi hy vọng trong quá trình quay phim sắp tới, ông có thể tôn trọng tình trạng của cô ấy, nếu bác sĩ yêu cầu dừng, tôi sẽ tìm mọi cách đưa cô ấy đi."

Lý Sơn mỉm cười: "Cô ấy là một diễn viên giỏi, tôi rất may mắn khi người bạn đời của cô ấy là cậu."

Thương Thiệu không tránh ánh mắt ông, "Quân tử nhất ngôn, hãy trả lời tôi."

Khí thế ép buộc của anh quá mạnh khiến tay Lý Sơn rót trà khựng lại, im lặng một lúc, nếp nhăn trên mặt dãn ra.

"Tôi cũng không phải gỗ đá vô tình." Ông thở dài nói.

Khi Ứng Ẩn bước ra, Thương Thiệu đã ngồi lại bên giường. Cô hoàn toàn không biết về cuộc đối đầu ngắn ngủi giữa họ, khi ngồi lên đùi anh chỉ cảm thấy toàn thân anh đầy hương vị của gió tuyết.

Kỳ lạ thật, bộ vest vừa cởi ra sao lại mặc vào rồi?

Thương Thiệu trong bộ vest chỉn chu ôm cô vào lòng, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô từ trên xuống dưới trong chiếc váy xanh lá non.

"Lạnh không?" Anh hít hà cổ cô, khẽ hôn nhẹ.

"Không lạnh."

"Không lạnh thì sao lại run?" Anh nói, tay lướt từ cổ cô đến vai, ngón tay chen vào giữa dây đeo vai. Theo động tác trượt xuống của anh, dây đeo lỏng lẻo cũng tụt xuống.

Chương 87: Giang sơn và mỹ nhân, anh đều muốn

Bình thường chiếc giường luôn bị chê là lạnh, chỉ vì có thêm một người đàn ông mà giờ lại nóng đến mức đổ mồ hôi.

Ứng Ẩn bị nóng mà tỉnh dậy, không biết là mấy giờ, khi cô nhìn qua cửa sổ thì thấy trời vẫn còn tối đen, ánh sáng màu xanh đậm chiếu vào trong phòng. Cô khẽ cử động, chỉ muốn rời khỏi vòng tay của anh một chút thì Thương Thiệu đã mở mắt.

Anh không nói gì, trước tiên theo phản xạ kéo cô trở lại vào lòng, sau đó mới hỏi: "Sao lại tỉnh?"

Giọng anh sau chuyện thân mật trở nên khàn đục, có chút mệt mỏi sau khi thỏa mãn.

"Nóng quá."

"Nóng à?" Thương Thiệu tỉnh táo hơn một chút.

"Ừm." Ứng Ẩn khẽ rên từ mũi, tay đặt lên ngực anh, cơ thể rời xa vòng tay của anh một chút. Trên người cô có một lớp mồ hôi mỏng khiến việc lau rửa trước khi ngủ mà anh đã làm cho cô trở nên vô ích. Cơ thể bị bao phủ bởi hơi nóng khiến Thương Thiệu hoàn toàn hiểu rõ thế nào là "ôn hương nhuyễn ngọc".

Dục vọng trong cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn tan biến, ánh mắt anh vẫn thói quen tối sầm lại, kéo chăn xuống khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Ứng Ẩn rồi lại kéo cô trở lại vòng tay mình.

"Ngủ như thế này đi."

Ứng Ẩn: "..."

Cô khẽ đẩy anh thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng cảnh báo của anh: "Đừng cử động."

Ứng Ẩn thật sự ngoan ngoãn không cử động, như một con thú nhỏ co rúc lại một lúc, rồi hỏi: "Mai anh đi à?"

"Không đi."

"Vậy... ngày kia anh đi?"

"Cũng không đi."

Ứng Ẩn không kìm được ngẩng đầu lên, bối rối một chút rồi tự mình tìm ra câu trả lời: "Quên mất, anh cũng có kỳ nghỉ Tết."

Thương Thiệu cười khẽ. Cô ngây thơ đến mức anh không biết phải giải thích sao. Tết là thời gian anh bận rộn nhất, năm nay anh đã bỏ qua, thêm vào đó là việc nghỉ ốm và tạm dừng công việc trước Tết làm cho mọi thứ trở nên đáng suy nghĩ. Các chú bác trong gia đình không thể không liên kết hai chuyện lại để suy đoán.

Những người cao cấp trong công ty luôn trung thành với anh giờ cũng bắt đầu có những ý nghĩ khác. Ban đầu họ nghĩ đó chỉ là cuộc chiến giữa cha và con, không có gì đáng lo nhưng bây giờ họ bắt đầu đồn thổi rằng liệu Thái tử có thực sự trở thành Thái tử bị phế không? Nhưng anh đã làm sai chuyện gì? Họ suy nghĩ mãi mà không thể nghĩ ra một việc nào cả.

"Em muốn anh đi khi nào?" Thương Thiệu hôn nhẹ lên mũi Ứng Ẩn.

"Em không muốn anh đi." Ứng Ẩn buồn ngủ đến mức ngoan ngoãn,

"Nhưng anh bận lắm, một phút cũng có thể kiếm được vài tỷ..."

Gần như là lời nói trong mơ.

Thương Thiệu siết chặt vòng tay: "Vậy thì không đi nữa."

Ứng Ẩn dần dần lại chìm vào giấc ngủ. Hơi thở cô vừa đều đặn vừa phảng phất mùi hương ngọt ngào. Thương Thiệu ngửi thấy, không kìm được mà cúi đầu ngậm lấy môi cô hôn một lúc. Ngay cả trong giấc mơ, Ứng Ẩn cũng hoàn toàn tuân theo anh, anh muốn thì cô cho, hơi mở môi đón nhận đầu lưỡi và hơi thở của anh.

Lần tiếp theo khi tỉnh dậy, cô bị tiếng nói bên ngoài đánh thức.

Nghe thấy La Tư Lượng đi ngang qua cửa sổ, không biết đang chào ai: "Uống trà nhé! Đi, đi, đi! Đến hành lang hành chính đánh bài nào!"

Ứng Ẩn bất ngờ ngồi bật dậy — Chết rồi! Quên xin nghỉ phép, liệu có bị nói là cô chơi ngông không? Sao không ai gọi cô? Cô vội vã mặc áo khoác lông vũ, mang dép lông, xuống giường rồi nhanh chóng chạy ra cửa.

Vòng đồng trên cửa rung lắc vài lần, cánh cửa gỗ bị kéo mạnh ra, bên ngoài tuyết phản chiếu ánh sáng mạnh của trời xanh khiến Ứng Ẩn nhíu mắt lại.

Thương Thiệu đang đứng trước cửa gọi điện thoại, nghe thấy tiếng động thì quay mắt lại, tay cầm điếu thuốc che điện thoại, nói: "Buổi sáng tốt lành."

Ở đầu dây bên kia, Thương Cảnh Nghiệp nghe thấy giọng nói của anh thì cố gắng kìm nén cảm xúc.

Ứng Ẩn chỉ vào điện thoại của anh, Thương Thiệu liền nói: "Đã cúp máy rồi."

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Hai cha con đang nói chuyện về công việc nội bộ của tập đoàn hoặc có thể nói là Thương Cảnh Nghiệp đang nói chuyện đơn phương, còn Thương Thiệu chỉ nghe. Dù gì anh cũng mang danh con trưởng, quy củ vẫn ở trong xương tủy, vì vậy sẽ không bất kính mà thực sự cúp điện thoại của Thương Cảnh Nghiệp.

"Sao không gọi em dậy?" Ứng Ẩn đứng ở cửa, sự hoảng loạn dần dịu xuống theo sự tỉnh táo, cô vừa hỏi vừa đưa tay vào ống tay áo lông vũ.

"Thấy em tối qua mệt nên anh không nỡ gọi."

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Ứng Ẩn mặt cũng đỏ lên rồi thì thầm: "Anh đừng nói lung tung, người khác nghe thấy..."

"Không có ai khác." Thương Thiệu nhìn cô mặc quần áo, đưa điếu thuốc trở lại khóe môi: "Sao không mặc chiếc áo anh tặng?"

"Dù sao lát nữa cũng phải thay để làm việc."

"Hôm nay không làm việc."

"Hả?" Ứng Ẩn ngạc nhiên, động tác kéo khóa cũng dừng lại: "Không thể nào."

Bộ phim này có tiền đầu tư của cô, cô biết rõ tình hình tài chính, hơn nữa vì trạng thái của cô và sự trì hoãn như mọi khi của Lý Sơn mà kinh phí đã trở nên eo hẹp. Đoàn phim có cả trăm người, chi phí công nhân, thuê thiết bị, địa điểm, chi phí sinh hoạt hàng ngày, đều là tiền. Cho dù là Lý Sơn hay Tư Lượng cũng không thể thực sự đồng ý ngừng làm việc một ngày.

Đối với nhân viên đoàn phim, người khác nghỉ lễ còn họ thì làm cả đêm là chuyện thường, tối qua dù ai cũng kêu gào phải chuốc say sếp để mùng Một nghỉ nhưng thực tế ai cũng biết rõ ai có thể uống và ai không thể uống — nếu không thì tại sao người bị chuốc nhiều nhất lại là Giang Đặc, người trăm chén không say?

"Thật mà." Thương Thiệu gạt tàn thuốc, nói nhàn nhã: "Đình Văn nói."

Đình Văn gần như làm hỏng cả chiếc máy tính cầm tay. Cô ấy bị một cuộc gọi đánh thức khi trời chưa sáng, báo địa chỉ xong mười phút sau đã có người gõ cửa. Cô ấy khoác áo đứng dậy, nhìn thấy người anh họ cao quý của mình đứng trước cửa thông báo: "Hôm nay ngừng làm việc nghỉ ngơi."

Đình Văn: "..."

"Có vấn đề gì không?"

Đình Văn chân thành nói: "Em có rất nhiều vấn đề nhưng không dám nói."

"Vậy là không có vấn đề." Thương Thiệu gật đầu, "Về ngủ đi."

Đình Văn lạnh đến mức hắt hơi, đáng thương: "Anh hoàn toàn có thể nói qua điện thoại..."

Thương Thiệu quay đầu: "Tiện thể ra ngoài hít thở không khí."

"Bây giờ? Đi hít thở không khí?" Đình Văn theo thói quen nhìn đồng hồ, nhưng trước khi đi ngủ đã tháo ra, cổ tay trống trơn. Cô nhìn lên bầu trời, trăng vẫn còn, sao mai lấp lánh.

Thương Thiệu đưa tay lên châm một điếu thuốc: "Vừa mới xong việc."

Đình Văn: "..."

Tội nghiệp cô, mới sáng sớm bảy giờ đã phải biên tập tin nhắn trên WeChat để thông báo cho Lý Sơn, rồi lại báo đến các nhà sản xuất và đạo diễn phụ trách. Lúc đó, gà còn chưa tỉnh, tin vui như vậy mà không ai hồi âm, chẳng có lấy một lời khen "Sếp thật sáng suốt". Trở về phòng, Tuấn Nghi cũng đã dậy, cô ấy đang rót nước thì thấy Đình Văn như cái xác không hồn, hỏi: "Ai tìm cô vậy?"

Đình Văn mơ màng nhìn về phía cô ấy: "Ứng Ẩn thật lợi hại."

Tuấn Nghi: "Ừ, chị ấy đúng là rất lợi hại."

Hai người đạt được sự đồng thuận dù trong hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau.

Ở đầu dây bên kia, Thương Cảnh Nghiệp vài lần đặt điện thoại xuống rồi lại nhấc lên, cuối cùng khoanh tay trước ngực ngồi vững vàng trên ghế trong thư phòng, cúi mắt nhìn thời gian cuộc gọi, trên khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ lạnh lùng.

Ông muốn xem thử đứa con bất hiếu này có thể nói ra điều gì.

Nghe thấy Đình Văn nói nghỉ lễ, Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm rồi kéo khóa áo lại rồi lại kéo xuống: "Vậy em muốn ngủ tiếp..."

Chắc chắn không phải do tác dụng của thuốc, hôm nay cô chưa uống thuốc nhưng người vẫn cảm thấy mơ màng.

Thủ phạm chính đứng ngay trước mặt, hỏi nhỏ: "Có cần anh ngủ cùng em không?"

Trong đôi mắt của Ứng Ẩn đầy vẻ hoảng sợ, như một con nai nhỏ không lối thoát: "Đừng..."

Thương Thiệu vuốt ve khuôn mặt cô: "Anh sẽ không làm gì đâu."

Dù anh không bao giờ giữ lời, hơn nữa tiền án đầy mình nhưng Ứng Ẩn vẫn do dự: "Thật không?"

Cô tham luyến nhiệt độ của anh.

"Thật." Thương Thiệu mỉm cười, bước qua ngưỡng cửa rồi ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô một cách tự nhiên.

Nụ hôn luôn có âm thanh của răng và môi giao thoa.

Thương Cảnh Nghiệp mặt không cảm xúc đẩy ghế ra, chống tay lên hông đi vòng quanh thư phòng, nhưng tiếng hôn vẫn chưa dứt khiến ông ta bực mình gọi: "Ông Thăng!"

Ông Thăng không vào nhưng lại khiến đôi tình nhân giật mình. Ứng Ẩn đẩy Thương Thiệu ra, khuôn mặt đỏ bừng giữa hơi thở hỗn loạn. Hình tượng của cô trước mặt Thương Cảnh Nghiệp không thể nào tệ hơn!

Thương Thiệu vuốt tóc cô để trấn an, ghé vào tai cô: "Không sợ."

Sau khi thở ra một hơi đầy kiên nhẫn, anh mới áp điện thoại lên tai cau mày hỏi: "Tại sao ba không cúp máy?"

Thương Cảnh Nghiệp không có lý do gì, lạnh lùng nói: "Con còn biết ba đang đợi con sao?"

Thương Thiệu: "..."

Anh đưa điện thoại cho Ứng Ẩn, giọng điệu tự nhiên: "Chào hỏi đi."

Trong tình huống này, lại là dịp lễ, giả chết đúng là bất lịch sự. Ứng Ẩn đành nhận điện thoại, lo sợ như một học sinh trung học bị phụ huynh bắt gặp đang yêu sớm, nói: "...Chào chú Thương, chúc mừng

năm mới."

Thương Cảnh Nghiệp: "Ừ."

Có lẽ vì cảm thấy mình hơi nghiêm khắc, ông dịu giọng lại, nói: "Chúc mừng năm mới. Nghe nói cháu đang quay phim?"

Ứng Ẩn nắm chặt tay áo, cố gắng giữ vẻ tự tin và lịch sự: "Vâng, ở Tân Cương ạ."

"Tân Cương bây giờ chắc lạnh lắm."

"Cả lớp tuyết vẫn chưa tan."

Thương Cảnh Nghiệp gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho ông Thăng đã được ông gọi vào phòng: "Nhớ giữ ấm."

Ứng Ẩn nhanh chóng đáp: "Vâng, cháu sẽ chú ý."

Thương Cảnh Nghiệp rót cho mình một tách trà: "Cháu không cần phải căng thẳng, là lỗi của chú khi không dạy dỗ nó tử tế."

Thương Thiệu: "..."

Câu này Ứng Ẩn không thể đáp lại, Thương Thiệu giành lấy điện thoại: "Được rồi, mùng một Tết ba nên đi với Tiểu Ôn đi."

Thương Cảnh Nghiệp gõ ngón tay lên bàn hỏi thẳng: "Nghỉ ngơi lâu như vậy rồi, có phải nên chuẩn bị quay lại không?"

"Chẳng phải ba đã chọn giúp con rồi sao, muốn mỹ nhân nên không cần giang sơn?"

Người đẹp trong lòng anh nghe thấy nhưng chẳng hiểu gì.

Thương Cảnh Nghiệp kìm nén cơn giận, hỏi: "Con chỉ bị đình chỉ chứ

không phải cách chức, ý của ba, con luôn hiểu rất rõ."

Thương Thiệu cười thầm. Anh biết trong hơn một tháng anh bị đình chỉ, Thương Cảnh Nghiệp đã bay sáu chuyến, theo kế hoạch ban đầu ông phải bay đến mười một chuyến, nhưng vì không thể phân thân nên đã giao lại cho tổng giám đốc cấp dưới. Dự án y tế sinh học hợp tác giữa nội địa và Hoa Dung có vô số chi tiết phức tạp, Thương Cảnh Nghiệp ngồi quá lâu trên đỉnh núi, cái ông nhìn thấy là thiết kế tổng thể và logic cơ bản, quản lý dự án khi xin chỉ thị, quyết định trong ba phút có khi mất đến ba mươi phút vì hai mươi bảy phút dư ra là để giải thích cặn kẽ cho ông.

Chức danh trong hội đồng quản trị, Thương Thiệu không quan tâm. Thế nhưng vị trí giám đốc điều hành mà anh đã ngồi gần bảy năm, cả tập đoàn Thương Vũ đã trở thành dòng sông bắt buộc phải chảy qua anh.

Tuy nhiên, tập đoàn là một thực thể khổng lồ của tư bản hiện đại, không có ai là không thể thay thế, Thương Thiệu hiểu điều đó rất rõ. Thương Cảnh Nghiệp vẫn còn khỏe mạnh, nếu thật sự muốn, những điều này chẳng là gì cả. Ông mất kiên nhẫn là vì bên ngoài có tin đồn ông có con riêng sắp nhận tổ quy tông, màn kịch phế Thái tử này là để nhường đường cho con riêng.

Không có gì lan truyền nhanh hơn câu chuyện về con riêng của gia đình giàu có tranh giành tài sản, đặc biệt là ở Hồng Kông, đặc biệt là trong giới của họ. Thương Cảnh Nghiệp không thể không lo lắng, nếu Ôn Hữu Nghi nghe thấy, mặc dù bà tin chắc ông không làm vậy nhưng chắc chắn bà sẽ truy hỏi đến cùng, đến lúc đó mọi chuyện về Thương Thiệu sẽ bị lôi ra, vấn đề của ông sẽ không chỉ là ngủ mấy tháng ở phòng ngủ phụ.

Thương Thiệu hiểu rõ mọi chuyện nhưng không hề vội vàng. Anh dụi tàn điếu thuốc còn lại, thở nhẹ một hơi, bình thản trả lời: "Vẫn đang bệnh, không vội."

Thương Cảnh Nghiệp kìm nén cơn giận, cau mày hỏi: "Bệnh gì?"

Đầu dây bên kia, con trai ông lười biếng trả lời: "Hội chứng sau chia tay."

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Cúp điện thoại, Ứng Ẩn cuối cùng cũng dám thở, cô mơ màng hỏi: "Cái gì mà muốn mỹ nhân không cần giang sơn?"

Thương Thiệu bế cô lên: "Em nghe nhầm rồi."

Anh bước vào trong phòng, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm.

"Giang sơn và mỹ nhân, anh đều muốn."

Chương 88: "Nhân tiện, theo ý của ba, đã có một mối quan hệ tình cảm."

Khi bác sĩ tâm lý Thẩm Ngọc đến, cả đoàn làm phim mới thấy nữ chính của họ vào ngày mùng một Tết.

Cô thực sự cảm thấy mệt mỏi và lười biếng về thể xác, những đêm thức khuya từ khi gia nhập đoàn làm phim đều đang trả thù cô. Cô không muốn dậy, mí mắt cũng không chịu mở mặc cho Thương Thiệu bế cô. Bên ngoài, lúc thì nghe thấy La Tư Lượng kêu thua hai nghìn vào buổi chiều, lúc thì nghe thấy Tennessee nói đã làm hỏng một cái đèn lồng, đang nhờ Lý Sơn viết chữ lưu lại, đồng hồ báo thức cũng không biết đã kêu bao nhiêu lần, tất cả đều không đánh thức được Ứng Ẩn.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, những nụ hôn nhẹ rơi trên lông mi đóng chặt của cô, lại nghe thấy Thương Thiệu nói Thẩm Ngọc đã đến cô mới miễn cưỡng dậy.

Ra ngoài đến cổng làng, Thẩm Ngọc đang ngồi xổm trên tuyết, mặt không còn màu sắc vì nôn mửa. Nghe nói anh ấy sợ trực thăng nên không chịu lên, nhất quyết phải đi xe vào núi. Đường núi dài và mờ mịt, dự kiến đến khoảng một giờ chiều, nhưng nếu đi xe thì phải đến tối bảy tám giờ. Bác sĩ Thẩm cũng rất cứng đầu mà cố tình lên xe. Xe đi một nửa, lốp xe mắc vào tuyết dày bốn mươi centimet, sau gần một giờ vật lộn không thành công, cuối cùng vẫn phải để trực thăng đến đón.

Thẩm Ngọc chịu đựng hai nỗi khổ, sau khi xuống trực thăng nôn đến mức không còn gì, lại hút hai điếu thuốc để hồi phục tinh thần.

Nghe thấy tiếng chào hỏi của Ứng Ẩn, anh ấy quay đầu, sau cặp kính màu bạc, ánh mắt vẫn sắc bén như dao mổ đầy nhẹ nhàng khóa chặt lên người đối diện.

Người bệnh trước mặt anh ấy đang mặc một chiếc áo khoác xanh lơ mới tinh được cắt may gọn gàng, thắt lưng buộc thành một chiếc nơ to đẹp, cổ áo nhỏ hình vuông, cúc áo trên cùng đã mở để lộ ra một chiếc khăn lụa màu champagne nhạt bên trong.

Rất thanh lịch và tinh tế, cộng với kiểu tóc búi bằng trâm ngọc và găng tay da cừu màu kem làm nổi bật phong cách cổ điển rất tốt.

Bác sĩ Thẩm thấy dáng vẻ của cô, chưa kịp đứng dậy khỏi sự lúng túng đã mỉm cười một cách nhẹ nhàng.

Việc cô vẫn chịu khó chăm sóc bản thân, lại có cảm giác nghi thức và mong muốn thế giới thấy hình ảnh đẹp về mình cho thấy sức mạnh tinh thần của cô vẫn chưa bị phá hủy đến mức tồi tệ.

Hoặc có thể... cô đã bị phá hủy đến mức không còn gì, với tư cách là bác sĩ đến muộn, anh ấy đang thấy cô sau khi đã được vá lại.

"Cô Ứng, tôi chưa bao giờ đi khám xa như vậy." Thẩm Ngọc phủi tuyết trên đầu gối, đưa tay ra: "Mùng một Tết, cô trông như đã có một khởi đầu mới."

Anh ấy chuyển ánh mắt sang người đàn ông bên cạnh cô. Anh ấy biết anh ta, trong hồ sơ bệnh án của Ứng Ẩn toàn là thông tin về người đàn ông này.

Là bác sĩ tâm lý được Ứng Ẩn tin tưởng, Thẩm Ngọc rất rõ ràng về những biến cố mà cô đã trải qua. Bệnh nhân lưỡng cực đúng là có một phần sẽ chuyển sang trầm cảm, nhưng Ứng Ẩn sau hai năm ổn định lại bước vào phòng khám của anh ấy. Lúc đó, cô không giữ lại điều gì, bắt đầu từ một chiếc ô, một chiếc khăn choàng, một cơn mưa, Thẩm Ngọc lặng lẽ nghe và ghi chép, thỉnh thoảng đặt những

câu hỏi lý trí khách quan để giúp Ứng Ẩn diễn đạt sâu hơn về bản thân.

"Vậy, cô có từng nghĩ đến những suy nghĩ giống như vài năm trước không? Tôi muốn nói là rời bỏ hoặc tự gây hại cho mình." Thẩm Ngọc hỏi một cách thẳng thắn.

Anh ấy không dùng những câu từ ủy mị, vì với bệnh nhân của anh, trước khi vào phòng này, họ đã nghe vô số câu như "Hãy vui lên", "Cười nhiều hơn", "Cứ thoải mái đi", những câu này thiện ý và ấm áp nhưng không có sức mạnh, chúng lơ lửng ngoài thế giới nội tâm thực sự của bệnh nhân. Họ có thể cần những từ ngữ và quan sát khách quan, mạnh mẽ hơn để xuyên qua lớp phòng thủ của họ.

"Không." Ứng Ẩn áp hai tay lên mặt rồi hít một hơi sâu, ngẩng mặt lên mỉm cười nhẹ nhàng: "Tôi đã hứa với anh ấy sẽ sống lâu trăm tuổi."

Nhưng hiện tại, anh ấy là người được Thương Thiệu mời đến, trong điện thoại, anh ấy được thông báo ngắn gọn rằng bệnh nhân của mình lại có hành vi nguy hiểm.

Thẩm Ngọc gật đầu với Thương Thiệu coi như chào hỏi. Khi ánh mắt trở lại với Ứng Ẩn, trước mắt anh ấy xuất hiện một phong bao lì xì.

"Lì xì, chúc mừng năm mới." Ứng Ẩn đưa bằng cả hai tay, nghiêng mặt, mỉm cười.

"Lì xì thì nhận, chúc mừng năm mới thì thôi." Thẩm Ngọc nhận phong bao, "Nếu làm nghề của tôi mà phát tài thì có nghĩa là thế giới này rất khổ."

Trong nửa giờ tiếp theo, Thẩm Ngọc theo sau nhìn cô phát lì xì cho từng nhân viên trong đoàn. Khuôn mặt trắng như sứ của cô di chuyển trong ánh sáng và bóng tối của đêm, thỉnh thoảng sáng, thỉnh thoảng tối, thỉnh thoảng hiện ra, thỉnh thoảng biến mất khiến

Thẩm Ngọc cảm thấy như đang xem một cuộn phim chiếu nhanh.

Khi gặp đạo diễn nổi tiếng với sự nghiêm khắc và khả năng đào tạo diễn viên, Thẩm Ngọc đưa ra một yêu cầu: "Tôi cần đọc toàn bộ kịch bản."

Theo lý mà nói, phim vẫn chưa hoàn tất, để ngăn chặn việc rò rỉ mà lén lút và cạnh tranh ác ý, kịch bản và câu chuyện đều cần giữ bí mật cao độ, Thẩm Ngọc không có quyền xem những điều này. Nhưng Lý Sơn im lặng một lúc, hiếm khi nói: "Để nữ chính của tôi đưa cho anh."

Trong căn nhà gỗ đơn sơ của Kazakhstan, không khí luôn có một mùi động vật nhẹ nhàng, Bác sĩ Thẩm ngồi sưởi bên lò dầu, dưới ánh sáng mờ của bóng đèn tungsten đang đối chiếu hồ sơ bệnh án và kịch bản của Ứng Ẩn suốt cả đêm.

Từ đó về sau, mỗi ngày sau giờ làm việc, Ứng Ẩn đều đến gặp Thẩm Ngọc, thực hiện một giờ liệu pháp trò chuyện.

Khi cô đến, Thương Thiệu luôn tự mình đưa cô đến cửa rồi dõi theo cô mở lớp màn chăn.

Trên trời, trực thăng đến đi liên tục, gần như mỗi ngày đều phải bay một lần. Có lúc chở trái cây và rau quả tươi, có lúc bổ sung các vật tư khác. Lúc đầu, toàn bộ đoàn làm phim đều có sự kính trọng và sợ hãi đối với chiếc máy bay này nên không dám quấy rầy. Đến khi đội quay phim của Zeiss gặp sự cố, máy hỏng không sạc được điện mới lo lắng gõ cửa Thương Thiệu. Đêm đó, anh ta cùng máy móc của mình đến tỉnh thành rồi hôm sau trước khi bắt đầu công việc đã trở về thuận lợi.

Những sự việc như vậy, một lần đã đủ để không sợ sẽ có lần thứ hai. Dần dần, các bưu phẩm của đoàn làm phim không gửi đến đây nữa mà ghi địa chỉ là trạm sân bay tỉnh thành, trực thăng sẽ trực tiếp mang về. Mỹ thuật viên Tennessee đã đóng gói một thùng tuyết

mới trong bình thủy tinh, bọc bên ngoài bằng túi đá và chăn cách nhiệt để gửi cho con gái ở miền Nam, phi công cũng làm theo yêu cầu. Con gái của Tennessee nhận được tuyết cảm thấy rất mềm mại. Cô ấy chụp ảnh, vui mừng, trong tin nhắn nói, "Ba ơi, con có thể ngửi thấy mùi lá thông."

Tennessee đăng bức ảnh tuyết và tin nhắn lên Weibo, nói là nhờ ơn Cô Ứng. Anh ấy là một mỹ thuật viên nổi tiếng trong ngành đã tham gia một chương trình thực tế quan sát công việc của đoàn làm phim, Weibo có nhiều fan nhỏ gọi anh là Thầy Tennessee nên rất thích xem anh chia sẻ cuộc sống trong phim trường.

Bài đăng Weibo đó vừa mới đăng không được hai phút đã bị xóa, vì anh quên cắt khung thoại, để lộ ra hai câu thoại đơn giản bên trong:

【Bố ơi, xa như vậy, tuyết có bị tan không?】

【Tuyết trước tiên đi trực thăng, rồi đi máy bay nên không sợ nóng.】

Nhưng tài khoản của anh có hàng chục triệu người theo dõi, hai phút này đã đủ để họ lưu lại. Khi liên kết với câu "nhờ ơn Cô Ứng" thì ý nghĩa đã rõ ràng.

Trong giới giải trí, bài viết đã được che lại: 【Ai thấy Weibo của Tennessee không? (Hiện đã xóa ngay lập tức)】

Dưới đây quả nhiên có ảnh chụp màn hình.

【Ý là, trực thăng nhờ ơn Ứng Ẩn sao?】

【Ứng Ẩn tự mua trực thăng sao?】

【Cười chết, lầu trên nhìn là biết không hiểu Ứng Ẩn, Ứng Ẩn của chúng ta sao nỡ mua những thứ xa hoa như vậy!】

【Tại sao mà không thể? Xem ra cũng không quá đắt, ở nước ngoài nhiều người dùng làm phương tiện đi lại hàng ngày.】

Một tài khoản tên iris trả lời: 【Cập nhật kiến thức, loại máy bay nhỏ như vậy không thể thực hiện chuyến bay dài tầm toàn khu vực. Ở nước ngoài nó khá phổ biến nhưng ở trong nước... cũng chỉ có tác dụng trong các khu du lịch để ngắm biển. Mặc dù không biết quay phim ở đâu, nhưng nếu theo tiêu chuẩn hiện tại của mùa tuyết, tìm kiếm ở Tân Cương, nơi gần nhất với thành phố tỉnh lỵ có khoảng cách bay trên không là 463 km. Loại máy bay nhỏ này không thể đi về. Việc hạ cánh và cất cánh trên núi tuyết cũng có rủi ro. Nếu tính theo tiêu chuẩn toàn khu vực, hành trình 1000 km thì giá bán của chiếc trực thăng này sẽ trên hai trăm triệu. Xét đến việc trực thăng lớn (theo tiêu chuẩn động cơ đôi) không phổ biến ở trong nước, chi phí bảo trì và quản lý cũng rất cao, vì vậy, chi phí sử dụng trực thăng sẽ rất cao. Thông thường, trực thăng không được bảo quản ở sân bay dân dụng vì sẽ mất lợi thế tự do. Vì vậy người giàu chơi trực thăng, điều kiện tiên quyết là phải có điều kiện để hạ cánh, như biệt thự lớn, sân rộng, tầng thượng lớn, hoặc có sân bay nhỏ xung quanh. Như đã biết, căn hộ của Ứng Ẩn ở trung tâm thành phố xung quanh không có sân bay trực thăng, vì vậy, chiếc máy bay này chắc chắn không phải của cô ấy.】

【...Xem xong, tôi đột nhiên quên mất mình muốn nói gì.】

【Có thể là cô ấy thuê ở địa phương...】

iris: 【Có khả năng, nhưng câu "nhờ ơn Cô Ứng" rất tinh tế. Hơn nữa, theo quan sát của tôi, chiếc trực thăng này ở đoàn làm phim đang ở trạng thái chờ lâu dài. Một đống ảnh chụp.】

Trong ảnh chụp, có nhân viên đoàn làm phim thốt lên: 【Đây mới gọi là thăm đoàn, một trăm chiếc lò sưởi được vận chuyển bằng máy bay, thật sự ấm áp trong đêm giao thừa!】

Một nhà sản xuất cuộc sống khoe ảnh rau cải xanh: 【Tạm biệt

hành tây, khoai tây, cà chua! Vận chuyển lạnh, mùi vị của khả năng tài chính.】

Một người điều khiển máy bay khoe ảnh từ trên cao: 【Trực thăng + con quay hồi chuyển + Fuji Dragon 80-250 yyds, có thể đi quay biến hình rồi, so với con sóc nhỏ trước đây thì đúng là hơi yếu.】

Những nhân viên này là một trong hàng trăm nghìn "nhân viên" trong ngành điện ảnh, hình bóng của họ ẩn mình sau ánh sáng và bóng tối, vô danh và lặng lẽ, vất vả kiếm sống, chỉ có những fan hâm mộ thực sự cuồng nhiệt mới chú ý đến tài khoản của họ và suy đoán về những câu chuyện hậu trường.

【iris đã chuẩn bị trước? Tôi rất ngạc nhiên.】

【Có vẻ như có mùi của fan cuồng...】

iris: 【Vì vậy, chiếc trực thăng trị giá hai trăm triệu này ở đoàn phim đang ở trạng thái chờ lâu dài giúp đoàn phim vận chuyển hàng hóa, đồng thời thay thế máy bay vận chuyển của đoàn, giúp đội quay phim thực hiện các cảnh quay trên không tốt hơn, đồng thời còn giúp Tennessee gửi tuyết cho con gái của anh ấy.】

【Bị tuyết làm xúc động.】

【Thực sự! Cảm giác rất ấm áp, dù là một việc nhỏ có thể là tình cờ nhưng cảm thấy rất chu đáo.】

【Tennessee có vẻ khá kiêu ngạo và thanh cao trên chương trình, anh ấy có thể yêu cầu người khác gửi tuyết, chắc chắn vì người đó đã nằm trong một phạm vi nào đó của anh ấy. Anh ấy yên tâm đưa ra yêu cầu này vì biết người khác sẽ không cười nhạo hay nghĩ anh ấy làm màu.】

Có người hỏi: 【Có thể là Ứng Ẩn thuê dài hạn không?】

Fan trả lời: 【Fan cứng mười năm tự nhiên xuất hiện, theo hiểu biết của tôi về Ứng Ẩn, tuyệt đối không...】

【Vì vậy, dựa trên các điều kiện đã biết, suy luận cho thấy chiếc trực thăng này không phải là thuê của đoàn phim nhưng đang ở trạng thái chờ lâu dài, nhiệm vụ rất đa dạng, ai cũng có thể sử dụng, giúp đỡ những việc nhỏ nhặt, đồng thời nó không thuộc về Ứng Ẩn, nhưng nó có mối liên hệ trực tiếp mạnh mẽ với Ứng Ẩn. Từ "nhờ ơn Cô Ứng" của Tennessee có thể suy đoán, nó là để phục vụ Ứng Ẩn, để chờ lệnh của Ứng Ẩn.】

Lại có người phát hiện chi tiết mới: 【Không ai quan tâm câu "đây mới gọi là thăm đoàn" và một trăm chiếc lò sưởi vận chuyển bằng máy bay sao...】

【Vậy... có phải có người dùng trực thăng để thăm Ứng Ẩn, vận chuyển một trăm chiếc lò sưởi cho đoàn làm phim không?】

【Tôi đi.】

【Cảm giác cũng bình thường, Ứng Ẩn thường mời đoàn làm phim uống trà chiều, mỗi người cũng phải trên trăm đồng chứ?】

Không biết là ai nói: 【Cảm giác như là Kha Dụ!】

【Đừng quá xa vời...】

【Sao vậy? Lần trước quay phim, Kha Dụ cũng đến thăm đoàn, không phải đã vận chuyển một xe trái cây nhập khẩu sao?】

【Phá án rồi! CP Ngọc Ngư là thật!】

【Các fan CP của các bạn thật sự không biết xấu hổ... thôi tôi cũng bị cuốn vào, từ điểm nào cũng có thể khớp! Bao gồm việc gửi tuyết cho Tennessee!】

Khi bài đăng sắp trở thành bữa tiệc của fan CP của Ứng Ẩn và Kha Dụ, vẫn là iris đứng ra: 【Một đống ảnh chụp.】

Nội dung trong ảnh chụp đều rất mơ hồ:

【Sẽ có thông báo chính thức không? Phối hợp quá tốt】

【Cảm khái rằng giáo dục và địa vị của một người thực sự có thể được thể hiện qua khí chất của họ, ngay cả khi họ không mở miệng.】

【Nữ hoàng màn bạc lì xì hai trăm tệ, ở khu vực Vịnh Lớn của chúng ta có thể phải quỳ xuống (doge), không biết có phải là thêm phần của người khác không?】

iris: 【Ảnh 1 là trợ lý trang điểm, ảnh 2 là trợ lý thực tập của Lý Sơn Yuki, ảnh 3 là nhân viên phụ trách đạo cụ, từ giọng điệu có vẻ như họ không quen biết người này nhưng rất quý tộc, đồng thời rất xứng đôi.】

【iris đã khiến tôi cảm thấy sợ...】

【Lâu rồi không thấy một bài đăng đồn đại chất lượng cao như thế, có cảm giác như trở lại thời đại Chân Trời】

【Các chị em tiết lộ tin tức đừng quan tâm, có lý có chứng cứ cứ tiếp tục, tôi thích nghe!】

Nhưng sau khi Iris tung ra một đống ảnh chụp lại không thấy cô ta xuất hiện lại trong bài đăng, dường như đang nói, mọi thứ đã được đưa đến miệng rồi, nếu không khai thác thêm được thì hãy đi kiểm tra xem não có bị thiếu gì không.

Ứng Ẩn mặc dù là diễn viên điện ảnh chính hiệu, luôn giữ được sự bí ẩn của một diễn viên điện ảnh, chỉ tham gia vài chương trình giải trí nhưng dưới sự điều hành của Chân Dã trước đây, thuộc tính lưu

lượng của cô ấy đã vượt qua thuộc tính diễn viên điện ảnh. Cô có một lượng fan khổng lồ, tỷ lệ fan mê sắc đẹp và fan sự nghiệp đã vượt qua tỷ lệ fan thực sự - điều này không có nghĩa là fan mê sắc đẹp và fan sự nghiệp không phải là fan thực sự, nhưng rõ ràng, yêu cầu và kỳ vọng của họ đối với Ứng Ẩn phức tạp hơn, cảm xúc họ chiếu lên Ứng Ẩn cũng đa dạng hơn. Năng lượng đa dạng này mạnh mẽ như một trận lũ lụt, có thể nâng đỡ tất cả dữ liệu thương mại của cô ấy, nhưng cũng có thể phản tác dụng mà lật đổ tất cả mọi thứ.

Với một ngôi sao nữ gần như thuộc về dạng lưu lượng, việc bị phát hiện có quan hệ tình cảm quá nguy hiểm. Fan có thể nói lời tôn trọng và chúc phúc nhưng hành động rời bỏ cũng là thật.

Nếu người anh rể này không đủ tư cách thì cô có thể trong một ngày tụt dốc không phanh.

Diễn đàn giải trí lớn luôn bị các tài khoản marketing theo dõi chặt chẽ, không quan tâm đến độ thật giả, chỉ cần có chủ đề sẽ được họ không có quyền vận chuyển lên Weibo, rồi xuất khẩu nội địa, bị người có ý đồ tốt chuyển về các nhóm giải trí, diễn đàn và các nền tảng tin tức khác, như vậy qua lại sẽ có nhiều người biết, một vụ việc lớn về dư luận ra đời.

Sau khi Trang Đình Văn ký hợp đồng với Ứng Ẩn đã khảo sát nhiều công ty PR, cuối cùng chọn một công ty nhạy bén và biết cách ngăn chặn tình hình. Vì vậy, khi các tài khoản marketing còn chưa chuyển tải bài đăng, họ đã liên lạc với Đình Văn.

Hiện tại, Đình Văn không chỉ phải xem xét vấn đề của Ứng Ẩn mà còn phải quan tâm đến bộ phim. Lúc này, việc để chỉ đạo mỹ thuật của đoàn phim làm đầu mối kéo theo chuyện tình cảm của nữ diễn viên chính rất dễ bị hiểu là phản quảng bá. Điều này đối với một bộ phim lãng mạn nghệ thuật là chết người.

"Liên hệ với các công ty tài khoản đó, thông báo họ không được

chuyển tải và khuếch đại." Đình Văn vừa nhanh chóng đi vừa ra lệnh cho bên PR.

Các tài khoản marketing giải trí có hàng chục vạn cái nhưng các đầu lĩnh có thể lên hot search và có khả năng là lãnh đạo có ý kiến, một trang bảng là đủ, nếu truy ngược, họ thường chỉ ra vài công ty.

"Chỉ có thể duy trì một lúc, cô biết đấy, còn nhiều KOL và tài khoản quản lý cá nhân nữa." PR nhắc nhở: "Đối thủ của Ứng Ẩn quá nhiều."

Đó đều là oán thù cũ từ thời Chân Dã, thời đại Chân Dã không phải không có kẻ thù? Vì cách chơi dư luận của Mai An Nghiêm thực sự quá bẩn.

Đình Văn hít một hơi: "Đợi tôi, trước tiên làm xong việc vừa rồi, đồng thời liên lạc với các nền tảng bài đăng, chờ tôi có thông báo về việc xóa bài."

Sau khi cuộc gọi kết thúc, cô ấy đã trở lại trường quay. Ứng Ẩn đã kết thúc công việc đang ở bên Thương Thiệu. Phần cuối cùng trong ngày là của Giang Đặc và người dân làng, Đình Văn chờ cho cảnh này quay xong mới nói: "Có việc cần thảo luận với ông."

Cô nói chuyện luôn rất thẳng thắn, coi Lý Sơn như một đồng nghiệp hợp tác chứ không phải người lớn tuổi.

Lý Sơn vẫn nhìn vào màn hình trong camera hỏi: "Việc gì?"

"Có người đã đào được tin đồn tình cảm của Ứng Ẩn, dù chưa bị khuếch đại nhưng nếu không xử lý sẽ nhanh chóng lan ra."

Lý Sơn chuyển ánh mắt sang cô ấy rồi suy nghĩ một chút: "Cô ấy không nên vì đời tư mà lên hot search lúc này."

Đình Văn gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Thứ nhất là giữa tháng Ba, "Lén Lút" vừa kết thúc, Ứng Ẩn đóng vai Anh Ngọc Hoa có thân phận nhạy cảm, việc bùng nổ tin tình cảm sẽ gây cảm giác tiêu cực.

Thứ hai là "Tuyết Tan Thành Xanh" từ khi bắt đầu quay rất khiêm tốn, phong cách của Lý Sơn luôn không cho phép có một mảnh gạch hay một câu nói rò rỉ ra công chúng, huống chi là những phương pháp kích thích như tin đồn tình cảm.

Thứ ba, Ứng Ẩn còn đang quay phim và Bạch Lâm đã vào đoàn, sắp tới sẽ quay các cảnh chính như sự theo dõi của vợ cũ, sự quan sát của người dân và khiêu khích, cảnh cuối là phần cao trào Doãn Tuyết Thanh tắm trong tuyết, cũng là "giây phút của nữ hoàng". Vì vậy, kịch bản của Lý Sơn đã sửa đổi 20 lần. Ông yêu cầu rất nhiều yêu cầu về ánh sáng và cảnh quay.

Ánh sáng trong tuyết vào ban đêm vốn đã rất khó lại càng không được có bất kỳ dấu vết của ánh sáng nhân tạo. Trong nhiều phim truyền hình và điện ảnh, ánh sáng của ánh trăng trông ngu ngốc như đèn xenon của ô tô, đừng nói đến Lý Sơn, ngay cả lão Phó cũng không thể chịu được. Hơn nữa, Lý Sơn yêu cầu tạo ra cảm giác tinh khiết như là đang tắm bên hồ tiên trên trời, ánh sáng mặt trăng phản chiếu trên mặt tuyết như gương phản chiếu sự trầm tư, thương cảm và tinh khiết của cô ấy.

Mỗi đơn vị ánh sáng nhân tạo, sự phân tán và chất lượng ánh sáng đều cần được kiểm tra kỹ thuật từng chút một. Lão Phó cùng đội ánh sáng, sau khi kết thúc công việc vẫn phải mất vài giờ để điều chỉnh ánh sáng rồi chờ Lý Sơn kiểm tra và nói "không được".

Còn một câu nữa, Đình Văn và Lý Sơn đều hiểu rõ. Khi phim đã đến hiện tại, Ứng Ẩn như một con quay trên dây thép, nhảy múa tuyệt đẹp nhưng đầy nguy hiểm, có thể tan tành bất cứ lúc nào. Nếu tình cảm của cô ấy và Thương Thiệu bị công khai, với sự nổi tiếng của cô ấy, bất kỳ sự mắng chửi hay chế nhạo nào cũng sẽ trở thành quy mô

của bạo lực mạng, cô ấy còn lâu mới rèn luyện được trái tim sắt đá, không thể thờ ơ.

Đình Văn và Lý Sơn đã đạt được đồng thuận, thông báo cho PR: "Kiểm soát tốt Weibo và các nền tảng khác, không cần xóa bài gốc, họ muốn mở bài khác cũng không sao, chỉ cần giữ cho sóng không lan ra ngoài hồ nhỏ đó. Đồng thời tìm tất cả các tài khoản đã đăng các hoạt động thường ngày của đoàn phim trên Weibo, tôi sẽ gặp mặt từng người."

Sau khi hoàn tất tất cả, trời đã tối đen, Đình Văn ngẩng lên, thấy Thương Thiệu đứng ngoài căn nhà gỗ của Thẩm Ngọc.

Tết Nguyên Tiêu đã qua, tháng Giêng sắp hết, anh vẫn ở trường quay. Anh phớt lờ lệnh của Thương Cảnh Nghiệp bảo anh trở về, Thương Cảnh Nghiệp cũng phớt lờ sự ngang ngược của anh mà trực tiếp ký một lệnh hành chính, phục hồi chức vụ của anh. Khi Ôn Hữu Nghi nghe thấy tin tức bà đã hỏi Thương Cảnh Nghiệp, ông ôm vai bà an ủi: "Trước Tết rất mệt nên đã cho nó nghỉ một tháng, sợ em lo lắng nhưng giờ đã ổn rồi."

Ôn Hữu Nghi cảm thấy đau lòng và nghi ngờ: "Thực sự không có vấn đề gì?"

"Trong thời gian Tết, em đâu phải không gặp nó, nó trông có vẻ không tốt sao?"

Ôn Hữu Nghi nhớ lại: "Thằng bé trông không vui lắm."

Thương Cảnh Nghiệp cười khẩy: "Nó bây giờ rất vui."

"Vậy sao thằng bé không trở về Ninh Ba?"

Thương Cảnh Nghiệp với vẻ mặt lạnh lùng: "Sắp xếp cho nó đi điều tra ở Tân Cương, coi như là nghỉ ngơi."

Khi Ôn Hữu Nghi gọi video cho Thương Thiệu, Thương Cảnh Nghiệp nhìn chằm chằm từ sau ống kính, Thương Thiệu chỉ có thể nói: "Đúng, đang điều tra ở Tân Cương."

Thương Cảnh Nghiệp không biểu lộ cảm xúc lại nghe Thương Thiệu bất ngờ nói: "... Nhân tiện, theo ý của ba, đã có một mối quan hệ tình cảm."

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Ôn Hữu Nghi: "..."

Họ ngày càng không thể quản anh, mặc cho Ôn Hữu Nghi hỏi thế nào, anh vẫn đứng vững như núi, chỉ nói: "Là một cô gái bình thường, đợi cô ấy xong việc rồi, con sẽ chính thức đưa cô ấy đến gặp mẹ."

Thương Cảnh Nghiệp vào tối hôm đó chính thức chuyển ra khỏi phòng chính ở Deep Water Bay.

Thương Thiệu bận đến mức điện thoại phải sạc hai lần mỗi ngày, các cuộc họp và tiếp đãi không ngừng, những phản hồi nhận được đều là "hoãn đến tháng Năm". Khi Đình Văn đến gặp anh, anh vừa ký xong một quy trình.

Thương Thiệu liếc nhìn cô ấy, lùi lại hai bước, "Có việc gì?"

Đình Văn đi theo bước chân anh: "Em muốn hỏi anh, anhcó nghĩ đến việc công khai mối quan hệ với Ứng Ẩn không?"

Thương Thiệu không có vẻ gì bối rối, hỏi: "Công khai kiểu gì?"

"Trong giới giải trí?"

Đình Văn vừa hỏi thì nhận ra, cô ấy đã hỏi một câu ngốc nghếch dưới cái nhìn của Thương Thiệu.

Nếu không phải vì Thương Lục làm đạo diễn thì gia đình họ Thương có thể nói hoàn toàn không liên quan đến giới giải trí. Họ tất nhiên cũng giao du với các nhân vật xã hội nổi tiếng, nhưng không bao giờ quá gần gũi. Đối với lĩnh vực mà gia đình hoạt động, họ cần một hình ảnh ngoại giao ổn định, nghiêm túc, chứ không phải là yêu thích ngôi sao, theo xu hướng, sống trong hot search, bài đăng đồn đại và ánh sáng của paparazzi.

"Vậy... nếu anh và Ứng Ẩn kết hôn thì sẽ giữ kín sao?"

"Trong giới sẽ công khai." Thương Thiệu thu điện thoại, nhìn thẳng vào Đình Văn: "Tại sao đột nhiên hỏi vậy?"

Đình Văn nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng nhắc nhở: "Nếu anh không muốn công khai thì tốt nhất không nên quá phô trương, anh cần nhìn nhận thực tế là bạn gái của anh là một siêu sao."

Thương Thiệu gật đầu: "Được." Dường như không thấy khó khăn.

Đình Văn vẫn còn hơi khó hiểu: "Nhưng ngay cả khi giữ kín, cô ấy vẫn phải tham gia các hoạt động mà vị trí của cô ấy yêu cầu, các bữa tiệc, các sự kiện quan trọng trong tập đoàn, khảo sát bên ngoài, v.v. Anh sẽ che giấu như thế nào?"

Thương Thiệu nhìn cô một lúc, hỏi: "Truyền thông là gì?"

"Quyền lực của tư bản"

"Vì đã là quyền lực..." Thương Thiệu nhếch môi, nói một cách lơ đễnh: "...nên có thể kiểm soát."

Đình Văn ngẩn người, khi hiểu câu này, toàn thân cô ấy như bị điện giật mà đột nhiên rùng mình.

"Còn vấn đề gì khác không?"

Đình Văn lảng tránh: "Không có gì... Em còn tưởng anh muốn công bố với toàn thế giới."

Thương Thiệu liếc cô ấy, lạnh lùng nói: "Anh không phải người thích phô diễn."

Đình Văn tin vào lời anh, cho đến một tháng sau, anh và Ứng Ẩn xuất hiện trên siêu du thuyền, bức ảnh lan truyền khắp mạng.

Chương 89: Thương Lục: Cái gì thế này?

Nữ diễn viên kịch Bạch Lâm sau khi tốt nghiệp thạc sĩ chính quy đã lăn lộn trong làng kịch nói Trung Quốc. Hơn hai mươi năm qua không phải là không có tác phẩm hay, nhưng vẫn không thoát khỏi số phận vô danh. Ưu điểm của biên chế là công việc ổn định, dù vở kịch của cô có ít người xem, cô cũng không đến mức chết đói. Nhưng khi thấy ngày càng nhiều đồng nghiệp nhận được cơ hội trên màn ảnh rồi nổi tiếng chỉ sau một đêm, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác ghen tỵ.

Thực ra, kỹ năng diễn xuất của cô thuộc hàng khá, khi đi ăn cơm ở căng tin, ai cũng gọi cô là "Cô Bạch"(lão sư). Những sinh viên mới tốt nghiệp vào làm hoặc có ngôi sao trong làng giải trí tạm thời ký hợp đồng cũng thường nhờ cô làm giáo viên diễn xuất – tất nhiên, một phần lý do là vì cô không nổi tiếng. Vở diễn ít nên không bận rộn, cô giống như cây kim được lãnh đạo nhét vào bất kỳ chỗ trống nào.

Vào một buổi chiều bình thường, cô bước xuống sân khấu phòng tập, đi đến một góc ghế ngồi vòng tròn để chuẩn bị ra ngoài hút thuốc, ánh sáng từ khe cửa lối thoát hiểm lọt vào, chiếu sáng người đàn ông ngồi đó, im lặng và điềm đạm, những nếp nhăn lạnh lùng trên gương mặt.

Lúc đó, cô chưa nhận ra ngay người trước mặt là ai, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng cơ thể cô bất chợt run lên, như thể cảm nhận được số phận đang đến gần.

Số phận quả thật đã mở ra cho cô một khe hở nhỏ. Giờ đây, cô đang

đứng trên phim trường của Lý Sơn, hít thở sâu chuẩn bị cho cảnh quay đầu tiên sau khi gia nhập đoàn phim.

Thực ra, cô đã vào đoàn từ đầu tháng Ba. Sau khi vào đoàn, Lý Sơn bảo cô quan sát ngôi làng này và những người trong đó, đây chính là lớp học tự nhiên của cô. Ban ngày Bạch Lâm quan sát, tối về nghiền ngẫm kịch bản rồi nói chuyện với Lý Sơn về vai diễn, cô cũng có khi nói chuyện với Giang Đặc nhưng cho đến ngày chính thức quay cảnh đầu tiên, cô vẫn chưa có dịp trò chuyện sâu với Ứng Ẩn.

Lần đầu tiên cô gặp Ứng Ẩn là tại bữa tiệc chào mừng khi vào đoàn – tất nhiên, trong ngôi làng nhỏ nghèo nàn như thế này, cái gọi là tiệc cũng chỉ là một bàn tròn với những món ăn địa phương. Cô ấy rất đẹp, đẹp đến mức không nên trở thành một diễn viên thực lực, dưới ánh đèn tồi tàn đó, mũi, má và cằm của cô ấy vẫn lấp lánh một lớp ánh sáng mỏng như nước. Có người nói mỹ nhân đẹp ở xương không đẹp ở da, nhưng với cô ấy thì không đúng, cô ấy đẹp ở cả da, xương và thịt.

Bạch Lâm đã xem diễn xuất của cô ấy, không phải là chưa từng sụp đổ, nhưng ánh đèn sân khấu và ống kính máy quay đều ưu ái cô ấy, nên dù vai diễn có sụp đổ đến đâu, cô ấy vẫn tỏa sáng ở mọi nơi. So với việc làm diễn viên, cô ấy thực ra thích hợp làm ngôi sao hơn, nhưng sao cô ấy lại tham vọng lớn như vậy? Cố chấp muốn trở thành nữ hoàng điện ảnh.

"Cô Bạch." Nữ hoàng điện ảnh chìa bàn tay thanh mảnh ra với cô.

Bạch Lâm nhẹ nhàng nắm tay cô ấy, giữ một chút kiêu hãnh vừa đủ của một trí thức, lại cảm thấy hơi bất an khi đứng trước ngôi sao sáng. Cổ cô nặng trĩu, muốn cúi đầu khiêm tốn nhưng cô giữ vững bản thân, mỉm cười nhìn thẳng vào cô ấy.

"Cô Bạch mệt rồi, đường đi đến đây hẳn là gian nan lắm?" Nữ hoàng điện ảnh ân cần hỏi, nhưng có vẻ như sự chú ý của cô ấy có chút lơ đãng trông không mấy nhiệt tình.

Đúng như dự đoán, cô ấy ăn được một nửa thì rời khỏi bữa tiệc, lần lượt chào tạm biệt Lý Sơn và nhà sản xuất, cuối cùng khẽ cúi chào cả bàn tiệc. Sau này Bạch Lâm mới biết, cô ấy rời đi để tham gia liệu pháp tâm lý. Nghe nói bác sĩ là người cô ấy tự mang theo vào đoàn, rất hợp với sự cầu kỳ của ngôi sao lớn.

Sau bữa tiệc, đoàn sản xuất cử một trợ lý sản xuất đi cùng cô để làm quen với làng rồi giải thích chi tiết về sinh hoạt hàng ngày. Trong màn đêm không thấy bóng người chỉ nghe thấy giọng nói vang lên từ đâu đó: "Nghe nói Cô Bạch đã từ bỏ biên chế, liều mình để diễn vai này..."

Bạch Lâm nhận ra giọng nói ấy, âm sắc trầm, ngữ điệu thờ ơ, là của nữ hoàng điện ảnh.

Trợ lý sản xuất lần đầu nghe chuyện này ngay lập tức tỏ ra rất kinh ngạc, hạ giọng cảm thán: "Cô Bạch, cô hy sinh lớn quá."

Bạch Lâm nhếch môi, cười nhẹ.

Biết làm sao được? Cô phải dạy vài idol đến đây để kiếm thêm danh tiếng cách diễn xuất, vở kịch của chính mình thì bị hoãn vô thời hạn. Bộ phim của Lý Sơn lại do vốn Hồng Kông sản xuất, chưa được phê duyệt ở đại lục, vậy làm sao tổ chức có thể phê duyệt cho cô đi diễn? Ngay cả khi lén đi, đến lúc phát hành ở nước ngoài, chỉ cần có chút gì đó không ổn, đối với diễn viên trong biên chế như cô đều là hành vi sai trái nghiêm trọng.

Tin cô từ chức sẽ lan khắp viện, những "diễn viên thế hệ hai", "diễn viên thế hệ ba" đều nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ.

Nữ hoàng điện ảnh đang cười nhạo cô? Cười nhạo cô không biết lượng sức mình hay chỉ đơn giản là thương hại và đồng cảm? Dù sao đi nữa, cô ấy ngồi ở nhà, vai chính cứ thế mà đến, còn cô phải từ bỏ công việc ổn định để tranh giành một vai phụ. So với sự dễ dàng

của người khác, việc cô phải đánh cược tất cả bằng sự cô độc và khó khăn của bản thân đã là một sự bất lực và xấu hổ.

Ngoài buổi tối hôm đó, Bạch Lâm không có cơ hội trò chuyện trực tiếp với Ứng Ẩn. Nhưng từ những lời bàn tán trong đoàn phim, cô dần biết thêm về cô ấy. Chẳng hạn như lúc đầu quay phim, cô ấy không có tâm trạng tốt thì từ chối nhập vai, làm tiến độ bị kéo dài rất lâu; ví dụ như ban đầu đã có bác sĩ tâm lý trong đoàn nhưng nữ hoàng điện ảnh không hài lòng nên đã cho nghỉ việc và mang người khác vào; lại còn mang theo bạn trai đi cùng, anh ta đã ở bên cô ấy gần một tháng.

Bạch Lâm đã gặp Thương Thiệu vài lần trên phim trường, anh xuất hiện chỉ để đón cô ấy sau giờ làm và bảo vệ cô ấy trên quãng đường ngắn đến gặp bác sĩ tâm lý. Bạch Lâm không có cơ hội nhìn rõ anh từ phía trước, chỉ biết dáng người anh ưu tú, ít nói, khi hút thuốc, anh cúi đầu nghiêng chiếc hộp sứ trắng để lấy một điếu, cổ tay khẽ lật nhẹ rồi đưa điếu thuốc lên khóe môi, mang theo một sự thư thái và nhàn nhã.

Bạch Lâm là người giỏi quan sát, chỉ một động tác đã có thể nhìn thấu sự điềm đạm và bình thản của anh. Rõ ràng, anh có thế giới riêng, ở đó anh đứng ở vị trí cao và chưa từng bước xuống.

Vậy... nữ hoàng điện ảnh từ chối nhập vai là vì đã yêu một người bạn trai có thân phận cao quý này? Không chuyên nghiệp nhưng lại phù hợp với nhận thức và ấn tượng ban đầu của Bạch Lâm về những ngôi sao giải trí này.

"Các bộ phận chuẩn bị, năm phút nữa!" Giọng nói của phó đạo diễn hiện trường vang lên qua loa phóng thanh.

Bạch Lâm vào vai vợ cũ của Hà Anh, Nỗ Nhĩ Tây Á. Vì Hà Anh kiên quyết ly hôn nên họ trở thành cặp vợ chồng chính thức ly hôn đầu tiên trong làng trong suốt năm mươi năm qua.

Người Kazakh rất coi trọng hôn nhân, có câu tục ngữ "Hôn nhân định trăm năm, thân thích định ngàn năm", kết hôn là chuyện của cả gia tộc. Dù đã bước vào thế kỷ 21, dưới sự giao thoa và xung đột của các nền văn hóa hiện đại, tỷ lệ ly hôn của người Kazakh chỉ là 0,78%, là dân tộc duy nhất có tỷ lệ ly hôn thấp hơn mức trung bình của toàn quốc.

Những người phụ nữ Kazakh truyền thống mang trên vai quyền lực của tộc, của cha, của chồng và của tôn giáo, bị coi như "tài nguyên". Trước đây, người Kazakh có một câu tục ngữ: "Nếu một chân của người phụ nữ thuộc về chồng thì chân kia thuộc về dòng tộc của chồng cô ta". Theo một chế độ gọi là "Anmingel", nếu người phụ nữ không may góa chồng thì cô ấy sẽ được anh em trai của chồng thừa kế hoặc người chú bác cao tuổi, rồi tiếp tục như vậy cho đến người đàn ông cuối cùng trong dòng tộc.

Chế độ phi nhân tính như vậy tuy đã biến mất nhưng quan niệm thì cần thời gian dài hơn để thay đổi.

Nổ Nhĩ Tây Á, người bị Hà Anh kiên quyết ly hôn, giờ đây giống như một "tài nguyên" bị bỏ rơi, cô trở thành người vô hình trong làng, một cái bóng mờ nhạt. Ngôi làng này đã tồn tại hàng trăm năm với ba đến bốn trăm hộ gia đình, gốc rễ sâu xa, Nổ Nhĩ Tây Á trở thành chiếc lá héo úa duy nhất trong đó.

Hôm nay, cảnh quay của Nổ Nhĩ Tây Á đều là độc thoại, quay cảnh cô ấy múc nước từ con suối đầu làng, ôm chậu gỗ về nhà, đi ngang qua ngôi nhà gỗ của chồng cũ Hà Anh rồi nhìn chằm chằm vào đó.

Cô ấy liên tục nhìn trộm Hà Anh.

Những cảnh quay như vậy rất nhiều, lặp đi lặp lại, có lúc cô ấy vừa đi vừa nhìn trộm, đưa mắt qua; có lúc đi gần hơn, ngẩng cằm lên nhìn chằm chằm.

Cũng có lúc, cô ấy đi đến bên cửa sổ, ánh mắt như những xúc tu len

lỏi qua cửa sổ mở, dò xét một hồi lại nhìn thấy chiếc quần và thắt lưng của Hà Anh vắt trên lưng ghế, cô ấy đưa những ngón tay đông lạnh của mình vào trong nước lạnh, vô thức khuấy động.

Gặp phải dân làng đang dắt ngựa đi kiếm ăn, cô ấy thu lại ánh mắt và cảm xúc, tự nhiên nói vài câu chào hỏi.

"Đừng nhìn nữa, anh ấy đang ở trên núi rồi." Người đàn ông trong làng cúi gù lưng, cười nói pha chút chế giễu rõ rệt.

Nổ Nhĩ Tây Á cười nhẹ, mặt trở nên nghiêm nghị ôm chậu gỗ quay lại nhà.

Trong tiểu sử nhân vật mà Bạch Lâm viết cho Nổ Nhĩ Tây Á, cô viết: "Ánh mắt của Nổ Nhĩ Tây Á giống như băng dính màu trắng, đó là màu trắng như bụng cá. Màu trắng của đồ vật chết, biến thành màu trắng của băng dính hai mặt, sự chết chóc tinh thần của cô ấy dính chặt vào chồng cô ấy, kẻ thủ ác Hà Anh."

Đó là ngày đầu tiên Bạch Lâm chính thức quay phim sau nhiều ngày vào đoàn, mặc dù cảnh quay đối mặt với Ứng Ẩn của cô phải đến sau sáu cảnh nữa, cô vẫn đến phim trường sớm rồi ngồi dưới mái hiên quan sát cô ấy diễn xuất.

Cô nói với Tuấn Nghi: Cô Bạch đã từ bỏ biên chế để diễn vai này, liều mình và dũng cảm như vậy khiến cô ấy ngưỡng mộ. Lý Sơn đã tìm khắp các diễn viên kịch nói, trong hàng nghìn người, cuối cùng chọn cô ấy, đó là một sự công nhận.

"Bộ phim này có phong cách giống kịch sân khấu, hư hư thực thực, ẩn dụ tượng trưng. Góc nhìn rình mò xuất hiện khắp nơi, giống như khán giả đang xem kịch, vì vậy diễn xuất tốt nhất cũng cần có một số đột phá từ kịch sân khấu. Khía cạnh này chị không giỏi, dù đã hỏi thầy Kha nhiều lần nhưng vẫn chưa hiểu. Cô Bạch rất giỏi, chị phải xem cô ấy diễn."

Tuấn Nghi có chút ngây thơ không hiểu, nói thẳng thừng: "Chị đã nhận nhiều giải thưởng như vậy, đâu phải là do quan hệ, cô ấy lăn lộn trong làng kịch hai mươi năm mà vẫn chưa nổi bật, chẳng lẽ chị diễn không bằng cô ấy sao?"

Ứng Ẩn bật cười: "Diễn xuất trên màn ảnh và kịch sân khấu là hai thứ hoàn toàn khác nhau, chị không có kinh nghiệm về mặt này, còn cô ấy là cô giáo. Hơn nữa, diễn xuất không phải là cuộc đua, làm gì có chuyện ai diễn giỏi hơn ai?"

Hai phút trước khi bấm máy, trợ lý trang điểm đã chỉnh sửa lớp trang điểm lần cuối và rút lui, Bạch Lâm cởi áo khoác lông vũ khẽ thở dài. Cô ấy không có trợ lý riêng, chỉ có thực tập sinh tạm thời làm trợ lý, nhưng cô gái nhỏ này cũng không thể chăm sóc chu đáo cho cô ấy, vì vậy cô ấy tự mình cuộn áo khoác lông vũ và đặt nó lên ghế mặt trăng.

Khi nghe lệnh điều phối của phó đạo diễn phụ trách diễn viên, lần đầu tiên trong đời cô ấy bước tới trước ống kính, theo bản năng quay đầu lại, liếc nhìn về phía Ứng Ẩn.

Các cảnh quay liên tiếp đều diễn ra suôn sẻ, trong các khoảng nghỉ, ngoài tiếng lạo xạo của nhân viên phủ lên dấu chân bằng tuyết mới, thì hầu như không có tiếng động nào khác. Ứng Ẩn đứng sau màn hình giám sát, cùng với Lý Sơn xem lại cảnh quay. Không hề chuẩn bị tâm lý, cô bất ngờ bị ánh mắt trong ống kính làm cho kinh sợ.

Trong ánh nắng ban ngày, đôi mắt ấy thực sự giống như mắt cá chết, đờ đẫn, chăm chú rình mò, những nếp nhăn phong sương trên khuôn mặt cứng đờ, khắc nghiệt, không hề nhúc nhích, chỉ có ánh nhìn từ từ chuyển động.

"Thế nào?" Lý Sơn hỏi.

Ứng Ẩn nắm chặt túi nước nóng trong tay: "Doãn Tuyết Thanh không chịu nổi ánh mắt như thế này."

Lý Sơn gật đầu, "Cô ấy diễn rất tốt."

Tiếp theo là ba cảnh quay đối đầu giữa Ứng Ẩn và Bạch Lâm.

Lý Sơn gọi Bạch Lâm lại: "Ánh mắt như những chiếc xúc tu, phải để khán giả thấy được các lớp cảm xúc khi can thiệp. Lần đầu tiên Doãn Tuyết Thanh chạm mặt ánh mắt của cô, chỉ cảm thấy không thoải mái; lần thứ hai, cô ấy thấy người phụ nữ này kỳ lạ, có tinh thần không ổn định; nhưng cô lại cười với cô ấy một cách rất lịch sự và bình thường. Lần thứ ba, từ cửa sổ nhìn vào, Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh đang lúc tình cảm thì Tuyết Thanh quay đầu lại, bị cô dọa cho giật mình mạnh. Lần thứ ba, cô hãy dồn tất cả sự khắc nghiệt, ác ý, định kiến của mình vào cô ấy."

Bạch Lâm lắng nghe một cách nghiêm túc, nhưng đến câu cuối cùng, cô ấy có chút bối rối và do dự.

"Đạo diễn Lý, tôi nghe nói cô ấy đang gặp bác sĩ tâm lý... Có cần kiềm chế lại một chút khi diễn không? Tôi đã xem một số cuộc phỏng vấn của cô ấy, phương pháp nhập vai của cô ấy rất nguy hiểm."

Lý Sơn liếc nhìn cô: "Cô không ghen tị với cô ấy sao? Cô rất tài năng, có khả năng quan sát dồi dào, nhạy bén, nhưng thiếu may mắn, thiếu cá tính trước ống kính nên đã bị lãng quên bấy lâu. Cô ấy không giống cô, 17 tuổi đã nổi tiếng, danh vọng song hành, nhận giải thưởng, phong quang vô hạn. Hai cuộc đời, vì sao lại như vậy? Kỹ thuật của cô ấy cũng không hơn cô, chỉ là thế giới này luôn ưu ái những người đẹp. Cũng như Doãn Tuyết Thanh làm sao có thể cướp Hà Anh? Chẳng qua là vì cô ấy đẹp, quyến rũ, biết cách tán tỉnh. Hà Anh cũng giống như khán giả, nói gì đến thức tỉnh bản thân, sự hòa hợp về tinh thần, nói đến hoa lá, chẳng qua là vì cô ấy đẹp, còn cô thì không đủ đẹp."

Bạch Lâm câm lặng, môi mấp máy nhưng không thể nói nên lời.

Ánh mắt cô ấy như chứa đựng một tòa nhà đang sụp đổ.

Lý Sơn lạnh lùng nói: "Đi đi."

Bạch Lâm thất thần bước đi, liên tiếp NG năm lần, tiếng nói của Lý Sơn vang khắp trường quay: "Sao vậy, buổi sáng diễn rất tốt cơ mà? Bây giờ là diễn cùng ảnh hậu, cô không diễn được vì tự ti phải không? Bây giờ còn hai tiếng nữa là mặt trời lặn."

Cả trường quay im lặng.

Ông đang dùng áp lực nặng nề nhất để đẩy cảm xúc của cô ấy.

Thẩm Ngọc ra ngoài tắm nắng tiện thể xem bệnh nhân của mình. Nghe thấy tiếng động, anh khẽ nhếch môi cười rồi lắc đầu. Ở đây có một con dao mổ tâm lý chính xác hơn cả anh, nhưng nó giết người mà không thấy máu.

Dấu chân trên tuyết lại được phủ kín, bảng cảnh quay xuất hiện, tiếng đập bảng vang lên.

Từ góc nhìn từ khung cửa sổ kéo dài vào trong, Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh đang tình cảm. Doãn Tuyết Thanh vòng tay qua cổ Hà Anh rồi thì thầm vào tai anh, Hà Anh liên tục đặt những nụ hôn lên má cô, khuôn mặt luôn trầm lặng, nay lại lộ ra vẻ dịu dàng và lưu luyến. Anh sắp leo lên núi để tuần tra rừng một lần nữa, hai người sẽ phải xa nhau hai ngày.

Trong bầu không khí say đắm như vậy, Doãn Tuyết Thanh nghe thấy tiếng bước chân đạp tuyết từ bên ngoài, có ai đó đang tiến gần. Cô không để ý, cho đến khi đột nhiên rùng mình, theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt và ánh mắt từ cửa sổ ló vào, cổ cô hướng theo, miệng cô mím chặt, ánh mắt không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Doãn Tuyết Thanh sợ đến nỗi rùng mình, thật sự bị dọa. Cô vội vàng đẩy Giang Đặc ra, trong khi ánh nhìn đó làm cô lùi lại vài bước rồi đụng đổ ghế trong phòng. Ánh nhìn đó dừng lại trên khuôn mặt cô, quét qua cơ thể đầy đặn quyến rũ của cô, rồi nhẹ nhàng, khinh miệt và kỳ lạ rút lui.

Nổ Nhĩ Tây Á hoàn thành lần rình mò khác của mình, hoàn toàn tự nhiên và hợp lý, không cảm thấy mình đang xâm phạm quyền riêng tư.

Vì bản thân cô ấy cũng là một người bị ngôi làng rình mò sau đó bị biến dạng.

"Điên rồi! Điên rồi!" Doãn Tuyết Thanh cầm hộp kem dưỡng trên bàn trang điểm, run rẩy ném ra cửa sổ. Hộp kem rơi xuống tuyết, tạo thành một hố sâu không có tiếng động gì.

Khi tiếng "cắt" của Lý Sơn vang lên, toàn thân Ứng Ẩn vẫn còn run rẩy, không biết vì lạnh hay vì sợ. Cô khoanh tay, đôi mắt trống rỗng, như quên cả chớp mắt, bất lực và theo bản năng nhìn về phía Giang Đặc.

Giang Đặc không do dự ôm lấy cô, nhưng hai giây sau, anh ấy nghe thấy một giọng nói: "Buông tay."

Giọng nói đó trầm lạnh, cảm xúc trong đó rất ổn định nhưng mang theo áp lực vô tận.

Chỉ cần là sinh vật sống trên thảo nguyên đều có bản năng phục tùng đàn sư tử, đó là ký ức di truyền được khắc sâu vào gene.

Giang Đặc nắm chặt nắm đấm nhưng không thể không buông tay. Giây tiếp theo, anh và mọi người trong đoàn làm phim cùng nhìn thấy Ứng Ẩn bị người đàn ông đối diện ôm vào lòng.

Anh nắm lấy cánh tay cô, ánh nhìn sâu vào mắt cô: "Nhìn anh này,

Ứng Ẩn."

Ánh mắt Ứng Ẩn khó khăn tập trung lại, ánh sáng trước mắt mờ mịt chập chờn không rõ.

Tai cô bị môi ấm áp của anh áp vào.

Thương Thiệu từng chữ một, nhẹ nhàng, chậm rãi nói: "Anh ở đây, em nhìn anh một cái đi."

"Này, không phải đã cắt rồi, sao vẫn đang quay..." người điều hành máy quay Zeiss lên tiếng, nhưng chưa kịp nói xong đã nghe thấy tiếng "suỵt" từ tai nghe. Là từ tai nghe phát ra. Lý Sơn ngồi khoanh tay sau máy quay, ra lệnh: "Tiếp tục quay, đừng tắt máy."

Thương Thiệu kiên nhẫn đợi cho đến khi ánh mắt của Ứng Ẩn tập trung trở lại.

Anh nhìn thấy bản thân trong đôi mắt của cô, rồi dịu dàng thuyết phục gần như dỗ dành hỏi: "Chúng ta đi tìm bác sĩ Thẩm, được không? Đừng sợ."

Ứng Ẩn ngừng một giây, chậm rãi gật đầu.

"Thương Thiệu."

"Suỵt." Ngón tay Thương Thiệu dừng trên môi cô, nhẹ nhàng xoa một chút, "Hôm nay em cũng làm rất tốt, tối nay muốn ăn gì? Em thích nhất là món cà chua nhào đường, ăn món đó được không?"

Tuấn Nghi tiến tới mở áo khoác lông vũ để khoác lên. Thương Thiệu nhận lấy rồi khoác lên cho Ứng Ẩn, cánh tay siết chặt vai cô, dưới ánh mắt của cả trường quay, tay kia của anh nhẹ nhàng che lấy mặt cô, bảo vệ cô ra khỏi ánh sáng đèn.

*

"Lý Sơn sắp đóng máy rồi phải không?" Thương Lục bất ngờ hỏi.

Anh vừa hoàn thành bộ phim tài liệu quay tại dãy Himalaya nên được nghỉ ngơi được vài ngày. Tháng Tư ở Ninh Ba đã rất nóng, nắng làm người ta cảm thấy nóng rát, anh nửa nằm bên cạnh hồ bơi tầng hai biệt thự Vân Quy rồi lật trang sách trong tay. Trên bìa là những chữ "Rashomon" và "Akutagawa Ryunosuke" in bằng màu vàng trên lụa.

"Không biết, sao vậy?" Kha Dụ ngẩng đầu.

"Anh có một ý tưởng muốn bàn với ông ta." Thương Lục đã đứng dậy, gọi quản gia Minh: "Chú Minh, kiểm tra vé máy bay đi Tân Cương!"

"Chờ đã." Kha Dụ cản anh, khó khăn lắm mới dỗ dành được: "Anh và Lý Sơn là hai đạo diễn có phong cách hoàn toàn khác nhau, không phải anh luôn cho rằng phim của ông ấy thiên về thương mại sao?"

Một người theo chủ nghĩa hình thức, một người theo chủ nghĩa hiện thực, một người là bậc thầy về điều phối, một người là thiên tài vững chắc, một người có tính thương mại vượt trội hơn nghệ thuật, một người ngược lại. Điểm chung duy nhất có lẽ là cả hai đều làm khổ diễn viên trên phim trường.

"Đúng, nên anh nghĩ nếu một câu chuyện theo kiểu Rashomon, do anh quay nửa đầu, ông ấy quay nửa sau sẽ rất thú vị. Rashomon, Rashomon..." Thương Lục cười khẩy, "Hay đấy."

Chú Minh đã đến báo cáo các chuyến bay cho anh.

Kha Dụ đã cứng người lại, ho khan vài tiếng, hỏi: "Anh định đến phim trường luôn? Đợi ông ấy đóng máy rồi hãy nói chuyện, không phải tốt hơn sao?"

"Được, nhưng anh muốn xem cách làm việc của ông ấy trước, như vậy khi viết kịch bản, anh mới có thể viết sát hơn."

"Ông ấy chuẩn bị nghỉ hưu rồi."

Thương Lục lạnh lùng: "Chưa bị mất trí nhớ thì nghỉ hưu cái gì? Chẳng phải nói sẽ quay phim đến 80 tuổi sao? Còn lâu."

Chết tiệt...

Kha Dụ cố gắng hết sức. Thương Thiệu cũng đang ở phim trường!

"Cảnh của Ứng Ẩn," Thương Lục quay đầu lại, thản nhiên nhưng chút không tình nguyện: "Em có muốn đến thăm trường quay không?"

Kha Dụ: "..."

Câu trả lời dứt khoát: "Không."

"Thật sao?" Thương Lục nheo mắt, "Nghe nói bộ phim này quay rất khó, em không đến quan tâm cô ấy sao?"

Kha Dụ hắng giọng, kiên định nhìn vào ánh mắt thẩm vấn của anh: "Không cần, emi sợ lạnh, tuyết ở đó chưa tan."

Thương Lục: "... Dãy Himalaya nào mà không lạnh hơn ở đó?"

Kha Dụ nghiêm túc bịa chuyện: "Đúng, nên em bị ám ảnh tâm lý vì lạnh, nhìn thấy tuyết là không ổn."

Xét đến việc chuyến đi này thật sự không thoải mái lắm, Thương Lục không tiếp tục kiên trì để Chú Minh mua vé máy bay ngày mai, đồng thời đặt một chiếc trực thăng để trực tiếp đưa anh đến trường quay.

Kha Dụ mở khung trò chuyện để báo tin cho Thương Thiệu, gõ vài chữ nhưng rồi lại dừng lại.

Đợi đã, tại sao phải báo tin cho anh cả? Cuối cùng cũng phải gặp mặt gia đình, đến lúc đó tất cả đều vui vẻ, chỉ có anh là không thoát khỏi hình phạt của Thương Lục.

Một tiếng điện thoại khóa màn hình.

Kha Dụ vui vẻ tắt điện thoại, vui vẻ tự mình sắp xếp hành lý cho Thương Lục rồi sáng sớm hôm sau, vui vẻ vẫy tay tiễn anh ra cổng lên máy bay.

Ba tiếng rưỡi sau, Thương Lục hạ cánh, khi lấy áo khoác lông vũ từ trong vali, thấy một chuỗi tràng hạt Phật bằng bồ đề được bọc bên trong.

Thương Lục: "?"

Cái gì thế này?

Chương 90: "Ừm"

Từ sảnh đến của sân bay đến bãi đậu máy bay cần đi qua một quãng đường vài trăm mét. Trời rất nắng, những bóng mây sáng rõ phản chiếu trên những ngọn núi trùng điệp bên ngoài cửa sổ kính dài.

"Alô." Thương Lục đẩy vali hành lý, tay kia đeo tai nghe Bluetooth.

"Anh hạ cánh rồi à?" Kha Dụ đang ngồi trên bãi biển hoang dã trên một hòn đảo, nhấc lên một con cua nhỏ còn non từ trong cát.

Tiếng sóng biển không thể che giấu trước Thương Lục, anh hỏi: "Em đang ở bãi biển à?"

Khu biệt thự Vân Quy có một bãi biển riêng dành cho chủ sở hữu, anh và Kha Dụ thường xuyên đến đó để giết thời gian. Gần đây, thời tiết ở Ninh Ba rất tốt, Kha Dụ thích ngồi trên ghế bãi biển đọc sách hoặc chơi trò chơi ô chữ.

Thực ra, Kha Dụ đang ở một hòn đảo khác, nhỏ hơn, là nơi anh chọn một cách ngẫu nhiên. So với các khu nghỉ dưỡng năm sao, nơi này có nhiều bãi bùn và ruộng hàu hơn. Nhưng anh không nói rõ, chỉ ậm ừ một tiếng, rồi hỏi: "Tân Cương có lạnh không?"

"Cũng ổn." Thương Lục đi đến trước cửa kính, nói ngắn gọn, "Anh muốn hỏi em, chuỗi hạt Phật đó có phải của em không?"

"Ừm." Kha Dụ nhấn con cua nhỏ xuống cát để nó thổi bong bóng, "Em tặng anh đó."

Thương Lục nheo mắt lại. Nhân viên dưới mặt đất cúi chào anh, anh gật đầu, tháo tai nghe và nói với cô ấy "Chờ một chút," rồi tiếp tục hỏi Kha Dụ: "Sao tự nhiên lại tặng anh thứ này?"

Kha Dụ nghiêm túc nói: "Nó có thể giúp anh bình tĩnh, bảo vệ tim và dưỡng gan."

Thương Lục: "....."

Chiếc trực thăng sơn đen đã được kiểm tra và sẵn sàng cất cánh. Thương Lục giao vali cho phi công chào đón mình, lên máy bay và ngồi vào ghế lái.

Phi công: "......? "

Khách hàng của anh ta đã đeo kính râm, tháo micro và bắt đầu liên lạc với đài kiểm soát dưới mặt đất. Những thao tác của anh trên bảng điều khiển rất thành thạo, không hề có dấu vết suy nghĩ cho thấy anh đã quen với việc này.

"Giấy phép nằm trong ba lô." Thương Lục liếc nhìn anh ta, "Đeo tai nghe vào và dẫn đường cho tôi."

Phi công thực sự đã tìm thấy giấy tờ liên quan của anh ta, có cả tiếng Anh và tiếng Trung, nhìn thấy anh ta sở hữu một chiếc trực thăng hai động cơ cùng loại với chiếc hiện tại. Dựa vào thời gian cấp phép, thời gian bay của anh ta còn lâu hơn cả phi công chuyên nghiệp này.

Phi công yên tâm, cất giấy tờ của anh ta cẩn thận: "Cậu có kinh nghiệm hạ cánh trên tuyết không?"

"Một mùa đông nọ, tôi đã sống ở Anchorage, thường xuyên bay vào Vòng Bắc Cực."

Anchorage gần Vòng Bắc Cực, mùa đông rất dài, trực thăng gần như trở thành phương tiện giao thông hàng ngày. Bay trên tuyết là điều bình thường đối với anh.

Phi công không còn lời nào để nói, nắm lấy tay cầm và nhanh chóng bước vào khoang. Khi thắt dây an toàn, anh ta thuận miệng nói: "Cậu đến A Cháp cũng để tham gia đoàn phim à? Chúng tôi đã có một chiếc máy bay hoạt động ở đó hơn một tháng rồi, cũng là loại hai động cơ."

Họ là đơn vị duy nhất ở Tân Cương có thể cung cấp dịch vụ trực thăng lớn hai động cơ, vì vậy thông tin liên quan rất dễ dàng được chia sẻ.

Thương Lục không nghĩ nhiều, anh cho rằng đó là máy bay mà Lý Sơn thuê để quay các cảnh trên không. Nhưng có chút gì đó rất khác thường, anh đã nghe Kha Dụ nói về bộ phim này, xét về mặt chất lượng, dù có cần quay toàn cảnh từ trên cao cũng chỉ cần một ít, không nên kéo dài cả tháng.

Trong tai nghe vang lên chỉ thị bay từ đài kiểm soát, dưới bầu trời trong xanh, cánh quạt tạo ra tiếng gió đưa chiếc trực thăng màu đen bay xa về phía đồng cỏ.

Có lẽ biết mình là vị khách không mời mà đến nên không thích hợp để xuất hiện rầm rộ, hơn hai giờ sau, Thương Lục hạ cánh xuống một đồng bằng bên ngoài làng A Cháp. Vali được anh mang theo để đựng áo lông vũ, anh chuyển máy tính xách tay, máy tính bảng và những vật dụng linh tinh khác vào chiếc ba lô đen, sau đó đi bộ hai mươi phút vào làng.

*

Không khí trong trường quay căng thẳng.

Đây là cảnh Doãn Tuyết Thanh bị mấy thanh niên trong làng quấy

rối.

Sau khi xác định tình cảm của mình dành cho Hà Anh, Doãn Tuyết Thanh đã trở về quê nhà một chuyến, cô nhìn ngôi nhà lớn mà cha mẹ đã xây bằng tiền bán thân của cô. Nền ngôi nhà rất sâu, những ô vuông xi măng giữ nước mưa, xanh rì.

"Tuyết Thanh, phải xây bốn tầng, bây giờ ai cũng xây bốn tầng." Cha cô khẳng định, gương mặt đầy nếp nhăn và đờ đẫn vì ngôi nhà mà trở nên rạng rỡ.

Doãn Tuyết Thanh gật đầu rồi chuyển tiền cho ông. Đứng trên mảnh đất trống trước nhà, cô ngẩng đầu nhìn thợ xây từng lớp tường ngoài, những viên gạch đỏ và xi măng xám đen ăn khớp với nhau. Cô biết mình sẽ không thể đợi đến ngày ngôi nhà này xây xong.

"Dì cả của con tìm cho con một đối tượng, khi nào con gặp thử? Làm việc ở đội cứu hỏa thị trấn, dù chỉ là hợp đồng..."

Doãn Tuyết Thanh đáp lại một tiếng "ừ," thu hồi ánh mắt từ ngôi nhà, tỉ mỉ nhìn cha mẹ của cô: "Để lần sau con về rồi tính."

Cô cảm nhận được sự suy giảm sức khỏe của mình. Trên chuyến xe buýt trở về làng chăn nuôi vùng biên giới này, cô đau đớn đến không thể chịu nổi, cô cắn chặt khăn, mồ hôi đẫm trên trán, lòng bàn tay nắm chặt chiếc váy cưới ướt đẫm mồ hôi.

Doãn Tuyết Thanh trở về với hy vọng sống những ngày đẹp nhất của đời mình, nhưng không ngờ điều chờ đợi cô lại là những lời đàm tiếu của làng quê. Những lời này không rõ từ đâu mà có, có thể là do cô thường ăn mặc rực rỡ, chọn những màu sắc tươi sáng nhất, hoặc có thể dù cô có quấn kín mít vẫn không thể che giấu được sự duyên dáng của mình. Sự duyên dáng này khi không bị kết tội, nhưng khi cần một người phụ nữ phải chịu tội thì nó thật sự trở thành bằng chứng.

Người làng nói nhìn cô đi đứng phong thái lả lơi, một cái nhìn cũng biết không phải là phụ nữ đứng đắn. Quả thật là vậy. Không ngạc nhiên khi Hà Anh mập mờ với cô. Phụ nữ phải giống như mây trắng nước trong, còn cô, đến cả con ngựa đực bẩn thỉu nhất cũng phải chê. Ôi chao, đừng nói nữa, Hà Anh sẽ nổi điên với cậu đấy. Haha, anh ta ở trên núi kìa. Nhìn kìa, lại về nhà rồi. Phải sạch sẽ đấy, ba ngày hai bận tắm. Thế thì có ích gì, tắm cũng không sạch được. Cô ấy nghe rồi. Đến nhà cậu uống trà không? Suỵt, đừng nhìn cô ấy, làm như không biết gì. Không biết thân thể cô ấy có trắng như mặt không nhỉ? Haha.

Thương Lục tiện tay nắm lấy một đứa trẻ, hỏi: "Hôm nay quay phim ở đâu?"

Đứa trẻ ngước lên nhìn anh, cảm thấy anh cao đến mức cổ mình sắp gãy. Nó ngơ ngác một lúc rồi rụt rè chỉ tay về một hướng.

Thương Lục gật đầu, giọng điệu lạnh lùng, không có sự phân biệt nào với đứa trẻ: "Cảm ơn."

Đôi ủng đen in một hàng dấu chân sâu trên tuyết còn sót lại.

Lý Sơn quản lý phim trường rất nghiêm ngặt, mỗi khi quay phim đều dọn dẹp đám đông, cử người làm nhiệm vụ canh gác ở lối ra vào để ngăn chặn việc quay lén. Họ đã quay phim ở đây gần ba tháng, người dân A Cháp cũng đã quen thuộc, vì vậy bên ngoài phim trường không có nhiều người rảnh rỗi đến xem.

Nhân viên thấy có người đến gần, vừa nhíu mày định đuổi đi ngay sau đó nhận ra vị đạo diễn trẻ tuổi nổi tiếng, ngạc nhiên nói: "Đạo diễn Thương?"

Thương Lục đeo ba lô một bên vai, hỏi: "Đang quay à?"

"Đang quay."

"Tôi có việc tìm đạo diễn Lý, có thể vào không?"

"Trời ơi, sao cậu lại khách sáo vậy. Cậu đợi chút, tôi đi hỏi giám đốc La đã."

Một lát sau, La Tư Lượng chạy nhanh đến: "Đạo diễn Thương, sao cậu lại đứng ngoài này? Để tôi dẫn cậu đến nhóm đạo diễn."

Nhân viên mở đường, hai người đi về phía nhóm đạo diễn, bước chân rất nhẹ nhàng. Đến dưới lều, không ai dám làm phiền Lý Sơn. Thương Lục gật đầu với La Tư Lượng rồi dừng chân không tiếng động sau lưng Lý Sơn, ánh mắt lạnh lùng dưới đôi mày kiêu ngạo đã quen nhìn vào màn hình giám sát.

Ứng Ẩn mặc chiếc áo dài cách tân màu xanh lá cây nhạt, bên ngoài khoác thêm chiếc áo bông ngắn tay dơi, gương mặt rất trắng, đầu mũi và quanh mắt đỏ lên, không biết là do trang điểm hay do lạnh.

Thương Lục lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Kha Dụ: 「Bạn em trông khá ổn.」

Vài thanh niên hay la cà không có việc gì làm trong làng giữ lại Doãn Tuyết Thanh.

"Đừng đi nhanh thế, đến nhà tôi uống rượu đi, tửu lượng của cô chắc tốt lắm nhỉ?"

Doãn Tuyết Thanh hất tay hắn ra, "Tránh ra, tôi không rảnh."

Tuyết ngập đến bắp chân cô, cơ thể cô nghiêng ngả và lảo đảo một chút.

"Đừng mà, Hà Anh chẳng phải đang ở trên núi sao, cô không rảnh à?" Một thanh niên khác cười nói rồi chặn đường Doãn Tuyết Thanh.

Doãn Tuyết Thanh thoáng ngẩn ra, đồng tử rõ ràng trở nên căng

thẳng: "Tôi không biết cậu đang nói gì. Tránh ra! Đừng động tay động chân."

"Chỉ để Hà Anh vui thôi thì có gì thú vị? Chúng tôi còn mạnh mẽ hơn đàn ông Hán các cô nhiều, chẳng phải vì thế mà cô đến đây sao? Trời lạnh thế này, chúng tôi cũng rất cô đơn."

Giọng Doãn Tuyết Thanh bị lạnh làm cho mỏng đi, rất mảnh mai và run rẩy: "Nếu các cậu tiếp tục như vậy, tôi sẽ gọi người đấy."

"Gọi người?" Mấy người nhìn nhau, cười cợt: "Sao, bốn người chúng tôi chưa đủ để cô chơi sao?"

Bốn người vây quanh cô tạo thành một vòng vây đầy áp lực. Gương mặt Doãn Tuyết Thanh biến mất khỏi khung hình, trong khung cảnh chỉ còn lại tuyết và vòng tròn đen tối đang khép kín lại.

Đó là một bố cục rất tinh khiết nhưng mang lại cảm giác ngột ngạt không thể thở nổi. Qua khe hở, khán giả nhìn thấy chiếc áo dài màu xanh của Doãn Tuyết Thanh rơi vào trong tuyết, bàn tay cô giơ lên cầu cứu rồi lại rơi xuống, trắng ngà, thoáng hiện ra từ bóng tối của vòng vây.

Lý Sơn hét lên "Cắt," "Tốt lắm, nghỉ ngơi nửa tiếng, chuẩn bị cho cảnh tiếp theo."

Cảnh tiếp theo vẫn là cùng một bối cảnh nhưng góc quay được điều chỉnh thành cận cảnh từ trên cao. Đây là góc quay đặc trưng của Lý Sơn, nhân vật giống như một mẫu vật bị đóng đinh bất lực ở phần dưới của khung hình. Trong cảnh này, Doãn Tuyết Thanh sẽ phải ép mình mỉm cười, tỏ ra lả lơi và gợi cảm như khi cô đối phó với khách làng chơi rồi đùa cợt với họ qua lời nói. Chỉ như vậy cô mới thoát được, khi trở về ngôi nhà gỗ, cô run rẩy cài chốt cửa, nước mắt rơi xuống từ khuôn mặt đã tê liệt vì lạnh và sợ hãi. Cuối cùng, cô quay người lại, tựa lưng vào cánh cửa và ngồi sụp xuống đất.

Khi ánh mắt trống rỗng lấy lại tiêu điểm, Doãn Tuyết Thanh bắt đầu nôn mửa.

Đạo diễn nổi tiếng có tính cách bạo chúa, nhịp độ trong các tác phẩm của ông hầu hết đều như vậy, có thời gian nghỉ ngơi nhưng không có không gian thở, diễn viên cần phải duy trì trạng thái liên tục. Đây là một công việc tinh thần cường độ cao, vì vậy, nhiều diễn viên sau khi hợp tác với ông đều cảm thấy như bị lột một lớp da. Lý Sơn được coi là đạo diễn giỏi nhất trong việc đào tạo diễn viên, chính vì sự tàn nhẫn nghiêm khắc của ông mà diễn viên sẽ tái sinh.

Trường quay trở nên sôi động sau khi có lệnh nghỉ ngơi, Tuấn Nghi đưa áo khoác lông vũ và túi sưởi tay cho Ứng Ẩn: "Cảnh tiếp theo rất quan trọng, còn cảnh trốn vào ngôi nhà gỗ nữa, em sẽ đi gọi Anh Thương."

"Không cần vội." Ứng Ẩn uống một ngụm nước nóng: "Anh ấy có cuộc họp vào buổi chiều, chị ổn mà."

Tuấn Nghi quan sát ánh mắt của cô, xác nhận rằng cô không đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, sau đó hỏi: "Vậy chị sẽ nghỉ ngơi ở đâu?"

Ứng Ẩn ôm túi sưởi tay áp nó vào mặt, tư thế như một cô gái nhỏ.

"Chị đi gặp anh ấy."

Tuấn Nghi cẩn thận quàng khăn cho cô: "Vậy để em thông báo cho nhóm đạo diễn, chị cứ đi trước."

Ứng Ẩn "ừm" một tiếng rồi quay người đi về hướng khác ra khỏi phim trường. Thương Lục thu hồi ánh mắt, đợi đến khi cảnh quay kết thúc mới lên tiếng: "Thầy Lý."

Lý Sơn khẽ giật mình. Trong giới này chỉ có một người, ngay cả khi tỏ ra tôn trọng vẫn mang theo khí chất kiên định và không khuất phục. Ông đứng dậy dựa vào ghế gấp, nếp nhăn trên mặt giãn ra:

"Sao cậu lại đến? Tiểu Đảo đâu?"

Thương Lục cười khẽ: "Anh ấy không đến, chỉ có mình tôi."

Lý Sơn nhận chiếc khăn nóng từ trợ lý, vừa lau tay vừa hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì?"

"Tôi có một ý tưởng muốn trao đổi trực tiếp với thầy."

Thực ra, Thương Lục không thích phong cách của Lý Sơn và Lý Sơn cũng không thích phong cách của anh, gu thẩm mỹ của cả hai từ cách quay phim đến kể chuyện đều hoàn toàn khác nhau. Khi nghe Thương Lục nói về ý tưởng của mình, Lý Sơn cau mày, suy nghĩ một lúc, "Tôi thấy ý tưởng này cũng khá thú vị, nhưng cần phải xem kịch bản. Ngoài ra, bộ phim này quay rất mệt, tôi e là phải nghỉ ngơi một thời gian dài." Nói rồi, ông ra hiệu bằng tay: "Đi lối này."

"Quay không suôn sẻ à?" Thương Lục nhường bước rồi đi cùng ông ra ngoài.

"Tôi thấy trạng thái của Ứng Ẩn rất tốt, cô ấy còn trưởng thành hơn so với khi ở An Kỳ La."

Lý Sơn gật đầu: "Tôi rất kỳ vọng cô ấy sẽ đoạt giải."

"Gửi tác phẩm từ khu vực Hồng Kông đến Oscar, liệu cơ hội có lớn hơn không?"

Lý Sơn đưa cho anh một điếu thuốc, không đưa ra bình luận gì: "Mấy chục năm nay rào cản đó khó mà phá được."

Thương Lục nhận điếu thuốc, tạm thời không châm lửa mà dừng lại một chút: "Trong số các nữ diễn viên Trung Quốc có khả năng đoạt giải Oscar, tôi tin tưởng nhất là cô ấy." Nói xong, anh cười nhẹ, lắc đầu: "Thật đáng tiếc."

"Đi xem cô ấy đi." Lý Sơn châm thuốc, dẫn đường về hướng mà Ứng Ẩn đã rời đi.

"Cậu nói trạng thái của cô ấy tốt, thực ra là đang đánh đổi bằng mạng sống. Tôi tôn trọng cô ấy."

Thương Lục cười khẩy: "Sau chữ "tôn trọng" đó cô ấy đã phải hy sinh điều gì? Tôi thực sự không dám nghĩ."

Lý Sơn gạt tàn thuốc, nheo mắt nhìn xa: "Chờ đến khi tôi nghỉ hưu sẽ viết tự truyện rồi kể lại."

Trường quay cách không xa nơi Ứng Ẩn nghỉ ngơi, trò chuyện một lúc đã gần đến nơi.

Lý Sơn đột nhiên dừng bước, kẹp điếu thuốc ra khỏi miệng, nhìn Thương Lục: "Không đúng, cậu nói về cô ấy với giọng điệu không đúng, cô ấy không phải là..."

Lời nói bị cắt ngang bởi tiếng cửa gỗ mở ra, Ứng Ẩn bước ra ngoài, hai tay cô nắm lấy cổ áo khoác lông vũ và khăn choàng, vừa ngước lên liền sững lại tại chỗ.

"Bonjour, người đẹp." Thương Lục nhấc cằm chào.

Anh bỏ một tay vào túi, tay kia cầm điếu thuốc, dáng người cao lớn tỏ ra lười biếng: "Biểu cảm gì vậy? Dù không nghĩ sẽ gặp tôi, thì cũng..."

Cánh cửa chưa khép hẳn bị một bàn tay giữ lại. Bàn tay đó dài, ngón tay rõ ràng, làn da trắng ngần với những mạch máu xanh nhạt khiến Thương Lục cảm thấy quen thuộc.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo khoác đen bước ra từ bóng tối phía sau cánh cửa. Anh không có sự đề phòng, vẫn đang nghe điện thoại, khi ngước mắt lên, biểu hiện vẻ nghiêm nghị và xa cách

đặc trưng khi đang xử lý công việc.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, tàn thuốc rơi khỏi ngón tay, Thương Lục bật thốt lên: "Mẹ kiếp."

Thương Thiệu: "..."

Anh vẫn còn đủ tỉnh táo để trả lời một câu hỏi từ quản lý cấp cao đối diện sau đó mới cúp máy, đồng thời nhìn Thương Lục, anh nâng tay phải lên tự nhiên kéo Ứng Ẩn, người đang đứng sững sờ, vào trong vòng tay mình.

Ứng Ẩn bước lùi một bước, mặt đỏ bừng: "Ưm."

Chương 91: Sập phòng

"Mẹ kiếp."

Trong đầu Thương Lục chỉ có một câu "Mẹ kiếp."

Người anh đáng kính, đáng trọng, được tôn sùng, tri kỷ, người tự kiểm điểm ba lần mỗi ngày, một quân tử, một người anh trầm tĩnh ngay trước mặt anh lại ôm lấy Ứng Ẩn.

What the fu*k...?

Bên dưới vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm của Thương Lục là hàng loạt câu hỏi đang xoay tròn với tốc độ hơn 16.000 vòng/phút, tốc độ tối đa hơn 300 dặm/giờ:

Tại sao? Họ quen nhau khi nào? Làm sao mà họ dính líu với nhau? Thị hiếu của anh trai mình đã thay đổi thế nào? Nhận thức của anh ấy đã bị thay đổi ra sao?

When? Where? Why?

How????

Sao có thể chứ? Ứng Ẩn là ai? Mặc dù cô ấy rất đẹp, dễ thương, ngây thơ, quyến rũ, hành động hào phóng, thanh lịch, chuyên nghiệp, có tài năng, dám nghĩ dám làm, nhân phẩm tốt, nếu xét trên mặt mối quan hệ với Kha Dụ thì cũng có thể tạm gắn cho cô ấy nhãn "người tốt" – nhưng cô ấy là như thế còn**Thương Thiệu** lại là người như thế!

Thương Lục mạnh mẽ lau mặt. Chết tiệt. Anh ấy cảm thấy mình như một người mù chữ tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc, trong tâm trí gần như quá tải của anh ấy xuất hiện hàng loạt hình ảnh flashback, như một montage.

Câu nói của Thương Cảnh Nghiệp: "Cô gái mà con giới thiệu cho nó là ai?"

Câu nói của Thương Minh Bảo: "Chuyển khoản cho chị một triệu, chị sẽ cho em đáp án chính xác!"

Vẻ mặt ngây thơ của Kha Dụ mỗi khi nghe anh ấy phân tích đầy chắc chắn.

Chết tiệt.

Và còn cả xe tải trái cây nhập khẩu đắt tiền mà Kha Dụ gửi tặng khi đi thăm đoàn phim bị fan ghép cặp đăng lên mạng xã hội đã rần rần suốt gần một tháng.

Thì ra là do anh trai mình sắp xếp! Kha Dụ chỉ là mồi nhử! Anh ấy đã bị họ phối hợp đâm sau lưng!

Thương Lục giơ một tay lên, cố gắng giữ bình tĩnh trong cơn bão táp: "Đừng nói gì, ai cũng đừng nói gì."

Anh ấy buộc mình giữ bình tĩnh từ đầu đến chân trong vài chục giây, nhưng vẫn không thể tin được. Anh ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy ngạc nhiên và tổn thương nhìn về phía Thương Thiệu: "Tại sao?"

Bộ dạng đó như thể thế giới của anh ấy sụp đổ.

Ánh mắt của Ứng Ẩn dừng lại trên tuyết cách đó không xa, không biết nên phản ứng thế nào, cô khẽ động đậy, dường như muốn rời

khỏi vòng tay của Thương Thiệu: "Ờ..."

Có lẽ nên để cô đi trước...

Nhưng bàn tay của Thương Thiệu giữ chặt lấy không để cô nhúc nhích, vừa nhẹ nhàng vừa lạnh nhạt hỏi Thương Lục: "Tại sao là tại sao?"

Đừng hỏi nữa!

Ứng Ẩn chặt chẽ nắm lấy cổ áo khoác lông vũ, hai bàn tay không đeo găng đã đông cứng đến đỏ ửng. Cô cảm thấy lo lắng, vừa mới vào phòng cô đã bị Thương Thiệu kéo ngồi lên đùi và hôn, bây giờ son môi đã bị lem, liệu có bị phát hiện không? Cậu ấy chắc chắn sẽ nhận ra!

Ánh mắt của Thương Lục quả nhiên dừng lại vài giây, tiếp theo, một người có thể giữ bình tĩnh trước cả núi sụp, có niềm tin mạnh mẽ như thần thánh, ý chí cứng rắn như đá lại hiếm khi hiện lên vẻ không thoải mái trên khuôn mặt.

Trong đầu anh ấy, montage lại hỏng. Trong suốt 5.000 năm lịch sử Trung Quốc, Bích Can bước vào đại sảnh nhìn thấy Trụ Vương ôm Đát Kỷ, Trương Cửu Linh bước lên triều đường phát hiện Đường Huyền Tông ôm Dương Quý Phi, tướng quân Trường Thành nghe thấy Chu U Vương nói với Bao Tự "Muốn đổi cả đất nước lấy một nụ cười của mỹ nhân" – giờ đây, anhấy thấy anh trai mình ôm Ứng Ẩn!

"Không có gì." Thương Lục nói bằng giọng lạnh lùng không cảm xúc: "Ở vùng lạnh đôi khi cũng xuất hiện ảo ảnh, em nhìn tuyết quá lâu rồi, đi trước đây, tạm biệt..."

Anh quay người bỏ đi, Ứng Ẩn muốn gọi lại nhưng bị Thương Thiệu ngăn lại: "Không sao đâu, cho nó chút thời gian."

"Thật sự không sao chứ?" Ứng Ẩn nhíu mày, vẻ mặt lo lắng không

yên: "Em có làm cậu ấy không vui không?"

Ừm. Sao nghe có vẻ gì đó không đúng...

"Cậu ấy dường như rất không chấp nhận em." Giọng cô mỏng manh và nhạy cảm.

Ừm. Cũng có vẻ không ổn lắm...

"Liệu có cãi nhau không?" Cuối cùng cô hỏi, vẻ mặt đầy lo lắng, "Em không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người."

*

Thương Thiệu không đáp, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô với ý nghĩa sâu xa.

Ứng Ẩn cảm thấy khô miệng, không tự chủ mà giải thích: "Em không cố ý nói những điều này..."

Cứu với! Đừng nói nữa! Sao càng nói càng "trà xanh" thế này?

Cô cúi đầu đưa tay ôm trán: "Em đến phim trường trước đây."

Lý Sơn, người đã đứng xem kịch nãy giờ, ho khẽ một tiếng, tiện tay dập điếu thuốc vào tường ngoài, hỏi: "Cần thêm nửa tiếng nữa không?"

Ứng Ẩn lắc đầu liên tục: "Không cần đâu... tôi ổn mà."

"Anh đưa em qua đó." Thương Thiệu ra hiệu, "Đạo diễn đi trước đi."

Lý Sơn tìm một lý do: "Tôi có việc cần nói với Tennessee, hai người đi trước đi."

Nói xong, ông gật đầu, tránh hai người rồi bước đi thẳng đến kho

chứa vật liệu của tổ mỹ thuật.

Đợi ông đi xa, Thương Thiệu mới cười khẽ: "Em với Lục Lục có chuyện gì à?"

Ứng Ẩn sao dám kể chứ? Ngày biết Kha Dụ có mối quan hệ với Thương Lục, cô và Kha Dụ đã uống rượu bên cạnh đồng ruộng trên tỉnh lộ, không say không về. Lúc uống quá chén, có lẽ đã nói ra mấy câu kiểu như "Thích anh Tiểu Đảo nhất!", "Thầy Kha là tuyệt vời nhất! Cả cơ bụng lẫn ngực của thầy Kha đều rất đẹp...", "Muốn ở bên anh Tiểu Đảo cả đời"... những lời nói vô nghĩa.

Không ổn, chỉ gặp một lần với Trần Hựu Hằng mà Thương Thiệu đã ghi nhớ lâu như vậy, còn Kha Dụ và cô là một cặp đôi nổi tiếng trong làng giải trí, chuyện tình đầy mật ngọt, dù "thuyền" có bị lật thì cũng cần ba ngày ba đêm mới đủ thuyết phục được. Nếu để anh biết chuyện này thì cô có còn sống nổi không?

Ứng Ẩn nói lấp lửng: "Chỉ là hợp tác trong đoàn phim, anh ấy rất hung dữ, mắng em khóc còn em cũng cố ý chọc tức anh ấy đến mức bị loét miệng."

Thương Thiệu: "..."

Được, không thiệt thòi.

"Còn là đoạn quảng cáo của Thi Kỳ, hợp tác với thầy Kha đóng vai cặp đôi..."

Thương Thiệu gật đầu: "Anh đã xem qua rồi."

Đoạn quảng cáo đó do Thương Lục trực tiếp chỉ đạo, tất cả các cảnh quay thân mật đều do chính tay anh ấy thực hiện. Anh ấy giữ vẻ mặt lạnh lùng và điềm tĩnh trên trường quay, nhưng ai cũng có thể nhận thấy anh ấy đang bực bội rồi bị các anh chị em trong nhà cười nhạo khá lâu.

Đến phim trường, vị trí máy quay và ánh sáng vẫn đang được điều chỉnh. Ứng Ẩn từ biệt Thương Thiệu, tự nhiên bước vào khung cảnh: "Thầy Lý, thầy Phó, chúng ta bắt đầu đi nào."

Bạch Liễu, người hiện tại không có nhiệm vụ, đang giới thiệu phương pháp diễn xuất chuyên nghiệp cho Giang Đặc. Nghe thấy tiếng, cô ấy quay lại nhìn Ứng Ẩn một lúc. Mặc dù cô khoác áo lông dày và ôm túi nước nóng nhưng lại quỳ xuống trên tuyết, ngẩng mặt lên để ánh sáng và máy quay tuỳ ý chiếm đoạt linh hồn của mình.

"Đưa bảng cao hơn chút nữa, giảm độ sáng, để ánh sáng tuyết phản chiếu lên... Cô Ứng, giữ tư thế như vậy nhé!" Thầy Phó chỉ đạo ánh sáng.

Không biết tại sao, Bạch Liễu đột nhiên rùng mình, toàn thân nổi lên một lớp da gà.

"Cô Bạch, mắt cô ướt rồi." Giang Đặc bình tĩnh nói, quan sát cô ấy, "Tại sao vậy?"

"Không có gì." Bạch Liễu lau mặt, hít một hơi rồi mỉm cười thở dài, "Nhìn tuyết lâu rồi, không thấy chán sao? Vừa rồi chúng ta đang nói về Stanislavski và Brecht... Nhưng ở Trung Quốc chúng ta còn có một hệ thống sáng tác kịch hoàn toàn độc lập với lý thuyết phương Tây, gọi là hệ thống Mai Lan Phương... Mai Lan Phương, anh có biết không?" Cô hát một câu trong bài "Quý Phi Say Rượu": "Bánh xe băng đảo bắt đầu xoay..."

Bầu trời trong xanh, tiếng hát như chim vàng anh trong thung lũng tạo cảm giác như mùa xuân. Đây là tháng tư, tuyết ở A Cháp quả thực bắt đầu tan.

Thương Lục vừa đến đã lang thang cả ngày phát hiện nơi này chẳng có chỗ nào để nghỉ ngơi. Anh ấy hút ba điếu thuốc, vứt ba lô xuống trước một căn nhà gỗ có biển hiệu "Khách Sạn Sữa Ngựa Lớn Ngọt

Thành Thật".

Chủ quán kéo rèm nhìn ra, Thương Lục nhăn mặt, vẻ mặt khó chịu: "Rượu sao lại vừa lớn vừa ngọt?"

Chủ quán: "..."

Kéo rèm xuống, khóa cửa.

Khi Thương Thiệu tìm thấy Thương Lục, anh chỉ thấy em trai mình ngồi nhắm mắt, môi mím chặt, gấp chân ngồi trước cửa hàng, tay xoay chuỗi tràng hạt, trông như một người đi ăn xin... không, là đi xin đồ.

Anh dừng bước, chỉ vào hộp thuốc lá sứ trắng rồi vứt một điếu thuốc vào tay Thương Lục.

Thương Lục giật mình, mở miệng định mắng nhưng khi nhìn rõ là Thương Thiệu thì đành nuốt lời chửi xuống.

Anh ấy lại nhắm mắt, tay tiếp tục xoay tràng hạt, lạnh lùng nói: "Xin thí chủ hãy rời đi."

"..." Thương Thiệu lần đầu thấy em trai mình như vậy nhưng cũng không vội, trước tiên châm thuốc, rồi hỏi nhạt: "Rốt cuộc có chuyện gì khiến em khó chịu vậy?"

Thương Lục không muốn bị hỏi, nhưng khi bị hỏi thì sự kiêu ngạo và bình tĩnh vốn có của anh ấy đều sụp đổ hết.

Làm ơn, đây là Thương Thiệu! Thương Thiệu, người đã tặng anh ấy hai bức tranh của Thường Ngọc! Lúc đầu anh ấy cảm thấy Du Hạ Hạ không xứng, nhưng vì Du Hạ Hạ không đủ xinh đẹp nên loại trừ khả năng Thương Thiệu bị sắc đẹp làm cho mê muội, vì vậy sự lựa chọn còn lại là tình yêu đích thực. Dù đau lòng, nhưng với tư cách là em trai, anh ấy phải chúc phúc cho tình yêu đích thực của anh trai.

Nhưng Ứng Ẩn thì khác! Thương Lục có lý do chính đáng để nghi ngờ anh trai mình bị mê hoặc bởi sắc đẹp, mất lý trí, trở thành Đường Minh Hoàng, Hán Thành Đế, Chu U Vương!

Tràng hạt bị bàn tay lớn thu lại phát ra tiếng va chạm liên tiếp. Thương Lục đứng bật dậy: "Anh nghiêm túc với cô ấy à?"

"Nghiêm túc."

"Anh không qua được cửa của Thương Cảnh Nghiệp đâu."

"Đã qua rồi."

Thương Lục nghẹn lại: "Cửa của em anh không qua nổi đâu."

Thương Thiệu xoay tay cầm thuốc, lòng bàn tay hướng lên tạo thành động tác tiêu chuẩn của một cấp trên trong môi trường kinh doanh, "Em nên nghe xem mình đang nói gì." Anh gần như cười nhạo mà nói.

Thương Lục lạnh lùng đáp: "Em không có định kiến với cô ấy, nhưng em thấy hai người không hợp."

"Anh nghĩ em có định kiến lớn với cô ấy."

"Cô ấy rất thực dụng, cô ấy chỉ muốn tìm người giàu có."

Thương Thiệu dường như mới bị điểm tỉnh, lịch sự gật đầu: "Vậy thì may mắn anh cũng khá giả."

Thương Lục: "..."

"Còn gì nữa không?" Thương Thiệu thể hiện sự kiên nhẫn, lắng nghe.

"Còn nữa." Thương Lục nhíu mày: "Cô ấy thích Kha Dụ."

"Không thể nào."

"Anh làm sao biết?" Thương Lục cười nhạo, "Cô ấy còn nói Kha Dụ cái gì cũng tốt, "cái gì" này là chỉ cơ thể, còn nói muốn ở bên Kha Dụ cả đời, em nghe tận tai."

Và sẽ không bao giờ quên!

Thương Thiệu híp mắt, dừng lại một giây, dường như thờ ơ hỏi: "Khi nào?"

"Có một lần khi say rượu."

"Say rượu." Thương Thiệu lặp lại chậm rãi, sắc mặt không thay đổi, "Biết rồi."

"Em tưởng anh sẽ thích Rita." Thương Lục nghiêm túc nói, "Cô ấy cũng rất xinh đẹp, cô ấy thích biển giống anh, là nữ hoàng du thuyền giữ kỷ lục thế giới, quan hệ tốt với Tiểu Ôn. Lần trước vì Du Hạ Hạ... Anh cũng đã chính thức biết cô ấy, tiếp xúc nhiều lần."

Anh ấy nói gì cũng hợp lý, từng chữ đều phù hợp với logic của duyên phận và phát triển cảm xúc.

"Vậy thì..." Thương Thiệu bình tĩnh nói, hơi mỉm cười, "Anh tưởng em sẽ thích Bùi Chi, cậu ấy cũng khá tốt, thích nghệ thuật giống em, là thiên tài, là trưởng nhóm rất nổi tiếng trong lĩnh vực âm nhạc cổ điển châu Âu, là bạn thời thơ ấu của em, cũng quan hệ tốt với Tiểu Ôn, hai người đã sống ở Pháp lâu như vậy nên đã trải qua nhiều chuyện."

Thương Lục: "..."

Dù biết Thương Thiệu cố ý như vậy nhưng anh ấy vẫn cảm thấy

nghẹn ở ngực vì Kha Dụ.

"Em nghĩ sao?" Thương Thiệu nhìn anh ấy, nhẹ gật cằm ra hiệu cho anh đừng im lặng, phải trả lời thẳng thắn.

Tựa như sự thuyết phục bình tĩnh và kiên nhẫn, lại như đang dạy một học sinh ngây thơ.

"Tình cảm không phải là bài toán logic." Thương Lục bình tĩnh lại, "Không phải điều kiện đủ thì sẽ xảy ra, điều kiện không đủ thì chắc chắn không xảy ra."

"Vậy thì em cảm thấy thế nào?"

Thương Lục im lặng một lúc, gương mặt điển trai hơi nở nụ cười: "Em rất buồn, dù anh là anh trai em, em cũng phải tức giận."

Thương Thiệu không nói thêm gì nữa, cúi người nhặt ba lô của anh ấy lên, thuốc lá cầm trên đầu ngón tay, khói trắng bay lượn: "Dù em niệm phật hay gõ mõ cũng đừng ngồi ở đây. Nếu em bị cảm lạnh, anh rất khó giải thích với Kha Dụ."

Thương Lục vô thức theo bước anh, vẻ mặt lạnh lùng: "Nói trước, em tuyệt đối không gọi cô ấy là đại tẩu."

"Gọi chị dâu cũng được." (*)

"..."

(*)

大嫂 (đại tẩu) theo ý của Thương Lục dùng để gọi chị dâu lớn tuổi hơn (thường là của bạn bè, người quen, v.v)

嫂子 (tẩu tử) theo ý của Thương Thiệu thì dùng để gọi chị dâu lớn tuổi hơn một cách formal =)), tôn trọng vai trò của chị dâu trong

nhà.

=)) Anh Lục đúng là đạo diễn, ngôn từ đa dạng, ăn nói lưu loát phết

Chương 92: Ngày mai đi làm trễ

Khi quay lại phim trường, cảnh quay đặc tả việc Doãn Tuyết Thanh bị chọc ghẹo đã phải cắt một đoạn và đang chuẩn bị quay lại lần thứ hai.

Cảnh quay này có vị trí máy quay khá đơn giản nhưng điều khó khăn là việc bố trí ánh sáng, Lý Sơn tỏ rõ sự không hài lòng về điều này. Quả nhiên, vài giây sau, ông gọi lão Phó tới để yêu cầu điều chỉnh.

Việc bố trí ánh sáng là một công việc tỉ mỉ và phức tạp, một khi đã phải điều chỉnh thì không thể hoàn thành ngay lập tức.

Cả đoàn phim chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi. Một khi đã rảnh rỗi, tâm trạng tò mò cũng bắt đầu trỗi dậy, và không ít người, cả lộ liễu lẫn âm thầm, đều liếc nhìn Thương Lục và Thương Thiệu đứng cạnh nhau.

"Sao đạo diễn Thương lại đến đây nhỉ?"

"Nghe nói anh ấy vừa ở Himalaya đóng băng mấy tháng trời, không biết đang quay cái gì?"

"Chà, anh ấy kết hợp với thầy Kha, lại thêm cả ekip Cannes nữa, còn gì phải lo lắng?"

"Tôi nghe nói rằng đoàn phim của anh ấy còn khó chịu hơn cả đoàn phim của đạo diễn Lý."

"Đạo diễn Thương và Anh Thương là... ơ?"

Người vừa nói chợt nhận ra, "Cả hai đều họ Thương sao?"

Nếu nói thẳng ra thì khí chất và ngoại hình của Thương Lục và Thương Thiệu không giống nhau, nhưng dù sao họ cũng là anh em ruột, khi tách riêng từng đặc điểm không giống nhau, nhưng một khi sống động hơn thì ở một số điểm nhỏ, họ lại mang đến cảm giác quen thuộc.

"Chà... Có phải là cảm giác như đã từng thấy đâu đó không?"

"Này, Gia Tuấn, cậu là người Hồng Kông, cậu có biết họ có quan hệ gì không?"

"Ôi, cậu nói cái gì vậy?" Gia Tuấn xòe hai tay ra với vẻ mặt vô tội, nói tiếng Quan Thoại với giọng kéo dài: "Tôi chỉ là một con cá mặn ở Chi Ngư Dũng, làm sao tôi biết được công tử của căn biệt thự ở Deep Water Bay chứ."

Ngay khi anh ấy nói xong, cả đoàn phim bật cười.

Thân phận của Thương Lục là một bí mật công khai trong làng giải trí, mặc dù anh ấy chưa bao giờ thừa nhận trực tiếp, nhưng mọi người đều ngầm hiểu rằng anh là cậu con trai út của gia đình họ Thương ở Hồng Kông. Từ điểm này, nếu suy ra thân phận của Thương Thiệu đứng bên cạnh cũng trở nên thú vị.

"Chẳng lẽ là cậu cả?" Một người đột nhiên đoán.

"Không thể nào, không thể nào!" Người Hồng Kông Gia Tuấn dù sao cũng đã đọc nhiều tờ báo nhỏ của Hồng Kông: "Cậu cả không gần gũi phụ nữ, không chơi với phụ nữ, bởi vì—"

Ánh mắt anh ta liếc qua, hạ giọng: "Anh ấy không được."

"Không được là gì?" Những người không nói tiếng Quảng Đông không theo kịp.

Gia Tuấn vỗ nhẹ vào anh ta, "Này! Cái này mà cậu cũng không biết!" Rõ ràng phát âm từng chữ: "Tức là không xong!"

"Ồ!" Cả đám người đồng thanh kinh ngạc.

Thông tin quá gây sốc, một lúc sau, mọi người đều tỏ ra đồng cảm: "Mặc dù chúng ta không có mấy nghìn tỷ, nhưng nghĩ lại thì cũng khá là công bằng."

"Cậu điên à? cái của cậu mà đáng giá mấy nghìn tỷ à? Cậu nghĩ mình là Ngụy Trung Hiền à?"

Đoàn phim gồm người từ khắp nơi, từ bắc chí nam, từ cao nhã đến bình dân, họ đều sôi nổi và không kiêng kỵ gì khi trò chuyện. Họ nói chuyện mà không để ý đến ai khác, ai nấy đều cười đến nỗi không cầm nổi điếu thuốc. Bị cắt ngang như vậy, không ai còn nhớ tới việc quan tâm tới thân phận thực sự của Thương Thiệu nữa.

"Nghĩ cũng biết chắc chắn không phải là Thương đó. Cậu nghĩ mà xem, anh trai của đạo diễn Thương là người thừa kế. Với một tập đoàn lớn như vậy, họp hành còn không kịp, làm gì có thời gian ở đây cả tháng trời? Vùng núi hoang vu này, nỗi khổ này không dành cho một Thái tử."

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Nửa giờ sau, ánh sáng đã được điều chỉnh xong, phim trường quay trở lại cảnh quay.

Trong cảnh quay, những thanh niên vây quanh—họ mặc quần jeans màu xanh đậm, đôi chân của họ trở thành một phông nền mờ nhạt, chỉ có khuôn mặt ngửa lên của Ứng Ẩn là rõ ràng. Vì bị che chắn bởi những người khác, ánh sáng mờ dần, chỉ còn một chút ánh sáng

thiên nhiên lọt vào khuôn mặt của Ứng Ẩn, chiếu sáng nửa dưới khuôn mặt cô.

Thông thường, đôi mắt là cửa sổ của cảm xúc, với sự tương phản sáng tối như thế này, ánh sáng thường sẽ được chiếu vào giữa lông mày và mắt của nhân vật để đảm bảo rằng biểu cảm của diễn viên được truyền tải chính xác và đầy đủ qua đôi mắt. Nhưng trong cảnh này, ánh sáng theo sự chuyển động của các thanh niên mà lúc tắt lúc mở, ánh sáng từ đôi mắt chuyển xuống đôi môi.

Đây là một cảnh quay chủ quan điển hình, từ góc nhìn của những thanh niên, đôi môi của cô trở nên đầy đặn, đỏ hồng, từng cử động mở ra và khép lại, nói những lời tán tỉnh và nịnh nọt. Nhưng nếu khán giả chú ý, họ sẽ nhận thấy đôi môi này run rẩy, nụ cười khi cố gắng mỉm cười lại cứng ngắc.

Phần còn lại của khuôn mặt, mặc dù bị che khuất trong bóng tối nhưng diễn xuất không hề lơi lỏng, khán giả có thể thấy trong mắt Ứng Ẩn dấu vết của sự hoảng sợ và nhanh trí, nhưng vì đó là phần tối, những chi tiết này dễ bị khán giả bỏ qua, giống như trong mắt của những thanh niên đó, cũng không chứa đựng đôi mắt của Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn từ một con người sống động đã bị đơn giản hóa.

Thương Lục chăm chú nhìn vào màn hình theo dõi, bị kinh ngạc bởi năng lượng mà Ứng Ẩn phát ra trước ống kính. Đây rõ ràng là một cảnh yên tĩnh và tuyệt vọng, nhưng rõ ràng, năng lượng của Ứng Ẩn như biển sâu, lặng lẽ nhấn chìm tất cả mọi người.

Khi Lý Sơn hô "Cắt", bốn diễn viên phụ lập tức đồng loạt lùi lại một bước, dường như muốn trả lại không khí cho Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn quỳ trên tuyết cho đến khi Tuấn Nghi chạy bước nhỏ đến trước mặt cô, cô mới chống tay lên tuyết đứng dậy.

"Chị không sao." Cô nói nhỏ, phủi nhẹ tuyết trên lòng bàn tay rồi nhận lấy túi nước nóng.

Mặc dù nhịp tim vẫn còn rối loạn và ngột ngạt như một viên bi bị giam trong căn phòng tối, nhưng trong giây đầu tiên tỉnh táo ra khỏi cảnh quay, cô liền ngước mắt, đưa ánh nhìn xuyên qua dòng người tấp nập.

Đoàn phim đều bận rộn, không ai để ý rằng dưới mái hiên của nhóm đạo diễn có một người đàn ông lặng lẽ vỗ tay. Giữa các ngón tay anh ta kẹp một điếu thuốc trắng, làn khói mờ ảo lan tỏa, che mờ đôi mắt bình tĩnh của anh.

Mặt của Ứng Ẩn đỏ bừng, cô muốn chạy tới, nhưng khi nghĩ tới Thương Lục đang đứng bên cạnh với vẻ dữ tợn, cô lại dừng bước.

Sự thay đổi tinh tế này không qua được ánh mắt của Thương Thiệu.

Anh khẽ gạt tàn thuốc, nói với Thương Lục: "Em tránh đi một chút."

Thương Lục: "?"

Thương Thiệu liếc anh một cái, "Em dọa cô ấy, cô ấy không dám qua."

Thương Lục: "..."

Là một đại trượng phu có thể co có thể giãn, anh ấy nuốt giận, nắm chặt tay cùng những lời thô tục trên mặt mà bước đi.

Ứng Ẩn lúc này mới ôm túi nước nóng chạy đến, trước mặt mọi người lao vào lòng Thương Thiệu.

"Em không sao chứ?" Thương Thiệu một tay ôm lấy cô, tay kẹp điếu thuốc kia nhẹ nhàng vuốt lên mặt cô. Mặt cô vừa lạnh vừa nóng, rất mềm, như bột phấn.

Ứng Ẩn mím môi lắc đầu.

Thương Thiệu liền cười, dỗ dành như đứa trẻ: "Hôm nay em giỏi lắm. Có phải vì Lục Lục đến không?"

"Liên quan gì đến anh ấy..." Ứng Ẩn lẩm bẩm.

"Không phải muốn tranh một hơi trước mặt anh ấy à?" Thương Thiệu cúi đầu nhìn cô, nhìn một lát, rồi tự nhiên nghiêng mặt hôn nhẹ lên khóe môi cô.

Tim của Ứng Ẩn khẽ thắt lại, cô cảm thấy từ bốn phương tám hướng đều có ánh mắt nhìn vào, nhưng không sợ nữa.

Cô nhẹ nhàng phản đối: "Làm em ra khỏi vai rồi..."

Thương Thiệu bật cười, ôm chặt cô vào lòng.

"Vì Lục Lục đã đến rồi, tối nay xong việc, ăn tối với em ấy không?"

"Anh ấy chắc sẽ đi ăn với thầy Lý."

"Thế thì ăn cùng luôn. Ngày mai có kế hoạch gì không?"

Ứng Ẩn đã nhớ lịch trình trong đầu, đếm trên đầu ngón tay nói: "Buổi sáng là cảnh đối đầu giữa cô Bạch và Giang Đặc, em sẽ quay vào lúc ba giờ chiều... Tối ngày mốt là đóng máy rồi!"

Cô vui mừng khôn xiết như thể đột nhiên trúng giải.

Thương Thiệu nhìn sâu vào mắt cô một lúc, "Tức là không cần dậy sớm."

"Hả?" Ứng Ẩn ngơ ngác một chút rồi nhìn Thương Thiệu với vẻ bối rối, dường như hiểu ra điều gì đó, giọng căng thẳng hạ xuống:

"...Em đi chuẩn bị cảnh tiếp theo đây."

Thương Thiệu cũng không làm khó cô, để cô trở lại tìm đạo diễn và Tuấn Nghi.

Cảnh tiếp theo là toàn cảnh, Ứng Ẩn từ phải sang trái lảo đảo chạy qua máy quay, vào cửa rồi đóng sầm cửa lại. Sau đó là cảnh nội thất, cận cảnh và cảnh gần, quay lại nỗi kinh hoàng và buồn nôn của cô.

Mỗi lần chuyển cảnh, đèn đều phải được bố trí lại, quá trình này vừa dài vừa tẻ nhạt, nhưng đó chính là làm phim. Bất kỳ điều gì hoành tráng hay đẹp đẽ đều được chia thành từng phần một, đằng sau đó là sự kiên trì tẻ nhạt và tỉ mỉ của những người làm phim, giống như đằng sau những giấc mơ là các tế bào thần kinh, đằng sau cơ thể là các mạch máu.

Thương Lục nhìn thấy Lý Sơn đang chỉ đạo công việc trong đoàn phim một cách có tổ chức, trong đầu anh ấy như có một cây bút chì đang nối các điểm và các đường với nhau, cuối cùng hiện ra một bức tranh theo phong cách của "Rashomon."

"Một đạo diễn lớn tuổi đang quay tác phẩm cuối cùng của mình, đó là một bộ phim tội phạm. Lúc này, một trong những nhân vật quan trọng dự định bị sát hại thật sự đã chết trên phim trường. Cảnh chết của anh ấy đã được ghi lại hoàn hảo trong máy quay và được biên tập thành bản chính. Đối với cái chết của nhân vật và diễn viên, bộ phim cũng như chính phim trường đều có điều gì đó muốn nói. Khán giả bước vào rạp chiếu phim, giống như quan tòa tạm nghỉ chân trong cổng địa ngục, họ có thể suy ra sự thật từ hai cảnh quay hoàn toàn khác nhau không?"

Trợ lý giọng nói của điện thoại theo lời nói rõ ràng và mượt mà của anh ấy mà tạo thành văn bản rồi được lưu vào ghi chú.

"Nghe có vẻ khó quay đấy." Thương Thiệu đứng lại bên cạnh anh ấy.

"Ừm, đa tuyến, đa thời gian, thực tế và màn ảnh, sự xen kẽ giữa hiện thực trong câu chuyện và kịch tính."

"Tường thuật theo lối liên văn bản."

Thương Lục tiết kiệm được nhiều lời giải thích, nhướng mày, "Anh là người không xem phim..." Anhấy nói nửa chừng, rồi cười nhẹ nhàng sau đó chuyển sang nói, "Kịch bản rất khó, đây chỉ là phác thảo em vừa nghĩ ra nên tiện ghi lại thôi."

Mà những ghi chú tiện tay như thế trong điện thoại và trên iCloud của anh ấy có đến hàng ngàn.

Thương Thiệu gật đầu: "Tối nay ăn cơm, tụ tập chút."

"Được." Thương Lục cất điện thoại, chú ý đến Ứng Ẩn đang chuẩn bị vai diễn từ xa.

"Phong cách diễn xuất của cô ấy rất nguy hiểm. Khi quay phim "Angela", vai diễn của cô ấy là cháu gái của Kha Dụ, vì cảm giác căm ghét thân phận của ông ngoại nên lời nói và thái độ của cô ấy đều rất sắc bén và cay nghiệt, luôn luôn châm chọc. Sau khi quay xong, em không ngờ loại vai diễn như vậy cũng cần đến bác sĩ tâm lý. Điều này là do Kha Dụ nói với em sau đó. Bản ngã của cô ấy luôn tranh đấu mạnh mẽ với vai diễn, bởi vì..."

Thương Lục dừng lại một chút: "Cô ấy thực sự là người rất mềm yếu, nhưng không đủ trọn vẹn và hòa hợp với bản thân nên luôn tự hiến dâng bản thân. Thêm một điểm nữa là, cô ấy đã ra mắt trước, đóng phim, được đạo diễn huấn luyện rồi mới vào học viện điện ảnh. Sau khi vào học viện, vì thường xuyên tham gia vào các đoàn phim nên xung đột với quy định của trường, cô ấy không còn cách nào khác mà phải bỏ học, vì vậy nói một cách nghiêm khắc, phương pháp diễn xuất của cô ấy đều là kinh nghiệm, dựa trên tự học và khám phá, lạc lối, khi muốn trở lại với phương pháp khoa học thì rất

khó."

Thương Thiệu bình tĩnh hỏi: "Em muốn nói gì?"

"Em không thể nói gì, anh cũng không thể nói gì, mọi thứ phụ thuộc vào sự lựa chọn và suy nghĩ của cô ấy. Em chỉ lo..." Thương Lục hiếm khi do dự, "Sẽ có một ngày cô ấy không thể hiểu được, hoặc không thể thoát khỏi vai diễn, hoặc sẽ lơ lửng giữa vai diễn và hiện thực, vì vậy... anh biết đấy, sống chết chỉ trong khoảnh khắc, trong khoảnh khắc đó, cô ấy có thể đang lơ đễnh."

Thương Thiệu không nói gì. Anh không nói với bất kỳ ai, kể cả Thương Lục - rằng khoảnh khắc đó, anh đã từng trải qua, sự lơ đễnh của cô và nỗi đau tột cùng của anh.

Thương Lục tưởng mình đã nói quá tàn nhẫn, im lặng một lát, rồi mớinói tiếp: "Chúng ta không thể giả định rằng một người luôn luôn lý trí, khách quan, thông thái, điều đó quá bất công đối với loài người và hàng triệu cá nhân. Nếu có thể, có lẽ điều chúng ta có thể làm là không bước vào sự lơ đễnh đó." Anh ấy nhìn thẳng vào Thương Thiệu nghiêm túc nói: "Làm phim không phải là việc biết không thể mà vẫn làm."

Một câu nói như vậy từ miệng của Thương Lục, người đã coi điện ảnh là lý tưởng và niềm tin cả đời, thật sự có chút cảm giác phi lý của những bộ phim dark comedy.

Nhưng lại là sự thật lạnh lùng.

Thương Thiệu khẽ nhếch môi. Thực ra những gì anh ấy nói cũng tương tự như những gì bác sĩ Thẩm đã nói, anh nào không hiểu? Nhưng khi thấy cô đóng phim vui vẻ vì cô biết từ nay có người ở phía sau cô, mỗibước chân đến trước máy quay càng ngày càng dứt khoát hơn.

"Anh đã sẵn sàng rồi." Anh nói.

"Cái gì?" Thương Lục ngẩn ra.

Trước khi lý trí kịp hiểu được lời này, trái tim anh ấy đã bị chấn động mạnh, mất kiểm soát mà nắm chặt cánh tay của Thương Thiệu: "Anh nói cái gì? Anh chết tiệt... đã sẵn sàng cái gì?"

Thương Thiệu không trả lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào tay anh ấy, giống như cách anh an ủi Thương Lục và Ôn Hữu Nghi từ nhỏ đến lớn mỗi khi có chuyện xảy ra.

Vì diễn xuất tinh tế và ánh sáng hoàn hảo, phần còn lại của cảnh quay được Ứng Ẩn thực hiện một lần là xong. Nhờ cô, hôm nay đoàn phim kết thúc sớm hơn một tiếng. Khi cô thả lỏng trước máy quay, cả đoàn phim đều vỗ tay khen ngợi cô. Tiếng vỗ tay kéo dài trong một đến hai phút, trong thời gian đó, Ứng Ẩn hít thở sâu rồi lau đi những giọt nước mắt của Doãn Tuyết Thanh, cô đứng dậy, mỉm cười cúi chào từng nhóm, cũng đáp lại bằng tiếng vỗ tay: "Cảm ơn mọi người đã vất vả."

Cô trở lại lều nghỉ, Tuấn Nghi đã chuẩn bị sẵn khăn nóng cho cô, nhưng cô không cầm lấy mà chỉ mím môi lắc đầu, bước nhanh vài bước rồi trốn vào nhà vệ sinh, nắm lấy bồn rửa mà nôn mửa. Đó là phản ứng sinh lý quen thuộc khi diễn cảnh nôn, cô ăn ít nên không nôn ra gì nhiều, chỉ cảm thấy miệng đầy vị chua và đắng.

Sau khi súc miệng và rửa mặt, cô lại trở thành Ứng Ẩn tự nhiên và ngọt ngào, cô cầm lấy khăn nóng của Tuấn Nghi để áp lên mặt một lúc. Khi bỏ khăn xuống, Thương Thiệu đã đứng trước mặt cô, cùng Thương Lục đứng phía sau với vẻ mặt khó chịu và thiếu kiên nhẫn.

"Anh có ý kiến với tôi lắm nhỉ." Cô nhăn mũi lại, vừa nói xong đã tự cứu mình bằng cách tự nhét mình vào vòng tay của Thương Thiệu.

Với một người tự động đưa mình tới, làm sao Thương Thiệu lại không ôm chứ? Anh thuận thế ôm lấy cô, hôn nhẹ lên đôi môi ẩm

ướt của cô.

Ứng Ẩn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hít một hơi sâu, mắt mở to, cứng đơ trong lòng anh.

Thương Thiệu nghĩ cô có điều gì không ổn, nhíu mày lại, lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

Ứng Ẩn: "...À... em vừa... vào nhà vệ sinh..."

Thương Lục không nhịn được, ngắn gọn bổ sung: "Cô ấy đã nôn."

Thương Thiệu: "..."

"Em không ăn gì cả! Không nôn ra nhiều đâu!" Ứng Ẩn giơ hai ngón tay lên thề, quyết đoán nói: "Em đã súc miệng rồi! Năm lần! Không, sáu lần!"

Nhưng, mọi thứ đã không thể cứu vãn.

Thương Thiệu bình tĩnh đẩy cô ra khỏi vòng tay mình, ngón tay đầy ý tứ chỉ về phía xa: "Ra ngoài, cách một mét."

Ứng Ẩn: "..."

Cô uất ức như một cái bóng mà giữ khoảng cách một mét với Thương Thiệu cho đến lúc ăn tối.

Nơi này trước đây là một nhà hàng nhỏ của dân làng, nhưng sau khi được Thương Thiệu thuê lại, anh đã sắp xếp lại và biến nó thành căn tin riêng cho Ứng Ẩn. Trong đoàn phim, tiêu chuẩn ăn uống của các nhà sản xuất và diễn viên vốn đã cao hơn so với nhân viên, việc có đãi ngộ đặc biệt như vậy cũng không có gì đáng trách, huống chi đây là tiền của chính cô?

Nhân viên của Thương Thiệu tất nhiên được huấn luyện kỹ lưỡng và

quen thuộc, dù đi đâu họ cũng có thể chăm sóc mọi người một cách chu đáo. Đội nhỏ này bao gồm người giúp việc, đầu bếp và chuyên gia dinh dưỡng, đặc biệt giỏi nấu món Quảng Đông và cũng khá thông thạo ẩm thực phương Tây. Vì vậy, chỉ trong một tháng, Lý Sơn đã mặt dày bám trụ ở đây, ăn ba bữa mỗi ngày, tiện thể kéo luôn cả Đình Văn đến đây, gọi đó là việc làm chính đáng.

Hiện tại, khi gần đến ngày đóng máy, Đình Văn và một trong các đạo diễn phụ đã quay về thành phố Ninh Ba để chuẩn bị quay lại các cảnh còn thiếu, trong khi Lý Sơn vẫn đang nói chuyện với ông Phó nên dự định đến muộn. Trong nhà hàng đầy mùi hương của củi lửa, tạm thời chỉ có ba người họ.

Ứng Ẩn không ngồi gần Thương Thiệu, dù ngồi ở một bàn dài nhưng cô chọn ngồi đối diện anh, không rõ là cố ý hay vô tình.

Trên bàn, các dụng cụ ăn đã được chuẩn bị sẵn, trên bát đĩa còn có khăn trải bàn. Khi Thương Lục chạm vào, chúng vẫn ấm, chứng tỏ chúng được đặt ra đúng thời điểm để tránh bị bám bụi.

Anh ấy khẽ cười rồi lắc đầu. Anh ấy nghĩ đến những lần mình và Kha Dụ phải chịu đựng trong rừng sâu, đồng không mông quạnh, họ đã phải sống theo hoàn cảnh, coi như là một trải nghiệm. Nhưng anh ấy không ngờ lại có thể sắp xếp được những điều này.

"Ghen tị quá!" Thương Lục tặc lưỡi một tiếng rồi nhấc bình trà lên rót trà.

Trà ngon, chỉ cần ngửi thôi cũng biết là trà cổ thụ mười đến mười hai năm tuổi, thuộc loại Phổ Nhĩ tốt nhất.

Người hầu bước ra, trên khay có cuộn khăn nóng để lau tay. Cô ấy lần lượt kẹp khăn cho từng người, chào hỏi: "Cậu cả, Cậu hai, Cô Ứng."

Thương Thiệu vừa lau tay vừa thì thầm vào tai cô vài lời, sau đó,

anh đặt khăn xuống, ngẩng đầu nói với Ứng Ẩn: "Ngồi cạnh anh."

Ứng Ẩn chỉ cố gắng chống cự được hai giây rồi vui vẻ hớn hở đổi sang ghế bên cạnh anh.

Thương Thiệu cầm tay cô, rồi trải một chiếc khăn nóng mới, sau đó cẩn thận lau từng ngón tay mảnh mai của cô, vừa lau vừa nói: "Họ đã hầm canh khoai từ sáng, em ăn một chút trước đi, để làm ấm người."

"Chỉ là phản ứng nôn mửa theo thói quen thôi, giờ em ổn rồi, không nghiêm trọng đến vậy."

Thương Thiệu lau sạch tay cho cô rồi ném chiếc khăn trắng sang một bên, nhìn cô nhẹ nhàng nói: "Vẫn phải uống, nghe lời."

Ứng Ẩn vốn thích uống canh, khi một bát canh được mang lên cô đã ngoan ngoãn ăn hết.

Không biết Lý Sơn bị vướng chuyện gì mà chưa tới, trong bếp đã nấu sẵn rượu vang nóng, mùi hương trái cây lan tỏa khắp nơi.

Ứng Ẩn khẽ nhăn mũi như một con thú nhỏ, hoàn toàn không nhận ra đây là một cái bẫy ngọt ngào.

Chương 93: Những vết đỏ ấy rực rỡ ấy đều là tác phẩm của Thương Thiệu

Đợi đến khi Ứng Ẩn uống hết một ly rượu vang nóng, Lý Sơn mới từ từ đến muộn.

Tuyết tan khiến đường trở nên lầy lội. Vừa bước vào, Lý Sơn để lại một loạt dấu chân ướt át, nói: "Mùa xuân đã đến, bây giờ đã mưa thay vì tuyết rồi."

Hóa ra bên ngoài có chút mưa nhỏ lất phất, không lạ gì khi dưới ánh đèn, áo khoác gió và tóc của ông đều phủ một lớp mưa nhỏ mịn.

Thương Lục rót cho ông một tách trà Phổ Nhĩ: "Tiếp theo tuyết sẽ tan rất nhanh, nếu không nắm bắt kịp thì phải đợi đến mùa tuyết năm sau."

Lý Sơn điềm tĩnh nói: "Tối mốt là quay xong, trời sẽ đổ tuyết muộn, không vội, uống rượu trước đã."

Rồi ông quay sang Ứng Ẩn, cười nói: "Cô đã uống rồi à?."

Ứng Ẩn cầm một tách mới trong tay, sưởi ấm, đảm bảo với đạo diễn: "Tôi chỉ uống một chút để dễ ngủ thôi."

Dưới ánh đèn, đôi mắt của cô trong trẻo và sáng ngời, đồng tử trông có vẻ tròn hơn bình thường.

Lý Sơn nhìn thấu cô ngay: "Có vẻ như cô đã say rồi."

"Không thể nào." Ứng Ẩn cương quyết nói, "Tôi mới chỉ bắt đầu."

Thương Lục liếc nhìn cô một cái, cảm thấy người phụ nữ này rõ ràng không tự biết mình uống được bao nhiêu. Anh ấy đã cùng Ứng Ẩn uống vài lần. Từ góc độ rượu ngon mà nói, Ứng Ẩn thực sự xứng đáng với danh xưng "nữ tửu quỷ", mỗi lần đều ham uống. Nhưng từ tửu lượng mà nói, mức cao nhất của cô chỉ là một chai rượu vang. Còn từ phẩm chất sau khi uống mà nói... thôi, cái này thì cần phải cô có phẩm chất để mà đánh giá.

Thương Lục mãi mãi nhớ lần đó, sau khi uống hết hai chai rượu vang, cô nàng này vừa cười vừa khóc, bịa chuyện và tưởng tượng đủ thứ, nói xấu một vị đạo diễn suốt một tiếng rưỡi. Vị đạo diễn đó họ Thương tên Lục đang ngồi tỉnh táo bên cạnh trên ghế sofa nhà cô.

"Em nói cho anh biết... hắn ta... không lành mạnh! Anh phải cẩn thận..."

Kha Dụ suốt buổi chỉ đáp ứng hời hợt, nhưng khi nghe đến câu này trên mặt anh ta hiện lên một dấu chấm hỏi bối rối.

"Không không không, không phải cái đó, mà là... tinh thần... không lành mạnh..."

"..."

"Có lẽ cái kia của hắn cũng không lành mạnh? Ai mà biết... Ồ ồ ồ, anh là Kha Dụ, anh biết mà... Vậy thì hắn có lành mạnh không?"

Đêm đó cuối cùng kết thúc với bài hát cuối phim của "SpongeBob SquarePants."

Ly rượu trên tay không cẩn thận bị rút ra, Ứng Ẩn nhìn sang bên cạnh, bộ não chậm một nhịp.

Thương Thiệu đặt chiếc ly trên bàn, giữ nhẹ bằng hai ngón tay, lơ đãng nói: "Đừng uống quá nhanh."

Anh thực hiện chiêu thức "dục cầm cố túng" (muốn bắt thì thả) quá tự nhiên, không ai có thể nhận ra. Ứng Ẩn ngoan ngoãn hỏi: "Vậy lát nữa em có thể uống hết nó không?"

Thương Thiệu khẽ cười: "Cái này phải hỏi đạo diễn."

Ứng Ẩn liền trông mong nhìn về phía Lý Sơn. Lý Sơn hoàn toàn không nhận ra mình trở thành người đứng ra quyết định, ho nhẹ một tiếng, rồi nói: "Cô có cảnh quay vào ba giờ chiều mai, uống vài ly cũng không sao, thời gian qua quả thực rất vất vả."

Ứng Ẩn gật đầu "ừm ừm" nhìn ly rượu vang trái cây thơm ngon đặt bên cạnh Thương Thiệu mà vô thức liếm môi.

Rượu thật ngon.

Cuộc gặp mặt này vừa là buổi tiệc nhỏ, vừa là dịp thảo luận công việc chính thức. Thương Lục đã nhắc đến ý tưởng thoáng qua ban ngày trên phim trường với Lý Sơn. Trong khi uống rượu, khái niệm dần được mở rộng, phong phú, hình thành, thêm vào chi tiết khiến nó trở nên thực tế có thể thực hiện.

"Lựa chọn nữ chính rất quan trọng, cô ấy là mấu chốt của việc kể câu chuyện theo hai chiều hướng, với một gương mặt khiến khán giả tự nhiên tin tưởng. Trước khi sự thật được tiết lộ, cô ấy là một đóa hoa không thể tự bảo vệ, nhưng khi quay lại xem diễn xuất của cô ấy sau khi biết sự thật sẽ có cảm giác rùng mình."

Lý Sơn liếc nhìn Ứng Ẩn một cái: "Các cậu là người một nhà, không cần phải nói hai lời với tôi."

Thương Lục im lặng một lúc, "Không, Ứng Ẩn không đảm nhận nổi vai diễn này."

Ứng Ẩn tuy ánh mắt mơ màng nhưng vẫn lắng nghe nghiêm túc cuộc trò chuyện của họ. Khi nghe giọng điệu phủ nhận dứt khoát của Thương Lục, cô khựng lại, trong mắt cũng hiện lên sự cứng rắn.

"Tại sao?" Lý Sơn lịch sự hỏi thay cô.

"Bởi vì bộ phim này đã khai thác cô ấy quá nhiều, cô ấy cần nghỉ ngơi." Thương Lục nâng ly lên, cũng không nể mặt Lý Sơn: "Ông đã đào tạo cô ấy theo tiêu chuẩn của một nữ diễn viên chính kịch quốc tế, vậy ông phải hiểu rõ hơn ai hết ý của tôi."

Nói xong, anh ấy đưa tay ra chạm ly với Lý Sơn một cách đầy ẩn ý.

Tiếng chạm của thành ly pha lê vang lên trong trẻo và lạnh lùng, càng làm nổi bật sự tĩnh lặng trong phòng.

Ứng Ẩn là người đầu tiên phá lên cười: "Nữ diễn viên chính dòng chính quốc tế gì chứ? Cannes à? Họ không thích tôi, điều này đã được chứng minh rồi. Berlin? Khí chất của tuyết và chủ đề này không giống với những gì Berlin thích trong những năm gần đây. Venice thì rất hợp, nhưng... năm ngoái là diễn viên người Nhật Bản Toda Riko, tôi nghĩ người châu Âu chưa đủ hào phóng để liên tục trao giải cho người Đông Á."

Mặc dù trên thế giới vẫn còn nhiều liên hoan phim hạng A khác, nhưng rõ ràng về mặt ảnh hưởng, chúng không thể so sánh với ba thánh đường cao nhất của điện ảnh nghệ thuật này. Trong các bộ phim mà Ứng Ẩn từng tham gia, "Tạm Biệt, Angela" là thời điểm cô đến gần ba thánh đường nhất. Bộ phim này đã mang về cho điện ảnh Hoa ngữ Cành Cọ Vàng thứ hai, đưa Kha Dụ lên đỉnh vinh quang với danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất, cùng với nhiều giải thưởng kỹ thuật khác, nhưng riêng cô, vai nữ chính lại chẳng nhận được gì.

Kỳ liên hoan đó, Lý Sơn chính là một trong những giám khảo của

hạng mục tranh giải chính. Nghe Ứng Ẩn nói ra câu "Cannes không thích tôi." thì ông tuy im lặng, nhưng nếp nhăn trên mặt rõ ràng nhăn lại.

Ông dường như có điều muốn nói, nhưng nuốt xuống mà im lặng xoay ly rượu.

Quá trình chọn phim cho Cannes, từ việc chọn phim đến việc đánh giá giải thưởng thực ra không "khách quan" và "chuẩn mực" đến thế. Đặc biệt là trong quá trình cạnh tranh các giải thưởng lớn của hạng mục tranh giải chính, thực chất là quá trình cãi vã, đàm phán, cân nhắc, và thỏa hiệp của chín giám khảo đầy tính ngẫu nhiên và kéo giãn.

Tính cách, sở thích thẩm mỹ, quyền phát ngôn, thậm chí là khả năng giao tiếp của chủ tịch hội đồng giám khảo và các giám khảo đều có thể ảnh hưởng đến việc giải thưởng rơi vào tay ai, đầy tính bất ngờ và kéo dài.

Việc Ứng Ẩn không giành được giải thưởng, khiến người hâm mộ đổ lỗi cả cho Lý Sơn, cho rằng đó là do ông không đủ mạnh mẽ. Lý Sơn không bao giờ biện minh. Năm đó, ông là giám khảo duy nhất đến từ châu Á, không thể chống đỡ với chủ tịch hội đồng giám khảo là Pierre mà ông có mâu thuẫn từ trước, việc bảo vệ được Cành Cọ Vàng và giải nam diễn viên xuất sắc nhất đã là nỗ lực lớn. Nhưng từ sâu thẳm trong lòng, ông tất nhiên cảm thấy tiếc nuối về sự thua cuộc của Ứng Ẩn.

"Tại sao đột nhiên bi quan vậy?" Thương Lục bỗng cười một cái phá tan không khí đọng lại, chống khuỷu tay lên bàn, giơ hai ngón tay.

"Ý anh là gì?" Ứng Ẩn nhìn anh ấy.

"Bảo một, tranh hai." Thương Lục nhìn cô: "Tôi nói về số lượng giải thưởng nữ diễn viên chính."

Một cơn gió từ khung cửa sổ hé mở thổi qua làm người ta rùng mình.

"Từ khi nào anh lại coi trọng tôi như vậy." Cô cười cười, đầu ngón tay xoay chiếc tách trà Phổ Nhĩ nhỏ, trông có vẻ vô cùng nhàm chán.

Dù là giải thưởng gì, thực ra đằng sau đều có bóng dáng của chính trị và tiền bạc.

Những bộ phim có vẻ bình thường mà giành được Cành Cọ Vàng, có lẽ là vì nhà phân phối toàn cầu đứng sau nó là MK2 của Pháp. Những nữ diễn viên trẻ trung, hoạt bát được tôn vinh là nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Oscar, có lẽ là nhờ chi mạnh hàng triệu đô la Mỹ cho việc PR. Hoặc chỉ đơn giản là do khác biệt về quan điểm chính phủ và ý thức hệ, điều này sẽ khiến con đường này khó khăn hơn gấp vạn lần so với những người làm điện ảnh khác.

Ứng Ẩn đã chấm dứt hợp đồng với Chân Dã để lựa chọn con đường tự lập, điều này đồng nghĩa với việc cô mất đi nguồn tài trợ lớn nhất. Dù Trang Đình Văn có tiền, nhưng khi đối mặt với chi phí PR khổng lồ và lợi nhuận không chắc chắn, cô ấy cũng phải cân nhắc cẩn thận trước khi quyết định.

Ứng Ẩn nhận vai trong phim "Tuyết Tan Thành Xanh" không chỉ vì yêu thích câu chuyện và thử thách mà còn vì tin tưởng lần này Lý Sơn thực sự nghiêm túc, việc lọt vào vòng tranh giải chính không thành vấn đề. Còn về giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, đó chỉ là chuyện phó mặc cho số phận.

"Con mắt của tôi chưa bao giờ nhìn sai." Thương Lục gõ nhẹ ngón tay lên bàn thu hút sự chú ý của Ứng Ẩn, "Từ giờ trở đi, cô có thể bắt đầu nghĩ đến bài phát biểu nhận giải rồi."

Có lẽ do tâm trạng còn vướng bận, sau khi uống xong ly rượu vang thứ hai, Ứng Ẩn cảm thấy men say dâng lên. Ban đầu, cô chỉ dựa

đầu vào tay, mắt mờ đi, sau đó mí mắt bắt đầu khép lại, đầu gật gù từng chút một. Mỗi khi gần như đổ xuống bàn, cô lại đột ngột tỉnh táo trong một giây, ngoan ngoãn liếc nhìn Thương Thiệu, cố gắng chứng minh mình chưa say rồi sau đó lặp lại quá trình trên.

Không biết từ khi nào cô đã được Thương Thiệu kéo vào lòng.

Cả Lý Sơn và Thương Lục đều im lặng nhìn Thương Thiệu. Động tác của anh rất tự nhiên lại vô cùng nhẹ nhàng. Ứng Ẩn cũng rất hợp tác, hương thơm của nước hoa và mùi thuốc lá của anh mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Khi đầu cô tựa lên vai anh, cô vẫn còn cố gắng nói: "Em vẫn còn một ly..."

"Không ai cướp của em đâu, tỉnh lại rồi uống tiếp." Thương Thiệu vòng tay ôm cô, che đi ánh sáng chói bằng cách phủ tay lên mắt cô.

Tiếng trò chuyện lại tiếp tục, nhưng lần này nhẹ nhàng hơn nhiều. Ứng Ẩn nửa tỉnh nửa mơ, thỉnh thoảng nghe thấy những từ như "phát hành", "rạp chiếu phim", "gửi dự thi" rồi nhíu mày nghĩ thầm Thương Thiệu chắc chắn không quan tâm đến những thứ này, hẳn là rất chán.

Cô không biết buổi gặp gỡ kết thúc khi nào, nhưng khi tỉnh dậy, cô đang được Thương Thiệu cõng. Đường bùn lầy bị ngựa dẫm nát, Ứng Ẩn đoán giày và ống quần của anh chắc đã dính bẩn. Trên đầu là một chiếc ô đen được Thương Lục hờ hững cầm. Những hạt mưa nhỏ nhẹ nhàng vang lên trên bề mặt ô.

Những cử động nhỏ của cô không thể qua mắt được Thương Thiệu.

"Tỉnh rồi à?" Anh hơi nghiêng mặt.

"Rượu..." Ứng Ẩn chỉ nghĩ về điều này.

"Gì cơ?"

"Còn một ly rượu." Ứng Ẩn kiên quyết nói, cố mở to đôi mắt mơ màng.

Thương Thiệu: "..."

Anh nhìn về phía Thương Lục, Thương Lục theo phản xạ từ chối: "Không đời nào."

Thương Thiệu quay bước: "Đi cùng với anh."

Thương Lục: "Em buồn ngủ rồi!"

"Cầm ô cho chắc."

Thương Lục: "..."

Anh ấy dám giận mà không dám nói, đôi tay mân mê xâu chuỗi Bồ Đề phát ra tiếng lách cách.

"Lấy điện thoại cho anh, ở túi bên trái." Thương Thiệu lại ra lệnh.

Thương Lục nghe lời, lấy điện thoại ra và bấm gọi.

Ứng Ẩn lại thấy buồn ngủ, nghe thấy giọng nói trầm ổn của Thương Thiệu trong đêm: "Một ly rượu vang nóng mới, đúng, cho Cô Ứng uống. Nửa ly thôi."

"Một ly, không được thiếu một giọt." Ứng Ẩn giật mình tỉnh lại.

Thương Thiệu: "..."

Đầu dây bên kia đã nghe thấy mà cố nhịn cười, nghe thấy cậu chủ nhà mình kiên nhẫn nhắc lại: "Một ly, không được thiếu một giọt."

Khi đến nơi, đợi một chút Ứng Ẩn nhận được một ly rượu vang nóng đầy tràn đến miệng ly.

Thương Thiệu ngồi bên cạnh cô, Thương Lục tựa vào bàn đứng chéo góc, đầu bếp đứng xa hơn, ba người cùng im lặng nhìn cô uống hết.

Khi tiếp tục quay về thì mưa đã ngừng, Thương Lục thu ô lại không muốn phục vụ nữa. Lúc chia tay, anh ấy mỉm cười lạnh lùng nhếch môi cảnh báo anh trai: "Anh tiêu rồi, tối nay đừng mong ngủ."

Ứng Ẩn vẫn tỉnh, khi anh ấy rời đi, cô lẩm bẩm: "Anh ấy nói có ẩn ý."

"Ẩn ý gì?"

"Nói xấu em."

Thương Thiệu bật cười: "Xem ra em vẫn rất tỉnh táo."

"Tất nhiên rồi." Ứng Ẩn tự đắc, "Anh ấy không thích em, vì anh ấy kiêng dè em."

Trong sự im lặng phức tạp của Thương Thiệu, Ứng Ẩn ghé vào tai anh bí mật nói: "Anh không hỏi tại sao à?"

Thương Thiệu giữ vẻ mặt bình thản: "Tại sao?"

"Vì anh ấy nghĩ thầy Kha thích em." Ứng Ẩn vừa che miệng vừa nói, vô cùng thuận miệng nhưng lại nói ngược.

Thương Thiệu: "..."

"Anh biết tại sao không?" Ứng Ẩn vẫn che miệng, nói từng chữ một.

"Em nói đi."

Ứng Ẩn vẫn dùng giọng thì thầm, từng chữ một: "Vì em quá đẹp."

Thương Thiệu im lặng trong chốc lát rồi khẽ cười: "Cũng có lý."

"Gì cơ?"

"Có lý lắm."

Ứng Ẩn biết anh đang thừa nhận cô đẹp nên cười rạng rỡ, siết chặt cổ anh hơn.

"Anh Thương, Đức rất lạnh, anh vừa họp xong à?" Cô nghiêng đầu dựa trên vai anh, đôi mắt mơ màng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của anh. Rất gần, gần ngay trước mắt.

Trong trận tuyết rơi và ánh trăng như thế này, chiếc áo khoác của anh, cơn say của cô, nếu không phải là ở Đức thì còn ở đâu nữa?

Bước chân của Thương Thiệu dừng lại, khi bước tiếp, anh tự nhiên "ừ" một tiếng, "Vừa họp xong."

"Vậy khi nào anh sẽ chơi với em?"

"Ngày mai có thể."

Cô cảm thấy lòng bàn tay mình ướt đẫm mồ hôi.

"Em đang lo lắng điều gì?" Anh hỏi.

"Em cảm thấy lo lắng khi ở riêng với anh. Anh là bố(*) của em, nếu em làm anh không vui thì sao? Em không thể đoán được liệu anh có vui hay không."

(*) kim chủ, bố đường.

"Chỉ cần anh đứng trước mặt em thì anh luôn vui vẻ."

Tim cô đập thình thịch, cô áp mặt mình vào vai anh chặt hơn: "Anh rất giỏi nói lời ngọt ngào."

"Có lẽ vì những lời thật lòng của anh vừa đúng với sở thích của em."

Cô mở to mắt, trong đồng tử phản chiếu ánh sáng tuyết dưới ánh trăng lấp lánh màu trắng tinh khiết như tuyết. Cô phải suy nghĩ một lúc mới hiểu rằng anh đang nói về "tình cảm đôi bên đều mong muốn."

Mặt cô dần đỏ lên.

"Anh Thương." Sau một lúc, cô lại lên tiếng, thầm thì: "Nếu không có một tỷ này, làm sao em có thể khiến anh nhớ đến em?"

Thương Thiệu không trả lời, cô chờ một lúc rồi quên luôn câu hỏi đó. Ngửa mặt lên trời, cô nói, hơi thở tạo thành làn sương trắng: "Munich tối quá, chẳng có đèn gì cả."

Ngôi làng chìm trong bóng tối. Dù chỉ mới chín giờ, nhưng đối với nơi đây đã là đêm khuya, ngựa đã mệt, cừu đã buồn ngủ, bò cũng đã uể oải, cả người và vật đều ngủ say, chỉ còn lại ánh trăng soi sáng.

Anh Thương cười khẽ, anh cùng cô nói chuyện không đầu không cuối: "Có lẽ vì thế mà nơi này mới gọi là Munich."

"Cũng có lý." Cô học nhanh lắm.

Anh Thương nhếch môi cười: "Cô bé, em thật sự say hay chỉ giả vờ say?"

"Giả vờ say." Cô nói một cách tự nhiên, "Wow, Anh Thương, anh thật giỏi, cũng có lý, còn biết nói ngôn ngữ của SpongeBob."

Thương Thiệu: "..."

Anh không ngờ cô cũng có thể lẩn tránh bằng cách này.

SpongeBob dường như là công tắc đánh thức cô. Cô bắt đầu múa máy chân tay: "Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta đi bắt sứa thôi!"

Thương Thiệu phải giữ cô lại, ra lệnh: "Nằm yên, đừng có mà nghịch."

"Em là một nữ diễn viên hàng đầu, em có quyền không nghe lời."

Chưa kịp để Thương Thiệu đáp lại, cô lại lặng lẽ rơi nước mắt: "Nhưng có ích gì đâu, dù đoạt được giải thưởng nhưng vẫn chưa ra khỏi nước. Em là một nữ diễn viên giả."

Cô bắt đầu tự hạ thấp mình, rơi vào trạng thái mất kiểm soát cảm xúc sau khi uống rượu.

"Có lẽ sang năm em sẽ là một nữ diễn viên thực thụ."

"Anh gọi em là Ứng Ứng."

"Ứng Ứng."

"Trăng tròn thì khuyết, nước đầy thì tràn..." Cô dựa vào vai anh, câu nói ngắt quãng, "Con người phải biết dừng lại, thu mình, tự hoàn thiện chính mình..."

Câu nói này như đã khắc sâu vào xương tủy cô, ngay cả khi say cô vẫn đọc không sai một từ.

Thương Thiệu ngỡ sẽ không bao giờ nghe lại câu này, nhưng khi cô đọc lên, anh im lặng một lúc, hơi thở nén chặt cơn đau âm ỉ bất ngờ ập tới.

"Ứng Ứng."

"Dạ."

"Quên câu đó đi."

"Nếu không sẽ thành sự thật."

Đó là lời dạy của Ứng Phàm dành cho cô. Ứng Phàm quen biết nhiều cao nhân, bà rất sùng bái, thường thắp đèn cầu nguyện cho cô, bà chép kinh, vào dịp năm mới chen lấn người để thắp hương, cầu xin Phật Tổ và Bồ Tát phù hộ cô mãi mãi nổi tiếng. Thầy phong thủy nói gì Ứng Phàm cũng tin tưởng tuyệt đối rồi thực hiện nghiêm túc, bảo cô chấm nốt ruồi thì chấm nốt ruồi, bảo cô cúng tiền thì cúng tiền và dặn dò cô không được làm trái.

"Không đâu." Thương Thiệu dừng lại một lúc rồi bình thản nói: "Không ai có thể đoán được vận mệnh của em, anh muốn em mãi mãi tràn đầy sức sống."

Ứng Ẩn ngơ ngác chớp mắt, không biết cô đã hiểu hay ghi nhớ được gì.

Khi vào phòng, ánh mắt cô chỉ còn sáng rõ trong một giây rồi dựa vào anh, yêu cầu anh hôn cô. Trong đầu cô vẫn đang nghĩ, sao khách sạn ở Đức lại kém chất lượng đến vậy. Nhưng dù điều kiện kém cũng không ngăn được cô mời Thương Thiệu xem SpongeBob, cô nhanh chóng chọn bộ phim dài yêu thích của mình.

Cô có thể đọc lời thoại từ đầu đến cuối và diễn lại rất sống động. Nhưng cô cảm thấy hôm nay người cùng cô xem không tập trung lắm, anh cứ mãi hôn cô rồi khiến lưng cô ướt đẫm mồ hôi.

Một lát sau, cô không còn giữ vững được điện thoại, nó trượt khỏi tay cô và rơi vào trong chăn, rồi một bàn tay đang mạnh mẽ chuyển động liền đưa ra che màn hình lại, ngón tay ẩm ướt nhấn nút khóa

màn hình.

Căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng môi hôn nhau đầy đắm đuối.

Cô tỉnh lại một chút, chỉ cảm thấy chân mình ướt đẫm, không biết làm sao lại phản ứng mạnh đến vậy. Cô không chịu nổi, tay mò đến cơ lưng của Thương Thiệu đang căng lên do vận động, mặt cô đỏ bừng, hơi thở gấp gáp xen lẫn tiếng nức nở.

Sau đó, cô bị hỏi một vài câu hỏi kỳ lạ, nghe thấy những cái tên mà không bao giờ nên nghe trên giường, chẳng hạn như: "Nghe nói, em thích cơ thể của Kha Dụ?"

Vừa nghe thấy tên Kha Dụ, dù đã say mèm, đồng tử của Ứng Ẩn cũng đột nhiên mở to.

Điều này khiến Thương Thiệu càng trừng phạt mạnh mẽ và sâu sắc hơn.

"Sao em lại phản ứng mạnh như vậy?" Giọng anh khàn khàn nhưng vẫn trầm tĩnh. Khi hỏi, mắt anh không nhắm lại, ánh mắt nhìn xuống từ trên cao mà giữ chặt tay cô, ép cô áp mặt vào khuôn mặt đầy mồ hôi của anh.

Cô cảm thấy anh thật vô lý nên đã bật khóc rồi đẩy vai anh: "Em không biết anh đang hỏi gì... ưm..."

"Không phải em thích Kha Dụ sao? Cảm thấy Kha Dụ cái gì cũng tốt?"

Một người bận rộn như anh đã dành thời gian buổi chiều đặc biệt để đăng nhập Weibo, tìm kiếm hashtag CP giữa cô và Kha Dụ. Tên gọi "Cá tuyết bạc" vàcó hơn hai mươi nghìn người theo dõi.

Thương Thiệu đã dành một điếu thuốc để có thể lướt qua, khi lướt

đến nửa chừng thì quên cả hút thuốc, điếu thuốc bị kẹp giữa ngón tay, đôi mắt anh hạ xuống, không thể nhìn rõ.

Những bài viết tinh hoa trong đó đều là những ánh mắt trao nhau và khoảnh khắc cùng khung hình, thật quá chân thực.

Thực ra, những điều anh hỏi không hẳn là câu hỏi, vì rõ ràng anh không cần cô trả lời mà chỉ muốn trừng phạt cô. Nhưng Ứng Ẩn quá ngây thơ, sau khi uống rượu luôn bịa chuyện về người khác rồi nói ra tâm sự của chính mình. Vì vậy cô đã thừa nhận, nói những điều như: "Thầy Kha thực sự có thân hình đẹp, ngày nào cũng tập luyện, chân dài, eo thon" – toàn là những lời nói nhảm nhí.

Nói xong, cơ thể cô, chân cô, từng mảnh da thịt, từng sợi gân cốt của cô không còn thuộc về chính mình nữa mà đau nhức, tê dại, mềm nhũn, tất cả đều trở thành đồ chơi trong tay anh.

Suốt cả đêm.

Trong cơn mơ màng, eo cô bị đánh đòn đến mức mềm nhũn nhưng vẫn bị anh kéo người lên, lưng áp vào ngực anh.

Anh Thương dùng một tay ôm cô, tay còn lại nắm lấy cổ cô buộc nó ngẩng cao, để anh có thể nhìn rõ sự mơ màng và khoái cảm trong đôi mắt cô.

Anh có chút mất kiểm soát, đến mức kề sát vào tai cô, toàn tâm toàn ý hỏi một cách rõ ràng: "Em muốn ở bên ai suốt đời?"

Đến đêm hôm sau, cảnh quay kết thúc, cả đoàn phim đã chuẩn bị xong hoa và tiệc mừng công, vui mừng hân hoan, nhưng lại bị đạo diễn Lý đuổi ra ngoài. Ông chỉ còn lại cảnh quay quan trọng chờ nữ diễn viên chính diễn một lần là xong, máy quay bắt đầu hoạt động, cô cởi áo choàng, cổ áo trượt xuống vai——

Những người còn lại trong đoàn làm phim đều im lặng.

Hai giây sau, tiếng gào thét đầy giận dữ của đạo diễn Lý vang vọng khắp trường quay: "Cắt cắt cắt! Cắt! Hóa trang! Mau lại đây! Phủ lên người cô ấy hai ký phấn!"

Cô quay đầu nhìn, chỉ thấy ống kính lủng lẳng giữa không trung.

Cô không hiểu, đến khi soi gương mới đột nhiên hiểu ra, khuôn mặt đỏ bừng.

Những vết đỏ ấy rực rỡ đến kỳ lạ, tất cả đều là tác phẩm của Thương Thiệu.

Chương 94: Đóng máy

Bổ sung hai cân phấn cũng không ích gì, thậm chí mười cân cũng vậy. Quá trình quay phim bị kéo dài thêm hai ngày, chi phí này đều được tính lên đầu của Thương Thiệu. Mỗi ngày mất hàng chục vạn, cũng may là phim có ngân sách nhỏ. Lý Sơn quả là người biết tính toán, có người bỏ tiền ra thì ông ta vui vẻ nhận, rồi lại kéo Giang Đặc và Bạch Lâm ra để quay lại một vài cảnh.

Ngày quay xong cuối cùng là một đêm trời quang, tuyết mỏng dần, đoàn phim lại tạo thêm một lớp tuyết dày năm centimet nhân tạo, ánh sáng chiếu lên đó tạo ra một làn sóng xanh nhạt. Hiện trường được dọn dẹp kỹ lưỡng, chỉ còn lại hai máy quay và trong lều đạo diễn chỉ có Lý Sơn và Tuấn Nghi.

Mọi người đều đứng đợi bên ngoài, tay cầm hoa, dựng máy quay, phía sau có tấm băng rôn với dòng chữ "Chúc mừng Ứng Ẩn hoàn thành". Ngoài cùng là dân làng, tay xoa xoa, họ ngóng nhìn từ xa vì nghe tin đoàn phim sắp rời đi nên đến tiễn.

Mười lăm phút sau, trên tuyết xuất hiện một dãy dấu chân im lặng, mọi người ngẩng đầu lên, thấy Ứng Ẩn một mình đi tới.

Cô khoác chiếc áo phao quen thuộc, tóc búi thấp lỏng lẻo, gió lướt qua ngọn cây làm lay động những sợi tóc rơi xuống của cô. Phía sau cô là ánh sáng được sắp đặt bởi lão Phó sáng rực, chiếu qua tấm chụp đèn dịu dàng như được phủ một lớp giấy nhám.

Mọi người đều im lặng, không biết là đã quay xong chưa hay lại bị NG một lần nữa. Trong mắt họ chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô

như sắp tan chảy dưới ánh trăng.

Cho đến khi bước chân của Ứng Ẩn dừng lại, cánh mũi đỏ ửng vì lạnh khẽ hít vào, rồi hai khóe môi nở nụ cười, mọi người mới tỉnh giấc như trong mơ.

"Quay xong rồi." Ứng Ẩn tuyên bố, giọng nhẹ nhàng, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt.

Tuyết trên mặt đất đột nhiên vang lên những tiếng vỗ tay nồng nhiệt, vô số người bắt đầu vỗ tay rồi tiến lại gần cô. Khi chỉ còn vài bước, họ lại dừng lại, không dám làm phiền, người cầm hoa là La Tư Lượng bị đẩy lên trước, ông nhìn quanh, vừa thấy cứu tinh mắt đã sáng lên: "Đạo diễn Lý! Đạo diễn Lý đến đây! Hoa này phải để đạo diễn Lý tặng!"

Lý Sơn cố ý đi chậm vài bước để để dành khoảnh khắc đặc biệt này cho nữ chính, không ngờ vẫn không tránh khỏi. Đành cười nhận lấy hoa để tặng cho Ứng Ẩn rồi lịch sự ôm cô một cái.

"Những gì xảy ra đêm Giao thừa tôi đều biết, cảm ơn cô và tất cả những người ở đây đã hoàn thành bộ phim này. Hãy chăm sóc bản thân, chúng ta sẽ gặp lại câu chuyện này trong hồi ký của mình."

"Thầy Lý..." Ứng Ẩn mũi cay xè, sợ mình sẽ rơi nước mắt làm hỏng không khí, mắt ướt đẫm nhưng cô đã cố nén lại, nhẹ gật đầu nói: "Tôi chưa bao giờ trách thầy."

Lý Sơn vỗ vai cô rồi buông tay ra, sau đó lớn giọng để mọi người đều nghe thấy: "Nào, chúng ta cùng chúc mừng Tiểu Ẩn hoàn thành quay phim tại Tân Cương nhé!"

Người Kazakhstan tại A Cháp rất nhiệt tình, sợ tối đó họ sẽ đi ngay nên tranh nhau mời họ về nhà uống rượu và nhảy múa. Nhóm ánh sáng mãi không thể tháo dỡ thiết bị vì quá nhiều người muốn chụp ảnh với Ứng Ẩn, mà cô lại quá kiên nhẫn không từ chối ai.

Họ dường như có linh cảm, hai tháng trong băng tuyết lạnh lẽo mà ngay cả chim cũng không muốn bay qua này sẽ trở thành một trang đặc sắc trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ.

Tiệc mừng kết thúc quay đã được chuẩn bị sẵn, nhưng chủ yếu là dành cho Giang Đặc và Bạch Lâm. Ứng Ẩn vẫn còn hai ngày quay lại tại Ninh Ba sau khi trở về, sau đêm nay, một người sẽ về A Lạc Thái, người kia về Bắc Kinh, lần tới gặp lại sẽ là tại buổi ra mắt phim.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, cả đoàn đều uống đến say mèm, họ gặp ai cũng mời rượu, say rồi thì ra ngoài cởi áo phát điên. Uống đến cuối cùng chỉ còn vài người tỉnh táo để ôm nhau tạm biệt, lặp đi lặp lại những lời không rõ ràng.

Khi Ứng Ẩn tìm thấy Giang Đặc, anh ấy đang ở chuồng ngựa vuốt ve con ngựa đen thuộc về Hà Anh.

"Không đến Ninh Ba nhìn qua một chút sao? Tôi nghe nói thầy Lý mời anh."

Lý Sơn tự bỏ tiền túi mời Giang Đặc xuống núi để đến thành phố. Nếu sự phồn hoa làm mờ mắt anh ta, anh ta sẽ được đưa đến trường lớp để học tập.

Nhưng Giang Đặc đã từ chối.

Giang Đặc ôm cổ con ngựa đen, nói vài câu bằng tiếng Kazakhstan với nó rồi mới quay sang Ứng Ẩn.

"Không đi, nghe nói ở đó rất nhộn nhịp, tôi sẽ không thích nghi được."

"Vậy anh có kế hoạch gì tiếp theo?"

"Về A Lạc Thái, sống cuộc sống cũ của tôi." Giang Đặc đóng cửa

chuồng ngựa đi cùng Ứng Ẩn ra dưới ánh trăng, "Còn cô?"

"Về Ninh Ba, sống cuộc sống cũ của tôi."

Nói đến đây, Giang Đặc khẽ cười, "Có một câu, tôi không biết có nên nói hay không."

Gió núi thổi trực tiếp, sau khi xuống núi lâu như vậy cuối cùng cũng biết vòng vo.

"Cứ nói đi."

Giang Đặc nhìn vào đôi mắt lấp lánh của cô.

Ban đầu anh ấy chấp nhận lời mời của Lý Sơn vì mức giá hấp dẫn, công việc này khác hẳn với cuộc sống chăn thả trước đây. Sau đó, trong căn phòng âm thanh đơn giản chỉ có một chiếc ghế sofa và một chiếc TV, anh ấy đã xem đi xem lại khuôn mặt của cô, từ sự thiếu kiên nhẫn khi ngồi vắt chân đến sự tập trung khi chắp tay. Mùi của căn phòng đó vẫn còn trên đầu mũi anh ấy, chỉ cần nghĩ đến là màn hình trong đầu sáng lên. Anh ấy chưa từng gặp người phụ nữ nào có nhiều mặt như vậy, cố gắng phân biệt sự thật và diễn xuất của cô.

Đêm trước khi gặp cô lần đầu tiên, anh ấy trằn trọc không ngủ được. Khi gặp cô ngoài đời, anh ấy mới biết những tưởng tượng về cô trước đây của mình thật là thiển cận và nực cười. Cô rất tuyệt vời, vượt xa cả sự đẹp đẽ.

Đêm Giao thừa, anh ấy cũng từng mơ hồ và đau đớn.

Có nhiều cảnh thân mật như vậy khiến anh ấy chưa bao giờ cảm thấy bình thản, cũng không thể tự hào mà nói mình không thẹn với lòng.

Mỗi lần cô nhập vai quá sâu và không phân biệt được giữa thực và

diễn sẽ vô thức tìm đến anh ấy, còn anh ấy luôn không do dự, trong lòng như có lưỡi dao đâm vào. Đó tất nhiên là sự quá giới hạn của anh ấy, anh ấy hiểu điều đó.

Sau khi Bạch Lâm vào đoàn, với trách nhiệm của một người đi trước và sự thương cảm dành cho tài năng, cô ấy tự nguyện dạy anh ấy nhiều điều, về cách điều chỉnh bản thân, cách nhập vai và thoát vai.

"Tại sao nhất định phải thoát vai?"

"Vì anh không phải là Hà Anh, cô ấy cũng không phải là Doãn Tuyết Thanh."

"Có quan trọng không?"

"Không quan trọng sao? Anh có cuộc sống của riêng mình, có tinh thần của riêng mình, anh là Giang Đặc, không phải là người trong phim."

"Giang Đặc cũng chẳng có được gì, anh ấy bị xâm nhập rồi mất đi, gặp gỡ và chia tay đều không do anh ấy quyết định."

Bạch Lâm nhận ra mình không thể dạy được anh ấy. Cô có lý thuyết, nhưng lý thuyết luôn thất bại trước trực giác của cuộc sống.

"Anh làm tôi nhớ đến một câu thơ, "Trong mơ không biết mình là khách"." Cô ấy khẽ nói.

"Lý Sơn đã dạy tôi rồi, nhưng tôi còn biết một câu khác."

"Câu gì?"

"Thà say mãi không muốn tỉnh."

Cả đời này tôi sẽ nhớ đến em.

Giang Đặc nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Ứng Ẩn, khẽ cười, "Tạm biệt. Ngựa là đôi cánh của người Kazakhstan, tôi bay về thảo nguyên, em bay đến nơi cao hơn mà em muốn đến."

Ứng Ẩn ngẩn người, cô cũng cười theo: "Đó không phải là lời nói mà "không biết có nên nói hay không"."

"Vậy có lẽ do tôi không học cao nên chưa hiểu được lời nói khách sáo của các em." Anh ấy đút tay vào túi, ăn mặc vẫn mỏng manh như thường, thân hình cao lớn đi cùng Ứng Ẩn rời khỏi chuồng ngựa.

Dấu chân song song phía sau chỉ có một đoạn ngắn.

"Nếu tôi hỏi Lý Sơn xin con ngựa này, liệu ông ấy có đồng ý tặng cho tôi không? Tuy nhiên, nó từ A Khắc Bố đến A Lạc Thái cũng rất vất vả."

Câu chuyện phiếm ngắn gọn chẳng mấy chốc dừng lại trong đôi mắt của người đàn ông trước mặt.

Giang Đặc gật đầu với người đó rồi dừng bước sau đó chào tạm biệt Ứng Ẩn: "Tạm biệt. Nếu có thời gian, lần sau đến vào tháng Sáu, lúc đó sẽ thấy nhiều hoa, như hoa bách bộ, hoa đèn lồng, hoa mao nhung, và cỏ ba lá, cùng với hoa cỏ linh lăng, chúng nở rộ khắp núi đồi, đẹp hơn bây giờ nhiều, rừng tuyết tùng thích hợp để ngắm vào buổi sáng sớm và hoàng hôn, lúc đó ngọn cây sẽ được bao phủ bởi sương mù xanh... còn nữa..."

Giang Đặc cúi đầu, vẻ đẹp của Bắc Giang, anh không nói hết, bèn dừng lại ở đây, khẽ cười: "Ngàn dặm cùng chia sẻ ánh trăng, A Khắc Bố và A Lạc Thái có cùng một mặt trăng, chúc cô mọi điều tốt lành."

Lời tạm biệt như thế này phải được xem là trang nhã và bình thản. Anh ấy nhìn Ứng Ẩn đi đến bên Thương Thiệu, cô được anh ôm vào lòng rồi dần dần rời xa trên mặt đất tuyết đã tan rất mỏng.

Buổi sáng tại A Khắc Bố thường bắt đầu bằng việc phụ nữ vắt sữa bò nhưng hôm nay chắc chắn sẽ khác, là vì được đánh thức bởi tiếng cánh quạt của trực thăng.

Đoàn phim còn có thiết bị và đạo cụ cần kiểm kê và đóng gói nên không thể đi nhanh như vậy, do đó Ứng Ẩn là người rời đoàn sớm nhất. Cô đã mời Bạch Lâm nhưng Bạch Lâm có sự kiêu ngạo của riêng mình, dù mắt đã nhiều lần rơi lệ trước diễn xuất của Ứng Ẩn nhưng khi gặp mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng và khách sáo nói sẽ gặp lại vào buổi công chiếu.

Người đau đầu nhất là tổ sản xuất tại hiện trường, như trưởng sản xuất, người phụ trách đời sống và một loạt các vị trí có tên gọi liên quan đến sản xuất khác, công việc rất tạp nham, giống như quản gia của đoàn phim. Các nhóm khác lần lượt rời đi, chỉ còn họ ở lại để hoàn thành nốt công việc, thanh toán, đối chiếu sổ sách, khôi phục hiện trường, ai đó quên gì cũng đều tìm La Tư Lượng.

Khi thật sự rời đi, người giữ rừng kiêm người đưa thư trong làng đã tìm đến chiếc xe buýt.

Động cơ của xe buýt đã nổ máy từ lâu nên chỉ còn chờ một mình La Tư Lượng. Anh ta đứng trên bậc thang, quay đầu hỏi: "Anh bạn, có việc gì sao?"

"Có một bức thư."

"Thư?"

Người đưa thư vừa mới từ trên núi xuống sau khi tuần tra rừng, anh ta lật lật nắp túi thư màu xanh lá rồi mò mẫm một lúc, quả thực lấy ra được một bức thư.

Bức thư đã không còn ngay ngắn, dường như đã trải qua nhiều lần chuyển giao và bị đối xử lạnh nhạt, nhưng khi so sánh với đôi tay

thô ráp, đỏ ửng của người đưa thư, nó lại trông thật sạch sẽ và quý giá.

La Tư Lượng cười khổ: "Không thể nào?"

"Đã viết sai số nhà, nhưng người nhận không biết chữ, tôi tưởng là một diễn viên nào đó sống trong nhà anh ta. Đây, cầm lấy." Anh ta ngẩng mặt lên, đưa bức thư ra.

La Tư Lượng đành phải xuống xe, nhận lấy bức thư. Trên đó ghi người nhận là "Cô Ứng".

"Ồ, là thư của Cô Ứng? Dấu bưu điện... Ôi, đã trễ gần hai tháng rồi!"

Người đưa thư gãi đầu không biết giải thích thế nào nên chỉ có thể cười bẽn lẽn. Thực sự không phải lỗi của anh ta, trong làng này ai ở đâu anh ta đều biết rõ như lòng bàn tay, nhưng khi có hàng trăm người lạ vào khiến mọi thứ rối tung lên, ai biết được ai đang ở nhà ai? Đến lúc phát hiện ra sai sót đã là một điều kỳ diệu rồi.

"Chỉ cần chưa đọc thì không tính là trễ."

"Anh nói bậy, sẽ bị cắt lương đấy!" La Tư Lượng cười dọa, nhét bức thư vào ba lô, "Thôi được, tôi sẽ mang nó đến cho cô ấy. Mùa xuân sắp đến rồi, chúc gia đình ta cừu bò hưng thịnh, tạm biệt nhé!"

Chiếc xe buýt màu xanh cuối cùng cũng đóng cửa, dưới ánh nhìn của người đưa thư già, xe rời khỏi đầu làng rồi tiến vào con dốc, chạy về hướng mà nó đã đến.

Khi Ứng Ẩn nhận được cuộc gọi từ La Tư Lượng, trước mặt cô là giám đốc PR thương hiệu khu vực Trung Quốc của Greta và Trang Đình Văn.

"Cái gì?"

"Tôi nói," La Tư Lượng lặp lại lần nữa, "Cô có một lá thư từ Hồng Kông bị bỏ lại ở làng! Người gửi là... Lâm..."

Ứng Ẩn cúp máy rồi ngây người trong giây lát, sau đó tập trung trở lại.

"Ý vừa rồi của cô là gì?"

"Tuần lễ thời trang Xuân Hè tháng Ba đã kết thúc nhưng chúng tôi có một khách hàng quan trọng, vì lý do sức khỏe không thể đến Milan. Vì vậy, thương hiệu quyết định tổ chức riêng cho bà ấy một buổi trình diễn. Danh tính của bà ấy chúng tôi phải giữ bí mật và bà ấy cũng không muốn bị làm phiền nên chúng tôi chỉ bí mật mời cô và vài siêu mẫu khác cùng tham dự."

"Có thể làm như vậy sao?"

Giám đốc PR thương hiệu đan tay trước ngực cười nhẹ nhàng: "Điều này tất nhiên rất đặc biệt, nhưng thực sự, vì bà ấy nên chúng tôi có thể làm vậy. Buổi trình diễn này sẽ giống hệt với buổi chúng tôi tổ chức ở Milan, đồng thời cũng sẽ có mười hai bộ cao cấp chưa từng công bố. Chúng tôi biết Cô Ứng vừa mới hoàn thành một dự án rất bận rộn nên đây thật sự là một lời mời không dễ dàng."

"Không cần khách sáo." Ứng Ẩn nhìn sang Trang Đình Văn: "Thời gian có ổn không?"

Dù sao cô cũng là đại sứ khu vực Trung Quốc của Greta, được Greta ưu ái cho kỳ đầu tháng Ba nên việc này về lý và tình đều nên giúp đỡ.

Trang Đình Văn gật đầu: "Hoàn toàn không có vấn đề gì."

Chương 95: Không có quy củ

Tháng 2, 3 và tháng 9 mỗi năm luôn là những thời gian bận rộn nhất của Ôn Hữu Nghi, vì đó là thời điểm diễn ra các tuần lễ thời trang lớn. Là một trong những khách hàng lớn nhất của các bộ sưu tập cao cấp trên toàn cầu, Ôn Hữu Nghi đã từng lập kỷ lục đáng kinh ngạc tại Paris vào một năm nọ khi bà mua toàn bộ các bộ sưu tập của ba thương hiệu cao cấp với số tiền lên đến hàng tỷ đồng. Vì vậy, bà luôn là khách mời đặc biệt của tất cả các thương hiệu, từ nhà sáng lập của các thương hiệu cao cấp, giám đốc sáng tạo của các thương hiệu xa xỉ, đến các quản lý cấp cao của tập đoàn đều lên lịch hẹn trước với bà hơn một tháng, thậm chí còn đích thân mang đến cho bà những lookbook đang được giữ bí mật để thu hút sự quan tâm và mong muốn tham dự show của cô.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Là trợ lý đi cùng Ôn Hữu Nghi, Tiểu Lai đã liên tục nhận và gửi hàng loạt cuộc gọi, email từ đầu tháng Hai. Thời gian của quý bà có hạn, làm sao có thể tham dự tất cả các buổi trình diễn? Vì vậy, các thương hiệu đã nâng cao mức độ cạnh tranh lên một tầm cao mới. Ngoài những lời mời hỏi thăm thông thường, một thương hiệu cao cấp nổi tiếng với phong cách lạnh lùng, nơi mà nhân viên bán hàng thường nhìn người bằng nửa con mắt đã có giám đốc sáng tạo của dòng sản phẩm cao cấp đích thân vẽ tay toàn bộ bộ sưu tập cho Ôn Hữu Nghi xem trước. Điều này làm Ôn Hữu Nghi vô cùng hài lòng, đến mức bà thậm chí còn cân nhắc việc tham dự after party, điều mà trước đây bà chưa từng làm.

Nhưng Tiểu Lai không ngờ, chỉ vài ngày sau Tết Nguyên Đán, Ôn

Hữu Nghi bất ngờ tuyên bố rằng bà sẽ không đi nữa.

"Vậy... còn Valeridge? Bà không thích tổng biên tập phiên bản Pháp của "Moda", thương hiệu đảm bảo sẽ để cô ấy ngồi xa khỏi bà."

Ôn Hữu Nghi uể oải: "Không đi."

"Còn Joysilly thì sao? Bà luôn thích các thiết kế của họ mà."

Ôn Hữu Nghi chống tay lên trán rồi nhắm mắt lại: "Không đi."

Tiểu Lai buộc phải gửi đi những lá thư từ chối lịch sự và lạnh lùng, "Xin chào, chúng tôi rất cảm ơn lời mời của quý vị, nhưng do lý do sức khỏe, bà..."

Điều này nghe có vẻ như một cái cớ.

Thương Cảnh Nghiệp biết rất rõ sự hứng thú của vợ mình với việc mua sắm váy áo. Ngay khi Tiểu Lai báo cáo bí mật, ông lập tức nhận ra rằng có chuyện nghiêm trọng.

"Chuyện A Thiệu yêu đương thật sự không phải anh cố ý giấu em." Ông thành thạo lặp lại lần thứ ba trăm hai mươi mốt, "Lúc đầu,anh nghĩ chuyện này sẽ không kéo dài, A Thiệu cũng chưa chắc nghiêm túc. Sau đó, anh nghĩ sức khỏe và tinh thần của cô ấy không thể đảm đương vị trí của em trong tương lai, nên anh để nó tạm dừng công việc để tận hưởng tình yêu—bây giờ nó đã trở lại làm việc và đang yêu rất tốt mà."

Thương Cảnh Nghiệp nghĩ, người duy nhất bị tổn thương chính là ông, người phải ngủ ở phòng phụ!

Ôn Hữu Nghi chống tay lên trán, mắt vẫn nhắm, bà cười lạnh một tiếng không nói gì.

Thương Cảnh Nghiệp cúi xuống, nắm lấy tay của Ôn Hữu Nghi: "Đi

mua váy nhé? Anh sẽ đi cùng em."

Ôn Hữu Nghi rút tay ra: "Không cần."

"Vậy anh nói cho em biết người mà nó đang hẹn hò là ai được không?"

Ôn Hữu Nghi: "Không cần."

"Em phải cho anh một cơ hội để chuộc lỗi chứ."

Ôn Hữu Nghi không thèm để ý đến ông, bà gọi một tiếng, nói với vẻ trang trọng: "Tiểu Lai, tiễn khách."

"Tiễn khách..." Thương Cảnh Nghiệp trong phòng ngủ chính giận mà không dám nói gì.

Giới thời trang nhỏ như vậy, trong cơn hoảng hốt, các PR của các thương hiệu thi nhau thể hiện tài năng, cố gắng tìm hiểu lý do Ôn Hữu Nghi vắng mặt, hay liệu bà ấy đã chọn thương hiệu đối thủ nào? Đối thủ đã dùng chiêu trò gì? Họ hỏi khắp nơi, nhưng đến khi các tuần lễ thời trang lớn trên thế giới lần lượt kết thúc, họ mới ngỡ ngàng nhận ra— bà Thương thật sự không tham dự bất kỳ buổi trình diễn nào, thậm chí cả những buổi trình diễn riêng chỉ dành cho khách hàng cao cấp cũng không.

Chỉ có Greta dám làm điều đó. Greta đã mang nguyên cả sàn diễn của năm nay đến Trung Quốc cho Ôn Hữu Nghi. Vì không tìm được địa điểm phù hợp ở Hồng Kông nên họ đã chọn biệt thự Lệ Ninh ở Ninh Ba làm nơi tổ chức buổi trình diễn. Đây là một ngôi nhà kết hợp phong cách Đông Tây nổi tiếng ở Ninh Ba, từng đón tiếp nhiều thương nhân giàu có từ Malaysia, Hồng Kông và đã từng thuộc quyền sở hữu của một quý tộc Anh. Hiện nay, gia đình sở hữu ngôi nhà đã sa sút, nhưng nó vẫn là địa điểm tổ chức tiệc nổi tiếng nhất ở Ninh Ba, duy trì vẻ đẹp và sự mới mẻ của mình nhờ việc thu phí thuê địa điểm cao ngất ngưởng.

Ứng Ẩn đã đưa ra câu trả lời chính xác cho Greta, phía đối tác chắp tay cảm ơn trời đất: "Cô sẽ thích thiết kế của chúng tôi trong mùa này, tất cả các trang phục cho thảm đỏ năm nay, xin hãy cho chúng tôi cơ hội."

Với tư cách là giám đốc PR khu vực Trung Hoa của thương hiệu, dù lời nói của cô ấy có là khách sáo nhưng cũng rất có trọng lượng, đằng sau chắc chắn là ý nghĩa của thương hiệu. Ứng Ẩn đáp lại một cách đúng mực và không tự ti, vì tinh thần làm việc chuyên nghiệp, cô hỏi: "Vậy khách hàng quan trọng này của các bạn có điều gì kiêng kỵ không?"

"Không có, chỉ cần cô đừng ăn mặc quá khác thường là được. Bà ấy là người rất trang trọng và khiêm tốn."

Ứng Ẩn gật đầu: "Bà ấy nói tiếng Anh? Hay tiếng Quảng Đông? Tôi không biết tiếng Quảng Đông còn tiếng Anh thì không biết có đủ dùng không."

"Chúng tôi sẽ bố trí phiên dịch, cô không cần lo lắng về điều đó."

Tiễn nhân viên PR vào thang máy, Ứng Ẩn vừa gọi lại cho La Tư Lượng vừa mỉm cười nhìn Trang Đình Văn: "Thì ra họ có thể làm đến mức độ này vì khách hàng."

Trang Đình Văn nhún vai: "Ai chê nhiều tiền? Em chỉ tiêu ba trăm ngàn ở Rolf trong một tháng, họ đã mang hoa sen đến cho em mỗi ngày vào giữa mùa đông, xem này." Cô ấy mở điện thoại ra. Trong ảnh thực sự là hoa sen, tươi tắn, có hơn mười bông hoa, một số đang nở rộ, một số vẫn còn nụ được trồng trong một chiếc máng gỗ đen cũ, trông như vừa được tắm dưới cơn mưa, toát lên vẻ đẹp không tầm thường.

"Ba trăm ngàn, chỉ vậy thôi?" Ứng Ẩn cười mỉm. Bản thân cô chỉ dám mua những chiếc váy giá vài nghìn đồng, khi tham dự các sự

kiện thì có thể mượn từ thương hiệu là tốt rồi.

"Cả túi xách, trang phục may sẵn, phụ kiện, đồ đặt riêng... cũng không nhiều mà." Trang Đình Văn đếm trên tay, "Chị không biết mẹ của Leo sao? Anh ấy có nói với chị chưa?"

"Chị có nghe qua chút."

"Bà ấy có cả một biệt thự làm phòng thay đồ, vừa nghe những gì Greta nói, em suýt chút nữa tưởng họ đang nói về bà ấy." Trang Đình Văn cười, "Nhưng bà ấy chắc chắn không thể bỏ qua các buổi trình diễn."

Điện thoại bên phía La Tư Lượng đã kết nối, Ứng Ẩn hỏi: "Mấy giờ anh đến nơi?"

"Ồ, vậy thì trễ rồi." La Tư Lượng tính toán thời gian, "Chắc là khoảng một giờ rưỡi đêm."

"Vậy không cần gấp, chờ anh nghỉ ngơi xong, ngày mai gửi chuyển phát nhanh trong thành phố, tôi sẽ cho anh địa chỉ văn phòng."

La Tư Lượng liên tục đồng ý, trong lòng nghĩ rằng Cô Ứng khá quan tâm đến lá thư này, chỉ là không biết "Ông Lâm" này là ai?

Cúp máy, Trang Đình Văn lại kéo Ứng Ẩn trở lại công việc.

"Bộ phim "Thiên Kinh Địa Nghĩa" của đạo diễn Phương đã được ấn định công chiếu vào Ngày Quốc tế Lao động. Tháng 5 là thời điểm nóng của các bộ phim, có hai phim nhập khẩu sẽ được chiếu, nếu thuận lợi có thể gia hạn một lần mật mã chiếu phim kéo dài đến Tết Đoan Ngọ. Đạo diễn đã gửi 12 danh sách cho buổi ra mắt, em đã xem qua lịch trình, có thể hoàn thành trong vòng một tuần."

Việc tham gia buổi ra mắt phim và giao lưu với khán giả là điều tất nhiên đối với diễn viên chính, giống như tên bộ phim, đều là điều

hiển nhiên phải làm. Nếu vắng mặt hoặc quảng bá trên Weibo không tích cực, chắc chắn sẽ gây ra nhiều tranh cãi. Ứng Ẩn luôn phối hợp với những công việc này, cô giao cho Trang Đình Văn sắp xếp là được.

"Chỉ còn lại buổi khai trương cửa hàng flagship của Musel tại Bắc Kinh, chị có quan hệ tốt với họ, Jeffrey cũng sẽ tham gia, họ đã mời em cắt băng khánh thành và tham dự after party sau đó. Hiện họ vẫn chưa có đại diện châu Á, có lẽ đây là cơ hội, chị muốn đi không?" Đình Văn hỏi với thái độ cân nhắc, dù đây là cơ hội thương mại tốt nhưng cô ấy cũng không quá nhiệt tình, nếu là Mạch An Nghiêm thì chắc chắn sẽ ép Ứng Ẩn phải đi.

Lần trước, bộ váy trắng và đôi bốt cao Jeffrey chuẩn bị cho buổi đại lễ thời trang khi đi trên thảm đỏ đã được một bảng xếp hạng chuyên nghiệp nước ngoài bình chọn là một trong "Mười bộ trang phục thảm đỏ đẹp nhất trong năm". Nổi bật giữa một rừng váy lộng lẫy, Ứng Ẩn đã đồng ý và nhờ Đình Văn phản hồi lại họ.

Đình Văn nhấc iPad lên, thở phào nhẹ nhõm rồi cười: "Những công việc khác mà em có thể hoãn lại cho chị, em đã giúp chị hoãn rồi. Chị vừa mới rời đoàn phim hôm qua, nên hãy nghỉ ngơi thật tốt."

Sau khi sắp xếp xong lịch trình, trời bên ngoài đã tối, hai người ra khỏi văn phòng và đi thang máy xuống tầng hầm B2. Chiếc xe dịch vụ của đoàn phim đang chờ sẵn để đưa hai người đi dự tiệc. Đây không phải là bữa tiệc mừng kết thúc quay phim mà là buổi tiệc với sự tham gia của đạo diễn Lý Sơn, tổng sản xuất Trang Đình Văn, nữ diễn viên chính Ứng Ẩn và tổng giám đốc điều hành Ellison của hãng phát hành quốc tế ARP.

Phim mới chỉ vừa đóng máy, việc bàn về phát hành lúc này có vẻ còn sớm, nhưng Trang Đình Văn đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng vì học hỏi từ một người nào đó cách làm việc với tầm nhìn xa mười bước trước. Do đó, buổi tiệc này do cô ấy sắp xếp. Cùng tham dự còn có những nhân vật kỳ cựu trong Hiệp hội Sản xuất Phim Hồng Kông,

đạo diễn Lý Sơn cũng mời những nhà sản xuất và nhà đầu tư lớn trong làng điện ảnh Hoa ngữ, khiến buổi tiệc này trở nên có tầm quan trọng đáng kể.

Ứng Ẩn không dám uống nhiều rượu, dù có ngon đến đâu cũng phải kiềm chế, nhưng khi thì chạm ly, khi thì chúc mừng đã đến hơn mười giờ tối, cô đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ.

Đình Văn đưa cô xuống lầu, chú Khang lái chiếc Maybach đã đợi sẵn. Ứng Ẩn kéo khẩu trang lên, thành thạo bước lên xe từ phía bên Thương Thiệu. Cô khẽ nghiêng người nhưng không thấy người đâu.

"Ơ?" Cô nhìn quanh với vẻ bối rối.

Chú Khang và Đình Văn cùng nhau giúp cô ngồi thẳng, Đình Văn cài dây an toàn cho cô, sau đó giải thích: "Anh họ vẫn còn ở công ty, em sẽ đưa chị về trước."

Xe vừa chạy đi không lâu, Ứng Ẩn uống hết một chai nước nhỏ rồi hỏi: "Chú Khang, chúng ta đến đợi anh ấy tan làm được không?"

Chú Khang nhìn cô qua gương chiếu hậu, xác nhận cô vẫn tỉnh táo rồi cẩn thận đáp: "Cậu chủ ít nhất còn một giờ nữa mới xong việc."

Thương Thiệu đã để Thương Cảnh Nghiệp chờ đợi quá lâu, còn khiến ông phải ngủ trong phòng phụ suốt gần hai tháng. Khi trở lại tập đoàn, Thương Cảnh Nghiệp đã xếp lịch họp của anh từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối, tất cả đều là những cuộc họp cấp cao nhất mà giám đốc điều hành phải tham dự. Thời gian một giờ thêm vào là để Thương Thiệu ký và phê duyệt các văn bản vì Thương Cảnh Nghiệp đã nói ông cần thấy suy nghĩ và ý kiến của anh vào 9 giờ sáng mai.

Chỉ cần nghĩ đến việc, dù đèn trong văn phòng chủ tịch tại trụ sở Hồng Kông đã tắt, Thương Cảnh Nghiệp cũng chỉ có thể phòng phụ và trằn trọc đã khiến Thương Thiệu cảm thấy rất ổn.

"Không sao, chúng ta chỉ cần đợi dưới lầu." Ứng Ẩn lấy khăn ướt ra lau sạch khuôn mặt thoảng mùi rượu từ buổi tiệc và thoa thêm son môi.

Chiếc Maybach bật đèn xi-nhan giữa đêm khuya, rẽ về phía khu trung tâm thương mại.

Chú Khang chiều lòng Ứng Ẩn, không báo tin trước đồng thời chu đáo hỏi: "Cô có muốn lên lầu đợi không? Trên lầu có phòng nghỉ."

"Không cần đâu, lỡ có ai khác đến chăm sóc anh ấy thì sao?"

Chú Khang ho khan một tiếng: "... Vậy thì cô càng nên lên đó xem thử."

Đúng thật, cô chưa từng thấy văn phòng của Thương Thiệu trông như thế nào.

Cô hỏi mượn thẻ từ chú Khang, ghi nhớ tầng làm việc của Thương Thiệu và kiên quyết từ chối đề nghị đưa cô lên lầu của chú Khang.

Khi xuống xe, giày cao gót của cô bị trật một chút.

Chú Khang: "..."

"Không sao, không sao," Ứng Ẩn phủi bụi rồi hít một hơi sâu, "Tôi có thể tự lo được."

"Khẩu trang."

"Đúng rồi." Ứng Ẩn nhận lấy khẩu trang, "Tầng mấy nhỉ?"

Chú Khang phải lặp lại lần thứ năm: "Tầng sáu mươi tám."

Ứng Ẩn thầm nhẩm hai lần rồi dùng thẻ mở thang máy. Đúng lúc có một thang máy dừng ở tầng hầm ba, Ứng Ẩn bước vào, quẹt thẻ và

nhanh chóng bấm số tầng trước khi quên mất.

Thang máy càng nhanh, tim cô càng đập nhanh.

Anh có khó chịu không khi cô đến mà không báo trước rồi làm phiền đến công việc của anh không? Hay là... anh sẽ nghĩ cô thiếu tôn trọng? Ứng Ẩn muốn quay lại. Nhưng giữa chừng không có ai vào thang máy nên nó đã đưa cô thẳng lên tầng sáu mươi tám.

Tòa nhà Tần Đức là một trong những biểu tượng của khu trung tâm thương mại Ninh Ba, nhưng các tầng văn phòng chỉ đến tầng sáu mươi tám, tầng cao hơn thuộc quyền quản lý của một khách sạn sang trọng. Ứng Ẩn ban đầu lo lắng sẽ phải tìm kiếm thêm nhưng khi thang máy mở ra cô biết mình đã lo thừa.

Chỉ có một văn phòng còn sáng đèn.

Rèm cửa tự động được kéo nửa chừng, ánh sáng và bóng tối đan xen tạo thành những sọc vằn in trên tấm thảm màu xanh xám bên ngoài.

Ứng Ẩn bước rất nhẹ vì sợ làm anh thức giấc.

Khi đến gần cửa mới thấy đây là một căn phòng nhỏ, bên ngoài là văn phòng của thư ký hành chính, nơi xử lý các công việc hàng ngày và cuộc gọi, bên trong là phòng của giám đốc điều hành, cửa đóng, trên bảng tên mạ crôm ghi "Giám đốc Điều hành".

Ứng Ẩn nhẹ nhàng mở cửa bước vào, rồi gõ cửa phòng bên trong.

Màn hình máy tính rộng lớn đang dừng lại ở một trang kế hoạch, bên cạnh là bảng báo cáo chi tiết bằng tiếng Anh. Thương Thiệu vẫn chưa rời mắt khỏi màn hình, chỉ hơi phân tâm và hỏi: "Ai?"

Giọng anh lạnh lùng, chuyên nghiệp và có phần trầm lắng.

Ứng Ẩn đổi giọng, thêm phần quyến rũ, nói: "Sếp Thương, muộn thế này rồi, anh có muốn ăn chút đồ khuya không?"

Thương Thiệu sững người lại.

Trong đội ngũ của anh, không ai dám nói chuyện với anh bằng giọng điệu quyến rũ như vậy. Nhưng dù sao, trong một tập đoàn lớn như vậy, nam hay nữ cũng không tránh khỏi có người giữ những ý nghĩ khác.

"Không cần, cảm ơn." Anh từ chối với giọng điệu không thay đổi, cũng không có hứng thú ra ngoài xem.

"Thật không?" Ứng Ẩn khẽ bĩu môi, có chút tủi thân và hơi nũng nịu: "Anh làm việc muộn thế này, vợ anh không giận sao?"

Thương Thiệu: "..."

Nhân sự tuyển người thế nào vậy? Ai đưa ra yêu cầu? Ai viết bản mô tả công việc? Ai chịu trách nhiệm phỏng vấn vòng đầu, vòng hai, vòng cuối? Coi đây là câu lạc bộ à?

Giữa đêm khuya, không ai bên ngoài, vậy nên anh đành đẩy ghế đứng dậy tự mình ra cửa để nhớ mặt người này, rồi ngày mai nhân sự gọi cô ta lên thảo luận.

Khi cửa mở, khuôn mặt của giám đốc điều hành đen kịt đáng sợ: "Cô ở phòng ban nào—"

Đôi mắt Ứng Ẩn mờ mịt, ngước nhìn anh với ánh mắt lấp lánh, có lẽ trong đó đầy whisky: "Tôi là nhân viên giúp việc của anh—ưm!"

Cô bị anh bế ngang lên.

"Có nhân viên giúp việc nào làm việc tại văn phòng không?"

"Anh Thương trả nhiều tiền..." Ứng Ẩn bịa chuyện, nhưng không thể tiếp tục liền dụi mặt vào cổ anh.

Thương Thiệu bế cô đến sofa. Cô ngồi, anh đứng mà nắm tay cô, các ngón tay đan vào nhau. Tay kia của anh tựa vào lưng ghế, đôi mắt mơ màng nhìn cô một lúc, có chút mỉm cười.

"Em lại uống bao nhiêu rượu rồi?"

Ứng Ẩn cẩn thận giơ một ngón tay, "Một ly whisky, đấy."

"Vì sao em không để chú Khang đưa về?"

"Em muốn gặp anh."

Thương Thiệu đưa tay ra, ngón tay lướt nhẹ trên khuôn mặt mịn màng của cô rồi chầm chậm hạ xuống: "Gặp rồi, sau đó thì sao?"

Ứng Ẩn mím môi với vẻ ấm ức, khi nhắm mắt lại, cô chìm vào hơi thở của anh rồi chìm vào nụ hôn của anh. Cô bất giác đáp lại, vì vậy đã đưa tay lên, ôm chặt lấy cổ và cơ thể của anh qua lớp áo sơ mi đen.

Đôi môi của cô rất ngọt ngào, khi đầu lưỡi bị kéo ra lại trở nên hồng hào, trông như ánh nước.

Thương Thiệu hôn lên khóe môi cô, nhẹ nhàng cắn vào dái tai của cô, khàn giọng hỏi: "Bên trong em mặc gì?"

"Váy dạ hội." Ứng Ẩn hạ tay xuống, kéo theo tay của anh, cùng tháo dây thắt lưng của chiếc áo khoác gió.

Chiếc áo khoác gió không có cúc, chỉ cần tháo nút thắt là áo tự động mở ra, mùi hương nồng nàn của hoa huệ hòa quyện với nhiệt độ cơ thể cô lan tỏa trong không gian.

Cô luôn chọn váy dạ hội rất đơn giản và trang nhã, chiếc váy dài màu hồng đậm, cổ cao với đường cắt ở vai trông rất cổ điển. Tuy nhiên, hai bên vai lại được phủ một lớp bắt sáng nhẹ, khi ánh sáng chiếu vào làm nổi bật sự tròn trịa và lấp lánh.

Lòng bàn tay của Thương Thiệu áp lên vai cô, vuốt ve một lúc rồi lại hôn cô. Lần này, nụ hôn di chuyển từ dái tai xuống bên cổ. Cổ áo cao gây trở ngại nhưng không được cắt quá chặt, vậy nên chỉ cần một ngón tay của anh kéo xuống. Ứng Ẩn cũng phối hợp, cô ngửa cổ ra để anh mơn trớn, trong khi cơ thể cô cũng trở nên ẩm ướt và nóng bỏng dưới hơi thở ngày càng cuồng nhiệt của anh.

Cô hơi run rẩy và cảm thấy xấu hổ, không gian này quá trống trải, mang đầy vẻ nghiêm trang và kỷ luật.

"Đừng mà..."

Thương Thiệu khẽ cười, rút tay lại, hôn nhẹ lên khóe môi cô: "Đừng gì cơ? Anh không có thói quen làm chuyện này trong văn phòng."

Ứng Ẩn đỏ bừng mặt, váy áo cô lộn xộn, còn anh lại tỏ ra như một người đàn ông đứng đắn.

Nhưng Thương Thiệu thật sự quay lại bàn làm việc: "Còn ba phương án nữa, em hãy ngủ một chút trên sofa."

Uống rượu dễ khiến cô buồn ngủ, Ứng Ẩn im lặng một lúc, mắt từ từ nhắm lại, cô nằm nghiêng trên sofa. Cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không biết đã ngủ bao lâu thì bị ai đó nhẹ nhàng bế lên. Cô tưởng đã xong việc, mơ màng hỏi: "Về nhà rồi à?"

"Chưa."

"Ừm...?" Cô ngái ngủ, không hiểu anh đang nói gì.

Thương Thiệu bế cô về bàn làm việc, anh đặt cô ngồi nghiêng trong

lòng mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên môi cô: "Ngủ ở đây với anh."

"Chuyện gì vậy chứ..."

Thương Thiệu khó có thể giải thích. Cô nằm đó khiến anh bận tâm, tốc độ xem xét và suy nghĩ chậm lại, chỉ sau vài phút lại mất tập trung. Nhìn cô, anh cảm thấy cô mềm mại rồi tự mình cảm nhận được sự dịu dàng.

Anh luôn muốn ôm cô.

Không chỉ là một cái ôm nhẹ nhàng mà là ôm cô thật chặt trong lòng, không cho cô di chuyển hay không cho cô trốn thoát, để cảm nhận trọng lượng thực sự của cô.

Ứng Ẩn dần tỉnh táo lại: "Không có ai làm việc như anh đâu..."

"Vì sao không có? Giờ thì có rồi."

"Thật là kỳ cục, không theo quy tắc gì cả."

"Chỉ có Thương Cảnh Nghiệp mới dám nói thế."

Ứng Ẩn gần như phản ứng ngay khi nghe đến tên ông, mắt cô mở to: "Không thể để ông ấy thấy được!"

Thương Thiệu bật cười: "Được, không để ông ấy thấy."

Ứng Ẩn lo lắng thật sự cho anh: "Như thế này sẽ không hiệu quả đâu."

"Anh mới là người quyết định."

Có hiệu quả hay không, cách nào có hiệu quả, thật sự là do anh quyết định. Anh nói được thì làm được, tập trung toàn tâm toàn ý.

Ứng Ẩn lại nhớ đến lúc nghe tiếng mưa trong rừng. Lửa lò ấm áp, mưa rơi rào rào, anh cũng ôm cô như vậy rồi đắp lên cô một tấm chăn mỏng. Anh đeo chiếc kính viền bạc, chăm chú đọc Heidegger.

Khi đó, thậm chí còn không bằng bây giờ, vì dưới tấm chăn mỏng ấy, cơ thể cô hoàn toàn trần trụi.

Trong nửa giờ yên tĩnh, Thương Thiệu thực sự đã xử lý xong những phương án dài bất tận đó.

Ứng Ẩn thi thoảng ngủ, thi thoảng thức, lo lắng mình sẽ chảy nước dãi khiến cô hơi tự ti. Thấy Thương Thiệu đang đóng máy, cô cố gắng tỉnh táo lại một chút, nhớ ra điều gì đó và nói: "La Tư Lương nói có một bức thư cho em rơi ở làng."

Thương Thiệu hành động không hề chậm lại, tắt máy tính và hỏi: "Thư gì?"

"Nói là gửi từ Hồng Kông, từ một người họ Lâm, nhưng ghi sai số nhà. Có phải chú Khang gửi không? Anh có bảo chú Khang gửi không?"

Thương Thiệu giữ vẻ bình thản: "Không."

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu, "Em cũng nghĩ vậy, lúc đó chúng ta đã chia tay, làm sao anh lại bảo bác ấy gửi thư cho em được?"

"Chúng ta chưa bao giờ chia tay." Thương Thiệu chỉnh lại cô.

Ứng Ẩn ngước nhìn anh một lúc rồi nhắm mắt lại: "Thôi được, vậy giờ anh xong rồi, hôn em một cái."

Thương Thiệu một tay vuốt ve khuôn mặt cô, tay kia xoa nhẹ eo cô, nụ hôn của anh dịu dàng vừa vặn với không gian tĩnh mịch của đêm khuya.

Ứng Ẩn thở hổn hển, không biết từ lúc nào mình đã tựa lưng vào ngực anh. Phần vai của chiếc váy mở rộng gần như đến ngực, từ góc nhìn bên là một chút gợi cảm vừa đủ, nhưng vẫn rất sang trọng.

Thương Thiệu yêu thích sự gợi cảm thanh lịch của cô, cũng tôn trọng sự nghiêm túc của văn phòng này, nhưng giờ anh có ý định khác, tay anh lướt vào bên trong rồi xoa nhẹ, đồng thời hôn lên vành tai cô, hỏi: "Thư đó ở chỗ La Tư Lương sao?"

"Ừ, anh ấy vẫn chưa xuống máy bay," Ứng Ẩn bị anh dẫn dắt, trả lời đầy đủ: "Đợi đến ngày mai anh ấy sẽ gửi cho em."

"Em đang ở chỗ anh, gửi đến đó có bất tiện không?"

Ứng Ẩn ngả người, cổ trắng ngà ngả ra tạo thành đường cong dễ gãy, cô hoàn toàn bị chi phối bởi bàn tay anh.

"Vì vậy, em đã bảo anh ấy gửi đến biệt thự,..." Cô nhíu mày, cắn môi, cố gắng vượt qua cảm giác khó chịu, rồi tiếp tục: "Tuấn Nghi sẽ nhận."

Thương Thiệu hỏi được điều muốn biết, trong đầu đã lên kế hoạch rồi rút tay ra: "Về nhà thôi."

Ứng Ẩn: "..."

Thương Thiệu cúi đầu, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi mắt anh híp lại, giọng anh trầm xuống: "Ở đây?"

"Không..."

Ứng Ẩn cảm thấy mình không nói dối. Cô thực sự không muốn, rất tôn trọng chức vụ cao quý của anh, nhưng chính anh lại khơi dậy. Hôn thì hôn rồi, nhưng nụ hôn của anh luôn rất nguy hiểm.

Một tiếng cười khẽ vang lên trên đầu. Anh thoải mái tách chân cô ra qua lớp váy: "Em định lát nữa gặp chú Khang thế nào?"

Ứng Ẩn nhớ ra điều đó, thật sự muốn rời đi, nhưng cô lại bị anh giữ lại bằng một lực mạnh mẽ.

Anh giữ chặt mọi điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, từ đó một cơn sóng yếu ớt lan ra khắp cơ thể khiến cô mất hết sức lực.

Không còn sức lực, cô sẽ phải chấp nhận bất cứ điều gì anh muốn. Anh bế cô lên rồi đặt cô ngồi lên bàn làm việc.

Để thuận tiện, công tắc tổng của văn phòng được đặt ngay cạnh bàn làm việc. Thương Thiệu tắt công tắc, một lúc sau, trong nụ hôn ngày càng không thể kiểm soát vang lên tiếng va chạm của những vật dụng bị quét rơi xuống sàn.

Trên thảm màu xám xanh, tài liệu rơi vãi, cây bút máy lăn vài vòng.

Thương Thiệu để Ứng Ẩn đặt hai chân lên mép bàn, giọng anh trầm và nghiêm túc mang theo chút khàn khàn ở âm cuối msf ra lệnh. Anh giữ nguyên tư thế này, thành tâm bày tỏ sự tôn trọng cho căn phòng này - chỉ dùng tay.

Chương 96: Anh tiêu rồi, cô ấy đã nhận được thư

Hôm sau, La Tư Lượng hoàn toàn không dám ngủ nướng để thích nghi với múi giờ mà dậy sớm gọi dịch vụ giao hàng nhanh, gửi đến địa chỉ Ứng Ẩn đã cung cấp.

Vì buổi chiều phải đi cùng khách quý của Greta xem show diễn nên khi điện thoại vang lên, Ứng Ẩn đã ở trong studio làm tóc của Chử An Ni.

Greta là một thương hiệu nổi tiếng lâu đời rất nghiêm ngặt trong việc hợp tác với nghệ sĩ, nói một là một, đã cử người gửi trực tiếp năm bộ trang phục đến, nói rằng đã được trụ sở chính phê duyệt. Trang phục đã đến, người đưa cũng không rời đi mà đứng bên cạnh, tươi cười đưa ra gợi ý về màu tóc và kiểu tóc mà Chử An Ni nên sử dụng.

"Ứng Ẩn của chúng tôi rất khó để mặc đồ trông xấu!" Chử An Ni vừa cười vừa nói lảng đi.

"Đương nhiên rồi, nhưng tốt nhất vẫn nên mặc theo ý của thương hiệu, không cần quá phá cách, thanh lịch và phù hợp là được rồi." Người đại diện PR trực thuộc trụ sở chính, không phải là đại lý bên ngoài, mỉm cười rất công thức, nhăn mũi và mím môi.

Chử An Ni: "..."

Ứng Ẩn nhìn vào gương, hướng về gương mặt mới này: "Nghe cô nói, có vẻ vị khách của các cô rất khó tính."

Đối diện với một ngôi sao thực sự, ngữ điệu và biểu cảm của PR cũng có phần kiềm chế hơn nhưng vẫn rất kịch tính: "Không khó tính đâu, chỉ là năm ngoái khi bà ấy ngồi hàng ghế đầu của show diễn, có một đại sứ mà chúng tôi đang trong giai đoạn khảo sát đã..."

Cô ta giơ ngón tay: "Một chút không đúng mực, nên..."

"Chuyện gì đã xảy ra?" Chử An Ni hỏi.

"Well, lúc đó là tổng giám đốc của chúng tôi đang đi cùng vị khách này xem show, cô ta đẩy bà ấy ra một bên, cố gắng chen chụp ảnh chung với tổng giám đốc của chúng tôi."

"À? Rồi sao nữa?" Chử An Ni dừng tay đang búi tóc, tiếp tục hỏi.

"Sau đó, suốt tuần lễ thời trang năm ngoái, từ trang phục cao cấp đến trang phục thường ngày, bà ấy không đặt một đơn hàng nào từ chúng tôi." PR giơ hai tay lên một nửa, vẫn rất kiểu cách, mím môi và mở to mắt, sau đó nhún vai: "Bên cạnh đó, đừng hỏi tôi nghệ sĩ trong giai đoạn khảo sát đó là ai. Vì chuyện này, cô ta đã mất hết mọi hợp đồng hợp tác với chúng tôi, chúc cô ta may mắn."

"Vậy mà cô bảo không khó tính?" Chử An Ni không thể kiềm chế, nhíu mày.

"Không phải lỗi của khách hàng, ai cũng có quyền thích hay không thích, chỉ là thương hiệu chúng tôi không thể chịu nổi cái sự không thích đó."

PR dựa vào ghế rồi thở dài, nói một câu về tình hình hiện tại: "Ví dụ như cô có thể bước vào cửa hàng của chúng tôi rồi nói cô không thích cách bày trí tủ kính mùa này, không sao cả, nhưng nếu là bà ấy nói, một giờ sau, cô sẽ thấy một màn hình trưng bày hoàn toàn mới."

Chử An Ni nhìn vào gương trao đổi ánh mắt với Ứng Ẩn rồi bày tỏ sự kinh ngạc.

Ứng Ẩn mỉm cười nhẹ nhàng, không đưa ra ý kiến: "Vậy hôm nay tôi sẽ nói ít lại."

PR vỗ vai cô: "Yên tâm đi, cô ổn hơn Trương Thừa Vãn nhiều."

Danh tiếng của Trương Thừa Vãn cao hơn Ứng Ẩn, nhưng chuyện vị hôn phu của cô ta bị liệt vào danh sách nợ xấu từng làm dậy sóng trên mạng xã hội một thời gian dài. Theo thông báo, anh ta có hơn năm trăm triệu chưa thanh toán, nhưng ngày hôm sau đã có bài đính chính, nói rằng tất cả chỉ là hiểu lầm.

Cuộc chiến giữa các đại hoa đán khốc liệt hơn nhiều so với các tiểu hoa đán, đầy máu me, đánh thẳng vào những điểm yếu - Trương Thừa Vãn bị chế giễu tàn nhẫn trong hàng nghìn bài viết, các nền tảng tin tức lớn đều bị mua để đẩy tin tức đen, tiêu đề đều rất thống nhất:

【Nữ diễn viên từng đoạt giải lại trở thành kẻ nợ nần? Thật đau lòng! Lấy nhầm người, một biểu tượng sắc đẹp đã thành lịch sử!】

Từng là một nữ hoàng chiếm lĩnh thảm đỏ tại các tuần lễ thời trang, nhưng lần này cô ta xuất hiện thấp điệu với trang phục sẵn có. Đó là dấu hiệu cho thấy con đường phía trước của cô ta đang mờ mịt.

Ứng Ẩn có cảm xúc phức tạp đối với Trương Thừa Vãn, một lúc lâu không nói gì. Chử An Ni cũng tỏ ra bận rộn, dùng một chiếc kẹp tóc màu hạt dẻ cố định lại búi tóc cho cô.

Đây là món đồ từng gây bão của Greta năm ngoái, bởi giá của nó lên tới ba mươi nghìn, mà chất liệu lại là nhựa. Điều hài hước là, những bài đăng khoe mẽ xuất hiện không ngừng -

"Xếp hàng trước cửa hàng chính ở New York lúc nửa đêm hai giờ", "Thật điên rồ các bạn ơi! Vì nó mà đôi giày Jimmy Choo tôi vừa mua hôm qua đã bị giẫm nát", "Vì mối quan hệ tốt với nhân viên bán hàng nên tôi mới săn được một cái, không hổ danh là vị vua sold out của năm!"

Mọi người thích tạo ra cảm giác không tốn chút sức lực nào để có được thứ gì đó, chính cái cảm giác không tốn sức này mới mê hoặc, dễ dàng thu hút hàng trăm nghìn lượt theo dõi và thích.

Vì chuyện của Trương Thừa Vãn, phòng làm tóc vốn thơm nức đã im lặng một lúc lâu, cho đến khi cuộc gọi của anh giao hàng nhanh đến.

"Cô Ứng phải không? À, tôi đang ở phòng chụp ảnh Ninh Cát... À đúng rồi, là dịch vụ giao hàng nhanh,... vâng, đã bấm chuông nhưng không ai mở cửa."

Ứng Ẩn vỗ trán.

Quên mất. Cô đã gửi nhầm địa chỉ của lá thư của La Tư Lượng đến căn biệt thự nhỏ rồi yêu cầu Tuấn Nghi đợi. Hoá ra là văn phòng Ninh Cát sao?

"Không ai ở đó, tôi sẽ cho anh một địa chỉ mới, anh gửi đến đó, tôi sẽ thêm cho anh năm trăm tiền chạy việc."

Anh giao hàng tất nhiên không phản đối: "Được ạ!"

Ứng Ẩn nhắn địa chỉ của Chử An Ni qua tin nhắn, nhưng cẩn thận ghi tên một cửa hàng mua sắm bên cạnh. Khi người giao hàng đến, Chử An Ni cử thực tập sinh đi lấy.

Lá thư được niêm phong trong phong bì tài liệu, sau khi xác nhận con dấu niêm phong còn nguyên vẹn, Ứng Ẩn mới lấy lá thư ra.

Đúng là được gửi từ Hồng Kông, nhìn dấu bưu điện, là từ khi cô mới vào đoàn phim nhưng chưa chính thức quay.

Phong bì trắng đã trải qua nhiều chặng đường, đã có nếp gấp, hương thơm rất nhẹ, bị mùi của các loài gia súc trong nhà nông dân che lấp.

Chử An Ni liếc nhìn một cái rồi cười nói: "Thời buổi này còn có người viết thư à, tôi còn tưởng đó là sao kê thẻ ngân hàng chứ."

Ứng Ẩn cười nhẹ rồi cúi đầu, ngón tay lướt nhẹ trên phong bì: "Đúng vậy, thời buổi này vẫn còn người viết thư."

Trong lòng cô đã mơ hồ đoán được điều gì đó. Dù trên này không có chút thông tin nào liên quan đến Thương Thiệu, nếu phải tìm kỹ thì chỉ có chữ ký "Lâm" ở dưới có thể gán ghép một cách gượng ép vào họ của chú Khang.

Anh luôn làm những việc như thế này, từ việc đăng thông báo pháo hoa, mượn danh Rich, đến thăm đoàn phim ở Ninh Hạ rồi nói mình là trợ lý Tiểu Lâm của Kha Dụ.

"Có lẽ là thư của người hâm mộ." Chử An Ni đoán một cách hợp lý, "Không mở ra xem sao?"

"Khi nào thuận tiện thì xem." Ứng Ẩn cầm lá thư ép vào ngực.

Chử An Ni tỉ mỉ chỉnh lại tóc mái của Ứng Ẩn bằng đuôi lược, rồi thở phào nhẹ nhõm: "Xong rồi."

Cô ấy đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm Ứng Ẩn một lúc, rồi mới nhìn sang vị sứ giả của thương hiệu, nhướng mày: "Xem đi, đã phù hợp với dresscode của các cô chưa?"

Ứng Ẩn đang mặc một chiếc váy dài len mỏng, là trang phục chính của mùa xuân hè năm nay của Greta. Cổ V sâu xuống tận xương

quai xanh, họa tiết hình vuông phẳng với các màu Morandi có độ bão hòa thấp xen kẽ, không quá rực rỡ như mùa xuân nhưng lại mang đến cảm giác dịu dàng. Váy rất dài, chất liệu bó sát, nếu thân hình không đẹp thì sẽ là thảm họa, nhưng Ứng Ẩn hoàn toàn kiểm soát được.

Để phù hợp với đường cắt và phong cách của chiếc váy, bên trong cô mặc một chiếc áo ngực lụa Pháp rất mỏng, hoàn toàn loại bỏ hiệu ứng làm đầy, phần dây và viền lộ ra ngoài vừa là điểm nhấn, vừa ngăn chặn tình huống lộ hàng.

Độ thời trang và trang trọng đều được cân bằng, PR không có gì để bắt bẻ nên quyết định ngay: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Ứng Ẩn cất lá thư vào túi xách rồi theo PR lên xe thương mại của thương hiệu. Trong lúc rảnh rỗi trên đường, cô gọi điện cho Tuấn Nghi: "Thư đã nhận được, em không cần đợi nữa, ra ngoài chơi đi."

Tuấn Nghi thở phào nhẹ nhõm rồi lại căng thẳng, nhìn sang chú Khang đang đợi ở bên cạnh.

Chú Khang đến rất lịch sự, nói rằng muốn chờ thư cùng với cô ấy và thay thế lá thư.

Không khỏi làm Tuấn Nghi bối rối.

Vì chú Khang và vợ anh ta đối xử với cô quá tốt, tặng cô một bộ cashmere nhỏ làm quà năm mới. Tuấn Nghi chưa bao giờ mặc bộ đồ nào nhẹ và ấm như vậy, lúc đi trên đường, cảm giác như trên đầu mình có một bảng giá vàng lấp lánh.

Hơn nữa, lý do mà chú Khang đưa ra cũng rất thuyết phục, nói lá thư đó là ông viết và gửi đi, bây giờ hối hận rồi nên có quyền thu hồi. Nếu không, một khi Ứng Ẩn đọc được, Thương Thiệu cũng sẽ biết, thì việc ông tự ý hành động sẽ bị phát hiện rồi mất việc, đồng thời mất luôn bảo hiểm xã hội, y tế và lương, rồi sống cảnh nghèo

khó trên hòn đảo tư bản Hồng Kông.

Trong đầu Tuấn Nghi đã hiện lên cảnh chú Khang ở và cô Vương đang nhặt rác sau đó bị một ai đó đá lăn lóc. Cô ấy rùng mình, quyết định ngay khi lá thư đến sẽ chuyển ngay lập tức cho chú Khang! Bây giờ thì, trời không giúp chú Khang rồi, ông ấy tiêu rồi.

"Ông tiêu rồi." Tuấn Nghi lo lắng nói: "Cô ấy đã nhận được thư."

Chú Khang gọi điện cho Thương Thiệu: "Cậu tiêu rồi, cô ấy đã nhận được thư rồi."

Thương Thiệu: "..."

Anh đã viết gì trong lá thư đó?

Cái gì nhỉ?

"Anh không thể ngủ suốt đêm vì nhớ em."

"Phập" một tiếng, chiếc ghế văn phòng đột ngột bị đẩy ra. Thương Thiệu vừa bước nhanh về phía cửa sổ lớn vừa vô thức siết chặt cà vạt.

"Tôi là một người ngay cả việc yêu cũng phải để em mở lời cầu xin trước."

Thương Thiệu: "..."

... Thuốc đâu rồi?

Lục tung túi cũng không thấy có điếu nào.

Thương Thiệu bước nhanh về phía bàn làm việc rồi ấn vào đường dây nội bộ gọi thư ký: "Mang cho tôi một bao thuốc... bất cứ loại nào cũng được."

Thư ký hỏi khi nào cần, anh kiên nhẫn, thở dài một hơi: "Ngay bây giờ!"

Mười giây sau đã có tiếng gõ cửa, cô thư ký hành chính rón rén bước vào: "Thuốc lá dành cho nữ... có hạt nổ... vị xoài."

Nhìn gương mặt không cảm xúc của vị giám đốc điều hành, cô ấy lại rón rén bước ra: "Tôi sẽ tìm loại khác cho ngài..."

Tự ngài nói là "ngay bây giờ" mà...

Lấy lương rồi thì chỉ có thể giữ những lời oán thán trong lòng. Thư ký đành phải ngoan ngoãn đi khắp nơi để mượn thuốc.

Khi quay lại, cô ấy thấy vị giám đốc tôn quý của họ đang gọi điện thoại.

"Đang trên đường đi xem show à?" Anh cầm điện thoại bằng một tay, tay kia cầm bút, đầu bút chạm nhẹ trên giấy đầy phiền muộn và bất lực.

Ứng Ẩn "ừm" một tiếng, sợ phía thương hiệu phát hiện ra điều gì nên giọng điệu của cô rất bình thường và điềm tĩnh.

Thương Thiệu không nghe ra được cô đã đọc thư chưa, "Ở đâu? Anh đến tìm em."

Ứng Ẩn sững lại, có chút nghi ngờ: "Không phải anh nói hôm nay rất bận sao?"

Thương Thiệu ngắn gọn khẳng định: "Nhớ em, không bận."

Thư ký: "....."

Xin lỗi đã làm phiền. Cô ấy âm thầm đóng cửa lại bước ra.

Chúa ơi! Thái tử đang yêu rồi! Cô ấy không dám nói ra vì sợ bị bịt miệng.

"Đường nào? Khu nào? Anh đến ngay bây giờ, em chờ anh."

Ứng Ẩn: "....."

Muốn đến vậy sao?

Cô thực sự nhìn vào biển báo đường rồi chợt tỉnh lại: "Không được, buổi gặp mặt hôm nay rất quan trọng, không thể đến muộn. Đợi xem xong show rồi tính."

"Show ở đâu?"

"Lening Mansion, theo lý thuyết là kết thúc lúc hai giờ rưỡi, nhưng..." Ứng Ẩn không chắc chắn, "Có lẽ sẽ có thêm một số hoạt động giao lưu."

Thương Thiệu đã rời khỏi bàn làm việc, nói ngắn gọn: "Anh đến đón em."

Trước tiên là đến địa điểm, sau đó tìm cơ hội dụ cô ra ngoài, trên xe sẽ lặp lại chiêu thức của đêm qua khiến Ứng Ẩn mất cảnh giác, lấy lại lá thư và tiêu hủy nó.

Rất tốt, chỉ cần năm bước, mỗi bước đều không khó.

Cô thư ký vì quá sốc nên vẫn đang ngẩn ngơ, thấy vị giám đốc Thương yêu quý của họ vội vã bước ra ngoài, vừa đi vừa khoác áo vest một cách nhanh nhẹn, dặn dò cô: "Sắp xếp tài xế, xe biển Cảng 3."

"Vâng, vâng."

Bước chân của Thương Thiệu dừng lại một chút một cách tự nhiên rồi liếc nhìn cô ấy, rồi nhẹ nhàng nói hai chữ: "Im lặng."

Mặt cô thư ký cứng đờ, rồi đỏ ửng lên... Cảm giác như bị đe dọa.

Lening Mansion chưa bao giờ có nhiều gương mặt người phương Tây đến vậy.

Mặc dù là một buổi trình diễn bí mật chỉ dành cho một khách hàng nhưng các người mẫu tham gia đều là những người mẫu high fashion chính thống. Hậu trường trông có vẻ hỗn loạn, đạo diễn của show đang điều phối mọi thứ qua tai nghe một cách trật tự, nhắc nhở các cô gái của anh ta còn nửa giờ đếm ngược.

So với sự căng thẳng ở hậu trường, khu vực phía trước lại yên tĩnh đến mức gần như trang nghiêm.

Toàn bộ nhân viên của thương hiệu đều đang trong trạng thái sẵn sàng, mỗi người trong số họ đều có cấp bậc cao ở khu vực Trung Quốc, thường xuyên tiếp đón các khách VIP hoặc ngôi sao hoặc quan chức cấp cao, nhưng rõ ràng không ai trong số họ thể hiện sự lơi lỏng.

Trước đài phun nước, chiếc Bentley mang biển số từ hai khu vực chầm chậm đi qua đại lộ lát đá trắng rợp bóng cây.

Xe dừng lại, người đàn ông làm quan hệ công chúng cao lớn, điển trai tiến lên mở cửa cho quý bà ngồi phía sau, bàn tay đeo găng lụa trắng rất lịch lãm che chắn phía trên đầu xe.

"Tanya, chào mừng."

Ôn Hữu Nghi mặc bộ đồ trắng bước xuống xe, bà mỉm cười gật đầu chào tất cả mọi người.

Chương 97: "Jesus."

5000 bộ haute couture của Ôn Hữu Nghi không chỉ để ngắm mà không mặc.

Mặc haute couture đã trở thành một phần trong cuộc sống hàng ngày của bà, tự nhiên như ăn cơm uống nước. Đừng nói là dự tiệc, tiếp khách kinh doanh, ngay cả khi cho chim hồng hạc ăn tại căn biệt thự chính, bà cũng mặc haute couture. Tuy nhiên, bà cũng có nỗi buồn, không biết do mình lớn tuổi nên thẩm mỹ cố định hay do ngành thời trang những năm gần đây không tốt, mỗi năm tuần lễ thời trang lựa chọn một tuần cũng chỉ tạm chấp nhận, không thể nói là hoàn toàn hài lòng.

Hôm nay bà mặc một bộ haute couture cổ điển, áo khoác hai hàng cúc với eo thắt chặt hình phễu, chất liệu vải cứng của vest, chiều dài tay áo từ cổ tay đến giữa cánh tay, đeo đôi găng tay da cừu đen nửa bàn tay, váy bút chì cùng bộ dài đến đầu gối tạo nên sự kết hợp hoàn hảo giữa phom dáng thắt eo của áo và váy, rất trang nhã và dịu dàng.

Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của Greta đã tiến lên đón bà. Ông là người Ý, tóc bạc trắng, dáng người cao lớn, trong khi đối diện với Ôn Hữu Nghi, ông rất tự nhiên hơi cúi đầu, chào hỏi với giọng điệu ấm áp như gió xuân, hỏi bà về hành trình có thuận lợi và vui vẻ không.

Ôn Hữu Nghi hơi nghiêng đầu rồi nhẹ gật đầu, bà tháo găng tay bên phải, đưa tay ra bắt tay nhẹ nhàng với ông, bày tỏ sự xin lỗi vì đã vắng mặt trong cuộc gặp gỡ hàng năm với những người bạn cũ và

cảm thấy rất vinh dự và biết ơn vì họ đã từ xa đến tổ chức buổi diễn cho bà.

Giám đốc PR khu vực Trung Quốc, người đã đến mời Ứng Ẩn cũng có mặt, bước lên chào hỏi: "Còn nửa giờ nữa là bắt đầu, chúng tôi đã chuẩn bị một số trà và nước, bà chắc hẳn đã mệt mỏi vì chuyến đi."

Bà cúi người đưa tay ra mời, những người còn lại tự động tách ra hai bên, nhường lối đi ở giữa để tổng giám đốc Albert và vị khách quý này đi qua một cách rộng rãi.

Những người phụ trách tiếp đón lần này đều là các nhân viên bán hàng và chuyên viên PR tinh anh được điều động từ các cửa hàng, họ thực sự không biết thân phận thực sự của Ôn Hữu Nghi mà chỉ trao đổi ánh mắt với nhau, rồi thốt lên: "Bạn có thấy chiếc vòng cổ của bà ấy không?"

"100 carat?" Nhân viên bán hàng ước chừng.

Viên kim cương vàng đậm hình đệm cắt 107 carat quá nổi bật, đến mức những viên kim cương trong suốt nhỏ xung quanh trở nên rất tầm thường. Đây là trang sức mà các nữ diễn viên siêu sao với cát-xê 20 triệu đô của Hollywood dùng để đi thảm đỏ Oscar, nhưng được Ôn Hữu Nghi đeo một cách nhẹ nhàng.

"Có nhận ra không? Bà ấy đang mặc bộ đầu tiên do Jacob tiếp quản Greta, bộ sưu tập xuân hè 1990 tại Milan."

Jacob là nhà thiết kế thời trang người Ý được xem là quốc bảo, cũng là người định hình phong cách chủ đạo cho Greta sau thiên niên kỷ, nhưng hiện tại đã lớn tuổi nên lui về hậu trường. Bộ trang phục này rõ ràng có ý nghĩa sâu sắc đối với thương hiệu, việc Ôn Hữu Nghi mặc nó để xuất hiện cho thấy bà rất tôn trọng dịp này.

Một nhân viên bán hàng đưa tay lên che miệng, lén hỏi: "Bà ấy là ai

vậy?" Cô hỏi người từ trụ sở chính.

"Tôi cũng không biết nữa." Đối phương chỉ có thể lắc đầu.

Trong danh sách khách hàng của các thương hiệu lớn, giống như các quý bà cao cấp khác, thông tin về thân phận của Ôn Hữu Nghi có mức độ bảo mật cao nhất, chỉ có một số vị trí nhất định mới biết được một vài chi tiết về bà. Đối với những nhân viên bán hàng thường xuyên tiếp đón bà tại các cửa hàng, họ chỉ biết cô có tên tiếng Anh là Tanya, còn lại không có gì khác.

Lệ Ninh Công Quán là một biệt thự cổ phong cách kiến trúc Pháp điển hình, nhưng rõ ràng có pha trộn một số yếu tố Nam Dương do lý do lịch sử. Từ cửa vào đi lên bậc thang, sảnh trước rất rộng, đi qua hành lang vòm dài giám đốc PR giới thiệu: "Hôm nay chúng tôi còn mời hai đại sứ và vài siêu mẫu cùng xem show với bà, họ đã đợi bà trong phòng nghỉ."

Ôn Hữu Nghi gật đầu: "Xin lỗi đã để họ phải đợi lâu."

Ứng Ẩn và vài siêu mẫu khác đã chờ đợi khoảng nửa tiếng. Trong nhóm này, cô là đại sứ cho dòng sản phẩm nước hoa, còn lại là một đại sứ toàn cầu người Nhật và hai siêu mẫu nổi tiếng—một người Trung Quốc, hiện là bạn thân của thương hiệu và đang trong giai đoạn đánh giá, người còn lại từ Ba Lan đang đại diện cho dòng sản phẩm đồng hồ. Vì khác biệt ngôn ngữ nên họ dùng tiếng Anh để giao tiếp. Mặc dù không quen thuộc với nhau, nhưng vì đã quen với việc tham gia các sự kiện như vậy khiến họ nhanh chóng trò chuyện, tất cả tỏ ra rất thân thiện.

Sau một lúc trò chuyện sôi nổi, qua tai nghe có tiếng điều phối viên thông báo rằng vị khách đang tiến về phía họ. Nhân viên tiến lên nhắc nhở nhẹ nhàng: "Mọi người, Tanya sắp đến rồi."

Mọi người liền ngừng nói chuyện rồi đặt tách và đĩa xuống. Sau một lúc chờ đợi, cánh cửa Pháp màu trắng được mở ra từ hai bên, một

nhóm người xuất hiện trong hành lang.

Bốn ngôi sao vốn đang ngồi yên đều không tự chủ đứng dậy. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người phụ nữ ở trung tâm. Từng bước đi đều mang dáng điệu tự tin, từng cử chỉ đều toát lên vẻ thanh nhã tự nhiên không hề gượng ép.

Sự thanh nhã này thật sự gây ấn tượng, ngay cả những người phụ nữ xinh đẹp nhất khi nhìn thấy cũng không khỏi ngưỡng mộ.

Theo kinh nghiệm trước đây của Ứng Ẩn, những quý bà ở tầm cỡ này thường hoặc là lạnh lùng, xa cách, hoặc là tỏ ra thân thiện một cách hình thức khiến người ta cảm thấy mệt mỏi khi đối diện. Nhưng rõ ràng, người phụ nữ trước mặt không thuộc hai loại này. Ánh mắt bà trong sáng, khí chất điềm tĩnh, mọi thứ từ trên xuống dưới đều hoàn hảo và phù hợp.

Dĩ nhiên, bà cũng có một sự xa cách, nhưng điều đó xuất phát từ xuất thân và vị thế chứ không phải do bà cố tình tạo ra.

Ứng Ẩn nhìn bà mà không thể không thẫn thờ. Cảm giác này, trước đây cô chỉ từng thấy ở Thương Thiệu.

Tổng giám đốc Albert lần lượt giới thiệu Ôn Hữu Nghi với mọi người, chỉ nói tên và nghề nghiệp mà không đề cập đến danh hiệu.

Khi đến lượt Ứng Ẩn.

"Đây là diễn viên điện ảnh Trung Quốc, Ứng Ẩn."

Ánh mắt lịch sự của Ôn Hữu Nghi dừng lại lâu hơn vài giây khi nhìn vào Ứng Ẩn.

Người phụ nữ đã đóng quảng cáo hôn giả với Kha Dụ, rất giỏi bắt heo và cho heo ăn.

Ôn Hữu Nghi với cảm xúc phức tạp, đưa tay ra và nói một câu đầy ý nghĩa: "Cô Ứng, trăm nghe không bằng một thấy."

Ứng Ẩn bắt tay bà một cách rất tự nhiên và lịch sự, nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy căng thẳng.

Chuyện gì thế này?

So với các giới thiệu khác, lời giới thiệu về Ôn Hữu Nghi từ Albert ngắn gọn hơn: "Đây là Tanya, bạn cũ của chúng ta."

Nhân viên mang trà và đồ ăn nhẹ đến, Ứng Ẩn ngồi lại một lúc rồi viện cớ rời đi để vào phòng vệ sinh.

Cô mở túi xách, lấy điện thoại và dựa vào bồn rửa để gọi cho Thương Thiệu.

Chiếc xe biển số Cảng 3 đã đến Lệ Ninh Công Quán nhưng bị nhân viên PR chặn lại ở cửa, anh ta lễ phép từ chối: "Xin lỗi, thưa ngài, hôm nay nơi này không tiếp khách ngoài."

Người đàn ông ngồi ở ghế sau mắt nhắm nghỉ ngơi, nghe thấy vậy liền mở mắt.

Xem ra bước đầu tiên "đến nơi" đã gặp khó khăn.

Khi thấy cuộc gọi từ Ứng Ẩn, anh vừa nhấc máy vừa lười biếng vẫy tay ra hiệu cho tài xế tự xử lý vấn đề nhỏ này.

Tài xế bước ra khỏi xe, cửa sổ tối màu của chiếc Maybach từ từ nâng lên che đi gương mặt của người đàn ông phía sau.

"Anh đang ở cửa." Thương Thiệu nói ngắn gọn, "Em bắt đầu rồi à?"

"Chưa." Ứng Ẩn không hiểu sao cảm thấy phấn khởi, lại hỏi: "Anh thực sự đến sao? Nhưng anh sẽ phải chờ em rất lâu trong xe."

"Không sao." Thương Thiệu điềm tĩnh che giấu ý đồ của mình rất kỹ, chỉ nói: "Nếu xem chán thì đến ngồi với anh, gặp anh một lát."

Ứng Ẩn liếm môi rồi cắn nhẹ, cô tỏ ra thông minh nhưng có chút trách móc: "Không được... Ngồi một lát rồi anh sẽ không cho em đi."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Chiếc xe này là quà ông nội tặng anh, anh không dám."

Nói là vậy nhưng giọng anh quá bình tĩnh, quá nhẹ nhàng khiến người ta không thể đoán được thật giả.

Lý trí của Ứng Ẩn không tin nhưng cảm xúc lại nhanh chóng đổi chiều, như một mạng nhện, cô không điều kiện mà rơi vào lòng của Thương Thiệu.

Cô vòng tay mảnh mai qua ngực: "Anh vào được không? Em có thể đến gặp anh bây giờ."

Giọng cô nhẹ nhàng, khi dịu xuống thì như phủ lên một sắc thái mơ hồ.

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, Thương Thiệu khẽ che miệng micro, nhân viên PR bước tới cúi đầu xin lỗi: "Xin lỗi ngài, đã gây bất tiện cho ngài."

Thương Thiệu không nói gì, anh chỉ gật đầu nhẹ rồi trở lại cuộc gọi: "Một phút, vào ga ra."

Ứng Ẩn nhìn đồng hồ: "Vậy em quay lại."

"Chỉ một phút thôi?" Thương Thiệu cười khẽ, hỏi đùa.

Ứng Ẩn đáp "Ừ", rồi thật sự cúp máy.

Cô ném điện thoại vào túi xách rồi lấy ra bức thư.

Đây có phải là thư viết tay của Thương Thiệu không? Hay là của chú Khang? Lúc đó, có thể chú Khang đã gửi hợp đồng chưa hoàn thành một tỷ cho cả hai.

Ứng Ẩn không chắc có nên mở ra xem ngay không, tim đập thình thịch, cô xoa nhẹ, cố đoán xem là hợp đồng hay là thư tay.

Cửa phòng vệ sinh lúc này mở ra khiến cô giật mình.

Một tiếng "cạch" khiến bức thư rơi xuống đất.

Ứng Ẩn nhanh chóng che giấu sự bối rối, mỉm cười chào: "Tanya."

Ôn Hữu Nghi cúi xuống, nhặt bức thư lên, "Xin lỗi, lẽ ra tôi nên gõ cửa. Có làm cô sợ không?"

Khi đưa bức thư lại, ánh mắt của bà vô tình dừng lại trên phong bì, nụ cười thanh nhã trên gương mặt bà bỗng nhiên trở nên cứng đờ.

Trên thế giới này, có lẽ nhiều bà mẹ không nhận ra chữ viết của con mình, nhưng "nhiều" đó chắc chắn không bao gồm Ôn Hữu Nghi. Thương Thiệu viết chữ rất đẹp, dù là bút máy hay bút lông. Chữ của anh cấu trúc cân đối, nhìn vào thì bình thường, không quá bay bổng, nhưng mỗi nét đều thể hiện sự mạnh mẽ, tiềm ẩn sự sắc bén.

Đây là... thư tay của A Thiệu sao?

Ánh mắt của Ôn Hữu Nghi từ phong bì dời sang gương mặt Ứng Ẩn.

Có vẻ như mọi chuyện đều được kết nối lại với nhau.

Khi bà chọn đối tượng hẹn hò cho Thương Thiệu, biết bao cô gái xinh đẹp nhưng tất cả đều bị từ chối.

Sau khi uống trà chiều, Thương Cảnh Nghiệp khác thường ngày mà xem một chương trình tạp kỹ nội địa trong một tiếng rưỡi. Có vui vẻ không? Không hề, biểu cảm của ông giống như đang giải mã một điều bí ẩn.

Vậy thì... đêm Giao Thừa, con trai bà vắng mặt cũng là vì cô ấy.

Thật tiếc là lúc đó, ông ấy chỉ nói cô gái đó xuất thân từ một gia đình bình thường. Bà đã tự chuẩn bị tâm lý từ lâu, Thương Thiệu vốn không phải là người chỉ đánh giá qua vẻ bề ngoài, nên cô gái đó có thể xuất thân từ một gia đình bình thường, vẻ ngoài bình thường, nhưng nhất định phải có tâm hồn đẹp, tri thức thông minh... Thôi thì, chỉ cần Thương Thiệu thích là được... Mặc dù rất hy vọng anh có thể tìm một cô gái xinh đẹp, tốt nhất là có thể sánh ngang với Kha Dụ... Ừm, không đúng, sánh ngang thì sánh ngang rồi, nhưng mối quan hệ có phải hơi phức tạp không...

Trong đầu bà thoáng qua những suy nghĩ cực kỳ rối loạn, cho đến khi ngón tay trống rỗng, bà nhận ra lá thư đã được Ứng Ẩn cầm lấy.

Ứng Ẩn đặt lá thư trở lại trong túi xách, cô đang nghĩ đến việc nói vài lời xã giao để rời đi thì nghe thấy người phụ nữ trước mặt hỏi: "Cô Ứng, có phải cô rất thân thiết với Kha Dụ không?"

Ứng Ẩn sững lại một chút rồi trả lời một cách cân nhắc và chính thức: "Phải, tôi và thầy Khả là bạn nhiều năm rồi."

"Vậy à, tôi là người hâm mộ của cậu ấy."

"À." Ứng Ẩn chợt hiểu ra, nụ cười trở nên chân thành và rạng rỡ hơn: "Tôi cũng vậy."

Ôn Hữu Nghi đứng rất đoan trang, trò chuyện rất kín đáo: "Cô thấy Kha Dụ thế nào?"

"Tôi nghĩ..." Ứng Ẩn mơ hồ không hiểu tại sao lại phải nói về Kha Dụ

trong phòng vệ sinh nữ, "Diễn xuất của anh ấy rất tốt, người cũng rất tốt."

"Vóc dáng anh ấy không tốt sao?" Ôn Hữu Nghi hỏi thẳng thắn hơn một chút.

Ứng Ẩn: "..."

Đây đúng là phong cách của một phú bà, quả nhiên rất thẳng thắn...

Cô trả lời cẩn thận và chu đáo: "Tôi nghĩ là tốt, nhưng không phải kiểu của tôi."

Ôn Hữu Nghi gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ứng Ẩn vừa ra khỏi cửa đã không kiềm chế được mà nhắn tin cho Thương Thiệu: "Thầy Khả có rất nhiều fan là phú bà."

Thương Thiệu khá thờ ơ, lịch sự quan tâm: "Tại sao?"

Ứng Ẩn: "Khách tham dự buổi xem thời trang lần này là fan của anh ấy, bà còn hỏi em nghĩ thế nào về vóc dáng của Kha Dụ. Có khi nào bà ấy muốn bao nuôi anh ấy không?"

Thương Thiệu: "Nếu rảnh như vậy thì sao em không xuống đây nói chuyện trực tiếp với anh."

Ứng Ẩn chuyển sang một hộp thoại khác.

Ứng Ẩn: "Đạo diễn, anh trai nhỏ của anh rất được các phú bà ưa chuộng."

Thương Lục: "?"

Ứng Ẩn: "Bà ấy nói anh ấy có vóc dáng đẹp, you know?"

Thương Lục: "Địa chỉ?"

Ứng Ẩn: "Lệ Ninh Công Quán."

Rồi nói thêm: "Đừng như vậy, anh phải tin thầy Khả tạm thời vẫn yêu anh."

Nhìn thấy bốn chữ "Lệ Ninh Công Quán", Thương Lục vừa mới đứng dậy lại lập tức ngồi xuống, anh gọi quản gia Minh hỏi: "Tuần trước, Tiểu Ôn mời tôi đi xem thời trang là ở đâu?"

Quản gia Minh trả lời: "Buổi trình diễn của Greta, tại Lệ Ninh Công Quán."

Giây tiếp theo, Thương Lục thoải mái nằm lại trên sofa, anh vắt chân lên và cười lạnh một tiếng, nói với Ứng Ẩn: "good luck."

Cuối cùng, Ứng Ẩn mở hộp thoại của Kha Dụ.

Ứng Ẩn: "Thầy Khả, anh rất cuốn hút."

Màn hình hiển thị "Tin nhắn của bạn đã được gửi đi nhưng bị người nhận từ chối."

Trên bãi cát ướt sũng màu xám đen, Kha Dụ đi chân trần rồi xắn quần lên, ném con ốc vào cái xô nhựa màu đỏ. Hôm nay là một ngày đẹp trời để đi biển (và trốn tránh sự truy sát).

Nửa giờ sau, buổi trình diễn Xuân Hè của Greta chính thức được tái diễn tại Lệ Ninh Công Quán.

Không có nhiếp ảnh gia, không có đám đông truyền thông hay ngôi sao Vip, toàn bộ buổi diễn rất yên tĩnh. Phải công nhận thiết kế của Greta mùa này rất ấn tượng, từ việc sử dụng màu sắc đến sự phối hợp chất liệu, ý tưởng cắt may đều khiến người ta phải ngạc nhiên.

Nhưng tâm trí của Ôn Hữu Nghi lại chỉ tập trung vào Ứng Ẩn.

Lúc thì nghĩ, là ngôi sao, cô ấy thật sự quá hời hợt, không có tinh thần chuyên nghiệp.

Nhưng cô ấy đẹp.

Lúc thì nghĩ, cô ấy trông rất chán nản, lẽ nào không có cảm xúc gì trước thời trang - một ngành nghề vĩ đại, lộng lẫy và đầy xúc động như vậy sao?

Nhưng cô ấy đẹp.

Lúc thì nghĩ, tại sao tư thế ngồi của cô ấy lại trở nên lỏng lẻo như vậy? Không có ống kính quay về phía mình thì mất đi sự tự giác và quản lý tư thế sao?

Nhưng cô ấy đẹp.

*

Thôi bỏ qua, không bàn đến chuyện khác, cô ấy đẹp và Thương Thiệu thích cô ấy.

Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc Albert ngồi bên cạnh Ôn Hữu Nghi đang cung cấp những lời giải thích chuyên môn và ngắn gọn. Ôn Hữu Nghi cau mày, lắng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng gật đầu đồng ý. Mỗi khi bà ấy gật đầu, một nhân viên bán hàng được huấn luyện kỹ lưỡng lại ghi chú một lần. Ghi chú xong, họ cảm thấy gu thẩm mỹ của bà ấy trong năm nay có vẻ đã thay đổi một cách tinh tế... Hình như trẻ trung và sôi động hơn?

Do độ dài sàn catwalk khác nhau, thiết kế theo kiểu cầu thang vòng của Lệ Ninh Công Quán dài hơn so với sàn diễn ở Milan nên thời gian tổng thể kéo dài hơn 40 phút. Sau khi kết thúc, còn có thêm 12

bộ sưu tập cao cấp được trình diễn. Những bộ lễ phục này không xuất hiện trên sàn diễn mà chỉ được trưng bày riêng cho khách hàng cao cấp thực sự.

Sau buổi diễn, Ôn Hữu Nghi đứng lên, vỗ tay một cách duyên dáng, "Bravo."

Bà ấy thân thiện ôm Albert, thực hiện nghi thức chạm má: "Greta chưa bao giờ làm tôi thất vọng, thật sự tiếc nuối vì tôi đã bỏ lỡ sự kiện tháng Ba."

Một câu nhẹ nhàng của bà ấy khiến mọi người tại hiện trường đều siết chặt nắm tay, âm thầm reo mừng trong lòng.

Albert thuận tiện nói: "Tôi đã chuẩn bị trà chiều, ngay tại tầng ba ngoài trời, hôm nay thời tiết rất đẹp."

Ôn Hữu Nghi lại gật đầu xin lỗi: "Tôi rất muốn ngồi lại và nghe thêm về những thiết kế tuyệt vời của mùa này, nhưng hôm nay tôi còn có việc."

Rồi gọi trợ lý của mình: "Tiểu Lai, hôm nay em đi đặt hết tất cả các mẫu đã trình diễn trên sàn diễn."

Bà ấy tiêu tiền như nước khiến hiện trường yên lặng như tờ, người Ý quả thật biết cách làm ấm tình hình nên ngay lập tức khen ngợi gu thẩm mỹ vô song và sự nhạy bén về thời trang của Ôn Hữu Nghi. Ôn Hữu Nghi cười lắc đầu: "Các bạn ngày càng trẻ trung, tôi chỉ có thể để người trẻ hơn mặc những thiết kế của các bạn."

Không ai hiểu ý bà ấy.

Bà ấy từ chối lời đề nghị của thương hiệu muốn tiễn mình rời đi rồi gọi tên Ứng Ẩn khi cô đang tính toán: Một cộng một là hai, hai bốn là tám, ba tám là hai mươi bốn... Hai mươi triệu? Gia đình gì mà một lần mua đồ lại tốn tới hai mươi triệu...

"Cô Ứng."

Ứng Ẩn cuối giọng "Ừ" một tiếng, quay đầu lại, trên mặt nở một nụ cười xa cách nhưng lịch sự: "Bà gọi tôi?"

Ôn Hữu Nghi lần đầu tiên đối diện nhìn kỹ cô.

Cô ấy là người có da có thịt, vóc dáng thìcân đối. Nhìn vào vẻ bề ngoài là một cảm giác thuần khiết, ngoan ngoãn, nhưng lại có một chút bướng bỉnh từ xương cốt và nét mặt. Điều này khiến vẻ đẹp của cô không hề tỏ ra ngớ ngẩn hay khôn khéo.

Ánh mắt của Ôn Hữu Nghi rất đúng mực, Ứng Ẩn chưa kịp cảm thấy bị xúc phạm thì đã nghe thấy bà ấy hỏi: "Cô ra ngoài, không mang theo trợ lý sao?"

"Hôm nay ra ngoài từ sáng sớm nên cô ấy cũng không giúp gì được nhiều." Ứng Ẩn cười nhẹ.

Không hiểu sao, khi đứng trước Ôn Hữu Nghi, cô không bày ra vẻ ngọt ngào, dễ thương và dày dặn kinh nghiệm như khi đối diện với những người khác.

Nhân viên của thương hiệu đang bận rộn thu dọn, những bộ quần áo và trang sức đắt tiền cần phải được kiểm kê và đưa lên xe. Một số xe buýt đang đậu ở bãi đất trống, chờ đón các người mẫu thời trang cao cấp ra sân bay.

Bộ phận quan hệ công chúng cũng đang đưa các đại sứ và người phát ngôn khác lên xe thương mại.

Theo kinh nghiệm trước đây, các quý bà thường rất thích kết bạn với những người nổi tiếng trong làng giải trí. Họ đã sẵn sàng cho việc giao lưu xã hội, vì họ biết rằng những mối quan hệ như vậy rất có lợi cho họ. Tuy nhiên, sự "công tư phân minh" của Ôn Hữu Nghi đối

với việc tham dự buổi diễn đã làm họ thất vọng.

Vì Ôn Hữu Nghi đã dặn trước nên không ai dám đến quấy rầy ở hành lang yên tĩnh này, giống như nó bị ngăn cách với sự ồn ào của hai tầng trên dưới, nơi tiếng Anh với đủ loại giọng đang ồn ào.

"Cô không nghỉ ngơi tốt sao? Tôi thấy cô vừa xem diễn vừa ngủ gật, đầu cứ gật lên gật xuống," Ôn Hữu Nghi nhìn Ứng Ẩn với vẻ nửa cười nửa không.

Ứng Ẩn thật sự cảm thấy xấu hổ.

"Tối qua tôi ngủ không ngon..." Cô lúng túng nói.

Ôn Hữu Nghi suy nghĩ một lúc: "Theo lý tôi nên để cô về nghỉ ngơi. Nhưng theo ý cá nhân tôi, tôi muốn mời cô một tách trà hơn."

Ứng Ẩn ngạc nhiên: "Mời tôi uống trà?"

Có phải bà ấy muốn nói chuyện về thầy Khả không? Nếu là trước đây chắc chắn cô sẽ vui vẻ nhận lời, nhưng bây giờ thì không được. Cô chỉ muốn gặp Thương Thiệu.

Cô từ chối đầy thành khẩn: "Hôm nay e rằng không tiện, xe của tôi đã chờ dưới nhà rồi."

Ôn Hữu Nghi hiểu lầm cô còn có công việc nên cũng không ép buộc mà chỉ nói: "Tôi sẽ đi cùng cô xuống dưới."

Ứng Ẩn đành phải lén nhắn tin cho Thương Thiệu cầu cứu: "Làm sao bây giờ, phú bà nói muốn tiễn em lên xe, anh đã mở Cảng 3 chưa?"

Thương Thiệu không có trong xe.

Anh chỉ muốn lấy lại lá thư, vì sợ kéo dài sẽ gặp nhiều rắc rối nên anh trực tiếp vào trong nhà để chặn người.

Anh liếc nhìn WeChat, lông mày hơi nhíu lại, trả lời: "Tìm lý do nào đó từ chối bà ấy."

Ứng Ẩn biết tìm lý do gì đây? Rõ ràng không thể đắc tội được, cô đành phải nói với Ôn Hữu Nghi: "Tôi đột nhiên... không đi nữa."

"Không đi nữa?"

"Phải, tôi..." Ứng Ẩn cố gắng tìm lý do, nhưng trước mặt Ôn Hữu Nghi, cô mất đi sự linh hoạt thường thấy.

Tuy nhiên, Ôn Hữu Nghi lại rất hiểu ý, gật đầu nhẹ: "Vậy thì tôi sẽ không làm phiền cô nữa. Tôi sẽ bảo trợ lý của tôi liên lạc với cô, hẹn gặp lần sau."

Khi bà ấy rời đi, Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đi được vài bước trên hành lang thì đã bị kéo vào góc.

Cô "ư" một tiếng, từ mùi hương trên tay áo và cổ áo, cô nhận ra người đối diện, tim cô liền hạ xuống.

Thương Thiệu chống tay lên tường bên tai cô, tay còn lại vòng qua ôm lấy cô: "Sao lại mất hồn như vậy?"

Anh thật không biết xấu hổ mà hỏi.

Ứng Ẩn vòng tay ôm eo anh, lông mi mệt mỏi rũ xuống: "Tối qua không ngủ ngon..."

"Quần áo thế nào? Có cái nào thích không?"

Ứng Ẩn lắc đầu, cảm thấy những câu hỏi này không phải phong cách của Thương Thiệu. Chỉ là khi chưa kịp nghĩ thông cô đã bị Thương Thiệu hôn. Tim cô đập nhanh lên đến cổ họng, cơ thể căng cứng gần như muốn trốn vào trong lòng anh.

Cô hơi đẩy anh ra, chưa kịp thở đã nói: "Có người khác...!"

"Không có ai khác." Thương Thiệu giữ chặt cô, nhìn cô một lúc rồi lại hôn cô đầy xâm lược, tay còn lại trượt xuống từ cánh tay của Ứng Ẩn.

Lòng bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, một lớp chai mỏng vuốt ve từ cánh tay, da thịt, đến cổ tay của cô một cách đầy kỹ thuật. Ứng Ẩn ngay lập tức mềm nhũn, đầu óc quay cuồng.

Túi xách cũng không giữ nổi, không biết từ khi nào đã rơi vào tay Thương Thiệu.

Người đàn ông trông có vẻ đang hôn rất nghiêm túc, khi đạt được mục đích liền không nhịn được cười khẽ.

So với tưởng tượng, mọi chuyện còn dễ dàng hơn.

Ứng Ẩn ngước mặt lên, đầu óc quay chậm chạp: "Anh cười gì?"

"Anh cười..."

Thương Thiệu không có thời gian nói, nhìn vào mặt và mắt cô lại không thể kiềm chế mà lại hôn cô. Lần này không có mục đích nhưng lại càng mất kiểm soát, đến mức không nghe thấy tiếng bước chân đang tiến gần ở đầu hành lang.

Cho đến khi rất gần anh mới phản ứng kịp, theo phản xạ tự nhiên ép mặt Ứng Ẩn vào ngực mình, sau đó nheo mắt lại nhìn về phía đó với ánh mắt đầy cảnh cáo.

Ôn Hữu Nghi đứng đó không biểu cảm: "...Jesus."

Chương 98: Anh đã làm mất thư của em

Khi nghe thấy tiếng "Jesus" từ Ôn Hữu Nghi, đôi mắt nghiêm nghị của Thương Thiệu dần dần giãn ra, yết hầu cũng khẽ động.

Chuyện gì thế này? Phú bà muốn bao nuôi Kha Dụ hóa ra là mẹ của anh? Bạn gái của anh đã ở cùng với mẹ anh trong hai tiếng đồng hồ mà anh không hề hay biết? Kế hoạch "trong một thời điểm thích hợp, tại một địa điểm được chọn lọc kỹ lưỡng và theo cách thức được lên kế hoạch chu đáo" của anh để giới thiệu hai người với nhau chưa kịp thực hiện đã chính thức phá sản?

Biết Thương Thiệu có bạn gái là một chuyện nhưng tận mắt chứng kiến con trai lớn hẹn hò lại là một chuyện khác.

Gần đây, Ôn Hữu Nghi bị Thương Cảnh Nghiệp làm tổn thương khiến bà đau đầu, bà muốn mềm lòng gọi ông về phòng ngủ chính, nhưng lại cảm thấy sẽ quá dễ dãi với ông ấy. Tuy nhiên, sau khi ông đã ngủ ở phòng khác vài tháng, dù vẻ ngoài Ôn Hữu Nghi không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại lo lắng ông không ngủ ngon. Lúc này lúc khác, chính bà lại mất ngủ trầm trọng, giấc ngủ không sâu, thần kinh suy nhược, lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi.

Bây giờ, khi tận mắt thấy Thương Thiệu hôn say đắm với nữ diễn viên nổi tiếng, Ôn Hữu Nghi không cảm thấy quá xúc động nhưng lại có chút bối rối.

Giữa nơi công cộng, không thể nào chấp nhận được.

Bao nhiêu sách vở anh đã học đều bị ném vào bụng chó hết rồi sao!

Những gì về đoan trang, tự kiềm chế, hiểu biết, cẩn trọng trong lời nói và hành động... Ôn Hữu Nghi suýt chút nữa đã tức đến không thở được khiến thân hình cũng lảo đảo. Nghe những gì anh vừa nói và làm! Đừng nói đến chuyện "quân tử trong tối không lừa dối", dưới ánh sáng ban ngày anh cũng lừa dối rất giỏi!

Thấy bà sắp ngã, Thương Thiệu lập tức buông Ứng Ẩn ra rồi bước tới trước một bước đỡ lấy Ôn Hữu Nghi.

Ứng Ẩn: "..."

Gì cơ?

Thương Thiệu nhẹ nhàng hỏi Ôn Hữu Nghi: "Mẹ có sao không?"

Sau khi nhận được câu trả lời, anh mới yên tâm ngước lên nhìn Ứng Ẩn.

Cảm xúc của Ứng Ẩn đến rất nhanh, mãnh liệt và không có lý lẽ.

Ánh mắt của cô vẫn đầy ngạc nhiên và mơ hồ, nhưng đôi mắt đã ngấn lệ dường như sắp khóc.

Cảm giác oan ức và đau khổ dâng lên.

Giữa bầu không khí chết lặng, tình cảnh trở nên vô cùng kỳ lạ.

Thương Thiệu: "..."

Anh không còn cách nào khác ngoài việc khẽ ho một tiếng, trong ánh mắt đầy đau khổ của Ứng Ẩn, anh nói: "Gọi là dì."

Ôn Hữu Nghi ngước lên như không thể tin vào mắt mình.

Phải, bà đã sinh ra năm người con, tuổi cũng cao rồi, nhưng trong nhà mọi người thường gọi bà là Tiểu Ôn, còn bên ngoài người trẻ

tuổi gọi bà là Tanya. Từ "dì" này thật sự rất xa lạ. Dù sao, lúc trẻ bà cũng từng là nguồn cảm hứng của nhà thiết kế quốc bảo Jacob... Ôn Hữu Nghi cảm thấy tổn thương.

Ứng Ẩn nghĩ, dì gì chứ, bà ấy không hề già như vậy, đừng tưởng bịa bừa là có thể qua mặt em... Có gì đó rất đáng ngờ ở đây!

Trong ánh mắt chất vấn đầy chính nghĩa của cô, Thương Thiệu cố nén cười mà nhếch mép nhẹ, bình thản nói: "Ứng Ẩn, đây là mẹ của anh, Ôn Hữu Nghi."

Ứng Ẩn ngừng thở, đồng tử mất tập trung, giọng nói và trí tuệ đều biến mất.

...Ở đây không có gì đáng ngờ cả, chỉ có tình mẹ con sâu đậm.

Thương Thiệu không chút biến sắc, nhẹ nhàng nắm vai của Ôn Hữu Nghi chính thức giới thiệu: "Mẹ, đây là bạn gái của con, Ứng Ẩn. Hai người đã gặp nhau chiều nay rồi."

Dù tình huống này rất khó xử và bất ngờ nhưng anh đã xử lý nó một cách ổn thỏa. Sau khi giới thiệu xong, anh di chuyển đến bên cạnh Ứng Ẩn, tự nhiên ôm lấy eo cô rồi cúi xuống nhắc nhở: "Nếu còn tiếp tục thế này, mẹ anh sẽ bắt đầu lo lắng về chỉ số IQ của con chúng ta đấy."

Ứng Ẩn như bừng tỉnh, mặt đỏ bừng nắm lấy tay của Ôn Hữu Nghi đang đưa ra: "Dì..."

Ôn Hữu Nghi ngắt lời cô, dứt khoát: "Gọi tôi là Tanya."

Ứng Ẩn nuốt nước bọt: "Tanya."

"Tôi vừa giúp cháu chọn mấy bộ quần áo, lát nữa trợ lý của tôi sẽ hỏi cháu về số đo ba vòng, hoặc tôi sẽ sắp xếp người của Greta đến tận nơi đo cho cháu."

Ứng Ẩn ngạc nhiên, không biết bà đã chọn lúc nào, theo bản năng từ chối: "Dì hào phóng quá..." đồng thời rất chân thành nói: "Nếu cần thiết họ sẽ cho cháu mượn mà."

Ôn Hữu Nghi không nhịn được mà bật cười. Nụ cười này của bà khác với khi xem show, có thêm một chút thân thiện tự nhiên.

"Nói thật nhé, từ khi Greta thay đổi giám đốc sáng tạo mới, phong cách đã thay đổi rất nhiều. Nếu không phải vì cháu, tôi sẽ không cho cháu tôi thử hết mọi thứ đâu."

"Vì cháu sao?"

"Ừ." Ôn Hữu Nghi đáp lại, gật đầu nhẹ nhàng và vẫn giữ nụ cười, "Thật ra tôi đã nhận ra cháu ngay từ đầu. Nhưng A Thiệu muốn giới thiệu cháu với tôi trong một dịp thật trang trọng, nên tôi không dám nói thẳng, hy vọng cháu không trách tôi."

Những lời bà nói rất khéo léo, như một làn gió xuân nhẹ nhàng không để ai bị bỏ sót.

Ứng Ẩn ngước mắt nhìn Thương Thiệu bên cạnh, như trách anh không nói trước.

Thương Thiệu vẻ mặt vô tội, hỏi: "Là ba nói với mẹ sao?"

Ôn Hữu Nghi nhìn vào chiếc túi xách cầm tay của phụ nữ trong tay anh: "Bức thư đó, chữ viết của con."

Đụng ngay chỗ đau rồi.

Lòng Thương Thiệu chùng xuống, chỉ thấy Ứng Ẩn lập tức cảnh giác như một con thú nhỏ nhận ra dấu hiệu nguy hiểm, mắt sáng lên. "Thật sự là anh viết sao? Anh lừa em." Cô trừng mắt nhìn anh.

Thương Thiệu đã chuẩn bị tâm lý cho việc kế hoạch bại lộ nhưng vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh mà bình thản nói: "Không phải anh viết."

Đồng thời anh liếc nhẹ về phía Ôn Hữu Nghi, nhắc nhở bà: "Mẹ nhận nhầm rồi."

Lời cảnh cáo của anh làm sao Ôn Hữu Nghi không hiểu? Bà mím môi giấu đi nụ cười nhỏ, tiếc nuối nói: "Thật là mẹ nhầm sao? Vậy thì đúng là sự trùng hợp kỳ lạ, chứng tỏ hôm nay duyên phận đã được định sẵn."

Thương Thiệu theo bản năng cảm thấy câu nói này của bà có gì đó không ổn, rồi nghe Ôn Hữu Nghi tiếp tục: "Cuộc gặp gỡ đẹp như thế này, chúng ta nên trò chuyện thêm. A Thiệu, hay là đến chỗ của con đi."

Thương Thiệu: "..."

Khi đến bãi đỗ xe ngầm, tài xế đang chờ đợi vội vàng dập tắt điếu thuốc tiến lên hai bước chào hỏi: "Thưa bà, chào buổi chiều."

Anh ta không dám động đậy chút nào.

Ôn Hữu Nghi nhìn thấy chiếc Maybach này, trong mắt lóe lên chút ngạc nhiên, nhưng bà không nói gì chỉ cười nói: "Biển số xe này có thể tra được, con không sợ người ta viết bậy sao? Đang yêu đương tốt đẹp mà trở thành tin đồn thì không hay đâu."

Trên mạng quả thực đang có một luồng tin đồn mới nổi lên nhưng tên của Thương Thiệu không được nhắc đến.

Nguồn gốc là từ một bài viết của một blogger giải trí đăng trên Weibo: 【Mấy tháng đã trôi qua, nhưng mỗi khi xem lại những hình ảnh này tôi vẫn cảm thấy nhẹ nhàng rung động. Tôi có tội, ai hiểu được cảm giác say mê một cặp đôi đã kết hôn có chút phản bội không!】

Các hình ảnh dưới bài viết là từ lễ trao giải Ngân Hà năm ngoái, khi Ứng Ẩn và Thương Thiệu xuất hiện cùng nhau.

Trong bức ảnh, cô mặc một chiếc váy đỏ thanh lịch trang trọng, không thể che giấu ánh hào quang rực rỡ, còn Thương Thiệu mặc bộ vest, tay cầm phong bì giải thưởng, khuôn mặt dưới gọng kính bạc, môi mím chặt và vẻ mặt điềm tĩnh.

Thực tế chỉ có vài cảnh quay nhưng ngay tối hôm đó đã được lan truyền. Những bức ảnh này của cô ấy chỉ là ảnh cũ, khác biệt duy nhất là được thêm vào nhiều lớp bộ lọc khiến hiệu ứng hình ảnh trở nên sống động hơn.

Bài viết này không có bất kỳ hashtag nào, không tham gia vào bất kỳ chủ đề nóng nào, thậm chí không nhắc đến tên hai nhân vật chính hay giải thưởng Ngân Hà, nhưng vẫn được lan truyền và thu hút sự chú ý, liên tục được thuật toán dữ liệu lớn đẩy lên trang chủ của nhiều người cùng sở thích.

Phần bình luận có hơn trăm lượt, như một buổi họp mặt gia đình:

【Gia đình! Tôi đã tìm thấy gia đình thất lạc của mình rồi! Tôi đã tìm thấy nhà rồi, khóc mất thôi!】

【Ai hiểu đây, thực sự rất hấp dẫn! Một số nữ minh tinh, một số thiếu gia nhà giàu... cưới sớm như vậy có đáng không!】

【Đây là cái gì? xx và xxx đó, hôn một cái, thơm hết sức. Đây là cái gì? xx và xxx đó, hôn một cái, thơm hết sức.】

【Tôi giống như một con dơi chỉ xuất hiện vào ban đêm, chỉ có thể lén lút ở đây.】

【Lương tâm của người đàn ông đã kết hôn chỉ trích tôi, kéo tôi vào cảm giác căng thẳng, mẹ kiếp, hôm nay tôi không làm người

nữa!!!】

Có vẻ như dữ liệu đã bắt đầu vượt tầm kiểm soát nên blogger buộc phải ghim bình luận: 【Các bạn, đừng đề cập đến bất kỳ cái tên nào nữa, không có ý định làm phiền bất kỳ bên nào, chỉ là tự mãn trong vòng tròn của mình, làm ơn đừng phán xét tôi (cầu mong)】

Câu chuyện chuyển hướng khi một tài khoản bình luận dưới đó:

【Chúc mừng các bạn, thực sự đã trúng rồi.】

Tài khoản này có ảnh đại diện là một bầu trời xanh và mây trắng, tên là 【Bàn Tay Sắt Nắm Giấc Mơ】, không có người theo dõi nhưng có nhiều cập nhật Weibo, đều là hình hộp cơm và bầu trời, có vẻ không phải là tài khoản zombie.

Các bình luận tiếp theo đều xem như xem phim:

【Một người nữa bị điên.】

【Người đâu, mang đi.】

【Đúng rồi, tôi không quan tâm, thực sự thực sự ở đây thì thực sự là như vậy!】

【Chúc mừng chị em (xem qua trang cá nhân có thể là anh trai...?)】

Tài khoản đó phản hồi: 【Thực sự là thật đấy (cười khóc) có thể theo dõi một bộ phim mới đóng máy, người đàn ông đã ở trường quay gần hai tháng, cả đoàn đều biết】

Dưới đây là hàng loạt dấu hỏi, có người hỏi thẳng: 【Người đàn ông không phải đã kết hôn rồi sao? Còn có con nhỏ. Thực sự đã ly hôn sao?】

Người đó trả lời: 【Tôi không biết, thôi tôi tự xóa đi, không có ý khác, vừa đúng lúc thấy, có vẻ nói sai rồi.】

Người đó xóa đi ngay lập tức, có vẻ như rất muốn sống sót, sau đó, hình như đã mua một tài khoản VIP, đổi ảnh đại diện và tên thành 【Bàn Tay Sắt Cẩn Thận】, đồng thời bật chế độ bảo vệ tài khoản và chỉ cho phép xem trong nửa năm.

Cảm giác như thể không có vàng lại khiến cho nhiều fan CP hứng thú. Nhưng tài khoản của anh ta có quá ít thông tin hữu ích nên không thể nhận diện được gì. Ăn cơm hộp mỗi ngày và những dòng trạng thái như hôm nay về sớm, hôm nay làm mất thời gian, hôm nay cơm hộp ngon, hôm nay thời tiết kém... Ai dám nói đây là đoàn phim? Có khi là công trường.

Vì dữ liệu chưa phổ biến, CP thực sự rất nhạy cảm, các tài khoản marketing sợ bị kiện nên không dám tự tiện truyền tải thông tin, vì vậy các tin đồn này đều bị giam trong một vòng tròn đặc biệt.

Nhưng vì có người bắt đầu, danh tính và bối cảnh của "Kim Nguyên Dân," thực sự đã được kiểm tra.

Nhắc nhở của Ôn Hữu Nghi rất hợp lý, Thương Thiệu gật đầu, "Mẹ nói đúng, con sẽ chú ý."

Anh để Ôn Hữu Nghi và Ứng Ẩn ngồi hàng ghế sau còn mình lên ghế phụ, đồng thời rất quyết đoán hạ chắn.

Ứng Ẩn gọi anh: "Anh Thương, túi của em—"

Chưa kịp nói xong thì chắn đã nâng lên, Thương Thiệu coi như không nghe thấy, nhanh chóng mở túi xách nữ lấy ra bức thư bên trong.

Tài xế không nói gì, lo lắng đến mức thiếu không khí.

Một lúc sau, chắn lại được hạ xuống, cậu chủ nhà mình rất điềm tĩnh nói: "A Kiệt bấm nhầm rồi."

A Kiệt giữ tay lái chỉ cảm thấy như sấm sét giữa mùa hè.

Maybach ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, chạy ổn định về phía biệt thự ven biển.

Đây là lần thứ hai Ôn Hữu Nghi đến đây, chú Khang đã nhận được thông báo trước nên chuẩn bị sẵn sàng.

Ôn Hữu Nghi là một người phụ nữ tinh tế.

Bà tinh tế, chứ không phải xa xỉ.

Mỗi bữa ăn, mỗi hành động, những gì bà nhìn thấy, nghe thấy đều hoàn hảo và vừa đủ. Nhưng sự vừa đủ đó, chính là điều khó khăn và xa xỉ nhất. Điều này không phải chỉ có tiền hay quyền lực mới có thể đạt được, nếu có tiền có quyền cộng thêm chút phong cách tao nhã và sự khôn ngoan để kiềm chế sự tầm thường của bản thân vẫn chưa đủ. Để đạt được sự tinh tế như Ôn Hữu Nghi cần có thêm sự kiên nhẫn, cái nhìn sâu sắc và kỷ luật.

Bà có một hệ thống quản lý gia đình và cuộc sống, những người giúp việc dưới quyền bà rất được yêu thích trong giới thượng lưu ở Hồng Kông, các quý bà khác đều khao khát có được một hai người để học hỏi cách bà quản lý cuộc sống. Nhưng rất khó, vì không ai muốn rời khỏi nhà họ Thương trừ khi mắc lỗi nghiêm trọng và bị sa thải.

Mỗi lần Ôn Hữu Nghi đến thăm, như đi thăm khách sạn Minh Khâm, nghỉ ngơi tại biệt thự ở Mỹ của Minh Trác hoặc thăm Thương Lục và Kha Dụ đều khiến các quản gia của các cô cậu chủ cảm thấy như đối mặt với kẻ thù.

Chú Khang cũng không ngoại lệ. Lần này bà đến đột ngột, thời gian

ngắn, từ trên xuống dưới không kịp chuẩn bị gì sẽ không thiếu những lời nhắc nhở nhẹ nhàng, nhưng trái với mong đợi của ông, sự chú ý của Ôn Hữu Nghi lần này hoàn toàn không nằm ở đó.

Maybach dừng lại, Thương Thiệu cùng xuống xe, đang định vào trong thì Ôn Hữu Nghi gọi anh lại: "Công việc ngoài trời đã tiêu tốn của con nhiều thời gian như vậy, có phải nên trở về rồi không?"

Thương Thiệu sao có thể yên tâm để Ứng Ẩn ở lại một mình với Ôn Hữu Nghi?

Quan tâm trả lời: "Chiều không bận, con sẽ uống trà với hai người."

"Nhưng ba biết sẽ tức giận và phê bình con."

"Không sao, không quan trọng."

Ôn Hữu Nghi mỉm cười nhẹ: "Không được, tức giận sẽ tổn hại sức khỏe, con không thể lúc nào cũng làm ba tức giận."

Thương Thiệu: "..."

Fine.

Anh trao cho Ứng Ẩn một ánh mắt an ủi, ánh mắt lại lướt qua mặt chú Khang, ý là giao người cho ông, để ông kiểm soát tình hình.

Khi anh quay lưng đi lại bị Ôn Hữu Nghi gọi lại.

Ôn Hữu Nghi nhẹ nhàng nhắc nhở Ứng Ẩn: "Cháu có để quên cái gì không?"

Ứng Ẩn vỗ trán nhớ ra: "Anh Thương, túi của em..."

"Ở trong xe." Thương Thiệu nói, "Anh sẽ đi lấy cho em."

Đi vài bước thì Ứng Ẩn đi theo.

Thương Thiệu mở cửa ghế phụ, hơi cúi người lấy túi ra, rất tự nhiên đưa cho Ứng Ẩn rồi ôm cô vào lòng. Một tay vòng qua mặt cô che khuất tầm nhìn của Ôn Hữu Nghi, đồng thời thì thầm: "Đừng căng thẳng, bà ấy rất dễ gần, bà cũng đã mong gặp em, chỉ cần làm chính mình là được."

Lời nhắc nhở của anh êm dịu và nhẹ nhàng, Ứng Ẩn "ừ" một tiếng, cảm thấy môi anh đặt lên tai mình. Anh hôn nhẹ: "Tối đừng đi, em ở lại đây ngủ, được không?"

"Ngày mai phải đi công tác..."

"Anh đưa em ra sân bay."

Hai người thì thầm nói rất nhiều biến một cuộc chia tay ngắn ngủi thành như phải chia xa lâu dài. Ôn Hữu Nghi mỉm cười nhìn Thương Thiệu với vẻ bình thản.

Thương Thiệu quả thật đặt nụ hôn lên khóe môi Ứng Ẩn, hôn một lúc rồi tách ra, nheo mắt quan sát ánh mắt của Ứng Ẩn, sau đó lại áp sát để hôn thêm một lần. Anh luôn nói với giọng thì thầm, tốc độ đều đều dễ dàng làm không khí trở nên lãng mạn

Ứng Ẩn đã sa vào mơ màng.

Cuối cùng, Thương Thiệu xoa nhẹ vành tai cô, ánh mắt sâu thẳm như sương đêm nhìn cô một lúc, nói: "Hẹn tối gặp."

Ứng Ẩn mơ màng quay lưng, đi vài bước, Ôn Hữu Nghi tử tế hỏi: "Điện thoại của cháu đâu? Đừng để quên trên xe."

Khi được nhắc, Ứng Ẩn phản ứng đầu tiên là tìm trong túi. Cô không phụ lòng Ôn Hữu Nghi, ngay lập tức nhận ra một sự thật khác.

"Thư của mình đâu?" Cô ngẩn người rồi tìm lại một lần nữa. Khi ngẩng mặt lên, Ôn Hữu Nghi nhìn cô đầy ý vị.

Tiếng động cơ phía sau đã vang lên.

Ứng Ẩn lập tức quay lại nhìn chằm chằm vào Thương Thiệu với vẻ kiên quyết, thấp giọng: "Anh Thương, thư của em đâu?"

Cô đã đoán chắc chắn nhất định là Thương Thiệu làm điều đó. Anh nâng chắn, hôn cô, làm cô mơ màng, tất cả chỉ để lấy đi thư.

Người đàn ông đã ngồi lên ghế sau lúc sắp đóng cửa nghe thấy câu đó thì người cứng lại.

Thương Thiệu hắng giọng, nghiêm túc nói: "Anh không biết em đang nói gì."

"Anh đã làm mất thư của em." Ứng Ẩn thẳng thắn.

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn đỏ mắt, nén lệ và lo lắng: "Đó là thư của em, gửi từ Hồng Kông, đã trễ mấy tháng rồi..." Cô nghĩ anh thực sự đã làm mất nó.

Vô ích, chỉ có thể rơi nước mắt. Cô cúi đầu, tay ôm lấy túi xách có đính hạt vàng rồi cào móng tay. Mặc dù mặt không biểu cảm đang tái nhợt và bình tĩnh, nhưng đầu mũi đã đỏ, một giọt nước mắt đã rơi: "Mất công lắm... tại sao anh lại làm mất nó..."

Cảm thấy vô cùng tủi thân.

Đó là thư của cô, đã trễ, rồi thư về. Cô chưa đọc nhưng trời muốn cô đọc. Anh có quyền gì?

Thương Thiệu mềm lòng đến mức nào?

Anh gần như không do dự gì mà xuống xe mà ôm cô vào lòng trước mặt mọi người cách không xa, vừa hôn vào tai cô vừa liên tục an ủi: "Không mất đâu, vẫn ở đây, còn nguyên vẹn... Đừng khóc."

Ứng Ẩn nghẹn ngào giữ lại nước mắt.

Thực sự đã nghe lời, đừng khóc nữa.

Thương Thiệu không biết làm thế nào với cô, chỉ có thể đổi giọng, rất nghiêm túc nói: "Được rồi, em khóc vì cảm thấy tủi thân và đau lòng thì cứ khóc cho đến khi vui vẻ, được không? Thư ở đây, là lỗi của em."

Anh lấy thư từ túi trong áo vest ra, lá thư gọn gàng mang hơi ấm và mùi hương của anh.

"Em xem, nó ở đây, không bị mất, còn nguyên vẹn."

Anh tự tay đưa thư cho Ứng Ẩn, nhờ cô xem một chút.

Ứng Ẩn nhận lấy, nhất thời không mở ra, tay nắm chặt, mặt đã nhăn lại. Cô muốn cười, khóe môi nhếch lên nhưng nước mắt vẫn không ngừng, từ mắt rơi xuống từng giọt.

Khóc thật đẹp, mặt không bị ướt, lại như một cảnh phim.

"Em cố tình diễn cho anh xem." Cô che giấu rất cứng miệng.

Thương Thiệu không vạch trần cô, đôi tay rộng lớn ấn nhẹ vào cổ cô, hôn vào đỉnh đầu cô: "Có một câu trong đó, anh không muốn để em thấy."

"Tại sao?"

"Bởi vì em nên nghe anh trực tiếp nói câu đó."

Anh dùng ngón tay lau nhẹ mặt cô, xóa đi sự ẩm ướt quanh mắt: "Nhưng bây giờ nói cũng không đủ nghiêm túc. Em đọc câu đó cũng đừng trả lời ngay, đợi anh nói trực tiếp, được không?"

Chương 99: Vậy em muốn sinh mấy đứa?

Giữa vách đá xanh ngát và biển trời hòa làm một, chiếc Maybach lướt ra khỏi trang viên rồi dần xa trên con đường nhựa.

Ứng Ẩn lặng lẽ tiễn biệt, một lúc sau mới quay người lại. Cảm xúc trở lại bình thường khi bức thư an toàn nằm trong tay cô, giờ cô mới cảm thấy ngại ngùng, lo lắng không biết lớp trang điểm có bị lem không, có bị Ôn Hữu Nghi phát hiện ra điều gì khác thường không. Thương Thiệu vừa nãy đã dỗ dành cô một lúc lâu, không biết trong mắt Ôn Hữu Nghi có thấy như thế là không hợp lẽ không.

Khi quay lại, đôi má đã khóc của cô phủ một lớp hồng nhạt, tay cô nắm chặt bì thư và túi xách.

Ôn Hữu Nghi mỉm cười, không hề hỏi hai người vừa rồi nói chuyện gì bên cạnh xe. Bà chỉ nói: "A Thiệu trước đây khi dỗ dành em gái cũng kiên nhẫn như vậy. Minh Khâm còn khó chiều hơn cháu, còn Minh Trác thì khó đoán hơn cháu."

Ứng Ẩn không kìm được mà hỏi theo lời bà: "Thế còn Babe thì sao?"

"Babe à, Babe sinh muộn quá nên khi đó A Thiệu đã hết kiên nhẫn rồi, vì vậy Babe chưa bao giờ được nó dỗ dành." Ôn Hữu Nghi bước đi bên cạnh cô cùng vào trong nhà, "Thậm chí có lần Babe len lén vào phòng làm việc của anh trai thì bị anh trai xách cổ áo như một chú chó nhỏ ném ra ngoài."

Ứng Ẩn không nhịn được cười: "Nhưng có vẻ như Babe vừa sợ vừa không sợ anh ấy."

Ôn Hữu Nghi gật đầu: "Vì A Thiệu là người dễ nhận được sự kính trọng chứ không phải là tình yêu. Giống như Babe vừa yêu anh trai, muốn gần gũi anh trai, nhưng cũng vừa ngưỡng mộ anh trai nên không dám đến gần. Tôi nhớ khi Minh Bảo khoảng bảy, tám tuổi, một hôm chạy đến mà buồn rầu không vui. Tôi hỏi chuyện gì làm phiền con? Con bé nói, "Mommy, con muốn chơi với anh trai nhưng không thể.""

"Sao lại không thể?" Ứng Ẩn hỏi.

Cô không hề nhận ra những lo lắng ngượng ngùng vừa rồi của mình đã được Ôn Hữu Nghi hóa giải một cách tinh tế như thế nào.

"Babe nói, vì anh trai trông giống như một người mỗi ngày phải làm rất nhiều việc quan trọng, nếu dùng những quyển sách tranh trẻ con để quấy rầy anh trai thì thật xấu hổ."

Ứng Ẩn không kìm được mà cười khúc khích, mím môi.

"Sau đó, tôi dắt tay Babe gõ cửa phòng làm việc của nó. Hôm đó là cuối tuần, A Thiệu đã chơi tennis với con bé rất lâu, chơi đến mệt nhoài rồi bế con bé ngồi lên đầu gối, sau đó cùng con bé xem sách tranh. Cháu không biết Babe đã căng thẳng thế nào đâu." Ôn Hữu Nghi hồi tưởng mà cười khúc khích, "Hai nắm tay nhỏ xíu của con bé nắm chặt đến nỗi không dám động đậy, mãi mới xem xong, lúc tôi sờ đầu con bé thì lòng bàn tay đều đẫm mồ hôi."

Có lẽ bà nhớ lại chuyện gì đó buồn cười hơn, Ứng Ẩn cúi mặt, nụ cười lan rộng, tự mình kìm nén một lúc mới nói tiếp: "A Thiệu cũng không hiểu nên ngạc nhiên hỏi con bé, "Hóa ra em không thích anh à?" Babe mở to miệng mà không biết trả lời thế nào, bèn chạy mất. Trước đây con bé bị bệnh tim, cả gia đình đều rất chiều chuộng con bé, nhưng con bé luôn khao khát được ở bên A Thiệu một lúc, dù không làm gì cũng cảm thấy như đã nhận được."

Bà dùng từ "khao khát", Ứng Ẩn ngay lập tức hiểu, giống như cô trở thành Thương Minh Bảo khao khát anh trai, nhưng cũng lo lắng trước sự gần gũi của anh vì sợ mình thể hiện không tốt.

Ôn Hữu Nghi thu lại suy nghĩ, đôi mắt yên tĩnh nhìn Ứng Ẩn một lúc, "Thực ra A Thiệu là một người rất dịu dàng nhưng tại sao ngay cả em gái nhỏ cũng kính sợ nó? Nó là người cầu gì được nấy, chăm sóc người khác mà không để lộ ra, diện mạo và khí chất cũng không lạnh lùng nhưng những người xung quanh đều có cùng suy nghĩ như Babe. Trong một thời gian dài, A Thiệu luôn muốn phân biệt giữa sự kính trọng và tình yêu mà người khác dành cho mình, điều này không dễ dàng."

"Có lẽ là vì, với địa vị của Anh Thương, cách làm việc, suy nghĩ và sở thích của anh ấy khiến cuộc sống của anh ấy trông rất trang nghiêm và trọng đại."

Ôn Hữu Nghi suy ngẫm lời nói của Ứng Ẩn, im lặng một lúc rồi nở nụ cười.

"A Thiệu có tình cảm sâu đậm với ông nội. Khi gặp vấn đề, nó sẽ nghĩ ngay đến việc xin ý kiến ông. Khi ông qua đời, lúc đó nó đang ở nước ngoài, thời tiết mưa bão khiến tất cả các chuyến bay đều bị hủy. Khi về nhà, nó thức cả đêm để canh giữ linh cữu, khi vào phòng làm việc của ông lại tìm thấy lá thư mà ông để lại cho mình trong ngăn kéo."

Ứng Ẩn nghĩ, với tư cách là con trai trưởng gánh vác trọng trách lớn, lá thư di chúc đó hẳn là một bức thư dài, chứa đựng trí tuệ và kinh nghiệm của cả đời Thương Bác An, những lo lắng và lời khuyên của ông về tập đoàn và gia tộc chắc chắn đã được ông tỉ mỉ dặn dò trong đó.

Ôn Hữu Nghi yên lặng một lúc, cúi đầu khẽ mỉm cười.

"Rất bất ngờ, chỉ có bốn chữ, "Mạng nhện tự trói"."

Chữ thư pháp viết trên giấy tuyên thành được gấp lại cẩn thận để trong phong bì. Như một lời cảnh báo, như một lời trách mắng, lại như một tiếng thở dài.

"Cô Ứng, cháu có hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này không?"

Ứng Ẩn khẽ lắc đầu: "Cháu chỉ nghe qua "tự làm kén trói mình", chứ không biết "mạng nhện tự trói" là gì."

Ôn Hữu Nghi gật đầu: "Vậy thì đợi đến tối khi A Thiệu về, hãy để nó tự mình giải thích cho cháu nghe."

Đến chỗ tiền sảnh, người giúp việc đã đặt sẵn đôi giày mềm để đi trong nhà. Ôn Hữu Nghi được giúp thay giày, bà bảo ông Khang pha một ấm trà rồi nói với Ứng Ẩn: "Cháu mệt rồi, nên ngủ một chút trước đi. Khi cháu dậy chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện. Tôi còn khá nhiều chuyện để kể về A Thiệu."

Ứng Ẩn vốn đang buồn ngủ nhưng nghe thấy có chuyện về Thương Thiệu để nghe, ngược lại tinh thần tỉnh táo hẳn: "Bên ngoài đang rất dễ chịu, hay là cháu cùng dì uống trà một chút."

Khu vực ngoài trời ở tầng hai rất rộng rãi, bên cạnh hồ bơi màu xanh đậm, những chiếc ghế sofa trắng được bày xung quanh tạo thành một phòng khách ngoài trời dưới bầu trời xanh. Người giúp việc đã pha trà xong lui ra xa một chút để đợi lệnh. Sau khi uống vài tách trà, Ôn Hữu Nghi nhận được một cuộc điện thoại, nghe giọng điệu thì có vẻ là việc chính nên liền xin lỗi Ứng Ẩn để đi vào trong nhà để tập trung nghe điện thoại.

Ứng Ẩn đợi một lúc lâu thì chú Khang đến báo tin, ý nói việc bên Ôn Hữu Nghi sẽ không xong ngay, cô có thể tự đi nghỉ.

"Chú Khang, có con dao cắt giấy hoặc dao rọc giấy không?" Ứng Ẩn hỏi.

Chú Khang đã sớm nhìn thấy lá thư mà cô đặt bên cạnh, gật đầu: "Xin cô chờ một chút."

Trời còn sớm, ngoài khơi xa đang là lúc sôi động, những người chơi lướt sóng, chèo thuyền buồm ở quá xa, âm thanh không thể truyền tới đã trở thành từng khung cảnh hoạt họa.

Ứng Ẩn ngồi ngắm một lúc rồi đặt lá thư xuống bàn kính, đầu ngón tay lướt nhẹ từ trung tâm ra hai bên.

Cô nhìn kỹ đến mức, ngay cả tem thư và dấu bưu điện cũng đều xem qua. Đó là một chiếc tem in hình hoa Jacaranda vẽ theo phong cách công bút, mệnh giá 4 đô la Hồng Kông, bên trên in dòng chữ trắng thanh mảnh bằng chữ Hán phồn thể:

「香港四季树木 - Bốn mùa ở Hồng Kông」

Đây là một bộ sưu tập vừa được phát hành vào mùa xuân này.

Nhìn chán chê, Ứng Ẩn lật mặt sau của phong bì rồi cầm lấy chiếc dao rọc giấy nhỏ nhắn cẩn thận cắt mở phong bì từ phía dưới con dấu.

Là chữ viết bằng bút máy.

"Anh thức trắng đêm vì nhớ em."

Ứng Ẩn chỉ nhìn thoáng qua rồi vội vàng nắm chặt tờ thư áp nó vào ngực mình, mắt không rời khỏi mặt hồ lấp lánh ánh sáng để giữ cho cảm giác cay cay trong mắt không trào ra.

Vì Thương Thiệu đã nói trước nên cô cứ đoán mãi, rốt cuộc là câu nào anh muốn tự mình nói ra?

Là "Em nói đây là lần đầu tiên em nhận được hoa từ người khác

phái. Em không biết, câu nói này giống như món quà mà em dành tặng anh vậy."

Hay là câu "Anh là người đến cả yêu cũng cần em phải mở lời cầu xin trước."

Ánh mắt hạ xuống, chỉ qua hai dòng đã khiến tim Ứng Ẩn đập thình thịch, cô tìm ra câu trả lời.

"Trao anh cả đời của em."

Cô vội vàng gập lá thư lại rồi bật dậy từ ghế sofa, không đầu không đuôi đi đi lại lại quanh hồ bơi. Những người giúp việc đứng đợi từ xa nhìn nhau, không hiểu sao cô đột nhiên lại quay vòng vòng, vừa quay vừa tự tay quạt cho khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Hít thở đủ rồi, Ứng Ẩn mới quay lại ghế sofa đọc nốt phần cuối của lá thư.

Khi Ôn Hữu Nghi gọi điện xong quay lại chỉ thấy Ứng Ẩn nước mắt lưng tròng, không biết cô đã ngồi đó khóc với lá thư bao lâu. Bước chân của bà rất nhẹ không làm Ứng Ẩn giật mình.

Ánh mắt theo dõi động tác lật thư của Ứng Ẩn, họ cùng nhìn thấy một dòng chữ nhỏ cuối cùng, giống như một câu chú thích:

"Hãy trao anh một vầng trăng không bao giờ lặn."

Ứng Ẩn trong khoảnh khắc hiểu ra, nước mắt xen lẫn nụ cười, cô bật cười qua nước mắt, vừa cười vừa ôm lấy đầu gối rồi vùi mặt vào đó, đôi vai rung lên, tiếng khóc bị cô nén lại thật chặt.

Ôn Hữu Nghi nhặt lá thư rơi xuống đất lên, không liếc nhìn lấy một cái mà chỉ gấp nó lại theo nếp gấp ban đầu rồi đặt lại lên bàn trà.

Trước khi khép cửa rời đi, bà quay lại nhìn Ứng Ẩn một lần nữa.

Cô và anh trông như đã trải qua rất nhiều khổ đau.

Khi Thương Thiệu kết thúc công việc trở về, Ôn Hữu Nghi đã về Hồng Kông.

Anh kiên nhẫn gọi một cuộc điện thoại cho Ôn Hữu Nghi để hỏi thăm và xin lỗi, sau vài câu ngắn gọn, anh vội vàng cúp máy rồi bước thẳng lên tầng ba.

Chăn trắng mỏng phủ lên, cô nghiêng người gối đầu lên tay ngủ rất ngon.

Cô bị đánh thức bằng một nụ hôn.

Khi mở mắt đã thấy Thương Thiệu ngồi bên mép giường, anh vẫn chưa thay bộ vest, cũng chưa cởi cà vạt, tay anh đưa đến vuốt tóc cô còn phảng phất mùi trầm hương quen thuộc của thuốc lá.

"Sao ngủ sớm thế?" Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, "Cơ thể không khỏe à?"

Ứng Ẩn tỉnh táo một lúc, "Chuyến bay lúc sáu giờ nên muộn nhất là bốn giờ rưỡi phải xuất phát."

Mệt mỏi quá!

Đây sẽ là trạng thái của cô trong tuần tới. Để có thể chạy đua qua nhiều thành phố quảng bá, họ thường phải đi hai, ba nơi trong một ngày, đồng hồ sinh học hoàn toàn bị đảo lộn nên chỉ có thể tranh thủ giấc ngủ khi có cơ hội.

"Không phải có Tuấn Nghi giúp em làm thủ tục và gửi hành lý sao?"

"Từ đây ra sân bay mất năm mươi phút, còn phải qua kiểm tra an ninh, đến cổng máy bay—"

Thương Thiệu ngắt lời cô: "Hoạt động bắt đầu lúc mấy giờ?"

"Chín giờ chiếu phim, sau khi chiếu xong sẽ tham gia—" Cô chớp chớp mắt không thể tính toán nổi.

"Mười một giờ?"

"Ừ."

"Vậy tám giờ đến sân bay, để máy bay của anh đưa em đi."

"..."

"Không được à?"

"Được thì được..." Ứng Ẩn ngập ngừng nhỏ giọng, có phần xấu hổ: "Nhưng không hay... đó là máy bay phục vụ công việc của anh mà."

"Anh vừa hay có việc phải đi Bắc Kinh."

"Thật không?" Mắt Ứng Ẩn sáng lên.

"Giả đấy."

"..."

Thương Thiệu bật cười kéo tay cô, nâng cô dậy rồi ôm vào lòng: "Hôm nay em ở cùng với Tiểu Ôn có vui không?"

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu, "Em đã cùng bà ấy dạo quanh, dẫn bà ấy xem Rich, uống trà, đến bữa tối nghe nói em ăn kiêng nên bảo chú Khang chuẩn bị cho bà ấy món tương tự."

Tất nhiên, còn một điều cô không nói ra. Ôn Hữu Nghi đã cho cô xem video lúc nhỏ của Thương Thiệu khi cưỡi ngựa, rất nghiêm túc,

đầy vẻ đứng đắn, sau khi thuần ngựa xong, bàn tay nhỏ xíu vuốt ve cái trán bé xíu của nó, thì thầm vào tai nó những lời an ủi khích lệ, thật quá đáng yêu.

Ứng Ẩn nhìn không chớp mắt rồi ôm chặt cổ Rich, vì quá tập trung nên suýt chút nữa làm nó ngạt thở.

"Xin lỗi, lần đầu tiên em gặp bà, anh đã không xử lý tốt, cũng không ở bên cạnh em." Anh để Ứng Ẩn tựa vào vai mình.

Ứng Ẩn lắc đầu: "Bà ấy rất tốt, kể cho em nghe nhiều chuyện về anh hồi nhỏ."

"Ví dụ?"

"Ví dụ... anh đã bắt nạt Babe như thế nào."

Thương Thiệu bật cười chạm nhẹ vào mũi cô, "Nói bậy."

Ứng Ẩn bị bắt quả tang, mím môi, quỳ ngồi trên giường,duỗi người hỏi: "Anh Thương, "Mạng nhện tự trói" nghĩa là gì?"

Thương Thiệu thực sự cảm thấy ngạc nhiên về điều này.

"Bà ấy kể với em cả chuyện này sao?"

"Ừ."

"Đó là lời cảnh báo mà ông nội đã dạy anh."

Anh thông minh, giỏi suy nghĩ, luôn muốn khám phá những điều cốt lõi và tinh túy nhất. Anh đã hỏi Thương Bác An kính trọng và yêu thương có gì khác nhau? Làm thế nào để biết người khác yêu mình chứ không phải là vì sợ hãi hay là vì tham vọng quyền lực và tiền bạc?

Khi còn sống, Thương Bác An không thể cho anh câu trả lời, vì việc được người khác kính trọng, nể sợ đã là số phận của ông. Nhưng ông không muốn thấy cháu trai mình, người mà ông đã tự tay dạy dỗ, tự xây lên một bức tường cao, vì những suy nghĩ triết lý ấy mà mất đi những trải nghiệm quý giá của cuộc sống, chẳng hạn như tình yêu.

Tình yêu, dù có pha chút kính trọng, chút sợ hãi thì sao chứ? Mạng nhện rất mỏng, không thể trói buộc con người, tất cả sự do dự, chùn bước chỉ là tự trói mình.

Lời di ngôn của ông nội như một tiếng thở dài, mong anh hiểu ra điều này rồi bước thêm một bước, để gió mát thổi vào mặt.

Còn Ôn Hữu Nghi đã nhìn thấy cách Ứng Ẩn và anh ở bên nhau, bà dùng bốn chữ này để nhắc nhở anh từ giờ trở đi sẽ có người vừa yêu thương, vừa kính trọng, vừa gần gũi, vừa tôn trọng anh.

"Em có biết tại sao Tiểu Ôn lại nhắc đến điều này với em không?" Thương Thiệu cúi mắt hỏi.

"Chẳng phải là vô tình nhắc đến sao?"

Thương Thiệu cười nhẹ, thật không biết phải làm gì với sự ngây thơ của cô.

Những mánh khóe trong giới giải trí cô đã học rất kỹ nhưng khi đặt vào thế giới của anh vẫn chưa đủ.

"Hôm nay em ở bên bà ấy có cảm thấy bà ấy sống rất vất vả không?" Anh hỏi, chăm chú nhìn vào mắt cô.

"Sao lại vất vả?"

"Thực ra bà ấy không thoải mái hơn em trước ống kính là bao. Từ khi anh có trí nhớ, bà ấy đã luôn học tập, phải học rất nhiều kiến

thức hệ thống." Thương Thiệu hồi tưởng, "Chẳng hạn như quản lý nghệ thuật, lịch sử nghệ thuật, đầu tư nghệ thuật, quản lý tài sản, quản lý tài chính, từ thiện, công ích, quản lý và vận hành quỹ, quản lý gia tộc, nghệ thuật nói chuyện và diễn thuyết, kỹ năng xử lý nhân tình thế thái và rất nhiều mối quan hệ phức tạp khác. Bà ấy còn phải hiểu về quan hệ công chúng, nhân sự, xã hội học, chính trị, pháp luật, thể thao. Tất nhiên, rất nhiều kiến thức trong số đó bà ấy đã thấm nhuần từ khi còn nhỏ, bao gồm cả hành vi, cử chỉ, cách đối đãi với người khác, hay đơn giản nhất là cách tổ chức một buổi trà chiều và tiệc tối thành công."

Ứng Ẩn: "..."

Cô cảm thấy thật mông lung.

"Đó chỉ là phần nổi của tảng băng." Thương Thiệu vuốt má cô: "Còn nhiều điều khác nữa mà anh chưa kịp nghĩ đến, cứ tưởng đó là do năng khiếu bẩm sinh của bà ấy nhưng thực ra là nhờ khả năng học hỏi và ý chí của bà ấy, chẳng hạn như việc bà ấy sẽ giáo dục năm đứa con của chúng ta."

"Em không sinh nhiều như vậy đâu." Ứng Ẩn lập tức nói.

Thương Thiệu khựng lại, mím môi nén nụ cười nơi khóe miệng, chậm rãi nhìn cô.

Dưới ánh mắt của anh, mặt Ứng Ẩn dần dần đỏ ửng.

Nhịp tim chệch hướng chỉ trong khoảnh khắc.

"Em vừa nói gì?" Thương Thiệu giả vờ không biết mà nhìn cô, bắt đầu chậm rãi tháo đồng hồ khỏi tay mình.

Ứng Ẩn vùi mặt vào tấm chăn trắng, từng cơn nóng bừng bừng lan khắp cơ thể, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên cổ bị mái tóc đen dày che phủ.

Nếu khuôn mặt đỏ có thể phai màu thì có lẽ tấm chăn cũng sẽ bị nhuộm đỏ mất.

Cô kêu lên một tiếng nhỏ như con vật nhỏ, tự cảm thấy xấu hổ vì lời nói buột miệng của mình.

Chiếc đồng hồ Tourbillon rơi xuống tấm chăn, nặng trĩu nhưng lại không phát ra tiếng động.

Thương Thiệu tháo đồng hồ, trước tiên vuốt lại mái tóc rối của cô ra sau vai rồi cài vào sau tai, sau đó áp lòng bàn tay lên má cô mà xoa nhẹ nhàng đầy ẩn ý, các đốt ngón tay chạm vào cằm cô, từ từ và dứt khoát nâng khuôn mặt cô lên.

Mắt Ứng Ẩn ngập tràn sương mờ, dưới ánh đèn mọi thứ đều lộ rõ.

Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, vừa cúi xuống hôn lên khóe môi vừa thì thầm: "Giúp anh cởi ra."

"Anh chưa tắm mà..."

"Cởi ra rồi tắm cũng được."

Anh nói có lý.

Ứng Ẩn giơ tay lên tháo cà vạt cho anh, cô bị anh hôn đến choáng váng, dây đeo váy ngủ trượt xuống cánh tay, vai cô bị anh xoa đến đỏ ửng.

Cơ thể anh rất nóng, hormone tỏa ra từ bộ vest. Khi anh kéo cô ngã vào lòng mình, mồ hôi đã lấm tấm trên lưng cô dưới lớp váy ngủ.

Thương Thiệu ôm cô trong lòng, thực sự không cử động mà chỉ không ngừng hôn cô, hỏi: "Vậy em muốn sinh mấy đứa? Nói anh nghe thử..." anh ngưng lại đầy ẩn ý, "...Anh sẽ cố gắng."

Ứng Ẩn thực sự muốn anh đừng cố gắng thêm nữa!

Chương 100: Vòng bạn bè

Bộ phim "Thiên Kinh Địa Nghĩa" sẽ ra mắt vào dịp lễ Quốc tế Lao động, do đó các buổi chiếu thử và quảng bá vào giữa và cuối tháng 4 có vai trò đặc biệt quan trọng. Với vai trò nữ chính, năng lực thu hút khán giả của Ứng Ẩn cũng sẽ được đánh giá.

Khoảng thời gian tháng 5 và 6 thật sự khá khó khăn. Đây được coi là giai đoạn mở đầu cho mùa phim hè, đồng thời kết nối với hai kỳ nghỉ lễ nhỏ, nhưng lại có hai bộ phim nhập khẩu lớn ra mắt cùng thời điểm. Thị trường phim nóng lên, sự cạnh tranh trở nên gay gắt, nếu không có nội dung chất lượng và năng lực phân phối mạnh mẽ thì thật khó để dám bước vào cuộc chơi. Tuy nhiên, bộ phim này đã nhận được đánh giá tích cực từ các buổi thẩm định nội bộ tạo thêm sự tự tin cho nhà sản xuất.

Khi chiếc máy bay Gulfstream 550 hạ cánh tại ga hàng không tư nhân của thủ đô vừa đúng 10 giờ sáng. Vẫn chưa đến tháng 5, Bắc Kinh vẫn còn ở cuối mùa xuân lạnh lẽo, gió lớn và ánh nắng yếu ớt. Trên máy bay, Ứng Ẩn đã trang điểm nhẹ nhàng, cô mặc một chiếc áo khoác da dáng rộng, tóc dài được giấu dưới một chiếc mũ len đen. Bãi đỗ xe của ga hàng không tư nhân cũng riêng biệt, vì lo sợ đoàn phim sẽ phát hiện điều gì nên Ứng Ẩn không để họ đón mình mà nhờ chú Khang sắp xếp một chiếc xe thương mại.

Chiếc Mercedes S đưa ngôi sao lớn đến điểm chiếu thử đầu tiên thì xe của Thương Thiệu vừa mới tiến vào đỉnh núi Deep Water Bay.

Anh có một cuộc họp Hội đồng quản trị vào buổi sáng nên không tiễn cô đến sân bay. Sau khi kết thúc cuộc họp trực tuyến và giao

một số công việc, anh liền lái xe trở về Hồng Kông bằng tuyến đường biển.

Vì chú Khang đã lớn tuổi nên những chuyến đi dài như vậy thường do A Kiệt trẻ tuổi lái. Chú Khang ngồi ở hàng ghế sau cùng với Thương Thiệu, vách ngăn đã được nâng lên tách biệt hoàn toàn khoang trước và sau của xe.

Chú Khang tháo sợi dây trắng trên tập hồ sơ, rồi rút ra vài bản hợp đồng đã được đóng tập.

"Đây là hợp đồng mua lại nhà máy kim cương và các chi tiết liên quan, còn đây là quyền khai thác của công ty khai thác mỏ Lesotho, đây là báo cáo thuế trong năm năm qua giữa công ty này với Bộ khai thác mỏ Lesotho." Chú Khang lần lượt đưa ra từng tài liệu.

Chú Khang luôn làm việc cẩn thận và đáng tin cậy, Thương Thiệu chỉ cần lướt qua rồi gật đầu sau đó bỏ lại những tài liệu này vào túi hồ sơ bằng giấy da bò.

Mặc dù phần lớn các mỏ kim cương ở châu Phi đều do gia tộc De Beers kiểm soát nhưng vẫn còn một số mỏ thuộc sở hữu của chính phủ địa phương và các công ty khai thác mỏ. Khi Thương Thiệu bắt đầu làm việc tại Tập đoàn Thương Vũ vào năm 20 tuổi, công việc đầu tiên của anh là Phó Tổng giám đốc của Tập đoàn Trang sức, anh hiểu rõ hơn ai hết về việc mua bán, khai thác kim cương và vàng cũng như hoạt động cấp phép.

Những năm qua, dự án hỗ trợ châu Phi của Tập đoàn Thương Vũ đã theo sát chiến lược quốc gia và thâm nhập sâu vào lục địa này. Thương Thiệu luôn quan tâm đến tình hình thay đổi chính quyền, chuyển giao quyền khai thác mỏ và tình hình tài chính của các nhà máy chế biến trong chuỗi cung ứng tại các quốc gia châu Phi.

Chú Khang nhìn động tác của anh, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: "Đây không phải là một khoản tiền nhỏ, hơn nữa cậu lại sử dụng tài

sản cá nhân của mình."

"Không sao." Thương Thiệu trả lời, đưa lại túi hồ sơ cho chú Khang, "Cất đi."

Chú Khang cất những tài liệu này vào cặp tài liệu đi cùng mình. Khi quay lại, ông thấy Thương Thiệu đã cầm cuốn sách bên cạnh. Cuốn sách của Hegel đã được đọc xong, đây là một cuốn sách tiếng Anh mới. Chú Khang không kìm được mà trêu: "Vừa đọc Baudrillard vừa mua mỏ kim cương cũng là một sự hài hước đấy chứ."

Lý thuyết nổi tiếng nhất của Baudrillard được tóm lại trong một câu: tiêu dùng định hình, nô dịch và vật chất hóa con người.

Thương Thiệu kẹp một tay vào trang sách, tay kia đẩy cặp kính bạc lên mũi, mắt không rời khỏi trang sách: "Nói nhiều."

Hai bên cầu vượt biển, khung cảnh biển xanh thẳm lướt qua ngoài cửa sổ xe tạo nên một bức tranh xanh biếc lấp lánh ánh sóng.

Trong xe yên tĩnh, không gian hoàn toàn im lặng. Thương Thiệu gác chân, lưng dựa vào ghế da màu champagne trông rất tập trung.

Trang sách lật mãi vẫn chưa được lật.

Một lát sau, như dự đoán của chú Khang, anh hắng giọng giả vờ như vô tình hỏi: "Ông thấy cách này thế nào?"

Chú Khang ngước mắt lên, hai tay đan vào nhau trên đầu gối nhẹ nhàng cúi mình: "Câu này không biết có nên nói hay không."

Không biết ông ấy là vì đã lớn tuổi nên tự tin hay là đã thấy hình bóng quá khứ của mình trong Thương Thiệu – dù sao đi nữa, ông ấy cũng ngày càng ít kiềm chế.

Thương Thiệu gấp cuốn sách lại, nhìn ông: "Nói đi."

"Tôi thấy khó nói."

"Cái gì mà khó nói?" Thương Thiệu nhíu mày, bắt đầu không kiên nhẫn: "Tôi bảo ông nói."

"Ý tôi là, Cô Ứng có chấp nhận hay không, cũng khó nói."

"Không thể nào." Thương Thiệu khựng lại, lập tức phủ nhận: "Cô ấy không nỡ từ chối tôi."

Chú Khang: "..."

Ông làm bộ ngạc nhiên rồi lễ phép hỏi lại: "Nếu cậu đã chắc chắn như vậy thì hỏi tôi làm gì?"

Thương Thiệu: "..."

"Từ góc độ cá nhân tôi, tôi thấy có hơi thực dụng quá, thiếu đi một chút lãng mạn." Chú Khang nói một cách tế nhị.

Thương Thiệu suy nghĩ kỹ lưỡng một lúc rồi vẫn giữ vững kết luận của mình: "Không, tiền chính là sự lãng mạn lớn nhất của cô ấy."

Khoảng hơn 11 giờ, chiếc xe trở về Deep Water Bay. Dù không thông báo trước nhưng Ôn Hữu Nghi dường như đã có linh cảm nên đã chuẩn bị sẵn bữa ăn chu đáo.

Mùa xuân đang rực rỡ, hai mẹ con cùng nhau dùng bữa trưa tại khu vườn ngoài trời trên tầng ba.

"Cô ấy đi làm rồi à?" Ôn Hữu Nghi hỏi.

"Có phim mới ra mắt nên phải tham gia một tuần quảng bá."

"Con không bao rạp à?" Ôn Hữu Nghi cười mỉm.

Chuyện gì đây? Mới yêu mà ai cũng dám trêu anh?

Thương Thiệu không để Ôn Hữu Nghi chiếm ưu thế, bình tĩnh đáp lại: "Bây giờ là chiếu thử, đợi chiếu chính thức rồi tính."

"Chiếu thử là gì?" Ôn Hữu Nghi hỏi.

"Chiếu thử là..." Thương Thiệu dừng lại, bất lực nhìn mẹ mình: "Mẹ rõ ràng biết mà."

Những năm qua, ngoài Minh Bảo, Ôn Hữu Nghi là người quan tâm nhất đến sự nghiệp của Thương Lục và Kha Dụ, bà thậm chí còn biết cách chơi siêu thoại, sao có thể không biết chiếu thử là gì?

Ôn Hữu Nghi cầm dao nĩa cười khúc khích: "Làm khó con rồi. Từ trước đến giờ không bao giờ xem phim."

Thương Thiệu mỉm cười: "Không khó đến thế đâu."

Hôm qua, Ôn Hữu Nghi chưa trò chuyện nhiều với Ứng Ẩn, hôm nay không còn ngần ngại nữa liền hỏi Thương Thiệu về cách hai người quen nhau và bắt đầu mối quan hệ.

Thương Thiệu lược bỏ câu chuyện hợp đồng một tỷ vô lý rồi kể lại những điều còn lại từ đầu đến cuối.

"Hay thật, mới chỉ quay quảng cáo mà đã nhớ rõ rồi, con đúng là kiên nhẫn." Ôn Hữu Nghi nhìn anh, dường như có chút trách móc: "Sao không nhờ Lục Lục và Tiểu Đảo giới thiệu cho con sớm hơn?"

Cũng phải thôi, nếu biết sớm bà có thể tránh khỏi hàng trăm đêm ngày lo lắng cho anh, cũng không cần phải lục tung khắp miền Nam Trung Quốc để tìm con gái nhà giàu cho anh.

"Lúc đó con chưa sẵn sàng." Thương Thiệu nhẹ nhàng đáp lại.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua cô đã ở trong lòng anh. Nhưng anh không muốn đến gần cô quá sớm. Anh không muốn sau này, khi cô hỏi "Anh đến với em có phải để quên đi mối tình trước không?" thì anh phải do dự dù chỉ một giây.

Ôn Hữu Nghi hơi ngạc nhiên, mím môi, ánh mắt dịu dàng: "Con quá coi trọng tình cảm, ông nội nói con đừng tự trói mình vào tơ nhện quả thật không sai. Nhưng... cũng tốt, nhìn chung là tốt."

Người giúp việc lên thay một bình trà mới.

"Nhưng, con chắc là mình đã sẵn sàng?" Ôn Hữu Nghi áp môi vào miệng cốc, bất ngờ nhớ ra điều gì đó liền hỏi.

"Tất nhiên." Thương Thiệu lau tay bằng khăn nóng, hơi ngạc nhiên: "Sao mẹ lại hỏi vậy? Có phải con đã làm gì không đúng?"

Nếu mẹ là người ngoài cuộc còn có thể đặt câu hỏi như vậy thì Ứng Ẩn đang ở trong cuộc thì sao? Phải chăng anh thật sự có điều gì đó chưa để ý, liệu Ứng Ẩn có đang giấu một cái gai trong lòng nhưng vì sự chu đáo mà không nói ra?

"Không," Ôn Hữu Nghi suy nghĩ, lấy điện thoại ra: "Mẹ xem qua WeChat của con..."

Bà không nói gì thêm mà cuộn xuống mãi, đến hàng trăm trang sau, bà tìm thấy một bức ảnh cách đây hai ba năm.

"Con nhìn xem."

Trên màn hình là hình ảnh bóng lưng của hai người trong khu vườn rực rỡ. Anh đang bế ngang Du Hạ Hạ, bước chân đang tiến về phía trước. Du Hạ Hạ vòng tay ôm cổ anh, mặt vùi vào ngực anh.

Thương Thiệu buông khăn xuống, cầm lấy điện thoại, chỉ liếc qua

một cái rồi trả lại: "Quên rồi."

Anh thậm chí không muốn nhớ lại thời gian, địa điểm, ánh nắng, không khí, lý do hay cảm xúc nào liên quan đến bức ảnh này.

"Tối hôm đó mẹ không ngủ được nên tự dưng muốn xem lại cuộc sống hàng ngày của con."

Thương Thiệu mỉm cười: "Đừng lãng phí thời gian, gọi cho con là được rồi, con rất ít khi chia sẻ cuộc sống cá nhân."

"Biết thì biết, nhưng khi quan tâm và nhớ con, mẹ lại không thể kiềm chế mà xem."

Mặc dù Ninh Ba và Hồng Kông không xa nhưng anh vẫn mỉm cười: "Được rồi, sau này con sẽ đăng nhiều hơn."

Vừa nói, anh vừa mở khóa điện thoại, vào WeChat chuẩn bị xóa bài đăng này.

Khi sắp xóa, anh dừng tay. Nhíu mày.

Ứng Ẩn có thấy bài đăng này không?

Cô ấy đã thấy.

Thương Thiệu có trí nhớ rất tốt. Anh nhớ khi cả hai chưa ở bên nhau, chỉ mới có mối quan hệ qua bữa tối, Ứng Ẩn khi về nhà, trong một buổi trưa say rượu đã dũng cảm gọi cho anh, mơ hồ hỏi qua điện thoại, "Anh Thương bế nổi cô gái nặng bao nhiêu cân?"

Anh bỗng nhiên im lặng, tất nhiên để Ôn Hữu Nghi nhận ra điều đó.

"Con nghĩ con đã xóa hết rồi nhưng người khác thì chưa chắc."

Thương Thiệu cảm thấy mình bị oan, im lặng một lúc rồi cười lắc

đầu: "Thật sự không nhớ."

WeChat không phải là ứng dụng mạng xã hội anh hay dùng. Trước khi đến Ninh Ba, anh rất ít khi sử dụng. Có lẽ hôm đó là ngẫu hứng đăng xong rồi cũng không để tâm. Sau khi chia tay, vì không nhớ đã đăng nên tự nhiên không nhớ phải xóa. Huống chi, thứ đã hai ba năm trước anh còn không lật lại, làm sao ngờ người khác có kiên nhẫn đến vậy?

Ôn Hữu Nghi "ừm ừm" vài tiếng, thản nhiên nhấp trà.

Thương Thiệu mím môi, thở sâu một hơi, tay chạm vào nút thắt cà vạt rồi vặn nhẹ.

Một lát sau, trước mặt Ôn Hữu Nghi và vài người giúp việc, chú Khang nghe thấy anh hỏi máy bay cá nhân đã chuẩn bị xong chưa rồi bảo ông thông báo cho tổ lái hạ cánh tại sân bay Hồng Kông.

Ôn Hữu Nghi dùng chiếc thìa bạc khuấy cốc trà đỏ vẽ hình hoa hồng, đợi tan sữa mới cho vào, bà mỉm cười, hồi tưởng lại dáng vẻ của Thương Cảnh Nghiệp khi còn trẻ.

Bà thấy bóng dáng của Thương Cảnh Nghiệp trong con trai mình.

Người đàn ông nhà Thương xem ra đều như nhau, một người, hai người, ba người, khi yêu đều đuổi theo người mình yêu.

Sau một lúc nhớ lại, Ôn Hữu Nghi ngẩng đầu đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay con bỏ công việc để đến đây, muốn nói chuyện gì với mẹ?"

"Con có thích cô ấy không?" Thương Thiệu cũng không quanh co mà hỏi thẳng, hiếm khi trong lòng anh có chút căng thẳng.

Sự căng thẳng này nhỏ bé và kín đáo, chỉ có yết hầu đang nuốt xuống của anh mới phản bội anh.

"Mẹ chưa hiểu nhiều về cô ấy." Ôn Hữu Nghi thành thật nói, "Thích thì tất nhiên là thích, nhưng con có thân phận khác, hôn nhân không thể tùy ý như Lục Lục. Mẹ hỏi con, tại sao ba con lại bắt các con chia tay?"

Thực ra tối qua khi trở về nhà bà vẫn chưa nói chuyện gì với Thương Cảnh Nghiệp. Bây giờ bà muốn thử thách Thương Thiệu, nhân tiện thăm dò ý định và quyết tâm của anh.

Dưới ánh mắt quan sát của Ôn Hữu Nghi, ánh mắt và biểu cảm của Thương Thiệu không hề né tránh: "Cô ấy từng mắc bệnh tâm lý và đã từng tự tử vì chuyện đó."

Câu trả lời này khiến Ôn Hữu Nghi rất bất ngờ, sắc mặt bà cũng thay đổi theo.

Tiếng thìa khuấy chạm vào thành cốc ngừng lại, bà ngập ngừng hỏi: "Đêm giao thừa, con đột ngột rời đi là vì—"

Thương Thiệu lập tức siết chặt tay cầm cốc, khớp ngón tay xanh xao: "Con chỉ đến sớm hơn một bước."

"Họ ở trong giới giải trí, áp lực tinh thần thực sự không tầm thường, nhưng vị trí của mẹ..." Ôn Hữu Nghi nhíu chặt hai hàng lông mày, cuối cùng thở dài một tiếng: "A Thương, con nghĩ thế nào?"

"Con muốn ở bên cô ấy mãi mãi."

Ôn Hữu Nghi sững sờ trước câu trả lời của anh.

Anh trả lời quá nhanh, dường như đã tự hỏi lòng mình hàng ngàn, hàng vạn lần.

Ôn Hữu Nghi nắm chặt khăn trải bàn trắng trước mặt, nỗi đau âm ỉ trong tim khiến lông mày của bà không thể giãn ra, nhưng nụ cười

dịu dàng đã nở trên môi. Bà nhẹ gật đầu: "Vậy thì cứ làm theo ý con đi."

"Con không hỏi về môn đăng hộ đối, gia đình, lịch sử bệnh tật của gia đình cô ấy, các mối quan hệ xã hội, học vấn, nhân phẩm, danh tiếng... Tất cả những điều mà hai ngườii cần xem xét."

Anh muốn có được tấm vé thông hành hoàn hảo.

Ôn Hữu Nghi ngước mắt lên: "Con nhìn sau lưng mình kìa."

Vừa dứt lời, Thương Thiệu cảm thấy có gì đó như mũi kim châm vào lưng. Quay lại, quả nhiên nhìn thấy Thương Cảnh Nghiệp.

Người này xuất hiện và biến mất như bóng ma, khuôn mặt cũng khó đoán như thế. Ông Thăng đi theo sau kéo ghế cho ông ngồi xuống, dưới bàn ông nắm lấy tay Ôn Hữu Nghi, nhẹ nhàng nói: "Con có thể chuẩn bị để gặp mẹ cô ấy rồi."

Ôn Hữu Nghi đôi lúc cảm thấy mặc dù trong nhà có mấy chục người giúp việc, nhưng khi con cái lớn lên và lập gia đình, ngôi nhà ở Deep Water Bay dường như ngày càng rộng ra.

Thật kỳ lạ, khi chúng còn nhỏ, bà không thấy Deep Water Bay lớn, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng chúng, ví dụ như Minh Bảo lại bị Thương Lục bắt nạt đến khóc, Minh Trác lại tạo ra thí nghiệm thất bại động trời trong phòng thí nghiệm, Minh Khâm đang bơi trên đảo giữa hồ trong khu vườn sau nhà, còn có hồng hạc quấn cổ nhau, ân cần chỉnh sửa bộ lông hồng cho người bạn đời duy nhất của chúng.

Bà tựa vào lan can, tiễn xe của Thương Thiệu đi xuống con đường dốc. Một khúc quanh, hai khúc quanh, ba khúc, bốn khúc, năm khúc... Sau năm khúc quanh, con đường núi đã khuất khỏi tầm nhìn, Ôn Hữu Nghi cũng theo thói quen rút ánh mắt về.

Khi quay người lại, bà bị Thương Cảnh Nghiệp ôm vào lòng. Ôn Hữu

Nghi không từ chối, hai tay áp vào ngực ông, nước mắt đã kiềm chế rất lâu, giờ đây lặng lẽ tràn qua mí mắt khép chặt.

"A Thương..." Bà nhíu mày, nghẹn ngào một lúc rồi mới nói: "Em lo cho con."

"Con sẽ ổn thôi." Thương Cảnh Nghiệp vuốt ve mái tóc đen của bà, đặt một nụ hôn nhẹ lên đó: "Em có tin không? Nếu em không tin nó thì cũng phải tin vào mắt nhìn của anh."

Sau khi bộ phim kết thúc, đội ngũ sản xuất lần lượt bước lên sân khấu để trả lời các câu hỏi từ truyền thông và các nhà phê bình trong rạp chiếu. Buổi gặp gỡ như thế này thường sẽ có sẵn một số câu hỏi được chuẩn bị trước để làm nóng không khí, nhưng khi không khí đã sôi động lên thì những câu hỏi từ khán giả phía dưới sẽ trở nên rất đa dạng.

Ứng Ẩn là ngôi sao lớn, vì vậy hầu hết các câu hỏi đều hướng về cô và đạo diễn Phương.

Một phóng viên hỏi: "Tôi chú ý thấy bộ phim này có rất nhiều cảnh hành động, đặc biệt là cảnh tranh giành trên tuyết, có thể nói đó là một trong những cảnh xuất sắc nhất trong phim nội địa của năm năm qua. Xin hỏi đạo diễn Phương đã thực hiện cảnh này như thế nào?"

Đạo diễn Phương dù muốn khen ngợi học trò của mình nhưng cũng biết cách tạo sự chú ý, nên lúc này đã khéo léo nói thật: "Thực ra cảnh này, lúc đó tất cả đệm lót và dụng cụ bảo vệ đều đã được tháo bỏ. Tôi nhớ là cảnh này bị NG bảy hay tám lần gì đó?"

Ứng Ẩn chắc chắn nói: "Tám lần."

"Đúng, tám lần, vì vậy Tiểu Ẩn đã phải lăn lộn trên nền tuyết nhân tạo mà không có bảo vệ đến tám lần." Đạo diễn Phương trông có vẻ rất cảm động: "Cảnh này tuyệt vời là nhờ vào sự chuyên nghiệp và

nỗ lực của Tiểu Ẩn. Tất nhiên, tất cả diễn viên và đội ngũ hậu trường, bao gồm cả Bối Bối, cũng đã hy sinh rất nhiều."

Ứng Ẩn hiểu bây giờ bộ phận truyền thông đã nghĩ đến và muốn dùng cô như một trong những điểm nhấn của bộ phim. Nếu không có gì bất ngờ, câu chuyện này sẽ xuất hiện trong các bài viết của giới truyền thông, sau đó có thể sẽ còn kèm theo từ khóa hot trên mạng xã hội.

Buổi gặp gỡ kéo dài nửa giờ kết thúc, Ứng Ẩn cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi quay ba cảnh phim. Nhưng công việc xã giao của cô chưa kết thúc, đội ngũ sản xuất sẽ cùng ăn trưa, buổi chiều còn phải đi thêm một rạp chiếu khác, sau đó buổi tối sẽ chuyển chuyến bay đến một thành phố thủ phủ khác trên đồng bằng Hoa Bắc.

Bữa trưa được tổ chức tại nhà hàng Trung Hoa của khách sạn nơi họ đang lưu trú, Tống Thời Chương cũng đến. Đương nhiên, anh ta là nhà sản xuất chính của "Thiên Kinh Địa Nghĩa", không ai quan tâm đến danh tiếng và doanh thu của bộ phim hơn anh ta.

Trong bữa ăn chỉ là những lời xã giao, bàn ăn này toàn là những người thuộc phe của đạo diễn Phương khiến Ứng Ẩn cảm thấy khá lạc lõng. Hơn nữa, bây giờ không có Chân Dã bảo vệ cô, lại thêm việc vụ việc giữa cô và Tống Thời Chương đã bị lan truyền khắp nơi khiến bữa ăn trở nên buồn chán, nụ cười trên mặt cô chỉ là thói quen.

"Tiểu Ẩn vừa mới quay xong của Lý Sơn, thế nào rồi? Tôi nghe nói bộ phim đó khó qua kiểm duyệt lắm." Đạo diễn Phương hỏi thăm, có vẻ như chỉ là hỏi thăm xã giao.

Ông khá ghen tị với Lý Sơn, cả hai đều thuộc thế hệ thứ năm, ông còn lớn tuổi hơn một chút nhưng lại bị Lý Sơn che khuất hào quang.

Học trò của ông, Thái Bối Bối, liền đáp: "Phát hành toàn lục địa, nhắm đến giải thưởng thôi, không có gì mới mẻ."

Ứng Ẩn đang nhai hạt bạch quả nướng muối, đảo ngược tình thế, ngọt ngào hỏi: "Đạo diễn Phương có định đăng ký cho Bối Bối giải Nữ phụ không? Tôi thấy năm nay là năm ít cạnh tranh, nếu bỏ lỡ lần này, sau này khó nói trước được."

Sắc mặt Thái Bối Bối trở nên phức tạp, Tống Thời Chương cười một tiếng nhìn cô từ phía bên kia bàn tròn, lâu lâu lại liếc cô. Khi ăn xong và tan tiệc, anh ta mới tìm đến Ứng Ẩn nói chuyện.

"Sáng nay tôi thấy cô bước xuống từ máy bay riêng, suýt nữa tôi tưởng mình nhận nhầm người."

"Chúc mừng Sếp Tống vừa mới tậu máy bay riêng." Ứng Ẩn đáp lời.

"Không, tôi không có nhu cầu bay khắp nơi nên chỉ thuê máy bay thôi." Tống Thời Chương khá thẳng thắn, nhưng ý tứ ngầm là anh ta cũng đủ khả năng mua.

"Cô dường như đã quen với thân phận mới của mình rồi, hóa ra trước đây tôi lo xa quá."

Thân phận mà ông ám chỉ, thực ra vẫn là tình nhân.

Ứng Ẩn cười cười, cũng không tranh cãi mặc anh ta nghĩ thế nào thì nghĩ.

"Anh ta đối xử với em không tệ chứ?" Anh ta chăm chú nhìn khuôn mặt của Ứng Ẩn.

Rất đẹp, thật khó mà chán.

"Không tệ, rất hào phóng." Ứng Ẩn bắt đầu nói dối.

"Khi anh ta kết thúc với em, tôi cũng không ngại đâu."

Ứng Ẩn không nhịn được, bật cười: "Vậy phiền Sếp Tống chờ lâu rồi."

Tống Thời Chương nhíu mày: "Em... khác hẳn trước đây."

"Khác chỗ nào?" Ứng Ẩn lúc này ngẩng mặt lên nhìn anh ta, biểu cảm rất sống động.

"Trước đây cô không nói những lời làm mất hứng như vậy." Anh ta thực sự cảm thấy hơi thất vọng.

"Trước đây tôi cũng nói đấy chứ..." Ứng Ẩn nhàn nhạt đáp:..."Chỉ là nói trong lòng, Sếp Tống chắc cũng nghe thấy nhưng giả vờ không nghe thôi."

Tống Thời Chương trở nên tức giận: "Bây giờ em không sợ đắc tội với tôi nữa à? Anh ta không phải người trong giới giải trí, tay anh ta không thể bảo vệ em lâu đâu."

Ứng Ẩn mím môi, nở một nụ cười chân thành.

"Mặc dù thế giới này toàn là trò chơi tiền bạc, tôi không mong anh ấy phải bước vào cuộc chơi này vì tôi."

"Vậy tự tin của em đến từ đâu?"

Trong mắt Tống Thời Chương, con đường sự nghiệp diễn xuất của Ứng Ẩn bây giờ hầu như đã đến ngõ cụt.

Không có sự bảo vệ của vốn lớn, không có công ty quản lý chuyên nghiệp, những tác phẩm còn lại đều là phim do Chân Dã giao nhiệm vụ, toàn là phim thương mại, không có vai diễn nào đủ sức để cạnh tranh các giải thưởng chính thống. Mặc dù đã bị Lý Sơn dụ dỗ quay một bộ phim nghệ thuật, nhưng phát hành toàn lục địa là một rủi ro lớn, chỉ cần một sai lầm nhỏ, cô có thể bị cấm diễn vài năm. Thương Thiệu tuy có khả năng giải quyết vấn đề, nhưng anh ta không nghĩ

Ứng Ẩn sẽ làm phiền - bởi vì cô quá biết điều, anh ta cũng sẽ không vì một tình nhân mà sử dụng mối quan hệ đến mức đó.

Chẳng lẽ, cô bị bọc trong đường mật đến mức mất trí rồi sao?

"Tôi chẳng có chút tự tin nào." Ứng Ẩn bị câu hỏi của anh ta làm cho bật cười: "Trước đây tôi sợ đắc tội với anh, là sợ bị bôi nhọ trên dư luận, sợ anh liên kết với các vốn khác để cấm diễn tôi, làm tôi đóng băng, gây khó dễ cho tôi, khiến tôi không có phim để quay. Nhưng bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt, đóng phim không phải là việc tôi cần phải nhẫn nhục chịu đựng. Hai ba năm quay một bộ, ba bốn năm quay một bộ cũng không vội."

Tống Thời Chương không hiểu cô. Không hiểu sự bình thản không sợ hãi của cô lúc này đến từ đâu.

"Tạm biệt." Ứng Ẩn bước đi, quay lưng về phía anh ta, tay vẫy một cách tùy ý.

"Em phải cảm ơn tôi vì đã đưa em đến bữa tiệc hôm đó." Tống Thời Chương mất kiểm soát mà thốt ra.

Ứng Ẩn dừng bước, khẽ cười rồi quay đầu lại: "Không cần đâu, vì anh ấy chắc chắn sẽ tìm tôi."

Tuấn Nghi không hài lòng: "Đáng ghét thật, Tống Thời Chương đã làm chị mất mười phút nghỉ trưa!"

Ứng Ẩn lại không thấy mệt, cô nằm trên giường, tay gối dưới đầu: "Tuấn Nghi, bây giờ chị cảm thấy rất hưng phấn."

"À?"

"Em không thấy nét mặt của Tống Thời Chương à? Giống như đang tự hỏi người phụ nữ này điên rồi, sao cô ấy lại thay đổi như vậy? Không giống người mà anh ta từng biết và yêu thích." Cô lật người,

vùi mặt vào gối: "Trời ơi Tuấn Nghi, đây có phải là sức mạnh của tiền bạc không, chị đã sa ngã rồi!"

Tuấn Nghi đáp: "Nói bậy, đổi lại là người khác giàu có và hào phóng như Anh Thương, chị cũng không dám làm vậy đâu. Chẳng lẽ em không hiểu chị sao? Chị luôn nghĩ trong chuỗi sinh vật, mỗi mắt xích đều kết nối với nhau, sống nên để lại đường lui thì sau này còn có cơ hội gặp lại, nghĩ ngoài núi cao còn có núi cao hơn, con người cũng vậy, cho dù là người nhỏ bé nhất cũng có thể quản lý một khu vực nhỏ, nhưng cho dù là người quyền lực nhất, chiếc ô của họ cũng không thể che phủ cả bầu trời."

Ứng Ẩn không ngừng gật đầu: "Đúng đúng, em thông minh hơn rồi."

"Chị chỉ dựa vào việc Anh Thương yêu chị thôi."

Câu này từ miệng Tuấn Nghi nói ra thật sự khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Mặt Ứng Ẩn lập tức đỏ lên: "Không phải như vậy đâu..."

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

"Anh Thương gọi cho chị." Tuấn Nghi ném điện thoại cho cô.

Ứng Ẩn cố gắng trấn tĩnh, vừa nghe điện thoại vừa xoắn chặt tấm chăn trắng tinh. Cô chủ động hỏi: "Anh đang nghỉ trưa à?"

Thương Thiệu đang ở trên máy bay.

"Chiều nay em có hoạt động gì không?"

"Vẫn ở Bắc Kinh."

"Lạnh không?"

"Một chút, nhưng trong rạp chiếu phim thì không lạnh."

Thương Thiệu ngừng lại một chút, giọng trầm xuống: "Có nhớ anh không?"

Ứng Ẩn bị câu hỏi đơn giản của anh làm nghẹn lại, liên tục cắn môi dưới: "Em còn chưa kịp nhớ..."

Nghe vậy, Thương Thiệu khẽ cười: "Được thôi."

Trong điện thoại của anh có thông tin về buổi chiếu thử mà Trang Đình Văn đã gửi. Sau khi xuống máy bay, anh đi thẳng đến rạp, đúng lúc buổi chiếu bắt đầu.

Trang Đình Văn đã sắp xếp người gửi cho anh thư mời và thẻ nhà báo. Anh đeo kính viền bạc, vẫn giữ phong thái bình tĩnh, nhưng lần này anh đặc biệt chọn một bộ vest kẻ caro phong cách Anh Quốc, có phần thoải mái hơn.

Đối với việc cải trang và giả mạo, Sếp Thương đã rất thành thạo, không có bất kỳ sơ hở nào—

Nhưng anh trở thành người duy nhất mặc vest tại buổi chiếu thử này.

Rõ ràng rất trang trọng và lịch lãm nhưng dường như anh không thuộc về cùng một sự kiện với những người khác.

Mọi người đều thắc mắc: "Phóng viên nào mặc vest đến sự kiện chiếu phim vậy? Có dresscode à? Không có mà, chắc chắn không phải! Ngay cả ban tổ chức còn mặc áo hoodie kìa!"

Người phóng viên ngồi cạnh anh ho nhẹ, khoanh tay và đụng nhẹ vào anh, nói bằng giọng Bắc Kinh: "Anh bạn, anh làm cho tờ báo nào vậy?"

Thương Thiệu đã hơn chục năm không bị ai đụng chạm như thế này.

"Nhật báo Điện ảnh." Anh trả lời.

Người đó liếc qua thẻ của anh: "Không phải là "Tuần san Điện ảnh" sao?"

Thương Thiệu: "..."

Không hề đổi sắc mặt: ""Tuần san Điện ảnh"."

Dĩ nhiên đây cũng là một lợi thế.

Ví dụ như trong phần hỏi đáp của báo chí sau khi kết thúc buổi chiếu. Khi người khác giơ tay chờ đợi để được hỏi, anh giơ tay như đang giơ bảng đấu giá.

Tay anh nhẹ nhàng giơ lên nhưng lại có trọng lượng đáng kể.

Quả nhiên, người dẫn chương trình đã chọn anh.

Anh đứng lên, trước tiên lịch sự cài nút áo vest lại, sau đó một tay giữ thẻ nhà báo màu xanh trước ngực, tay còn lại nhận micro từ nhân viên, rất nhã nhặn gật đầu chào rồi mới nhìn về phía sân khấu.

Cả hội trường im phăng phắc.

... Diễn đàn Kinh tế Hợp tác...

Trong đầu mọi người tự nhiên hiện lên hình ảnh của các bản tin tài chính.

Ứng Ẩn đang cầm micro, tay run lên không thể giữ nổi biểu cảm trên mặt, cố gắng hết sức để không bị lộ.

Anh sẽ không đến cầu hôn chứ!

Thương Thiệu giơ micro lên, ngừng lại một chút rồi hỏi: "Trong phim, nhân vật nữ chính do Cô Ứng thủ vai đã gửi tín hiệu cầu cứu qua WeChat..." Anh hỏi rất tự nhiên: "Nếu cô ấy đang yêu, liệu cô ấy có lục lọi trang cá nhân của bạn trai không?"

Ứng Ẩn: "...?"

Chương 101: Câu hỏi này mới là điều anh thực sự quan tâm

Thật vô lý.

Cả hội trường đều nghĩ như vậy.

Người ngồi cạnh, người đã dùng cùi chỏ huých Thương Thiệu, ngửa mặt lên, đôi môi hé mở hoàn toàn bối rối.

Làm sao anh có thể làm được điều đó? Hai câu này có liên quan gì đến nhau không?

Không phải chứ, anh bạn, WeChat, vòng bạn bè, bạn trai... có phải là phóng viên giải trí bị mất việc rồi đi làm lại không?

Những người khác cũng cười, trong chốc lát mọi người đều quay lại nhìn vị "thần tiên" này.

Giữa tiếng cười vang cả hội trường, Ứng Ẩn lấy lại bình tĩnh, giọng nói giữ một sự bình tĩnh trưởng thành nhẹ nhàng: "Nhân vật Chu Tình trong phim không có tình tiết tình cảm tỉ mỉ như vậy, nhưng từ góc độ tính cách của cô ấy... nếu cô ấy yêu thì chắc là sẽ không lục lọi vòng kết nối bạn bè của đối phương."

Rất nóng.

Mặt cô rất nóng.

Dưới ánh đèn sân khấu, cơ thể mặc áo hoodie và quần jean của Ứng

Ẩn đổ mồ hôi. Sợ bị phát hiện, nụ cười của cô như dán chặt trên khuôn mặt, rất ngọt ngào và thân thiện, nhưng ánh mắt cô hoàn toàn không dám nhìn vào Thương Thiệu.

"Còn về bản thân tôi..."

Cô nhẹ nhàng ấn micro xuống, hơi quay mặt đi.

Dưới sân khấu, mọi người nhìn nhau, rồi quay lại nhìn Thương Thiệu, nghĩ thầm anh ấy không hỏi về cô mà hỏi về nhân vật, sao tự nhiên lại lao đầu vào chỗ khó vậy?

Dù nữ diễn viên trên sân khấu trông có vẻ bình tĩnh, nhưng nếu chú ý sẽ thấy những động tác nhỏ và biểu cảm đã phản bội cô hoàn toàn. Cô cắn mạnh môi, sau đó hít một hơi thật sâu, cuối cùng cúi nhẹ ánh mắt rồi nói: "Có lẽ là sẽ... còn tùy vào mức độ thích đến đâu."

Cả rạp chiếu phim ngỡ ngàng, không biết ai đó dẫn đầu huýt sáo, trong nháy mắt rạp chiếu phim ngập tràn tiếng vỗ tay, tiếng cười và tiếng reo hò. Một số người thậm chí còn đứng lên quay video bằng điện thoại.

"Vậy thì..." Thương Thiệu vẫn giữ giọng điệu bình thản, mang một chút nghiêm túc vừa đủ: "...Nếu trong vòng kết nối bạn bè vẫn còn dấu vết của mối tình trước, liệu nữ chính có tức giận không?"

Lại có ai đó trong đám đông không ngại gây náo loạn, hét lên: "Hay! Hỏi hay lắm!"

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, trong khoảnh khắc cả rạp chiếu phim tràn ngập những tiếng cười vui vẻ.

Người dẫn chương trình cuối cùng cũng nhận ra cần phải kiểm soát tình hình, nửa cười nửa hỏi: "Chúng ta đang trong buổi chiếu thử của "Thiên Kinh Địa Nghĩa", anh là phóng viên của tờ báo nào vậy?"

Thương Thiệu đáp: ""Tuần san Điện ảnh"."

Anh im lặng trong giây lát rồi nói: "Chúng tôi đang cố gắng khám phá nhân vật Chu... Tình, Chu Tình, trong cuộc truy tìm quốc bảo này, tính cách của cô ấy nếu được đặt trong bối cảnh tình yêu thì sẽ thể hiện tầng lớp và khả năng nào, từ đó tìm ra mối liên hệ sâu sắc nào đó giữa phim hành động thương mại và phim hài tình cảm ở cấp độ sâu của nhân vật nữ chính."

Mọi người: "...?"

Cái gì? Vừa rồi anh ấy nói cái gì vậy? Câu chữ từ tai trái vào rồi lại ra tai phải mất rồi?

Người dẫn chương trình: "..."

Cô ấy ho nhẹ, cười gượng gạo: "Ồ, thật là một cách tiếp cận nghiêm túc và học thuật, vậy... Tiểu Ẩn...?"

Ứng Ẩn nhẹ nhàng liếm môi, rất cố gắng để ngăn khóe miệng không ngừng nhếch lên rồi nhìn xuống để tự trấn tĩnh:

"Nhân vật đó sẽ tức giận, không chỉ tức giận mà còn sẽ thường xuyên lục lọi để kiểm tra xem anh ta đã xóa hay chưa. Nhưng cô ấy sẽ không hỏi, vì cô ấy là người kiêu hãnh, trong lòng vừa nghĩ cứ để vậy đi, không xóa thì không xóa, vừa nghĩ tại sao chưa xóa, là quên hay còn vương vấn?"

Cô cố hết sức theo kịp nhịp điệu nói nhảm của anh: "Tôi nghĩ, tính cách này, sự cố chấp nhưng không chịu thua này cũng được thể hiện trong cuộc truy tìm quốc bảo của cô ấy, đó cũng là một trong những yếu tố quan trọng giúp hành động thành công. Bất cứ lúc nào, ngay cả khi chỉ là đấu tranh với chính mình, đó cũng là một kiểu anh hùng."

Khán giả tại chỗ: "....."

Nữ diễn viên chính nói bậy cũng được đấy.

Thương Thiệu kiên nhẫn và lặng lẽ nghe xong, nụ cười trên môi biến mất, anh gật đầu nhẹ: "Cảm ơn, phim sẽ bán vé rất tốt."

Ngữ điệu của anh không giống như một lời chúc phúc mà giống như một lời hứa. Điều này không phải do anh quyết định, nhưng khi anh nói ra lại khiến người ta tin tưởng một cách kỳ lạ.

Khi trả lại micro cho nhân viên, người nhận micro ôm chặt nó vào lòng, trong lòng nghĩ nếu lần sau còn đưa cho anh ta nữa thì tôi thà làm chó.

Nhưng rõ ràng cô ấy đã lo lắng quá nhiều, vì trong suốt nửa giờ giao lưu còn lại, người đàn ông mà cô ấy không ngừng chú ý nhưng cũng không giơ tay thêm lần nào nữa. Anh ngồi đó, chân bắt chéo, thả lỏng nhưng vẫn thanh lịch, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ánh mắt vượt qua bảy tám hàng ghế, từ đầu đến cuối chỉ dừng lại trên khuôn mặt của nữ chính trên sân khấu.

Những câu hỏi dành cho Ứng Ẩn rất nhiều, cô luôn trả lời một cách tận tâm và chân thành, nhưng ai biết được, vành tai cô chưa bao giờ ngừng nóng lên.

Bốn mươi phút sau, buổi giao lưu kết thúc, đoàn làm phim nhanh chóng lên xe đi đến sân bay.

Trong bãi đỗ xe ngầm, bảo vệ của trung tâm thương mại và rạp chiếu phim giữ trật tự để ngăn người hâm mộ quá khích. Trong ánh sáng lờ mờ, tiếng ồn vọng lại như một giấc mơ bụi mờ, Ứng Ẩn quay đầu liếc nhìn Thương Thiệu từ xa rồi lướt qua anh.

Trong lòng cô như có một linh cảm mạnh mẽ, sau khi lên xe, cô khẽ hỏi Tuấn Nghi: "Em đã đưa thông tin khách sạn của chúng ta cho

anh ấy chưa?"

Tuấn Nghi như một tên trộm lo lắng: "Dạ rồi..."

Ứng Ẩn ngạc nhiên, xác nhận lại: "Là của thành phố kế tiếp đúng không?"

"Vâng."

Cô bật cười, vỗ nhẹ lên đầu Tuấn Nghi: "Hai người, cả hai đều là nội gián."

Chuyên cơ khởi hành sớm hơn nửa giờ so với chuyến bay dân dụng.

Chỉ nghĩ đến việc sau khi hạ cánh cô sẽ gặp lại Thương Thiệu ở một thành phố lạ khác, Ứng Ẩn cảm thấy chuyến đi này thật dài và khó chịu. Trong khi chờ máy bay, mọi người tranh thủ từng phút để nghỉ ngơi, chỉ có cô gái trong đội PR ôm điện thoại kiểm tra tin tức, đồng nghiệp của cô thì đang đối chiếu bài viết với các phương tiện truyền thông cho buổi chiều.

"Ơ? Không đúng, trong danh sách truyền thông không có "Tuần san Điện ảnh"." Đồng nghiệp liên tục trượt con lăn chuột, mắt chớp vài cái.

"Có thể là từ thành phố khác đến sớm?" Cô gái vẫn ôm điện thoại, ngắt lời: "Phản hồi từ cộng đồng trực tiếp rất tốt, tôi nghĩ bộ phim này có thể trở thành hắc mã."

Đồng nghiệp chuyển sang một bảng tính khác chứa danh sách các phương tiện truyền thông liên quan, bao gồm báo chí truyền thống, mạng xã hội, truyền hình, đài phát thanh, TV trong tàu điện ngầm và các nhà phê bình phim chuyên nghiệp. Cô ấy sử dụng Ctrl + F, tìm kiếm "Tuần san Điện ảnh", kết quả cho thấy đây là một tờ báo ở Hồng Kông, từ số lượng phát hành thì gần như đang ngấp nghé bờ vực phá sản. Cô thở phào nhẹ nhõm: "Nhưng tờ báo này chỉ đăng

bài mà không có mặt tại đây."

"Nhìn rõ ràng là fan của Ứng Ẩn."

Phản hồi về buổi chiếu thử từ thời điểm lên máy bay đã hoàn tất. Máy bay cất cánh, một video nhỏ của một tài khoản lớn cũng nhanh chóng được hỗ trợ lưu lượng trên trang.

【Buổi chiếu thử của "Thiên Kinh Địa Nghĩa" đã kết thúc, Ứng Ẩn quá tuyệt vời, không hổ là nữ diễn viên duy nhất trong nhóm hoa đán, đôi chân dài và vóc dáng đó thật sự rất đẹp, cảm giác như sợi tóc cũng có thể giết người. Nhân vật này không có nhiều không gian diễn xuất, đối với nữ diễn viên chính mà nói thì dễ dàng nắm bắt. Nam chính trông như món đồ trang trí cho chị gái, là người mới, may mà không làm hỏng việc. Toàn bộ kịch bản chặt chẽ, các cảnh hành động đủ, chỉ riêng xe đã nổ mười lăm chiếc, chỉ có thể nói, Phương Chí hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng chứng minh được khả năng thương mại của mình. Dự đoán sẽ trở thành ngựa ô trước mùa hè. Hơn nữa, trong buổi giao lưu ở Bắc Kinh, có một người rất hài hước, mang vest đi đến, câu hỏi cũng rất đặc biệt, xem video thì biết.】

Video của anh ta đầy đủ và rõ ràng, vì ngồi ở hàng ghế trước nên tầm nhìn rất rõ ràng đã quay lại phản ứng của nhiều người trên sân khấu.

Phần đầu của bình luận là rất bình thường:

【6, anh bạn, có muốn nghe lại câu hỏi của mình không?】

【Là người từ ngành tài chính hay giải trí bị sa thải rồi chuyển sang công việc mới, nói đi.】

【xs, Ứng Ẩn rõ ràng bị hỏi đến ngẩn người.】

Người viết blog là fan của Ứng Ẩn, trong suốt video luôn cổ vũ, ống

kính luôn chỉ vào cô, chỉ khi không khí sôi động nhất thì mới quay qua một vòng và dừng lại vài giây trên Thương Thiệu.

Từ góc độ bên, cách xa một chút, chất lượng hình ảnh mờ nhưng không ảnh hưởng.

【Thực sự rất hài hước, là người duy nhất mặc vest, rất nổi bật.】

【Có thể nói không? Cảm giác hơi lạ lùng (ngượng ngùng)】

Tầng bình luận này nhanh chóng phát triển thành một chuỗi bình luận khác:

【Tôi hiểu, cảm giác như não yêu đương vậy!】

【Sao vậy, sao có thể nhận ra soái ca khi hình ảnh mờ như thế?】

【Vest + kính mắt + giọng nói dễ nghe + gương mặt nghiêng ưu việt + vai rộng chân dài, làm ơn!】

【Thêm một tin vui cho những người thích tay, hình ảnh cầm micro.jpg】

Bài đăng này có các hashtag như #Thiên Kinh Địa Nghĩa# #Ứng Ẩn# #ỨngẨn Chu Tình# đã lên ngay lập tức thu hút nhiều lưu lượng và được một số tài khoản giải trí cá nhân chuyển tiếp.

Sự xuất hiện của fan đều tự phát và nhanh chóng, họ không phải để kiểm soát đánh giá hay dẫn dắt gì, chỉ đơn giản là theo thói quen chiếm lấy hàng ghế đầu, mong chờ tác phẩm mới của Ứng Ẩn và chú ý đến nhân vật mới Chu Tình. Chỉ khi bài viết được chuyển đến nhóm giải trí mới bắt đầu có dấu hiệu mất kiểm soát.

【Ứng Ẩn đỏ tai rồi, hình ảnh phóng to.jpg】

【Gương mặt: Tôi không sao, tai: Gặp nguy hiểm】

【Vậy tại sao tai lại đỏ? Hỏi về nhân vật chứ không phải cô ấy, tôi nhớ cô ấy rất mạnh mẽ trong các tình huống công cộng.】

【Ồ, nếu nói như vậy.....】

【Đã bị "khớp" rồi (nhanh như vậy)】

【Cái quái gì, Ứng Ẩn thuộc dạng dễ CP à?】

【Có ai thấy không, anh ta hơi giống ai đó? Đối chiếu mật mã, QD?】

【！ ！ ！ ！ Tôi đã muốn nói từ lâu rồi!】

【Người giải đố, rời khỏi nhóm giải trí! (Vậy QD là gì?)】

QD là chữ cái đầu của Qín Dé (勤德 - Tần Đức).

Vì danh tính của nam chính là "đã kết hôn", những người "khớp" giữa Ứng Ẩn và Kim Nguyên Dân rất kín đáo, hiểu rõ việc tự thưởng thức sự yêu thích của mình. Mặc dù hai người trong thực tế không có giao tiếp gì nhưng khi "khớp" với nhân vật thật thì không hề logic, chỉ cần có nhân vật và sức hút là đủ. Nhóm người này đã âm thầm lập một nhóm, hàng ngày thảo luận về sự "khớp" của họ.

Có thể chủ blog đã nhận ra ảnh hưởng của video này lớn hơn rất nhiều so với bài đánh giá phim hoặc có thể cảm thấy nữ thần bị một đồng nghiệp "khớp" không vui nên đã quyết định xóa video.

Nhưng không sao, video này đã được lưu lại và chia sẻ vào nhóm CP.

Để xác nhận người đó có phải là Kim Nguyên Dân không, họ đã sử dụng các phương pháp không giới hạn: so sánh âm thanh của bài phát biểu trong lễ trao giải với video này, chồng ghép ảnh gương

mặt nghiêng, đo chiều cao của người đó dựa trên độ cao của ghế..... và...【Tôi không quan tâm, chính là anh ta!】 loại lý luận không lý trí.

Hàng không không có tín hiệu nhưng máy bay tư nhân thì có. Khi nhận được thông tin từ đội giám sát dư luận của Trang Đình Văn, Thương Thiệu vẫn chỉ một từ, "xóa". Đình Văn lần này có lý do chính đáng nên đã tìm đến công ty quảng bá phim, cho biết video này gây bất lợi cho Ứng Ẩn và bộ phim, có dấu hiệu quảng cáo, đề nghị xử lý lạnh lùng.

Rất nhanh chóng, các phương tiện truyền thông hiện trường đều được yêu cầu nghiêm cấm phát hành video liên quan.

Máy bay hạ cánh vào lúc sáu rưỡi chiều.

Tháng Tư miền Bắc trời tối khá sớm. Trên đường vào thành phố, ánh sáng của các đèn phố trên đồng bằng rực rỡ, cây xanh hai bên đường nảy mầm những chồi non, Ứng Ẩn hạ cửa sổ xe, gió đêm có mùi bụi.

Đến khách sạn, nhân viên đã chuẩn bị phòng sẵn. Tuấn Nghi đi nhận thẻ phòng, nghe nhân viên nói: "Vẫn như cũ, Chị Ẩn ở phòng suite executive, tầng hai mươi lăm, tầng hai mươi bốn là lounge executive, cô ở tầng hai mươi ba."

Ngày hôm đó, sau một chuyến đi dài và mệt mỏi, bữa tối cũng đơn giản bao gồm đồ ăn của khách sạn, Ứng Ẩn quá nổi tiếng vì vậy cô được phục vụ riêng tại phòng.

Xe ăn được đưa lên tầng hai mươi lăm, chuẩn bị bấm chuông cửa thì thấy biển "Xin đừng làm phiền" sáng loáng.

Điện thoại từ lễ tân gọi vào, reo một lúc lâu cũng không có ai trả lời.

Chỉ cách một bức tường, trong phòng suite bên cạnh ga trải giường

trắng đã bị lộn xộn.

Trong phòng không bật đèn tối tăm đến mức nặng nề. Ứng Ẩn chỉ gõ cửa một cái đã bị Thương Thiệu kéo vào.

Cô và anh đứng bên cửa hôn một lúc, họ dựa vào tường, quần áo không còn chỉnh tề, sau đó mới có thời gian hỏi: "Sao không bật đèn?"

Đây là khách sạn cũ, mặc dù thuộc cấp bậc cao nhất trong thành phố nhưng vẫn cần thẻ để bật đèn, không giống như các khách sạn sang trọng khác.

Thương Thiệu đáp bằng giọng khàn: "Vừa mới đến, chưa kịp."

"Anh không hỏi xem có phải người khác gõ nhầm cửa không à?" Cô thì thầm rồi lại dựa vào anh để hôn. Cằm cô được anh giữ bằng tay nhưng vẫn chưa đủ, cô há miệng không thể chờ đợi hơn nữa.

Hôn một lúc rồi lại nói.

"Nghe ra là em."

Ứng Ẩn nhếch môi, đôi mắt xinh đẹp ngước nhìn Thương Thiệu.

Rèm cửa không kéo, ánh sáng từ các tòa nhà cao tầng phản chiếu, có một chiếc máy bay bay từ xa, đèn trên cánh máy bay nhấp nháy.

"Nếu đã đến đây, sao chiều anh lại bay thêm một chuyến đến Bắc Kinh?"

"Muốn gặp em trước."

Ứng Ẩn nuốt nước bọt, giọng nói có chút quyến rũ: "Sáng nay mới chia tay..... Làm em giật mình."

Trong ánh sáng mờ ảo như thế, mọi thứ như treo lơ lửng trong mơ. Gió cao trên không làm lay động rèm cửa màu trắng.

Thương Thiệu say mê nhìn cô rồi cúi đầu ngửi mùi hương trên da cô. Đầu mũi anh ấm áp sau đó áp sát vào mặt Ứng Ẩn. Cô nâng cổ cao hơn rồi quay mặt đi, từ đôi môi hơi hé phát ra một tiếng thở dài.

"Em luôn theo dõi vòng bạn bè, tại sao không hỏi anh? Thật sự sợ anh chưa quên được tình cũ à?"

Ứng Ẩn không né tránh, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Thương Thiệu từ cổ cô nâng mặt lên, tay nâng mặt cô, năm ngón tay cuộn vào tóc dày của cô, nghiêng mặt hôn vào khóe môi cô, rồi lại nâng đầu lên, thẳng nhìn vào đáy mắt cô, từng câu từng chữ:

"Anh nói, dù anh có thực sự kết hôn với cô ấy thì khi gặp em, anh cũng sẽ ngoại tình về tinh thần, sống một cuộc đời không trọn vẹn."

Ứng Ẩn đứng bất động cô chưa dám tin anh nói gì thì lưng đã dâng lên một dòng điện lạ.

Ngoại tình về tinh thần.

Anh đã nói từ ngữ không trong sạch như vậy vì cô.

Ngay lập tức cô cảm thấy đau lòng, cô đột ngột ôm chặt lấy anh, không lý trí mà nói: "Anh đừng kết hôn với cô ấy."

"Không đâu." Thương Thiệu nhẹ vỗ lưng cô, ôm cô nằm ngang.

Trên giường, cô nằm sấp, bị anh ôm từ phía sau, "Bây giờ xóa đi, được không?"

Thương Thiệu mở điện thoại, lướt rất lâu mới tìm thấy bức ảnh duy nhất còn lại.

Ứng Ẩn chống cằm bằng tay, một cái chớp mắt, bức ảnh đó biến mất khỏi lịch sử của anh.

"Ngày đó em say rượu nên gọi điện cho anh lần đầu tiên, em hỏi anh có thể ôm được con gái bao nhiêu cân, có phải vì điều này không?"

Xóa xong, Thương Thiệu như vô tình hỏi.

"Ừ." Ứng Ẩn gật đầu.

"Ngày đó chúng ta vừa ăn bữa tối đầu tiên."

Ứng Ẩn lật người nhìn anh: "Tối hôm đó về, Tuấn Nghi đã thêm WeChat của anh, không ngờ anh lại đồng ý."

Cô theo lời anh hồi tưởng mà hoàn toàn không phòng bị.

"Vậy thì, ngày đầu tiên chúng ta ăn bữa tối, đêm hôm đó về, em đã lật vòng bạn bè của anh đến nửa đêm."

Ứng Ẩn:.....

"Sau đó cảm thấy ghen tị."

"....."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Có phải không?"

Sự xuất hiện tại phòng chiếu là một bất ngờ, xóa vòng bạn bè chỉ là một hành động thêm vào.

Câu hỏi này mới là điều anh thực sự quan tâm.

Anh muốn nhìn vào mặt cô, đôi mắt của cô, nghe câu trả lời của cô

một cách chắc chắn.

Ứng Ẩn dùng hai tay che mặt nhưng lại bị anh từ từ và chắc chắn gạt ra.

Anh giữ cổ tay cô rồi áp lên ga trải giường trắng, bình tĩnh nhưng lại mỉm cười khi đưa ra kết luận: "Ứng Ẩn, hóa ra em đã thích anh từ sớm như vậy."

Chương 102: Văn mẫu dùng để công khai trên mạng xã hội

Lịch trình của Ứng Ẩn vẫn dày đặc trong sáu ngày tới, cô lo lắng Thương Thiệu sẽ làm phiền cô vào buổi tối nên sau khi cùng anh dùng bữa tối tại nhà hàng trong phòng suite, cô định trở về phòng của mình.

Thương Thiệu nắm lấy tay cô, mỉm cười, một tay dựa vào khung cửa không muốn buông cô ra ngay: "Anh trong mắt em là loại người gì thế? Em không tin tưởng anh đến mức đó sao?"

Ứng Ẩn đã đeo khẩu trang, kiễng chân rướn lên cọ cọ vào cổ và cằm của anh: "... Là em không tin tưởng chính mình."

Những lời quá khó nói ra khiến cô đỏ bừng mặt ngay khi chưa nói hết câu, cô lùi một bước quay đầu bước nhanh đi.

Tầng này chỉ có bốn phòng suite, hành lang yên tĩnh, tấm thảm màu champagne toát lên sự trang trọng của một khách sạn quốc tế cũ. Phòng của Ứng Ẩn nằm ngay cạnh phòng của Thương Thiệu, cô chạy đến trước cửa, cô biết ánh mắt của Thương Thiệu vẫn đang dõi theo mình, mặt cô đỏ bừng không thể nào tan đi được. Cô tìm kiếm trong bốn túi nhưng không thấy thẻ phòng, nghi ngờ "Hmm?" một tiếng rồi nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

Ngước lên, cô thấy Thương Thiệu đang khoanh tay dựa vào cửa, dải băng đen hẹp trên tay áo thít chặt hai bên tay áo sơ mi, ngón tay phải lười biếng cầm một chiếc thẻ phòng sáng chói.

"Nó ở đây."

Ứng Ẩn đành phải ngoan ngoãn đi tới, khi nhận lấy thẻ phòng cô nghe anh hỏi khẽ: "Thật sự không cho anh ở bên cạnh em sao?"

Sau một lúc đấu tranh trong lòng, Ứng Ẩn quyết tâm gật đầu.

Cô vào phòng, bật đèn trong phòng tắm, chống tay lên bệ đá cẩm thạch, hít thở sâu một lúc rồi ngẩng lên nhìn mình.

Quầng thâm dưới mắt vì lớp trang điểm đã trôi đi mà trở nên rõ ràng hơn, là chứng cứ cho sự buông thả của họ trong những ngày qua.

Thực ra nếu đếm kỹ, từ khi trở về từ Tân Cương chỉ mới ba bốn ngày, nhưng rõ ràng cả cô và anh đều đã thoát khỏi một trạng thái áp lực nào đó. Cảm giác không lo nghĩ, như thể sau đêm nay sẽ không còn ngày mai, giống như muốn bù đắp, xác nhận lại những thứ đã mất rồi tìm lại rồi hòa chúng vào xương máu.

Ứng Ẩn hiểu hơn ai hết người đàn ông ở bên cạnh cô còn mệt mỏi hơn bất cứ ai. Trong hai tháng ở Tân Cương, Thương Thiệu luôn cảnh giác, đề phòng, căng thẳng, khoan dung và nhiều lần vỗ nhẹ lên lưng cô, nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu", "Đừng sợ", "Đến bên anh".

Anh luôn nắm chặt sợi dây của con diều trong tay. Anh luôn gọi tâm trí cô trở về.

Sự mệt mỏi đó thật sâu sắc, như vách núi cao nguyên, như khe nứt giữa đồng bằng, như gió đao sương kiếm, khắc sâu vào sinh mệnh không thể xóa nhòa.

Nhưng sau khi rời khỏi đoàn làm phim, anh chưa bao giờ nhắc lại về bệnh của cô hay về đêm giao thừa khi cô đứng trước bờ vực. Anh cũng không đòi hỏi cô phải hứa hẹn điều gì.

Hai tay đang chống lên bệ rửa bất chợt nắm chặt lại.

Thương Thiệu, tại sao anh không hỏi? Thậm chí anh có thể ép cô, ép cô không đóng phim nữa, ép cô hứa sẽ không bao giờ làm điều dại dột nữa. Tại sao anh không ép, không hỏi, không nói gì?

Bác sĩ Thẩm ở Ninh Ba vừa tắt đèn văn phòng và chuẩn bị ra về thì nhận được cuộc gọi từ bệnh nhân.

"Bác sĩ Thẩm."

"Cô Ứng."

"Tôi muốn hỏi... dạo gần đây Anh Thương có tìm đến anh để tìm hiểu về tình trạng của tôi không?"

"Cô là bệnh nhân của tôi còn Anh Thương thì không. Nếu không có sự cho phép của cô, tôi sẽ không tiết lộ tình trạng của cô cho anh ấy biết." Thẩm Ngọc đứng lại trong hành lang gật đầu chào một y tá trực ban rồi tiếp tục nói: "Thật ra anh ấy cũng không hỏi."

"Vậy à?"

Thẩm Ngọc không thể nhận ra trong giọng nói của nữ diễn viên này là sự thất vọng hay vui mừng, "Theo quan sát và sự tiếp xúc của tôi, anh ấy là một người rất tôn trọng cô. Sự tôn trọng này cần một tinh thần mạnh mẽ và kiên định để bao dung, không phải ai cũng có thể gặp được một người bạn đời như vậy, cô nên cảm thấy vui."

Theo kinh nghiệm của Thẩm Ngọc, trong những lời tự sự của bệnh nhân, điều mà anh ấy thường nghe nhất là những lời chỉ trích về sự "ích kỷ". Khi mắc bệnh, suy nghĩ đi lạc lối, những người gần gũi nhất với bệnh nhân thường không kiềm chế được mà chỉ trích họ "ích kỷ", "Em có nghĩ đến anh sẽ ra sao không?" Đây chắc chắn là xuất phát từ tình yêu và nỗi sợ mất mát, nhưng giống như việc thả diều, sợi

dây này toàn là áp lực, kéo quá căng thì khi mất kiểm soát sẽ dễ dàng đứt ngay lập tức.

Ứng Ẩn cười nhẹ nhưng trái tim cô như bị ai đó bóp chặt.

Thương Thiệu thật sự không hỏi gì. Tại sao? Sự bình thản của anh khiến Ứng Ẩn không dám suy nghĩ quá sâu xa.

Đèn gương làm cho chiếc gương trở nên rất sáng, trong ánh sáng đó, cô cẩn thận quan sát vết sẹo trên mặt mình.

Đó là một vết sẹo rất mỏng, rất mỏng, rất mỏng, như sợi tóc, chỉ có cô mới nhìn thấy được. Vì nó quá nhạt, ngay cả máy quay cận cảnh cũng không phát hiện ra, đôi khi cô tự hỏi liệu đó có phải là ảo giác của mình không.

Ứng Ẩn đưa tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào đó.

Như thể là ký ức từ kiếp trước.

"Bác sĩ Thẩm, tôi đang nhìn vết sẹo của tôi."

Trong quá trình điều trị, Thẩm Ngọc yêu cầu cô cố gắng đối diện với vết sẹo đó.

Vết sẹo này như một tâm ma, chỉ cần nhìn vào nó lại như có một ác quỷ thì thầm cám dỗ cô, muốn cô tự làm tổn thương mình một lần nữa.

"Một lần nữa thôi thì sẽ giải thoát, cô không muốn trải nghiệm lại sao?"

Mỗi lần cô không thể kiên trì quá hai giây nên đều né tránh, mất tập trung, như đang chạy trốn khỏi một đường hầm đầy ánh sáng trắng.

"Cảm giác thế nào?" Thẩm Ngọc hỏi.

"Như chuyện của kiếp trước." Ứng Ẩn nhìn vào đôi mắt của mình, nghiêng mặt, ánh mắt vẫn dừng lại, nhợt nhạt và xa lạ.

Thẩm Ngọc bước ra khỏi tòa nhà văn phòng của bệnh viện, bên ngoài xe cộ đông đúc và trật tự. Anh ấy gật đầu: "Cô có thể chuẩn bị dần dần để ngưng thuốc rồi."

Sau khi tắm xong, nằm trên giường và gửi tin nhắn chúc ngủ ngon qua WeChat, Ứng Ẩn nhắm mắt lại.

Cô ngủ rất nhanh, rõ ràng không mơ thấy gì nhưng giữa chừng lại đột nhiên tỉnh giấc. Cô với tay lấy điện thoại, chỉ mới mười hai giờ. Cô đã ngủ gần bốn tiếng.

Khác với cô, khi điện thoại trong phòng reo lên, Thương Thiệu thậm chí còn chưa chuẩn bị đi ngủ. Anh gập laptop lại rồi nhấc điện thoại trên bàn làm việc.

"Alô."

Như thể có linh cảm, giọng anh ngay cả một chữ này cũng rất dịu dàng.

"Có làm anh thức giấc không?" Ứng Ẩn nằm nghiêng, cánh tay gập lại kê dưới đầu rồi nhắm mắt.

"Không, anh vừa xong công việc. Tại sao em lại tỉnh dậy?" Thương Thiệu hỏi, dùng ngón tay đẩy nắp hộp thuốc lá bằng sứ trắng ra rồi rút ra điếu thuốc đầu tiên trong ngày, gõ gõ trên mặt bàn, "Có gặp ác mộng không?"

"Không, tự nhiên tỉnh dậy thôi." Ứng Ẩn lắng nghe những âm thanh bên kia của anh. Tiếng ma sát của bánh xe bật lửa thật dịu dàng và mệt mỏi.

"Anh có thể hỏi em một chuyện được không?" Thương Thiệu hờ hững cầm điếu thuốc giữa các ngón tay, khi cúi đầu xuống, ánh đèn bàn bên cạnh toả sáng dịu dàng, khắc hoạ đường nét của anh thêm rõ ràng.

Qua đường dây điện thoại, giọng anh mang một cảm giác không thực.

Ứng Ẩn "Ừm" một tiếng, cười vì cách dùng từ của anh.

"Anh muốn đăng một tấm ảnh lên trang cá nhân, em nghĩ là ảnh đơn của em thì tốt hơn hay ảnh của chúng ta thì tốt hơn? Vấn đề với ảnh đôi là..." anh ngừng lại một chút, cười khẽ, "...chúng ta chưa có bức nào chụp chung cả."

Ống nghe áp sát vào tai, đau gần như thấu xương.

Ứng Ẩn không nói gì, mắt cô mở ra, từ mơ màng chuyển sang ngơ ngác, từ ngơ ngác chậm rãi mở to như không thể phản ứng kịp.

"Em không nói gì, anh coi như em không đồng ý rồi."

Thương Thiệu tự mình cười, búng tàn thuốc: "Anh vốn nghĩ trang cá nhân không chính thức lắm, nhưng có vẻ như đây là cách mà người trẻ như em coi trọng. Nếu em không đồng ý thì chúng ta có thể đổi cách khác."

"Cách khác là gì?"

"Tháng sau, nhà thi đấu mới của Ninh Ba mà anh tài trợ sẽ khánh thành, em đi cùng anh nhé?"

"..."

"Họ sẽ hiểu, vì các dự án của tập đoàn Thương Vũ chưa bao giờ mời các ngôi sao tham dự. Còn về các bài báo, em có thể yên tâm,

truyền thông sẽ chỉ đăng ảnh của lãnh đạo thành phố."

Ứng Ẩn chạm nhẹ vào trán, gắng sức từ chối: "Không được, cái này quá lố rồi..."

"Lố sao?" Thương Thiệu rõ ràng đang giả vờ ngạc nhiên, anh nhếch môi, cố nhịn cười, kẹp điếu thuốc giữa môi, "Vậy thì, đăng ảnh trên trang cá nhân vẫn tốt hơn nhỉ?"

Ứng Ẩn nhận ra cái bẫy trong cách nói của anh, cô cắn môi, cơ thể dưới lớp chăn co rúm lại như một đứa trẻ.

"Chờ chút." Thương Thiệu nói, dường như có việc gì cần phải rời đi một lát.

Bên kia điện thoại vang lên một tiếng "cạch" nhẹ, là tiếng anh đặt ống nghe xuống rồi đến tiếng kéo ghế.

Ứng Ẩn không nghi ngờ gì, kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô giật mình, tim đập mạnh, nhảy xuống giường, chạy chân trần ra mở cửa. Chiếc váy trắng như sữa đính lên ánh sáng dịu dàng của đèn đêm.

Cánh cửa mở ra, Thương Thiệu vẫn mặc bộ đồ như ban ngày, cà vạt đen và quần âu, áo sơ mi trắng kiểu Mỹ rộng rãi, hai bên tay áo được bó lại bằng hai dải băng đen hẹp, bắp tay và cơ ngực ẩn hiện dưới lớp vải. Cơ bắp luyện được từ việc chơi thuyền kayak và thuyền buồm trơn tru và mạnh mẽ mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Thương Thiệu một tay nửa dựa vào khung cửa, tay kia cầm điếu thuốc, ánh mắt từ trên xuống dưới nhìn Ứng Ẩn, anh thấy cô không đi giày liền quen thuộc bế cô lên rồi bước vào trong, bàn chân trong đôi giày da khẽ khép cửa lại.

"Lần sau nhớ đi giày, nhìn qua mắt mèo trước. Nếu không phải là anh thì mặc quần áo cho cẩn thận." Anh từ từ dặn dò từng câu, cúi đầu liếc nhìn cảnh vật trước ngực cô.

Lồng ngực dưới áo sơ mi phập phồng, anh mím môi, rõ ràng thở dài một tiếng rồi cười vì sự chiếm hữu của mình.

Mặc dù lời dặn dò của anh là thừa thãi nhưng Ứng Ẩn vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Điện thoại vẫn đang kết nối, ống nghe đặt bên cạnh phát ra tiếng điện rất nhỏ. Thương Thiệu bế Ứng Ẩn trở lại giường, tiện tay đặt lại điện thoại, sau đó dập tắt điếu thuốc.

"Chọn ảnh nào đây? Ảnh đơn hay ảnh đôi?" Anh thổi hơi thuốc cuối cùng vào hõm cổ của Ứng Ẩn rồi đặt môi lên xương quai xanh của cô mà hôn.

"Ảnh đôi."

"Vậy khi em về, chúng ta sẽ chụp thêm nhé?"

"Chúng ta có ảnh chung rồi mà."

"Khi nào vậy?"

Là do Tuấn Nghi chụp tại phim trường ở Tân Cương. Tuyết trắng ngập trời, cô mặc chiếc áo mới của mùng một Tết được Thương Thiệu ôm chặt trong lòng. Tay anh đeo găng tay da áp lên phía sau đầu cô. Từ góc nhìn của ống kính, cảnh tuyết trải dài vô tận, chỉ có chuỗi dấu chân song song ở tiền cảnh. Hình ảnh rất trong trẻo, không kém gì bức ảnh tuyên truyền mở máy của "Tuyết tan thành xanh".

Thương Thiệu chăm chú nhìn rất lâu, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt: "Được, dùng bức này."

Ứng Ẩn đã bắt đầu căng thẳng trước, nhưng Thương Thiệu không để cô yên, anh mở một tài liệu trên điện thoại: "Đây là một số văn mẫu... của những người trẻ hiện đại dùng để công khai trên mạng xã hội mà thư ký hành chính đã tìm giúp anh."

Ứng Ẩn đỏ mặt: "Anh cũng là người trẻ mà."

Thương Thiệu cười nhẹ, ánh mắt nhìn xuống cô nhưng chứa đầy ý cười: "Anh sao? Anh hơn em tám tuổi đấy."

"Không thấy rõ điều đó."

"Không thấy rõ ở điểm nào?"

Ứng Ẩn nhẹ nhàng đá anh một cái.

Thực ra anh rất tiêu chuẩn kép, bạn bè của anh như Tần Bắc Kiều hay những giám đốc đối tác khác chưa từng ngừng việc giới thiệu người bên cạnh anh, từ cô chủ danh giá, quý cô du học, hay đơn giản chỉ là những phụ nữ rất xuất sắc anh đều từ chối một cách ổn định: "Quá trẻ."

Hai mươi sáu tuổi thì quá trẻ, hai mươi bảy tuổi thì quá trẻ, hai mươi chín, ba mươi, ba mốt, vẫn quá trẻ. Nhưng người trước mặt anh hai mươi tám tuổi, anh không nghĩ là quá trẻ, mộng tưởng không nguôi mà chỉ muốn người này.

Thư ký đã rất tận tâm sưu tập.

Ông X, cả đời còn lại xin chỉ giáo. Cô X, đời này bảo vệ em chu toàn. XX, của tôi. Người đẹp này là ai? Hóa ra là thiên thần nhỏ của tôi. Người lớn trên toàn thế giới, đây là trẻ con của tôi. Núi sông xa xôi, chỉ có em.

Thương Thiệu lướt qua hai dòng, khóa màn hình mà không biểu

cảm.

"Các em bây giờ thích kiểu này à?" Anh nuốt nước bọt nhíu mày, trong khoảnh khắc này thừa nhận mình đã lỗi thời mà hoàn toàn không thấy xấu hổ.

"Em muốn cái đó." Ứng Ẩn nghiêm túc nói.

"Cái nào?" Thương Thiệu cảnh giác nheo mắt hỏi.

""Em là thiên thần nhỏ của anh"."

"......Đừng đùa nữa."

"Em muốn cái đó." Ứng Ẩn cười nhịn đến khổ, ánh mắt cầu xin anh một cách đáng thương.

Thương Thiệu: "....."

Ba giây sau, anh chịu thua, mở lại WeChat, chọn bức ảnh rồi chỉnh sửa văn bản: "Em là thiên thần nhỏ của anh..."

Ứng Ẩn lập tức che mặt và hét lên: "A a a không không không, em hối hận rồi, chỉ đùa thôi mà!"

"Anh đăng rồi." Thương Thiệu bình tĩnh nói.

"Xóa nhanh đi!" Ứng Ẩn kinh ngạc, đôi tai cô nóng bừng, "Nhanh lên trước khi có ai thấy—"

Thương Thiệu liếc nhìn: "Năm mươi chín thông báo mới."

Ứng Ẩn đơ người.

Cô vội vàng giật lấy điện thoại, nhìn thấy trên ảnh chỉ có ba chữ rõ ràng: "Em gái nhỏ."

Vừa mới lo lắng không yên, nhưng trong khoảnh khắc đó tất cả đều dịu xuống. Cô nín thở, mắt mở to, sau một lúc, nhịp tim cô lại rối loạn. Sự rối loạn mãnh liệt và vô lý này khiến ngực cô đau, khiến cô không thở nổi.

Thương Thiệu nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, hôn xuống một cách nghiêm túc, thật hư hỏng, cướp đi chút oxy ít ỏi còn lại của cô.

Mặc dù là nửa đêm thông báo, nhưng vòng bạn bè trên WeChat và dòng trạng thái trên Line vẫn có nhiều người theo dõi.

Gọi đó là "động đất" cũng không quá.

Bình luận và lượt thích hầu như không ngừng. Ứng Ẩn bị anh ôm chặt trong lòng, đọc từng dòng một.

Thái tử của Tập đoàn Thương Vũ công khai tình cảm, không ai dám đùa cợt, chỉ có những lời "Chúc mừng" đầy trang trọng, đôi khi có vài dòng táo bạo, nửa đùa nửa thật như "Chào chị dâu", "Chào thiếu phu nhân".

Bạn bè hỏi: "Thiên thần gì mà xinh vậy, mặt còn không lộ?"

Bạn học bên dưới đùa: "Chắc là siêu sao, còn phải nói à?"

Người khác nói: "Bingo, cược một triệu."

Một nhóm con nhà giàu nhao nhao: "Đã theo dõi."

Ứng Ẩn cười: "Hóa ra cũng có người không sợ anh."

"Lần sau nhớ đi giày, nhìn qua mắt mèo trước. Nếu không phải là anh, thì hãy mặc quần áo cho cẩn thận." Anh từ từ dặn dò từng câu, cúi đầu liếc nhìn cảnh vật trước ngực cô.

Lồng ngực dưới áo sơ mi phập phồng, anh mím môi, rõ ràng thở dài một tiếng, rồi cười vì sự chiếm hữu của mình.

Mặc dù lời dặn dò của anh là thừa thãi, nhưng Ứng Ẩn vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Điện thoại vẫn đang kết nối, ống nghe đặt bên cạnh, phát ra tiếng điện rất nhỏ. Thương Thiệu bế Ứng Ẩn trở lại giường, tiện tay đặt lại điện thoại, sau đó dập tắt điếu thuốc.

"Chọn ảnh nào đây? Ảnh đơn hay ảnh đôi?" Anh thổi hơi thuốc cuối cùng vào hõm cổ của Ứng Ẩn, rồi đặt môi lên xương quai xanh của cô mà hôn.

"Ảnh đôi."

"Vậy khi em về, chúng ta sẽ chụp thêm nhé?"

"Chúng ta có ảnh chung rồi mà."

"Khi nào vậy?"

Là do Tuấn Nghi chụp, tại phim trường ở Tân Cương. Tuyết trắng ngập trời, cô mặc chiếc áo mới của mùng một Tết, được Thương Thiệu ôm chặt trong lòng. Tay anh đeo găng tay da áp lên phía sau đầu cô. Từ góc nhìn của ống kính, cảnh tuyết trải dài vô tận, chỉ có chuỗi dấu chân song song ở tiền cảnh. Hình ảnh rất trong trẻo, không kém gì bức ảnh tuyên truyền mở máy của "Tuyết tan thành xanh".

Thương Thiệu chăm chú nhìn rất lâu, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt: "Được, dùng bức này."

Ứng Ẩn đã bắt đầu căng thẳng trước, nhưng Thương Thiệu không để cô yên, mở một tài liệu trên điện thoại: "Đây là một số mẫu văn bản... của những người trẻ hiện đại dùng để công khai trên mạng xã

hội mà thư ký hành chính đã tìm giúp anh."

Ứng Ẩn đỏ mặt: "Anh cũng là người trẻ mà."

Thương Thiệu cười nhẹ, ánh mắt nhìn xuống cô, nhưng chứa đầy ý cười: "Anh sao? Anh hơn em tám tuổi đấy."

"Không thấy rõ điều đó."

"Không thấy rõ ở điểm nào?"

Ứng Ẩn nhẹ nhàng đá anh một cái.

Thực ra anh rất tiêu chuẩn kép, bạn bè của anh như Đàm Bắc Kiều và những giám đốc, đối tác khác chưa từng ngừng việc giới thiệu người bên cạnh anh, từ tiểu thư danh giá, quý cô du học, hay đơn giản chỉ là những phụ nữ rất xuất sắc, anh đều từ chối một cách ổn định: "Quá trẻ."

Hai mươi sáu tuổi thì quá trẻ, hai mươi bảy tuổi thì quá trẻ, hai mươi chín, ba mươi, ba mốt, vẫn quá trẻ. Nhưng người trước mặt anh này, hai mươi tám tuổi, anh không nghĩ là quá trẻ, mộng tưởng không nguôi, chỉ muốn người này.

Thư ký đã rất tận tâm sưu tập.

Ông X, cả đời còn lại xin chỉ giáo. Cô X, đời này bảo vệ em chu toàn. XX, của tôi. Người đẹp này là ai? Hóa ra là thiên thần nhỏ của tôi. Người lớn trên toàn thế giới, đây là trẻ con của tôi. Núi sông xa xôi, chỉ có em.

.....

Thương Thiệu lướt qua hai dòng, khóa màn hình mà không biểu cảm.

"Các em bây giờ thích kiểu này à?" Anh nuốt nước bọt, nhíu mày, trong khoảnh khắc này thừa nhận mình đã lỗi thời mà hoàn toàn không thấy xấu hổ.

"Em muốn cái đó." Ứng Ẩn nghiêm túc nói.

"Cái nào?" Thương Thiệu cảnh giác, nheo mắt hỏi.

""Em là thiên thần nhỏ của anh"."

"......Đừng đùa nữa."

"Em muốn cái đó." Ứng Ẩn cười nhịn đến khổ, ánh mắt cầu xin anh một cách đáng thương.

Thương Thiệu: "....."

Ba giây sau, anh chịu thua, mở lại WeChat, chọn bức ảnh, rồi chỉnh sửa văn bản: "Em là thiên thần nhỏ của anh..."

Ứng Ẩn lập tức che mặt và hét lên: "A a a không không không, em hối hận rồi, chỉ đùa thôi mà!"

"Anh đăng rồi." Thương Thiệu bình tĩnh nói.

"Xóa nhanh đi!" Ứng Ẩn kinh ngạc, đôi tai cô nóng bừng, "Nhanh lên trước khi có ai thấy—"

Thương Thiệu liếc nhìn: "Năm mươi chín thông báo mới."

Ứng Ẩn đơ người.

Cô vội vàng giật lấy điện thoại nhìn thấy trên ảnh chỉ có ba chữ rõ ràng: "Em gái nhỏ."

Vừa mới lo lắng không yên nhưng trong khoảnh khắc đó tất cả đều

dịu xuống. Cô nín thở, mắt mở to, sau một lúc nhịp tim cô lại rối loạn. Sự rối loạn mãnh liệt và vô lý này khiến ngực cô đau, khiến cô không thở nổi.

Thương Thiệu nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, hôn xuống một cách nghiêm túc, thật hư hỏng mà cướp đi chút oxy ít ỏi còn lại của cô.

Mặc dù là nửa đêm thông báo nhưng vòng bạn bè trên WeChat và dòng trạng thái trên Line vẫn có nhiều người theo dõi.

Gọi đó là "động đất" cũng không quá.

Bình luận và lượt thích hầu như không ngừng. Ứng Ẩn đang được anh ôm chặt trong lòng đọc từng dòng một.

Thái tử của Tập đoàn Thương Vũ công khai tình cảm, không ai dám đùa cợt, chỉ có những lời "Chúc mừng" đầy trang trọng, đôi khi có vài dòng táo bạo, nửa đùa nửa thật như "Chào chị dâu", "Chào thiếu phu nhân".

Bạn bè hỏi: "Thiên thần gì mà xinh vậy, mặt còn không lộ?"

Bạn học bên dưới đùa: "Chắc là siêu sao, còn phải nói à?"

Người khác nói: "Bingo, cược một triệu."

Một nhóm con nhà giàu nhao nhao: "Đã theo dõi."

Ứng Ẩn cười: "Hóa ra cũng có người không sợ anh."

Thương Thiệu bất đắc dĩ liếc cô một cái: "Đừng để ý đến họ."

Trong nhóm nhỏ có tên "Leo hôm nay đã thoát ế chưa?", Thương Minh Trác hoảng hốt: "Vậy là vẫn không biết cô ấy là ai à?"

Thương Lục: "....."

Minh Khâm: "....."

Minh Bảo: "Trời ơi, chẳng ai nói cho chị hai biết sao! Chị hai, chuyển khoản cho em 200.000 nhé ^^"

Babe chưa kịp tống tiền thì Minh Khâm đã ném một bức ảnh chân dung của Ứng Ẩn vào nhóm.

Rõ ràng, trong sáng, vừa đẹp vừa sang trọng, vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ.

Minh Trác: "Anh cả bị sắc đẹp làm choáng váng đầu óc rồi."

Thương Lục: "Anh cả bị sắc đẹp làm choáng váng đầu óc rồi."

Minh Bảo: "+1"

Cô ấy có rất nhiều điều muốn mách, nhịn lâu rồi bây giờ tuôn ra một hơi:

Minh Bảo: "A a a ai hiểu cho em không, vừa mở cửa phòng làm việc của anh cả đã thấy anh ấy ôm chị ấy! Trên đùi! Hôn nhau! Chị ấy còn mặc áo sơ mi của anh ấy nữa! Ôi trời ơi anh ơi, người anh trai kiềm chế của em."

Minh Khâm: "Xin lỗi, chị biết chuyện này lần đầu tiên là từ khi bộ phận phòng khách báo cho chị phòng suite của anh ấy một đêm đã thay bốn cái ga giường, sau đó chị thấy đại diện thương hiệu của chị xuất hiện trong phòng anh ấy cùng dấu vết của những nụ hôn."

Minh Trác: "Chị thắng rồi."

Minh Khâm: "Chiến thắng kiểu này chị không muốn lắm."

Minh Bảo: "Anh cả tặng chị ấy rất nhiều trang sức làm quà vặt! Thật

đáng ghét, đến lúc em mượn anh ấy ba trăm nghìn mua giày cũng phải nói lý lẽ!"

Minh Khâm: "Khi tái ký hợp đồng đại diện thương hiệu, chị giảm một số 0 cũng không quá đáng chứ?"

Minh Bảo gian xảo @Thương Lục người nãy giờ vẫn im lặng: "Em trai nhỏ, nghe nói em từng mắng chị dâu khóc."

Thương Lục: "Từ mối quan hệ giữa cô ấy và Tiểu Đảo, cô ấy nên gọi em một tiếng anh rể, cảm ơn."

Minh Bảo: "Em nghe thử xem em có lý lẽ gì không?"

Minh Khâm: "Em nghe thử xem em có lý lẽ gì không?"

Minh Trác: "Cô ấy gọi em là anh còn em gọi cô ấy là chị dâu. Cô ấy gọi em là anh nghĩa là anh cả là em rể của em. Khi em gọi cô ấy là chị dâu thì anh cả là anh của em. Cũng không phải không được."

Minh Khâm thương xót nói: "Hay là em cứ đi làm thí nghiệm đi, mấy chuyện gia đình này em ít động vào thôi."

Con tàu phá sóng, đèn treo trong buồng lái lắc lư không ngừng, Thương Lục ngồi yên trong cabin bình thản trả lời: "Ai muốn gọi thế nào thì gọi."

Sau khi gửi xong, anh ấy không nhìn điện thoại nữa, khoanh tay ngồi thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi để chuẩn bị cho thời gian sắp tới.

Vậy là mấy chị em nhà họ Thương đều xếp hàng vào phần bình luận để chào hỏi.

Minh Bảo: "Chào chị dâu."

Minh Khâm: "Chào chị dâu."

Minh Trác: "Chào chị dâu."

Người đang trốn tránh bị truy sát trên đảo, Kha Dụ im lặng hiện ra trong phần bình luận.

Kha Dụ: "Chị... Để em từ từ đã."

Đêm trên đảo ẩm ướt, anh ấy nằm trong căn nhà gỗ thuê tạm nghe tiếng sóng vỗ, cảm thấy cuối cùng cũng đến lúc trở về. Ai ngờ trên con đường ven biển, một chiếc xe thương vụ vừa đón một vị khách từ bến tàu đến đảo với số tiền lớn. Vị khách này cao to, không mang theo hành lý mà chỉ có một chuỗi hạt bồ đề quấn trên cổ tay.

Chương 103: Nhân viên sững sờ

Buổi chiếu thử ở thành phố thứ hai chưa kịp bắt đầu, máy bay riêng Gulfstream đã hạ cánh xuống sân bay Ninh Ba.

Ở một mức độ nào đó, quả thật không thể nhận ra Thương Thiệu là một người đàn ông đã 36 và sắp bước sang tuổi 37. Dù sao thì đêm qua anh cũng chỉ ngủ lúc 1 giờ đến 6 giờ sáng đã đến sân bay, ngủ một giờ trên máy bay rồi sau khi hạ cánh đã lập tức đi làm.

Khi đến Tần Đức, thời gian vừa qua 9 giờ, chiếc xe mang biển số Cảng·3 lượn qua hồ cá chép và hòn đảo phủ đầy nước bên những tảng đá xám đen rồi dừng lại trước cổng chính.

Tòa nhà này thuộc về Tần Đứ, nhưng trên biểu tượng của tòa nhà treo cả hai dấu hiệu của Thương Vũ và Tần Đức. Tuy nhiên, thực tế Tần Đức chỉ chiếm năm tầng văn phòng, phần còn lại được cho thuê cho các tập đoàn khác, công ty luật và khách sạn cao cấp. Nhưng ai ra vào tòa nhà này mà không biết chiếc xe này thuộc về ai?

Trên các nền tảng xã hội đâu đâu cũng thấy ảnh chụp bất ngờ chiếc Cảng·3: "Check-in đi làm, lại tình cờ gặp xe sang của Thái tử nhà họ Thương, chụp ảnh chung để lấy hên / hình trái tim /"

Khi bánh xe vừa ngừng quay đã có người lập tức tiến tới mở cửa xe, anh đi thẳng vào thang máy riêng lên tầng văn phòng. Những nhân viên đã điểm danh vừa uống cà phê vừa lao vào công việc, tất cả đều im lặng trong giây lát, sau đó tiếng bàn phím gõ càng dữ dội hơn.

Mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong đầu lại đồng loạt thoáng qua cùng một ý nghĩ—

Thái tử có người yêu rồi!

Nếu như trên Line chủ yếu là người thân và bạn bè ở Hồng Kông và nước ngoài thì danh sách bạn bè trên WeChat của Thương Thiệu chủ yếu là đối tác, khách hàng và cấp dưới trong nước. Động thái công khai tình cảm tối qua của anh, tuy kín đáo nhưng lại gây chấn động, chỉ trong một giờ đã lan truyền khắp tập đoàn, từ nhóm của tập đoàn lan sang các nhóm xã hội cá nhân khác.

Vì vậy, trong mắt tất cả phụ nữ có mặt hôm nay, người bước vào tòa nhà Tần Đức không còn là một Thái tử độc thân sáng chói mà là một Thái tử gia rời khỏi thị trường hôn nhân.

Thương Thiệu đi qua khu văn phòng rồi tiến về phía phòng làm việc của giám đốc điều hành. Bước chân anh qua khiến phía sau tiếng bàn phím vang lên điên cuồng.

Thư ký hành chính mặc bộ đồ vest chỉnh tề đứng dậy đón anh. Sau khi báo cáo mấy chi tiết lịch trình hội nghị một cách có trật tự, cô ấy thấy Thương Thiệu dừng bước, hờ hững nói: "Bàn phím gõ cũng khá chăm chỉ đấy."

Thư ký: "..."

Chú Khang đi theo sau anh không nhịn được cười.

Trong công cụ giao tiếp nội bộ của Tập đoàn Thương Vũ, khung trò chuyện như tuyết rơi lớp lớp.

"Cứu tôi với, hôm nay tôi không thể đối mặt với Sếp Thương được nữa!!!"

"Trong đầu toàn là hình ảnh anh ấy ôm phụ nữ... Tôi không ổn rồi!"

"Ahhh, không biết Sếp Thương khi yêu sẽ như thế nào nhỉ?"

"Cô em gái nhỏ! Cô không thấy ảnh chụp màn hình à? Trời ơi, cưng quá đi!"

"Đủ để tôi sốc từ quý 2 đến quý 4."

"Có khả năng nào là liên hôn không?"

"Chắc chắn là liên hôn rồi, nhưng liên hôn cũng không cản trở việc nuôi dưỡng tình cảm mà."

Một lúc sau, họ làm bộ làm tịch tiếp tục làm việc. Đến 11 giờ rưỡi, một nhóm những người không ăn cơm mà chỉ ăn nhẹ ôm hộp salad, đường hoàng chuyển sang phòng trà để tiếp tục trò chuyện.

"Đoán xem bạn gái là họ Ôn hay họ Trang?"

"Cũng có thể là người ở Ma Cao."

"Không giống lắm, Sếp Thương là người thừa kế, hình ảnh của gia đình họ Thương quá chính trực, nếu là liên hôn thì chắc chắn sẽ cân nhắc đến bối cảnh xã hội của người vợ tương lai."

Một chuyên viên cấp cao của bộ phận công vụ nói với vẻ nghiêm trọng.

"Nếu là người trong nước thì sao?"

"Điều này có khả năng hơn."

Bỗng có người đề cập: "Có khả năng nào là... đỏ ba (*) không?"

(*) 红三: con cháu của những người sáng lập Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa

Phòng trà vốn đã rất kín đáo giờ càng thêm yên tĩnh.

"Cảm giác suy đoán này hợp lý hơn."

"Vậy nên mới không lộ mặt, vì thân phận nhạy cảm."

Biểu cảm của nam nữ đồng nghiệp đều như bừng tỉnh, như thể đã hiểu ra.

"Nghe hợp lý."

"Make sanse."

"Lúc đầu tôi còn tưởng là ngôi sao nào đó." Một nữ đồng nghiệp vuốt ngực trấn an.

"Buồn cười, không thể nào."

"Nghĩ nhiều quá rồi, kiểu người như họ không thể nào cưới ngôi sao đâu, chơi thì được chứ cưới về, sao có thể không xem xét bối cảnh?"

"Đúng đúng, môn đăng hộ đối là một chuyện, ít nhất cũng phải có thể đứng vững trên sân khấu. Ngôi sao..." Cười khinh miệt và mập mờ: "Sao trong làng giải trí có ngôi sao nào không bị lật tẩy?"

"Sếp Thương có CP trên mạng đấy." Một đồng nghiệp nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng gây sốc.

Mấy người đang uống cà phê đều sặc, đứng dựa vào quầy bar cũng ngả người về phía trước.

"Làm sao có thể? Trên mạng ngay cả ảnh của Sếp Thương cũng không có, làm sao cặp đôi được?"

"Làm sao mà không có?" Nữ đồng nghiệp chớp mắt, "Chỉ là không

dùng tên Thương Thiệu thôi."

Khi cô ấy vừa nhắc đến, mấy người khác đều sững lại rồi lần lượt cười phá lên.

"Kim Nguyên Dân à?"

"Sếp Kim vẫn chưa lấy lại được thân phận của mình à?"

"Sếp Kim đau lòng vì mất đi tên thật."

Hiếm khi nghe thấy Thương Thiệu có liên quan đến ngôi sao nữ, mọi người lập tức chuyển hướng quan tâm: "Cặp với ai? Làm sao cặp được?"

"Còn ai nữa, là Ứng Ẩn chứ ai."

Một đồng nghiệp làm chuyên viên vận hành internet của bộ phận thị trường sau khi nói câu này liền đặt miếng bánh đã bị cắm lung tung xuống, rồi hăng hái tiếp tục: "Tôi vô tình thấy lại ảnh Sếp Thương tham dự lễ trao giải trên trang chủ, tò mò xem mọi người bình luận ra sao, ai ngờ cả phần bình luận đều đang ghép cặp hai người họ."

"Nhưng chẳng phải họ đã biết Sếp Kim đã kết hôn và có con rồi sao?"

"Vì vậy họ không dám công khai cặp đôi, lén lút tạo nhóm để tự vui với nhau haha, tôi có trong nhóm đó."

"Ứng Ẩn với Sếp Thương, ngoài hai sự kiện đó hoàn toàn không có mối liên hệ nào mà?"

"Đúng là vậy." Đồng nghiệp gật đầu nhưng lại tiếc nuối: "Nhưng phải thừa nhận, nhìn hình CP cuat họ thực sự khiến người ta khó lòng dứt ra được."

Cô ấy nhớ lại: "Hơn nữa, họ tin cặp đôi này là thật, nói Sếp Thương đã đến phim trường ở cạnh cô ấy hai tháng, yêu cầu gì cũng đáp ứng, cảm động lòng người."

"Hahahahahahaha."

Lúc này, phòng trà thực sự rất náo nhiệt, ai nấy đều cười nghiêng ngả.

"Trong mơ à?"

"Toàn là fan của nữ chính thôi mà?"

"Chuyện bình thường thôi, chẳng phải nói Ứng Ẩn chỉ lấy chồng giàu sao? Địa vị cao như vậy mà vẫn quyết tâm làm người đào mỏ, đúng là không quên ý định ban đầu ha ha."

Lời này thật khó nghe, thời nay ít ai còn dám công khai gọi người khác là kẻ đào mỏ.

"Ờ, xin lỗi nhé, tôi là fan của cô ấy, anh nói như vậy làm tôi hơi giận đấy." Một đồng nghiệp khác đặt chén đĩa xuống, nhìn thẳng vào nam đồng nghiệp với vẻ mặt đầy tự cao: "Cô ấy đào mỏ gì hả? Anh nói thử xem."

Bầu không khí bỗng chốc trở nên vi diệu, những người xung quanh nhanh chóng cười đùa vài câu để lấp liếm đi chuyện này.

"Không sao, để họ ghép đi, dù sao người họ cặp là Kim Nguyên Dân mà, ha ha ha."

Họ nói chuyện suốt cả giờ nghỉ trưa, những tin đồn về liên hôn với dòng dõi đỏ lại tiếp tục lan truyền từ các nhóm chat sau khi công việc bắt đầu lúc 1 giờ 30 chiều. Mặc dù không ai có bằng chứng, nhưng tin đồn càng lan rộng càng trở nên có căn cứ rồi trở thành một điều gì đó rất chắc chắn.

Chuyện này lan truyền suốt gần một tuần mới dần lắng xuống.

Trong suốt tuần đó, chú Khang cầm một bộ bản vẽ đi lại từ Ninh Ba đến một tiệm vàng thủ công cổ ở Hồng Kông không dưới ba lần. Tiệm này tuy không lớn, lại nằm khuất trong một góc ở Miếu Nhai, từ bên ngoài trông rất bình thường nhưng đã truyền qua bốn đời, là một trong những xưởng chế tác vàng thủ công cung cấp cho các thương hiệu cao cấp đặt hàng.

"Khó tính thật, tên Thương con này còn khó tính hơn cả ông chủ ở Paris."

"Thương con" trong tiếng Quảng Đông có nghĩa là Thương nhỏ. Ông ấy gọi như vậy vì đối với ông, Thương Cảnh Nghiệp mới là "Ông Thương". Bố còn tại vị nên con trai đương nhiên chỉ là "Thương con".

"Vừa đòi áo da, vừa đòi sợi tóc, ôi, còn muốn gì nữa? Bao đựng súng đùi à, tôi có cần làm thêm cho cô ấy một cái áo lót ren nữa không? Nhìn thế này thực sự quá tuyệt vời!" Ông chủ vốn có tính khí kỳ quặc, mắt lim dim sau cặp kính nhìn chú Khang từ dưới lên.

Chú Khang cười, ngồi bên bàn làm việc của ông ta uống trà, thổi nhẹ lớp bọt trà rồi ôn hòa nói: "Chẳng phải vẫn còn thời gian sao? Mấy thứ trước đẹp lắm rồi, cái này tất nhiên cũng sẽ đẹp thôi."

"Hứ!" Ông chủ rõ ràng bị từ "đẹp" này làm vui, "Không phải tôi khoe khoang, ngay cả bảo tàng sáp Madame Tussauds có đến đây cũng không thể sánh được với thần thái của tôi đâu!"

"Cậu chủ cũng đã cân nhắc đến phương án đó, nhưng tượng sáp dễ tan chảy, còn vàng thì khó tan, tình cảm đã đáng giá ngàn vàng, tất nhiên không thể dùng sáp được."

Lúc này ông chủ mới nói thật: "Nhưng mà sáp của họ cũng không

phải loại sáp bình thường đâu..."

Ông ấy được lời lẽ dỗ ngon dỗ ngọt, trong lòng thực ra rất hài lòng.

Nhớ lại lần đầu tiên Thương Thiệu bước vào tiệm của ông, khi đó trầm lặng ít nói, từ ánh mắt của anh mà nhìn chỉ thấy sự lơ đãng, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào. Gọi anh một tiếng "Thương con", anh như bị đánh thức từ một giấc mơ nào đó, phải qua một giây mới yên lặng và lịch sự gật đầu nhẹ.

Việc bị gọi là "Thương con" một cách tùy tiện anh cũng không để ý, chỉ kiên nhẫn cùng chờ đợi nhân vật trong tay người thợ dần thành hình.

"Anh rất thích cô ấy nhìn không chớp mắt."

Thương Thiệu cười cười, không nói gì.

"Một người là quan viên, một người là mỹ nhân, xứng đôi quá."

Buổi chiều ở Miếu Nhai yên tĩnh, dòng xe cộ tấp nập đều như bị dồn nén ngoài con ngõ sâu, ông chủ tiệm vàng kéo dài giọng nói nhưng không nhận được hồi âm.

Dù miệng gọi là "Thương con" nhưng ông vẫn nói nhiều lời tốt đẹp, chẳng hạn như "trăm năm hạnh phúc", "khi nào thì sinh con?", thậm chí còn nói đến khi tổ chức tiệc cưới nhất định phải đến để xin một ly rượu mừng.

Người đàn ông bên cạnh im lặng chấp nhận tất cả những lời đó.

Đôi khi ngước lên nhìn, ánh hoàng hôn chiếu qua cửa sổ phản chiếu trên mặt anh như một dải ánh sáng ban chiều ra đời trong căn phòng. Ông chủ cảm thấy anh quả thật rất ít nói, dù có dỗ dành thế nào cũng không lay chuyển được.

Trên bàn làm việc, tiếng búa đập nhỏ, tiếng chạm khắc, tiếng lưỡi dao cọ xát tạo nên âm thanh kim loại vụn vang lên một cách nhịp nhàng.

Món đồ nhỏ này đã được hoàn thành ba lần trong một tuần, chú Khang không dám rời đi, từ sáng đến chiều, uống hết ly trà này đến ly trà khác rồi lắng nghe ông chủ nói cả ngày về việc người châu Âu định nghĩa thời trang cao cấp nông cạn như thế nào và kém xa so với nghề thủ công của tổ tiên ra sao.

"Đây là cái thứ mười hai rồi." Ông chủ đột nhiên nói.

Ông thổi một hơi, những mảnh vụn vàng lấp lánh theo làn hơi bay lên.

"Cũng là cái cuối cùng rồi." Chú Khang đáp.

"Facebook của vị ảnh hậu này có cho người ta xem không? Đừng có dùng tôi làm bảng hiệu sống, tôi không chịu nổi đâu."

"Ông nhận ra cô ấy à?" Chú Khang nhướng mày.

Ông chủ tiệm nhấc mắt lên từ kính lúp đứng, liếc nhìn chú Khang: "Nói nhảm!"

Hai ông lão nhìn nhau rồi cười ha hả.

Tượng nhỏ bằng vàng được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, chú Khang dùng một tấm khăn lụa thật dày bọc kỹ lại rồi cất vào túi áo trong của bộ vest sau đó dặn tài xế quay về Ninh Ba.

Xe Benz vừa rời khỏi cầu Hồng Kông-Chu Hải-Ma Cao thì bất ngờ nhận được điện thoại của Ứng Ẩn.

"Cô Ứng." Ông cụ thầm tính toán lại ngày rồi yên tâm: "Cô đi chuyến bay mấy giờ ngày mai? Tôi sẽ sắp xếp xe đến đón."

Đầu dây bên kia của Ứng Ẩn im lặng, nghe như cô đang ở trong một không gian kín nào đó.

Cuối cùng cô nói: "Tôi đã hạ cánh rồi, hiện đang ở trên xe."

Chú Khang ngạc nhiên: "Kết thúc sớm vậy sao?"

"Ừ, trạm cuối thiết bị bị hỏng nên chỉ tổ chức một buổi sáng."

"Để tôi thông báo cho cậu chủ."

"Không không," Ứng Ẩn ngăn ông lại: "Ông đang ở đâu?"

Chú Khang hiểu ngay, cười đến nếp nhăn ở khóe mắt xếp chồng lên nhau: "Cô muốn cho cậu ấy một bất ngờ phải không?"

Hai người hẹn gặp ở trung tâm thành phố, Chú Khang xuống xe rồi tìm đến chiếc xe đang bật đèn cảnh báo. Khi ông đến gần, cửa sổ sau xe mới từ từ hạ xuống. Ông đưa thẻ ra vào công ty vào bên trong, nghe thấy ngôi sao nữ đang quấn kín bên trong xe hỏi: "Anh ấy có giận tôi không?"

Chú Khang đã có đủ nhận thức mới về cậu chủ của mình, trả lời: "Người khác làm thì có thể, nhưng cô thì không."

Ứng Ẩn hơi kéo thấp khẩu trang xuống: "Tôi không làm phiền anh ấy."

Chú Khang mỉm cười, lịch sự giúp đỡ: "Vậy thì cô cứ thoải mái đi."

Ứng Ẩn nắm chặt thẻ ra vào, bảo tài xế lái xe đến tòa nhà Tần Đức gần đó.

Lần trước đến thăm là vào lúc đêm khuya, văn phòng rộng lớn đến nỗi không có một bóng người. Lần này lại khác, giữa ban ngày ban

mặt, mọi nơi đều có người qua lại. Trước khi lên lầu, Ứng Ẩn đã thực hiện một cuộc xây dựng tâm lý.

Hít thở sâu.

Chỉ là gặp mặt thôi, không quá đáng chứ?

Sáu ngày không gặp, cô thực sự thấy nhớ đến không chịu nổi.

Mặc dù đã là 5 giờ chiều, nhưng dù sao cũng là thứ Hai, các cuộc họp chiếm phần lớn thời gian, vì vậy gần hết giờ làm việc cũng không có ai lười biếng, người gõ bàn phím, người sửa kế hoạch, người kéo báo cáo, người gọi điện thoại, tất cả đều tạo nên một bầu không khí bận rộn, hối hả.

Giữa sự bận rộn đó, không ai để ý đến việc một chiếc thang máy mở cửa.

Một tiếng "ting" vang lên, một bóng dáng mặc quần jeans, giày vải, khoác áo da kiểu vest bước ra, bước đi nhẹ nhàng, như thể có chút lo lắng.

Thật ra thang máy lên xuống không có gì lạ, vì các bộ phận thường xuyên có sự liên lạc qua lại. Nhưng dọc hành lang, từng người một bắt đầu chậm lại động tác gõ bàn phím.

Mặc trang phục thoải mái như vậy, còn đội mũ lưỡi trai, nhìn là biết không phải nhân viên của Thương Vũ. Ở đây, mỗi nhân viên đều có quy định ăn mặc nghiêm ngặt.

Có người ngẩng đầu lên, ánh mắt dõi theo người phụ nữ lạ mặt.

Cô ấy còn đeo khẩu trang?

Cả văn phòng nhìn cô với ánh mắt có chút khó hiểu nhưng vì bận rộn với công việc nên cũng không ai chú ý nhiều—

Cho đến khi thấy cô ấy đi thẳng về phía văn phòng Giám đốc điều hành.

Ứng Ẩn đã kiệt sức, bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế lòng bàn tay nhét trong túi áo đã ướt đẫm mồ hôi. Cô bước đến trước bàn làm việc của thư ký hành chính, đứng thẳng lưng, cố bắt chước giọng điệu thương mại của Thương Thiệu: "Xin chào, tôi muốn gặp Sếp Thương."

Thư ký không rõ lai lịch của cô nhưng đã rất thành thục mở lịch trình gặp mặt hôm nay, hỏi: "Xin hỏi quý danh của cô? Cô có hẹn trước không?"

Ứng Ẩn đành cúi người, liếc mắt nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói: "Cô có WeChat của Sếp Thương không?"

"Ờ..." Thư ký khựng lại, "Có."

"Người bạn gái trên trang cá nhân của anh ấy là tôi." Cô nói nhỏ, khuôn mặt dưới lớp khẩu trang ửng hồng.

Thư ký: "..."

"Thật mà." Ứng Ẩn thấy cô ấy có vẻ nghi ngờ; liền bắt chước nói bằng giọng Quảng Đông vụng về: "Em gái à."

"Nhưng tôi cũng không thể tin cô được, thưa cô." Thư ký mỉm cười theo cách chuyên nghiệp.

Đúng lúc đó, cửa văn phòng bên trong mở ra, hai bóng người bước ra một trước một sau. Người đi đầu mặc áo khoác xanh đậm, người sau cầm nắm cửa mặc bộ vest kaki trông rất phong cách Anh.

"Sếp Thương, ngài dừng lại chút, Bí thư Trịnh bên kia..." Viên chức từ chính phủ tỉnh nói với giọng lịch sự.

"Để tôi tiễn ngài đến thang máy." Thương Thiệu lịch sự chỉ tay, mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu: "Mời đi bên này."

Khi thấy người phụ nữ mặc đồ thoải mái, cả hai đều khựng lại.

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn nuốt nước bọt, cô đứng thẳng người, mắt mở to như thể đã sẵn sàng bị mắng.

Không ai nhìn thấy nụ cười thoáng qua của Thương Thiệu, chỉ nghe thấy giọng nói nghiêm túc và công vụ của anh: "Cathrine, mời cô gái này vào văn phòng."

Sau đó, anh quay sang Ứng Ẩn, "Vào trong chờ anh một chút."

Giọng anh rất nhẹ nhàng, trước mặt người lạ cơ thể Ứng Ẩn bắt đầu nóng lên, mồ hôi xuất hiện trên cổ.

Thương Thiệu tiễn viên chức của chính phủ đến thang máy, sau đó giao cho trợ lý của văn phòng giám đốc để tiễn xuống lầu, anh quay trở lại bước chân chậm rãi và bình tĩnh trở về phòng làm việc.

Chỉ có động tác xoay đồng hồ của anh là tiết lộ tâm trạng tốt của anh.

Ứng Ẩn được thư ký hành chính mời vào văn phòng, cô vẫn chưa tháo khẩu trang mà chỉ cởi áo khoác da, đặt trên tay, ngoan ngoãn đứng trước bàn làm việc chờ anh.

Bên trong, cô mặc một chiếc áo len màu tím nhạt, cổ áo nhỏ kiểu polo cổ điển, kiểu dáng ôm sát, chiều dài chỉ đến eo, bên dưới là quần jeans xanh nhạt ôm sát vòng hông tròn trịa.

Thư ký hành chính nhìn cô nhiều lần, càng nhìn càng thấy mặt mình

nóng bừng.

Cô ấy có thân hình quá đẹp, nghĩ đến cảnh bị Sếp Thương ôm trong lòng, mặc dù không có hình ảnh rõ ràng nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy khêu gợi.

Ứng Ẩn đợi một lúc, nghe thấy tiếng khóa cửa xoay.

Cạch một tiếng, cửa mở ra.

Cô đứng yên không động đậy mà nhìn chằm chằm vào Thương Thiệu đóng cửa lại, từng bước tiến đến gần cô.

Khi Thương Thiệu đến gần, đôi mắt trầm lặng, tối sẫm nhìn cô chăm chú, cuối cùng Ứng Ẩn nhào tới hai tay ôm chặt cổ anh.

Áo khoác da rơi xuống đất không một tiếng động, chiếc eo thon gọn trong chiếc áo len màu tím nhạt của cô rơi vào tay anh.

Không nói lời nào, chỉ là một nụ hôn.

Khi đã hôn đến mức thở hổn hển, cô mới nghe Thương Thiệu hỏi: "Sao đột ngột về vậy? Kiểm tra à?"

Anh cười nhẹ, giọng khàn khàn mang theo chút dục vọng khiến chân Ứng Ẩn như mềm nhũn. Cô lắc đầu, giọng mũi nói "Nhớ anh". Vừa dứt lời, Thương Thiệu đã bế cô ngồi lên bàn làm việc.

Anh hôn cô đầy mãnh liệt, tay áo cô bị anh nắm đến nhàu nát.

Tập tài liệu trên bàn bị hất tung, cô vô thức chống tay, một góc va vào công tắc tổng trên bàn.

Một nút bị nhấn giữ.

Mành rèm điện giữa hai tấm kính bắt đầu từ từ kéo lên rất nhẹ,

tiếng động nhỏ đến mức hầu như không nghe thấy.

Bên ngoài, văn phòng rộng lớn, điện thoại, bàn phím, bước chân, tiếng nói nhỏ, tất cả đều ngừng lại.

"..."

Thương Thiệu đang hôn, không biết là do bản năng nhạy bén hay điều gì mà anh kịp thời nhận ra. Ngay khi mở mắt, anh nheo mắt rồi quyết đoán nhấn nút dừng.

Bên ngoài cửa sổ rèm nửa mở, nhân viên tòa nhà Tần Đức nhìn chằm chằm, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

Mặc dù không ai nhìn rõ người phụ nữ bên trong là ai, nhưng tất cả đều biết, Sếp Thương của họ rất yêu vòng eo của cô ấy, yêu đến mức không rời tay được.

Chương 104: Em nên lo cho bản thân mình trước

Ứng Ẩn ngồi nghiêng người đối diện với cửa sổ kính đó.

Chiếc bàn làm việc bằng gỗ óc chó Bắc Mỹ lớn đầy uy nghiêm, từ góc nhìn của khu vực làm việc chính, khi cô ngồi trên đó, trông cô thật nhỏ bé nhưng đầy đường cong quyến rũ. Có lẽ vì bị hôn quá mãnh liệt nên đôi tay dài mảnh mai của cô bám chặt vào mép bàn, các đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức. Cảm giác mong manh nhưng khó chịu này tạo nên một vẻ đẹp yếu đuối không thể cưỡng lại.

Cả tòa nhà Tần Đức có đến hàng trăm nhân viên đã trải qua sự phát triển thần tốc của ngành bất động sản, cơn sốt tìm kiếm vàng và sự tan vỡ của những huyền thoại. Đã kinh qua bao sóng gió lớn và bão táp trên thương trường, họ không dễ bị khuất phục trước cảnh tượng nào.

Nhưng cảnh tượng này thì không chịu nổi.

Không chỉ không chịu nổi mà tất cả đều sững sờ không nói được lời nào, ngay cả việc nuốt nước bọt cũng chỉ dám làm một nửa.

Cảm nhận được động tác của Thương Thiệu dừng lại, Ứng Ẩn thoáng bối rối, thở hổn hển kêu lên một tiếng "Hửm?"

Cô vừa định quay mặt đi thì bị Thương Thiệu không nói không rằng giữ lại. Anh cúi xuống, tiếp tục hôn cô đầy kỹ thuật và kiên nhẫn, đồng thời nâng tay trái vốn đang vuốt ve eo cô lên và vẫy nhẹ một

cái.

Ngón tay của anh dài, dù là khi vuốt eo hay khi ra lệnh đều toát lên sự thanh nhã và dễ chịu. Phía dưới bộ vest, cổ tay áo sơ mi trắng lộ ra một đoạn nhỏ tại cổ tay.

Một cử chỉ với bàn tay ngửa ra ngoài, viết nên sự tao nhã của một người đứng đầu.

Cả tầng văn phòng đột nhiên hiểu ra: Thái tử đang ra lệnh cho họ rời đi.

Ngay lập tức, mọi người cúi xuống nhặt tài liệu, tắt máy tính, cầm áo khoác, sắp xếp túi xách công việc... Hành động đồng loạt và hoàn toàn trong im lặng.

Chưa đầy năm phút sau, văn phòng trên cả tầng đã không còn một bóng người.

Ứng Ẩn bị Thương Thiệu hôn đến mức hoàn toàn đầu hàng, khi môi hai người tách ra cô vẫn vô thức muốn tiếp tục.

Thương Thiệu cười nhẹ, lòng bàn tay áp vào mặt cô: "Không sợ bị người khác nhìn thấy à?"

Câu hỏi của anh quá đáng sợ khiến cơ thể Ứng Ẩn bất giác run lên, lập tức quay mặt đi.

Rèm cửa chớp đã được kéo kín mít.

Cô quay mặt lại, đôi mắt đẫm lệ vì nụ hôn vừa rồi đầy ngỡ ngàng và trách móc: "Anh làm em sợ."

Thương Thiệu cười khẽ rồi đứng thẳng dậy. Anh đã hôn đến nóng bức, liền thong thả cởi áo vest, sau đó hai tay chống lên mép bàn làm việc rồi cúi người xuống, ánh mắt khóa chặt lấy cô, hỏi: "Vậy

nếu thực sự bị người khác nhìn thấy thì sao?"

"Nhìn thấy..." Ứng Ẩn nghĩ ngợi: "Cũng không sao... Cùng lắm là hơi mất mặt..."

"Yêu anh thấy mất mặt lắm à?" Thương Thiệu thản nhiên nhưng đầy dịu dàng hỏi lại.

"Không phải." Ứng Ẩn lẩm bẩm, ánh mắt tránh né, nhưng trên mặt lại đỏ ửng, "Là vì mỗi lần đều bị bắt gặp vào lúc này... Thật ngại ngùng."

"Vậy..." Thương Thiệu dừng lại, "...dù người khác biết em yêu anh, cũng không sao?"

"Ừm."

"Không ảnh hưởng đến sự nghiệp chứ?"

Ứng Ẩn ngập ngừng, chớp mắt: "Đình Văn hù anh à? Mặc dù sẽ có một phần lớn fan rời bỏ nhưng... để phát triển sự nghiệp mà phải giấu chuyện kết hôn, chẳng phải là rất thiếu tôn trọng sao? Không chỉ thiếu tôn trọng anh, mà còn thiếu tôn trọng—"

Cô nói đến đây thì đột ngột im bặt, nhận ra mình vừa nói một điều không nên.

"Kết hôn bí mật?" Thương Thiệu chậm rãi lặp lại, đáy mắt anh vốn sâu lắng nay lại tràn ngập ý cười.

Ứng Ẩn: "..."

"Chúng ta sẽ kết hôn sao?" Thương Thiệu hỏi dù đã biết trước câu trả lời.

Ứng Ẩn: "..."

Mặt cô đỏ bừng, đang định nhảy xuống chạy trốn thì bị Thương Thiệu kéo lại ôm vào lòng. Anh vùi mặt vào cổ cô mà cười không ngừng.

"Em lỡ lời thôi!" Ứng Ẩn nghe anh cười đến nỗi mồ hôi toát ra khắp người, đẩy vai anh: "... Đừng cười nữa!"

Thương Thiệu cười đủ rồi, hôn lên tai và cổ thiên nga của cô, anh hạ giọng, nói từng chữ một: "Chúng ta sẽ kết hôn."

Giọng anh rất nhẹ, như thể đang nói một sự thật hiển nhiên không cần phải nghi ngờ, vậy nên cũng không cần dùng đến giọng điệu chắc chắn.

Cơ thể vốn đã rất nóng của Ứng Ẩn lại càng nóng hơn khi nghe câu này. Cô sững người, trong lòng trào dâng một cảm giác xốn xang đến nỗi mũi cay cay. Nhưng chưa kịp có dấu hiệu rơi nước mắt, cô đã bị Thương Thiệu nâng mặt lên và hôn.

Anh hôn cô một lúc rồi đưa tay tháo cà vạt.

Chiếc cà vạt lụa được kéo ra khỏi cổ rồi rơi xuống đất không một tiếng động.

Thương Thiệu dừng hôn, ánh mắt sâu đến nỗi khiến người ta không dám đối diện.

"Nhớ anh không?" Anh nhìn thẳng vào mắt Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn không nói một lời nhưng khuôn mặt nhợt nhạt lại ửng đỏ, đôi mắt đẫm lệ và hơi thở gấp gáp đầy hơi ấm của cô đã nói lên tất cả.

Anh lại hôn cô, ánh mắt từ đôi mắt cô di chuyển xuống đôi môi rồi nghiêng đầu hôn tiếp.

Ứng Ẩn sợ có người tìm anh để nói chuyện nhưng cô không đủ ý chí để rời khỏi anh.

"Công việc..."

Công việc hay không đều do Thái tử quyết định.

"Không có công việc, họ đã tan làm rồi."

"Sớm thế sao?" Ứng Ẩn cố gắng tìm kẽ hở, liếc nhìn đồng hồ trên bàn, "Chưa đến năm giờ rưỡi..."

"Hôm nay có hoạt động xây dựng đội nhóm." Anh bình thản bịa ra một câu.

"Vậy cũng không tốt... Anh đã nói..." Ứng Ẩn tránh né anh, cố gắng nhắc lại cho anh nhớ: "Anh nói anh không quen... trong văn phòng... Ưm."

Văn phòng thực sự không phải là nơi để giải trí và vui vẻ. Đây là nơi khô khan, cổ điển và nhàm chán, ngay cả không khí cũng dường như chứa đầy những từ ngữ như trách nhiệm. Yêu cầu anh thể hiện tình cảm ở đây anh cũng không thể làm được. Nhưng cô đã về sớm, lại muốn gây bất ngờ cho anh, cũng đã không quản đường xa mà đến đây khiến anh không nỡ lòng nào để cô về tay không.

Không nỡ để cô ra về mà không có chút gì.

Hơn nữa... chuyện này một lần rồi hai lần sẽ quen, lần trước anh đã thử, cảm giác không tệ.

Thậm chí, khiến anh muốn trải nghiệm lại.

Thương Thiệu khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng hoàn tất câu nói: "Vì vậy, phải dần dần quen với nó - bắt đầu từ hôm nay."

Bầu không khí thực sự trở nên nguy hiểm. Ứng Ẩn nhận ra quá muộn, vội nhảy xuống bàn để chạy trốn.

Bên ngoài khu văn phòng, tiếng "ting" vang lên, giám đốc Kim Nguyên Dân vừa từ phòng họp của bộ phận marketing trở về đã cảnh giác dừng lại ngay bước đầu tiên khi bước ra.

"... Người đâu rồi?"

Kim Nguyên Dân nhìn đồng hồ. Mới 5 giờ 23, chưa đến giờ tan làm.

Ông giám đốc hoàn toàn bối rối không thể hiểu nổi, rồi bắt đầu nghi ngờ mình bị các nhân viên chơi khăm.

Ông thử bước thêm vài bước rồi đột ngột dừng lại trong tư thế phòng thủ, chờ đợi hồi lâu, cho đến khi cánh cửa của phòng giám đốc điều hành bất ngờ mở ra.

Nữ thần.

Nữ thần cao quý của ông, nữ hoàng điện ảnh, bông hoa điện ảnh không thể xâm phạm, từ phòng giám đốc điều hành bất ngờ xuất hiện trước mặt ông. Gương mặt đỏ ửng, hơi thở hỗn loạn và đôi môi hơi sưng.

Kim Nguyên Dân: "..."

Ứng Ẩn: "..."

Trong khoảnh khắc hai bên nhìn nhau, cô hét lên một tiếng rồi bất ngờ bị Thương Thiệu kéo lại vào lòng.

Anh không lộ mặt, chỉ lộ ra một phần cánh tay gân xanh nổi rõ đầy mạnh mẽ.

Cánh cửa văn phòng đóng sầm lại, trong lòng ông Kim, trời đất sụp đổ, ông quay người, bước đi như một xác sống, tay chân rã rời.

Mẹ kiếp, đúng là một đám sói mắt trắng, không ai nhắc nhở ông!

Khi Ứng Ẩn bị bế ngang qua, cô vẫn còn nói: "Có người... có người nhìn thấy rồi...!"

"Anh sẽ nói chuyện với ông ta."

Rõ ràng giọng điệu rất bình thản nhưng khiến người khác không thể không phục tùng.

"Anh còn không biết là ai..."

"Có camera giám sát."

"Đừng đuổi việc ông ta..." Ứng Ẩn lo lắng cho người lạ lại bắt đầu lo xa.

Thương Thiệu đẩy cửa phòng nghỉ. Trong ánh sáng mờ mịt, anh cười khẽ: "Em nên lo cho bản thân mình trước."

Phòng nghỉ của anh rộng rãi như một phòng khách sạn hạng sao, đầy đủ tiện nghi để anh nghỉ ngơi vào buổi trưa hoặc đêm khuya. Giường rất mềm mại, là loại được đặt theo thông số mà anh đã quen thuộc, Ứng Ẩn nhẹ nhàng được đặt lên như rơi vào một đám mây.

Trong phòng tối mờ không có đèn sáng, rèm cửa màu đen được kéo kín chỉ để lại những đường vân ánh sáng mảnh mai như hoa văn trên lá chuối.

Thương Thiệu vừa hôn tai cô vừa như chợt nhớ ra điều gì, lơ đãng nói: "Ở đây không có chuẩn bị."

Bây giờ mới nói có phải đã quá muộn không?

Hơi có vẻ như cố tình.

Nhưng Ứng Ẩn không hoảng sợ. Đôi mắt đỏ ửng và ẩm ướt, cô nhìn anh một lúc rồi nói một câu không liên quan: "Em có thể ngừng uống thuốc rồi."

Nụ hôn và biểu cảm của Thương Thiệu đều trở nên chắc chắn.

Thậm chí, lòng anh cũng yên ổn lại.

"Thẩm Ngọc nói vậy sao?"

"Ừm."

Thương Thiệu nhìn cô chăm chú, giây tiếp theo, Ứng Ẩn nhắm chặt mắt, đôi môi khẽ mở ra, một tiếng thở dài không kiềm chế được vang lên.

Câu nói đó thật nguy hiểm, Ứng Ẩn biết rõ trong lòng nhưng dần dần cô lại cảm thấy chưa đủ rõ ràng - cô không ngờ nó lại nguy hiểm đến thế.

Thương Thiệu không nghĩ đến việc tha cho cô dù chỉ một giây.

"Anh nhớ em lắm." Anh giúp cô nói ra sự thật.

"Em nhớ anh." Ứng Ẩn ôm chặt lấy anh, "Từ tận đáy lòng và cả cơ thể đều nhớ anh."

Dù phòng đang bật máy lạnh nhưng không gian vẫn trở nên nóng bức, hơi thở của họ quấn quýt trong sự ẩm ướt, ngay cả da dẻ cũng đẫm mồ hôi. Ứng Ẩn gần như mê man lại nghe thấy Thương Thiệu thì thầm gì đó bên tai cô.

Anh dường như muốn để lại thứ gì đó.

Ứng Ẩn cảm thấy tim mình thắt lại, mũi hơi nhăn lại, phản ứng đầu tiên là nói: "Đừng..."

"Đã muộn rồi."

Thương Thiệu hạ mắt xuống, nhìn sâu vào Ứng Ẩn rồi tiếp tục nhìn như vậy trong mười giây.

Khi nhịp tim dần ổn định, anh ôm cô vào lòng, đặt cằm lên vai cô không ngừng hôn, nói: "Anh yêu em."

Ứng Ẩn nâng đôi tay yếu ớt, đầu ngón tay lướt nhẹ trên má anh rồi bị anh giữ chặt lại, anh áp sát vào, nụ hôn liên tục chuyển đến lòng bàn tay và các khớp ngón tay của cô.

"Anh yêu em." Anh lại nói thêm lần nữa.

Đối với một người đàn ông khiêm tốn, kín đáo, hoàn toàn mang phong cách Á Đông, ba từ "Anh yêu em" quá đỗi trực diện khiến anh rất ít khi nói. Ngay cả trong bức thư đó, anh cũng nói, "Hãy trao anh một ánh trăng không bao giờ lặn." chứ không phải "Anh sẽ mãi mãi yêu em."

Nhưng trong khoảnh khắc này, trong sự rung động của trái tim và sự gắn kết của cơ thể, ngoài ba từ trực diện này, những biểu tượng khác dường như đều quá nhẹ, quá mong manh, không xứng với trọng lượng mà anh muốn.

Anh yêu cô.

Cuộc đời anh chỉ còn lại ba từ này.

Anh yêu cô.

Chương 105: [Leo sập phòng]

Đã từng là ngôi sao hàng đầu dưới trướng của Chân Dã, Ứng Ẩn là một cái tên quen thuộc trên các diễn đàn. Mạch An Nghiêm hiểu rõ khán giả yêu thích điều gì ở cô: nam hay nữ đều thích ngắm nhìn vóc dáng thon thả và uyển chuyển của cô, thích sự mảnh mai nhưng không gầy gò, thích vẻ đẹp quyến rũ và nổi bật của cô. Vì thế, từ các sự kiện thảm đỏ thời trang cao cấp cho đến những xu hướng trang điểm xương quai xanh, đường viền cổ tay, tỷ lệ eo hông, tất cả đều trở thành chủ đề nóng. Những lời lẽ cay nghiệt từ anti-fan tuy khó nghe nhưng lại khách quan: các bộ phận cơ thể của cô còn được tìm kiếm nhiều hơn cả tác phẩm.

Họ chưa từng nghĩ sau nửa năm chấm dứt hợp đồng với Chân Dã, Ứng Ẩn đã hoàn toàn im lặng trên các bảng xếp hạng tìm kiếm suốt nửa năm. Đối với nhiều người và các thương hiệu, bảng xếp hạng tìm kiếm là thước đo của lưu lượng. Mua mười từ khóa trong một ngày có thể giúp một bộ phim bùng nổ, mua mười từ khóa trong một tháng có thể đưa một ngôi sao trở thành hiện tượng. Ngược lại, nếu một nữ diễn viên thường xuyên xuất hiện trên bảng xếp hạng đột ngột biến mất trong nửa năm thì không phải cô ấy có bản lĩnh mà là... đã hết thời.

Ban đầu, vẫn có nhiều người đăng bài trên các diễn đàn hỏi:

"Đã lâu không thấy tin tức gì về Ứng Ẩn, có ai biết cô ấy dạo này làm gì không?"

Lúc đó, các fan vẫn còn cứng rắn trả lời:

"Đang trong đoàn phim."

Sau đó, các bài đăng và bình luận dần dần thay đổi:

"Ứng Ẩn trước đây cũng từng tham gia đoàn phim, sao lần này lại kín tiếng như vậy?"

Phản hồi:

"Chắc là không có tiền mua từ khóa nữa rồi."

"Sự thật chứng minh, khi nước rút đi, ai đang bơi khỏa thân sẽ lộ rõ thôi~"

"Nữ hoàng lưu lượng cuối cùng cũng lộ nguyên hình rồi."

"Trừ cái bìa tạp chí khai mạc mà cô ấy giành được khi còn ở Chân Dã, năm nay cô ấy chưa công bố bất kỳ hợp đồng thương mại hay tài nguyên nào nữa."

"Xàm, trước đây đánh bại đỉnh lưu, đạp hoa đỉnh, fan thì khoe chiến tích khắp nơi, giờ không còn chỗ dựa hay hậu thuẫn, làm cá nhân rồi thì biết sống kín đáo rồi đấy."

"Cứ đợi xem, đây chỉ là khởi đầu của sự xuống dốc, không có Chân Dã tài nguyên suy giảm là một chuyện, giải thưởng lại là chuyện khác. Không ai nâng đỡ, huyền thoại về diễn xuất mà fan thổi phồng cũng sẽ tan biến, cuối cùng chỉ có thể cố giữ lấy cái danh."

"Có ích gì đâu, trong showbiz có bao nhiêu người giữ danh như thế? Không có hợp đồng thương mại, không có tài nguyên, đóng vai phụ thì không hạ mình, làm diễn viên chính thì không ai mua vé. Nên tôi mới nói cô ấy nhận vai trong "Tuyết Thanh" là hợp lý, sau này cứ đóng mấy phim nghệ thuật nhỏ như vậy đi, đừng làm bẩn màn ảnh rộng."

Fan tất nhiên không đồng ý với quan điểm này, cố gắng bảo vệ:

"Làm diễn viên một cách nghiêm túc thì có gì sai?"

"Xàm. Xem ra fan cũng thừa nhận trước đây dùng thủy quân để thổi phồng là không nghiêm túc làm diễn viên rồi."

Cãi nhau thì cãi, lời lẽ thì cứng rắn, nhưng fan vẫn ùn ùn kéo nhau lên Weibo nhắn tin riêng bảo cô ra hoạt động. Trong các nhóm hậu viện, những tiếng nói lo lắng và do dự ngày càng lớn. Là người quản lý kiêm nửa bà chủ, Trang Đình Văn thu nhận tất cả nhưng vẫn không hề dao động.

Cô ấy rất kiên định. Nếu đã quyết tâm từ bỏ lưu lượng thì giai đoạn đau đớn này là điều cần thiết, tất cả những lời châm chọc cay độc chỉ là trả lại món nợ trước đây.

Tuấn Nghi cũng từng chất vấn cô ấy, rất không khách khí hỏi: "Đình Văn, có phải vì cô quá nhiều tiền nên không quan tâm đến việc quản lý Ẩn Ẩn không? Cô ấy đã hết thời rồi!"

Đình Văn cười không nổi: "Ít lên mạng đi."

"Nhưng cô không tìm tài nguyên cho cô ấy."

"Không cần vội."

Tuấn Nghi nổi giận: "Đừng có bắt chước Anh Thương mà nói chuyện!"

Đình Văn đành kiên nhẫn giải thích: "Hợp đồng với Chân Dã đã hết hạn, hiệu ứng dài hạn từ lần xuất hiện trên siêu du thuyền Edward cũng dần phai nhạt, vì thế các thương hiệu chọn cách quan sát trước cũng không có gì sai, hoàn toàn phù hợp với logic kinh doanh. Hiện tại, cô ấy vẫn là đại sứ của Greta, không cần lo lắng. Còn những lời nói khác..." Cô ấy ngẩng đầu, mỉm cười nhẹ: "Đợi đến khi

tác phẩm ra mắt, cô sẽ biết."

Biết cái gì? Tuấn Nghi chỉ giỏi quản lý cuộc sống nhưng không giỏi quan sát số liệu. Phải đến khi doanh thu đặt trước của "Thiên Kinh Địa Nghĩa" vượt qua con số trăm triệu, cô ấy mới ngỡ ngàng nhận ra:

Chỉ cần doanh thu đủ lớn, những tiếng nói đó sẽ tự động biến mất.

"Thiên Kinh Địa Nghĩa" chiếu thử kết hợp với quảng bá khiến danh tiếng ngày càng tăng, đến ngày đầu tiên công chiếu dịp Quốc tế Lao động, doanh thu liên tục dẫn đầu bảng xếp hạng.

Đạo diễn Phương Chí có phẩm chất kiêu ngạo và tự cao như các đạo diễn thế hệ thứ năm, vừa là ưu điểm vừa là nhược điểm. Trước đây, ông cũng từng chỉ đạo các bộ phim thương mại, nhưng thành tích chỉ tạm đủ, lâu dần tất nhiên bị tư bản bỏ rơi, chỉ có thể tiếp tục làm những phim thể loại nhỏ, văn học về thương tổn, phim nghệ thuật về nông thôn. Lần này dù có chiêu trò "tác phẩm cuối cùng" nhưng với khán giả trẻ và đông đảo công chúng, cái tên "Phương Chí" thực sự không đáng hai vé xem phim.

Về thể loại, "Thiên Kinh Địa Nghĩa" là một bộ phim hành động hài hước phù hợp với kỳ nghỉ nhưng hai bộ phim nhập khẩu từ Hollywood khác cũng không hề kém cạnh về quy mô, hơn nữa đối với phim thương mại, khán giả tự nhiên có xu hướng "chuộng ngoại ghét nội". "Phim thương mại của Trung Quốc không bằng Hollywood" gần như là một tiếng nói chung trong lòng đông đảo người xem.

Vậy thì, ai là người đã gánh vác phần lớn doanh thu phòng vé?

Chính là Ứng Ẩn.

Thực ra, điện ảnh nội địa đã qua thời kỳ nữ diễn viên gánh vác doanh thu phòng vé, thời kỳ đó không xa lắm, chỉ hơn chục năm

trước. Hơn mười năm trước, các ngôi sao nữ nổi tiếng, mỗi người đều có tài năng riêng, mỗi người đều tỏa sáng, dù là doanh thu phòng vé, tin đồn hay ánh hào quang đều vượt xa các ảnh đế cùng thời. Nhưng trong hơn mười năm qua, thời thế thay đổi, vốn từ Hồng Kông tiến vào đại lục cùng vốn nội địa tham gia, thị trường phình to nhanh chóng, các nam diễn viên nổi tiếng. Với nguồn lực kiếm được từ uống rượu và kết bè phái đã tự mình tạo dựng sự nghiệp, liên kết để khai sáng thời đại trung niên và hài kịch của điện ảnh nội địa -

Các nữ diễn viên không tránh khỏi sự sa sút.

Sự thay đổi của thị trường là điều có thể nhìn thấy, các nữ diễn viên lưu lượng rút lui về màn ảnh nhỏ để gánh tỷ suất người xem, phim chiếu mạng và tỷ lệ thất bại, điện ảnh dần trở thành nơi cạnh tranh của nam giới. Những ngôi sao lớn như Trương Thanh Vãn hoặc giữ vững vị trí trong một vài chương trình có phong cách riêng, hoặc đợi vài năm để tìm vai diễn phù hợp, còn nhiều người khác thì ít tham gia phim.

Trong hoàn cảnh đó, việc Ứng Ẩn có thể gánh vác doanh thu phòng vé của "Thiên Kinh Địa Nghĩa" là minh chứng mạnh mẽ nhất cho sức hút của cô.

Ngày công chiếu đầu tiên, #Ứng Ẩn với vai Đao Mã Đán#, #Đây mới là cảnh hành động mà tôi muốn xem# lần lượt lên top tìm kiếm, khán giả liên tục chia sẻ vé xem phim, phần bình luận ngắn trên trang phim "Thiên Kinh Địa Nghĩa" cũng không ngừng được cập nhật:

"Điều tiếc nuối duy nhất là thể loại võ hiệp đang dần suy tàn, không biết liệu còn có cơ hội thấy Ứng Ẩn diễn cảnh đánh võ trong phim cổ trang không."

"Vừa đánh võ giỏi vừa diễn hay, mong chị ấy sẽ nổi tiếng thêm hai mươi năm nữa!"

"Thực sự ban đầu không kỳ vọng gì, Thời Chương Điện Ảnh + Phương Chí + Ứng Ẩn, cảm giác như tổ hợp của một phim thất bại nhưng không ngờ lại hay như vậy."

"Rõ ràng có thể làm ra phim thương mại tốt như vậy, tại sao trước đây lại phải làm mấy bộ phim biện hộ? Chân Dã, mày nợ Ẩn Ẩn cái gì thì trả cho cô ấy đi!"

Fan hãnh diện trên các diễn đàn giải trí:

"Hết thời à? Ừ, hết thời trong giấc mơ của bạn đấy."

"Phải làm sao bây giờ, chị của tôi vừa đẹp vừa chuyên nghiệp, khán giả thì ủng hộ, không có cái nền tảng nào mà ghen tỵ được đâu nha."

"Doanh thu phòng vé tăng thêm hai mươi tỷ một cách ngọt ngào."

Ngày thứ hai sau buổi chiếu ra mắt, hệ thống thông tin nội bộ của Tập đoàn Thương Vũ đã công bố một thông báo phúc lợi mới cho nhân viên:

[Chúc mừng kỳ nghỉ Quốc tế Lao động, phát quà phúc lợi cho nhân viên! Từ hôm nay đến 15/5, tất cả nhân viên có thể nhận 10 vé xem phim độc quyền "Thiên Kinh Địa Nghĩa" online. Mời mọi người đưa người thân, bạn bè đến rạp chiếu phim cùng nhau tận hưởng kỳ nghỉ!]

Bộ phim "Thiên Kinh Địa Nghĩa" được phát hành đồng thời tại đại lục, Hồng Kông và Macao. Tập đoàn Thương Vũ có hơn tám nghìn nhân viên tại Trung Quốc.

"8.000 nhân viên, nhân với 10, với giá vé là 39 tệ mỗi vé..." Kim Nguyên Dân bấm máy tính một cách điên cuồng.

Trời ơi.

Ba triệu mười hai nghìn?

Từng thấy bao rạp chiếu phim nhưng chưa từng thấy kiểu bao rạp thế này...

Cát-xê mà nữ thần nhận từ bộ phim này chắc chắn không vượt quá mười triệu, hơn nữa còn phải chia phần trăm với công ty quản lý và nộp thuế... Thua lỗ rồi! Kim Nguyên Dân đau lòng cho ông chủ của mình, hoàn toàn không nghĩ đây là số tiền nhỏ nhất mà ông chủ của ông đã bỏ ra kể từ khi bắt đầu yêu đương.

Trong các nhóm chat, hàng loạt tin nhắn "Cảm ơn sếp" xuất hiện liên tục.

Phó tổng giám đốc nhân sự bất ngờ xuất hiện: "Sếp Kim, tổng bộ bảo cần tổ chức đánh giá, sau kỳ nghỉ sẽ nộp báo cáo."

Kim Nguyên Dân cảm thấy tê liệt: "Ừ. Anh truyền đạt đi."

Phó tổng giám đốc nhân sự: "Anh không tò mò sao? Ở trên xảy ra chuyện gì thế? Anh nghĩ liệu có phải chúng ta sắp thay đổi mô hình kinh doanh không? Có lẽ là bắt đầu thử nghiệm tham gia vào làng giải trí?"

Kim Nguyên Dân điềm tĩnh: "Anh nghĩ nhiều quá rồi."

Chỉ đơn giản là do Thái tử đang hẹn hò với một nữ diễn viên thôi!

"Tổ chức tốt công tác đánh giá sau khi xem phim" được chuyển xuống các nhóm chat từng lớp một.

Các trưởng phòng đều cảm thấy bối rối trong lòng: "?"

Nhưng ngoài mặt thì nói: "@Phó tổng/Trưởng phòng, làm ơn tổ chức

tốt quy trình đánh giá sau khi xem phim trong phòng ban của các anh/chị nhé."

Các phó tổng/trưởng phòng cũng không hiểu gì: "?"

Nhưng ngoài mặt thì đáp: "Vâng, đã nhận được."

Khi thông tin này được truyền đến các nhân viên cấp dưới, khắp nơi đều là dấu hỏi chấm.

Rất nhanh chóng, trước khi những tin đồn nảy sinh, bộ phận nhân sự đã kịp thời điều chỉnh hướng dư luận: "Vé là do Thi Kỳ tặng, mà Ứng Ẩn không phải là đại sứ của Thi Kỳ sao?"

Lý do này rất hợp lý nhưng chỉ có giám đốc Thi Kỳ là Thương Minh Khâm là người hiểu rõ nhất.

"Không chỉ nhân viên mà khách hàng của khách sạn cũng phải tặng vé à?" Cô ấy vừa cầm điện thoại vừa cố gắng giữ nụ cười trên mặt.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia trả lời: "Tặng. Cả những người đặt ăn uống và khách uống trà chiều ở sảnh thương gia cũng tặng."

Thương Minh Khâm xác nhận lại lần nữa: "Tất cả các chi nhánh của Thi Kỳ, mọi loại phòng?"

"Tất cả."

Thương Minh Khâm gần như không thể nghĩ được nữa: "Tặng đến khi nào?"

"Một tháng."

Thi Kỳ chỉ là khách sạn hạng sang nhưng tổng cộng cũng có hơn năm nghìn phòng. Ngay cả khi không tính đến khách ăn uống cũng có khoảng ba trăm nghìn lượt check-in trong một tháng. Chưa kể

anh ấy còn nói cả khách uống trà chiều ở sảnh thương gia cũng được tặng vé!

Thương Minh Khâm hít một hơi thật sâu: "Nói trước, em sẽ không bỏ ra đồng nào đâu nhé."

Thương Thiệu nhẹ nhàng gạt tàn thuốc và cười: "Ừ, anh bỏ."

Thương Minh Khâm nín nhịn hết mức, cuối cùng oán trách: "Anh thiên vị. Khi phim của Lục Lục chiếu sao không thấy anh bao rạp như thế này?"

"Sao lại không?" Thương Thiệu thản nhiên và rõ ràng: "Anh chỉ muốn hỗ trợ sự phát triển của Thi Kỳ thôi mà."

Minh Khâm: "..." Cô ấy cười gượng từng từ một: "Vậy khi bộ phim của đại sứ khác là Kha Dụ ra mắt, anh cũng nên hỗ trợ như vậy nhé."

Thương Thiệu: "..."

Sau khi cúp máy, Thương Minh Khâm buồn bã gõ: "Anh cả tiêu đời rồi."

Nhóm chat nhỏ mang tên [Leo sập phòng] lập tức có tin nhắn phản hồi.

Minh Bảo: "Gì cơ?"

Minh Khâm: "Đề nghị đuổi Lục Lục ra khỏi nhóm rồi hãy nói tiếp."

Thương Lục: "Gì cơ?"

Minh Khâm: "Vì tinh thần của em, không nói cũng chẳng sao."

Thương Lục hừ lạnh: "Cứ nói thẳng đi."

Minh Khâm: "Anh ấy lần này có lẽ đã chi khoảng 17-18 triệu để mua vé phòng chiếu."

Thương Lục: "..."

Thương Lục: "Rút lại lời nói, cảm ơn."

Minh Khâm an ủi: "Không sao đâu Lục Lục, anh cả đã tặng em hai bức tranh thật trị giá cả tỷ mà."

Thương Lục: "Không giống nhau. Anh ấy tặng em tranh là đầu tư dài hạn vào nghệ thuật, đảm bảo không lỗ. Còn việc bao rạp này chẳng có chút logic kinh doanh nào, cũng không đem lại bất kỳ lợi ích thương mại nào cả!"

Minh Khâm: "..."

Minh Bảo: "..."

Minh Trác hiểu ý nói ngay: "Thôi nào, biết là em thất sủng rồi, there, there."

Mặc dù đã bao rạp và tặng vé phim cho hàng chục nghìn người, nhưng bộ phim này Thương Thiệu và Ứng Ẩn lại xem tại một rạp chiếu phim bình thường.

Ban đầu, Ứng Ẩn định để mặt mộc, đội mũ, đeo kính và đeo khẩu trang một cách cẩn thận, nhưng khi nghĩ đến việc sẽ xem phim cùng Thương Thiệu, cô đã cất lại chiếc áo nỉ cổ tròn mới lấy ra rồi thay bằng một chiếc váy dài tay đen ôm sát, nhẹ nhàng mà tôn dáng. Chiếc váy có một vòng tròn kim loại bên hông trái làm nổi bật đường cong của eo và hông, khiến cô trông cao ráo và duyên dáng hơn.

Cô thậm chí còn ngồi xuống trang điểm kỹ lưỡng — còn kỹ hơn cả buổi tiệc lần đầu họ gặp nhau.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, chú Khang tự mình đưa cô đến rạp chiếu phim rồi chờ Thương Thiệu vừa từ sân golf trở về.

Trước cửa trung tâm thương mại ở khu CBD không tiện đỗ xe, chú Khang không xuống xe mà chỉ bật đèn cảnh báo. Không yên tâm, ông nghiêng người hỏi: "Cô có thể tự đi một mình không?"

Ứng Ẩn theo thói quen chỉnh lại mép khẩu trang: "Vâng."

Trong lòng cô có một sự hân hoan như của một cô bé. Ngoài buổi lễ Giáng sinh đêm đó ở Hồng Kông, đây gần như là lần thứ hai họ ra ngoài hẹn hò.

Cô bước vào trung tâm thương mại, đi thang máy lên tầng rạp chiếu phim. Thang máy đông đúc toàn là những người đi xem phim, có người nhỏ giọng nói: "Nghe nói trong "Thiên Kinh Địa Nghĩa", Ứng Ẩn diễn xuất rất đỉnh."

Ứng Ẩn khẽ mỉm cười nhưng không dám biểu hiện quá nhiều.

Bởi vì mọi người trong thang máy không thể kiểm soát việc nhìn lén cô.

Cô thật thơm, thật cao, thật thanh mảnh, dù đã che kín nhưng chỉ đứng thôi cũng đã toát lên vẻ đẹp. Vẻ đẹp đó dường như toát ra từ từng lỗ chân lông, từ hơi thở, thậm chí từ từng sợi tóc, không thể che giấu mà lấn át mọi thứ.

Khi cửa thang máy mở ra, đại sảnh rạp chiếu phim vào dịp nghỉ lễ 1/5 đông đúc, quầy bán vé và quầy đồ uống đều có người xếp hàng, cho thấy bộ phim đang rất hot.

Ứng Ẩn mang giày cao gót, đi đến quầy bán đồ uống, chỉ mất hai mươi bước ngắn ngủi nhưng vẫn thu hút được sự chú ý. Nhưng cô vẫn điềm nhiên, chỉ có tim đập mạnh, còn dáng vẻ thì rất tự tin.

Hai cánh tay mảnh mai của cô đặt lên quầy, sau một lúc nhìn, cô lịch sự nói: "Xin chào, cho tôi một ly trà chanh đá, một Coke Zero và một phần bắp rang bơ lớn."

Thực ra cô không cần phải né tránh, vì nhân viên tiếp đón cô cũng không dám nhìn thẳng vào cô.

Chỉ sau khi cô đi khỏi, nhân viên mới nói với đồng nghiệp: "Thật xinh đẹp, ngoài đời lại có người đẹp như vậy sao?"

Đồng nghiệp cười nhạo: "Cậu còn chưa nhìn thấy mặt cô ấy, biết đâu lại là răng hô thì sao."

"Không thể nào." Nhân viên khẳng định, nhìn theo bóng lưng cô, "Khí chất của một mỹ nhân chỉ có mỹ nhân mới có được."

Ứng Ẩn ôm bắp rang và đồ uống, không dám ăn cũng không dám uống, không có chỗ ngồi, cô yên lặng đứng một bên chờ đợi.

Vì không tiện xem điện thoại, cô cũng không hỏi Thương Thiệu đã đến đâu rồi. Cô biết anh sẽ không đến trễ, trong lòng rất yên tâm và không chút lo lắng nào.

Khi buổi chiếu đã bắt đầu xếp hàng kiểm vé, có ai đó chạm nhẹ vào vai cô, Ứng Ẩn quay người lại —

Cô quay người quá mạnh, suýt nữa làm đổ bắp rang và đồ uống vào người Thương Thiệu.

Ứng Ẩn luống cuống tay chân, trước khi mọi thứ đổ ra đã được Thương Thiệu vừa cười vừa đỡ lấy.

Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô: "Chờ lâu chưa?"

Ứng Ẩn lắc đầu, đôi môi dưới lớp khẩu trang cắn chặt, đôi mắt sáng

ngời.

Sự hân hoan và kỳ vọng ấy hoàn toàn không thể che giấu.

Thương Thiệu nhẹ nhàng cúi mặt, kìm nén nụ cười: "Hôm nay em xinh quá."

Ứng Ẩn trong lòng hỗn loạn, cô kéo hai ống tay áo dài che hết nửa bàn tay: "Chỉ là trang điểm sơ sơ thôi mà..."

Hả? Không đúng. Cô phản ứng lại: "Em đang đeo khẩu trang mà, anh đâu có nhìn thấy."

"Chỉ cần nhìn bóng lưng là đủ xinh rồi, chuyện khác về nhà hẵng nói."

Mặt Ứng Ẩn đỏ ửng, cô lúng túng chuyển chủ đề: "Sắp muộn rồi."

Thương Thiệu liền đưa ly Coke Zero cho cô sau đó nắm lấy tay cô.

Trong lúc xếp hàng, Ứng Ẩn không nhịn được mà mỉm cười.

"Cười gì vậy?"

"Không có gì."

Thương Thiệu liếc nhìn cô, anh cũng không nhịn được mà mỉm cười, đưa tay ôm vai kéo cô vào lòng.

Anh biết tại sao Ứng Ẩn lại cười.

Chỉ đơn giản là cảm giác như một học sinh trung học trốn học nghĩ đã trốn thoát khỏi fan, paparazzi và ánh đèn sân khấu mà hẹn hò giữa chốn đông người một cách công khai mang lại một cảm giác như mình đã thắng lợi.

Ứng Ẩn che miệng, kiễng chân lên như muốn nói điều gì.

Thương Thiệu liền cúi xuống, "Ừm" một tiếng, lắng nghe cô hỏi: "Lần đầu anh đi xem phim của Lục Lục, anh mặc đồ trang trọng phải không?"

Thương Thiệu nghe xong bất đắc dĩ cười một tiếng: "Tiểu Ôn nói với em phải không?"

"Vâng." Ứng Ẩn gật đầu.

Thương Thiệu kéo đầu cô lại, đặt tay lên mũ cô, ho nhẹ rồi bình tĩnh giải thích: "Tưởng là bao rạp nhưng không ngờ lại là phòng chiếu thường, vậy nên cứ mặc nguyên bộ đồ đi làm mà đến. Thương Cảnh Nghiệp cũng giống anh." Anh không quên kéo Thương Cảnh Nghiệp xuống nước.

Ứng Ẩn cười nghiêng ngả trong lòng anh.

Lần này, anh đã rút kinh nghiệm, để tránh bị nhầm là một nhân viên bán bất động sản vừa tan làm đã vội vã đi hẹn hò, anh không thắt cà vạt cũng không khoác áo khoác mà mặc áo sơ mi trắng thoải mái, tay áo được xắn đến khuỷu tay, quần jean sáng màu ôm chân dài thẳng tắp, đi cùng giày thể thao. Toàn thân anh toát lên vẻ tươi mát và thư thái.

Hai người mua vé phòng chiếu IMAX, ngồi hàng cuối cùng. Để tránh bị fan nhận ra, họ đợi đến khi đèn trong phòng chiếu tắt và logo của nhà sản xuất xuất hiện mới vào.

Ứng Ẩn được anh dắt tay, suốt đường đi nhỏ giọng nói "xin lỗi", "cảm ơn", rồi ngồi xuống hai ghế ở chính giữa. Hai ghế bên cạnh là trống, do cô cố tình mua thêm để giữ khoảng cách với người khác.

Theo thói quen nghề nghiệp, phản ứng đầu tiên của cô là xem tỷ lệ lấp đầy ghế ngồi. Đây là suất chiếu vàng, tỷ lệ lấp đầy đạt 80%, gần

như kín rạp.

Ứng Ẩn lo xa: "Anh sẽ không ngủ khi xem phim chứ?"

"Không đảm bảo."

"Gì cơ?" Ứng Ẩn kéo khẩu trang xuống, môi chu lên, đầu mũi nhăn lại tỏ vẻ không hài lòng: "Anh đọc Hegel không ngủ, sao xem phim lại ngủ?"

Thương Thiệu nhìn cô như muốn hỏi làm sao cô có thể so sánh triết học với phim thương mại. Nhưng khi ánh mắt chạm đến khuôn mặt cô, những gì anh định nói đều quên hết, từ liếc nhìn chuyển thành ngắm nhìn, gần như là dán mắt vào, đầy sự dịu dàng.

Nhìn một lúc, anh quay mặt lại, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại và căng mọng của cô.

Ứng Ẩn bất ngờ không thể thở, một tay ngớ ngẩn nắm chặt cốc giấy Coca Cola, tay kia ôm chặt lấy bắp rang bơ.

"Vậy thì..." Anh nói khẽ bên tai cô, giọng lơ đễnh, "...Khi nào buồn ngủ, anh sẽ hôn em một cái."

Ứng Ẩn toàn thân nóng bừng.

Sau đó, suốt hai tiếng của bộ phim, anh đã hôn cô năm lần.

Mỗi lần đều đầy ý vị và đầy vẻ cố tình.

Anh còn nói, "Hai triệu vé rất đáng giá."

Khiến Ứng Ẩn làm đổ cả một hộp bắp rang bơ.

Chương 106: Phượng tím

Chắc hẳn không có fan nào nghĩ đến việc trong lúc họ đang hò hét, trầm trồ trước những cảnh đánh đấm dồn dập trên màn ảnh, thì thần tượng mà họ ngày đêm mong nhớ lại đang ngồi ngay phía sau, bị bạn trai hôn đến mức hơi thở rối loạn, môi sưng đỏ.

Ứng Ẩn nghi ngờ Thương Thiệu cố ý làm vậy.

"Thật sự thoải mái đến vậy sao?" Cô băn khoăn sau khi hôn nhau một lúc lâu.

Thương Thiệu siết chặt tay ôm cô, bật cười trước sự ngây thơ của cô: "Lần sau chúng ta nên bao cả rạp. Không tiện lắm."

Họ nói chuyện cả buổi bằng giọng thì thầm, nên không làm phiền ai —cho đến khi Thương Thiệu hôn cô lần thứ năm rồi nói: "Tặng 20 triệu doanh thu phòng vé, không lỗ đâu."

"Hai mươi triệu!"

Ứng Ẩn giật mình làm rơi hết bỏng ngô.

Khán giả phía trước: "..."

Cô vừa nhặt bỏng ngô ra khỏi cổ áo vừa ngập ngừng quay lại nhìn họ với vẻ bối rối.

"Cái quái gì thế."

Khẩu trang của Ứng Ẩn tuột xuống cằm, ngay trước khi người kia quay lại, cô vội cúi đầu: "Xin lỗi!"

Thương Thiệu chống khuỷu tay lên tay vịn ghế, khớp ngón tay che lấy miệng không thể kìm nén nụ cười.

Nhưng dù cười, anh cũng biết giữ chừng mực, không làm gì thêm suốt nửa tiếng còn lại.

Khi phim kết thúc, mặc dù không có những cảnh như "khán giả tự động đứng dậy vỗ tay", "không muốn rời đi", hay "nghe hết nhạc kết phim rồi mới đi" như các bài quảng cáo thường nói, nhưng bầu không khí vui vẻ vẫn có thể cảm nhận được. Trong nhạc kết phim còn xen lẫn hai đoạn hài nhỏ của nữ phụ Thái Bối Bối, rõ ràng đạo diễn Phương rất muốn lăng xê học trò của mình.

Ứng Ẩn không bận tâm đến việc bị người khác lợi dụng rồi bỏ rơi. Hoặc có thể nói, cô không quá quan tâm đến bộ phim "Thiên Kinh Địa Nghĩa". Chỉ khi mọi người đã rời khỏi, cô mới mở to mắt hỏi: "Thật sự là hai mươi triệu à?"

"Không hẳn." Thương Thiệu đáp: "Vé tặng trong một tháng, còn phụ thuộc vào tỷ lệ khách đến của Thi Kỳ, nếu tính toán theo dữ liệu cùng kỳ, chắc khoảng hơn hai mươi ba triệu."

"Hơn hai mươi ba triệu?" Ứng Ẩn lẩm bẩm, không dám tin: "Vậy là em làm việc không công à?"

Thương Thiệu khẽ liếc mắt, cười một cách kín đáo: "Làm sao có chuyện đó?"

"Cát-xê của em chỉ hơn một triệu, sau khi trừ hết các khoản, cuối cùng chỉ còn chưa đến bốn trăm."

Khi nhân viên vệ sinh đến gần, Ứng Ẩn im lặng ép chặt khẩu trang. Cô vừa đi vừa đếm ngón tay: "Bộ phim này phân chia lợi nhuận, rạp

chiếu lấy một nửa, năm phần trăm cho quỹ điện ảnh, bốn phần trăm thuế..."

"Còn lại bốn phần trăm." Thương Thiệu giúp cô nói ra kết quả, đồng thời chú ý đến đường đi, tay trái tự nhiên che chắn trước mặt cô để tránh ngã.

Ứng Ẩn tính toán xong rồi quay lại hỏi với vẻ mệt mỏi: "Anh có biết ai là nhà sản xuất của bộ phim này không?"

Quả nhiên cô trượt chân. May mắn là Thương Thiệu nhanh tay kịp thời đỡ lấy cô.

Vừa hỏi đó là ai vừa nhắc cô một cách bất lực: "Nhìn đường đi chứ."

Ứng Ẩn tiết lộ đáp án: "Tống Thời Chương!"

Thương Thiệu: "..."

Ứng Ẩn: "Anh vừa tặng năm triệu cho Tống Thời Chương đấy."

Thương Thiệu chỉ ngẩn ngơ trong chốc lát, vừa cảm thấy vừa buồn cười vừa khó tin, nhưng ngoài điều đó ra, anh không có cảm giác gì khác.

"Anh đã hỏi Đình Văn, cô ấy nói tại thời điểm này, doanh thu phòng vé của bộ phim này ảnh hưởng đến em ít nhiều." Anh giải thích một cách nhẹ nhàng, "Hai mươi triệu chẳng là gì, coi như thêm chút may mắn."

Ứng Ẩn một lúc không biết có nên cười nhạo việc anh định nghĩa "chẳng là gì", hay "thêm chút may mắn". Cô im lặng một lúc, khi đi đến cửa của rạp chiếu lại công nhận đánh giá của Đình Văn, gật đầu nói: "Nói vậy, em thực sự nên cảm ơn Anh Tống đã tặng em tài nguyên này..."

Cô cố ý, nhưng tỏ ra rất nghiêm túc, như thể ngày mai sẽ đến nhà Anh Tống để mời ăn cơm.

Quả nhiên, Thương Thiệu nói: "Xin lỗi, thưa cô." Anh lịch sự hỏi: "Cô vừa nói gì? Có thể nói lại không?"

Ứng Ẩn mím môi khẽ cười một tiếng, vừa định chạy đi thì bị Thương Thiệu kéo vào lòng rồi áp vào góc tường của hành lang.

"Em gọi ai là Anh Tống?"

Ứng Ẩn vừa cười vừa né tránh, vừa nói: "Em sai rồi, nhưng chỉ nói sự thật thôi mà..."

Cô tránh né mãnh liệt, nhưng tai vẫn không thoát được. Khi môi anh chạm vào vành tai, cô khẽ "ưm" một tiếng, toàn thân mềm nhũn nhưng cơ thể lại căng thẳng, "Có người..."

"Ừ." Thương Thiệu đáp, tay luồn vào mái tóc dày rồi ôm lấy khuôn mặt, hôn lên xương tai cô.

Nắm tay nhau bước ra khỏi rạp, mặt Ứng Ẩn vẫn đỏ, có lẽ do cảm giác tội lỗi, cô không dám ngẩng đầu, ánh mắt cũng có phần trốn tránh. Nếu không—với kinh nghiệm và sự nhạy bén của mình, làm sao cô không phát hiện ra có người quay lén?

Một đoạn video dài mười mấy giây lặng lẽ được tải lên.

Trong video quay dọc, có thể thấy mặt nghiêng và lưng của hai người, Ứng Ẩn ngẩng đầu nói gì đó khiến người đàn ông khẽ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn xuống cô. Trên đường đi, người đàn ông tự nhiên vòng tay ôm eo cô rồi ném ly trà chanh vào thùng rác.

Video được kèm theo dòng chú thích: "Quan sát họ suốt từ lúc rời rạp, cảm giác như mình là kẻ biến thái, nhưng thật sự rất có không khí, ai hiểu được!"

Một người xinh đẹp lộng lẫy, một người thanh lịch tao nhã, kết hợp với những bộ lọc và âm nhạc tạo không khí lộn xộn kia, thực sự rất cuốn hút.

Dưới sự gợi ý chính xác của dữ liệu lớn, lượng xem của video này tăng lên nhanh chóng, phần bình luận dần dần xuất hiện:

【Não yêu đương bắt đầu nảy nở.】

【Đăng thêm ảnh mỹ nữ và soái ca đi, yêu thích lắm】

【Người khác yêu đương: tiểu thuyết hào môn, còn tôi: dọn rác trong bãi rác】

【Thay mặt quốc gia chúc cặp đôi này sinh ba đứa con!】

【Vòng eo của cô gái và tay của chàng trai, prprprpr】

【Tình yêu của người khác mới đáng xem...】

【Mặt chính diện đâu! Tôi muốn xem mặt chính diện!】

Ứng Ẩn đeo khẩu trang kín mít còn Thương Thiệu chỉ lộ nửa khuôn mặt bên cạnh, người xem video không thấy rõ ràng nhưng chủ bài đăng đã trả lời một bình luận:

【Anh chàng này nhìn quen lắm, nhưng không phải là ngôi sao, tôi thực sự không nhớ ra, hy vọng có người tốt bụng giúp tôi nhớ lại / cầu nguyện /】

Xem xong phim vẫn còn sớm, khi nhìn thấy chiếc Porsche biển số hai nơi đậu trong bãi xe, Ứng Ẩn mới biết Thương Thiệu tự lái xe đến.

Thương Thiệu rất hiếm khi tự lái xe, ngoài chú Khang, anh còn có hai tài xế riêng làm việc luân phiên, ra vào mọi nơi đều do họ đưa

đón.

"Sao anh lại tự lái xe?" Ứng Ẩn mở cửa xe, cúi người ngồi vào.

"Hẹn hò với em, không dám dẫn theo người thứ ba." Thương Thiệu mỉm cười, nghiêng người tới giúp cô thắt dây an toàn.

Nghe tiếng "cạch" khóa chốt, anh cũng không đứng dậy ngay mà đưa tay lên tháo khẩu trang của Ứng Ẩn.

Hơi thở và ánh mắt của anh đều gần kề.

"Hôm nay em thực sự rất đẹp." Anh hạ giọng nói rất nghiêm túc, một tay gạt mái tóc dài của cô qua một bên rồi hôn sâu vào môi cô.

Trong rạp chiếu phim thực sự anh đã kiềm chế rất nhiều, bây giờ không còn gì ngăn cản nữa, như một người khát nước, anh hôn rất mãnh liệt. Ứng Ẩn đưa lưỡi cho anh, đầu mũi bị anh mút chặt phát ra tiếng kêu nhỏ dễ nghe.

Dây an toàn chỉ là thắt cho có.

Anh thắt rồi lại tháo ra, sau đó kéo cô vào lòng. Cơ thể ép sát vào nhau, áo sơ mi của anh bị cô vô tình cọ xát mà xộc xệch.

"Lần trước ở văn phòng đã uống thuốc chưa?" Giọng anh khàn khàn.

"Chưa... là kỳ an toàn."

"Có thể mang thai không?"

Ứng Ẩn ngạc nhiên, mặt đỏ bừng: "Không thể nhanh vậy!"

"Không được lén uống thuốc." Anh giữ chặt cổ tay cô.

Ứng Ẩn biết ý của anh, cô chỉ cảm thấy trong xe trở nên nóng bức,

trong người trào dâng những cơn rung động và căng thẳng kỳ lạ.

Thương Thiệu lại thắt dây an toàn cho cô, bật định vị xe, nhập địa chỉ ở Tây Cống, Hồng Kông.

"Anh đưa em đến một nơi."

Anh đưa Ứng Ẩn đến gặp bà cô.

Khi đến nơi thì trời đã tối. Anh đỗ xe trên đê biển, sau đó nắm tay Ứng Ẩn bước lên từng bậc thang: "Sẽ hơi trơn, cẩn thận nhé."

Gió biển buổi tối mạnh, tiếng sóng vỗ cũng lớn, Ứng Ẩn nắm chặt mũ của ngư dân, tay kia vuốt tóc dài: "Chúng ta đến thăm bạn à?"

"Không hẳn, là một người lớn tuổi."

Ứng Ẩn lần đầu tiên gặp người lớn tuổi, lại còn đột ngột như vậy liền trở nên căng thẳng: "Sao anh không nói trước?"

"Không sao đâu, bà ấy... rất ít khi ra ngoài." Thương Thiệu siết chặt tay cô: "Chỉ là ngồi chơi thôi, không cần lo lắng."

Lên đến nửa ngọn núi, những ngôi nhà trong làng vẫn vậy, tường ngoài màu trắng dưới tác động của gió biển và mưa biến thành một màu xám trắng, trông không quá mới cũng không quá cũ.

Thương Thiệu nhấn chuông cửa, một lát sau, vẫn là cô giúp việc người Philippines ra mở cửa. Cô ấy nhớ rất rõ Thương Thiệu liền nhận ra ngay: "Anh Thương?"

Thương Thiệu gật nhẹ đầu: "Tôi đến thăm mọi người."

Ánh mắt của cô giúp việc chuyển sang Ứng Ẩn rồi lập tức hiểu ra, liền nhanh chóng mở cổng sắt.

Ở góc sân anh phát hiện có một cây hoa phượng tím, lần trước anh đến không hề để ý. Nó đang vào mùa, nở rộ tươi tốt, những bông hoa màu xanh như cái ô che phủ một góc mái nhà. Nhưng hoa này rất dễ rụng, gió biển thổi từng cơn, hoa rơi xuống phủ kín các bậc thang và những viên đá xanh.

Đi qua sân vào trong nhà, ánh sáng rất mờ, bà cô không bật đèn mà chỉ thắp sáng một chiếc đèn đồng nhỏ, bà đang đọc một cuốn sách về họa tiết trang phục.

Khi thấy khách đến, bà đặt sách lên đùi, nhìn Thương Thiệu qua cặp kính lão sau đó mới nói: "Tết lại đến sớm vậy sao?"

Người giúp việc chọn hai chiếc ghế có đệm mềm rồi mời họ ngồi.

"Phượng tím không nở vào dịp Tết." Thương Thiệu cười.

Bà cô ngẩn người, gật đầu, rồi ánh mắt dừng lại ở Ứng Ẩn: "Xinh đẹp."

Bà đang khen Ứng Ẩn xinh đẹp.

Ứng Ẩn thường nhanh nhẹn trong giao tiếp lúc này lại quên hết, khi ngồi không yên, bàn tay phủ lên tay của Thương Thiệu. Anh nắm lấy tay rồi trấn an cô.

Quả thật như Thương Thiệu nói, bà cô nói rất ít, Thương Thiệu cũng không có ý định tán gẫu, hai người không nói chuyện nhiều, chỉ ngồi yên lặng. Khi người giúp việc mang điểm tâm lên, ba người cùng nhau chia sẻ. Lần này không phải bánh quy mà là bánh tart trứng vỏ giòn, màu vàng óng với lớp caramel cùng hương thơm rất đậm bị gió biển thổi qua rồi lan tỏa khắp không khí, như dòng sông sữa chảy qua.

Ăn xong bánh tart, bà cô gọi người giúp việc lại rồi dặn vài câu, sau đó cười dịu dàng với họ: "Hiếm khi đến đây, ở lại đây ăn tối nhé."

Đây là điều mà cả Thương Cảnh Nghiệp cũng chưa từng được trải qua. Thương Thiệu không từ chối, để cho cô giúp việc chuẩn bị. Cô ấy nhanh nhẹn và chăm chỉ, nấu cơm hải sản cà chua, chiên thịt bò, hầm thịt gà với rượu vang đỏ và sữa đậu đỏ, còn làm salad rau trộn và món tráng miệng hoa quả.

"Dáng vẻ mảnh mai thế này, ăn những món này có thấy bất tiện không?" Bà cô hỏi.

Ứng Ẩn sao dám từ chối? Cô cầm muỗng bạc dài ngoan ngoãn ăn hết những món chứa đầy tinh bột và đường.

Thương Thiệu nhìn mà không khỏi muốn cười.

Gió biển làm đèn điện trong phòng ăn chao đảo. Trang trí ở đây rất cổ điển, vẫn mang phong cách thời Nữ hoàng Anh, sàn gạch vuông màu xanh lá, đèn chùm pha lê, bóng người theo bóng đèn hiện lên tường rất to lớn khiến Ứng Ẩn bất chợt nhớ về thời thơ ấu. Có lẽ khi đó mọi người tiết kiệm điện, công suất đèn cũng thấp, nguồn sáng nhỏ, vì vậy vào buổi tối, mọi người ngồi quanh bàn ăn, bóng họ in trên tường trở nên khổng lồ.

Cô kể lại điều này, khiến bà cô cười lên: "A Thiệu không hiểu lời của cháu đâu."

"Tại sao?"

"Nó chưa bao giờ sống trong bóng tối, không hiểu gì về đèn sợi đốt, đèn huỳnh quang, công suất đèn, nó không hiểu. Từ nhỏ nó đã sống trong ánh sáng rực rỡ, xa hoa và lộng lẫy."

Ứng Ẩn ngẩn ra một lúc, rồi mỉm cười quay sang Thương Thiệu: "Vậy chắc anh cũng chưa từng chơi trò làm bóng bằng tay nhỉ."

Thương Thiệu quả nhiên cau mày, mỉm cười hỏi: "Đó là trò gì?"

Ứng Ẩn liền tìm đúng vị trí của chiếc đèn, giơ hai tay lên, giao nhau hai ngón cái: "Anh nhìn này."

Thương Thiệu nhìn theo ánh mắt của cô lên bức tường, thấy một con đại bàng kiêu hãnh. Ngón tay của Ứng Ẩn khẽ động, đôi cánh của đại bàng cũng theo đó mà cử động, trông sống động như thật.

Thương Thiệu bật cười, Ứng Ẩn cũng cười theo: "Không chơi nữa, thật là trẻ con, không lừa được anh."

Họ ăn đến hơn bảy giờ tối thì ra về, bà cô tiễn họ đến cổng rào. Dưới ánh đèn trong sân, những con muỗi bay tán loạn.

Một cơn gió thổi qua làm những bông hoa phượng tím rơi lên mái tóc của Ứng Ẩn. Bà cô đưa tay giúp cô gỡ xuống, cầm nó trong tay ngắm một lúc, rồi nói: "Loài hoa này cả năm chỉ nở vài ngày, đẹp thì đẹp đấy, nhưng tàn nhanh quá. Một khi đã tàn thì suốt phần còn lại của năm đều trở nên không đáng chú ý. Khi con đi qua thì không thấy nó không nổi bật, gần như không thể tưởng tượng được rằng lúc nó nở hoa lại đẹp đến thế. A Thương."

Bà gọi Thương Thiệu một tiếng rồi không nói gì nữa, chỉ giúp anh mở chốt cửa.

"Con hiểu rồi." Thương Thiệu cúi nhẹ đầu đáp lại bà.

Bà cô hỏi: "Con hiểu gì?"

"Con biết bà không hối hận."

Gương mặt bà cô trông vừa như trẻ trung vừa như đã già nua, nếp nhăn và những đường nhăn nhỏ cùng nhíu lại rồi lại cùng giãn ra. Bà mỉm cười, xòe tay ra để cơn gió thổi qua mang đi bông hoa phượng tím.

Những bậc đá xuống núi đã bị gió biển thổi ướt, đèn dưới mặt đất được gắn vào các bậc đá, từng chiếc tròn tròn nhưng vì đã qua nhiều năm không được sửa chữa khiến nhiều chiếc đã hỏng. Thương Thiệu bật đèn pin trên điện thoại, tay kia nắm chặt tay Ứng Ẩn. Gió biển mạnh và tối đen như thể muốn thổi tắt tia sáng nhỏ bé này bất cứ lúc nào.

Đi được vài bước, con đường phía trước bỗng trở nên sáng rực, phản chiếu ánh vàng như những mảnh vàng vụn.

Hai người dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, tầng hai và tầng ba của ngôi nhà đều đã sáng đèn.

Người khi ăn cơm chỉ bật một chiếc đèn trong phòng ăn vậy mà lại nỡ bật tất cả các đèn trong ngôi nhà.

"Chắc bà cô bật đèn để soi đường cho anh." Ứng Ẩn nói.

Không hiểu sao cô cảm thấy có chút buồn man mác trong lòng.

Trên đường về Ninh Ba, họ không lái xe về nữa mà lái xe đến điểm đỗ trực thăng gần nhất. Thương Thiệu giao chiếc Porsche cho tài xế của gia đình rồi cùng Ứng Ẩn trở về bằng trực thăng.

Khi họ hạ cánh tại Tần Đức đã gần chín giờ. Chú Khang đã đợi họ trong Cảng·3 từ lâu.

Khi cả hai lên xe, ông vừa lái xe ra khỏi hầm để xe vừa tiếc nuối báo cáo: "Cậu chủ, nhà chúng ta bị trộm."

Ứng Ẩn ngạc nhiên. Nhiều tia hồng ngoại, nhiều camera giám sát và trạm gác như vậy, sao lại có thể bị trộm? Trộm cái gì nhỉ?

Cô đã tưởng tượng đến tên trộm. Cô nghĩ chỉ cần người đó nhặt một thứ gì đó trong nhà cũng có thể giàu lên.

Thương Thiệu hé mắt, vừa đủ để bộc lộ một chút biểu cảm: "Mất gì?"

"Dây cáp điện."

Ứng Ẩn: "..."

Tên trộm này thật thiếu tầm nhìn, trải qua bao nhiêu khó khăn mà lại chỉ trộm dây cáp điện.

Cô ngồi trên đùi Thương Thiệu, những biểu cảm sinh động trên khuôn mặt cô đều được anh quan sát rõ ràng.

Thương Thiệu ôm lấy eo cô, nghiêm túc hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Không có gì khác, chỉ có ai đó trộm dây cáp điện. Vậy nên dây cáp bị cắt, hiện tại đang bị mất điện."

Thật là chuyện kỳ quặc, nhưng rõ ràng Ứng Ẩn đã tin.

Chú Khang liếc nhìn Thương Thiệu qua gương chiếu hậu, dưới sự ra hiệu không để lộ cảm xúc của anh, chú ho nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói một cách có trật tự: "Mất điện rồi, sống ở đó có lẽ sẽ không thoải mái lắm."

"Làm sao đây?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu bất lực nhìn cô, nói khẽ: "Ừm, vậy làm sao đây?"

Ứng Ẩn dần hiểu ra: "...Ở lại nhà em?"

"Có được không?" Thương Thiệu vẫn giữ phong thái lịch thiệp.

Ứng Ẩn chưa chính thức chuyển đến sống chung với anh, nhưng trong một tuần cô luôn bị anh kéo về nhà vài lần, mỗi lần như vậy đều đến mức mệt mỏi không dậy nổi, sau đó ngủ quên cả hôm sau,

rồi lại bị anh, người đã về nhà sớm, ép không cho đi đâu. Ngày một ngày hai, căn biệt thự của cô thường xuyên bị bỏ trống.

"Được thì được..." Ứng Ẩn không nghi ngờ gì: "Miễn là anh không chê nhỏ."

"Nhớ bảo Tuấn Nghi chuẩn bị thêm một chiếc gối."

Ứng Ẩn hơi xấu hổ, Thương Thiệu véo má cô: "Nếu em thích gối tay anh ngủ thì chúng ta sẽ bàn thêm."

Ứng Ẩn làm nũng rồi dựa vào ngực anh: "Vậy sẽ ở bao lâu?"

Thương Thiệu cũng không biết khi nào dây cáp sẽ được sửa nên trả lời cô: "Ba ngày."

Ứng Ẩn nghĩ cho anh: "Vậy anh sẽ rất chán, không có thuyền để chơi, cũng không có tác phẩm nghệ thuật để ngắm, lại không có vườn hoa."

Thương Thiệu như được cô nhắc nhở, nét mặt có chút suy tư lại có chút nín cười: "Vậy thời gian dư ra sẽ dùng làm gì nhỉ?"

Ứng Ẩn: "..."

Những lời tiếp theo không thể để chú Khang nghe thấy. Anh vuốt tóc cô, lòng bàn tay áp vào lưng cô khiến cô nóng lên, anh thì thầm cười bên tai cô: "Em dạy anh đi, thời gian dư ra, em muốn anh làm gì?"

Chương 107: Sếp Kim, tôi cho anh xem cái này

Biệt thự tuy không lớn bằng trang viên nhưng vẫn dư chỗ cho ba người lớn ở. Chỉ có mỗi Tuấn Nghi là vất vả.

Khi thấy Thương Thiệu ghé thăm vào đêm khuya, cô ấy vội vàng dọn hết đồ ăn vặt vào thùng rác rồi nhanh chóng thay ga giường, sắp xếp đồ dùng vệ sinh cá nhân. Khi rút chiếc gối từ ngăn kéo ra, cô ấy nhẹ nhàng hỏi Ứng Ẩn: "Sao Anh Thương lại đột nhiên đến đây ngủ? Anh ấy không phải ghét giường của chị kêu cót két sao?"

Ứng Ẩn nheo mắt: "Sao em biết anh ấy ghét giường của chị kêu cót két?"

Tuấn Nghi lúng túng một chút: "Có lần nửa đêm em dậy, tìm rượu uống..."

Đi ngang qua phòng ngủ của họ, cái cửa kiểu chữ Pháp mở ra hai bên nhìn thì đẹp nhưng lại không cách âm tốt lắm.

Tuấn Nghi biết Ứng Ẩn dễ ngại nên chỉ nói một nửa rồi nhanh chóng đóng ngăn kéo lại, vỗ nhẹ cái gối rồi giả vờ hỏi: "Vậy sao Anh Thương lại ở đây?"

"Vì bên kia mất điện rồi."

"Chẳng phải chỉ cần bật cầu dao thôi sao?" Tuấn Nghi có kinh nghiệm sống phong phú.

"Có người trộm cáp điện, cắt đứt cáp rồi."

"Hả?" Tuấn Nghi kinh ngạc, "Giờ này vẫn còn có người trộm cáp sao? Đó không phải là chuyện hồi nhỏ mới có sao?"

Ứng Ẩn tự tin tổng kết: "Tên trộm đó ngốc, không có tầm nhìn của một kẻ trộm, cho thấy trong bất kỳ ngành nghề nào tầm nhìn rộng cũng rất quan trọng."

Tuấn Nghi: "....."

Cô ấy thương hại nhìn Ứng Ẩn một lúc, vừa muốn lắc lắc cái đầu ngốc của Ứng Ẩn vừa muốn dạy cô chút kinh nghiệm sống hợp thời.

"Em nhìn chị với ánh mắt đó làm gì?" Ứng Ẩn cảnh giác hỏi.

"Không có gì....."

Dù Tuấn Nghi có gan lớn đến đâu, cô ấy cũng không dám nói có thể Thương Thiệu muốn tạo bất ngờ cho cô, bất ngờ đó là cầu hôn. Nếu nói trước sẽ làm giảm sự bất ngờ duy nhất trong đời của Ứng Ẩn, Tuấn Nghi sẽ tự trách cả đời.

Cô ấy lồng vỏ gối vào, khi ra ngoài, trên mặt không có biểu hiện gì vui vẻ.

Ngồi trong sân, Trình Tuấn Nghi nhìn đám ánh trăng trên bàn đá, đờ đẫn nghĩ, Ứng Ẩn sắp kết hôn rồi, cô sẽ trở thành phu nhân nhà giàu. Cô sẽ có rất nhiều người chăm lo cho cuộc sống của mình, họ đều là những người chuyên nghiệp hơn, tinh tế hơn, thông minh hơn cô ấy. Khi trở thành phu nhân liệu cô có giải nghệ không? Vậy thì trợ lý cũng không cần nữa.

Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, ánh mắt của Trình Tuấn Nghi lướt qua từng viên gạch đá trong sân, từng bình gốm, cây cổ thụ, bóng tre, đèn sắt, tưởng nhớ lại mùa thu năm ngoái, cô, Đình

Văn và Ứng Ẩn còn ngồi ở đây ăn lạp xưởng, ăn trứng cua, dưới ánh trăng gió mát, nói những câu chuyện đùa của con gái. Đợi đến khi Ứng Ẩn lấy chồng, sân này cũng sẽ người đi nhà trống, cửa sắt khóa lại, lần mở cửa tiếp theo sẽ là câu chuyện của người khác.

Ngày hôm sau, Ứng Ẩn cùng Thương Thiệu dậy sớm. Sau khi tiễn anh rời khỏi con đường dốc đó, cô gọi điện cho Thương Lục.

Tám giờ sáng, nếu là gọi cho người khác thì có thể sẽ lo lắng làm phiền giấc ngủ của họ. Nhưng Thương Lục thì không, Ứng Ẩn đã nghe Kha Dụ kể người này mỗi ngày đều dậy lúc năm giờ để leo núi nhanh, thật kỳ quái.

Quả nhiên, khi điện thoại reo, Thương Lục đang uống cà phê bước vào trạng thái làm việc.

"Cô gọi nhầm số rồi." Anh ấy nhấc máy, giọng điệu lạnh nhạt, nhưng tay kia vẫn đeo tai nghe Bluetooth.

"Không, tôi gọi đúng số rồi, tìm anh mà."

"Ừ, nói đi."

"Người thân nhà anh, ai sống ở gần biển?"

"Người thân nhà chúng tôi đều sống ở gần biển."

"....." Ứng Ẩn mím môi, "Bờ biển ở Tây Cống, không phải biệt thự mà là kiểu nhà làng ấy."

Thương Lục suy nghĩ một lúc, "Không biết."

"Không biết? Anh Thương gọi bà ấy là "bà cô", anh chưa từng ghé thăm sao?"

Nhà họ Thương đã phát triển qua năm thế hệ, số người có thể gọi là

"bà cô" thì không biết bao nhiêu. Nhưng Thương Lục vẫn kiên nhẫn suy nghĩ một lát: "Tôi thực sự không biết ai sống ở phía Tây Cống, cô phải hỏi Thương Cảnh Nghiệp về vấn đề này – để tôi đưa số của ông ấy cho cô nhé?"

Ứng Ẩn lập tức ngăn lại: "Đừng!"

Thương Lục cười một chút: "Sao vậy? Cô định sau lưng anh trai tôi lén lút điều tra gì?"

"Hôm qua anh ấy dẫn tôi đi..."

Ứng Ẩn chưa kịp nói hết câu thì bị Thương Lục cắt ngang: "Gặp mặt nói chuyện đi, tôi vừa hay có việc cần tìm cô, Kha Dụ cũng đang ở đây."

Anh ấy làm việc rất quyết đoán, nói một là một, giống hệt phong cách tại trường quay. Vừa cúp điện thoại xong đã gửi ngay địa chỉ, kèm theo lời nhắn: "Gặp sau một tiếng nữa."

Ứng Ẩn đành phải thay đồ mặc nhà thành bộ đồ có thể ra ngoài rồi tự mình lái xe đi. Đến nơi, cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc – sân cỏ xanh mướt trải rộng, đường bờ biển lấp lánh ánh sóng – đây chẳng phải là nơi cô và Thương Thiệu ăn tối lần đầu tiên sao?

Người mở cửa xe tiến đến, quen thuộc và lịch sự nói: "Chào mừngCcô Ứng trở lại."

– Đúng là thành tinh rồi, nhớ rõ từng khách quý đã từng đến.

Ứng Ẩn đưa chìa khóa xe cho người đó đậu xe rồi theo sự hướng dẫn của lễ tân đi lên một phòng bao ở tầng hai. Thương Lục và Kha Dụ đã có mặt, một người cầm bút cảm ứng vẽ nguệch ngoạc trên máy tính bảng, người kia khoanh tay ngồi, mắt nhắm nghiền, rõ ràng là đang tranh thủ ngủ bù.

"Tối qua làm gì mà giờ này còn buồn ngủ?" Ứng Ẩn vừa cười vừa cởi áo sơ mi ngoài.

Cô ăn mặc thoải mái, áo sơ mi trắng để mở dùng như áo khoác, bên trong là áo len sát nách cao cổ màu ngọc nhạt cùng quần jeans loe nhẹ. Cô gỡ mũ lưỡi trai để lộ mái tóc xoăn dày và khuôn mặt mộc.

Thương Lục nhìn cô cởi áo sơ mi ra rồi đưa cho nhân viên phục vụ treo lên, rồi bất chợt hỏi: "... Đây chẳng phải là áo sơ mi của anh trai tôi sao."

Kha Dụ mở mắt đá anh ấy một cái.

Ứng Ẩn ngồi xuống ghế sofa cười tươi tắn: "Phải phải phải, còn có mùi nước hoa của anh ấy nữa, anh có muốn nhìn đồ vật mà nhớ người không? Tôi có thể cho anh mượn."

Thương Lục: "....."

Ánh mắt của Ứng Ẩn lại chuyển sang Kha Dụ, cô gác chân lên, một tay chống lên đầu gối, chống cằm, mắt chớp chớp: "Anh Đảo à, sắc mặt anh không tệ đâu, còn tưởng dạo này anh chịu nhiều khổ cực lắm cơ."

Kha Dụ đúng là chịu nhiều khổ cực, đến nỗi mỗi ngày đều cảm thấy ngủ không đủ. Bị Ứng Ẩn trêu chọc một cách đầy ẩn ý, anh ấy chỉ biết bất lực đáp: "Đừng phân biệt anh và kẻ thù như vậy."

Thương Lục nhướn mày: "Ai là kẻ thù, ai là anh?"

Kha Dụ đứng dậy, nhận định nói: "Anh sẽ pha trà cho hai người."

Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị xong lá trà và bộ trà cụ, sau đó cúi đầu chào rồi rời đi.

Trong chiếc bình sứ có lá trà Kim Tuấn Mi, lớp búp vàng rực rỡ tỏa ra

hương thơm ngát. Kha Dụ là người Triều Sán, vốn yêu thích trà, ngửi thấy mùi hương liền mỉm cười, anh ấy tự mình ngồi xuống rồi thực hiện các bước từ việc rửa cốc, pha trà, rót nước đến rót trà. Tất cả đều được thực hiện chậm rãi và thư thái, chẳng hề để ý đến hai người kia đang nhìn nhau.

Cho đến khi rót trà vào ly chia đều ra các cốc, sau đó dùng nhíp lấy từng chiếc cốc đã được làm ấm,chia ra trước mặt hai người trên bàn trà bằng vải lụa, anh ấy mới khẽ cúi đầu, miệng cười, từng chữ từng câu nói: "Ai muốn lãng phí trà của anh?"

Hai người đang căng thẳng lập tức dừng lại rồi ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn trà.

"Trà hòa giải, uống rồi không được cãi nhau nữa." Kha Dụ nhìn lơ đãng rồi dừng lại trên hai người họ.

Ứng Ẩn rất ấm ức: "Anh trai anh ấy thích em, đâu phải lỗi của em."

Thương Lục: "Cô..."

Anh ta nuốt lời tục tĩu xuống rồi khoanh tay lại. Vốn định không uống, nhưng nghĩ lại vì nể mặt Thương Thiệu nên không biểu cảm gì mà uống.

Ứng Ẩn khẽ mỉm cười, rồi dừng đùa giỡn, hỏi: "Anh tìm tôi để bàn việc gì?"

"Kịch bản của "La Sinh Môn" đã viết xong bản nháp đầu tiên. Lần trước nói chuyện cô cũng có mặt, nên tôi nghĩ cần phải nói với cô một cách nghiêm túc, tôi không định chọn cô làm nữ chính."

Biết rõ khi Thương Lục có cảm hứng, anh ta sẽ làm việc không ngừng nghỉ nhưng chỉ trong một tháng đã hoàn thành bản nháp đầu tiên, thật sự là đáng ngạc nhiên. Ứng Ẩn chúc mừng anh ta, rồi nói: "Tôi cũng không định diễn."

Thương Lục cau mày: "Tôi nói nghiêm túc, không phải giận dỗi."

Ứng Ẩn: "Tôi cũng nói nghiêm túc, không phải giận dỗi."

Kha Dụ: "..."

Thương Lục xoay cây bút điện dung trên tay: "Bộ phim này không phù hợp với cách diễn xuất và tình trạng hiện tại của cô. Dù là vì cô hay vì anh trai tôi, tôi đều không thể mạo hiểm sử dụng cô."

Ứng Ẩn mím môi, cười: "Tôi cũng không định diễn trong phim của anh, hoặc nói đúng hơn, hiện tại tôi không có kế hoạch nhận bất kỳ bộ phim nào mới."

Ứng Ẩn luôn là một người chăm chỉ trong ngành, có nhiều năm làm việc liên tục không nghỉ. Nghe cô nói không có kế hoạch gì khác, Kha Dụ thực sự cảm thấy bất ngờ.

"Có phải vì rời khỏi Chân Dã nên không có nguồn tài nguyên tốt không?"

"Không phải, em vẫn có nhiều kịch bản." Ứng Ẩn đan tay lại, cười nhẹ nhàng, "Chỉ là cảm thấy mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một chút. Đúng rồi..."

Cô tự nhiên chuyển đề tài: "Buổi sáng tôi gọi hỏi anh về cô của anh, anh thật sự không biết à?"

Cô có một linh cảm mơ hồ. Linh cảm về một bi kịch nào đó liên quan đến bà ấy nhưng Thương Thiệu không nói khiến cô không biết rõ. Nhưng, bi kịch đó dường như liên quan đến Thương Thiệu. Anh và bà ấy ngồi đối diện nhau, mây trắng lướt qua góc nhà, số phận như bóng mây trải dài bao trùm họ trong sự im lặng.

Cô muốn biết, nhành hoa phượng tím cuối cùng và câu nói "Con biết

bà không hối hận" thực sự có ý nghĩa gì.

"Tôi đã tìm hiểu giúp cô rồi." Thương Lục gật đầu, hiển nhiên cũng có chút bối rối: "Đó là một người họ hàng xa, chồng của bà ấy đã tự sát vào một năm nào đó, vì vậy bà ấy đã lâu không ra ngoài."

Hai chữ "tự sát" như ngón tay lướt qua dây đàn gợi lên lớp bụi mờ. Ứng Ẩn ho rồi cúi người xuống, ngón tay trắng bệch bám chặt vào bàn trà.

Không có gì ngạc nhiên khi bà ấy lại sống cuộc đời như thế, không thắp đèn hoặc chỉ thắp một ngọn đèn. Vì người chết như đèn tắt, ngọn đèn trong cuộc đời của bà ấy đã không còn, chính ngọn đèn của bà ấy cũng chỉ còn là một ngọn đèn nhỏ, lung lay trước sự trong trẻo hay mưa gió của bờ biển.

Lúc đó bà ấy nói ẩn ý về nhành hoa phượng tím, Ứng Ẩn không hiểu nhưng bây giờ thì đã hiểu ngay.

"Con biết bà không hối hận."

Không hối hận vì hoa đã nở một lần. Dù thời gian nở rất ngắn, hoa rồi cũng tàn rất nhanh, sau khi hoa tàn thì những năm tháng tiếp theo sẽ trở nên tầm thường và buồn tẻ.

Nhưng... tại sao Thương Thiệu lại đưa cô đến gặp bà cô đó?

Ứng Ẩn ho một hồi rồi nhận cốc nước Kha Dụ đưa cho, cô uống vài ngụm, sắc mặt đã trở nên bình tĩnh không để lộ cảm xúc.

"Anh vừa nói, anh không muốn tôi đóng vai trong "La Sinh Môn" là vì nghĩ cho tôi và anh ấy." Cô nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi: "Ý anh là gì?"

Ánh mắt của Thương Lục khác hẳn với Thương Thiệu. Ánh mắt của Thương Thiệu sâu thẳm như sương mù lại khó đoán, còn ánh mắt

của Thương Lục rất sắc bén, trực tiếp, mọi sự quan sát và tìm hiểu đều như ánh nắng chiếu thẳng khiến người ta không thể né tránh.

"Cô muốn gài tôi nói ra à? Diễn xuất của cô còn non lắm."

Những lời ngạo mạn như vậy chỉ có anh ta nói mới khiến người khác tin. Ứng Ẩn nhẹ nhàng xoay tách trà, cười nhẹ: "Được thôi. Tôi chỉ muốn biết anh đã nói gì với anh ấy."

Thương Lục không để ý đến điều này, thẳng thắn nói: "Anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ dẫn cô đi gặp một người thân không quen biết."

Thương Lục đã hiểu.

Ứng Ẩn cảm thấy một sự rung động trong tim nhưng vẫn không ngẩng đầu.

Thương Lục bình tĩnh hỏi: "Tôi có thể nói không?"

Người thứ ba có mặt ở đây chỉ có Kha Dụ, anh ta đang hỏi Ứng Ẩn liệu có thể để Kha Dụ biết chuyện này hay không.

Ứng Ẩn im lặng một lúc rồi gật đầu.

"Cô đã từng tự sát."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Kha Dụ, cô thừa nhận: "Phải."

"Vì diễn xuất hay nói đúng hơn là bộ phim đó đã kích hoạt những cảm xúc trong cô."

Ứng Ẩn gật đầu chấp nhận: "Ừm," rồi quay sang Kha Dụ: "Em không cố ý giấu anh, nhưng..."

Kha Dụ nắm chặt khăn trà, im lặng một lúc rồi nói bằng tiếng Quảng

Đông: "Em ngốc quá."

Thương Lục im lặng còn lâu hơn. Anh ta không ngờ. Anh ta chỉ nhận ra sự nguy hiểm trong cách diễn xuất của Ứng Ẩn nhưng không nghĩ nguy hiểm đó đã thực sự xảy ra trong cuộc sống của cô.

"Không ngờ khi đó anh ấy lại nói với tôi, anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng." Anh ta tự giễu cười khẽ, "Tôi còn chưa hiểu."

"Anh ấy... đã chuẩn bị sẵn sàng cái gì?" Ứng Ẩn khó khăn hỏi.

Thương Lục nhìn vào đôi mắt mơ hồ, lo lắng mà trong trẻo của cô: "Khi đó ở phim trường Lý Sơn tôi đã nói, điện ảnh không phải là thứ có thể làm hay không nên làm, cách diễn của cô đã được định hình nên rất khó thay đổi, nhiều vai diễn đối với cô là nguy hiểm, nhưng rõ ràng cô có tham vọng và khát vọng trong lĩnh vực này. Tôi nói với anh ấy lạc lõng giữa diễn xuất và thực tế quá nguy hiểm. Đôi khi sinh tử chỉ là một khoảnh khắc lạc lõng, người ngoài rất khó nhận ra. Cô đã trải qua thì cô nên hiểu. Tôi còn nói, tôi không thể mặc định con người luôn lý trí, tỉnh táo, cách duy nhất để tránh nguy hiểm là không tiến gần. Cuối cùng tôi nói, người khác và anh ấy không thể quyết định thay cô, những điều này cô phải tự chọn. Diễn, hay là sống."

Thương Lục bình tĩnh nói xong, lòng bàn tay rộng lớn của anh ta gần như muốn bóp nát chiếc tách: "Anh ấy nói anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng."

Sẵn sàng cho điều gì? Anh chưa bao giờ khuyên cô dừng diễn xuất, với những lời "tốt cho cô". Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để nâng đỡ cô, cũng sẵn sàng để cô bay đi.

Số phận của bà cô đã ngay trước mắt anh, anh đã thực sự chứng kiến những hình ảnh héo úa đó, nhưng anh ấy hiểu, vui vẻ và không hối hận vì quyết định của mình.

Những diễn viên hàng đầu đều có khả năng hiểu biết hàng đầu. Điều họ cầm trên tay là kịch bản, chỉ có những dòng đối thoại, nhưng điều họ thấy trong tâm là cuộc đời. Ứng Ẩn sao lại không hiểu? Nhưng, dù là một chủ đề rất nặng nề như vậy lại khiến cô cười.

Vừa cười vừa như muốn khóc, cô vội vàng ngẩng mặt lên, dùng ngón tay quạt gió bên mắt: "Ôi trời, không được khóc."

Thương Lục phục cô: "Không ai cười cô đâu."

"Gì chứ, tôi dễ rơi nước mắt quá sẽ khiến anh ấy buồn."

Thương Lục: "..."

Ứng Ẩn cố ngăn nước mắt, nhưng nụ cười trên gương mặt lại rất trẻ con. Một lát sau, cô lấy khăn giấy khỏi mắt, tươi cười rạng rỡ rồi chân thành nói: "Cảm ơn anh, Lục Lục."

"Lục..." Thương Lục thực sự bị nghẹn lời.

Kha Dụ bật cười thành tiếng.

"Gọi tôi là chị dâu cũng được."

"Cút ngay."

*

Phòng trà nước tại Tần Đức.

Giờ nghỉ trưa gần kết thúc, Kim Nguyên Dân vừa kết thúc giấc ngủ trưa đến để pha một ly cà phê. Vừa bước vào cửa, ông ta đã bắt gặp cô gái nhỏ bên phía thị trường đang cắn ngón tay, cười khúc khích trước màn hình điện thoại.

"Đang lười biếng à?"

Cô gái phụ trách vận hành giật mình, nhưng khi thấy là ông ta thì không sợ, thậm chí còn cố nhịn cười.

"Cười gì thế?"

Dù là tổng giám đốc nhưng Kim Nguyên Dân không hề kênh kiệu, ngược lại còn có chút khiếu hài hước khiến nhân viên cũng không sợ ông ta.

Cô gái liếc nhìn qua hành lang bên ngoài vách kính, thấy không có ai đến liền thần bí trêu chọc: "Sếp Kim, tôi cho anh xem cái này."

Kim Nguyên Dân liếc mắt qua, không mấy hứng thú: "Cái gì vậy?"

Cô gái nhấc mắt: "Anh có CP với nữ diễn viên trên mạng đó."

Kim Nguyên Dân nhìn vào giao diện của nhóm chat, rồi phì cười phun cà phê ra xa.

Nhóm đó có đến ba nghìn người, tên nhóm là [Vì Kim Nguyên mang cờ lớn], trong thư mục nhóm chứa toàn những sáng tạo về "anh" và Ứng Ẩn! Nào là... video,bi thương, hài hước, đồng nhân văn, dài, ngắn, và cả... hình ảnh.

Và những bức ảnh vượt quá giới hạn.

Tay cầm cốc cà phê của Kim Nguyên Dân bắt đầu run, cố gắng giữ bình tĩnh: "Cái "Kim Nguyên Dân" này là ai, cô không nhìn ra à?"

"Tôi biết nhưng họ dùng tên của anh đó, ngôn ngữ cũng là quyền lực!" Cô gái nghiêm túc nói.

"Đừng có mà nói luyên thuyên với tôi!"

"Họ sử dụng tên của anh, trong lòng anh cảm thấy thế nào? Có cảm thấy tự hào không?"

Kim Nguyên Dân: "..."

Trước hết, nếu vợ ông ta thấy được thì chắc chắn sẽ phải quỳ lên bảng giặt.

Thứ hai, nếu sếp nhìn thấy thì chắc chắn ông ta sẽ phải chuyển sang làm tài xế.

Ông ta giật lấy điện thoại.

Cô gái cảnh giác: "Anh làm gì đấy?"

"Báo cảnh sát."

"Đừng mà! Đó là... của Sếp Thiệu. Sếp Thiệu còn có bạn gái rồi."

Kim Nguyên Dân hét lên: "Phải!" Bạn gái của chủ tịch Thiệu giờ đang "ở cùng" với mình trong này và sinh ba đứa con!

"Chụp màn hình cho tôi." Kim Nguyên Dân ra lệnh với khí thế của một tổng giám đốc, "Tôi sẽ báo cáo điều này đến phòng chống tà giáo!"

Cô gái ngoan ngoãn chụp vài màn hình rồi nói: "Người ta không quản lý chuyện này đâu..."

Kim Nguyên Dân nhận tệp AirDrop, kiểm tra ảnh trong album rồi nhanh chóng nhét điện thoại vào túi và rời đi: "Sẽ có người quản lý!"

Đến cửa, ông ta chỉ đạo: "Đừng rời khỏi nhóm, hãy làm gián điệp cho tôi."

Cô gái lém lỉnh hét lên: "Sếp Kim, thế này có tính là lười biếng

không?"

Tổng giám đốc đã nhét tai vào túi tỏ vẻ ngoan ngoãn trung thành rồi gõ cửa phòng giám đốc điều hành.

Thương Thiệu từ bên trong nói: "Vào đi."

Kim Nguyên Dân đẩy cửa bước vào đã thấy Thương Thiệu giơ một tay lên ra hiệu ông ta đợi một chút, sau đó tiếp tục nói vào điện thoại: "Con biết rồi, mẹ yên tâm."

Người ở đầu dây bên kia là Ôn Hữu Nghi, hỏi: "Con có làm gì lung tung không, hay lại như lần trước với Du Hạ Hạ?"

Vì có người khác ở đây, Thương Thiệu khẽ ho một tiếng: "...Có."

Ôn Hữu Nghi: "..."

Như dự đoán, hai người đều là người lớn... càng làm nổi bật tầm quan trọng của cuộc gọi này.

Là một người mẹ, bà nghiêm túc khuyên bảo: "Phải chuẩn bị kỹ lưỡng, đừng làm bừa, đừng đùa giỡn."

Thương Thiệu đặt một tay lên trán, tay cầm điếu thuốc đỡ lên trán: "Chưa làm gì, đang chuẩn bị."

Trước mặt người ngoài, anh nói một cách tinh tế, giọng điệu cũng lạnh nhạt và nghiêm túc.

Ôn Hữu Nghi suýt ngất: "Con đùa à? Phải cai thuốc, cai rượu nửa năm trước đã!"

Thương Thiệu giật mình, vô thức nhìn điếu thuốc giữa các ngón tay.

Hóa ra là không được sao? Anh nghĩ sức khỏe mình rất tốt, cũng ít

khi dính vào rượu bia... Hóa ra phải hoàn toàn cai nghiện?

Được rồi, bị mắng cũng đáng.

Văn phòng rơi vào im lặng. Chỉ có Thương Thiệu nghiêm túc nghe điện thoại.

Kim Nguyên Dân hoàn toàn không biết ông chủ của ông ta trông thì bình tĩnh nhưng thực chất đã bị mắng suốt một phút.

Cúp điện thoại, Thương Thiệu xoa xoa chân mày, thở phào nhẹ nhõm rồi mới nhìn Kim Nguyên Dân: "Chuyện gì?"

"Sếp Thiệu, tôi có một chuyện quan trọng—rất quan trọng cần báo cáo." Kim Nguyên Dân lắp bắp không dám nhìn thẳng vào người đàn ông quyền lực và khó đoán sau bàn làm việc.

Thương Thiệu đan tay lại, nhận ra đó không phải chuyện chính liền tỏ vẻ không mấy hứng thú, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng ra hiệu cho ông ta nói.

"Chuyện là... có một nhóm, cái nhóm đó khá kỳ lạ..."

Thương Thiệu cắt ngang: "Nói thẳng vào vấn đề."

Kim Nguyên Dân tiến một bước, đưa điện thoại cho anh xem rồi nhanh chóng lùi lại một bước, run rẩy đứng yên tại chỗ, cúi đầu, lòng tràn đầy lo lắng.

[Hôm nay cũng là một ngày phát cuồng vì Kim Nguyên Dân và Ẩn Ẩn!]

[Sức hút tình dục! Sức hút tình dục! CP Kim Nguyên có sức hút tình dục!]

[Cả nhà thân mến, mời mọi người thưởng thức tác phẩm mới tinh

của tôi, file.txt]

[Bồ Tát! Tôi đến đây!]

[Thở hổn hển, thở hổn hển, "Kim Nguyên Dân sáng nay mở mắt ra đã thấy trong lòng mình là thứ gì đó đáng yêu và trong sáng"—]

- --

Cùng một tiếng "cạch" vang lên.

Cơ thể Kim Nguyên Dân giật bắn, ông ta liếc nhìn bàn làm việc.

Điện thoại bị úp ngược xuống bàn, bàn tay úp xuống trên điện thoại, các khớp ngón tay trắng bệch rõ ràng là đang kìm nén điều gì đó.

Trong khi trái tim đập loạn xạ, Kim Nguyên Dân nghe thấy một hơi thở sâu đang cố kìm nén, sau đó là một giọng nói lạnh lùng: "Ngẩng đầu lên."

Chương 108: Em có đồng ý không?

Người ta đồn rằng trước khi chết, con người sẽ nhìn thấy những ký ức của cuộc đời mình lướt qua như một cuốn phim tua nhanh.

...Kim Nguyên Dân cảm thấy ông ta đang nhìn thấy điều đó ngay bây giờ.

Trong tiếng gọi đầy đe dọa "Ngẩng đầu lên" đó, ông ta ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Thương Thiệu hơi nheo mắt, văn phòng rất sáng sủa vào giữa trưa, nhưng ánh mắt anh lại sâu thẳm như một hồ nước lạnh dừng lại trên người Kim Nguyên Dân với một ý nghĩa sâu xa.

Kim Nguyên Dân chỉ cảm thấy đầu gối mình mềm nhũn, bước tới một bước, chưa đợi Thương Thiệu nói gì,ông anh ta đã tái mặt, lắp bắp nói: "Sếp Thương, tôi có thể thề! Tôi tuyệt đối không có ý đồ gì với cô ấy! Ẩn Ẩn là một người đẹp trời sinh, tôi không dám nghĩ đến, thậm chí chưa từng dám nghĩ!"

Thương Thiệu liếc mắt nhẹ nhàng: "Ẩn Ẩn?"

Kim Nguyên Dân mồ hôi lấm tấm trên trán rồi đột nhiên chán nản, ngượng ngùng thừa nhận: "Tôi là fan của cô ấy... gọi quen miệng rồi."

Thương Thiệu đan tay vào nhau: "Anh thích bộ phim nào của cô ấy?"

"Đoạt giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất tại Giải Ngân Hà và Tinh Vân với phim Chuyện Cũ Của Điếu Thuốc," Kim Nguyên Dân đáp rồi ngay lập tức bổ sung: "Tất nhiên, vai A Nhược trong Tạm Biệt, Angela cũng rất thử thách, nhưng tiếc là không đạt giải." Ông ta lén liếc nhìn Thương Thiệu không biết liệu lời nịnh nọt này có đúng chỗ hay không.

Thương Thiệu không bình luận gì: "Còn gì nữa?"

"Vai Lê Mỹ Kiên, vai Tiểu Thải trong Phiêu Hoa..."

Thương Thiệu ngẩng lên: "Anh thích phim nghệ thuật à?"

Kim Nguyên Dân vẫn còn lo lắng lập tức đáp thêm: "Tôi cũng thích phim thương mại, như Thiên Kinh Địa Nghĩa lần này, hay vai cao thủ vô song Bạc Y trong Cung Khuyết—cũng chính là vai mang về giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất tại Giải Tinh Vân."

Ông ta thực sự là một fan của Ứng Ẩn, nói rất chuẩn. Thương Thiệu sắc mặt dịu lại: "Lần sau không được tái phạm."

"Thiếu phu nhân." Kim Nguyên Dân rất biết điều, "Lần sau sẽ gọi là Thiếu phu nhân..."

Thương Thiệu khẽ mỉm cười, hai ngón tay gõ nhẹ lên bàn: "Giải tán nhóm đó đi, đừng gây ồn ào, anh tự làm đi."

"Vâng vâng, tôi làm ngay..."

Khi Kim Nguyên Dân đang tìm người để giải tán nhóm, nhóm chat đã phát hiện ra điều thú vị.

【Mọi người đã xem video hot đó chưa?】

Video quay lén trong rạp chiếu phim, vì có quá nhiều cảm xúc nên đã đạt hơn một triệu lượt thích.

【Xem rồi! Thật tuyệt!】

【Tôi cũng thấy tuyệt!】

【Nhưng ý tôi là, mọi người không thấy anh ta rất quen sao?】

【Nhìn từ góc nghiêng không rõ lắm】

【Các chị em, hãy cùng phân tích dáng đi, tay và cách đi của anh ta!】

Khi ba ngàn người trong nhóm chat 【Vì Kim Nguyên và Ẩn Ẩn】 đang sôi nổi phân tích như Sherlock Holmes, nhóm chat đột nhiên giải tán.

Nhóm ba ngàn người ngay lập tức tan rã không còn dấu vết.

Nhưng không sao, là những người lướt mạng có kinh nghiệm chiến đấu cao, họ đã chuẩn bị từ trước và nhanh chóng chuyển sang nhóm dự phòng mới.

Cả nhóm nhanh chóng thống nhất:

【Có phải anh ta làm nổ không?】

【Chắc chắn anh ta đã dùng chứng minh thư để tố cáo chúng ta】

【Nhất định là anh ta cảm thấy tội lỗi! Điều này có ý nghĩa gì?】

【Chúng ta đã thực sự thành công!!!!】

Cô gái nhỏ trong nhóm điều hành đang ẩn danh: "...?"

Sao họ suy luận ra được điều đó?

Sự việc tiếp theo diễn ra ngoài dự đoán của mọi người.

Trước tiên, có người vào phần bình luận của video hot đó để nhắc nhở:

【Hình như đây là nhà tài trợ của Giải Ngân Hà lần trước phải không? (Không chắc chắn)】

Internet có ký ức. Một khi đã từng thu hút sự chú ý, ngay cả khi sau đó chìm vào quên lãng, cũng khi được nhắc lại thì mọi lời nói và hành động trong quá khứ sẽ dễ dàng bị lôi ra như sợi dây cũ mắc trên đầu kim móc.

Quả nhiên, có người ngay lập tức phản ứng:

【Kim gì đó?】

【Kim Nguyên Dân (lúc đó tôi nghĩ cái tên này nghe thật phong cách)】

【Thực sự, từ chiều cao đến tư thế đều giống anh ta】

【Ôi trời, hóa ra là đại gia thật à?】

【Tôi chỉ nhớ cái đồng hồ của anh ta khi đó giá sáu triệu】

【Đột nhiên những câu chuyện về giới nhà giàu không còn hấp dẫn nữa】

【Tốt nhất đừng đoán bừa, đoán sai rất tệ (dù gì anh ta cũng là người bình thường thôi mà)】

Cuộc tranh luận lắng xuống khi chủ bài đăng bình luận:

【!! Cảm ơn bạn đã nhắc nhở! Tôi vừa xem lại thảm đỏ! Anh ta không đeo khẩu trang, chắc chắn là anh ta!!】

Một khi liên quan đến giới giải trí, dường như tự nhiên và bắt buộc phải giao nộp một phần quyền riêng tư. Dù chỉ xuất hiện trên thảm đỏ nhưng mọi người đã cảm thấy tự nhiên khi đánh giá đời sống cá nhân của anh ta.

Rất nhanh chóng, một nhóm giải trí cũng đã đăng tải sự việc này.

【Cặp đôi ngập tràn cảm xúc trên video triệu like đã bị lộ danh tính / bất ngờ / bất ngờ /】

【Kim Nguyên Dân? Anh ta đã kết hôn rồi, vậy người bên cạnh là vợ anh ta?】

【Họ thật hợp nhau quá, quả nhiên là cặp đôi thực sự dễ gắn kết nhất!】

【Cặp đôi chất lượng cao của nhân loại】

【Nhớ lại lần trước khi thích Kim và Ẩn, thật là tuyệt】

【Ừm, không ngờ một người bán-nổi tiếng lại có tố chất ghép đôi mạnh mẽ như vậy, sao anh ta lại hợp với bất cứ ai / thở hổn hển / thở hổn hển /】

Người bị sốc nhất, không nghi ngờ gì chính là ba ngàn thành viên trong nhóm CP Kim-Ứng.

【Tôi không tin (choáng váng) (ôm đầu) (mặt Cô Vân)】

【Nói thật... anh ta và vợ anh ta thật sự rất hợp...】

【Ngậm miệng lại! Hãy tỉnh táo lại! (Rung mạnh vai)】

【Tôi rời nhóm đây các cậu ơi, tự dưng những viên kẹo ngọt này không còn hấp dẫn nữa】

【Đừng mà】

【Tôi cũng rời nhóm đây, nếu nhân vật chính không nhảy múa trước mặt thì còn có thể giả vờ làm đà điểu, nhưng nếu nhân vật chính nhảy múa giỏi như vậy thì tôi còn gì để theo đuổi nữa】

【Giải tán đi, việc theo đuổi này không thân thiện với cả Ẩn Ẩn và người vợ chính thất, các chị em, hẹn gặp lại】

Rất nhiều người đã rời nhóm, nhóm chat cũng thực sự im lặng suốt hai ngày. Trong hai ngày này, ngoài những tin nhắn chào buổi sáng và chúc ngủ ngon, hầu như không có thêm nội dung mới nào được đăng tải, cũng không còn cảnh tượng hàng nghìn tin nhắn ngập tràn màn hình. Cô gái nhỏ quản lý nhóm ẩn danh trong nhóm mới cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến nửa đêm ngày thứ ba, có một thành viên trong nhóm với mức độ hoạt động rất thấp, đột ngột phát hiện điều gì đó:

【Thật ra tôi phát hiện ra một điều kỳ lạ.】

Vì là đêm khuya, người chơi trong nhóm rất ít, chỉ có vài người đáp lại thưa thớt.

Nhưng thành viên này vẫn nhanh chóng nói:

【Tôi đã tìm kiếm trên trang web chính thức của Tần Đức! Và tôi đã lục lại tất cả các bài báo truyền thông cũ của Tần Đức, phát hiện họ đã từng tổ chức một hoạt động từ thiện cho quản lý cấp trung và gia đình cách đây sáu năm.】

Cô ấy nói xong, kèm theo một bức ảnh chụp màn hình.

Đây là một hoạt động "Dọn dẹp bãi biển" với chủ đề bảo vệ môi trường, trong bài viết có đoạn: "Sếp Kim Nguyên Dân dẫn theo gia

đình tham gia hết mình, không chỉ tràn đầy năng lượng mà còn cổ vũ tinh thần cho toàn công ty..."

Bên dưới bài viết là một bức ảnh chụp một người đàn ông trung niên hơi thừa cân, mặc áo phông trắng đang cùng một người phụ nữ đậm đà và quý phái kéo một túi rác lớn.

Bài báo này có cấp độ rất thấp, được đăng tải trên tài khoản internet của một tờ báo địa phương tại Ninh Ba. Những tài khoản như vậy thường không có lượng truy cập thực sự, chỉ được sử dụng để đối phó khi báo cáo về việc đăng tải bài viết.

Có thể tưởng tượng người này đã kiên nhẫn và tỉ mỉ đến mức nào để tìm kiếm từng trang một trong suốt thời gian dài.

Nhóm chat vốn dĩ im lìm bỗng nổ tung với hàng chục tin nhắn:

【???】

【Đâu có phải Kim Nguyên Dân?】

【Bạn nói ai là Kim Nguyên Dân?】

Thành viên đó trả lời:

【Thông thường, hình ảnh và nội dung trong những bài báo kiểu này có liên quan với nhau, vì vậy về mặt lý thuyết, bức ảnh này chính là Kim Nguyên Dân và vợ ông ta. Nhưng cũng không loại trừ khả năng người biên tập nhầm ảnh. Không sao, chúng ta hãy xem bức ảnh chụp toàn bộ ở cuối bài. Ảnh chụp màn hình.jpg】

Đây là một bức ảnh chụp toàn bộ các thành viên tham gia hoạt động từ thiện, tất cả đều có mặt, và ở trung tâm của bức ảnh, giơ ngón tay cái lên, chính là cặp vợ chồng trung niên vừa rồi.

【Vì vậy, rõ ràng là trong bức ảnh nhóm này không có Kim Nguyên

Dân mà chúng ta quen thuộc cũng không có người phụ nữ trong đoạn video đó.】

Cả nhóm:

【???】

【Ý bạn là gì?】

【CP của tôi sao bỗng nhiên trở thành một câu chuyện trinh thám thế này?】

【Nhưng tài trợ cấp độ như Giải Ngân Hà không thể nhầm lẫn người được chứ?】

【Đúng vậy, hơn nữa trang web của Tần Đức và các bài báo khác cũng xác nhận đây là người chúng ta đang theo đuổi.】

Tất cả manh mối đều dẫn đến một sự thật duy nhất:

【Vậy nên, sự thật chỉ có một—thực ra có hai Kim Nguyên Dân!!!】

Cả nhóm: 【!!!】

Cô gái nhỏ quản lý nhóm vốn đang nín thở, giờ thì xì hơi: 【...6】

Thành viên trong nhóm khẳng định chắc nịch:

【Vậy nên, có hai Kim Nguyên Dân và cả hai đều là lãnh đạo cấp cao của Tần Đức! Người đã kết hôn và có con là Kim Nguyên Dân trung niên béo phì, còn người chúng ta đang theo đuổi là người còn lại người này chưa kết hôn! Bởi vì anh ta! Không đeo! Nhẫn cưới!!!】

Không đeo nhẫn cưới.

Kim Nguyên Dân giả đã sơ suất và những fan CP chân chính đã

bừng tỉnh.

【Chết tiệt?】

【Nổi da gà rồi! 】

【Thật đấy! Tôi đã muốn nói từ lâu! Một người đàn ông đã kết hôn mà lại không đeo nhẫn cưới! Thì ra là thế!】

【Anh ta độc thân!!!】

【Anh ta không có vợ!!!】

【A a a a a a a】

【Tôi vừa hồi sinh ngay tại chỗ bằng cú xoay người Thomas! 】

【Vậy người phụ nữ xem phim cùng anh ta là ai?】

【Bạn gái (nói thừa)】

【Nhưng cô ấy là ai chứ a a a a!!】

Trong nhóm, tin nhắn liên tục xuất hiện:

【Cô ấy đeo khẩu trang! Tại sao lại đeo khẩu trang?】

【Vì cô ấy không thể để lộ mặt!】

【Tại sao cô ấy không thể để lộ mặt?】

【Vì cô ấy là người nổi tiếng! /Cổ vũ//Cổ vũ/】

【Vóc dáng này! Tỷ lệ eo và hông! Khí chất! Ánh hào quang! Là ai đây?】

【Ẩn Ẩn! Ẩn Ẩn! Ẩn Ẩn!】

Cô gái nhỏ quản lý nhóm tròn mắt ngạc nhiên.

Sao họ có thể làm được điều này, trong sự điên cuồng lại có chút chặt chẽ, trong sự chặt chẽ lại có chút phi lý...

【Mọi người ơi, hãy nhớ câu "Chúc mừng các bạn đã theo đuổi đúng cặp đôi thật!" đó! 】

【Vậy nên, anh ta thực sự đã theo cô ấy vào đoàn phim suốt hai tháng! 】

【Yêu từ cái nhìn đầu tiên tại Giải Ngân Hà!】

【Theo dõi buổi công chiếu và quảng bá phim đến tận nơi!】

【Cùng nhau đi xem phim của vợ!】

【Và không đeo khẩu trang!】

【Các đồng chí, chúng ta không đang theo đuổi một cặp đôi trái đạo đức mà là tình yêu chân chính a a a a a】

【Nói đi, Anh Kim, có phải anh đã mong chờ chúng tôi lật tẩy anh từ lâu rồi đúng không /biểu cảm nổi giận/】

Cô gái nhỏ quản lý nhóm ôm điện thoại cố gắng đưa cuộc trò chuyện trở lại chủ đề chính:

【Không nhất thiết phải là Ẩn Ẩn đâu...】

Lập tức, một thành viên trong nhóm có kỹ năng công nghệ trả lời ngay:

【Đợi chút, để tôi ghép ảnh thử!】

Khi cả nhóm đang háo hức chờ đợi kết quả ghép ảnh, ánh sáng xanh mờ của thủy cung nhẹ nhàng xuyên qua bức tường acrylic, chiếu nhạt lên giường ở trung tâm căn phòng. Tấm ga trắng bị nhô lên bởi thân người, trong không gian yên tĩnh chỉ có những hơi thở đều đặn và kéo dài. Nếu nhìn từ góc cao hơn một chút — chẳng hạn từ tầm nhìn của chú cá mập voi đang lượn lờ trên kia, họ trông như hai cây cối nhỏ dựa vào nhau mọc trên một hòn đảo cô lập màu trắng.

Tuy nhiên, là một sinh vật biển, Ray chưa bao giờ nhìn thấy cây cối trên cạn, có lẽ cảnh tượng này giống với hai dòng hải lưu giao nhau hơn? Trước khi bị con người làm tổn thương, rồi cứu chữa, lại làm tổn thương, sau đó lại cứu chữa, Ray đã di chuyển khắp thế giới, qua những vùng biển ấm áp, lạnh giá, có nhiều tôm biển phong phú, hay những vùng biển nghèo nàn chỉ có rong biển và các giàn khoan dầu. Nó đã thấy rất nhiều dòng hải lưu nhưng không nghĩ ra dòng nào có thể ví với họ.

Đầu óc của một chú cá mập nhỏ vẫn chưa đủ tinh tế.

Đối với việc ở lại trong căn phòng có cảnh quan dưới biển, trong mắt Ứng Ẩn, điều này giống như một ý nghĩ bất chợt của Thương Thiệu.

Công việc sửa chữa cáp đã được hoàn thành đúng thời gian vào ngày thứ ba. Tuy nhiên, khi quay về vào buổi chiều trong suốt quãng đường đi, Ứng Ẩn không thấy dấu vết nào của việc đào xới. Khi xe dừng lại, họ đi qua phòng khách lớn như một sảnh đường rồi rẽ phải dọc theo hành lang, sau đó Thương Thiệu nắm tay cô dẫn qua cầu thang xoắn từ cửa bên.

Sau một hành lang khép kín màu xanh lam nhạt nữa, cửa mở ra, nước biển xanh thẳm đang ép lên cửa sổ lớn sát đất.

Ứng Ẩn kêu lên kinh ngạc, chắp tay dưới cằm, đôi mắt không ngừng chớp: "Ở đây cũng có phòng sao?"

Cô chưa bao giờ biết điều này. Mặc dù đã lưu trú ở đây nhiều lần nhưng Ứng Ẩn chưa bao giờ tự mình bước vào thủy cung bên cạnh. Cô chỉ biết mơ hồ có một người bạn lớn mà Thương Thiệu muốn giới thiệu cho cô, nhưng khi đó bị gián đoạn, cô đã chờ đợi mãi để có một buổi giới thiệu chính thức.

Thương Thiệu ôm cô từ phía sau, cằm anh đặt lên vai cô: "Nơi này vốn là thủy cung."

"Cái này em biết, hồi nhỏ em từng đến đây."

"Em đến đây lúc nhỏ?" Thương Thiệu ngạc nhiên.

"Vâng... lúc nhỏ mẹ dẫn em đến, nhưng em đã quên rồi. Lần trước về nhà, mẹ cho em xem lại ảnh."

Nơi này vốn là một viện hải dương học công lập của thành phố thường tiếp đón các học sinh tiểu học và trung học từ hai thành phố Bình và Ninh trong các kỳ nghỉ đông và hè, họ được trường tổ chức đến đây tham quan, học tập và tìm hiểu về sinh vật biển. Sau đó, nó được chuyển giao cho Tập đoàn GC, rồi khi cơ sở vật chất cùng giao thông nơi đây không còn đáp ứng được nhu cầu thương mại, Trần Hựu Hằng đã di dời thủy cung đến một địa điểm mới ở trung tâm thành phố, còn khu đất và tòa nhà này thì được bán lại cho Thương Thiệu với giá ưu đãi.

Thương Thiệu rất thích nơi này, nhìn ra biển từ trên núi, rừng xanh bát ngát, ngay cả vách đá cũng có vẻ đẹp bao la. Không gian nơi đây cũng có sinh khí, anh chọn định cư tại đây hoàn toàn không phải miễn cưỡng.

Thương Thiệu mỉm cười: "Em còn quên sao? Lúc đó em bao nhiêu tuổi?"

"Ừm..." Ứng Ẩn suy nghĩ, "Ba, bốn tuổi? Hoặc năm, sáu tuổi."

"Chắc là rất dễ thương nhỉ?"

Ứng Ẩn cắn môi hơi ngượng ngùng: "Lúc nhỏ em được mẹ bế đi dọc theo đường Giang Tân, từ đầu này đến đầu kia ai cũng véo má em."

Chú Khang đã sắp xếp mọi thứ, ông ra lệnh cho người làm giường kéo căng tấm ga trắng tinh. Mặc dù không có ai ở đây thường xuyên nhưng người giúp việc vẫn dọn dẹp hàng ngày, không khí tràn ngập mùi hương sạch sẽ kết hợp hài hòa với ánh sáng xanh lam dịu nhẹ.

Trong khung cảnh biển sâu huyền bí, một bóng cá lớn từ từ lướt đến từ xa. Thấy bóng dáng hai người đang ôm nhau trước tường kính trong suốt, nó nhẹ nhàng vẫy đuôi, lại lơ lửng như một con tàu đang neo đậu dưới bầu trời sao.

Ứng Ẩn ngây người, lặng im không nói nên lời. Cô không mắc chứng sợ sinh vật lớn nhưng bị nó nhìn chằm chằm khiến cô nín thở, như sợ làm kinh động đến nó.

"Đây là Ray, một cô gái nhỏ." Thương Thiệu nói, "Đây là người bạn mà anh muốn giới thiệu cho em."

Sinh vật khổng lồ trước mắt dài hơn mười mét, lưng phủ đầy những đốm trắng như những ngôi sao rải rác, khi nó bơi qua từ đại dương xanh thẳm, không phát ra một tiếng động mà chỉ để lại những gợn sóng nhỏ lấp lánh.

"Nó thật đẹp." Ứng Ẩn chân thành nói.

"Thật ra em không thấy nó đã chịu nhiều vết thương, em nhìn xem, vây đuôi của nó đã bị mất một nửa." Thương Thiệu chỉ cho cô thấy, "Cả vây cá bên kia, những vết thương trên lưng... Nhưng tất nhiên..." anh mỉm cười nhẹ, "...em nói rất đúng, dù đã chịu nhiều vết thương mà người khác không thể thấy, nhưng Ray của chúng ta vẫn là một cô gái xinh đẹp."

"Vậy nên, vì bị thương nên nó đã bị thủy cung loại bỏ à?" Ứng Ẩn ngây thơ hỏi.

Thương Thiệu cười lớn: "Không có thủy cung nào dám bỏ rơi cá mập voi cả."

Ứng Ẩn dùng đầu ngón tay che miệng như nuốt ngược lại lời muốn nói, một lúc sau, cô nhẹ nhàng hỏi: "Anh nuôi dưỡng động vật quý hiếm bất hợp pháp à?"

Thương Thiệu cười lớn hơn: "Làm sao có thể chứ?"

Sau khi tắm rửa xong, khi họ nằm trên giường, anh mới kể lại câu chuyện: "Anh luôn hợp tác với một số trung tâm bảo vệ động vật hoang dã dưới nước, Ray là anh cứu được ở Seychelles, khi đó nó gần như đã hấp hối, sau đó được chăm sóc tại một trung tâm cứu hộ động vật hoang dã trong một thời gian. Sau này anh mới biết, nó đã bị chuyển nhượng bất hợp pháp cho một thủy cung trong nước, nơi điều kiện nuôi dưỡng không đủ tiêu chuẩn."

Việc buôn bán động vật hoang dã dưới nước cần phải tuân thủ nghiêm ngặt Công ước CITES, tức là Công ước về Buôn bán Quốc tế các Loài Động, Thực vật Hoang dã Nguy cấp. Nhưng rõ ràng, những loài sinh vật biển lớn như cá voi sát thủ, cá mập voi, cá voi trắng có giá trị lên đến hàng trăm triệu. Trước lợi nhuận khổng lồ đó, luôn có người sẵn sàng mạo hiểm. Do đó, việc săn bắt trái phép, sử dụng những điều khoản xám và lợi dụng giấy phép của trung tâm cứu hộ để thực hiện các giao dịch bất hợp pháp vẫn xảy ra thường xuyên.

Anh quay sang nhìn Ray: "Kế hoạch ban đầu là thả nó về biển, nhưng nó đã có sự gắn bó với con người, vậy nên việc thả tự nhiên lại trở nên nguy hiểm, vì khi nó nhìn thấy dấu vết của hoạt động con người — chẳng hạn như tàu đánh bắt trái phép, nó thậm chí có thể tự nguyện tiến lại gần."

Anh đã dành rất nhiều thời gian để đăng ký công ty, lấy giấy phép, làm việc với IUCN, thương thảo và thậm chí gây áp lực với thủy cung trong nước đó, xây dựng cơ sở vật chất và đáp ứng các yêu cầu nghiêm ngặt của IUCN về điều kiện nuôi dưỡng cá mập voi, cuối cùng mới đưa Ray trở về Hồng Kông.

Còn về lý do tại sao lại ở trên đường chân trời của Central. Có lẽ là vì anh nghĩ nếu cá mập voi có thể xuất hiện ở độ cao 463 mét thì trên thế giới nhất định cũng có thể xảy ra những kỳ tích thú vị khác.

Mặc dù không phải là đáy biển thật sự nhưng duy nhất một bức tường kính sát đất bị nước biển đè nén một cách sâu sắc như vậy vẫn khiến người ta có cảm giác như đang ngủ dưới đáy đại dương. Ứng Ẩn thậm chí cảm thấy mình có thể nghe thấy âm thanh ù ù của nước, rất giống với tiếng ồn ào khi lặn mà áp suất tai không cân bằng mang lại.

Ray thực sự là một loài động vật di cư, nó bơi đi bơi lại nhiều lần, mỗi khi đi qua cửa sổ, nó lại chậm lại một chút. Đôi khi nó bơi ngược lên trên để cho Ứng Ẩn thấy cái bụng trắng của nó.

Ứng Ẩn tò mò một cách kỳ lạ: "Cá mập voi đắt như vậy, vậy các thủy cung lớn có thể tự nuôi dưỡng để chúng sinh con không? Con sinh ra sẽ thuộc về ai?"

Thương Thiệu bị câu hỏi của cô làm cho dở khóc dở cười: "Thật ra, hiện tại con người vẫn chưa xác định được cá mập voi là loài đẻ trứng hay sinh con, việc nuôi dưỡng nhân tạo là điều không thể."

"Thật sao? Nó không phải... là cá sao? Cá sao có thể sinh con được?"

"Cũng có loài cá sinh con, chẳng hạn như... cá bảy màu và cá mún. Cá mập voi suốt năm di cư, con người rất khó theo dõi hành trình của chúng, dù đã có nhiều nghiên cứu nhưng vẫn chưa thể đưa ra kết luận chính xác. Đối với con người, nó vẫn là một người bạn đầy

bí ẩn."

Nghe vậy, Ứng Ẩn quay mặt nhìn Thương Thiệu, sững sờ.

Thương Thiệu nhìn lại cô: "Sao em lại nhìn anh?"

"Anh thật sự rất yêu biển."

Thương Thiệu cười nhẹ rồi ôm cô vào lòng.

Mỗi năm anh đều chi hàng chục triệu để tài trợ cho việc bảo vệ môi trường sinh thái biển.

"Khoảnh khắc hồi hộp nhất là khi tụi anh gặp một tàu săn cá voi của Nhật Bản gần Vòng Bắc Cực, tụi anh đã cứu một con cá voi xanh từ tay họ."

Cách anh dùng từ "gặp" có vẻ thản nhiên, nhưng không thể diễn tả hết sự căng thẳng cũng như máu đỏ tươi của con cá voi chảy ra trên mặt biển xanh thẳm.

"Tại sao?" Ứng Ẩn hỏi, "Rõ ràng anh muốn dùng thuyền buồm để đi vòng quanh thế giới mà."

Màu xanh thẳm như buổi bình minh anh thấy ở Bắc Cực phủ lên hàng mi của anh.

"Nếu anh không thể tìm thấy tự do ở đại dương thì anh sẽ bảo vệ tự do của nó."

"Anh không hối hận."

"Anh đã sẵn sàng rồi."

Không biết tại sao, trong tâm trí của Ứng Ẩn thoáng hiện lên hình ảnh của loài hoa phượng vĩ. Đôi mắt cô nóng rực lên nhanh chóng,

cô chỉ còn cách mím chặt môi.

Đôi mắt đầy nước mắt, trong ánh sáng này trông thật sáng ngời, có một dòng chảy kiên định và trong trẻo.

Thương Thiệu mỉm cười, hôn lên trán cô: "Sao thế? Tự nhiên có cảm xúc sâu sắc như vậy à?"

Ứng Ẩn làm vẻ mặt yếu đuối, cố tình khóc thút thít một tiếng đầy cường điệu: "Không có gì, đối với Ray, Leo giống như mặt trăng phản chiếu trên biển, như tuyết trên băng hà ở Bắc Cực."

Thương Thiệu không nghe thấy ý sâu xa của cô mà chỉ dùng lòng bàn tay che mắt cô lại.

Vì vậy, Ứng Ẩn không thấy được nụ cười nhẹ nhàng của anh.Một nụ cười hiếm hoi, có chút ngượng ngùng, nhưng rõ ràng nụ cười đó đến từ trái tim. Nếu Ôn Hữu Nghi thấy được, bà sẽ nói lâu rồi không thấy anh cười như vậy, lần cuối cùng có lẽ là khi A Thiệu cưỡi trên lưng ngựa Black khi còn nhỏ.

"Không đến mức như vậy đâu, chỉ là việc nhỏ thôi." Anh thu lại nụ cười.

"Giống như hôm anh đưa ô cho em."

Chiếc ô đó bung ra, dưới tán dù ấy đã diễn ra biết bao nhiêu điều, từng chút một lấp đầy cuộc sống của cô.

Mặt trăng trên trời, tuyết trên đỉnh núi.

Sau khi ngủ một đêm trong căn phòng có view biển, sáng hôm sau khi tỉnh dậy, trên giường chỉ còn lại mình Ứng Ẩn.

Cô rửa mặt đơn giản, mặc lại chiếc áo sơ mi nam đã mặc từ đêm qua, đứng trước cửa sổ cảnh quan chơi với Ray một lúc rồi bước lên

bậc thang xoắn ốc bên cạnh.

Hương hoa nồng nàn lấp đầy khứu giác vừa mới thức dậy của cô.

Không phải là không có trực giác.

Vì vậy, bước chân của cô ngày càng chậm lại, ngày càng nhẹ hơn, lòng bàn tay cô dần ra mồ hôi để lại những vết ướt trên tay vịn.

Nhịp tim càng lúc càng mạnh mẽ.

Ứng Ẩn dừng lại, đồng tử giãn ra, như không thể nghĩ ra chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đôi mắt lơ đãng quay lại, cô vội vàng bước vài bước như thể muốn chạy.

Nhưng bước chân lại dừng lại.

Tại sao phải chạy? Có lẽ vì cảm giác bị số phận đánh trúng quá mãnh liệt, đến nỗi cô cảm thấy niềm vui này quá sức chịu đựng, đến mức cô dường như không thể thở được, như thể đang nín thở dưới đáy biển sâu.

Nhưng, cô nên chạy—

Cô nên chạy nhanh hơn, chạy vào cuộc sống của anh.

Ứng Ẩn đột ngột quay lại, nhanh chóng chạy lên cầu thang xoắn ốc, đồng thời, không khí trở nên sống động hơn.

Cô cười.

Ở bậc thang cuối cùng, cô nhẹ nhàng nhảy lên, chiếc áo sơ mi tung bay theo động tác của cô rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Trước mắt cô là những bông hoa, có những bông cô gọi tên được, có những bông không, có lẽ có hoa cẩm tú cầu, có thể có hoa dạ

yến thảo, nghe nói ngôn ngữ của nó là tình yêu trong trẻo, có thể còn có hoa anh thảo, hoa cúc bướm và hoa dạ lan hương.

Cô không nhận ra hết những bông hoa này.

Ứng Ẩn chỉ nhận ra một loại hoa màu hồng, thân cây màu xanh đậm và thẳng đứng, không rẽ nhánh, không leo bám, có một sự kiêu hãnh mạnh mẽ của hoa hồng rực rỡ. Đó là loài hoa đầu tiên cô từng nhận được trong đời, trước sảnh của một khách sạn ở Đức, đêm Giáng Sinh sắp đến đó, trong không khí tràn ngập hương vị của gió tuyết.

Thương Thiệu đã dạy cô nó gọi là Nữ Hoàng Thụy Điển, kiêu kỳ không bao giờ cúi đầu. Giống như cô.

Những bông hoa kiêu kỳ ấy phủ kín không gian rộng 40 mét của thủy cung cá mập voi tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ, không có bông nào có dấu hiệu héo tàn, rụng cánh, hay tàn lụi.

Thương Thiệu đứng giữa những bông hoa, ánh sáng xuyên qua làn nước xanh thẳm tạo thành những cột sáng mơ màng như trong giấc mộng.

Ứng Ẩn bật cười trước rồi nói: "Anh không công bằng."

Thương Thiệu mỉm cười hỏi đùa: "Sao thế?"

"Anh đã thay đồ, thắt cà vạt gọn gàng mà không báo trước cho em."

Anh mặc bộ vest, thắt nút Windsor gọn gàng, ăn mặc chỉnh tề và rất lịch lãm.

Anh khẽ cúi mặt, mỉm cười dịu dàng: "Nhưng thưa Cô Ứng, ở đây không có máy quay, không phải chương trình thực tế, em chỉ cần là chính mình thôi."

Nước mắt của Ứng Ẩn bất chợt rơi xuống nhưng cô lại cười rất tươi.

Cô nắm hai tay vào nhau trước ngực, khóe miệng nhếch lên cao như một cô bé nhỏ, đứng trong khu vực an toàn của mình mà chờ đợi anh bước vào một cách trang trọng.

Thương Thiệu nhìn cô rồi bước đến bên cạnh. Bàn tay như xương ngọc nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Thì ra cuối con đường đầy hoa ấy còn có những cột La Mã nhỏ màu trắng, trên đó đặt một thứ gì đó.

Ở vị trí đầu tiên, là một chiếc bìa hồ sơ bằng nhung xanh.

"Em xem."

Ứng Ẩn cầm lên rồi mở ra, đó là văn bản bằng hai ngôn ngữ Anh và Pháp. Cô xem rất lâu, chân mày giãn ra vì ngạc nhiên, sau đó ngẩng đầu nhìn Thương Thiệu.

"Đây là một mỏ kim cương ở Vương quốc Lesotho. Em thích đá quý, anh biết điều đó, vậy nên anh muốn tặng em tất cả những viên đá quý đẹp nhất và hiếm nhất trên thế giới để em làm trứng gacha. Nhưng mà, khi em đã sở hữu một mỏ kim cương riêng của mình, mỗi khi không vui em có thể tự tặng cho mình một quả trứng gacha. Em có thể trở thành một cô bé suốt đời thích chơi gacha."

Ứng Ẩn vừa cười vừa khóc: "Người ta tặng nhẫn kim cương,còn anh tặng cả mỏ? Thật là chẳng đẹp chút nào!"

Dù nói vậy nhưng cô ôm chặt lấy bản hợp đồng màu xanh đậm ấy.

"Ừm." Thương Thiệu cũng thấy hơi lạ, cười khẽ nói: "Quả thật không thể dừng lại ở đây."

Anh nắm chặt tay Ứng Ẩn, đi qua con đường nhỏ giữa những bông

hoa hồng, đến vị trí thứ hai của cột La Mã cao nửa người.

Trên đó cũng phủ một tấm vải nhung màu xanh đậm để che đậy vật bên dưới.

"Em tự mở ra nhé?" Thương Thiệu nhẹ nhàng nhìn cô, khuyến khích.

Ứng Ẩn mở tấm vải ra, là một ngôi nhà kính, một dòng sông uốn lượn bằng vàng và mười hai bức tượng nhỏ được chạm khắc tỉ mỉ.

Những bức tượng ấy thật tinh xảo, có người ngồi cạnh dòng sông rồi nhìn ra xa, có người ngồi ở góc mái nhà trên tay cầm một thanh kiếm bạc của sát thủ, có người mặc áo dài rồi khoác áo lông chồn, tóc xoăn bồng bềnh, còn có người mặc áo da, quần bó sát, đeo găng tay hở ngón, chi tiết của dây đeo súng trên chân rất tỉ mỉ và hoàn hảo.

Ứng Ẩn ôm hợp đồng mỏ khoáng sản, tay cô sững sờ.

Những thứ này, đều là các nhân vật trong phim của cô. Một năm một phim, tổng cộng mười hai phim, phân bố dọc theo con sông vàng, bắt đầu từ "Phiêu Hoa" và kết thúc ở "Thiên Kinh Địa Nghĩa". Nhưng con sông này chưa đến điểm kết thúc, nó còn một đoạn dài bên bờ chờ đợi người mới bước lên.

"Tiểu Cải, Lệ Mỹ Kiên, A Như, Ngân Y..." Ứng Ẩn cúi xuống, ngón tay chỉ vào từng cái để nhận diện từng nhân vật.

Hơi thở của cô tạo ra một lớp sương mỏng trên mặt kính.

Cô gần như áp mắt vào đó, như lần đầu tiên đi thăm cửa hàng có hộp nhạc, đầy vui mừng, mơ ước, ngạc nhiên và không thể rời mắt.

Thương Thiệu nhẹ nhàng bật cơ cấu bên cạnh.

Hộp nhạc bắt đầu phát ra âm thanh, con sông vàng chảy tràn khiến mười hai con búp bê đẹp đẽ trở nên sống động, mỗi con có động tác đặc trưng riêng.

Cô đã diễn nhiều phim không hay, mười hai nhân vật này chính là những vai cô tâm huyết nhất.

Thương Thiệu đã xem tất cả các bộ phim của cô.

"Con sông không có điểm kết thúc, chỉ cần em muốn thì nó có thể tiếp tục chảy mãi."

Ứng Ẩn chưa bao giờ biết trên thế giới lại có hộp nhạc phức tạp và tinh xảo đến vậy, cũng không biết điêu khắc vàng có thể sống động như thế, càng không biết những búp bê bị đông cứng trong hộp nhạc ngoài việc luôn đẹp đẽ mà mỉm cười và xoay vòng còn có thể thực hiện nhiều việc và sống nhiều cuộc đời như vậy.

Cô chớp mắt, nước mắt rơi xuống lông mi.

"Cái này còn giống quà sinh nhật hơn." Cô nhận được món quà và giả vờ khiêm tốn, dù trong lòng vui sướng vô cùng, nhưng vẫn không hài lòng mà nói những lời đáng yêu nhưng có phần kỳ cục.

"Ừm." Thương Thiệu gật đầu, như mới phát hiện ra nên cố nén nụ cười, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Quả thật như vậy vẫn chưa đủ."

Vậy thì điều gì là đủ?

Ứng Ẩn ngồi xổm, hai tay ôm lấy cánh tay, ngẩng mặt nhỏ lên nhìn anh cũng ngồi xuống.

Một chân quỳ xuống.

Hộp trang sức xuất hiện như một phép thuật.

Bên trong là một chiếc nhẫn lấp lánh, khác hẳn với tất cả những chiếc nhẫn kim cương mà Ứng Ẩn từng thấy.

Chạm khắc tinh xảo, dây leo quấn quanh, cánh hoa xòe ra, các khe hở, kim loại mỏng như cánh ve, nhưng được đính đầy kim cương nhỏ. Ở giữa là—

Một viên kim cương hồng lớn và hoàn hảo.

Đây là thương hiệu trang sức cao cấp hiếm khi xuất hiện trong công chúng, thời gian đặt hàng kéo dài hơn sáu tháng. Bởi vì những khách hàng có thể đặt hàng đều rất quý tộc nên chỉ có những khách hàng cực kỳ quý tộc mới có thể bỏ qua những quy trình phức tạp và sự tỉ mỉ của thợ chế tác để nó được hình thành giữa những vì sao và mặt trăng.

"Ứng Ẩn."

Thương Thiệu hít thở sâu, gần như không thể nghe thấy.

Anh vẫn không thể làm dịu nhịp tim và cảm xúc của mình. Sao lại hồi hộp đến vậy? Cảm giác căng thẳng hơn cả lần đầu tiên anh đứng phát biểu tại diễn đàn quốc tế.

Anh dừng lại một chút rồi ngẩng mặt lên, ánh mắt mang vẻ đẹp phương Đông của anh rất sâu.

"Nếu hai món quà vừa rồi, kim cương và vàng, vẫn không đủ để làm em cảm động. Thì, ở đây còn có một trái tim chân thành không thể cân đo đong đếm. Dù nó không cứng rắn như kim cương cũng không quý giá như vàng, nhưng... nó sẽ mãi mãi đập vì em."

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô.

"Ứng Ẩn, hãy trao cả đời em cho anh, như mặt trăng không bao giờ lặn—em có đồng ý không?"

"Gả cho anh đi."

Chương 109: Ngôn ngữ của tình yêu

Cô ấy có đồng ý không?

Cưới anh, cùng anh sinh con và từ đó có một gia đình chung với anh.

Khi Ray bơi lại gần lần nữa từ xa, anh cảm thấy hai người họ ngồi xổm trong khu vườn kiểu Anh đẹp như vậy không giống như một buổi cầu hôn trang trọng chỉ mà như hai đứa trẻ con.

Thương Thiệu quỳ một gối, tay anh đã đẫm mồ hôi trong sự chờ đợi chưa có hồi kết của cô. Anh không nghĩ Ứng Ẩn sẽ từ chối anh—điều này không phải xuất phát từ sự tự tin vào bản thân mà là dựa trên niềm tin vào tình yêu của họ. Nhưng trừ khi cô nói "Em đồng ý" thì trái tim anh vẫn như bong bóng bị thổi lên đến một độ cao không thể đoán trước.

"Sao vậy?" Thương Thiệu cười nhẹ, cố gắng giữ bình tĩnh: "Cần suy nghĩ lâu vậy sao?"

"Mới có hai giây thôi mà." Ứng Ẩn không hài lòng với cách anh đếm thời gian.

Cô vẫn ngồi xổm, hai tay ôm lấy đầu gối, khuôn mặt nhỏ nghiêng sang một bên. Ánh mắt lúc thì nhìn Thương Thiệu lúc thì nhìn chiếc nhẫn.

"Sao lần trước anh lại đưa em đi gặp bà cô?" Cô hỏi với giọng ngây thơ, không hiểu chuyện.

Thương Thiệu cảm thấy lòng mình trầm xuống, anh dịu dàng đáp: "Bà là người lớn rất quan trọng, anh muốn bà gặp em."

"Người lớn quan trọng như vậy mà Thương Lục còn không biết."

Sự bất ngờ lần này hiện rõ trên khuôn mặt Thương Thiệu, đôi lông mày anh nhíu lại: "Em đã hỏi em ấy à?"

Anh buông tay đang cầm hộp trang sức xuống, lòng bàn tay hướng xuống, nắm chặt chiếc hộp nhung nhưng không đậy nắp.

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, "Một hôm em gặp anh ấy và thầy Kha, nói chuyện một chút. —Anh nói với anh ấy ở phim trường Tuyết Thanh "đã sẵn sàng", có ý gì?"

Sự chuyển động của yết hầu rất nhỏ, nhưng sợ Ứng Ẩn nhận ra, Thương Thiệu chỉ nuốt được một nửa. Anh bình tĩnh và thẳng thắn: "Là chuẩn bị cho việc em sẽ diễn xuất suốt đời."

Điều này cũng không phải là nói dối, chỉ là cách trình bày che đậy sự thật.

"Là chuẩn bị cho việc em có thể rời xa anh bất cứ lúc nào, đúng không?" Ứng Ẩn không ngừng phá vỡ lời anh.

Thương Thiệu siết chặt hộp nhung trong tay.

Anh không nói gì, vì trong hoàn cảnh này, nói dối dù có hay đến đâu cũng là sự xúc phạm.

"Chồng của bà cô đã tự tử, trong nhà bà không có lịch, buổi tối không bật đèn, bà đã mất đi hứng thú với bốn mùa và hoàng hôn. Bà đã sống như vậy mười mấy năm." Ứng Ẩn nói như thể đang tự trò chuyện với mình.

Cuối cùng, Thương Thiệu nuốt mạnh một cái, giọng anh trở nên nghẹn ngào: "Ứng Ẩn..."

Nhưng anh dường như không nói được gì.

"Không phải bà cô không hối hận hay anh không hối hận, ngay cả khi anh phải đối mặt với cùng một tình huống như bà ấy. Cây phượng tím chỉ nở trong hai mươi ngày, ba trăm bốn mươi lăm ngày còn lại đều nhàm chán."

Thương Thiệu cứng rắn nói: "Hôm nay chúng ta không bàn chuyện này được không? Nếu em chưa sẵn sàng..."

Anh định đứng dậy rời đi, hiếm khi thấy anh vội vàng như vậy nhưng bàn tay đang đặt trên đầu gối bị Ứng Ẩn nắm lại.

"Anh hãy nói với em, nói cho em nghe từ miệng anh. Không hối hận gì cả, đã sẵn sàng rồi." Ứng Ẩn cười nhẹ: "Anh có thể nói với bà cô, với Thương Lục, sao lại không nói với em?"

Thương Thiệu để cô nắm lấy ngón tay anh, tay kia anh lau mặt, im lặng một lúc rồi cười.

"Anh muốn em lấy anh, dù cuộc đời dài hay ngắn thì anh đều chấp nhận. Anh yêu em, yêu với sự chấp nhận em có thể rời xa bất cứ lúc nào và anh không hối hận. Anh sẽ mãi mãi ở bên em, anh đã có đầy đủ hình dung về thế giới mà em để lại cho anh sau khi em rời đi, cũng như đã nhìn thấy hiện thực rõ ràng nhất. Vì yêu em nên anh không sợ. Anh sẽ mãi mãi ở bên em."

Anh nhìn thẳng vào mắt Ứng Ẩn, nụ cười trên khuôn mặt anh không biết từ khi nào đã tan biến, nơi đó chỉ còn lại sự quyết tâm bình tĩnh.

"Dù sống hay chết, Thương Thiệu sẽ mãi mãi chỉ thuộc về Ứng Ẩn. Dù một ngày em có rời đi hay không còn ở đây nữa, em vẫn sở hữu toàn bộ, duy nhất, hoàn chỉnh con người anh. Anh sẽ ở bên em cho

đến khi anh không còn hơi thở nữa."

Cơ thể của Ứng Ẩn khẽ run lên, một cảm giác từ linh hồn lan tỏa khắp cơ thể cô.

"Dù bây giờ ông trời có bảo anh là em sẽ ra đi trong bộ phim nào cũng không thể giảm bớt quyết tâm của anh đang quỳ gối ở đây, muốn em làm vợ anh. Không ai có thể ngăn cản anh cưới em."

Nhưng dù anh có nói bình tĩnh thế nào cũng không thể xóa đi nỗi sợ hãi trong lòng anh.

Anh sợ nhất Ứng Ẩn sẽ muốn tốt cho anh.

Ngón tay Thương Thiệu siết chặt vào viên kim cương hồng quý hiếm, đầu ngón tay trắng bệch.

Viên ngọc đẹp nhưng cứng rắn, thực sự rất đau nhưng anh lại không nhận ra.

"Không ai có thể ngăn cản anh cưới em, trừ khi..." Ứng Ẩn chỉnh lại khuôn mặt, đặt cằm lên cánh tay nhỏ đang đan chéo.

Thương Thiệu chưa từng nghĩ sẽ có "trừ khi" gì ở đây, lòng anh chợt đau nhói theo sự ngắt quãng của cô.

"Trừ khi gì?" Anh hỏi với giọng khó khăn.

Ánh mắt của Ứng Ẩn giao với ánh mắt anh: "Trừ khi em không yêu anh."

Trái tim của Thương Thiệu chợt trở nên vững chắc.

Khuôn mặt anh không biểu hiện gì, đó là chiếc áo giáp không bị lay động mà anh đã luyện được sau nhiều năm ở vị trí cao, lại như một bản năng. Nghe câu nói đó, anh vẫn im lặng trong thời gian dài,

nhưng trong ánh mắt anh, sự dịu dàng như ánh sáng bắt đầu lấp lánh, sau đó, anh từ từ, từ từ nở nụ cười.

Anh biết rõ cô yêu anh, cũng như anh chắc chắn anh yêu cô.

"Gả cho anh nhé!" Anh lại nói, không biết là nhẹ nhàng hay kiên quyết.

"Em đồng ý."

—Trong câu nói đó, Ứng Ẩn lao vào vòng tay anh.

"Em đồng ý cưới anh, không phải vì anh mãi mãi thuộc về em mà là vì em mãi mãi thuộc về anh. Không phải bất kể sống chết mà là vì em muốn yêu anh, ở bên anh, trong cuộc đời hữu hạn của sự lão hóa tự nhiên, trong dòng chảy vô tận của thời gian. Em sẽ không bao giờ, không bao giờ để anh một mình. Tình yêu không thể diễn tả hết những gì em dành cho anh."

Thương Thiệu đã quỳ gối quá lâu, cơ bắp của anh không còn nghe lời nữa. Khi ôm Ứng Ẩn, anh vô tình ngã xuống đất. Cơ thể anh ngả ra sau đè lên những chùm hoa tươi.

Anh ôm chặt cô, cơn đau nhói ở đầu gối, sự tê dại lan ra từ các cơ bắp cũng không khiến anh để tâm. Ánh mắt từ vô định dần trở lại, anh vừa cười vừa hôn lên má Ứng Ẩn liên tục trong nhịp tim hỗn loạn của cả hai.

"Em yêu, em yêu..."

Thương Thiệu thì thầm gọi cô, lời nói ngắn gọn nhưng trong giọng điệu đầy niềm vui. Anh áp mặt vào vai của Ứng Ẩn, hai tay đan chặt đến mức như muốn ôm cô vào lòng mà không buông ra.

Nước mắt trong mắt anh trào ra một cách không kiểm soát dù anh đã cố gắng kiềm chế. Anh nhắm mắt thật chặt, lồng ngực nhấp nhô

nhịp nhàng, hơi thở nóng hổi thoát ra từ đôi môi.

Từ giờ anh không còn sợ nữa. Không cần phải giả vờ bình tĩnh, không phải căng thẳng vì những biến cố bất ngờ có thể xảy đến.

Anh không còn cần phải sợ hãi, không cần phải tự bảo vệ mình.

"Em yêu anh, Thương Thiệu." Ứng Ẩn nằm cuộn tròn trong lòng anh, bàn tay mỏng manh vuốt ve bờ vai rộng của anh, cằm cô ngẩng cao lên. "Em muốn anh đeo nhẫn cho em."

Thương Thiệu hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng tách cô ra khỏi vòng tay, sau đó lấy chiếc nhẫn từ trong hộp trang sức.

Ứng Ẩn đưa tay phải ra, rồi lại không chắc chắn nên cô lại đưa tay trái ra.

Thương Thiệu khẽ cười: "Tay trái."

Ứng Ẩn liền thu tay phải lại, nắm chặt thành nắm đấm đặt trước ngực, ngoan ngoãn đưa tay trái về phía anh.

Chiếc nhẫn lướt nhẹ qua đầu ngón tay cô rồi dừng lại một chút như thể chờ đợi hồi chuông số phận vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chiếc nhẫn từ từ được đẩy vào.

Khi đã đeo xong, Thương Thiệu nắm lấy đầu ngón tay của cô, cùng cô ngắm nhìn nó trong một thời gian dài. Những ngón tay trắng trẻo và mềm mại của cô khiến những họa tiết hoa văn trên chiếc nhẫn trở nên thanh khiết và thần tiên.

Sau đó, anh nhẹ nhàng nâng cổ tay cô lên, áp môi lên các khớp ngón tay rồi đặt một nụ hôn đầy trân trọng lên đó.

Sau nụ hôn này, Thương Thiệu không ngẩng đầu lên mà áp mặt vào

mu bàn tay cô.

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc vui sướng và mãn nguyện này, đôi mắt anh nhắm chặt đã tuôn ra hai hàng nước mắt nóng hổi.

Thật khó tưởng tượng một người đàn ông như anh lại có thể khóc. Ray chưa bao giờ nhìn thấy nước mắt của anh, ngay cả khi nó cận kề cái chết, những gì nó nhìn thấy trong mắt anh cũng chỉ là sự buồn bã và kiên định.

Nhưng mọi thứ đều ổn. Sau này anh có lẽ sẽ không còn thức trắng đêm rồi một mình đến đây suy nghĩ và tự vấn nữa.

Cá voi khổng lồ lặng lẽ bơi xa để lại thời gian và không gian cho họ.

*

Chiếc điện thoại trong phòng ngắm biển dưới đáy đại dương rung lên nhiều lần rồi lại tắt.

Hiển thị cuộc gọi là Trang Đình Văn.

Trang Đình Văn lúc này như kiến trên chảo nóng, đột nhiên có thói quen cắn móng tay, đến nỗi đã gần cắn rách hết móng tay cái. Không ai nghe máy. Cô ấy đã gọi nhiều lần cho Ứng Ẩn nhưng không liên lạc được, rồi gọi cho Thương Thiệu cũng không ai nghe máy.

Sau khi cuộc gọi tự động bị ngắt, cô ấy liền mở số của chú Khang.

Trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng, #Ứng Ẩn Kim Nguyên Dân# đã xuất hiện ở vị trí cao.

Kết quả phân tích hình ảnh tối qua đã được công bố.

Hình ảnh thảm đỏ và tư liệu quảng cáo của Ứng Ẩn quá nhiều, cô

cũng thường xuyên mặc những chiếc váy bó sát cơ thể, vì vậy việc so sánh hình ảnh thực sự rất dễ dàng.

Một tài khoản giải trí nổi tiếng đã đăng tải:

【Đôi tình nhân "cảm giác bầu không khí" đạt hơn một triệu lượt thích trên Douyin thực sự là #Ứng Ẩn Kim Nguyên Dân#/ngạc nhiên/ngạc nhiên/, các fan CP đã so sánh hình ảnh và phát hiện ra nhiều manh mối. Hai người này hoàn toàn không có liên hệ gì, phải chăng đã yêu từ cái nhìn đầu tiên tại lễ trao giải Tinh Hà?】

Dưới đây là chín bức ảnh, bao gồm: ảnh động so sánh giữa hình ảnh thảm đỏ và video của Ứng Ẩn, một bình luận từ tài khoản có tên 【Bàn Tay Sắt Nắm Giấc Mơ】: Chúc mừng hai người đã yêu thật rồi, ba hình ảnh liên quan đến đêm Giao thừa trực thăng của nhóm làm việc tại đoàn làm phim Tuyết Thanh, xác nhận của chủ video về nam chính là Kim Nguyên Dân và hình ảnh hai người nhìn nhau tại lễ trao giải Tinh Hà.

Phần bình luận có hàng ngàn lượt bình luận:

【Kích thích】

【Bạn đúng là có chút tài năng】

【Fan CP lập công lớn (gây rắc rối lớn)】

【Ối trời? Tức là chàng trai này đã ở lại đoàn làm phim với cô ấy hai tháng?】

【Nhìn ý của đoàn làm phim thì có vẻ như họ rất chúc phúc /ăn mừng/】

【Fan vẫn chưa tới để dập tin à?】

【Yên lặng nửa năm, lại không có sự quản lý của ChânDã, nhiều fan

âm thầm rời bỏ cũng không ít đâu?】

Fan ngay lập tức kiểm soát bình luận.

【@ỨngẨnStudio, mau kiện đi!】

【Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến Ứng Ẩn, phim 《Thiên Kinh Địa Nghĩa》 đang được chiếu, mong mọi người ra rạp ủng hộ doanh thu phòng vé】

【Những bức ảnh chụp màn hình đó chẳng có thông tin gì, thế mà cũng tin được à?】

【Bạn nói đây là Ứng Ẩn thì đây là Ứng Ẩn à? Thậm chí còn không lộ mặt! Tuyên truyền tin giả, chia sẻ hơn 500 lần là phạm pháp, mong mọi người lưu ý】

Tuy nhiên, tin tức về ngôi sao điện ảnh hàng đầu công khai tình cảm, các fan đối thủ và những người hóng chuyện đều không bỏ lỡ cơ hội để chế nhạo, họ nhanh chóng chiếm lấy vị trí cao trong phần bình luận:

【Cứng miệng thật đấy ~】

【Sao fan không nhận ra bóng lưng thần tượng của mình lúc này nhỉ?】

【Nói thêm đi, thích nhìn các bạn hoảng loạn nhưng vẫn cứng miệng lắm】

【Chúc mừng đã có anh rể?】

【Chị Ẩn không phải muốn lấy đại gia sao, hóa ra cuối cùng lại thế này à?】

【Sếp tổng gì đó, chẳng phải chỉ là nhân viên cấp cao thôi à? Chị Ẩn

tự đính hôn, đừng yêu quá đà nhé ~】

【Fan mau nạp tiền nuôi anh rể nghiệp dư của các bạn đi nào】

【Chị Ẩn đã bị chơi đùa mà có được một người sẵn sàng tiếp nhận cũng không tệ rồi】

【Mau rời khỏi làng giải trí đi, việc sinh tám đứa một lúc là quá khó, vậy thì chúc chị ba năm sinh đôi nhé】

Một vài nhóm giải trí chỉ cần làm mới là có bài đăng mới, từ đầu đến cuối:

【Kim Nguyên Dân không phải đã kết hôn rồi sao? Ai còn nhớ? Ai còn lưu hình ảnh không?】

【Ảnh chụp màn hình từ đoàn làm phim không phải do nhóm của chúng tôi so sánh à, còn nhớ Iris nổi tiếng nhờ vụ này, thật là tiện cho mấy tài khoản quảng cáo】

【Muốn hỏi cảm giác của fan bây giờ, là thất vọng hay chúc mừng?】

【Thực ra là đúng chuẩn】

【Ngôi sao điện ảnh có lợi thế này, công khai tình cảm sẽ không ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé và CP, còn ngôi sao truyền hình chắc đã bị đè chết rồi】

【Để giương cao ngọn cờ CP Kim Bạc】 Trong nhóm, lịch sử trò chuyện 9999+

【Ai gửi cho tài khoản quảng cáo vậy?】

【Có vẻ như đã âm thầm theo dõi từ lâu】

【Sao lại như thế này? Sao không đăng tải ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện hôm qua cho thấy Kim Nguyên Dân độc thân?】

【Cố ý gây chú ý】

【Đồ khốn, ra đây!】

【Bây giờ bên ngoài dư luận đã hoàn toàn thay đổi!!!】

Quả thật dư luận bên ngoài đã thay đổi.

Ban đầu là những fan đã từng ghép cặp hai người nay xuất hiện, những người hâm mộ trung lập của Ứng Ẩn cũng lên tiếng chúc phúc, khuyên fan nên rộng lượng, nói chồng sắp cưới cũng khá ổn.

Tình hình thay đổi khi bức ảnh chụp màn hình cáo buộc Kim Nguyên Dân đã kết hôn được lôi ra lại, trở thành "bằng chứng" rõ ràng và kỳ quặc.

【Lúc trước khi bảo mọi người đừng ghép cặp, đã khẳng định chắc chắn Kim Nguyên Dân đã kết hôn và có hai con】

【Cười chết mất, lúc đó nói ghép cặp trái đạo đức sẽ không tốt cho vợ chính, quay lại thì chị Ẩn lại chen ngang vào, chị Ẩn thực sự giỏi】

【Chị Ẩn yêu quá, vì tình mà làm kẻ thứ ba】

Trong nhóm fan của cặp đôi, các thành viên tự phát đi bình luận:

【Kim Nguyên Dân lớn đã kết hôn, Kim Nguyên Dân nhỏ chưa kết hôn!!!! Người ở cùng Ứng Ẩn là người chưa kết hôn này!】

【Người đưa tin lúc đó đã nhầm lẫn! Không có ai làm kẻ thứ ba! Không ai ngoại tình!】

Họ tất nhiên cũng đưa kèm theo bức ảnh chụp màn hình thông báo chính thức và bức ảnh của vợ chồng Kim Nguyên Dân thực sự.

Tuy nhiên, lời giải thích này thật sự quá lố bịch phải không?

【Fan đừng cố bao che nữa, đều là quản lý của Tần Đức, đều là tổng giám đốc, đều tên Kim Nguyên Dân, không sai một chữ, bạn nói xem khả năng xảy ra chuyện này là bao nhiêu?】

【Chẳng lẽ coi thường trí thông minh của cư dân mạng? Đang lừa ai đây?】

【Fan bị mất trí rồi】

【Fan thật độc ác, vì muốn rửa tội cho kẻ thứ ba mà đăng ảnh khắp nơi, @Cảnh sát mạng Ninh Ba, điều này có tính là vi phạm quyền chân dung không?】

【@Tần Đức Địa Ốc, ra mà nói đi, các ông có mấy người tên Kim Nguyên Dân?】

Rất nhanh chóng, #Tần Đức Địa Ốc và #Kim Nguyên Dân# cũng lên top tìm kiếm.

Trương Thanh Vãn đang lướt hot search để hóng hớt thì đứng hình.

Cô ấy tất nhiên nhận ra bóng lưng của Ứng Ẩn.

Nhưng... không phải đó là Thương Thiệu sao? Lần trước tại giải Tinh Hà cô ấy không có mặt, cũng hoàn toàn không nghĩ người như Thương Thiệu sẽ đi trên thảm đỏ, càng không hiểu tại sao anh lại dùng cái tên Kim Nguyên Dân.

Nhưng, khi video hai người cùng xuất hiện tại lễ trao giải được đưa lên top trending, Trương Thanh Vãn chắc chắn mình đã thấy một chút ý cười trong ánh mắt của Thương Thiệu.

Cô ấy lại nhớ đến lần mình được mời đến nhà anh uống trà chiều, anh im lặng, dường như chán nản, chỉ có hai chữ "Ứng Ẩn" mới có thể kéo ánh mắt anh khỏi mặt biển.

Trương Thanh Vãn bỗng nhiên hiểu ra—

Anh không phải là fan của cô, lúc đó, anh chỉ muốn nghe thêm về Ứng Ẩn từ cô.

"Mấy chữ "Không phải kẻ thứ ba" đã hiện ra trên Weibo của cô ấy, nhưng ngay khi sắp gửi đi, cô ấy do dự một giây, còn vị hôn phu Cửu Mông đã ấn nút hủy.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Cửu Mông hỏi.

"Anh ta chưa kết hôn."

"Làm sao em biết?" Cửu Mông nhếch mắt, "Em có biết phía sau anh ấy có bạn gái hay vợ chưa? Bây giờ em đứng ra bênh vực cho Ứng Ẩn thì có được gì? Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ chơi đùa qua đường thôi, em giúp cô ta, chưa chắc Sếp Thương đã cảm kích."

Từng lời của anh ấy đều rất hợp lý lại đánh trúng lợi ích liên quan.

"Vả lại." Cửu Mông cười nhạt một tiếng, "Phụ nữ như Ứng Ẩn, làm kẻ thứ ba cũng chẳng có gì lạ cả, đó là Thương Thiệu, nếu thành công thì sẽ bảo vệ cô ấy suốt đời."

Lòng bàn tay của Trương Thanh Vãn đã đổ mồ hôi.

Rất nhanh, cả mạng xã hội đều có được câu trả lời—

Một tài khoản đã đăng ký nhiều năm nhưng chưa từng có bất kỳ hoạt động nào nhanh chóng thu hút hàng chục nghìn lượt theo dõi:

"Tôi là vợ hợp pháp của Kim Nguyên Dân, nếu Cô Ứng thích chồng tôi đến vậy thì có thể báo trước một tiếng, tại sao phải làm chuyện không đàng hoàng như thế? Tôi sẽ chúc phúc cho các người."

Đây là một tài khoản nổi bật trên mạng xã hội, xuất hiện trong thời gian thực rồi nhanh chóng nhận được hàng chục nghìn, hai mươi nghìn, ba mươi nghìn lượt thích.

Cả Tần Đức đều bất ngờ, đây là cuối tuần, trong các nhóm chat cá nhân, tin nhắn tràn ngập như bông tuyết:

【Chết thật? Sếp Thương lần trước công khai bạn gái là Ứng Ẩn?】

【Thật sao, lần trước đi thảm đỏ là vì cô ấy?】

【Ôi trời? Rối rắm quá, tôi cần suy nghĩ kỹ lại】

【Sếp Thương muốn lãng mạn nhưng lại vượt quá giới hạn rồi】

【Bây giờ khó mà giải thích được】

【Trừ khi tự mình ra mặt chứng minh】

【Liệu anh ấy có làm không? Sếp sẽ chọn cách xóa bài viết thôi】

【Thương Vũ: Tôi chỉ là một công cụ kiếm tiền chăm chỉ, không chịu nổi sự chú ý quá lớn như thế này...】

【Cô có hiểu nhầm gì về tổng công ty của chúng ta không...】

【Ngay lúc này tôi muốn nói một câu Sếp Kim thật đáng thương...】

【Vợ của Sếp Kim... tại sao lại nhảy ra ngoài... thật kỳ lạ...】

Kim Nguyên Dân không thể tin nổi liền gọi điện cho vợ: "Em điên rồi à?! Em không nhận ra đó không phải là anh sao?"

Vợ anh là một người rất dịu dàng và thông minh, lúc này cũng giận dữ: "Anh mới điên rồi, anh nghĩ tài khoản đó là của em sao?"

"Chết tiệt!" Kim Nguyên Dân đứng chửi thề: "Thế thì là ai? Thằng ngu nào vậy? Họ muốn cái quái gì?"

Đây là một vụ việc lớn, không chỉ Tần Đức mà trụ sở chính của Tập đoàn Thương Vũ cũng nhanh chóng chú ý đến. Vì liên quan đến Thương Thiệu, sự việc này đã được đưa thẳng lên bàn làm việc của Chủ tịch Hội đồng Quản trị Thương Cảnh Nghiệp.

Gương mặt của Thương Thiệu đã tràn ngập trên Internet, điều thú vị là, trước khi có tuyên bố chính thức, không ai thực sự tiết lộ danh tính thật của anh. Dù có người biết nhưng họ chỉ mơ hồ nói:

【Đây là Kim Nguyên Dân? Cười chết...】

【Đại gia thực sự các bạn không biết đâu】

Nhưng tất cả những điều này đều bị coi là fan của Ứng Ẩn đang cố gắng làm sạch.

Thương Cảnh Nghiệp lướt qua vài trang ảnh chụp màn hình trên máy tính bảng rồi đặt xuống, không biểu cảm, đôi mắt trầm lắng. Sau một lúc, ông cười lạnh, bảo thư ký hội đồng liên lạc với Thương Thiệu: "Nói với nó, tự làm tự chịu."

Giữa những cuộc gọi đến không ngừng nghỉ, cuối cùng là cuộc gọi của Ứng Phàm được Ứng Ẩn nghe máy.

"Ứng Ẩn!" Giọng của Ứng Phàm đã thay đổi, mặt trắng bệch, đồng tử giãn ra, nghẹn ngào, bà rơi nước mắt: "Con muốn chết à?"

Chương 110: Phải công khai thôi

Trong ký ức của Ứng Ẩn, Ứng Phàm luôn là một người rất bình tĩnh, hiếm khi thể hiện sự hoảng loạn như vậy.

Cô một mình trở về phòng để thay quần áo đã nghe thấy một câu từ Ứng Phàm liền sững lại, một chân gập lại ngồi xuống mép giường. Trên mặt vẫn còn giữ nụ cười không đề phòng mà hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư..." Ứng Phàm nghiến răng, muốn mở miệng mắng nhưng lại cảm thấy phí thời gian. Bà lau nước mắt một cách qua loa rồi đi thẳng vào vấn đề: "Tại sao lại làm chuyện đó?"

Thời gian gấp rút, bà một tay cầm điện thoại, kẹp dưới nách một túi tote màu hồng của Chanel rồi nhét vào trong đủ loại thuốc bổ, thuốc giảm huyết áp, bổ tim mà mình thường uống. Trong phòng ngủ, ngăn kéo tủ đã mở mấy ngăn, bà tiện tay lấy vài món đồ lót thay đổi, cuối cùng, bà thuần thục lấy ra một chiếc điện thoại Sharp.

Đó là một chiếc điện thoại gập màu trắng rất đẹp, Ứng Ẩn từng dùng khi còn học cấp hai, lúc đó đã tốn đến bốn nghìn tệ. Mặc dù khi gập lại thì màn hình không lớn, nó chỉ có thể nhận và gửi tin nhắn, nghe điện thoại và đọc tiểu thuyết.

Khi Ứng Ẩn bắt đầu nổi tiếng sau một bộ phim điện ảnh, trên các diễn đàn, Weibo, mọi người không đoán cô có bố nuôi thì cũng nói cô có hậu thuẫn, thậm chí những tin đồn lố bịch như cô hiến tặng cho quan chức cấp cao cũng có người tin. Một cô gái mười bảy, mười tám tuổi làm sao chịu nổi cảnh đó? Vậy nên cô thường ôm

điện thoại mà khóc, nhưng tính tình lại bướng bỉnh, dù mắt đã rưng rưng vẫn dùng tài khoản phụ để cãi nhau với người ta.

Ứng Phàm liền tịch thu điện thoại của cô, thay vào đó đưa cho cô chiếc Sharp này: "Chơi xếp gạch đi, con thích nhất mà."

Tiếng bước chân vang lên dồn dập trên cầu thang.

Ứng Phàm vội vã bước đi, vừa gật đầu chào người giúp việc đứng ở cửa vừa hỏi: "Mẹ có dạy con phá hoại gia đình người khác không? Ngay cả một người đã tái hôn như Tống Thời Chương con còn không chấp nhận, vậy mà lại là một vị sếp nhỏ bé—"

Ứng Ẩn hoàn toàn bị cô làm cho rối tung: "Gì cơ? Phá hoại gia đình người khác? Sếp nào?"

"Đừng nghĩ là có thể giấu được. Trang Đình Văn và Tuấn Nghi chưa nói với con à? Vậy con đang ở đâu? Trốn ở nhà người đàn ông đó phải không?" Ứng Phàm mở cửa xe Porsche, tiếp đó ném túi Chanel như thể là một cái túi đi chợ vào trong xe rồi đóng sầm cửa lại, đứng cạnh xe nói: "Mẹ sẽ đến tìm con ngay bây giờ."

Ứng Ẩn giữ bình tĩnh, nói từng chữ một: "Mẹ đừng vội, nói rõ ràng đi." Rồi cô nhắc nhở: "Lái xe chậm thôi, tập trung vào."

"Mỹ nữ à, con lên hot search rồi, bị người ta phát hiện mối quan hệ, bị tố là kẻ thứ ba, dẫn đàn ông vào đoàn phim để yêu đương công khai." Ứng Phàm ngồi vào xe, vừa khởi động động cơ vừa nói: "Để Tuấn Nghi ở bên cạnh con, đừng lên mạng."

Trong lòng Ứng Ẩn giật mình, lại có chút mơ hồ: "Ai cơ? Con là kẻ thứ ba của ai?"

"Kim Nguyên Dân—cái tên này nghe như bố con vậy." Giọng điệu của Ứng Phàm dịu lại một chút.

Mặc dù cảm thấy đau đớn và hối hận, nhưng lúc này bà đã bình tĩnh lại, trong lòng có một cảm giác tự trách nặng nề. Bà đã đơn phương tước đoạt quyền có cha của Ứng Ẩn, từ lâu đã lo lắng cô thiếu tình yêu của cha. Người đàn ông này, theo thông tin trên mạng đã 47 tuổi rồi, hơn cô ấy tận mười tám tuổi!

Ứng Ẩn: "....."

Cô đại khái đã hiểu được tình hình.

Bàn tay đeo nhẫn kim cương hồng chống lên mặt. Ứng Ẩn im lặng một lúc rồi nói: "Con không phải là kẻ thứ ba, anh ấy độc thân, chưa kết hôn, hơn nữa... anh ấy vừa mới cầu hôn con."

Ứng Phàm vừa mới lùi xe ra ngoài, nghe câu này liền đạp phanh gấp.

Cốp một tiếng, điện thoại từ ghế phụ bay ra ngoài.

Ứng Ẩn lắng nghe kỹ rồi nhận ra được: "Hay là mẹ đừng tự lái xe nữa."

Ứng Phàm nghiến răng nói: "Con điên rồi! Cầu hôn!"

Ứng Ẩn vốn định nói về thân phận thực sự của Thương Thiệu nhưng thấy bà kích động như vậy liền quyết định im lặng, sau đó nói: "Con không muốn nói chuyện này lâu, mẹ lái xe cẩn thận."

"Con đã đồng ý chưa?" Ứng Phàm nhấn vào tai nghe hét lên: "Alo? Alo?"

Ứng Ẩn cúp điện thoại, cô gọi lại cho Đình Văn rồi mở Weibo.

Đừng nói đến thời buổi hiện nay từ khóa hot trên Weibo không còn giá trị, ngay cả khi nó có giá trị như trước đây, lượng truy cập của Ứng Ẩn cũng đủ làm ứng dụng bị treo. Quả nhiên, vừa mở giao

diện, bốn từ khóa 【Bạo】hiện lên ngay lập tức, các từ khóa lần lượt là #Ứng Ẩn Kim Nguyên Dân#, #Ứng Ẩn chen chân#, #Kim Nguyên Dân#, #Thoát fan#.

Các từ khóa còn lại, dù không bùng nổ nhưng tám phần cũng liên quan đến cô ấy, như #Giải thưởng Ngân Hà#, #Thiên Kinh Địa Nghĩa#, #Tuyết Tan Thành Xanh#, #Siêu thoại Ứng Ẩn#, #Đóng cửa#, tất cả đều đổ xô vào thể hiện rõ đây là thời đại của cô ấy bằng một cách lộn xộn như vậy.

Từ khóa #Kha Dụ# cũng đang tăng nhanh chóng, chớp mắt đã leo lên tới mức【Bạo】.

Trang Đình Văn có lẽ đang phối hợp với đại diện truyền thông nên không nhận điện, Ứng Ẩn liền nhấp vào từ khóa #Kha Dụ#.

Kha Dụ rất ngắn gọn và súc tích: "Cô ấy không phải và cũng chưa bao giờ là kẻ thứ ba."

Anh ấy đã rất lâu không hoạt động trên Weibo, gần như biến mất, ngoại trừ khi có phim ra mắt, còn lại anh ấy đều ở trạng thái rút khỏi làng giải trí. Không có gì lạ khi một lời giải thích lại gây bùng nổ.

Khu vực bình luận như một trận chiến hỗn loạn:

【Anh à, nghe em, đừng dính vào chuyện này.】

【Tôi không tin! Trừ khi anh nói cặp đôi Ngân Ngư là thật! /Phấn khích//Vẫy cờ mừng/】

【Thật lòng mà nói, có chút thất vọng.】

【Sao anh không lên tiếng bảo vệ cho người vợ hợp pháp?】

【Ôm nhau rất ghê tởm ha.】

【Anh đang làm gì vậy? Không phải đã rút khỏi giới rồi sao? Tại sao phải nhảy vào lúc này?】

Nhưng nhờ sự yêu mến của người hâm mộ, uy tín và mức độ nổi tiếng của Kha Dụ đã dẫn dắt nhiều tiếng nói lý trí:

【Tôi tin vào mắt nhìn người và nhân cách của Tiểu Đảo.】

【Mọi người hãy bình tĩnh lại, chúng ta chỉ là người ngoài, anh ấy và Ứng Ẩn đã có mối quan hệ hơn mười năm, chắc chắn biết rõ hơn chúng ta.】

【Người vợ hợp pháp thậm chí không có một bức ảnh làm bằng chứng, tại sao mọi người lại tin ngay? Cô ta nói là vợ thì chắc chắn là vợ?】

【Hãy chờ xem tuyên bố chính thức.】

Ứng Ẩn luồn năm ngón tay vào tóc, trước tiên tìm ra được cái gọi là tuyên bố của người vợ hợp pháp, cúi đầu nhíu mày đọc đi đọc lại.

Toàn thân lạnh ngắt, cô cảm thấy một cảm giác bi hài.

Có ai đó ghét cô như vậy. Ghét đến mức lợi dụng cơ hội để mạo danh để bịa đặt.

Thật dễ dàng.

Muốn chà đạp danh dự của cô ấy ư? Quá dễ dàng, chỉ cần biên tập vài ba chục từ đơn giản như thế này. Truyền thông chẳng cần phải kiểm chứng, chẳng cần tìm hiểu sự thật, chỉ cần tranh nhau phát tán, sợ nếu chậm chân sẽ bị bỏ lại phía sau. Ai phát tán trước thì người đó thắng, có thêm chút gì thì cũng là lợi ích, không phát tán mới là kẻ ngốc. Người xem thì càng không có nghĩa vụ phải kiểm chứng sự thật, người khác nói gì họ tin nấy rồi chia sẻ ảnh chụp màn hình vào cả trăm nhóm, thương tiếc mà nói: "Thật không thể

hiểu nổi, tại sao một cô gái xinh đẹp lại làm chuyện dại dột thế này chứ!"

Những năm qua, cô đã sống và hít thở trong loại môi trường nào? Ngẩng đầu nhìn lên, toàn là bèo tấm che kín mặt nước, chỉ thấy những đám bèo trôi nổi trên mặt nước, thỉnh thoảng bị quét bởi một cái móc tre, lúc thì quét về hướng này, lúc thì quét về hướng kia, cá bơi theo, tôm bơi theo, làm cho mặt nước chao đảo, trông có vẻ đầy màu sắc và sôi động. Thực chất thì nước đã bốc mùi, dưới đáy chẳng còn chút dưỡng khí, cũng chẳng có ánh sáng.

Họ đã biến thành những sinh vật không cần oxy và không cần mắt, nghe tiếng vọng từ dưới nước vang lên đây là nơi lung linh sắc màu, nhạc tiên rộn ràng thì họ muốn ở lại mãi nơi này.

Ứng Ẩn lau mặt, ngồi xếp bằng trên mép giường.

Giây tiếp theo, cô nhận cuộc gọi từ Đình Văn.

Đình Văn vào thẳng vấn đề: "Bây giờ không còn là chuyện có nên gỡ hot search hay không nữa, nhiệt độ đang quá cao, nền tảng không thể công khai thao túng dư luận. Bên fanclub, em đã cho Tuấn Nghi đi ổn định, có nhiều người đã unfollow, chị cần chuẩn bị tâm lý, fan bây giờ tinh thần không ổn định nên cãi nhau rất dữ dội, chửi bới cũng rất thô tục. Em sẽ cho một nhóm "thủy quân" quét sạch quảng trường, nhưng sự việc xảy ra đột ngột, lưu lượng lớn, lúc này chỉ có thể giữ số lượng nhưng không đảm bảo được chất lượng."

Ứng Ẩn đáp lại bằng một tiếng "Ừ".

Đình Văn thấy cô bình tĩnh như vậy, giọng cũng dịu lại, khi mở miệng lần nữa, tốc độ cũng chậm hơn: "Tất cả những biện pháp có thể dùng được đều đã dùng rồi. Tuyên bố của studio cũng đã được soạn thảo xong, chị có muốn xem qua không?"

Ứng Ẩn gật đầu, rồi nhận ra Đình Văn không thể thấy, liền nói:

"Được, chị xem."

Đình Văn gửi văn bản tuyên bố qua cho Ứng Ẩn. Cô đọc từng chữ một, đó là một cách ứng phó truyền thông rất tinh vi, trong đó khẳng định rằng cô và ông Kim Nguyên Dân không có bất kỳ liên hệ nào, cảnh báo các tài khoản marketing không được bịa đặt và tung tin đồn và cho biết đã thu thập bằng chứng, sẽ khởi kiện tài khoản được cho là của người vợ và một số tài khoản marketing.

"Em nghĩ là..." Đình Văn thăm dò: "Trong video đó, thực ra không có mặt chính diện của chị, cái gọi là ghép ảnh, đợi khi nhiệt độ qua đi thì dùng vài cách diễn giải khéo léo có thể xóa bỏ. Hai người không tiện công khai thì đừng công khai."

Cô ấy bổ sung: "Chị không cần lo lắng về danh tính của anh Thiệu, Thương Vũ có hàng trăm cách để bảo vệ sự riêng tư của anh ấy, nếu sau này hai người kết hôn thì sự riêng tư của chị cũng sẽ được bảo vệ."

Ngón tay của Ứng Ẩn khẽ vuốt ve chiếc nhẫn.

Cô có thể hiểu. Thân phận của Thương Thiệu rất đặc biệt, liên quan đến hình ảnh, uy tín và thậm chí là cổ phiếu của Thương Vũ, anh không thể và cũng không được phép để lộ tất cả mọi thứ của mình dưới ánh đèn sân khấu – đặc biệt là khi liên quan đến một nữ diễn viên với tiếng tăm không tốt.

Với việc một nữ diễn viên kết hôn vào gia đình giàu có, dù là ở đại lục, Hồng Kông hay Ma Cao đều chưa bao giờ có cái nhìn tốt. Hoặc là mắng nữ diễn viên là kẻ đào mỏ, hoặc nói gia đình giàu có đã hạ giá trị. Nếu bị phơi bày, thì từ trang phục, đồ ăn, đến mọi hành động, lời nói của cô sau này đều sẽ trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Người thừa kế trở thành đề tài bàn tán sẽ gây tổn hại lớn đến sự tín nhiệm của tập đoàn. Huống hồ, các lĩnh vực kinh doanh quan trọng

của Thương Vũ – cơ sở hạ tầng, vận tải biển, khai thác mỏ, năng lượng, hàng hóa kỳ hạn – đều liên quan mật thiết đến quốc gia.

Họ cần một người đại diện đáng tin cậy và ổn định chứ không phải là một kẻ phóng túng chơi đùa với nữ diễn viên.

Ứng Ẩn hít một hơi sâu, nhẹ nhàng nói: "Ừ, được, vậy đợi khi nhiệt độ giảm xuống, chị sẽ công bố thông tin."

"Thông tin gì?" Đình Văn nhất thời không hiểu.

"Anh ấy đã cầu hôn chị sáng nay và chị đã đồng ý." Ứng Ẩn mỉm cười, nhẹ nhàng, "Khi đó chị sẽ nói mình đã kết hôn, nhưng đối phương là người bình thường."

Đình Văn sững người, sau đó vui mừng cho cô: "Chúc mừng chị, chị dâu."

Ứng Ẩn cười "phụt" một tiếng: "Chị không quen với cách gọi đó."

Sau khi cúp máy, Ứng Ẩn mở WeChat. Có rất nhiều người tìm cô.

Lý Sơn: "Đừng bận tâm, cố gắng vượt qua."

Thẩm Ngọc: "Cô Ứng, nhớ ngắt mạng, nếu cần gì thì tôi luôn sẵn sàng."

Trương Thanh Vãn: "Cô thật biết giấu chuyện, chúc mừng nhé. Cần tôi đăng một bài không?"

Tuấn Nghi: "Chị đang ở đâu, chị đang ở đâu, chị đang ở đâu?"

Mai An Nghiêm: "Cần giúp gì không?"

Ứng Ẩn không trả lời ai, cô đổi nickname của mình thành: "Ứng Ẩn không sao đâu."

Thực ra, Thương Thiệu đã biết hết mọi chuyện từ trước.

Anh vừa ra khỏi Thủy cung cá voi thì thấy chú Khang với vẻ mặt nghiêm trọng bước tới, tay cầm chiếc điện thoại, trên màn hình hiện cuộc gọi từ thư ký văn phòng hội đồng quản trị của Thương Cảnh Nghiệp.

Thương Cảnh Nghiệp là người phân chia rõ ràng công tư, nếu là chuyện gia đình, ông ấy sẽ nhờ chú Thăng liên lạc chứ không phải thư ký.

"Công ty gặp sự cố à?" Thương Thiệu nhận điện thoại, trước khi trả lời, anh nheo mắt hỏi chú Khang.

Chú Khang vừa kết thúc cuộc gọi với Đình Văn hai phút trước, ngắn gọn thuật lại: "Cậu và cô Ứng Ẩn đã lên hot search rồi."

Thương Thiệu nâng tay lên, ngắt lời báo cáo của ông, sau đó nhận cuộc gọi từ thư ký: "Thư ký Châu."

"Chuyện hot search, chủ tịch đã biết rồi, ý của ông ấy là để cậu tự giải quyết."

"Ông ấy nói gì?" Thương Thiệu hỏi.

Thư ký họ Châu bên kia im lặng một lúc, đối mặt với thái tử lại thấy có chút khó khăn khi thuật lại: ""Gây ra chuyện thì tự mình giải quyết.""

Cúp điện thoại, Thương Thiệu vừa đi ngược lại vừa mở Weibo, đồng thời bình tĩnh ra lệnh cho chú Khang: "Ông tiếp tục nói đi."

Chú Khang không rối loạn: "Lần trước cậu và cô Ứng Ẩn đi xem phim bị người ta chụp lén đã lên hot search. Cậu bị nhận nhầm là Kim Nguyên Dân, từ đó, chuyện cậu hẹn hò với cô ấy đã lên hot

search. Vì năm ngoái tại liên hoan phim, để tránh việc cư dân mạng tiếp tục ghép đôi hai người rồi tìm hiểu thân phận thật của cậu, tránh gây ra rắc rối không cần thiết nên đã sử dụng đề nghị của cô Babe, nói Kim Nguyên Dân đã có vợ con. Vì vậy, hôm nay, trên mạng cho rằng cô Ứng Ẩn là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác."

Nói xong đâu ra đấy, chú Khang ngừng một lúc, có chút tiếc nuối: "Những lời chỉ trích như vậy đối với một nữ diễn viên mà nói là trí mạng."

Thương Thiệu vừa nghe vừa đọc qua các từ khóa trên hot search, anh đọc những bài viết phổ biến.

"Chuyện này, bên Thương Vũ không cần tham gia, gọi điện cho bộ phận thương hiệu và pháp chế của Tần Đức, bảo người của bộ phận thương hiệu, quan hệ công chúng và truyền thông cùng tham dự cuộc họp, gọi luôn Kim Nguyên Dân, ngoài ra cho tôi số điện thoại của vợ anh ta, tôi cần đích thân xin lỗi cô ấy."

"Vợ anh ấy đã đăng Weibo cáo buộc cô Ứng Ẩn." Chú Khang nhớ ra điều này.

"Không thể nào." Thương Thiệu nói ngắn gọn, "Có kẻ lợi dụng tình hình hỗn loạn, điều tra rõ, khởi kiện."

"Vậy, cậu định làm sáng tỏ như thế nào?"

Bây giờ cả nền tảng đang bàn tán, tất cả các tiêu đề và thông báo đều liên quan đến chuyện này, e rằng không thể chỉ đưa Kim Nguyên Dân thật ra là có thể dẹp yên. Dù sao... gương mặt của Thương Thiệu đã tràn ngập khắp thế giới mạng, anh không phải Kim Nguyên Dân, vậy anh là ai? Dù có kêu gọi tôn trọng quyền riêng tư của người bình thường nhưng đây là người đàn ông của nữ hoàng điện ảnh, lợi ích lớn như vậy sẽ khiến nhiều paparazzi sẽ săn lùng. Hơn nữa, paparazzi ở Hồng Kông cũng đã từng chụp anh từ xa, một

khi liên hệ lại với nhau thì càng khó mà tưởng tượng nổi.

Cách duy nhất là trực tiếp sử dụng nguồn lực cao nhất, dùng phương pháp thô bạo nhất để xóa sạch sự tồn tại của anh khỏi mạng Internet.

Điều này tất nhiên có thể làm được, thời gian trôi qua, nhiệt độ giảm, lời dèm pha tự nhiên lắng xuống. Nhưng cư dân mạng sẽ mãi nhớ Ứng Ẩn có mối quan hệ tình cảm với một người đàn ông quyền quý. Đó là kim chủ với tình nhân? Là người đứng trên với vật hiến tế? Họ sẽ có nhiều phiên bản câu chuyện, trong mỗi phiên bản, Ứng Ẩn sẽ đều mang tiếng xấu.

Chú Khang thực ra đã trao đổi với Đình Văn, nhưng ông lão này không hiểu rõ về internet, ông chỉ theo bản năng cảm thấy mặc dù cách của Đình Văn hiệu quả, nhưng không thể tận diệt.

Nhưng, so với Tập đoàn Thương Vũ, việc tạm thời hy sinh một nữ diễn viên vốn đã mang tiếng không tốt dường như là điều hiển nhiên.

Những suy nghĩ này cứ xoay quanh trong đầu chú Khang nhưng ông không nói ra. Khi ngẩng đầu lên, ông đúng lúc thấy bóng lưng của Thương Thiệu dừng lại.

Anh quay mặt lại, hơi nhếch khóe môi nói với chú Khang: "Chú Khang, tôi đã cầu hôn thành công rồi."

Lâm Tồn Khang vốn định hỏi điều này nhưng vì quá bận rộn mà quên mất. Ông sững người một lúc, sau đó bật cười: "Dù điều này là nằm trong dự đoán nhưng vẫn phải chúc mừng cậu."

Thương Thiệu nhếch môi, gật đầu: "Cô ấy giờ là vị hôn thê hợp pháp của tôi, mặc dù vẫn chưa kết hôn... Hãy để tập đoàn bắt đầu chuẩn bị thông báo đi."

Cơ thể của chú Khang đứng im: "Cậu muốn công khai ư?"

"Phải công khai thôi."

Thông báo chính thức chỉ cần thực hiện khi đã kết hôn, còn thông báo này chỉ cần gửi đến nội bộ tập đoàn, cơ quan quản lý chứng khoán và thị trường, tức là thông báo này yêu cầu từ khía cạnh pháp lý và đối với xã hội nói chung – chứ không phải giới giải trí.

Nhưng hiện tại, họ vẫn đang trong giai đoạn đàm phán hôn nhân, nếu Tập đoàn Thương Vũ đưa ra thông báo thì có vẻ như đang làm quá lên.

"Chủ tịch có lẽ sẽ không đồng ý." Chú Khang suy nghĩ và nhắc nhở.

"Ông ấy sẽ đồng ý." Thương Thiệu cười nhẹ, hạ mắt xuống: "Ông ấy giao việc này cho tôi, chính là muốn tôi tự mình cân nhắc."

Chú Khang đã rất lâu rồi không thấy biểu cảm này trên khuôn mặt của Thương Thiệu. Cuộc chiến giữa cha và con kéo dài suốt nhiều năm tạo thành phản xạ có điều kiện, chỉ cần nhắc đến Thương Cảnh Nghiệp là anh sẽ theo thói quen mà cau mày, cảnh giác và đề phòng. Nhưng lúc này đây, trên khuôn mặt của Thương Thiệu dường như có chút buông bỏ và... cảm kích cùng ngưỡng mộ.

Chú Khang đứng ở cửa thủy cung cũng cười theo.

Ông không đi vào mà dõi theo Thương Thiệu bước vào không gian xanh thẳm của khu vực cá mập voi.

Bước chân của Thương Thiệu rất nhẹ, khi đến giữa cầu thang xoắn ốc, anh đứng lại, nhìn thấy Ứng Ẩn đang ngồi trên giường.

Bé của anh cúi mặt xuống, mái tóc dài buông xõa qua vai che khuất nửa khuôn mặt của cô.

Ánh sáng trong phòng mờ nhạt, Ray đã dừng lại trước cửa sổ kính và ở bên cạnh cô một lúc lâu.

Thương Thiệu bước xuống cầu thang, quỳ một gối lên giường, tự nhiên ôm cô vào lòng: "Anh đã biết hết rồi."

"Em cũng biết rồi."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Nhiệt độ quá cao như vậy rất khó để không biết. Bạn bè ở Hồng Kông của anh đều tìm đến anh, muốn anh phát cho mỗi người một triệu."

Ứng Ẩn bật cười: "Chuyện gì thế này? Lần trước một triệu đó sao lại thành ra anh làm chủ rồi?"

Thương Thiệu cười cùng cô một lúc, sau đó mím môi, chăm chú nhìn cô, một tay vén mái tóc dài của cô qua một bên: "Ngẩng mặt lên, để anh xem nào."

Ứng Ẩn lắc đầu: "Không muốn."

Nghe giọng cô có thể nhận ra giọng mũi rất nặng. Có thể cô không khóc nhưng áp lực tinh thần cũng có thể khiến cô như vậy.

Lòng bàn tay cô trống rỗng, điện thoại đã bị Thương Thiệu lấy mất. Chiếc điện thoại đã được cô cầm đến mức nóng lên, mồ hôi ấm từ lòng bàn tay làm mờ màn hình.

"Anh đã nói với bên kia rồi." Anh ném điện thoại sang một bên.

"Liệu có ảnh hưởng đến ông Kim không?" Ứng Ẩn hỏi chuyện chính.

"Anh sẽ xin lỗi họ. Tập đoàn cũng đã sắp xếp ổn thỏa, em không cần lo lắng."

Ứng Ẩn gật đầu, không còn gì để nói nữa, cô ngẩng mắt lên. Thực

ra cô đã khóc một chút, lông mi vẫn còn ướt.

Cô mím môi lại, khó khăn lắm mới kìm nén được sự ấm ức: "Họ chửi em thậm tệ lắm."

Thương Thiệu ôm chặt cô vào lòng, vừa cười vừa thở dài: "Là lỗi của anh, anh không đủ cảnh giác, cũng không nên dùng tên của Kim Nguyên Dân để đi thảm đỏ gặp em."

"Nhưng em vẫn muốn anh đến gặp em." Ứng Ẩn nói với vẻ khó xử, như thể cô thực sự có thể quay lại để chọn lại.

Thương Thiệu mím nhẹ một bên môi, cúi mặt nhìn cô, dùng giọng nhẹ nhàng dỗ dành: "Vậy khi em gặp anh, cảm giác lúc đó thế nào?"

Ứng Ẩn tựa vào vai anh, nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, nhìn anh một lúc rồi sau đó tiến đến hôn anh.

Anh đáp lại nụ hôn của cô trong một khoảng thời gian, cảm nhận được sự run rẩy không tự chủ của cô dần dần lắng xuống.

"Em có thích chiếc thuyền của Edward không?"

Ứng Ẩn không hiểu tại sao anh lại hỏi điều này, gật đầu: "Ừm, chúng ta định đi gặp anh ấy sao?"

Thương Thiệu bật cười: "Anh có một chiếc còn tốt hơn của anh ấy, em có muốn xem không?"

Ứng Ẩn sững sờ rồi chớp chớp mắt.

Một chiếc siêu du thuyền trị giá hàng tỷ, anh cũng có một chiếc sao?

Lòng bàn tay ấm áp của anh đặt lên mắt cô.

Thương Thiệu hôn lên vành tai cô: "Em yêu, anh sẽ đưa em ra biển,

em không cần phải nghĩ ngợi gì cả. Hãy tin anh, mọi chuyện này, đến chiều nay sẽ được giải quyết ổn thỏa."

Những chuyện này thực sự đã được giải quyết vào buổi chiều, rồi sau đó biến thành một sự chấn động còn lớn hơn nữa.

Sự chấn động này không phải do thông báo từ tập đoàn khởi đầu mà là từ một người chưa từng công khai thừa nhận thân phận của mình - Thương Lục:

"@Ứng Ẩn, đây là chị dâu của tôi, cảm ơn."

Chương 111: Chồng

Khi tình hình cấp bách, ngay cả những công ty bị giới hạn bởi quy trình quy định cũng phải nhanh chóng soạn thảo thông báo.

Khi bộ phận thương hiệu đến báo cáo, Thương Thiệu đang lái xe. Anh không gọi tài xế mà tự mình lái chiếc Taycan đưa Ứng Ẩn đến bến cảng.

Chiếc xe điện chạy rất êm không một tiếng động. Thương Thiệu tập trung nhìn đường, đồng thời nghe bản thông báo qua tai nghe Bluetooth.

Khi cấp dưới đọc xong, giải thích: "Theo ý của ngài, thông báo này chủ yếu làm rõ thân phận của Sếp Kim sẽ được đăng trên trang web chính thức của Tần Đức, còn trên Weibo sẽ do các phương tiện truyền thông có uy tín đảm nhiệm và khởi tạo chủ đề."

Thương Thiệu quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Ứng Ẩn dựa vào ghế phụ, hai đầu gối của đôi chân dài co lại, đầu gối lên cửa kính dáng vẻ tĩnh lặng và mơ màng.

Thương Thiệu đưa tay ra nắm lấy tay cô. Cảm giác lạnh lẽo khiến anh hơi lo lắng.

"Đừng nghĩ ngợi lung tung." Anh thấp giọng gọi sự chú ý của Ứng Ẩn trở lại.

Cấp dưới ở đầu dây bên kia kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi anh trấn an Ứng Ẩn xong mới tiếp tục nói: "Ngoài ra, về tài khoản giả danh

bà Kim, chúng tôi đã thu thập đủ chứng cứ và đã nộp đơn xử lý theo quy trình. Chúng tôi sẽ sớm có thông tin xác thực của tài khoản này."

Thương Thiệu đáp một tiếng: "Các cậu xử lý phần tiếp theo."

Khi xe đi xuống đồi và tiến đến trạm gác thứ hai, trang web chính thức của Tần Đức đã phát hành thông báo.

【Về tin đồn gần đây trên mạng về việc Chủ tịch của chúng tôi, ông Kim Nguyên Dân, ly hôn và có người mới, để làm rõ sự thật và bảo vệ quyền lợi hợp pháp của các bên liên quan, công ty chúng tôi xin tuyên bố như sau:

1. Ông Kim Nguyên Dân gia nhập công ty chúng tôi từ năm 2014, đảm nhiệm các chức vụ Phó Chủ tịch và Chủ tịch của Tần Đức Địa Ốc cho đến nay, không có bất kỳ thông tin nào về việc ly hôn.

2. Tài khoản "Vợ của Kim Nguyên Dân" là giả mạo. Do đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của ông Kim Nguyên Dân và công ty chúng tôi, chúng tôi đã tiến hành thu thập bằng chứng hợp pháp và sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý đối với các bên liên quan thông qua con đường pháp lý.】

3. Tin đồn về ông "Kim Nguyên Dân" đang lan truyền rộng rãi trên mạng là sự nhầm lẫn với một người khác, không phải ông Kim Nguyên Dân. Chúng tôi mong mọi người tôn trọng quyền riêng tư cá nhân và đừng tiếp tục lan truyền tin đồn.】

Thông báo kèm theo một số bức ảnh, một là hồ sơ thăng tiến của Kim Nguyên Dân trong tập đoàn, hai là ảnh chụp tại tiệc cuối năm của công ty, ba là ảnh chụp màn hình thông cáo báo chí với thời gian phát hành.

Thông báo sau đó được các phương tiện truyền thông được ủy quyền đăng tải lại. Ngay khi chủ đề #Tần Đức Thông Báo# được tạo

ra, nó lập tức trở thành xu hướng:

【Tôi đã bối rối】

【Đây là một câu chuyện kỳ lạ】

【Tôi bối rối, tại sao lại là Tần Đức!? Tôi là một kiểm toán viên đã lục lọi cả trang web chính thức của Tần Đức và Deloitte để tìm hiểu ai có thể hiểu điều này chứ!】

【Tuyên bố không giải thích tại sao Kim Nguyên Dân ở lễ trao giải Tinh Hà lại là người đó?】

Các bình luận có nhiều lượt thích chiếm lĩnh:

【Bởi vì có thể ông ấy bị bệnh hoặc bận việc nên đã nhờ người khác thay thế, chuyện này cũng rất phổ biến thôi, nói khó nghe thì đó chỉ là một công cụ đại diện cho Tần Đức, thực sự là ai dưới lớp vỏ bọc có quan trọng không?】

Sau đó, có thông tin cho biết tài khoản Weibo của người tự nhận là vợ của Kim Nguyên Dân đã "vô tình" xuất hiện:

【Sinh nhật của thời gian: Vừa làm bánh kem sầu riêng cho hai kẻ tham ăn ở nhà, chỉ phát hiện mình nổi tiếng trên mạng, cảm ơn mọi người đã quan tâm. Đó không phải là tôi, cũng không phải ông Kim của chúng tôi, chúng tôi vẫn rất tốt, hơn nữa, phụ nữ nào mù quáng mà có thể chọn ông ấy chứ? / cười khóc / cười khóc /】

Thật sự có rất nhiều bức ảnh của vợ chồng họ, cô ấy đã chọn những bức ảnh hàng ngày tạo thành một lưới 3x3, nhìn thoáng qua tràn đầy hình ảnh của trẻ con, ánh nắng, bầu trời xanh, cỏ xanh và bánh ngọt, cuộc sống rất yên bình và hạnh phúc.

Ngay khi sự việc được làm sáng tỏ, một số người tinh mắt đã phát hiện:

【Tin báo!! Weibo của tài khoản vợ giả đã bị xóa rồi!】

Tài khoản giả danh vợ của Kim Nguyên Dân đã xóa bài và hủy tài khoản rất nhanh chóng. Hành động này đã làm rõ sự thật:

【Thật sự là bịa đặt...】

【6】

【Cộng đồng mạng lại thất bại】

【Mãi mãi trẻ trung, mãi mãi chiến đấu, mãi mãi bị lừa...】

【Tại sao vậy...】

【Có lẽ là kẻ xấu hoặc người thích đùa giỡn, không biết ai đã cho cô ấy dũng khí】

【Cô ấy không nghĩ rằng xóa tài khoản sẽ không bị bắt sao】

【Người không biết luật pháp thực sự tuyệt vọng】

【Tin đồn với hai mươi nghìn lượt chia sẻ, một triệu lượt thích, tôi không dám tưởng tượng...】

【Có lẽ chúng ta nên cảm ơn những kẻ xấu đã thêm dầu vào lửa / ăn dưa /】

【Lần này, những kẻ xấu đã cùng nhau thêm thắt, thật đáng yêu / đáng yêu /】

Trong khi đó, người hâm mộ của Ứng Ẩn vui mừng khôn xiết, thậm chí có người bật khóc vì hạnh phúc, như thể vừa trải qua một cơn khủng hoảng.

Không thiếu những lời bình luận chân thành:

【Thật ra từ khi sự việc xảy ra đến giờ, điều đau lòng nhất là các bạn không một ai tin cô ấy, đã mười ba năm rồi, niềm tin của các bạn đối với cô ấy không thể chịu nổi. Nếu cô ấy là loại người như vậy thì đã là loại người như vậy từ lâu rồi. Hy vọng cô ấy không nhìn thấy các bài viết, không nhìn thấy quảng trường, cũng không để Tuấn Nghi đọc tin nhắn nhóm cho cô ấy. Nếu bạn đã từng chê trách cô ấy thì hãy từ biệt từ đây, đừng bao giờ dính líu đến nữa.】

Nhưng sự quan tâm đến sự việc không giảm bớt. Thông báo của Tần Đức chỉ giải quyết được vấn đề về việc xen vào mối quan hệ nhưng không giải thích về mối quan hệ của Ứng Ẩn.

【Người đó không phải là Kim Nguyên Dân, vậy là ai?】

Chiếc Taycan màu xanh lam nhẹ nhàng lướt qua những bóng cây lốm đốm, chạy một đoạn rồi đi qua Trung tâm Bảo vệ và Sinh sản Động vật Biển.

Dù là cuối tuần vẫn có người làm việc ở đây, bãi đậu xe ngoài trời có khoảng sáu, bảy chiếc xe đậu xa gần khác nhau. Sau khi Taycan đi qua, một chiếc Nissan cũng lập tức khởi động.

Dù chiếc xe đó đi rất chậm cách xa vài trăm mét, nhưng trên con đường vắng vẻ như vậy vẫn rất dễ nhận thấy. Thương Thiệu ngước mắt, qua gương chiếu hậu, đôi mắt sâu thẳm của anh im lặng không biểu lộ cảm xúc.

Giây tiếp theo, anh gọi điện cho chú Khang.

"Alô." Thương Thiệu xoay vô lăng một cách thảnh thơi, một lần nữa nhìn vào gương chiếu hậu bên cạnh báo một dãy số biển số xe: "Đông A968JN, Nissan, báo với trạm gác chặn lại."

Cúp điện thoại, Ứng Ẩn bừng tỉnh từ sự mơ màng: "Có người theo

dõi chúng ta à?"

Cô theo bản năng nắm chặt ghế, quay đầu lại, chưa kịp nhìn rõ đã bị Thương Thiệu đưa tay che mặt.

Mùi hương trầm từ ngón tay rất nhẹ nhàng.

"Đừng nhìn, có thể có máy quay."

Ứng Ẩn phản ứng hơi chậm, sau khi được anh nhắc nhở, cô lập tức ngồi thẳng lại.

"Cũng không nhất định." Thương Thiệu cười khẽ một giây, trấn an cô, "Ở đây cuối tuần cũng có người làm việc, ngoài những chiếc xe đã đăng ký thì xe lạ rất khó vào, có lẽ là anh nghĩ nhiều thôi."

"Họ đã phát hiện ra anh rồi à?" Ứng Ẩn lo lắng hoang mang, "Nếu không tại sao họ lại đến đây?"

Thương Thiệu suy nghĩ một lúc: "Vài tờ báo giải trí ở Hồng Kông có phóng viên giải trí biết mặt anh, với sức nóng của mạng hiện tại, chắc chắn họ sẽ chú ý."

"Vậy họ sẽ viết bậy." Ứng Ẩn đột ngột ngồi thẳng dậy.

"Họ sẽ chụp được ảnh giật gân rồi mới đăng." Thương Thiệu cười khẩy một chút: "Điều này cũng thể hiện sự chuyên nghiệp của họ."

Ứng Ẩn tìm khẩu trang khắp nơi: "Không thể để họ chụp được..."

Chiếc xe này ít khi được sử dụng, cô lục lọi trong bảng điều khiển trung tâm và hộp lưu trữ mãi mà chưa tìm thấy khẩu trang hay mũ thì tay đã bị Thương Thiệu nắm lấy: "Đừng lo lắng cho anh."

"Liệu cổ phiếu có giảm thê thảm không?"

Thương Thiệu cười lớn: "Em có quyền lực lớn vậy sao?"

Câu nói này gần như là dỗ dành, khi anh nâng tay của Ứng Ẩn lên gần môi lại càng dịu dàng hơn.

Khi câu nói kết thúc, đôi môi ấm áp của anh chạm vào các đốt ngón tay của cô: "Tay em lạnh quá, chúng ta ra biển tắm nắng thôi."

Chiếc xe đi qua trạm gác, một phút sau, chiếc Nissan bám theo thực sự đã bị chặn lại. Thương Thiệu liếc nhẹ thấy một người trong xe xuống để đàm phán, trông có vẻ rất không hài lòng. Mảnh đất rộng hơn bảy mươi tỷ này thuộc về anh, ban đầu anh giữ lại cho các tổ chức bảo vệ động vật và sinh sản vì mục đích thiện nguyện, nên ở vùng tư nhân này, luật lệ tất nhiên do anh đặt ra.

Trong xe Nissan, ghế sau vẫn còn một người chưa xuống xe, chiếc túi nylon bên cạnh mở ra, lộ ra các ống kính dài ngắn và thân máy ảnh bên trong. Anh ta đang cầm một chiếc máy ảnh, tay kia cầm điện thoại, nói bằng giọng Quảng Đông: "Không chụp được, gửi cho anh rồi. Blue Taycan, ba phút nữa sẽ đi qua, trong xe chỉ có hai người bọn họ."

Ba phút sau, chiếc Taycan quẹo cua rồi hòa vào dòng xe trên đường ven biển, bên cạnh là một trạm xăng tư nhân, quả nhiên có một chiếc Honda theo sau.

Thương Thiệu hạ cửa sổ xe xuống, tay trái lười biếng đặt lên đó. Chiếc Honda đó lái rất tốt, anh thay đổi làn đường vài lần, đối phương đều không xa không gần mà bám theo. Khoảng cách chừng một kilomet, Thương Thiệu tựa tay lên môi, cười nhẹ nhàng và thoải mái.

Thôi đi.

Cũng xem như họ có đầu có cuối, không quên ban đầu, coi như là phần thưởng sau nhiều năm.

Anh không vượt xe hay đổi làn đường nữa, cứ thế để đối phương theo dõi suốt đoạn đường cho đến khi vào bến cảng.

Bến cảng này cũng thuộc về anh. Vì chi phí quản lý du thuyền siêu cấp thực sự rất đắt đỏ, một ngày hơn ba mươi triệu. Kinh doanh kiểu này không sinh lời nên anh mua hẳn để khỏi phiền phức.

Đây là một cảng nghỉ dưỡng chỉ mở cửa cho các thành viên của câu lạc bộ du thuyền. Một số công ty du thuyền cao cấp cũng có thể đưa khách vào cảng sau khi đặt chỗ và đăng ký. Còn lại, ngoại trừ những thợ thuyền, tất cả đều không được phép vào trong.

Thương Thiệu đi qua trạm kiểm soát, gọi điện cho quản lý: "Chiếc Honda màu đen, biển số Đông A35663, bất kể lý do gì đối phương đưa ra cậu hãy cho họ vào."

Ứng Ẩn ngạc nhiên, hỏi: "Bạn anh à?"

Thương Thiệu thu lại nụ cười: "Ừ, xem như... bạn cũ."

Ứng Ẩn nhận xét: "Anh có vẻ rất vui, chỉ có em là lo lắng."

"Cô Ứng." anh nhẹ nhàng nhìn cô: "Hôm nay là ngày anh cầu hôn thành công, sao anh có thể không vui được?"

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, đến giờ vẫn chưa qua buổi trưa nhưng cảm giác như chuyện cầu hôn đã rất xa xôi.

Ứng Ẩn đan tay vào nhau, vươn người một cái, chiếc nhẫn kim cương hồng lấp lánh dưới ánh nắng. Cô muốn làm cho mình thoải mái hơn, cũng đã cố gắng biểu hiện như vậy, nhưng trong lòng lại như đeo một tảng đá.

Cô không quan tâm đến danh tiếng của mình, đã bị chửi mắng suốt mười mấy năm rồi. Về chuyện hôn nhân, cô cũng không có ý định

giấu giếm người hâm mộ. Nhưng suy đi nghĩ lại, cô vẫn lo lắng cho Thương Thiệu, sợ làm phiền anh, sợ anh bị công khai, sợ anh bị dân mạng phê phán.

Nhưng... dường như tất cả những điều này chỉ là bề nổi, như một phao nổi thu hút sự chú ý của người khác, còn những điều sâu thẳm hơn thì chỉ có cô biết.

Cô cũng muốn được cả thế giới nhìn thấy. Cô và anh.

Muốn được công khai tuyên bố, muốn tên mình và tên anh cùng nhau xuất hiện, dù có bão tố hay mưa rơi đều đứng chung trên một tấm bia mộ.

Trong làn nước biển êm đềm, chiếc siêu du thuyền như một tòa nhà trắng cao ngất uy nghi hiện ra trước mắt.

Ứng Ẩn xuống xe, đưa tay che mắt, nhưng ánh nắng ban trưa quá chói khiến cô phải nheo mắt lại.

Cầu thang dẫn lên thuyền đã được dựng sẵn, phi hành đoàn vốn đã ở trên thuyền chờ sẵn, khi nhận được điện thoại thì họ đã đứng sẵn bên bến cảng đón chào. Các thợ thuyền phần lớn là người Ấn Độ, chỉ có thuyền trưởng là người da trắng cao lớn với mái tóc xoăn, làn da đỏ dưới ánh nắng.

Chiếc thuyền này thường được Thương Thiệu sử dụng để chiêu đãi khách quan trọng và một số vị khách không tiện tiết lộ danh tính. Khi tiếp đón, họ thường ra khơi hoặc đi lại giữa Hồng Kông và Ma Cao, tần suất sử dụng khá cao, do đó, đoàn thủy thủ 132 người nước ngoài thường trú trên tàu, mỗi người đều ký kết thỏa thuận bảo mật.

Dù đã bước vào đầu mùa hè, tất cả mọi người vẫn mặc đồng phục trắng chính thức để chào đón. Đây là lần đầu tiên họ thấy vị chủ thuyền trẻ tuổi này dẫn theo phụ nữ lên thuyền nhưng không ai tỏ

ra ngạc nhiên hay bối rối, tất cả đều cười nhẹ nhàng và lịch sự.

Cách đó vài trăm mét, chiếc Honda màu đen nổi bật giữa bến cảng.

Phóng viên giải trí lật mình xuống từ ghế sau, động tác nhanh nhẹn và kín đáo cúi người tìm chỗ ẩn nấp, nâng ống kính dài có màu trắng ngụy trang lên.

Độ phân giải quá cao, cao đến mức anh ta cảm thấy như đang xâm nhập thực sự, gần như bị khí thế của người đàn ông này lấn át, đến mức tay anh ta bắt đầu run rẩy.

Gần mười năm rồi, Thương Thiệu gần như đã trở thành nỗi ám ảnh của họ, không thể chụp được, không thể khai thác được — liệu có thể rửa nhục được không, tất cả phụ thuộc vào hôm nay!

Nhưng không hiểu sao, anh ta luôn có cảm giác Thương Thiệu đang cười nhẹ nhàng mà không lộ rõ. Bên ngoài đang ồn ào náo nhiệt, vậy mà anh vẫn cười? Không phải nên bận rộn giải quyết các phóng viên sao? Phóng viên giải trí do dự, rồi ngay sau đó anh ta thấy Thương Thiệu gạt tóc dài bên tai của Ứng Ẩn.

Đây chính là tư liệu quý giá.

Âm thanh của cửa trập đã được điều chỉnh ở mức nhẹ nhất, chế độ chụp liên tục không giới hạn. Tiếng "tách tách" vang lên không ngừng.

Thương Thiệu gạt tóc của Ứng Ẩn ra sau tai, nhìn cô một lúc dưới ánh nắng rồi ghé tai cô, trước tiên hôn nhẹ lên khóe môi, sau đó hỏi: "Anh bế em lên nhé?"

Ứng Ẩn mở to mắt, cảm thấy bất ngờ trước sự bốc đồng của anh: "Em tự đi được mà."

Bao nhiêu người đang nhìn!

Thương Thiệu vẫn giữ giọng thì thầm nhẹ nhàng dỗ dành: "Hôm nay vừa mới cầu hôn xong, em nỡ lòng nào nói "không" với anh?"

Dường như không phải chuyện này... Ứng Ẩn ngẩng đầu lên, vừa định từ chối nhưng lại chìm vào ánh mắt của Thương Thiệu.

"Nhé?" Anh kiên nhẫn thuyết phục.

Ứng Ẩn: "..."

Cô nhắm mắt lại, nhón chân bước vào lòng anh, cánh tay vòng lên cổ anh.

Thương Thiệu cười nhẹ, khóe môi nhếch lên, tay đặt lên eo cô ôm một lúc rồi sau đó dễ dàng bế cô lên.

Ứng Ẩn vốn đã bị tình hình trên mạng làm cho sợ hãi, khuôn mặt luôn trắng bệch, lúc này khi được anh bế lên, làn da trắng ngọc ngà dần ửng hồng. Cô nhắm chặt mắt không thể chịu nổi, vùi mặt vào cổ anh mà cười khúc khích.

Từ bến tàu đến boong tàu sau là một con đường dốc dài, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống boong tàu, tỏa sáng với những tia sáng sắc nét.

Thương Thiệu đã biết trước mọi chuyện nên bước đi rất vững vàng.

Hàng trăm bức ảnh tương tác thân mật chất lượng cao, liên tục được ghi vào thẻ SD.

"Tin nóng!"

Phóng viên giải trí viết ngay tiêu đề và nội dung trên điện thoại:

"Nữ hoàng điện ảnh đại lục cặp kè cậu chủ số một của Hồng Kông! Hai người cùng nhau trên du thuyền trắng, cậu chủ bế nàng công

chúa đầy ngọt ngào!"

Nội dung như sau:

"Khi tin đồn tình cảm của ngôi sao nổi tiếng đại lục Ứng Ẩn đang làm náo loạn giới giải trí, một người có ý đồ đã bắt gặp cô cùng một người đàn ông thân mật. Phóng viên kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng đã chụp được bức ảnh người đàn ông bí ẩn đó chính là cậu chủ số một của Hồng Kông, Thương Thiệu. Anh Thương hiện nay 36 tuổi, là giám đốc điều hành của tập đoàn Thương Vũ, cũng là người thừa kế tiếp theo. Được biết, gia đình nhà họ Thương gia sở hữu tài sản gần nghìn tỷ, nữ hoàng điện ảnh Ứng Ẩn lần này có thể nói là đã đạt được ước nguyện. Hai người xuất hiện thân mật, Anh Thương thỉnh thoảng ghé tai, thỉnh thoảng hôn, có vẻ như tình yêu đã đến đỉnh cao. Trong lúc vui đùa, cậu chủ không màng đến thân phận cao quý mà bế nữ hoàng điện ảnh lên như bế công chúa khiến người khác không khỏi ghen tị.

Gia đình họ Thương tuy kín tiếng, nhưng trước đó có cậu hai bước vào giới làm đạo diễn, rồi cậu cả và nữ diễn viên lộ chuyện tình cảm ngọt ngào, không biết đằng sau đó có phải là một kế hoạch kinh doanh sâu xa? Đáng chú ý là, có tin đồn Anh Thương "không ổn", nữ hoàng điện ảnh vì muốn bước chân vào gia đình giàu có ở Deep Water Bay, có thể nói là đã bất chấp. Tuy nhiên, Ứng Ẩn cũng có tiếng là người biết cách quyến rũ, lần này có thể nói là bệnh gặp được thuốc tốt, người có hai lượng "mềm mỏng," người có tài nói khéo léo "thúc giục." Chúc hai người sớm thành gia đình nhé.

"Giải trí hôm nay" sẽ tiếp tục cập nhật cho quý vị."

"Này, cậu." Giọng nói vang lên từ ghế lái, tài xế nhìn anh qua gương chiếu hậu.

"Này gì mà này, ảnh đã gửi xong chưa?" Phóng viên giải trí nhíu mày khó chịu, tay vẫn gõ phím lách cách không ngừng.

Hàng ghế trước không có âm thanh nào, xe cũng dừng lại.

Một lúc sau, phóng viên giải trí do dự ngẩng đầu lên đã thấy hai nhân viên bảo vệ mặc đồ đen chặn đường trước thanh chắn ở trạm kiểm soát. Một ông lão quý tộc bước tới bên cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa.

Chú Khang mặc áo sơ mi và vest rất lịch sự hỏi: "Tôi có thể vào ngồi một lát không?"

Phóng viên giải trí: "..."

Lại nữa sao? Đừng có mơ! Một triệu cũng không đổi! Phải làm nên tên tuổi chứ!

Chú Khang vẫn duy trì phong độ: "Không cần căng thẳng, tôi chỉ là được ủy thác để giúp chọn lọc ảnh và bài viết. Nếu cậu chậm thêm một phút nữa thì thông báo của tập đoàn sẽ ra trước, cậu sẽ mất đi lợi thế."

Phóng viên giải trí: "..."

Chú Khang mở cửa xe, cúi người ngồi vào: "Mời."

Cuộc tranh luận trên mạng vẫn chưa dừng lại.

Ngay cả trong nhóm fan cặp đôi cũng bối rối:

"Không phải Kim Nguyên Dân, vậy rốt cuộc là ai?"

Không có bất kỳ manh mối nào, không thể tìm ra chút thông tin nào.

Nhân viên của Tần Đức đã bắt đầu bàn luận:

"Muốn lập nick phụ lên đó tiết lộ tin tức quá... (nhưng mình không

dám)"

"Sếp Thiệu có công khai không nhỉ?"

"Chắc chắn là không công khai, nếu không lúc thông báo trên vòng bạn bè thì cần gì phải giấu giếm?"

"Không biết tình hình ở tổng công ty như thế nào?"

Tại tập đoàn Thương Vũ, thư ký Châu đưa bản dự thảo thông báo đính hôn cho Thương Cảnh Nghiệp xem qua. Với trách nhiệm của một giám đốc và người thân cận, ông nhẹ nhàng khuyên: "Sếp Thiệu có phải hơi vội vàng không?"

Thông báo chỉ vỏn vẹn hai dòng, rất công việc, không mang chút cảm xúc nào. Thương Cảnh Nghiệp lướt qua rồi thản nhiên đặt tài liệu sang một bên.

"Chuyện này rồi cũng sẽ xảy ra thôi."

"Muốn giữ kín thì luôn có cách để giữ kín." Thư ký Châu thăm dò nói.

"Nó không nỡ để cô ấy một mình hoang mang không biết làm gì."

Thương Cảnh Nghiệp ít khi dùng lời nói hoa mỹ, mỗi câu nói của ông đều chính xác và ngắn gọn như một bản ghi chép cuộc họp.

Thư ký Châu lần đầu tiên nghe ông nói một câu mang tính biểu tượng như vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

Vì không thể tìm được cách đối phó với Thương Thiệu, sóng gió trên mạng chuyển sang nhắm vào Ứng Ẩn. Có người muốn cô thừa nhận, có người yêu cầu cô phủ nhận, có người nói cô không có tâm huyết với sự nghiệp.

Trang Đình Văn vừa hoàn thành một trận chiến khó khăn, cô ấy đang chuẩn bị cùng với đại lý truyền thông hợp tác chuyển sang trận tiếp theo.

Họ đã họp bàn, chuẩn bị chiến thuật "thừa nước đục thả câu":

Bước đầu tiên, ra thông báo, nhưng trong thông báo không trực tiếp phản hồi về chuyện tình cảm mà là tuyên bố sẽ kiện những người bôi nhọ, lý do kiện là bịa đặt sự thật, vu khống, xâm phạm danh dự. Bước này nhằm củng cố niềm tin của fan và cho cư dân mạng đang do dự, hoang mang, không rõ ràng một thái độ rõ ràng.

Bước thứ hai, tung tin đồn, sử dụng hình ảnh giả đã qua xử lý trước để thay thế hình ảnh thật do fan cặp đôi tạo ra, nhằm tách biệt Ứng Ẩn khỏi những tin đồn liên quan đến rạp chiếu phim.

Bước thứ ba, liên tục giảm nhiệt độ. Hiện tại đã có bằng chứng rõ ràng về việc tung tin đồn, việc liên hệ với các nền tảng sẽ suôn sẻ hơn nhiều, xóa nhiệt độ, xóa bài, cấm các tài khoản tung tin đồn và đăng những ảnh chụp màn hình về việc "bị cấm vì vi phạm quy định cộng đồng" trên các nhóm giải trí, đồng thời phối hợp với các bài đăng của người tung tin đồn như "tung tin đồn thật ác độc", "người đẹp đáng thương quá", "nền giải trí này có còn pháp luật không?".

Sau một loạt động thái như vậy, dư luận sẽ lắng xuống khoảng tám mươi phần trăm, những người còn lại vẫn kiên quyết không buông thì không cần để ý, không có khán giả thì họ cũng sẽ giảm bớt động lực để tiếp tục.

Trang Đình Văn rất tự tin, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ gió đông để tung ra mười ngàn tài khoản hư cấu. Đúng lúc này, #Thương Lục# bùng nổ trên hot search.

@Thương Lục: "@Ứng Ẩn chị dâu của tôi, cảm ơn."

Trang Đình Văn: "...?"

Chưa đầy một lúc sau, #Thông báo tập đoàn Thương Vũ#, #Thương Thiệu# cùng bùng nổ.

Trang Đình Văn: "...?"

Mười phút sau, #Siêu du thuyền của Ứng Ẩn#, cũng bùng nổ.

Trang Đình Văn: "..."

Đại lý truyền thông gọi điện thoại: "Chủ tịch Trang, kế hoạch và tài liệu của chúng ta đã chuẩn bị xong, phía cô..."

Trang Đình Văn ngồi thẫn thờ: "Hủy hết đi."

"Gì cơ?" Đại lý nói: "Chúng ta đã trả tiền đặt cọc rồi."

"Ồ, vậy à?" Trang Đình Văn ngồi bệt xuống ghế, khuôn mặt không chút cảm xúc: "Vậy thì đổi văn bản đi."

"Được, tôi sẽ thông báo cho từng bộ phận — đổi thành gì?" Đại lý truyền thông nghiêm túc hỏi, nhắc nhở nhân viên ghi chép lại.

"Đổi thành, chúc Ứng Ẩn và Thương Thiệu trăm năm hạnh phúc, đẹp đôi, tiểu thuyết hào môn trở thành hiện thực, trời ơi, đây chính là điểm cốt yếu của tiểu thuyết hào môn sao, cảm động đến chết mất. Chúc mừng người đẹp, người đẹp xứng đáng, thật là tuyệt vời, cặp đôi hoàn hảo của tôi đã thành sự thật, từ giờ các tiểu thuyết hào môn của tôi đều đã có hình tượng."

Đại lý: "..."

Trang Đình Văn nghiến răng nghiến lợi, từng chữ một: "Hãy phủ đầy xe hoa của họ trên quảng trường."

Cô ấy phát điên rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Đình Văn mở Weibo rồi lần lượt bấm vào từng hashtag.

@Thương Lục: "@Ứng Ẩn chị dâu của tôi, cảm ơn."

Dưới phần bình luận, những bình luận được yêu thích nhất là:

【Trời ơi, trời ơi, CP Ngân Ngư là thật rồi! Kha Dụ và Ứng Ẩn tuyệt vời mãi mãi! Anh ấy là anh của bạn! Cô ấy là chị dâu của bạn!】

Thương Lục trả lời: 【Đừng quá lố.】

Tài khoản chính này được đăng ký cho bộ phim, dù có rất nhiều fan nhưng hiếm khi hoạt động, chỉ đăng ảnh trên phim trường, cảnh quay cuối cùng và những đoạn hậu trường với Kha Dụ. Bắt anh ấy lên tiếng quả là khó hơn lên trời.

Trong câu nói có vẻ nghiêm khắc này của anh ấy, fan cặp đôi Ngân Ngư dần lùi bước, còn fan cặp đôi Lục Đảo thì tiến tới:

【Anh ấy ghen kìa! Tình yêu đích thực ở cuối vũ trụ chính là Lục Đảo.】

Lần này, vị đạo diễn lạnh lùng không lên tiếng phủ nhận.

Trên quảng trường, phong cách bình luận thay đổi đột ngột:

【Anh ấy thật sự, tôi khóc đây! Vì Tiểu Ẩn mà công khai thừa nhận thân phận hào môn!】

【Xin hãy cung cấp thêm tài nguyên cho Tiểu Ẩn, cảm ơn!】

【Anh ấy cuối cùng đã chịu từ bỏ chiếc áo khoác rách rưới bị lộ khắp nơi của mình.】

【Tôi yêu họ đến chết mất, yêu đến chết mất rồi, anh ấy chắc chắn là nhìn thấy Tiểu Đảo không do dự đứng ra bảo vệ Tiểu Ẩn bị chửi mắng nên mới lên tiếng!】

... Gần như là đúng sự thật, chỉ là thiếu một yếu tố—

Anh ta không phải là người hành động theo hứng thú nhất thời, việc làm này chỉ là vì đã nhận được thông tin trước từ Thương Cảnh Nghiệp, biết rõ Thương Thiệu sẽ công khai.

Thương Lục ra lệnh cho Thương Minh Bảo: "Đi, đến cái nhóm CP Ngân Ngư kia mà bảo họ giải tán đi."

Minh Bảo: "Vào thời điểm này mà vào nhóm CP nói mấy lời lạnh lùng thì sẽ bị đánh đấy!!!"

Fan của CP Ngân Ngư buổi sáng vừa mới được hưởng niềm vui khi thấy Kha Dụ và Ứng Ẩn, buổi chiều đã bị đả kích mạnh. Nhóm siêu thoại với hai mươi vạn người theo dõi, lúc này khi nhấn vào, cả nhóm im lặng như tờ.

Thương Lục đổi sang tài khoản phụ, vào nhóm nói: "Chia buồn."

Anh bị kéo vào danh sách đen ngay lập tức, đồng thời bị hơn ba nghìn bình luận chửi rủa.

Trang Đình Văn tiếp tục nhấn vào hashtag #Thương Thiệu#.

Thông báo từ Thương Vũ cũng đã có mặt ở đó:

【Tập đoàn Thương Vũ thông báo cổ đông, giám đốc điều hành Thương Thiệu đã đính hôn với cô Ứng Ẩn. Chúng tôi xin cảm ơn sự quan tâm của mọi người về vấn đề này.】

Thương Vũ không có tài khoản chính thức, thông báo được đăng tải bởi công ty luật Vịnh Thành của Hồng Kông.

Phần bình luận:

【???】

【Chưa nghe đến tập đoàn này?】

【Mặc dù chưa nghe tới nhưng cảm giác khá hoành tráng, vì câu từ ngắn gọn quá.】

【Trang web chính thức đã trở lại, chuyên về vận tải, xây dựng, trang sức, năng lượng, khai thác mỏ và hợp đồng tương lai, đồng thời mở rộng sang mảng y tế sinh học tại Trung Quốc đại lục.】

【... Chết tiệt?】

【Bạn không cần biết Thương Vũ nhưng có thể biết về gia tộc họ Thương.】

【Không biết.】

【Được rồi, đây là gia tộc giàu có nhất Hồng Kông. Ngoài tập đoàn Thương Vũ còn có tập đoàn giải trí và khách sạn Thi Kỳ, bao gồm một phần sòng bạc tại Ma Cao, Thi Kỳ cũng có chi nhánh ở Las Vegas, btw Ứng Ẩn là đại diện toàn cầu của họ. Ồ... Tần Đức cũng thuộc sở hữu của gia tộc họ Thương, đó là lý do Thương Thiệu đã thay mặt Kim Nguyên Dân tham dự sự kiện.】

【Tập đoàn lớn thế này ra thông báo, anh ấy thật là yêu.】

【Chắc là sợ cư dân mạng nói không hay về Ứng Ẩn?】

【Anh ấy yêu quá!!!】

Hashtag #Thương Thiệu# đã bị một tài khoản có hàng triệu fan cướp mất vị trí quản trị:

【/Ngạc nhiên//Ngạc nhiên/Chết tiệt, con trai lớn của nhà Thương lần đầu tiên công khai lộ diện? Anh ấy đã giữ kín đến mức nào? Cả Hồng Kông không tìm thấy bức ảnh nào của anh ấy. Có tin đồn tất cả các cậu chủ nhà giàu ở Hồng Kông đều bị chụp ảnh scandal, chỉ có anh ấy hoàn toàn không. Trung học học tại trường Hoàng gia Anh, ngôi trường được giới quý tộc ưa chuộng hơn cả Eton, chuyên ngành Triết học tại Cambridge, ngoài ra còn học thêm Luật và Tài chính, có bằng thạc sĩ kép về Triết học và Quản lý, hiện đang làm việc tại Ninh Ba, nghe nói là để mở rộng thị trường y tế sinh học mới, không biết anh ấy và Ứng Ẩn đã gặp nhau như thế nào?】

Phần bình luận ở đây còn sôi động hơn:

【Xin hỏi là làm theo quy trình hay là trực tiếp làm đám cưới?】

【Tôi chết mê chết mệt rồi!】

【Não của tôi đang yêu rồi!】

【Ơ... gene của nhà họ Thương có phải hơi quá đỉnh không?】

【Tôi có thể nói không? Đột nhiên mấy cuốn tiểu thuyết hào môn trong tay tôi trở nên nhạt nhẽo quá.】

【Cậu chủ sau này hãy xuất hiện nhiều hơn, chúng tôi thích xem.】

【Mỗi lần nghĩ đến việc người đàn ông từng được khen ngợi trên Douyin vì khí chất giờ còn có nền tảng tốt thế này, nước mắt tôi lại rơi ra từ miệng.】

【Theo tin tức từ trong ngành, Thương Thiệu là người thừa kế được kỳ vọng nhất ở đảo Hồng Kông, những người khác có đủ loại chuyện rắc rối, chỉ có anh ấy là ổn định nhất.】

【Một người đàn ông tuyệt vời như thế lại không bị ép kết hôn (phì,

liên hôn)】

【Nghe nói cậu chủ không gần gũi phụ nữ.】

【Câu này giờ khó mà thuyết phục tôi.】

【Tên khốn, nhìn vào khuôn mặt của Ứng Ẩn rồi nhắc lại câu này đi!】

Trang Đình Văn cuối cùng cũng nhấn vào hashtag #Siêu du thuyền của Ứng Ẩn#.

Hashtag này do truyền thông giải trí Hồng Kông #Giải trí hôm nay# quản lý, tin tức cũng do họ phát hành đầu tiên. Trong bài thông cáo, những lời khó nghe đã bị xóa biến thành "phóng viên rơi nước mắt chúc mừng." Phải nói nhờ có Thương Thiệu chủ động giúp đỡ, họ đã chụp được vị trí tốt nhất.

Trong bức ảnh, du thuyền trắng cao lớn, dưới ánh mặt trời mang một vẻ thánh khiết gần như không thể xâm phạm, Thương Thiệu bế Ứng Ẩn trên tay, từng bước một tiến lên boong tàu.

Biển xanh trời xanh, thủy thủ mặc đồng phục chỉnh tề, hải âu lượn quanh.

Nhìn bức tranh này, nói họ đang lên tàu để kết hôn cũng không sai.

Phần bình luận:

【Siêu du thuyền... điên thật rồi... người đàn ông này giàu đến mức nào đây...】

【!!!! Vậy nên!!! Ứng Ẩn đã lên du thuyền của cái gã cá mập nào đó ở nước ngoài cũng là do Thương Thiệu giới thiệu đúng không!!!!!】

【Chị em à, bạn đã phát hiện ra điểm mấu chốt! Đúng rồi! Mấy cái

giới này đều cực kỳ kín đáo!!】

【Trời ơi, nổi da gà rồi, họ đã ở bên nhau từ sớm vậy sao!】

【Hợp đôi quá hợp đôi quá hợp đôi quá hợp đôi quá】

【Tôi ghen tị quá mà không biết ghen tị với ai, tôi phải xuống chạy mười vòng!】

Đây là trận động đất lớn nhất trong làng giải trí nội địa trong mười năm trở lại đây.

Nhóm giải trí đã bắt đầu tranh nhau để đưa tin, tìm điểm ngọt, kiểm tra thời gian và tìm manh mối, CP Kim Ngân đã được hồi sinh, hàng nghìn người hâm mộ tụ tập thành một đám cháy rồi lại phân tán như sao băng, phủ đầy mọi ngóc ngách của internet với tin tức về tình yêu của Ứng Ẩn và Thương Thiệu.

Trang Đình Văn gục xuống bàn làm việc. Nghĩ đến việc một tháng trước, người đàn ông này còn nói với cô ấy "Anh không phải người thích phô diễn" và "Anh sẽ kết hôn bí mật", Đình Văn không khỏi cảm thấy căm phẫn.

"Chỉ có tự do thu nhận và từ bỏ mới là quyền lực" - lời nói vẫn còn vang vọng trong tai, nghe như sấm. Đúng vậy, (mẹ kiếp) anh đã quá tự do rồi! Để cả mạng internet đều lùng sục tin tức!

Tuấn Nghi rời khỏi các nhóm fan hỗ trợ và cùng Đình Văn gục xuống bàn làm việc.

Hai cái đầu chồng lên nhau cùng thất thần.

Đình Văn: "Bên đó nói gì?"

Tuấn Nghi: "Đang chọn váy cưới cho cô ấy."

"....."

"Fan của sự nghiệp tuy đã giảm đi không ít." Tuấn Nghi khách quan nói, "Nhưng lần này, chắc chắn fan mới thu hút được nhiều hơn."

Cả thế giới đều ngưỡng mộ những người mạnh mẽ. Một người đứng trên đỉnh thế giới yêu cô ấy sẽ khiến hàng triệu người khao khát tình yêu của họ, mê mẩn không thôi.

"Không sao đâu." Đình Văn nói với giọng ôn hòa, "Cô ấy đã học được cách làm cho mình tự do."

Porsche của bà Ứng Phàm vừa dừng lại trước biệt thự nhỏ, bà lại gọi điện cho Ứng Ẩn nhưng không có ai trả lời.

Bà có chìa khóa nhà của Ứng Ẩn nên cầm túi xách, tự mở cửa vào trong.

Biệt thự vào buổi chiều chìm đắm trong ánh nắng ấm áp, vườn sau nở hoa rực rỡ. Bà Ứng Phàm gọi vài lần, xác nhận không có ai ở nhà rồi ngồi xuống ghế bành thở dài.

Mở Weibo. Mắt bà Ứng Phàm mở to, hơi thở như ngừng lại.

Ngay lập tức, bà cảm thấy như sắp ngất dưới ánh sáng chói chang.

Cảm giác bị số phận đè nén không biết là tốt hay xấu, chẳng biết rõ ra sao.

Bất kỳ tiếng ồn nào từ bên ngoài đều không thể chạm tới du thuyền.

Du thuyền siêu sang có thể được tùy chỉnh theo yêu cầu cá nhân. Du thuyền của Thương Thiệu, điểm quan trọng nhất là boong tàu riêng dẫn đến phòng ngủ chính. Boong tàu này có tính riêng tư tuyệt đối, từ bất kỳ góc nào trên tàu cũng không thể nhìn thấy được.

Họ ở đây hoàn toàn tự do, trọn vẹn và không bị ai dòm ngó.

Ứng Ẩn được Thương Thiệu ôm ngồi trên ghế sofa ngoài trời. Ánh nắng trên biển rất mạnh, cô cảm thấy buồn ngủ.

"Em thích không?" Thương Thiệu giúp cô chỉnh lại áo choàng, sợ cô bị gió lạnh.

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, "Rất yên tĩnh, rất ấm áp. Không biết thế giới bên ngoài thế nào?"

"Em muốn biết không?"

"Em sợ họ làm tổn thương anh."

Thương Thiệu vuốt tóc cô đã bị nắng làm ấm. Giờ đây, mặt cô đã có sắc hồng, anh cảm thấy hài lòng.

Sau khi hôn lên môi cô một lúc, anh đưa điện thoại cho cô: "Em phải chuẩn bị tâm lý."

"Em đã chuẩn bị rồi." Ứng Ẩn tin tưởng anh, mỉm cười với anh: "Lần này mặc dù bị chửi khá nặng nhưng rõ ràng không quá đau khổ."

"Ý anh là..." Thương Thiệu ngừng lại một chút, nhìn vào đáy mắt cô: "...Em phải chuẩn bị tâm lý để từ giờ trở đi, tên của em sẽ luôn gắn liền với tên của anh."

Ứng Ẩn ngẩn người, theo phản xạ nhấn vào Weibo.

Tin đầu tiên là thông báo từ công ty luật Vịnh Thành về tập đoàn Thương Vũ.

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu nói nhẹ nhàng, giọng điệu kiên định: "Bây giờ cả thế giới đều đã biết em đã đeo nhẫn cưới của anh, em là vị

hôn thê chính thức của anh, em sẽ cùng anh sống chung trọn đời."

Ứng Ẩn không kịp cảm nhận tâm trạng của mình, chỉ mở to mắt, chớp mắt một cái, một giọt nước mắt rơi xuống thấm vào ghế sofa trắng.

Cô cười: "Tại sao? Anh rõ ràng không tiện..."

"Bởi vì anh không thể chờ đợi thêm nữa."

Thương Thiệu ôm chặt cô, tay siết lại, từng chữ từng chữ trân trọng: "Không thể chờ đợi để nói với người khác anh có em. Không thể chờ đợi..."

Âm thanh của anh lướt qua vành tai cô cùng với gió biển giảm xuống.

"Không thể chờ đợi, muốn nghe em gọi anh một tiếng chồng."

"....."

Trái tim như bị mất trọng lượng mà thực sự bị rơi xuống khiến Ứng Ẩn cảm thấy toàn thân tê dại, không biết phải làm sao.

"Gọi không?" Thương Thiệu hôn lên vành tai cô. Nốt ruồi nhỏ màu đỏ trên đó làm ánh mắt anh tối lại.

"Hay là không gọi?" Anh bình tĩnh hỏi, không vội vàng.

Lòng dũng cảm bị sóng biển nâng lên rồi hạ xuống.

Cô không quen gọi, chỉ khi không chịu nổi mới mở miệng, hơi thở hổn hển và giọng nói nhõng nhẽo nghe có vẻ như bị người khác trêu chọc.

Nhưng giờ thì biển xanh trời xanh, mặt trời cao đến vậy.

"..... Gọi." Sau một thời gian dài, Ứng Ẩn nuốt một cái, cúi đầu, đầu lưỡi liếm môi.

"Ừm." Thương Thiệu chờ đợi, nhịp tim dần như trống dồn, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, chỉ là tay ôm ngang hông cô quá chặt, làm lộ tâm trạng của anh hiện tại.

Ứng Ẩn mở miệng: "Chồng..."

Cô vẫn còn rất xấu hổ, chỉ nói một từ, mặt đỏ bừng, quay đầu vùi vào hõm cổ anh.

"Chồng."

Chương 112: Con gái ngốc, anh ta quá giàu rồi!

Thời gian trên biển được quy định bởi thiên nhiên. Khi bỏ đi đồng hồ và chuông báo thức chỉ còn lại thủy triều và buổi sáng - buổi tối.

Khi siêu du thuyền đã đi vào vùng biển quốc tế, cuối cùng họ không còn bị "bắt gặp" bởi các du thuyền, thuyền buồm hay trực thăng khác nữa. Ứng Ẩn cũng không lên mạng mà chỉ nhận cuộc gọi của mẹ cô, Ứng Phàm.

Ứng Phàm gần như vừa bóp chặt ngón tay vừa nói chuyện với cô: "Những gì trên mạng nói đều là sự thật sao?"

Ứng Ẩn thành thật trả lời: "Con không biết trên mạng nói gì, nhưng những gì chính thức công bố đều là sự thật."

Ứng Phàm như bị nghẹt thở, chia thành hai đoạn.

Ứng Ẩn cười nhẹ: "Mẹ không vui sao? Đây không phải là điều mẹ luôn mong muốn à?"

Ứng Phàm ngồi đứng không yên trên ghế sofa, cuối cùng thở dài: "Con gái ngốc, anh ta quá giàu rồi!"

Giàu có dĩ nhiên là tốt.

Ứng Phàm đã cắn răng cho cô học múa từ nhỏ, vì thời đó múa và nhạc cụ là thứ chỉ con nhà giàu mới có thể học. Nhạc cụ thì tốn kém hơn, một cây đàn giá cả nghìn đến cả vạn nhưng Ứng Phàm không

đủ tiền, vậy nên múa trở thành lựa chọn hàng đầu. Bà cũng chưa bao giờ hỏi Ứng Ẩn có thích múa hay không, chỉ nói: "Ứng Ứng, ngoan ngoãn học, múa giúp con có khí chất."

Ứng Ẩn thực sự có vóc dáng đẹp, khí chất thanh tao, tay chân dài và duyên dáng, tóc búi cao, cổ dài như thiên nga. Nhờ vẻ ngoài này, cô đã đăng ký tham gia cuộc thi người mẫu offline, nhưng thực ra nó không phải một sự chính thống gì cả mà chỉ là một mánh lới của trung tâm thương mại để thu hút sự chú ý, dụ một đám thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ bơi.

Ứng Ẩn đã nói dối về tuổi của mình, khi mới bắt đầu tuổi dậy thì, cô mặc đồ bơi một mảnh để bước lên sàn catwalk.

Buổi biểu diễn đó kéo dài ba ngày, tiền công được trả theo ngày, ngày đầu tiên Ứng Ẩn nhận được năm trăm đồng, cô cảm thấy rất bất ngờ, đưa tiền cho mẹ và nói: "Mẹ ơi, đẹp thật sự có thể đổi lấy tiền đấy!"

Ứng Phàm cầm roi lông gà lên đánh, vừa đánh vừa nói: "Mẹ cho con đi học, cho con học múa, cho con ăn mặc không phải để con làm mấy việc lung tung này!"

Ứng Ẩn để mẹ đánh, giơ tay cao lên để tránh roi.

Ứng Phàm không phải người có thói quen trừng phạt thân thể, sau khi đánh một lúc, bà phải vội đi làm ca chiều. Bà vội vàng chạy qua lại với túi nhỏ trên tay, khi đến cửa ngõ, mặt trời vừa lặn, Ứng Ẩn ôm gối ngồi xổm ở cửa hàng tạp hóa nhìn người ta chơi trò nặn kẹo.

Ứng Phàm ngồi xuống bên cạnh cô, khi bà định mua cho cô, Ứng Ẩn giữ tay mẹ lại: "Con không thích, nhìn thôi là đủ, xấu lắm."

Ứng Phàm hỏi: "Khi mẹ đánh con, tại sao con lại giơ tay cao lên như vậy?"

"Đồ bơi không có tay áo, còn hai ngày nữa phải diễn, không thể để lại vết."

"Trên lưng thì không thấy được à?"

Ứng Ẩn nghiêng đầu: "Đồ bơi là loại một mảnh mà."

Vào ngày thứ ba, Ứng Phàm đặc biệt xin nghỉ để đến đón cô. Trong kỳ nghỉ dài Ngày Quốc tế Lao động, trung tâm thương mại đông nghịt người, Ứng Phàm đứng lẫn trong đám đông cùng mọi người ngẩng đầu nhìn.

Ứng Ẩn từ hậu trường bước ra trước sàn catwalk, đầu ngẩng cao, ngực ưỡn, cằm hơi nâng lên, ánh mắt trong trẻo, môi mím chặt kiên định, gương mặt nở nụ cười. Khi tạo dáng, cô thực hiện rất thành thạo và tự nhiên, như thể không phải lần đầu tiên.

Chỉ có Ứng Phàm biết tận sâu trong cô ấy đang run rẩy, vì sợ hãi những ánh mắt từ mọi phía.

Ba ngày kiếm được một ngàn năm trăm đồng, hai mẹ con mua một cây kem quý tộc mới ra mắt, gọi là Magnum, giá mười đồng một cây, thật đáng sợ. Khi lên xe buýt, cây kem của Ứng Phàm bị ai đó làm rơi, Ứng Ẩn nhường mẹ cắn miếng đầu tiên.

Ứng Phàm vẫn tiếc nuối: "Khó khăn lắm mới dám mua..."

"Không sao, lần sau sẽ mua lại."

"Con không được phép có lần sau."

"Con biết mẹ lo lắng điều gì." Ứng Ẩn cắn từng miếng nhỏ lớp sô-cô-la bên trên.

"Lo gì?"

"Mẹ lo sợ con sẽ bị bạn bè hoặc thầy cô nhìn thấy, những lời nói dối mà mẹ giúp con nói ở trường sẽ bị lộ, sẽ bị người ta cười nhạo và không dễ tìm bạn trai nhà giàu."

"Vớ vẩn."

Ứng Ẩn vào học trường trung học quý tộc.

Bình Thị là một thành phố mới được tạo nên bởi những người nhập cư từ khắp nơi trong nước, những con chim di trú từ khắp mọi miền đến định cư tại đây, cố gắng tạo nên kỳ tích làm giàu thời hiện đại. Sự thật cũng vậy. Nơi này sinh ra nhiều người giàu có từ hai bàn tay trắng, họ muốn tạo cho con cháu mình một khởi đầu mới, vì thế các trường trung học quốc tế, trung học quý tộc và trường tư cũng lần lượt mọc lên. Để vào học, phí tuyển sinh mười mấy vạn là bắt buộc và học phí hàng năm hai ba vạn khiến nhiều người chùn bước.

Ứng Ẩn không hề biết Ứng Phàm đã làm thế nào để cho cô vào học. Cô đại khái biết với vóc dáng và nhan sắc của Ứng Phàm, không khó để bà hẹn hò với một hai người đàn ông giàu có và độc thân. Nhưng bà vẫn không tái hôn. Bà là một con phượng hoàng rơi rụng đã bỏ lỡ cành cây của mình, nửa đời còn lại bà chỉ mong con gái có thể tái sinh từ bi kịch của bà.

Khi vào trường, Ứng Ẩn với nhan sắc nổi bật, chỉ trong một ngày đã nổi tiếng khắp trường, ngồi trong lớp học, hành lang lúc nào cũng tấp nập người đến nhìn cô. Ứng Phàm dạy cô, người khác muốn nhìn thì cứ để họ nhìn thoải mái, sinh ra đã đẹp là điều không thể bỏ qua, có gì phải xấu hổ? Ứng Ẩn liền ngồi ngay ngắn và đoan chính.

Ứng Phàm còn dạy cô, phải kết bạn thân với các bạn gái chứ không phải các bạn nam. Phải trở thành trung tâm mà các bạn gái yêu mến, để họ thi nhau kết bạn với con. Đến sinh nhật, quà chất đầy bàn học, phải mất mấy ngày mới mang hết về. Khi người khác hỏi cô: "Ứng Ứng, năm nay cậu cũng không tổ chức tiệc sinh nhật sao?"

Ứng Ẩn thản nhiên trả lời: "Nhà mình quản lý nghiêm lắm, không cho làm ồn ào quá."

Ứng Phàm cuối cùng dạy cô, nếu có ai hỏi về gia cảnh, chỉ cần nói rằng tổ tiên đời thứ sáu mươi tư của cô là quan nhất phẩm trong triều Thanh, hàng năm đều đi theo Hoàng đế đến hành cung để tránh nóng, mỗi dịp lễ Tết cô còn phải về dâng hương ở từ đường của tổ tiên rất phiền phức. Chỉ nói vậy thôi, không cần nói thêm gì khác, đừng nhắc đến mẹ làm gì, cha làm gì, nhà đi xe gì, tất cả đều không cần đề cập.

Ứng Ẩn trong trường vừa đẹp vừa bí ẩn. Chỉ cần để lộ chút thông tin đó thì người ta tự động vẽ nên câu chuyện cho cô. Cô cũng không coi đó là nói dối, vì thật sự tổ tiên đời thứ sáu mươi tư của cô từng làm quan lớn trong triều Thanh mà.

Ở trường, quanh năm đều mặc đồng phục, điều này thực sự là một cách quan tâm đến những người nghèo. Đây là điều mà Ứng Ẩn suy nghĩ mỗi đêm. Nếu không có đồng phục thì chỉ cần một sợi chỉ thừa, hay một ống tay áo bị xù lôn, cũng đủ khiến cô lúng túng.

Ứng Phàm không dạy cô tìm bạn trai trong trường. Mặc dù trong nhóm học tập sau giờ học, cậu bạn giàu nhất lớp luôn được phân vào nhóm với cô, Ứng Phàm thường xuyên hỏi dò: "Hôm nay con với Vĩ Văn thế nào? Cậu ấy có mời con ăn kem không?"

Không phải Ứng Ẩn kỳ thị, dù Vĩ Văn có lái xe sang Mercedes S với tài xế đeo găng trắng đưa đón hàng ngày nhưng cơ thể cậu ta có mùi lạ, lại hơi béo, tạo cảm giác không sạch sẽ. Cô không muốn đến gần cậu ấy dưới một mét.

Xe buýt cứ quay vòng vòng trong khu phố cũ kỹ, ánh nắng lấp lánh trên mép kính.

Ứng Phàm thở dài: "Mẹ không bảo con phải tìm bạn trai giàu có ngay bây giờ, chỉ là muốn con quen biết, giao tiếp nhiều, mở mang

tầm mắt. Nếu không, khi gặp người giàu thật sự sau này sẽ khiến con lúng túng. Con người ta, điều đáng sợ nhất là sự lúng túng, vì ai cũng giỏi bắt nạt kẻ yếu. Con mà lúng túng thì người ta sẽ coi thường con. Con phải luôn nhớ, đầu ngẩng cao, ngực ưỡn, tự tin, điềm tĩnh, không để ai nhìn thấu được con."

"Ồ." Ứng Ẩn chăm chú ăn kem, không biết có nghe thấy không.

"Con có nghe mẹ nói không?"

"Không để mẹ nhìn thấu con."

"..." Ứng Phàm nghẹn lời, thở dài rồi lại cười: "Mẹ không cho con tham gia những buổi trình diễn như thế này vì nó không xứng đáng với con. Sắc đẹp của con phải tỏa sáng trên sân khấu tốt nhất, nếu không sẽ là lãng phí. Con nói "Mẹ ơi, hóa ra xinh đẹp thật sự có thể đổi lấy tiền", mẹ nghe mà đau lòng."

"Tại sao?"

"Vì xinh đẹp thật sự có thể đổi lấy tiền nhưng không phải là một ngàn năm trăm đồng. Cách làm của con bây giờ không gọi là đổi lấy tiền mà gọi là bán rẻ. Ứng Ứng, con phải giao dịch với số phận chứ không phải với tiền."

Ứng Ẩn nhíu mày, thẳng thắn nói: "Con không hiểu."

"Trong Luận Ngữ, Tử Cống hỏi: "Có ngọc quý ở đây; nên giấu trong hộp hay tìm người mua nó?" Khổng Tử đáp: "Bán nó đi! Bán nó đi! Ta đang chờ người mua tốt.""

Sau đó, một chàng trai trẻ tên Mạch An Nghiêm với lòng nhiệt huyết mới vào nghề và niềm đam mê với sắc đẹp của cô đã thuyết phục cô bằng mọi cách, đưa cô ký hợp đồng với công ty lớn nổi tiếng Chân Dã.

Tòa nhà bằng kính rất cao, khi Ứng Ẩn xuống xe, bước từ cửa vào, cô mới hiểu thế nào là "giao dịch với số phận".

Ứng Phàm lướt Weibo đến đau cả đầu, nằm nghỉ trên ghế dài một tiếng đồng hồ, trong đầu đầy những hình ảnh kỳ quái, lúc thì là tiếng ồn ào của phóng viên giải trí Hồng Kông, lúc thì là chiếc siêu du thuyền trắng sáng, lúc thì là cảnh Ứng Ẩn bị vợ bé đánh đập đến tơi tả.

Khi tỉnh dậy, đầu cô đau như búa bổ, mệt mỏi rã rời rồi ngồi thẫn thờ một lúc lâu. Cho đến khi nghe thấy tiếng xe từ xa đến gần, cô mới kéo rèm lên, nhìn thấy hai cô bé Trang Đình Văn và Trình Tuấn Nghi lần lượt xuống xe.

Cả hai hành động lén lút, dáng vẻ như điệp viên nhìn ngó xung quanh như chồn đất, chắc chắn không có xe nào theo sau mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi bước vào sảnh biệt thự, nhìn thấy Ứng Phàm cả hai đều đứng nghiêm chỉnh.

Ứng Phàm cười lạnh một tiếng: "Có vẻ như dì không cần phải tra khảo gì nữa?"

Trang Đình Văn vẫn bình thường, còn Trình Tuấn Nghi sợ chết điếng, lắp bắp nói: "A a a... dì, dì đến từ lúc nào vậy? Con, con, con đi pha trà cho dì!"

Nói rồi chạy biến mất.

Trang Đình Văn đặt túi xuống, cười gượng với Ứng Phàm: "Đã làm dì lo lắng rồi."

"Một hai đứa biết chuyện mà không báo." Ứng Phàm trách.

Trang Đình Văn gãi mặt: "Chúng cháu phải nghe lời sếp mà..."

Ứng Phàm hỏi: "Con đã gặp anh ta chưa? Thật sự ngoài đời anh ta có đẹp như trên mạng không?"

Bà lưu lại hết những bức ảnh của tay săn ảnh, đeo kính lão lên, phóng to rồi lại phóng to hơn, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất để xem xét từng chi tiết của Thương Thiệu.

Trang Đình Văn cười: "Ngoài đời anh ấy còn đẹp hơn trong ảnh, không ăn ảnh lắm, đúng như câu nói "quan tử cốt cốt" (chỉ người có dáng vẻ thanh tú, sang trọng)."

"Không biết anh ta cư xử với người khác thế nào nhỉ? Giàu có như vậy thì ít nhiều cũng phải có chút tính khí kỳ quặc, khó chiều lắm." Ứng Phàm tiếp tục nói.

"Anh Thương rất tốt, có giáo dưỡng và cũng rất chung thủy." Trang Đình Văn nói chuyện cùng bà.

Trình Tuấn Nghi mang khay trà đến rồi mời họ chuyển lên phòng khách nhỏ ở tầng hai. Tuấn Nghi gấp từng cánh cửa sổ kính để không khí và ánh sáng tràn vào rồi chia đều những ly trà thủy tinh với màu trà đỏ tươi.

Trong sự yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng Đình Văn nhận cuộc gọi từ phía nhãn hàng.

"Đại sứ nước hoa của Greta chưa hết hạn, với lại bên đó là đối thủ cạnh tranh của các anh nên có lẽ không tiện để đi quảng bá cho họ." Cô nói một cách lịch sự.

Không biết đầu dây bên kia nói gì, Đình Văn cười lịch sự: "Đó là điều tất nhiên. Tôi sẽ chuyển lời giúp anh. Buổi trình diễn tháng Chín còn lâu, nên trước tiên phải thỏa mãn các khách hàng đang hợp tác đã."

Cô vừa cúp máy, Tuấn Nghi ngạc nhiên: "Không phải là cuộc gọi

chấm dứt hợp đồng sao?"

Việc bất ngờ lộ chuyện tình cảm là vi phạm nghiêm trọng điều khoản hợp đồng thương mại. Thông thường, họ sẽ không có ràng buộc về tình trạng hôn nhân của người đại diện nhưng yêu cầu trong thời gian hợp đồng không được để lộ chuyện tình cảm hoặc thay đổi tình trạng hôn nhân — điều này không chỉ bao gồm việc kết hôn mà còn cả việc ly hôn. Nếu vi phạm sẽ phải đối mặt với khoản tiền phạt khổng lồ và rủi ro chấm dứt hợp đồng.

Ứng Ẩn hiện đang là đại sứ nước hoa của Greta, Musel cũng đang trong giai đoạn xem xét cô, ngoài ra còn có một hợp đồng đại diện cho một thương hiệu đồng hồ tầm trung, những sản phẩm hàng ngày thì không cần nói tới. Đình Văn đã chuẩn bị tinh thần đi năn nỉ khắp nơi, nhưng không ngờ các nhãn hàng lại rất tử tế, còn an ủi cô, bảo cô không cần lo lắng.

Không chỉ vậy, cô thậm chí còn nhận được vài lời mời thương mại.

Trong tin nhắn và tin nhắn WeChat của Đình Văn và Tuấn Nghi, có đến hàng ngàn lời chúc mừng "Chúc chị Ẩn và cậu chủ Thương hạnh phúc trăm năm".

Ứng Phàm vẫn nhìn thấu mọi chuyện: "Khách hàng thật sự của những thương hiệu xa xỉ chính là người giàu, Ẩn Ẩn vốn đã xinh đẹp, giờ lại có thêm danh phận mới, dĩ nhiên là họ càng mong con bé mang lại lợi ích cho họ."

"Dì nhìn thấu đáo thật." Đình Văn cười nói.

"Cháu có tiếp xúc với Thương Thiệu nhiều không?"

"Cũng khá nhiều."

"Anh ta có bao giờ nổi cáu với cháu và Tuấn Nghi hoặc tỏ ra khó chịu không?"

Câu hỏi này Tuấn Nghi biết trả lời: "Không có đâu."

"Còn với nhân viên giao hàng hay bưu tá thì sao?"

Tuấn Nghi đáp: "... Anh ấy không cần gọi đồ ăn hay nhận hàng."

Ứng Phàm nghĩ cũng đúng, "Thế còn với nhân viên phục vụ hay bảo vệ thì sao? Anh ta có tỏ ra mình cao hơn người khác không?"

Đình Văn biết rõ điều bà đang suy nghĩ liền trả lời: "Anh Thương đối xử với người khác có giáo dưỡng và được giáo dục tốt."

Ứng Phàm nhấp một ngụm trà, trầm tư một lúc, "Người giàu thường rất giỏi trong việc tạo ấn tượng bên ngoài, nhưng khó mà duy trì điều đó suốt đời, lại càng khó để làm tốt với những người bình thường hay nhân viên phục vụ. Tuy nhiên, điều khiến dì lo lắng hơn là anh ta có chơi bời sau lưng không."

"Chắc chắn là không." Đình Văn khẳng định chắc nịch, "Anh ấy chỉ từng có một bạn gái cũ, chia tay rất dứt khoát. Ngoài ra, cuộc sống hàng ngày của anh ấy rất bận rộn, không ăn chơi xa hoa, thích chơi thuyền buồm, chèo thuyền kayak, nuôi cá."

Cô nói quá chi tiết khiến Ứng Phàm liếc nhìn cô: "Sao cháu biết rõ thế?"

"..." Đình Văn không thể giấu được nữa, đành thật thà nói: "Thật ra, cháu là em họ của anh ấy."

Ứng Phàm: "..."

Đúng là giặc trong nhà khó phòng.

Tuấn Nghi nhanh chóng chen vào hòa giải: "Dì ơi, dì chỉ muốn chị ấy tìm được một người giàu có đáng tin cậy thôi mà, Anh Thương như

vậy còn có gì không hài lòng sao? Nếu còn không hài lòng thì chắc dì phải tìm ở ngoài hành tinh thôi." Cô nói nhỏ hơn, rụt rè lẩm bẩm: "Hơn nữa, dì còn rất nhiệt tình với Tống Thời Chương mà..."

"Cô bé ngốc, anh ta quá giàu, con bé sẽ không thể kiểm soát được anh ta."

Đình Văn ngạc nhiên. Cô ngạc nhiên vì tham vọng, sự thẳng thắn và sự biết điều của bà ấy.

Cô cũng là một tiểu thư, lúc này, không thể không nảy sinh một chút thương hại từ trên cao: Ứng Phàm vẫn còn tầm nhìn hạn hẹp. Bà chưa từng trải qua thế giới rộng lớn nên mới nói ra những giấc mộng viển vông.

Ứng Phàm nhìn thấu cô, trên khuôn mặt đẹp đẽ hiện lên một nụ cười tự giễu và phức tạp khó tả: "Được rồi, dì nên biết ơn, nghĩ vẩn vơ ở đây cũng chẳng ích gì."

"Dì." Tuấn Nghi đột nhiên nói: "Cháu chưa từng yêu ai, theo cháu thấy, Anh Thương và chị Ẩn Ẩn là mối quan hệ bình đẳng, anh ấy trân trọng chị ấy, chị ấy cũng yêu anh ấy. Nếu một ngày nào đó chị Ẩn Ẩn muốn rời đi, điều khiến chị ấy ở lại, không phải là dì, cũng không phải là cháu mà chỉ có thể là Anh Thương. Cái gọi là quyền lực trong tình yêu và hôn nhân, ai kiểm soát ai, ai thống trị ai, mỗi lần dì dạy chị Ẩn Ẩn cháu đều lắng nghe, nhưng có lẽ có một loại tình yêu không cần đấu trí đấu dũng?"

"Cháu nói nghe hay lắm." Ứng Phàm cười, nhìn Tuấn Nghi như một đứa trẻ.

Tuấn Nghi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: "Họ là một mối quan hệ ôm ấp. Ôm ấp là đứng trên cùng một nền tảng. Lúc đó, dì nói gì mà kết hôn cao, kết hôn thấp, cháu đã hiểu ra, vì những điều đó không phải là ôm ấp, mà là ai đang níu kéo ai, ai đang với tới ai, ai đang níu giữ ai. Vì vậy mới cần phải tính toán mới nghĩ đến việc phải

chiếm thế thượng phong, vì có người sẽ mệt mỏi, có người sợ bị người khác bỏ rơi."

Ứng Phàm lặng lẽ ngẫm nghĩ lời cô nói, đưa ly trà thủy tinh xoay đi xoay lại giữa các ngón tay một cách chậm rãi.

Đình Văn và Tuấn Nghi đều không nhìn thấu được bà, không biết liệu bà có nghe vào không.

Cuối cùng, Ứng Phàm mím môi, nở một nụ cười nhẹ: "Tiểu Tuấn Nghi, cháu tốt nhất là gặp được một người xứng đáng với sự ngây thơ này của cháu."

Đình Văn nghĩ bà là người có kinh nghiệm sống và quan điểm giá trị mạnh mẽ nên không dễ dàng bị thuyết phục. Nhưng lời của Tuấn Nghi rất cảm động, có lẽ bà ấy sẽ nghe vào được ba phần.

Đình Văn cũng có chút nghịch ngợm, mang tính trả thù mà xem diễn, nghĩ thầm không biết anh họ sẽ đối mặt với mẹ vợ khó tính này như thế nào? Tốt nhất là để cô nhìn thấy cách anh ấy dỗ dành thế nào.

Du thuyền tự do trôi nổi trên biển khơi, mặt trời mọc rồi lặn, mặt trăng lặn rồi lại mọc, đến ngày thứ năm, khi đoán rằng bên ngoài đã yên bình mới chuẩn bị quay lại cảng.

Ứng Phàm đã liên lạc với Ứng Ẩn vài lần qua điện thoại, đến buổi tối, cảm giác chua xót và không nỡ của việc gả con gái cứ tràn ngập, bà trằn trọc không ngủ được, cuối cùng đành khoác lên một chiếc áo đi giúp Ứng Ẩn sắp xếp lại phòng ngủ, phòng làm việc và tủ quần áo. Bà xem xét từng chi tiết cuộc sống của Ứng Ẩn ở đây, cho đến khi mở ngăn kéo có khóa đồng, trong đó bà nhìn thấy một bản hợp đồng.

Một tỷ... giả làm bạn gái... hiệu lực đến cuối tháng Mười năm nay...

Ứng Phàm nắm chặt tờ giấy, suýt nữa thì không thở nổi.

Chương 113: Thiếu phu nhân

Việc gọi anh là "chồng" dù đã chính thức vẫn luôn làm cô ngại ngùng. Thương Thiệu lại rất thoải mái giúp Ứng Ẩn quen với điều đó.

Sau năm ngày, khi Ứng Ẩn đã dần quen với cách gọi này, cô lại cố tình gọi anh là "Anh Thương", vì thế lại chịu thêm một đợt "trừng phạt".

Trước đây, khi gọi anh là "Anh Thương", cô luôn đầy sự kính trọng, không ngờ có một ngày cô lại bị anh chinh phục từng chút một giữa những tiếng gọi "chồng" mềm mại và ngọt ngào.

Trên du thuyền có đủ mọi thứ gồm căn phòng ngủ chính kết nối với boong tàu rộng hơn bốn trăm mét vuông.

Trên boong tàu, hồ bơi hình tròn được đặt ở trung tâm bao quanh bởi ghế sofa chìm. Ban ngày, Thương Thiệu thường ngồi trên đó đọc sách trong khi Ứng Ẩn bơi lội. Khi cô mệt lại dừng lại sau lưng anh.

Cô đặt hai tay lên bờ đá cẩm thạch sẫm màu, giống như một nàng tiên cá nằm trên tảng đá, khuôn mặt ngọc ngà đọng nước, mái tóc đen như tảo biển. Cô nghiêng đầu lại gần phần cổ của Thương Thiệu.

Thương Thiệu sẽ dành một tay để giúp cô tựa vào thoải mái hơn, lòng bàn tay anh đặt lên mặt cô, ngón tay và lòng bàn tay anh mang theo hương thơm của trang sách.

Ứng Ẩn hôn nhẹ lên đầu ngón tay dài của anh khiến anh cảm thấy ngứa ngáy. Anh cư xử như một quân tử đích thực, dù đưa ngón tay vào trong miệng cô đùa nghịch với chiếc lưỡi mềm nhưng vẫn điềm tĩnh lật qua một trang sách khác.

Mặt trời chiếu rọi rực rỡ, tất cả mọi thứ trên biển đều sáng chói và nóng bỏng, ánh sáng lấp lánh đến mức khó mà chịu nổi.

Khi không đọc sách, họ sẽ vào phòng chiếu phim.

Anh vốn không phải là người thích xem phim, nhưng trên thuyền lại có bộ sưu tập khổng lồ đĩa Blu-ray, có lẽ để khách khứa giải trí.

Khi đang xem phim, Ứng Ẩn nghe thấy hơi thở bên cạnh dần trở nên đều đặn, cô quay đầu nhìn đã thấy Thương Thiệu đã ngủ thiếp đi, một tay chống cằm, khuỷu tay tựa lên tay vịn. Trong bóng tối, ánh sáng từ màn hình chiếu lên gương mặt anh một lớp ánh sáng mờ nhạt.

Ứng Ẩn cố tình làm ồn để đánh thức anh, nhưng lại bị anh kéo vào lòng rồi giữ chặt trong vòng tay anh.

"Em đang làm gì vậy?" Anh tỉnh dậy chỉ trong một giây, một tay giữ sau gáy cô, ánh mắt sau cặp kính đầy tính chiếm hữu.

Ứng Ẩn không biết nói gì mà chỉ phát ra một tiếng "Ưm", Thương Thiệu liền cúi xuống hôn lên gáy cô. Sau khi hôn đến mức cô mê mẩn, anh nhắm mắt giọng khàn khàn hỏi: "Muốn ngồi trong lòng chồng để xem phim sao?"

Cô "ừm" một tiếng, như cừu non vào miệng cọp, dây đai áo ngủ hai bên trượt xuống vai, cô gồng mình, trong ánh sáng bạc của màn hình nắm chặt lấy tay vịn.

Một nơi nào đó trên cơ thể cô đang bị anh làm cho trở nên sáng bóng và ướt át.

Buổi tối, họ ra ban công ngắm sao, món thức uống "goodnight drink" đoạt giải của người pha chế bị ngó lơ, thức uống dành cho cả hai trong sáng đến mức có thể đưa cho trẻ nhỏ uống.

Thời tiết liên tục tốt trong những ngày qua, đến ngày thứ tư, Thương Thiệu thả chiếc thuyền buồm mà du thuyền chở theo để dạy Ứng Ẩn cách chơi thuyền buồm.

Chiếc thuyền dài tám mét, so với du thuyền dài cả trăm mét thì như một hạt gạo nhỏ bé nhưng lại có đầy đủ mọi thứ. Khi bước từ boong tàu vào trong khoang phải cởi giày, nội thất được thiết kế như một máy bay cá nhân, với gỗ tối màu và ghế sofa trắng, sàn nhà rất sạch sẽ và sáng bóng.

Ứng Ẩn không biết gì về thuyền buồm, cô hỏi liệu đây có phải là mẫu cùng loại với chiếc ở La Base không.

"Không phải." Thương Thiệu kéo dây buồm: "Đây là thuyền buồm đua gần bờ, không phải tàu biển."

"Nghe nói có thể chạy rất nhanh."

"Gió bên mạn thuyền có thể giúp đạt tốc độ 30 hải lý. Nhưng trên biển, không có vật tham chiếu nên tốc độ này chỉ khiến em cảm thấy tự do chứ không phải sợ hãi." Thương Thiệu kéo dây điều khiển buồm, nhắc nhở: "Cẩn thận với thanh buồm."

Ứng Ẩn phản xạ ôm đầu và cúi xuống khiến anh bật cười: "Lại đây."

Dù anh đã nhiều lần đảm bảo thuyền buồm hiện đại với cánh quạt sẽ không lật nhưng Ứng Ẩn vẫn bước đi một cách cẩn trọng, tim đập thình thịch.

Chiếc thuyền nhỏ chao đảo.

Khi đến khoang lái ở đuôi thuyền, cô bị Thương Thiệu ôm vào lòng: "Đừng lo lắng, chiếc thuyền này có khả năng thích nghi với thời tiết khắc nghiệt rất tốt, sẽ không nguy hiểm."

"Thời tiết khắc nghiệt?" Ứng Ẩn càng mơ hồ.

"Ví dụ như..." Thương Thiệu ngừng lại, rất nghiêm túc và thản nhiên nói: "Sóng cao năm mét."

Ứng Ẩn: "..."

Trời ơi, cô ngay lập tức muốn nhảy xuống biển và bơi về.

Thương Thiệu cười không ngớt, tay anh ôm chặt lấy eo cô: "Anh sẽ dạy em, đây là một việc rất thú vị, em sẽ thích nó."

"Em không thích." Ứng Ẩn gần như muốn khóc.

Thương Thiệu cười khẽ, vuốt nhẹ má cô, "Chúng ta thử xem."

Trước khi thuyền buồm xuất phát cần chuẩn bị nhiều thứ. Ứng Ẩn không giúp được gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên mạn thuyền nhìn anh di chuyển, thắt chặt nút dây hình "số 8", kiểm tra buồm chính rồi tháo dây buồm khỏi trục quay.

Các động tác của anh rất có trật tự, ngón tay vốn tạo cảm giác cao quý nhưng khi điều khiển dây và thắt nút lại trở nên thành thục, điềm tĩnh, cánh tay nổi lên những đường gân xanh.

Không lạ gì khi anh cũng rất thuần thục trong việc cởi quần áo phụ nữ.

Khi làm những việc này, Thương Thiệu ít nói, môi mỏng hơi mím lại. Anh đeo kính râm khiến Ứng Ẩn không thể nhìn thấy mắt anh, nhưng luôn có cảm giác anh rất tập trung.

Sau khi hoàn tất mọi công việc chuẩn bị, Thương Thiệu điều khiển cần lái đưa thuyền từ góc 45 độ với hướng gió vào vùng gió một cách êm ái.

Buồm chính bỗng nhiên rung lắc mạnh. Anh cười nhàn nhạt nói với Ứng Ẩn: "Em xem, hướng gió thay đổi rồi."

Anh tỏ ra rất thoải mái với sự thay đổi đột ngột và khó lường này.

Dây thừng bất ngờ bị kéo căng, góc giữa thuyền và gió thay đổi, buồm trước và buồm chính đều căng đầy gió, và sự rung lắc ngừng lại.

Chiếc thuyền buồm tiến về phía trước với tốc độ tối đa, gió rít mạnh bên tai ở tốc độ 30 hải lý.

"Nhanh quá!" Ứng Ẩn toát mồ hôi trong lòng bàn tay.

"Chúng ta chơi một trò thú vị nhé!" Thương Thiệu đột nhiên nói rồi nhắc cô: "Bám chắc vào."

Ứng Ẩn đã nắm chặt lan can, nghe anh nói vậy lại vô thức nắm chặt hơn. Trước khi kịp nhận ra trò "thú vị" mà anh nói là gì, thân thuyền đột ngột nghiêng về phía cô, gần như muốn lật.

Ứng Ẩn hét lên, tay nắm lan can đã chạm vào nước biển.

"Thuyền sắp lật rồi!"

Cô hoảng loạn, trong khi Thương Thiệu thì vẫn bình tĩnh.

"Không đâu." Anh điềm tĩnh thả một chút buồm ra rồi hỏi Ứng Ẩn: "Thấy thú vị không? Thả lỏng đi."

"Không thú vị chút nào..." Ứng Ẩn rên rỉ.

"Xin anh đi?"

Ứng Ẩn: "..."

"Thuyền vẫn sẽ lật trong góc với gió..."

"Chồng ơi, chồng ơi, chồng ơi!" Ứng Ẩn lập tức cầu cứu.

Còn chủ động hơn cả khi ở trên giường.

Thương Thiệu cố gắng nén cười nhẹ nhàng nói: "Anh không nghe rõ."

"Đồ khốn." Ứng Ẩn tức giận mắng khiến anh bật cười.

"Chờ anh một chút." Anh ngừng cười rồi trở nên nghiêm túc.

Ngay giây sau, giữa buồm căng đầy và gió mạnh, anh thực hiện động tác "đè boong". Đè boong đòi hỏi sức mạnh từ cơ bụng và lưng. Ứng Ẩn nhìn anh thò người ra ngoài mạn thuyền, gần như song song với mặt biển khiến tim cô thót lại.

Khi thuyền ổn định, Thương Thiệu thả lỏng dây buồm, để thuyền dừng lại rồi nhảy xuống boong sau.

Ứng Ẩn lảo đảo bước tới, chân cô mềm nhũn lại bị vướng dây thừng ngã vào lòng Thương Thiệu.

"Chân mềm rồi à?" Anh dùng một tay giữ cô vững, còn cố ý trêu cô.

Ngón tay Ứng Ẩn run rẩy, cơ thể không ngừng run lên từng cơn, cô nhìn anh, ánh mắt hoảng loạn, uất ức và lạc lõng.

Lúc này, cơ thể cô đang bị điều khiển bởi adrenaline, ánh mắt Thương Thiệu tối sầm lại, anh uốn cong eo cô, hôn cô một cách mạnh mẽ, cả hai ngã xuống boong thuyền.

"Thú vị không?" Anh hỏi lại một lần nữa trong khi xoa môi cô.

Ứng Ẩn khẽ "ừm", ánh mắt cô dần tỉnh táo trở lại.

"Điều khiển thuyền buồm là một môn thể thao trí tuệ."

Thương Thiệu vừa nói vừa bế cô ngồi vào lòng: "Nếu em có thể nhận biết được gió, phán đoán hướng gió, tận dụng gió, em có thể làm được bất cứ điều gì. Hãy nghĩ mà xem, ở đây mọi thứ đều thay đổi trong chớp mắt, không có dấu vết, không thể dự đoán hay nắm bắt, chỉ có một khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc. Em cần cảm nhận những thay đổi tinh tế nhất, lên kế hoạch trước, điều khiển những công cụ hạn chế trong tay em, tìm ra cơ hội thích hợp nhất để hành động."

Ứng Ẩn lắng nghe cẩn thận.

"Bất kỳ sự do dự nào cũng sẽ khiến em thất bại trước gió. Nhưng nếu em có thể phán đoán và tận dụng mọi thứ theo ý muốn, thì hướng đi, tốc độ của em, là thong thả hay tiến lên nhanh chóng, tất cả đều do em kiểm soát."

Ứng Ẩn đã hiểu.

Cô nghĩ đây mới thực sự là môn thể thao anh thích.

"Vậy khi gặp gió ngược thì sao?" Cô ngây thơ hỏi vì không hiểu gì về thuyền buồm.

Thương Thiệu mỉm cười: "Gió ngược càng nhanh, hiệu ứng Bernoulli. Chúng ta hiện đang ở trạng thái ngược gió, em nhìn này, gió đang ở góc 45 độ với mạn thuyền." Anh hướng dẫn Ứng Ẩn cách đọc chỉ báo hướng gió.

Suốt cả ngày, cô được anh dạy thực hành.

Cách nhận biết hướng và sức gió, cách phán đoán hướng dòng nước và sóng biển, cách thu và thả buồm, kiểm soát hướng buồm nhận gió... góc giữa buồm, thân thuyền và gió... Ứng Ẩn nghe đến nỗi đầu óc quay cuồng.

Cô vốn học múa, lẽ ra tay chân cô phải rất linh hoạt và khả năng điều khiển tốt, nhưng khi sóng gió nổi lên, cô vẫn rối ren, thường xuyên nhìn mũi thuyền lệch khỏi hướng mà không thể làm gì.

Đôi khi, góc độ không đúng, buồm chính và buồm trước rung lắc khiến cô hoảng loạn, Thương Thiệu thì vẫn thảnh thơi cầm một tách trà đỏ Anh quốc.

Ứng Ẩn trả đũa bằng cách cố ý điều khiển buồm sai hướng.

Thân thuyền bị gió thổi nghiêng, tách trà đỏ của Thương Thiệu bất ngờ đổ ra người.

Thương Thiệu: "..."

Cũng có khi sóng cao. Nước dâng, thuyền nâng lên rồi lại bị hất xuống, gần như có cảm giác mất trọng lực. Buồm không đúng, thuyền chỉ xoay vòng trong sóng, đột nhiên một đợt sóng lớn ập đến, Ứng Ẩn hét lên, Thương Thiệu bảo vệ cô nhưng cả hai đều ướt sũng.

Anh hiếm khi lâm vào tình cảnh lúng túng như vậy, chiếc áo sơ mi lanh của anh giờ đã trở nên trong suốt. Ứng Ẩn làm chuyện xấu, tim đập nhanh, vừa thở vừa cười, nhưng khi thấy ánh mắt nguy hiểm của anh, cô biết là mình gặp rắc rối.

Cô định chạy, nhưng trượt chân trên boong tàu ướt sũng, và bị anh túm lấy eo.

"Cố tình à?" Thương Thiệu vừa hỏi, vừa dùng tay lau mặt.

"Em thật sự không biết." Ứng Ẩn như một chú cún con bị ướt mưa, ngước mắt nhìn lên, cố tỏ ra tội nghiệp.

"Giờ thì không sợ thuyền lật nữa sao?"

"Anh đã nói, dù thế nào cũng sẽ không lật mà... ưm!" Cô vội bào chữa, nhưng bị Thương Thiệu hôn mạnh, đè xuống boong thuyền phía đuôi.

Nước biển rất lạnh, dưới thân thể anh, Ứng Ẩn bắt đầu run rẩy, môi cô bị ép mở ra, dưới chiếc áo Polo trắng, dây cài của áo ngực thể thao bung ra ngay từ phía trước ngực.

Sự gò bó bỗng nhiên biến mất, Ứng Ẩn thở gấp, đôi chân dài đan vào nhau làm bẩn cả boong thuyền.

Thương Thiệu nhìn cô đầy chiếm hữu, "Thấy kích thích không?"

Anh nói một cách ẩn ý, giọng trầm xuống: "Em đã làm anh hứng lên thì sẽ không dễ kết thúc đâu."

Anh biết tay mình đã bẩn sau khi chơi với dây buồm nên chia tay cô ra, môi lưỡi từ trên đi xuống dưới.

Trời đất như một tấm màn, xung quanh là biển sâu không thấy đáy, Ứng Ẩn bắt đầu lo lắng, thần kinh trở nên nhạy cảm.

Không lâu sau, cô đầu hàng hoàn toàn, thân thuyền cũng rung lắc vì sự kháng cự và né tránh của cô càng làm tăng thêm sự hứng thú.

Khi thuyền không di chuyển, thời gian dường như trôi chậm lại. Thỉnh thoảng có cá nhảy lên boong, lưng màu bạc lấp lánh, nhảy nhót một hồi rồi được Ứng Ẩn thả lại xuống biển. Cà phê và trà luôn được pha sẵn, trong hương thơm, Ứng Ẩn tựa vào lòng anh, cùng anh ngắm hoàng hôn màu cam phủ khắp bầu trời.

"Em muốn tổ chức đám cưới ở đâu?" Thương Thiệu hỏi một cách không suy nghĩ.

"Nơi mà không ai biết đến." Ứng Ẩn đáp ngay, theo cảm hứng: "Ngay tại đây."

"..."

"Thương Thiệu, anh có đồng ý lấy Ứng Ẩn làm vợ, dù là trong cái chết, bệnh tật, giàu sang hay nghèo khó..." Cô lẩm bẩm một cách tùy tiện.

Cô chưa nói xong đã bị anh bịt miệng. Anh hơi ngồi dậy rồi đè cô xuống, ánh mắt nhìn cô phản chiếu ánh hoàng hôn, bất đắc dĩ: "Đừng tùy tiện như vậy."

Ứng Ẩn mím chặt môi, rúc vào lòng anh: "Em chỉ đùa thôi mà. Em biết là em không có quyền quyết định."

Dễ hiểu thôi, một gia đình như Thương Thiệu, với vị thế như vậy, ngay cả anh cũng chưa chắc có quyền quyết định về lễ cưới chứ đừng nói đến cô. Đám cưới chắc chắn sẽ rất hoành tráng, cô có thể chọn từ khắp nơi trên thế giới, khách khứa toàn những người nổi tiếng, mặc vest và váy dạ hội, giữa hương thơm nước hoa và bóng tóc sáng loáng, những tháp rượu champagne cao ba bốn mươi tầng, rượu chảy như suối trong veo. Cô sẽ mặc chiếc váy cưới đắt đỏ được may đo hoàn toàn bằng tay, có lẽ thậm chí còn được đính kim cương, một cái giá có thể lên đến hàng triệu.

Nhưng những hình ảnh này không phải là điều cô mơ ước.

Cô mơ ước nhìn thấy ánh mắt của Thương Thiệu khi lần đầu tiên nhìn thấy cô mặc váy cưới, mơ về bãi cỏ chỉ có anh và cô, mơ về việc anh nắm tay cô rồi thì thầm dịu dàng bên tai cô rằng, "Em mặc váy cưới thật đẹp."

"Em quyết định." Thương Thiệu ôm cô vào lòng: "Em muốn tổ chức ở đâu thì chúng ta sẽ tổ chức ở đó trước."

Ứng Ẩn phấn khích: "Lén lút được không?"

Thương Thiệu bật cười: "Không phải lén lút, nhưng chỉ nghe theo ý em thôi. Em muốn mời ai thì mời, không muốn mời thì không mời."

"Đêm qua em mơ thấy điều này." Ứng Ẩn đột nhiên nói.

"Mơ thấy gì?"

"Mơ thấy em đứng dưới mưa ngoài đường còn xe của anh đi ngang qua mà không thấy em." Ứng Ẩn ngẩng cao cằm lên.

"Có thể là vậy." Thương Thiệu không cố trấn an cô.

"Mọi thứ sẽ khác đi." Trái tim Ứng Ẩn thắt lại.

Thương Thiệu nắm lấy cổ tay cô, cúi xuống, tìm môi cô: "Mọi thứ sẽ không có gì thay đổi."

Đàn cá heo bơi qua, lưng bạc lấp lánh trong ánh chiều tà và ánh trăng.

"Không biết trên bờ thế nào rồi." Ứng Ẩn nhắm mắt lại, "Về nhà chắc em sẽ bị Ứng Phàm và Đình Văn mắng chết."

Dù đại dương là nơi trú ẩn an toàn nhưng cũng không thể mãi trốn tránh không lên bờ.

Ngày thứ năm, du thuyền cập bến, dù đã có dây cảnh báo và đội ngũ bảo vệ mặc đồ đen đứng gác khắp nơi nhưng vẫn không thể ngăn được tiếng bấm máy và ánh đèn flash chớp nháy. Trên trời, những chiếc drone bay vo ve như đàn ong, không biết có bao nhiêu

chiếc.

Những bức ảnh lúc họ xuống thuyền không thể tránh khỏi bị công khai, mạng xã hội vừa mới lắng xuống lại rộn ràng trở lại. Trong ống kính tele, Ứng Ẩn rất kín đáo, đeo kính râm và đội mũ ngư phủ rất chặt, một tay cô được Thương Thiệu nắm chặt bên cạnh.

Chiếc Maybach đã chờ sẵn bên cạnh, cả hai lên xe, rèm che đã chặn hết tầm nhìn xung quanh.

Sau khi đón được người an toàn, ngay cả chú Khang cũng thở phào nhẹ nhõm, cười lắc đầu: "Làm ngôi sao thật không phải chuyện dễ."

Ứng Ẩn an ủi ông: "Không sao đâu, chỉ một thời gian thôi, họ còn nhiều chuyện khác để theo đuổi, hơn nữa tôi rồi cũng sẽ hết nổi tiếng."

Chú Khang không nhịn được cười: "Thiếu phu nhân, cô thật khiêm tốn."

Ứng Ẩn bị sặc nước, ho sặc sụa, cô nhận lấy tờ giấy từ Thương Thiệu.

"Đừng gọi tôi như vậy..." Cô đỏ mặt.

Nụ cười trong mắt Thương Thiệu đầy ẩn ý: "Đừng làm khó chú Khang."

Chú Khang vẫn giữ giọng điệu lịch sự: "Không giấu gì cô, tôi đã luyện tập từ lâu rồi. Trong lòng tôi, cô từ lâu đã là thiếu phu nhân."

Ứng Ẩn không ngừng liếm môi, không thể kiềm chế được, cô vùi mặt vào đầu gối, tóc và cổ tỏa ra hơi nóng.

Chiếc Maybach phiên bản đặc biệt đã lên top tìm kiếm gây ra một làn sóng thảo luận khác.

【Maybach phiên bản đặc biệt... Giờ thì tôi hiểu thế nào là vẻ đẹp của sự đơn giản】

【Tuyệt đối đỉnh】

【Biển số xe đủ để mua hai căn nhà】

【Ông chủ cao sang như vậy có ổn không, đi trên đường chắc chắn sẽ bị bao vây 233】

【Được rồi, đã bắt cóc vợ tôi, để anh ấy cũng cảm nhận nỗi khổ của sự nổi tiếng (đùa thôi)】

Chiếc Maybach trở về biệt thự ven biển rồi đổi sang một chiếc xe khác, dưới sự che chắn của nhiều xe, họ lái về căn biệt thự nhỏ của Ứng Ẩn.

Khi bánh xe lên con đường dốc, Ứng Phàm đứng trên ban công tầng hai, qua những tán cây cao lớn bà có thể thấy rõ ràng bóng dáng người ngồi trong xe.

Bà ấy cảm thấy rất phức tạp trong những ngày này.

Trên mạng, mọi người đã mổ xẻ từng chi tiết về mối quan hệ của họ, liên tục có người xuất hiện để tung ra thông tin.

"Có ai nhớ lần Ẩn Ẩn đi thăm trụ sở Tần Đức không? Giọng đó chính là của Thương Thiệu, trời ơi, anh ấy còn dùng tên giả là Kim Nguyên Dân để phỏng vấn cô ấy, thật khiến tôi phát cuồng!"

"Đúng, đúng, anh ấy còn hỏi gì nữa?"

"Anh ấy hỏi là, anh ấy đã cãi nhau với bạn gái, không biết phải dỗ như thế nào, còn nói bạn gái anh ấy là một cô gái trẻ, có thể không thích anh ấy nhiều như vậy khiến anh ấy hơi lúng túng."

"!!!!!!"

"Trời ơi, thật khiến tôi chết mê chết mệt, anh ấy giỏi quá!"

"Trời... một tình yêu tuyệt vời."

Ứng Phàm nghĩ: "Không phải thật đâu."

"Trên thảm đỏ của giải thưởng Ngân Hà, đại ca có ý đồ không tốt! Tôi hoàn toàn nghi ngờ và có chứng cứ! Cách anh ấy nhìn cô ấy không đúng chút nào!"

"Trời ạ, người này rõ ràng là rất quen thuộc với việc này rồi (đang rơi vào trạng thái thần trí không rõ)."

"Ai đã cho anh ấy can đảm để lén lút yêu đương?"

"Nghe nói đại ca tự nhận mình là người bình thường."

"Anh này nghĩ gì khi ôm Ẩn Ẩn? Ăn thịt thiên nga hay là quyết tâm chiếm lấy cô gái này (đừng để ý đến tôi, tôi chỉ là một con chó nhỏ thôi)."

"Định nghĩa lại người bình thường."

"Làm ơn tỉnh lại đi, chỉ cần đứng cạnh Ẩn Ẩn là đủ để được tôn sùng rồi, ai mà là người bình thường chứ!"

"Lúc ở mỏ đồng chắc là vui mừng lắm nhỉ?"

Ứng Phàm nghĩ: "Vui mừng hay không, không biết nhưng chắc chắn không phải thật."

"Tại sự kiện ra mắt phim Thiên Kinh Địa Nghĩa... hỏi thẳng... nếu cô ấy có bạn trai, liệu cô ấy có soát trang cá nhân của anh ấy không..."

"Thật không thể tin được, thật ngọt ngào, tôi muốn cười."

"Nói thêm một ngàn lần nữa, anh ấy thật giỏi, chuyện gì thế này?"

"Các công tử khác có thể cạnh tranh được không?"

"Tôi đã xem đi xem lại video này, thấy Ẩn Ẩn từ cổ đến dái tai đều đỏ lên."

"Bộ phim tình cảm ngọt ngào nhất cũng không thể so với họ."

Ứng Phàm nghĩ: "Ừ ừ, đúng vậy, ngọt ngào thật, nhưng không phải thật thì càng tuyệt."

"Anh ấy còn ở đoàn phim suốt hai tháng, đón năm mới, trực thăng tự do điều khiển."

"Đại ca như vậy chẳng phải nên bận rộn cả ngày sao, khó tưởng tượng."

"Đúng là não cá vàng."

"Vì điều này, tôi cũng phải xem "Tuyết Xanh"!"

"Nghe nói thời gian đó Ẩn Ẩn đã không ổn lắm, cách Lý Sơn hành hạ diễn viên rất nổi tiếng..."

"Tôi đã thấy bức ảnh chính thức anh ấy đăng trên mạng, có lẽ là chụp ở Tân Cương. Không biết sao nhưng cảm giác rất là... hai người họ đang dựa vào nhau mà sống (cố gắng mô tả)."

"Tôi hiểu, đó là cảm giác vượt qua tất cả, tầng lớp, tiền bạc, danh vọng, rất trong sáng. Ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy, tôi đã cảm động."

Ứng Phàm đặt điện thoại xuống, lại cầm lên, phóng to bức ảnh đó lên để nhìn kỹ từng chi tiết.

Bức ảnh rất có ý nghĩa, nhưng bà không thể nhìn rõ mặt con gái mình, không biết cảm xúc của cô ra sao. Bà chỉ biết dường như con gái mình đang được anh ấy bảo vệ hết sức, như thể anh ấy đang cố giành lấy cô từ tay tuyết, chỉ chậm một chút thôi, cô ấy sẽ tan vào tuyết.

Tuấn Nghi chạy ra sân, như một người hầu nhỏ giúp Ứng Ẩn mở cửa xe.

Thương Thiệu đành tự xuống xe, trên tay cầm theo một bộ vest, bất lực nhìn Ứng Ẩn bị Tuấn Nghi ôm chặt.

"Được rồi, được rồi, làm như vừa trải qua cơn thập tử nhất sinh vậy." Ứng Ẩn vỗ lưng cô ấy.

"Da chị bị đen rồi."

Ứng Ẩn: "...Em có thể im lặng không?"

"Không sao, đây là hiện tượng đen da tạm thời, dưỡng trong một tuần là trắng lại thôi." Tuấn Nghi nghiêm túc nói, bí mật nói nhỏ: "Dì đang không vui trên tầng hai kìa."

Ứng Ẩn nhẹ "ừ" một tiếng, ánh mắt tìm đến Thương Thiệu. Sau khi thấy anh nhẹ gật đầu, cô mới yên tâm một chút, cô đi vòng qua đuôi xe, nắm lấy tay cùng anh bước vào nhà.

"Mẹ em sẽ không ghét anh đâu." Ứng Ẩn nói rất nghiêm túc, "Anh là kiểu người mà bà ấy thậm chí không dám mơ tới."

Thương Thiệu đã chuẩn bị một món quà, sau khi được chú Khang tỉ mỉ chọn lọc, món quà đã được chính anh và Ứng Ẩn quyết định. Đó là một chiếc trâm hoa linh lan, nhụy hoa được làm từ kim cương

vàng cao cấp, lá và cành được đính những viên kim cương nhỏ trong suốt, rất thanh nhã và sang trọng.

Sự đắt giá của món quà này có mức độ, nó được chuẩn bị rất chu đáo nhưng không vượt quá giới hạn lễ nghĩa.

Ứng Phàm giả vờ ngồi trên tầng hai uống trà đọc báo, tai nghe tiếng bước chân đến gần, khuôn mặt không chút biểu cảm, vẫn đẹp đẽ và bình thản như vậy.

"Mẹ." Ứng Ẩn gọi bà một tiếng.

Ứng Phàm đáp lại một tiếng "ừ," đặt cốc trở lại đĩa, động tác ngẩng đầu rất nhẹ nhàng và chậm rãi, đầu tiên nhìn Ứng Ẩn một cái sau đó mới liếc qua Thương Thiệu.

Ngay cái nhìn đầu tiên, trong lòng bà đã thắt lại một chút.

Đây thực sự không phải là một người đàn ông mà bất kỳ phụ nữ nào có thể nắm bắt được. Hoặc có thể nói, vượt qua cả phạm vi giới tính — Ứng Phàm không thể tưởng tượng ra bất kỳ ai có thể kiểm soát anh.

Thương Thiệu nhẹ cúi đầu, khom người, chào: "Chào dì."

Giọng nói trầm, âm sắc trong trẻo như màu của rượu hảo hạng, âm thanh như tiếng đá quý, sự quý phái toát ra từ hai từ ngắn ngủi.

Ứng Phàm đứng dậy khỏi chỗ ngồi: "Thương..."

Bà không biết nên gọi anh là gì.

"Gọi cháu là A Thiệu được rồi, người lớn trong nhà đều gọi cháu như vậy." Thương Thiệu khẽ nhếch môi, giọng điệu chậm rãi, lịch sự và lễ phép.

"Mời ngồi." Ứng Phàm không biết nói gì thêm, chỉ có thể mời anh ngồi xuống trò chuyện. "Ngồi xuống trò chuyện."

Thương Thiệu mỉm cười: "Xin lỗi vì đã làm phiền."

Anh ngồi xuống, trước tiên xin lỗi: "Đáng lẽ cháu nên đến thăm dì từ sớm, nhưng cháu nghĩ, ưu tiên nên là tạo sự bất ngờ cho Ứng Ẩn nên đã mạo muội hành động trước, sau khi cầu hôn thành công mới tính đến chuyện đến thăm dì. Nhưng không ngờ đã xảy ra quá nhiều chuyện trên mạng khiến dì phải lo lắng."

Ứng Phàm ngồi thẳng lưng, chỉ còn lại một tia thở dài lo lắng.

Mặc dù cách một chiếc bàn trà nhưng Ứng Phàm vẫn cảm nhận được sức mạnh từ anh. Nhưng rõ ràng anh ấy rất điềm tĩnh và tôn trọng.

"Anh Thương, anh khách sáo rồi. Con bé Ứng Ẩn chắc chắn đã gây nhiều phiền toái cho anh trong những ngày này."

Thương Thiệu nhếch môi, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên khuôn mặt cô: "Dì gọi cháu là Anh Thương có nghĩa là dì không muốn gả Ứng Ẩn cho cháu."

Ứng Phàm không tự giác nuốt nước bọt, dưới ánh mắt của anh, bà đổi lời: "A Thiệu."

Gọi như vậy là đồng ý gả Ứng Ẩn cho anh rồi. Ứng Phàm hiểu ra, trong lòng hối hận không thôi, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Thương Thiệu rõ ràng có thể nhìn thấu bất kỳ ai, nhưng đối với sự không thoải mái của Ứng Phàm, anh vẫn không biểu hiện ra ngoài. Anh chỉ đơn giản là lấy chiếc túi chứa hộp trang sức ra rồi nói: "Lần đầu gặp mặt, một chút quà mọn, không biết dì có thích không."

Ứng Phàm nhận lấy chiếc túi, Ứng Ẩn ngồi xuống bên cạnh bà, "Mẹ

thử xem."

Ứng Phàm đành phải thử. Bà mở ra trước mặt hai người, khi nhìn thấy chiếc trâm hoa linh lan tuyệt đẹp và lấp lánh khiến bà không thể thốt nên lời.

"Thích không?" Ứng Ẩn như một cô bé nhỏ nhắn nũng nịu bên cô, khoác tay cô: "Chúng con đã chọn rất lâu đó. Rất hợp với những chiếc áo khoác và váy của mẹ."

Ứng Phàm không thể nói rằng cô không thích, chỉ có thể lẩm bẩm: "Thật là quá tốn kém."

Thương Thiệu ở lại uống hai tách trà cùng họ, Tuấn Nghi chuẩn bị bữa tối, anh ở lại cùng dùng bữa, coi như đã đến nhà Ứng Phàm làm khách. Mãi đến chín giờ tối, khi bữa ăn đã kết thúc, trà cũng đã uống đủ, Ứng Phàm vẫn không thể hỏi về việc hợp đồng.

Bà đứng dưới vòm cửa nhìn Thương Thiệu lên xe, sau khi thấy anh được tài xế đưa đi mới thở phào nhẹ nhõm.

"Một người như anh ta cũng khó tin là con có thể yêu anh ta." Ứng Phàm vỗ nhẹ vào tay Ứng Ẩn, vuốt ve.

"Anh ấy rất tuyệt vời, mẹ không thể tưởng tượng được anh ấy tuyệt vời thế nào đâu." Ứng Ẩn khẽ chu môi.

Ứng Phàm nhìn con gái dưới ánh đèn đường: "Mẹ không thể tưởng tượng được anh ấy tuyệt vời đến mức nào, phải chăng là vì con đã không nói với mẹ về những khó khăn và đau khổ mà con đã trải qua?"

Ứng Ẩn sững sờ, không biết mẹ mình đang ám chỉ chuyện gì, trong lòng bất an.

Ứng Phàm thở dài một tiếng, đưa tay lên, vuốt tóc, mắt và má của

cô.

"Sắp làm cô dâu rồi." Bà nghẹn ngào nói, nước mắt nóng hổi lăn dài.

Chương 114: Vì yêu em nên không tính toán

Trong ký ức mờ nhạt, đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối cùng cô có một buổi trò chuyện thân mật với Ứng Phàm.

Sau khi ra mắt, lịch trình của cô rất bận rộn, tham gia liên tục các dự án, những khoảng trống ít ỏi còn lại cũng bị lấp đầy bởi các hoạt động thương mại. Trước khi cô tròn mười tám tuổi, Ứng Phàm trên danh nghĩa là trợ lý của cô, nhưng thực tế là một người đại diện kiêm người giám hộ. Bà đã can thiệp vào con đường sự nghiệp của Ứng Ẩn bằng một cách vừa mềm yếu lại vừa mạnh mẽ, vừa bình dân nhưng cũng vô cùng khôn ngoan. Trong tất cả các cảnh quay trống của bộ phim "Phiêu Hoa," Ứng Phàm luôn đứng sau máy quay, dáng vẻ như một con đại bàng bảo vệ tổ con, rồi khi trở về phòng vào buổi tối, bà lặp đi lặp lại câu hỏi: "Diễn viên đó có đụng chạm vào con ở đây không? Có đụng chạm vào chỗ kia không? Nếu hắn dám đụng chạm bậy bạ, mẹ sẽ không để yên cho hắn."

Tuy nhiên, Chân Dã là công ty giải trí số một trong ngành, chắc chắn không thể để một kiểu làm việc gia đình như vậy can thiệp lâu dài, huống chi Ứng Ẩn là người được họ phát hiện và nâng đỡ từ đầu. Không giống như những người khác được ký kết sau này, cô thực sự là "tài sản của công ty." Vào đêm tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Ứng Ẩn, Ứng Phàm buộc phải "nhường quyền chỉ huy", từ đó trở về bình thản sống dưỡng già ở thành phố Bình.

"Thoáng cái đã hai mươi chín tuổi rồi." Ứng Phàm lẩm bẩm tính toán: "Ra mắt mười ba năm, giờ đã là một tiền bối kỳ cựu trong giới giải trí."

Ứng Ẩn bật cười: "Một tiếng "CôỨng" đã đủ già rồi, nhưng trong giới điện ảnh, người ta không dùng cách gọi đó, đó là cách gọi trong giới thần tượng."

Tuấn Nghi thay ga giường mới cho Ứng Ẩn, thời tiết đã nóng lên nên cô ấy cũng thay chăn lông vũ bằng một chiếc chăn mỏng nhẹ. Mẹ con hai người nằm trên giường, ánh trăng chiếu vào gương mặt của họ, giống nhau về hình dáng nhưng lại có một nét duyên dáng hoàn toàn khác biệt.

"Mẹ đã chuẩn bị sẵn tinh thần con có thể sẽ không lấy chồng."

"Không phải mẹ luôn sốt sắng muốn con lấy chồng sao?" Ứng Ẩn quay đầu, trêu đùa: "Tống Thời Chương còn trở thành người đàn ông lý tưởng trong mắt mẹ nữa."

"Thôi, mẹ còn lo lắng hay bận tâm gì nữa, nói nhiều chỉ làm mẹ trông có vẻ già đi." Ứng Phàm im lặng một lúc rồi nói: "Con là người bướng bỉnh, nếu không tìm được người con ưng ý thì mẹ sẽ ở bên con nửa đời trước, Tuấn Nghi sẽ ở bên con nửa đời sau, cũng không tệ lắm."

"Tuấn Nghi không muốn bị mẹ trói buộc, cô ấy muốn yêu đương."

Ứng Phàm bật cười và hỏi: "Con với anh ấy đã hẹn hò bao lâu rồi?"

Dù thời gian đã khắc sâu trong lòng nhưng lúc này Ứng Ẩn có chút do dự: "Hơn bảy tháng."

Ứng Phàm không hề ngạc nhiên, hỏi lại: "Bảy tháng, quen biết, yêu đương, định hôn nhân, tất cả đều rất mãnh liệt?"

"Không có gì mãnh liệt cả." Ứng Ẩn cứng đầu đáp.

"Nếu không mãnh liệt thì Tuấn Nghi sẽ không nói mẹ và cô ấy đều không thể giữ con lại, chỉ có anh ấy mới giữ được con?" Ứng Phàm

nhạt nhẽo hỏi ngược lại.

Ứng Ẩn mở miệng định phản biện nhưng nghe thấy Ứng Phàm nói tiếp: "Thôi đi, Tuấn Nghi có nói dối hay không, con biết rõ nhất."

"Cô ấy chỉ đang giả thiết thôi..."

"Con rất thích anh ấy phải không? Chàng thiếu gia nhà giàu cao cao tại thượng, xuất thân từ gia đình mà người bình thường không dám mơ tới."

Ứng Ẩn khẽ "ừm" một tiếng.

"Con có cảm tình trước, phải không?"

Ứng Ẩn lại "ừm" một tiếng.

"Con thích anh ấy là vì xuất thân cao quý, địa vị quyền lực hay vì anh ấy sẵn sàng tiêu tiền cho con?"

Ứng Phàm hỏi rất thẳng thắn, đến mức gần như thô lỗ nhưng lại đầy logic.

"Tại sao mẹ lại hỏi vậy?" Ứng Ẩn hỏi ngược lại.

"Nếu chỉ vì những lý do đó, mẹ khuyên con nên suy nghĩ lại. Việc kết hôn với người giàu có không dễ dàng, mặc dù mẹ luôn muốn con tìm một người có thể bảo vệ con, có hậu thuẫn vững chắc, nhưng trong một gia đình như vậy, sự nghiệp và thành tựu của con đối với họ không có ý nghĩa gì. Mẹ không có năng lực nên không thể giúp con khi cần. Nếu con bước vào thì con chỉ có thể dựa vào tình yêu của anh ấy. Nếu chỉ vì tiền bạc mà con đã bị ảo tưởng thì người mà con kết hôn sẽ chỉ là ảo ảnh mà thôi."

Ứng Ẩn im lặng lắng nghe rồi bật cười: "Mẹ, những lời này thật không giống với mẹ chút nào."

"Mẹ sợ, con gái ạ." Ứng Phàm quay sang nhìn vào khuôn mặt của Ứng Ẩn: "Từ nhỏ mẹ đã không thể cho con cảm giác an toàn về tài chính, mẹ sợ con sẽ coi tiền bạc là chính sự an toàn. Điều này tất nhiên không sai nhưng điều kiện là tiền đó phải là của chính con."

"Nhưng họ nói, những cô gái ham tiền sẽ có tất cả còn những cô gái ham yêu sẽ trắng tay." Ứng Ẩn im lặng đối diện với mẹ.

Ứng Phàm sững lại một chút, nếp nhăn trên khuôn mặt giãn ra lộ vẻ mệt mỏi đầy thất vọng.

"Đó chẳng phải là mẹ sao?" Bà tự giễu cười.

Bà đã ham yêu, đến giữa cuộc đời chẳng còn gì trong tay mới dẫn con gái nắm tay từ khu ổ chuột bước ra. Đồng nghiệp của bà ham tiền, lấy được hàng triệu từ đại gia, giờ đang sống trong biệt thự lớn ở Canada, hưởng thụ mọi thứ với bạn trai người da trắng trẻ tuổi.

"Tống Thời Chương có một lần dẫn mẹ gặp một người bạn. Cô ấy trẻ hơn mẹ, được người ta nuôi nấng mỗi năm lên đến hàng tỷ, bảo dưỡng rất tốt, đôi mắt vẫn còn trong sáng như học sinh trung học. Cái nhìn của mẹ khi mười sáu tuổi còn không sạch sẽ bằng cô ấy." Ứng Ẩn hỏi: "Mẹ có ghen tị không?"

Ứng Phàm không suy nghĩ mà trả lời: "Có." Bà mỉm cười: "Nhưng mẹ e rằng mẹ không thể làm như vậy."

"Có lẽ, ham yêu hay ham tiền đều tùy vào bản lĩnh và may mắn."

"Ham yêu hay ham tiền đều tùy vào bản lĩnh..." Ứng Phàm lẩm bẩm: "Vậy con thì sao?"

"Con gái luôn đi theo con đường của mẹ."

Ứng Phàm nghe câu này rồi từ trong chăn đưa tay lên, dùng lòng

bàn tay ấn nhẹ vào hốc mắt. Nơi đó nóng rực khiến mắt bà đau nhói.

"Mẹ ơi, con yêu anh ấy. Thật khó để nói ra điều này." Ứng Ẩn có chút ngại ngùng.

Đã rất lâu rồi cô không nói chuyện tâm tình với mẹ, mỗi khi về nhà thăm nom, cuộc nói chuyện thường trở nên căng thẳng, chưa nói được vài câu đã cãi nhau.

Ứng Phàm cười qua nước mắt: "Không khó nói đâu."

"Lần đầu tiên con gặp anh ấy, con không biết anh ấy là ai. Anh ấy đã đưa cho con một chiếc ô, một chiếc khăn choàng, trong tay cầm một điếu thuốc lại ngồi xuống để chỉnh lại váy cho con. Mùi hương trên người anh ấy rất dễ chịu, dáng vẻ mặc vest vừa nho nhã lại vừa tạo cảm giác xa cách."

"Mới lần đầu gặp con đã thích anh ấy rồi sao?" Ứng Phàm rất ngạc nhiên.

Trong giới giải trí, những gương mặt nổi bật không chỉ dừng lại ở con số hàng trăm, cô đã gặp nhiều người, lẽ ra không nên yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Ừm. Trên người anh ấy có một sự hấp dẫn." Ứng Ẩn cười nhẹ, "Vài ngày sau, Tuấn Nghi đã nghĩ anh ấy là fan cuồng và đã mắng anh ấy một trận, nhưng anh ấy lại tưởng đó là tín hiệu cầu cứu của con nên đã dẫn người đến khách sạn để cứu con. Anh ấy rất quý trọng người khác, không phải là người đối xử tệ bạc, mẹ biết không?" Ứng Ẩn ngẩng mi mắt lên, bình thản nói: "Nhiều năm qua, con chưa bao giờ thấy ai như vậy."

Ứng Phàm không nói gì, bà cũng không hỏi gì về hợp đồng.

"Con thường cảm thấy anh ấy rất cô đơn. Giữa chúng con đã xảy ra

rất nhiều chuyện không thể nói hết được, giống như một cuốn tiểu thuyết dài mà mẹ có lẽ phải mất ba bốn tháng mới đọc hết câu chuyện của chúng con. Nhưng, trên thế giới này, con là người duy nhất hiểu anh ấy. Mẹ ơi, anh ấy có rất nhiều tiền nhưng chỉ có con mà thôi."

Ứng Ẩn nói xong, nhìn chằm chằm vào trần nhà một lúc, rồi mỉm cười: "Mẹ đừng lo lắng cho con."

"Vậy còn hợp đồng thì sao?" Cuối cùng Ứng Phàm cũng hỏi.

Ứng Ẩn giật mình quay đầu: "Mẹ đã thấy nó rồi?"

"Mẹ đã dọn dẹp lại phòng cho con, tình cờ thấy một số loại thuốc của con." Ứng Phàm cố gắng nói nhẹ nhàng: "Con giấu chuyện yêu đương, lại còn giấu chuyện bệnh tật. Mẹ thật là kém cỏi."

"Không phải vậy đâu," Ứng Ẩn lại gần rồi nép sát vào bên cạnh mẹ, ngửi thấy mùi tóc của mẹ: "Nỗi lo lắng của mẹ thường khiến con khó mà giải thích nên con chỉ còn cách không nói, nếu không sẽ tốn nhiều công sức hơn."

Ứng Phàm hé miệng cười khẽ: "Khi mẹ còn là con gái, mẹ cũng như vậy."

Bà tất nhiên còn muốn hỏi, phải chăng mẹ không còn đủ sức mạnh để giúp con nữa? Không thể trở thành nơi con quay về khi gặp khó khăn. Nhưng đó là điều mà bà cần tự mình suy ngẫm, chứ không phải chất vấn con gái để tìm câu trả lời.

"Hợp đồng đó viết rất hay, không có giao dịch nào khác, chỉ là làm bạn gái cho anh ấy thôi."

Có lẽ đã rất khuya rồi, mặt trăng đã lên rất cao chiếu xuống ánh sáng xanh lam qua những khe của rèm cuốn.

Ứng Phàm mỉm cười: "Vậy thì chẳng phải là tự hạ thấp bản thân sao?"

"Không phải đâu." Ứng Ẩn mím môi cười: "Chỉ là anh ấy không biết, khi con ký hợp đồng với anh ấy, con đã có ý định để anh ấy nhớ đến con suốt đời."

"Đồ ngốc." Ứng Phàm gõ nhẹ vào đầu cô.

"Hả?"

"Con nên hỏi anh ấy. Chính anh ấy mới là người có ý đồ từ đầu."

"Ừm..." Ứng Ẩn đan tay vào nhau dưới chăn, hơi ngượng ngùng nói: "Anh ấy cũng có chút tình cảm với con..."

Ứng Phàm lắc đầu, kéo mắt nạ xuống và chỉnh lại cho cô: "Ngủ đi, thiếu ngủ sẽ làm người ta trở nên ngu ngốc."

Ứng Ẩn: "..."

Cô cảm thấy như bị Ứng Phàm nguyền rủa. Cô lăn qua lăn lại mà không ngủ được mà lắng nghe tiếng mèo kêu vào đêm. An ninh khu biệt thự rất tốt nhưng chuyện tình cảm lại không thể nào ngăn cản được.

Khi trăng bắt đầu lặn, Ứng Ẩn rời khỏi giường, đi ra phòng khách để uống nước.

Dưới ánh trăng, nước trong veo phản chiếu ánh sáng, Ứng Ẩn nâng cốc lên nhìn một lúc rồi gọi điện cho Thương Thiệu.

"Anh Thương."

Thương Thiệu nhìn vào màn hình cuộc gọi đến, giọng nói lấp ló một nụ cười không rõ ràng: "Em uống say rồi à? Không phải đã bỏ rượu

rồi sao?"

"Sao anh vẫn chưa ngủ?" Ứng Ẩn chuyển chủ đề.

"Anh nghỉ phép năm ngày nên có nhiều việc của tập đoàn cần giải quyết, còn một số mối quan hệ xã giao nữa." Thương Thiệu đứng dậy từ sofa trong phòng ngủ, nhẹ nhàng bước qua lại trước cửa sổ kính màu xanh đậm: "Mọi người đều muốn gặp em."

"Ai?"

"Một đám người không mấy đàng hoàng."

"Bên anh còn có những người không đàng hoàng nữa cơ à?" Ứng Ẩn châm chọc.

Thương Thiệu cười khẽ: "Cũng có vài người bạn không mấy tử tế."

Ứng Ẩn uống nước từng ngụm nhỏ, im lặng một lúc lâu, mắt chớp chớp.

Thương Thiệu hiểu ra, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: "Nhớ anh rồi à?"

"Ừm."

"Buổi tối có mẹ em ở cạnh, anh tưởng em không có thời gian nên không tìm em." Thương Thiệu quay trở lại giường, nhặt chiếc đồng hồ vứt bừa bãi bên đó lên xem: "Ngủ trước đi, còn chín tiếng nữa là đến trưa, sáng mai, khi em mở mắt, anh sẽ ở ngay trước mặt em."

Ứng Ẩn cắn môi hỏi anh: "Cái hợp đồng đó, anh xé chưa?"

"Hợp đồng gì?" Thương Thiệu hơi ngạc nhiên, rồi nhận ra, "Không, anh đã cất đi."

"Nếu..." Ứng Ẩn lấy hết can đảm: "Nếu lúc đó em không ký với anh, anh có tìm người khác không?"

"Không."

"Anh sẽ có chuyện với người khác."

"Đừng nói bậy." Thương Thiệu cười nhẹ, nhìn vào đôi mắt phản chiếu qua cửa kính lớn: "Từ trước đến giờ chỉ có em thôi."

"Anh đang dỗ em." Ứng Ẩn giả vờ không tin.

"Anh đã từng nghĩ đến việc tìm một người khác để đối phó với Tiểu Ôn nhưng chưa bao giờ cố ý tìm ai. Nếu không có em thì sẽ không có hợp đồng đó."

"Trước có em, sau mới có hợp đồng."

"Ừm."

"Nếu em không ký thì sao?" Ứng Ẩn tiếp tục hỏi anh.

"Nếu em không ký thì càng tốt." Thương Thiệu cúi mắt: "Anh sẽ theo đuổi em."

Một tiếng "bùm" vang lên trong lòng Ứng Ẩn, tim cô như bị đập mạnh, một cảm giác tê dại lan tỏa như dòng điện chạy qua khắp cơ thể.

"Anh thích em đến vậy à?" Ứng Ẩn được đà làm tới, "Sao em lại không nhận ra? Trước mặt em, anh còn chẳng cười."

"Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên."

"Đồ lừa đảo." Ứng Ẩn mặt vừa đỏ bừng vừa quấn cái tua trên chiếc khăn choàng.

"Không phải em đã nói với Lục Lục sao?" Thương Thiệu cười nhẹ, "Vẻ đẹp của em đâm thẳng vào..."

Anh ngừng lại một chút, có vẻ khó nói.

Anh mím môi một lúc rồi nói tiếp: "Đâm thẳng vào bản năng của sinh vật nam."

Ứng Ẩn nóng bừng, cảm giác như sắp bùng nổ: "Đó là do mấy tài khoản PR bịa đặt..."

Lục Lục làm sao thế nhỉ! Mà lại nói ra mấy câu như thế này chứ!

"Bịa đặt hay không anh không biết, ít nhất thì"...Thương Thiệu nhếch môi, "...trong đó có bản năng của anh."

Ứng Ẩn sững sờ, bắt đầu đi qua đi lại trong phòng khách.

Cô cảm thấy khó chịu, tim như bị ngứa ngáy dữ dội nhưng không thể gãi được mà chỉ có thể đặt lòng bàn tay lên ngực để liên tục xoa. Cô bỗng ngồi thụp xuống, cơ thể dài mảnh khảnh cuộn lại thành một khối chặt.

Thật khó chịu.

Cô "ưm" một tiếng, lăn mình trên ghế sofa, ôm chặt lấy chiếc gối ôm và lăn qua lăn lại.

Thương Thiệu nghe thấy động tĩnh của cô, khẽ nhíu mày, không biết nên cười hay khóc: "Em đang làm gì thế?"

Ứng Ẩn cảm thấy mặt nóng bừng: "Lần đầu tiên gặp anh, rõ ràng em rất lộn xộn, ướt sũng, trang điểm cũng nhòe hết rồi."

"Đó không phải là lần đầu tiên."

"Hả?" Ứng Ẩn ngớ người, mắt mở to ngơ ngác, răng cắn nhẹ vào ngón tay.

"Lần đầu tiên là khi quay quảng cáo ở Ma Cao, em và Kha Dụ đang nhảy múa."

Trong chớp mắt, Ứng Ẩn bỗng hiểu ra: "Anh đã tính toán với em từ lâu rồi."

Thương Thiệu nhếch môi: "Vì yêu em nên không tính toán."

*

Mọi chuyện đã định, chọn một ngày đẹp trời, đầy hoa và nắng, Thương Thiệu chính thức đưa Ứng Ẩn về Deep Water Bay ra mắt cha mẹ.

Để chuẩn bị cho buổi gặp này, Ôn Hữu Nghi đã tốn không ít công sức. Biệt thự rộng hơn sáu nghìn mét vuông vốn đã được chăm chút rất kỹ lưỡng, nhưng vì lần đầu cô đến thăm nên họ đã làm mới lại mọi thứ, cắt tỉa hết các bãi cỏ và cây xanh cho đến khi đạt trạng thái tốt nhất, hoa tươi từ khu vườn được cắt cắm đầy các góc của biệt thự, mùi hương ngọt ngào được gió biển ấm áp đưa đến khắp mọi nơi.

Ôn Hữu Nghi trải một chiếc khăn thêu vàng, bà cùng người giúp việc thay đổi góc của một cái bàn nhỏ trong góc phòng.

Thương Cảnh Nghiệp có một cuộc tiếp đón thương mại vào buổi sáng, ông bước nhanh qua sảnh trước. Sống trong căn nhà này hơn hai mươi năm, ông chưa bao giờ để ý đến cái bàn nhỏ ở đây, cho thấy Ôn Hữu Nghi hôm nay chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất.

"Không cần căng thẳng như vậy." Ông ôm lấy Ôn Hữu Nghi: "Anh đi đây, hẹn gặp lại buổi chiều."

"Đây là lần đầu tiên A Thiệu đưa Ẩn Ẩn về nhà, phải để lại ấn tượng tốt nhất." Ôn Hữu Nghi chắp tay áp vào má, đứng trong vòng tay ông một lúc, ngưỡng mộ nói: "Em đã nói cái này hợp với bình hoa nhất."

Thương Cảnh Nghiệp cuối cùng cũng tìm thấy cơ hội để tiết lộ bí mật của con trai: "Đây không phải là lần đầu tiên nó đưa con bé về nhà đâu."

Ôn Hữu Nghi quay lại ngước mắt nhìn ông: "Hả?"

"Nó đã đưa con bé về đây từ lâu rồi, âm thầm mà không ai hay biết, hai đứa cũng đã ở qua đêm trong ngôi nhà này."

"Không thể nào." Nghi ngờ hiện lên trên mặt của Ôn Hữu Nghi, bà nhớ lại: "Lần anh xem lại chương trình thực tế sao?"

Thương Cảnh Nghiệp gật đầu: "Nó cùng ăn sáng với em, em còn khen nó hiếu thảo, nhưng thực ra nó đã nóng lòng muốn về từ trước rồi."

Ôn Hữu Nghi: "....."

Bà lẩm bẩm nhỏ: "Cha nào con nấy."

Đến chiều, từng người một đã trở về từ khắp nơi.

Thương Lục và Kha Dụ đến trước, họ mang theo một bó hoa tulip màu hoàng hôn lớn được gói trong một tấm giấy kính. Ôn Hữu Nghi ra lệnh cho người hầu cắm hoa vào lọ rồi nhắc nhở Thương Lục: "Hôm nay phải lịch sự hơn, đừng làm mất mặt gia đình."

Thương Lục oan ức đáp: "Con luôn đối xử tốt với cô ấy mà."

"Phải rồi, con còn sẵn lòng đăng Weibo vì con bé, không uổng công

A Thiệu tặng con nhiều bức tranh đến vậy."

"Con xin nhắc lại lần nữa, đó là vì thầy Kha."

Ôn Hữu Nghi "Ừ ừ" rồi quay sang Kha Dụ: "Tiểu Đảo, con thân thiết với con bé nhất, hãy chăm sóc con bé nhiều hơn, tránh sợ con bé cảm thấy không thoải mái."

Một lát sau, Minh Khâm cũng từ Thi Kỳ trở về, cô ấy gặp Thương Lục lần đầu tiên liền nói: "Không tệ đâu nha Lục Lục. Em rất rộng lượng, vì chị dâu mà đăng Weibo, không uổng công anh cả yêu thương em."

Thương Lục: "....."

Kiên nhẫn đáp: "Em đăng vì Kha Dụ mà."

Minh Khâm "Ừ ừ", rồi tính toán: "Chị phải mở lời đòi phí đại diện quảng cáo thế nào nhỉ?"

Kha Dụ cười không ngừng: "Có em làm việc miễn phí chưa đủ sao?"

"Giá đó đắt lắm, một năm một triệu mà sáu phần đã vào tay công ty quản lý rồi." Minh Khâm nói một cách nghiêm túc: "Một triệu đó đủ để chị thay thế bức tranh ở sân giữa."

Kha Dụ: "Chị không thấy giá trị của mình có chút quá đáng sao."

Minh Bảo về nhà vào lúc hơn hai giờ chiều, cô lái chiếc Porsche 911 màu bạc đầy nổi bật, mang váy xếp ly và đi đôi bốt cao rồi nhảy như chú chim sẻ vào nhà: "Chị dâu, chị dâu, chị dâu ký tên cho em nhé ___"

Nhìn quanh: "Ơ, chị dâu chưa đến à?"

Minh Khâm cầm một hộp thức ăn cho chim: "Chưa, em có muốn đi

cho chim ăn với tụi chị không?"

Họ đi qua những cổng lớn và sảnh chính tình cờ gặp Ôn Hữu Nghi.

Minh Khâm tự thú: "......Mẹ, con hứa! Lần này sẽ không cho chim ăn quá nhiều để phải nhập viện đâu!"

Cô ấy luôn không để ý đến số lượng thức ăn, lần nào cho ăn cũng có vài con cần bác sĩ can thiệp.

Minh Bảo đi bên cạnh Thương Lục giễu cợt: "Anh trai, anh thật là giả tạo, chẳng phải nói anh và chị dâu không đội trời chung sao, sao lại chủ động đăng Weibo vậy?"

Thương Lục: "....."

Mấp máy môi.

"Thôi kệ."

Dưới bóng râm màu xanh lục, nước trong hồ nông, hàng trăm con hồng hạc vươn cổ bay lượn, mặt nước gợn sóng bởi gió, những gợn sóng đó cũng có màu hồng.

Tuy nhiên, hồng hạc là loài chim chỉ đẹp để ngắm chứ không nghe được, cho ăn một hồi, Minh Trác gọi video, câu đầu tiên là: "Ồn quá."

"Chị hai, chị dám nói loài chim tình yêu của ba ồn ào đấy." Minh Bảo nói.

Minh Trác đảo mắt: "Em là đồ ngốc, đừng lôi ba vào chuyện này, nhanh kiếm chỗ yên tĩnh đi."

"Anh cả chắc sắp về rồi." Minh Khâm nói, đưa hộp thức ăn cho người hầu, rồi quay trở về con đường cũ.

"Chưa bao giờ chị thấy chị dâu ngoài đời." Minh Trác nói bước ra từ phòng thay đồ trong phòng thí nghiệm rồi ngồi xuống ghế.

"Ai bảo chị ở Mỹ chứ?"

Họ trò chuyện suốt đoạn đường trở về sảnh chính, vừa lúc nghe thấy tiếng cổng sắt điện từ từ mở ra. Mấy anh chị em đều đứng lại chờ chiếc xe Taycan chạy trên đường dốc giữa bãi cỏ xanh.

Bóng cây trên núi và ánh sáng lấp lánh trên chiếc xe màu xanh nhạt tạo nên một bức tranh sống động.

Khi xe dừng lại, Minh Khâm nói với màn hình: "Tới rồi."

Người hầu đã tiến lên mở cửa xe cho cả người ngồi ở ghế trước và ghế phụ.

Tiếng gót giày cao gót gõ nhẹ một cái trên sàn đá cẩm thạch trắng.

Cả đoạn đường đến đây, Ứng Ẩn đều rất căng thẳng, nhưng khoảnh khắc này, có lẽ là do gió biển mát lành, mọi thứ trong không khí, từ hương hoa, nhiệt độ, độ ẩm cho đến lượng oxy, đều thật vừa vặn, khiến cô thư giãn, khiến cô thả lỏng.

Cô được Thương Thiệu nắm tay, bước vài bước, người anh cả lười biếng hỏi: "Đang làm thần giữ cửa à?"

Minh Khâm lập tức giơ điện thoại lên: "Minh Trác cũng có mặt."

Minh Trác vẫy tay chào: "Hello Leo, em đến để đón chị dâu."

Dưới sự chỉ dẫn của Thương Thiệu, Ứng Ẩn cầm lấy điện thoại, nhẹ nhàng chào hỏi: "Xin chào, Minh Trác."

Ở đầu bên kia màn hình là một phụ nữ trẻ mặc áo khoác trắng trong

phòng thí nghiệm, đeo kính không gọng, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, khí chất lạnh lùng như nước cất vô trùng, khác biệt hoàn toàn với bốn người anh chị em còn lại.

Màn hình của Minh Trác đầy gương mặt của Ứng Ẩn. Cô ấy đã từng xem poster và phim của cô, nhưng vẻ đẹp không qua bộ lọc và chỉnh sửa như thế này càng tôn thêm nhan sắc của cô. Thương Minh Trác nhất thời bối rối, mãi sau mới nói: "Xin chào, Ứng Ẩn, vẻ đẹp của chị khiến em kinh ngạc."

Ứng Ẩn: "....."

Thương Thiệu nhẹ nhàng gõ màn hình một cái như thể gõ vào trán cô ấy: "Đừng làm cô ấy sợ."

Rồi anh nói với Ứng Ẩn: "Cách suy nghĩ của em ấy rất giống "TuấnNghi" nhưng thông minh hơn."

Ứng Ẩn chợt hiểu, bật cười vì từ "Tuấn Nghi" đã trở thành một tính từ.

Khi Ôn Hữu Nghi nghe người hầu báo tin, bà bước ra thì video đã tắt, mọi người đang xem chiếc nhẫn cưới gắn kim cương hồng trên tay Ứng Ẩn.

Ôn Hữu Nghi trách yêu: "Trong nhà không có chỗ ngồi sao?"

Mọi người vội vàng đi ra khu vườn rồi ngồi xuống nhâm nhi trà ngắm nhìn thế giới.

Thương Thiệu cầm cốc cà phê, tay kia luôn nắm lấy tay của Ứng Ẩn đặt trên đùi anh: "Mặc dù bài đăng Weibo của Lục Lục đã nhanh hơn thông báo của tập đoàn, nhưng tâm ý này vẫn rất quý giá, đúng không?"

Thương Lục: "....."

Giữa tiếng cười nhạo của Kha Dụ, Thương Lục từ bỏ giải thích, đứng dậy lễ phép nói: "Cảm ơn vì doanh thu hai triệu."

Ngôi biệt thự chính ở Deep Water Bay có một khu vực tổ chức tiệc riêng biệt nằm không xa đảo hồng hạc, nó được lợp bằng gạch hình thoi màu xám đậm kiểu Pháp, bốn phía đều là cửa sổ kính từ sàn đến trần, bên ngoài được bao quanh bởi các loại cây xanh đậm, cây cọ, dương xỉ, lá cây trầu bà và các loại cây khác mà Ứng Ẩn không biết tên, cô chỉ cảm thấy bố cục rất hài hòa và đẹp mắt. Giữa rừng cây còn có những con công trắng xanh dùng để ngắm nhìn khi ăn uống.

Dưới ánh hoàng hôn dần buông xuống, những ngọn đèn lấp lánh được bật lên, người hầu bê khay thức ăn lần lượt bước vào, khi nhìn thấy Thương Cảnh Nghiệp họ đều dừng lại chào hỏi.

Thương Cảnh Nghiệp bước vào hội quán đúng lúc nghe Kha Dụ kể về lần thứ hai mình đến đây rồi bị lạc trong khu vườn.

Ông dừng lại, lặng lẽ nghe một lúc, khuôn mặt dần nở nụ cười. Đợi câu chuyện qua đi ông mới bước tới giữa tiếng cười của mọi người: "Ba đến trễ rồi, để các con phải đợi lâu."

Các con ông đều đứng dậy thi nhau lên tiếng: "Ba không đúng giờ, làm tụi con đói muốn chết."

Thương Cảnh Nghiệp rửa tay sạch sẽ, dùng khăn sạch lau khô rồi mới đưa tay ra cho Ứng Ẩn: "Chào mừng cháu đến nhà chơi."

"Cháu chào chú." Ứng Ẩn nhẹ nhàng nắm lấy tay ông, rõ ràng rất rụt rè.

Không trách cô được, kiểu đàn ông như ông có lẽ chỉ có Ôn Hữu Nghi mới không bị sợ.

Thương Cảnh Nghiệp mỉm cười: "Chưa chính thức kết hôn nên chưa quen đổi cách xưng hô. Nhưng," ông cố ý liếc Thương Thiệu: "Ngày đó cũng không xa nữa, đúng không?"

Mọi người còn lại đều rôm rả ồn ào. Minh Bảo mở một chai rượu, tiếng "bốp" vang lên, nút chai bật ra xa. Trong hương thơm ngọt ngào của những bọt khí lăn tăn, bữa tối chính thức bắt đầu.

Vì là người trong nhà nên không có quá nhiều nghi thức cần tuân theo, cành hoa tươi tắn lấp lánh, ánh sáng pha lê lấp lánh trên ly rượu champagne, liên tục có những tiếng "cheers" và tiếng "lời chúc mừng này đến lượt con nói!"

Minh Bảo cầm một chiếc thìa bạc nhỏ không buông tay, đến lần thứ sáu gõ vào thành ly rượu vang thì cuối cùng bị mọi người chê cười.

"Hôm nay Minh Bảo lắm lời thật." Minh Khâm chống cằm nhìn cô ấy cười không ngớt.

Minh Bảo nuốt xuống một ngụm, "Lần cuối cùng!"

"Lần cuối cùng?" Minh Khâm hỏi: "Em đã chúc anh cả chị dâu, ba mẹ, chị, Minh Trác, Lục Lục và Tiểu Đảo rồi, còn ai để chúc nữa?"

Cô ấy đếm lại, những người còn lại đều bật cười, nói Babe của chúng ta rất biết chia đều tình cảm.

Sau khi cô ấy nhắc nhở, Minh Bảo mới nhận ra rằng hình như đã chúc hết rồi, đảo mắt một vòng, cô vui vẻ nói: "Em biết rồi, em biết rồi!"

Tiếng gõ đinh đinh lại vang lên, giống như xe tuần lộc của ông già Noel đi ngang qua, tiếng chuông của thiên thần đang tới gần, tiếng chuông gió reo trong ngày nắng hay tiếng tàu điện đi vào đêm rực rỡ ánh đèn.

"Em muốn chúc Deep Water Bay —— mỗi năm đều có ngày này, mỗi năm đều có giờ này!"

- --

Chương 115: Now, you may kiss your bride (Hoàn chính văn)

"Tiểu Đảo yêu quý:

Khi em đến Stratford, không có gì ngạc nhiên, trời lại âm u. Thương Thiệu nói thị trấn nhỏ này là quê hương của Shakespeare, là một cái bẫy thương mại nổi tiếng gần London. Nghe anh ấy nói vậy khiến em không thể ngừng cười. Nhưng nghĩ đến việc anh đã hoàn thành buổi diễn đầu tiên của "Tham vọng" ở đây, em vẫn cảm thấy xúc động vì thành tựu của anh.

Em đang ngồi ở một quán cà phê trước nhà hát. Có lẽ vì em có khuôn mặt phương Đông nên chủ quán đã kể cho em nghe về những lẵng hoa chúc mừng từ nhà hát kéo dài lên dốc. Ông ấy ca ngợi nơi này đã diễn quá nhiều vở kịch nhàm chán đến mức buồn ngủ, chỉ có vở "Tham vọng" của năm đó khiến ông cảm thấy hứng thú trở lại. Đã hai năm trôi qua, em nghĩ nhất định phải mang câu nói này đến nói với anh. Em thay mặt anh nói lời cảm ơn ông ấy.

Còn có một câu khác, em không biết Thương Lục đã nói với anh chưa, nhưng em nghĩ anh cũng cảm thấy buồn cười. Thương Thiệu nói, ở Anh, việc không yêu thích Dickens còn tệ hơn cả việc không tin vào quốc giáo. Shakespeare có thể thuộc về thế giới nhưng Dickens chắc chắn là của nước Anh. Đáng tiếc là em chỉ đọc "Oliver Twist" của ông ấy, thậm chí đó chỉ là phiên bản tóm lược dành cho trẻ em. Vì vậy, từ đường Doughty trở về khách sạn Claridge, trước khi đi ngủ, Thương Thiệu đã đọc "The Pickwick Papers" cho em nghe. Giọng Anh trang nhã của anh ấy như hiệu ứng ru ngủ. Em đã ngủ rất ngon, vì vậy hôm sau anh ấy không muốn đọc nữa, em phải

nài nỉ mãi mới được.

Ở London, em còn đến Covent Garden, một cái bẫy thương mại nổi tiếng hơn. Khu chợ ở đây đông đúc, sôi động, có thể thấy phụ nữ đội rổ liễu đầy táo, giống như trong các bức tranh phong tục châu Âu, không biết có phải chỉ để diễn cho khách du lịch xem không? Tuy nhiên, em và anh ấy chỉ đi ngang qua đây. Em theo sau Thương Thiệu, được anh ấy dắt tay đi qua đây rồi rẽ vào con hẻm nhỏ.

Nơi này từng có một nhà thờ, so với những ngọn tháp Gothic cao vút vào trời xanh, nó có vẻ mộc mạc, thô sơ hoặc có thể nói là không nổi bật. Trên tường hành lang dài có gắn nhiều bảng hiệu. Những cái tên đó đều rất lạ lẫm, cho đến khi cuối cùng, trên một tấm đá cẩm thạch xám, em nhìn thấy tên Vivien Leigh.

Những dòng khắc trên đó rất đơn giản, "Vivien Leigh, 1967".

Em nhớ bà ấy qua đời vào năm 1967, ở khu vực West End của London cách đây không xa, khi đó bà ấy vẫn đang luyện tập cho một vở kịch. Tro cốt của bà ấy được rải bên hồ nước yêu thích nhất của bà khi còn sống chứ không phải ở Westminster.

Thương Thiệu không phải là người quan tâm đến phim ảnh và kịch nghệ, em hoàn toàn chắc chắn anh ấy đến đây chỉ vì em. Sự ồn ào của Covent Garden ở nơi rất xa, nơi này rất ít người qua lại, em và anh ấy đứng đây một lúc lâu. Anh ấy nói với em những bảng hiệu kia thực ra ghi lại tiểu sử của các nhà viết kịch và diễn viên nổi tiếng của Anh. Đây là một nhà thờ nhỏ dành riêng cho các diễn viên, rồi anh ấy dẫn em đến đây.

Thật đáng xấu hổ, em chỉ biết vì khi đó anh ấy nói với em Covent Garden là nguyên mẫu của "Trà hoa nữ" của Bernard Shaw. Em đã đọc quá ít sách, thường nghĩ mình cần dừng lại để học hỏi thêm. Xin nhờ Thương Lục làm cho em một danh sách dài các sách cần đọc, nói với anh ấy đây là yêu cầu của chị dâu, anh ấy không được có ý kiến.

Quay trở lại khách sạn Claridge, đội ngũ quản gia ở đây hiểu rõ Thương Thiệu hơn cả em, họ biết tất cả sở thích của anh ấy, bao gồm lượng mật ong cần rót lên bánh nướng, lượng gin cần thêm vào ly martini, thứ tự đọc báo mỗi sáng (đặt trong khay vàng, gấp cẩn thận theo thứ tự, còn tỉ mỉ hơn cả tiền mới từ ngân hàng).

Thương Thiệu nói khi anh và Lục Lục đến London cũng thường nghỉ tại đây, chú Ôn cũng vậy. Ngày rời đi, chú đã nói chuyện một lúc với một người châu Âu ở sảnh, người phụ nữ bên cạnh người đàn ông đó rất xinh đẹp. Sau này em mới biết người đó là vua của một quốc gia nào đó (không phải Monaco). Những ngày như thế này khiến em thực sự cần thời gian để làm quen, em còn muốn trách anh, hóa ra trước đây anh đã sống trong sự xa hoa như vậy! Không ngạc nhiên khi anh không bao giờ nói ra, quả thật điều đó không tốt cho tinh thần của em.

Em nên đứng lên rồi, chúng ta sẽ gặp lại ở quê nhà. Em sẽ gửi thêm những tấm bưu thiếp đẹp cho anh."

Ứng Ẩn gấp bức thư dài ba trang cùng với một tấm bưu thiếp có hình hoa hồng Austin vào phong bì, sau đó bỏ vào hòm thư.

"Có bị mất không?" Cô lo lắng hỏi.

"Không." Thương Thiệu thành thật nói: "Nhưng có lẽ khi em về nước, anh ấy vẫn chưa nhận được thư."

"Viết muốn gãy tay luôn rồi." Ứng Ẩn xoa xoa cổ tay.

Thương Thiệu thấy vậy thì tự nhiên nắm lấy tay cô, giúp cô xoa bóp.

Có lẽ vài khách du lịch đã nhận ra họ khiến việc chụp lén cũng không tránh khỏi. Bảo vệ mặc áo sơ mi giao tiếp qua tai nghe. Họ quan sát một cách kín đáo, khi gặp ai quay video, họ tiến lên, lịch sự yêu cầu người đó tôn trọng quyền riêng tư.

Họ không chỉ đi đến những nơi đã viết trong thư mà còn đến Cambridge.

Đây là một thành phố nhỏ, sự phân biệt giữa thành phố và khuôn viên không rõ ràng, dọc theo sông Cam tản bộ, khung cảnh đầy những bãi cỏ xanh tươi, mọi người ngồi trên đó đọc sách, trò chuyện, dã ngoại, không phân biệt được ai là sinh viên và ai là khách du lịch.

Sân trước của Trinity College rộng lớn, đài phun nước điêu khắc hùng vĩ nằm ở giữa, đứng ở đây sẽ bị ảnh hưởng bởi ánh sáng chói lọi của những vĩ nhân đã sinh ra ở đây, vậy nên không tự chủ mà cảm thấy một sự kính trọng.

"Các trường ở Cambridge không được phân chia theo ngành học, Trinity College thực sự có hơn hai mươi ngành học khác nhau, anh học triết học và luật ở đây." Thương Thiệu chậm rãi giải thích cho cô.

Trước cổng trường, một đám người đang chụp ảnh một cái cây. Ứng Ẩn hỏi: "Cái cây này có ý nghĩa gì đặc biệt không?"

Thương Thiệu liếc nhìn, mãi mới nhớ ra để giải thích, anh mỉm cười nhếch môi: "Rất đặc biệt, vì người ta nói nó đã từng rơi trúng đầu Newton."

Ứng Ẩn trợn tròn mắt, phản ứng đầu tiên là: "Cây này sống lâu ghê!"

Thương Thiệu không biết nhớ đến gì, ôm cô vào lòng: "Anh nhớ có lần đi qua đây đã nghe một người đồng hương chắp tay cầu nguyện, anh ấy nói, xin Newton phù hộ cho anh ấy sống thọ trăm tuổi."

Anh cúi đầu, bóp má Ứng Ẩn: "Sao em lại thực tế giống anh ấy vậy? Nhưng anh ấy cũng cầu nguyện cho cháu nội thông minh lanh lợi.

Anh ấy thành tâm quá, anh nghĩ Newton sẽ lắng nghe."

Ứng Ẩn hơi xấu hổ nói: "Trước kỳ thi em cũng cầu nguyện Khổng Tử, điều này có được coi là sự giao thoa giữa Đông và Tây không?"

Thương Thiệu suy nghĩ theo lối của cô một lúc, rồi nói đùa để trêu cô: "Nếu vậy thì ở đây, mỗi người có mỗi cách, nhà thơ có thể cầu nguyện Byron, sinh viên triết học nên cầu nguyện Russell, Wittgenstein tất nhiên cũng được, nhưng ông ấy không đủ cổ điển. Đối với Trinity, không đủ cổ điển là không đủ tao nhã."

Nơi này quả thật tao nhã, khi đi bộ qua đây, cách ăn mặc của sinh viên và giáo sư đều rất Anh quốc, nhưng sự tao nhã này mang một cảm giác mạnh mẽ của giới tinh hoa, khiến cô cảm thấy họ sẽ không nói chuyện vô nghĩa về thời tiết hôm nay, mà là về vật lý, thiên văn học và ngôn ngữ học.

Ứng Ẩn chia sẻ cảm nhận của mình với Thương Thiệu, anh nhíu mày không đồng tình, sau đó chuyển đề tài không liên quan: "Tụi anh có một truyền thống, đó là mỗi tuần có một buổi tiệc formal dinner, ngoài việc phải mặc một bộ đồ trang trọng, còn phải khoác thêm một chiếc áo choàng của trường."

Ứng Ẩn tưởng tượng theo lời của anh.

"Trong hội trường, những chiếc bàn dài xếp song song, sinh viên ngồi đối diện nhau, giáo sư ngồi ở bàn đầu tiên - bàn danh dự, mặc áo choàng học thuật rất dài. Trước khi bắt đầu bữa tối sẽ có buổi cầu nguyện tôn giáo và một bài diễn văn ngắn, tụi anh ngồi dưới, như thể đang lắng nghe lời Thánh."

Ứng Ẩn mím môi cố nhịn cười: "Thật là trang trọng."

Thương Thiệu đặt tay vào túi quần, hơi cúi người: "Đối với nghi thức như vậy, có người cảm thấy rất cao quý, lại có người lại thấy rất ngớ ngẩn."

"Vậy anh thấy nó cao quý hay ngớ ngẩn?"

Thương Thiệu cười, gật đầu nhẹ, tư thế quý ông: "Em đoán xem."

Anh dẫn cô đi thuyền trên sông Cam, đạp xe qua những con hẻm lát đá xanh và mua cho Ứng Ẩn một chiếc kem ốc quế vị dâu tại chiếc xe bán kem và hotdog màu đỏ trắng.

Trời bắt đầu mưa, Thương Thiệu che mưa cho cô bằng một tờ báo The Times, họ chạy nhanh đến trú dưới hiên nhà nguyện uy nghiêm của King"s College.

Áo len cùng với chiếc váy quýt bông bên trong của Ứng Ẩn bị ướt. Thương Thiệu vò nát tờ báo trong tay, áp lên tường, cúi xuống nhìn cô vài giây, cơ thể và nụ hôn nóng bỏng cùng lúc áp vào.

Mưa càng lúc càng lớn làm cho bãi cỏ bốc lên hơi nước.

Lúc này Ứng Ẩn luôn rất vô dụng, như không biết cách thở, cô bị nụ hôn của anh làm cho ngạt thở.

Áo sơ mi của anh cũng ướt, bám chặt vào người lộ ra các đường cơ bắp trên vai và cánh tay.

"Anh kể một việc nổi loạn nhất anh từng làm ở đây đi." Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, bàn tay trèo lên ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh xuyên qua cơ thể.

"Khi tham gia hội anh em vẫn giữ được tình trạng độc thân, còn bây giờ là hôn em."

Ứng Ẩn nhón chân, vòng tay qua cổ anh, cô lại bị anh hôn đến không còn khe hở nào.

Khi kết thúc, họ mới thấy không biết từ khi nào đã có người đứng

bên cạnh, nhìn nhau chằm chằm, Thương Thiệu nhếch môi, thoải mái nói: "What awful weather."

Người Anh đã biến việc nói về thời tiết thành bản năng: "Yeah, the weather is so terrible....."

Hả? Không đúng.

Chỉ trong một tích tắc, hai người bên cạnh đã nhịn cười bỏ chạy vào trong mưa.

Xe dừng không xa.

Một tiếng "bịch" vang lên, cánh cửa bật mở bắn lên một làn sương nước. Khi lên xe, cơ thể ướt sũng để lại những vệt nước nhạt đậm trên ghế da. Không thể bận tâm được nữa. Ứng Ẩn dang hai chân ngồi lên người anh, chiếc áo len ngấm nước khó cởi ra nên chỉ cởi được một nửa, để lộ bờ vai tròn trịa thấm đẫm nước mưa của cô. Dây áo bên trong lỏng lẻo, tuột lung tung.

Bên ngoài, mưa lớn như trút nước, đường phố trong chốc lát trở nên vắng vẻ, dưới mái hiên của các nhà hàng, một số người dừng lại, cầm trên tay cốc cà phê kiên nhẫn chờ mưa tạnh.

Tài xế nhận được một cuộc gọi triệu tập đến, khi bước vào xe, không khí căng thẳng trong xe đã được kìm nén, chỉ còn lại mùi nước hoa phảng phất được sưởi ấm bởi nhiệt độ cơ thể và những nụ hôn. Sau khi về khách sạn, họ cùng nhau tắm rửa và làm những việc khác. Thương Thiệu rất cẩn thận, nghe theo lời khuyên của bác sĩ, không dám thực hiện những động tác mạo hiểm nữa, anh đeo bao cao su, ghé sát vào tai cô thì thầm rõ ràng: "Anh vào đây."

Họ tiến vào vùng Cotswold phía nam, bước vào miền quê nước Anh, đi vào linh hồn của nước Anh.

Tháng sáu là mùa hè ở Anh, thời tiết đẹp nhất và phong cảnh hữu

tình nhất, những đồng cỏ xanh mướt, đàn cừu như những đám mây lướt xuống từ sườn đồi, con đường làng bên cạnh ngập tràn những bông hoa ren trắng rung rinh.

Cotswold là nơi có rất nhiều ngôi làng và thị trấn đẹp, cũng là nơi có những lâu đài cổ của giới quý tộc và người giàu. Những ngôi nhà bằng đá màu mật ong và những dãy nhà liên kế từ thời Elizabeth I vẫn không thay đổi, chỉ có cây leo là tàn úa rồi lại xanh tốt mỗi năm.

Đi sâu vào những ngọn đồi thoai thoải qua một con đường nhỏ, cánh cổng sắt đen từ từ mở ra, hương thơm đậm đà của hoa hồng Austin lan tỏa trong làn gió chiều. Đây là một trang viên có sân tennis, bãi đáp trực thăng và trường đua ngựa, được chuẩn bị sẵn sàng để chào đón họ.

Ánh sáng trong trang viên lờ mờ được điểm xuyết bằng những chiếc đèn đồng. Trên những bức tường gỗ sồi treo đầy tranh sơn dầu.

Chiếc giường lớn có bốn cột trụ mang phong cách cổ điển với rèm nhung rủ xuống từ đỉnh tạo nên cảm giác như cung điện. Đêm đến, Ứng Ẩn vì tò mò mà không nghe lời Thương Thiệu can ngăn, cô kiên quyết kéo rèm xuống. Cô chỉ ngủ một lát, mặt đỏ bừng lên vì ngột ngạt, khiến người ta tưởng cô đang làm gì đó kinh khủng.

Cô không ngủ được lại muốn Thương Thiệu đọc truyện cho cô nghe.

Ở đây thì làm gì có sách truyện? Đọc được một lúc cuốn Heidegger mà anh mang theo bên mình, Ứng Ẩn bò lên người anh, khó chịu mè nheo trong tiếng thở: "Muốn nghe truyện."

Mở ngăn kéo tủ đầu giường, anh tìm thấy một cuốn "Kiêu hãnh và định kiến" bản tiếng Anh.

Thật trùng hợp, nơi này chính là nơi Jane Austen đã sinh ra.

"It is a truth universally acknowledged..." Thương Thiệu mở trang

sách cũ, đọc nguyên văn cho cô: "...that a single man in possession of a good fortune must be in want of a wife."

(Một sự thật hiển nhiên mà ai cũng phải thừa nhận là một người đàn ông độc thân sở hữu một gia sản đồ sộ ắt hẳn đang cần một người vợ.)

Anh chưa đọc hết buổi sáng của nhà Bennet thì Ứng Ẩn đã ngủ thiếp đi, chăn bị cô đá văng ra một bên, vạt váy ren chất đống trên chân cô. Bàn tay lớn của Thương Thiệu vuốt ve eo cô, hôn lên môi cô, thay cô nói lời chúc ngủ ngon.

Những ngày ở đây quá nhàn rỗi, nhàn rỗi đến mức khiến người ta sinh ra cảm giác tội lỗi.

Buổi sáng ngắm sương mù, chiều tà ngắm hoàng hôn, buổi trưa trốn trong bóng râm. Người hầu trong trang viên sẽ chuẩn bị sẵn giỏ trà chiều, bên trong có bánh sandwich, kem đặc của Anh, cốc giữ nhiệt chứa trà đá và những quả đào mật ngọt ngào.

Đôi khi họ lại chọn đi xe đạp.

Đôi lúc gặp du khách Trung Quốc nhận ra, Ứng Ẩn tốt bụng dừng lại, một chân dài đặt xuống đất, kiên nhẫn ký tặng và chụp ảnh với người hâm mộ.

Có khi họ muốn chụp ảnh nhóm nhưng nhìn xung quanh lại không tìm được ai cầm máy, ánh mắt liếc nhìn Thương Thiệu nhưng lại e ngại trước thân phận và khí chất của anh.

Trong bầu không khí tự nhiên của vùng quê cũng không làm giảm đi vẻ đẹp thanh tú và quý phái của người đàn ông trước mắt. Vì vậy, dù anh chủ động đề nghị giúp đỡ cũng chỉ nhận được những lời từ chối đầy sợ hãi: "Không cần đâu, không cần đâu, chúng tôi... chúng tôi tự làm được..."

Một lần, hai lần, Thương Thiệu học cách lùi lại một chút, tạm thời nhường Ứng Ẩn cho những người hâm mộ này.

"Các bạn đang đi hưởng tuần trăng mật à?" Một sinh viên du học đến đây tránh nóng hỏi.

"Không đâu." Ứng Ẩn cười tươi, cởi mở nói: "Vẫn chưa kết hôn mà."

"Các bạn đang chọn nhà thờ ở Anh à?" Sinh viên lại hỏi.

Ứng Ẩn mím môi, cười không trả lời, chớp mắt với cô ấy: "Suỵt."

Người đàn ông ở đằng xa không hề hay biết cuộc trò chuyện này, anh chỉ lơ đãng nhìn bóng cây đổ xuống dòng sông.

Người Anh đầy nhiệt huyết với nghề làm vườn, hầu như nhà nào cũng có một khu vườn kiểu Anh tinh xảo, cuối tháng sáu là lúc hoa nở rực rỡ nhất.

Khi vô tình bước vào ngôi nhà đá màu mật ong, bà cụ rất nhiệt tình, ăn mặc lại rất có gu, đi giày Mary Jane, mặc váy ngắn, áo len móc, kính lão treo trên ngực bằng dây bạc.

Những người đẹp luôn được ưu ái. Bà cụ dẫn cô đi tham quan khu vườn, dạy cho Ứng Ẩn biết cây ở góc nhà này là cây Ambrose, có hương thơm rất mạnh, còn cây màu hồng nhạt kia tên là Olivia, trong hộp hoa màu trắng của bà trồng Juliet, mỗi sáng thức dậy mở cửa ra là thấy tâm trạng vui vẻ ngay.

Trong lúc thưởng thức một tách trà Earl Grey, bà cụ bất chợt nói gần đây có một nhà thờ cổ.

"Cổ như thế nào?" Ứng Ẩn hỏi, cô học cách của người Anh, một tay cầm đĩa, tay kia cầm tai cốc, dựa vào cánh cửa màu xanh bạc hà của chủ nhà.

Bà cụ không nhớ chính xác nên quay vào nhà, đeo kính lão, nheo mắt giở một cuốn sổ một lúc rồi nói: "Năm 1390."

Ứng Ẩn: "Năm 1390?"

Đó là triều đại nào rồi?

"Nó có một chiếc đồng hồ thiên văn, từ năm 1390 đến giờ, cứ mỗi giờ lại đánh một lần, chưa bao giờ vắng mặt, chưa bao giờ muộn."

Ứng Ẩn xin bà cụ địa chỉ.

Địa chỉ đó được bà vẽ lên mặt sau của một tờ quảng cáo trong sổ tem, mặt trước là thông báo đặt hạt giống mùa thu của công ty hoa hồng Austin của Anh.

Về chuyện đám cưới, Ứng Ẩn lên kế hoạch rất lặng lẽ.

Đúng là "có thầy giỏi sẽ có trò giỏi."

Chiếc váy cưới được chọn ở Ninh Ba là loại vải satin lụa, có một chiếc khăn voan mềm mại, là hàng cao cấp cổ điển. Cô nhờ Tuấn Nghi tìm người, tự mình từ Ninh Ba bay đến London rồi từ London lái xe mang đến.

Trang viên rất rộng đủ để cô giấu kín bí mật trắng tinh này.

Sáng hôm đó, sương mù dày đặc bao phủ cả dòng sông.

Thương Thiệu nghĩ, anh có linh cảm, nếu không sẽ không ăn mặc chỉn chu đến vậy. Bộ vest màu xanh nhạt, áo sơ mi trắng, trong túi áo ngực có gấp một chiếc khăn tay in họa tiết hoa.

Vừa nói chuyện điện thoại, anh vừa đi qua cây cảnh Ligustrum nhỏ, bước qua con đường lát đá đầy hoa hồng đã nhìn thấy cánh cổng chính cổ kính của nhà thờ.

Trời đất chứng dám, anh đã nghĩ Ứng Ẩn định chuẩn bị một bất ngờ sinh nhật cho anh.

Vì ngày 3 tháng 7 là sinh nhật của anh.

Khi bước vào nhà thờ, chỉ có một vài cư dân địa phương đang tĩnh tâm hoặc cúi đầu cầu nguyện. Ánh sáng buổi sáng xuyên qua cửa sổ hoa hồng. Đó là một ngày nắng đẹp, trên bàn thờ, bình hoa thủy tinh và chân đèn màu vàng nhạt tỏa ra hương thơm.

Mục sư bước ra, hỏi anh: "Thưa anh, có phải anh đã đặt trước lễ cưới không?"

Thương Thiệu nhíu mày nhẹ, với một nụ cười vừa lịch sự vừa xa cách: "Xin lỗi nhưng..."

Giọng của anh ngưng lại trong sự kinh ngạc của mục sư và một tiếng thở nhẹ trong đại sảnh. Anh im lặng trong một giây, quay lại, trong ánh sáng ngược khiến anh vô thức nheo mắt, anh nhìn thấy một con đường dài dẫn đến nơi ánh sáng.

Từ trong ánh sáng ban mai, Ứng Ẩn cầm bó hoa trong tay, từ phía ánh sáng trắng bước vào ánh mắt của Thương Thiệu.

Dàn nhạc bắt đầu chơi.

Là một bài nhạc cưới.

Âm nhạc trang trọng khiến sự yên tĩnh trong nhà thờ trở nên trang nghiêm.

Ứng Ẩn có chút đắc ý, hai bên khóe môi nhếch lên rất cao. Theo giai điệu, cô bước từng bước, tự tin, thanh lịch và trang trọng.

Thương Thiệu nhìn cô, rõ ràng anh đang cười đầy bất lực nhưng ánh

mắt lại ấm áp và trầm lắng như vậy.

Anh không dám chớp mắt.

Dưới ánh nhìn của anh và sự chú ý của mọi người xung quanh, Ứng Ẩn bước đến trước mặt anh, cô cắn nhẹ môi, khẽ hỏi: "Có đẹp không?"

Chất liệu satin, kiểu dáng không dây, trên thân trên có những nếp gấp ngang sống động, mỗi nếp gấp đều tỏa ra ánh sáng ngọc trai ấm áp. Phần dưới không phải là váy dài phổ biến mà là váy đuôi cá ôm sát, đuôi váy rất dài, kéo theo một làn sóng trắng trên sàn.

Rõ ràng Ứng Ẩn đã trang điểm kỹ lưỡng, cô thậm chí đã thoa highlight lên vai, xương quai xanh và bả vai. Tóc được búi thấp ở phía sau bằng một cây trâm cài đầu bằng ngọc trai làm trang trí và cố định mái tóc dày của cô.

Dưới lớp mạng che, gương mặt cô dịu dàng, mọi lớp phấn đều được thoa rất khéo léo. Nhưng thực ra, cô đã quên đánh má hồng.

Sắc xuân xuất hiện trên má vì sự xấu hổ, hồi hộp và phấn khích của cô.

Thương Thiệu nhếch môi, ánh mắt chậm rãi và dịu dàng, nhìn cô từ đầu đến chân, cười khẽ một tiếng.

"Đẹp."

Anh nói, cổ họng chuyển động, cố nén một chút nghẹn ngào không thể kiểm soát trong khoảnh khắc đó.

Cô là cô dâu của anh.

Mục sư cầm Kinh Thánh, ánh mắt quét qua một vòng, dùng tiếng Anh chủ trì hôn lễ của họ.

"Thưa các quý bà, quý ông, hôm nay, chúng ta cùng nhau tụ họp tại đây để chứng kiến lễ cưới của ông Thương Thiệu và cô Ứng Ẩn."

Đôi mắt sau tròng kính của ông lấp lánh vẻ hài hước đầy thiện chí: "Không nghi ngờ gì nữa, đây là một đám cưới bất chợt, nhưng ai có thể nói nó không gây ấn tượng mạnh? Từ bây giờ, đôi uyên ương bước vào số phận, mở ra một cánh cửa mới, từ đó dưới sự che chở của Chúa, họ sẽ nhận được hạnh phúc trong sáng của ánh bình minh và giọt sương mai."

"Anh Thương."Ông ấy quay sang Thương Thiệu, "Anh có đồng ý lấy cô Ứng Ẩn làm vợ, dù giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh vẫn luôn ở bên cô ấy, quyết tâm sống đến bạc đầu cùng cô ấy không?"

Giọng Thương Thiệu trầm ổn, chắc chắn: "Tôi đồng ý."

Anh đã diễn tập trong giấc mơ hàng nghìn lần.

Mục sư quay sang Ứng Ẩn: "Cô Ứng Ẩn, cô cũng đồng ý, dù nghèo khổ, bệnh tật hay bất cứ cơn sóng gió nào trên thế gian đều không thể tách rời cô khỏi anh ấy, cô sẽ ở bên anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người không?"

Một luồng cảm xúc nghẹn ngào trào lên mũi. Ứng Ẩn siết chặt bó hoa, hàng mi cong cong: "Tôi đồng ý."

Nụ cười hiện trên khuôn mặt mục sư, rồi ông lại trở nên trang trọng: "Hãy trao nhẫn, đây là biểu tượng của tình yêu và sự cam kết của hai người."

Thương Thiệu bật cười, gần như không hy vọng: "Em yêu, em đã chuẩn bị chưa?"

Đôi mắt Ứng Ẩn sáng ngời, chắc chắn mở lòng bàn tay ra—

Một chiếc hộp trang sức nhung xanh đậm rất nhỏ nhắn, được cô ủ ấm trong lòng bàn tay.

"Dĩ nhiên." Cô gần như tự hào về bản thân.

Nắp hộp bật mở, bên trong có hai chiếc nhẫn cưới màu bạch kim, giữa nhẫn có một dải đính kim cương toàn vòng, bên trong chiếc nhẫn là tên của cô và anh gắn kết với nhau, ghi rõ ngày tháng năm hôm nay.

Dưới ánh mắt của mục sư, họ trao nhẫn cho nhau.

Đây là lần đầu tiên Ứng Ẩn đeo nhẫn cho Thương Thiệu. Tay anh rất đẹp, điều này cô đã biết từ lâu, ngón áp út thon dài, giây phút đeo nhẫn vào, từ bây giờ anh đã thuộc về cô.

Ứng Ẩn mỉm cười, đầu ngón tay run rẩy khi cầm nhẫn, khi đẩy nhẫn vào một cách trang trọng và chậm rãi, cô bật khóc.

"Thương Thiệu." Cô bản năng gọi tên anh.

"Now, you may kiss your bride." Mục sư khép lại quyển Kinh Thánh dày cộp có bìa vải lụa xanh đậm rồi gật đầu với Thương Thiệu.

Khăn voan được nhẹ nhàng vén lên rồi được Thương Thiệu chỉnh lại.

Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt bình thường luôn sâu thẳm như sương mù núi giờ đây ánh lên nụ cười, sự chiếm hữu và mê đắm rõ ràng đến nỗi.

Gần như khiến cơ thể Ứng Ẩn mềm nhũn.

Một lúc sau, Thương Thiệu nhếch môi phát ra một tiếng khen ngợi —giống như những gì Ứng Ẩn đã tưởng tượng mỗi đêm trước khi đi ngủ.

"Hôm nay em đẹp như một giấc mơ."

Anh cúi xuống, nghiêng mặt, hôn cô một cách trang trọng và nồng nhiệt.

Tiếng chuông vang lên, âm thanh uy nghiêm, hùng tráng từ năm 1390 vang vọng qua sông ngòi, tầng mây và cánh đồng rộng lớn.

Đây không phải là một đám cưới yên tĩnh.

Người dân từ khắp nơi tụ họp lại mời họ uống rượu, nhảy múa và rải lên họ từng cánh hoa hồng. Về chuyện cai rượu, có vẻ như ngày hôm nay đã thất bại thảm hại. Ứng Ẩn ôm chai rượu tự gõ đầu mình: "Thật thiệt thòi, lẽ ra nên bỏ rượu sau khi làm xong đám cưới."

Có lẽ không có cô dâu nào uống rượu mạnh như cô: gin, martini, sherry, absinthe, bia và các loại cocktail khác nhau. Cô lao vào lòng Thương Thiệu, khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện rõ nét ngây ngô vì say: "Anh có trách em không?"

"Tại sao lại trách em?" Thương Thiệu nửa đỡ nửa ôm cô.

"Anh không thấy điều này không đủ trang trọng sao?"

"Anh thấy rất trang trọng."

"Anh không nghĩ hôm nay em đã hoang phí chứ?"

"Còn nhiều lúc để em hoang phí."

"Anh không nghĩ..."

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu nắm lấy vai cô, dưới bầu trời sao ánh mắt anh đầy ấm áp: "Hôm nay là sinh nhật của anh."

"Hả?"

"Em yêu, hôm nay là sinh nhật của anh." Thương Thiệu nói lại một lần nữa, "Em đã kết hôn với anh vào ngày sinh nhật của anh."

"Không phải... tháng Năm sao?" Ứng Ẩn ngẩn ngơ, đầu óc quay chậm lại, "Chú Khang nói là tháng Năm... bao nhiêu đó nhỉ?"

Trong mắt Thương Thiệu đầy sự bất đắc dĩ nhưng rất chiều chuộng cô: "Đó là âm lịch."

"..."

Ứng Ẩn mở to mắt nhìn anh dưới ánh trăng một lúc, tỉnh táo lại, không dám tin rồi bối rối: "Em không chuẩn bị quà."

Trong lòng cô dâng lên nỗi ân hận mạnh mẽ.

"Hôm nay, tất cả mọi thứ, thời tiết, dàn nhạc trong nhà thờ, những bông hoa đó, những chai rượu này đều là quà. Và em nữa."

Còn gì có thể là món quà tuyệt vời hơn việc kết hôn vào ngày hôm nay? Dù Thương Thiệu có tưởng tượng giỏi đến đâu, anh cũng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì tốt hơn.

Thế giới của anh từ nay không còn nhàm chán mà sẽ luôn tươi sáng và đầy ắp vì cô.

Vì uống quá nhiều, Ứng Ẩn đã gửi từng tấm ảnh đám cưới của họ cho bạn bè, cô ôm điện thoại rồi dùng giọng nói để thông báo từng chữ một: "Tôi kết hôn rồi."

Rõ ràng là cô không thể đứng vững nhưng Thương Thiệu hoàn toàn không ngăn cô lại.

Vì vậy, khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Ứng Ẩn nhìn vào danh sách

liên lạc dài dằng dặc mà chỉ có một suy nghĩ trong đầu: Tiêu rồi.

Cô thậm chí còn gửi cho Lý Sơn.

Lý Sơn đã trả lời cô bằng một email, trong đó có một đoạn video đính kèm.

Ứng Ẩn không biết đó là gì, chỉ từng chữ từng chữ đọc bức thư giản dị mà chân thành của Lý Sơn.

"Tiểu Ẩn:

Là đạo diễn hơn bốn mươi năm, trong và ngoài phim, cuộc sống và đời sống, thực tế và câu chuyện, tôi tự cho là mình đã chứng kiến rất nhiều.

Tôi thường nói với diễn viên trong mơ không biết mình là khách, đó là may mắn, nhưng cũng là bất hạnh. Đôi khi, cuộc sống trong phim là chiếc vỏ nặng nề của con ốc sên, các diễn viên như cô tuy mềm mại nhưng phải gánh vác một chiếc vỏ không thuộc về mình, đi rất chậm.

Trong lòng tôi luôn có một nỗi áy náy với cô, thường nghĩ, nếu anh ta không đến thì đêm giao thừa đó sẽ ra sao. Giả thuyết này làm tôi lo sợ.

Tôi chưa từng thấy tình yêu nào như của hai người. Đằng sau máy quay, tôi thường ngạc nhiên về sự cứng rắn lạnh lùng của mình, nhưng khi nhìn thấy hai người hết lần này lần khác, tôi lại không thể tin vào sự xúc động của chính mình.

Lòng nhân từ là kẻ thù của tôi nhưng lần này lại bại trận trước hai người. Hoặc tôi nên nói, tình yêu của hai người là vị cứu tinh của tôi.

Những hình ảnh này là do tôi yêu cầu Zeiss ghi lại trên trường quay. Sau khi đóng máy, điều đầu tiên tôi nghĩ đến là biên tập những đoạn

phim này. Sự thôi thúc này thậm chí biến thành một sứ mệnh.

Tôi nên tặng cô vào lúc nào? Ban đầu tôi nghĩ là khi cô giành giải thưởng. Nhưng hôm nay, tôi biết đây là thời điểm thích hợp nhất.

Chúc: Tân hôn vui vẻ, ân ái đến đầu bạc."

Trong sự bàng hoàng, Ứng Ẩn mở đoạn video.

Đó là những cảnh hậu trường của họ trong đoàn làm phim "Tuyết tan thành xanh".

Trong trường quay, dưới mái vòm, Thương Thiệu liên tục ôm cô, che mắt cô, thì thầm nhẹ nhàng vào tai cô, hết lần này đến lần khác hôn lên khóe môi, dái tai cô, tư thế anh vững chãi và lặng lẽ, đưa cô ra khỏi bộ phim, đưa cô trở lại bên anh.

Anh chắc chắn cũng có lúc nghẹn ngào. Cổ họng anh di chuyển. Đôi mắt anh nhắm chặt trong tuyệt vọng. Khi mở ra, đôi mắt anh trở lại sự rõ ràng và kiên định.

Góc nhìn của người cầm máy rõ ràng và sâu sắc. Từng cảnh một, từng khung hình một, Ứng Ẩn vừa cười vừa khóc khi xem. Cô dùng tay che miệng, nước mắt nóng hổi trào ra từ khóe mắt rồi chảy qua kẽ tay làm ướt chiếc nhẫn cưới của cô trong những giọt nước mắt nóng bỏng xen lẫn tiếng cười.

Thương Thiệu đặt tay sau gáy cô, trán anh chạm vào trán cô. Trong những hình ảnh lặng lẽ chảy trôi, anh lau nước mắt cho cô, mỉm cười: "Đừng khóc."

Anh nói: "Chúng ta sẽ hạnh phúc cả đời."

[HOÀN CHÍNH VĂN]

_

Tác giả nói: Đến đây là kết thúc chính văn, cảm ơn các bạn đã đồng hành và bao dung suốt ba tháng qua, cảm ơn sự ủng hộ nồng nhiệt, sự hào phóng trong các bình luận và tình cảm chân thành vô tận của các bạn.

Phần ngoại truyện sẽ tiếp tục ra mắt, mỗi tuần có khoảng 20,000 chữ. Mong rằng sẽ tiếp tục nhận được sự ủng hộ và yêu thích của các bạn dành cho đại ca và Tiểu Ẩn. Nếu bạn thích câu chuyện này, rất cảm kích nếu bạn có thể giới thiệu và đề cử nó.

Về câu chuyện này, tôi còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng có lẽ sẽ hợp lý hơn nếu để tất cả dành cho khi phần ngoại truyện kết thúc chính thức.

Trong phần ngoại truyện, chúng ta sẽ thấy Tiểu Ẩn tiến tới giải Oscar, sự tiếp nối của sự nghiệp và bộ phim "Tuyết tan thành xanh", một số khoảnh khắc ngọt ngào hàng ngày, cũng như phiên ngoại về cuộc gặp gỡ sớm giữa Thương Thiệu 25 tuổi và Tiểu Ẩn 17 tuổi tại liên hoan phim quốc tế. Những điều khác sẽ được xem xét sau tùy tình hình. Tôi rất khuyến khích mọi người tiếp tục đọc phần ngoại truyện vì nó sẽ hoàn thiện hơn.

Chương 116: [Phiên Ngoại] Con thuyền nhẹ nhàng đã vượt qua ngàn dãy núi

Phiên ngoại: [**Đám cưới thế kỷ, liên hoan phim, những câu chuyện bên lề hàng ngày]**

—

Sau khi chính thức công bố mối quan hệ, điều tiếp theo là các câu hỏi thăm dò và quan tâm từ mọi người. Thời gian đầu năm, Thương Thiệu đã xin nghỉ khá nhiều, cả nội địa lẫn ở Hồng Kông, anh đã từ chối không ít buổi tiệc. Những người có thể mời anh uống trà, thưởng thức hương liệu và rượu chắc chắn cũng là những nhân vật có địa vị không tầm thường. Từ chối vài lần, đến lần sau thì anh cũng phải nhận lời, dù chỉ là cuộc gặp gỡ ngắn ngủi.

Trong giới kinh doanh toàn là những người thông minh, họ tiếp đãi anh, uống trà thì uống trà, chơi golf thì chơi golf, nhưng chỉ cần vài câu là sẽ khéo léo đưa câu chuyện xoay quanh chủ đề hôn nhân. Người tinh ý đều có thể nhận ra Thái tử lần này công khai mối quan hệ một cách mạnh mẽ và quyết đoán, thể hiện sự cam kết sâu sắc, nói chuyện về chị dâu cũng coi như chiều theo ý của anh.

Khi đến Ma Cao chơi bài, nếu thắng tiền thì nói Thương Thiệu sắp có hỷ sự, vận may liên tiếp; nếu thua một chút thì nói Thương Thiệu trên thương trường thì đắc ý, còn ở sòng bạc thì phải mất mát một chút, nếu không thì chẳng phải là không chừa đường sống cho những người bình thường như họ sao? Đến cả dealer phát bài trong phòng VIP cũng cười.

Thương Thiệu xoay nhẹ con chip trong tay, nghe vậy cũng chỉ khẽ nhếch môi cười không mấy bận tâm. Dù chị dâu, người sống trong quảng cáo và phim ảnh, không có mặt tại hiện trường, nhưng ai cũng có thể thấy rõ trong ánh mắt của anh sự bất đắc dĩ và cưng chiều.

"Nếu không phải vì chị dâu bận rộn với lịch trình, chúng tôi nhất định sẽ mời Thương Thiệu mang chị dâu đến đây chơi cùng, như vậy mới thật sự vui." Có người nói. Một người khác châm chọc anh, tỏ ra biết rõ: "Muốn gặp ngôi sao lớn thì nói thẳng ra!"

Những người có thể tham gia những cuộc tụ họp này, ai nấy đều có mạng lưới kinh doanh rộng khắp, thông thường họ muốn gặp ngôi sao nào thì chỉ cần nhắn lời trong giới là được. Nếu gặp người nổi tiếng thì chẳng qua là phải tìm thêm vài mối quan hệ và tổ chức thêm vài buổi tiệc nữa. Nhưng dù bị nói như chưa từng thấy chuyện đời, họ cũng không tức giận mà thuận nước đẩy thuyền, bày tỏ nếu có vinh hạnh thì nhất định sẽ được gặp chị dâu.

Những lời chào hỏi xã giao trong giới kinh doanh, dù đầy tính thời cơ và tâng bốc vẫn khiến Thương Thiệu cảm thấy chán nản.

Trở về căn phòng sang trọng tại Thi Kỳ, Ứng Ẩn đã hoàn thành cảnh quay hôm nay, cô đang ngâm mình trong bồn tắm, một tay đặt lên đầu gối để kê tay.

Trên khay gỗ anh đào Bắc Mỹ đặt ngang có một tách trà túi lọc bốc khói, một đĩa soufflé chỉ bị cắt một miếng nhỏ bằng thìa bạc. Trong phòng tắm hơi nước bốc lên bị gió nóng từ ngoài cửa sổ thổi tan. Nhìn ra từ cửa sổ, cảnh sắc xanh tươi và nhỏ nhắn của khu đất ngập nước Long Hoàn Bồ Duẩn hiện ra. Bên cạnh bồn tắm, một cuốn sách bìa cứng màu sắc rực rỡ mang tên "Câu chuyện về nghệ thuật" bị úp xuống, suýt chút nữa rơi vào bồn tắm thì được Thương Thiệu kịp thời bắt lấy.

Đặt cuốn sách xuống, anh chống một tay lên thành bồn tắm, tay kia

chạm vào má của Ứng Ẩn đang mơ màng ngủ, anh cúi người xuống hôn lên đôi môi đỏ hồng mềm mại do hơi nóng làm mềm mại hơn.

Ứng Ẩn bị đánh thức, cơ thể trong nước khẽ rùng mình tạo ra những gợn sóng, những cánh hoa hồng theo đó mà tản ra. "Anh về rồi à?" Cô hỏi mơ màng sau khi hôn anh.

"Ừm. Không có gì thú vị, thua vài triệu, coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi."

Dù gia đình Thương Thiệu đã mua lại nửa giấy phép sòng bạc ở Ma Cao, nhưng không ai trong nhà anh nghiện cờ bạc, không đánh bạc là gia quy. Thương Thiệu và Thương Cảnh Nghiệp vào sòng bạc thuần túy là vì xã giao, thua tiền cũng là một chuyện đầy trí tuệ và kỹ thuật. Khi thật sự chơi bài thì cũng có, chơi poker với vài người bạn, thắng thua vài chục ngàn ngược lại còn thú vị hơn.

Sau khi hôn xong, Thương Thiệu đứng dậy: "Sao lại ngủ thiếp đi thế này?"

Anh hỏi như đã biết trước câu trả lời, khẽ nghiêng mặt cười không rõ. Rõ ràng là đang chờ Ứng Ẩn tự thú. Ứng Ẩn liếc nhìn cuốn sách "Câu chuyện về nghệ thuật", yếu ớt thở dài: "Đọc sách mà ngủ quên mất..."

Ôn Hữu Nghi mời giáo viên tư vấn, bắt đầu từ lịch sử nghệ thuật và quản lý nghệ thuật, những lĩnh vực gần với công việc chính của cô nhất. Cuốn "Câu chuyện về nghệ thuật" này cũng nằm trong danh sách đọc của giáo viên, mặc dù là cuốn sách giới thiệu khá tổng quát, nhưng với hình ảnh và nội dung sâu sắc, nó đã trở thành một cuốn sách dễ đọc.

"Không thích? Hay là đọc không vào?" Thương Thiệu cầm cuốn sách lên, cúi đầu lật qua vài trang như một giáo viên kiểm tra bài tập.

"Thích, cũng đọc vào. Hôm nay em quá mệt thôi." Ứng Ẩn vội vàng

nói.

Hôm nay cô đã cùng Kha Dụ quay một đoạn quảng cáo mới cho Thi Kỳ, không còn do Thương Lục đạo diễn mà đã đổi sang một đạo diễn chuyên quay các đoạn quảng cáo thương mại ngắn. Lịch quay kéo dài ba ngày, nên Thương Thiệu mới tranh thủ hẹn bạn bè đến chơi bài, coi như vừa xã giao vừa giải trí.

Thương Thiệu khẽ cười, đóng cuốn sách lại: "Không cần phải áp lực đâu."

Ứng Ẩn nằm bò lên thành bồn tắm, ngẩng đầu nhìn anh: "Em sợ, khi anh nói về những thứ hiện đại và hậu hiện đại một cách đầy tự tin, em lại không biết nói gì, còn không hiểu nổi. Những thứ như cảm xúc, biểu đạt, giải cấu trúc, làm sao để nhìn ra chứ? Em chỉ thấy những đường nét và màu sắc rối rắm thôi... Giờ không phải Monet hay Van Gogh mới là mốt à? Chủ nghĩa siêu thực em còn cố gắng theo kịp, nhưng đến Pollock, Duchamp..."

Cô lắc đầu bối rối: "Em thật sự không hiểu nổi."

Thương Thiệu không khỏi mỉm cười, một tay đút túi quần ngồi tựa vào bồn tắm.

"Có thể người khác cũng không hiểu, nhưng chỉ có em là thành thật như vậy. Sự phô trương rất quan trọng, đặc biệt là trong thế giới nghệ thuật đương đại. Hơn nữa..." anh mím môi, dừng lại một chút: "...Bản thân sự phô trương ấy cũng là một loại nghệ thuật."

Ứng Ẩn không nhịn được cười: "Để khi về nhà, em sẽ kể lại lời anh nói cho thầy giáo nghe, thầy chắc chắn sẽ trách anh nói bừa."

Thương Thiệu suy nghĩ một chút: "Đầu tư vào nghệ thuật về bản chất là một lĩnh vực kinh doanh, không liên quan đến thẩm mỹ hay sự đánh giá. Để tham gia, cần có ngưỡng cửa vốn, sau khi tham gia, không chỉ đơn giản là mua những tác phẩm nghệ thuật mà mình

thích. Một tác phẩm nghệ thuật mua vào với giá mười triệu, sau vài năm giữ, khi giá trị của nghệ sĩ đó tăng lên trên thị trường sơ cấp và thứ cấp thì lúc đó có rất nhiều cách để chơi: tìm tổ chức nghệ thuật chuyên nghiệp thẩm định, tìm nhà đấu giá đảm bảo, bán lại, chuyển nhượng, tặng cho bảo tàng để trừ thuế hoặc là làm chủ đề nổi bật trong buổi tiệc từ thiện."

Ứng Ẩn lắng nghe một cách say mê, nhanh chóng hiểu ra, ngay lập tức tìm được điểm phản biện: "Nhưng, làm sao anh biết được giá trị của nghệ sĩ nào sẽ tăng lên?"

"Vì vậy cần phải có sự vận hành, cần có cố vấn nghệ thuật, môi giới nghệ thuật, nhà đấu giá, một chuỗi quy trình vận hành và thẩm định thương mại. Đây là thị trường thuận lợi nhất cho người giàu chơi đùa với vốn, việc thể hiện gu thẩm mỹ chỉ là phụ thôi. Tất nhiên, cũng có những người như Edward, chỉ đơn giản là thông qua việc mua những tác phẩm hàng đầu để thể hiện sức mạnh."

Giọng Thương Thiệu bình thản, không nhanh không chậm, nói xong thì nhếch môi: "Sáng tạo nghệ thuật luôn là một việc vĩ đại, nhưng em có thể tạm thời từ bỏ sự lãng mạn để hiểu logic thương mại của nghệ thuật trước."

Ứng Ẩn suy nghĩ một lúc, cằm tựa vào tay đang chồng lên nhau, ngước mắt lên nhìn anh: "Anh nói hay hơn cả thầy giáo."

Thương Thiệu hạ giọng, giọng nói trầm ấm: "Thật sao?" Rồi cúi xuống, ý tứ rõ ràng: "Anh cũng sẽ tính phí đấy."

Trong làn hơi nóng và nước, hương thơm của hoa hồng và muối tắm lan tỏa. Bờ vai và cánh tay của Ứng Ẩn nổi trên mặt nước, má cô đỏ hồng, tóc mai ướt đẫm mồ hôi do ngâm nước nóng, trên hõm vai và xương đòn đọng lại những giọt nước li ti có mùi thơm.

Cảnh tượng này, ai có thể cưỡng lại? Thương Thiệu đưa một tay vào dưới làn nước ấm đầy cánh hoa hồng, đồng thời nghiêng mặt, cúi

xuống hôn lên cổ của Ứng Ẩn.

Cơ thể cô đã mềm mại và trơn láng vì ngâm nước. Môi lưỡi cảm thấy rất nóng, hòa quyện với hương thơm khiến cô sinh ra vị ngọt ngào.

Nhưng chuông cửa reo lên.

Thương Thiệu rút khăn trắng từ khay bên cạnh, cẩn thận lau khô tay, sau đó đi mở cửa.

Khi cửa mở thấy là Kha Dụ, anh cười một chút, khuỷu tay tựa vào khung cửa, nửa cười nửa lười biếng: "Ban ngày quay quảng cáo còn chưa đủ sao? Buổi tối nên trả lại cho tôi chứ."

Kịch bản quảng cáo Minh Khâm đã xem qua, Thương Lục đã xem qua, anh cũng đã xem qua, sau đó Tiểu Ôn cũng muốn xem, cuối cùng ngay cả Thương Cảnh Nghiệp cũng đã xem qua. Cảnh quay và hình ảnh đều rất chính xác, phù hợp với mọi tưởng tượng của họ về cuộc sống tốt đẹp của tầng lớp trung lưu và giới thượng lưu thành thị mới nổi. Trong tập cuối của phim ngắn quảng cáo, họ thậm chí có một đứa con.

Thương Lục không đạo diễn, cũng không đến hiện trường xem, tâm trạng bình thản chỉnh lý kịch bản phần đầu của "La Sinh Môn". Đối với việc Thương Thiệu đi cùng cô đến Ma Cao để quay phim, cả gia đình đều tỏ ra kinh ngạc và thán phục.

Là nhà đầu tư chính của phim quảng cáo, Minh Khâm trêu chọc: "Leo, anh hoàn toàn không cần phải tự chuốc lấy khổ." Thương Thiệu bình thản: "Đi cùng vợ làm việc thì sao gọi là tự chuốc khổ chứ!"

Minh Bảo đứng nghiêm, chào theo kiểu quân đội: "Salute! Respect, anh cả!"

Thực ra, họ đâu có biết so với việc quay "Tuyết tan thành xanh",

việc quay phim quảng cáo thương mại chỉ là một công việc chính thức, không có gì đặc biệt.

Kha Dụ đặt hai tay vào túi quần, cười nhẹ lắc đầu: "Nghe nói anh bận xã giao nên buổi tối cô ấy nhờ tôi dẫn đến một quán cháo, ăn hoành thánh chiên."

"Quán cháo?"

"Anh đã từng đến, quán còn treo ảnh của anh mà." Kha Dụ nhắc nhở, "Lần trước khi quay "Bên đường", đoàn phim đã dẫn chúng ta tới đó, hương vị cũng không tệ."

Thương Thiệu suy nghĩ một lúc, rồi cười: "Hình như không nhớ lắm."

"Tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh, anh đi cùng chúng tôi chứ?" Kha Dụ lịch sự, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Thương Thiệu đã hứa với Thương Lục sẽ chăm sóc cậu, bèn nói: "Gọi cả Minh Khâm, chúng ta cùng đi."

Không có gì phải khách sáo giữa người nhà, Kha Dụ liền vào phòng ngồi chờ ở phòng khách tầng một thảnh thơi uống trà. Nửa tiếng sau, Ứng Ẩn bước xuống, mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, quần thể thao ống rộng màu đen, mái tóc dài thẳng mượt buông xõa, trông rất thoải mái và sảng khoái.

Minh Khâm sắp xếp hai chiếc xe đưa cả bốn người đến quán cháo đó.

Quán nằm gần một bến cảng nhỏ, bảng hiệu đã cũ, vẫn là nền trắng, chữ Hán phồn thể màu đỏ, viết "Quán cháo", không có tên quán cụ thể, chỉ được những khách quen truyền miệng gọi là "Quán cháo Trung Phát". So với vài năm trước, quán vẫn không mở rộng, vẫn là hai gian lớn với bàn ghế dài.

Quán phục vụ buổi tối, lúc này vừa mới chập tối, khách hàng không đông lắm.

Ứng Ẩn vào quán, mục tiêu rõ ràng liền đi thẳng đến bức tường treo ảnh.

"Ở đâu, ở đâu?" Cô hỏi Kha Dụ.

Bà chủ quán cầm cuốn sổ ghi chép màu hồng bước đến, "Tìm ngôi sao hả? Ở đây có nhiều lắm! Hoa Tử, Vinh Tử...". Bà kể ra một loạt, nhiệt tình nói: "Mỹ nữ! Cô muốn tìm ai, nói cho tôi biết, chú Trung Phát sẽ giúp cô tìm!"

Kha Dụ cười: "Ảnh treo ở đây ngày càng nhiều."

"Ủa?" Bà chủ nghiêng đầu, nhìn thấy Kha Dụ với chiếc khẩu trang kéo xuống dưới cằm: "Tôi nhớ cậu, để tôi xem... à, đây rồi," bà nhón chân, dùng bút chỉ vào, đọc bằng tiếng phổ thông chuẩn nhưng cứng nhắc: "Kha, Dụ."

"Bà chủ nhớ dai thật." Kha Dụ không ngại ngùng đáp lại.

Vì giọng nói của anh khiến vài bàn khách không nhiều trong quán đều quay lại nhìn.

"Không có gì đáng nhìn đâu!" Bà chủ vẫy tay nói, "Đều là khách thôi, không phải ngôi sao!" Rồi tiếp tục trò chuyện thân thiện với Kha Dụ: "Cậu trai đẹp, tôi còn nhớ cậu thích ăn gì! Hoành thánh chiên, cháo cua nước sôi, laksa!"

Vừa nhớ lại vừa ghi thẳng vào sổ ghi chép: "Lần đó cậu đến cùng đoàn phim, còn có một người cao ráo, bảo tôi cái gì mà quản lý thương mại... Thực ra chính là cậu Thương nhỏ đến cùng anh trai cậu ấy..."

Ứng Ẩn xen vào hỏi: "Ai cơ?"

Bà chủ tùy tiện chỉ, nhưng rất chính xác: "Là người đó! Cô có biết không, đó là khách hàng giàu có nhất của quán tôi, làm rạng danh cả quán đó mỹ nữ!" Cả nhóm cười, cô ngẩng đầu nhìn vào tấm ảnh bà chỉ.

Trong tấm ảnh có ba người, bà chủ quán vui vẻ, Thương Lục có vẻ đang làm màu, chỉ có Thương Thiệu đứng giữa, mặc áo polo đen kiểu Anh, khóe môi nhếch nhẹ, nụ cười lịch lãm. Gương mặt và nét mặt của anh khi chụp ảnh thường không ăn ảnh như Thương Lục.

Dưới bức ảnh có ghi ngày tháng năm, cùng dòng chữ "Anh Thương ghé thăm quán".

Thương Thiệu hoàn toàn không nhớ gì cả, không nhớ ai đã đưa anh đến đây ăn, tại sao Thương Lục lại có mặt và làm thế nào mà chủ quán biết được thân phận của họ rồi kéo họ vào chụp ảnh.

Kha Dụ hỏi: "Bà không phải đã từng ghi cả chức vụ và tên họ sao? Cái gì đó như giám đốc gì gì ấy."

Bà chủ che miệng: "Họ có tiền nên rất giữ kín thông tin, không cho tôi tiết lộ." Bà lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

"Người có tiền mà không biết lý lẽ" đứng bên cạnh chỉ nói: "..."

Ứng Ẩn nhìn tấm ảnh một lúc lâu: "Không giống."

Thực ra cô đã xem qua nhiều lần nhưng không nhận ra. Kha Dụ hỏi: "Thương Lục, em cũng không nhận ra à?"

"Ai thèm tìm anh ta chứ." Ứng Ẩn đáp lại, sau khi xem kỹ, cô kết luận: "Tấm này chụp bình thường." Rồi quay sang nhìn Thương Thiệu, nói: "Không bằng anh ngoài đời."

Kha Dụ và Minh Khâm đều bật cười và ho lên, Minh Khâm nói: "Đi,

đi, đi, ăn no rồi."

Trong khi ăn cháo, bà chủ quán nhận ra và kiên quyết đòi chụp một bức ảnh mới.

"Đúng là mắt mù không thấy núi Thái Sơn." Bà vỗ trán, nói: "Chúc hai vị hòa thuận, sớm sinh quý tử. Sau khi ăn xong, chúng ta cùng chụp một bức nhé... Này, cô nhìn đi, đây là cuốn sách mới của tôi, kể về nhiều câu chuyện giữa TVB và tôi. Lát nữa, cô gái đẹp hãy cầm lấy nó, anh Thương nhỏ ôm lấy cô..."

Kha Dụ và Minh Khâm cố gắng nhịn cười suýt nữa thì ngã lên bàn.

Không ai thoát được dưới sự sắp xếp của bà chủ.

Ứng Ẩn thật sự cùng Thương Thiệu chụp ảnh chung, tay cô cầm cuốn sách, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của bà chủ, cô giơ ngón cái lên. Trong ảnh cô giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khi ra khỏi quán, cô bật cười rồi dựa vào vai Thương Thiệu.

Thương Thiệu ôm cô, vỗ nhẹ vào lưng cô, hôn lên vành tai cô, vừa cười cùng cô vừa âu yếm và bất lực hỏi: "Cười cái gì vậy?"

Ứng Ẩn cảm thấy không thể tin nổi: "Hóa ra trên đời này thật sự có người không sợ anh."

Nói vậy khiến Thương Thiệu nhớ lại: "Bà ấy còn không sợ cả thị trưởng, lần trước đến cùng thị trưởng cũng sắp xếp chụp ảnh như thế."

"Thị trưởng cũng bị bà ấy sắp xếp như thế sao?"

"Ừ."

Chuyện đi ăn uống ở quán cháo không thể giấu được những người hâm mộ. Những bức ảnh tình cờ chụp lại liên tục được đăng lên

Weibo, phần bình luận rất hòa hợp:

【Thì ra người sở hữu tài sản hàng nghìn tỷ cũng sẽ đến những quán nhỏ như vậy...】

【Thật gần gũi với mọi người, anh ấy thực sự như vậy, tôi khóc mất thôi】

【Cuộc sống của Ẩn Ẩn thật thoải mái, tôi rất muốn biết lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy là khoảnh khắc thế nào】

【CP Ngân Ngư đúng là như nước lặng, không cười nổi.jpg】

【Cười chết mất, một CP đang thể hiện tình cảm với người chính thức, người kia thì đứng xem, đúng là địa ngục của fan CP rồi hahaha】

【Tôi là kính hiển vi đây, tôi nhìn thấy nhẫn cưới trên tay họ rồi!】

【Sớm biết vậy, lang thang ở Anh lâu như vậy là để kết hôn... Thật là một kiểu lãng mạn đáng chết】

【Một suy nghĩ kỳ quặc, người sở hữu tài sản như vậy đi ăn cháo có mang theo vệ sĩ không nhỉ...】

【Có chứ, bốn người (vì vậy không ai dám tiến lại chụp ảnh cùng)】

【Ẩn giờ là phu nhân gia đình giàu có, không thể với tới nổi】

【Bắt đầu tò mò về trạng thái làm việc của cô ấy】

Dưới sự sắp xếp của Đình Văn, số lượng các hoạt động thương mại của Ứng Ẩn không nhiều, nhưng tất cả đều có giá trị cao. Khi tham dự các sự kiện thương hiệu, chỗ ngồi của cô không còn cùng với các ngôi sao nam nữ nữa mà là cùng với giám đốc sáng tạo, tổng biên tập và các khách VIP. Trong các buổi phỏng vấn tạp chí, trong phòng

nghỉ, các khách mời chụp ảnh quảng cáo cùng trò chuyện với nhau:

"Thật sự đã vươn lên đến mức đó, cũng giỏi thật."

"Sao không mở lớp dạy đi, trước đây tiếng tăm không tốt, ai chẳng biết cô ấy muốn kiếm tiền?"

"Một số kỹ năng không phải muốn học là học được."

Những tiếng cười ám muội vang lên.

"Cũng được, có chí thì nên, đúng là một câu chuyện truyền cảm hứng."

"Haha."

Khi gặp cô ấy, những lời chào hỏi "Chị Ẩn ơi", "Chị Ẩn dạo này trông ngày càng đẹp hơn", "Chị Ẩn, lát nữa ăn cơm tôi muốn ngồi gần chị", "Chị Ẩn hãy nói nhiều hơn, để chúng tôi được thấy thế giới này" vang lên khắp nơi.

Vào đầu tháng Tám, một hội nghị nghiên cứu điện ảnh nghiêm túc của Trung Quốc được tổ chức một cách kín đáo. Hội nghị này do Cục Điện Ảnh tổ chức, các cấp của Đài Truyền Hình và các hiệp hội liên quan đều cử người tham dự, những người trong ngành tham dự như nhà sản xuất, đạo diễn, giám sát, biên kịch, nhà phát hành, và diễn viên, không ai không phải là người có tiếng nói quan trọng. Sau hội nghị, còn có một vài buổi tọa đàm, phỏng vấn và tiệc tối.

Ngành này nhỏ bé, ngoại trừ những lãnh đạo không thường gặp mặt, những người còn lại trong ngành đều là gương mặt quen thuộc. Để thể hiện sự đa dạng, trong danh sách mời, ngoài những ảnh đế ảnh hậu có địa vị cao còn có những diễn viên truyền hình quốc dân, những diễn viên đang lên và có hình ảnh tốt và những diễn viên trẻ đang nổi. Trong đó, tất nhiên cũng có không gian để thao tác. Nguyễn Dật được Tống Thời Chương sắp xếp tham dự.

Trong lúc giải lao, khi uống trà trò chuyện, Ứng Ẩn và Lý Sơn trở thành một trung tâm nhỏ, không thể đi đâu xa được. Lý Sơn hỏi thăm về cuộc sống vài tháng qua của cô và đưa cho cô một đoạn phim ngắn của Tuyết Xanh.

"Biết cô sẽ đến nên tôi đã sao ra cho cô xem."

Ứng Ẩn chăm chú xem: "Tôi rất mong đợi phiên bản hoàn chỉnh."

"Tôi vẫn phải gửi để kiểm duyệt, không thể bỏ qua thị trường đại lục, dù phải hy sinh một vài cảnh quay."

"Trong việc cắt ghép, biên tập viên sẽ phải rất chăm chỉ."

Lý Sơn cười: "Gần đây tôi ăn ở trong phòng biên tập suốt, biên tập viên bị tôi hành hạ đến mức bị trào ngược dạ dày, tranh thủ lúc tôi đi họp thì đến bệnh viện nghỉ ngơi."

Ứng Ẩn cầm cốc giữ nhiệt cùng cười nhẹ với ông ấy.

"Kha Dụ không đến, nếu không tối nay chúng ta có thể đi ăn cùng nhau."

Kha Dụ dù là ảnh đế Cannes nhưng rất ít khi xuất hiện công khai, còn Thương Lục thì thẳng thừng từ chối tham dự những sự kiện như thế này.

"Khi về đến Ninh Ba sẽ có cơ hội mà."

Hai người trò chuyện, không ngớt người đến chào hỏi.

Lý Sơn đã đứng ở đỉnh cao trong ngành này nhiều năm, mạng lưới quan hệ đã được xây dựng vững chắc, nhưng phần lớn mọi người đến là vì Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn là một tiểu hoa đán nổi tiếng bị thổi phồng bởi hot search, nhưng dù sao có cầm trong tay hai tượng ảnh hậu và một giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. Lưu lượng rất tốt, nhưng kinh nghiệm, quyền lực, tiếng nói vẫn còn thiếu. Nói ngắn gọn, dù Ứng Ẩn có giỏi đến đâu thì cũng chỉ là công cụ của tư bản. Còn những người tham dự ở đây, ai mà không phải là người chơi tư bản, chơi quyền lực? Không ai sẽ đánh giá cao một con rối, cho đến khi con rối đó trở thành tư bản hoặc nguồn lực thực sự.

Nguyễn Dật chỉ tiến đến sau khi Lý Sơn đã rời đi, bên cạnh cô ấy là Tống Thời Chương.

"Gọi là cô(*) Ứng." Tống Thời Chương nhắc nhở.

(*) lão sư

Nguyễn Dật nói: "Cô Ứng, chị Ẩn."

Hôm nay Ứng Ẩn mặc trang phục rất trang trọng và vừa vặn, tóc được búi gọn gàng khiến khuôn mặt thanh tú của cô ấy có chút nghiêm túc, tạo nên cảm giác khiến người khác khó gần.

Mấy tháng không gặp, khuôn mặt của Nguyễn Dật thay đổi khá nhiều, ánh mắt cao ngạo trước đây như tờ giấy trắng đã biến mất, bây giờ cô ấy trông rất hiểu chuyện. Ứng Ẩn khẽ nhíu mày: "Cô đã gặp chuyện gì sao?"

Nguyễn Dật khẽ giật mình, trả lời: "Không có chuyện gì cả."

Ứng Ẩn khẽ gật đầu: "Nghe nói cô sắp đóng phim chính kịch, chúc mừng cô."

Nguyễn Dật khẽ nhếch môi: "So với chị Ẩn thì em còn kém xa."

Thật kỳ lạ, dường như chỉ sau một đêm, cô ấy đã hiểu được thế sự, sự ngây thơ, khát vọng chưa thuần thục cùng với sự làm già tạo vẫn

còn chưa thành thạo, tất cả đều biến mất khỏi người cô ấy. Khó có thể tưởng tượng rằng trong lần gặp trước, cô ấy vẫn còn bất chấp tất cả mà nói: "Anh Tống nói em thông minh hơn chị."

Ứng Ẩn liếc mắt nhìn Tống Thời Chương, Tống Thời Chương liền nhún vai, ghé tai nói nhỏ với Nguyễn Dật điều gì đó khiến cô ấy xin phép rời đi, ngoan ngoãn bước đi.

"Anh đã làm gì với cô ấy vậy?" Ứng Ẩn hỏi thẳng.

"Không có gì." Tống Thời Chương cười: "Cô dường như có thành kiến lớn với tôi, cứ luôn nghĩ tôi có thói quen xấu gì đó."

"Tôi không hiểu anh." Ứng Ẩn chuyển chủ đề.

"Cô hiểu tôi rất rõ." Tống Thời Chương ngồi xuống bên cạnh cô, "Tôi chỉ đã đưa cho cô ấy những gì trước đây định cho cô. Bây giờ tài nguyên của cô ấy tăng vọt, danh tiếng cũng đang nghiêng về phía chính thống, lớp học diễn xuất cũng do tôi mời giáo viên chuyên nghiệp dạy, trong nội bộ Chân Dã, tài nguyên đang hướng về phía cô ấy."

"Vậy nên cô ấy ngoan ngoãn nghe lời anh sao?" Ứng Ẩn hỏi.

"Trẻ ngoan mới được thưởng." Tống Thời Chương đáp.

"Anh có yêu cô ấy không?" Ứng Ẩn hỏi.

Tống Thời Chương khẽ giật mình, rồi cười: "Bà Thương, quả nhiên cô không còn như trước nữa. Cảm ơn sự quan tâm của cô, nhưng tôi không cần thứ đó, dĩ nhiên tôi cũng không thể cho, nếu không chẳng phải là thua sao?"

Không hiểu sao, trong câu nói đầy lịch sự nhưng kiêu ngạo của anh ta, Ứng Ẩn mơ hồ nhớ đến Thương Thiệu. Anh cũng từng nói điều tương tự, chỉ là ngày hôm sau, anh đã hỏi cô hôm nay ánh trăng

sáng rực, có thể cho phép anh yêu cô không.

Suy nghĩ của cô ấy chỉ thoáng qua trong một khoảnh khắc rất ngắn, khuôn mặt tự nhiên hiện lên một nụ cười dịu dàng. Tống Thời Chương nhìn cô ấy chằm chằm.

Sự ngạc nhiên về tài năng của cô đã bùng nổ ngay từ khoảnh khắc Thương Thiệu công bố trên vòng bạn bè, như một cơn lũ ào tới, khiến anh ta run rẩy, mất lời và hoảng loạn đến mức không thể ngồi yên.

Dĩ nhiên, anh ta không có kết bạn với vòng bạn bè của Thương Thiệu, nhưng tin tức chấn động như vậy, có rất nhiều ảnh chụp màn hình được lan truyền. Người khác không biết, nhưng anh ta nhận ra ngay lập tức. "Em gái nhỏ". Ngọt ngào và chiều chuộng.

Anh ta có đắc tội với Ứng Ẩn không? Ứng Ẩn có nói xấu anh ta không? Có cần mời cô ăn một bữa để giải thích không? Không, cô ấy đã bước vào hàng ngũ của Thương Thiệu như một vị phu nhân, làm sao có thể? Được Thương Thiệu công nhận một cách đường hoàng như vậy.

Sau khi Tập đoàn Thương Vũ công bố chính thức, sự chấn động trong ngành không hề nhỏ hơn so với cư dân mạng.

Trèo cao.

Ai cũng nghĩ như vậy. Dù là do những ham muốn không đáng kể, một số lợi ích ngoài lề hay bất kỳ điều gì khác—ví dụ, tình yêu nhỏ bé không đáng kể—

Tóm lại, cô đã trèo cao.

Từng chữ từng câu, mỗi từ đều quan trọng.

Tống Thời Chương rút ánh mắt khỏi khuôn mặt của Ứng Ẩn.

Bây giờ cô là thiếu phu nhân của gia đình họ Thương, không phải là người mà anh ta có thể nhìn lâu hơn năm giây.

Anh ta đứng dậy, lịch sự và khen ngợi nói: "Chúc mừng cô đạt được điều mình mong muốn. Trước đây tôi đã nhìn không rõ, không biết cô và Anh Thương là bền chặt như vàng đá nên đã nói ra nhiều lời lẽ thiếu tế nhị, mong cô và Anh Thương không để tâm."

Trẻ ngoan mới được thưởng. Anh ta thực sự có quá nhiều công việc kinh doanh muốn gắn kết với Thương Thiệu, dù chỉ là một nhánh nhỏ cũng tốt. Ứng Ẩn ngây người, nhíu mày rồi lại mỉm cười.

Trong khoảnh khắc đó, côấy hiểu ra. Họ, một nhóm người trên thế giới này và một nhóm người khác, sống trong những logic hoàn toàn khác nhau. Những gì cô có được hôm nay, trong mắt họ, chẳng qua chỉ là sự may mắn hiếm có trong vạn người.

Ngay cả khi cô rời khỏi Chân Dã, đóng phim không nhận thù lao, cắt đứt mọi hot search, không hề dựa vào chút quyền lực nào của Thương Thiệu, cũng không coi anh là điểm tựa hay tương lai của mình, họ vẫn sẽ cho rằng tất cả những gì cô ấy có hôm nay, không phải đến từ sự tự mình sống sót bằng cách cắt đuôi mà đều do số phận đã chọn.

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, vì vậy anh ta đã cúi đầu, cúi đầu trước đỉnh kim tự tháp, chứ không phải là tình yêu nhỏ bé hay sự nỗ lực quý giá mà sáng suốt của cô ấy.

Bức màn của hội nghị từ từ hạ xuống, chương trình cuối cùng bắt đầu.

Ứng Ẩn tựa lưng vào ghế, tư thế thanh lịch và thẳng lưng.

Cô đã suy nghĩ rất lâu rồi mỉm cười. Thế giới phức tạp, vốn dĩ không có sự trong sáng thuần túy, sự việc thuần túy, logic thuần túy hay

nhân quả thuần túy.

Cô đã học cách không tự tìm phiền não cho mình.

Bức màn hạ xuống, đèn trong hội trường cũng lần lượt tắt, trên bàn họp, một chồng giấy trắng còn sót lại với những dòng chữ:

"Tiếng vượn kêu không ngừng giữa hai bờ, con thuyền nhẹ nhàng đã vượt qua ngàn dãy núi."

Chương 117: Tiêu tiền đổi vận, không thể chia lìa

Các gia tộc giàu có ở Quảng Đông, Hồng Kông và Ma Cao không ai là không mê tín. Hoặc nói chính xác hơn, không chỉ các gia tộc giàu có, từ những thương nhân giàu có với các giao dịch hàng chục triệu đồng đến những người làm công việc nhỏ như nhân viên cờ bạc hoặc chủ quán phở nhỏ, làm kinh doanh hay không làm kinh doanh, tất cả đều tin vào phong thủy, tin vào điềm lành, tin vào sự may mắn và kiêng kỵ.

Lần đầu tiên Ứng Phàm được mời đến thăm Deep Water Bay, bà chỉ việc ăn uống và dạo chơi trong khu vườn. Buổi chiều, một số nhân viên bán hàng của các thương hiệu xa xỉ, ăn mặc chỉnh tề, đeo găng tay trắng, lái xe Benz và mang theo hàng chục túi giấy đến.

Đây là lần đầu tiên Ứng Phàm mua sắm theo cách này. Bà mua một món hàng Hermès cần phải mua kèm thêm các sản phẩm khác trị giá cả triệu, không biết rằng đối với những người khác, chỉ cần vào cửa hàng là họ đã có quyền đóng cửa để phục vụ riêng hoặc thậm chí không cần phải tự mình đến, chỉ cần một cuộc gọi, nhân viên bán hàng sẽ mang tất cả hàng hóa đến như thể đó là những giỏ rau.

Tuy nhiên, Ứng Phàm thực ra cũng đã từng trải qua nhiều điều, nên mặc dù trong lòng bà vừa mừng vừa lo lắng và cảm thấy chấn động, nhưng gương mặt bên ngoài vẫn giữ vẻ bình thản. Bà luôn nghĩ, phải giữ thể diện cho gia đình, không thể làm mất mặt, nếu không sau này sẽ bị nhà chồng coi thường.

Nhưng cách nói chuyện của Ôn Hữu Nghi lại rất thân thiết, nói rằng:

"Chị à, chúng ta cùng nhau chọn chiếc váy mà chị sẽ mặc. Hai người trẻ tuổi ấy rất xứng đôi, chúng ta không thể để bị lu mờ."

"Chị" thường là cách gọi dành cho chị em trong nhà, cách Ôn Hữu Nghi sử dụng từ ngữ thân thiện và khiêm tốn như vậy là lần đầu tiên Ứng Phàm nghe thấy, phản ứng đầu tiên của bà là từ chối, nhưng sau đó lại cảm thấy như vậy có vẻ hơi nhỏ mọn, vì thế bà đã bình thản chấp nhận. Nghe mãi rồi dần dần bà cũng quen.

Ứng Phàm được những nhân viên bán hàng cao cấp, sang trọng ấy phục vụ chu đáo cả buổi chiều, từ giày, váy, bộ trang phục, trang sức và túi xách.

Họ thậm chí còn giúp bà búi tóc, đưa ra những gợi ý về cách phối hợp kiểu tóc, đeo chuỗi ngọc trai quanh cổ bà hết lần này đến lần khác, kiên nhẫn điều chỉnh từng milimet một, mọi động tác đều toát lên hương thơm ngào ngạt, hành động mềm mại khiến bà cảm thấy thoải mái hơn cả mát-xa, cảm giác lười biếng thấm vào từng kẽ xương.

Trong số những cửa hàng này, có vài cửa hàng Ứng Phàm vừa mới đi dạo qua—bà thường chi tiền thoải mái hơn Ứng Ẩn, nhưng nhiều kiểu dáng mà bà thử hôm nay cô không thấy bày bán. Nhưng tất nhiên bà sẽ không hỏi tại sao lần trước không thấy những sản phẩm này trong cửa hàng, dù nhân viên bán hàng chắc chắn sẽ đưa ra câu trả lời cẩn thận và lịch sự, nhưng câu hỏi này quả thực là tự hạ thấp bản thân, tự chuốc lấy phiền phức.

Lần thứ hai được mời đến Hồng Kông là để xem nhà.

Vẫn là Ôn Hữu Nghi đi cùng, bà ấy đã xem một số căn biệt thự và vườn tại khu vực núi và vịnh ở Hồng Kông, tất cả đều có tầm nhìn rộng rãi, hoa thơm phảng phất và an ninh nghiêm ngặt.

Ôn Hữu Nghi khoác tay bà, nói: "Dù hiện nay Ứng Ẩn và A Thiệu đang sống ở nội địa, nhưng trong tương lai khi công việc điều động,

chắc chắn sẽ phải quay lại Hồng Kông. So với thành phố Bình, Hồng Kông nhỏ hơn một chút nhưng lại có những chỗ rất thoải mái. Có nhà rồi, khi chị nhớ Ứng Ẩn thì chị có thể ở cùng con bé bất cứ lúc nào."

Nhà ở của Ứng Phàm tại thành phố Bình không có tầm nhìn đẹp lắm, nên bà đã chọn một nơi ở Hồng Kông với tầm nhìn cao, nhìn ra biển, rộng hơn hai trăm mét vuông. Ôn Hữu Nghi ký hợp đồng, căn nhà được đứng tên Ứng Phàm, về mặt pháp lý được tặng cho bà.

Trở về thành phố Ninh Ba, bà cũng không nói gì. Dù sao, việc đi lại giữa thành phố Bình và thành phố Ninh Ba rất thuận tiện, Ứng Phàm thực sự chưa từng nghĩ đến việc sở hữu bất động sản ở thành phố Ninh Ba. Nhưng Ôn Hữu Nghi đã chu đáo đến vậy, bà cũng không thể từ chối.

Những bất động sản không hề rẻ này khiến Ứng Phàm lo lắng. Đến lần thứ ba gặp mặt, Ôn Hữu Nghi mới đề cập đến chuyện hợp tuổi.

Người Hồng Kông cũ rất cẩn thận về lễ cưới, cần phải có cuộc gặp giữa hai bên gia đình, ngồi lại với nhau để thảo luận chi tiết. Trước khi đám cưới có rất nhiều việc phải chuẩn bị, ví dụ như lễ hỏi, lễ dạm ngõ, tặng bánh trà, phân phát bánh cưới và những thủ tục khác. Tất cả các lễ này cần phải là số chẵn, để mọi thứ đều đôi lứa và mọi việc đều được chọn vào giờ lành, ngày đẹp.

Việc kết hợp ngày giờ sinh của hai người mới là một quy trình không thể thiếu đối với những người cũ ở khu vực Vịnh Lớn, từ giờ dạm ngõ, lễ hỏi, cho đến giờ đón dâu và xuất phát đến lễ đường vào ngày cưới, tất cả đều phải được tính toán cẩn thận.

Sau khi Ứng Phàm chụp ảnh giấy khai sinh có ghi rõ giờ sinh của cô và gửi cho Ôn Hữu Nghi, một ý nghĩ bất chợt lướt qua đầu bà: Nếu như hai người không hợp tuổi thì sao?

Ứng Ẩn nhận cuộc gọi, khi nghe bà hỏi vậy liền bật cười. Ứng Phàm

lập tức cảnh giác: "Con cười gì? Cậu ấy có bên cạnh không?" Ứng Ẩn ngoan ngoãn trả lời: "Không, chỉ có Tuấn Nghi ở bên cạnh thôi."

Cô vừa đi xem một đoạn phim của "Tuyết tan thành xanh" tại công ty Lý Sơn, bây giờ đang trên đường về.

Có một số ngôi sao lớn, ví dụ như những ngôi sao hạng A nổi tiếng từ lâu, vì đã trải qua nhiều lần hợp tác mà bị cắt vai hoặc không được xuất hiện trong phim, nên khi ký hợp đồng, họ sẽ cố gắng đảm bảo quyền kiểm soát cuối cùng về mặt dựng phim. Nhưng rõ ràng, đối với đạo diễn lớn như Lý Sơn, không ai có thể có được đặc quyền như vậy. Ông mời Ứng Ẩn xem đoạn phim, dĩ nhiên không phải để lấy ý kiến chỉnh sửa của cô, mà là để cô thưởng thức trước. Có hai chỗ âm thanh có một số khuyết điểm nhỏ, sau khi xem xét kỹ lưỡng, ông đã mời cô thu âm lại.

Sau khi ra khỏi phòng dựng phim tối đen đó, Tuấn Nghi đột nhiên rùng mình, xoa xoa cánh tay dưới lớp áo ngắn tay. Đình Văn cũng có mặt.

Ba cô gái không ai nói gì, chỉ lặng lẽ đi dọc theo hành lang vào thang máy, Đình Văn bất chợt mở miệng: "Em nghĩ là được." Dù cô ấy nói không đầu không đuôi nhưng ai cũng hiểu.

Nghe vậy, Tuấn Nghi như tỉnh lại, nước mắt tuôn hai hàng, môi mím chặt run lên hai cái, sau đó gục xuống vai Đình Văn mà khóc lớn.

"Em khóc gì vậy?" Ứng Ẩn bị cô ấy làm giật mình.

"Tiết Tuyết Thanh, Tiết Tuyết Thanh, quá bi thảm..." Tuấn Nghi nức nở, không ngừng ôm lấy tim mình: "Em, em bị đau tim, hu hu... cảnh đó..."

Chỉ nghĩ đến cảnh Tiết Tuyết Thanh mặc áo cưới, một mình đi vào sâu trong cánh đồng tuyết rồi nằm xuống, Tuấn Nghi đã thấy khó thở, nước mắt tuôn trào.

Ứng Ẩn và Đình Văn đành phải an ủi cô ấy, vừa lúng túng vừa buồn cười, vừa vỗ vai vừa đưa khăn giấy. Tuấn Nghi với đôi mắt đẫm lệ, xì mũi rồi nhìn về phía Ứng Ẩn: "Chị không buồn sao?"

Ứng Ẩn thẳng thắn nói: "Có một chút."

"Chị không nhập vai à?" Tuấn Nghi nghẹn ngào hỏi.

"Diễn xong rồi, chị xem với cái nhìn của khán giả." Ứng Ẩn mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp: "Chị đã không còn ở trong đó nữa."

Đình Văn phải trở về Hồng Kông để giải quyết công việc, ba người liền chia tay tại bãi đậu xe.

"Ngày cưới và ngày đăng ký kết hôn có phải đã được chọn rồi không?" Trước khi chia tay, cô ấy cười cười trêu đùa.

"Không cần vội đâu." Ứng Ẩn hơi ngượng ngùng.

Mặc dù đã lén tổ chức một buổi lễ nhỏ, nhưng cô vẫn là một cô dâu ngại ngùng, nhắc đến chuyện cưới hỏi là trong lòng lại dâng lên những cảm xúc lạ lùng.

"Khi nào chị thử váy cưới?" Đình Văn trêu chọc: "Nhớ gọi em nhé. Em nói cho chị biết, dì nhất định sẽ chuẩn bị cho chị chiếc váy cưới đẹp nhất thế giới, đến lúc đó làm cho anh họ không chớp mắt luôn."

Ứng Ẩn khẽ cắn môi, nụ cười dần hiện trên khuôn mặt. Nghĩ đến lễ đường ở Anh Quốc, nơi cuối hành lang sáng, Thương Thiệu đứng đó chăm chú nhìn cô từng bước tiến vào, cô không kìm được mà ghé sát tai Đình Văn khẽ nở nụ cười và nói nhỏ: "Anh ấy nói chị đẹp như một giấc mơ."

Đình Văn ho mạnh một tiếng, tay ôm lấy ngực nói: "Oh my gosh, oh

my gosh." Tuấn Nghi nước mắt vẫn chưa khô, liền ngay lập tức hỏi: "Gì thế? Có chuyện gì mà không thể cho em nghe sao?"

Ứng Ẩn liếc nhìn cô ấy một cái: "Sợ phá hỏng cảm giác bi tráng của em đối với thẩm mỹ học Doãn Tuyết Thanh." Tuấn Nghi ngượng ngùng nói: "Đây là bí mật giữa ông chủ và bà chủ phải không?"

Ứng Ẩn bất lực trước cô ấy nên đành phải nhắc lại câu nói đó một lần nữa. Tuấn Nghi trợn tròn mắt, mặt đỏ bừng ngạc nhiên: "Anh Thương thật giỏi nói lời ngọt ngào!"

Cho đến khi lên xe, cô ấy vẫn trong trạng thái như bị sét đánh. Thương Thiệu đã sắp xếp cho Ứng Ẩn một tài xế riêng luôn sẵn sàng phục vụ nên Tuấn Nghi không còn cần phải lái xe nữa, cô ấy ngồi cùng với Ứng Ẩn ở ghế sau. Cô ấy nghĩ về nhiều thứ, nhưng khi nghe Ứng Ẩn gọi điện thoại cho Ứng Phàm thì không thể không chú ý.

Ứng Phàm hỏi: "Nếu bát tự không hợp hoặc xung khắc thì hôn ước có bị hủy không?" Ứng Ẩn cầm điện thoại, mỉm cười thở dài: "Không có chuyện đó đâu."

"Con biết rồi à?" Ứng Phàm lo xa nói.

"May mà lúc hẹn hò không nói với mẹ, nếu không mẹ đã lo lắng mấy tháng liền." Ứng Ẩn khẽ chạm vào vỏ điện thoại, "Thôi, con cúp máy đây, tối nay con có hẹn."

Tuấn Nghi hỏi: "Dì lại lo lắng chuyện gì nữa vậy?"

Ứng Ẩn bình thản đáp hai chữ: "Bát tự."

Điện thoại lại rung. Cô nhấc máy, Ứng Phàm ở đầu dây bên kia kiên quyết nói: "Mẹ nói cho con biết, nếu bát tự của con không tốt thì nói gì thì mẹ cũng không cho con lấy đâu. Con phải sống lâu trăm tuổi."

"Con biết rồi." Ứng Ẩn ngẩng đầu cười thở dài, đảo mắt: "Mẹ thôi đi."

"Con đổi tên, nốt ruồi trên tai con..." Ứng Phàm còn chưa kịp nói hết câu thì Ứng Ẩn đã ngắt máy.

Tuấn Nghi nhìn cô rồi hỏi: "Nếu bát tự không hợp thì làm sao? Sẽ không sao đâu, họ còn xem cả tướng mạo mà, chị có tướng đại phú đại quý." Cô ấy bắt đầu nói linh tinh.

"Thầy bói nói phải biết điều, nói trăng tròn sẽ khuyết." Ứng Ẩn đột nhiên nói.

"Anh Thương biết không?"

"Biết."

"Anh ấy nói gì?"

"Anh ấy nói muốn mãi mãi trọn vẹn." Ứng Ẩn khẽ nhếch môi cười: "Đó là khi anh ấy say, anh ấy cõng chị, bước trên tuyết trở về căn nhà gỗ nhỏ ở A Cháp rồi nói. Chị lúc đó tỉnh rượu, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo thì tưởng như là một giấc mơ."

Khi xe về đến khu biệt thự ven biển, gần đây Tuấn Nghi rất mê chơi với Rich, Rich cũng mê chơi với cô ấy, nên ngay khi xuống xe, cô ấy chạy thẳng đến chuồng ngựa, gặp Thương Thiệu, đứng nghiêm trang nói: "Chào Anh Thương, chào anh rể."

Gọi xong, cô ấy lập tức muốn chạy đi nhưng bị Thương Thiệu gọi lại ——

"Đứng lại." Tất nhiên, giọng nói điềm tĩnh của anh rất hiệu quả.

Tuấn Nghi dừng bước quay đầu lại. Thương Thiệu cười, giọng nói mang chút không chắc chắn: "Em gọi anh là gì?"

"Anh rể." Tuấn Nghi nói: "Fan hâm mộ đều gọi anh là anh rể. Anh Thương là anh rể mẫu mực trong giới."

Mặc dù cô ấy nói hơi lộn xộn nhưng không ngăn được Thương Thiệu gật đầu, chấp nhận cách gọi này và nói: "Bảo chú Khang chuẩn bị cho em một phong bao lì xì."

Lì xì à! Đúng là phí thay đổi cách xưng hô!

Tuấn Nghi vui mừng nhảy cẫng lên, ngượng ngùng nhưng cũng rất thông minh nói: "Như vậy không hay lắm đâu, anh chị còn chưa chính thức kết hôn mà..."

Thương Thiệu nhìn thấu cô ấy, khẽ nhếch môi nói: "Khi chính thức sẽ có phong bì chính thức."

Tuấn Nghi vui mừng không tả xiết rồi chạy vào chuồng ngựa, ôm cổ Rich mà vỗ về. Rich không có chút tự trọng, bị cô ấy chơi đùa như một con chó. Anh rẽ đường tắt đi qua sân rồi qua phòng khách dài gần trăm mét, khi trở lại tầng ba, Ứng Ẩn đã tắm rửa xong, đang ngồi trên ghế dài trong phòng tắm lau tóc.

Thương Thiệu chê phòng tắm của cô quá nhỏ không đủ chỗ quay, dù sao phòng tắm của anh một mình cũng đã rộng hơn năm mươi mét vuông, thiết kế với một mặt là cửa sổ lớn rất tinh tế, có thể đón ánh nắng mặt trời nhưng vẫn giữ được sự riêng tư, nhìn ra ngoài là một màu xanh ngát. Ứng Ẩn đối diện với cửa sổ ngồi nghiêng, đầu nghiêng nhẹ, dùng khăn mềm mại nhẹ nhàng lau khô từng giọt nước trên tóc.

Ánh nắng chiều chiếu lên một nửa thân hình mảnh mai của cô khiến làn da ngọc ngà như phủ một lớp ánh sáng mờ ảo, mịn màng như ngọc thạch.

Nghe thấy bước chân của Thương Thiệu, cô ngẩng đầu, chiếc khăn

tắm vốn quấn lỏng lẻo cũng rơi xuống, cô theo phản xạ dùng một tay giữ lại trước ngực. Thương Thiệu bước lại gần, hơi thở phảng phất nụ cười, anh cầm lấy khăn từ tay cô, vừa lau tóc cho cô vừa hỏi: "Sao anh được chào đón thế?"

Ứng Ẩn mở rộng vòng tay, ghế ngồi thấp, cô vòng tay qua chân anh rồi áp mặt vào eo anh.

Xương sống hơi cong của cô lộ rõ từng đốt xương gầy guộc.

Thương Thiệu vứt khăn sang một bên, anh đặt tay lên lưng cô, cúi xuống hôn, đồng thời vuốt ve từ trên xuống dưới: "Sao gần đây em gầy thế?" Ứng Ẩn đành thừa nhận: "Để mặc váy cưới đẹp."

Thương Thiệu nhếch môi: "Vậy thì anh phải làm sao đây?"

Ứng Ẩn vẫn ôm chặt lấy anh, cô rúc vào lòng anh mà cười khúc khích. Cười xong, cô nói: "Dì hỏi mẹ em ngày tháng năm sinh, nói là để tính toán."

"Ừ, để chọn ngày đăng ký và ngày cưới."

"Dì đã chúng ta đã làm một lễ đơn giản ở đó, không tức giận với anh chứ?"

"Giận rồi." Thương Thiệu mím môi nói.

"Vậy có tính là nổi loạn không?"

Thương Thiệu gật đầu, lịch sự nói: "Nhờ ơn em, rất nổi loạn."

Ứng Ẩn cười tươi hơn.

Thương Thiệu để cô ôm cười, rồi cầm máy sấy tóc trên mặt bàn đá cẩm thạch màu trắng, anh bật chế độ gió nhẹ để sấy tóc cho cô.

Tóc của Ứng Ẩn rất tốt, trong giới giải trí với tần suất tạo kiểu cao như vậy, điều này thực sự là một kỳ tích, hơn nữa gần đây cô còn chẳng tạo kiểu, chỉ cần sấy nhẹ là tóc đã trở nên mượt mà, từng lọn tóc nhẹ nhàng rơi qua đầu ngón tay của Thương Thiệu.

Tóc cô rất dày và rậm, để sấy khô cần một khoảng thời gian khá lâu. Bình thường cô tự cầm máy sấy nên chỉ vài phút là tay đã mỏi. Hôm nay có người làm thay, Ứng Ẩn thản nhiên dựa vào lòng anh, nhắm mắt lại, dưới ánh nắng chiều ấm áp, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thương Thiệu sấy khô tóc cho cô, đặt tay lên gáy, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp huyệt vị.

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy một luồng tê tái từ cổ truyền đến, bất ngờ run lên, phát ra một tiếng rên như chú cún con: "Dễ chịu quá."

Thương Thiệu nghe thấy cười thành tiếng, nhớ đến điều gì đó, ánh mắt chợt tối đi, giọng nói trầm xuống: "Trên giường sao em không nói vậy?"

Ứng Ẩn: "..."

Khăn tắm từ phía trước ngực cô trượt xuống đất, thân thể cô áp sát vào chiếc quần tây của anh. Bên ngoài cửa sổ là màu xanh rợp bóng vàng, mọi thứ đều tĩnh lặng khiến Ứng Ẩn cảm thấy có chút xấu hổ. Mặc dù chẳng có gì xảy ra, anh chỉ xoa bóp cổ cho cô, nhưng cô vẫn giấu mặt thật sâu, vành tai nóng bừng.

Thương Thiệu bật cười: "Em làm gì thế?"

Ứng Ẩn vội vàng rời khỏi vòng tay anh, tiện tay lấy chiếc áo choàng tắm treo ở bên cạnh, vừa thắt dây lưng vừa nói: "Em phải trang điểm thôi! Sắp muộn rồi."

Tối nay có hẹn, là vài người bạn thân của Thương Thiệu từ Hồng Kông sang.

Cô bước vào phòng thay đồ, trong lúc trang điểm, Thương Thiệu ngồi trên sofa bên cạnh. Anh dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng chân mày hơi cau lại, Ứng Ẩn biết anh đang suy nghĩ về công việc.

"Nếu bát tự không hợp thì sao?"

"Hử?"

"Nếu thầy nói bát tự của chúng ta xung khắc thì phải làm sao?"

"Ông ấy sẽ không nói thế."

"Anh làm sao biết được?"

Thương Thiệu mở mắt: "Vì việc chúng ta kết hôn đã là chuyện đã định, cả thế giới đều biết, ông ấy sẽ không nói những lời làm mất hứng này." Giọng anh thản nhiên, người tính toán trước mặt anh cũng phải xem xét thời thế, đối với anh như là chuyện đương nhiên.

"Nhỡ đâu thì sao?" Ứng Ẩn kiên trì.

"Không có nhỡ đâu."

"Giả dụ như vậy đi." Ứng Ẩn đứng dậy, lấy chiếc váy dây mà người giúp việc đã ủi xong, vừa mặc vừa nói: "Ví dụ như, ở bên em không giúp ích cho việc kinh doanh của anh."

Cô vốn định nói "khắc anh", nhưng lời nặng nề như vậy, cô cảm thấy nếu nói ra có thể sẽ tổn thương anh, ngay cả trong trò đùa cô cũng không nỡ nói. Chiếc váy có kiểu dáng ôm sát, khóa kéo ẩn ở phía sau, kéo được một nửa thì Thương Thiệu đã đến giúp cô.

"Vậy thì có lẽ chú và dì sẽ thay đổi ý định." Ứng Ẩn khẽ nghiêng mặt, đuôi sợi dây chuyền kim cương trên cổ lấp lánh như một chiếc

đuôi ngựa được đính bằng những viên kim cương carat, vừa độc đáo vừa khéo léo.

Cô thực ra cố ý nói vậy.

Cô biết, Ôn Hữu Nghi sau khi đặt may trang phục và tặng nhà mới mới yêu cầu bát tự chính là muốn khiến Ứng Phàm yên tâm, không cần lo lắng. Nhưng cô đột nhiên muốn nghe Thương Thiệu dỗ dành mình.

"Mẹ anh có thể sẽ thay đổi ý định mà không cho em cưới anh." Cô hù anh. Thương Thiệu cúi đầu, nụ cười nơi khóe môi khẽ cong. Anh bất lực trước cô.

"Muộn rồi." Anh lười biếng nói, giọng điệu chắc chắn: "Vì em đã thuộc về anh, nên chỉ có thể tiêu tiền đổi vận, không thể chia lìa."

Chương 118: Vừa gặp đã yêu, vừa thấy sắc đã sinh lòng

Sau một thời gian dài ở vị trí cao, khi có được vài người bạn có thể nói thật, uống vài ly rượu và đùa giỡn với nhau là điều rất đáng quý.

Ứng Ẩn chưa từng thấy Thương Thiệu ở cùng bạn bè, cũng không biết bạn bè của anh là người như thế nào hay tính cách ra sao. Sau khi thay đồ xong, cô xoay một vòng trước mặt Thương Thiệu và hỏi: "Như thế này được không?"

Cô thường thích mặc váy dây vì xương quai xanh và đôi vai của cô rất đẹp. Tuy nhiên, váy dây dạ hội thật sự khó có thể tạo ra sự mới lạ, Ứng Ẩn đã mặc gần hết các loại váy dây với nhiều kiểu dáng, chất liệu và màu sắc khác nhau. Hôm nay cô vẫn mặc một chiếc váy đen, phía sau có một chút hở lưng tinh tế, đường cắt ôm sát tôn lên đường cong, vòng eo nhỏ nhắn cân đối.

Thương Thiệu nắm lấy cổ tay cô, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới vài lần, "Vừa đủ."

"Vừa đủ" có nghĩa là, đây là một chiếc váy có sự hiện diện thấp, nếu đẹp hơn một chút nữa thì anh e là sẽ ghen. Ứng Ẩn vuốt ve vòng cổ trên cổ mình, nhìn vào gương: "Có phải quá giản dị không?"

Thương Thiệu đáp chắc chắn: "Không."

Ứng Ẩn có chút ám ảnh về hình ảnh của mình, trong khi mở ngăn kéo giữa của tủ trang sức, cô chọn một chiếc vòng tay mảnh màu vàng và hỏi: "Khi họ gặp em, liệu họ có nghĩ em không đẹp như

trong ảnh chỉnh sửa không?"

Trước đây cô chưa bao giờ lo lắng một cách vô lý như vậy.

Thương Thiệu cười: "Nghe anh, họ hoàn toàn không xứng đáng để em phải lo lắng như vậy."

Anh là người rất trân trọng mọi mối quan hệ, có thể nói ra lời đùa này, chứng tỏ mối quan hệ của anh với nhóm người này thực sự rất thân thiết.

Khóe miệng Ứng Ẩn khẽ cong lên, cô ngắm mình trong gương một lúc rồi thay đổi ý định: "Em nghĩ vẫn quá bình thường, để em đổi sang một chiếc đẹp hơn..."

Nói chưa dứt lời, Thương Thiệu đã nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng: "Không cho."

Ứng Ẩn đã cười ngã vào lòng anh. Thương Thiệu bất lực, lông mi khẽ hạ xuống: "Cố tình chọc giận anh đúng không?"

"Anh thật nhỏ nhen." Qua lớp áo sơ mi, ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào ngực anh.

Thương Thiệu cười khẽ, thở dài và lắc đầu: "Tin anh đi, em càng đẹp thì lát nữa càng hối hận."

Họ thực ra đều là người Hồng Kông, sự thật là Thương Thiệu đã giữ im lặng để họ phải tổ chức một buổi gặp gỡ, không ngại đường xa đến đại lục để gặp chị dâu. Người tổ chức là cậu chủ của một công ty luật lâu đời, tuổi tác tương đồng với Thương Thiệu, ở đại lục anh ta mở một nhà máy rượu tư nhân để vui chơi, hôm nay buổi gặp gỡ được sắp xếp ở đó.

Quãng đường xa hơn ba mươi cây số, nhưng Thương Thiệu không để tài xế chở mà tự mình lái chiếc Mercedes 300SL sản xuất năm

1957. Chiếc xe này không phải loại cánh chim được ưa chuộng hơn mà là phiên bản mui trần, màu sơn là màu bạc cổ điển của Benz, mui mềm bằng vải và nội thất màu kem. Xe được bảo dưỡng rất tốt, anh đã mua nó với giá hơn bảy triệu Euro nhưng chỉ đậu ở tầng hầm tại Deep Water Bay, rất hiếm khi sử dụng. Thời gian trước anh chuyển xe từ Hồng Kông đến đại lục, dự định tặng cho Ứng Ẩn để thay thế chiếc Wuling Hongguang màu xanh bạc hà của cô.

Lý do của anh rất thuyết phục: "Đều là xe đồ chơi, nhưng chiếc này chắc chắn hơn."

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy xe, Ứng Ẩn đã rất thích, khi thử xe trên bãi cỏ của khu trang viên, cô vốn đã lái rất cẩn thận, nhưng khi nghe nói giá hơn bảy triệu Euro, cô đã nhầm chân ga thành chân phanh, suýt nữa cùng anh đồng quy vu tận ngay sau khi kết hôn.

Cô đếm đi đếm lại trên đầu ngón tay, Thương Thiệu ân cần nói cho cô đáp án: "Theo tỷ giá năm đó thì khoảng hơn sáu mươi triệu Nhân dân tệ."

Việc Thương Thiệu hôm nay chọn lái chiếc xe này, Ứng Ẩn biết ngay là tâm trạng anh đang tốt. Anh bảo cô lái, nhưng Ứng Ẩn không đủ can đảm, sau khi lên xe, tay cô yếu ớt nắm lấy vô lăng, chân chỉ nhẹ nhàng đạp ga một chút, xe trượt đi không quá mười mét cô đã lảo đảo mở cửa bước xuống rồi nhường lại chỗ cho anh.

Thương Thiệu ngồi ở ghế phụ, chống khuỷu tay lên cửa sổ, cười thầm một lúc lâu, sau khi Ứng Ẩn năn nỉ ba lần bốn lượt, anh mới miễn cưỡng ngồi vào ghế lái.

Đã là năm giờ chiều, ban ngày mùa hè vừa kịp dịu lại. Anh gấp mui mềm để xe trở thành mui trần. Gió biển mang theo chút hơi ấm của hoàng hôn tràn vào xe.

Đến nhà máy rượu, một biệt thự đá kiểu lâu đài châu Âu tắm mình trong ánh hoàng hôn, trước biệt thự là những cây hoa giấy và hoa

hồng leo màu trắng nhạt tạo nên vẻ đẹp hoang dã. Từ cổng lớn, xe chạy vào con đường lát đá xanh mài, người phục vụ đã đứng chờ ở cửa, họ nhận lấy chìa khóa mà Thương Thiệu ném qua rồi đi đỗ xe. Một người phục vụ khác cúi chào và dẫn đường, chào hỏi: "Chào buổi tối, ông Thương, bà Thương."

Thương Thiệu lần đầu đến đây nên không quen đường, anh nhờ người phục vụ dẫn đường, hỏi: "Họ đến rồi chứ?"

Vừa dứt lời đã nghe thấy một giọng nói từ cuối hành lang vọng đến: "Làm sao dám để anh chờ chứ? Chỉ còn thiếu mỗi anh thôi." Ngẩng đầu lên thấy Ứng Ẩn, người đó cất giọng: "Ôi, chị dâu đúng là ngôi sao lớn, hôm nay nhà tôi rực rỡ hẳn lên."

Thương Thiệu khẽ cười và lắc đầu, giới thiệu với Ứng Ẩn: "Alex, là một luật sư, người Hồng Kông nhưng sống ở Bắc Kinh đã gần năm năm."

Ứng Ẩn nhìn anh ta, anh ta có đôi mắt đào hoa phảng phất ý cười. Với nghề của anh ta, đây thực sự là một nhược điểm, vì trông có vẻ đa tình và phóng túng.

Alex đưa tay ra: "Chị dâu đừng nghe anh ấy giới thiệu, tôi cũng có tên tiếng Trung, họ Mạnh, tên là Bạc Hoàn." Anh ta ngâm một câu thơ, "Đêm neo thuyền bên ngoài Giang Môn, tiếng cười vang vọng dưới ánh trăng."

Ứng Ẩn lần đầu nghe bài thơ này, còn chưa kịp đoán ra "Bạc" là chữ nào thì đã nghe Thương Thiệu lạnh lùng nói: "Chữ bạc trong từ đỗ xe."

Ứng Ẩn bừng tỉnh: "À."

Mạnh Bạc Hoàn: "..."

Anh cũng thực tế đáp: "Chữ hoàn trong từ hoàn trả."

Ứng Ẩn nhớ ra người này là Alex, chính anh ta đã đặt cược một triệu trong vòng bạn bè của Thương Thiệu, là đàn em của Thương Thiệu ở Trinity, Cambridge. Gia đình Alex làm trong ngành luật, ông nội anh ta là một luật sư rất có uy tín ở Hồng Kông, gia đình anh ta có người giữ chức vụ quan trọng trong Hội đồng Lập pháp, có nhiều nguồn lực chính trị và kinh doanh phong phú, công ty luật của gia đình anh ta đã được truyền qua hai thế hệ, là một biểu tượng vàng trong ngành luật Hồng Kông.

Tuy nhiên, công ty luật hợp tác với Tập đoàn Thương Vũ của gia đình Thương là Vĩnh Thành, không phải của gia đình Mạnh, có lẽ có một số cân nhắc khác. Dù xuất thân có sự khác biệt, nhưng khi giao tiếp với Thương Thiệu, Mạnh Bạc Hoàn vẫn giữ được tính cách chân thành và thoải mái thời sinh viên.

Bên trong biệt thự lắt léo quanh co, cửa sổ ngoài hành lang, từng ô từng ô ánh sáng dần nhạt đi theo chiều hoàng hôn.

Thương Thiệu yêu cầu Ứng Ẩn thử câu thơ thứ hai có chữ "Bạc", Alex suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Dừng xe ngắm rừng phong lúc chiều tối." Bị Thương Thiệu liếc một cái, anh ta nói: "Anh nói rồi, là chữ bạc trong từ đỗ xe."

Thương Thiệu nắm chặt tay Ứng Ẩn, gật đầu nói: "Chúc mừng anh, bây giờ anh đã hiểu hết về nghề luật sư rồi đấy." Mạnh Bạc Hoàn "chậc" một tiếng: "Chửi người ta à?"

Vào đến sảnh, tiệc đã bày sẵn món khai vị, trung tâm bàn tròn tràn ngập hoa, tất cả đều sử dụng những đóa cẩm tú cầu nở rộ đủ sắc thái.

Dù trong phòng có ghế sofa nhưng mấy thanh niên vẫn đứng cả, trong đó có một người mặc áo sơ mi đen, tay cầm một chai rượu. Nghe tiếng nói và bước chân, mọi người đều quay đầu lại, người mặc áo sơ mi đen không chào hỏi gì mà chỉ cười nói: "Anh thật khó

hẹn."

Thương Thiệu cười nhẹ, "Gần đây bận rộn." Anh hỏi ngay: "Mang rượu gì đến?"

"1980, Le Pin." Anh ta nói tiếp, "Không phải mang cho anh đâu, là mang cho chị dâu."

Đây là một trong những năm sản xuất đỉnh cao của một điền trang huyền thoại tại Bordeaux, ngay cả ở các nhà đấu giá cũng là hiếm có khó tìm.

Thương Thiệu nhận lấy điếu thuốc từ người khác đưa, không châm lửa mà chỉ kẹp giữa ngón tay, cười nhạt nói: "Cô ấy là em gái nhỏ, chỉ uống rượu vang sủi và rượu vang nóng thôi."

Mang chai rượu có giá hàng trăm nghìn nhân dân tệ đi để nấu rượu vang nóng thì quả thực hơi phí phạm, nhưng người đó nghe vậy liền đưa chai rượu cho người phục vụ rồi hỏi Ứng Ẩn: "Rượu sủi ngọt cũng có đấy, khi nào chị dâu muốn uống rượu vang nóng thì Alex sẽ chuẩn bị."

Ứng Ẩn có chút bối rối, chưa kịp từ chối thì Thương Thiệu đã siết chặt tay cô, nhẹ nhàng ghé sát thì thầm hỏi: "Uống sau bữa ăn nhé? Loại này có vị tannin nặng, uống sau ăn sẽ dễ chịu hơn." Ứng Ẩn khẽ đáp lại một tiếng "Ừ."

Mấy người kia có lẽ cố tình, họ bắt đầu ho nhẹ khẽ khàng. Ứng Ẩn phải mất một lúc mới nhận ra, người mặc áo sơ mi đen họ Khâu, mọi người gọi anh ta là Allen, tên tiếng Trung là Khâu Đình An, gia đình làm kinh doanh bất động sản và công nghiệp nhẹ. Một người khác thấp hơn, đeo kính gọng đen, tên là Lee, là một kiến trúc sư nổi tiếng. Còn một người nữa mặc áo thun, rất gầy, dáng vẻ uể oải, tên là Lâm Vỹ Kỳ, làm việc trong quỹ đầu tư ở Central.

Bốn người này, mỗi người có xuất thân và nghề nghiệp riêng, ngoài

Khâu Đình An là bạn học của Thương Thiệu từ nhỏ thì những người khác khi quen biết Thương Thiệu đều không biết anh là ai.

"Là bị anh ta lừa lên thuyền." Lâm Vỹ Kỳ cũng chơi thuyền buồm, nói: "Thấy có chủ thuyền đăng tin tuyển người vòng quanh thế giới nên tôi xin nghỉ phép từ New York. Lên thuyền, nói chuyện với anh ta vài câu liền cảm thấy anh ta rất đáng tin cậy. Không ngờ vừa ra khỏi Địa Trung Hải đã bị chục chiếc ca nô và trực thăng bao vây kín mít, đúng là tội nghiệp."

Lời này anh ta đã kể đi kể lại không biết bao nhiêu lần, vì đã biết trước kết cục nên vài người còn lại đều cố nín cười. Lâm Vỹ Kỳ nhìn Ứng Ẩn, giọng kích động: "Khoảnh khắc đó tôi thực sự nghĩ mình bị cảnh sát quốc tế bao vây, nghĩ tới các cảnh đấu súng, đâm tàu, nổ tung, rồi cả cách tự biện minh trước tòa, làm sao kháng án vượt ngục, đều nghĩ hết rồi. Cuối cùng thì hóa ra là ông nội anh ta gọi anh ta về nhà."

Vừa dứt lời, cả phòng ăn lập tức bùng nổ tiếng cười. Ứng Ẩn cầm dao nĩa cười gập người xuống bàn.

Thương Thiệu bất đắc dĩ, mỉm cười nói: "Đừng cười, đó là chuyện xảy ra khi anh hai mươi mốt tuổi."

Đó là khoảng thời gian mà anh đã chuẩn bị chu đáo nhất cho chuyến đi vòng quanh thế giới: một chiếc thuyền buồm viễn dương trong tình trạng tốt, ba thủy thủ cùng chí hướng và dày dặn kinh nghiệm và một kế hoạch che giấu hoàn toàn với gia đình. Không ngờ cuối cùng vẫn bị Thương Bác An phát hiện.

Cuối cùng, khi lên bờ, Thương Bác An đã đợi anh trong một phòng lớn ở cảng. Anh không nói gì, chỉ khi bị hỏi, anh mới bình tĩnh trả lời rằng ước mơ ban đầu của anh là một mình đi vòng quanh thế giới, giờ đây thuê ba người đi cùng đã là một sự nhượng bộ. Thương Bác An nghe xong thì ném cả gậy lẫn chén trà vào người anh.

Lá trà và nước trà bắn tung tóe khắp người Thương Thiệu, anh không nói gì, xung quanh cũng không có ai, chỉ có sự tĩnh lặng đến chết người.

Cụ ông vẫn còn cảm giác lo sợ, trong mơ thường xuyên lo lắng và sợ hãi về tai nạn ngoài ý muốn dẫn đến cái chết của cháu trai, Thương Thiệu hiểu điều đó. Anh là đứa cháu, không thể không quý trọng mạng sống vì ông.

"Leo nhìn bên ngoài có vẻ nghiêm túc, đứng đắn..." Khâu Đình An nhấp một ngụm rượu vang đỏ, từ tốn nói, "...Khi chúng tôi học lớp bốn tiểu học, có một bạn học tổ chức trốn học trong một trận đấu bóng chày, khi bị giáo viên bắt hết, người dẫn đầu chính là anh ta. Nhưng anh ta trông lúc nào cũng đáng tin cậy, giáo viên không chỉ không phê bình mà còn tiếc nuối vì anh ta bị chúng tôi làm hư! Sau đó anh ta sang Anh, học nội trú nhưng lại trốn học, khi leo qua hàng rào sắt, quay đầu lại thì thấy đèn đường chiếu sáng rực. Tôi nói, trời ơi, sao lại là anh nữa."

Mọi người lại bật cười rộ lên. "Chúng tôi bị phạt đứng nghe phê bình, đến lượt anh ta, quản lý ký túc nói y như vậy—Leo, tôi biết cậu bị họ làm hư." Khâu Đình An thở dài cười, hỏi Ứng Ẩn: "Em thấy sao, học cùng anh ta có phải anh gặp xui xẻo tám đời không?"

Ứng Ẩn cười đến không thở nổi, chỉ khẽ đáp một tiếng "Ừ" rồi được Thương Thiệu kéo vào lòng.

"Ai xui xẻo hả?" Anh cúi xuống, rất gần, vừa hôn lên khóe môi cô vừa cười hỏi: "Anh đâu có xúi giục cậu ấy, đây là kiểu câu cá của Khương Tử Nha, ai tình nguyện thì mắc câu."

Khâu Đình An khoanh tay trước ngực, lắc đầu: "May là anh không làm điều xấu."

"Em không ngờ anh còn trốn học." Ứng Ẩn cười mệt, chậm lại, cô đặt lòng bàn tay lên ngực, ngửa đầu nhìn anh.

"Đây không gọi là trốn học, mà là đưa ra đề xuất sửa đổi và thử nghiệm quy tắc hiện có." Thương Thiệu nói một cách nhã nhặn.

Vì không khí vui vẻ và đã lâu không gặp nhau, hai chai rượu vang được ủ cẩn thận nhanh chóng cạn đáy. Khi đã ngà ngà say, mấy người bắt đầu chất vấn chi tiết chuyện tình yêu. Không biết bằng cách nào mà chuyện trở thành buổi thú tội đơn phương, câu nào trả lời được thì trả lời, không trả lời được thì uống một chén. Luật lệ kỳ quái như vậy gặp phải Thương Thiệu đang có tâm trạng tốt nên cũng chịu chơi.

"Ai thích ai trước?"

Thương Thiệu chưa kịp mở miệng thì Ứng Ẩn đã nâng cốc rượu vang, cụp mắt xuống đáp: "Em. Em thích anh ấy trước."

Khâu Đình An thở dài đau khổ: "Ngôi sao lớn, đúng là em số xui rồi, đời này coi như xong. Kiếp sau nhớ sáng mắt lên."

Thương Thiệu cười một hơi, lười biếng cảnh cáo: "Đừng nói bậy, chưa đăng ký kết hôn, nếu cô ấy đổi ý thì cậu không đền được đâu."

"Vậy là chị dâu theo đuổi anh thật à?"

"Là tôi theo đuổi cô ấy." Thương Thiệu cười một cái: "Cô ấy vừa rồi nói giảm nhẹ đi thôi, thực ra là tôi vừa gặp đã yêu, vừa thấy sắc đã sinh lòng, có ý đồ bất chính, từng bước một tiến tới."

"Ôi trời ơi." Mạnh Bạc Hoàn vẫn giữ bình tĩnh nói, "Tôi không thể tưởng tượng được."

Anh quen Thương Thiệu trong chuyến đạp xe quanh Cambridge. Mỗi cuối tuần, anh đều đạp một chiếc xe đạp đen, chạy dọc theo những con phố cổ kính của Cambridge. Anh luôn gặp Thương Thiệu mặc áo sơ mi, vest và áo gile kiểu Anh, màu sắc và chất liệu phối rất đẹp,

đôi khi thay gile bằng áo len. Vào thu đông thì vậy, còn mùa hè thì chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, tay áo xắn gọn gàng.

Ba tháng như vậy, Mạnh Bạc Hoàn chẳng nói một lời nào, đôi khi nóng nảy, khi lao xuống con phố Trinity thì cố tình vượt qua anh ta. Cuối cùng, một lần tình cờ gặp anh ta bên bờ sông Cam, thấy anh ta đang đi cùng một người lớn tuổi. Đợi khi anh ta chỉ còn một mình, Mạnh Bạc Hoàn đột nhiên hỏi: "Anh không giống cha mình lắm nhỉ?"

Thương Thiệu hơi sững lại, cười một cái, đáp: "Đó là quản gia của tôi."

"Anh không thấy tôi thô lỗ sao?" Mạnh Bạc Hoàn hỏi

"Anh đã đi xe đạp với tôi suốt sáu cuối tuần, tôi nghĩ cũng gần rồi."

Chim hót, hoa nở, gió xuân thổi nhẹ, nhưng Mạnh Bạc Hoàn lại sững sờ không động đậy được. Hóa ra anh ta đã chú ý đến anh từ lâu, nhưng qua nhiều lần tình cờ gặp gỡ, anh ta đều không bộc lộ cảm xúc, thậm chí khi ánh mắt chạm nhau cũng không có một chút gợn sóng, không hề có sự bất an nào.

Anh chưa từng gặp ai kiên nhẫn và điềm tĩnh như Thương Thiệu. So với anh ta, anh, chỉ nhỏ hơn một khóa, thực sự giống như một đứa trẻ.

Những năm đó, người Trung Quốc ở Cambridge ngày càng nhiều, nhưng thời điểm đó vẫn chưa nhiều lắm, Mạnh Bạc Hoàn đi cùng anh ta kết bạn và du lịch, rất lâu sau mới biết thân phận của anh ta. Anh là một kẻ lang thang, coi tình yêu như một trò chơi thú vị, vì vậy khi biết thân phận của Thương Thiệu, suy nghĩ đầu tiên của anh là: Sao anh ta không giữ phụ nữ bên cạnh?

Anh thậm chí còn hỏi Thương Thiệu có phải gia đình đã sớm sắp xếp hôn ước cho anh ta không. Một người như vậy, không thể nói anh ta vừa gặp đã yêu và từng bước một tiến tới để có được một người

phụ nữ.

Mạnh Bạc Hoàn hỏi: "Anh ấy có kể cho em nghe về chuyện của hội anh em không?"

"Có." Ứng Ẩn gật đầu.

"Em chưa bao giờ nghi ngờ anh ấy là gay sao?" Mạnh Bạc Hoàn ngạc nhiên hỏi.

"..." Ứng Ẩn ngước mắt nhìn Thương Thiệu một cái: "Chưa bao giờ."

"Tại sao?"

"Vì ánh mắt."

"Ánh mắt gì?" Anh ta truy hỏi, như đang ở tòa án.

"Ánh mắt anh ấy nhìn em—" Ứng Ẩn nói hết chiêu trò rồi mới đỏ mặt.

Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy sự xâm lược và chiếm hữu không thể lý giải được, nếu là gay thì kỳ lạ thật. Cô đâu phải không biết ánh mắt của gay nhìn cô—ví dụ như Thương Lục, cả buổi chỉ có một chữ: Bình tĩnh.

Khâu Đình An hỏi một câu vượt quá giới hạn: "Lần đầu tiên ở đâu?"

Dù là bạn bè thân thiết đến đâu nhưng Thương Thiệu cũng tuyệt đối không thể đưa chuyện này ra bàn luận. Anh không trả lời, uống hết ly whisky trong tay rồi dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn, hai chữ thản nhiên nhưng nặng nề: "Vừa phải."

Khi uống hết sáu chai rượu mà Khâu Đình An mang tới, mấy người liền chuyển sang phòng khác, vừa chơi poker Texas vừa uống rượu. Ứng Ẩn không biết chơi, nhưng nghe Thương Thiệu giảng một lần

về cách chơi liền hiểu: "Tức là so bài lớn nhỏ, nói dối, giống như xúc xắc vậy."

Dù về bản chất không sai, nhưng Thương Thiệu đã đoán trước được một buổi tối toàn thua.

"Poker Texas là một trò chơi chiến lược." Anh nghiêm túc nói, cầm giấy bút lên, vừa ví dụ vừa tính toán tỷ lệ cược vừa nói với Ứng Ẩn: "Tăng cược, bỏ bài hay all-in đều có cách tính."

Đối với sự chỉ dạy và kiên nhẫn của anh, Mạnh Bạc Hoàn chơi với đồng xu, nói: "Anh dẫn Ứng Ẩn chơi cùng không phải tốt hơn sao?"

Khâu Đình An nói: "Không được, mỗi lần Leo có mặt tôi đều thua thảm, hôm nay có Ứng Ẩn, Leo không được tham gia, để cậu ấy chia bài."

Thương Thiệu cười, nghiêng đầu, từ tốn xắn tay áo lên: "Được thôi."

Khâu Đình An chuẩn bị trước: "Không được mách nước."

Không ngờ Ứng Ẩn hoàn toàn không sợ, tự tin đầy đủ: "Không cần anh ấy mách."

Thương Thiệu bỏ qua chiến lược giúp cô giữ lý trí và khả năng tính toán khi đang hơi say, dùng chiêu cuối cùng: "Em có thể quan sát họ, nếu em không thể đoán được họ..."

"Vậy thì thử phân tích những biểu cảm nhỏ của họ hoặc dùng diễn xuất của em để lừa họ."

Ứng Ẩn vỗ tay một cái: "Điều này đơn giản mà!" Vẻ hồn nhiên của cô gái nhỏ khiến mọi người bật cười.

Thương Thiệu hạ mình làm người chia bài cho họ. Anh chia bài một cách lười biếng và điêu luyện, ngón tay thon dài, cắt bài, lật bài,

gom chip, tất cả đều rất mãn nhãn.

Những người này đều là tay chơi lão luyện, Ứng Ẩn mới đến, đầu óc còn hơi lúng túng, phải nhẩm lại trong đầu xem ai lớn ai nhỏ, làm sao theo kịp? Họ còn cố ý trò chuyện với cô trong lúc chia bài và đặt cược.

Kiến trúc sư Lee, người ít nói, hỏi: "Tôi muốn biết Leo khi yêu thì thế nào? Anh ấy dẫn em đi chơi ở đâu?"

"Chơi thuyền buồm và chèo thuyền kayak." Ứng Ẩn chống cằm, nghiêm túc nói: "Đi cắm trại trong rừng, nghe tiếng mưa."

Ơ, bài gì nhỉ? Quên mất rồi. Cô nhìn lén một cái.

Bốn người khác: "..."

Tất cả đều chuyển ánh mắt về phía Thương Thiệu.

Ứng Ẩn: "Sao vậy?"

"Có phải nữ diễn viên nào cũng dễ theo đuổi như em không?" Khâu Đình An lơ đễnh, cười nói: "Hay là tôi gặp sai người rồi? Tôi chỉ nhớ họ muốn mua túi xách suốt 24 giờ."

"Nhưng cắm trại rất thú vị mà, chèo thuyền cũng vậy." Ứng Ẩn nghĩ đến điều gì đó, giọng nhẹ nhàng hơn, mắt cúi xuống bài.

"Em nhìn lén cái gì vậy?" Mạnh Bạc Hoàn nhạy bén vạch trần, huýt sáo một tiếng.

Ứng Ẩn: "..."

Da cô nóng bừng lên, may mà dưới ánh đèn mờ không thấy rõ.

Thương Thiệu gõ ngón tay lên bàn trà, cảnh cáo họ: "Đừng bắt nạt

cô ấy." Lời nói của anh tự nhiên có hiệu quả, nhưng trong tình huống này, hiệu quả có hạn.

Đợi một vòng chia bài, Mạnh Bạc Hoàn ném chip, liếc nhìn Ứng Ẩn, người vẫn đang tính toán, nhếch môi cười và cố tình hỏi: "Cắm trại chỉ là cắm trại thôi sao, không làm gì khác à?"

Ứng Ẩn vốn đã không thể tính toán được, uống xong rượu đầu óc càng thẳng thắn càng không thể chơi trò này. Bị anh ta cố tình chọc ghẹo, cô bản năng nhìn về phía Thương Thiệu cầu cứu.

Thương Thiệu ngồi tựa lưng vào ghế, tay nắm một bộ bài, mắt nửa nhắm lướt qua bàn. Dù không biết bài của Ứng Ẩn nhưng anh vẫn khẽ gật đầu, ra hiệu cô tăng cược.

"Nhận hỗ trợ từ ngoài cuộc, phạt một ly." Lee tinh ranh.

"Quy tắc có từ khi nào vậy?" Thương Thiệu hỏi.

Mọi người đồng lòng: "Bây giờ."

Thương Thiệu bất đắc dĩ cười, lắc đầu chấp nhận và uống cạn ly whisky. Lại một vòng chia bài.

Khâu Đình An nhìn bài, giả vờ vô tình nói: "Trước đây chúng tôi thường đùa rằng chiếc Porsche 911 của Leo cũng rất hợp để hẹn hò." Anh ta ám chỉ điều gì đó khiến Ứng Ẩn cảm thấy có lỗi, "Ừm" một tiếng, giấu mặt vào cánh tay: "Không chơi nữa, các anh bắt nạt em."

Một mỹ nhân tỏ vẻ nũng nịu thì chẳng ai chống đỡ nổi. Mấy người đàn ông người thì ho khan, người thì tìm nước uống, Thương Thiệu cười nhẹ rồi ném bài xuống, anh kéo Ứng Ẩn vào lòng, ra hiệu: "Chơi lại, tôi chơi thay."

Khâu Đình An uống một ngụm nước, nói: "Đừng bận tâm, chị dâu,

trong chiến tranh không có sự gian lận."

Thương Thiệu vừa bước vào cuộc chơi, Mạnh Bạc Hoàn búng tay, gọi một người phục vụ đến chia bài. Trận đấu chính thức bắt đầu từ đây.

Họ chơi vẫn rất thoải mái nhưng Ứng Ẩn nhận ra, từ khi Thương Thiệu lên bàn, những người khác đều thu lại vẻ đùa cợt, mọi thứ diễn ra rất nhanh: ném chip, lật bài, bỏ bài, trò chuyện. Có phụ nữ ở đó nên không ai hút thuốc, Mạnh Bạc Hoàn chỉ đùa nghịch một chiếc ống thuốc.

Thật ra chỉ là một ván cược vài ngàn đô, thua cả đêm cũng không sao, nhưng rõ ràng, sức hút của Texas Hold"em không nằm ở việc thắng thua bao nhiêu.

Ứng Ẩn quan sát kỹ, chẳng hạn như Lâm Vỹ Kỳ thích thở dài và chửi rủa khi có bài xấu, Mạnh Bạc Hoàn thì gan lì, thường xuyên all-in, Khâu Đình An có thói quen khoe khoang khi thắng lớn từ bài nhỏ, rồi sẽ khoe bài của mình là nhỏ thế nào. Nhưng Thương Thiệu thì không, Ứng Ẩn chưa từng thấy anh ấy khoe bài, ngay cả khi anh ấy thắng một ván bằng bài nhỏ nhất.

Kiềm chế sự khoe khoang rất khó, đặc biệt là khi cảm giác đã lừa được cao thủ.

Do hơi say, Ứng Ẩn ban đầu có chút mệt mỏi, nhưng càng xem cô càng thấy thú vị. Mạnh Bạc Hoàn thấy cô càng quan sát càng chăm chú, cười nói: "Chị dâu bắt đầu thấy thú vị rồi."

Chơi mệt rồi thì nghỉ ngơi, Khâu Đình An chia thuốc lá. Thương Thiệu đã lâu không hút, nghĩ đến việc cai rượu sẽ bị hoãn lại sau đám cưới, anh không muốn phá hỏng không khí, liền nhận thuốc từ tay anh ta. Khi châm lửa, Ứng Ẩn ghé sát vào tai anh: "Anh lại dạy em thêm một bài học."

Thương Thiệu kẹp điếu thuốc trong tay, lòng bàn tay còn lại vuốt nhẹ eo cô, cười hỏi: "Bài gì?"

Ứng Ẩn đếm trên đầu ngón tay, nói từng chữ một: "Không bao giờ tiết lộ bài của mình, vì dựa trên bài đó, cao thủ có thể suy luận ra cách ra quyết định của anh, thậm chí là sở thích và sự lựa chọn trong quá trình đánh cược. Thắng không khoe, thua không buồn, tuyệt đối không vì thất bại ở ván trước mà liều lĩnh ở ván sau."

Thương Thiệu lặng lẽ lắng nghe, rồi dập tắt điếu thuốc mới hút một hơi, kéo cô ngồi vào lòng. Hút thuốc sao có thể quan trọng bằng hôn vợ?

"Anh muốn hôn em." Anh đặt ngón tay lên mặt cô, ngón cái xoa nhẹ vào khóe môi mềm mại: "Em có phiền không?" Ứng Ẩn không trả lời, rướn lên hôn nhẹ vào khóe môi anh.

Thương Thiệu hít sâu.

Mấy người bên ngoài hút thuốc, gọi điện thì gọi điện. Thương Thiệu liếc nhìn Lee, người duy nhất còn ở lại, Lee tinh ý bước ra ngoài. Thương Thiệu ôm lấy Ứng Ẩn bằng một tay, tay còn lại đặt trên eo cô, sau khi nhìn nhau một lúc, anh cúi xuống hôn cô đầy mãnh liệt.

Niềm vui chơi bài thực sự là chất xúc tác. Huống chi cô thông minh như vậy, lại là một học sinh có năng khiếu.

Lưỡi anh chỉ có một chút vị thuốc lá nhưng cảm giác cọ xát và cắn nhẹ vào môi cô khiến cả hai đều cảm thấy ngọt ngào.

Lee ở ngoài cửa gọi điện, giọng vọng lại: "Tôi đi đón bạn ở cổng."

Đi được vài bước, anh gặp Mạnh Bạc Hoàn trở về và nói: "Vic đang ở cổng, tôi đi đón anh ta."

Ứng Ẩn không biết Vic là ai, chỉ chú ý thấy Thương Thiệu ngừng hôn

và lùi lại. Vẻ mặt anh không thay đổi, nhưng mắt anh hơi nheo lại, nhìn cô một cách nghiêm túc trong bóng tối.

Cô đã phạm sai lầm. Hôm nay cô trông vẫn rất xinh đẹp, đặc biệt là khi uống rượu.

"Có chuyện gì vậy?" Ứng Ẩn không hiểu.

"Đã đến lúc về rồi."

"Hmm?" Ứng Ẩn càng ngạc nhiên. Mạnh Bạc Hoàn vừa nói sẽ mở chai rượu cuối cùng.

"Trần Hữu Hằng đến rồi, em có muốn gặp anh ta không?" Thương Thiệu kéo tay cô.

Một ngón, hai ngón.

Anh xác nhận cô đang đeo nhẫn đính hôn và nhẫn cưới.

Một câu hỏi chết người.

Ứng Ẩn nhanh chóng nghĩ ra điều này. Đúng là cái tên này nghe rất quen, hóa ra là Trần Hữu Hằng! Thành phố Ninh Ba sao mà nguy hiểm thế?

Cô đáp "Không muốn." lắc đầu rất dứt khoát và nhanh chóng.

"Cảm thấy có lỗi?"

Ứng Ẩn: "..."

"Em có say không?" Thương Thiệu cúi xuống hôn cô, nếm thử hương vị rượu và sự ngọt ngào trên môi cô.

"Ừm." Ứng Ẩn phát ra một âm thanh từ mũi, vòng tay ôm lấy cổ

anh: "Em say rồi, muốn về nhà. Xem SpongeBob." Câu trả lời này rất vừa lòng Thương Thiệu.

Trong hành lang có một giọng nói từ xa vọng đến.

"Ngồi một lát rồi thôi, vợ tôi đang đợi ở nhà."

"Đừng có đùa, Diệp Khai bây giờ còn bận hơn cậu."

Bị vạch trần, Trần Hữu Hằng cười đùa một tiếng, thuận theo nói: "Nói nhầm rồi, tôi phải về nhà đợi vợ."

"Lần trước chơi bài, cậu nói Leo không có mặt, chơi không vui..." Mạnh Bạc Hoàn đẩy cửa phòng, "Hơn nữa hôm nay anh ấy còn đưa Ứng Ẩn đến—" trong phòng đã không còn ai.

Mạnh Bạc Hoàn: "... Người đâu rồi?"

Trần Hữu Hằng ho một tiếng: "Xem ra có người không muốn gặp tôi."

Trong bóng tối, chiếc điện thoại đặt trên mui xe 300sl rung lên rồi rơi xuống bãi cỏ.

Chìa khóa xe đã giao cho người giữ cửa, người giữ cửa đưa cho lễ tân,nhưng dịch vụ tại nhà máy rượu của Mạnh Bạc Hoàn lần này không đạt yêu cầu, lễ tân lơ là nhiệm vụ, Thương Thiệu không tìm được chìa khóa xe nên cũng không tìm thấy tài xế.

Kế hoạch đưa vợ về nhà bí mật thất bại.

Dưới ánh trăng cao vút, chiếc xe Benz màu bạc lấp lánh như trong truyện cổ tích dành cho công chúa. Ứng Ẩn bị Thương Thiệu ép lên xe, hai tay nắm chặt cổ áo anh.

Thương Thiệu một tay đặt trên mui xe, một tay chống vào thân xe,

bao vây cô trong lòng, hôn cô mãnh liệt đến nỗi cô không thể chống đỡ.

Năm người vừa bước ra đều đứng dưới mái hiên trước cửa.

Mạnh Bạc Hoàn hiểu anh nhất, khoanh tay nhìn một lúc lâu, chậm rãi hỏi: "Nói đi, ai đã chọc giận anh ấy?" Ba người còn lại đều quay đầu nhìn Trần Hữu Hằng, người đã gây ra nhiều tiền lệ xấu.

"Vic, lần này anh chơi không đẹp rồi."

Trần Hữu Hằng chỉ cảm thấy như bị một nồi lẩu từ trên trời đổ xuống, cười mắng một tiếng: "Tôi thề, cô ấy trong sáng lắm, đừng nói bậy."

"Không thể nào vợ Leo từng để ý đến anh được." Kiến trúc sư Lee có suy nghĩ ngược lại.

Khâu Đình An liếc anh ta một cái: "Không thể, chị dâu tuy mù nhưng không mù đến mức đó."

Họ đùa giỡn nhau một lúc, Trần Hữu Hằng đút tay vào túi quần, lười biếng cười: "Thôi nào các anh, hãy tận hưởng, cảnh tượng này hiếm có đấy."

Vừa dứt lời, mấy người đàn ông đã rút điện thoại ra để chụp hình.

Trời tối nhưng đèn đường sáng rực. Trong bức ảnh, chiếc xe cổ màu bạc trị giá hơn 60 triệu đồng đậu dưới ánh trăng, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng ai cũng nhận ra rằng anh bảo vệ cô rất tuyệt đối.

Chụp xong, như đã hẹn trước, họ đăng lên mạng xã hội kèm theo dòng chú thích:

"Chủ quyền thiêng liêng không thể xâm phạm."

Chương 119: Cô ấy là một diễn viên có thể tạo nên lịch sử

Khi vị đại sư chọn ngày tốt lành để đăng ký và tổ chức đám cưới, bộ phim "Tuyết tan thành xanh" cũng đã hoàn thành tất cả các công đoạn về nội dung và kỹ thuật. Người đến đưa tin là đệ tử lớn nhất của đại sư, bởi vì đại sư đã không ra khỏi cửa nhiều năm nên mọi việc quan trọng đều do đệ tử này xử lý.

Ôn Hữu Nghi mở phong bì bằng vải tơ mây thơm ngát, bên trong là một tờ giấy viết thư, chữ viết nhỏ nhắn viết theo chiều dọc, đã kết hợp bát tự của Ứng Ẩn và Thương Thiệu, đề xuất ba ngày đăng ký, ngày cưới và ghi chú các giờ hoàng đạo và kiêng kỵ liên quan đến đám cưới.

Mặc dù đại sư không ra khỏi cửa, nhưng ông cũng biết gia đình nào là gia đình giàu có nhất trên đảo Hồng Kông và người thừa kế đã làm rúng động dư luận như thế nào vì tình yêu. Vì vậy đúng như Thương Thiệu dự đoán, trong thư toàn là những lời tốt lành, nói hai người rất xứng đôi, dù có một vài xung khắc nhỏ nhưng chỉ là những vấn đề không đáng lo ngại.

Ôn Hữu Nghi đọc kỹ từ đầu đến cuối, hiểu rõ trong lòng rồi đưa một phong bì đỏ hậu hĩnh cho đệ tử đưa tin. Đợi đến khi Thương Cảnh Nghiệp về nhà vào buổi tối, bà đưa cho ông lịch đã được đánh dấu bằng bút đỏ để thảo luận.

Ở Hồng Kông, để đăng ký kết hôn, trước tiên cần phải đặt lịch nộp thông báo dự định kết hôn, có thể chọn tổ chức lễ cưới tại phòng đăng ký kết hôn hoặc chọn địa điểm khác, nhưng trong vòng ba

tháng lễ cưới phải được hoàn thành.

Thương Cảnh Nghiệp cúi xuống nhìn thoáng qua: "Hai đứa đã trao nhẫn ở nước ngoài, ngày đăng ký để hai đứa tự quyết định. Đám cưới thì đợi hai đứa về nhà rồi bàn bạc."

Thương Thiệu là con trai trưởng, cũng là người thừa kế được bồi dưỡng kỹ lưỡng và là cổ đông của tập đoàn, nên đám cưới của anh và Ứng Ẩn từ quy trình nghi lễ đến tiệc cưới, bánh cưới đều sẽ được chú ý. Do đó, theo đúng nghĩa thì đám cưới này không chỉ thuộc về anh và người vợ mới cưới, mà còn thuộc về gia tộc họ Thương, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Ôn Hữu Nghi gọi một cuộc điện thoại, đọc ba ngày đăng ký cho Thương Thiệu nghe, lần lượt là cuối tháng này, đầu tháng một và giữa tháng sau. Không ngờ Thương Thiệu nghe thấy một trong ba ngày thì bật cười nhẹ.

"Cười gì thế?"

"Không có gì." Thương Thiệu đáp, "Tối nay con sẽ trả lời."

Ứng Ẩn sau khi dưỡng da xong trở về phòng ngủ, thấy Thương Thiệu đang ngồi trên ghế ở cuối giường. Cô đi tới, đôi tay nhỏ nhắn bị anh nắm lấy: "Ngày đăng ký đã được tính toán xong."

"Nhanh thế sao?"

"Nhanh?" Thương Thiệu cong môi, giọng điệu đầy ẩn ý: "Sao, em còn muốn suy nghĩ thêm?"

Ứng Ẩn vội vàng lắc đầu.

"Phải suy nghĩ chứ, kết hôn với anh khi mới chín tuổi, nếu em cảm thấy thiệt thòi..."

Lần đầu tiên anh không thể nói hết câu — bởi vì đôi môi của Ứng Ẩn đã chặn lại những lời sau đó.

Cô vừa dưỡng da xong, cả người và mặt đều mềm mại và thơm tho, cảm giác mịn màng như bột phấn. Thương Thiệu bị nụ hôn bất ngờ của cô làm ngạc nhiên, sau khi phản ứng lại, anh vừa cười thầm vừa trở thành người chủ động ôm chặt eo cô.

Sau khi hôn xong, anh nhéo nhẹ mũi cô, giọng trầm hẳn xuống: "Ai cho em gan lớn như thế?" Mặc dù mặt đỏ bừng nhưng Ứng Ẩn vẫn đắc ý nói: "Bà dì cho."

Có lá bùa hộ mệnh này, cô thực sự rất táo bạo. Thương Thiệu chỉ còn cách ép cô phải ngoan ngoãn, giọng anh bị kích động: "Không được làm loạn nữa, nói chuyện nghiêm túc."

Ứng Ẩn bị anh giữ chặt chân, chỉ còn cách ngoan ngoãn cúi đầu, nghe anh đọc ba ngày mà Ôn Hữu Nghi đã chọn.

"Ngày 5 tháng 1?" Cô sững người, ngước mắt lên, cười khúc khích, "Thật sao? Đây là ngày mà đại sư đã chọn?"

"Ừ."

Ngày 5 tháng 1, là ngày thứ họ đã ký hợp đồng và cũng là ngày hết hạn trong năm nay.

Vì đây là sự trùng hợp do trời định nên dĩ nhiên phải tuân theo ý trời. Thương Thiệu đã gọi điện thoại đến một trong các phòng đăng ký kết hôn ở Hồng Kông, đặt lịch nộp đơn "thông báo dự định kết hôn".

Cuộc gọi đặt lịch là đường dây nóng 24 giờ, dù đã khuya nhưng giọng của nhân viên trực không hề uể oải, họ chuyên nghiệp ghi nhận cuộc hẹn của anh và thông báo những điều cần chú ý và các giấy tờ cần mang theo.

Ngày 5 tháng 1, "thông báo dự định kết hôn" sau khi được công bố và không có phản đối trong năm ngày, hai người chính thức đăng ký. Một buổi lễ nhỏ, đơn giản nhưng trang trọng cũng sẽ được tổ chức ngay tại đó.

Một vài người trong gia đình họ Thương, Ứng Phàm, Kha Dụ đều có mặt, Ứng Ẩn còn mời Lý Sơn, Tuấn Nghi và Đình Văn đến tham dự.

Lễ cưới diễn ra nhanh chóng, người chứng kiến của cả hai ngồi bên phải, cặp đôi ngồi bên trái, thân nhân và bạn bè ngồi dưới. Để phù hợp với dịp này, Tuấn Nghi đã chi một khoản lớn để mua một chiếc váy sang trọng, ngồi cạnh người bạn quen duy nhất là Đình Văn. Tất cả mọi người ở đây đều là những người quyền lực, nên một trợ lý nhỏ bé như cô ấy cảm thấy đôi chút gò bó.

Sau khi đọc tuyên thệ, cặp đôi trao nhẫn dưới sự chứng kiến của người thân và bạn bè.

Ôn Hữu Nghi đã mời nhiếp ảnh gia, chú Khang cũng dùng một chiếc máy ảnh Leica để ghi lại hình ảnh, khi đi ngang qua Tuấn Nghi, chú vỗ vai cô ấy, dường như muốn cô ấy đừng căng thẳng.

Cặp nhẫn vẫn là đôi nhẫn mà Ứng Ẩn đã mua. Sau đó, cả hai nhân chứng và cặp đôi cùng ký tên vào hôn ước, coi như lễ cưới đã hoàn thành.

Ứng Ẩn cảm thấy lâu rồi không viết chữ, khi viết tên, cô lo mực không trơn tru hoặc cổ tay không linh hoạt. Viết xong, cô thầm so sánh trong lòng không biết tên này viết đẹp hơn, hay chữ ký trong bản hợp đồng một tỷ đẹp hơn?

Khi cô ký tên, tay trái cũng được Thương Thiệu nắm, không còn tay nào để giữ giấy nên Thương Thiệu đã giúp cô giữ giấy lại.

"Chúc mừng, giờ hai vị đã là một cặp vợ chồng hợp pháp được pháp

luật bảo vệ." Viên chức đăng ký trao cho họ một bản giấy chứng nhận hôn nhân, một bản khác thì lưu vào hồ sơ, rồi nói: "Chúc phúc hai vị."

Mấy chữ "được pháp luật bảo vệ" thật trang trọng và dễ nghe, Ứng Ẩn cảm thấy sống mũi cay cay, cô kiễng chân, vô thức ôm chặt lấy cổ Thương Thiệu. Điều này khiến những người dưới sân khấu bật cười thiện ý, sau một lúc, họ lại không hẹn mà cùng vỗ tay.

Thương Thiệu cũng cười, trước mặt mọi người, anh ôm chặt lấy cô, môi chạm nhẹ vào xương tai cô.

Minh Bảo là một người lãng mạn, làm sao cô ấy có thể chịu đựng được cảnh này? Đôi mắt cô sớm đỏ hoe, nước mắt bám trên lông mi, không rơi xuống.

Cô sinh ra đã mắc bệnh tim, luôn lo lắng mình sẽ chết trước khi kịp kết hôn, vì vậy từ nhỏ đã mê cosplay cô dâu, lấy váy đẹp của Ôn Hữu Nghi làm váy cưới, thân hình nhỏ bé của cô bị che khuất trong lớp váy dài. Ôn Hữu Nghi phải nhờ người đi tìm cô khắp nơi để ăn cơm, cuối cùng thường phải lôi cô ra từ dưới lớp váy màu sắc sặc sỡ.

Dù đã phẫu thuật và bệnh tim đã khỏi, nhưng Minh Bảo vẫn rất quan tâm đến hôn nhân. Bạn trai của cô, Hướng Phỉ Nhiên, vẫn chưa chính thức gặp mặt cha mẹ, vì vậy trong dịp hôm nay cũng không có mặt, Minh Bảo không có ai nắm tay, cảm thấy lòng trống rỗng.

Để chuyển sự chú ý, cô chỉ còn cách trêu chọc Thương Minh Khâm: "Chị cả, khi nào thì uống rượu cưới của chị đây?"

Thương Minh Khâm vỗ vai cô: "Giục chị hai của em đi."

"Chị hai chỉ yêu thích làm thí nghiệm, em sợ chị ấy biến anh rể thành một thí nghiệm mất."

Thương Minh Khâm cố nhịn cười: "Nếu em đủ can đảm thì chị sẽ giúp em chuyển lời cho em ấy."

Kết thúc buổi dự lễ, Thương Cảnh Nghiệp mời mọi người di chuyển đến Deep Water Bay để dùng bữa trưa. Lý Sơn cũng được coi là người nổi tiếng, nhưng khi vừa xuống xe, ông cũng bị khí thế của Deep Water Bay làm cho choáng ngợp. Ông thực sự khó mà tưởng tượng được Ứng Ẩn đã suy nghĩ như thế nào mà lại nhận đóng vai trong "Tuyết tan thành Xanh:. Trong khoảng thời gian ăn trưa, vì ngồi cùng với những người trong ngành điện ảnh, nên câu chuyện chủ yếu xoay quanh phim ảnh.

"Không biết bộ phim mới của Ứng Ẩn sẽ được công chiếu vào lúc nào?" Ôn Hữu Nghi quan tâm hỏi.

"Bộ phim đã hoàn thành, hiện đang chờ giấy phép chiếu ở Hồng Kông và kiểm tra kỹ thuật." Lý Sơn trả lời.

"Tại sao lại là Hồng Kông?" Ôn Hữu Nghi thắc mắc: "Bộ phimđược sản xuất tại Hồng Kông sao?"

"Đúng vậy, thưa dì." Tina trả lời thay, "Phim này được sản xuất tại Hồng Kông và cháu là nhà sản xuất."

Minh Bảo lập tức hét lên: "Cô Tina, cô lén làm chuyện lớn sau lưng tôi!???"

Ôn Hữu Nghi suy nghĩ một lát rồi hỏi một câu quan trọng: "Vậy còn chiếu ở đại lục thì sao? Phải cần giấy phép chiếu ở đại lục đúng không?"

Bà thực sự chỉ tò mò hỏi, nhưng bàn ăn lại im lặng trong một giây, không ai lên tiếng. Tina nắm chặt đũa và vội vã nói: "Phải, giấy phép chiếu ở đại lục cũng đang được tiến hành song song."

Ôn Hữu Nghi chưa nói gì thêm nhưng Thương Cảnh Nghiệp liếc mắt nhìn bà một cái. Ông là người đứng đầu gia đình, ít khi bày tỏ cảm xúc và luôn có cái nhìn thấu suốt mọi việc. Tina từ nhỏ đã sợ ông, bị ông nhìn một cái đã lập tức cảm thấy muốn quỳ xuống mà khai báo mọi chuyện.

Ôn Hữu Nghi cười nói: "Vậy thì bộ phim sẽ được ra mắt tại Hồng Kông đầu tiên rồi? Thật tốt quá, khi đó chúng ta có thể cùng nhau ra rạp xem phim."

Tina: "..."

Cô ấy đã bắt đầu nghĩ đến viết bia mộ cho mình.

Một tiếng leng keng vang lên, tất cả mọi người đều quay về phía tiếng động. Hóa ra là ly rượu của Ứng Ẩn bị đổ, va vào đĩa xương, rượu vang đỏ thấm vào khăn trải bàn trắng tinh.

Cô cười xin lỗi, người hầu tiến lên một bước và nói: "Thưa thiếu phu nhân, để tôi lấy cho cô một bộ khác."

Thương Thiệu nắm chặt tay Ứng Ẩn dưới bàn. Chờ đến khi người hầu dọn dẹp xong, anh mới quay lại chủ đề ban nãy, bình thản trả lời Ôn Hữu Nghi: "Đây là một bộ phim nghệ thuật, được dùng để tranh giải."

Anh nói cẩn thận từng bước, không tiết lộ thêm gì ngoài việc này.

"Tranh giải Oscar sao?" Minh Khâm hỏi.

Không thể trách cô hỏi một cách ngây ngô. Đối với người không quan tâm đến ngành giải trí, nhắc đến giải thưởng điện ảnh thì chỉ nghĩ đến Oscar hoặc Cannes.

Ứng Ẩn cười nói: "Việc đó rất khó, vì Oscar có những rào cản văn hóa và chính trị dày đặc, lại thêm yếu tố thương mại mạnh mẽ.

Phim nghệ thuật vẫn thích hợp để tham gia các giải thưởng ở châu Âu như Berlin, Venice hay Cannes hơn."

"Nhưng chính trị của Berlin rất mạnh, nên không thích hợp cho bộ phim này." Tina bổ sung: "Lễ Berlin vào tháng hai năm sau cũng đã không kịp, nếu để sang năm thì lại quá muộn."

"Thực ra..." Thương Lục dùng khăn lau miệng, khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía anh, anh nhắc lại chuyện cũ: "Giải Oscar Nữ diễn viên chính xuất sắc cũng không phải là không thể, dù sao lịch sử cũng là để phá bỏ."

Anh nói một cách lười biếng nhưng chắc chắn, đúng như phong cách của mình.

"Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó." Ứng Ẩn không đồng tình.

"Cô có thể xem lại những nữ diễn viên giành giải Oscar trong ba năm gần đây, quan tâm đến loại phim, phong cách và nhân vật của họ, cô sẽ thấy một thực tế chung."

"Thực tế gì?" Tina vô thức hỏi.

"Họ chủ yếu xuất hiện trong những bộ phim mà câu chuyện xoay quanh phụ nữ, hoặc từ góc nhìn của phụ nữ, hoặc có nền tảng là cuộc sống, tâm lý của phụ nữ. Trong những bộ phim đó, 80% cảnh quay đều xoay quanh họ. Cô phải tin rằng, so với Giải Phim xuất sắc nhất, yếu tố thương mại của Giải Nữ diễn viên chính xuất sắc không mạnh mẽ đến vậy. Tôi tin rằng nhân vật Tuyết Thanh có khí chất phù hợp và câu chuyện của cô ấy cũng có sức hấp dẫn."

Nói đến đây, Ôn Hữu Nghi hỏi: "Câu chuyện đó là gì vậy?"

"Đó là..." Thương Lục vừa mở lời thì bị Kha Dụ đá một cái dưới bàn.

"Tanya." Kha Dụ mỉm cười nhẹ nhàng, nhanh chóng chuyển chủ đề:

"Thực ra, câu chuyện cuối cùng của phim phụ thuộc vào quá trình biên tập, vì vậy không ai biết câu chuyện cuối cùng sẽ như thế nào."

Ôn Hữu Nghi bất ngờ nghĩ ra một ý tưởng: "Hay là chúng ta để lễ cưới diễn ra sau khi phim giành giải? Như vậy có phải là song hỷ lâm môn không?"

"Không được." Tina, Thương Lục và Ứng Ẩn đồng thanh phản đối.

Nếu bộ phim giành giải thưởng, chắc chắn nó đã được chiếu tại các liên hoan phim, lúc đó hàng ngàn báo giới và người trong ngành ở trong và ngoài nước đều đã xem. Mặc dù "Tuyết tan thành xanh" không có cảnh khỏa thân hay tình dục, nhưng nhờ cách thiết kế cảnh quay và hành động, bầu không khí tình cảm trong phim rất mờ ám và mãnh liệt. Nếu lễ cưới diễn ra cùng thời điểm đó, không biết các trang tin và tạp chí lá cải sẽ thêm thắt câu chuyện thế nào.

Ôn Hữu Nghi bị ba người họ làm cho giật mình, nửa cười nửa hỏi: "Sao lại không được?"

Ngay cả Ứng Phàm cũng có vẻ hơi nghi ngờ, qua bàn ăn tròn nhìn Ứng Ẩn.

Tina cứng họng ấp úng: "Là vì... muộn quá rồi!"

Cô ấy nhanh trí nghĩ ra: "Đúng rồi, muộn quá rồi, liên hoan phim Berlin tháng hai không kịp nữa, Cannes tháng năm, Venice tháng tám, anh Thiệu chắc chắn muốn tổ chức lễ cưới sớm, làm sao có thể chờ lâu như vậy? Đúng không, anh Thiệu?"

Thương Thiệu bình tĩnh, mỉm cười nhẹ với mẹ: "Đúng vậy, cưới càng sớm càng tốt."

Câu trả lời này làm Ôn Hữu Nghi hài lòng, rồi những người trẻ tuổi cùng nhau hướng cuộc trò chuyện về đám cưới.

Bữa trưa vừa ăn vừa nói chuyện, đến khi kết thúc, mọi người hoặc bận việc hoặc tán gẫu, chờ đợi bữa tiệc gia đình chính thức vào buổi tối.

Lý Sơn quan sát tình hình buổi trưa, khi có cơ hội ở riêng với Ứng Ẩn, ông thở dài nói: "Có vẻ như cô nhận bộ phim này là một quyết định mạo hiểm."

"Không sao." Ứng Ẩn mím môi: "Lúc đó tôi không nghĩ mình sẽ đi đến cuối cùng, vai Tuyết Thanh dù có nhận hay không cũng là vì chính tôi."

"Cô đã bao giờ nghĩ đến việc với thân phận hiện tại của mình, việc công chiếu vai diễn như Tuyết Thanh sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến gia đình họ Thương chưa?"

Ứng Ẩn bật cười: "Thầy Lý, điều này không giống với những điều thầy thường cân nhắc. Khi xưa chính thầy đã từng nói thầy không quan tâm đến những điều này, không ai được phép chỉ đạo trên phim trường của thầy."

Lý Sơn cười và lắc đầu: "Tôi nói câu đó không phải vì cân nhắc đến nhà họ Thương mà là vì cô."

Ông thu lại nụ cười và nhìn thẳng vào mắt cô, "Người sống trong gia đình giàu có, sống dưới ánh mắt của công chúng là em. Tuyết Thanh là một bộ phim trong sạch, nhưng chỉ e rằng miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ."

*

Thương Cảnh Nghiệp thả lỏng tay khỏi chốt lá chắn gấp, ánh mắt rời khỏi hai người họ trong vườn và nhìn về phía Tina, người vừa được chú Thăng mời vào.

Tina nghĩ trong lòng: "Lần này chắc chắn không ổn rồi!", dù cố gắng

nhưng vẫn gọi một tiếng "uncle" đầy run rẩy. Thực tế là đôi chân cô như muốn khuỵu xuống. Thương Cảnh Nghiệp ngồi trên ghế da, gõ nhẹ điếu xì gà và nói: "Ngồi đi."

Tina chỉ có thể ngồi xuống ghế sofa.

"Cháu nói xem, bộ phim này diễn cái gì?" Ông đi thẳng vào vấn đề, không lòng vòng với hậu bối. Tina hai tay đặt chặt vào đùi, đáp: "Đây là một bộ phim tình cảm."

"Cháu không cần nói với cậu kiểu mơ hồ như vậy." Thương Cảnh Nghiệp liếc cô: "Mấy đứa ngồi căng thẳng trên bàn như vậy, có phải nghĩ có thể giấu cậu và Tanya? Cô ấy chỉ là không nói ra thôi."

Tina bỗng lúng túng, không biết có nên làm kẻ mách lẻo hay không.

"Anh họ của cháu không dạy cháu rằng không nên đánh trận mà chưa chuẩn bị sao?" Thương Cảnh Nghiệp ngậm điếu xì gà, cười nhạt một chút.

Tina không còn cách nào khác, đành khai: "Đó là một bộ phim tình cảm có chút táo bạo. Nhân vật của Ứng Ẩn trong phim là một gái điếm, vì mắc bệnh nan y, không còn sống được bao lâu nữa nên quyết định đến một ngôi làng xa xôi để tự tử. Nhưng ở đó, cô gặp nam chính và hai người yêu nhau."

Nói xong nội dung phim, cô thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giải thích thêm: "Gái điếm chỉ là bối cảnh của nhân vật, trong phim, cô ấy tồn tại như một người phụ nữ đang nỗ lực để làm sạch bản thân và khao khát tình yêu. Cô ấy không phải là một gái điếm. Cậu à, tụi cháu không làm phim cấp ba, yếu tố táo bạo chỉ là so với những bộ phim thông thường, chứ không phải là những cảnh nóng vô tội vạ hay những cảnh khỏa thân kéo dài, chỉ là không khí trong phim..."

Tina miêu tả: "Không khí phim rất tốt, cho nên..."

Thương Cảnh Nghiệp không phản bác, mà hỏi: "Nếu như vậy, tại sao không lập dự án ở đại lục?"

"Chuyện này dài lắm, có rất nhiều yếu tố ràng buộc. Lúc đó, Lý Sơn là người chủ động tìm đến Ứng Ẩn. Cơ hội làm việc với một đạo diễn lớn như vậy là hiếm có, tụi cháu đều cho rằng đây là một bộ phim có tiềm năng tranh giải, vì vậy cháu đã quyết định đầu tư tiền và trở thành nhà sản xuất."

Tina vội vàng nhận lỗi về mình: "Là lỗi của cháu, lúc đó cháu không nghĩ họ sẽ kết hôn."

Thực ra bây giờ cô cũng không nghĩ mình sai - đối với bản thân Ứng Ẩn, đây là một cơ hội trời cho. Chỉ có điều cô cũng phải thừa nhận, thân phận nào thì có suy nghĩ đó, địa vị nào thì có góc nhìn đó, những gì Thương Cảnh Nghiệp lo nghĩ đương nhiên khác hẳn với họ.

"Sao cậu lại không biết làm một bộ phim lại tốn ít tiền đến thế?" Thương Cảnh Nghiệp kẹp điếu xì gà, cười như không cười.

Tina: "..."

"A Thương đã cho mấy đứa bao nhiêu tiền?" Thương Cảnh Nghiệp hỏi thẳng.

Giọng Tina nhỏ xíu, yếu ớt đáp trả: "Đó là bí mật kinh doanh mà..."

Thương Cảnh Nghiệp gật đầu: "Nó có ở Tân Cương không? Mỗi cảnh quay đều có nó?"

"Không, anh ấy ở ngoài, vì phải dọn sạch phim trường. Dọn sạch không phải vì cảnh quay quá nhạy cảm mà là để bảo vệ tối đa cho diễn viên, cũng như để họ nhập vai."

Thương Cảnh Nghiệp hỏi xong, im lặng hồi lâu, khuôn mặt nghiêm nghị không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt đen sâu thẳm cũng

không thể đoán được ông đang nghĩ gì.

Tina không biết ông đang nghĩ gì, chợt nghĩ đến một khả năng và mắt cô mở to: "Cậu ơi, cậu sẽ không muốn mua lại bản gốc từ cháu chứ?"

"Rồi sao nữa?"

"Rồi mua đứt và hủy luôn..."

Thương Cảnh Nghiệp: "Ồ."

Trong nụ cười hờ hững của ông, Tina tự tát vào miệng mình.

Cô biết, đối với một gia tộc lớn như nhà họ Thương, việc Ứng Ẩn có giành được giải thưởng Cannes hay Oscar cũng không quan trọng. Họ không cần một nữ chủ nhân đoạt giải Oscar, họ chỉ cần một nữ chủ nhân có hình ảnh trong sạch, đứng đắn, không vướng bụi trần. Nếu Thương Cảnh Nghiệp thực sự yêu cầu cô bán lại bản gốc và ra lệnh không bao giờ công chiếu, cô thực sự không có quyền hay khả năng từ chối.

Tuy nhiên, Thương Cảnh Nghiệp không làm khó cô thêm mà thả cho cô về uống trà.

Trước khi Tina bước ra cửa, cô vẫn còn lo lắng, nắm lấy khung cửa quay lại: "Cậu ơi, đây là một bộ phim trong sạch. Cô ấy là một diễn viên có thể tạo nên lịch sử."

Thương Cảnh Nghiệp đan tay vào nhau: "Cậu sẽ để bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn liên hệ với cháu."

Tina suýt nữa bật khóc vì sợ hãi, lại thấy tủi thân, cô nghẹn ngào nói: "Cháu không bán, nếu cậu không thích thì bảo ba cháu cắt quỹ tín thác của cháu đi."

Nói xong câu đầy cốt cách đó, cô chạy vội đi. Đến khi phó tổng giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của nhà họ Thương tìm cô để thảo luận về nhịp độ và kế hoạch quảng bá cho phim sau khi công chiếu, mặt cô đã đỏ bừng từ trong ra ngoài.

Chú Thăng cũng đến tìm cô.

Tina thấy chú Thăng như thấy Thương Cảnh Nghiệp, nuốt nước bọt hỏi: "Cậu lại muốn gì nữa?"

"Ý của chủ tịch là, quà mừng cho đám cưới của họ, trang sức thì không thiếu, xe cộ thì không có gì mới mẻ, nhà thì có ở khắp nơi, vì vậy..." Ông đưa ra một tấm thẻ: "Ở đây có 30 triệu đô la Mỹ, không biết có đủ để giúp một nữ diễn viên tạo nên lịch sử hay không?"

Chương 120: Huyền thoại Ứng Ẩn chu du thế giới

Khi được Ứng Ẩn mời làm phù dâu, Tuấn Nghi lập tức từ chối kèm theo sự hoảng hốt. Nghĩ cũng biết, đám cưới của Ứng Ẩn và Thương Thiệu chắc chắn sẽ là đám cưới thế kỷ. Lúc đó, khách mời sẽ toàn là những nhân vật danh tiếng, từ các tỷ phú đến các chính khách, không ai không phải là người giàu có hoặc quyền lực. Cô là một Tuấn Nghi nhỏ bé, một người dân từ thị trấn nhỏ, không thông minh, EQ không cao, tiếng Anh chỉ biết nói câu "I"m fine, thank you and you?" và khi căng thẳng thì lại nói lắp, khi nâng ly chúc rượu thì tay run. Để cô làm phù dâu theo suốt buổi lễ và chúc rượu sao? Đó chẳng phải là sẽ gây rối lớn lắm sao?

"Không được, không được, em không thể làm được đâu..." Trình Tuấn Nghi vừa nói vừa quay đầu bỏ chạy nhưng bị Ứng Ẩn giữ chặt lại. "Sao lại không được?"

Ứng Ẩn cười khổ: "Em nhất định phải làm."

"Vai em có sẹo..."

"Mặc váy có cổ, không cần mặc váy cúp ngực."

"Em không biết nói chuyện..."

"Không cần em nói gì cả."

"Em...em...em không biết uống rượu!"

"Không cần em uống!"

"Nhưng em xấu!"

"Em không xấu!"

Tuấn Nghi cố gắng rút tay ra, gần như sắp khóc: "Em chưa từng ra mắt ai cả, sẽ làm mất mặt chị thôi!"

"Sao lại nói thế?" Ứng Ẩn nhắc nhở cô: "Em đã gặp bao nhiêu ngôi sao lớn và ông chủ rồi, Tống Thời Chương từng bị em phản đối, Anh Thương cũng từng bị em mắng là biến thái, em còn sợ gì nữa?"

"Tống Thời Chương so với họ chỉ là quân lính, Anh Thương tính khí rộng lượng, lỡ tay em run thì sẽ đổ champagne lên mặt phu nhân của ai đó mất!"

Ứng Ẩn: "..."

Sao em đó lại còn có vần nữa?

Cuối cùng, Tuấn Nghi cũng rút tay ra được, xoa cổ tay mình: "Chị thấy không, đã làm chị sợ rồi."

Ứng Ẩn sững sờ một chút: "Vậy em đừng cầm rượu."

Tuấn Nghi vẫn muốn chạy, nhưng Ứng Ẩn kéo lấy tà áo cô: "Trình Tuấn Nghi! Chị không có nhiều bạn đâu!"

Ứng Ẩn thực sự không có nhiều bạn. Khi cô đang thức thâu đêm ở đoàn làm phim "Phiêu Hoa", thì bạn bè cùng lớp của cô đang lo lắng về các kỳ thi. Tình bạn năm đó dần phai nhạt, xa cách là điều khó tránh khỏi. Trong giới cũng có một vài người bạn thân, nhưng suốt mười ba năm qua, hoặc vì tranh giành tài nguyên mà trở mặt, hoặc vì rời khỏi ngành mà dần xa cách, hoặc vì lời nói ngọt ngào giả tạo hai mặt—trong ngành này, việc kết bạn còn khó hơn cả tìm vàng.

Qua thời gian, người luôn ở bên cô chỉ có Tuấn Nghi.

Tuấn Nghi bị câu nói đó của Ứng Ẩn làm cho sợ, cô ấy đứng yên lại, quay đầu nhìn cô với vẻ mặt đầy uất ức.

"Tuấn Nghi, không phải ai cưới cũng có một nhóm bạn thân, chị không có. Nhưng bạn bè, thật ra có bao nhiêu cũng không quan trọng." Ứng Ẩn mím môi, nhìn cô mỉm cười: "Em nghĩ sao?"

"Em chỉ là trợ lý của chị, để trợ lý theo chị lấy chồng, chị sẽ mất mặt lắm."

"Vậy sao." Ứng Ẩn suy nghĩ: "Vậy từ hôm nay, chị sẽ sa thải em nhé?"

Tuấn Nghi: "..."

Ứng Ẩn vòng tay ôm lấy cô: "Chị chỉ muốn em và Đình Văn làm phù dâu, còn lại để Tanya lo. Lúc đón dâu, em nhớ chặn cửa cho kỹ, để Thương Thiệu tặng em một phong bao lì xì một trăm nghìn."

Tuấn Nghi nghe cô nói thì vừa muốn cười vừa thấy buồn.

"Em đi chọn váy với chị nhé? Tanya nói phù dâu cũng mặc đồ cao cấp, em có mong chờ không?"

Không có cô gái nào có thể từ chối váy đẹp, nhưng... Tuấn Nghi không kìm được hỏi: "Tanya là ai vậy?"

Ứng Ẩn không chịu nổi nữa: "Là Ôn Hữu Nghi đấy!"

.

Việc chuẩn bị cho đám cưới đang diễn ra hết sức khẩn trương, có công ty truyền thông và PR chuyên nghiệp, công ty tổ chức sự kiện thực hiện, cùng với một đội ngũ chuyên trách mời khách, xác nhận

thời gian và gửi thiệp mời. Gần ba trăm người trong vòng bốn tháng chỉ để lo cho một việc này và Ôn Hữu Nghi là người tổng phụ trách cao nhất.

Đây là tiêu chuẩn hoàn toàn khác với việc tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện. Ôn Hữu Nghi là người tỉ mỉ đến từng chi tiết nên trong suốt bốn tháng đó, bà hoạt động như đang chỉ huy một chiến dịch quân sự.

Mặc dù nhà họ Thương quen sống kín đáo, nhưng kín đáo không có nghĩa là không mời khách. Đây là đám cưới của con trai cả, danh sách khách mời dài hơn một nghìn người. Những khách sạn ở Hồng Kông đủ tiêu chuẩn tổ chức một sự kiện tầm cỡ này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ôn Hữu Nghi đã khảo sát hết các địa điểm, từ hội trường, nhà nguyện đến bãi cỏ ngoài trời, cuối cùng Minh Khâm đã để lại Spring Garden và tiến hành cải tạo toàn bộ một tầng, có thể nói là không tiếc chi phí.

Giữa hơn một nghìn khách mời này có các mối quan hệ kinh doanh, quan hệ gia đình, có sự kỵ nhau hay không, có dễ nói chuyện hay không, có thông thạo ngôn ngữ, có phù hợp về tôn giáo không, tất cả đều nằm trong đầu của Ôn Hữu Nghi. Trong căn phòng rộng rãi tại Deep Water Bay, trên tường dán sơ đồ phân bố bàn tiệc trong hội trường, những miếng nam châm nhỏ gắn tên khách mời được dán một cách tỉ mỉ như đang chơi một ván cờ bí ẩn. Bà mỗi ngày ngồi đây suy nghĩ vài giờ, chỉ để sắp xếp mỗi khách mời vào vị trí phù hợp nhất.

Ngoài ra, mỗi món ăn trong thực đơn cũng do Ôn Hữu Nghi đích thân nếm thử và lựa chọn. Bà ấy rất tỉ mỉ, vị quá đậm, quá nhạt, quá ngọt hay quá chua, cảm giác khi ăn, kết cấu khi đưa vào miệng, thứ tự dọn món, mùa vụ và nơi xuất xứ của nguyên liệu, tất cả đều được cân nhắc kỹ lưỡng. Không có chai rượu nào có thể dùng từ đầu đến cuối bữa tiệc nên mỗi bàn ăn cần đến sáu loại rượu khác nhau. Để không mắc lỗi, mỗi bàn cần có một người phục vụ chuyên rót và mở rượu. Việc rót rượu phải tuân theo thứ tự từ rượu đậm

đến rượu nhẹ, nếu để khách chờ quá ba mươi giây thì đó là thiếu lịch sự. Vì vậy, mỗi bàn sáu người cần có ba người phục vụ.

Mặc dù tự mình lo toan từng việc nhỏ nhặt, Ôn Hữu Nghi vẫn cảm thấy khá vui vẻ, nhưng điều khiến bà hài lòng nhất chỉ có một—đó là giúp Ứng Ẩn chọn trang phục.

Từ chiếc áo choàng ngủ mặc đêm trước đến chiếc áo ngủ buổi sáng, áo phượng rồng để chào khách và chụp hình, áo cưới, váy dạ hội, váy đón khách... còn cả trang phục chụp hình cưới nữa! Ôn Hữu Nghi gần như phát điên vì vui sướng!

Các thương hiệu cao cấp đều gửi đến bà những cuốn lookbook, thậm chí còn vẽ tay những bức tranh phác họa Ứng Ẩn trong bộ trang phục của họ. Nhưng Ôn Hữu Nghi vẫn chưa hài lòng, bà muốn "Huyền thoại Ứng Ẩn chu du thế giới".

Điểm dừng chân đầu tiên của huyền thoại Ứng Ẩn là ở Hồng Kông vì Thương Thiệu không có thời gian. Ôn Hữu Nghi sắp xếp để một số thương hiệu gửi váy đến Deep Water Bay.

Đây cũng là lần đầu tiên Ứng Ẩn bước vào căn biệt thự của Ôn Hữu Nghi, hay chính xác hơn là một phòng thử đồ khổng lồ có diện tích hơn 1.500 mét vuông.

Mỗi tủ trưng bày kính trong suốt ở đây đều không có một hạt bụi. Những món cổ vật quý giá hoặc những bộ trang phục gần đây được Ôn Hữu Nghi ưa chuộng đều có một không gian trưng bày riêng biệt, với ánh đèn tinh khiết chiếu rọi đến từng chi tiết, lấp lánh rực rỡ. Số còn lại thì chen chúc trên các giá treo, nếu không như vậy thì làm sao có thể nhét được hai ngàn bộ quần áo cao cấp xếp tầng tầng lớp lớp?

Những món trang sức và cổ vật được trưng bày riêng trong tủ đứng, lót vải nhung đen bên dưới, ánh sáng lộng lẫy chiếu rọi từ trên cao. Gọi là phòng thử đồ nhưng thực chất nó giống như một bảo tàng tư

nhân.

Đình Văn và Tuấn Nghi cùng đi với cô, hai người leo lên cầu thang xoắn tay vịn, không ngừng choáng ngợp và mắt sáng rực, cho đến khi cảm giác như đã bị tê liệt.

"Dì có thể nhớ được chiếc váy nào ở đâu không ạ?" Đình Văn hỏi yếu ớt.

"Không cần nhớ, giống như thư viện, có một hệ thống chỉ mục được phân loại theo chữ cái đầu của thương hiệu và năm sản xuất." Ôn Hữu Nghi trả lời, "Còn có một cuốn lookbook đã được sắp xếp thành danh mục."

Tuấn Nghi mạnh dạn giơ tay hỏi: "Vậy... có sợ bị mối mọt không ạ?"

Cô vừa hỏi xong, cảm thấy mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn. Nhưng không ngờ Ôn Hữu Nghi lại quay lại, mỉm cười: "Có chứ, tất nhiên là có, dù chăm sóc kỹ lưỡng đến đâu cũng có lúc sơ suất. Cháu không biết khi nhìn thấy một chiếc váy bị thủng lỗ, lòng dì đau đến mức nào."

Lên đến tầng bốn, trong căn phòng rộng rãi trải thảm lông dày, xung quanh là gương thủy ngân, chiếc ghế sofa màu xanh bạc hà kiểu Pháp bên tường được thêu hoa tulip màu hồng vàng bằng chỉ vàng. Đối diện là một bậc thang trắng hình tròn nối liền với phòng thay đồ bên trong.

Hôm nay có ba thương hiệu đến để cung cấp dịch vụ thử đồ, mỗi thương hiệu có bốn giờ. Thương hiệu đầu tiên đến đúng giờ vào lúc chín giờ sáng.

Mười người mặc vest đen, đeo găng tay trắng, tay nắm những chiếc hộp bạc nối đuôi nhau qua con đường nhỏ trong sân rồi được người dẫn đường đưa lên lầu. Tuấn Nghi kinh ngạc nhìn, thấy trên tay mỗi người đều bị còng vào chiếc hộp. Sau khi chào hỏi Ôn Hữu Nghi, họ

mới mở khóa tay, sau đó một người khác mở khóa mật mã trên hộp.

Khi chiếc hộp được mở ra, Tuấn Nghi nhìn thấy chiếc váy bên trong, bỗng nhiên hiểu được lý do cho sự cẩn thận đó.

Đó là một chiếc váy dài đính kim cương lấp lánh tuyệt đẹp, trị giá năm mươi triệu, nặng bốn mươi cân, được vận chuyển bằng máy bay chuyên dụng, đặt trong hộp an toàn và mang đến bởi đội ngũ chuyên nghiệp.

Bốn nhân viên giúp Ứng Ẩn mặc chiếc váy, vì chỉ có họ mới có thể mặc nó đúng cách. Những chiếc váy khác, sau khi được lấy ra khỏi hộp, sẽ được chuyển sang bên cạnh, nơi có nhân viên chuyên nghiệp xử lý, ủi phẳng, chờ đợi lệnh sau đó.

"Anh họ sẽ đến chứ?" Đình Văn cười hỏi. Cô đang chờ để xem biểu cảm của Thương Thiệu.

"Thằng bé đang có việc ở thư phòng." Ôn Hữu Nghi trả lời, "Chắc là đang trên đường đến rồi."

Thương Thiệu từ thư phòng cáo từ Thương Cảnh Nghiệp, đi qua khu vườn nhiệt đới và hòn đảo của loài hồng hạc phía sau nhà, rồi đi tắt đến căn biệt thự này. Lên đến tầng bốn, ánh mắt anh tìm kiếm Ứng Ẩn. Không thấy cô, anh mới quay sang hỏi Ôn Hữu Nghi: "Cô ấy ở bên trong à?"

Đang là một ngày đẹp trời tháng Mười Một, gió thổi nhẹ và ấm áp. Anh mặc một chiếc áo sơ mi linen giản dị ngồi xuống tay vịn của chiếc ghế sofa có thêu hoa tulip, trông phóng khoáng hơn thường ngày.

Sau khi trò chuyện một lúc, hai người giúp việc kéo màn ra, tạo ra tiếng "soạt" nho nhỏ. Mọi người trong phòng đều ngước lên nhìn. Thương Thiệu cười khẽ: "Lấp lánh quá."

Ôn Hữu Nghi nhẹ nhàng đánh nhẹ vào anh.

Ứng Ẩn chưa bao giờ mặc một chiếc váy giá trị (và cũng nặng nề) như vậy, vốn đã có chút hồi hộp, nghe anh trêu chọc khiến mặt cô hơi đỏ lên.

"Trông em thế nào?" Cô hỏi.

Thương Thiệu không trả lời ngay: "Em mặc gì cũng đẹp."

"Váy này nặng quá!" Ứng Ẩn nói, định nhấc váy lên, nhưng Thương Thiệu đã bước tới trước, nắm lấy tay cô. Lúc này anh mới nghiêm túc ngắm nhìn cô và hỏi: "Em có thích không?"

Ứng Ẩn đáp: "Lấp lánh quá, mặc cái này ra ngoài, nếu trời nắng đẹp như hôm nay, cảm giác như một vũ khí quang học vậy."

Mọi người cười rộ lên. Nhân viên PR của thương hiệu, người biết nói tiếng Trung, cũng cười và giới thiệu: "Đây là chiếc váy đắt giá nhất của thương hiệu chúng tôi, có thể nói là một trong những chiếc váy đắt nhất thế giới. Toàn bộ chiếc váy được đính 2,198 viên kim cương, kết hợp với kỹ thuật thêu kiểu Pháp, cùng với ngọc trai tự nhiên, pha lê và xà cừ, tạo nên độ rủ tuyệt vời. Khi bước đi, chiếc váy lấp lánh như đuôi của nàng tiên cá."

Ứng Ẩn lắng nghe kỹ lưỡng, sau đó tựa vào vai Thương Thiệu và nói nhỏ vào tai anh: "Anh ôm em một chút." Thương Thiệu nghe lời, vòng tay ôm cô.

"Có cấn tay không?" Cô hỏi.

Thương Thiệu mỉm cười nhè nhẹ rồi thu lại nụ cười, nghiêm túc trả lời: "Có cấn."

"Vậy em không cần nữa," Ứng Ẩn nói khẽ.

"Một chiếc váy chỉ mặc một giờ thôi." Thương Thiệu cười nhẹ, giọng ấm áp: "Một giờ cũng không chịu nổi à?"

Ứng Ẩn nhìn anh, "Cũng được thôi." Nhưng chưa kịp nói gì thêm, Thương Thiệu đã ôm cô chặt hơn.

"Anh chịu không nổi rồi." Anh thừa nhận.

Ôn Hữu Nghi không biết họ đang nói gì. Khi được hỏi váy này có ổn không, mọi người đều đồng thanh trả lời: "Không ổn lắm." Ôn Hữu Nghi ngạc nhiên: "Thật à? Tôi thấy cũng đẹp mà, cũng khá hợp đấy chứ."

Nhưng vì đây là chiếc váy dành cho Ứng Ẩn, cô không thích nó nên Ôn Hữu Nghi mời thương hiệu thử một chiếc khác.

Những chiếc váy couture phức tạp và lộng lẫy, thực sự rất kén người mặc. Nếu người mặc không có dáng người chuẩn hoặc phong thái mạnh mẽ thì ngay cả khi mặc một bộ váy sang trọng, họ vẫn có thể cảm thấy sợ hãi, lo lắng và khép mình, tạo cảm giác bị váy đè nặng thay vì mặc váy.

Nhưng Ứng Ẩn không gặp vấn đề đó. Cô có ánh hào quang từ hàng chục năm nổi tiếng, hơn nữa cô biết mình đẹp. Cô không khiêm tốn hay dè dặt một cách ngây ngô, bởi cô đã quen với vẻ đẹp của mình – cô hiểu rõ nhưng lại không quan tâm đến điều đó.

Cô thử đồ nghiêm túc cho đến khi hoàng hôn buông xuống. Mặc dù thử rất nhiều bộ váy, nhưng cô không hề tỏ ra mệt mỏi, dáng vẻ đoan trang và ngọt ngào của cô không hề lơi lỏng. Nhưng chỉ mình Thương Thiệu biết mỗi lần tấm rèm kéo ra, nữ diễn viên đã quen với ánh đèn sân khấu này luôn hít thở sâu. Tim cô luôn đập mạnh mỗi khi chờ đợi ánh nhìn đầu tiên của Thương Thiệu hướng về phía mình.

Cô thích ánh mắt của Thương Thiệu khi nhìn cô, dù trong căn phòng

đầy sự ngưỡng mộ và những ánh đèn flash của máy ảnh, ánh nhìn của anh luôn bình tĩnh, sâu lắng, như đang nhẹ nhàng vuốt ve từng chi tiết trên người cô.

Ánh mắt ấy khiến Ứng Ẩn cảm thấy căng thẳng và bàn tay cô nóng bừng. Thương Thiệu đã ở đó cả ngày. Dù công việc bận rộn, trong những lúc chờ đợi, anh luôn họp hành hoặc gọi điện thoại nhưng anh chưa bao giờ rời khỏi cô. Khi uống trà chiều, Ứng Ẩn mặc một chiếc áo choàng tắm, được anh bế lên ngồi trên bàn đá cẩm thạch trong phòng tắm.

Anh hôn cô một cách mãnh liệt, một tay chống lên bồn rửa, không chờ đợi mà lập tức cúi xuống hôn, tay kia mở vòi nước. Tiếng nước chảy vang vọng trong không gian như thể đang cố che đậy điều gì đó.

"Em có mệt không?" Anh hỏi, mũi chạm vào cổ cô, cùng với những nụ hôn đi dần xuống xương quai xanh.

"Ừm." Ứng Ẩn nhắm mắt lại, thở dài nhẹ nhàng từ đôi môi hé mở.

Chiếc áo choàng tắm màu trắng dày dặn nhưng lỏng lẻo, trượt xuống khỏi vai và cánh tay cô, như một đóa hoa bị bứt cánh.

Tiếng ly tách từ ban công vọng vào qua cửa sổ hé mở. Hai hàng lông mày của Ứng Ẩn nhíu lại, sau một lúc không nói gì nữa, cô chuyên tâm vào việc ôm hôn.

Họ đã thử đồ cả ngày, chờ đợi cả ngày và kìm nén cả ngày. Khi trời tối đen, công việc kết thúc, cơ thể Ứng Ẩn mệt mỏi đến mức khi cô ngâm mình trong bồn tắm mới cảm thấy thân thể được thư giãn.

.

Những bộ váy cưới chụp ảnh có thể thử ở Hồng Kông nhưng váy cưới thì nhất định phải do nhà thiết kế tự tay thiết kế và đo may

riêng. Ôn Hữu Nghi muốn Ứng Ẩn mặc chiếc váy cưới cô thích nhất và chiếc váy đó phải là duy nhất trên thế giới.

Bà tự tay đưa Ứng Ẩn đến Paris và Milan để gặp gỡ những nhà sáng lập và nhà thiết kế danh tiếng của những thương hiệu couture.

Hành trình kéo dài hơn hai tuần, với những ngày đầu dành cho việc ăn uống, hẹn trà chiều và tham quan các xưởng làm việc. Những thương hiệu couture này, mỗi cái đều có phong cách thiết kế độc đáo và kỹ thuật bí truyền. Thường thì những chiếc váy mà Ôn Hữu Nghi ưng ý, thời gian sản xuất không bao giờ ngắn hơn ba tháng. Nhưng để có được đơn đặt hàng từ bà, họ sẵn sàng cam kết về thiết kế và thời gian sản xuất đến mức tối đa.

Không phải vì điều gì khác, một phần là để lấy lòng vị khách hàng lớn của haute couture này và một phần khác, ai mà được ngôi sao này mặc váy của mình trong ngày cưới thì sẽ trở thành thương hiệu được săn đón nhất trong giới thượng lưu châu Á.

Ứng Ẩn đã sớm biết về sự cạnh tranh trong làng thời trang, nhưng khi nghe Hayworth hết lời khen ngợi, cô vẫn cảm thấy buồn cười. Dù sao thì, Tống Thời Chương, người rất thân thiết với cô đã từng yêu cầu cô chặn Hayworth trên Weibo, cô cũng đã làm điều đó rất dứt khoát. Đối với những người này, giá trị duy nhất của một ngôi sao là khả năng tạo xu hướng và có quá nhiều diễn viên đang cố gắng nhờ họ để tạo ra xu hướng.

"Tôi luôn cảm thấy phong cách của mình không phù hợp với thiết kế của ngài." Ứng Ẩn nói một cách tinh tế.

Hayworth ngạc nhiên: "Cô Ứng đã từng mặc trang phục do tôi thiết kế sao?"

Sau nhiều năm rèn luyện diễn xuất, cô đã có khả năng nhìn thấu ai đang diễn và ai thật lòng. Theo cô, Hayworth thực sự bất ngờ.

"Năm ngoái tại show thời trang Thu Đông, có một chiếc váy màu champagne, tôi là người đầu tiên trên thế giới mặc nó." Ứng Ẩn nhắc nhở.

Hayworth liền gọi trợ lý, hai người nói nhỏ với nhau một lúc rồi tìm thấy bức ảnh xác nhận trên tài khoản Weibo chính thức. Ứng Ẩn bật cười, có vẻ như ông ấy thực sự đã quên rồi.

Đó chỉ là một việc nhỏ nhưng khi cô kể lại cho Thương Thiệu qua điện thoại vào buổi tối, anh đã nhận ra một chút cảm xúc phức tạp.

"Em không vui à?" Thương Thiệu nghe hết câu chuyện rồi hỏi cô.

Ứng Ẩn lắc đầu: "Chỉ là có chút chán nản."

Cô không thể ngờ chỉ vì từ "chán nản" này, mà chiếc máy bay riêng của Thương Thiệu, vốn đang trên đường đến Dubai lại quay về Paris ngay sau khi hạ cánh.

Anh đang ở châu Phi để đàm phán và khảo sát. Khi đến khách sạn, chiếc áo khoác màu đen của anh vẫn còn vương bụi. Khi trợ lý của anh biết được lịch trình của cô, tối nay cô sẽ đi xem kịch, anh đã đợi ở cửa khách sạn.

Cửa xoay vàng không ngừng quay, chiếc Bentley đen dừng trước vòng xoay. Ứng Ẩn xuống xe mà sửng sốt, quên cả đóng cửa, cô chạy nhanh đến ôm lấy anh. Cô ôm chặt anh như một con thú nhỏ mạnh mẽ, bởi vì cảm thấy uất ức mà vội vàng tìm kiếm nơi trú ẩn an toàn.

Thương Thiệu ôm chặt cô, tay xoa lên tóc cô, hôn nhẹ lên tai cô rồi chào Ôn Hữu Nghi: "Tiểu Ôn, buổi tối vui vẻ."

Ôn Hữu Nghi tay xách túi, đứng yên vừa mỉm cười vừa thở dài.

Ứng Ẩn đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, tách khỏi vòng tay của

anh một chút, hỏi: "Sao anh lại đến đột ngột vậy?" Trước mặt mẹ mình, Thương Thiệu nói một lời nói dối rất giống sự thật: "Tình cờ có việc công."

Lời nói dối này Ôn Hữu Nghi không tin nhưng Ứng Ẩn lại tin hoàn toàn. Khi vào phòng, anh tỏ ra bận rộn, ôm và hôn cô một lúc, rồi hỏi: "Mấy ngày này em có vui không?"

"Không." Ứng Ẩn ngoan ngoãn trả lời, "Giống như đi chơi thôi, mọi việc đều do Tiểu Lai sắp xếp."

"Em có vui khi ở bên Tiểu Ôn không?" anh hỏi.

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, mím môi: "Nhưng có chút nhớ anh."

"Chỉ có chút thôi à?" Thương Thiệu vuốt ve mặt cô, áo khoác của anh đã thấm đẫm mùi hương từ cơ thể cô.

Ứng Ẩn nhón chân lên ôm lấy anh, đưa môi đến gần tai anh.

"Rất nhớ, nhớ đến nỗi không ăn không uống nổi."

Cô chưa kịp xấu hổ thì mặt đã đỏ bừng.

Cô nhớ anh, từ trong ra ngoài, vậy nên Thương Thiệu cũng đáp lại bằng cách ôm chặt cô từ trong ra ngoài, không để hở một chút nào. Ánh sáng ngoài cửa sổ rọi vào, tháp Eiffel tỏa sáng rực rỡ.

Thương Thiệu thực sự rất mệt mỏi, đồng hồ sinh học của anh hoàn toàn bị rối loạn, nếu bây giờ lấy một tế bào ra hỏi về ngày và đêm, nó có lẽ sẽ trả lời ngược lại. Anh đã bỏ thuốc lá từ lâu, nhưng lúc này hiếm hoi anh lại châm một điếu.

Trong căn phòng khách sạn mờ tối và lộng lẫy, mọi thứ đều bao phủ bởi bóng đêm u ám, chỉ có ánh sáng của tàn thuốc đỏ rực lên từng hồi. Bàn tay người đàn ông kẹp điếu thuốc trắng lười biếng đặt bên

cạnh cô, cúi đầu phục vụ cho cô.

Ứng Ẩn cố gắng giữ bình tĩnh trong lúc anh hút thuốc khiến anh bật cười thầm. Anh cầm điếu thuốc ngậm lại vào miệng, vừa thở ra một hơi vừa cười không ngừng. Hút xong nửa điếu, anh chờ cô xong rồi dập tắt điếu thuốc, sau đó toàn bộ cơ thể và bàn tay anh trở nên nghiêm túc.

Khi Ứng Ẩn bị anh hành hạ đến mơ màng, cô mới nghe anh hỏi: "Chuyện của Hayworth thực sự khiến em thấy chán nản à?" Cô không ngờ anh vẫn nhớ đến câu đó, chỉ đáp "Ừm," rồi nói thêm: "Cũng không có gì quan trọng."

Cánh tay Thương Thiệu đang làm gối cho cô siết chặt thêm một chút: "Sau này em sẽ gặp nhiều chuyện như vậy."

Chỉ cần một câu "chán nản" của cô đủ để anh cảnh giác cao độ. Anh sợ cô bước lên đỉnh cao lại cảm thấy lạc lõng, sợ cô mặc trang phục lộng lẫy lại thấy gò bó, sợ trái tim tự do của cô bị đốt cháy và tan chảy trong biển lửa của danh lợi và tiền tài. Cuối cùng, liệu có ngày nào đó cô cũng cảm thấy mệt mỏi với cuộc hôn nhân ngập tràn trong danh lợi này?

"Em sẽ quen thôi." Anh nói. "Nhưng anh muốn em được tự do."

Trong trạng thái mơ màng giữa mơ và thực, Ứng Ẩn chậm rãi nhận ra điều gì đó, cơ thể cô run lên. Anh sợ cô.

Anh sợ cô bước vào thế giới của anh, khi trở nên quen thuộc với mọi thứ mà cô sẽ phải gánh vác, hoặc có thể bỏ trốn, hoặc khi về già nhìn lại cuộc đời này, cô không thấy nó lãng mạn và quý giá mà chỉ thốt lên: "Thà làm người dân thường, như chim yến về trước cửa nhà Vương và Tạ."

Ứng Ẩn cảm thấy như bị kim châm, đôi mắt cô mở to, trong sáng và tỉnh táo.

"Những ngày này, em đã gặp rất nhiều nhà thiết kế. Họ đều nói em rất xinh đẹp, là ngôi sao châu Á ấn tượng nhất mà họ từng gặp." Cô bất ngờ nói, không chút để ý.

Thương Thiệu cười khẽ: "Không biết đó là lời khen hay là sự thật."

"Khi quay cảnh Angela, thầy Kha đóng vai ông nội của em trong cảnh ba nên cần phải trang điểm phức tạp cho vai ông già, vì thế mà chỉ riêng việc thử trang điểm đã tốn rất nhiều thời gian. Có biết ai đó đã đùa rằng muốn so sánh xem Lục Lục và Kha Dụ ai sẽ đẹp trai hơn khi về già, nên họ cũng kéo cả Lục Lục vào."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó họ trang điểm cho cả hai như một ông già thật sự."

Ứng Ẩn nhớ lại, cô vẫn còn có thể hình dung rõ cảnh Kha Dụ và Lục Lục ngồi đối diện nhau. Lục Lục rất căng thẳng, gần như muốn chạy trốn khỏi phòng nhưng cuối cùng anh vẫn ngồi đối diện với người kia. Cô đã gọi thợ trang điểm và trợ lý ra ngoài, cuối cùng tự tay khép cửa lại cho anh.

Trước khi trò đùa này bắt đầu, cô từng hỏi Kha Dụ một câu hỏi ngớ ngẩn: "Liệu Lục Lục có mất hứng thú với anh không? — Chỉ trong chốc lát thôi."

Kha Dụ đã nghiêm túc đáp lại cô bằng một câu hỏi:

"Thầy Kha hỏi em, "Ứng Ẩn, định nghĩa của em về tình yêu là gì? Da thịt mới mẻ, vẻ ngoài tươi sáng và cái đẹp không bao giờ phai nhạt?""

Ứng Ẩn ngẩng mặt lên: "Lúc đó, em cảm thấy như bị anh ấy trách móc."

"Vậy em trả lời thế nào?"

Ứng Ẩn mỉm cười, hít sâu một hơi: "Em nói, đúng vậy, em không hy vọng tìm được một người đàn ông vẫn sẽ yêu em khi em già yếu và xấu xí."

Thương Thiệu sững lại, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt của Ứng Ẩn.

"Mấy ngày này, càng được khen ngợi bởi các ngôn ngữ và mỹ từ khác nhau, khi về đến nhà, nhìn vào gương, em lại càng nhớ đến anh. Em cũng sẽ già đi, cũng sẽ trở nên xấu xí, có thể lại tái phát bệnh trầm cảm, trở nên u sầu, vì hormone mà tăng cân, thân hình biến dạng, làn da trở nên sạm đen. Hoặc có thể vì rời khỏi giới giải trí, không còn được trời xanh ưu ái nữa, em sẽ không còn mảnh mai và thanh tú, không còn vượt qua được những cô gái trẻ nữa và cũng không còn cạnh tranh nổi với những người cùng độ tuổi."

Ứng Ẩn nắm lấy cánh tay của Thương Thiệu, lật người nằm ngửa trong lòng anh, nhìn chằm chằm lên trần nhà, như thể nhìn thấy tương lai xa xăm.

"Có lẽ sẽ có một ngày như thế, khi anh trở về nhà, vào khoảnh khắc đó, anh bất ngờ nhận ra sự thật mà anh luôn bỏ qua, rằng người phụ nữ chào đón anh ở nhà này không còn là hình ảnh trong ký ức của anh nữa, đôi mắt cô ấy không còn sáng trong và ngây thơ, khuôn mặt đã trở nên phù nề và thế tục. Trong khoảnh khắc anh nhận ra điều này, anh cảm thấy như mình chưa từng quen biết cô ấy và một sự chán ghét không thể kiểm soát bỗng trào lên, khiến anh quay lưng rời đi. Em không biết chuyện gì đã xảy ra, hoặc có thể em đã đoán trước nhưng em vẫn giả vờ như khoảnh khắc biến đổi đó chưa từng xảy ra, và rồi chúng ta sẽ tiếp tục sống như bình thường, ngồi ở hai đầu bàn ăn dài."

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi tên cô một cách nghiêm túc, đôi mắt hơi híp lại, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nào.

"Anh giận rồi." Ứng Ẩn phát hiện sự thật.

"Anh giận rồi."

"Em cũng từng sợ." Ứng Ẩn quay người ngồi dậy, nhìn Thương Thiệu, từng chữ một nói: "Em cũng từng sợ." Một đời rất dài, thật sự có thể chịu đựng được tất cả sự xáo trộn sao?

Một đời có rất nhiều chuyện, thật sự có thể cùng nhau vượt qua sao?

Có lẽ đối với hôn nhân, điều đáng sợ không phải là cái chết mà là những ngày dài dằng dặc và buồn tẻ?

Ứng Ẩn quỳ gối, hai tay đặt trước, nói: "Thương Thiệu, khi em nhìn vào gương, em sợ đến chết đi được."

Mũi cô cay cay, nhưng cố gắng kìm nén nước mắt. Khi cô mỉm cười, cổ tay bị anh kéo lại, cô bất ngờ ngã vào vòng tay của anh.

Anh ôm chặt lấy cô, trong khi cô vẫn ở tư thế đó, đầu cúi thấp.

"Anh sẽ không." Anh nén hơi thở, giọng nói rõ ràng: "Bất kể em trở thành gì, anh cũng sẽ không như em nghĩ đâu."

Ứng Ẩn cúi người, ngửa cổ lên, mặc dù tư thế lạ lùng và mệt mỏi nhưng cô vẫn ôm lấy anh: "Anh có phải vừa giận, vừa buồn, vừa đau không?"

"Đúng vậy." Thương Thiệu giả vờ suy nghĩ.

"Em cũng vậy."

"Gì cũng vậy?" Thương Thiệu cau mày, không hiểu ngay lập tức.

"Anh sợ em ở bên anh quá lâu, cảm thấy chán nản với thế giới hào

nhoáng nhưng nhàm chán của anh rồi sẽ chỉ sống qua ngày."

"Anh..." Thương Thiệu ngạc nhiên, không thể phản bác. Sau một lúc, anh cười khẽ.

"Sao mà lại vòng vo như thế?"

Tim anh đập mạnh trong lồng ngực, lúc thắt chặt, lúc thả lỏng.

"Anh dạy em đấy." Ứng Ẩn chớp mắt, "Khi nói lý lẽ phải đưa ra sự thật, ví dụ một cách bình tĩnh, không được nóng vội."

Thực ra cô đã từng sợ. Nhưng vì người theo cô già đi là anh, nên việc già đi cũng trở thành một điều hạnh phúc đáng để mong chờ.

•

Sau khi đi qua Paris và Milan, tại nhà của một nhà thiết kế nổi tiếng đã gần như nghỉ hưu, Ôn Hữu Nghi cuối cùng cũng nghe được một câu nói khiến cô bật cười.

"Cô Ứng vốn đã rất đẹp rồi, những chiếc váy lễ phục cầu kỳ lộng lẫy cũng chỉ giống như đặt một bông hoa trên gấm vóc lụa là, không thực sự giúp cô ấy thêm đẹp."

Bản phác thảo thiết kế mà sau đó ông gửi tới rất đơn giản, với lụa taffeta màu ngà, chất liệu và màu sắc như ngọc trai. Về kỹ thuật, ông loại bỏ những chi tiết nặng nề như hoa giả, hàn kim và đính hạt mà các thiết kế cao cấp ưa chuộng, chỉ tập trung vào phần thân trên với điểm nhấn là ren cổ điển và thêu đắp. Điểm nhấn của nó là những nếp gấp thủ công, từ vai bèo sóng hở vai đến nếp gấp hoa bèo ở eo, phần váy hai lớp xếp gấp sóng cùng đuôi váy dài năm mét, tất cả đều được làm cho nhẹ nhàng như đám mây.

"Con thích không?" Ôn Hữu Nghi hỏi, đôi mắt bà vẫn cười.

Ứng Ẩn che miệng, giấu sự kinh ngạc vào đôi môi, khi nhìn về phía Ôn Hữu Nghi, cô gần như không dám chớp mắt. Ôn Hữu Nghi liền biết, cô thích không thể tả nổi.

"Suỵt." Bà đặt ngón tay lên môi, "Mẹ sẽ không nói với A Thiệu, đợi đến ngày cưới, chụp lại khoảnh khắc thằng bé ngỡ ngàng, những ngày dài đằng đẵng về sau, con có thể mang ra để trêu thằng bé."

Quá trình chế tác chiếc váy cưới quả thật rất dài, những kỹ thuật xếp nếp phức tạp này được đích thân nhà thiết kế thực hiện.

Ứng Ẩn sau này mới biết, người đàn ông Ý tóc đã bạc phơ, thân hình gầy guộc cao ráo đó chính là giám đốc thiết kế cũ của Greta, một nhà thiết kế bậc thầy quốc bảo của Ý. Chiếc váy cưới của cô là tác phẩm hoàn chỉnh duy nhất của ông trong suốt hai mươi năm cuối đời.

•

Vào tháng Giêng, giới truyền thông Hồng Kông khi nghe được tin tức đã mở màn cho đám cưới này bằng một bài báo như sau:

【Yến tiệc hào môn, đám cưới thế kỷ! Đám cưới của Thương Thiệu, người đứng đầu hào môn số một Hồng Kông và nữ diễn viên đại lục Ứng Ẩn đã thu hút sự chú ý từ mọi phía kể từ khi họ công khai hẹn hò. Gần đây, từ một nguồn tin giấu tên, lại có tin tức cho rằng hai người sắp kết hôn. Được biết, tiệc cưới sẽ được tổ chức vào tháng Ba, để chuẩn bị cho lễ cưới trọng đại này, con gái cả Monica đã đứng ra quản lý việc cải tạo lại biệt thự tại Spring Garden. Một tin đồn khác cũng cho biết, chiếc xe Maybach Cảng 3 đã được bắt gặp tại cổng đăng ký kết hôn, có khả năng hai người đã lặng lẽ đăng ký kết hôn.

Gần đây, bà Thương, Ôn Hữu Nghi đã xuất hiện tại dạ tiệc từ thiện của bà Lưu. Trong bộ trang phục cao cấp, bà tỏ ra rất hài lòng và thanh lịch. Khi được hỏi về con dâu tương lai, bà vẫn như mọi khi tỏ

ra hài lòng với người con dâu này và nói bà sẽ dùng tất cả các nguồn lực để tổ chức cho cô ấy một đám cưới tuyệt vời nhất.

Trùng hợp thay, trong buổi ra mắt phim mới, đạo diễn Thương Lục cũng bị hỏi nhiều lần về đám cưới của anh trai, đến mức diễn viên Kha Dụ đứng bên cạnh cũng nở một nụ cười bất lực. Lần này, khác với thói quen không thích bàn về đời tư của mình, anh ấy thẳng thắn bày tỏ sự chắc chắn và chúc phúc, nói Ứng Ẩn là người bạn đời tốt của anh trai mình, ý tứ bảo vệ thể hiện rõ ràng.

Phóng viên đã theo dõi biệt thự Spring Garden nhiều ngày, lật lại nhiều nguồn tin, nhưng rõ ràng, gia đình họ Thương cũng giữ kín mọi thông tin, không tiết lộ bất kỳ chi tiết nào về đám cưới. Thông tin độc quyền sẽ được #Entertainment Today# tiếp tục cập nhật.】

Từ ngày đó, cả cộng đồng mạng Hoa Ngữ đều mong chờ.

Chương 121: Buổi chiếu thử nội bộ

Mặc dù những tin tức được đưa ra bởi cánh săn ảnh ở Hồng Kông vẫn chưa rõ thật giả, nhưng dù tin tức có thật đi nữa, đám cưới vẫn còn vài tháng nữa mới diễn ra. Tuy nhiên điều đó không ngăn được Internet nóng lòng bàn tán và tưởng tượng về cuộc hôn nhân này.

Có một bài đăng tưởng tượng về danh sách khách mời:

【Liệu có phải nửa giới giải trí sẽ đến không?】

【Có thể lắm, dù sao thì Ứng Ẩn cũng đã ra mắt được mười ba năm rồi】

【Nhưng cô ấy dường như không có mấy bạn thân trong giới】

【Có mà, Kha Dụ (không đùa đâu)】

【Nghi ngờ Kha Dụ sẽ làm phù rể...】

【Có phải sẽ đứng cạnh Thương Lục không? (fan CP đột nhiên cảnh giác và phấn khích)】

【Bạn trên rất nhanh trí】

【Bạn nghĩ Thương Lục sẽ âm thầm tiến đến đúng không?】

【Nghĩ nhiều quá rồi. Với vị thế của nhà họ Thương, sao có thể mời một đống ngôi sao giải trí đến đám cưới của con trai trưởng được? Đến lúc đó, tất cả những người đến đều là các đại gia, ngôi sao đến

chỉ để chụp hình và lấy số điện thoại thôi à?】

【Thực ra, nếu không vì gia đình nhà họ Thương quá kín tiếng, việc kết hôn với một nữ minh tinh đã là một sự ngạc nhiên lớn rồi, sau này có lẽ họ sẽ càng tránh xa giới giải trí hơn.】

Cũng có bài đăng nóng về các nghi thức trong lễ cưới:

【Liệu các ông lớn kết hôn có những màn đón dâu phá cửa, chú rể phải vượt qua thử thách không?】

【Trời ơi, tôi đã bắt đầu cảm thấy vừa ngượng vừa buồn cười rồi】

【Mọi trò chơi thử thách có thể kết thúc bằng một câu "đinh đông, tài khoản Alipay đã nhận 100,000"】

【Với hình ảnh hiện tại của Thương Thiệu, thật khó để tưởng tượng anh ấy lục lọi khắp nơi để tìm giày cao gót...】

Nhưng dù thế nào đi nữa, sự chú ý đến cô dâu vẫn là chủ đề nóng nhất trong mọi bài đăng. Có người quan tâm đến váy cưới của Ứng Ẩn:

【Trước đây không phải có người bắt gặp cô ấy ở Paris sao? Chắc là đi chọn váy cưới rồi?】

【Ai mà làm được váy cưới cho cô ấy thì không phải là sẽ cực kỳ nổi tiếng trong giới phú bà sao?】

【Cô ấy năm nay không tham gia bất kỳ sự kiện lớn nào, cả buổi thảm đỏ của giải Ngân Hà cũng mặc rất đơn giản, thật mong chờ bộ váy cưới của cô ấy】

【Thực sự càng nghĩ càng thấy mộng mơ... làm sao mà câu chuyện này lại xảy ra được, tôi thậm chí còn không dám mơ điều đó trong giấc mơ của mình / nước mắt của chú cún độc thân】

Có người quan tâm đến con đường tương lai của Ứng Ẩn:

【Ứng Ẩn liệu có nghỉ diễn sau khi kết hôn không nhỉ...】

【Ứng Ẩn sao phải nghỉ diễn? Tôi nghĩ là không đâu, Thương Lục vẫn còn đang đóng phim kia mà, không phải nước không chảy vào ruộng người khác sao? Rồi còn diễn cặp với Kha Dụ một lần nữa chứ!】

【Cười chết mất, một câu nói đã thành công khiến bốn người muốn ám sát bạn】

【Thực ra việc nghỉ diễn cũng bình thường thôi, nếu đã chọn vai trò này thì chắc chắn cô ấy sẽ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề mà nó mang lại. Quản lý một gia sản lớn như vậy chẳng đơn giản chút nào, việc xử lý quan hệ còn khó khăn hơn nhiều.】

【Nói đến điều này, mẹ chồng cô ấy, Ôn Hữu Nghi, thật sự rất lợi hại, nhưng bản thân bà ấy cũng xuất thân từ gia đình danh giá. So với bà ấy, Ứng Ẩn như là một bước nhảy lớn, sau này chắc chắn sẽ còn khó khăn hơn nhiều.】

【Là người hâm mộ, thực ra tôi đã sẵn sàng tâm lý cho việc cô ấy dần dần rút lui. Đôi khi nghĩ lại, việc cô ấy mãi ở lại để đóng phim và bước trên thảm đỏ liệu có phải cũng chỉ là sự mong muốn đơn phương của tôi không? Những ánh đèn flash và tiếng reo hò tại các sự kiện danh tiếng mà tôi thấy là đỉnh cao, nhưng có lẽ đối với những người trong cuộc, nó chỉ như một bức tường đẹp đẽ. Dù bức tường có vẽ đầy hoa cũng chỉ là để trang trí cho bức tường ấy, mà tường thì vẫn là tường.】

【Đồng ý với người trên. Thực ra, quan sát cuộc sống của những nghệ sĩ Hồng Kông là biết ngay, hầu hết họ đều rất tận hưởng hoặc mong muốn một cuộc sống khác sau khi rời xa ánh hào quang. Có người đi học, có người du lịch vòng quanh thế giới, có người học lái

máy bay. Làm ngôi sao chỉ là một trong những vai trò và công việc, khi suy nghĩ thay đổi, họ có thể ngay lập tức bắt đầu một hành trình mới.】

【Người hâm mộ bình thường chỉ mong cô ấy thực sự hạnh phúc, làm dâu hào môn không dễ, mong rằng Thương Thiệu có thể giúp cô ấy chắn gió bịt kín tám trăm lỗ hổng.】

Khi mạng xã hội đang sôi nổi, buổi chiếu thử của "Tuyết tan thành xanh" diễn ra trong im lặng tại Hồng Kông. Đây là buổi chiếu thử nội bộ đầu tiên, người tham dự ngoài đạo diễn và đội ngũ sáng tạo, còn có đại diện của nhà sản xuất và nhà phát hành. Tất cả những người tham dự đều phải ký thỏa thuận bảo mật nghiêm ngặt. Công ty Ninh Cát của Trang Đình Văn và Ứng Ẩn là nhà sản xuất duy nhất của bộ phim này, nên so với những sản phẩm lớn khác với hàng trăm nhà sản xuất cùng tham gia, sự kiện này có vẻ khá vắng vẻ.

Trang Đình Văn không phải người giỏi tổ chức, nhưng đã xem qua bản thử tại studio của Lý Sơn từ sớm, hơn nữa cô ấy rất tự tin vào chất lượng phim, vì thế cô ấy phá lệ mời nhiều bậc tiền bối trong giới điện ảnh Hồng Kông, trong đó tất nhiên có cả những thành viên và ủy viên của Hiệp hội Nhà sản xuất phim Hồng Kông, những người có quyền quyết định phim nào được đề cử Oscar. Những người này, mỗi người đều có nền tảng riêng, như các nhánh lá mọc về hai hướng đối lập, nhưng họ đều đánh giá cao Ninh Cát.

Hơn nữa, Ninh Cát có nền tảng gì? Cổ đông thực sự đằng sau là Trang Đình Văn, con gái thứ hai của nhà họ Trang; tài sản duy nhất của công ty là Ứng Ẩn, tương lai là thiếu phu nhân của nhà họ Thương. Dù nhà họ Thương không tham gia trực tiếp vào ngành công nghiệp giải trí, nhưng dù gì cũng phải nể mặt.

Buổi chiếu thử diễn ra tại rạp phim trên du thuyền của Thương Thiệu. Người Trung Quốc sở hữu siêu du thuyền rất hiếm, ngay cả ở Hồng Kông và Ma Cao, nơi tập trung nhiều tỷ phú, đây vẫn là một món đồ chơi xa xỉ bậc nhất. Khi được mời lên tàu, hàng chục người

vẫn nói chuyện rôm rả như thường lệ, nhưng trong lòng ai nấy đều có những lo âu riêng. Có người cho rằng đây là nước cờ của Thương Thiệu, để cho thấy anh sẽ đầu tư hết sức, cũng có người nghĩ rằng trọng lượng của các nguồn vốn trong chuyện này nặng như cả ngàn cân khiến họ không thể không cẩn trọng.

Họ đâu biết lý do thực sự chỉ là vì Trang Đình Văn không tin tưởng bất kỳ rạp chiếu phim nào. Việc sao chép bị đánh cắp hoặc bản gốc bị hư không phải là chuyện mới mẻ, còn việc quay lén cũng khó tránh khỏi. Trang Đình Văn chưa tìm được nhà phát hành đáng tin cậy ở Hồng Kông, dòng chảy ngầm của vốn đầu tư rất phức tạp, cô ấy phải cẩn trọng trong mọi việc.

Là một ủy viên quan trọng của Hiệp hội Nhà sản xuất phim, Lưu Tông cũng tham gia buổi chiếu trên tàu. Lần này ông không dẫn theo cô con gái nuôi thông minh của mình là Du Hạ Hạ, mà dẫn theo một trợ lý khác. Thân hình đồ sộ của ông bước đi chậm rãi, khuôn mặt tái xanh vì bệnh gan, khóe miệng thói quen hơi nhếch lên. Khi bước vào rạp và đèn sáng lên, ông nhìn thấy Ứng Ẩn, khóe miệng nhếch cao hơn, vẻ mặt thân thiết và đĩnh đạc, vừa có giá trị của bậc tiền bối vừa có sự ấm áp của người trưởng bối.

Ứng Ẩn không hề tỏ vẻ ngạc nhiên trước cách cư xử của ông, cô mời ông ngồi và cảm ơn ông đã dành thời gian đến tham dự. Lưu Tông cảm thấy thoải mái, trái tim căng thẳng cũng dần thư giãn. Đúng vậy, ở ngọn núi nào thì hát bài hát của ngọn núi đó, ngành nào cũng vậy, đời là như thế.

Buổi công bố của Thương Thiệu càng hoành tráng, ông càng lo lắng. Khi nghe tin về buổi chiếu thử nội bộ của "Tuyết tan thành xanh", Lưu Tông cả ngày ở nhà không yên, lo sợ mình bị loại khỏi cuộc chơi. Khi nhận được cuộc gọi mời và thiệp mời chính thức, mọi lo lắng trong lòng ông tan biến, ông thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có chút bàng hoàng vì được trọng đãi.

Bây giờ, khi đã lên tàu và nhận được sự tiếp đón nồng hậu, Lưu

Tông cảm thấy thoải mái, ông nghĩ đúng là những người này biết điều.

"À..." Lưu Tông thở dài và nói với một ủy viên quen thuộc ngồi cạnh: "Từ lâu tôi đã thấy Cô Ứng không phải là người tầm thường. Cô ấy có tài, có bản lĩnh, có thể gánh vác những điều mà người thường không thể chịu đựng, do đó có thể làm những việc mà người thường không thể làm được."

Ông nói rất trúng ý, chỉ có Ứng Ẩn nghe ra ý nghĩa sâu xa. Cô mỉm cười: "Hôm nay ông Lưu khen tôi nhiều như vậy, chắc là hôm nay tôi cười làm ông hài lòng rồi."

Lưu Tông sững lại, sắc mặt lập tức thay đổi. Nghĩ đến bữa tiệc ở Ninh Hạ, khi ông nói một câu: "Cô là đóa hoa giao tiếp nổi tiếng, gặp người đàn ông nào cũng cười được", ánh mắt ông bắt đầu lảng tránh.

Ông không ngờ hôm nay Ứng Ẩn lại dám thẳng thắn nhắc lại lời đó.

Ứng Ẩn vẫn giữ nụ cười rạng rỡ, đưa tay mời: "Phim sắp chiếu rồi, mời ông."

Khi lên tàu từ đuôi tàu, sàn tàu bị ánh nắng ở vĩ độ thấp chiếu nóng rực khiến người ta không cảm thấy như mùa đông, nhưng khi vào phòng chiếu, đèn tắt và màn hình sáng lên, khung cảnh băng giá ở A Cháp trong một giây đã đưa mọi người đến một mùa đông thực sự.

Ứng Ẩn để những vị khách được mời ngồi ở chỗ có tầm nhìn thoải mái hơn, còn cô ngồi cạnh Trang Đình Văn ở hàng ghế trung tâm hàng đầu. May mắn thay, du thuyền vốn để dành cho giải trí, nên ngay cả hàng ghế đầu cũng có khoảng cách khá xa với màn hình, không khiến cổ bị mỏi. Từ góc nhìn của hàng ghế cuối chỉ thấy cô ngồi rất đoan trang, lưng mảnh mai thẳng tắp.

Bạch Lam nhìn cô một lúc, sau đó lại quay lại màn hình. Bên cạnh cô là các thành viên kỹ thuật của đoàn phim, biên kịch Thẩm Linh ngồi bên phải cô, tiếp đó là Lý Sơn.

Dù được mời nhưng Giang Đặc không đến. Nghe nói tuyết ở A Cháp năm nay rất dày, người đưa tin không biết anh ấy đã đi đến hang động mùa đông nào trên núi. Tuy nhiên, điện thoại vẫn có thể gọi được, chiếc điện thoại di động nội địa giá nghìn tệ của anh ấy thu âm rất rõ tiếng lửa tí tách, nhưng anh ấy nói ít, chỉ gửi lời chúc mừng và mời Lý Sơn nghe tiếng một con ngựa đen khịt mũi. Đó là con ngựa mà anh ấy xin đoàn phim trước khi rời đi, hiện giờ đang đứng trong gió tuyết trắng.

Bản hoàn chỉnh của "Tuyết tan thành xanh" dài tổng cộng 96 phút, trong thời đại mà phim thường dài hai giờ đồng hồ, đây là một bộ phim ngắn. Điều này nhờ vào sự kiềm chế mà Thẩm linh và Lý Sơn mà đạt được, những cảnh tuyết trắng rộng lớn xuất hiện nhiều lần, mang lại cảm giác thanh tẩy tâm hồn.

Khi bộ phim chiếu đến một nửa, một cánh cửa hẹp phía sau mở ra, một ánh sáng trắng lóe lên qua khe cửa rồi tắt, một người đàn ông mặc vest bước vào. Giày da Derby giẫm lên thảm mà không gây ra tiếng động, không ai nhận ra sự hiện diện của anh ta. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vốn cũng đang đắm chìm trong bộ phim, vì ánh sáng đột ngột mà phân tâm, vừa nhìn thấy người đến, môi khẽ nhấp nháy, suýt chút nữa thốt ra từ "Cậu chủ" nhưng bị Thương Thiệu ngăn lại.

Anh bước đi từ lối bên, tiến đến hàng ghế đầu tiên, ngồi xuống bên cạnh Ứng Ẩn. Đôi chân dài bắt chéo, hai tay quen với sự cao sang thoải mái đặt lên quần tây đen.

Ứng Ẩn khẽ nghiêng mặt, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Thương Thiệu luôn có mặt trên tàu. Ban đầu anh không định ra ngoài xem phim hay gặp gỡ khách mời, chỉ là vừa mới xong việc,

tính toán thời gian thấy bộ phim chưa chiếu hết bèn hứng thú đến xem một chút.

Thương Thiệu "suỵt" một tiếng: "Vừa đúng lúc anh có thời gian rảnh."

Hai người không nói gì thêm. Trong mắt những người ngồi ở hàng ghế sau, cứ ngỡ đó là một vị khách nào đó trên tàu đi lạc, do đó mới đến muộn như vậy.

Bộ phim chiếu đến đoạn này còn hai cảnh hôn và một cảnh thân mật. Khi quay phim Thương Thiệu đều có mặt, nhưng không biết cụ thể về hình ảnh và tương tác, giờ đây khi thấy trên màn hình rộng lớn hàng trăm inch, lòng anh bỗng cảm thấy căng thẳng, hơi thở trở nên nặng nề. Sau một lúc, anh cười mỉa chính mình.

Hóa ra anh đã đánh giá cao bản thân.

Anh vẫn có tính chiếm hữu, vẫn muốn giữ cô cho riêng mình. Bản năng tình yêu mãnh liệt đến mức vượt qua tất cả những gì anh từng học và rèn luyện.

Khi Ứng Ẩn chạm vào mu bàn tay của anh, chỉ cảm thấy tay anh so với tay mình, vốn đã lạnh đi nhiều, giờ đây lại còn lạnh hơn. Cô giật mình, theo bản năng quay mặt sang nhìn anh, tay bị Thương Thiệu nắm chặt. Anh không nhìn lại cô, chỉ siết chặt đầu ngón tay của cô, ngón tay dừng lại trên chiếc nhẫn, vuốt ve nhẹ nhàng.

Cứ thế ngồi đến giây phút cuối cùng, lòng bàn tay và các kẽ tay của ai cũng ướt đẫm.

Khi Doãn Tuyết Thanh mặc váy cưới bước lên ngọn núi, thời gian nghỉ ngơi của Thương Thiệu cũng kết thúc. Anh không nên đến muộn, dù rất muốn xem hết cảnh cuối cùng, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế bản thân không ở lại lâu hơn.

Khi đến anh đã lặng lẽ thế nào thì lúc đi anh cũng kín đáo như vậy. Khi bước lên bậc thang, dáng hình anh dưới ánh sáng trở nên mảnh khảnh và tao nhã. Nhiều người nhìn theo anh, trong lòng ai cũng có một dự đoán, nhưng vì không thấy rõ khuôn mặt, dự đoán đó chỉ dừng lại ở mức phỏng đoán. Lại nghĩ, làm sao có thể chứ, ở vị trí của anh, vị hôn thê nhận vai diễn như thế này, chắc hẳn đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần rồi, làm sao có thể đến hiện trường để xem phim?

Trên màn hình phía sau Thương Thiệu, Doãn Tuyết Thanh đang mặc váy cưới và nằm trên tuyết. Máy quay từ từ nâng lên, ánh sáng mặt trời chiếu lên đôi mi trắng bệch của cô, cô nhắm mắt lại, khẽ ngâm một khúc ca dân ca Kazakh mà Hà Anh dạy cho cô.

Cho đến khi tên đoàn làm phim bắt đầu cuộn lên, không gian im lặng của phòng chiếu mới dần dần thả lỏng, như rừng thông đang rơi tuyết nhẹ, những tiếng xì xào dần lan tỏa, cuối cùng, Đình Văn dẫn đầu vỗ tay. Cô ấy không có ý thức khiêm nhường của một nhà sản xuất mà cảm thấy hay thì mạnh dạn vỗ tay. Tiếng vỗ tay không hề thưa thớt, nhanh chóng trở thành một cơn sóng ầm ầm.

Mọi người đều nhận ra bộ phim này là công sức của Lý Sơn. Tất cả ngôn ngữ hình ảnh kinh điển của ông đều có dấu vết ở đây, việc điều chỉnh bố cục của cảnh quay đã đạt đến mức hoàn hảo khiến người xem không nhận ra bước chuyển nhưng lại cực kỳ đơn giản, không hề phô trương, mang theo một sự lạnh lùng của thiền đinj.

Nhưng, cuối cùng thứ in sâu vào đáy mắt ông, khắc sâu vào tâm trí, là do diễn xuất của Ứng Ẩn đã hoàn thiện nhân vật Doãn Tuyết Thanh. Cô diễn quá chính xác, đắm chìm và trọn vẹn, khiến người ta không thể phân biệt được nhân vật và bản thân, câu chuyện và hiện thực.

Nếu nhìn từ tóm tắt, đây có lẽ là một bộ phim tình cảm lấy nước mắt, nhưng thực tế chứng minh, hơn cả những giọt nước mắt của một kết thúc bi kịch, điều mọi người thực sự muốn làm là thở phào

nhẹ nhõm.

Quả nhiên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng rời khỏi phòng chiếu, đi qua lối đi, bước ra dưới ánh mặt trời ba giờ chiều mới cảm thấy tinh thần ấm áp trở lại. Trong số người đến có không ít nữ đạo diễn, trải nghiệm xem phim của họ rõ ràng khó khăn hơn nam giới nhiều — bởi vì sự quan sát, đánh giá và phán xét mà Doãn Tuyết Thanh và người vợ cũ Nỗ Nhĩ Tây Á phải chịu đựng quá sắc bén, thẳng thắn và không che đậy khiến họ cảm thấy như bị đè nén dưới mặt nước.

"Em rất thích kết thúc này." Một nữ đạo diễn quen tay châm một điếu thuốc nói với Lý Sơn: "Doãn Tuyết Thanh không chết trong vòng tay của Hà Anh, vẻ đẹp cuối cùng của cuộc đời và tình yêu của cô ấy không dựa vào đàn ông để hoàn thành, cũng không cần nước mắt của đàn ông để rửa sạch. Hà Anh cuối cùng cũng không xuất hiện, chỉ có tiếng nói của anh ấy và dòng chữ trên màn hình: "Em vẫn chưa nói cho anh biết, sao tuyết lại tan thành xanh." "Khi tuyết tan, em sẽ thấy cỏ, rồi nó sẽ chuyển thành xanh." Quá tuyệt vời." Cô ấy nói liền hai lần "quá tuyệt vời", "Dù không có cảnh Hạ Anh đau đớn tột cùng, hay chỉ có câu thoại này, đều rất tuyệt."

Bà hiện đã gần bảy mươi, chỉ trẻ hơn Lý Sơn một, hai tuổi, họ Chương tên Vĩ, người trong giới gọi bà là chị Vỹ. Chương Vĩ từng làm một loạt các dự án tập trung vào cuộc sống của phụ nữ, trong làng giải trí phong kiến hay trong làng giải trí phong kiến của Hồng Kông, bà như một anh hùng đơn độc.

"Bravo." Chương Vĩ đưa tay đang kẹp điếu thuốc ra, lại ngợi khen, cười hỏi: "Đạo diễn Lý, bộ phim như thế này do anh làm ra khiến em có chút khó chịu đấy. Sao anh và Thẩm Linh lại nghĩ đến việc làm một đề tài như vậy? Chẳng phải vốn dĩ hai người là đàn ông sao?"

Cả hai đều cảm thấy như bị bà chọc ghẹo, lần lượt bật cười. Thẩm Linh khiêm tốn nói: "Tôi là một người đàn ông bình thường, kịch bản chỉ là một bi kịch tình yêu bình thường, không đáng nhận được lời

khen ngợi của chị."

Ánh mắt của Chương Vĩ chuyển sang Lý Sơn, Lý Sơn nói: "Những gì em cảm nhận được bây giờ, ban đầu chỉ là một nét mực, thậm chí lúc đầu, nó thực sự chỉ là một câu chuyện lãng mạn cứu người đẹp, nhưng sau đó, khi anh đến Los Angeles thăm vợ cũ và con gái nhỏ, anh đã trò chuyện với cô ấy rất lâu."

Lý Sơn ngừng lại một lúc, dưới ánh mắt khích lệ và chờ đợi của Chương Vĩ, tiếp tục: "Sau đó, nhân vật Doãn Tuyết Thanh đã gặp được nữ diễn viên định mệnh của mình. Nói thật, mỗi ngày trên phim trường anh đều điều chỉnh, lịch trình quay gần như trở nên vô dụng, may mà nhà sản xuất của anh là một quý cô rộng lượng."

Chương Vĩ cười gật đầu, "Nói như vậy, sự ra đời của bộ phim này phải cảm ơn ba, không, bốn người phụ nữ đã góp phần." Lý Sơn không còn cách nào trước sự tinh tường của bà ấy: "Những điều này vốn dĩ để lại cho cuộc phỏng vấn của phóng viên, nhưng lại bị em nói ra trước rồi."

Chương Vĩ khoanh tay, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn ông: "Nhưng chỉ nói về khía cạnh tình yêu thôi, không có gì nghi ngờ nó cũng rất cảm động. Tình yêu khiến tôi trở nên thuần khiết, khiến tôi cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy ghê tởm với những sai lầm, phóng đãng và không biết quý trọng trong quá khứ, đây là cảm xúc mà cả nam và nữ đều có. Doãn Tuyết Thanh và Hà Anh đều chân thật, không giả dối, đối mặt với chính mình, đối mặt với tình yêu của họ. Tình yêu chân thành và thật lòng không có gì phải xấu hổ, anh đã thể hiện điều đó, vững chắc như một mảnh đất."

Đình Văn đang cùng Ứng Ẩn trò chuyện với vài tiền bối khác về bộ phim, thấy Chương Vĩ đi đến, ai cũng biết bà là một nhân vật lợi hại, vài vị tiền bối chưa nói gì đã cười trước.

"Chị Vỹ nên chuẩn bị viết một bài phê bình tám nghìn từ rồi đấy." Nghiêm Lập Lan nói.

Ông là một nhân vật nổi tiếng trong giới văn hóa Hồng Kông, có mối quan hệ mật thiết với giới điện ảnh, là người có thâm niên nhất trong số những người có mặt hôm nay. Nhưng ông sống tự do tự tại, chỉ giữ chức danh giám đốc danh dự nhưng không có thực quyền, giới tư bản coi ông là khách quý, mời ông đến để nói những lời hay cũng có tác dụng trang trí.

Chương Vĩ vừa hút thuốc vừa đấu khẩu với ông, không khách sáo cười nói: "Bộ phim này, anh là đàn ông, e rằng chỉ hiểu được một nửa. Thầy Nghiêm chắc hẳn đã cảm nhận sâu sắc nhất, đã ly hôn nhiều lần như vậy, chẳng phải chỉ nhớ câu nói "Anh treo ổ khóa lên tình yêu, khiến nó trở nên nặng nề hơn" sao?"

Nghiêm Lập Lan tính tình hiền lành, bị bà chọc cũng không giận, cười theo rồi vẫy tay: "Tôi không đấu lại cô đâu, cô đừng mắc bệnh Alzheimer, nếu không tôi sẽ thấy chẳng còn ý nghĩa gì."

Chương Vĩ gạt tàn thuốc, cười xong, quay sang Trang Đình Văn và Ứng Ẩn: "Đây là lần thứ hai tôi gặp cô Trang, còn Ẩn Ẩn tôi đã nghe danh từ lâu, biết hôm nay sẽ gặp cô, tôi cảm thấy một cảm xúc, gọi là "Gần quê càng thêm lo sợ"."

Bà từ lâu đã tương tư với Ứng Ẩn qua các bộ phim và vai diễn khác nhau, nhưng lại sợ sau khi gặp mặt, bà sẽ phát hiện ra người mình ngưỡng mộ chỉ là một hình nộm khoác áo vàng rực rỡ. Ứng Ẩn hài hước nói: "Vậy hôm nay tôi phải nói ít đi và cẩn thận hơn."

Sau vài lời khách sáo, Đình Văn đi tiếp đón vài vị khách của nhà phát hành. Chương Vĩ dập tắt điếu thuốc vào lon bia, cúi đầu thở ra hơi cuối cùng, rồi nói: "Để làm bộ phim này, cô chắc hẳn đã trải qua không ít khó khăn."

Môi trường trên phim trường không hề giả dối, cộng với việc nhập vai, những ánh mắt soi mói, đánh giá, nhòm ngó không chút kiêng dè đó, bà chỉ cảm thấy nghẹt thở mà thôi, nhưng Ứng Ẩn thì thực sự

đã trải qua tất cả. Tâm hồn và cảm xúc của cô ấy càng mềm mại thì vết thương này càng chân thật, càng bộc lộ rõ trước mắt khán giả.

"Cô đã dùng một phần cuộc đời mình để "mượn mũi tên" cho tôi rồi." Chương Vĩ thích nói bóng gió, nói xong câu này, đấm tay vào lòng bàn tay: "Có rồi, khi cô công chiếu toàn cầu, tôi sẽ viết một bài phỏng vấn đặc biệt cho cô, lấy câu này làm tiêu đề."

"Sau khi đóng máy một thời gian dài, niềm tin trước ống kính dần dần tan biến theo thời gian, vào ban đêm, tôi thường tỉnh dậy rồi nghi ngờ bản thân." Ứng Ẩn nói, "Những gì tôi diễn có phải vô ích không, Chị Vỹ?"

"Sự thật thì đau đớn, nhưng đã bị nhìn thấu." Chương Vĩ kiên định nói, nhìn vào mắt cô: "Trước hết là phải nhìn thấy, sau đó mới có thể nói về những thứ khác. Khi chúng ta không nhìn thấy thì không thể mở ra cuộc thảo luận và thay đổi. Đây chính là ý nghĩa của tác phẩm điện ảnh, nó giúp chúng ta nhận ra con voi trong phòng."

Ứng Ẩn khựng lại, cười chân thành: "Cảm ơn chị." Sau bữa tiệc tối, du thuyền quay lại cảng.

Trong số những người này, không ít người muốn gặp Thương Thiệu một lần. Nếu may mắn có thể dựa vào danh nghĩa vị hôn thê của anh ta mà Thương Thiệu sẽ đồng ý thêm họ vào danh sách bạn bè trên Line, hoặc ít nhất cũng có thể trao đổi danh thiếp. Nhưng suốt cả buổi, vị Thái tử được đồn đại này hoàn toàn không xuất hiện.

Khi Nghiêm Lập Lan hỏi, Ứng Ẩn mới giải thích thay: "Lịch trình của anh ấy bận rộn, hơn nữa anh ấy ít khi can thiệp vào công việc của tôi nên hôm nay không lên thuyền." Đợi đến khi khách mời rời đi hết, cô mới trở về căn phòng trên tầng hai và tìm thấy Thương Thiệu trong thư phòng.

Thương Thiệu đang kẹp một điếu thuốc giữa ngón tay, tay kia cầm bút lông. Trên bàn viết, một chồng giấy tuyên thành dày đã được

trải ra. Anh viết một tờ, lật sang tờ khác, dùng vật chặn giấy để làm phẳng rồi tiếp tục viết tờ tiếp theo.

Ứng Ẩn đến gần mang theo mùi hương thơm ngát, Thương Thiệu không quay đầu lại nhưng đã biết cô đến gần. Bút chạm nhẹ lên giấy, anh mặt không biểu cảm nhưng nghiêm túc viết từ "Thận độc" (cẩn thận khi cô độc).

Ứng Ẩn từ phía sau ôm lấy eo anh, mặt cúi xuống, im lặng nhìn anh viết xong một tờ, rồi mới nói: "Nhớ anh."

Thương Thiệu đặt bút lông xuống, quay người lại, lười biếng dựa nửa người vào bàn viết, ôm lấy Ứng Ẩn.

"Phản ứng sau buổi chiếu thử thế nào?" Anh tháo kính bạc xuống.

"Không tệ lắm, nhưng đối với doanh thu phòng vé, họ vẫn chưa lạc quan lắm. Bộ phim này không thuộc loại phim phù hợp với rạp chiếu." Ứng Ẩn trả lời từng chi tiết, ngẩng cằm lên, ánh mắt mơ màng phản chiếu ánh đèn, lung linh như có sự chuyển động.

Thương Thiệu nhìn xuống, đối diện với ánh mắt cô một lúc rồi kéo cô vào lòng mà hôn.

Đêm yên tĩnh, bến cảng yên tĩnh, bầu trời xanh thẳm phản chiếu xuống nước tạo nên một khung cảnh như bức tranh sơn dầu của Van Gogh.

Ứng Ẩn lâu rồi không tham dự tiệc tùng, hôm nay uống khá nhiều, dựa vào lòng anh và mơ màng buồn ngủ: "Nếu không thu lại vốn thì toi rồi, bên trong còn có hơn một tỷ của em."

"Anh sẽ bù cho em." Thương Thiệu xoa huyệt trên gáy cô.

"Chờ khi chiếu thử xong, Lý Sơn sẽ mang đi kiểm duyệt. Nhiều cảnh quay không được sử dụng."

"Sao anh biết?"

"Anh nhớ."

Thương Thiệu cười nhẹ, gần như không nghe thấy: "Em nhớ rõ những cảnh quay với người khác như thế sao?"

"Cái gì chứ, tổng cộng cũng không có nhiều cảnh..." Ứng Ẩn nhỏ giọng cãi lại, nghĩ ngợi một chút, rồi bình thản nói: "Cũng bình thường thôi, tư liệu quay thường nhiều gấp đôi so với phim cuối cùng, mà Lý Sơn là người thích làm theo cách giảm bớt."

Thương Thiệu chờ cô quan tâm đến mình.

Nhưng Ứng Ẩn lại sắp ngủ trong lòng anh. Thương Thiệu chờ một lát, nhưng chỉ thấy cơ thể cô dần nặng nề. Anh cười bất lực, thở dài một hơi rồi bế cô vào phòng ngủ.

Người giúp việc vào thu dọn thư phòng, nhặt lên những mảnh giấy rơi vãi. Không ai biết trên những tờ giấy nhăn nheo đó, từng tờ một đều có chữ "Thử đèn không có ý nghĩa, dẫm tuyết không có tâm trạng" (một câu trong thơ cổ), nét chữ lộn xộn, rõ ràng là không tập trung.

Ứng Ẩn ngủ đến nửa đêm mới mơ màng tỉnh dậy. Tay cô tìm kiếm bên cạnh nhưng không thấy ai. Cô mở mắt, chỉ thấy một mình mình trên giường. Cô bước xuống giường bằng đôi chân trần, nửa tỉnh nửa mơ đi đến phòng ngủ bên cạnh, leo lên giường rồi chui vào lòng Thương Thiệu.

Thương Thiệu bị cô làm tỉnh dậy, giơ một tay lên hỏi với vẻ dở khóc dở cười: "Sao em lại tỉnh dậy?"

"Anh không ngủ với em." Ứng Ẩn trách móc.

"Em chưa tắm."

"Anh không giúp em tắm."

"Sợ làm em tỉnh giấc."

"Anh chê em."

Thương Thiệu đành ôm cô vào lòng. Trong hương tóc của cô có mùi rượu được tỏa ra bởi nhiệt độ cơ thể và hơi thở, giống như một nữ thần rượu với vòng hoa trái cây trên đầu.

Ứng Ẩn ngủ một lúc rồi giật mình tỉnh dậy, ngẩng cằm lên nhìn anh, hỏi mơ màng: "Hôm nay anh xem phim rồi, cảm giác thế nào?"

Cuối cùng Thương Thiệu cũng chờ được lời quan tâm này.

Anh thở nhẹ một hơi, dịu dàng nói: "Anh thấy vui cho em."

"Hả?"

"Vì diễn xuất của em không bị bỏ lỡ, đây là một trong những điều may mắn của cuộc đời."

"Anh không ghen tị, không buồn, không khó chịu sao?" Ứng Ẩn hỏi đến cùng.

"Anh là con người, tất nhiên sẽ ghen tị, buồn bã, khó chịu." Thương Thiệu đáp nhẹ nhàng. Ứng Ẩn sững sờ rồi khâm phục nói: "Nhưng hoàn toàn không thể nhận ra."

Thương Thiệu: "..."

Lúc này, anh thật sự cảm thấy có chút khó chịu.

Anh rút tay ra, lật người đè lên cô. Mắt anh cụp xuống, yên tĩnh và

bất đắc dĩ nhìn cô một lúc, rồi nói: "Cô Ứng, em thực sự khiến anh không có cảm giác an toàn."

Ứng Ẩn cắn môi, thông minh nói: "Anh muốn nói em thiếu quan tâm đến anh."

Ánh mắt Thương Thiệu đã trở nên tối lại: "Không sao, anh sẽ kiểm tra kỹ xem em có còn thích anh như trước không." Anh nói "kiểm tra" theo cách thực sự không đứng đắn. Ứng Ẩn hoảng loạn: "Em chưa tắm...ưm..."

Cô bị anh nâng cằm mà hôn.

Thương Thiệu hôn cô một lúc rồi bế cô vào phòng tắm. Anh tỉ mỉ tắm rửa cho cô, bàn tay thon dài di chuyển chậm rãi, nhưng dòng nước từ vòi hoa sen lại rất mạnh mẽ. Tắm xong, anh quấn cô lại bằng áo choàng tắm, bế ra ngoài ban công được thiết kế kín đáo không thể bị nhìn thấy từ bất kỳ góc độ nào.

Tâm trạng anh càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, chỉ vài bước ngắn mà trán đã nhíu lại, đến mức gần như cảm thấy không thể chờ đợi thêm nữa.

Buổi tối ở cảng biển đầy sương, chiếc ghế sofa bằng vải trắng ở ngoài trời đã hút đủ sương đêm. Ứng Ẩn không thích ngồi vào chỗ ướt át như thế nên ngồi vào lòng anh, đối diện với một bể nước xanh thẳm và biển cả cuối chân trời.

Nhà thiết Kha Dụ thuyền có thể che giấu tầm nhìn nhưng không thể ngăn chặn âm thanh. Lý Sơn, Thẩm Linh và Đình Văn đều ở lại trên thuyền qua đêm nên Ứng Ẩn không dám phát ra tiếng động, vậy nên cô dùng tay che miệng. Nhưng chỉ sau vài giây, cô đã mất hết sức lực. Thương Thiệu tất nhiên cũng không muốn người khác nghe thấy tiếng cô, vừa hôn lên tai cô vừa đưa ngón tay vào miệng cô.

Một lúc sau, quả nhiên nghe thấy ở đâu đó trên boong tàu, Lý Sơn

và Trang Đình Văn - cặp đôi già trẻ chênh lệch tuổi đang đi dạo giải tỏa căng thẳng.

Ứng Ẩn cứng đờ, ngay lập tức muốn chạy đi nhưng bị Thương Thiệu giữ chặt. Anh cúi đầu xuống ngực cô, cười nhẹ rồi nghẹn ngào. Sớm đã nói là không nên để người khác qua đêm trên tàu, nhưng cuối cùng lại tự đẩy mình vào tình thế khó xử, cảm thấy có lỗi.

Giọng nói già nua của Lý Sơn vang lên chậm rãi, ông nói mình đã có tuổi, đến một giờ sáng chắc chắn sẽ tỉnh dậy, phải viết vài bức thư pháp hoặc đi dạo một chút rồi mới có thể quay lại ngủ đến bốn hoặc năm giờ sáng. Tiếng của Đình Văn thì trong trẻo, cô cười nói mình vừa vặn quen với việc sau một giờ sáng mới đi ngủ.

"Thế mới thấy, dù giữa người già và người trẻ có cách nhau như múi giờ giữa Trung Quốc và Mỹ nhưng cũng không phải hoàn toàn khác biệt như đêm đen và ngày sáng." Lý Sơn nói.

Đình Văn gần đây đang học một khóa về quản lý điện ảnh, cô có một số quan điểm và thắc mắc, nhân dịp này, tựa vào lan can vừa ăn khuya vừa trao đổi với Lý Sơn. Họ đã đi lên boong tàu tầng ba, lời nói tinh tế đến nỗi bị gió đêm truyền tải rõ ràng xuống dưới. Ứng Ẩn đỏ mặt tía tai, áo choàng tắm nửa mở trượt khỏi vai, cơ thể cô run rẩy không ngừng.

Cô không chịu động đậy, nước mắt lăn dài trên mi làm ướt cả hõm cổ của Thương Thiệu. Thương Thiệu bị hành hạ đến mức khó chịu, lông mày nhíu lại, vừa vuốt ve sống lưng và xương bướm của cô vừa thở nóng rực trấn an bên tai cô. Một lúc sau, cả hai đều cảm thấy khó chịu, anh rút lui, bế cô về phòng rồi khóa cửa ban công. Khi quay lại, anh hầu như làm mọi thứ với một tâm thế trả thù.

Trên boong tàu tầng ba, Đình Văn đang nhìn chằm chằm vào những đèn hiệu lấp lánh trên mặt biển rồi đột nhiên hỏi: "Nghe nói Cesare đã đến Los Angeles rồi, phải không?" Cesare là giám đốc tuyển chọn phim mới của Cannes.

Giữa ba liên hoan phim lớn của châu Âu luôn có sự cạnh tranh với nhau, vì ông ấy có tiêu chuẩn nghiêm ngặt về việc chiếu phim lần đầu. Để một bộ phim có thể tham gia liên hoan phim, ngoại trừ hạng mục triển lãm, phần lớn đều cần đảm bảo là phim ra mắt toàn cầu tại liên hoan. Vì vậy, sự cạnh tranh mời gọi các bộ phim xuất sắc giữa ba liên hoan này rất khốc liệt, đặc biệt là giữa Venice và Cannes, diễn ra gần nhau về thời gian.

Là liên hoan phim lớn nhất trong ba liên hoan châu Âu, Cannes trong những năm gần đây luôn cố gắng thu hút các bộ phim thương mại và những ngôi sao lớn đến Pháp tham dự, mục tiêu là duy trì sự chú ý của toàn thế giới. Cũng vì vậy, mỗi đầu xuân, Cesare sẽ khởi hành đến Los Angeles. Ông ấy phải chọn những bộ phim chất lượng hoặc có tầm vóc từ danh sách phim của các công ty sản xuất lớn của Hollywood.

Lý Sơn đã nhắc đến vài bộ phim của Hollywood được chú ý nhiều trong năm ngoái, Đình Văn lắng nghe chăm chú rồi thẳng thắn hỏi: "Có khả năng nào ông ấy sẽ bay đến Hồng Kông không?"

Dù Lý Sơn có kinh nghiệm phong phú tại ba liên hoan phim châu Âu, cũng chính vì điều này mà ông cười nhạo sự ngây thơ của Đình Văn. Ông cho rằng việc mời ông ấy là có khả năng, nhưng hy vọng ông ấy bay đến Hồng Kông chỉ là giấc mơ hão huyền.

Tuy nhiên, một tháng sau, Cesare thực sự đã đến. Đi cùng ông còn có giám đốc tuyển chọn phim của Venice, Defoe.

Chương 122: Venice

Giám đốc nghệ thuật Cesare mới nhậm chức được hai năm, đã hợp tác với Chủ tịch Antonio để mang một làn gió thương mại mới mạnh mẽ đến Cannes. Vào tháng Giêng, ông bay thẳng từ Los Angeles đến Ninh Ba, nơi Lý Sơn, Đình Văn và một thông dịch viên đi cùng đã chờ đón ông ấy tại sân bay.

Đạo diễn Trung Quốc Lý Sơn là một người bạn lâu năm của Cannes – lần cuối cùng ông bước lên thảm đỏ Cannes, người dẫn chương trình đã giới thiệu ông như vậy. Thực tế đúng là như vậy, ông đã ba lần tham gia vào hạng mục tranh giải, giành được giải thưởng của Ban giám khảo và giải Đạo diễn xuất sắc nhất, cũng như từng giữ chức vụ Chủ tịch Ban giám khảo của hạng mục "Un Certain Regard" và Ban giám khảo của hạng mục tranh giải chính. Tuy nhiên, tất cả các thành tích này đều diễn ra trước khi Cesare nhậm chức, nên thực tế đây là lần đầu tiên Lý Sơn và Cesare gặp nhau.

Ông không thể hiểu tại sao Cesare lại đặc biệt bay đến. Cannes luôn có thái độ kiêu kỳ với các bộ phim nói tiếng Hoa và tuần trăng mật giữa hai bên đã qua từ hàng chục năm trước. Khi nhận được email từ Cesare, Lý Sơn cảm thấy khó tin. Tuy nhiên, với tư cách là một đạo diễn nổi tiếng trong làng điện ảnh châu Á, người nắm quyền dẫn dắt phim Hoa ngữ, Lý Sơn đã thể hiện sự bình thản trước sự ngạc nhiên ban đầu khi đón nhận sự xuất hiện của Cesare.

So với Giải Oscar và Giải của các Hiệp hội, việc lựa chọn phim của ba liên hoan phim lớn có phần tùy ý và cá nhân hơn. Trong một thời gian dài, danh sách phim được chọn mỗi năm của Cannes thực chất chỉ do Chủ tịch liên hoan phim, Giám đốc nghệ thuật và một người

thứ ba được thêm vào khi cần thiết – có thể là con trai nhỏ của chủ tịch chẳng hạn. Vì vậy, lần này Cesare chỉ mang theo một trợ lý khi đến.

Cesare ở tuổi năm mươi, mặc áo sơ mi và vest giấu đi thân hình mập mạp với cái bụng tròn, đầu bóng loáng, chỉ còn tóc bạc ở hai bên thái dương và sau gáy. Dưới hình dáng có vẻ hiền hậu đó là đôi mắt chim ưng sâu sắc điển hình của người Gaul.

Mục đích của ông khi đến đây rất rõ ràng, sau khi được Đình Văn và những người khác đón tiếp tại khách sạn, ông thẳng thắn bày tỏ rằng mình đến vì bộ phim "Tuyết Tan".

"Đã nhiều năm rồi ông chưa ra mắt tác phẩm mới." Cesare nói nhanh bằng tiếng Pháp, "Chúng tôi đều rất mong chờ tác phẩm được ông rèn giũa suốt mười năm qua." Dịch giả đã truyền tải đúng ý của ông.

Lý Sơn mỉm cười nhẹ nhàng, không xác nhận cũng không phủ nhận: "Đây chỉ là một bộ phim tình cảm nghệ thuật."

"Tình yêu là chủ đề muôn thuở." Cesare đáp lại thẳng thắn rồi cười: "Hơn nữa, tôi đã gặp Ellison ở Los Angeles, chúng tôi ở cùng một khách sạn, khi uống cà phê, ông ấy đã nói không ngớt về tác phẩm mới của ông."

Chẳng trách.

Ellison là Giám đốc điều hành của tập đoàn phát hành quốc tế ARP. Khi bộ phim được hoàn thành, ông ấy đã được Đình Văn mời dự tiệc. Trong buổi chiếu thử đầu tiên, phụ đề ngoại ngữ vẫn chưa được làm xong, vậy nên đến buổi chiếu thứ hai, người đầu tiên Đình Văn mời chính là ông ấy. Nếu có thể để ARP đảm nhận phát hành quốc tế cho "Tuyết Tan" chắc chắn sẽ có lợi thế cả về doanh thu lẫn giải thưởng.

Đi cùng Cesare là Giám đốc nghệ thuật của Venice, Defoe.

So với Cesare, Lý Sơn và Defoe thực sự có thể coi là bạn cũ. Defoe đã phụ trách công tác lựa chọn phim ở khu vực châu Á của liên hoan phim này suốt mười lăm năm qua, rất quen thuộc và mê mẩn văn hóa Á Đông. Dưới nhiệm kỳ của ông, nhiều đạo diễn trẻ Trung Quốc đã có cơ hội tỏa sáng tại Lido.

Trong khi đó, Lý Sơn cũng có thành tích đáng nể ở Venice, với hai giải Sư tử vàng, một lần giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất và đã giúp Du Vương trở thành Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất người Trung Quốc tại Venice, cũng như khi ông làm Chủ tịch Ban giám khảo đã đưa Kha Dụ đạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại Venice.

Vừa xuống máy bay, Defoe đã nói: "Mùa xuân năm nay ở miền Nam Trung Quốc có vẻ là một mùa xuân ấm áp và khô ráo."

Ông có thể nói tiếng Trung, lần này thậm chí còn lưu loát hơn lần trước khi Lý Sơn gặp ông. Lần trước, ở đây mưa suốt tháng trời, ẩm ướt và nóng bức khiến người đàn ông lớn tuổi từ một thị trấn nhỏ ven Địa Trung Hải này rất khó chịu.

"Tôi nghe nói Cesare vừa rời khỏi đây."

Ngôn ngữ và biểu cảm của ông ta đầy vẻ tinh nghịch, Lý Sơn cũng không có ý định giấu giếm, bật cười: "Hai người nắm thông tin rất nhạy, ông ấy chưa đến mà ông đã biết rồi."

Mặc dù đều là ba liên hoan phim lớn quốc tế nhưng Cannes và Venice có phong cách lựa chọn phim và xu hướng thẩm mỹ hoàn toàn khác nhau. Cannes có xu hướng tìm kiếm sự cân bằng giữa tính nghệ thuật và thương mại, với nhiều ngôi sao và sức ảnh hưởng kéo dài. Venice thì đặt tính nghệ thuật lên hàng đầu.

Trong nhiều năm, tín điều của liên hoan phim Venice luôn là "phim là

để phục vụ nghệ thuật nghiêm túc". Họ nỗ lực khám phá những bộ phim nghệ thuật ít người biết đến, mới ra đời và ít có tính thị trường để cung cấp cơ hội tỏa sáng. Mỗi năm ở Venice, gần hai phần ba số phim đến từ những đạo diễn mới nổi không tên tuổi.

Tuy nhiên, trước sự phát triển mạnh mẽ của Cannes và cách Berlin chơi trò chính trị, liên hoan phim Venice cũng đã có những thay đổi tinh tế. Người ta ngạc nhiên nhận ra, không biết từ khi nào, tỷ lệ đồng bộ giữa các giải thưởng phim xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và diễn viên chính xuất sắc nhất của Venice với giải Oscar lại cao một cách đáng kinh ngạc.

Điều này tất nhiên là kết quả của việc Venice tự điều chỉnh để gần gũi với Oscar hơn.

Truyền thông bắt đầu gọi Venice là một thước đo của Oscar, các giám đốc điều hành các hãng phim lớn và các nhà sản xuất cũng dần ngầm thừa nhận điều này.

"Venice là tiền đồn của Giải Oscar; nếu có tham vọng chinh phục Giải thưởng Viện Hàn lâm thì bắt đầu từ Venice có thể là bước đi đúng đắn nhất."

Trước xu hướng này, có những nhà phê bình điện ảnh tiếc nuối, chỉ trích sự biến chất của Venice, có những học giả văn hóa đã viết đây là một chiến thắng khác của chủ nghĩa bá quyền thương mại Hollywood, nhưng dù sao, Venice thực sự đã trở nên lộng lẫy hơn.

Defoe có sự kiên nhẫn hơn Cesare một chút. Ông đến Ninh Ba rồi thư thái thưởng thức vài bữa ăn tại các nhà hàng mà ông đã nhớ, sau đó mới ngồi xuống trước màn hình của Lý Sơn.

*

"Em nói là cả Cannes và Venice đều đã mời ta và hứa sẽ để phim của chúng ta tranh giải?" Ứng Ẩn cầm điện thoại của khách sạn,

ngồi trên một chiếc ghế sofa gần ban công. Gió từ mái nhà đỏ và bầu trời của Milan thổi tới, mát lạnh lướt qua mặt cô.

"Chúng ta." Đình Văn chỉnh lại lời của cô: "Tức là chị đã sẵn sàng tranh giải Nữ diễn viên chính xuất sắc tại Cannes hoặc Venice."

Không giống như lễ trao giải, liên hoan phim không cần đề cử riêng lẻ; chỉ cần bộ phim của cô lọt vào hạng mục tranh giải thì đồng nghĩa với việc cô tự động được đề cử cho giải thưởng diễn xuất. Ứng Ẩn vẫn còn chút mơ hồ, tay cầm điện thoại hơi đổ mồ hôi.

"Chị có biết Defoe nói gì không?" Đình Văn cười hỏi một cách ngẫu nhiên: "Đầu tháng Hai, thời gian đăng ký của Venice còn chưa bắt đầu, nhưng ông ấy đã vội vàng như thế này."

Ứng Ẩn cũng cười theo: "Ông ấy nói gì? Tiện đường ghé qua?"

"Không, ông ấy nói." Đình Văn nhắc lại: "Cannes còn một tháng rưỡi nữa mới hết hạn đăng ký, Cesare nhất định sẽ chơi trò tâm lý với chúng ta đến phút chót và bày tỏ sự khan hiếm của mình còn ông ấy thì phải giữ chân chúng ta."

"Vậy chúng ta chọn gì?"

Sau khi hỏi, Ứng Ẩn nhận ra mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn, liền cười: "Cannes đã đến, dĩ nhiên là chọn Cannes rồi."

Mặc dù được gọi là ba liên hoan phim lớn, nhưng rõ ràng Berlin và Venice không có độ chú ý như Cannes. Phim được chọn vào hạng mục tranh giải của Cannes hiếm khi chuyển sang các liên hoan khác. Hơn nữa, phong cách của "Tuyết Tan" cũng rất phù hợp với Cannes.

Đình Văn thật thà nói: "Vẫn chưa quyết định."

Bởi vì điều này liên quan đến việc lựa chọn nhà phát hành quốc tế, các điều kiện mà ban tổ chức liên hoan phim hứa hẹn, thành phần

ban giám khảo và hàng loạt các hoạt động PR tiếp theo. Nói thẳng ra, được chọn đã đáng mừng, nhưng đối với Lý Sơn, điều này chưa phải là tất cả. Ông đã được chọn nhiều rồi, nhưng những đề cử đã bị chôn vùi trong dòng chảy của thời gian, ngoài việc được ghi nhận, mọi người sẽ không nhớ đến. Ông muốn tạo nên lịch sử.

"Lý Sơn sẽ chọn Cannes." Ứng Ẩn suy nghĩ, ngón tay vô thức xoắn dây điện thoại: "Ông ấy chưa bao giờ giành được Cành cọ vàng, đó là điều tiếc nuối của ông ấy, trong khi ông ấy đã có hai giải Sư tử vàng."

"Chị nói đúng." Đình Văn cười dí dỏm qua điện thoại: "Nhưng, chúng ta là nhà sản xuất, là chủ nhân của dự án."

Cô ấy vẫn chưa nói với Ứng Ẩn là Thương Cảnh Nghiệp đã đưa cho cô ấy một tấm thẻ có giá trị ba mươi triệu đô la Mỹ. Vì đó là món quà nên tất nhiên cô ấy sẽ trao nó vào thời điểm thích hợp nhất để tạo bất ngờ. Đình Văn không phải là người nóng vội, nên bỏ qua chuyện phim và hỏi một cách tự nhiên: "Chuyện thử váy cưới của chị thế nào rồi?"

Ứng Ẩn đã bay đến Milan chỉ để thử váy cưới.

Quá trình may thủ công của bộ lễ phục này rất lâu, nhưng để đạt được sự vừa vặn nhất, nhà thiết kế đã mời cô đến thử mẫu đầu tiên. Ứng Ẩn không muốn để Thương Thiệu biết trước, nên chỉ mang theo Tuấn Nghi và Chử An Ni

Ban đầu, Ôn Hữu Nghi cũng định đi cùng, nhưng khi Thương Cảnh Nghiệp biết việc Jacob thiết kế váy cưới, ông đã vô cùng lo lắng và nổi cơn ghen đã tích tụ gần bốn mươi năm. Người Ý vốn đã rất lãng mạn, khi còn trẻ đã dành cho Ôn Hữu Nghi vô vàn lời khen ngợi, biến Thương Cảnh Nghiệp thành một người hung dữ và không hiểu nghệ thuật trong mắt mọi người.

Jacob từng nắm tay Ôn Hữu Nghi trong buổi ra mắt cá nhân, gọi bà

là nữ thần của sự thanh lịch, là hóa thân của Athena và Aphrodite trên trần gian. Tin tức này tràn ngập trên các trang nhất của truyền thông Hồng Kông, khiến Ôn Hữu Nghi trở thành đối tượng săn đón của các cậu chủ giàu có – dù ai cũng biết bà vốn dĩ sẽ kết hôn với Thương Cảnh Nghiệp, nhưng cũng ai cũng biết hôn sự này đã đổ vỡ vì ông đã làm phật lòng bà.

Thương Cảnh Nghiệp không ngờ trong khi người khác ở tuổi ông đã có cháu bồng, ông vẫn phải mất ngủ vì ghen với những chuyện từ quá khứ xa xưa. Ngay cả khi Ôn Hữu Nghi đã nhận lỗi, ông vẫn không thể nguôi ngoai.

"Anh không thấy sao? Em đã cùng Ứng Ẩng chọn váy cưới suốt một tháng, đã gặp gỡ tất cả các nhà thiết kế hàng đầu, nhưng vẫn chưa tìm được chiếc ưng ý, nên em mới tìm đến Jacob." Bà nói nhẹ nhàng nhưng đầy lý lẽ.

Thương Cảnh Nghiệp im lặng một lúc, rồi tóm tắt ngắn gọn: "Ý của em là, cả thế giới không hiểu tâm tư của em, chỉ có anh ta là hiểu rõ nhất."

Ôn Hữu Nghi: "....."

"Nhưng đám cưới của Ẩn Ẩn và A Thiệu là điều quan trọng nhất." Ôn Hữu Nghi vẫn kiên nhẫn thuyết phục ông.

"Anh không quan tâm."

Ôn Hữu Nghi: "....."

Bà cố gắng kiên nhẫn, từ từ giải thích và nhẹ nhàng cầm tay ông: "Em chỉ muốn mang đến cho họ điều tốt nhất. Tình thế thay đổi, anh đừng tính toán với em chuyện này. Daddy chắc chắn cũng không muốn đám cưới của họ để lại điều gì hối tiếc."

Thương Cảnh Nghiệp nhếch môi cười nhẹ, sau đó nhìn bà với vẻ

nghiêm túc: "Chẳng lẽ đám cưới của chúng ta có điều gì tiếc nuối nên em muốn bù đắp?"

Ôn Hữu Nghi: "....."

Bà buông tay, đứng dậy, rời khỏi phòng và đóng cửa lại: "Anh hãy suy nghĩ thật kỹ."

Mặc dù nói vậy, nhưng đến tối khi thấy ông tự nhốt mình trong phòng làm việc nhỏ, hút thuốc quá nhiều đến mức ho và sặc, Ôn Hữu Nghi vẫn cảm thấy vừa đau lòng vừa phiền lòng. Dĩ nhiên bà không thể nói điều này với Ứng Ẩn, nên đành lấy cớ bận rộn chuẩn bị đám cưới để nhờ Tiểu Lai sắp xếp tất cả các lịch trình và tài xế.

Mẫu váy cưới đầu tiên rất đơn giản, giống như một chiếc bình hoa chưa được tô màu hay chạm khắc. Nhưng dù vậy, khi mặc taffeta màu ngà vào, vẻ cao quý và thuần khiết của chiếc váy được tôn lên bởi đuôi váy dài và phần váy rộng khiến Tuấn Nghi nhìn đến ngây người.

Chử An Ni dù đã gặp qua nhiều điều trong cuộc sống, nhưng khi gặp nhà thiết kế Jacob, cô ấy thậm chí không nói nên lời. Đến khi thấy Ứng Ẩn mặc thử mẫu váy đầu tiên, cô ấy cứng đờ người, cảm giác như có dòng điện chạy qua toàn thân.

Ứng Ẩn một tay đặt lên phần ngực của chiếc váy, tay kia đặt trước người, cúi đầu chào một cách thanh nhã như một vũ công ba lê rồi mỉm cười hỏi: "Trông tôi có giống một công chúa không?"

Chử An Ni thở dài, chắp tay lại: "Tôi sợ sự tầm thường của mình sẽ phá hỏng điều này."

Kể từ ngày đó, mỗi phút mỗi giây cô ấy đều tưởng tượng về trang phục và trang điểm của mình, làm hỏng không biết bao nhiêu bản vẽ, chúng như những bông tuyết rơi đầy trên sàn gỗ của xưởng làm việc của cô ấy.

*

Khi có tin đồn rằng bộ phim "Tuyết Tan Thành Xanh" sẽ ra mắt tại Liên hoan phim Venice, đó là lần đầu tiên bộ phim này xuất hiện trước công chúng sau khi quay xong. Truyền thông chính thức thuộc Cục Điện ảnh đã đăng một bản tin ngắn về sự kiện này:

【Tác phẩm mới của Lý Sơn, "Tuyết Tan Thành Xanh," đã được xác nhận sẽ tham gia Liên hoan phim Venice, trở thành bộ phim tiếng Hoa đầu tiên trong năm nay xác định lịch trình chiếu ở nước ngoài. Giám đốc nghệ thuật Venice, Defoe, cũng xác nhận tin này và cho biết ông rất mong chờ.

Được biết, Cannes cũng đã từng gửi lời mời đến "Tuyết Tan Thành Xanh," nhưng rõ ràng lần này Lý Sơn đã nhắm đến Venice. Phóng viên liên hệ với Giám đốc nghệ thuật Cannes - Cesare - và Cesare xác nhận sự thật này, đồng thời tiếc nuối việc không tham dự Cannes là do xung đột lịch trình và vấn đề kỹ thuật.

"Tuyết Tan Thành Xanh" kể về câu chuyện của một nhân viên làm việc trong ngành dịch vụ tình dục mắc bệnh hiểm nghèo, người đã tìm thấy tình yêu trên một ngọn núi tuyết. Bộ phim được sản xuất bởi Ninh Cát ở Hồng Kông, do nữ diễn viên hai lần đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc, Ứng Ẩn, thủ vai chính, đây là lần thứ năm hợp tác giữa Lý Sơn và Thẩm Linh. Phim được đăng ký tại Hồng Kông, do đội ngũ quen thuộc của Lý Sơn sản xuất. Tuy nhiên, hiện tại chưa có câu trả lời chính thức từ phía nhà sản xuất về việc liệu phim có được phát hành tại Trung Quốc đại lục hay không.

Liên hoan phim Venice năm nay sẽ diễn ra từ ngày 30 tháng 8 đến ngày 9 tháng 9, nơi các nhà làm phim từ khắp nơi trên thế giới sẽ tụ họp tại Lido để chúc mừng và trao đổi về nghệ thuật điện ảnh.】

Dĩ nhiên có fan hâm mộ, anti-fan và những người hâm mộ điện ảnh đã đem tin tức này đến các nhóm giải trí và diễn đàn trực tuyến.

Cuộc tranh luận nổ ra trên mạng, có người tiếc nuối, có người chúc mừng, có người mong chờ và cũng có người chỉ xem cho vui:

【Thật không hiểu nổi, rõ ràng có thể đến Cannes, tại sao lại chọn Venice】

【Đã nói là do vấn đề kỹ thuật và lịch trình rồi mà? Cannes diễn ra vào tháng Năm, bây giờ đã là cuối tháng Hai rồi.】

【Còn tin được sao, rõ ràng là cái cớ】

【Không sao, chúng ta đã có "Tạm biệt, Angela" và Kha Dụ rồi, theo như cách Cannes thường đối xử, ngay cả khi thực sự được chọn vào cuộc thi, cũng chỉ là pháo hoa thôi.】

【Hì hì, lại muốn chứng kiến nữ diễn viên của chúng ta giành chiến thắng toàn diện tại Cannes rồi, xuất phát với cờ phướn trống chiêng rầm rộ và trở về mà không ai biết đến.】

【Ai mà không biết Cannes hoàn toàn không thể trao cả giải Cành cọ vàng cho phim xuất sắc nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất và nữ diễn viên xuất sắc nhất cho cùng một bộ phim đâu? "Tạm biệt, Angela" đã lên đến top 1000 của TSPDT, điều này có thật không? Ba mươi phút quay một cảnh liên tục có thể chịu nổi không?】

【Đây là lần thứ tư Ứng Ẩn tham dự một trong ba liên hoan phim lớn, đố ai dám nói gì, cứ chịu đựng mà thôi.】

【Danh sách tác phẩm của Ứng Ẩn +1, hãy học hỏi, cô ấy chỉ mới 30 tuổi thôi.】

Cùng với những thảo luận này, vai diễn của Ứng Ẩn trong bộ phim và quy mô của phim cũng lần nữa trở thành chủ đề tranh luận công khai, làn sóng tranh luận lần này rất dữ dội:

【Nói thật, dựa trên kịch bản đã đăng ký, đây chẳng phải là câu

chuyện cứu rỗi cho những người đàn ông già nua hay sao? Nhà họ Thương có chấp nhận một người con dâu như vậy không?/Kinh ngạc//Kinh ngạc/】

【Một lần thoát y để đoạt giải, không thể phủ nhận Ứng Ẩn thật sự là người dám làm, nếu không thì sao có thể chinh phục được nhà giàu】

【Bộ phim này chắc chắn đã chạm đúng vào điểm yếu của các ông già da trắng, một cô gái xinh đẹp làm nghề mại dâm mắc bệnh hiểm nghèo, vì yêu mà muốn chết muốn sống, thật là, Ứng Ẩn lại một lần nữa lên một tầm cao mới với tài nghệ quyến rũ đàn ông của mình.】

【Không còn gì để nói, Ứng Ẩn thực sự là học viên xuất sắc của Học viện quyến rũ đàn ông】

【Nói thật, các nữ diễn viên khác trong showbiz nên học hỏi, nhìn xem cô ấy dám dấn thân đến mức nào/Ăn dưa//Ăn dưa/】

【Buồn cười thật, người khác vẫn còn mặt mũi, không giống cô ta, giỏi dùng nghệ thuật để che đậy sự nhục nhã của mình】

【Người qua đường tưởng sẽ được chứng kiến một cuộc thảo luận nghiêm túc về diễn xuất và quy mô của bộ phim, kết quả là: /Ông già trên tàu điện ngầm nhìn điện thoại/】

【Các người...6】

【Phim chưa ra mắt đã bắt đầu công kích người khác rồi, chẳng hiểu gì cả.】

【Nói thật, bộ phim này càng thành công thì tôi càng thấy ghê tởm cô ta/Ói/】

Tuấn Nghi đọc đến đây, thực sự không thể đọc thêm nữa, cảm thấy hoảng loạn và đi nhanh vào nhà vệ sinh.

Cô ấy không thể hiểu được, dù cố gắng thế nào cũng không thể hiểu được, tại sao tất cả những vinh quang, thành tích, tình yêu như trong cổ tích đều trở thành những lời chỉ trích giống như những ngọn giáo đâm vào cô từng chút một.

Tuấn Nghi dùng nước lạnh tạt vào mặt mình hai lần, chống tay lên bồn rửa bằng sứ, thở sâu vài lần, cố gắng đè nén cảm giác lo lắng và ngột ngạt trong ngực.

Khi cô trở lại phòng nghỉ, Ứng Ẩn đã trang điểm xong, chuẩn bị cho buổi chụp ảnh và phỏng vấn của tạp chí. Thấy tóc mái của Tuấn Nghi bị ướt, Ứng Ẩn hỏi: "Sao em lại đi rửa mặt giữa chừng thế?"

Tuấn Nghi tìm lý do: "Em thấy hơi buồn ngủ."

"Đưa điện thoại cho chị." Ứng Ẩn đưa tay ra.

"Cuộc phỏng vấn sắp bắt đầu rồi, đừng, đừng làm phân tâm." Tuấn Nghi bắt đầu trở nên ngốc nghếch, cố gắng bịa một lời nói dối vụng về.

Ứng Ẩn nhìn thấu sự thật ngay lập tức, nhướn mày: "Chị lại bị mắng sao?"

"……Ừ."

Ứng Ẩn nghĩ một lát, đồng ý với ý của Tuấn Nghi, không xem nữa. Nhưng trên khuôn mặt của cô không hề có vẻ buồn bã, ngược lại, cô mỉm cười an ủi: "Em cũng đừng xem nữa, đừng để trong lòng."

Biên tập viên thực tập của tạp chí gõ cửa: "Cô Ứng, chúng tôi đã chuẩn bị xong cảnh quay rồi."

Đây là bìa tạp chí do Musel tài trợ, bức ảnh đã được chụp xong, hôm nay sẽ thực hiện phỏng vấn, bao gồm cả bài viết và video đồng bộ.

Vừa đúng lúc tin 《Tuyết Tan Thành Xanh》 tham dự Liên hoan phim Venice được công bố, phỏng vấn sẽ lấy tiêu đề là【Diễn viên Ứng Ẩn: Chờ đợi tuyết tan, mang màu xanh cho cuộc sống】.

Theo thông lệ, đề cương phỏng vấn đã được đội ngũ nghệ sĩ duyệt kỹ, nhưng biên tập viên Phong Hạnh Tuyết chân thành hỏi cô xem có muốn thêm một số chủ đề cá nhân không. Ứng Ẩn đồng ý.

"Chỉ cần có thể làm một phỏng vấn với Anh Thương là tốt rồi." Phong Hạnh Tuyết nói nửa đùa nửa thật, "Cũng tiện thể chụp một bộ ảnh nội dung."

"Hoàn toàn không thể." Ứng Ẩn mỉm cười trả lời, thay mặt Thương Thiệu khiêm tốn: "Anh ấy không phù hợp với máy ảnh, tạp chí của mọi người có thể sẽ không bán chạy đâu."

Buổi phỏng vấn diễn ra trong phòng chụp ảnh, cảnh vật trang trí rất tao nhã, với màn nền màu đen, điểm xuyết bằng những bông hoa màu trắng xanh và lá lan, rất phù hợp với chủ đề. Hai chiếc ghế đặt đối diện nhau trước ống kính, không có vẻ trang trọng mà tạo cảm giác trò chuyện thư giãn.

"Chúng tôi vừa mới nhận được tin 《Tuyết Tan Thành Xanh》 sẽ tham dự Liên hoan phim Venice, có thể nói về tình hình khi nhận vai và động lực ban đầu không?"

Ứng Ẩn mô tả lần trò chuyện với Lý Sơn.

"Tôi là một diễn viên rất có tham vọng, dĩ nhiên có cơ hội là phải nắm lấy." Cô thẳng thắn nói, "Vì vậy khi Lý Sơn nói vai diễn này rất thử thách, phản ứng đầu tiên của tôi là muốn thử xem. Trước 《Tuyết Xanh》, tôi đã hơn hai năm không tham gia phim nghệ thuật, tôi rất muốn thử một vai diễn có độ hoàn thiện cao và sức sống mạnh mẽ."

"Trong quá trình quay phim chắc chắn có nhiều câu chuyện." Người

phỏng vấn dẫn dắt, "Nghe nói cả đoàn làm phim đã ở lại thung lũng tuyết Tân Cương ba tháng."

"Đúng vậy." Ứng Ẩn mỉm cười, ánh mắt như lại thấy những ngôi nhà gỗ của người Kazakh và tuyết dày, "Ở đó rất lạnh, mà tôi lại là người rất sợ lạnh, hận không thể ôm lấy máy sưởi. Cách người Kazakh trải qua mùa đông khiến tôi nhớ mãi, họ có một loại bánh nướng có thể bảo quản một hai tháng, phải dùng dao từ từ cắt."

"Vậy là, có tin đồn Anh Thương đã tặng đoàn làm phim hơn một trăm chiếc máy sưởi, đúng không?" Người phỏng vấn tựa cằm, trên mặt hiện lên nụ cười tinh quái, "Và còn được vận chuyển bằng trực thăng."

"Đúng vậy." Ứng Ẩn lần đầu tiên chia sẻ chi tiết về mối quan hệ của họ với công chúng, dù giọng nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng đã cảm thấy xấu hổ và căng thẳng, "Trợ lý của tôi chỉ chuẩn bị một chiếc, nên khi anh ấy đến đã mang thêm nhiều chiếc."

Thương Thiệu đến đón cô sau khi làm việc.

Tạp chí đã thông báo lên cấp trên, cử nhân viên PR và Phong Hạnh Tuyết vội vàng ra đón anh ở hành lang thang máy tầng hầm. Khi thấy người đàn ông nổi tiếng từ xa, ánh mắt không dám chớp, khi anh xuống xe, lòng bàn tay đã ra mồ hôi.

"Anh Thương, cuộc phỏng vấn vẫn đang tiếp tục, dự kiến còn khoảng mười lăm phút nữa." Phong Hạnh Tuyết báo cáo rồi dẫn anh lên lầu.

Nếu thông tin có tốc độ thì trong một tòa nhà tạp chí, nó chắc chắn sẽ ngang bằng với tốc độ ánh sáng. Khi thang máy lên đến tầng hai mươi mốt, toàn bộ《Moda》đã biết tin, vị này đã cùng ông chủ của họ trò chuyện vui vẻ trên du thuyền sang trọng.

Đi qua vài khu văn phòng, với tường kính trong suốt không có sự

riêng tư, Thương Thiệu đi gần một trăm mét dưới ánh mắt của mọi người.

Mọi người đều nhìn Phong Hạnh Tuyết nói chuyện với anh. Dù không nói gì, nhưng anh hơi cúi đầu, đáp lại một cách vừa đủ, dù có chút xa cách nhưng không hề có sự kiêu ngạo hay cẩu thả.

Đến phòng chụp ảnh, Phong Hạnh Tuyết nhẹ nhàng mở cửa cho anh.

Phòng chụp ảnh rất rộng, nhiếp ảnh gia, trợ lý chụp ảnh, trợ lý trang điểm, biên tập viên và các nhân viên nổi tiếng đều đứng yên lặng. Chỉ cần một tiếng động nhỏ, mọi người đều quay lại nhìn, thấy Phong Hạnh Tuyết giơ một ngón tay lên môi, ra hiệu không được phát ra tiếng.

Ứng Ẩn chỉ nhìn về phía người phỏng vấn, coi như có nhân viên ra vào, ánh mắt trước ống kính tập trung chuyên nghiệp không hề rời đi.

Người phỏng vấn hỏi: "Tôi nhớ trong cuộc phỏng vấn lần trước về hôn nhân, cô đã nói không có sự khao khát và mong đợi với hôn nhân. Nhưng hiện tại cô đã ba mươi tuổi, đây là độ tuổi vàng của nữ diễn viên, phần lớn đồng nghiệp của cô ở tuổi này ít người bước vào cổng hôn nhân. Điều này có khiến cô thay đổi quan điểm không?"

Vốn là người đàn ông chỉ nghĩ đến việc đón vợ tan làm, lúc này nhìn lên. "Sau khi thử nghiệm nội bộ 《Tuyết Tan》, tôi gặp chị Chương Vỹ. Khi chị ấy nói về《Tuyết Tan》,có một câu khiến tôi ấn tượng sâu sắc, chị ấy nói tình yêu chân thành và tận tâm không phải là điều đáng xấu hổ. Hôn nhân, lựa chọn sự nghiệp hay thay đổi con đường cuộc sống đều là những việc có thể xảy ra trong cuộc đời dài của chúng ta. Khi sự kiện xảy ra, nếu chúng ta có thể kiên định xem xét ý chí của chính mình, tìm được sức mạnh để đối mặt và thành thật với bản thân thì tôi nghĩ, bất kỳ lựa chọn nào cũng đều không có gì phải hối tiếc."

Ứng Ẩn không nói thêm, khi cô nói những điều này, ánh mắt của từng người đàn ông và phụ nữ phía sau ống kính đều vô thức nhìn lên.

Cô vừa suy nghĩ vừa không tự giác mỉm cười nhẹ nhàng: "Chồng tôi đã xăm một câu, là của Socrates, tôi nghĩ câu đó cũng rất phù hợp ở đây, "Cuộc sống không được xem xét không đáng sống." Ngược lại, nếu mỗi lần chúng ta khởi hành đều trải qua sự xem xét chân thành của chính mình thì con đường phía trước chắc chắn đáng để chúng ta mong đợi và theo đuổi."

Nói xong, cô nhận ra mình đã nói quá, cứng đờ một chút, nhỏ giọng nói: "Không đúng, đoạn này hãy cắt đi."

Người phỏng vấn: "Nói rất tốt, sao lại phải cắt đi?"

Ứng Ẩn chỉ tay lên trán: "Không thể để người trong gia đình biết anh ấy có xăm mình."

Thương Thiệu: "....."

Cô vẫn nhấn mạnh phải cắt đi, bên tai nghe thấy vài tiếng cười nén và ho. Dù sao không khí cũng đã được giải tỏa, Ứng Ẩn quay lại nhìn —Thương Thiệu cùng đôi chân dài bắt chéo, ánh mắt không rõ là cười hay không, nhìn cô với vẻ mặt bất đắc dĩ và sâu sắc.

Ứng Ẩn mặt đỏ bừng, lại cảm thấy khô miệng và lưỡi.

Chương 123: Thương Thiệu, có người yêu mày

Ứng Ẩn xuất hiện trên bìa tạp chí 《Moda》 số tháng Tư. Thông thường, các hoạt động quảng bá và chuẩn bị tài liệu sẽ bắt đầu từ tháng Ba, nhưng rõ ràng, Phong Hạnh Tuyết không muốn bỏ lỡ cơ hội thu hút sự chú ý cho đám cưới của cô.

Ngay từ khi trò chuyện ở phòng cà phê, Phong Hạnh Tuyết đã hỏi thăm thông tin về đám cưới. Dù sao thì việc công khai sắp tới, Ứng Ẩn không giấu giếm mà thẳng thắn trả lời: "Thực ra là vào tháng Ba."

"Vậy thì..." Phong Hạnh Tuyết suy nghĩ, tay xoay xoay cốc cà phê: "Nội dung phỏng vấn có thể được đăng trước vào tháng Hai dưới dạng một số cảnh hậu trường không?"

《Moda》 vốn nổi tiếng về sự tinh tế, thường rất khắt khe với các mục quảng cáo và bìa tạp chí. Tuy nhiên, với phong cách của 《Moda》 dưới sự quản lý của Phong Hạnh Tuyết thì càng xa rời sự nổi tiếng và lưu lượng càng tốt. Nhưng rõ ràng, nguyên tắc này đã bị phá vỡ khi áp dụng cho Ứng Ẩn.

Các blogger thời trang đã sớm chọn cho Ứng Ẩn các bộ váy cưới haute couture và chỉnh sửa ảnh mô phỏng các kiểu dáng của các bộ đồ haute couture cho cô ấy, thu hút sự chú ý của công chúng.

Có một blogger không chịu thua kém, quay một video để chọn đồ trang sức cao cấp cho cô. Những món đồ quý hiếm từ các bảo tàng cũng được anh ta khai thác, lượt xem của video liên tục đứng đầu

trong nhiều ngày.

Các trang web giải trí đã soi xét lịch trình của các ngôi sao trong tháng Ba, cố gắng dự đoán đội hình đám cưới và dàn phù dâu.

Trên các công cụ tìm kiếm và WeChat, chỉ số tìm kiếm #Ứng Ẩn#, #Ứng Ẩn Thương Thiệu#, # Lễ Cưới Ứng Ẩn# luôn cao, so với cùng kỳ năm trước đã tăng gấp nhiều lần, từ khóa xu hướng hiện tại, đỉnh điểm của hotsearch vẫn chưa đến.

Musel đã đưa Ứng Ẩn lên bìa vào thời điểm này, quả là một cơ hội tuyệt vời. Theo cách nói công khai, đây là một giao dịch thông thường giữa thương hiệu và bộ phận quảng cáo, nhưng theo cách riêng, Thương Thiệu là bạn của Edward, hỗ trợ đám cưới của bạn thân không phải là chuyện đáng xấu hổ. Phong Hạnh Tuyết có thể tự tin thu lợi từ điều đó.

Ứng Ẩn hiểu rõ kế hoạch của Phong Hạnh Tuyết. Cô rất hợp tác, đồng thời cô ấy cho biết sẽ thiết kế thêm một số câu hỏi trong cuộc phỏng vấn và cho ra mắt một số đoạn mở khóa trước.

Người phỏng vấn bắt đầu hỏi những câu hỏi bổ sung sau này.

"Người ngoài đều nói về đám cưới của cô sắp tới, mọi người rất mong chờ đội hình đám cưới của cô. Cô có mời bạn bè trong giới tham dự để làm chứng không?" Ứng Ẩn lịch sự trả lời sẽ có nhiều bữa tiệc cưới, vậy nên khi trở lại thành phố, cô sẽ tổ chức một bữa tiệc cảm ơn cho người thân và bạn bè.

Người phỏng vấn tiếp tục hỏi: "Nhiều bạn bè của cô trong giới vẫn còn độc thân, cô có định mời họ làm phù dâu để truyền lại may mắn tình yêu của mình cho họ không?"

Ứng Ẩn cười: "Họ đều là những người độc thân, không muốn gần gũi đàn ông. Vì vậy tôi không thể để những người bạn yêu thích tình yêu của mình làm phù dâu."

Người phỏng vấn ngạc nhiên nhướn mày: "Vậy thì ai?"

Ứng Ẩn giữ bí mật: "Người đó sẽ được công bố vào ngày cưới."

Phong Hạnh Tuyết đứng bên cạnh, khoanh tay, mỉm cười thoải mái lắc đầu. Ứng Ẩn sử dụng 《Moda》 để truyền tải một số thông điệp khéo léo và tinh tế, quả là một bước đi thông minh. Đó là sự trao đổi có lợi cho cả hai bên.

Cuộc phỏng vấn kết thúc, Ứng Ẩn đứng dậy, bắt tay người phỏng vấn, cảm ơn sự chuyên nghiệp và nỗ lực của cô ấy.

Người phỏng vấn thực ra là một cây bút thời trang lâu năm, từng có một cột bài viết cá nhân trên phiên bản Hồng Kông của 《Moda》 trong suốt mười năm, nổi tiếng với sự nhạy bén và sắc sảo. Cô ấy đã có vài lần tiếp xúc với Ứng Ẩn trong công việc. Khi máy quay chuyển đi, cô ấy cũng đã thư giãn, mỉm cười với Ứng Ẩn: "Cô biết không, bây giờ cô khác hẳn so với trước đây."

"Khác thế nào?" Ứng Ẩn hỏi khi cùng cô ấy ra ngoài.

"Trước đây cô có vẻ giả tạo - xin lỗi, tôi dùng từ đó với nghĩa trung lập. Tôi có thể thấy sự thiếu chân thành của cô. Một mùa xuân, trong vườn hoa nở rộ, bướm và ong bay lượn, có một bông hoa đang đung đưa trong gió nhưng tâm hồn lại không ở đó. Đôi khi, khi hoa cúi đầu suy tư, những người đến tham quan nhìn thấy, nhưng lại xem đó như một cảnh đẹp ngọt ngào."

Ứng Ẩn cảm thấy bất ngờ, bước chân không tự giác chậm lại.

Người phỏng vấn mỉm cười nhẹ: "Bây giờ cô khác rồi. Rất thoải mái. Có lẽ cô đã từ một bông hoa với thân cây rỗng thành một bông hoa với cành cây cứng rắn." Cô ấy nói xong, ánh mắt chuyển từ Ứng Ẩn sang người đàn ông đứng ở cửa phòng chụp hình.

"Hy vọng tôi vẫn có thể phỏng vấn cô." Cô ấy dừng lại, quay lại với Phong Hạnh Tuyết, nửa đùa nửa thật: "Tất nhiên, là kiểu không có đề cương phỏng vấn được duyệt trước."

Nhân viên tạp chí bận rộn dọn dẹp, không ai dám làm phiền ai. Nhưng trước mặt mọi người, Ứng Ẩn không dám quá tự do, cô đến gần Thương Thiệu, nhẹ nhàng kéo tay anh, ngẩng lên hỏi: "Sao anh không nói với em là anh sẽ đến?"

"Đổ lỗi cho anh à?" Thương Thiệu đáp với giọng bình thản.

Ứng Ẩn nhanh chóng lắc đầu.

Thương Thiệu từ từ hỏi: "Nếu anh không đến thì làm sao biết em luôn nhắc về việc anh xăm mình?"

Ứng Ẩn: "..... Em sai rồi, nhưng sẽ không phát sóng, em đảm bảo." Cô liếc qua mọi người, nhỏ giọng thêm: "Em cũng không nói anh xăm ở đâu... có thể giảm nhẹ hình phạt một chút không?"

Thương Thiệu không nói gì về việc phạt cô, nhưng cô đã tự đưa mình vào tình thế không thể từ chối. Anh rất giỏi trong việc đàm phán, nghe Ứng Ẩn nói, anh vẫn giữ vẻ sâu xa không rõ, ánh mắt không rõ có chút cười hay không.

Ứng Ẩn thực sự đã đầu hàng: "..... Vậy..."

Cô chỉ còn lại một điểm mấu chốt cuối cùng: "Ray thì không được."

Cạnh tranh trong ngành báo chí ở Hồng Kông rất khốc liệt, vào thời kỳ đỉnh cao, các báo giải trí mọc lên như nấm, với các tiêu đề khiêu khích, giật gân, hoặc tự chế từ ngữ gây sốc để thu hút sự chú ý. Nhưng khi thời kỳ vàng son của điện ảnh và giải trí ở Hồng Kông qua đi, nhiều tòa soạn báo đã phá sản, những tờ còn lại chỉ còn sống sót lay lắt.

"Giải Trí Hôm Nay" đã sống sót qua ba mươi năm, mặc dù quy mô không lớn, nhưng vẫn có doanh thu ổn định trên đường phố Hồng Kông. Trong khi đó, các thông tin về Ứng Ẩn đã liên tục dẫn đầu bảng tin khiến nội bộ hào hứng, tự tin sẽ còn tiếp tục thành công.

Khi Lưu Kỳ nhận được thông báo chính thức về đám cưới trên du thuyền, mọi thứ đã sẵn sàng. Nhưng khi anh ta chuẩn bị khai thác đám cưới, một vị khách không mời đã khiến anh ta ngỡ ngàng.

Bên ngoài trời mưa to, trời tối sớm, nước mưa chảy xuống kính xanh của tòa nhà cũ tạo thành hình vảy cá. Một nhiếp ảnh gia đang nghỉ tay là người đầu tiên thấy vị khách. Ông ta cầm một cây dù đen dài, bề mặt và đầu dù không bị ướt. Ánh mắt anh ta từ áo khoác, quần xuống đến đôi giày màu nâu, không có chút ẩm ướt hay bụi bẩn nào.

Chú Khang đáp lại ánh mắt của anh ta, nhẹ nhàng gật đầu chào, rồi nhìn qua phòng làm việc cũ kỹ của tòa soạn, lịch sự hỏi: "Xin hỏi, Lưu Kỳ có ở đây không?"

Ngày hôm đó, Lưu Kỳ đã gặp chú Khang tại bến du thuyền, thông thường nếu gặp người khác thì anh ta lăn xuống ghế xoay. Anh ta mặc áo giám đốc công trường, với sáu túi hai bên chứa bút bi, máy ghi âm và thẻ báo chí, áo sơ mi xanh nhạt, đeo kính đen dày. Khi chú Khang bước vào, anh ta đang ngồi trên ghế làm việc, một tay lướt điện thoại, tay còn lại vô thức kéo môi.

Biên tập viện nói: "Ông đến đây để khai thác tin tức hay khiếu nại? Đây là khu vực làm việc, xin vui lòng đợi ở phòng khách."

Lưu Kỳ ho khan một tiếng, chú Khang vẫn giữ phong thái lịch sự, nói: "Anh Thương mời tôi đến hỏi anh có hứng thú viết một số bài báo về đám cưới của anh ấy không."

Tất cả mọi người: "..... Hả?"

Chú Khang hỏi lại lần nữa, Lưu Kỳ ngay lập tức gật đầu: "Có, có, có..."

Khi hai người rời phòng làm việc, đi qua hành lang và đến phòng khách dưới sự chú ý của hơn mười người, biên tập ngơ ngác lẩm bẩm: ""Mời khách, chặt đầu, nhận làm chó"."

Lưu Kỳ cảm thấy rất bị ép buộc và như được thu phục. Anh ta đã lên kế hoạch cho nhiều chuyên đề, chẳng hạn như việc các phu nhân quý tộc ở Hồng Kông và Ma Cao có bao nhiêu đứa con, hay phần thưởng của mẹ chồng; hoặc tình trạng ly hôn của các ngôi sao điện ảnh sau khi vào gia đình giàu có, chồng nuôi bồ nhí, tranh chấp tài sản với con ngoài giá thú.

Những chủ đề này được thiết lập rất khéo léo, vừa sắc sảo vừa nguy hiểm, thực sự là sở trường của anh ta. Lưu Kỳ còn muốn thực hiện một bài viết về "câu chuyện cổ tích" của Ứng Ẩn, khai thác đời sống và giáo dục con gái của cô, nếu có thể tìm ra chứng cứ về động cơ tiền bạc hay âm mưu, bài viết của anh ta sẽ trở thành một cuốn "Kinh thánh của các cô gái vàng".

Tuy nhiên, tất cả các kế hoạch đó đã bị tiêu tan khi bị thu phục. Lưu Kỳ rất muốn quay lưng từ chối thẳng thừng, nhưng lần đầu tiên xuất hiện! Độc quyền! Thật khó để không bị cám dỗ!

Chú Khang ngồi xuống phòng khách, lịch sự lấy ra một phong bì lì xì từ túi áo khoác, đồng thời nói: "Xin vui lòng đợi, luật sư của tôi còn đang trên đường và bị kẹt xe."

Lưu Kỳ: "....."

Tài liệu về đám cưới và hợp đồng bảo mật của luật sư được đưa cho Lưu Kỳ. "Đám cưới sẽ diễn ra vào ngày 25 tháng Ba, tại Xuân Khang Lạc Quang, có khoảng 1.300 khách, hơn 300 bàn, khách mời bao gồm..." Anh ta lẩm bẩm đọc.

*

Sau khi nghe một số cái tên, đôi mắt của Lưu Kỳ mở to, giọng nói cũng biến mất, chỉ còn lại đôi môi đang khép mở.

"Có một số cái tên này, tôi thực sự có thể viết bài không?" Anh ta hỏi một cách cẩn thận.

"Có thể."

"Các ngôi sao lớn sẽ ăn cơm hay biểu diễn sau đó?"

Chú Khang cười: "Ăn cơm, hơn nữa cũng có biểu diễn để tạo không khí, thể hiện sự giao hảo và tình bạn."

"Trong giới giải trí có không nhiều người, đa số là các sao quốc tế siêu hạng. Anh tamời theo cấp bậc sao?"

"Người đó trước tiên là bạn bè, sau đó mới là người trong giới giải trí, chỉ là sự nghiệp phát triển rất thành công." Chú Khang đáp một cách khéo léo.

"Vào ngày cưới, liệu sẽ có khu vực dành cho truyền thông không?" Lưu Kỳ gấp tài liệu lại, nhét vào túi áo vest, vừa hỏi.

Chú Khang cười: "Tất nhiên là không có."

"Nhưng lối vào Xuân Khang Lạc Quang đã được các phóng viên chiếm giữ từ trước." Lưu Kỳ tiết lộ.

"Ở sảnh tầng một sẽ có khu vực chụp ảnh cho truyền thông. Sau khi bài viết của anh được đăng, tôi sẽ mở cổng đăng ký và tiến hành duyệt xét. Còn về các con đường bên ngoài khách sạn, tôi không khuyến khích anh làm ảnh hưởng đến trật tự giao thông, nếu không, cảnh sát giao thông có thể sẽ không đứng ngoài cuộc."

Lưu Kỳ nghĩ ít ra điều đó còn có thể chấp nhận được.

"Anh ta không tiết lộ chút gì, mà phóng viên thì hay viết linh tinh, rò rỉ một chút cũng tốt." Anh ta cười với thái độ dày mặt, "Cuối cùng, ai cũng cần ăn cơm, kiếm tiền không dễ!"

"Viết linh tinh thì có cách xử lý của nó." Chú Khang nói một cách bình thản.

Ông đứng dậy, nhìn vào túi của mình, cuối cùng nhắc nhở: "Hãy giữ gìn cẩn thận, nếu không thì độc quyền của anh sẽ biến mất." Lưu Kỳ nhanh chóng giữ chặt túi: "Tôi sẽ bảo quản cẩn thận!"

Khi đưa chú Khang ra ngoài, đến giữa đường, ông chợt nhớ ra: "Hình ảnh của Anh Thương trên đường Phố Cá Vàng vào đêm Giáng Sinh năm ngoái, có phải là do anh chụp không?"

"Đương nhiên rồi, ngoài tôi ra, không ai biết rõ về anh ấy." Lưu Kỳ tự hào, đơn phương khẳng định mối quan hệ của mình với Thương Thiệu. chú Khang liền hỏi anh ta về các bức ảnh.

Dù khi đó Thương Cảnh Nghiệp đã mua độc quyền với giá mười triệu, nhưng những bức ảnh đó chụp rất đẹp, Lưu Kỳ không nỡ xóa, vẫn lưu giữ trong USB mã hóa của mình, cái USB này được anh ta đeo như mặt dây chuyền quanh cổ. Anh ta lấy ra, vừa gửi ảnh cho chú Khang, vừa lầm bầm: "Phố Cá Vàng, Phố Pháp Hội...Vượng Giác, tình yêu ở Vượng Giác."

Chú Khang chăm chú xem các bức ảnh. Đêm ở Hồng Kông mang đậm cảm giác điện ảnh, hoặc là vì những ánh sáng và bóng tối đó tạo ra cảm giác điện ảnh, nhưng ngược lại, điện ảnh lại phản ánh nó. Trong ánh sáng vàng xanh đỏ xanh của các con phố, Ứng Ẩn mặc áo khoác màu nâu kaki, một tay cầm túi cá vàng, tay còn lại nắm tay Thương Thiệu.

Ánh sáng của các đèn đường chiếu vào túi nước trong suốt mà cô

đang cầm, phản chiếu ra ánh sáng lấp lánh của vài con cá vàng đỏ vẫy đuôi.

"Giải Trí Hôm Nay" hiếm khi viết những bài báo nghiêm túc như vậy, không có nội dung sâu sắc, không có sự châm biếm, không có từ ngữ giật gân, chỉ đơn giản viết vài bài độc quyền.

Gần đây, anh ta bị cuốn vào việc chơi trên internet Trung Quốc giản thể, vì internet Trung Quốc giản thể có đông người, các chủ đề có hàng triệu lượt xem đều rất thành công, phản hồi ngay lập tức rất mạnh.

Quả thực, dưới đây đều đang chỉ trích:

【Sự việc sao lại thành ra như vậy? Hãy tỉnh táo lại, phong cách này không phù hợp với bạn!】

【Mở livestream, nói chuyện, tiết lộ tin tức!】

【Trời ơi, tôi khóc rồi! Lấy chứng nhận phóng viên để viết, tin tức thật sự là để đưa tin đấy!】

【Muốn nghe bạn nói xấu anh ấy, nhanh lên, cho tôi vài câu nói xấu độc quyền!】

"Giải Trí Hôm Nay" đã nhẫn nhục chịu đựng trong khu vực đánh giá:

【Anh ấy rất tốt, không có lời xấu, như hoàng tử và công chúa trong câu chuyện cổ tích.】

Bên dưới: 【...】

Video phỏng vấn của 《Moda》 cũng được mở khóa cùng lúc.

【Điểm nổi bật, không mời người trong giới, chỉ tổ chức bữa tiệc cảm ơn riêng】

【Điểm bổ sung, phù dâu cũng là người trong giới】

【Được, đỡ phải lo lắng về việc bị lộ hình ảnh】

【Chắc chắn không mời đâu, không biết bạn còn mong đợi gì, chỉ muốn đến chụp ảnh và tạo dáng thôi à?】

【Có ai để ý có một trăm cái máy sưởi và trực thăng đều được chính thức nhận không? Thật ngọt ngào】

【Cô ấy vốn có một cái nhưng không đủ, vậy nên Anh Thương lại mua thêm một cái, kết quả lại phân phát cho cả đoàn làm phim, không muốn Ứng Ẩn bị nói là kén chọn, thật sự rất tinh tế.】

【Những chuyện mà mọi người nói đều là thật, việc ở lại đoàn làm phim hai tháng cũng có thể là thật sao? Đại gia cũng có thể bị yêu đương mê hoặc】

【Cười nghiêng ngả, ông già ký hợp đồng như ký vào sao Hỏa, người thừa Kha Dược nuôi dưỡng cẩn thận thì chỉ nghĩ đến vợ】

【Ba Thương: Không ai lên tiếng vì tôi sao!】

【Ứng Ẩn nói chụp ảnh cưới đã quay ở mười mấy địa điểm, nhưng do Thương Thiệu không có tài bắn ảnh nên trở thành thất bại trong sự nghiệp chụp ảnh của cô, thật sự làm tôi cười!】

Ngày cưới càng gần, một vấn đề từ bụng Ứng Phàm dần dần nổi lên đến ngực, từ ngực nổi lên đến cổ họng. Cô nuốt nước bọt, cho đến khi uống nước tinh khiết cũng bắt đầu có vị đắng, cuối cùng bà hỏi ra.

"Ngày cưới, con dự định để ai dẫn con lên lễ đường?"

Bà hỏi rất nhẹ nhàng, tay cầm cốc thủy tinh trong suốt, vừa uống

nước vừa nâng mắt khỏi miệng cốc.

Nồi trên bếp đang nấu canh gà thanh, hương thơm bay xa theo gió.

"Không phải mẹ sao?" Ứng Ẩn cười khi bà hỏi, không coi trọng vấn đề, cúi xuống, dùng khăn bếp xếp ngay ngắn để mở nắp nồi gốm.

Cô rất thích uống canh do Ứng Phàm nấu, uống một bát cảm thấy bụng ấm áp, đặc biệt là vào những buổi chiều cảm thấy mình đói nhưng thật ra không đói lắm.

"Có người mẹ nào lại dắt tay con lên lễ đường chứ?" Ứng Phàm dựa vào bàn bếp, mặc bộ đồ Chanel bà yêu thích, vừa cười vừa liếc Ứng Ẩn.

"Tại sao không?" Ứng Ẩn cầm một bát sứ nhỏ, múc một muỗng canh trong nước dùng gà trong suốt, "Đâu phải không được?"

"Lẽ ra phải có người nam bậc trên đi cùng, đưa tay của con cho A Thiệu, để mọi người thấy con có người hậu đứng sau lưng." Ứng Phàm từ từ nói xong, không tiếp tục nữa.

"Chẳng phải mẹ là người đứng sau con sao? Lỡ như đến lúc đó có sự cố, liệu có đàn ông sẽ dễ giải quyết hơn sao?" Ứng Phàm bị cô chọc tức đến mức không biết có nên cười hay tức giận. Ứng Ẩn cũng cười: "Suy nghĩ đó lạc hậu rồi. Đôi khi cảm thấy mẹ suy nghĩ rất rõ ràng nhưng đôi khi lại cảm thấy mẹ rất mơ hồ."

"Vậy mẹ là người nửa cũ nửa mới." Ứng Phàm uống một ngụm nước, im lặng một lúc rồi cuối cùng nói: "Có cần phải gọi ba con về không?"

Ứng Ẩn dừng lại một chút. Cô đậy nắp nồi sứ, thổi thổi để làm mát nước dùng, hỏi một cách bình thản: "Ông ấy có liên lạc với mẹ không?"

Ánh mắt cô không thay đổi.

Thực ra, cô đã không còn nhớ rõ hình dáng của cha mình nữa. Xem lại những bức ảnh cũ, thấy hình ảnh cha mình đưa cô đi chơi ở đền Thiên Hậu, cảm giác thật lạ lẫm, không có chút cảm xúc nào trong trí nhớ.

Người cha trong ảnh rất cao, ngồi xổm bên cạnh cô, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mặc dù diện mạo đã bị rượu chè và cuộc sống làm nhòe đi, nhưng vẫn còn khá phong nhã và hiền lành.

Ký ức về cha cô chủ yếu là khi cô còn nhỏ, có thời gian cô rất thích ăn mì xe đẩy nên ông thường mang về cho cô sau khi tan làm. Khi mở nắp bát nhựa, mùi sốt rất thơm, mì có sáu viên cá tròn tròn. Chỉ mình Ứng Ẩn ăn không hết nên cả hai cùng ăn.

Nhưng đó chỉ là mì xe đẩy thôi. Trong trí nhớ, ánh sáng buổi chiều có đẹp đến đâu cũng chỉ là một bát mì.

Ứng Ẩn chưa bao giờ hỏi Ứng Phàm về quá trình cha mẹ ly hôn. Cô chưa từng nghe thấy họ cãi nhau, có lẽ là cố tình tránh xa cô. Chỉ có một lần, vào ban đêm, cô bị tiếng rên rỉ bên ngoài đánh thức, sợ hãi đến mức phải bám vào tường đi ra ngoài, thấy một người đàn ông cao lớn ngồi dưới mái hiên khóc dưới ánh trăng.

Vài ngày sau, mì xe đẩy vào buổi chiều bất ngờ biến mất, từ đó không còn xuất hiện nữa.

Ông biến mất quá nhanh, nhanh đến mức Ứng Ẩn bắt đầu nghi ngờ những giọt nước mắt đêm đó liệu có thật không. Sau này phải trải qua nhiều chuyện đời, nhìn thấy quá nhiều người đàn ông khác, cô mới hiểu nước mắt của đàn ông là thật, nhưng cũng có thể không có nghĩa là gì. Nỗi buồn của ông không thể vượt qua sự yếu đuối.

"Ông ấy chưa bao giờ liên lạc với mẹ." Ứng Phàm không nói dối: "Ông ấy đã tìm mẹ vài lần, nhưng mẹ từ chối. Nhiều năm như vậy,

có thể ông ấy vẫn nghiện rượu, hoặc đã tái hôn, hoặc ông ấy thậm chí không biết ngôi sao nổi tiếng trong phim là con gái của mình. Ông không vào rạp chiếu phim, tiêu tiền hàng ngày chỉ để ở quán rượu, gọi vài món ăn và uống vài chai rượu."

"Vậy tại sao chúng ta phải liên lạc với ông ấy?" Ứng Ẩn nhẹ nhàng phản bác.

Ứng Phàm hơi ngẩn người, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: "Có thể ông ấy thấy con sống tốt nên không dám làm phiền con."

Nước dùng gà không còn nóng nữa. Ứng Ẩn nhấp một ngụm, cúi mắt cười: "Mẹ, trước khi con nổi tiếng, con đã sống tốt sao? Ông ấy đã cho mẹ vài nghìn đồng chưa? Đã đến tìm con chưa? Dù con đã chuyển đi, nhưng muốn tìm thì không khó lắm."

Ứng Phàm lặng lẽ nhìn cô, không phủ nhận.

"Là mẹ đã nói khi con ghen tị với người khác vì có cha, mẹ bảo con đừng yếu đuối ngây thơ. Con không biết tại sao hôm nay mẹ lại nói như vậy." Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, cơ thể gầy mỏng tựa vào bàn bếp, từ đầu đến cuối đều thoải mái và bình thản, không có chút tức giận hay công kích nào.

"Mẹ có sợ dắt con vào lễ đường không?" Ứng Ẩn dừng lại một chút, hỏi nhẹ nhàng.

"Mẹ chỉ cảm thấy, mọi người đều dắt tay cha vào lễ đường. Con vốn dĩ cũng có thể, chỉ là bị mẹ cưỡng ép tước đoạt. Bây giờ con trưởng thành, có quyền lựa chọn của riêng mình — nếu con muốn thì sao? Nếu con cảm thấy tiếc nuối và thất vọng trong lòng. Mẹ không muốn con tiếc nuối."

"Chỗ đó dành cho người luôn bên cạnh con." Ứng Ẩn nhìn mẹ: "Là người đưa con vào giai đoạn hạnh phúc tiếp theo, vậy nên con muốn là mẹ." Ứng Phàm nghe xong, ngẩn người một chút, thở dài

dài, cuối cùng mỉm cười một cách im lặng.

"Bây giờ mẹ mới yếu đuối ngây thơ." Bà đặt ly nước xuống, nhìn dấu tay trên kính: "Hóa ra mẹ đã già rồi."

*

Vào đầu tháng Ba, Xuân Khải Lạc Quang hoàn thành việc sửa chữa toàn bộ tầng năm. Không gian được thông tầng, sơn mới, làm mặt trang trí mới, vẽ tranh trên trần mới, sau đó công ty PR nổi tiếng thế giới, chuyên tạo dựng các buổi biểu diễn cao cấp, bắt đầu vào làm trang trí hoành tráng và kéo dài.

Máy bay chở hoa từ khắp nơi trên thế giới liên tục đến, nguyên liệu hoa tính bằng tấn. Hoa hồng Ecuador màu champagne nhạt có đường kính gần bằng miệng bát, hoa tuyết Bethlehem tươi mát và thanh nhã, hoa mẫu đơn hồng trắng quý phái kéo dài từ cửa vào sân khấu, hoa huệ và lan bướm có đường nét thanh thoát và đẹp đẽ, trong khi hoa lily của thung lũng mang phong cách tươi mới. Hoa mộc lan, nhài và cành thông thêm sức sống mạnh mẽ cho buổi lễ.

Những đóa trà trắng khổng lồ treo giữa không trung dưới đèn chùm trong suốt như cánh ve được các thợ thủ công từ xa đến làm trực tiếp. Cả sự kiện này chỉ là bối cảnh ghi hình cho truyền thông trong ngày cưới.

Hội trường đã sang trọng như vậy, nhưng so với các chi phí khác của lễ cưới thì không đáng kể.

Cuối cùng Thương Minh Khâm đã kiểm tra một lần nữa hội trường, đi ra ngoài rồi tắt từng cái đèn. Những bông hoa, tượng điêu khắc, trong sảnh im lìm, chỉ còn lại những cái bóng yên tĩnh.

Hiện tại ở Thi Kỳ, đội ngũ dịch vụ chuyên nghiệp hàng nghìn người, toàn bộ giới giải trí Hoa ngữ, thời tiết, gió, mùi hương, mây và trời

đều đã sẵn sàng chờ đón ngày cưới.

Trong nhóm【Leo Sập Phòng】, tin nhắn đã tràn ngập hàng trăm bài.

Minh Bảo: "Em thừa nhận em ghen tị, em cũng muốn kết hôn!"

Minh Trác: "Babe, chị khuyên em nên đi ngủ sớm, nếu không ngày mai phản ứng chậm thì sẽ không bắt được hoa cưới."

Minh Bảo: "... Không thể!"

Cô là một trong những phù dâu, đêm nay ở cùng khách sạn với Ứng Ẩn, ngày mai phải dậy sớm để cùng chị dâu chuẩn bị. Sợ cô đơn, cô còn kéo Đình Văn, một phù dâu khác, ngủ cùng.

Nghe Minh Trác đe dọa, Minh Bảo lập tức giữ Đình Văn lại: "Ngày mai không được tranh hoa cưới với em."

Đình Văn thành thật nói: "Em lo lắng quá rồi."

Minh Bảo tiếp tục đánh chữ: "Anh cả có lo lắng không?"

Thương Lục: "Haha."

Minh Bảo: "Haha là ý gì?"

Thương Lục: "Anh ấy đã đi dạo ở vườn dưới lầu một tiếngrồi."

Minh Trác: "Sao em biết?"

Thương Lục: "Vì người đi dạo cùng anh ấy suốt một tiếng chính là em."

Minh Trác: "Chờ chị, chị lập tức đến hiện trường."

Minh Trác nói là làm, nhanh chóng khoác áo sơ mi, ra khỏi phòng, xuống lầu, qua hành lang, qua đại sảnh, qua phòng khách, qua đường dạo, qua bãi cỏ, qua con đường sỏi trắng, qua...

Thương Lục: "Sao chị vẫn chưa đến?"

Minh Trác: "Quá xa, chị đã nằm lại giường rồi."

Thương Lục: "..."

Thương Thiệu nghiện thuốc lá, nhưng gần đây lại không hút nhiều. Đôi khi tay đôi lúc cảm thấy trống rỗng, vì vậy luôn giữ thuốc lá nhưng không châm lên. "Cô ấy có khả năng..."

Thương Lục mặt không đổi sắc: "Không có khả năng."

"Làm sao em biết?"

"Vì cô ấy không có đủ can đảm và dũng khí vào đêm trước ngày cưới lên thuyền cùng bạn trai không tên không tuổi tay trong tay đến Campuchia sống một đời ẩn danh chịu khổ rồi vài năm sau mang theo một đứa trẻ giống anh về nói "Đây là daddy của con"." Thương Lục vô cảm đọc.

Thương Thiệu: "..."

Rất bình tĩnh nói: "Em chỉ là lấy ví dụ về một khả năng cực đoan và kịch tính."

"Không ai viết kịch bản như vậy, trừ khi..." Thương Lục nhíu mày, sửa lời: "Có vẻ như làm thành phim cũng không tồi."

Thương Thiệu: "..."

Thương Lục cười nhạt: "Tình yêu thật sự có thể khiến người ta không còn là chính mình."

Thương Thiệu cũng cười một tiếng, cúi đầu lắc lắc đầu: "Thực ra, anh không phải không tin cô ấy mà không dám tin chính mình. Lục Lục, em có hiểu không, việc có được cô ấy cả đời là điều kỳ diệu đến mức nào. Gần đây anh thường thức dậy vào giữa đêm, nhìn đồng hồ và lịch, đi vòng quanh trong phòng, cố gắng phân biệt mình đang trong thực tại hay mơ."

Anh đứng yên, vô thức nắm chặt điếu thuốc: "Loại hạnh phúc này quá lớn, giống như một thiên thạch từ trời rơi xuống, lớn đến mức anh cảm thấy sợ hãi. Anh bắt đầu nghi ngờ, liệu anh có thực sự may mắn như vậy, có tiền, có địa vị, có sự nghiệp, cha mẹ yêu thương, anh em hòa thuận, mọi việc suôn sẻ và có trật tự, quan trọng hơn anh còn có được tình yêu cả đời. Em biết anh lo lắng điều gì không?"

Thương Lục nhìn vào mắt anh: "Em biết."

"Là gì?"

"Mọi thứ đều quá tốt, tốt đến mức không thể lý giải, tốt đến mức khiến anh nghi ngờ, lo lắng, suy nghĩ đó là cái bẫy của số phận, thực ra đằng sau đó còn có những gian khổ khác đang chờ đợi anh. Loại hạnh phúc này quá tốt, đến mức khiến anh — một người vốn dĩ sống trong sự nuông chiều, nhìn mọi thứ đều cảm thấy là điều hiển nhiên, bình thản với tất cả sự chăm sóc từ trời ban cho cũng bắt đầu nghi ngờ, nghi ngờ số phận đang âm thầm đánh dấu giá cả, âm thầm thiết lập một âm mưu hay một cuộc giao dịch. Nếu có thể đàm phán với số phận thì anh sẽ nói, hãy dừng lại, cho tôi giữ lại loại hạnh phúc này."

Thương Thiệu lắng nghe từng chữ, cảm giác như mỗi từ đều gõ vào trái tim anh. Thương Lục nở nụ cười: "Em nói đúng không?"

"Đúng." Thương Thiệu cười châm biếm: "Ngay cả em cũng có thể nhìn thấu anh."

"Lời này." Thương Lục nghiêng mặt, châm điếu thuốc đầu tiên của tối nay, "Không phải em nhìn thấu anh mà là đêm trước khi em cầu hôn Kha Dụ, em cũng có cảm giác như anh." Anh ấy suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng vẫn có sự khác biệt. Lúc đó em cảm thấy lo lắng, hỏi Minh Bảo liệu ngày mai anh ấy có đồng ý lời cầu hôn không? Bởi vì dù anh ấy đã yêu em như vậy nhưng vẫn rời đi không ngoảnh lại."

"Minh Bảo nói gì?"

Thương Lục kẹp thuốc, nghiêng mặt: "Anh thật sự mong đợi câu trả lời từ Minh Bảo sao?"

Thương Thiệu nói với giọng nhạt: "Đừng nói nhảm."

Thương Lục cười, truyền đạt lời của Minh Bảo cho anh trai: "Babe nói, nếu ngay cả em cũng nghi ngờ vậy còn ai có thể chứng minh tình yêu của Kha Dụ?"

Thương Thiệu ngẩn người, ánh mắt trở nên mềm mại: "Trí não của em ấy cũng không phải vô dụng."

Thương Lục: "... Này."

Hai anh em đứng một lúc dưới ánh đêm, hút xong điếu thuốc rồi quay về.

Trên đường về, Thương Lục bất ngờ hỏi: "Đêm trước của anh và của em có sự tương đồng nào đó... Là gen của Thương Cảnh Nghiệp à?" Giọng nói chứa đựng sự châm biếm.

"Có thể."

"Thành thật mà nói, em cũng hơi lo lắng." Thương Lục nói, tay đặt lên ngực. Theo sự tự đánh giá, trái tim anh ấy bắt đầu đập nhanh

hơn. Thương Thiệu liếc anh ấy một cái: "Em lo lắng điều gì?"

"Kha Dụ và em đều là phù rể, đây là lần đầu tiên em mặc lễ phục đứng trên sân khấu cưới."

Thương Thiệu: "... Đây là đám cưới của anh."

"Cho em đứng một chút, anh đừng có nhỏ mọn."

Khi về đến tầng dưới, Thương Thiệu có thời gian kiểm tra điện thoại.

Mở WeChat, một loạt tin nhắn đắc chí:

"Leo, nghe nói anh rất lo lắng."

Minh Khâm, Minh Trác, Minh Bảo, Kha Dụ, Đình Văn, không thiếu một ai.

Anh nhếch môi, cười lạnh một tiếng, khi ánh mắt từ điện thoại dời lên, khuôn mặt đã trở nên vô cảm: "Định lập một nhóm không vui vẻ à?"

Thương Lục: "..."

Trong nhóm【Leo Sập Nhà】, hàng loạt chú ý:

Minh Bảo: "Em vừa mới cười nhạo anh trai một cách dữ dội."

Minh Trác: "Chị cũng vừa mới cười nhạo anh trai."

Minh Khâm: "Chị vừa mới cười nhạo anh trai."

Minh Bảo: "Em vừa mới cười nhạo anh họ (trích lời Đình Văn)"

Kha Dụ: "Xin gửi lời chia buồn."

Minh Bảo: "Ủa? Anh ấy có biết chúng ta đang nói xấu anh ấy không?"

Thương Thiệu cuộn vài trang rồi vào phần cài đặt. Sau vài giây, nhóm nhận được thông báo:

【Thương Lục mời Leo tham gia trò chuyện nhóm】

Tất cả mọi người:!!!!!!!!

Sau vài giây:

【Leo đã đổi tên nhóm thành: Thương Thiệu Ứng Ẩn Hạnh Phúc Trọn Đời】

Sau khi đổi tên nhóm:

【Leo rời khỏi nhóm】

Minh Bảo: "... Người này, đêm nay Cambridge im lặng."

Minh Trác: "Nên như vậy, bị cool ngầu quá rồi."

Minh Khâm: "?"

Thương Lục: "Chị hai, khuyên chị nên kịp thời điều chỉnh thẩm mỹ để có được cuộc sống hạnh phúc."

*

Khi ngủ với sự kỳ vọng lớn lao, dù có ngủ muộn đến đâu thì vào sáng hôm sau cũng có thể tự nhiên thức dậy nhẹ nhàng. Dù chỉ ngủ được năm sáu tiếng, nhưng ngay khi thức dậy, trái tim đã cảm thấy rung động vì hạnh phúc sắp đến.

Ứng Ẩn đi ra ban công, tựa vào lan can, hít thở sâu năm phút. Sau

đó, Chử An Ni và các trợ lý của cô đúng giờ bấm chuông, cùng lúc đó, đội quay phim cũng đến.

"Hôm nay thực sự là một ngày đẹp." Chử An Ni bước vào, mỉm cười nói: "Ngày cưới."

Nhưng ngày cưới thực sự cũng giống như chiến đấu. Mọi thứ đều rất gấp gáp, từ đón dâu, dâng trà cho cha mẹ hai bên, cho đến việc đổi lời hứa đều phải theo giờ tốt. May mắn thay, đội ngũ của Chử An Ni là những người có kinh nghiệm dày dặn trong ngành thời trang, trang điểm và tạo hình đã được luyện tập hàng chục lần, làm việc rất chuyên nghiệp và có tổ chức.

Một đội trang điểm khác làm việc cho nhóm phù dâu. Minh Bảo, Đình Văn và Tuấn Nghi, ba cô gái đều mặc những chiếc váy dạ hội haute couture với chất liệu satin mờ, rất thanh lịch và tinh tế. Để che giấu vết bỏng trên vai phải của Tuấn Nghi, thương hiệu đặc biệt đã sửa đổi váy của cô ấy thành kiểu vai lệch và còn khen vai của cô ấy thật đẹp.

Đây là lần đầu tiên Tuấn Nghi mặc váy đẹp, cô ấy rất nghiêm túc về kiểu dáng, khi nhìn vào gương thì rất ngượng ngùng mà không dám nhìn chính mình. Đình Văn đã giúp cô ấy quen với gương trong mười phút, nói chắc chắn: "Bình thường cô cũng đẹp như vậy, chỉ cần làm quen với chính mình là được."

Đoàn đón dâu của chú rể đến, theo thông lệ cần chặn lại một chút, Đình Văn là người đầu tiên.

Đình Văn không dám trêu Thương Thiệu, nói: "Yêu cầu hai phù rể thể hiện cách chú rể hôn cô dâu." Vừa dứt lời, mọi người bắt đầu reo hò, Thương Thiệu vẫn im lặng.

Minh Khâm, Minh Trác, Minh Bảo, đồng loạt giơ tay vỗ vào trán.

Đình Văn: "?"

Minh Bảo ra sức ra hiệu: "Câu hỏi của chị quá đơn giản, Tina! Chị quả là người dễ bị lừa!"

Đình Văn: "Hả?"

Cô ấy hoàn toàn không biết mối quan hệ của Thương Lục và Kha Dụ, cô ấy nghĩ họ chỉ là bạn tốt, đối tác trong việc làm phim!

Mạnh Bạc Hoàn cũng nói: "Câu này quá dễ, tôi có thể—"

Định tự mình xung phong chuyển sang Thương Lục thì đã bị tay lớn của anh ấy gạt sang bên.

Trước mắt mọi người, khi Thương Lục chuẩn bị hôn Kha Dụ, Đình Văn đột nhiên hiểu ra: "Khoan đã! Em, em, em đổi câu hỏi!"

Ba chị em Thương đồng loạt hít thở sâu và đặt tay lên ngực.

Đình Văn bị xáo trộn, cuối cùng bị Thương Lục hứa hẹn một bộ phim kế tiếp để kết thúc.

Tuấn Nghi là người thứ hai.

Mạnh Bạc Hoàn còn trêu đùa cô bé: "Các cô gái này thật sự chưa thấy cảnh này, đẹp quá, nhìn là thấy mềm lòng." Cúi người, đôi mắt đào hoa mỉm cười nhìn cô ấy: "Em thấy đúng không?"

Tuấn Nghi chưa bao giờ trải qua cảnh tượng này, mặc dù trong lòng rất cứng rắn và lạnh lùng để trở thành người hạ gục nhưng mặt và tai đỏ rực.

Nhưng vẫn chưa đủ, Thương Lục cũng cúi xuống, nhìn cô: "Em gái Tuấn Nghi, chị gái của em đang sốt ruột ở bên trong, em chỉ cần làm cho có lệ, đừng làm trễ giờ chị ấy cưới chồng."

Tuấn Nghi: "....."

Một anh chàng đẹp trai tiến lên một bước.

Kha Dụ cuối cùng lên sân khấu, nhẹ nhàng hơn hai người trước: "Tuấn Nghi, hôm nay em thật xinh đẹp, cho phép anh vào trong, anh sẽ bảo Ứng Ẩn ném bó hoa cho em, được không?"

Tuấn Nghi cảm thấy choáng váng, gần như sắp bay lên như bong bóng.

Minh Bảo tức giận la lên: "Em đã nghe thấy rồi, Anh Đảo! Bó hoa là của em!"

Tuấn Nghi bị tiếng hét của cô làm tỉnh táo, đưa ra một câu hỏi mà cô cho là rất đơn giản: "Vậy hãy cử một người làm một trăm cái hít đất đi."

Cô chỉ tay: "Anh làm đi."

Mạnh Bạc Hoàn: "....."

Please, tối qua anh ấy còn không nghỉ ngơi.

Tuấn Nghi không giữ lời, nghiêng mặt, hỏi thẳng: "Anh không làm được sao? Vậy đổi sang Thương Lục." Mạnh Bạc Hoàn còn có phần tự tin, ngay lập tức thực hiện để chứng minh mình "làm được".

Âm thanh đếm số ngày càng chậm lại vì Mạnh Bạc Hoàn càng ngày càng khó khăn, các cô gái đều cười đến mức phát điên. Anh ấy còn kiên trì đến một trăm cái, sau đó lăn ra ngồi, thở dốc chờ đợi phù dâu thứ ba đưa ra câu hỏi.

Minh Bảo như chú thỏ trắng tràn đầy tự hào, cô vừa mới bước một bước thì thấy anh trai mình từ trong túi áo lễ phục lấy ra một tấm séc. Đã ký tên nhưng chưa điền số.

Minh Bảo nhận lấy séc, cúi chào và nói một hơi: "Chúc anh trai! Chúc mừng hôn nhân!"

Mạnh Bạc Hoàn: "....."

Mẹ kiếp, hóa ra người cuối cùng bị thương lại là anh ta.

Trong tiếng hoan hô và tiếng máy quay không ngừng, Thương Thiệu cuối cùng đã bước vào căn phòng.

Khi bước vào, bước chân anh dừng lại một giây, nghe thấy một âm thanh từ sâu trong lòng. Âm thanh đó nói: Thương Thiệu, có người yêu mày.

Ứng Ẩn mặc áo dài rồng phượng ngồi ngay ngắn trên giường, hai tay chồng lên trước bụng. Cô đã nghe thấy những tiếng ồn ào từ lâu, nhịp tim như một đường cong leo núi, vào lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Cô ngẩng lên nhìn Thương Thiệu, khuôn mặt và cổ trắng như sứ đã đỏ ửng.

Trời ơi, mặc dù đã bí mật kết hôn ở phòng đăng ký kết hôn, nhưng tại sao cô vẫn lo lắng như thể sắp chết vì thiếu không khí thế này?

Tiếng hoan hô lắng xuống một lúc.

Vì mọi người đều chìm đắm trong ánh mắt của họ khi nhìn nhau.

Lần đầu tiên Thương Thiệu thấy Ứng Ẩn mặc lễ phục truyền thống, thật đẹp, trang điểm tinh tế, kiểu tóc truyền thống, phụ kiện lấp lánh ánh sáng ban mai của Hồng Kông.

Anh quỳ một chân trên mép giường, hai tay chống lên chăn trắng mềm mại, mũi gần như chạm vào Ứng Ẩn, gần như dán lên. "Hình

như cũng không khó lắm." Giọng anh trầm và có chút ý cười.

Ứng Ẩn cúi mắt, nhẹ nhàng lẩm bẩm: "Trong ba người thì hai người là em gái của anh... vốn không thể trông mong." Ánh mắt Thương Thiệu không thể rời khỏi mặt cô, nhìn cô rất lâu, nghiêng mặt, tự nhiên muốn hôn cô. Xung quanh vang lên tiếng "Này này này——"

Thương Thiệu: "Sao vậy?"

"Tìm giày!" Đình Văn là người có chí lớn, "Nhất định phải tìm giày thì mới có thể hôn cô dâu!"

Ba phù rể đều chăm chú tìm kiếm trong phòng nhưng Thương Thiệu chỉ mím môi cười khẽ, vẫn quỳ một chân, cúi người trước Ứng Ẩn: "Trong tủ quần áo à?"

Ứng Ẩn lắc đầu: "Em sẽ không nói cho anh biết."

"Trong phòng tắm?" Anh thì thầm từ đầu đến cuối.

Ứng Ẩn tiếp tục lắc đầu, kiên quyết giữ phòng tuyến của mình: "Không đúng."

"Dưới gối."

Đây là một chiêu trò quen thuộc, Ứng Ẩn mím môi cười một chút vẫn lắc đầu: "Anh có thể xem thử."

Thương Thiệu quan sát biểu cảm của cô, rất sống động, hoàn toàn bán đứng cô. Anh mím môi: "Ở phía sau em, dưới váy."

Anh rất lén lút, ánh mắt không chút nhân nhượng khiến Ứng Ẩn không thể nói dối.

Ứng Ẩn cảm thấy mình đã cố gắng rất nhiều để diễn xuất, nhưng vẫn lắc đầu, hoàn toàn không thể lừa dối Thương Thiệu.

Thương Thiệu cười, ánh mắt không rời khỏi cô, đưa tay tìm kiếm ở phía sau cô.

Ứng Ẩn cứng người.

Váy của cô như những cánh hoa đỏ chồng lên nhau, với hoa văn rồng phượng thêu bằng chỉ vàng rất sống động, dưới lớp váy có một đôi giày cao gót đỏ bị đè ở dưới.

Khi mọi người vẫn đang tìm kiếm, Thương Thiệu đã lấy ra đôi giày cao gót thanh mảnh của phụ nữ.

Anh cuối cùng không cần phải chịu đựng nữa, một tay nâng lên, tay còn lại đã ôm chặt eo Ứng Ẩn, dùng sức hôn cô.

Chương 124: Đám cưới thế kỷ

Khắp nơi đều vang lên tiếng huýt sáo và trêu ghẹo.

Để giữ được tư thế đẹp, Ứng Ẩn đã quỳ ngồi trên giường rất lâu khiến đôi chân đã tê cứng. Thương Thiệu cúi xuống hôn cô, cuối cùng cô không thể kiểm soát mà ngã ra sau. Thương Thiệu cũng mất thăng bằng, dù một tay anh cố gắng chống đỡ bên cạnh cô nhưng vẫn cùng cô ngã xuống giường.

Tiếng la hét và cười vang lên càng nhiệt tình hơn, phù dâu và phù rể đều điên cuồng chụp ảnh quay phim. Khuôn mặt Ứng Ẩn đỏ bừng, tiếng "ưm" nho nhỏ chỉ có Thương Thiệu mới nghe thấy. Cô lại cảm thấy xấu hổ.

Thương Thiệu hiểu rõ tâm trạng của cô, vừa cười nhẹ bên tai cô vừa ôm cô vào lòng. Cổ tay anh vẫn nhớ phải nhẹ nhàng khéo léo, lòng bàn tay khum lại tránh làm rối mái tóc đẹp của cô.

Theo truyền thống, sau khi chú rể thuận lợi bước vào cửa, tiếp theo là nghi thức dâng trà cho cha mẹ hai bên và đổi cách xưng hô thành ba mẹ.

Để hợp với không khí, Ôn Hữu Nghi và Ứng Phàm đều mặc lễ phục có yếu tố Trung Hoa, còn Thương Cảnh Nghiệp vẫn mặc âu phục. Ôn Hữu Nghi từ khi còn trẻ đã thường xuyên mặc trang phục Tây, rất ít khi mặc trang phục Trung Hoa. Mặc dù đội ngũ tạo hình của bà liên tục đảm bảo bà rất hợp với phong cách này, nhưng Ôn Hữu Nghi vẫn nhiều lần hỏi Thương Cảnh Nghiệp: "Trông em có già không?"

Cách an ủi của Thương Cảnh Nghiệp vẫn như mọi khi, ngắn gọn mà súc tích: "Vừa vặn."

Ôn Hữu Nghi hiểu được rất rõ: "Ý anh là thực ra em bao nhiêu tuổi thì trông giống bấy nhiêu tuổi hả?"

Thương Cảnh Nghiệp trả lời một cách nghiêm túc: "Ý anh là, em trông đúng với tuổi của chiếc váy này."

Lời ông nói dĩ nhiên có phần dỗ dành nhưng ánh mắt hướng về Ôn Hữu Nghi lại khiến người ta xao xuyến. Ôn Hữu Nghi nhìn vào gương, vuốt lại cổ áo không có nếp nhăn, chỉnh lại trang sức trên cổ áo vuông. Sau đó quay người lại, hai tay ôm lấy eo Thương Cảnh Nghiệp, dựa vào lòng ông.

"Em căng thẳng quá."

Con cái đã đến tuổi kết hôn, bà lo toan mọi việc như thể đánh một trận chiến kéo dài bốn tháng, giờ đây khi trận chiến sắp kết thúc, bà mới có thời gian để căng thẳng, vừa muộn màng nhận ra vừa cảm thấy bối rối.

Lúc này gần đến nghi thức dâng trà, tiếng ồn ào phía bên kia cửa càng lúc càng gần, tim Ôn Hữu Nghi lại bắt đầu đập thình thịch, bà sợ các phần nghi thức có điều gì sai sót, bà sợ những điều không lường trước sẽ xảy ra, và dĩ nhiên còn có cả nỗi sợ vô lý khác— bà đơn giản chỉ là đang căng thẳng trước một khoảnh khắc quan trọng lần đầu tiên trong cuộc đời.

Lòng bàn tay Thương Cảnh Nghiệp áp nhẹ lên mái tóc bà: "Tin anh đi, không ai có thể làm tốt hơn em đâu."

Một lát sau, Ứng Phàm cũng quay lại sau khi hút thuốc trên ban công, ba người ngồi xuống ghế tròn kiểu Minh trong phòng khách để chờ hai người dâng trà. Thương Thiệu và Ứng Ẩn được dẫn vào

trong vòng vây của mọi người, người lớn trong tộc dẫn đường, chủ trì nghi thức và nói những lời chúc phúc.

Là quản gia, ông Thăng đích thân cầm khay phục vụ bên cạnh, trong khay là trà nắp xanh hoa văn. Theo thứ tự, đầu tiên dâng trà cho Ứng Phàm, sau đó dâng trà cho Thương Cảnh Nghiệp và Ôn Hữu Nghi; trong nghi lễ không sử dụng lễ quỳ mà chỉ cúi đầu dâng trà.

Khi Thương Thiệu cầm trà đến, tim Ứng Phàm đập thình thịch như đánh trống, nhất thời cảm thấy hư ảo. Bà đã lo lắng suốt đêm không ngủ, vừa rồi trên ban công hút hai điếu thuốc mới miễn cưỡng bình tĩnh lại. Lúc này nhiều nhiếp ảnh và quay phim bao quanh, cảm giác như trong mơ lại trỗi dậy.

Sự hư ảo của bà chỉ tồn tại trong nửa giây ngắn ngủi, không ai biết được. Bà nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm nhỏ rồi đưa phong bao lì xì đã chuẩn bị sẵn cho Thương Thiệu.

Lì xì chú trọng đến sự may mắn, ba vị phụ huynh đã thỏa thuận trước, không phân biệt lớn nhỏ, mỗi người phong bì tám mươi tám nghìn. Vì cha đẻ của Ứng Ẩn vắng mặt, Ứng Phàm đã gói hai phong bao, vì muốn "hỷ sự thành đôi".

Thương Thiệu dâng trà xong thì đến lượt Ứng Ẩn.

Khi phòng khách đã đông nghịt người, Thương Lục và Kha Dụ, hai phù rể không làm tròn nhiệm vụ cũng chen vào, đứng ở bên ngoài. Khi nghe thấy Ứng Ẩn gọi "mẹ", Kha Dụ mỉm cười, trong lòng vui mừng cho Ôn Hữu Nghi.

Anh chưa bao giờ gọi họ là ba mẹ.

Thực ra anh và Thương Lục đã đăng ký kết hôn ở nước ngoài được hai năm, nhưng vẫn luôn gọi Thương Cảnh Nghiệp là chú, gọi Ôn Hữu Nghi là Tanya. Mặc dù Ôn Hữu Nghi tuân theo lễ nghĩa, nhưng

về việc thay đổi cách xưng hô, bà chưa từng ép buộc anh, cũng chưa từng để Thương Lục khuyên nhủ, tạo áp lực cho anh.

Kha Dụ không đổi cách xưng hô, không phải vì anh không xem Ôn Hữu Nghi và Thương Cảnh Nghiệp như người thân, hay giữ lại tình cảm gì giữa họ, mà vì anh là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đã trôi dạt, chỉ có một bà ngoại trên danh nghĩa sống cùng nhau. Từ "cha mẹ" và mối quan hệ này đối với anh thực sự xa lạ. Nhưng ngoài mặt, anh dùng lý do khéo léo vì mối quan hệ của anh và Thương Lục không thể công khai, sợ nếu gọi quen rồi thì trong các dịp xã giao khác sẽ bị lộ.

Ôn Hữu Nghi thường nói với anh không sao cả, huống chi chính bà thường để con cái gọi mình là "Tiểu Ôn" mà. Tuy nhiên, Kha Dụ vẫn cảm nhận được bà có chút buồn bã. Qua nhiều năm sống cùng nhau, Ôn Hữu Nghi và Thương Cảnh Nghiệp thực sự đã mang đến cho anh sự quan tâm và ấm áp mà anh chưa từng trải nghiệm, nhưng bây giờ đổi cách xưng hô lại cảm thấy kỳ lạ, chi bằng để vậy luôn.

"Thầy Kha, khi nào thì anh sẽ gọi ba mẹ?" Kha Dụ sững sờ, quay mặt lại.

Thương Lục đặt hai tay vào túi quần âu, không chờ Kha Dụ trả lời, liền lơ đãng hỏi: "Chọn ngày không bằng gặp ngay, sau lễ cưới hôm nay thì sao?"

Kha Dụ ngạc nhiên một chút rồi quay lại cười nhẹ: "Đây là đám cưới của anh cả và Tiểu Ẩn."

Thương Lục vẫn giữ vẻ thờ ơ như trước, nhưng vì thừa hưởng vẻ ngoài sắc bén sâu lắng giống Thương Cảnh Nghiệp, lời anh nói có một sự chắc chắn không thể chối cãi.

"Tối qua anh đã hỏi xin anh cả rồi." Anh nhìn về phía đám đông, "Dù chỉ là một giây, cũng coi như chúng ta đã công bố với thiên hạ."

Mặc dù khách sạn nơi cô dâu nghỉ ngơi không tiết lộ cho truyền thông, nhưng rõ ràng, bí mật nhỏ này không thể giấu được paparazzi tài ba, huống chi cả đoàn xe Rolls-Royce cũng khó mà giấu. Ngay khi đoàn xe khởi hành đã có vô số video nhỏ được chia sẻ trên mạng:

【Rolls-Royce nhiều nhất đời này tôi đã thấy ở đây rồi...】

【Bạn nghĩ là: Triển lãm Rolls-Royce. Thực tế là: Đoàn xe cưới của Thương Ẩn】

【Đoàn xe đã quy mô như thế này rồi, xe dẫn đầu sẽ là gì đây?】

Xe dẫn đầu vẫn là chiếc có biển số vàng sáng chói Cảng·3, với mái bạc cổ điển và dáng xe dài hơn 6 mét, sự sang trọng thanh lịch đủ để xuất hiện trong bất kỳ dịp trọng đại nào.

Đêm trước lễ cưới, chính chú Khang đã đích thân rửa chiếc xe này. Mặc dù là quản gia, nhưng ông rất thích tự tay làm những công việc như chăm sóc vườn, dọn dẹp dòng sông hoặc chọn một ngày nắng để rửa xe.

Chiếc Maybach Cảng·3 là người bạn cũ của ông, đã xuất hiện trong cuộc đời của cả ông và Thương Thiệu khi Thương Thiệu mười tuổi, từ đó bất kể mưa gió hay nắng đẹp, đã mười bảy năm rồi. Tuổi thọ của xe siêu sang vượt xa sự hiểu biết của người bình thường. Sau khi Thương Thiệu mua một chiếc Benz 300SL từ Paris về, chú Khang khi rửa xe thường vỗ nhẹ lên mái bạc của xe và nói: "Người ta là ông cụ từ năm 1957 vẫn còn đang phục vụ, cháu còn nhỏ mà có gì phải phàn nàn chứ?"

Tối qua, chú Khang cầm vòi nước rửa sạch thân xe, sau đó châm một điếu thuốc vừa đi quanh vừa hút. Sau đó, ông dùng khăn mềm lau sạch ba lần, đánh bóng lớp sáp sáng lên mười phần. Dưới ánh trăng, chiếc xe như đang phát sáng.

Thực ra chú Khang đã trách oan chiếc Cảng·3. Là một chiếc Maybach, chiếc xe rất tận tụy với công việc, vốn là chuyên chở một người luôn nghi ngờ sự cứng nhắc của mình đã truyền sang chàng trai ngồi ghế sau mới khiến anh trở nên uể oải. Sau này, khi có thêm một ngôi sao nữ xinh đẹp, dù cô ấy dường như vẫn chê đệm da của chiếc xe không đủ tốt, luôn muốn ngồi trên đùi chàng trai, nhưng ít ra cũng đã mang lại nhiều niềm vui và sự sống động.

Bây giờ, lúc mười một giờ sáng, nó đang đậu ở cổng chính sau vòng xoay phun nước của khách sạn, sáng bóng lộng lẫy và im lặng trang nghiêm, nghĩ đến việc lát nữa phải dẫn đầu cả đoàn xe Rolls-Royce, nó lại càng cảm thấy hăng hái.

Mặc dù đã lập một hàng rào an ninh chặt chẽ và có các bảo vệ áo đen canh gác từng tầng, nhưng vẫn không thể ngăn chặn được sự nhiệt tình của paparazzi. Từ cổng chính khách sạn đến đường chính bên ngoài, dọc theo hàng rào cây bụi, khu vực xanh và vỉa hè, khắp nơi đều là chân máy và máy quay phim. Các phóng viên mặc đồng phục, đội mũ che nắng và khăn ma thuật, vác theo máy ảnh lớn nhỏ. Một cuộc đua về hình ảnh và tin nhắn ngắn đang diễn ra sôi nổi trên mạng.

Tất nhiên, không thể thiếu phần phát sóng trực tiếp video, nhưng rõ ràng, vì lượng thông tin hiệu quả quá thấp nên bình luận trực tuyến đầy những lời phàn nàn:

【Ngồi chờ bài giảng online cũng không chuẩn giờ như vậy】

【dddd】

【Tôi đang rất sốt ruột】

【Cái cổng này tôi đã nhìn cả tiếng đồng hồ rồi!】

【Đám cưới của Thiệu Ẩn không phải là nhìn cổng (không phải

thật)】

【Bạn không biết cách live stream à? Đi vào trong đi, tôi muốn thấy Thiệu Ẩn, Kha Dụ và Thiệu Lục tìm giày cưới! Không phải cổng!】

Mười một giờ mười phút, thông qua ánh sáng từ cánh cửa quay bằng kính, cuối cùng thì tiền sảnh khách sạn vốn im lặng suốt thời gian qua cũng bắt đầu có động tĩnh. Lúc này, các máy ảnh đã liên tục chụp không ngừng, cùng với đó là những chiếc điện thoại và micro được giơ cao, các nhà báo viết lách nhanh chóng điều chỉnh những chi tiết đã chuẩn bị sẵn trong mẫu bài viết của mình theo thời gian, địa điểm, nhân vật và sự kiện.

Ứng Ẩn đã thay chiếc váy cưới để ra ngoài, đó là một chiếc váy đuôi cá màu trắng satin cúp ngực. Hai cánh tay của cô đeo găng tay lụa trắng dài đến khuỷu tay tạo nên vẻ thanh thoát và trang nhã.

Cô có một tấm lưng rất đẹp, hai xương bả vai mỏng manh như cánh bướm, nhưng cơ thể lại cân đối, tạo cảm giác mạnh mẽ như ngọc. Do đó, điểm nhấn của bộ trang phục nằm ở phía sau - một thiết kế hở lưng, với một chiếc nơ lớn ở eo, sau khi được tạo nếp thủ công thì tự nhiên buông xuống, như tôn lên sức sống nhẹ nhàng của nửa trên cơ thể cô.

Ngày cưới không thể đi qua tầng hầm để xe, do đó, việc bị truyền thông chụp ảnh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, ngay khi vừa bước ra cửa, tiếng chụp ảnh liên tục và tiếng người nói đã khiến Ứng Ẩn giật mình.

Bình luận trực tuyến từ buổi phát sóng video đã bùng nổ:

【Trời ơi trời ơi trời ơi】

【Xinh quá đi!!!】

【Thật sự đẹp quá! Cảm ơn vì đã cho chúng tôi thấy người vợ xinh

đẹp này!】

【Chú ý, người phụ nữ trong hình tên là Ứng Ẩn, cô ấy là vợ tôi!】

Đoàn phù rể và phù dâu ngay sau đó cũng xuất hiện, họ mời mọi người lên những chiếc xe Rolls-Royce trang trí dành cho đám cưới. Tin nhắn nhanh chóng được gửi đi:

【#ỨngẨnThươngThiệuCướiNhau# Hôm nay, vào lúc 11 giờ 10 phút, cặp đôi mới cưới cuối cùng cũng xuất hiện tại sảnh khách sạn Thiên Mục Minh Hội, chuẩn bị lên đường đến địa điểm tổ chức hôn lễ. Cô dâu Ứng Ẩn khoác lên mình chiếc váy hở lưng thanh lịch, tay cầm bó hoa lan chuông và hoa hồng, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Đoàn phù rể và phù dâu được chú ý trước đó cũng đã được tiết lộ. Phù rể gồm Thương Lục, Kha Dụ và một người bạn thân của chú rể. Phù dâu gồm quản lý của Ứng Ẩn là Trang Đình Văn, trợ lý Trình Tuấn Nghi và một người bạn thân ngoài ngành. Trình Tuấn Nghĩa đã làm trợ lý đời sống cho Ứng Ẩn trong sáu năm, hiện là trợ lý duy nhất trong ngành giải trí được chọn làm phù dâu.】

Hình ảnh từ các phóng viên được truyền tải ngay lập tức. Trong ảnh, Kha Dụ và Thương Lục diện bộ lễ phục đuôi tôm đen, vẫn như thường lệ, rất điển trai và nổi bật. Cảm nhận được ống kính, Kha Dụ, người luôn bình tĩnh và khéo léo trước truyền thông, đã giơ tay chào hỏi.

Phản ứng trong phần bình luận rất sôi nổi:

【Ai đã đoán đúng nào, Thương Lục và Kha Dụ! Quả nhiên!】

【Tôi đã đoán đúng!】

【Tôi đã đoán đúng!】

【Thật cảm động, tôi cũng muốn làm trợ lý đời sống của Ứng Ẩn.】

【Tôi biết mát xa và xoa bóp! Lương không quan trọng, chủ yếu là để ngắm cặp đôi yêu thích của tôi.】

Những blogger thời trang đang chờ sẵn để phân tích trang phục và trang sức cao cấp của Ứng Ẩn ngay khi lễ cưới bắt đầu đã nhận được hàng loạt lời thúc giục trong phần bình luận:

【Đã một phút trôi qua rồi mà vẫn chưa tìm ra thương hiệu và năm sản xuất à?】

【Ba phút trôi qua rồi!】

【Tôi muốn thấy ngay bộ sưu tập này! Đừng cản tôi!】

Blogger trả lời:

【Tôi cũng chưa từng thấy bộ sưu tập này, cần thêm chút thời gian.】

Cuối tháng ba ở Hồng Kông đã khá nóng, dưới ánh nắng giữa trưa, da và quần áo của mọi người bắt đầu nóng lên. Tuy nhiên, các phóng viên chờ đợi từ lâu không hề tỏ ra khó chịu, họ thi nhau hỏi thăm Ứng Ẩn:

"Ứng Ẩn, cảm xúc của bạn lúc này như thế nào, có thể chia sẻ với chúng tôi không?"

"Đám cưới này có phải là đám cưới trong mơ của bạn không?"

"Có điều gì bạn muốn nói với những người hâm mộ đã luôn theo dõi và ủng hộ bạn không?"

Tuy cách xa hàng chục mét nhưng các cuộc phỏng vấn vẫn được thực hiện bằng cách hô lớn. Dù vậy, những gì lọt vào tai Ứng Ẩn chỉ

là những tiếng ồn ào không rõ ràng. Đây không phải là khu vực chụp ảnh chính thức, cô không trả lời, cho đến khi có ai đó hét lớn bằng tiếng Quảng Đông: "Chúc mừng hôn lễ của cô, em gái nhỏ!"

Ứng Ẩn bất giác ngẩng đầu, nở một nụ cười rạng rỡ và gật đầu nhẹ. Bình luận trực tuyến:

【Hiểu rồi, em gái nhỏ, Ứng Ẩn bị bẫy tình】

【Sợ rằng trong sự kiện lần tới, cả khán phòng sẽ đồng loạt gọi cô là em gái nhỏ】

【Chú ý, người đàn ông trong khung hình này tên là Thương Thiệu, anh ấy đang ghen!】

【Sếp Thương: Đang cân nhắc đăng ký thương hiệu "em gái nhỏ" và mua đứt.】

Nếu ngày cưới mà mặt mày đen tối, không chỉ các phóng viên, mà ngay cả Ôn Hữu Nghi cũng sẽ hỏi thăm anh. Vì vậy, người đàn ông trước ống kính vẫn duy trì vẻ lịch lãm như thường lệ. Dù thế, khi so sánh với Ứng Ẩn, nụ cười của anh rõ ràng không tới mắt, sau khi gật đầu chào hỏi, anh nhanh chóng ôm eo vợ mới cưới của mình và đưa cô lên xe.

Ứng Phàm đứng bên cửa xe chờ, nghẹn ngào một chút, muốn nói điều gì đó nhưng lại mỉm cười, đôi mắt từng trải qua bao phong ba không rời khỏi cô. Sau đó, bà nhẹ nhàng đưa tay lên, khẽ vuốt khuôn mặt của con gái.

Cảm giác khi tiễn con gái đi lấy chồng đã len lỏi trong bà từ khi đăng ký kết hôn và hàng trăm lần trong những đêm khuya. Lúc này đây, trên khuôn mặt của Ứng Phàm chỉ còn lại sự dịu dàng, bà nhẹ nhàng nắm tay cô, nói khẽ: "Đi đi con."

Gia đình và khách mời lần lượt lên xe, đoàn xe quay phim chụp ảnh

cưới bắt đầu lăn bánh. Sau đó, chiếc Maybach biển số Cảng·3 từ từ khởi động, dẫn đầu đoàn xe Rolls-Royce chạy dọc con phố đến đồi Thi Kỳ.

Các xe quay phim làm việc rất tận tâm, ống kính luôn dõi theo. Ứng Ẩn cầm bó hoa, khuôn mặt dần cứng đờ vì cười nhiều, chỉ khi Thương Thiệu ôm cô qua băng ghế giữa mới thở phào nhẹ nhõm.

"Em đói quá." Cô xoa bụng nói.

"Buổi sáng em ăn ít lắm à?" Thương Thiệu cũng đưa tay xoa bụng cô, chiếc nhẫn cưới trên tay anh cọ nhẹ lên bụng cô qua lớp váy cưới.

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, lén lút nói, giơ một ngón tay lên: "Em sợ mặc không vừa váy cưới nên chỉ uống một cốc cà phê và ăn một chiếc bánh sừng bò nhỏ."

Thương Thiệu mỉm cười: "Đến khách sạn anh sẽ nhờ người mang đồ ăn cho em."

"Không, em không muốn phá hỏng công sức cả buổi sáng." Ứng Ẩn nghiêm túc nói: "Chiếc váy cưới này rất đẹp, không thể để phụ lòng nó được."

Thương Thiệu nhìn cô một lúc rồi bấm nút nâng rèm cửa sổ hai bên và phía sau lên.

Ứng Ẩn ngẩn ra, siết chặt bó hoa, ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh.

"Có phải đám cưới rất mệt không?" Thương Thiệu xoa xoa má cô. Anh đã không gặp cô hai ngày. Lần cuối cùng họ gặp nhau là trong buổi tổng duyệt, sau đó họ không gặp nhau nữa, mỗi người đều bận rộn với các công việc riêng.

Ứng Ẩn lắc đầu rồi lại gật đầu, nói: "Đêm qua em không ngủ được."

"Căng thẳng à?"

Ứng Ẩn "Ừm" một tiếng, hỏi: "Anh không căng thẳng sao?"

Không biết ai đó đêm qua đã bịa ra câu chuyện vượt biên sang Campuchia, còn làm phiền cả giấc ngủ của chim hồng hạc, vậy mà giờ lại giả vờ bình tĩnh mà cúi mắt nói: "Không căng thẳng, chỉ là nhớ em thôi."

Ứng Ẩn lại hôn anh một lúc, cảm thấy cả người mềm nhũn, lẩm bẩm: "Em muốn ngủ."

"Vào lòng anh nào."

Anh nắm tay cô kéo vào lòng mình, đồng thời rất thuận tiện tháo găng tay của cô. Tấm lụa trắng mịn màng trượt dọc theo cánh tay cô. Thương Thiệu nâng cổ tay cô lên, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay.

Không cần anh phải nhắc, chú Khang đã nâng tấm chắn trên xe lên.

Váy của Ứng Ẩn rất dài, Thương Thiệu giúp cô chỉnh lại rồi tháo đôi giày cưới của cô. Cô đi đôi giày cao gót trắng gót nhọn cao tới mười centimet. Vừa tháo ra, cô đã cảm thấy thoải mái, đầu ngón chân sơn móng của cô nhẹ nhàng chạm vào tấm thảm màu champagne.

Hơi thở của Thương Thiệu trở nên quen thuộc với cô, cô nhắm mắt, tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh, vài giây sau đã thật sự ngủ thiếp đi.

Nửa giờ sau, họ đến Thi Kỳ, trên đường chính quả nhiên có cảnh sát giao thông điều tiết. Đoàn xe tiến vào khu nghỉ dưỡng, tạm thời không đến sảnh chính mà đi đến khu vườn ngoài trời.

Theo kế hoạch, họ sẽ chụp một số bức ảnh với nhóm phù dâu và phù rể cùng gia đình hai bên.

Sau khi chụp ảnh xong, Ứng Ẩn nhanh chóng thay váy đón khách.

Bộ váy đón khách này là một tác phẩm từ ren cổ điển, chất liệu dày và thủ công phức tạp, là dạng váy quây, kiểu dáng cổ điển và có độ phồng nhất định kết hợp với một chiếc mũ beret màu ngà. Mặc dù phần chân váy là ít bồng nhất nhưng đây là bộ váy công phu nhất mà Ứng Ẩn mặc trong ngày hôm nay, cũng là bộ duy nhất được chọn từ một bộ sưu tập đã công bố vì thời gian hoàn thành không kịp.

Viên kim cương màu vàng nhạt trên vòng cổ nổi bật, như chồi non của hoa báo xuân.

Ngay cả Chử An Ni cũng không thể không cười khổ mà nói: "Lấy chồng thật sự quá vất vả, chỉ tiếp khách thôi mà cũng phải thay hai bộ trang phục."

Bụng Ứng Ẩn sôi lên.

"Cô ăn chút gì đi, không thì đến lúc đi giày cao gót sẽ không có sức mà đi." Chử An Ni khuyên nhủ, "Vừa rồi còn nghe mấy phóng viên nói, các món ăn ở Thi Kỳ quả thật danh bất hư truyền."

Khu vực quay phim chật kín khoảng sáu bảy chục phóng viên, họ đã đến từ 10 giờ sáng và đợi đến bây giờ là 2 giờ chiều, Minh Khâm đã cho người phát quà tặng, hộp cơm và chi phí đi lại khiến họ cảm thấy rất hài lòng.

Ứng Ẩn chống tay lên má, nhìn Chử An Ni và trợ lý làm tóc cho cô, kiên quyết nói: "Tôi không ăn, đợi mặc xong váy chính rồi mới ăn." Sau khi thay xong kiểu tóc, cô và Thương Thiệu sẽ cùng nhau đón khách, trước đó, họ sẽ đi qua khu vực quay phim, giống như thứ tự trên thảm đỏ vậy.

Hai người vừa xuất hiện đã gây ra sự náo động, tiếng chụp ảnh và đèn flash không ngừng.

Các phóng viên viết: 【#ỨngẨnThươngThiệuĐạiHôn# Vào lúc 2 giờ 30 chiều, cô dâu chú rể cuối cùng cũng đến Thi Kỳ và xuất hiện tại khu vực phỏng vấn. Ứng Ẩn đã thay bộ lễ phục thứ ba trong ngày, váy hoa và mũ beret hoàn toàn toát lên vẻ thanh lịch, giống như sẽ kế thừa phong cách của mẹ chồng Ôn Hữu Nghi. Đây là lần đầu tiên Ứng Ẩn và Thương Thiệu chụp ảnh chung trước ống kính, hai người đứng rất gần nhau, tình tứ khoe sự ngọt ngào, giết chết không biết bao nhiêu cuộn phim.】

Người qua đường và fan hôm nay như những du khách, rải rác trong các khu vực bình luận:

【Đã lâu lắm rồi mới thấy lại cụm từ "giết chết không biết bao nhiêu cuộn phim", cảm giác như được trở về quá khứ】

【Phong cách báo chí giữa truyền thông nội địa và Hồng Kông thực sự rất khác nhau】

【Đã duyệt, ta tuyên bố bộ ảnh này được chụp đẹp nhất, rất hợp ý ta!】

【Phông nền là hoa trà trắng, ngôn ngữ hoa là tình yêu lý tưởng, tinh khiết, và không bị ô uế, ai đã rơi lệ rồi】

【Không ngờ ở tuổi này vẫn có thể tin vào cổ tích】

Tại hiện trường phỏng vấn, một phóng viên đeo thẻ phỏng vấn hỏi: "Cô Ứng, sau khi kết hôn, cô có tiếp tục làm việc với các đạo diễn để quay phim không?" Cô ta nói tiếng Quảng Đông lưu loát và nhanh khiến Ứng Ẩn cảm thấy bối rối. Thương Thiệu bèn ghé tai dịch lại cho cô.

Ứng Ẩn gật đầu, mỉm cười đáp: "Tiếng Quảng Đông của tôi vẫn đang học, nghe và nói chưa được lưu loát lắm. Quay phim và kết hôn không mâu thuẫn gì, gia đình đều rất ủng hộ sự nghiệp của tôi."

Một phóng viên khác liền hỏi thêm: "Vậy bây giờ việc cần làm gấp là học tiếng Quảng Đông hay sinh con?"

Mọi người đều mỉm cười, trên màn hình cũng hiện lên nhiều bình luận đồng ý với câu hỏi này. Ứng Ẩn cười xong, trả lời chính thức và thận trọng: "Đây không phải là nhiệm vụ, cứ thuận theo tự nhiên thôi."

Một phóng viên khác hỏi Thương Thiệu: "Sau khi kết hôn với một ngôi sao lớn, liệu anh có xuất hiện nhiều hơn trước truyền thông không?"

"Không."

Giọng nói của anh vừa vang lên, trên các buổi phát sóng trực tiếp đã có một làn sóng bình luận:

【!!!!!!】

【Để Thái tử mở miệng thật sự là khó như lên trời】

【Anh làm gì mà kiêu ngạo thế, chẳng phải chỉ là cưới được người phụ nữ đẹp nhất thế giới thôi sao, hu hu!】

【Giọng nói dễ nghe như vậy, nói thêm một chút đi chứ】

【Nghe Ứng Ẩn nói, khi cô ấy mất ngủ, anh ấy sẽ đọc tiểu thuyết tiếng Anh cho cô nghe... Thật tuyệt vời, đây chẳng phải là ASMR đỉnh cao sao?】

"Cô Ứng đã được chọn vào vòng cạnh tranh chính của Liên hoan phim Venice năm nay, liệu Ông Thương có dành thời gian để đi cùng

cô đến đảo Lido không?"

Vé của Liên hoan phim Venice đã được bán hết, mặc dù Thương Thiệu đã có quyết định từ trước nhưng để tránh việc fan mua hết vé, anh vẫn điềm tĩnh và khéo léo trả lời: "Bây giờ nói về việc này thì còn quá sớm, tất cả sẽ được sắp xếp đúng lúc."

"Có phải sau này người ta sẽ giới thiệu anh là chồng của Nữ diễn viên xuất sắc thay vì Thái tử của nhà họ Thương không?"

Một người luôn giữ bình tĩnh như anh cũng không khỏi mỉm cười khi nghe câu hỏi này. "Mong rằng sẽ là như vậy."

Nhân viên Tần Đức theo dõi chặt chẽ đám cưới đã tức giận đăng lên vòng bạn bè: 【Sau cả buổi, cảm giác duy nhất là: Sếp là người si tình đỉnh cao】.

Dưới đó là một loạt tiếng cười ha ha ha:

【Cười chết mất】

【Sếp của bạn, anh rể của cả nước】

【Xin hỏi tại sao bạn lại dậy sớm vào ngày nghỉ để thấy sếp cưới nữ diễn viên nổi tiếng.】

Nhân viên nhận ra:

【Chết tiệt, hóa ra người bị thù hận lại chính là tôi】

Bạn bè bình luận:

【Thật lòng mà nói, tôi muốn chặn vòng bạn bè của bạn.】

Nhân viên:

【Thật lòng mà nói, Tết âm lịch năm nay cũng không vui bằng hôm nay】.

Không chỉ Tần Đức mà cả tập đoàn Thương Vũ cũng đang theo dõi đám cưới thế kỷ này. Các nhóm chat nội bộ của tập đoàn đều tràn ngập những câu chuyện vui vẻ:

【Gặp Sếp Thương thì gọi là anh rể có được thưởng tiền không?】

【Bạn thật biết cách kết thân với người có quyền thế】

【Sếp Thương vui như vậy, đợi thông báo nghỉ vào thứ Hai】

【Tiệc cuối năm nay có lẽ Sếp Thương sẽ cùng phu nhân lên phát biểu】

【Phu nhân có hát trên sân khấu không?】

【Câu hỏi hay, sao không để phu nhân diễn một tiểu phẩm luôn?】

【Hỏi: Làm thế nào để một cách tự nhiên mà không quá rõ ràng khiến Sếp Thương thấy được lời chúc mừng yêu thương mà tôi đăng trên vòng bạn bè?】

【Sếp Thương: Không đáng】

【Sếp Thương sẽ làm việc ở Tần Đức hay tại trụ sở chính vào thứ Hai? Phát lì xì một trăm không đủ đâu!】

【Bạn đúng là tư bản, người ta vừa kết hôn mà bạn đã muốn anh ấy đi làm vào thứ Hai!】

【Đã rõ rồi, sau này khi mắc lỗi: Nhân sự, hãy cân nhắc kỹ, tôi là fan vàng cao quý của Ứng Ẩn!】

【Tôi có một tấm poster của năm mà Ứng Ẩn debut, xin hỏi là nên

đưa cho Sếp để nhận chức vụ hay là lấy một triệu?】

【Tập đoàn có mười ba phó tổng giám đốc và trợ lý tổng giám đốc, bạn hãy thử chọn một vị trí nào muốn thay thế】

【……】

【Người thật thà vẫn đang ăn hạt dưa trong buổi phát sóng trực tiếp, người thông minh đã mở bộ phim của Ảnh hậu để học thuộc lòng lần thứ 10086】.

Bản quyền phim của Ứng Ẩn phân tán trên nhiều nền tảng phát trực tuyến, từ nhiều ngày trước, họ đã đồng loạt đẩy lên trang chủ toàn bộ các bộ phim có liên quan.

【Phong quang đại hôn! Hãy cùng dùng những bộ phim kinh điển này, hồi tưởng lại phong thái của Ảnh hậu trên màn ảnh】 —— Đây là kiểu chính quy.

【Góc nhìn của người yêu! Bộ sưu tập phim tình yêu kinh điển của Ứng Ẩn | Hóa ra yêu cô ấy là cảm giác như thế này】 —— Đây là kiểu liều chết.

*

Sau năm phút phỏng vấn và chụp hình, Ứng Ẩn và Thương Thiệu rời khỏi khu vực truyền thông.

Tại hiện trường, những tiếng phàn nàn vang lên không ngừng, nhiều người tỏ ý rằng họ chưa phỏng vấn đủ, nhưng đây không phải là một buổi biểu diễn âm nhạc có phần encore, việc họ ra ngoài tiếp nhận phỏng vấn đã là một sự nhượng bộ lớn rồi.

Đi qua sảnh nghệ thuật tráng lệ và rộng lớn, trước mặt là một bức tường nền hoa và cây xanh tươi tốt. Đây là khu vực chụp ảnh chính thức cho khách mời, nằm ngay trước cổng chính dẫn vào hội trường,

cũng là nơi khách mời xuất trình thiệp mời và đăng ký quà tặng. Tất nhiên, những khoản quà tặng xuất hiện ở đây chỉ mang tính chất tượng trưng, những món quà cưới thật sự quý giá đã được chuyển đến biệt thự chính ở Deep Water Bay từ trước.

Công việc tiếp đón khách mời cho lễ cưới sắp bắt đầu, những tên tuổi lừng lẫy trong các bản tin sắp sửa bước lên khu vực này cùng gia đình của họ. Trong dòng người bận rộn nhưng trật tự, Ứng Ẩn đứng trước lối đi, qua ánh đèn sâu thẳm như biển, cô ngước mắt lên, lặng lẽ nhìn vào hội trường.

Đây là lối vào số phận của cô, đẹp đẽ, sâu lắng, ngập tràn hương hoa, nhưng cũng không dễ dàng để thấu hiểu. Bắt đầu từ đây, từ việc tiếp đón khách mời, cô sẽ chính thức bước lên con đường trở thành nữ chủ nhân của một gia tộc danh giá.

Con đường này vừa dài vừa đầy thách thức và trở ngại, mặc dù giấc mơ ngàn vàng vẫn luôn diễn ra, nhưng thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy vô lý và chán nản, có những rạn nứt ngầm và sóng gió, có những ánh mắt dõi theo và giám sát. Cô còn phải học hỏi rất nhiều, cũng có nhiều thứ cô phải đau lòng từ bỏ, nhưng khi nghĩ đến người đàn ông đứng bên cạnh mình là Thương Thiệu, nghĩ đến mỗi hành động của mình đều cùng anh đồng hành, cùng nhau xây dựng một gia đình, một sự nghiệp, cô không sợ, cô cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Cô muốn đứng bên cạnh anh, làm một cây sồi kiên cường đối diện với tất cả chứ không phải một loài hoa tầm gửi yếu đuối bám vào sự quyến rũ.

"Ứng Ẩn."

Có người gọi cô, cô quay lại, thấy Kha Dụ đứng sau lưng.

"Em đã sẵn sàng chưa?" Kha Dụ trầm tĩnh nhìn cô.

Ứng Ẩn khẽ cười, cũng trầm tĩnh đáp lại: "Em đã sẵn sàng."

Kha Dụ lùi một bước, Đình Văn, Tuấn Nghị bước lên ôm cô, Thương Lục cắm tay vào túi quần, gọi cô một tiếng "Chị dâu", không cần nói thêm gì nữa. Ứng Ẩn mỉm cười: "Chị không quen khi thấy em bày tỏ sự ngưỡng mộ với chị."

Thương Lục cười nhẹ: "Nói gì vậy, chị biết rõ núi có hổ mà vẫn cố đi vào, em tất nhiên ngưỡng mộ chị rồi."

"Sao nhà họ Thương các người ai cũng thế..." Ứng Ẩn nháy mắt: "...Rõ ràng là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, mà các người lại nói như thể muốn tránh nó."

Thương Lục cười lắc đầu: "Chúc chị may mắn."

Minh Bảo thở hổn hển chạy lên từ cầu thang: "Đến rồi, đến rồi, đã có xe tới." Những chiếc xe có biển số như Cảng 3 hôm nay sẽ tập trung tại đây.

Ba giờ chiều, lễ tiếp đón khách mời chính thức bắt đầu.

Từ giờ trở đi, mọi chi tiết của đám cưới này sẽ không còn công khai với người ngoài. Người ta chỉ có thể thấy qua sóng trực tiếp của các phương tiện truyền thông, từng người nổi tiếng xuất hiện trong tin tức hoặc tin đồn lần lượt xuất hiện trước ống kính rồi nhanh chóng biến mất trong hành lang. Những nhân vật nặng ký hơn thì không đi qua cửa chính mà đi thẳng qua lối VIP lên tầng năm, ngay cả những phương tiện truyền thông quyền lực nhất cũng không biết họ từng đến.

Ứng Ẩn hít thở sâu, thẳng lưng, dùng sự đoan trang, nụ cười và phong cách mà Ôn Hữu Nghi dạy để đón tiếp những vị khách quý.

Tất nhiên, Thương Cảnh Nghiệp, Ôn Hữu Nghi và Thương Thiệu vẫn là người chịu trách nhiệm chính cho công việc xã giao. Ứng Ẩn lắng

nghe nhiều, học hỏi nhiều, ít nói, đôi khi cần phải nói, cô cẩn trọng cân nhắc từng câu chữ rồi dùng sự từ tốn nhất để thốt ra.

Cô đã được dạy dỗ nghiêm khắc từ nhỏ bởi Ứng Phàm, dù trong lòng có lo sợ, cô cũng không để lộ ra; cô có diễn xuất tốt nhất, dù lòng bàn tay có đổ mồ hôi, ánh mắt cô vẫn sáng và kiên định, không né tránh.

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trong thế giới hào môn.

Sau khi tiếp đón khách mời xong, cô phải vào hậu trường thay váy cưới cho buổi lễ, Thương Thiệu cũng phải thay lễ phục, nhiệm vụ xã giao sẽ được giao lại cho cha mẹ và Thương Lục Minh Bảo, trong khi Minh Khâm và Minh Trác sẽ tiếp đón khách mời ở bên trong.

Ứng Phàm cũng phải đi thay đồ, chuẩn bị dắt tay cô lên thảm đỏ. Lên đến tầng sáu, bà quên mất đường, rẽ vài lần, khi rẽ qua góc, bà thấy con gái mình đang ôm chặt Thương Thiệu.

Ứng Phàm chững lại, không biết tại sao, bà không làm phiền họ mà theo bản năng nép vào tường, cơ thể bà như mỏng dính thành một tờ giấy. May mắn thay, thảm khách sạn cũng rất dày.

Ứng Ẩn ôm chặt Thương Thiệu, vẫn chưa đủ, cô không sợ làm nhăn lễ phục của anh, hai cánh tay siết chặt cơ thể anh.

Cơ thể cô rất lạnh, tay đặc biệt lạnh, vì vậy cô cần ôm chặt như thế để lấy nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể Thương Thiệu.

Thương Thiệu hôn lên vành tai, dái tai và môi cô, nhưng không hỏi cô có chuyện gì.

Ứng Ẩn nhón chân, cọ má vào cổ và má anh. Nhiệt độ từ cái ôm khiến cô hít sâu, hỏi như trong mơ: "Em có phải đã thể hiện rất tệ không?"

Cô đã cố gắng hết sức lâu như vậy, khi màn hạ xuống, sự căng thẳng dồn nén mới tràn ra, từ sâu trong cơ thể, cô bắt đầu run lên, tự kiểm điểm và nghi ngờ bản thân. Nghĩ lại, những người cô đã tiếp xúc trước đây trong các cuộc giao tiếp xã hội, có là gì chứ. Cô tưởng mình rất giỏi xoay xở, như một cánh hoa bay bổng ngọt ngào, nhưng bây giờ nhận ra, cô thật sự quá không biết mình ở đâu.

Thương Thiệu hôn lên trán cô: "Em đã thể hiện rất tốt."

"Em có làm anh xấu mặt không?"

"Hoàn toàn không."

"Em có thói quen lấy lòng họ không?"

"Tất nhiên là không."

"Em cười có ổn không?"

"Em là người đẹp nhất và đồng thời cũng thanh lịch nhất mà họ từng gặp."

"Anh đang an ủi em."

Thương Thiệu vuốt tóc cô: "Em đang tự hạ thấp mình."

"Họ chắc nghĩ em là người dễ nhìn thấu, còn non nớt." Ứng Ẩn thấy cơ thể ấm lại, dựa vào vai anh thì thầm.

"Không đâu, em rất giỏi quản lý biểu cảm."

Ứng Ẩn ngạc nhiên rồi bật cười, thậm chí Ứng Phàm ở phía bên kia bức tường cũng mỉm cười.

Ứng Ẩn ngước mắt lên, Thương Thiệu nhận tín hiệu, nghiêng mặt, nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi nghiêm túc nói: "Sự non nớt của em

còn quý giá hơn sự lão luyện của họ."

"Nhưng sao em lại căng thẳng thế này!? Tay lạnh quá." Ứng Ẩn tự trách, dựa mũi vào áo sơ mi của anh, ngửi lấy hơi ấm và mùi hương của anh.

"Cô Ứng, em có nghĩ..." Thương Thiệu dừng lại một lúc, bất đắc dĩ nói: "...Có thể là vì em đã không ăn gì cả ngày hôm nay?"

Ứng Ẩn: "..."

Về sau, đám cưới này đã để lại những dấu ấn khác nhau trong lòng mỗi người.

Sau khi hình ảnh bên trong được cấp phép cho những phương tiện truyền thông có đủ uy tín, một vài bức ảnh được phát hành, người ta ngạc nhiên trước sự xa hoa của những bộ trang trí và chiếc váy cưới đẹp đến mức kinh ngạc.

Có người nhớ mãi ánh mắt của Thương Thiệu khi dắt Ứng Ẩn bước đi, chăm chú, ấm áp, đầy nụ cười. Ánh sáng chạm đến đôi mắt anh, chiếu lên tương lai đầy hy vọng của cả hai.

Có người thích thú bàn luận về sự hiện diện của các chính khách và ngôi sao, thực tế là người dẫn chương trình của đám cưới này chính là một trong những nhân vật nổi bật của giới giải trí, người trên sân khấu với vẻ lãng mạn và hài hước.

Chử An Ni nhớ đến năm lần thay đổi phong cách như đi đánh trận, cảm giác kinh ngạc khi mở cửa phòng nghỉ là thấy cô dâu đã nhịn đói cả ngày đang ôm bánh ngọt ăn ngấu nghiến.

"Chẳng phải cô sợ không mặc vừa sao?" Cô ấy kinh ngạc hỏi.

"Mặc không vừa là chuyện nhỏ, đói đến mức yếu là chuyện lớn." Ứng Ẩn nói lúng búng, bận rộn uống nước ấm.

"Đói thì sẽ yếu sao?" Chử An Ni hỏi, "Cô đâu sống trong rừng."

Minh Bảo nhớ những giọt nước mắt không ngừng rơi của mình. Khi nhạc cưới vang lên, Thương Thiệu nhìn chăm chú vào Ứng Ẩn, cô khóc; khi họ nắm tay và hôn nhau trên sân khấu, cô khóc; khi nghe Ứng Phàm nghẹn ngào phát biểu, nước mắt Minh Bảo trào ra không ngừng; khi nghe Thương Cảnh Nghiệp và Ôn Hữu Nghi phát biểu, cô gục đầu xuống bàn khóc; cuối cùng, khi thấy Thương Lục nắm tay Kha Dụ trong một giây ngắn ngủi ở góc sân khấu tối tăm không có ánh sáng, Minh Bảo bắt đầu nhai khăn ăn.

Minh Trác chịu không nổi, đảo mắt thở dài, cô đưa khăn giấy qua, sau này nhắc đến đám cưới này, điều nhớ nhất chính là dòng lệ của Minh Bảo.

Minh Khâm nhớ đám cưới này đã khiến doanh thu quý 1 của cô giảm mạnh, nhưng cô vẫn nhớ rõ nhất là khi Ứng Ẩn bước vào lễ đường, hình ảnh của chị ấy phản chiếu trên tường hoa sau lưng Thương Thiệu tạo thành một sự phản ứng như định mệnh.

ĐÌnh Văn nhớ rõ làm phù dâu thật mệt, cô không muốn có lần nào nữa.

Tuấn Nghi nhớ làm phù dâu thật mệt, việc mời rượu các nhân vật lớn thật đáng sợ, may mà cô ấy không làm đổ rượu lên người phu nhân Chủ tịch.

Thương Lục nhớ rõ một giây khi anh nắm tay Kha Dụ.

Kha Dụ nhớ rõ một giây khi Thương Lục nắm tay anh.

Ứng Ẩn nhớ đến Thương Thiệu. Khi cô bước đến bên anh, anh nhẹ nhàng chỉnh lại khăn voan cho cô, mắt không rời, nụ cười nơi khóe môi nhẹ nhàng và ấm áp. Anh nói bên tai cô: "Hóa ra giấc mơ cũng có thể đẹp và đẹp hơn."

Trước toàn thể khách mời, anh nói: "Khoảnh khắc này là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong đời tôi."

Người dẫn chương trình đùa hỏi: "Có phải nói hơi sớm không?" Dưới khán đài vang lên tiếng cười, Mạnh Bạc Hoàn còn hét lên: "Còn phải sinh con nữa!"

"Không." Giọng Thương Thiệu qua micro vang lên, trầm ổn, rõ ràng. "Không có khoảnh khắc nào có thể so sánh với lúc này."

Về đám cưới này, Thương Thiệu nhớ gì? Anh nhớ rất nhiều, nhớ tất cả, dù khi bóng chiều đã buông xuống, khi anh nhìn thấy chiếc váy cưới đó, anh vẫn nhớ đến từng ánh mắt của cô. Trong mơ, khi quay đầu lại, cô mặc chiếc váy trắng, trên tay cầm hoa, khi tỉnh mộng, cô ở bên cạnh anh, tóc đã bạc.

Họ đã sống một cuộc đời bình yên và trọn vẹn.

Chương 125: Về rồi anh sẽ dỗ dành

Vài ngày trước khi căn biệt thự khu vườn ở Ninh Ba được bán đi, Tuấn Nghi tình cờ quay lại một chuyến, cô cẩn thận lau sạch từng phòng, lau sàn gỗ sau khi rửa sạch rồi đánh bóng bằng sáp. Còn với sân được lát bằng gạch xanh mài nước và được quét dọn rất lâu.

Mùa xuân là mùa hoa rụng ở Ninh Ba, hoa đậu hoa nở từng đợt rồi lại rụng thành từng lớp, Tuấn Nghi đã quét đầy mấy đợt rác. Khi đó, môi giới dẫn đôi vợ chồng đến xem nhà, chìa khóa xoay hai vòng trên cổng sắt, âm thanh vọng qua nửa sân nghe mơ hồ: "Chủ nhà này là một ngôi sao lớn rất nổi tiếng, vận mệnh rất tốt, nếu các vị thực sự đến vào ngày ký hợp đồng, thì sẽ biết tôi nói không sai, vì vậy phong thủy các vị có thể hoàn toàn yên tâm. Các vị xem, môi trường được chăm sóc rất tốt, cây cối rất tươi tốt..."

Họ không bước vào, chỉ đứng trên con đường dẫn vào cổng, từ xa nhìn lướt qua cây hoa đậu và cây xoài. "Thu đông sẽ đến lúc cây hoa bướm vàng nở hoa, hãy tưởng tượng khi bạn bè đến, ngồi ở đây thưởng thức các món ăn hương vị khô..." Môi giới rất giỏi bán lối sống, chỉ vài lời đã phác họa nên một bức tranh của cuộc sống trung lưu hòa thuận và hạnh phúc.

Tuấn Nghi ngồi bên ghế đá trong vườn sau, nghe lời nói đứt quãng của anh ta, trên mặt nở nụ cười nhè nhẹ. Cô nghe môi giới "ồ" một tiếng, tò mò hỏi: "Sao cửa cổng mở thế này?" Khi lên cầu thang, càng cảm thấy khó hiểu: "Sàn nhà vừa được lau sạch mà." Cuối cùng, anh ta tự cười giải thích: "Chắc là sắp bán nên thuê người giúp việc đến dọn dẹp."

Đôi vợ chồng khách hàng đang xem xét dấu vết sinh hoạt ở đây, hài lòng ẩn giấu trong những lời nói cố tình giữ kẽ để ép giá: "Thực sự, bảo quản cũng khá tốt..."

Tuấn Nghi dụi mắt, ấn mạnh lòng bàn tay lên hốc mắt một lúc, sau đó hít sâu một hơi, cố gắng mỉm cười. Cô đứng lên từ bàn đá, bước chân nhẹ nhàng, rời đi mà không làm phiền ai.

Mặc dù Anh Thương luôn nói chỗ này hơi nhỏ, nhưng Tuấn Nghi nhớ lần đầu tiên khi cô cùng Ứng Ẩn đến đây, cả hai đã hét lên vì vui mừng một lúc lâu. Họ đặc biệt yêu thích căn nhà nhỏ bằng gạch đỏ và khu vườn.

Tuấn Nghi thường cảm thấy mình là người không bao giờ trưởng thành, cô hơi ngốc, không học được cách chia tay, ngây thơ mong đợi "mọi thứ sẽ mãi mãi như vậy". Ví dụ như công việc, ví dụ như cảm xúc, ví dụ như một cuộc sống, một quãng thời gian, cô luôn nghĩ những thứ này có thể được đông lại, giống như lòng đỏ trứng đã chín, không còn chảy nữa.

Là trợ lý của ngôi sao, trợ lý của Kha Dụ, Thịnh Quả Nhi, lại có chí tiến thủ hơn cô, đảm đang hơn cô. Khi Kha Dụ đi diễn sân khấu ở nước ngoài, Thịnh Quả Nhi đã theo sát quản lý lớn học hỏi, đến khi Kha Dụ trở về, cô đã đủ khả năng độc lập, trở thành cánh tay đắc lực của Kha Dụ, giúp đỡ và bảo vệ anh ta.

Ngồi trên xe buýt, Tuấn Nghi cúi đầu nhìn mình. Cô chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, chỉ nghĩ đến một bữa ăn, một ly trà, trời lạnh phải thêm áo cho Ứng Ẩn, khi vào đoàn phim, cô phải suy nghĩ làm sao để nhét thêm một bộ chăn ga bốn mảnh mà cô ấy thích vào vali.

Xe buýt đến trang viên ven biển mất hai tiếng đồng hồ, trạm cuối là bến du thuyền, Tuấn Nghi xuống xe, chậm rãi đi bộ bên lề đường, cho đến khi xe của chú Khang dừng lại.

"Tiểu Tuấn Nghi, trông cháu như đã khóc." Chú Khang mời cô lên ghế phụ.

"Cháu đi mà khóc òa lên." Tuấn Nghi nói, phàn nàn xa.

Chú Khang mỉm cười, không vạch trần cô, hỏi: "Sao không bắt taxi?"

"Quá đắt." Tuấn Nghi nói: "Mất một trăm sáu mươi, một ngày cháu chỉ kiếm được bảy trăm."

"Hôm đám cưới, không phải cậu chủ đã tặng một bao lì xì mười mấy nghìn sao?"

"Phải tiết kiệm."

Tuấn Nghi rất biết tiết kiệm, vì bình thường cô chẳng có chỗ nào để tiêu. Ăn uống đều do Ứng Ẩn cung cấp, khi vào đoàn phim hoặc hoạt động thương mại, ban tổ chức tất nhiên sẽ sắp xếp hoặc trợ cấp. Bản thân Tuấn Nghi không trang điểm, không mua quần áo đắt tiền, theo kinh nghiệm của Ứng Ẩn "không quản lý tài chính thì tiền bạc sẽ rời bỏ mình", Tuấn Nghi đã tiết kiệm được rất nhiều tiền. Tuy nhiên, cô không giỏi nói dối, mẹ cô hỏi cô có bao nhiêu tiền, cô chỉ dám nói ít đi một phần ba và phần ba đó nhanh chóng bị bố mẹ cô lấy đi.

Ứng Ẩn đôi khi tức giận vì cô không có chí tiến thủ, tự mình ngồi đó bực bội, nhưng lại chẳng thể làm gì với chuyện gia đình của cô. Tuấn Nghi ngược lại bảo đảm: "Em trả hết tiền dưỡng dục thì được rồi."

Cô cảm thấy mình đã gần trả hết, vì vậy tiền bắt đầu thực sự dành dụm cho bản thân.

"Tiết kiệm để làm gì?" Chú Khang hỏi.

Tuấn Nghi không biết: "Đi học, hoặc làm của hồi môn."

Chú Khang cười to: "Đã có ý trung nhân rồi à?"

"Chưa đâu." Tuấn Nghi lắc đầu, nói rất tự nhiên: "Vậy thì đi học thôi."

"Cháu với Ứng Ẩn đều có ước mơ đi học." Chú Khang nói một câu. Mặc dù Ứng Ẩn hiện tại là thiếu phu nhân, nhưng cô ấy vẫn để chú Khang gọi cô là Ứng Ẩn, chú Khang dù nghe theo nhưng thực ra đã phải tập luyện rất lâu.

Tuấn Nghi nghiêm túc: "Con người là như vậy, khi còn đi học thì thấy nhàm chán, nhưng nếu sớm bước vào xã hội lại luôn muốn tìm cơ hội trở lại trường học. Thực ra chưa chắc đã học được gì, chỉ là nói miệng mà thôi, nhất là khi người đó không biết phải làm gì."

Chú Khang lái xe vào cổng trang viên, đã hiểu được ý cô.

"Cháu không biết phải làm gì nữa? Cháu không muốn tiếp tục làm trợ lý cho Ứng Ẩn sao?" Ông hỏi.

"Đương nhiên là không phải." Tuấn Nghi theo bản năng phủ nhận, giọng nói và cảm xúc bình lặng xuống: "Cháu chỉ là không biết có thể làm gì bên cạnh cô ấy. Cháu muốn nghỉ việc."

Chú Khang không ngạc nhiên lắm, nhẹ nhàng đạp phanh, dừng xe an toàn bên lề đường.

"Cháu sẽ làm tổn thương cô ấy đấy." Ông kéo phanh tay.

"Cháu chẳng biết làm gì, làm tổn thương cô ấy còn hơn là gây rắc rối cho cô ấy."

Tuấn Nghi cảm thấy chú Khang là người có thể tâm sự và giữ bí mật, tiếp tục nói: "Cháu không giỏi ăn nói, không lanh lợi, không biết cách cư xử, khi tham gia các hoạt động cùng cô ấy, cháu như

khúc gỗ, không có mắt quan sát, thậm chí thường xuyên làm phật ý những người có tầm ảnh hưởng. Dù cháu có thể chăm sóc cô ấy, nhưng người được thuê lại hiểu cách chăm sóc hơn cháu. Cháu không đủ khả năng làm trợ lý theo cô ấy, chị Tiểu Lai là thạc sĩ du học, biết hai ngoại ngữ, cô ấy hơn cháu."

Chú Khang một tay đặt trên vô lăng, quay mặt sang nhìn Tuấn Nghi ngồi nghiêng: "Nhưng cháu có một tấm lòng chân thật dành cho cô ấy."

Tuấn Nghi lại xem nhẹ điều đó: "Tấm lòng chân thật của cháu chẳng có gì đáng nói, ai cũng có cả. Cháu không có khả năng, giữ tấm lòng chân thật chẳng qua là khiến cô ấy khó xử hơn thôi."

Chú Khang ngẩn người trước câu nói của cô, nhìn cô thật sâu. Gương mặt của ông vẫn giữ vẻ lịch thiệp và xa cách truyền thống của một quản gia người Anh, ngay cả khi thương cảm cũng vậy, nhưng lúc này lại thật sự dịu dàng. Tuấn Nghi thấy được điều đó, nghĩ chú Khang lúc này trông già hơn thường ngày.

Lâm Tồn Khang không khuyên nhủ cô nữa, lắc đầu, rồi cười nhẹ.

Chiếc xe lại khởi động, ông hạ thấp cửa sổ xe, để gió biển thổi qua gương mặt của Tuấn Nghi.

Mắt Tuấn Nghi nóng bừng, một lúc sau, cô hạ hết cửa sổ, tay gác lên, cằm tì vào. Cô nhìn xa xăm biển xanh thẳm và những tia nắng lấp lánh, rồi nháy mắt, nước mắt trào ra.

Cô không hối hận vì sự thiếu chí tiến thủ của mình. Giá mà cô là một người có ích hơn.

Chú Khang dừng xe ở cổng chính rồi tự mình lái xe vào gara. Tuấn Nghi xuống xe, cúi người dặn dò ông: "Chú Khang, hãy giúp cháu giữ bí mật, cháu sẽ tự nói với cô ấy."

Nhưng những chuyện thế này, nói thì dễ, làm thì hay bị trì hoãn. Tuấn Nghi tự tìm lý do, nghĩ đợi tìm được công việc mới rồi mới nghỉ việc. Nhưng cô cứ lần lữa, mở ứng dụng tuyển dụng cũng mất ba đến năm ngày, đăng ký, cập nhật hồ sơ lại kéo dài một đến hai tuần, mãi cho đến ngày đó, Ứng Ẩn chủ động tìm cô, hỏi cô có kế hoạch gì cho tương lai.

Tuấn Nghi lập tức đứng thẳng người, các dây thần kinh trong cơ thể như một bó lúa bị buộc chặt.

"Em..."

Ứng Ẩn thấy mắt cô tròn xoe, bật cười: "Sao lại căng thẳng thế?"

Tuấn Nghi bị cô ấy kéo ngồi xuống bên cạnh, cả hai ngồi cạnh quầy bar, uống hai ly nước trắng.

"Chú Khang tối qua đến tìm chị, nói muốn gửi em đi học ở nước ngoài."

Tuấn Nghi phì cười và bị sặc.

Ứng Ẩn đưa giấy ăn cho cô, chuyển ý của chú Khang cho cô: "Chú Khang nói, em còn trẻ, nên học thêm điều gì đó, ông ấy có thể nhờ người viết thư giới thiệu, đến học viện quản gia quốc tế hàng đầu thế giới. Nhưng chị nói, có lẽ Tuấn Nghi của chúng ta muốn học thứ gì khác." Ứng Ẩn cười nhẹ.

"Học viện quản gia là gì vậy?" Tuấn Nghi hỏi.

"Ừm..." Ứng Ẩn đã tìm hiểu tối qua, cũng hỏi Thương Thiệu, tóm tắt đơn giản: "Như tên gọi, là học viện chuyên đào tạo quản gia."

"Học xong có giống chú Khang không?"

"Chú Khang nói ông ấy không phải chuyên nghiệp, nhưng quản gia

của Thương Lục, chú Minh, là người tốt nghiệp từ học viện này, bạn học của ông ấy có người phục vụ trong hoàng gia Dubai, có người phục vụ trong cung điện Buckingham."

"Nghĩa là, sau khi tốt nghiệp, em có thể giống như họ chuyên nghiệp, toàn diện, giúp người chủ gánh vác nhiều phiền toái?" Tuấn Nghi trong lòng hơi rộn ràng,

Cô cảm thấy một chút sợ hãi. Họ nghe có vẻ rất cao cấp, vượt qua sự hiểu biết của cô về công việc "trợ lý đời sống" có lẽ sẽ rất khó để học được.

Ứng Ẩn lại cười: "Chị không cần em giúp chị gánh vác những phiền toái, em đừng coi đây là tiêu chí để quyết định. Em muốn học gì thì học, ví dụ như nghệ thuật, kinh doanh, thậm chí khảo cổ cũng được."

"Chị không cần em nữa rồi." Tuấn Nghi nghe hiểu ý cô ấy.

Mặc dù bản thân cũng nhận thức được điều này, nhưng khi nghe Ứng Ẩn nói rõ ràng, lòng cô vẫn hơi chùng xuống.

"Chị cần em, nhưng chị không thể dùng sự cần thiết của mình để ràng buộc em. Chẳng phải em muốn nghỉ việc sao?" Ứng Ẩn hỏi. Tuấn Nghi biến sắc, lắp bắp giải thích: "Đó là... chỉ là em muốn xem thử thôi."

Ứng Ẩn nắm lấy tay cô: "Không sao đâu. Em đừng mang gánh nặng trong lòng, đây là cuộc sống của em. Nếu em chán công việc, muốn thay đổi môi trường mới, hoặc thử sức ở lĩnh vực khác, đó đều là những điều tốt. Chị ủng hộ em."

Tuấn Nghi mặt trống rỗng, òa khóc: "Chị không giữ em lại." Cô khóc bất ngờ và vô cùng mãnh liệt, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu tại sao.

Ứng Ẩn rõ ràng bị giật mình, nhất thời lúng túng. Còn Tuấn Nghi thì khóc to như một cơn lũ đã bị dồn nén từ lâu, nấc nghẹn, hơi vào không kịp hơi ra.

Ứng Ẩn không ngừng vỗ vai, vỗ lưng cô, cúi xuống tìm ánh mắt cô. Nhưng Tuấn Nghi dựa vào quầy bar, không chịu ngẩng đầu, nước mắt nhỏ giọt xuống gối, làm ướt quần cô.

"Chị không nói là không giữ em lại, chị không nỡ rời xa em, nhưng mà..."

Ứng Ẩn đột nhiên hiểu ra, nghẹn lại, cảm thấy mũi cay cay. Một lúc sau, cô ôm Tuấn Nghi vào lòng: "Chị sẽ giữ em lại, chị sẽ giữ em lại..."

Tuấn Nghi khóc nhiều, toàn thân đổ mồ hôi, tóc mai dính vào mặt. Cô ngắt quãng hỏi: "Chị và công ty của Đình Văn, không cần... không cần trợ lý nhỏ nữa sao?"

"Cần chứ, cần chứ." Ứng Ẩn vừa cười vừa khóc, "Không phải em muốn nghỉ việc sao?"

"Vì em vô dụng."

"Ồ." Ứng Ẩn nâng mắt, giả vờ như vừa nhận ra: "Vì em vô dụng, nhưng vẫn coi chị là người của mình, nên quyết định đổi người khác để gây rắc rối cho họ? Em thật là chu đáo."

Mặt Tuấn Nghi đỏ bừng, bật khóc nức nở, nước mắt trào ra: "Chị không hiểu đâu."

"Chị hiểu chứ, em không muốn rời xa chị, nhưng lại sợ chị thực ra chán em, chỉ miễn cưỡng giữ em lại, nên em tự rút lui trước." Ứng Ẩn vạch trần suy nghĩ của cô, cười thở dài: "Trình Tuấn Nghi, sau này yêu đương không thể thế này, tâm lý kiểu này, đàn ông không đoán nổi đâu."

Tuấn Nghi mím môi, mím rất chặt.

"Em rất hữu dụng." Ứng Ẩn lau nước mắt cho cô: "Chỉ có em mới nghĩ đến việc mua hai con cừu nhỏ cho chị ở Kashmir."

Sau đó Tuấn Nghi đã tự mình chiến tranh lạnh với chú Khang trong hai ngày. Chú Khang cảm thấy rất oan ức và nói chi phí cho cô đi học đã được ông bàn bạc với vợ mình, họ luôn sẵn sàng chào đón cô thực hiện bước này. Thực ra, nếu Tuấn Nghi muốn đi học, Ứng Ẩn sẽ sắp xếp, nhưng tấm lòng của chú Khang rất đáng quý, Ứng Ẩn không nên từ chối thay Tuấn Nghi.

Tuấn Nghi đã ghi việc học tại Học viện Quản gia vào giữa cuốn "Sổ tay 5 năm" của mình:

"Khi nào thích ăn trứng lòng đào thay vì trứng chín hẳn thì sẽ đi học."

.

Căn biệt thự trong vườn trên con dốc, với cây gỗ hoa mai trồng ngoài cổng, cuối cùng vẫn chưa bán được.

Dù có vài khách hàng tiềm năng tỏ ý muốn mua, nhưng mỗi khi họ muốn đặt tiền giữ chỗ, Ứng Ẩn lại do dự, nói: "Để xem thêm một chút."

Lâu dần, nhân viên tư vấn bất động sản đã nhìn thấu tâm ý của cô: "Cô Ứng, nếu cô không muốn bán thì có thể không bán."

Biệt thự vốn đã khó bán, lại là biệt thự cũ, chi phí sinh hoạt và bảo dưỡng đều cao, vị trí lại khá xa, nên không phải là lựa chọn tốt trên thị trường giao dịch. Để phục vụ tốt cho khách hàng nổi tiếng này, nhân viên tư vấn đã dồn hết tâm huyết, nhưng giờ thì tâm ý của anh ta nguội lạnh, nói một câu khách sáo: "Tự mình giữ lại cũng là

một cách để lưu lại kỷ niệm."

Ứng Ẩn thật sự không bán nữa. Để cảm ơn anh ta vì đã vất vả nhiều lần, cô trả một khoản hoa hồng hậu hĩnh.

Thương Thiệu không quan tâm đến những việc nhỏ nhặt này, Ứng Ẩn cũng không nói với anh, cô nghĩ, nếu có ngày hai người cãi nhau, cô vẫn còn nơi để ngủ—ngủ ở biệt thự sẽ tự tin hơn ngủ ở khách sạn.

Sau đó không biết là khi nào, có lẽ là khi dọn dẹp giấy tờ tài sản, việc này bị phát hiện.

Thương Thiệu vừa tan ca, đang đọc Kant trên xe về nhà, khi tìm thấy Ứng Ẩn trong phòng khách, kính mắt bạc trên mũi anh vẫn chưa tháo. Anh hỏi Ứng Ẩn đang làm gì, cô nói đang kiểm tra tiền, những tài sản nhỏ cô cũng đã gần như quên mất.

"Giao cho cố vấn là được rồi, em không cần mệt mỏi như vậy." Anh vừa nói vừa cởi áo vest, tùy tiện ném lên ghế sofa, cúi xuống để hôn cô.

Nụ hôn buổi sáng là nụ hôn buổi sáng, hôn tạm biệt là hôn tạm biệt, khi trà chiều mà gặp nhau, cũng là nụ hôn trà chiều. Về nhà thì có nụ hôn "Chào mừng về nhà", nụ hôn buổi tối là nụ hôn buổi tối, lên giường thì có nụ hôn lên giường, khi muốn hôn thì không cần lý do, muốn hôn thì hôn.

Người hầu nhận được lệnh không được lên tầng ba. Chỉ có một lần, tiếng bước chân rõ ràng trên cầu thang, Rich không biết thế nào lại nhảy lên, đứng ngơ ngác ở cửa nào đó. Chắc là chủ nhân của nó cảm thấy nó quá nhỏ bé, không thể cưỡi, nên đành phải đi nơi khác. Rich trong lòng rất tổn thương rồi đi mất. Tuấn Nghi không biết nó đi đâu, dưới ánh trăng cô dắt nó về chuồng. Con ngựa lùn bị tự kỷ ba ngày, nhưng lại rất chăm chỉ ăn cỏ.

Ứng Ẩn vừa hôn Thương Thiệu vừa cởi cà vạt cho anh, hai tay ôm lấy vai anh, nài nỉ: "Anh dọn dẹp cùng em nhé!?"

Sau khi hôn, cô nói chuyện luôn mang một chút giọng mũi dịu dàng. Thương Thiệu vui vẻ làm "khổ sai" cho cô, ngồi giữa đống tài liệu, hợp đồng trên sàn, xem xét từng thứ một và giúp cô lên kế hoạch.

Khi đến sổ đỏ của căn biệt thự nhỏ, anh vô tình hỏi: "Không phải em nói sẽ bán nó sao, sao vẫn chưa bán?"

Ứng Ẩn không ngờ bị hỏi như vậy, đành nói dối một câu vụng về: "Người môi giới nói khu vực đó có tiềm năng, có thể giữ lâu dài."

"Sao lại thế được?" Thương Thiệu ngẩng lên: "Kế hoạch đô thị ba năm tới sẽ không động đến khu vực đó. Người môi giới không chuyên nghiệp như vậy, ai giới thiệu cho em thế?"

Ứng Ẩn chỉ đành nói: "Căn hộ ở trung tâm thành phố đã bán rồi, đây là căn nhà duy nhất còn lại của em."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Cái gì gọi là "nhà duy nhất còn lại của em"? Đây chẳng phải là nhà của em sao?"

"Cái đó không giống."

"Sao lại không giống?"

"Nếu cãi nhau thì tất nhiên phải về nhà mình." Ứng Ẩn chu mỏ.

Một tiếng "bốp." Thương Thiệu nhẹ nhàng gấp sổ đỏ lại, nhìn Ứng Ẩn, cười mỉm rồi nói với cô: "Ai cãi với em?"

"Chẳng phải có thể xảy ra sao?"

"Không có chuyện đó."

"Chẳng phải đã từng cãi nhau rồi sao?" Ứng Ẩn đếm trên đầu ngón tay từng sự kiện: "Anh ép em phải là người phụ nữ của anh, cởi khăn choàng của em trên máy bay, không cho em mượn tiền để hủy hợp đồng, thêm cả nhiều chuyện khác mà chưa tính, mỗi lần không hợp ý là anh rút lui, để em tự suy nghĩ kỹ..."

Thương Thiệu cười khổ, đặt sổ đỏ xuống sàn, chống tay, nghiêng người lại gần: "Những cái đó mà cũng tính à?"

"Không tính sao..." Trong sự gần gũi của anh, giọng nói của Ứng Ẩn dần yếu đi.

Thương Thiệu đặt mũi của anh lên mũi cô: "Sau đó thì sao? Kể từ khi chính thức quen nhau, chúng ta đã cãi nhau bao giờ chưa?"

"Có chứ, anh ghen với Giang Đặc, ghen với Kha Dụ..." Ứng Ẩn mặt đỏ lên, ho khan một tiếng để che giấu.

Thương Thiệu giả vờ như vừa được cô nhắc nhớ, sau đó nói: "Chuyện đó không tính là cãi nhau."

Ứng Ẩn: "..."

Người đàn ông này quả thật rất logic.

"Vậy..." Thương Thiệu khẳng định, "...Thật sự chúng ta chưa bao giờ cãi nhau."

Ứng Ẩn thật sự không chịu nổi anh, cô lại bị anh hôn nhẹ, hơi thở của cô trở nên ngọt ngào và nóng bừng: "Lý lẽ sai trái... sao lại nói được như vậy..."

Thương Thiệu cười không ngừng, ôm cô vào lòng, vừa hôn lên má cô vừa nói: "Còn đường còn dài, thật sự không thể đảm bảo anh sẽ không bao giờ làm em giận. Nhưng ở đây đủ rộng, nếu em giận anh, em có thể phạt anh ở trên tầng hoặc ở một phòng khác, em

thấy thế nào? Ở chỗ Rich cũng được. Căn biệt thự nhỏ thì quá xa, dỗ dành sẽ rất lâu, chỉ làm em giận thêm."

"Nếu giận đến mức không muốn gặp anh thì sao?" Ứng Ẩn không chịu thua.

Thương Thiệu giữ chặt eo cô, tay kia nâng mông cô lên. Rõ ràng là đang hỏi cô có giận hay không, nhưng Ứng Ẩn lại vòng tay quanh cổ anh, ngoan ngoãn quỳ ngồi vào lòng anh. Sau khi ngồi ổn định, cô cúi mắt, chờ đợi câu trả lời của anh.

Thương Thiệu ngẩng đầu lên, yết hầu anh chuyển động khi nói.

Anh nhếch môi, cẩn thận nói: "Anh nghĩ, anh không gây tội đến mức đó."

"Ai mà biết được." Ứng Ẩn suy nghĩ, "Nhỡ đâu..."

"Không có chuyện đó." Anh ngắt lời cô.

"Nhỡ đâu..."

"Cũng không có chuyện đó." Thương Thiệu khẽ cười, mấy từ đơn giản nhưng chắc chắn.

"Hoặc là..."

"Vẫn không có chuyện đó."

Ứng Ẩn không phục: "Anh thậm chí còn không biết em định nói gì."

"Bất kỳ điều gì khiến em tức giận đến mức không muốn gặp anh, anh sẽ không làm, vậy nên sẽ không cho cơ hội xảy ra chuyện đó."

Ứng Ẩn không hiểu, rõ ràng đã kết hôn rồi, mà sao trái tim cô vẫn rung động vì một hai câu nói của anh. Cô cảm thấy ngại ngùng, im

lặng trong vài giây, sau đó vùi mặt vào cổ Thương Thiệu, mặt cô nóng bừng.

Thương Thiệu bật cười, ôm chặt cô vào lòng.

"Vậy anh không biết điều gì sẽ làm em giận đến mức đó, làm sao anh tránh được?" Ứng Ẩn vẫn vùi mặt, giọng nói có chút ngượng ngùng.

"Tất nhiên anh biết." Thương Thiệu hôn nhẹ lên dái tai cô: "Hoặc là... em muốn anh liệt kê danh sách cũng được."

Ứng Ẩn tất nhiên không yêu cầu anh liệt kê danh sách, nhưng căn biệt thự nhỏ vẫn chưa bán được. Lần sau, khi hai người đã hẹn xem một buổi múa kịch, Thương Thiệu lại bị công việc đột xuất cản trở.

Ứng Ẩn có chút thất vọng và giận dữ, vì buổi múa kịch đó là của đoàn nước ngoài, đây là buổi diễn cuối cùng ở trong nước. Cô cảm thấy một cảm giác khó chịu kỳ lạ, như thể muốn xem Thương Thiệu dỗ dành cô ra sao, nên cô tự lái xe đến căn biệt thự nhỏ.

Khi chờ đèn đỏ, trong đầu cô bất chợt hiện lên hình ảnh Thương Thiệu ôm bó hoa, chạy vội vã lên tầng ba để dỗ dành cô nhưng lại bị cô bỏ rơi. Anh chắc chắn sẽ rất bối rối, cảm thấy buồn bã vì căn biệt thự nhỏ đại diện cho việc cô "giận đến mức không muốn gặp anh," trong khi sự vắng mặt này chỉ là một chuyện nhỏ không thể tránh được.

Đèn xanh bật lên, Ứng Ẩn nhấn ga, vốn định đi thẳng nhưng lại quay đầu ở ngã tư tiếp theo.

Không biết vì sao, chỉ cần nghĩ đến việc Thương Thiệu có thể bối rối và lúng túng, ngực cô lại cảm thấy nghẹn ngào.

Về đến nhà, cô lén nói chuyện này với Tuấn Nghi. Tuấn Nghi ban đầu tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, chăm chú lắng nghe một hồi,

sau đó bừng tỉnh nói: "Hóa ra đây là kiểu "làm mình làm mẩy"." Cô ấy đập tay: "Người được yêu chiều luôn có sự kiêu ngạo."

"Nói linh tinh." Ứng Ẩn khẽ ho một tiếng, hơi lúng túng.

Tuấn Nghi nghiêm túc nhìn cô: "Nhưng chị thương anh ấy nên không thể làm mình làm mẩy được."

Ứng Ẩn mím môi, cố chấp: "Không phải vì thương." Cô cố gắng làm nhẹ chuyện: "Chỉ là cảm thấy làm lớn chuyện không có ý nghĩa."

"Ừ, ừ." Tuấn Nghi gật đầu.

"Em phải tin." Ứng Ẩn cau mày.

"Tin, tin, tin."

Tối đó, Thương Thiệu về nhà rất muộn, gần 1 giờ sáng. Ứng Ẩn vẫn chưa ngủ, ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ đọc sách. Khi cửa mở, gió đêm ấm áp ùa vào mang theo hương hoa nồng nàn.

Quả nhiên, anh ôm một bó hoa trở về, những cánh hoa dính sương đêm mùa hè, sương đêm đó còn bám vào cổ áo sơ mi xanh nhạt của anh. Một bó hoa lớn, Ứng Ẩn không biết tên, chỉ biết là màu hồng như chim hồng hạc, thuần khiết và mãnh liệt.

Thương Thiệu một tay cầm hoa, cúi người qua lưng ghế sofa, hôn nhẹ lên mặt Ứng Ẩn. "Xin lỗi em, anh về muộn thế này."

"Giận chết mất thôi." Ứng Ẩn giả vờ nói.

Thương Thiệu cúi mặt, khẽ cười: "Vậy em nên về căn biệt thự nhỏ, đợi anh mở cửa để nhìn mặt em."

"Anh muốn em về đó à?"

"Về rồi anh sẽ dỗ dành, rồi qua đêm luôn tại chỗ."

Ứng Ẩn khẽ cười, mặc dù nhanh chóng giấu đi nhưng vẫn bị Thương Thiệu bắt gặp.

"Cười gì thế?" Anh hỏi một cách tinh quái, hơi thở ấm áp bao quanh tai Ứng Ẩn, "Nghĩ linh tinh gì vậy?"

"Ai nghĩ linh tinh, em chỉ nghĩ may mà không về đó, tránh được một trận."

Ánh mắt Thương Thiệu dừng lại trên môi cô trong hai giây, sắc mắt anh tối đi, đồng nhất với màn đêm. Vừa hôn, anh vừa lấy quyển sách trong tay Ứng Ẩn. Sau một lúc hôn nhau, giọng anh rõ ràng trầm xuống, yết hầu chuyển động, hỏi: "Vở múa thế nào, có hay không?"

"Em không có xem." Ứng Ẩn thật thà nói: "Anh không đến được nên đột nhiên em chẳng còn hứng thú, lại sợ anh đến giữa chừng rồi còn phải đợi em bên ngoài."

Thương Thiệu nhìn sâu vào đôi mắt và thần thái của cô, nghiêm túc hỏi: "Sao trông em không giống đang giận mà lại giống như chẳng hề giận chút nào?"

Anh không biết ngần ấy thời gian đã đủ để Ứng Ẩn tự mình dỗ dành bản thân.

"Không phải lỗi của anh." Ứng Ẩn co gối lại, khoanh tay trước ngực, "Anh thì sao? Công việc đã xong chưa?"

"Ừ." Anh trả lời, ngón tay cái dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Công việc ở công ty đã xong, phản ứng đầu tiên của anh là bảo trợ lý đi mua hoa, vì đã muộn nên các cửa hàng hoa có thể đã đóng cửa, hoặc những loại hoa đẹp đã bị chọn hết. Anh không thể để Ứng

Ẩn nhận một bó hoa sơ sài còn sót lại.

Trợ lý không hiểu, giữa lúc hỗn loạn đột xuất như thế, làm sao anh lại có thể nghĩ đến một bó hoa nhỏ này. Trong lúc bước nhanh đến phòng họp, anh thậm chí còn đặc biệt dặn dò: "Chỉ lấy hoa hồng màu hồng, không thêm hoa phụ, đừng để quá tầm thường."

Câu "đừng để quá tầm thường" của Thương Thiệu khiến trợ lý và cửa hàng hoa phải vắt óc suy nghĩ.

Ứng Ẩn nhận bó hoa từ tay anh, nhẹ nhàng ngửi, mỉm cười dịu dàng nói: "Rất giận, nhưng vì bó hoa này, tha thứ cho anh rồi."

Thương Thiệu nhếch môi cười, hai tay ôm chặt lấy cô, mặt vùi vào cổ cô, lặng lẽ ngửi hương tóc và da thịt cô.

Ứng Ẩn như một bó hoa bị anh ngửi, đôi tay dài mảnh khảnh của cô đưa lên ôm lấy đầu anh, đồng thời nghiêng mặt đi để anh hôn.

Những cánh hoa hồng hồng bị ôm chặt rồi rơi xuống vài cánh, cuối cùng bị Thương Thiệu tiện tay bỏ xuống đất. Anh cảm thấy thật chúng vướng víu.

.

Nếu không phải vì lịch trình của đoàn múa kịch kín đáo và không còn chỗ trống trong các nhà hát, Thương Thiệu chắc chắn sẽ mời họ diễn riêng cho Ứng Ẩn một buổi. Nhưng vì điều kiện không cho phép, anh đành phải bỏ qua.

Sau đó, Chủ tịch Thương làm việc thêm một tuần, cuối cùng giải quyết xong mọi việc rồi cùng Ứng Ẩn bay đến Toronto để xem buổi biểu diễn đó.

Chương 126: Anh Thiệu của chị mê mẩn chị đến mức quên lối về

Cuối tháng Tám, thành phố nước Venice.

Phía bắc nước Ý đã bước vào mùa thu, cảm giác nhiệt độ trên cơ thể khác biệt hoàn toàn so với cái nóng oi bức của thành phố Ninh Ba vào giữa mùa hè. Bầu trời màu xanh ngọc phản chiếu trên mặt nước biển ở cảng, chiếc du thuyền sang trọng của khách sạn được gọi là "taxi nước" kéo dài một vệt sóng trắng trên mặt nước.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lâm tham gia một liên hoan phim quốc tế, cũng là lần đầu tiên cô đến Venice. Khi đến cửa chính của Venice, cô đã bị ngạc nhiên bởi những chiếc gondola đi qua các con kênh, bây giờ, khi ngồi trên chiếc du thuyền sang trọng của khách sạn trên đường đến Lido, cô không thể không liên tục chụp ảnh bằng điện thoại.

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô Bạch cười nhiều như vậy." Ứng Ẩn nói.

Bạch Lâm hơi ngượng ngùng cũng có chút e thẹn. Sự e thẹn này hiện lên trên gương mặt thường ngày nghiêm khắc và có chút cay nghiệt của cô tạo ra một cảm giác không hòa hợp. Nhưng mọi người trong đoàn đã biết, cô Bạch là người ngoài cứng trong mềm, trong giao tiếp có thể nói là vụng về.

"Chưa từng thấy thế giới bên ngoài." Bạch Lâm tự giễu mình với giọng điệu cứng rắn, sau đó nhanh chóng hỏi lại: "Đây là lần thứ hai của cô?"

Đây thực sự là lần thứ hai Ứng Ẩn đến Venice. Lần trước là với bộ phim Người Phụ Nữ Với Điếu Thuốc, bộ phim đã giành giải thưởng lớn của ban giám khảo, nhưng cô đã bỏ lỡ giải Volpi Cup cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Tuy nhiên, lần đó cũng không có nhiều lời tiếc nuối, vì năm đó quy tụ nhiều nữ diễn viên xuất sắc, còn cô chỉ là một người mới, thất bại không oan.

"Thật tiếc là Giang Đặc không đến, nếu không anh ấy chắc chắn sẽ còn phấn khích hơn tôi." Bạch Lâm nói.

"Anh ấy là người rất khó để phấn khích." Ứng Ẩn nhìn lại và nói, "Đúng không, thầy Lý?"

Chiếc du thuyền nhỏ không đủ chỗ cho cả đoàn làm phim nên họ phải chia ra nhiều thuyền. Trên chiếc thuyền đi đầu ngồi có Lý Sơn, Ứng Ẩn và Bạch Lâm; Trang Đình Văn đi cùng với Thẩm Linh, ông Phó và Thiên Na Tư ngồi ở thuyền sau; phía sau nữa là một chiếc du thuyền lớn đã được thuê trọn gói, chở theo trợ lý, người trang điểm và đoàn đội quan hệ công chúng.

Lý Sơn cảm thấy như trở về nhà khi đến Lido, hai tay dựa vào lan can, mắt híp lại nhìn xa xăm và nói: "Khi tôi gọi cho Giang Đặc, cậu ấy nói cậu ấy rất bận. Tôi hỏi cậu ấy đang bận gì, cậu ấy nói tôi không biết à, tháng Tám và Chín là mùa du lịch cao điểm ở A Cháp, cậu ấy bận làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn ngựa cho khách."

Lý Sơn luôn rất quan tâm đến Giang Đặc, trên người luôn mang một cảm giác trách nhiệm, nghĩ từ khi kéo anh ấy từ Thiên Sơn xuống trần gian, mình có trách nhiệm hướng dẫn từng bước đi của anh ấy. Do đó, mỗi khi có hoạt động liên quan đến phim ảnh, chẳng hạn như buổi chiếu thử nội bộ, tin tức phim được chọn tham gia liên hoan phim hoặc lời mời tham gia liên hoan phim, ông đều tự mình gọi điện thoại cho Giang Đặc để thông báo.

Giang Đặc không xem Lý Sơn như một đạo diễn lớn, khi nhận điện

thoại của ông, anh ấy đang dắt hai con ngựa, trên đường đến nhà khách để đón khách. Tiếng vó ngựa vang lên trong màn sương sáng sớm, anh ấy nghe mà không tập trung, chỉ muốn cúp điện thoại sau vài câu.

Lý Sơn hỏi: "Lần này, có thể Tiểu Ẩn sẽ đoạt giải nữ diễn viên chính, cậu không muốn chứng kiến khoảnh khắc này của cô ấy sao?" Khi hỏi câu này, tay Giang Đặc đang cầm điện thoại rõ ràng siết lại và do dự một chút.

"Đây là lần thứ hai ông dùng cô ấy để dụ dỗ tôi." Giang Đặc nói trúng tim đen của ông. Lý Sơn cười lớn, một kiểu cười nửa đùa nửa thật.

Giang Đặc đã đến trước cửa nhà khách, buộc dây cương của con ngựa vào cọc gỗ, mặt không biểu cảm nói: "Tôi sẽ cùng cô ấy trải qua khoảnh khắc này qua màn hình TV."

"Anh cũng có thể giành giải thưởng. Bộ phim được chọn, anh cũng là một ứng cử viên cho giải Volpi Cup." Lý Sơn dùng danh lợi để cám dỗ anh.

Giang Đặc thậm chí không biết "Volpi Cup" là chữ gì, giọng anh không dao động, nói: "Nếu tôi cũng có thể giành giải thì điều đó chứng tỏ nghệ thuật điện ảnh của các ông chẳng ra gì, còn chưa cao bằng đường tuyết trên Thiên Sơn."

Lý Sơn tức giận nói: "Cậu đúng là không ăn dầu mỡ."

Tuy nhiên, đến khoảnh khắc này, trên chiếc du thuyền ở Venice, ông cảm thấy tiếc nuối vì sự vắng mặt của Giang Đặc. Đây đáng lẽ là cơ hội tốt nhất để anh ấy bước vào tầm nhìn của công chúng. Sau khi chuyển chủ đề khỏi Giang Đặc, Bạch Lâm hỏi: "Anh Thương sẽ đến trong vài ngày tới chứ?"

Thương Thiệu dù bận rộn công việc, nhưng không ở xa lắm, hiện

đang tham quan một phòng thí nghiệm dược sinh học ở Pháp. Ứng Ẩn gật đầu: "Anh ấy sẽ đến vào ngày công chiếu."

"Tuyết Tan Thành Xanh" sẽ tổ chức buổi công chiếu toàn cầu vào lúc 7:30 tối ngày 3 tháng 9. Vì là một bộ phim dự thi chính thức, buổi công chiếu sẽ được tổ chức tại Lễ hội Palace, dĩ nhiên cũng sẽ có thảm đỏ.

"Anh Thương sẽ cùng cô đi thảm đỏ chứ?" Bạch Lâm tiếp tục hỏi. Ứng Ẩn mỉm cười: "Anh ấy từ chối tôi rất quyết liệt."

Mặc dù sau khi mối quan hệ giữa Ứng Ẩn và Thương Thiệu được công khai, nhà họ Thương và Thương Thiệu đã trở thành chủ đề nóng trên mạng, mọi người đều rất quan tâm đến mọi hành động và tin đồn của họ, nhưng bản thân Thương Thiệu không quen với việc phơi bày cuộc sống cá nhân trước công chúng.

Anh từ chối lời mời phỏng vấn từ các tạp chí hàng đầu, các hoạt động kinh doanh thông thường cũng giảm đáng kể, thay vào đó là các thành viên khác trong ban giám đốc hoặc các giám đốc điều hành đại diện. Các buổi tiệc tư nhân cũng khó mời được anh tham dự. Bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn đã phải nỗ lực rất nhiều để giảm nhiệt độ, mặc dù các phương tiện truyền thông nhìn thấy lưu lượng lớn như vậy đều muốn khai thác, nhưng các báo cáo liên quan đã bị dập tắt từ trong trứng nước.

Sau khi kết thúc "đám cưới thế kỷ" nếu ai đó theo dõi đường biểu đồ tìm kiếm liên quan sẽ thấy đường đi đó như những ngọn núi và hẻm núi nguy hiểm nhất trên Trái Đất, rõ ràng là kết quả của sự điều chỉnh lượng thông tin.

Việc tham dự liên hoan phim cùng vợ là điều tất nhiên, nhưng đi thảm đỏ cùng nhau thì Thương Thiệu cảm thấy không cần thiết, cũng không hứng thú.

Mười mấy phút sau, bến tàu với thảm đỏ của Lido đã hiện ra rõ ràng

trong tầm mắt.

Nơi đây được kết nối với tầng hầm của khách sạn Westin, là con đường bắt buộc để các ngôi sao ra vào Lido, được gọi là "Đài Quan Sát Sao." Bây giờ, "Đài Quan Sát Sao" đông đúc, máy ảnh và ống kính dài tạo thành một trận địa, vốn dĩ im lặng, nhưng khi chiếc du thuyền đến gần, ngay lập tức vang lên tiếng bấm máy như mưa rơi.

Không khí của liên hoan phim Venice khá thoải mái, không quá căng thẳng, vì vậy các ngôi sao và người làm phim đến từ khắp nơi cũng thoải mái hơn nhiều. Khi thuyền chưa cập bến, Ứng Ẩn và Lý Sơn đã nở nụ cười thân thiện, vẫy tay chào đón.

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt với tay áo phồng, tóc dài xoăn nhẹ màu đen buông xõa, đôi khuyên tai kim cương cũng rất tinh tế.

Ứng Ẩn không có tên tiếng Anh, truyền thông và người hâm mộ quốc tế thích gọi cô là "Yin" nhưng âm điệu ba thanh này thực sự làm khó họ, vì tiện lợi, khi phát âm chỉ còn lại "in."

Sau khi lên đảo, tiếp theo là buổi họp báo.

Khán phòng chật kín. Trên sân khấu dài và cao, Lý Sơn ngồi ở giữa, hai bên kéo dài là các diễn viên và ê-kíp.

Trong ánh đèn flash chói mắt, ông nói: ""Tuyết Tan Thành Xanh" ban đầu trong tâm trí tôi là một hình ảnh mơ hồ, không có một hình ảnh cụ thể nào, vì vậy tôi cũng không vội vàng thực hiện nó. Cho đến khi tôi chú ý đến Ứng Ẩn, trong lòng tôi có một tiếng nói - chính là cô ấy."

Lần đầu tiên Lý Sơn nói về điều này, không phải để khách sáo.

"Những đặc điểm của cô ấy khiến người ta mê mẩn, tôi cảm thấy một sự cấp bách, nghĩ phải thực hiện bộ phim này trước khi đặc

điểm đó biến mất. Nhưng càng sâu vào quá trình quay phim, tôi càng cảm thấy suy nghĩ này của mình thật hẹp hòi. Cô ấy là một diễn viên không giữ lại gì, thành tựu nghệ thuật của cô ấy không đến từ đặc điểm đó mà là từ sự cống hiến."

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng hướng về Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn hạ micro xuống, đôi mắt sáng rực cùng nụ cười chân thành.

"Đối với tôi, đây có lẽ sẽ là một trải nghiệm khó quên trong đời. Không chỉ là những gì diễn ra trong phim, trên trường quay, mà còn là giai đoạn cuộc sống cá nhân mà tôi đã trải qua vào thời điểm đó, chúng đã hình thành một sự tương tác và phản chiếu, tạo ra một năng lượng mạnh mẽ. Thế nhưng trong diễn xuất, tôi được yêu cầu xử lý nó bằng một cách kiềm chế, lạnh lùng. Nghe có vẻ tàn nhẫn, phải không?"

Cô mím môi, "Nhưng tôi nghĩ, tôi và đạo diễn Lý đã đạt được sự đồng thuận về sự tàn nhẫn này. Đối với một chủ đề sâu sắc, nhưng dễ bị lạm dụng, việc thể hiện kiềm chế là một dạng trí tuệ và đạo đức. Tôi rất mong chờ "Tuyết Tan Thành Xanh" sẽ gặp gỡ các bạn."

Cô nói những điều có ý nghĩa, giỏi cảm nhận và diễn đạt, không phải là một "bình hoa" trống rỗng. Video được lan truyền thu hút rất nhiều người hâm mộ, nhưng sự chú ý của buổi họp báo vẫn không thể so sánh với thảm đỏ.

Thảm đỏ rực rỡ ánh sao, đoàn làm phim "Tuyết Tan Thành Xanh" xuất hiện sau khi hoàng hôn buông xuống, tận hưởng sự vinh quang của việc xuất hiện cuối cùng. Lần này, tạo hình của Chử An Ni dành cho cô rất táo bạo, bộ váy là một sản phẩm thời trang cao cấp cổ điển từ năm 1980 của Ôn Hữu Nghi.

Nhìn từ phía trước, đây chỉ là một chiếc váy đen đơn giản với dây đeo vai rộng và đường xẻ V, ngoài đường xẻ cao, các phần còn lại khá đơn điệu, nhưng phía sau lại chứa đựng một câu chuyện lớn.

Phần hở lưng kéo dài đến tận eo, một sợi dây chuyền vàng mỏng được giữ chặt bằng những sợi chỉ tinh tế khó thấy uốn lượn dọc theo xương sống của cô. Dây chuyền này có cấu trúc phức tạp và chỉ có vàng nguyên chất mới đáp ứng được yêu cầu của công nghệ. Dưới ánh đèn flash, màu vàng này sở hữu một cảm giác cổ điển khó diễn tả.

Trong hơn năm tháng, Ứng Ẩn đã không tham gia bất kỳ sự kiện lớn nào, người hâm mộ của cô đã chờ đợi khoảnh khắc cô tỏa sáng trên thảm đỏ. Khi hình ảnh thật và hình ảnh đã chỉnh sửa được công bố, mọi người không thất vọng, các số liệu về lượt thích và chia sẻ tăng vọt, bình luận của người qua đường là: "Cô ấy đã điên cuồng rồi."

Lyon, Pháp, một bữa tiệc tối đang diễn ra.

Đây là một bữa tiệc gia đình do hội đồng quản trị của tập đoàn y tế lớn nhất của Pháp tổ chức, không khí thoải mái, biệt thự rộng lớn và sáng rực, phòng ăn tràn ngập mùi hương của hoa, màn hình TV treo trên lò sưởi đang phát buổi truyền hình trực tiếp về thảm đỏ Venice từ một kênh quốc tế của Pháp.

Ứng Ẩn chắc chắn là người nổi bật nhất, đến nỗi những vị khách vốn đang trò chuyện rôm rả cũng đồng loạt dừng lại vài giây.

Thương Thiệu đã cai thuốc lá và rượu, cầm một ly nước trắng, bị ép phải cùng người hâm mộ toàn cầu và các vị khách thưởng thức vẻ đẹp của vợ mình.

Đối tác kinh doanh vừa kết thúc thảo luận không biết nhiều về anh, cười nói: "Đây là đồng bào của anh. Nghe nói, cô Ứng rất nổi tiếng ở Trung Quốc, là một trong những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất."

Các vị quản lý cấp cao đi cùng, cũng như vài vị giám đốc và tổng giám đốc của doanh nghiệp nhà nước, nhẹ nhàng ho khan. Thương Thiệu không thể tránh được, khẽ mỉm cười trong tiếng thở dài. Trên

tay trái cầm ly thủy tinh của anh, chiếc nhẫn bạc trên ngón tay rất nổi bật.

Đó vốn dĩ là một bàn tay vô cùng đẹp và quyến rũ, nhưng để có thể làm tăng thêm sức hút của một người đàn ông như vậy, ngoài chiếc nhẫn cưới thì còn có thể là gì nữa? "Cô ấy không chỉ là đồng bào của tôi mà còn là vợ mới cưới của tôi." Anh vừa thông báo vừa xin lỗi: "Buổi tiệc quý giá như vậy, lẽ ra tôi nên đưa cô ấy đi cùng, nhưng rõ ràng là cô ấy bận hơn tôi."

Khách mời lúc đầu ngỡ ngàng, sau đó bật cười thấu hiểu và gửi lời chúc mừng muộn màng cho cuộc hôn nhân mới. Chủ nhà cầm chai rượu whisky, nói đùa: "Không ngạc nhiên khi mấy ngày nay anh luôn kín kẽ, hóa ra là phải giải quyết tôi nhanh chóng để có thể đi Venice."

Thương Thiệu chỉ cười, không phủ nhận.

Trong rạp chiếu phim có thể chứa hơn một nghìn người, điều hòa hoạt động rất mạnh. Ứng Ẩn đã chào hỏi hai đoàn làm phim Hoa ngữ khác, sau đó dưới sự giới thiệu của Đình Văn, cô trò chuyện một lúc với vài nhà phát hành rồi mới có thời gian rảnh.

Cô có chút lo lắng, gửi tin nhắn WeChat hỏi Thương Thiệu: "Buổi tối thế nào? Mọi chuyện có thuận lợi không?"

Thương Thiệu đứng bên cạnh hồ bơi, ánh trăng sáng phản chiếu từ nước hồ lên toàn thân và ánh mắt anh. Anh nhìn tin nhắn, rồi nhìn ảnh đã chỉnh sửa mà Ôn Hữu Nghi gửi tới, gọi điện thoại cho Ứng Ẩn.

"Em đã kết thúc thảm đỏ chưa?" Anh mở đầu cuộc trò chuyện. Ứng Ẩn mím môi, "Anh đã bắt gặp em rồi..."

"Cái gì gọi là bị anh bắt gặp?" Thương Thiệu cười mỉm: "Em mong chờ điều gì mà nghĩ anh sẽ không thấy?"

"Bồ tát." Ứng Ẩn đáp một cách trơn tru.

"Vậy có vẻ như Bồ tát vẫn ưu ái anh một chút, biết abg lo lắng vì bỏ lỡ phần thảm đỏ của em nên đã đưa buổi phát sóng trực tiếp đến tận chỗ anh."

Ứng Ẩn: "..."

"Hơn nữa..." Thương Thiệu ngừng lại một chút, giọng anh pha chút hàm ý: "...Tiểu Ôn cũng đã gửi cho anh 15 tấm ảnh chỉnh sửa của em. Mẹ khoe chiếc váy này là do bà ấy quyết liệt đề xuất em nên chọn, rồi hỏi anh có hài lòng không, có thích không."

Ứng Ẩn chạm tay vào trán, nghe Thương Thiệu lười biếng hỏi: "Em nói xem anh nên trả lời bà ấy thế nào? Hài lòng hay không hài lòng?"

Ứng Ẩn chưa kịp nghĩ xem nên trả lời ra sao thì một chiếc khăn choàng đã phủ lên vai cô. Cô giữ điện thoại sát tai, quay lại nhìn, thấy đó là Đình Văn.

Đình Văn không để ý cô vẫn đang nói chuyện điện thoại, thở dài và nói với giọng kéo dài: "Có người sợ chị chú trọng vẻ đẹp mà quên đi nhiệt độ rồi để bị lạnh trong hai tiếng, sẽ bị đau lưng và cổ, nên bảo em phải làm sao đó để người đàn ông nào đó choàng áo vest lên cho chị, hoặc ít nhất là giải quyết vấn đề với chiếc khăn choàng này."

Ứng Ẩn nắm chặt chiếc khăn choàng, mím môi, cố tình phá hỏng bầu không khí rồi nói: "Anh ấy lừa em đấy, rõ ràng là anh ấy không vui vì ghen tuông, muốn chị che đậy một chút."

"Sao có thể?" Đình Văn ngạc nhiên và nghiêm túc: "Anh ấy nói chiếc váy rất hợp với chị, nhưng sợ làm phiền chị nên mới bảo em chuyển lời."

Nói xong, cô ấy cúi xuống, nháy mắt và thêm vào: "Yên tâm đi, anh Thiệu của chị mê mẩn chị đến mức quên lối về."

Thương Thiệu ở đầu dây bên kia nghe rõ mọi chuyện nhưng không tiện mắng cô ấy, chỉ thầm nghĩ lần sau sẽ không thể để em họ làm việc nữa, ai bảo cô ấy đã hoàn toàn đứng về phía vợ anh rồi.

Đợi Đình Văn đi xa, Ứng Ẩn chỉnh lại chiếc khăn choàng, hắng giọng: "Anh Thương nghĩ nhiều rồi, ngoài anh ra, ai dám choàng áo vest cho em?"

Thương Thiệu cúi đầu cười: "Em nói đúng, lẽ ra anh nên để em mang theo một chiếc đi thảm đỏ."

Ứng Ẩn trong câu nói ấy bỗng dưng nhớ anh da diết. Cô không tự chủ được mà ôm chặt chiếc khăn choàng rồi ngửi một chút. Trên đó không có mùi nước hoa, chỉ có hương vị của vải mới.

*

Sau lễ khai mạc là bộ phim khai mạc dài gần hai giờ nhưng phản hồi không mấy sôi nổi, đến giữa phim, nhiều khán giả trong rạp đã bắt đầu buồn ngủ. Đây là những nhà làm phim hàng đầu thế giới, nên có thể thấy bộ phim này không dễ xem.

Sau buổi chiếu, ban tổ chức đã tổ chức một buổi tiệc tối. Từ sau khi kết hôn, Ứng Ẩn không uống rượu nữa, tại buổi tiệc, cô chỉ cầm một ly nước tinh khiết, sau khi thực hiện một số hoạt động xã giao cần thiết, cô xin phép về khách sạn.

Liên hoan phim có khách sạn được chỉ định chính thức là Excelsior Venice, đây là khách sạn 5 sao lâu đời nhất trên đảo Lido, ngay cạnh quảng trường phim, mỗi ngày tham gia sự kiện chỉ cần đi bộ nên rất tiện lợi. Ban đầu Đình Văn muốn để đoàn làm phim ở khách sạn Aman bên cạnh kênh đào lớn, nhưng vì khu trung tâm Venice đầy

du khách và việc di chuyển hàng ngày bằng taxi nước cũng phiền phức nên cô ấy đã từ bỏ ý định này.

Ứng Ẩn chào tạm biệt đoàn làm phim, để Tuấn Nghi hộ tống cô về Excelsior, trên đường gặp vài phóng viên Trung Quốc, họ thi nhau chào hỏi cô: "Cô Ứng, về khách sạn rồi sao?"

Ứng Ẩn gật đầu.

"Chắc cô ở Excelsior phải không?" Một phóng viên phim ảnh đến từ Bắc Kinh, người năm nào cũng tham gia Venice, ngưỡng mộ nói: "Không giống chúng tôi, mỗi ngày từ Mestre qua đây mất hai tiếng, muốn xem phim lúc 8 giờ sáng thì phải dậy trước cả gà."

Ứng Ẩn cười nhẹ: "Thật vất vả."

"Bộ phim khai mạc hôm nay không ổn lắm." Phóng viên rất cởi mở: "Mọi người đang rất mong đợi "Tuyết Tan Thành Xanh". Tôi vừa gặp Chương Vỹ." Đang nói chuyện, một phóng viên khác cầm điếu thuốc từ phía sau chậm rãi bước tới, nhìn thấy người quen, anh ấy cười: "Ồ, thật trùng hợp, Cô Ứng, vừa mới có người đợi cô, bây giờ thì gặp rồi."

"Ai đợi tôi?" Ứng Ẩn hỏi. Người đó chỉ cười không nói.

Cô nghĩ đó là Chương Vỹ. Chương Vỹ đã nói bà sẽ đến, nhưng vì không muốn đi thảm đỏ nên đã tránh. Vì vậy bà ấy cũng không có mặt trong buổi lễ khai mạc.

Gặp Chương Vỹ cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Ứng Ẩn không mong đợi nhiều, cô tiếp tục bước nốt quãng đường còn lại, tập trung lắng nghe tiếng sóng biển rất gần, suy nghĩ của cô đã đi xa từ lâu.

Venice không giữ được cô, trái tim cô đã thuộc về nước Pháp, nghĩ đến Lyon về đêm, Lyon với ánh đèn. Không biết Thương Thiệu đã xong việc chưa?

Anh đến châu Âu trước cô vài ngày, họ đã ở đây gần nửa tháng, lịch trình liên quan đến liên hoan phim rất bận rộn, cô và anh gặp nhau ít, trong một ngày hiếm khi gặp được nhau. Tuy cô biết ngày kia anh sẽ đến, nhưng lại cảm thấy nỗi nhớ càng trở nên khắc khoải.

Ứng Ẩn bất chợt hỏi: "Ngày mai không có lịch trình, nếu chị mua vé máy bay đêm để bay đến Lyon, rồi ngày kia trở lại thảm đỏ, em nghĩ có được không?"

Tuấn Nghi: "..."

Ứng Ẩn thở dài: "Chị chỉ nói vậy thôi."

Cô đột nhiên cảm thấy chán nản nên đứng rất lâu trên bãi biển.

Hai vệ sĩ mặc đồ đen luôn đi theo không xa không gần, thầm nghĩ, cậu chủ đang đợi cô ở khách sạn, còn cô lại đứng trên bãi biển tiêu tốn thời gian, rõ ràng là họ đã cãi nhau.

Lối vào khách sạn bị rào chắn lại, nhân viên trực cửa và bảo vệ được huấn luyện bài bản, biết cách ngăn chặn những người hâm mộ cuồng nhiệt. Ứng Ẩn kéo khăn choàng che mặt, khi bước lên bậc thang, cô gọi điện thoại, lần đầu tiên cô tỏ ra không hiểu chuyện và hỏi: "Anh có thể đến Venice vào ngày mai không?"

Cô đang cần sự giúp đỡ, giọng nói rất ngọt ngào.

Thương Thiệu đang đứng ở một góc sảnh, anh đã nhìn thấy bóng dáng cô nhưng vẫn làm giọng mình tỏ ra không cảm xúc: "Tại sao?"

"Không gặp được anh nên tâm trạng em không tốt. Em phải cười gượng gạo, các phương tiện truyền thông sẽ nói em thất tình, kiêu ngạo, không biết thắng thua, tỏ thái độ, sau khi kết hôn với người giàu thì ra oai, hôn nhân trục trặc, tình cảm tan vỡ, sống không tốt, nhà giàu ăn thịt người."

Thương Thiệu không thể nhịn được nữa rồi bật cười: "Nghiêm trọng như vậy à?"

Dưới bóng của khăn choàng, khuôn mặt Ứng Ẩn nóng bừng, rất oan ức nhưng rất nghiêm túc: "Đúng, nghiêm trọng đến thế."

"Vậy nếu em không ở trên bãi biển chơi hai mươi phút thì có thể giết chết tin đồn này từ trong trứng nước sớm hai mươi phút."

Ứng Ẩn sững lại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thương Thiệu đang đợi cô bên cạnh cửa xoay bằng kính.

Anh đã đợi đủ lâu rồi, nếu đứng thêm chút nữa, có thể thấy nhân viên thay ca trực cửa trực. Anh đến gấp và ngẫu hứng, không chuẩn bị hoa, hai tay trống trơn, không giống một quý ông, nhưng lại tiện cho việc ôm cô.

Ứng Ẩn lao vào vòng tay anh, cô được anh ôm chặt. Một hơi, không giống nỗi nhớ, giống như là sự chất vấn: "Không phải anh nói ngày kia mới đến sao? Sao lại đột ngột như vậy?"

Thương Thiệu nghĩ một lúc, không thể tìm lý do nào khác, đành miễn cưỡng lấy lời của Đình Văn để giải thích: "Đình Văn đã nói anh bị em mê hoặc."

"Là mê mẩn đến mức quên lối về." Ứng Ẩn sửa lại anh.

Thương Thiệu cúi đầu nhìn cô, dường như quan sát một lúc: "Không đến mức đó."

Hai hàng lông mày xinh đẹp sạch sẽ của Ứng Ẩn nhíu lại, nghi ngờ và không phục: "Ừm?"

Thương Thiệu thuận theo dòng cảm xúc, không biết là đang dỗ

dành hay thừa nhận, tóm lại rất dứt khoát: "Được rồi, đúng là đến mức đó."

Chương 127: Không ai sánh nổi với nữ hoàng của anh

"Tuyết Tan Thành Xanh" được công chiếu vào ngày thứ ba của Liên hoan phim Venice.

Đây là bộ phim do giám đốc nghệ thuật trực tiếp mời và được chọn từ Cannes, nên ban tổ chức đã dành nhiều sự chú ý cho thảm đỏ. Trước ngày công chiếu, đã có tin đồn đạo diễn và các ngôi sao nổi tiếng sẽ đến xem phim, bất kể cái tên nào trong đó đều là những cái tên quen thuộc và nổi bật.

Thảm đỏ Venice rất thân thiện với các fan hâm mộ, chỉ có một hàng rào cao khoảng nửa người, miễn là đến sớm và chiếm vị trí hàng đầu, có thể tương tác gần gũi với các ngôi sao. Vì các tin đồn đã được lan truyền rất rõ ràng và bầu không khí đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, nên vào ngày công chiếu, chỉ mới 10 giờ sáng, hàng ghế đầu tiên đã được chiếm hết.

Chênh lệch giờ giữa Trung Quốc và Ý là bảy giờ, vào lúc 4 giờ chiều, thảm đỏ công chiếu bắt đầu, tại Trung Quốc là 11 giờ tối. Sau một ngày làm việc bận rộn, đây là thời gian thư giãn trước khi lên giường và chơi điện thoại, còn "Tuyết Tan Thành Xanh" đã đạt được đỉnh cao của sự chú ý.

Thảm đỏ đỏ tươi trải dài trước rạp chiếu phim, nổi bật với kiến trúc cổ điển màu trắng. Thực ra không hề hoành tráng, thậm chí không thể so sánh với thảm đỏ của các tạp chí thời trang và liên hoan phim trong nước, nhưng vì được chú ý toàn cầu, nên dù chỉ là một giây trước khi xuống xe, trái tim của Ứng Ẩn vẫn hơi lo lắng, âm thanh

"đoong" vang lên như một dây đàn được kéo ra.

Xe đưa đón được tài trợ chính thức, tất cả các khách mời đều được đối xử như nhau. Dưới ánh sáng của hàng trăm máy ảnh và truyền hình trực tiếp từ Ý, Ứng Ẩn cầm túi xách và bước ra từ ghế sau của chiếc xe Mercedes-Benz.

Chiếc váy của cô rất đẹp, là một chiếc váy quây màu xanh nhạt, không có khung đỡ, mềm mại và bồng bềnh vừa đủ. Khi cô bước ra khỏi xe, mặt cô hơi nghiêng, lưng và cổ hơi cúi xuống, hai xương bả vai dãn ra. Da cô trắng như ngọc, mỏng và bóng bẩy. Khi trời tối, dưới ánh sáng của xe đưa đón đen và thảm đỏ, cô như một đóa hoa sen trong nước, đẹp như mùa xuân phương Nam.

Lý Sơn đi cùng với cô, đi vòng qua phía sau xe và đứng chờ bên cạnh cô, dẫn cô vào trong.

"Chuẩn bị xong chưa?" Trong tiếng máy ảnh chớp liên hồi, giọng nói của Lý Sơn tuy đã già nhưng vẫn rất rõ ràng. Ứng Ẩn nhẹ nhàng hít một hơi, khi hơi thở của cô giảm xuống, nụ cười của cô đã được chuẩn bị sẵn.

Ở đầu bên kia của thảm đỏ, một người dẫn chương trình nổi tiếng của Ý cầm micro, phát biểu trước ống kính: "Người cuối cùng bước lên thảm đỏ là đoàn làm phim "Tuyết Tan Thành Xanh". Diễn viên nữ Ứng Ẩn, năm nay 30 tuổi, đây là lần thứ hai cô ấy xuất hiện trên sân khấu chính của đảo Lido. Cô ấy có một hồ sơ quốc tế phong phú, các bộ phim cô tham gia đã bốn lần được đề cử tại các liên hoan phim lớn, trong đó "Goodbye, Angela" đã giành giải Cành cọ vàng tại Cannes. Đây là một nữ diễn viên xinh đẹp, tài năng và quyến rũ, nổi tiếng tại Trung Quốc, chúng tôi mong đợi tác phẩm mới của cô."

Sau khi đã có thời gian đủ để tạo dáng và chụp ảnh tại khu vực truyền thông, Ứng Ẩn đi xuống cầu thang trước rạp chiếu phim, đến trước hàng rào.

Mặc dù trong suốt thời gian liên hoan phim, tất cả các dịch vụ ở Venice đều tăng giá lên cao ngất ngưởng, nhưng vẫn có không ít sinh viên từ các quốc gia châu Âu đến đây, họ la hét tên Ứng Ẩn tại hiện trường. Khi thấy cô, họ không tin vào mắt mình và la hét nhảy lên, gây ra sự hỗn loạn khiến bảo vệ phải cảnh giác.

Ứng Ẩn vẫy tay chào, tay cô đeo nhiều trang sức, nhưng chiếc nhẫn cưới và đá hồng trên ngón áp út vẫn rất nổi bật.

Các fan đưa cao poster và sách ký tên của mình. Ứng Ẩn nhận lấy bút dạ, vừa ký tên vừa hỏi: "Các bạn đã mua vé chưa?"

"Chưa!" Vì quá xúc động, câu trả lời vốn đáng tiếc lại rất dứt khoát.

Ứng Ẩn hơi ngạc nhiên, nghiêng mặt và phản ứng "hả?" một cách vô thức. Các video ở hàng ghế sau đã ghi lại khoảnh khắc này, và khi được truyền về Trung Quốc, phần bình luận đầy ắp những lời khen ngợi: "Quá dễ thương!"

Các fan vừa khóc vừa cười, lộn xộn giải thích: "Việc mua vé công chiếu khó quá, hệ thống bán vé thật tồi tệ." Ứng Ẩn cười nhẹ: "Không sao, còn có các buổi chiếu khác."

"Ứng Ứng Ứng Ứng! Nhìn tôi này!" Một cô gái trẻ giơ máy ảnh lên muốn chụp ảnh cùng Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn hợp tác, đứng gần và nhìn về phía máy ảnh, ngay lập tức một vài cô gái chen chúc vào khung hình. Sau khi chụp xong, họ đồng thanh hỏi: "Chồng của chị không đi thảm đỏ sao?"

Ứng Ẩn tiếp tục cúi đầu ký tên, nghe thấy câu hỏi thì cười và nói: "Anh ấy không đi thảm đỏ đâu."

"Thật à!" Các cô gái đồng thanh kêu lên: "Giải Ngân Hà anh ấy đi tốt lắm mà!" Ứng Ẩn trả lại bút dạ cho một người trong số họ, ngẩng đầu lên và nói: "Anh ấy đang đợi tôi bên trong."

Sau khi ký tên cho một số fan quốc tế khác, Ứng Ẩn lên thảm đỏ và cùng với các thành viên trong đoàn phim nhận phỏng vấn ngắn từ đài truyền hình. Nội dung chủ yếu là những câu hỏi thường gặp, cảm nhận của cô về việc quay lại Venice lần nữa và những kỳ vọng đối với liên hoan phim. Ứng Ẩn trả lời rất khéo léo như mọi khi.

Dù ở nước ngoài chưa có ánh hào quang lớn và kinh nghiệm còn ít, nhưng khán giả Ý trong bữa tối nghe tin tức, bất chợt nhìn lên màn hình đã nhớ rõ gương mặt Trung Quốc đặc biệt này.

Vào khoảng 7 giờ tối, khi thảm đỏ kết thúc, đoàn phim lên sân khấu dưới sự giới thiệu của giám đốc nghệ thuật Dafoe.

Sân khấu Sala Grande, với lịch sử lâu đời và 1032 chỗ ngồi, lúc này đã chật kín, ánh sáng nghiêm trang và tối đi, tiếng nói chuyện ồn ào nhanh chóng lắng xuống, thay vào đó là những tràng pháo tay đồng loạt. Họ thấy nữ chính mặc váy xanh ngọc, rất phù hợp với tên phim, tạo nên một hình ảnh tao nhã.

Thương Thiệu đã từ lâu không còn nói chuyện qua điện thoại công việc nữa, anh dừng lại khi nghe thấy tiếng vỗ tay tăng dần, đối tác ngồi đối diện mỉm cười, nói đầy ẩn ý: "Có vẻ như không nên làm phiền Sếp Thương xem phim rồi."

Thương Thiệu khẽ mỉm cười, trò chuyện vài câu rồi kết thúc cuộc gọi, đặt điện thoại vào chế độ im lặng.

Anh từ chối lòng mến khách của ban tổ chức và sự sắp xếp của Tiffany mà thay vào đó để chú Khang mua vé. Chú Khang chắc chắn đã bỏ rất nhiều công sức, vì vị trí không thể vừa khít hơn. Lần này khác với buổi chiếu sớm của "Thiên Kinh Địa Nghĩa", người đến xem đều mặc trang phục chỉnh tề hoặc dạ hội, mặc dù anh vẫn giữ được vẻ quý phái, nhưng không còn cảm giác lạc lõng.

Khi những tràng vỗ tay cuối cùng dứt, ánh sáng trong đại sảnh tối

lại, màn hình khổng lồ sáng lên.

Một thành phố công nghiệp phía Nam Trung Quốc, âm thanh xe cộ ầm ĩ hiện ra trước màn hình. Từ âm thanh đó, khán giả như đã cảm nhận được ánh sáng ban ngày rực rỡ và mùi bụi bặm hòa quyện với khí thải. Nhân vật Doãn Tuyết Thanh bước ra từ bệnh viện, vò nát báo cáo kiểm tra và ném vào thùng rác bên đường. Sau hai giây, cô quay lại, như một bà cô thu gom phế liệu, lấy lại tờ báo chẩn đoán của mình. Cô vuốt phẳng, đặt lên lòng bàn tay, miệng nhếch lên rồi lại hạ xuống. Sau một hồi nhìn kỹ, cô quyết định xé nó thành từng mảnh, tất cả đều bay vào miệng thùng rác đang tràn ngập mùi trái cây thối.

Đây là lần đầu tiên Thương Thiệu xem trọn vẹn bộ phim từ đầu đến cuối. Lần trước trên du thuyền, anh chỉ xem một phần và rời đi trước khi kết thúc, sau đó hút một điếu thuốc rồi một mình luyện chữ cả đêm trong phòng.

Rất kỳ lạ, lần này, từ đầu đến cuối, anh nghiêm túc xem, không còn liên kết người phụ nữ trên màn hình với Ứng Ẩn nữa. Không giống như khi xem "Đẹp đẽ một cách bi thương", anh đã ghen tị và cảm thấy đau lòng cùng nguy cơ không thể diễn tả được vì ánh mắt của Thẩm Tịch.

Anh xem cốt truyện, hình ảnh trôi chảy, hơi thở cảm động, như tất cả khán giả xung quanh, anh nhíu mày và nín thở. Thỉnh thoảng anh lơ đãng, nghĩ về cách cảnh này đã được quay như thế nào, hồi tưởng lại những ký ức cũ, khuôn mặt anh hiện lên nụ cười nhẹ nhàng và ấm áp.

Cũng có một chút xót xa.

Nghĩ về đêm giao thừa, nghĩ về những khoảnh khắc nguy hiểm trên phim trường.

Một tiếng rưỡi sau.

Trong tiếng vỗ tay không ngừng của buổi lễ bế mạc, Thương Thiệu đứng dậy cùng với mọi người trong rạp chiếu, lấy khăn tay màu đỏ rượu ra và đặt lên lòng bàn tay. Lòng bàn tay của anh ướt mồ hôi.

Âm thanh vỗ tay như sóng biển, tràn qua nửa vòng thang lối, tràn qua cơ thể chỉnh tề của anh, từ ánh sáng rực rỡ và rèm đỏ rồi tràn lên sân khấu, hướng về phía Ứng Ẩn trong chiếc váy xanh nhẹ nhàng.

Ứng Ẩn cúi đầu chào, cùng với mọi người vỗ tay nhẹ nhàng, ánh mắt cô đầy sự ấm áp và nụ cười thật quyến rũ.

Sau buổi công chiếu là buổi họp báo, sau đó là after party, với sự tham gia của các phương tiện truyền thông, nhà phát hành và những người trong ngành từ trong nước và quốc tế được mời.

Đối với một bộ phim đầy tham vọng, việc tham gia liên hoan phim quốc tế thực sự là một khoản đầu tư không nhỏ. Chi phí cho đội ngũ lớn, ăn ở, trang phục, xe cộ, thảm đỏ và yến tiệc đều tiêu tốn hàng triệu nhân dân tệ, nhưng đối với một bộ phim muốn lấy Venice làm điểm xuất phát để tiếp tục đua giải thưởng ở mùa giải sau, đây chỉ mới là sự khởi đầu.

Ứng Ẩn chưa biết về kế hoạch của Tiffany và tài trợ của Thương Thiệu, cô vẫn coi việc tranh giải Oscar là một chuyện vui đùa. Sau khi kết thúc buổi họp báo, cô không thể chờ đợi thêm, đôi giày cao gót của cô từ hành lang dài đi từ từ rồi trở nên vội vã, sau đó dừng lại đột ngột. Cô hít thở vài giây để ổn định lại hơi thở rồi đẩy cửa vào phòng nghỉ của mình trong đêm.

Thương Thiệu quả nhiên đang ở trong phòng. Anh không còn hút thuốc.

Vậy nên anh chỉ còn cách ngồi trên ghế sofa, đầu dựa vào lưng ghế, tay đặt lên trán, mắt nhắm lại, dáng vẻ lười biếng, bộ vest đen được

ném sang một bên, không rõ là anh đang ngủ hay chỉ đang nghỉ ngơi. Khi nghe thấy tiếng cửa và bước chân, anh cũng không mở mắt, cho đến khi Ứng Ẩn lao vào vòng tay anh.

"Trời ơi, trông anh mệt mỏi quá, anh ngủ gật à?" Ứng Ẩn cố ý nói, quỳ một chân lên đùi anh.

Lúc này Thương Thiệu mới mở mắt, ngón tay lạnh lẽo đặt lên lưng trần của Ứng Ẩn, tay còn lại nhẹ nhàng chạm vào khóe môi của cô. "Không có."

Váy lưới của Ứng Ẩn xếp chồng lên nhau, lúc này tụ lại thành một đống giữa hai người. Màu xanh lục dưới ánh sáng rất rực rỡ. Thương Thiệu nhẹ nhàng kéo khuôn mặt Ứng Ẩn xuống, khóe môi anh hơi nhếch lên: "Sao em về muộn thế?"

"Chẳng có gì là muộn, chỉ mới hai mươi phút thôi." Ứng Ẩn thở hổn hển, "Em đã chạy nhanh hết sức rồi."

Thương Thiệu cười nhẹ, hỏi một cách tự mâu thuẫn: "Vậy sao lại đến nhanh như vậy?"

"Lo lắng cho anh." Ứng Ẩn nắm tay anh áp lên mặt mình, giọng điệu có phần đáng yêu: "Lần trước anh chỉ xem một nửa rồi ở trong phòng viết cái gì đó rất lâu. Ở đây không có phòng và bút lông, em sợ anh sẽ bay đi đêm nay."

Nụ cười của Thương Thiệu ẩn chứa sự ấm áp trong hơi thở, nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh thật dịu dàng: "Anh không yếu đuối như vậy đâu, cũng không đến mức không có gu thưởng thức."

"Nhưng anh xem xong cũng không tìm em."

Đề cập đến WeChat.

Thương Thiệu nắm tay cô: "Đây là thời khắc của em, duy nhất, anh

không nên chiếm hữu." Ứng Ẩn dựa vào lòng anh, mặt dựa vào ngực anh: "Vậy anh bây giờ nói đi."

Thương Thiệu im lặng một lúc, giọng nói của anh vang lên qua sự cộng hưởng của lồng ngực, trực tiếp đến tận đáy lòng Ứng Ẩn: "Không ai sánh nổi với nữ hoàng của anh."

Những từ cuối cùng làm trái tim Ứng Ẩn rung lên, môi cô mím lại, một cơn nóng bừng từ cơ thể dâng lên. Khi cô ngẩng mặt lên, rất nhỏ nhẹ, như đang oán trách hoặc thì thầm: "... Không thể nghe cái này!"

Thương Thiệu không hiểu ngay lập tức, mỉm cười một cách vô tội, hỏi: "Tại sao?"

Ứng Ẩn không thể nói được "tại sao", cô chỉ biết ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào hõm cổ anh: "Không tại sao, không tại sao..."

Thương Thiệu bị cô làm cho bối rối, anh cảm thấy vừa buồn cười vừa khổ sở, hai tay đặt lên vai cô, nghiêng mặt hỏi: "Em cảm thấy anh không chân thành sao? Anh đang rất nghiêm túc."

Ứng Ẩn rên rỉ một tiếng từ lỗ mũi, lắc đầu dụi vào cổ anh.

Mỗi khi như vậy, cô cảm thấy ngượng ngùng, điều này Thương Thiệu đã nhận ra từ ngày đầu gặp mặt. Anh đột nhiên hiểu ra, thở ra một hơi, ghé sát vào tai cô: "Được rồi, anh biết rồi, là do anh ít nói những lời yêu thương."

Thực ra không ít! Ứng Ẩn vừa định phủ nhận thì nghe thấy Thương Thiệu có ý chỉ trích hỏi: "Tối nay bù lại nhé?"

*

Trước sự tiện lợi của các phương tiện truyền thông, tin tức về sự thành công của buổi công chiếu đã được đưa về Trung Quốc ngay

lập tức. Vào lúc ba giờ sáng theo giờ Bắc Kinh, đã có những bài đánh giá đầu tiên trên mạng.

Một nhà báo đã viết một bài đánh giá dài:

【Sau buổi công chiếu của "Tuyết Tan Thành Xanh", chúng tôi, những nhà báo kỳ cựu, đứng cùng nhau hút thuốc, im lặng. Đây là năm thứ mười hai tôi đến Venice, đối với người khác có thể chỉ là một chuyến du lịch công tác, nhưng qua nhiều năm, khó mà nói rõ đây là du lịch hay là nhà. Mestre thì quá xa, chỗ ở đắt đỏ, buổi sáng đi nhầm tàu bus, mất công sớm dậy. Nghĩ một cách đơn giản, đây cũng giống như việc làm phim, đôi khi rất tốn kém, nhưng chỉ cảm động bản thân.

Tự cảm động là một cái bẫy, đặc biệt đối với những người làm phim nam. Lý Sơn, lạnh lùng và tàn nhẫn, trong bộ phim "Tuyết Tan Thành Xanh", cũng có những khoảnh khắc rơi vào cái bẫy này. Nhưng Lý Sơn vẫn không rơi vào, vì lúc gần rơi thì lại được kéo lên.

Đây là điểm thiếu sót và chỉ trích duy nhất của bộ phim, còn lại đều là lời khen. Rất đẹp. Câu chuyện thực ra rất đơn giản, không thể tiết lộ, nhưng không thể đoán được câu chuyện cứu rỗi. Có thể nói, không chỉ ở góc máy hay kết thúc, điểm nổi bật nằm ở nhân vật Doãn Tuyết Thanh.

Việc kéo Lý Sơn ra khỏi lề thói là nhờ vào màn trình diễn của Ứng Ẩn. Đã sớm biết cô ấy tài năng, nhưng trong vai trò này cô ấy đã hoàn toàn lột xác, đây là một vai diễn định mệnh đối với một diễn viên. Khi nghĩ đến câu nói "sức mạnh của cơn sóng" từ bài phát biểu trước đó, lúc này dường như có một nhận thức mơ hồ.

Doãn Tuyết Thanh xuất hiện là một gái điếm, trong vẻ ngoài quyến rũ rèn giũa qua nhiều năm, có sức mạnh thế tục dữ dội, cảm giác như có thể tát vào mặt con bọ cạp cũ: ra ngoài để mua dâm mà còn nợ tiền! (Chỉ là một trò đùa, không có cảnh này)

Về sau, cô ấy như được rửa sạch bởi tuyết, từng lớp từng lớp trở nên tinh khiết hơn, thậm chí có thể thấy lớp bùn rơi xuống, lớp vỏ bẩn thỉu và cứng cáp bên ngoài bị rửa sạch, để lộ nội tâm tinh khiết, mới mẻ nhưng mềm mại. Nội tâm này rõ ràng sẽ bị tổn thương, tình yêu và được yêu không thể bảo vệ được cô ấy.

Thật khó để tưởng tượng Ứng Ẩn đã làm thế nào để thể hiện những lớp độ chính xác như vậy, hoàn toàn tự nhiên và tinh xảo, năng lượng mạnh mẽ đến mức người xem như bị bao phủ trong không gian của bộ phim. Cảm xúc của cô và của nhân vật như hòa quyện với nhau. Chắc chắn sẽ giành giải thưởng.】

Cũng có một nữ phê bình viết từ một góc nhìn hoàn toàn khác:

【Ứng Ẩn bắt đầu sự nghiệp với "Phiêu Hoa", năm đó gây ấn tượng mạnh tại Liên hoan phim Quốc tế, sau đó là "Đau thương", được đánh giá cao tại Berlin và hôm nay là "Tuyết Tan Thành Xanh". Thật khó tin ở Trung Quốc lại có nữ diễn viên nào có thể chọn phá cách lần thứ ba trong suốt sự nghiệp mười mấy năm của mình.

Ba nhân vật nữ này thực ra không có điểm chung, điểm chung duy nhất là đạo diễn có tham vọng viết về tình yêu. Việc viết có tốt hay không không phải lỗi của diễn viên, hoàn toàn phụ thuộc vào đạo diễn. Những gì là đúng, những gì là xúc phạm, những gì là cần thiết, những gì là lối mòn của đạo diễn, khán giả thực sự hiểu rõ.

Cảnh nóng trong "Tuyết Tan Thành Xanh" vừa vặn, như đặt một con vít lên một dây thép. Điều này có thể là nhờ vào sự tỉnh táo của Lý Sơn, hoặc lý do khác. Bởi vì trong buổi họp báo kết thúc buổi chiếu, Lý Sơn cũng thừa nhận đã quay nhiều cảnh không được đưa vào phim, ông ấy và biên tập viên đã thực hiện rất nhiều sự cắt giảm. Tôi tin trên trường quay chắc chắn đã xảy ra một số câu chuyện, nếu không việc giảm bớt sẽ không dễ dàng như vậy, ông ấy không cần phải đến Hồng Kông để thực hiện dự án.

"Tuyết Tan Thành Xanh" là một bộ phim đặc biệt đối với tôi, chủ đề

cũng mới mẻ. Có những khoảnh khắc, tôi cảm thấy như đang xem một bộ phim kinh dị; khi nghĩ đến việc những cảnh quay này trong cuộc sống như uống nước ăn cơm, sự kinh dị trở thành một nụ cười làm lạnh sống lưng. Sự thuần khiết của Doãn Tuyết Thanh, sự sạch sẽ của cô, yêu và được yêu, làm hay không làm nghề mại dâm, tất cả đều không làm thay đổi bản chất của việc bị quan sát. Nhưng trong phim có một sự thay đổi rõ rệt về danh tính, trận đồ bát quái quay cuồng, đen trắng hợp nhất, có ai dám nói không ở trong bất kỳ mặt nào? Trời rộng, vùng tuyết bao la, không có nơi nào không có ánh mắt, không có nơi nào không phải là ánh mắt.

Cuối phim, có khoảng năm phút vỗ tay, nhưng tôi thực sự muốn ngay lập tức ra ngoài để hít thở không khí biển. Xem bộ phim này thật lạnh lẽo.】

Đây tất nhiên là ý kiến của một nhà báo phim, dù viết tùy ý, chưa phải là báo cáo chuyên nghiệp, nhưng vẫn có giá trị tham khảo cao. Phản hồi từ khán giả thường trực tiếp hơn nhiều:

【Hay quá! Tưởng rằng phim nghệ thuật giành giải thưởng sẽ rất u ám, nhưng toàn bộ quá trình rất cảm động, không có giây phút nào bị phân tâm.】

【Thật kỳ lạ, không hề gây xúc động, nhưng khi kết thúc và vỗ tay tôi mới nhận ra mình đã khóc suốt, ra khỏi rạp thì khóc không ngừng, muốn lén lấy một tấm poster (không phải đâu).】

【Nam chính không tham dự thảm đỏ, thật kiêu ngạo. Gương mặt của phim, Lý Sơn thật sự có chút vẻ nghiêm khắc.】

【Ứng Ẩn đã thể hiện một màn trình diễn tốt nhất từ trước đến nay.】

【Phản hồi từ truyền thông sau buổi chiếu rất nồng nhiệt, quét sạch sự ảm đạm của hai ngày trước, có thể tạm thời không lo lắng về việc kết thúc của Venice năm nay.】

【Có thể nhập khẩu hay không còn phải chờ hỏi, nhưng đây là một bộ phim có tên tuổi trong mười năm tới.】

【Từ cảnh tắm tuyết của Doãn Tuyết Thanh đến khi thành thần, rồi suốt hành trình đến kết thúc... sau khi các nhà sáng tạo nhận kết thúc, tôi rất khó chấp nhận sự hiện diện của Ứng Ẩn, không thể chấp nhận sự tươi đẹp và khỏe mạnh của cô.】

【Thực sự diễn xuất rất tốt, ổn định, lần này thật sự ổn định.】

Nhiều người trong ngành và bạn bè đang theo dõi phản hồi từ buổi chiếu ra mắt, điện thoại của Ứng Ẩn liên tục rung lên. Cô phải thay đồ để đi dự tiệc, lại phải nhận điện thoại, không thể phân thân nên đành phải nhờ đến sự giúp đỡ của Thương Thiệu.

Thực ra, Chử An Ni và Tuấn Nghi đang ở ngoài cửa, nhưng họ là vợ chồng, nên vào trong thì có vẻ thừa thãi.

Thương Thiệu vứt đi điếu thuốc quý giá dùng để thỏa mãn cơn thèm thuốc, hoàn toàn tập trung phục vụ Ứng Ẩn, giúp cô tháo dây chuyền, tháo khuyên tai, mở cúc áo, gỡ corset và cuối cùng là tháo chiếc váy dạ hội vàng đã được ủi sẵn. Kiểu dáng dây đai có khóa kéo ẩn ở lưng. Ứng Ẩn đi giày cao gót nhưng lười tháo ra, vòng tay quanh vai anh, một chân kéo một chân, chui vào váy.

Cô còn đang trả lời điện thoại, một lúc sau nhận ra điều gì, mím môi cười khẽ. Thương Thiệu ôm cô từ phía trước, hai tay vòng qua thắt lưng, vừa xem cô vừa từ từ kéo khóa lên. Khi khóa đã được kéo xong, môi anh chạm vào tai cô: "Cười gì thế?"

Ứng Ẩn cúp điện thoại, làm bộ ngoan ngoãn: "Anh Thương dường như giống như nhân viên bán hàng ở cửa hàng đồ hiệu."

Những nhân viên nam bán hàng ở cửa hàng đồ hiệu đều ăn mặc chỉnh tề, đồng hồ, nước hoa, cà vạt đều không thiếu, cao ráo, nói

chuyện nhẹ nhàng và cũng chu đáo chăm sóc các quý cô, ngồi xuống sắp xếp váy và trang sức cho họ.

Thương Thiệu nâng ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào trán cô, cười không rõ ý: "Vậy thưa quý cô, nếu cô hài lòng với dịch vụ của tôi, có phải nên có phần thưởng không?"

Chử An Ni ở ngoài cửa nhìn vào, quan sát một lúc rồi rút ra một cây son môi. Cô không có ý gì khác, chỉ là Ứng Ẩn tự trang điểm có chút thiếu sót. Nhưng vì khuôn mặt Ứng Ẩn vẫn còn nóng, muốn che giấu, cô ho khan một tiếng, có vẻ như không thể giấu được: "Cuộc gọi làm mất chút thời gian..."

Âm thanh nói chuyện xuyên qua cánh cửa mỏng, Thương Thiệu nghe rõ ràng. Anh cười nhẹ, cảm thấy thú vị với sự thật và ngây thơ của em gái nhỏ trong mắt người quen. Chử An Ni ngước mắt lên, mỉm cười hỏi: "Anh Thương không đi dự tiệc với cô sao?"

Âm thanh bước chân và nói chuyện ngày càng xa. "Không, anh ấy nói đây là buổi lễ của đoàn phim."

Chử An Ni hiểu ý: "Anh Thương sợ sẽ chiếm đoạt sự chú ý."

Đại gia và người nổi tiếng đều giống nhau, dù là tiệc hay gì đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là trao đổi giữa tiền mới và cũ. Thương Thiệu không quan tâm đến việc trao đổi danh thiếp, anh đến đây chỉ để cùng vợ công tác, ngoài Ứng Ẩn ra, những chuyện khác đều không quan trọng.

"Vừa rồi tôi đã xem Weibo, nhiều phương tiện truyền thông và người hâm mộ trong nước đánh giá rất cao, không ngờ." Chử An Ni nói. Tuấn Nghi cũng gật đầu đồng ý, ánh mắt lấp lánh.

Đến tiệc, sau khi xã giao một lúc, chờ Đình Văn sẵn sàng, cô cũng đến đây để nói chuyện. "Chị vừa nhận cuộc gọi từ thầy Kha." Ứng Ẩn cười khổ: "Những gì anh ấy nói đã được các bạn lần lượt truyền

đạt rồi."

Đình Văn cạn champagne với cô— nhưng Ứng Ẩn uống nước lọc. "Em vốn lo lắng sự chú ý của họ sẽ chỉ tập trung vào cảnh nóng nên khi viết Weibo em rất căng thẳng, may là em đã lo lắng quá."

Ứng Ẩn lắc đầu, với nhiều kinh nghiệm hơn và tỉnh táo hơn: "Những người từ xa đến xem buổi chiếu ra mắt, có thể là truyền thông chuyên nghiệp, cũng có thể là người hâm mộ chuyên nghiệp, sự chú ý sẽ khách quan và đa diện hơn." Cô cười nói: "Bài kiểm tra đã nộp rồi, đừng nghĩ nữa. Khi xong việc ở đây, chúng ta có thể yên tâm ngủ một giấc, ngày mai đi dạo phố nhé?"

Đây là lần đầu tiên Đình Văn làm việc, vì đang mắc nợ số tiền khổng lồ, chỉ cần một sơ suất thì có thể phải làm việc cả đời cho anh họ, làm sao cô ấy có thể yên tâm? Cô ấy vừa cười vừa khóc: "Trước khi đạt được đề cử hoặc được ban giám khảo gợi ý, có lẽ em sẽ không thể ngủ ngon được."

Một quy định không chính thức về liên hoan phim là, đối với những phim đoạt giải, ban giám khảo và ban tổ chức thường ngầm hay công khai đưa ra một số tín hiệu, hoặc thẳng thắn yêu cầu giữ lại đến ngày bế mạc. Nếu không nhận được tín hiệu, đoàn làm phim có thể dọn dẹp và ra về.

Năm nay là năm của nữ chính, các bộ phim được đề cử đều rất mạnh mẽ, nữ diễn viên đến từ Áo là Dove, được đề cử Oscar cho nữ phụ xuất sắc, đoạt giải Berlin, Jeong Yun Min đến từ Hàn Quốc được ca ngợi là nữ thần Chungmuro và Talys từ Iran thì được công nhận là viên ngọc quý bị bỏ lỡ của giải thưởng, trong khi bộ phim "Dilemma" của diễn viên này được nhắm đến giải Volpi Cup. Mặc dù "Dilemma" nhận được phản ứng không tốt, đánh giá của truyền thông chủ yếu là buồn tẻ, cộng thêm sự hoàn chỉnh của nhân vật không cao, nhưng diễn xuất của cô ấy không có vấn đề gì.

Điều nghiêm trọng hơn là, trong ban giám khảo năm nay không có

gương mặt người Trung Quốc, điều này đồng nghĩa với việc không có người "nhà" để bảo vệ Doãn Tuyết Thanh trong cuộc bỏ phiếu cuối cùng.

Trên thực tế, ngay từ tháng 7, sau khi Venice công bố danh sách phim dự thi của các đơn vị, danh sách đầy đủ của ban giám khảo cuối cùng cũng được tiết lộ. Khi thấy danh sách, Lý Sơn trước tiên im lặng, rồi cười khổ, cuối cùng lắc đầu và thở dài: "Dafoe không biết."

Ba giải thưởng lớn thường phải dựa vào sự tranh cãi, điều này đã trở thành một sự thật được nhiều người biết đến. Có người trong ban giám khảo hay không rất quan trọng.

Có người trong ban giám khảo thì sẽ cố gắng hết sức, ít nhất là giải kỹ thuật và kịch bản, cao nhất là giải Sư tử vàng, bạc hoặc Volpi Cup không phải là mơ mộng. Nếu không có người trong ban giám khảo thì rất khó nói. Phim không phải là vô chủ, ở đây có quốc tịch, màu da, dân tộc, văn hóa, kinh tế và chính trị. Trong lịch sử đã xảy ra nhiều lần trường hợp chủ tịch ban giám khảo bảo vệ phim quốc gia mình.

Ban giám khảo chính thức của Venice bao gồm một chủ tịch và sáu thành viên, trong đó hầu hết các tên không được người hâm mộ bình thường biết đến, ví dụ như đạo diễn người Đức Mattel là chủ tịch, các thành viên bao gồm nhà biên kịch người Anh Kent, nghệ sĩ quay phim người Argentina Rodriguez, diễn viên người Hàn Quốc Ho Guk và đạo diễn người Áo Ludwin... Người duy nhất có gương mặt Đông Á là người Hàn Quốc.

Dù không được nói rõ, nhưng thực sự đoàn làm phim mỗi người đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rời đi. Nhưng—

Giữa chừng cuộc thi chính thức, "Tuyết Tan Thành Xanh" tiếp tục dẫn đầu trong các đánh giá của báo chí Trung Quốc và báo chí quốc tế.

Chương 128: Có người yêu thương thì trở nên nhõng nhẽo

Lễ hội phim Venice đã qua hơn nửa chặng đường, và các bài báo về "Tuyết Tan Thành Xanh" liên tục xuất hiện.

[Hollywood Daily] viết:

Sự lạnh lùng của Lý Sơn đã trở thành điều quen thuộc. Ông đã tạo ra một thế giới bán thực bán hư trên nền tuyết trắng rộng lớn, trong sự lãng mạn đã bóc tách những thực tế sâu sắc.

[Time] bình luận:

Dưới những tiếng kêu gọi mang tính chính trị, việc làm cho người ta nghe thấy không phải là điều khó khăn, điều khó là làm sao để chạm đến trái tim theo một cách im lặng nhưng mạnh mẽ. Còn gì có thể gánh vác nhiệm vụ này hơn nghệ thuật điện ảnh?

[Vanity Fair] khen ngợi diễn xuất:

Một công trình điện ảnh Đông phương tinh xảo, đầy ẩn dụ tinh tế. Chúng tôi không thể kết luận liệu những ẩn dụ này là quá mức hay là vừa đủ, điều duy nhất chắc chắn là, diễn xuất của nhân vật chính sẽ là phần tinh túy nhất của bộ phim.

[International Screen] đánh giá cao tổng thể bộ phim:

Lý Sơn đã kể lại một cách vững chắc và có chiều sâu "câu chuyện cứu rỗi". Dù là trọng lượng của diễn xuất hay sự tinh giản của cảnh

quay đều vượt xa các bộ phim tương tự. Điều khiến người ta xúc động là khám phá về tình yêu và hôn nhân mà những đường dây ngầm về cái nhìn và kỷ luật đã mang lại giá trị lâu dài cho bộ phim. Đây có vẻ là một bộ phim mang tính văn học - nếu có thể dùng từ đó - và trên cơ sở đó, những cảnh quay về màu sắc đã trở thành điểm chú ý không quan trọng.

[The Times] nhận xét thẳng thắn:

Câu chuyện đi theo một mô-típ, nhưng lại một cách kỳ diệu có chất lượng như người thật. Khi bi kịch đi theo con đường đã biết, cách kể chuyện và chi tiết sắp xếp trở thành yếu tố then chốt, quyết định xem đồng xu sẽ rơi vào mặt A hay B.

[Vision] ca ngợi diễn xuất:

Những đặc điểm mạnh mẽ, mong manh, quyến rũ và trong sáng của nữ diễn viên để lại ấn tượng sâu sắc, không có sự chia cắt trong việc tạo hình. Sự xung đột nội tâm của Snow Blue được thể hiện qua diễn xuất cháy bỏng của cô.

Tin tức về buổi công chiếu và ngày phát hành tại Hồng Kông đồng thời được đưa ra. Về việc liệu bộ phim có được công chiếu ở Đại lục hay không vẫn thu hút sự chú ý:

[Tại Lễ hội phim Venice được khen ngợi, "Tuyết Tan Thành Xanh" cuối cùng được ấn định phát hành vào ngày 20 tháng 9 tại Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan và các quốc gia Đông Nam Á. Về việc liệu nó có được phát hành ở Đại lục hay không, nhà sản xuất vẫn giữ im lặng. Trong một cuộc phỏng vấn với truyền thông tại đảo Lido, khi được hỏi về việc phê duyệt, Lý Sơn tỏ ra khá thoải mái và cho biết sẽ nỗ lực để có được tư cách phát hành ở Đại lục. Về phản hồi và hướng dẫn từ Cục Điện ảnh, ông đồng ý và không loại trừ khả năng sẽ tự tay cắt một phiên bản công chiếu.

Tại cuộc họp báo, Lý Sơn tỏ ra thư thái: "Nếu hồi đó nộp câu chuyện

hiện tại thì có lẽ đã được phê duyệt rồi." Dư luận đều cho rằng ông đã khôn ngoan trong lời nói của mình. Ai lại không biết cách hòa nhập ở chốn công đường?

Với lịch trình đã được xác định, một số người hâm mộ thảo luận về việc đến Hồng Kông để ủng hộ doanh thu phòng vé, một số khác sắp xếp lịch chiếu, cũng có người chuẩn bị xem qua dịch vụ phát trực tuyến hoặc thậm chí tìm kiếm trên mạng.

Nhà phân phối tại Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan và Đông Nam Á đã được thỏa thuận từ trước, còn việc phát hành tại các thị trường khác và dịch vụ phát trực tuyến là công việc chính của Đình Văn tại Lễ hội phim Venice. Đây là một lĩnh vực kinh doanh và học vấn, Đình Văn lần đầu thử sức, dù không sợ hãi nhưng vẫn có nhiều điều cần khám phá. May mắn thay, tại buổi tiệc, cô gặp Tổng Giám đốc GC Văn hóa Trần Hữu Hằng, thông qua anh ta, cô đã làm quen với nhiều người quan trọng trong ngành điện ảnh Hoa ngữ.

Đình Văn học được về chứng khoán, thị trường giao dịch, cách chia sẻ lợi nhuận. Đây là một hệ thống logic khác hoàn toàn với việc quay phim, họ liên quan không chút nào đến phim, nhưng lại luôn hiện diện trong mọi khía cạnh của phim.

Một buổi tiệc nhỏ dành cho các nhà sản xuất và nhà đầu tư được tổ chức tại một quán bar dọc theo kênh đào lớn. Tiếng piano và nhạc jazz đã vang lên bên tai, Trần Hữu Hằng và cô đứng ngoài cửa, trò chuyện một lúc, anh ta nói: "Bây giờ cô mang lại một khí chất tươi mới."

Đình Văn nghe ra hàm ý trong lời nói của anh ta: "Anh luôn coi tôi như một cô gái nhỏ, dễ nhìn thấu."

"Đúng vậy." Trần Hữu Hằng cười, "Cô giúp Ứng Ẩn giải trừ hợp đồng và đầu tư vào bộ phim, đó là những chiêu thức không theo lối mòn."

"Đúng vậy, nếu cứ đi theo con đường của các bậc tiền bối thì có ý

nghĩa gì?" Đình Văn mỉm cười trả lời, "Vì đây là một ngành công nghiệp hỗn loạn nên có lẽ phép màu nằm ngoài dấu vết."

Trần Hữu Hằng đặt tay lên tay nắm cửa. Trước khi mở cửa, anh ta đứng sang một bên, dùng giọng điệu lịch sự thường thấy của mình nói: "Vì vậy, chào mừng cô đến với ngành công nghiệp kỳ diệu này."

Cánh cửa mở ra, trong không khí tối tăm là ánh sáng lung linh. Đình Văn đứng ở ngưỡng cửa, nhẹ nhàng nín thở một giây rồi bước vào căn phòng của nhà sản xuất.

- --

Ngày 5 tháng 9, các phóng viên tuyến đầu lại đăng bài chuyên sâu, kể chi tiết về sự kiện công chiếu "Tuyết Tan Thành Xanh" tại Lễ hội phim Toronto. Vì có tín hiệu từ Venice, bộ phim đã nhận được sự quan tâm và sự quan tâm về giao dịch chưa từng có tại Toronto.

Ứng Ẩn tham dự thảm đỏ rồi ngay lập tức bay trở lại Venice vào tối hôm đó.

Khi trở về Hotel Excelsior, Thương Thiệu đã ôm cô suốt mười phút, an ủi cô. "Em đã trở nên lười biếng, đều là lỗi của anh." Ứng Ẩn thở dài.

Đồng hồ sinh học bị rối loạn, cô cúi đầu, vừa mệt mỏi vừa phấn khích, nói năng lộn xộn cùng chút giọng mũi dễ thương.

Trước đây ở Chân Dã, cô có thể liên tục tham gia các đoàn phim trong nhiều năm, ra vào các bữa tiệc, công việc và chụp ảnh quảng cáo, lịch trình dày đặc. Dù sao thì, lúc đó còn trẻ, dám thử thách và không cảm thấy mệt mỏi. Có một năm, phim mới phát hành trùng với tuần lễ thời trang, cô vừa phải đến Paris và Milan, vừa phải chụp bìa và tham gia roadshow ở vài thành phố trong nước. Ngay cả các fan cũng ngạc nhiên và nghi ngờ cô có phải là người xuất hiện ở đó không?

Giờ đây, chỉ cần đi qua Toronto một chuyến, cô cảm thấy rất tủi thân và cần được ôm.

Thương Thiệu vuốt tóc cô. Khuôn mặt cô không thấy mệt mỏi hay sưng húp, vẫn giữ màu da như ngọc, căng mịn, nên vẻ mặt buồn bã như thể là sự nhõng nhẽo.

Thương Thiệu biết cô đang giả vờ, vừa xoa bóp các huyệt ở cổ cô vừa hỏi một cách nhàn nhã: "Thực sự là lười biếng hay là trở nên nhõng nhẽo?" Ứng Ẩn cắn môi, nhăn mũi nhẹ: "Có người yêu thương thì trở nên nhõng nhẽo, không có người yêu thương thì trở nên lười biếng."

Thương Thiệu cúi đầu, sau đó quay mặt lại hôn cô, âu yếm dỗ dành: "Có người yêu thương."

Bây giờ anh đã học cách chăm sóc phụ nữ, đúng hơn là chăm sóc cô. Hiểu cách điều chỉnh nhiệt độ nước trong bồn tắm, chuẩn bị muối tắm và tinh dầu cô thích, pha một ly đồ uống không cồn để chúc ngủ ngon, sau đó cắt một cành hương thảo, cắt hai lát cam và cuối cùng đặt một cuốn sách "Phân Tích Đầu Tư Cơ Bản" bên cạnh bồn tắm.

Lần đầu tiên được anh hỏi về cách sử dụng muối tắm và tinh dầu, Tuấn Nghi đã rất lo lắng rồi nói lắp bắp. Trước đây ở nhà đều có người giúp đỡ, Thương Thiệu cầm các loại bình lọ, nhíu mày, cảm thấy bối rối và buồn cười: "Hóa ra mỗi lần tắm lại phiền phức như vậy."

Khi muối tắm đã được thêm vào, nước biến thành màu xanh lấp lánh như mơ. Thương Thiệu do dự và cảm thấy choáng rồi hỏi: "...Có độc không?"

Tuấn Nghi: "..."

Không hiểu sao cảm thấy xấu hổ, lắp bắp giải thích: "Cảm giác... người cá."

Thương Thiệu: "..."

Trời ơi thật không công bằng. Những người đàn ông được nuông chiều quen khi phải làm việc nhà để chăm sóc phụ nữ cũng cảm thấy có sự thưởng thức đặc biệt. Đặc biệt là bàn tay đeo nhẫn cưới của anh.

Tuấn Nghi nhìn anhcắt cam trên thớt gỗ hương, lát cắt đều đặn, tay rất vững, mỗi lát đều như được đo lường. Sau khi cắt xong sẽ được đặt trên đĩa cùng với dâu tây, rồi rửa sạch tay và lau tay bằng khăn giấy một cách tỉ mỉ.

Mọi thứ trong phòng đều được chăm sóc, khăn giấy dày có hình hoa văn, ngay cả điều đó cũng cho thấy sự quý phái. "Anh có thể làm những việc này."

Tuấn Nghi thẳng thắn nói: "Nếu không có em ở đây thì anh chỉ cần gọi điện cho người khác làm."

Thương Thiệu cười: "Cảm nhận một chút cảm giác."

Tuấn Nghi: "Cảm giác gì?"

"Cảm giác của một người đàn ông bình thường."

Tuấn Nghi: "....."

Im lặng một lúc, cô hỏi một cách phục tùng: "Vậy Anh Thương, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

Thương Thiệu cầm đĩa trái cây, đặt một cái nĩa trái cây bằng gốm Pháp vào đó, vẻ mặt tỏ ra thiếu hứng thú: "Cảm giác vui vẻ có hạn, không bằng việc tặng cô ấy món trang sức."

Một ngày sau, Tuấn Nghi với vẻ bí ẩn và vui mừng hỏi: "Thế nào thế nào, chị ấy có cảm thấy hài lòng không?" Câu trả lời gây bất ngờ.

"Không."

"Á?" Tuấn Nghi ngẩn ra, "Không giống với chị ấy."

Thương Thiệu giải thích: "Có lẽ là vì anh đã để lại một cuốn "Phân Tích Đầu Tư Cơ Bản" ở bên cạnh."

Tuấn Nghi: "....." Làm ơn!

Việc học hỏi từ những sai lầm, thường là khi người đàn ông đã trải qua bài học đau đớn. Nhưng rõ ràng, Thương Thiệu chưa phải như vậy. Ứng Ẩn nằm trên kệ gỗ anh đào trong bồn tắm, muốn khóc không ra nước mắt.

"Em không hiểu, em không biết."

"Đây là mức độ cơ bản."

Trợ lý chuyên ngành tài chính được anh giao nhiệm vụ đã lập một danh sách dài các sách tham khảo cơ bản. Thương Thiệu đã lật qua từng cuốn sách và chọn ra cuốn dễ hiểu nhất, có cấu trúc rõ ràng và toàn diện. Mặc dù ngoài hai tập đoàn lớn là Thương Vũ và Thi Kỳ, tài sản của nhà họ Thương còn được ba đội ngũ chuyên nghiệp khác quản lý, nhưng với tư cách là người sẽ trở thành phu nhân tương lai, Ứng Ẩn cần phải học hỏi về những hoạt động và quy tắc này.

Ứng Ẩn vẫn nằm đó, các ngón tay không ở trong nước nóng, ngâm mình trong cánh hoa hồng, vai và cổ lộ ra ngoài mặt nước còn ướt sũng.

Cảnh tượng đó giống như một vị thần sắp chết, ánh sáng phản chiếu trên sóng nước, rất đau thương: "Anh lừa em, không có ai yêu

thương em cả..."

Cô cũng thỉnh thoảng giả vờ không thành công. Thương Thiệu dựa vào tường, lật qua một trang sách nhỏ trong tay, bình thản nói: "Đọc và suy nghĩ có thể giúp em giải tỏa căng thẳng."

Ứng Ẩn nói nhanh: "Em thà làm ——"

Thương Thiệu cúi mắt nhìn cô, hỏi một cách rõ ràng: "Làm gì?" Ứng Ẩn không nói gì nữa.

Người đàn ông đóng cuốn sách lại với một tiếng "bốp", nói vài chữ đều đặn: "Cũng không phải là không thể."

Ứng Ẩn vội vàng ngoan ngoãn lật sách, nhưng nhiệt độ đã từ cơ thể chuyển lên cổ, tai và cuối cùng lên mặt. Không ai giống như cô, chỉ xem một cuốn "Phân Tích Đầu Tư Cơ Bản" mà có thể đỏ mặt, tai đỏ hồng như vậy.

Thực ra, sự căng thẳng của cô khi nhận giải thưởng không rõ ràng, ngay cả Tuấn Nghi, người nhạy cảm cũng không nhận ra.

Khi các phóng viên hỏi, cô tỏ ra tự tin, nói độ hoàn thiện của tác phẩm là quan trọng nhất và diễn xuất của tất cả diễn viên đều xứng đáng được công nhận; vài ngày trước, khi Đình Văn cùng họ đi ăn Ý ở Dalvo, cô đã được hỏi có lo lắng không trước mặt Thương Thiệu, cô cũng nói rất thoải mái, không có gì đáng lo.

Không biết Thương Thiệu làm thế nào để nhận ra sự căng thẳng của cô?

Ứng Ẩn đã ngâm mình trong bồn tắm lâu, cuốn sách đúng là đã lật qua hai ba mươi trang, trông có vẻ như đã cố gắng rất nhiều. Khi từ bồn tắm bước ra, cô lau mình rất chậm, cơ thể bị hơi nước làm ửng hồng.

Thương Thiệu nhận lấy khăn tắm từ tay cô, quấn cô hoàn toàn trong đó rồi lau người cho cô một lúc, anh thấy rõ sự lo lắng của cô. Anh không nói gì khi bế cô lên khiến cô giật mình, hai tay vòng quanh anh. "Em đọc được bao nhiêu chữ rồi?"

Ứng Ẩn không biết nói gì, chỉ có thể lắc đầu, nép vào anh để đòi hôn: "Không giải tỏa chút nào, anh chỉ đang dỗ em."

Thương Thiệu ôm cô và hôn cô một lúc, môi cô vừa mềm vừa nóng. Khi cô bị đẩy vào tường, ánh mắt anh đã tối lại, ý nghĩa sâu xa hỏi: "Ngủ hay là chuyển hướng chú ý?"

Ứng Ẩn áp vào cổ anh, sau một lúc, cảm thấy mệt mỏi, nói: "Ngủ."

Đảo Lido dài hình chữ nhật, là khu nghỉ dưỡng của người giàu ở châu Âu, bãi biển dài không phải là tư nhân thì cũng thuộc về khách sạn. Nằm trên giường ở Excelsior, tiếng sóng vỗ gần như rất gần, liên tục lặp đi lặp lại rất dễ ngủ.

Thương Thiệu không biết mình đã ngủ từ lúc nào, nhưng rất rõ khi mình tỉnh dậy và vì sao lại tỉnh dậy. Dưới ánh sáng đêm xám xịt, chăn mỏng màu trắng nhô lên.

Thương Thiệu đặt tay lên trán, thở dài một hơi nặng nề, khi mở mắt ra, tâm trạng đã rất tỉnh táo.

Sau một lúc nuốt nước bọt, anh không nói gì, nhưng hơi thở rõ ràng nóng bỏng, chứng tỏ anh đang rất tỉnh táo. Một lúc sau, người đàn ông kéo chăn ra, nhẹ nhàng ngồi dậy, ánh mắt u ám nhìn vào cảnh vật phía trước.

Có lẽ là sáng sớm, từ cửa sổ kính nhìn ra ban công có thể thấy bầu trời xanh đậm.

Sau khi mắt quen với ánh sáng, thị lực cũng phục hồi. Anh nhìn chằm chằm vào hành động của Ứng Ẩn, bàn tay lạnh lẽo luồn qua

tóc dài của cô rồi vuốt ngược về phía sau, sau đó từ bên mặt nhìn xuống, nhẹ nhàng nắm cằm cô.

"Chậm thôi." Anh nói với giọng khàn khàn.

Sự bình thản của anh trong chuyện này thường mang một lớp cảm giác quyến rũ khác.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn nghiêng mặt, áp sát vào anh, đôi môi in dấu lên các đường nét của anh. Chỉ một lúc sau, cô đã bị anh kéo lên mạnh mẽ rồi rơi vào lòng anh. Đôi tay lớn của Thương Thiệu đặt lên hông cô, khi hỏi, hơi thở anh rất nóng.

"Không ngủ được à?" Anh hỏi.

Ngày mai là lễ bế mạc. Mặc dù cô đã nhận được ám chỉ từ ban tổ chức là lễ trao giải chắc chắn sẽ có một chỗ đứng của họ, nhưng kết quả vẫn chưa biết, không biết là giải kỹ thuật, giải kịch bản, hay là giải Volpi Cup, Sư tử bạc, giải đạo diễn, hay là Sư tử vàng? Mọi thứ đều khó đoán.

Vào đêm như thế này, nếu cô không lo lắng thì là tự lừa dối bản thân. Hơn nữa, có lúc nào cô không lo lắng đâu? Những tham vọng và mục tiêu của cô chưa bao giờ bị gác lại.

Ứng Ẩn gật đầu, "Ừm" một tiếng.

Thương Thiệu mỉm cười, dùng đầu ngón tay xoa xoa đôi môi cô: "Sao giọng mũi của em lại nặng thế?"

Anh cố tình hỏi, Ứng Ẩn liền áp sát để theo đuổi nụ hôn của anh, bịt kín đôi môi của anh. Trong miệng có một mùi pheromone khác không thuộc về cô, nhưng hòa lẫn với vị ngọt của cô, rất tệ. Tệ đến mức quyến rũ. Thương Thiệu cuốn lưỡi cô vào nụ hôn sâu hơn, bàn tay theo đường cong hông cô mà vuốt xuống, vẻ mặt vừa rồi còn bình thản, giờ đây trở nên mạnh mẽ và quyết đoán cùng với sức

mạnh từ cánh tay anh.

Cảm giác da thịt chạm vào nhau đã lâu, Ứng Ẩn không chịu nổi, đôi mày nhíu lại, đôi môi đỏ mở ra rồi thở dài. Cô ngồi trong lòng anh, khít khao.

"Có phải thế này không?" Thương Thiệu thì thầm bên tai cô, hôn một cách mơ hồ.

"Cần nhiều hơn." Hôm nay cô không sợ chết.

Thương Thiệu nhắm mắt lại, nuốt khan, hơi thở nóng bỏng phát ra một tiếng: "Tạm thời dừng lại." Anh sợ cô bị tổn thương.

Một lúc sau, đúng như vậy. Không biết ai là người không chịu nổi trước.

Người nước ngoài quen ngủ trên giường mềm, càng đắt tiền thì giường càng mềm, lớp đệm xốp dày như đám mây khiến người nằm vào như được bao bọc. Ứng Ẩn mồ hôi ướt đẫm trên mặt, những lo lắng về danh tiếng và lợi ích đều không còn quan trọng. Cô hiện đang lo cho sự sống của mình, nhưng không thể nói thành câu, những lời cầu xin chỉ giống như thêm gia vị.

Cảm giác như trời sắp sáng.

Thương Thiệu vuốt những sợi tóc ướt mồ hôi trên trán cô, hỏi bên tai: "Tên tiếng Anh của bé gọi là Vanessa có được không?"

Ứng Ẩn ban đầu không hiểu, tưởng anh đang gọi cô là "bé" rồi đặt tên tiếng Anh cho cô. Khi nghe thấy Vanessa là tên hay, cô mới nghĩ ra, tay cô bị anh giữ chặt bên gối.

"Vanessa..." Cô không chắc chắn, "Tại sao?"

Thương Thiệu gập chân cô lại, nhìn cô với ánh mắt: "Gần giống như

Venice."

Những lời dư thừa bị đè nén, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ không rõ nghĩa. Ứng Ẩn nhanh chóng mềm nhũn ra, cô ôm chặt Thương Thiệu.

Hóa ra vào đêm trước khi công bố giải thưởng, một sinh mệnh nhỏ đã đến với họ, đó có lẽ là món quà từ trời ban.

Khi gió biển thổi vào, bình minh thật sự hiện ra, là màu xanh đậm và nhẹ nhàng. Mùi trong phòng khá nặng, Thương Thiệu đứng cạnh cửa ban công, chờ gió thổi một lúc.

Gió thổi bay chiếc áo choàng đen lỏng lẻo của anh, trong cảnh biển trời mờ ảo trước bình minh, anh cúi đầu, hình dáng anh trong bóng tối dường như là một nét bút độc đáo từ trời ban cho.

Ứng Ẩn từ phòng tắm ra, nhìn một lúc, khi chưa đến gần anh, Thương Thiệu đã tỉnh lại trước. "Lạnh không?" Anh nắm tay cô, kéo cô lại gần.

"Vanessa là tên của con gái." Ứng Ẩn nói nhẹ nhàng.

"Ừm."

"Làm sao anh biết sẽ là con gái?"

Thương Thiệu hỏi ý kiến của cô: "Em không thích sao? Hay là, em muốn sinh một cậu bé?"

"Thích, muốn con gái." Ứng Ẩn tựa cằm vào vai anh: "Vì con gái giống ba."

"Giống ba thì có gì tốt?" Thương Thiệu nhẹ nhàng nâng khóe môi, "Giống em thì tốt hơn."

Ứng Ẩn không trả lời, thay vào đó là nụ hôn thật lâu.

"Nhưng cũng chưa chắc chắn mà." Sau nụ hôn, cô lại lo lắng, "Có thể là một cậu bé."

Thương Thiệu cúi đầu, cười nhẹ, nói: "Không có khả năng, những gì anh muốn sẽ thành hiện thực." Có lẽ không ai có quyền nói câu đó hơn anh. Anh là người được trời ban phúc.

Ứng Ẩn mỉm cười, không phục hỏi: "Thật sao?"

"Thật." Thương Thiệu xoa nhẹ vào tai cô, nơi có nốt ruồi đỏ, "Trừ khi anh phân vân."

"Phân vân về cái gì?" Ứng Ẩn không hiểu. "Anh phân vân về cái gì?"

"Phân vân về việc..." Thương Thiệu cúi đầu, giọng nói cũng giảm thấp, "Có nên nhanh chóng mang thai hay từ từ, làm thêm vài lần. Em dạy anh đi?"

Chương 129: Anh ôm em một cái sau đó nhé!

Đình Văn đến tìm Ứng Ẩn vào giờ brunch. Khi đến căn phòng của Ứng Ẩn, cô đang ăn bánh sừng bò. Chử An Ni cùng với trợ lý của mình đứng sau lưng Ứng Ẩn, cả hai đang chăm chút cho mái tóc của cô.

Tối nay là khoảnh khắc cạnh tranh cho ngôi vị Nữ diễn viên xuất sắc nhất, giữa kiểu tóc xoăn sóng lớn xõa xuống hay búi tóc sang trọng, Chử An Ni đã suy nghĩ rất lâu. Khi Đình Văn đến, chủ đề cuộc trò chuyện đang xoay quanh vấn đề này, Chử An Ni liền mời cô ấy cho ý kiến. Đình Văn kéo ghế ngồi đối diện Ứng Ẩn: "Búi lên đi, khoảnh khắc Nữ diễn viên xuất sắc nhất cần phải rạng rỡ và đĩnh đạc."

Ứng Ẩn vốn đã căng thẳng đến mức muốn nôn, nghe cô ấy nói vậy, miếng bánh sừng bò mắc kẹt trong cổ, không lên không xuống, một tay tìm nước uống, một tay nói: "Chuyện không có thật."

Buổi sáng cô không kịp ăn sáng. Có chút mệt mỏi dù trời đã sáng, khi lên giường, Thương Thiệu ngồi nói chuyện với cô một lúc, rồi nghe thấy tiếng thở dài của cô. Có lẽ trong giấc mơ, cô cũng đang lo lắng ai sẽ đoạt giải Sư tử vàng, vì thế lông mày nhíu chặt, sau đó lại được Thương Thiệu nhẹ nhàng vuốt phẳng. Sau khi ngủ được vài tiếng, cô bị tiếng chuông cửa của Tuấn Nghi đánh thức, lúc đó đã mười giờ sáng. Gọi đồ ăn xong, Chử An Ni cũng đến.

Đình Văn nhận thấy sắc mặt Ứng Ẩn mệt mỏi, liền trêu chọc: "Đêm qua chị ngủ không ngon à?"

Ứng Ẩn tiếp tục thêm đá vào ly cà phê đá của mình, gật đầu nói: "Sáng sớm hơn năm giờ mới ngủ được." Cô không phải là người cứng rắn, Đình Văn và Chử An Ni nhìn nhau, cả hai đều có chút ngạc nhiên.

"Cứ tưởng chị thật sự không quan tâm," Đình Văn nói.

Ứng Ẩn cầm ly cà phê cố gắng nuốt xuống, sau khi nuốt hết vào bụng, mới nhìn cô ấy, nghiêm túc nói: "Đây là khoảnh khắc gần nhất với top ba của chị, tại sao chị lại không quan tâm?"

Bất kể chất lượng, chiến dịch hay tiếng vang của bộ phim, cũng như phản hồi từ báo chí trong và ngoài nước, tất cả đều đại diện cho cơ hội chiến thắng của cô là "mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ gió đông". Mặc dù trong ban giám khảo không có người Trung Quốc, nhưng nhỡ đâu thì sao? Nhỡ đâu ban giám khảo lần này không có ai đặc biệt quan tâm đến Sư tử vàng, hoặc màn trình diễn của cô hoàn toàn chinh phục được mọi người. Vì một phần ngàn của cơ hội, cô đã để mình theo đuổi sự thành bại và tham vọng. Cô muốn trở thành Nữ diễn viên Trung Quốc thứ ba đoạt giải ở Venice, dù không phải là tạo nên lịch sử nhưng lịch sử sẽ có tên cô.

"Có lẽ giả vờ như không quan tâm sẽ ngầu hơn." Tuấn Nghi nói.

Ứng Ẩn mím môi: "Chị nghĩ trung thực với bản thân sẽ dễ chịu hơn. Hai người nghĩ cảm giác căng thẳng và quan tâm này là yếu đuối à?"

"Không." Đình Văn đáp thẳng thắn và kiên quyết: "Thừa nhận căng thẳng và quan tâm, em thấy đó là biểu hiện của sức mạnh hơn."

Chuyển sang chủ đề khác, cô ấy hỏi: "Anh Thương không ở đây à?"

"Anh ấy phải về Pháp một chuyến."

Bên Pháp có việc gấp, sáng sớm lúc tám giờ, anh đã lên chuyên cơ.

Bất kể công việc xử lý thế nào, anh ấy sẽ trở về Venice trước năm giờ chiều. Trong cung điện điện ảnh, tất cả chỗ ngồi đã được sắp xếp theo khu vực, gắn với bảng tên của đoàn phim hoặc diễn viên. Bên cạnh chiếc ghế gấp nhung đỏ mang tên "Yin·Ying" trong hàng ghế của phim "Tuyết tan...", là chiếc ghế của "Leo·Shang" sát bên không thể tách rời.

Đình Văn nhấp một ngụm cà phê, cười nói: "Vậy thì hôm nay anh ấy thật sự rất bận rộn."

Trước khi thảm đỏ vừa mới bắt đầu, hàng loạt tin nhắn đã như tuyết rơi vào hộp thư của Ứng Ẩn.

Kha Dụ nói: "Đẹp lắm, đêm qua anh đã mơ thấy. Sala Grande tối nay sẽ sáng lên vì em."

Mấy anh chị em nhà họ Thương giống như đã hẹn trước, từng người một đều nói: "Chị dâu, chúc chị tối nay mã đáo thành công!"

"Mã đáo thành công" tất nhiên cần có ngựa, nên Rich được giao trọng trách. Chú Khang đội một chiếc vương miện nhỏ lên đầu nó, buộc một cái nơ hồng cực đẹp quanh cổ ngựa, nó đứng trong sân với dáng vẻ thần thánh. Không ai thay Rich nói ra câu "Rich là con trai mà!" đầy dõng dạc, mà ngược lại, tất cả đều vui vẻ chụp ảnh, chỉnh sửa ảnh và làm thành các biểu tượng cảm xúc.

Ôn Hữu Nghi ra lệnh cho Thương Cảnh Nghiệp tối nay không được làm thêm giờ, phải đến nơi trước khi Ứng Ẩn bước lên thảm đỏ. Hơn nữa, vì lễ trao giải diễn ra vào lúc rạng sáng ở trong nước, nên Thương Cảnh Nghiệp cũng mất cơ hội ngủ sớm.

Đêm đầu tháng chín ở Bắc Kinh đã bắt đầu có chút se lạnh. Nếu trước đây chưa bước vào làng giải trí, Mạch An Nghiêm có lẽ sẽ nói, những ngôi sao trên trời giống như đèn trên trần gian, nhưng sau khi trải qua gần hai mươi năm trong chốn danh vọng, khi nhìn lên bầu trời, anh ấy chỉ có thể nói "những ngôi sao này thục ra giống

như những hạt sequin trên chiếc váy cao cấp của ngôi sao". Anh cắn điếu thuốc, gõ gõ điện thoại, rồi lại xóa, đến khi hút hết điếu thuốc.

Bên trong có tiếng gọi: "Max!" Anh đáp: "Tôi đến đây!"

Tàn thuốc rơi xuống cùng với tia lửa, anh vội vàng dập tắt. Anh cất điện thoại vào túi, quay lại chỗ nghệ sĩ nam mà anh đang dẫn dắt. Tin nhắn "Chúc cô đoạt giải" cuối cùng vẫn chưa gửi đi.

Trước từ "thực ra", Mạch An Nghiêm đã viết rất nhiều điều, chẳng hạn như hôm nay là ngày mà Ứng Ẩn tiến gần nhất đến giấc mơ, chẳng hạn như năm đó ở Liên hoan phim Torino, khi họ còn trẻ và nhiệt huyết, đã dùng cúp đựng đầy ly sâm banh, thề với nhau trước ly sâm banh là cô ấy sẽ trở thành diễn viên Trung Quốc ghi dấu lịch sử.

Thương Lục là người nhắn tin cuối cùng. Anh ấy đầu tiên gửi một bức ảnh thực tế của Deep Water Bay vào lúc nửa đêm. Trong ảnh, phòng khách tầng một đã được dọn dẹp cẩn thận, đặt vô số đệm mềm và gối ôm, trong bình hoa trên cột La Mã là những bông diên vĩ vàng tươi tắn, biểu tượng của sự may mắn. Vì không có đài truyền hình nào trong nước phát sóng nên trên chiếc TV LCD phía trên lò sưởi chỉ có thể chuyển kênh sang một chương trình trực tiếp của quốc gia nói tiếng Anh.

Kha Dụ phía trước để ly rượu vang, có vẻ như chưa kịp uống, đang tận tình giải thích cho Thương Cảnh Nghiệp về các hạng mục và giải thưởng của Venice; Minh Bảo gối đầu lên Minh Khâm, đợi đến khi trao giải thì có chút buồn ngủ, gương mặt đẹp như hoa thủy tiên của cô bé trong trạng thái nửa thức nửa ngủ, giống như khi còn nhỏ cô bé thức canh giao thừa vậy.

Thực ra canh giao thừa cũng không có gì thú vị, dù có thú vị, cũng không phải là điều mà một cô bé nhỏ tuổi cần quan tâm, nhưng cô bé vẫn cố níu kéo không chịu đi ngủ, không thì nằm trên đùi Thương Lục hoặc gối đầu lên đùi chị cả.

Sau khi gửi ảnh xong, Thương Lục gác chân lên, không biểu cảm nói: "Đẹp lắm, không lấy được giải thì chị khó mà yên ổn."

Ứng Ẩn đang ngồi trong xe lễ tân. Bàn tay vốn đã đổ mồ hôi, thấy tin nhắn này, mắt cô nhắm lại, lập tức đưa Thương Lục vào danh sách đen.

Chiếc xe lễ tân dài đỗ lại, nhân viên an ninh mở cửa, cô bước xuống, giữa biển ánh sáng từ đèn flash, bước đến cuối thảm đỏ, bước vào cung điện điện ảnh, nơi đã chứng kiến biết bao huyền thoại diễn viên.

Sau khi vào hội trường, nhân viên dẫn họ đến khu vực ghế ngồi dành riêng cho phần chính và báo cáo: "Chồng của cô đã có người đón, sẽ sớm vào từ lối đi đặc biệt."

Từ "Anh Thương" chuyển thành "chồng của cô", Đình Văn nghe mà mỉm cười, ghé tai nói với Ứng Ẩn: "Wow, lần này anh họ được nhờ chị rồi."

Vì sự việc trở nên hơi phức tạp, việc xử lý đã mất nhiều thời gian hơn dự kiến. Thương Thiệu từ Lyon bay về đã quá ba giờ chiều. Nhân viên PR chính thức của Liên hoan phim đến bến tàu đón anh, chỉ thấy người đàn ông trước mắt trầm lặng nhưng hành động rất vội vã.

Bên cạnh anh là những người đi theo và vệ sĩ, khi đến Cung điện điện ảnh, họ tự nhiên bị chặn lại ngoài cửa. Khi vào trong hội trường, lại phải đi qua những hành lang và lối đi dài bất tận. Thương Thiệu nhíu mày, mặc dù đã cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng vẫn không thể che giấu sự sốt ruột.

Nhân viên PR nói: "Còn một chút thời gian nữa mới đến lễ trao giải, bà nhà vừa đi thảm đỏ và đã ngồi xuống, vẫn còn kịp." Nghe vậy, Thương Thiệu không nói gì thêm, chỉ gật đầu một cách lịch sự.

Trên hàng ghế khán giả ở hàng đầu trung tâm, các đoàn phim tham gia cuộc thi chính đang trò chuyện với nhau. Năm nay có tổng cộng 21 bộ phim được đề cử, nhưng đến lễ bế mạc chỉ còn lại một số ít đoàn phim ở lại. Ứng Ẩn đang trò chuyện với diễn viên Iran Talyas. Mặc dù là đối thủ cạnh tranh, nhưng Talyas vẫn không ngớt lời khen ngợi diễn xuất của cô. Ứng Ẩn ứng phó rất vui vẻ và lịch sự, chỉ thỉnh thoảng có chút lơ đãng.

Khoảnh khắc suy tư đó chỉ có Thương Thiệu mới nhận ra, vì anh hiểu cô đang lo lắng.

"Ứng Ẩn," Anh đứng lại, gọi cô.

Ứng Ẩn quay đầu nhìn anh. Dường như anh xuất hiện từ hư không, nhưng hơi thở gấp gáp của anh đã phản bội sự vội vã và lo lắng trên đường đi. Thấy anh, sự căng thẳng trong cô dường như tan biến.

"Anh chạy vội đến đây à?" Ứng Ẩn hỏ, rồi ôm anh. Ở nước ngoài, ôm là hành động xã giao không có gì đặc biệt, hơn nữa họ lại là vợ chồng. Nhưng cô vẫn giữ lễ, chỉ ôm trong một nhịp thở ngắn.

Nhiệt độ cơ thể và hơi thở của anh chỉ lưu lại trên da cô rất ngắn ngủi. Sau khi ôm xong, cô buông tay, tinh ý nói: "Đến muộn một chút cũng không sao, còn sớm mà."

"Anh sợ em căng thẳng." Thương Thiệu nhìn cô, giọng nói dịu lại. Anh như chiếc kim, ổn định tâm trạng bấp bênh của cô.

Thực ra, dù anh không đến, Ứng Ẩn vẫn có thể tươi cười vui vẻ. Biểu hiện của cô vẫn rất ổn định. Nhưng có lẽ chuyến đi vội vàng này của anh chỉ để lấp đầy những khoảng trống nhỏ nhoi, không đáng kể, nhưng lại rất quan trọng đối với cô.

Lễ trao giải lại kéo dài một cách khó tin, càng đến gần khoảnh khắc công bố giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Volpi Cup, kim

giây như chiếc trống, từng nhịp đập vang lên trong lòng Ứng Ẩn.

Giải thưởng đơn vị Horizon. Giải thưởng tác phẩm đầu tay. Giải thưởng kỹ thuật trong cuộc thi chính. Giải Silver Lion đơn vị Horizon. Giải Kịch bản xuất sắc nhất. Giải Diễn viên mới xuất sắc nhất. Âm nhạc từ dàn nhạc trang trọng vang lên lặp đi lặp lại.

"Anh có biết không, năm đầu tiên Thầy Khả tham gia Cannes, anh ấy đã đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất." Ứng Ẩn đột nhiên nói. Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên nồng nhiệt, Ứng Ẩn cũng vỗ tay theo, nhìn người nhận giải Diễn viên mới xuất sắc nhất bước lên sân khấu.

"Nhưng lại xảy ra sự cố, sau khi chủ tịch ban giám khảo công bố tên anh, ban giám khảo trên sân khấu liền náo loạn. Sau đó, giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất được trao lại và có hai người đoạt giải, một là anh ấy và một nam diễn viên khác. Em thấy Thầy Khả rất giỏi, trong tình huống đó, khi máy quay lia đến, anh ấy vẫn rất bình tĩnh. Sau này, với phim "Tạm biệt Angela", anh ấy lần thứ hai đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất mà không có bất kì tranh cãi nào, tạo nên kỳ tích trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ. Ngay cả trong lịch sử điện ảnh thế giới, việc đoạt giải hai lần trong thời gian ngắn cũng rất hiếm."

Cô nói một đoạn dài như vậy, thở ra nhẹ nhõm, rồi nói tiếp: "Thật khó tin, sự cố đó cũng đã xảy ra ở Venice. Bộ phim của Thầy Khả cũng do đạo diễn Lý làm, anh ấy vào vai một tay chơi—"

Thương Thiệu nắm lấy tay cô. Giọng cô đột nhiên im bặt, tay cô lạnh lẽo, đổ mồ hôi. Toàn là mồ hôi lạnh. Trên sân khấu, người nhận giải Diễn viên mới xuất sắc nhất đang phát biểu cảm nghĩ.

Ứng Ẩn nín thở một lúc, tìm lại cách thở. Sau khi hít vào và thở ra sâu, cô cười tự giễu.

"Giải tiếp theo là giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, đúng

không?"

Thương Thiệu hỏi, Ứng Ẩn "ừm" một tiếng, cằm hơi cúi xuống, gật đầu. Sau gần một giờ khó khăn, cô cuối cùng cũng sắp biết câu trả lời.

Nếu không phải đạo diễn người Áo trong ban giám khảo từng ám chỉ. Nếu không phải những tạp chí nước ngoài ca ngợi diễn xuất của cô quá cao. Nếu không phải truyền thông trong nước và các tài khoản quảng bá điên cuồng thổi phồng.

Có lẽ cô sẽ không lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy.

Thời gian như ngựa thoáng qua.

Người đoạt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất bước xuống sân khấu, người dẫn chương trình nổi tiếng của Ý tiếp tục chương trình, mời người trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Volpi Cup lên sân khấu. Chủ tịch ban giám khảo Martel lại trở lại bục, một tay cầm micro, tay kia cầm danh sách.

Trên khuôn mặt ông không có biểu cảm gì, lời trao giải cũng rất ngắn gọn: "The Cup of Volpi for Best Actress goes to....." Tốc độ nói của ông quá nhanh, nhanh đến mức khi Ứng Ẩn vừa hít một hơi, còn chưa thở ra, đã nghe phần sau—

"..... Jeong Yun Min trong "Hoàng Hôn Đẫm Máu"."

Khán phòng vang lên tiếng xì xào rõ rệt. Đây là một kết quả bất ngờ.

Sao lại thế? Dù không phải Ứng Ẩn thì cũng phải là Talyas. Nhưng điểm số của "Tiến Thoái Lưỡng Nan" của Talyas quá thấp, tổng thể mà nói, dù thế nào cũng phải là Ứng Ẩn.

Nhưng với sự có mặt của các nhà làm phim Hàn Quốc trong ban

giám khảo, kết quả này dường như lại rất hợp lý.

Tiếng vỗ tay ngập ngừng trong một giây rồi mới dần dần vang lên, hòa thành một dòng sóng vỗ. Mọi người dường như được nhắc nhở, vào lúc này, chương trình truyền hình trực tiếp vẫn đang diễn ra và buổi lễ trao giải cao quý này phải tiếp tục.

Không biết là xuất phát từ lý do gì, khi Jeong Yun Min bước lên sân khấu, đạo diễn hình đã chuyển ống kính về phía Ứng Ẩn. Cô đã vỗ tay xong, đôi tay còn chắp lại, đặt dưới cằm. Nhận thấy máy quay hướng đến mình, cô không hề ngỡ ngàng, điềm nhiên nở một nụ cười. Cô đã đánh giá cao việc giữ vẻ lịch sự trước ống kính, thực ra không khó, chỉ cần tiếp tục theo quán tính của cơ mặt và dây thần kinh là đủ.

"Anh ôm em một cái sau đó nhé!" Ứng Ẩn nhìn thẳng vào sân khấu, nói rất nghiêm túc và nhẹ nhàng, "—Không phải bây giờ, bây giờ sẽ bị chụp lại."

Trên mặt Thương Thiệu không có biểu cảm nào. Sau một lúc, anh nói, "Được."

Trong khu vực ngồi của cuộc thi chính, những lời thì thầm không ngừng.

Tại Deep Water Bay.

Vì chưa xem trực tiếp tất cả các bộ phim nên dù sốc, Thương Lục và Khả Dụ vẫn nén lại lời tục tĩu, cẩn thận giữ lại quyền đánh giá của mình. Nhưng không ai nói gì, sự im lặng này càng trở nên kỳ lạ. Đến mức Minh Bảo là người đầu tiên lên tiếng: "Đình Văn chắc sẽ mất kiểm soát cảm xúc."

Đạo diễn hình quay lại hàng ghế khán giả, đoàn làm phim "Tuyết tan trên thanh" chỉ xuất hiện thoáng qua trong khung hình. Quả nhiên, gương mặt Trang Đình Văn rất căng thẳng, ngồi bên cạnh cô là Lý

Sơn, hoàn toàn không che giấu sự bối rối trên khuôn mặt mình.

Giải Volpi Cup cho Nam diễn viên xuất sắc nhất. Giải Đạo diễn xuất sắc nhất. Giải Grand Jury Prize. Lễ trao giải được công bố theo trình tự định sẵn.

Chỉ còn lại giải thưởng lớn nhất, giải Sư tử vàng. Đây vốn là giải thưởng có nhiều sự bất ngờ nhất mỗi năm, cũng là vinh dự cao nhất. Nhưng hôm nay, đến lúc này, không còn nhiều bất ngờ nữa.

Dafoe và ban giám khảo giữ lại đoàn làm phim của họ, không phải để họ ra về tay trắng và bị bêu riếu công khai. Bởi tất cả các giải thưởng lớn trước đó đều đã bị bỏ lỡ, giải Sư tử vàng chắc chắn thuộc về họ.

Chẳng bao lâu sau, đạo diễn người Đức, chủ tịch ban giám khảo, Matt đã công bố rằng bộ phim đoạt giải Sư tử vàng tại Liên hoan phim Venice năm nay là "Tuyết tan trên Thanh."

"Chúc mừng." Anh ta vỗ tay, nhường vị trí cho một bên.

Lý Sơn lên sân khấu, nhận cúp Sư tử vàng, dừng lại một chút rồi nói: "Đây là lần thứ ba tôi đứng trên sân khấu này, cũng là lần thứ ba trong sự nghiệp điện ảnh của tôi đoạt giải Sư tử vàng. Thật lòng mà nói, tôi không thấy xúc động chút nào."

Dưới sân khấu rất yên tĩnh, không biết ai đó đã ho vài tiếng, không rõ là cố ý hay do cổ họng thật sự ngứa.

"Tôi luôn tin điện ảnh không có biên giới, hoặc ít nhất là tính quốc gia và dân tộc của nó rất thấp, trong khi tính nghệ thuật và tính nhân văn lại được đề cao. Khi đứng ở đây, tôi nghĩ về Venice, liên hoan phim lâu đời nhất thế giới này — nơi được mệnh danh là cha đẻ của các liên hoan phim—" Ông quay lại nhìn tấm màn và biểu tượng vàng của Venice: "Tinh thần của nó là, điện ảnh phục vụ nghệ thuật nghiêm túc. Tại đây, tại Cung điện lễ hội, đã có rất nhiều đạo

diễn, diễn viên, nhà sáng tạo nhỏ lẻ bước ra, sự cống hiến, tham vọng và nỗ lực của họ đã trở thành những ánh sáng rực rỡ trong dòng sông lịch sử điện ảnh của chúng ta."

Thông tin nhanh từ các phương tiện truyền thông Trung Quốc đã được phát đi.

"01:53 Jeong Yun Min gây sốc khi giành giải Nữ diễn viên xuất sắc tại Venice với "Hoàng hôn đẫm máu", ứng cử viên nặng ký Ứng Ẩn tiếc nuối không giành giải."

"02:04 "Tuyết tan trên Thanh" đoạt giải Sư tử vàng, Lý Sơn ba lần giành cúp."

"02:06 Lý Sơn phát biểu nhận giải, bàn về nghệ thuật điện ảnh và biên giới."

Lý Sơn là một người biết cách xử sự. Trong tình huống đối diện với hơn một nghìn gương mặt dưới khán đài, sự im lặng của ông vừa ngắn vừa dài, khiến người ta thót tim. Ông vẫn kết thúc bài phát biểu một cách nhẹ nhàng.

"Vì vậy, tôi rất vinh dự được đại diện cho các nhà làm phim Trung Quốc, lần thứ ba nhận giải Sư tử vàng tại đây. Mặc dù đối với vinh quang cá nhân của tôi, kết quả này không còn khiến tôi xúc động nhiều nữa, nhưng tôi vẫn cảm ơn ban tổ chức, chủ tịch Martel và giám đốc Dafoe vì đã mời, cảm ơn ban giám khảo xuất sắc. Việc hoàn thành "Tuyết tan trên Thanh" là nhờ vào toàn bộ đoàn phim, và những người mà các bạn có thể thấy tên và không thấy tên, chẳng hạn như trợ lý của tôi Lily, vợ cũ của tôi Sun, nhà sản xuất của tôi Tina, diễn viên phụ xuất sắc, và dĩ nhiên—nữ diễn viên chính của tôi, cô Ứng Ẩn."

Ông đưa tay ra hiệu: "Đây là giải Phim xuất sắc nhất, chứ không phải giải Đạo diễn xuất sắc nhất, vì vậy tôi muốn mời các đồng nghiệp trong đoàn phim cùng lên sân khấu để chia sẻ khoảnh khắc

vinh quang này."

Các quý ông nhường đường, mời Đình Văn, Bạch Lâm và Ứng Ẩn lên trước. Đình Văn nắm lấy tay Ứng Ẩn, nhẹ nhàng trêu đùa: "Ấm hơn em tưởng đấy."

Ứng Ẩn cười: "Chỉ trong một khoảnh khắc thôi, đã không còn vấn đề gì rồi."

Cô bước lên sân khấu, chiếc váy đen cổ yếm trông rất trang nhã, búi tóc được chải cao và gọn gàng, gương mặt dưới ánh đèn vừa đẹp đẽ, vừa thuần khiết, sáng sủa và rạng rỡ.

Lý Sơn trao cúp cho cô. Ứng Ẩn nhận lấy và cùng Đình Văn giơ lên. Khán phòng đáp lại bằng những tràng pháo tay vang dội. Nhiều người đã đứng dậy, máy quay trung thực ghi lại khoảnh khắc này. Rõ ràng, tiếng vỗ tay kéo dài lâu hơn bao giờ hết.

Trong phần cuối của bài phát biểu nhận giải, Lý Sơn nói: "Tôi yêu điện ảnh, vì sức sống của điện ảnh không chỉ nằm ở một khoảnh khắc, mà còn ở mọi lần công chiếu, mọi lần phát sóng kéo dài mãi mãi. Tôi tin thời gian sẽ đưa mọi thứ trở lại đúng quỹ đạo của nó."

Những lời của ông được truyền tải đầy đủ trên mạng xã hội Trung Quốc.

"Ý ông ấy là gì đây? Ông ấy đang ngầm ám chỉ phải không?"

"Cười chết mất, đúng là ngầm ám chỉ."

"Ông ấy chỉ thiếu mỗi việc viết dòng chữ "Tôi không phục" lên mặt thôi."

"Lý Sơn nói thật đấy, sau buổi lễ trao giải, trong cuộc phỏng vấn, ông ấy nói thẳng giải Volpi Cup trong mắt ông ấy thuộc về Ứng Ẩn."

"Diễn xuất của Jeong Yun Min thì ổn, nhưng việc cô ấy giành giải lần này thực sự hơi khiên cưỡng, dù chưa xem nhưng theo điểm số của các tạp chí quốc tế thì "Hoàng hôn đẫm máu" thuộc loại trung bình."

"Tại tiệc đóng máy, Jeong Yun Min nói cô rất vui mừng và cũng cảm thấy bất ngờ, nói sau này sẽ cống hiến nhiều hơn."

"Chết tiệt, đã nhận giải rồi mà còn nói mấy câu này."

"Thôi nào, ba liên hoan lớn cái nào chẳng có chuyện này, hội đồng giám khảo bao che chẳng ít đâu. Năm Quentin làm chủ tịch, ông ấy còn trực tiếp chia giải cho thầy và bạn cũ của mình, cả hội trường la ó. Theo tôi, ngành điện ảnh Trung Quốc thật sự cần hạ thấp kỳ vọng với ba liên hoan lớn này."

Nhưng liệu ngành điện ảnh Trung Quốc có thực sự đoàn kết như vậy không? Rõ ràng phần bình luận đang náo nhiệt vô cùng:

"Chị Ẩn vào ra ba liên hoan lớn, cười chết mất."

"À đúng đúng, cười chết mất, tay cầm hai giải ba liên hoan lớn, bạn tính nổi một cái nào của người nhà bạn không?"

"Fan đang tức giận kìa."

"Đội hình hùng hậu như vậy mà lại về tay không, kịch bản này quen thuộc quá."

"Lầu trên, bạn không phải bị ảnh hưởng bởi fan mà thành ngốc rồi đấy chứ? Ba liên hoan lớn từ trước đến nay chỉ có cụm từ "được đề cử vài lần", chứ không có cái gọi là "ra vào" đâu. Đây thật sự là "được đề cử đã là vinh dự", cái gì mà ra vào, quá lộ rõ sự thiếu hiểu biết rồi đấy, theo logic của bạn, đạo diễn và diễn viên nổi tiếng khắp thế giới có thể tạo thành một hàng dài đội hình "ra vào" đấy, ai chẳng để tiểu sử "được đề cử ba liên hoan lớn" nổi bật trên Wiki? Một diễn viên như Ứng Ẩn, cầm hai giải chính mà bị các bạn bôi

đen, ai xem xong mà không nói ngành điện ảnh Trung Quốc sẽ kết thúc?"

"Fan của hai giải chính lại đến cố vớt vát kìa."

"Fan của hai giải chính ba liên hoan lớn bình tĩnh nhìn bạn ngồi trong giếng kêu quàng quạc, nghe kỹ, ô kìa, sao mà giống như đang cầu nguyện thần tượng của bạn đời sau sẽ được đề cử nhỉ?"

"Ứng Ẩn bị ba liên hoan lớn chê cười cả đời."

"Xin lỗi, thiên tài hiện tại được ba liên hoan lớn yêu thích nhất đấy."

"Ứng Ẩn không phải đến khi nghỉ hưu vẫn chỉ có danh hiệu hai giải chính thôi chứ?"

""Chỉ có thế". Trong thời gian dài, bạn đã bị thành tích xuất sắc của Ứng Ẩn làm cho tức tối đến mất bình thường rồi."

"Ngược đời quá, ngay cả người qua đường cũng cảm thấy thương hại, nghe nói cô ấy thậm chí không đi dự tiệc đóng máy."

Ứng Ẩn thực sự đã tham gia, nhưng cô không uống rượu, cũng không được vinh danh, nên ở lại cũng vô vị, cô tìm cớ rời đi sớm.

Trên đường, cô gặp Jeong Yun Min, người vừa kết thúc một cuộc phỏng vấn với báo chí. Đụng mặt nhau, không khí bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, cô cười, cô ấy cũng cười. Hai người lễ phép cười với nhau một lát, Jeong Yun Min nói: "Thực ra, tôi rất thích diễn xuất của cô..."

Ứng Ẩn khẽ gật đầu, dứt khoát nói: "Cảm ơn."

Cô lướt qua cô ấy, đi qua hành lang dài, đẩy cửa thoát hiểm, dưới ánh sáng xanh lục, bước chân cô càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp, cho đến khi cô đẩy mạnh một cánh cửa khác.

Tiếng sóng biển và mùi hương mằn mặn dưới ánh trăng có phần lạnh lẽo. Ứng Ẩn hít thở sâu, lao vào vòng tay của Thương Thiệu, như thể rất lạnh, cơ thể thỉnh thoảng run lên.

Thương Thiệu vừa kết thúc cuộc gọi với Ôn Hữu Nghi. Họ không dám quấy rầy Ứng Ẩn, chỉ có thể hỏi han tình hình của cô từ Thương Thiệu.

"Xin lỗi, đã làm mọi người thất vọng."

"Ai thất vọng chứ, tốt nhất là em nói rõ tên ra." Thương Thiệu cười nhẹ, ôm chặt cô bằng một cánh tay.

"Nhưng phiền mọi người chờ đợi đến khuya như vậy, Minh Bảo và những người khác còn có thể hiểu, nhưng bố mẹ em bận rộn cả ngày rồi..."

"Họ không sao."

Ứng Ẩn ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi: "Ngày mai mẹ đi uống trà chiều, có thấy xấu hổ không?"

Thương Thiệu thực sự không hiểu nổi tư duy của cô, anh nhẹ chạm vào trán cô và đáp: "Nếu Tiểu Ôn không nhắc đến thì sẽ không ai chủ động nhắc. Nếu bà ấy nhắc đến thì chắc chắn bà ấy sẽ tự hào về em."

Ứng Ẩn mím môi: "Em cảm thấy mình đã quá gần thành công, nên cảm giác hụt hẫng rất lớn."

Giọng cô rất khách quan: "Thực ra, giải thưởng ở các liên hoan phim vốn không thể đoán trước được. Ngay từ khi danh sách ban giám khảo được công bố, em đã cảm thấy hơi lo lắng. Không hẳn là có âm mưu, nhưng nếu có người Hoa trong ban giám khảo thì đương nhiên họ sẽ ủng hộ người Hoa. Điều này là bình thường... Đoàn

phim cũng đã giành được Sư tử vàng. Giải thưởng này thực sự là danh giá nhất."

Thương Thiệu yên lặng lắng nghe, tay anh đặt lên tóc mai của cô, phủ lên mái tóc đen được chải chuốt kỹ lưỡng của cô. Tối nay, cô trông thật giống một công chúa sang trọng và thanh lịch.

"Ứng Ẩn, nói thật lòng với anh. Những lời khách sáo này, em để dành nói với phóng viên đi."

Ứng Ẩn im lặng, đôi mắt nhắm lại dịu dàng khi cô dựa vào lồng ngực anh. "Anh ôm em đi. Anh ôm em. Trước tiên anh hãy ôm em một lát."

Thương Thiệu ôm chặt cô, cả hai cùng cúi đầu, anh đặt môi lên trán cô.

"Em đã nghĩ đến lời cảm ơn khi nhận giải rất nhiều lần." Ứng Ẩn nghẹn ngào.

"Lời gì?" Thương Thiệu hỏi.

Ứng Ẩn bước ra khỏi vòng tay anh, đứng thẳng dậy, cô hắng giọng.

Trong bóng đêm, cô vẫn mặc bộ trang phục dự lễ trao giải, gần như hòa vào với làn sóng đen phía sau. "Cảm ơn đoàn làm phim, cảm ơn đạo diễn Lý Sơn đã thúc giục, dù rất khắt khe. Cảm ơn thầy Thẩm Linh vì câu chuyện này. Cảm ơn Tina vì sự kiên nhẫn với mọi trì hoãn. Cảm ơn rất nhiều những khán giả đã vỗ tay và diễn giải cho bộ phim này, thay vì làm ầm lên và thêm thắt những tin đồn sai lệch và phán xét của các phương tiện truyền thông, đồng nghiệp."

Ứng Ẩn nói nhẹ nhàng nhưng đầy thoải mái, nhìn Thương Thiệu, khóe miệng cô nhếch lên cao: "Tất nhiên, cuối cùng, tôi muốn cảm ơn người chồng của tôi, sự hiểu biết, bao dung của anh ấy, nhân cách cao thượng và tình yêu vô điều kiện của anh ấy dành cho tôi..."

Cô không thể nói tiếp.

Ứng Ẩn mím chặt môi, cố gắng mỉm cười, nhưng nước mắt đột nhiên trào ra.

Cô còn một điều nữa muốn nhân dịp này công bố trong buổi phỏng vấn sau đó. Cô và Kha Dụ dự định cùng nhau sáng lập một nhóm hỗ trợ biểu diễn phi lợi nhuận dành cho những diễn viên thường xuyên di chuyển giữa các đoàn làm phim, không có cơ hội nhận được giáo dục diễn xuất hệ thống, bị ảnh hưởng bởi việc nhập vai, dư luận và các tác động ngầm từ trường quay. Nhóm này sẽ cung cấp hỗ trợ và tư vấn tâm lý, đồng thời cùng nhau khám phá, tìm kiếm phương pháp diễn xuất an toàn và khoa học hơn. Dự án này mới chỉ là một phác thảo, nhưng cô sẵn sàng cống hiến hết mình để thực hiện nó.

Thương Thiệu nắm lấy cổ tay cô, kéo cô trở lại vào vòng tay mình.

"Em sẽ có cơ hội. Được không? Sẽ có cơ hội để em nói những điều này." Anh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, chỉ lặp đi lặp lại việc hôn lên trán Ứng Ẩn, "Dù đã bỏ lỡ Venice, nhưng vẫn còn cả một mùa giải thưởng dài đang chờ em. Vẫn còn buổi công chiếu, doanh thu phòng vé, giải thưởng điện ảnh trong nước, giải thưởng điện ảnh Bắc Mỹ và Anh, Toronto, Quả cầu vàng, Telluride..."

Ứng Ẩn bật cười qua nước mắt: "Anh còn biết cả Telluride sao?"

Liên hoan phim này rất ít người biết đến, nhưng từ Venice đến Toronto, sau đó đến mùa thu tại Telluride, đó là một quy trình hiệu quả để giành được giải thưởng Oscar dành cho phim nghệ thuật. Nếu Toronto Film Festival với lượng khán giả gần 500.000 người là âm thanh mạnh mẽ nhất của buổi công chiếu Bắc Mỹ thì Telluride với chỉ 6.000 khán giả có thể coi là một trong những cột mốc quan trọng nhất của phim nghệ thuật tại Oscar.

Mặc dù Telluride yêu cầu buổi công chiếu Bắc Mỹ là điều kiện để

phim được chọn, nhưng so với đối thủ cạnh tranh có tính thương mại cao và gần thời gian tổ chức như Toronto, Telluride lại rất linh hoạt — nó có thể coi buổi công chiếu tại Toronto là buổi công chiếu tại Canada, chứ không phải Bắc Mỹ. Như vậy, dù đã tham dự tại Toronto, phim vẫn có cơ hội được trình chiếu tại Telluride.

Nơi đây rõ ràng là sân chơi riêng của nhiều thành viên Viện Hàn lâm Oscar, do đó, đối với các phim độc lập nhắm đến giải thưởng, Telluride rất quan trọng.

Một cái tên ít người biết đến thốt ra từ miệng Thương Thiệu nghe có vẻ rất lạc điệu.

"Tiểu Văn đã nói."

"Tiểu Văn nói điều này để làm gì?" Ứng Ẩn ngạc nhiên, "Cô ấy đã đăng ký chưa? Sao không nói với em?"

Tham gia các liên hoan phim rất tốn kém. "Tuyết Xanh" hoàn toàn là một bộ phim nghệ thuật, việc phát hành trong nước vẫn chưa được quyết định, nên lợi nhuận từ đầu tư vẫn chưa rõ ràng. Chỉ riêng hai buổi công chiếu thảm đỏ tại Venice và Toronto đã tiêu tốn hơn một triệu đô la Mỹ. Mặc dù Telluride là một liên hoan phim nhỏ, nhưng cũng rất tốn tiền...

Ứng Ẩn vẫn còn nước mắt trên má, nhưng đã bắt đầu lo lắng về tiền bạc: "Hai mươi triệu của em lại bị mất trắng rồi sao?"

"Không đâu." Thương Thiệu kiên định, giọng chắc nịch: "Chồng sẽ bù lại cho em."

"Anh đừng lại bao cả phòng với giá hai mươi triệu nữa." Ứng Ẩn lau nước mắt.

"Được thôi."

"Câu này không có nghĩa là anh có thể bao cả phòng với giá ba mươi triệu đâu." Ứng Ẩn bổ sung.

Thương Thiệu cười, khẽ vuốt má cô: "Sao bây giờ em lại trở nên nghiêm túc như vậy?"

"Em không thể mất cả danh dự và cả tiền bạc nữa."

"Ai nói em mất danh dự?" Thương Thiệu nắm lấy tay cô, "Anh nghĩ, diễn xuất của em tự nhiên và tuyệt vời. "Lớn tiếng thì thô thiển, khéo quá thì vụng về". Dù đối thủ của em rất mạnh, nhưng chỉ có em đoạt giải mới là xứng đáng. Việc em không nhận được giải chỉ là lỗi của giải thưởng, chứ không phải vì em đứng sai chỗ."

Anh nói rất có lý, rồi kết luận: "Lỗi của giải thưởng."

"Anh giống như một đứa trẻ bị ngã, anh sẽ nói là do đường không tốt, tất cả là lỗi của con đường."

Thương Thiệu liếc cô, đương nhiên hỏi: "Chẳng lẽ không phải sao?"

"..." Ứng Ẩn kìm nụ cười, nói: "Anh đúng là giỏi bao che khuyết điểm."

"Đó là sự thật."

"Không thể để anh dạy trẻ con được." Ứng Ẩn lo xa, "Sẽ bị anh nuông chiều đến hư mất."

Thương Thiệu bình thản đáp: "Phải dạy rồi mới biết."

Không biết từ lúc nào họ đã đi rất xa dọc bờ biển.

Không ai mang giày cao gót đi trên cát cả. Ứng Ẩn cởi giày cao gót, Thương Thiệu cầm chúng trong tay.

Trên đường gặp nhiều người, tiếng Trung, tiếng nước ngoài, người quen, người không quen, những người đã nghe qua, những người chưa từng biết đến, tất cả đều chào cô.

"Cô hãy tin diễn xuất của mình không có gì đáng chê trách."

"Xin đừng tiếc nuối vì kết quả, những trường hợp thế này xảy ra rất nhiều, sự thật và thời gian sẽ chứng minh tất cả."

"Cô là điều tuyệt vời nhất mà tôi có được ở Venice trong những ngày qua."

"Đợi Tuyết Xanh ra mắt tại Pháp, tôi nhất định sẽ mời bạn bè đến xem."

Ứng Ẩn cảm ơn từng người một. Dưới chân là bãi cát mềm mại trải dài vô tận, nhưng nơi này lại hiếm dấu chân người. Cô dừng lại, ngoái nhìn trong gió biển, chân trần thực hiện một cái cúi chào công chúa xiêu vẹo, làm bộ nói: "Ôi Chúa ơi, họ thật là tinh mắt đấy."

Thương Thiệu cười một cách lịch sự, hỏi một cách ngây thơ: "Tại sao chỉ với anh thì em lại không chịu nói lý lẽ? Họ tinh mắt, còn anh thì là bao che?"

Ứng Ẩn cắn môi, nhìn anh một lúc, rồi đột nhiên chạy vào lòng anh.

Thương Thiệu bị cô đâm trúng bất ngờ, anh bật cười rồi ôm chặt lấy cô.

"Hôm nay có phải em yêu cầu gì cũng sẽ được thỏa mãn không?" Ứng Ẩn thở hổn hển hỏi.

"Ừ."

"Vậy thì... anh ôm em xoay vòng đi."

Thương Thiệu nghi ngờ mình nghe nhầm, nửa cười nửa không hỏi: "... Gì cơ? Nói lại lần nữa."

"Anh nghe thấy rồi mà." Ứng Ẩn ngẩng cao cằm: "Em muốn thế. Trong phim đều diễn như vậy mà."

Thương Thiệu đành phải làm theo lời cô, bế cô kiểu công chúa. Cô rất nhẹ, rất gầy, không mất bao nhiêu sức lực của anh. Sau khi xoay vài vòng, Ứng Ẩn cười khúc khích, nhắm mắt lại, nắm lấy vạt áo anh và co mình lại: "Chóng mặt quá, chóng mặt quá, thả em xuống đi, không cần nữa!"

Cô vừa đặt chân xuống đất, đầu óc quay cuồng, ngã vào lòng Thương Thiệu: "Trời đất quay cuồng."

Thương Thiệu bị vẻ nghiêm túc đáng yêu của cô chọc cười, anh xoa bóp thái dương cho cô, hỏi: "Em còn muốn nữa không?"

"Anh không thấy chóng mặt chút nào sao?" Ứng Ẩn không thể tin được.

"Để lấy bằng thuyền buồm, anh đã được huấn luyện đặc biệt."

"Giỏi thật." Ứng Ẩn thật lòng khen ngợi: "Vậy anh gọi em một tiếng "tiên nữ" đi."

Thương Thiệu ho khẽ, giọng điềm nhiên: "Về thôi."

"Anh không muốn sao?" Ứng Ẩn nắm tay anh, "Em biết rồi, anh nghĩ em không xứng đáng."

"Tiên nữ." Thương Thiệu nói với vẻ mặt không biểu cảm.

Ứng Ẩn mím môi cười, nhưng Thương Thiệu lại kéo cô vào lòng: "Hết chưa?" Anh cúi đầu hỏi.

"Chưa đâu." Ứng Ẩn lắc đầu, im lặng một lúc.

Thật kỳ lạ, khóe miệng cô cố gắng giữ im lìm, nhưng vẫn không kìm được việc co giật. "Không hề tốt chút nào..." Cô nghẹn ngào, khối đá trong lồng ngực đột nhiên sụp đổ, cô òa khóc, sau đó nghẹn ngào khóc nức nở trong lòng anh.

Cô chấp nhận tất cả kết quả, chấp nhận mọi thành bại, nhưng điều đó cần thời gian... rất cần thời gian.

Thương Thiệu không còn khuyên nhủ hay dỗ dành cô nữa, chỉ ôm chặt cô, cho cơ thể gần như sụp đổ của cô một điểm tựa. "Có lẽ em thật sự không có duyên với giải thưởng." Cô nói, hàng mi ướt đẫm nước mắt.

"Đừng lấy lỗi lầm của người khác để kết luận về bản thân mình." Thương Thiệu nhẹ nhàng và bình tĩnh nói.

"Anh nói đúng." Ứng Ẩn rất nghe lời, gật đầu, nhưng miệng cô lại không tự chủ được mà phát ra tiếng nấc: "Nhưng... em vẫn phải... phải khóc thêm một lúc nữa..."

Gió biển mạnh mẽ, nhưng cô vẫn ngồi trên cát, mồ hôi ướt đẫm. "Lúc Angela thì em không khóc, vì anh không ở đây." Cô nói với đôi mắt đầy nước.

"Thời điểm đó em còn chưa biết anh."

Ứng Ẩn rất khó chịu, nhăn mày, đầu mũi đỏ ửng: "Anh đến quá muộn."

"Đều là lỗi của anh."

"Nhưng dù anh đến cũng không có tác dụng." Ứng Ẩn nắm một nắm cát, một giọt nước mắt trên hàng mi của cô sắp rơi xuống.

Cô vừa lạnh lùng, vừa ngang ngạnh, vừa tự động viên, vừa tự bỏ cuộc, vừa chán nản, vừa đầy kiêu hãnh. Cuối cùng, cô được Thương Thiệu cõng về khách sạn.

Khi đêm khuya yên tĩnh, buổi tiệc ồn ào đã tan hết, anh cõng cô và vẫn không quên móc đôi giày cao gót trong tay.

Sáng hôm sau.

Dịch vụ của khách sạn Excelsior rất tận tâm, đã chuẩn bị các báo địa phương của Ý và báo tiếng Anh, cùng với các tạp chí nước ngoài, xếp gọn gàng trên khay, cùng với bữa sáng và đưa đến cho Ứng Ẩn.

Báo chí dành cả một trang để đưa tin về Liên hoan phim Venice đã kết thúc ngày hôm qua, và một đoạn riêng nói về việc nữ diễn viên xuất sắc bị thất bại bất ngờ. Những cuộc phỏng vấn trước đây của Ứng Ẩn được tái hiện lại, chiếm nhiều diện tích hơn cả người đoạt giải chủ yếu là Jeong Yun Min. Một số phương tiện truyền thông tiếng Anh còn đặt câu hỏi, nếu liên hoan phim có tính cạnh tranh, thì làm thế nào để việc chọn phim, xét duyệt và thi đấu trở nên có khoa học, hệ thống và công bằng hơn, có nên đưa vấn đề này vào chương trình nghị sự không?

Ứng Ẩn đã trút bỏ được sự căng thẳng đêm qua, tâm trạng của cô hôm nay đã bình tĩnh. Đối với những lời châm biếm trên mạng tiếng Trung, cô khéo léo lờ đi, hoàn toàn không nhìn.

"Giải Sư tử vàng là một kết quả tốt." Cô khuấy cà phê sữa, tươi cười nói: "Em sẽ kiếm được tiền, Tina chắc chắn sẽ đàm phán về việc phát hành quốc tế rất tốt. Thảm đỏ cũng kết thúc rồi, em có thể nghỉ ngơi..."

Thương Thiệu đưa cho cô chiếc iPad.

Ứng Ẩn không phòng bị, thấy ngay dòng chữ đậm màu đen: 【Sau vương miện】 với tiêu đề phụ là ——【Mất giải Volpi, ngoại giới

ngạc nhiên | Ứng Ẩn lên đường đến Telluride, "Tuyết Tan Thành Xanh" nhắm vào mùa giải thưởng Bắc Mỹ】

Ứng Ẩn "phì" một tiếng, sữa bắn ra ngoài. "Ai vậy! Ai nói em sẽ đến Mỹ! Em muốn về nhà! Về nhà... không phải sao?"

Thương Thiệu mở khăn ăn, bình thản lau tay, nói: "Tina có ngân sách ba mươi triệu, không tiêu hết rất khó giải thích với ngành công nghiệp. Anh sẽ đến châu Phi, còn em... quá mệt mỏi."

Chương 130: Dòng suối trong vội vã, chẳng màng núi non cản lối

Tin tức về buổi công chiếu của "Tuyết Tan Thành Xanh" tại thị trấn nhỏ Telluride ở Bắc Mỹ được đưa tin rất khiêm tốn, trong khi đó, những phản ứng nồng nhiệt mà bộ phim nhận được sau khi công chiếu ở Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan và Đông Nam Á lại tạo nên một sự tương phản rõ nét.

Telluride không có diện tích lớn, khi được người sáng lập chọn làm địa điểm tổ chức liên hoan phim, nơi này chỉ là một thị trấn khai thác mỏ suy tàn, ngành công nghiệp lụi tàn, dân số giảm sút, thường trú dân không đến bảy trăm người. Điểm đáng an ủi duy nhất có lẽ là phong cảnh nơi đây rất đẹp, mùa đông có thể trượt tuyết rất thú vị.

Trong số chưa đến năm mươi lần tổ chức, Telluride một cách kỳ diệu đã trở thành một trong những địa điểm công chiếu hàng đầu cùng với Liên hoan phim Toronto, Cannes và Venice, và số lượng phim đoạt giải Oscar công chiếu tại đây thậm chí còn vượt qua ba liên hoan phim nổi tiếng đó.

Việc di chuyển từ Venice đến Toronto/Telluride là chìa khóa để các phim nghệ thuật hướng tới Oscar. "Khi nhận được cuộc gọi, em thật sự bị sốc." Trên máy bay đến Bắc Mỹ, Đình Văn không cảm thấy mệt mỏi, "Em ngay lập tức nói, "nhưng Toronto năm nay được tổ chức trước các bạn và chúng tôi đã nhận lời mời từ Toronto rồi"."

"Sau đó thì sao?" Ứng Ẩn đeo mặt nạ mắt, lơ đãng trò chuyện.

Thực tế chứng minh điều đó không gây trở ngại. Buổi công chiếu ở Toronto được hiểu là "công chiếu tại Canada" vì vậy khi "Tuyết Tan Thành Xanh" xuất hiện ở Telluride, nó vẫn là "công chiếu tại Bắc Mỹ" theo nghĩa đen.

"Chị còn chưa hồi phục." Đình Văn thấy phản ứng của cô khá bình thản, từ từ nói, "Chị vẫn còn buồn về Venice, hoặc là tức giận vì em đã giữ kín chuyện này suốt mấy tháng trời?"

Ứng Ẩn mở mắt ra: "Cảm ơn em đã quan tâm, chị chỉ là rất muốn về nhà!"

"Không sao đâu, nếu buồn thì chị có thể nói ra, em ở đây." Đình Văn nói với giọng ngọt ngào như trí tuệ nhân tạo.

"Chị không buồn!" Ứng Ẩn nhăn mày, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng tức giận: "Chị đã quen rồi, người không thể buồn về cùng một chuyện bốn lần!"

"Ôi, cô gái tội nghiệp..." Đình Văn nói với giọng đầy cảm xúc, "Nghe vậy lòng em cũng đau xót."

Ứng Ẩn: "....."

Cô nheo mắt: "Hôm nay em đang giả vờ giống như Tuấn Nghi à?"

Tuấn Nghi cũng ngồi ở khoang hạng nhất, hắt hơi một cái.

Đình Văn dừng đùa giỡn, nắm tay Ứng Ẩn, nghiêm túc nói: "Không sao đâu, chúng ta hãy thử chinh phục Bắc Mỹ."

Ứng Ẩn liếc nhìn cô, thở dài: "Thực ra, việc giành được giải Sư tử vàng đã là sự công nhận lớn nhất, cũng không có lỗ. Nếu em cứ nhất định đi Bắc Mỹ thì ba mươi triệu đô la không phải sẽ bị lãng phí sao? Cộng lại, bộ phim vốn kiếm lời giờ lại thành thua lỗ."

"À, chị đang giúp cậu tiết kiệm tiền?" Đình Văn cảm thấy khó hiểu: "Ông ấy rất giàu."

"Bắc Mỹ không phải là mảnh đất tốt cho phim tiếng Hoa."

"Em biết."

"Nhưng em vui vẻ như thể chúng ta đã cầm chắc giải Quả cầu vàng và chờ đợi Oscar vậy."

"Thử xem, phải thử, biết đâu được." Đình Văn rất thoải mái với thái độ của mình, "Lúc đầu chúng ta hợp tác, chị nói đùa với em là Oscar cũng không phải là không thể, chuẩn bị năm mươi triệu, em nghĩ điều đó quá mức, không phải phạm vi của em. Nhưng nếu uncle đã coi số tiền này là quà cưới của chị thì tại sao không? Có hổ trong núi Bắc Mỹ không?"

Ứng Ẩn bị lời nói của cô làm giật mình, suy nghĩ một hồi, không biết là đã thấy nhẹ nhõm hay là để mặc cho sự trẻ con của cô. "Bắc Mỹ xa xôi quá." Đình Văn bình tĩnh nhìn cô, "Còn ba giờ nữa chúng ta sẽ đến đó." Tuấn Nghi không có cơ hội chen vào cuộc trò chuyện của họ, nhưng trong lòng cô rất buồn.

Cô đã ngủ cùng Đình Văn những ngày qua. Đêm hôm đó khi mất giải Volpi, Đình Văn uống say khi trở về khách sạn rồi khóc nức nở, chỉ có cô biết và chứng kiến.

Đình Văn giờ nói chuyện với vẻ thoải mái như trò chơi, chỉ có Tuấn Nghi thấy đôi tay của Đình Văn siết chặt liên tục nói, "Em xin lỗi chị."

Nhưng với tư cách là nhà sản xuất và nhà phát hành, cô còn nhiều việc phải làm, còn nhiều người phải đối phó. Thời gian để tự trách và đau khổ thật sự rất ít.

Telluride trong mùa thu khô ráo và dễ chịu, liên hoan phim đã khai

mạc vào ngày hôm đó, nhưng không khí sao Hollywood trên phố lại không dày đặc.

Nơi đây gần như còn thư giãn hơn cả đảo Lido, tất cả những gì nhìn thấy là quần jean, áo khoác gió và áo len, không có thảm đỏ, không có thời trang cao cấp, cũng không có fan và máy ảnh.

"Đó không phải là..."

Khi một người phụ nữ không trang điểm, mặc quần jean, đội kính râm trượt lên trán đi ngang qua trong xe thương mại, Ứng Ẩn không tự chủ được mà quay lại, mắt mở to. "..... Rosie Taylor?!"

Cô ta đang cầm một cốc cà phê và trò chuyện với bạn bè. Thật khó tưởng tượng, cô ấy hiện là nữ diễn viên đắt giá nhất Hollywood, lại đi dạo trên phố một cách bình thường như vậy.

"Cô ấy là nhà sản xuất của một bộ phim độc lập nghệ thuật năm ngoái." Đình Văn nói, "Em cũng chỉ biết cô ấy sẽ đến khi xem danh sách phim hôm qua."

Danh sách phim của Telluride được giữ bí mật tuyệt đối, chỉ được công bố vào đêm trước khi khai mạc. Năm nay có 53 bộ phim được trình chiếu, trong đó có hai bộ phim mới của các đạo diễn châu Á đã xuất hiện ở Cannes.

Trong bối cảnh Oscar ngày càng liên quan đến chính trị, phim châu Á ngày càng trở thành khách quen của mùa giải thưởng Bắc Mỹ.

Đây là điều hiển nhiên, đối với Oscar yêu cầu sự đa dạng về màu da và chủng tộc, Hollywood không theo kịp. Việc đào tạo nhân tài trong ngành công nghiệp điện ảnh cần hàng chục năm, trong khi đội ngũ sản xuất truyền thống của Hollywood thường là đàn ông da trắng, đặc biệt là các lĩnh vực kỹ thuật hậu trường. Việc thay thế đội ngũ cần thời gian và không thể làm nhanh, điều này có nghĩa là việc dựa vào việc đào tạo lại đội ngũ để đạt được chính trị đúng đắn trở nên

dài dòng và chậm chạp. Vì vậy, việc trực tiếp hướng tới phim nước ngoài và đội ngũ nữ trở thành con đường ngắn nhất để Oscar đạt được chính trị đúng đắn.

"Rõ ràng, trong những năm gần đây, cơ hội của phim châu Á nổi bật trong mùa giải thưởng Bắc Mỹ ngày càng nhiều. Năm ngoái, phim châu Á có năm đề cử, hai giải thưởng, năm trước đó là mười đề cử bảy giải thưởng, năm trước nữa là bốn đề cử ba giải thưởng." Đình Văn đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng, các ví dụ và số liệu đều sẵn sàng, "Năm nay, Nakashima cũng đến, Tsukada cũng đến."

Hai đạo diễn Nhật Bản này giống như Lý Sơn, đều là đại diện nổi bật của phim châu Á. Bộ phim mới của họ chọn công chiếu ở Cannes, được gọi là "Năm của Nhật Bản" ở Cannes, mặc dù không có giải thưởng (điều này không hiếm và khá hài hước), nhưng phản ứng rất tốt. Danh sách phim của Telluride mỗi năm đều bao gồm phim độc lập, các bộ phim nghệ thuật có khí chất giải thưởng mạnh mẽ và phim mới của các đạo diễn châu Á, vì vậy, số lượng khuôn mặt Đông Á ở đây thực sự không thấp.

Ứng Ẩn dùng gối cổ bịt tai, chán nản nói: "Đừng đọc nữa, đừng đọc nữa, đừng đọc nữa, đọc nữa đầu chị sẽ nổ tung."

Điều này làm Tuấn Nghi cười đến chết. Nếu những người đó ở cùng một chiếc xe, chắc chắn cũng sẽ bị Ứng Ẩn làm cho đáng yêu.

Đình Văn mạnh mẽ gỡ một bên gối cổ của cô ra, áp vào tai cô và tiếp tục lớn tiếng nói: "Universal và Sony đều hẹn em nói chuyện phát hành, em sẽ đến khách sạn trước và gặp Universal, chị chờ đấy, khi Telluride kết thúc chúng ta sẽ đến Liên hoan phim New York —"

"Cái gì?!" Ứng Ẩn hai tay nắm tóc, hoảng loạn nói: "Không phải nói New York không cần chị đến sao? Không muốn! Chị muốn về nhà!" Điều này thực sự không thể thay đổi.

Đình Văn nắm chặt cổ tay Ứng Ẩn, nhìn vào mắt cô: "Ứng Ẩn, gió bắt đầu từ đầu cỏ xanh, sóng xuất phát từ sự gợn sóng nhỏ. Những người tự buông xuôi vẫn tiếp tục tự trách mình, trong khi những người thông minh đã nắm bắt được nhịp đập của thời đại. Như câu nói của Thương Lục, sóng đã dâng lên, những người anh hùng là những người phải đứng trước gió và theo sóng."

《Tuyết Tan Thành Xanh》 được công chiếu vào chiều ngày thứ hai của liên hoan phim Telluride.

Tại đây, vé vào cửa rất đắt, từ ba đến năm trăm đô la Mỹ trở lên, ban tổ chức không phát thẻ báo chí nên khách mời chủ yếu là các nhà phê bình, nhà thơ, nhà viết kịch và các giáo sư. Những người không chú trọng hình thức, có thể chính là các thành viên của Viện Hàn lâm Oscar—và những thành viên như vậy có mặt ở Telluride rất nhiều.

Rạp chiếu phim Palm rất đơn giản, khi bước vào sảnh, trên trần treo các hình ảnh xám trắng của các nhân vật nổi tiếng trong ngành điện ảnh. Ứng Ẩn lặng lẽ đứng một lúc, rồi cùng đoàn làm phim tiến vào phòng chiếu.

Hơn sáu trăm chỗ ngồi đều kín hết.

Tin tức về sự thất bại ở Venice đã lan rộng, cô vừa lên sân khấu, chưa kịp cúi chào, dưới sân khấu đã vang lên những tràng vỗ tay. Đó không phải là sự thương cảm mà là sự tôn trọng.

Chiều ngày thứ ba, trên sân khấu ngoài trời, trong khung cảnh xanh mướt của thung lũng tuyết, diễn ra buổi hội thảo của đoàn làm phim. Ghế ngồi ở khán đài chỉ có vài hàng ghế tựa, nhiều người đứng chật kín hoặc ngồi trên bãi cỏ. Ở đây không có quy tắc, chỉ có sự lịch sự, nếu muốn nghe thì nghe, không hứng thú thì lặng lẽ rời đi.

Người dẫn chương trình là nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng Wim

Wenders, ông trò chuyện với Ứng Ẩn về quá trình sáng tạo, về vẻ đẹp của phim và cuối cùng là về diễn xuất.

"Có thể có người sau khi xem phim sẽ có những kết luận nhẹ nhàng về diễn xuất của cô, nói về phương pháp, trải nghiệm, bla bla bla—ý tôi là, những thứ này lúc nào cũng nghiêm túc, có giá trị nghiên cứu nghệ thuật, nhưng trước nhân vật Tuyết Thanh, chúng trở nên nhẹ nhàng hơn."

Ông cầm mic, ánh mắt thâm trầm: "Tôi tin cô cũng không thể đối mặt với phỏng vấn và nói về cách thiết kế cảnh này, trạng thái đắm chìm trong cảnh kia. Tôi muốn nghe về những thời khắc khó khăn của cô."

Đây là một câu hỏi mở nhạy cảm, trực tiếp liên quan đến ấn tượng đầu tiên của Ứng Ẩn trước các thành viên khó tính của viện hàn lâm.

Thực ra, rất nhiều cách diễn đạt tạm thời đã nhanh chóng xuất hiện trong đầu Ứng Ẩn. Đây là kỹ năng cơ bản của một ngôi sao sau nhiều năm huấn luyện.

Gió trong thung lũng lướt qua phát ra tiếng xào xạc. Một con bọ rùa màu vàng tươi bò lên chân váy của Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn cầm mic, trong sự chờ đợi của khán giả, cô nói: "Là khi quay cảnh hôn đầu tiên." Sau đó cô cười một cách thoải mái, "Xin lỗi, câu trả lời này có vẻ không chuyên nghiệp, không nghiêm túc, nhưng đó thực sự là thời điểm khó khăn nhất đối với tôi."

Wim Wenders nhíu mày nhẹ, nghiêng người về phía trước: "Hả? Theo tôi biết, các bạn đã quay những cảnh cơ thể trước rồi mới quay cảnh hôn. Dù có thể hơi xâm phạm, nhưng liệu cảnh hôn có khó hơn các cảnh cơ thể không?"

Ứng Ẩn hơi gật đầu, nhìn về phía Lý Sơn rồi nói: "Trong những cảnh hôn đó không thể có yếu tố của Ứng Ẩn, chỉ có yếu tố của Tuyết

Thanh. Tôi nghĩ, đó là thời điểm tôi đã vượt qua lưỡi dao."

"Có vẻ như bạn đã làm được. Loại bỏ bản thân." Wim Wenders thả lỏng đôi mày.

"Tôi vốn không thể làm được, hoặc nói đúng hơn là không muốn làm, nhưng khi nhìn lại thì có con đường. Bên ngoài ánh sáng của phim trường, chồng tôi luôn đứng ở đó. Vì vậy, tôi đã làm được."

Khi Telluride kết thúc, thông cáo báo chí của các phương tiện truyền thông rất ngắn gọn:

【Lý Sơn và Ứng Ẩn xuất hiện tại Telluride, phim mới 《Tuyết Tan Thành Xanh》 được trình chiếu】

Không trách báo chí không có gì để viết, vì Telluride không có cuộc thi chính và cũng không có giải thưởng. Chỉ có giới chuyên môn theo dõi một cách âm thầm.

Đây là một bộ phim sản xuất tại Hồng Kông, cuối cùng những người làm phim Hồng Kông dám nói một chút:

"Được lọt vào danh sách phim của Telluride có thể phần nào làm dịu đi cái bóng của thất bại ở Venice—dĩ nhiên, bỏ qua danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất, màn trình diễn của Tuyết Xanh ở Venice thực sự rất thành công. Sự trình chiếu tại Telluride rất quan trọng, nó giúp phim tạo được ảnh hưởng ở Bắc Mỹ và để lại ấn tượng trong lòng các thành viên viện hàn lâm."

"Nhưng trong lịch sử, phim tiếng Hoa cũng không phải chưa bao giờ xuất hiện tại Telluride."

"Rất hiếm, nếu nhìn toàn bộ châu Á, bạn sẽ thấy các tác phẩm vào Telluride ngày nay đều đã trở thành những dấu ấn lịch sử không thể nghi ngờ."

"Vậy điều này có nghĩa là, bộ phim Tuyết Xanh có thể đi xa hơn ở Bắc Mỹ."

"Tôi biết bạn đang nói đến điều gì. (Cười) Đây là một con đường dài. Đối với mùa giải thưởng, bây giờ mới chỉ là tháng chín, mới chỉ bắt đầu. Đi xa bao nhiêu, chất lượng và công tác PR đều rất quan trọng. Chất lượng là con thuyền, PR là sức gió, thuyền cần sức gió để vượt sóng, nếu không có sức gió, chỉ là gió trống mà thôi."

Liên hoan phim New York là sự kiện kết thúc của mùa thu và là một trong những liên hoan phim được coi là tiên tiến, thời thượng và táo bạo nhất. Danh sách phim đã được công bố vào tháng 8, nó không nhận được nhiều sự chú ý từ truyền thông trong nước mà chỉ xuất hiện trong thông cáo báo chí.

Ứng Ẩn ban đầu không dự định tham dự, nhưng đã đến Telluride, việc Đình Văn kéo cô đến New York là điều rất dễ dàng.

Trên chuyến bay từ Telluride đến New York, cả đoàn làm phim đều ngủ say. Khi đến nơi, tâm trạng phấn khởi lúc đi đã hoàn toàn thay đổi, giờ đây chỉ còn lại sự mệt mỏi. Tiếp viên hàng không phục vụ khoang hạng nhất đã xem đủ các kiểu ngủ lộn xộn.

Từ vùng đất băng tuyết A Cháp đến đô thị lớn, ánh sao và thảm đỏ lại trở về. Trong buổi tọa đàm của liên hoan phim, Chương Vỹ xuất hiện như một khách mời.

Nhà báo hỏi: "Trong lòng bạn, Tuyết Xanh là một bộ phim như thế nào?"

Sau nhiều năm làm việc với các phương tiện truyền thông phương Tây, Chương Vỹ, mặc bộ vest rộng thùng thình, tóc bạc màu, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng môi đỏ rực, trả lời:

"Sẽ là một câu chuyện về tình yêu của nhóm người thiểu số trong xã hội, đồng thời khám phá hôn nhân và tự do. Hai nhân vật chính,

một là gái mại dâm mắc bệnh hiểm nghèo đến từ thị trấn nhỏ, một là người thuộc dân tộc thiểu số ly hôn chưa từng thấy thế giới rộng lớn, trong môi trường thiên nhiên yên tĩnh đặc biệt, họ gặp nhau, yêu nhau, nhưng trong tình yêu lãng mạn luôn đè nén bản bi ai tuyệt vọng."

Phỏng vấn được đưa về trong nước, các nhận xét là:

【Cực kỳ đáng xem】

【Chương Vỹ khéo léo sử dụng công cụ của phương Tây và ghi thêm một điểm】

【Có chút hài đen】

【Một chuỗi các từ này khiến tôi cười ra tiếng】

【Học hỏi từ người khác để chống lại kẻ thù.....】

Thực ra, sau khi nói những điều này, Chương Vỹ nghiêm túc nói: "Tất nhiên, trong câu chuyện kể bằng ống kính, điều tôi cảm nhận sâu sắc hơn là những thứ khác mà nó truyền tải."

Những thứ khác là gì, bà không nói rõ, vì người khác đã nói rất nhiều lần rồi.

Cuối cùng, bà kết thúc bình luận bằng ngôn từ dễ hiểu nhất: "Là một bộ phim, không thể phủ nhận nó rất xuất sắc, đó là điều quan trọng nhất."

Điều bất ngờ và vui mừng là con gái của Lý Sơn đang sống ở Los Angeles, cũng đã đến lễ hội phim và thừa nhận ý tưởng phim ban đầu đến từ một cuộc trò chuyện giữa cha và con gái vào đêm khuya. Lý Sơn nói: "Đây là lần đầu tiên ba thực sự bước vào trái tim Lily, hiểu con đang trải qua gì, suy nghĩ gì và quan sát gì."

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Lily, tìm Ứng Ẩn và nói với cô một cách dí dỏm: "Tôi không phải là đến từ ba tôi, tôi đến vì cô. Ông ấy không thể mời tôi, những câu chuyện gần gũi như thế này, người Mỹ rất thích nghe, tôi chỉ nói vì cô."

Khi liên hoan phim New York kết thúc, 《Tuyết Tan Thành Xanh》 chính thức được công chiếu.

Do việc thiếu danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất ở Venice, đánh giá trong nước về bộ phim và Ứng Ẩn có sự phân hóa lớn. Một mặt, các phương tiện truyền thông điện ảnh chuyên nghiệp liên tục khen ngợi bộ phim và diễn xuất của Ứng Ẩn, mặt khác, các fan hâm mộ quen với việc chỉ trích thì cho rằng sự ca ngợi trong nước là tự mãn, là sự che đậy của vốn và Ứng Ẩn.

Vào lúc 12 giờ đêm ngày 20 tháng 9, trong bầu không khí phân hóa và khí thế của cả hai bên, bộ phim được công chiếu.

Các tài khoản chuyên nghiệp theo dõi doanh thu vé trước của bộ phim ở các khu vực khác nhau, tổng cộng vượt qua ba mươi triệu đô la. Đối với một bộ phim văn nghệ chưa có giấy phép chiếu ở nội địa, đây là một thành tích không thể tin nổi. Ngay trong buổi công chiếu, ngay cả những suất chiếu đêm khuya cũng đạt tỷ lệ lấp đầy không tồi.

Vào lúc 1:40 sáng ngày 20 tháng 9, các đánh giá ngắn từ các fan hâm mộ xuất hiện:

【Thực ra là fan của Jeong Yun Min, nên tôi đến với tâm trạng phán xét. Diễn xuất thì mỗi người mỗi ý, nhưng tôi thực sự cảm thấy xúc động】

【Đây là một bộ phim chơi đùa với các dự đoán tâm lý, rất bất ngờ, tất cả các tưởng tượng và dự đoán trước khi xem đều bị lật ngược trong quá trình xem, có thể hiểu được sự thành công lớn ở Venice】

【Sẽ có nhiều cảnh khỏa thân, không dám rủ bạn bè (sợ xấu hổ, chỉ đi xem một mình. Nhưng thực ra không có, chỉ là sự lo lắng thừa, chuẩn bị đi xem lại với bạn bè).】

【Rất đẹp】

Vào lúc 5 giờ sáng, các đánh giá dài từ các fan hâm mộ xuất hiện.

Vào lúc 10 giờ sáng, thứ bảy, câu lạc bộ hỗ trợ fan của Ứng Ẩn đăng tải ảnh xếp hàng qua cửa, kèm theo văn bản:

【Tụi em hiểu rất rõ ý nghĩa của bộ phim và vai diễn này đối với chị, vì vậy tụi em đã đến gặp chị ngay khi có thể.】

Vào lúc 12 giờ trưa, 《Tuyết Tan Thành Xanh》 một lần nữa lên hot search với từ khóa: 【Con voi trong ống kính】.

Vào lúc 2 giờ chiều, có người đăng bài trên diễn đàn:

【Có phải chỉ mình tôi cảm thấy rất khó chịu khi xem phim này, cảm thấy bị xúc phạm?】

Kèm theo là một số bình luận, nhưng có một câu trả lời nổi bật hơn các câu khác. Người đó trả lời:

【Trong các tác phẩm nghệ thuật, chúng ta cần phân biệt hiện tượng bản thân và sự chỉ trích của việc thể hiện hiện tượng đó. Sự chỉ trích cũng có thể gây đau đớn, nhưng đó không phải là lỗi của sự thể hiện mà nên tập trung vào hiện tượng. Nếu mũi nhọn của chỉ trích nhắm vào việc "thể hiện chỉ trích" thì chúng ta sẽ ngày càng có nhiều tác phẩm được tô vẽ hơn.】

Mọi người vào xem tài khoản đó và phát hiện ra đó là Chương Vỹ. Bà đã viết một bài dài sau bài đăng, tiêu đề là:

「Mượn thuyền cỏ để lấy tên: New York, một cuộc trò chuyện dài

với cô Ứng Ẩn.」

Vào lúc 5 giờ chiều ngày công chiếu, trang Weibo chính thức của 《Tuyết Tan Thành Xanh》 đăng tải poster, cảm ơn sự ủng hộ từ 40 triệu doanh thu vé của người hâm mộ.

Trong poster, Ứng Ẩn quỳ giữa đêm tuyết dày, ánh trăng chiếu sáng lên cô, áo ngủ trượt xuống để lộ một phần lưng. Những lớp tuyết như bột từ vai rơi xuống, cô quay mặt sang một bên, cằm và lông mi đều lặng lẽ rủ xuống.

Vào tối thứ bảy, các suất chiếu vàng cuối tuần bắt đầu, 《Tuyết Tan Thành Xanh》 giữ vững tỷ lệ lấp đầy mặc dù có lịch chiếu không thuận lợi, dần thu hẹp khoảng cách doanh thu với các bộ phim thương mại công chiếu cùng thời điểm.

Vào lúc 9 giờ tối ngày công chiếu.

Thương Thiệu đã bao toàn bộ rạp chiếu phim, tất cả nhân viên của nhà sản xuất cùng nhau xem bộ phim trong phòng VIP của một rạp ở Hồng Kông.

New York và khu vực giờ Bắc Kinh có sự chênh lệch 12 giờ, vì vậy lúc đó là 9 giờ sáng. Chương Vỹ theo dõi doanh thu của bộ phim trong ngày công chiếu, Ứng Ẩn, Đình Văn và Tuấn Nghi đã thức suốt đêm, lúc này mới chỉ nằm lên giường. Nhưng nằm lên giường cũng không phải để chuẩn bị ngủ ngay, ba cô gái cùng nằm trên một chiếc giường lớn, đang chia sẻ những nội dung mới được cập nhật.

Khi nhận được video từ Thương Thiệu, dưới sự kích động của Đình Văn và Tuấn Nghi, Ứng Ẩn vuốt tóc, rời khỏi giường và ngồi lên ghế dài trước cửa sổ. Video được kết nối, người cầm điện thoại là Minh Bảo. Minh Bảo vẫy tay: "Chị dâu, chị dâu, ngày mai em sẽ thuê rạp cho bạn bè xem phim!"

Ứng Ẩn không thể không cười: "Đừng phí tiền như vậy."

Sau khi tất cả mọi người lần lượt nói vài câu với cô, điện thoại mới được chuyển cho Thương Thiệu.

Còn khoảng mười mấy phút nữa là đến giờ chiếu, Thương Thiệu đi ra ngoài một chút, tìm một nơi yên tĩnh. Đầu tiên, anh nhìn vào ống kính một lúc rồi nói: "Tối qua em không ngủ được, phải không?"

Ứng Ẩn cảm thấy mũi hơi đau, không dám để anh nhìn ra, vội vàng nói: "Không, chỉ ngủ một lúc thôi."

"Đừng xem những đánh giá không tốt."

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu, nhìn anh rất kỹ: "Hả, là chiếc cà vạt em tặng anh này."

Chiếc cà vạt màu đỏ đậm với hoa nhài, nhìn đơn giản nhưng với khí chất của anh, nó không hề phô trương hay phức tạp, rất phù hợp. Khi ở nhà có thời gian, mỗi sáng cô đều tự tay thắt cà vạt cho anh. Ngày đầu tiên, kỹ thuật chưa thành thục và bị Thương Thiệu châm chọc: "Cô Ứng, đây là cách thắt cà vạt mà em nói có thể thắt mười hai kiểu à?"

"Không biết bố mẹ xem xong có cảm thấy ngượng không?" Một lúc sau, Ứng Ẩn quay mặt, đặt cằm lên tay, tự nói.

"Em đi ngủ đi, khi tỉnh dậy, anh sẽ nói cho em câu trả lời."

"Có lẽ họ cũng đã hiểu phần nào." Ứng Ẩn tự an ủi.

"Em có hối tiếc không? Có cảm thấy ngượng hay không thể đối mặt với bản thân không?" Thương Thiệu nói nhẹ nhàng.

Ứng Ẩn hơi sững sờ, môi mím lại, lắc đầu: "Không có."

"Vậy thì không sao. Một khi đã là sự lựa chọn sau khi tự xem xét thì

không cần phải lo lắng về phản ứng của người khác." Thương Thiệu mỉm cười, "Huống chi, thật sự không có gì."

"Có thể ba sẽ nổi giận, bảo Đình Văn nhanh chóng trả lại ba mươi triệu cho ông ấy."

Thương Thiệu bật cười: "Chỉ có ba mươi triệu thôi. Đình Văn sẽ nhận, là anh cho em ấy giữ thể diện, nếu không, sao lại đến lượt ông ấy phải bỏ tiền?"

Khi bộ phim sắp bắt đầu, Ứng Ẩn treo điện thoại.

Có lẽ vì Thương Thiệu biết cô có tâm trạng rộng rãi như vậy, một lúc sau, anh lại gửi cho cô một tin nhắn riêng: 「Em gái nhỏ, em phải nhớ, anh tự hào về em.」

Ứng Ẩn đọc từng chữ trong tin nhắn, điện thoại áp vào ngực một lúc, ngửa mặt lên, sau một lúc mới dám chớp mắt. Cô rất nhớ anh. Nhưng anh quá bận, nếu cô nói ra thì anh sẽ không quản ngại mà cũng sẽ bay đến New York. Ứng Ẩn không dám nói. Trong lúc tưởng tượng về tâm trạng của Thương Thiệu khi xem phim, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi thức dậy, bên gối có tin nhắn mới từ anh. Anh nói: 「Anh rất nhớ em. Nói anh nghe trong thời gian thuộc về bộ phim, em có một chút thời gian nghĩ đến anh không?」

Dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ và biết bộ phim có phần táo bạo, nhưng khi xem xong phim, Thương Cảnh Nghiệp vẫn tự mình hút thuốc rất lâu. Khi Thương Thiệu đến, Thương Cảnh Nghiệp dập tắt thuốc, vẫy tay để khói thuốc tan, nói: "Quá trình quay phim có suôn sẻ không?"

Thương Thiệu lười hít khói thuốc từ không khí xung quanh, đứng cách xa không chút tôn trọng, anh dựa vào tường, lười nói chuyện. "Ba thấy bộ phim thế nào?" Thương Thiệu hỏi.

Thương Cảnh Nghiệp không hay bình luận về những thứ không thuộc lĩnh vực chuyên môn của mình, cẩn thận nói: "Ba có thể đánh giá cao một số thứ trong đó."

"Vậy thì hãy nói cho cô ấy biết."

Thương Cảnh Nghiệp ngẩn ra một chút, nhíu mày rồi cười: "Bây giờ con cũng muốn sắp xếp ba làm việc à?"

Trước mặt con trai thì giữ tư thế cao, nhưng tin nhắn vẫn gửi. Với tư cách là chủ tịch và bậc tiền bối, Thương Cảnh Nghiệp gửi một tin nhắn rất đơn giản: 【Nếu thiếu tiền, hãy tìm ba bất cứ lúc nào.】

Ngày thứ hai công chiếu, Kha Dụ hiếm khi hoạt động trên Weibo. Anh đăng tải lịch chiếu của hai rạp ở Hồng Kông và của bộ phim "Tuyết Xanh", thông báo cho người hâm mộ biết trong tuần tới, họ có thể vào hai rạp đó để thưởng thức bộ phim một cách yên tĩnh.

Trương Thanh Vãn đăng tải vé xem phim, lên hot search, dù không phải là vé mua, nhưng có thể thấy sự hỗ trợ từ phía sau.

Các nghệ sĩ nổi tiếng khác cũng chia sẻ trải nghiệm xem phim trên Weibo. Trong thời đại hiện tại, rất khó để nói những điều sâu sắc trên tài khoản cá nhân, vì vậy các bài đánh giá của họ có vẻ trung lập và bảo thủ — nhưng vẫn không ngăn cản việc lên hot search.

Một số fan hâm mộ tỏ ra đau lòng: 【Bạn có nghĩ hành động của bạn có thể làm tăng mức độ nổi tiếng của cô ấy không? Cô ấy vốn đã ngang hàng với bạn!】

Những tiếng ồn ào đó vẫn còn tồn tại.

Còn có người chế nhạo Ứng Ẩn vì sự xuất hiện liên tục của cô

Nhưng số lượng lớn khán giả đã đưa ra một tiếng nói khác biệt với

fan hâm mộ:

【Điều này không phải chính là dấu hiệu cho thấy cô ấy có một tác phẩm đại diện xuất hiện ở giải thưởng chính của Venice sao? Độ dày của tác phẩm như vậy, không có bạn diễn nữ nào cùng lứa tuổi có thể sánh bằng.】

【Một giải thưởng Venice không là gì, mong chờ cô ấy tỏa sáng trong mùa giải trao giải sắp tới.】

【Ngôi sao và Ngân hà đã được đặt trước, hai lần, nghĩ đến mà xúc động, diễn viên nữ đầu tiên ở đại lục.】

【Khi cô quay bộ phim này, cô đã đang hẹn hò với Thương Thiệu, nhưng cô vẫn nhận vai này. Nói thẳng ra, các gia đình hào môn bình thường sẽ không chấp nhận hoặc cho phép, hôn nhân của cô rất có thể kết thúc. Từ góc độ này mà nói, tôi thực sự ngưỡng mộ cô. Vì vậy, phụ nữ không bao giờ nên vì sự bực bội với nửa kia mà từ bỏ sự nghiệp của mình, dù nửa kia của bạn có thể giàu có và vĩ đại như Thương Thiệu!】

Cũng có người nói cô dám cởi đồ để đạt giải thưởng.

Nhưng những lời bình luận như vậy khó kiểm soát, trong những tiếng nói khách quan, lý trí đã thay thế những lời lẽ châm chọc và mỉa mai.

【Nói thật lòng, nếu không thì bạn hãy xem phim đi, dù là bản quay lén cũng được.】

【Trước tiên, tiếp theo, cuối cùng.】

【Đây không phải là một bộ phim về gái mại dâm. Nếu bạn xem phim và vẫn cảm thấy không có cảm xúc, điều đó cho thấy bạn đang sống trong một thế giới hạnh phúc utopia, chứ không phải dưới mặt nước.】

【Góc nhìn của bạn rất khó hiểu và đầy ác ý.】

【Nhìn nhận sự nghiệp của cô ấy, có khó khăn không?】

Ngày công chiếu thứ năm, các cuộc tranh luận suốt đêm về nữ diễn viên xuất sắc và diễn xuất đã lắng xuống.

"Việc bỏ lỡ Doãn Tuyết Thanh là sự tiếc nuối của giải thưởng Volpi Cup, chứ không phải ngược lại.

Ứng Ẩn cũng không cần danh hiệu "nữ hoàng không ngai" như vậy, cô ấy sẽ được vinh danh, ngày đó chắc chắn sẽ không bị trì hoãn quá lâu."

Đây là lời kết của Chương Vỹ trong bài viết "Mượn thuyền cỏ để lấy tên: New York, một cuộc trò chuyện dài với cô Ứng Ẩn", được nhiều người trích dẫn.

The New York Times đã đưa tin về Liên hoan phim New York đang diễn ra — "Tuyết Tan Thành Xanh nổi bật như một dấu hiệu xanh trong danh sách các phim châu Á."

Với lịch trình quảng bá dày đặc, sau khi hoàn tất New York, cô lại bay đến London để chuẩn bị cho đợt quảng bá phim trước khi ra mắt ở châu Âu. Mãi đến đầu tháng 11, hành trình mới coi như kết thúc.

Khi máy bay hạ cánh ở miền Nam Pháp và đến La Base, Ứng Ẩn đang ngủ say. Cửa xe mở ra, cô nằm nghiêng trên gối, mái tóc đen dày phủ lên khuôn mặt nhợt nhạt mệt mỏi.

Thương Thiệu nhìn thấy vừa cảm thấy đau lòng vừa buồn cười. Lái xe nhẹ nhàng hỏi xem có cần đánh thức cô không, anh lắc đầu, ra hiệu cho nhân viên lễ tân dọn dẹp hành lý trước.

Khi mở cốp xe, dù có hành động nhẹ nhàng đến đâu, vẫn có tiếng động nhưng không đánh thức được Ứng Ẩn. Cô chỉ mơ màng cảm nhận được có người bên cạnh, không phòng bị, tựa vào anh như một cái ôm, cọ cọ.

Lúc này, Thương Thiệu giúp cô chỉnh lại mặt nạ mắt bằng lụa.Khi nhân viên lễ tân vào sảnh khách sạn, quay lại nhìn, phát hiện anh chỉ đơn giản là đang nhìn vợ mình.

Ứng Ẩn tỉnh dậy khi trời đã tối, bị đánh thức bởi sự hoảng loạn, cơ thể giật nảy và ngồi thẳng dậy nói: "Chúng ta bỏ lỡ điểm dừng!"

Thương Thiệu: "....."

Khi nhìn thấy trời đêm, nhìn thấy anh, cô ngẩn ra, biểu cảm trên mặt sụp đổ, vùi vào lòng anh và khóc lóc: "Đình Văn không phải người, em không chịu nổi, em ấy chỉ cho em nghỉ một tuần rồi bắt tôi trở lại Bắc Mỹ. Los Angeles, Detroit, Philadelphia, Chicago, Boston..."

"Đừng lải nhải nữa." Thương Thiệu nói một cách bất lực.

Ứng Ẩn cọ cọ vào lòng anh: "Em mới chỉ bắt đầu thôi..."

Thương Thiệu vuốt tóc cô, "Tại sao lại phải đi nhiều nơi như vậy?"

"Để phù hợp với việc ra mắt ở Mỹ. Từ New York đến Los Angeles, dần dần mở rộng các rạp, phối hợp với thời gian trao giải ở Bắc Mỹ. Phải tạo hiệu ứng, nhận phỏng vấn, lên truyền hình." Ứng Ẩn nuốt nước bọt, tiếp tục: "Hiện tại đã đặt lịch phỏng vấn đến ba trăm cái rồi."

"Ba... mươi?"

"Ba trăm."

"....."

Đầu ngón tay của Thương Thiệu từ cổ họng cô trượt xuống, "Không có gì lạ khi giọng của em cũng khàn rồi, phải không?"

Ứng Ẩn gật đầu, nắm lấy đầu ngón tay của anh: "Anh đã đợi trong xe bao lâu rồi?"

"Chưa đầy một giờ." Thương Thiệu nói.

Ứng Ẩn xem đồng hồ, khi xuống xe, phát hiện anh đang lừa mình: "Anh đang nói dối."

Thương Thiệu đành phải bất lực nói: "Thấy em ngủ say, anh không đành lòng."

Làm sao anh không biết sự vất vả của Ứng Ẩn? Dù công việc bận rộn, anh luôn theo dõi tiến độ của cô. Anh cũng đã nói chuyện với Đình Văn, yêu cầu cô ấy, liệu lịch trình dày đặc như vậy có cần thiết không.

Đình Văn dẫn đầu trong việc tổ chức các hoạt động quảng bá cả trong nước và quốc tế, như đứng trên một cỗ xe vàng tốc độ cao, tiền đầu tư vào, hiệu quả ngay lập tức. Đây là một mũi tên đã bắn ra, không có đường quay lại. Cô ấy nghiêm túc nói: "Ứng Ẩn là diễn viên chính, là gương mặt quảng bá tốt nhất, nếu cô ấy không tham gia hoạt động sẽ là tổn thất lớn nhất cho bộ phim. Không thể để người ta cảm thấy cô ấy không quan tâm đến giải thưởng này, cảm thấy giải thưởng này không quan trọng với cô ấy. Chúng ta nhiệt tình, họ mới nhiệt tình."

Những sắc thái của biển xanh và bầu trời ở La Base trở thành màu sắc duy nhất trong ký ức của Ứng Ẩn trong nửa năm sau. Những cái còn lại, đều là màu vàng, đen, đỏ, quá lấp lánh và xa hoa khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Khi lớp vải bạc của con tàu "Tự Do Ý Chí" được kéo lên, Ứng Ẩn nhắm mắt dưới ánh sáng mạnh.

Cô nghĩ, thì ra nó đã được che lại. Nếu lúc đó cô chết, Tuấn Nghi ngốc nghếch này chắc chắn sẽ không tìm thấy, ôm lấy bình tro của cô mà đi lòng vòng, vậy thì cô không thể yên nghỉ. Quả là những lời ngốc nghếch.

"Không ngờ ông nội lại không đồng ý với ước mơ của anh. Con tàu lớn như vậy, đi ra biển rộng lớn, giống như đưa Rich đến đồng cỏ châu Phi." Ứng Ẩn nghĩ một lúc: "Ông nội chắc chắn sẽ không ngủ được vào ban đêm."

Thương Thiệu vừa chỉnh sửa cánh buồm vừa nhìn về phía cô, hỏi: "Còn em thì sao?"

"Em..." Ứng Ẩn ngồi ở đuôi tàu, nói: "Em sẽ giúp anh—nếu anh không ngại em vụng về."

Thương Thiệu mím môi, có vẻ không bất ngờ với câu trả lời của cô, quay đi và lặng lẽ quay dây thừng.

Đến tối, cô mới cảm nhận được sự rung động nội tâm của anh giữa những cơn sóng.

"Có bao giờ em nghĩ, có một phần nghìn khả năng, chúng ta có thể chết cùng nhau trên biển không?" Khuôn mặt anh ướt đẫm mồ hôi, giọng nói khàn khàn, những ngón tay ướt mồ hôi vuốt tóc cô.

"Vậy có lẽ phải đợi đứa trẻ lớn lên, còn anh nghỉ hưu..." Giọng cô bị chặn lại, câu nói không thành câu.

Thương Thiệu cười, ánh mắt sâu thẳm như không có ánh sáng. Sự cuồng nhiệt của anh thật sự nguy hiểm và mất lý trí. Ứng Ẩn cảm thấy lo lắng trong lòng, cô mơ hồ muốn trốn đi. Nhưng chỉ bước hai bước, mắt cá chân đã rơi vào tay anh nóng bỏng. Anh mơn man, đột

nhiên trở nên quyết liệt, kéo cô lại trong lòng, giữ chặt.

Sau này nghĩ lại, đứa con đầu lòng của họ, có thể đã được thụ thai trong tuần ở La Base.

Thực ra cả hai đều không quan tâm, dù ở Lido có vài lần không thành công, mà chuyện này đâu thể tùy tiện như vậy? Với tâm lý thuận theo tự nhiên, sự chú ý cũng không hoàn toàn tập trung vào điều đó. Đến một ngày ở Philadelphia, Ứng Ẩn nghĩ đến Tuấn Nghi: "Ừmm, có phải chị đã chậm trễ quá lâu không?"

Cô vốn luôn đúng ngày, Tuấn Nghi cũng nhớ ngày: "Vẫn chưa đến sao? Đã một tuần rồi."

"Chưa đến." Ứng Ẩn áp tay lên bụng.

"Có phải quá mệt không? Chị luôn không ngủ được, mỗi ngày đều phải tham gia phỏng vấn." Tuấn Nghi vô tình hỏi, rồi "Ồ!" một tiếng, hạ giọng: "Chẳng lẽ chị có thai sao?"

"Không thể nào." Ứng Ẩn phản xạ phủ nhận, "Sao có thể nhanh như vậy."

Tuấn Nghi, một cô gái trẻ, không có khái niệm gì về những chuyện này. Nghe cô nói xong, gật đầu: "Ừm, vậy chắc là do mệt mỏi, cũng bình thường."

Cô như như muốn xác nhận điều đó, vì vậy cô cũng nói: "Đúng, mệt mỏi quá."

Song song với hoạt động quảng bá dày đặc trong tháng qua của cô, là việc công bố các giải thưởng tiền trạm.

Ngày 25 tháng 11, Giải thưởng Điện ảnh Độc lập Gotham, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 26 tháng 11, Giải thưởng Hiệp hội Nhà phê bình phim New York, Phim xuất sắc nhất, Quay phim xuất sắc nhất: "Tuyết Tan Thành Xanh", Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 28 tháng 11, Giải thưởng Hiệp hội Nhận xét Quốc gia Mỹ, Top 5 phim ngoại ngữ: "Tuyết Tan Thành Xanh", Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 30 tháng 11, Giải thưởng Hiệp hội Nhà phê bình phim Atlanta, Hollywood, Detroit, Washington: Quay phim xuất sắc nhất: "Tuyết Tan Thành Xanh", Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 2 tháng 12, Giải thưởng Hiệp hội Nhà phê bình phim Los Angeles, Boston, Philadelphia: Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

- --

Đình Văn đã giảm năm cân.

Cô cần báo cáo công việc với các nhà tài trợ. Gọi điện cho Thương Cảnh Nghiệp đều là tin vui, Thương Cảnh Nghiệp cầm xì gà, phát ra tiếng thở dài như hỏi: "Có bao nhiêu giải thưởng phải nhận?"

Đình Văn cười ngượng ngùng: "Có, mỗi ngày đều có, có khi một ngày nhận năm sáu cái... thực ra chúng con đã đạt được tám mươi phần trăm rồi—nhưng không sao! Hiện tại chúng con đã mở rộng hơn một nghìn hai trăm rạp. Kết quả của các rạp nghệ thuật rất tốt, các rạp phổ thông cũng khá ổn."

"Có cần đầu tư thêm không?" Thương Cảnh Nghiệp hỏi.

"Không cần, từ Venice, Telluride đến nay chúng con đã làm rất tốt, đã đặt nền tảng để tạo dựng danh tiếng." Đình Văn rất tự hào: "Hiện tại chỉ tốn hai triệu đô la."

Số tiền này rất ít, dù phim xuất sắc đến đâu cũng cần có hoạt động. Một bộ phim đoạt giải phim xuất sắc nhất có thể cần từ 10 đến 30 triệu đô la chi phí vận hành. Chi phí này không phải là để các thành viên của Viện Hàn lâm ăn uống mà là cho truyền thông và vận động hành lang. Bạn không thể xác nhận mỗi thành viên bỏ phiếu đều xem phim của bạn, vì vậy chỉ có cách đảm bảo họ xem và hiểu.

Quá trình vận động tranh giải Oscar giống như một ca phẫu thuật tinh vi và phức tạp nhất.

Thương Cảnh Nghiệp nhớ lại: "Không phải cậu đã đưa cho cháu ba mươi triệu sao? Đừng tiết kiệm."

"Những tháng sau vẫn cần tiền, chủ yếu là cho các buổi chiếu và vận động hành lang với gần mười nghìn thành viên viện hàn lâm, nhưng với phản hồi từ các giải thưởng phê bình hiện tại, chúng con đủ dư." Đình Văn nghĩ đến một chuyện khác: "Hơn nữa, người Mỹ rất thích Ứng Ẩn."

"Thật sao? Con bé ở Mỹ cũng nổi tiếng sao?"

"Có..." Đình Văn có vẻ khó nói, giọng nói yếu ớt: "Thực ra có một vài TikToker đã đăng video phản ứng của họ khi xem các chương trình giải trí của cô ấy."

Thương Cảnh Nghiệp nhíu mày, nhận ra vấn đề không đơn giản: "Chương trình giải trí gì?"

"Uh..." Đình Văn vỗ trán: "Một chương trình giải trí nuôi heo."

Thương Cảnh Nghiệp: "....."

Nếu biết trước, đã nên mua bản quyền rồi tiêu hủy luôn.

"Uncle đừng tức giận," Đình Văn vội vàng nói: "So với trong nước, ở đây họ thích những hình ảnh thực sự cởi mở hơn, không phải là

những hình ảnh cao quý và tao nhã. Hơn nữa Ứng Ẩn đã xuất hiện vài lần trên các chương trình truyền hình và thảm đỏ, họ cảm thấy cô ấy rất dễ thương với sự tương phản này."

Thương Cảnh Nghiệp mặt không cảm xúc: "Ừ, đúng là có sự tương phản." Ông Thăng thành thạo đưa thuốc hạ huyết áp cho ông.

Thương Cảnh Nghiệp liếc nhìn ông, ông Thăng biết điều và rút lui.

Đình Văn dằn lòng nói tiếp: "Danh tiếng của ngôi sao và mức độ quen thuộc với công chúng rất quan trọng, chúng con phải tiếp tục đẩy mạnh."

Hậu quả của việc đẩy mạnh quảng bá là chương trình truyền hình về nuôi lợn, sau khi nổi tiếng trên TikTok, đã quay trở lại Trung Quốc. Đoạn nội dung này trước đây đã từng nóng lên một lần, giờ lại nóng lên lần nữa, nhưng cư dân mạng vẫn thích thú đón nhận:

【Kinh điển mãi mãi lưu truyền】

【Con gái tôi đáng yêu quá 】

【Tôi nói người Mỹ đừng có quá mù quáng, người đứng trước mặt bạn là ngôi sao xinh đẹp nhất của ngành giải trí nội địa, không phải là một chuyên gia nuôi lợn!】

【Nhìn từ độ thành thạo khi bắt lợn thì câu trên thật khó có sức thuyết phục】

【Linh hồn thức tỉnh, Thái tử đã xem chưa?】

【Thái tử xem xong nói rằng vợ tôi quả thực khác biệt】

【Có cảm giác như cô ấy đã quên mất mình đang tranh giải Oscar.】

【Đừng ngây thơ quá, tranh giải Oscar cũng chỉ là trò chơi thôi, làm

sao có thể xảy ra được】

【Không thấy rất kích thích sao?】

【Không nhắc đến nữ diễn viên Hoa kiều đầu tiên đoạt giải, người Trung Quốc đi xa nhất cũng chỉ là đề cử Quả Cầu Vàng, đến mức này thì cũng khá rồi.】

【Lỡ mà được thì sao?】

【Có mà chẳng có lỡ đâu】

Ngày 5 tháng 12, thêm một năm sinh nhật nữa.

Bộ phim "Tuyết Tan Thành Xanh" đã qua kiểm duyệt ở Trung Quốc, được ấn định công chiếu vào ngày 31 tháng 12. Danh sách đề cử Quả Cầu Vàng được công bố.

Ứng Ẩn: Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thể loại phim truyện.

"Mẹ ơi, con đã đến rồi, đây là thành tích lịch sử tốt nhất mà người Trung Quốc từng đạt được. Mọi thứ ở Mỹ đều ổn,... Ừm, thật sự có chút mệt, nhưng không sao đâu. —— Mẹ không cần đến đâu! Lưng mẹ không tốt, ngồi máy bay sẽ rất khó chịu. Tuấn Nghi chăm sóc con rất tốt. Lễ trao giải hả? Lễ trao giải còn sớm, đến ngày 6 tháng 1 mới diễn ra..... Ừm, được rồi, con sẽ nhờ người cho mẹ xem trực tiếp. Tạm biệt, chúc mẹ ngủ ngon, vài ngày nữa con sẽ về thăm mẹ."

Chẳng có khoảnh khắc nào trong quá khứ có thể sánh được với khoảnh khắc hiện tại của ngành giải trí nội địa.

#Ứng Ẩn được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thể loại phim truyện tại Quả Cầu Vàng#[BẠO]

【Nếu thực sự giành được Quả Cầu Vàng, địa vị lịch sử của Ứng Ẩn

không dám nghĩ đến.】

【Không thể nào, tôi sẽ chứng kiến lịch sử sao? Tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần/Quỳ gối/】

【Có gì mà không dám nghĩ, hiện tại đã là một trong ba người đứng đầu lịch sử rồi 】

【Top 3, lần đầu được đề cử Quả Cầu Vàng, nếu có thổi phồng cũng nên từ từ.】

【Top 3 là điều chắc chắn, thành tích lịch sử ở Bắc Mỹ mới là điều hiếm có, kịch bản, diễn xuất, thời đại lớn, vận may, quan hệ công chúng, đối thủ, làn sóng chính trị và triết lý, tỉnh lại đi, bạn đang đứng trên ranh giới lịch sử, là dừng lại hay tiến tới, sẽ xem vào tháng 1】

【Buồn cười, chỉ nghe nói top 3 không thể giành được Oscar, chưa từng nghe nói Oscar không thể giành được top 3. Chờ đợi thôi.】

【Chị Ẩn, sao người hâm mộ của chị lại tiếp tục vay tiền hộ chị nữa?】

【Ah ah ah! Doanh thu bán vé trước đã vượt 100 triệu!】

【Thao tác cơ bản, bình tĩnh đi, cô ấy vốn đã có khả năng thu hút doanh thu phòng vé, cộng với đà này nữa】

【Doanh thu phòng vé của phim nghệ thuật vượt 100 triệu là điều bình thường, vấn đề là phần sau, có thể sẽ sụt giảm mạnh.】

【Thắng đậm, Đông Nam Á, Hồng Kông, Macao, Đài Loan kết thúc với 60 triệu, Bắc Mỹ và Châu Âu cộng lại hơn 20 triệu đô la, Trung Quốc đại lục 100 triệu】

【À? Làm sao để thắng đậm, chưa tính chi phí PR? Bảng quảng cáo

ở Bắc Mỹ, chương trình truyền hình, thảm đỏ, phỏng vấn, các buổi chiếu đặc biệt dành riêng cho các thành viên Viện Hàn lâm】

【Đừng nhìn ngắn hạn, chỉ cần giành giải Oscar, giao dịch bản quyền phim ít nhất cũng phải 200, bạn đoán thử xem khoản chia sẻ doanh thu này là bao nhiêu? Bạn cũng đoán thử xem Trung Quốc sẽ kết thúc với bao nhiêu doanh thu?】

【"Chỉ cần", cảm giác như là vay tiền để thổi phồng à?】

*

Khi máy bay xuyên quốc gia hạ cánh tại Hồng Kông, trong khoang máy bay phát lên tiếng chuông bài Jingle Bell. Ngoài cửa sổ máy bay, thành phố rộng lớn này rực rỡ ánh đèn.

Gần đến kỳ nghỉ Giáng sinh, sân bay quốc tế Hồng Kông tấp nập người đi lại, người về nhà, người tiễn biệt, ôm hôn nhau. Bảng thông báo điện tử cứ vài giây lại được cập nhật, nơi đây kết nối vô số cuộc hội ngộ và chia ly.

Ứng Ẩn đi qua lối đi dành cho khách VIP.

Kính cửa sổ trong suốt phản chiếu hình ảnh của một cái ôm chặt sau một thời gian dài xa cách.

Vừa ôm lấy Thương Thiệu, cô bắt đầu khóc: "Mệt quá, mệt quá rồi." Cô cảm thấy tủi thân, như một cô bé vừa chạy xong cuộc thi marathon.

Thương Thiệu không ngừng hôn lên đỉnh đầu cô: "Em đã thắng rồi, đã rất giỏi, là giỏi nhất, hiểu không, ngay cả cổ phiếu của Thương Vũ cũng tăng lên mười điểm vì em."

"Anh lại lừa em." Ứng Ẩn hít hít mũi, làn da ngọc của cô ửng đỏ chút ít.

Thương Thiệu nâng tay, lau đi giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi cô, cười nói: "Sao lại càng ngày càng khó lừa hơn nhỉ?"

Trở về Deep Water Bay, cô gần như được đón tiếp như một người hùng trở về. Họ nói chuyện vui vẻ đến mười giờ, cô không thể chịu nổi nữa, liền ngủ gục trên ghế sofa. Thương Thiệu bế cô theo kiểu công chúa về phòng. Quãng đường mười phút, thật đáng ngạc nhiên là anh có thể không làm cô tỉnh giấc.

Cửa sổ kính trong suốt phản chiếu hình ảnh ôm chặt nhau sau khi xa cách lâu ngày. Vừa ôm lấy Thương Thiệu, Ứng Ẩn đã bật khóc: "Mệt quá, mệt quá." Cô cảm thấy rất tủi thân, giống như cô gái đang chạy marathon.

Thương Thiệu liên tục hôn lên đỉnh đầu cô: "Em đã thắng rồi, em đã làm rất tốt, rất xuất sắc, hiểu không? Ngay cả cổ phiếu của Thương Vũ cũng vì em mà tăng thêm mười điểm."

"Anh lại lừa em." Ứng Ẩn hít hít mũi, trên làn da ngọc ngà của cô hiện lên một chút đỏ.

Thương Thiệu giơ tay lau đi giọt nước mắt nhỏ bé đang đọng trên mi cô, mỉm cười nói: "Sao càng ngày càng khó lừa thế?"

Về đến Deep Water Bay, cô được chào đón như anh hùng khải hoàn. Họ trò chuyện sôi nổi đến mười giờ, cô không thể chịu nổi nữa và thiếp đi trên ghế sofa. Thương Thiệu bế cô kiểu công chúa trở về phòng. Quãng đường mười phút, thật đáng ngạc nhiên là anh có thể không làm cô thức giấc.

Vừa chạm vào giường, cô liền mơ màng tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên là nhìn xuống dưới. Ga giường quá trắng, trong giấc mơ cô cảm thấy rất thiếu an toàn, sợ kỳ kinh nguyệt bất ngờ đến sẽ làm bẩn. Tất cả là do lần đầu tiên cô đến đây qua đêm, cũng vào lúc này, Thương Thiệu đã phải lái xe xuống núi mua băng vệ sinh cho cô.

"Em tới à?" Thương Thiệu đưa cô cốc nước ấm.

"Tháng này chưa có, sợ nó đến bất chợt." Ứng Ẩn nhận cốc nước, nhấp từng ngụm. Uống được nửa cốc, cô không nghe thấy âm thanh. Cô ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu: "Hả?"

Thương Thiệu đứng yên, cố gắng điều hòa hơi thở, rất cố gắng để giữ bình tĩnh. "Em đã thử chưa?"

"Thử gì?"

"Thử thai."

"Không thể nào." Ứng Ẩn nắm chặt cốc.

"Nhưng cũng nên thử."

"Vậy..." Ứng Ẩn do dự: "Thử một lần?"

"Ừ." Thương Thiệu gật đầu. Anh xoay người định ra ngoài, định bảo người làm đi lấy que thử, nhưng bị Ứng Ẩn gọi lại. "Đừng làm phiền mẹ."

"Ở đây anh không có." Thương Thiệu bất đắc dĩ nói.

"Mẹ cũng chưa chắc có." Ứng Ẩn nói khách quan. Ôi, cô nghĩ, họ đúng là ngốc nghếch.

"Anh sẽ lái xe đi mua." Thương Thiệu hít một hơi sâu, cởi hai nút áo sơ mi, "Đợi anh."

Lẽ ra có thể nhờ người làm, nhưng người đàn ông tự lái xe xuống núi, ngồi trong chiếc Taycan, ánh sáng ban đêm tĩnh lặng, chảy tràn trên nắp xe và kính chắn gió màu xanh khói. Qua bóng hoa, bóng cây, bóng trăng, có thể thấy nụ cười nở trên khóe môi anh.

Tay anh nắm chặt vô lăng, hơi hít thở sâu, tự nhủ: Thương Thiệu, bình tĩnh. Bút còn chưa viết hết chữ.

Nhưng khóe môi anh chỉ áp xuống một lát rồi lại không thể kìm chế mà nhếch lên. Anh hơi cúi mặt, cười một tiếng: "Thật là vô dụng."

Nhân viên cửa hàng có nhớ người đàn ông này. Anh từng đến mua một hộp băng vệ sinh, dù đầy nghi ngờ nhưng rất kiên nhẫn. Lúc đó cũng như vậy, áo sơ mi, quần tây đen, tay áo xắn đến khuỷu tay, bóng dáng cao lớn rất thanh nhã. Nhân viên cửa hàng nhớ anh. Nhớ anh lúc đó sâu lắng và đầy áp lực, nhưng đêm nay lại dịu dàng.

"Anh và bạn gái sắp kết hôn à?" Cô ấy lấy hết can đảm hỏi.

Thương Thiệu sững lại một lúc rồi gật đầu.

"Chúc mừng nhé."

"Cảm ơn."

"Loại này sẽ chính xác hơn. À, cũng có thể mua thêm vài loại khác."

Có lý.

Thương Thiệu mua cả đống.

Về đến Deep Water Bay, Ứng Ẩn đang mặc váy ngủ quỳ ngồi trên giường, hai tay siết chặt.

"Sao vậy?" Thương Thiệu bước nhanh tới.

"Em không dám động đậy." Ứng Ẩn cắn chặt môi, mặt đỏ bừng: "Em sợ nó rơi ra."

Thương Thiệu: "..."

"Phù phù phù, không may mắn." Cô vội vàng phủi đi.

Mở hộp que thử, cô bước vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại.

"Có muốn anh giúp không?"

"Tất nhiên là không!" Ứng Ẩn nhanh bước vào.

Cô nuốt nước bọt, hít thở sâu hai cái.

Mấy phút sao dài thế này? Thương Thiệu không thể chịu nổi. Trong phòng anh liên tục đi đi lại lại, cởi mấy nút áo sơ mi nhưng vẫn thấy nóng bức, bèn thay chiếc áo thun thoải mái. Cuối cùng, anh tiến gần nhà vệ sinh, gõ cửa: "Xong chưa?"

Cạch một tiếng, cửa mở. Ứng Ẩn xuất hiện trước mặt, một tay vặn nắm cửa, tay kia cầm que thử. Khuôn mặt đỏ bừng, mắt mở to.

Thương Thiệu đưa tay lên mặt, giọng nói vốn hay giờ đã trầm hẳn xuống: "Có không? Hay không có?"

Ứng Ẩn vốn định dọa anh một chút, nhưng đã mất kiểm soát biểu cảm. Cả khuôn mặt, cơ bắp, dây thần kinh và ngũ quan của cô đều là niềm vui bay bổng.

Cô nói — một tiếng run rẩy — "Em có thai rồi, em thực sự có thai rồi!"

Cô không kìm được hét lên, Thương Thiệu ngây người ra một chút, như chưa kịp hiểu hết những từ ngữ đơn giản này, nhưng cánh tay đã mạnh mẽ ôm lấy cô.

"Em có thai rồi." Bàn tay anh đặt lên gáy cô, cười không tin nổi: "Em sẽ làm mẹ rồi sao? Ứng Ẩn." Anh nhận ra, trái tim tràn ngập hạnh

phúc đến mức cảm thấy khó thở, ôm chặt lấy Ứng Ẩn, hôn liên tục lên cổ, cằm và môi cô.

"Anh sắp làm ba rồi!" Ứng Ẩn vòng tay ôm chặt anh, "Anh sắp làm ba rồi, Thương Thiệu." Cô không dám nói nhiều, trong lòng đầy cảm xúc run rẩy. Khi nước mắt tràn ra, cô nghĩ, ôi, hai người họ đúng là ngốc nghếch chúc mừng lẫn nhau.

.

Dù nhóm PR của chiến dịch Oscar gợi ý cô có thể xây dựng hình ảnh ấm áp với tư cách là một người mẹ nhưng Ứng Ẩn từ chối.

Thực ra, những đề xuất của họ rất chuyên nghiệp và chính xác, giống như trước đây khi Thương Thiệu muốn tặng cô một chiếc máy bay riêng để thuận tiện di chuyển trong mùa trao giải, họ cũng nói đó không phải là một hành động phù hợp. Trong dư luận Bắc Mỹ, thân phận hào môn của Ứng Ẩn rất mờ nhạt.

"Tôi không muốn con trở thành công cụ hay phương tiện." Ứng Ẩn nói nghiêm túc: "Đừng công khai điều này, chúng ta có thể giữ bí mật đến khi Oscar kết thúc."

Một thời gian dài cô không dám mang giày cao gót, ngay cả đi bộ cũng cẩn thận. Ba tháng đầu của thai kỳ là thời gian rất nguy hiểm và quan trọng, cô không ngủ ngon. Thương Thiệu được nghỉ phép nên ở lại Bắc Mỹ chăm sóc cô. Họ nằm trên giường, cẩn thận, lật người cũng theo từng bước, thật sự giống như hai kẻ ngốc nghếch.

Tần suất Ứng Ẩn tham gia các sự kiện PR rõ ràng giảm hẳn. Cô chỉ xuất hiện ở những dịp cần thiết, còn lại đều do Lý Sơn, Bạch Lâm và Đình Văn thay thế.

Nhưng không sao.

Ngày 6 tháng 1, lễ trao giải Quả Cầu Vàng, Ứng Ẩn đã vượt qua các

tiền bối, tạo nên lịch sử. #Ứng Ẩn đề cửi Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thể loại phim chính kịch# gây bùng nổ.

【Ảnh lịch sử.】

【Ảnh lịch sử.】

【Ối trời???????】

【Ảnh lịch sử (Tôi thật ghen tị)】

【Ảnh lịch sử】

【@@@@@@ Tất cả các nữ diễn viên trong làng giải trí Trung Quốc có ước mơ diễn xuất】

【Không phải là còn định tiến xa hơn nữa chứ!】

【Ối trời tôi thật sự lo lắng】

【Xin lỗi, tôi thừa nhận trước đây đã từng la mắng bạn / quỳ gối /】

【Bạn thực sự đã làm được rồi.】

.

The New York Times: Nữ diễn viên đến từ Trung Quốc tạo nên lịch sử.

The Times: Ứng Ẩn, nữ diễn viên Trung Quốc đầu tiên được đề cử tại giải thưởng danh giá tại Bắc Mỹ.

Vanity Fair: Đếm ngược đến đề cử Oscar, liệu nữ diễn viên đến từ Trung Quốc có thể tạo nên kỳ tích?

.

Đứa con đầu tiên trong cuộc đời thật sự là một niềm vui bất ngờ.

"Bác sĩ, tôi thật sự mang thai rồi sao?" Cô luôn hỏi.

Bác sĩ mỉm cười, hơi bất lực nhưng ấm áp: "Theo hình ảnh y khoa, đúng là như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa."

"Nhưng nó chưa đá tôi."

"Nó còn quá nhỏ."

"Nhưng tôi cũng không nôn nghén." Ứng Ẩn tìm lý do, "Các triệu chứng trong giai đoạn đầu thai kỳ mà bác sĩ đã nói, tôi chẳng có triệu chứng nào cả? Có phải do công việc quá căng thẳng, nên nó..."

"Không phải." Bác sĩ người Hoa ở Mỹ dịu dàng nói: "Điều này có nghĩa là, đó là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, biết mẹ đang làm việc lớn, có thể tạo nên lịch sử, nên không gây phiền phức gì, đúng không?"

Gió khởi từ đầu ngọn cỏ, sóng bắt đầu từ đợt gợn nhỏ. Cơn gió này đã trở thành xu thế, làn sóng này đã dâng cao.

Ngày 11 tháng 1, Lễ trao giải Liên hoan phim quốc tế Palm Springs, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 15 tháng 1, danh sách đề cử giải BAFTA công bố, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Ngày 20 tháng 1, hàng loạt giải thưởng của các nhà phê bình và hội đồng điện ảnh.

Ngày 27 tháng 1, bắt đầu bỏ phiếu đề cử Oscar.

Ngày 1 tháng 2, kết thúc bỏ phiếu đề cử Oscar.

.

Hai trang phim và giải trí hàng đầu trên mạng Phoenix và NetEase đều thay đổi giao diện nổi bật với chủ đề về Ứng Ẩn.

Ngày 7 tháng 2, đêm trước khi công bố đề cử Oscar. Tất cả các phương tiện truyền thông lớn đều đăng bài:

Đêm trước lịch sử | Điểm lại thành tựu của điện ảnh Trung Quốc trong việc cạnh tranh tại Oscar, liệu Ứng Ẩn có thể tạo nên lịch sử?

Ngày này, cả làng giải trí Trung Quốc không ai ngủ.

Truyền hình liên kết với nhà làm phim nổi tiếng Hong Kong Diêm Lập Lan, ông nói:

"Mặc dù trong làn sóng thời đại và chính trị, ảnh hưởng và uy tín của Oscar đã giảm dần theo từng năm, nhưng không thể phủ nhận cho đến khi một giải thưởng có tầm ảnh hưởng toàn cầu thứ hai ra đời, Oscar vẫn là chiếc vương miện mà các nhà làm phim trên thế giới cùng khao khát. Có thể nó không đại diện cho gì cả, nhưng cũng có thể đại diện cho rất nhiều thứ. Điện ảnh Hoa ngữ chỉ trong một trăm năm ngắn ngủi, chúng ta đã nhiều lần leo lên và tấn công Oscar, từ việc tìm kiếm sự công nhận văn hóa để nịnh nọt và đặt hàng, đến việc tự tin văn hóa gửi tác phẩm tham dự, nhìn lại, điện ảnh Trung Quốc đã đi rất xa.

Liệu Ứng Ẩn có thể tạo nên lịch sử, có quan trọng không? Điều đó rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng. Đó là ngọn núi lớn trong lòng các nhà làm phim, là gánh nặng trên vai. Ngọn núi đó để tiến gần, để đến đích, để vượt qua, và gánh nặng làm chúng ta nặng trĩu, tìm kiếm từ trên xuống dưới, nhưng cũng để mà buông bỏ.

Trong đêm trước lịch sử, có lẽ điều quan trọng không phải là tạo nên

lịch sử, mà là chúng ta đã đến, đã hoàn thành và rồi tiếp tục khởi hành lại từ đầu."

*

Bắc Mỹ.

Cây trấn giấy bằng gỗ hoàng đàn được đặt lên, trên tờ giấy trắng tuyết, những nét mực vừa viết còn chưa khô.

Thương Thiệu tắt đèn rời khỏi phòng làm việc. Ánh đèn lóe lên, trên tờ giấy đó viết:

"Dòng suối trong vội vã, chẳng màng núi non cản lối."

*

Ngày 8 tháng 2, công bố đề cử Oscar.

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất: Ứng Ẩn.

Lịch sử tiếp tục được viết lên vào đêm đó.

*

Tất cả đã kết thúc.

Mọi tranh luận, châm chọc, thảo luận về vị trí lịch sử, cay nghiệt và cả những lời bóng gió - tất cả những ồn ào đều lắng xuống. Cô là người đầu tiên trong lịch sử điện ảnh trăm năm của Trung Quốc.

*

Ứng Ẩn rất hay buồn ngủ và thường cảm thấy mơ màng. Cô đã lo lắng từ trước nếu đến buổi lễ trao giải, cô cứ lơ mơ như vậy, nếu đoạt giải mà mất kiểm soát cảm xúc, chẳng phải sẽ làm mất mặt

người Trung Quốc sao?

Những chiếc váy cho buổi tiệc trưa của các ứng cử viên Oscar và lễ trao giải đều điên cuồng được gửi đến khách sạn nơi cô ở. Chúng chỉ chờ cô lựa chọn, mà cô cũng không cần lo lắng về việc ưu ái cái này mà làm mất lòng ai.

"Vòng eo thì có to hơn một chút, nhưng hoàn toàn chưa có bụng mà." Chử An Ni đo lường vòng eo bằng thước dây, "Wow, nó có phải hiểu chuyện đến mức chờ cô tham gia xong lễ trao giải rồi mới bắt đầu phát triển không nhỉ?"

"Bác sĩ nói, tôi hơi gầy nên việc lộ bụng sẽ muộn một chút. Hơn nữa," Ứng Ẩn tính toán, "Vừa đúng bốn tháng, cũng không muộn."

"Rất muốn biết tên của đứa bé nhỉ?" Chử An Ni tò mò hỏi.

Ứng Ẩn mỉm cười gật đầu rồi mở rộng hai tay: "Anh ấy đã từng nói với tôi khi chúng tôi chia tay, anh ấy đã nghĩ về tên của đứa con chúng tôi."

Chử An Ni tiến tới đo lại chiều dài tay và vòng ngực của cô, ngẩng đầu cười nhìn cô: "Anh Thương rất biết cách yêu đương. Cô chắc đã đau lòng nhiều lắm."

Ứng Ẩn cúi đầu, mắt ngấn lệ: "Ừ."

Thương Thiệu từ ArgenĐình Văn bay về Bắc Mỹ, nhiệt độ chênh lệch rất lớn, khi xuống máy bay, anh vội vàng khoác áo khoác, bước chân không ngừng và gọi cho chú Khang: "Cô ấy vẫn ổn chứ?"

"Mọi chỉ số đều rất bình thường."

Anh hầu như không thể chờ đợi để trở về.

Trước lễ trao giải Oscar, hai người ở lại Bắc Mỹ trong vài tháng, Ôn

Hữu Nghi lo lắng không yên nên đã cử một đội ngũ chuyên nghiệp sang hỗ trợ. Đến khách sạn, anh rất quen thuộc vượt qua những bộ váy dạ hội rải rác trên sàn, tìm thấy Ứng Ẩn đang ăn bánh táo.

"Anh đã nghĩ ra tên cho đứa bé chưa?" Ứng Ẩn đi thẳng vào vấn đề.

"Cuối cùng em cũng nhớ ra rồi sao?" Thương Thiệu cười nhẹ nhàng. "Anh cứ tưởng em sẽ để nó là bí mật."

"Có gì mà phải bí mật chứ?"

"Vậy anh không nói.

"Vẫn đang cân nhắc."

"Vậy anh đã cân nhắc xong chưa?"

Thương Thiệu gật đầu, nắm lấy tay cô, dẫn vào thư phòng.

Anh cầm bút, nhúng mực, trước khi viết anh quay lại hỏi: "Em có chữ nào muốn dùng không?"

Ứng Ẩn lắc đầu: "Em muốn xem trước những chữ anh chọn."

"Được."

Cây bút thấm đầy mực trên giấy tuyên thành, nét bút mềm mại như rồng bay. Ứng Ẩn khi thì nhìn chữ, khi thì nhìn anh, chữ như người, chữ như người. Mực mới còn sáng, trong không khí, hương mực tỏa ra.

"Quân Nghệ" - Thương Quân Nghệ.

Ứng Ẩn khẽ đọc, rồi ngạc nhiên nhìn Thương Thiệu.

"Em thích không? Em thấy thế nào?"

"Em thấy, nét chữ đứng đắn, nhìn và đọc lên, vừa có sức mạnh vừa tràn đầy hương thơm."

"Vừa có sức mạnh, vừa tràn đầy hương thơm." Thương Thiệu mỉm cười, dịu dàng cúi xuống nhìn cô, lặp lại một lần nữa. Cô luôn hiểu anh.

"Quân" là sức mạnh. "Nghệ" là hương thơm ngào ngạt.

"Đây là tên cho con gái, vậy con trai thì sao?"

Thương Thiệu ho nhẹ: "Anh chưa nghĩ ra."

"Hả?" Ứng Ẩn ngơ ngác.

"Nhất định sẽ là con gái." Người đàn ông nói rất nghiêm túc và kiên quyết.

"..."

Nhiều năm sau, Thương Quân Nghệ sẽ xem lại những khoảnh khắc của mẹ cô qua các đoạn ghi hình chất lượng cao.

Cô sẽ thấy buổi lễ trao giải Oscar trang nghiêm và hoành tráng, khi cái tên Trung Quốc mà nghe và viết có vẻ lạ lẫm đó được xướng lên cho giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất khiến cả khán phòng bùng nổ.

Cô sẽ thấy mẹ cô đứng lên, ôm chặt cha cô.

Trong nhận thức của Quân Nghệ, cha cô là người rất nhã nhặn và kín đáo, nhưng hóa ra ông cũng sẽ ôm chầm lấy mẹ cô và hôn bà trước mặt tất cả mọi người.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, tay cầm chặt điều khiển, nghe

thấy mẹ cô phát biểu nhận giải bằng tiếng Trung.

Bà nói, vinh dự này thuộc về tất cả những người làm phim Trung Quốc, thuộc về hàng ngàn, hàng vạn cô gái đã tạo nên kỳ tích. Bà cầm chặt bức tượng vàng, ánh mắt luôn nhìn về phía người đàn ông dưới sân khấu, khi bà mở miệng nói thêm đã nghẹn ngào.

"Tôi còn muốn cảm ơn chồng tôi, Thương Thiệu, cảm ơn anh đã làm con đường để em quay về, làm sợi dây giữ chiếc diều của em."

Đó là một phép ẩn dụ mà Quân Nghệ vẫn chưa hiểu.

"Cảm ơn Quân Nghệ."

À, đó là tên của bé! Đôi mắt Quân Nghệ sáng lên, nhìn thấy mẹ cô xoa bụng.

"Trong suốt bốn tháng qua, con rất ngoan. Hy vọng con có thể lớn lên khỏe mạnh và hạnh phúc, trở thành một trong những cô gái kỳ diệu trên thế giới này."

Hóa ra em bé vẫn còn trong bụng mẹ. Quân Nghệ nghĩ. Khán phòng dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay rất lớn.

Vì sao lại vang lớn như vậy? Quân Nghệ vẫn chưa hiểu.

Cô phải lớn hơn một chút, hiểu từ "lịch sử" có nghĩa là gì, mới có thể hiểu được ý nghĩa của tất cả những điều này.

Chỉ là sau khi lịch sử đã qua đi, khi mọi người quay đầu nhìn lại con đường ánh sáng hẹp đó, họ còn nhớ đến những người đầu tiên, những anh hùng đầu tiên không?

Chiều hôm đó, thiếu nữ thanh tú đẩy cửa phòng làm việc của cha cô, trong một hàng dài những cuốn sách sưu tầm đặc biệt được sắp xếp ngăn nắp, cô thành thạo rút ra một cuốn và ngồi xuống đất để

đọc.

Đó là một cuốn hồi ký, tác giả là Lý Sơn. Ông đã qua đời, nhưng tên ông được khắc trên bia đá của điện ảnh Trung Quốc. Quân Nghệ rất thích văn chương của ông, cô đọc từng bài một. Một bài trong số đó có tiêu đề:

"Tôi đã theo cô ấy tạo nên lịch sử".

Chất liệu giấy rất mịn màng khi chạm vào.

"Lần đầu tiên tôi gặp Ứng Ẩn quay phim là ở một bãi lau sậy ở Tây Bắc Trung Quốc. Ban ngày nóng như thiêu đốt nhưng chỉ trong chốc lát, trời lại âm u. Cô ấy ho rất nhiều, nhưng vẫn ở lại với đoàn làm phim để chờ ánh sáng quý giá, không hề đến bệnh viện. Cô ấy rất đẹp, rạng rỡ, trong đôi mắt trong sáng có một sự bướng bỉnh. Trước khi đối mặt với sự bướng bỉnh đó, bạn có thể nhầm tưởng nó giống như thủy tinh dễ vỡ, nhưng thực ra, nó giống như kim cương."

"Cô ấy là Nữ diễn viên chính xuất sắc đầu tiên và duy nhất giành được tất cả các giải thưởng lớn, nhưng ký ức của tôi về cô ấy luôn gắn liền với chồng cô ấy, Thương Thiệu."

"Nếu có thể, hãy để chúng ta được quay ngược trở lại đêm Giao thừa năm đó. Ở A Cháp, Tân Cương, tuyết phủ dày đặc, một chiếc trực thăng hạ cánh trên đỉnh núi tuyết."

"Đó là sự khởi đầu của câu chuyện của họ mà tôi đã chứng kiến."

- -- the end ---

Chương 131: [Hoa cam nở vào giữa xuân và hè] Chỉ là bốc đồng thôi

[HOA CAM NỞ VÀO GIỮA XUÂN VÀ HÈ]

Turin, Ý

Cuối tháng Mười Một, trời lạnh cắt da cắt thịt. Liên hoan phim quốc tế Turin, một trong những sự kiện điện ảnh hạng B danh giá nhất, đang diễn ra tại đây, nhưng mưa tuyết kéo dài khiến cho thảm đỏ cũng không giúp gì nhiều trong việc thu hút sự chú ý của thành phố công nghiệp lớn thứ ba của Ý này.

Trước khi bước lên thảm đỏ, Ứng Ẩn đã mơ mộng rất nhiều, trong đầu đầy những hình ảnh của các tiền bối thi nhau khoe sắc trên thảm đỏ Cannes. Về việc làm sao để có thể dừng lại trên thảm đỏ hơn hai phút, cô cũng đã thông minh nghĩ ra năm, sáu kế hoạch. Ôi chao, vì sự nổi tiếng, không sợ mất mặt. Huống hồ, "Phiêu Hoa" còn được đề cử trong hạng mục phim dài quốc tế, là ứng cử viên sáng giá cho giải Phim hay nhất, vì vậy, cô đến đây với tác phẩm của mình, khác hẳn với những "ngôi sao thảm đỏ".

Nhưng khi lên thảm đỏ, Ứng Ẩn mới biết không phải như vậy. Thứ nhất, sự chú ý tại Turin không lớn như cô nghĩ, thứ hai, hầu hết những người đến đây đều là các nhà sản xuất độc lập, không có ngôi sao nào lớn. Cái gọi là thảm đỏ, thực chất chỉ là một tấm thảm đỏ rực trải dài vài chục mét, không có gì hoành tráng. Cô bước lên, xuất hiện, đèn flash loé lên một trận, rồi ký tên lên bảng nền một cách bay bỏng, kết thúc xong việc.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô bước lên thảm đỏ, lại còn trên sân khấu quốc tế, quả thật là một cơ hội để tỏa sáng. Đến nỗi khi xuống sân khấu, khi mẹ cô, Ứng Phàm, khoác cho cô chiếc áo lông vũ, cô phấn khích nói: "Con không lạnh, mẹ thử sờ xem."

Ứng Phàm nắm lấy tay con gái. Tay của cô gái mười bảy tuổi quả nhiên rất ấm. Ứng Phàm lắc đầu: "Cảm cúm thì con sẽ là người chịu khổ đấy."

Việc "Phiêu Hoa" tham gia tranh giải tại Liên hoan phim Turin không tạo nên sóng gió gì trên Sina và Tencent Weibo, vì đêm tiệc của các ngôi sao lớn vừa mới kết thúc, những ngôi sao kỳ cựu vừa trình diễn những màn đảo mắt, bắt tay, mặt lạnh và quyên góp từ thiện chỉ bằng một đồng xu, tất cả sự chú ý đã bị hút hết vào đó.

Trên hai tài khoản Weibo, Ứng Ẩn đăng một bức ảnh tự chụp và nói Turin lạnh lắm, nhưng lễ hội điện ảnh lại khiến lòng người rạo rực.

Cô có gu thẩm mỹ tốt, không hề phô trương. Trang phục chiến đấu trên thảm đỏ của cô là một chiếc váy dài ôm sát cơ thể màu nhạt, kiểu trang điểm toàn bộ viền mắt đang thịnh hành, lớp phấn mắt chồng lên nhau, nhưng vì cô quá tươi tắn, quá trong trẻo nên gương mặt trang điểm trông không hề bị lem nhem, mà còn toát lên vẻ kiêu sa của một chú thiên nga mới xuất hiện.

Ngay khi bức ảnh được đăng tải, người hâm mộ đã bình luận Ứng Ẩn thật đẹp, còn cô nhiệt tình tương tác gần cả trăm bình luận cho đến khi bữa tiệc chính thức bắt đầu. Quản lý của cô tạm thời là mẹ, Ứng Phàm, phụ trách mọi việc là quản lý điều hành Mạch An Nghiêm.

Mặc dù Trung Quốc tổ chức Thế vận hội khiến cả thế giới kinh ngạc và phim Hoa ngữ cũng giành được nhiều giải thưởng tại các liên hoan phim nghệ thuật, nhưng đoàn làm phim "Phiêu Hoa" lại toàn người mới, chỉ biết gật đầu khi người khác nói chuyện trong những thời khắc giao lưu. Dù vậy, Mạch An Nghiêm vẫn rất khéo léo, quyết

tâm dẫn dắt Ứng Ẩn giao lưu như một con bướm hoa, danh thiếp được phát ra như quân bài.

"Anh phát nhiều danh thiếp như vậy có tác dụng gì?" Ứng Ẩn hỏi, "Họ cũng không thể nào mời em đóng vai chính. Ngay cả Trương Thanh Vãn cũng chỉ có thể được chọn làm vai phụ thôi."

"Phát ra cũng không thiệt thòi gì, in danh thiếp cũng không tốn tiền của anh."

Ứng Ẩn vừa mới vào nghề, chưa có nhiều kinh nghiệm, nhưng đã bị triết lý làm việc của Mạch An Nghiêm thuyết phục. Anh là kiểu người sẽ cài cắm phóng viên giải trí hỏi trong buổi họp báo phim mới của Trương Thanh Vãn: "Cô nghĩ gì về Ứng Ẩn?" để rồi dựa vào đó mà làm tin tức. Sau đó, anh tự tay soạn tiêu đề bài báo: ["Ở đại lục chỉ có Ứng Ẩn là đối thủ tương lai của tôi!" Trương Thanh Vãn mỉa mai phóng viên, thẳng thắn bày tỏ cảm giác bị đe dọa]

Về việc này, Ứng Ẩn vừa cảm thấy lo lắng vừa cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng càng thêm kính trọng. Ứng Phàm nói Mạch An Nghiêm chắc chắn sẽ thành công, vì vậy dần dần bà đã tự nguyện trao quyền quản lý cho anh, chỉ yêu cầu một điều duy nhất: anh phải bảo vệ cô.

Showbiz này quá phức tạp và mờ ám, vượt xa trí tưởng tượng của những người ngoài cuộc.

Mạch An Nghiêm hơn Ứng Ẩn vài tuổi, trước lời dặn dò của Ứng Phàm, anh vỗ ngực cam đoan và khẳng định sẽ làm hết sức mình.

Nhưng, cô gái mười sáu mười bảy tuổi làm sao dễ dàng kiểm soát, cô có tay, có chân, có một trái tim đầy háo hức, ai cũng không thể ngăn cản cô lén rời khỏi bữa tiệc.

Turin thật sự lạnh cắt da cắt thịt.

Tiếng Anh của Ứng Ẩn chỉ ở mức 102 điểm trong kỳ thi đại học, còn tiếng Ý thì tất nhiên là con số không. Cô rất hiểu rõ khả năng của mình, vì vậy khi ra khỏi khách sạn nơi tổ chức lễ hội điện ảnh, khu vực mà cô dám đi dạo cũng rất hạn chế. Khi ngửi thấy một mùi hương thơm ngào ngạt, cô gái e dè nghĩ bụng, được rồi, đến cửa hàng bánh ngọt này thôi.

Tuyết bên đường chưa tan, đường phố ẩm ướt, phản chiếu ánh sáng từ các cửa sổ trang trí với nơ Giáng sinh và đèn màu, các tòa nhà đá cẩm thạch trắng ngà hai bên đường dưới ánh đèn trông thật uy nghiêm và lạnh lùng.

Nơi tỏa ra hương thơm ngọt ngào không xa lắm, cô cứ thế ghi nhớ các dấu hiệu của tòa nhà, kéo chặt áo lông vũ. Gần rồi.

Mũi khẽ động đậy, trong đầu đã vui vẻ vì mùi ngọt ngào đó. Khi cô đến trước cửa sổ chỉ còn vài mét, bước chân của cô trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mới tám giờ tối nhưng vì thời tiết khắc nghiệt, trên phố không có nhiều người qua lại. Mặc dù Ý rất được người nhập cư từ vùng duyên hải Đông Nam Trung Quốc yêu thích, nhưng Turin lại không nằm trong danh sách này, nó cũng không phải là thành phố du lịch, vì vậy rất ít khi thấy gương mặt người Á Đông ở đây —

Bất ngờ nhìn thấy, như làn không khí mùa đông này, rõ ràng và lạnh lẽo.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, chất liệu vải cứng cáp, chỉ cần nhìn qua cũng biết là cao cấp. Đầu ngón tay của bàn tay phải đang đeo găng tay da kẹp một điếu thuốc đã cháy đến một nửa. Đối diện anh ta là một chàng trai trẻ điển hình của Ý, nhìn tư thế thư giãn của họ thì có lẽ là bạn bè.

Ứng Ẩn dời ánh nhìn từ người anh ta, nhìn vào bên trong cửa sổ, trong lòng tiếc nuối nghĩ, thì ra không phải cửa hàng bánh ngọt mà

là quán rượu. Điều tiếc nuối hơn nữa là cô đã nhìn quá chăm chú, không ngờ gót giày cao gót bị trượt, cả người ngã xuống đất.

Bụp một tiếng, vang dội. Cô hét lên một tiếng đầy hoảng sợ.

Thương Thiệu quay lại từ cuộc trò chuyện với bạn, nhưng đã quá muộn, những gì anh có thể nhìn thấy chỉ là sự bối rối khi một cô gái ngã xuống đường. Anh rút tay ra khỏi túi áo khoác, cúi nhẹ người, nói một câu tiếng Anh. Ứng Ẩn không nghe rõ, ngẩng mặt lên, thêm phần bối rối, khuôn mặt tái nhợt vì lạnh ửng đỏ.

Thương Thiệu hỏi: "Người Trung Quốc?"

Ứng Ẩn gật đầu.

Thương Thiệu nắm lấy cánh tay cô, đỡ cô dậy, rồi nói: "Xin lỗi, cô ngã nhanh quá, tôi không kịp đỡ cô."

Ứng Ẩn: "..."

Cô còn có thể nói gì nữa? Đành cúi đầu, vừa chỉnh lại váy áo của mình vừa lắp bắp: "Không, là do tôi bất cẩn, không ngờ đường trơn như vậy..."

Thật sự, trên đường đã đóng băng nên rất trơn, mà gót giày của cô cao tới mười lăm centimet, phần đế chống thấm nước dày đến ba centimet. Đôi chân của cô đã tê cứng vì lạnh từ lâu, không còn có thể kiểm soát được đôi giày xinh đẹp này nữa.

Thương Thiệu khẽ nhếch môi. Cảm nhận được sự bối rối từ khuôn mặt và cử chỉ của cô, anh không nói thêm gì mà chỉ đứng đợi cô tự trấn tĩnh lại.

Ứng Ẩn hít một hơi thật sâu, hai tay đan vào nhau, chà xát lòng bàn tay. Bị trầy da, vết xước nóng rát. Đau lắm, nhưng không thể khóc. Cô hơi chu môi, vừa ấm ức vừa chịu đựng.

"Bạn của cô đang đợi bên trong à?" Thương Thiệu chú ý đến chiếc váy bó sát bên dưới chiếc áo lông vũ của cô và lớp trang điểm kỹ lưỡng. Quán rượu này rất nổi tiếng, có lẽ cô đến đây để hẹn hò. Anh chỉ đường: "Phía trước có một cửa hàng bách hóa, có nhà vệ sinh, cô có thể đến đó chỉnh trang lại."

Ứng Ẩn cảm thấy choáng váng, tai nóng rát đến đau đớn, cũng không nghe rõ anh nói gì, cô chỉ gật đầu rồi đi theo hướng anh chỉ. Đi được một đoạn, cô bỗng nhớ ra điều gì, vội vàng quay lại. Đứng trước mặt người đàn ông, cô thở dốc: "Anh..."

Thương Thiệu vừa hút xong một điếu thuốc, dập tắt điếu thuốc trên thùng rác bên đường, rồi hỏi một cách thản nhiên: "Cô không tìm được đường à?"

Ứng Ẩn lắc đầu mạnh, nuốt nước bọt, ngượng ngùng nói: "Anh đừng đăng lên Weibo."

"Gì cơ?" Thương Thiệu không hiểu.

"Anh đừng đăng chuyện gặp tôi lên Weibo." Câu nói lần thứ hai dễ thốt ra hơn. Ứng Ẩn nói với vẻ rất nghiêm túc và tự tin.

Thương Thiệu không chơi Weibo, nhưng ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt của Ứng Ẩn trong một khoảnh khắc, rồi như vô tình liếc về phía một khu phố khác, nơi có tòa nhà biểu tượng là tháp Turin, nơi có bảo tàng điện ảnh.

Trong khoảng hai giây ngắn ngủi đó, anh đã đưa ra phán đoán, nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh hỏi: "Tại sao?"

"Vì rất xấu hổ, người hâm mộ sẽ cười tôi mất." Ứng Ẩn không hề nghi ngờ về độ nổi tiếng của mình.

Là ngôi sao, ai cũng dễ đánh giá sai về sự nổi tiếng của mình. Dù

sao, ngày nào cũng được vây quanh bởi sự tung hô và hào quang, mở những trang web lớn ra, đâu đâu cũng thấy ảnh của họ — thật khó để không nghĩ rằng mình đã nổi tiếng khắp nơi. Huống hồ cô còn có một bộ phim do mình đóng chính (chưa ra mắt) nữa!

"Anh đừng tiết lộ chuyện này, tôi sẽ tặng anh chữ ký." Ứng Ẩn suy nghĩ một lúc rồi phán đoán: "Anh cũng đến tham dự liên hoan phim phải không? Là phóng viên à?"

Thương Thiệu bỏ qua câu hỏi của cô, quay sang nói nhỏ với bạn bằng tiếng Pháp: "Giúp tôi tra thông tin về các phim Trung Quốc được đề cử tại Liên hoan phim Turin lần này."

Mặc dù hành động chuyển từ tiếng Anh sang tiếng Pháp của anh khiến người khác cảm thấy khó hiểu, nhưng với tư cách là một người bạn trung thành, anh chàng người Ý vẫn nhanh chóng tìm ra thông tin.

Thương Thiệu liếc nhìn một cái rồi quay sang Ứng Ẩn, bình thản nói: "Cô Ứng đã là ngôi sao, sao lại tự đi dạo phố một mình?"

Đúng là vậy!

Ứng Ẩn cảm thấy tự tin ngút trời. Đúng vậy, anh ta nhận ra cô! Người ta sợ nổi tiếng, nhưng điều đó cũng là một gánh nặng ngọt ngào. Cô kéo mũ áo lông vũ lên, bước lại gần và hạ giọng nói: "Tôi đến đây để mua đồ ngọt, mua xong rồi sẽ về."

"Ở đây à?"

Thương Thiệu ngạc nhiên trong giây lát rồi hiểu ra.

Đúng vậy, ai cũng không thể bỏ qua mùi hương của sữa, kem và đường ở đây.

"Tôi không biết đây là quán rượu." Ứng Ẩn lúng túng một lúc, rồi

nói: "Thôi, tôi phải về rồi, nhớ đừng viết lung tung nhé. Anh cho tôi biết tên, tôi sẽ nhờ quản lý liên lạc với anh, gửi cho anh chữ ký và ảnh." Cô nói rất nghiêm túc: "Một lời hứa."

Khuôn mặt người đàn ông vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, nhưng khi nghe đến đây, anh không nhịn được cười. Anh cười lên rất có duyên, làm giảm bớt vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị khi không cười.

"Ở đây có món caramel crème brûlée ngon nhất Turin." Anh nói, "Nếu cô không phiền, hãy đợi tôi vài phút."

Khi cánh cửa kính được đẩy ra, tiếng chuông vang lên trong trẻo. Ánh đèn trong quán như màu hổ phách, khiến cả khung cảnh trở nên ấm áp.

Ứng Ẩn nhìn theo anh đi vào trong, vài phút sau anh trở ra với một chiếc hộp giấy được gói ghém kỹ lưỡng, thắt nơ bằng dây ruy băng đỏ, rất hợp với không khí Giáng sinh.

"Hy vọng khi cô về đến khách sạn nó vẫn còn ấm." Thương Thiệu đưa hộp cho cô.

"Tại sao anh không mời tôi vào ăn?" Ứng Ẩn hỏi.

Cô có chút trách móc, cảm giác như mọi lý lẽ đều đứng về phía cô. Tuy nhiên, điều đó không khiến người khác khó chịu.

"Cô quá nổi tiếng." Thương Thiệu nói một cách hờ hững, không rõ là đùa hay thật: "Sợ cô không tiện vào đây."

Ứng Ẩn thấy anh nói cũng có lý.

Khách sạn tổ chức liên hoan phim cách đây một khu phố, còn cửa hàng bách hóa chỉ cách đó khoảng một trăm mét. Trong lòng cô đã cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định nói lời cảm ơn rồi quay lưng đi về phía cửa hàng bách hóa.

"Cô... định ăn ở cửa hàng bách hóa à?" Thương Thiệu gọi cô lại.

"Tôi không muốn để nó nguội." Ứng Ẩn nhấc chiếc hộp lên, "Ăn nguội thì không ngon."

"Ở đó người qua lại rất đông."

"Tôi sẽ tìm một khu vực nghỉ ngơi."

Thương Thiệu vài ngày trước mới đến đây để chọn quà Giáng sinh cho ba người em gái của mình. Khi Ứng Ẩn nhắc đến, anh lập tức tưởng tượng ra cảnh cô ngồi một mình dưới cây thông Noel, ăn crème brûlée từng miếng một, cảm giác rất tội nghiệp, giống như cô bé bán diêm, hay như nàng Vanka viết thư cho ông nội trong tác phẩm của Chekhov.

Một hành động bốc đồng quả thực kéo theo một loạt những công việc tiếp theo.

Anh đành phải từ biệt bạn bè, hẹn gặp lại vào ngày mai, vì giờ anh cần dẫn cô đi ăn crème brûlée. Người bạn Ý gật đầu hiểu ý, nói: "Chà, cô ấy đúng là rất đẹp."

Thương Thiệu không thích anh ta nói nhiều, đẩy chìa khóa xe vào ngực anh ta và nói khi đi ngang qua: "Làm ơn."

Sau khi đi một đoạn, Ứng Ẩn nói: "Bạn của anh khen tôi đẹp, tôi nghe rõ rồi."

Thương Thiệu lạnh nhạt đáp: "Người Ý thấy ai cũng đẹp."

"....."

Ôi, phóng viên này thật biết nói chuyện.

Ứng Ẩn thật sự nghĩ anh là phóng viên. Những người đến để đưa tin về liên hoan phim Turin đều là những nhà báo và người làm truyền thông văn hóa chuyên nghiệp, hầu hết đến từ các cơ quan báo chí lớn, thậm chí có cả Tân Hoa Xã, các paparazzi giải trí sẽ không xuất hiện ở đây. Vì vậy, trong lòng cô có một cảm giác thân thiết như đối với một người làm phim, huống chi anh trông... không giống người xấu.

Với sự ngây thơ không phòng bị này, cô hỏi: "Anh vẫn chưa cho tôi biết anh làm việc cho phương tiện truyền thông nào?"

Lúc này mà lật tẩy, có lẽ sẽ bị nghi ngờ là có mục đích không trong sáng. Thương Thiệu đành phải bịa ra: "Báo Times của Anh."

"Wow." Ứng Ẩn chớp mắt, "Anh sẽ viết về bộ phim của chúng tôi một cách nghiêm túc chứ? Đây là bộ phim nội địa đầu tiên tham dự giải thưởng loại B sau một thời gian dài, hoặc là bộ phim nghệ thuật đầu tiên tôi đóng chính."

Một lời nói dối cần nhiều lời nói dối hơn để che giấu.

Thương Thiệu thở dài, hứa hẹn: "Sẽ viết."

"Vậy tôi muốn xem kỹ lưỡng, đừng có viết rằng nữ chính lén lút ra ngoài mua bánh ngọt, còn bị trượt chân trước mặt mọi người," Ứng Ẩn nghiêm túc dặn dò, "Sẽ làm giảm ánh hào quang của tôi."

"..... Được."

Đến cửa hàng bách hóa.

Ứng Ẩn tưởng đó là một cửa hàng nhỏ cũ kỹ như ở trong nước, nhưng khi đến nơi mới biết đó là một trung tâm mua sắm sang trọng và sáng rực rỡ. Trung tâm có lẽ cao đến hai mươi mét với một cây thông Giáng sinh khổng lồ trang trí ở giữa, ngôi sao năm cánh trên đỉnh phát ra ánh sáng như kim cương. Cô do dự: "Ở đây hình

như không tiện ăn uống."

"Không sao, đi theo tôi."

Người đàn ông trước mặt dẫn đường, Ứng Ẩn theo như bị mê hoặc, tiến đến cửa hàng của Gerat. Nhân viên tại cửa ra vào dường như quen biết anh, cúi người chào hỏi.

Cô nhìn họ giao tiếp, trong lòng cảm thấy mơ hồ. Anh quá tự nhiên, có một vẻ thoải mái không thể diễn tả. Khi họ nói chuyện xong, cô tiến lại gần một bước, che miệng và thì thầm: "Anh tốn công vô ích rồi, cửa hàng kiểu này sẽ không cho phép tôi vào ăn đâu."

Vừa dứt lời, sau lưng cô, cổng ra vào đã kéo lên dải dây cảnh báo màu đen.

Ứng Ẩn: "?"

Trong cửa hàng, những khách hàng đang chọn đồ cũng được nhân viên lịch sự mời ra ngoài để chờ, vì khách hàng của họ cần được phục vụ đặc biệt.

Ứng Ẩn: "....."

"Giờ thì được rồi." Thương Thiệu ra hiệu cho cô, thoải mái như ở nhà mình. Hỏi: "Cô muốn ăn ở tầng một hay ở phòng VIP tầng hai?"

Tất nhiên là phòng VIP tầng hai thoải mái hơn.

Dịch vụ trong cửa hàng rất chu đáo, crème brûlée của cô được đổi sang bộ đồ sứ cao cấp của thương hiệu, còn được pha một ly trà đỏ ấm để giải ngấy và một chiếc khăn nóng để chườm chân. Chân cô lạnh đến mức đau đớn, khi được quấn bằng khăn nóng, vừa đau vừa dễ chịu khiến cô suýt rơi nước mắt.

Cửa hàng cũng có hệ thống sưởi rất tốt, Ứng Ẩn hắt hơi một cái,

mắt khép hờ, uống một ngụm trà nhỏ một cách duyên dáng.

Crème brûlée vẫn còn nóng, thơm ngon, chiếc thìa bạc nhẹ nhàng chạm vào, vỡ ra giòn tan, lộ ra lớp crème mịn màng màu vàng sáng dưới đáy. "Wow."

Cô thốt lên, ánh mắt sáng lên, quả thật từng miếng một, cô thưởng thức rất nghiêm túc. Thương Thiệu nhận thấy cô có vẻ hơi ngại ngùng, liền cất điện thoại, hỏi: "Sao đột nhiên ít nói thế?"

"Anh không phải là phóng viên." Ứng Ẩn cúi đầu nói, "Không có phóng viên nào có thể khiến cửa hàng này dọn dẹp sạch sẽ như vậy."

"Vì vài ngày trước, tôi vừa đi cùng bạn đến đây tiêu tiền." Thương Thiệu nói một cách lơ đãng: "Anh ấy thực sự tiêu nhiều tiền ở thương hiệu này, tôi chỉ nhờ vào ánh sáng của anh ấy."

Ứng Ẩn cắn thìa bạc, đầu tiên lắc đầu không thể tin, rồi nói: "Những người giàu có thật xấu xa."

Thương Thiệu gật đầu: "Những người giàu có thật xấu xa."

Sau khi ăn một lúc, cô đột nhiên tuyên bố: "Tôi muốn trở nên giàu có."

Thương Thiệu cười: "Sẽ có thôi."

"Anh cũng vậy." Ứng Ẩn không quên khuyến khích anh. "Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng."

Trong mắt của hội đồng quản trị của Tập đoàn Thương Vũ, tiểu Thương quả thực rất nỗ lực, nếu không thì sao có thể đến Turin vào mùa đông lạnh giá để đàm phán hợp tác?

Bị món tráng miệng ấm áp làm mềm người, Ứng Ẩn lại cảm thấy thư

giãn.

"Anh có thấy Turin chán không?" Cô hỏi.

"Đây là thủ đô sô-cô-la của châu Âu, thành phố ngọt ngào nhất của Ý." Thương Thiệu vừa nói chuyện với cô một cách thờ ơ, "Nếu sau này có thời gian, cô có thể đi tham quan cung điện ở đây, đi về phía đông một cây số, ở ngã tư bên tay phải của cô, sẽ thấy một xe bán rượu nóng, chỉ hoạt động vào dịp Giáng sinh hàng năm, cô có thể thử một lần."

Ứng Ẩn gật đầu và ghi nhớ.

Sau khi ăn xong, khi sắp chia tay, nhân viên cửa hàng mang đến một đôi ủng cao đẹp. Thương Thiệu hoàn toàn bịa ra lý do, nói: "Đây là quà Giáng sinh từ việc tiêu tiền của bạn tôi ở đây, cô đi về sẽ thấy thoải mái hơn đôi giày cao gót."

Trong ủng có lớp lông thú ngắn bao bọc lấy làn da của Ứng Ẩn. Trên đường về, quả thực toàn thân đều cảm thấy ấm áp. Chỉ đến khi vào phòng tiệc, cô mới nhớ ra, vẫn chưa biết tên người đó.

Quản gia Khang đưa xe đến đón, khi Thương Thiệu lên xe, trước tiên hỏi: "Lafayette đâu rồi?"

"Đã tìm người lái xe về rồi."

"Cũng không uống nhiều rượu." Chú Khang ngửi thấy hơi rượu trên người anh không nặng lắm.

Tối nay, anh hiếm khi được đi uống rượu với bạn bè, dự định là để thư giãn sau một tháng dài khô khan. Chú Khang nghĩ anh tối nay ít nhất cũng sẽ vui vẻ.

"Mới uống một chút thì gặp phải chút việc." Thương Thiệu nhớ lại chuyện này, đồng thời nói: "Khi liên hoan phim kết thúc, tìm người

viết một bài báo trên "The Times"."

Chú Khang gật đầu: "Được, viết gì?"

Thương Thiệu chống tay lên trán: "Nói bộ phim "Phiêu Hoa" được đón nhận nồng nhiệt khi ra mắt quốc tế, nữ chính Ứng Ẩn..." Anh lười bịa thêm: "Để họ tự viết."

Chú Khang: "....."

Ông hắng họng, nói với một ý nghĩa sâu xa: "Ngôi sao điện ảnh cũng không phải không thể."

"Đang nghĩ gì vậy?" Thương Thiệu liếc ông một cái, vẻ mặt mệt mỏi: "Chỉ là bốc đồng thôi."

Chương 132: Cười vì chúng ta có duyên

Mặc dù cô nói chỉ là đi dạo một chút, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Mạch An Nghiêm và Ứng Phàm.

"Đi dạo một chút?" Mạch An Nghiêm cười lạnh, "Vậy thì đôi boots Great trên chân em từ đâu ra?"

Ứng Ẩn nhìn xuống đôi boots của mình và nhanh chóng chuyển chủ đề: "Wow, Tiểu Mạch! Anh thật tinh ý! Làm sao anh biết đó là Great? Em chỉ cảm thấy hơi lạnh nên mua đại thôi—"

Mạch An Nghiêm chỉ cho cô xem trang web của Great. Great chưa có trang web ở Trung Quốc, và toàn bộ trang là tiếng Anh, nhưng Ứng Ẩn vẫn hiểu được dòng chữ màu xám "sold out".

"139,800. Hấp đôi tiền thù lao của em cho "Phiêu Hoa". Ứng Ẩn, em thật sự có cả khả năng lẫn sự chịu chi." Mạch An Nghiêm nói. Ứng Ẩn nuốt một ngụm champagne, giữ vẻ bình tĩnh: "Anh có thể không tin—"

"Thực lòng thì anh không tin. Cứ nghĩ câu chuyện tốt hơn." Mạch An Nghiêm nói lạnh lùng.

Ứng Ẩn luôn biết cách chiều lòng, nói: "Ồ, vậy em không tốn công sức nữa." Mạch An Nghiêm bị cô làm cho tức giận.

Em gái này ngoan ngoãn, biết hợp tác và thực tế, hiểu rõ mình đang làm gì trong ngành và đang trong giai đoạn tìm hiểu những mánh khóe xã hội với một sự trong sáng đầy thông thái. Cô lẽ ra phải là

lựa chọn yêu thích của công ty, nhưng tiếc thay, vẫn còn một lớp cứng đầu chưa phai nhạt. Mạch An Nghiêm không chắc khi nào lớp cứng đầu này sẽ được mài dũa đi. Dĩ nhiên, nó sẽ bị mài dũa, vì ngành này là một cái máy mài quay nhanh.

Ứng Phàm mỉm cười và nhẹ nhàng vuốt tóc Ứng Ẩn ra sau tai, cố gắng làm dịu tình hình: "Quay phim mệt mỏi, thi thoảng tự thưởng cho mình cũng là hiếm có. Chẳng phải con vừa ký một hợp đồng quảng cáo sản phẩm tiêu dùng hàng ngày sao?"

Lương quay phim rất thấp, đặc biệt là với một bộ phim nghệ thuật như "Phiêu Hoa." Tuy nhiên, dưới sự điều hành của công ty, Ứng Ẩn đã có vài hợp đồng quảng cáo. Thị trường tiêu dùng khổng lồ của Trung Quốc đang bắt đầu một cách lặng lẽ và nhanh chóng làm thay đổi nhiều quy tắc xã hội với tốc độ cực nhanh. Hiệu ứng ngôi sao trong thời đại này đang sáng chói—có quá nhiều thương hiệu và dòng sản phẩm cần sự ủng hộ của họ.

Mạch An Nghiêm lắc đầu, hạ giọng: "Anh biết em muốn ra ngoài chơi, ngày mai sẽ có nhiều cơ hội. Nhưng em phải cẩn thận, an ninh ở đây không tốt như ở trong nước, những ông lão da trắng này rất thích lừa gạt những cô gái như em. Hiểu không? Em là ngôi sao tương lai, đừng coi thường mình và để người khác lừa gạt dễ dàng như vậy."

Anh nói một cách chân thành khiến Ứng Ẩn chỉ gật đầu, không phản bác, vẻ mặt rất thành khẩn.

Về đến phòng khách sạn, Ứng Phàm quỳ xuống giúp cô tháo giày: "Ai đã mua cho con đôi này?"

Bà hiểu rõ con gái mình. Ngay cả khi Ứng Ẩn trở thành một ngôi sao lớn, sao có thể bỏ ra nhiều tiền để mua giày như vậy. Cô đã chịu bao nhiêu cực khổ và thiệt thòi khi quay "Phiêu Hoa" chứ? Sau thuế và chia phần trăm, số tiền nhận được chỉ khoảng năm mươi nghìn.

Ứng Ẩn cuộn chân lại, ôm lấy chân trước, ngoan ngoãn nói: "Trên đường gặp một phóng viên, anh ấy có thể thấy con lạnh quá."

"Phóng viên?" Mặt Ứng Phàm biến sắc: "Ứng Ẩn! Con có biết mình đang làm gì không?"

"Không không, anh ấy từ The Times, không phải paparazzi." Ứng Ẩn vội vàng giải thích: "Anh ấy không có vẻ là người xấu và không hỏi con bất kì điều gì cả. Đây là quà từ việc mua sắm của bạn anh ấy, không mất tiền."

"Một món hàng hot khó kiếm, quà tặng?"

Ứng Ẩn cũng không chắc chắn, do dự gật đầu: "Bạn của anh ấy rất giàu và có được dịch vụ riêng."

Nói xong, cô thành thật kể lại toàn bộ cuộc gặp gỡ. Nghe đến đoạn cô ngã, Ứng Phàm đứng dậy tìm i-ốt và băng gạc trong va li. Khi nghe xong, bà đã làm sạch vết thương trên tay Ứng Ẩn, thổi nhẹ rồi nói: "Vậy thì, cậu ấy tên gì? Con định gửi chữ ký cho cậu ấy thế nào?"

Câu hỏi của bà chạm vào chỗ khó xử của Ứng Ẩn. Ứng Ẩn nhỏ giọng nói: "Quên hỏi rồi..."

Ứng Phàm cảm thấy buồn cười: "Cậu ấy cũng không để lại thông tin liên lạc cho con à?"

Ứng Ẩn lắc đầu: "Hoàn toàn không."

Ứng Phàm suy nghĩ một chút, hình dung một người đàn ông bình thường nhưng văn nhã. "Cũng tốt." Bà nắm tay con gái: "Xem như là một cuộc gặp gỡ may mắn."

Tuy nhiên, bà không ngờ ngay cả khi tắm xong và nằm trên giường, Ứng Ẩn vẫn còn bận tâm về việc này. Sau khi đèn đã tắt một lúc và

Ứng Phàm sắp ngủ, Ứng Ẩn hỏi: "Anh ấy không nghĩ con xinh đẹp à?"

Ứng Phàm: "..."

"Sao có thể mời con ăn tráng miệng, tặng quà nhưng lại không hỏi thông tin liên lạc của con? Ít nhất là email cũng được." Ứng Ẩn lật người trên giường: "Mẹ nghĩ sao?" Cô nhấn mạnh thêm lần nữa: "Sao một người đàn ông lại có thể ở một mình với con nửa giờ mà không hề có cảm giác tự mãn?"

Dù mới mười bảy tuổi, cô đã có một hiểu biết khá rõ về đàn ông ở mọi lứa tuổi. Điều quan trọng nhất là, trong các vấn đề liên quan đến phụ nữ, họ thường rất tự mãn. Một người phụ nữ, chỉ cần tỏ ra một chút thiện ý và thân thiện, họ sẽ nghĩ mình đã chiếm được trái tim của cô ấy, cảm thấy tự hào và âm thầm nghĩ, "Không tồi, cô cũng muốn có tương lai với tôi."

Ứng Phàm cảm thấy bối rối, đáp: "Có thể cậu ấy đã kết hôn rồi."

"Anh ấy không đeo nhẫn cưới."

"Con quan sát kỹ thế sao?"

Ứng Ẩn ngừng lại: "Mẹ đừng lo, làm diễn viên phải biết nắm bắt chi tiết."

"Vậy thì, cậu ấy có thể đã có bạn gái." Ứng Phàm gợi ý nhẹ nhàng.

Ứng Ẩn bác bỏ: "Không, không, điều đó không liên quan đến tình trạng hôn nhân của anh ấy. Đàn ông, sau khi có một cuộc gặp gỡ với một người phụ nữ, dù họ có nghĩ đến việc có bạn gái và cảm thấy hơi tội lỗi, vẫn sẽ tự thuyết phục mình, "Chỉ là làm quen với một người bạn mới, nhiều bạn thì nhiều mối quan hệ thôi.""

Dù bây giờ cô chỉ là một thiếu nữ có cảm tình thầm lặng, nhưng khi

nói về bản chất đàn ông, cô lại rất sắc bén. Ứng Phàm không nhịn được cười: "Rất hợp lý, vậy thì sao?"

Hệ thống sưởi trong phòng rất nóng, Ứng Ẩn tức giận đá đá cái chăn: "Anh ta không bình thường."

"Cậu ta chỉ đơn giản là không bị con làm cảm động thôi, còn con, nửa đêm không ngủ, ở đây phân tích tâm lý."

"Hứ."

"Con cũng có thể theo dõi các tin tức điện ảnh trên The Times, có thể tìm được cậu ta."

"Không." Ứng Ẩn nói dứt khoát, kéo chăn qua đầu, mũi nặng nề nói: "Con chỉ không phục."

Cô thích một bạn học đang chuẩn bị cho kỳ thi đại học. Bạn học đó hoàn toàn khác biệt với vị phóng viên, từ ngoại hình đến khí chất, từ yết hầu đến ngón tay, từ giọng nói đến cử chỉ, từ cách nhìn người đến âm điệu khi nói chuyện, là hai thế giới khác nhau. Vì vậy, cô không thể yêu thích người thứ hai khi đã thích một người.

Tuy nhiên, năm ba rất quan trọng, Ứng Ẩn không dám làm phiền bạn học, vì vậy chưa bao giờ thể hiện cảm xúc của mình, chỉ thỉnh thoảng khi về trường, đi qua lớp học của anh ấy.

Tình yêu thầm lặng của bất kỳ thiếu nữ nào đều rất kiên định. Cô dự định thổ lộ tình cảm sau khi thi đại học xong, thậm chí đã tưởng tượng ra các kế hoạch phức tạp để giấu kín công ty quản lý. Cơn lốc của cuộc sống trưởng thành nhanh đến mức nào, nó làm thay đổi cảnh quan và chạm khắc vào nguyên sơ, cô đâu thể biết mười năm sau, cô sẽ không còn nhớ nổi tên của bạn học đó nữa.

Sự không phục này đạt đến đỉnh điểm vào ngày hôm sau, khi Ứng Ẩn tìm đến quầy rượu vang nóng.

Hứ, quầy rượu này có một hàng dài rất dài, Ứng Ẩn mặc áo khoác và ủng rất đẹp, đợi nửa tiếng trong gió tuyết, cuối cùng cũng mua được một ly đồ uống đặc biệt cho Giáng Sinh. Nhưng trong suốt nửa giờ đó, cô không thấy mặt của vị phóng viên.

Nếu anh ta có chút lòng dạ xấu thì đáng lẽ phải xuất hiện vào lúc tám giờ tối (khoảng thời gian tương tự như lần gặp tối qua), giả vờ "thật trùng hợp", để gặp lại cô lần thứ hai!

Nhưng anh ta không có!

Ứng Ẩn cầm ly đồ uống pha trộn hương quế, cam và rượu, hít một hơi sâu và uống một ngụm. Nó khá ngon, nhưng—

"Thật sự chỉ để cho mình nếm thử món rượu này sao?!" Cô gái nhíu mày và dậm chân, nghi ngờ không tin nổi.

Thật sự là một trái tim tốt không có tế bào xấu!

Cô mang ba ly rượu vang nóng về, ném vào tay Mạch An Nghiêm một cách tức giận: "Dâng tặng anh."

Mạch An Nghiêm: "..."

Ứng Ẩn mặt mày tái nhợt, chỉ có đầu mũi và môi là đỏ, lướt qua một ánh nhìn đầy uất ức: "Em không thể đỏ mặt nữa."

"Hả?"

"Em không đủ xinh đẹp."

"..."

"Em chỉ có thể là một ngôi sao tuyến mười tám."

Mạch An Nghiêm vừa tháo nắp cốc vừa bình tĩnh hỏi: "Có ai làm em thất vọng à? Tianya? Douban? Yên tâm đi, chúng chắc chắn sẽ lụi tàn nhanh hơn em."

Ứng Ẩn không thể giấu được sự việc này, rất tủi thân kể lại một lượt, Mạch An Nghiêm hiểu ngay: "Anh ấy là gay."

"... Hả?" Ứng Ẩn hít một hơi.

"Em xinh đẹp, trong sáng và tự nhiên, nhưng không làm rung động được bất kì người đàn ông gay nào." Mạch An Nghiêm nói: "Em đợi đi, khi em nổi tiếng, anh sẽ sắp xếp cho em viết bài."

Ứng Ẩn: "..."

Cuối cùng Mạch An Nghiêm cũng nếm được món rượu, gật đầu: "Ngon."

Thấy Ứng Ẩn chuẩn bị về phòng để ngủ, cô kéo lại: "Tối mai có một bữa tiệc, em hãy nghỉ ngơi chuẩn bị đi."

"Không đi."

"Không được, đây là bữa tiệc riêng của một tỷ phú địa phương, anh ta có nhiều nguồn lực phân phối mạnh mẽ."

Ứng Ẩn hơi nghiêm túc: "Anh đã thuyết phục xong chưa? Hay là do Sếp Tô sắp xếp?"

"Không, anh cũng vừa chốt lịch chiều nay." Mạch An Nghiêm nói: "Có thể là vì nhận thấy phản hồi tốt của "Phiêu Hoa"." liếc nhìn cô, nhấn mạnh: "Cùng với vẻ đẹp và ánh sáng của cá nhân em."

Anh ấy đã nói dối. Việc các ngôi sao đến dự tiệc riêng của các ông trùm, dĩ nhiên là một sự công nhận về địa vị xã hội, thực chất cũng chỉ là để làm màu, thêm phần hoa mỹ, dù xưa hay nay đều vậy.

Nhưng nếu những thực tế này được anh ấy nói ra thì không có ý nghĩa gì. Ứng Ẩn có thể hiểu hoặc có thể không quan tâm, sao phải làm giảm hứng thú của cô?

Ứng Ẩn thực sự hiểu và thực sự không quan tâm—ít nhất là bây giờ thì vậy. Cô hào hứng và đầy tham vọng, đã quyết tâm làm một cú sốc, thì không câu nệ tiểu tiết.

Ứng Ẩn chỉnh lại tóc, miễn cưỡng nhưng vui vẻ nói: "Được rồi."

Cô là một con thiên nga biết rõ mình đẹp, sau khi biết được câu trả lời phóng viên là gay (dù đúng hay không), lập tức không còn tự trách nữa. Về đến phòng, cô mở QQ, xem qua các thông báo lớp và tin tức mới nhất, trả lời giáo viên chủ nhiệm khi nào quay lại học, sau đó, tìm bạn thân Huỳnh Yun để hỏi thăm tình trạng của bạn học mà cô thầm thương trộm nhớ.

Huỳnh Dao: "Cậu đã gia nhập thế giới giải trí rồi!"

Ứng Ẩn: "Tôi biết, còn cậu, Lục Phàm thế nào?"

Người bạn học đó tên là Giang Lục Phàm.

Huỳnh Dao: "Nghe nói Lục Phàm cũng xem tin tức giải trí rồi!"

Ứng Ẩn: "!!!"

Huỳnh Dao: "Cậu cứ thổ lộ đi, giờ cậu là ngôi sao, làm sao anh ta từ chối cậu được?"

Ứng Ẩn: "Đừng nói linh tinh, không có chuyện đó đâu."

Ứng Phàm luôn dặn dò cô không được chủ quan với bất kỳ ai từ cuộc sống cũ. Nếu có thể không lưu lại tin nhắn thì đừng lưu, nếu có thể không nói chuyện về đời tư thì đừng nói. Mặc dù Ứng Ẩn cảm thấy khá khó chịu với điều này, nhưng cô vẫn kiên nhẫn nghe theo,

ngay cả khi trò chuyện với bạn thân, cô cũng rất thận trọng trong từng lời nói.

Sau khi giải quyết xong việc ở trường, Ứng Ẩn ngủ bù, ngủ thẳng đến chiều hôm sau. Khi dậy, đúng lúc cô chuẩn bị trang điểm để dự tiệc.

Bữa tiệc diễn ra trong một tòa nhà theo phong cách Phục Hưng rất thanh lịch. Thời tiết tốt, tối nay không có tuyết rơi, qua những cửa sổ cao lớn có thể thấy vài ngôi sao lấp lánh trong đêm.

Ứng Ẩn vẫn mặc một chiếc váy bó sát, trang nhã hơn so với chiếc ở lễ hội phim. Trong khi toàn cầu đều ưa chuộng trang điểm đậm, mắt khói lan rộng ở châu Âu và châu Á, cô cũng làm như vậy, nhưng lại chọn son môi màu hồng nhạt, khiến gương mặt cô trở nên rạng rỡ như hoa đào, trong suốt như thạch.

Khi gặp người đàn ông bên cạnh chủ tiệc, đôi môi giống thạch của cô hơi mở ra, biểu hiện sự ngạc nhiên ngây thơ. Phóng viên sao?

Anh ta khác với tối qua, nhưng sự khác biệt cụ thể là gì, Ứng Ẩn cũng không thể nói rõ.

Một người đàn ông trong bộ vest.

Ứng Ẩn chưa thấy người nào mang bộ vest lại hợp như vậy, bộ ba món, cà vạt màu đỏ đậm và được cắt may hoàn hảo như thể được làm riêng cho anh ta. Đứng cạnh một người Ý cao lớn, mặc dù người khác có nét mặt cao quý nhưng đứng cạnh anh ta lại thấy nhạt nhẽo và tẻ nhạt.

Anh ta là người làm cho những người xung quanh trở nên tẻ nhạt.

Trong lúc Ứng Ẩn đang ngơ ngác, Thương Thiệu đã phát hiện ra cô. Anh cũng hơi ngạc nhiên, không hề lúng túng hay né tránh mà lịch sự gật đầu.

"Người kia là chủ tiệc, Jacques." Mạch An Nghiêm không để ý đến biểu cảm của Ứng Ẩn, thì thầm: "Đi chào hỏi với anh."

Jacques giới thiệu: "Đây là ngôi sao mới của Trung Quốc, Cô Ứng, bộ phim mới của cô ấy có thành tích mạnh mẽ tại liên hoan phim. Đây là Leo, một người bạn trẻ tuổi và xuất sắc của tôi."

Anh không nói Leo làm gì hoặc chức vụ gì. Nhưng Ứng Ẩn tự tin nói với Mạch An Nghiêm: "Anh ta chính là phóng viên điện ảnh của The Times!"

Sau khi nói xong, không biết vì sao, người đàn ông đối diện nở một nụ cười nhẹ rồi hơi lắc đầu.

"Anh cười gì vậy?" Ứng Ẩn hỏi.

Thương Thiệu nhẹ gật cằm: "Cười vì chúng ta có duyên."

Ứng Ẩn nghĩ, anh còn dám nói vậy.

Sau vài câu xã giao, Ứng Ẩn ra hiệu cho anh.

Thương Thiệu thì thầm với Jacques một vài câu rồi nói với Ứng Ẩn: "Đi thôi, tôi sẽ cùng cô đi dạo."

Cuối cùng được thoát khỏi những lời xã giao nhàm chán, Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm: "Anh đúng là có kiên nhẫn, ở nơi như thế này mà cũng có thể trò chuyện một cách hào hứng."

"Đó là kỹ năng cơ bản của một số phóng viên." Thương Thiệu bình thản.

"Thảo nào anh giỏi thế, Jacques nghe nói là ông trùm tài chính, mà anh ta lại dành nhiều thời gian để ở bên anh như vậy."

"Tôi đang trình bày kế hoạch quảng cáo quý tới của The Times cho anh ta và thuyết phục anh ta mua."

Ứng Ẩn: "..." Quá tài giỏi.

Tòa nhà cổ điển theo phong cách Phục Hưng có những hành lang dài, đi qua hành lang phía tây thì đến một khu vườn ấm cúng. Bên ngoài trời lạnh giá, nhưng ở đây lại thơm ngát, cây cối xanh tươi, không thể không nói đây là một cảnh tượng sang trọng.

Ứng Ẩn không bỏ lỡ cơ hội, chủ động hỏi: "Anh không có tên Trung Quốc sao? Chỉ gọi là Leo thôi?"

"Đương nhiên là có." Thương Thiệu gật đầu: "Xin lỗi, tôi chưa giới thiệu bản thân, tôi tên là Thương Thiệu."

"Thương Thiệu..." Ứng Ẩn lặp lại, hai âm lưỡi, nhưng lại nghe khá hay, "Tôi tên là Ứng Ẩn." Cô giới thiệu về mình.

Thương Thiệu nhếch môi: "Vậy là chúng ta chính thức quen biết rồi."

"Tôi đã đi mua rượu vang nóng hôm qua."

"Thế nào?"

"Ừm." Ứng Ẩn gật đầu: "Ngon, nhưng không thấy anh."

Thương Thiệu giữ nụ cười lịch thiệp, chỉ là giữa lông mày hơi nhíu lại: "Sao lại thấy tôi? Tôi không nói cửa hàng đó có liên quan đến tôi."

Ứng Ẩn với đôi mắt khói nhẹ nhàng, trong suốt, trong đó sự nghi ngờ cũng không phòng bị.

"Tôi tưởng anh sẽ ở đó."

Chỉ cần một giây, Thương Thiệu đã nhận ra ẩn ý ẩn sau hai câu của cô. Anh không nhịn được cười: "Cô Ứng, mới mười bảy tuổi mà đã cảm thấy mình không thể bị chống lại trong số các đối tượng khác giới rồi."

Bị nhìn thấu.

Ứng Ẩn mím môi, "Vậy nên, anh vừa không phải là fan của tôi, cũng không quan tâm đến tôi, đồng thời cũng không nghĩ tôi sẽ nổi tiếng rực rỡ và trở thành ngôi sao quốc tế, vì thế mà cảm thấy không cần hỏi tôi thông tin liên lạc. Anh làm việc ở The Times, có vị trí cao hay sao mà lại cao ngạo như vậy?"

Cô nói một mạch, biến mình thành một người trong suốt, mọi suy nghĩ, cảm xúc, uất ức đều bày ra trước mắt người đàn ông.

Nên nói cô là ngạo nghễ hay là còn trẻ và không hiểu sự đời? Cô nhận thức rõ sự xinh đẹp của mình, trở thành một sự ngây thơ và kiêu hãnh đáng yêu.

Người đàn ông luôn cố gắng giữ vẻ thanh lịch và trí thức như một phóng viên báo chí trước mắt cô, trong ánh nhìn này, đã trở về với chính mình.

Ánh nhìn đó đầy ý vị, như sương mù trong rừng núi.

Ứng Ẩn đứng yên, một phần nào đó trong cơ thể như bị siết chặt, sau đó, một cơn nóng bừng lên—cô tại sao lại... đỏ mặt?

Chương 133: Anh nói là để trả món quà anh đã hứa

Trong ánh nhìn ấy, Ứng Ẩn đột nhiên cảm thấy có chút nguy hiểm.

Cô biết mình đang đỏ mặt, đôi mi rủ xuống che giấu sự lo lắng, đặt ly champagne sang bên cạnh bàn tròn, "Tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa."

Chất lỏng màu vàng nhạt trong ly dài đã bị lắc qua lại, một ít rượu đã tràn ra ngoài, lan tỏa hương ngọt trong phòng ấm cúng này. Thương Thiệu hoàn toàn không giữ cô lại, để cô đi theo ý mình, chỉ nói một câu "Được rồi." và lịch sự hỏi liệu có cần anh dẫn đường không.

Ứng Ẩn lắc đầu, nhưng cũng không vội rời đi, cúi đầu, nghiêng mặt, tay mảnh mai xoa lên cánh tay trần, hỏi: "Tại sao anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?"

Cô gái còn chút bụ bẫm của tuổi dậy thì, khi xấu hổ, bối rối và tò mò tràn lên gò má, làm cho khuôn mặt cô nhuốm sắc hồng. Ánh sáng của đèn chùm như rót vào ly rượu khiến gương mặt cô cũng mờ ảo trong cơn say.

Thương Thiệu ngạc nhiên khi bị hỏi: "Ánh mắt nào?"

Anh chỉ trở lại là chính mình, không nhận ra ánh mắt của mình khác biệt tinh tế với của một phóng viên, mang một sức mạnh xuyên thấu không thể hòa giải.

Ứng Ẩn không nói gì. Nếu là cô mười năm sau, cô sẽ ngay lập tức phân biệt được tầng lớp và xuất thân của người khác, nhưng bây giờ cô không hiểu. Những người giàu có mà cô biết chỉ là bạn học ở trường tư thục được đón bằng xe Maybach. Mười năm sau, cô cũng sẽ hiểu rõ hơn cách ứng xử với đàn ông, chơi những trò săn mồi và cạm bẫy, biết những người đàn ông nào nguy hiểm.

Bây giờ, cô chỉ có thể bối rối hỏi: "Anh thật sự là phóng viên sao? Anh khác với tất cả những phóng viên tôi đã gặp."

Người đàn ông trước mặt đứng dựa vào khung cửa sổ, bên ngoài là lớp kính có khắc hoa văn chữ "Phúc", tuyết mỏng lại rơi trong đêm đông ở Turin. "Có lẽ lần sau gặp, không còn như vậy nữa." Anh nói.

Sự thật chứng minh, lời nói vẫn còn quá sớm. Một ngày sau, khi nhận được điện thoại của cô mời anh đi dạo ở Turin, câu từ chối đã sắp tuôn ra, không hiểu sao lại biến thành "Được".

Chú Khang đã ở Turin với anh hơn một tháng, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh rất chu đáo, cũng hiểu rõ thói quen di chuyển của anh—nói đơn giản là, nếu có thể không ra ngoài thì không ra ngoài.

Theo quan điểm của chú Khang, mùa đông ở miền Bắc Italy không khắc nghiệt hơn Anh, nhưng Thương Thiệu rõ ràng phân biệt đối xử, thể hiện sự kiên nhẫn và hứng thú vô cùng hạn chế với Turin. Ngoài những buổi tiệc tùng cần thiết, khảo sát và đàm phán kinh doanh, anh gần như chỉ ở trong nhà hơn là ra ngoài, anh thích ngồi bên lò sưởi của khách sạn căn hộ sang trọng, vừa uống trà vừa đọc sách.

Khi nghe anh xong điện thoại, chú Khang đã linh cảm và chuẩn bị sẵn trang phục ra ngoài—bộ vest ba món lành lạnh, cà vạt màu xanh ngọc, găng tay da cừu và một hộp thuốc lá đặc biệt từ Nam Mỹ.

Thương Thiệu vừa tháo dây đai áo choàng, vừa liếc nhìn quần áo,

đột nhiên hỏi bằng tiếng Anh: "Cô ấy nghĩ tôi bao nhiêu tuổi?"

"Cô ấy?" Chú Khang chỉ còn chút tôn trọng, còn lại là sự chế nhạo, nói đầy ẩn ý: "Có vẻ như hôm nay cậu cũng bốc đồng."

Thương Thiệu mặc áo sơ mi, ra lệnh: "Đổi thành áo len."

Một lúc sau, chú Khang từ phòng đồ vest trở lại, mỗi tay cầm một đống vải mềm mại: "Màu đen thì có khí chất nhưng hơi nghiêm túc, màu xanh nhạt thì thanh lịch nhưng gần gũi, vì là cô gái bốc đồng và cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi, nên có lẽ sẽ không thích màu đen của cậu, tôi khuyên cậu nên chọn màu xanh nhạt."

Thương Thiệu liếc ông một cái, phản đối: "Chọn màu đen."

"Well." Chú Khang nhún vai.

Khi tìm người viết bài cho The Times, chú Khang đã xem tài liệu về "Phiêu Hoa" và mua vé xem phim. Vẻ đẹp trong trẻo của nữ chính ấn tượng sâu sắc, được biết khi vào đoàn làm phim cô còn chưa tròn mười bảy tuổi, càng làm ông kinh ngạc và im lặng. Kinh ngạc vì tài năng của cô, im lặng vì sự táo bạo của cô. Diễn xuất của cô trong bộ phim chắc chắn sẽ làm cô nổi bật ở Italy—vì đó chính là hình mẫu phụ nữ mà họ ngưỡng mộ và ca ngợi, nhưng về nước, con đường này không hề dễ dàng.

"Có cần để lễ tân chuẩn bị một bó hoa không?" Chú Khang đứng bên cạnh, nhìn người đàn ông đang thắt cà vạt trong gương.

"Tại sao?"

"Để theo đuổi và hẹn hò..."

Thương Thiệu không thể chịu nổi sự quan tâm của ông, bình tĩnh ngắt lời: "Tại sao ông lại nghĩ tôi quan tâm đến một cô gái mười bảy tuổi?"

"Điều đó là bình thường, không có gì đáng trách."

Thương Thiệu mặc áo khoác, cúi đầu đeo găng tay da cừu: "Tôi thực sự không quan tâm đến cô gái nhỏ dễ dàng bị nhìn thấy."

Chú Khang không còn chế nhạo nữa. Thực tế, không ai biết Thương Thiệu thích loại phụ nữ nào. Anh đã trải qua quá nhiều "thử thách" ở Cambridge, một lớp lại một lớp, trong động Phan Tử có đủ loại yêu quái, nhưng ở tuổi thanh xuân nhất, anh vẫn thẳng thắn.

"Giảm hút thuốc đi." Khi đưa tiễn cậu chủ ra ngoài, chú Khang chỉ dặn dò một câu này.

Để phù hợp với vai trò phóng viên, Thương Thiệu chỉ có thể đi taxi đến địa điểm. Đến sớm một chút, anh đợi ở góc phố trước quán cà phê mười phút mới thấy ai đó vội vàng qua đường chạy đến.

Anh thực sự không chắc đó có phải là Ứng Ẩn không.

Cô mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng rất bình thường, tóc buộc cao thành búi, một chiếc khăn len màu camel quấn ba vòng quanh cổ rồi buộc một nút rất tùy ý.

Nhưng với vẻ quyết tâm hướng về phía anh, chắc chắn đó là Ứng Ẩn.

"Cô không nhìn xe khi qua đường sao?" Thương Thiệu vừa dập thuốc lá ở góc phố vừa đưa cho cô một cốc latte nóng.

"Hả?" Ứng Ẩn thở hổn hển, vừa thở vừa giải thích: "Tôi đến muộn, sợ anh phải chờ lâu."

Cô không trang điểm, khác xa với vẻ quyến rũ của đôi mắt khói trước đó, khuôn mặt cô không biết là nhợt nhạt hay trắng sữa, mí mắt hình quạt hơi nâng lên, mỏng đến mức dường như không thể

giữ được một con bướm. Có lẽ vì gió thổi, mắt, mũi và hai má đều nhuốm sắc hồng.

Trong ánh mắt sáng ngời của Ứng Ẩn, Thương Thiệu quay mắt đi, như thể chưa bao giờ nhìn cô thật sự.

"Anh tức giận sao?" Ứng Ẩn hỏi.

"Không." Anh nhếch môi: "Tới muộn thì tới muộn, việc qua một con đường không thể bù đắp được. Lần sau chú ý khi qua đường."

"Ừm." Ứng Ẩn nhận cà phê, mở nắp cốc, hỏi: "Có đường không?"

"Đã thêm một viên đường."

"Vậy tôi không uống." Cô trả lại cà phê cho anh.

Thương Thiệu: "..."

"Đường sẽ làm da xỉn màu." Ứng Ẩn nghiêm túc nói.

"Cô Ứng, không ai có làn da xỉn màu khi mới mười bảy tuổi, hơn nữa, hôm trước khi ăn crème brûlée cô không nói như vậy."

Ứng Ẩn là người rất nghe lời (khi cô thực sự muốn uống cà phê), liền lấy lại cà phê, ôm trong tay, vừa đi vừa hỏi: "Vậy anh bao nhiêu tuổi?"

"Cô đoán xem."

Ứng Ẩn nhìn dáng vẻ thành công của anh, mấy hôm trước lại thấy anh không bị ảnh hưởng tại bữa tiệc của các ông lớn, liền đoán: "Bốn mươi tuổi!"

Thương Thiệu suýt nữa thì sặc cà phê, che miệng ho vài tiếng rồi mặt không đổi sắc: "Ấn tượng thật đấy, cô có cái nhìn khá sâu sắc

về độ tuổi của đàn ông."

"Nhưng anh trông chỉ mới hai mươi mấy nên chắc anh giữ gìn rất tốt." Ứng Ẩn lắc lắc đầu.

"Vậy thì cô có thể đoán là tôi hai mươi mấy mà?"

"Nhưng tôi chưa thấy người nào hai mươi mấy tuổi như anh." Ứng Ẩn mô tả: "Rất điềm tĩnh, khiến người ta cảm thấy đáng tin cậy."

"Cảm ơn." Anh có vẻ vui vẻ một chút.

"Vậy thì anh ba mươi."

"....."

Thương Thiệu rõ ràng đã phải kiên nhẫn một lúc rồi nói: "Đúng."

Ứng Ẩn kinh ngạc: "Ôi thật sao? Tôi đoán rất chính xác, tôi có lý do đấy, anh là một phóng viên lớn của The Times, nên chắc chắn không phải mới tốt nghiệp mà phải có ít nhất bằng thạc sĩ, sau khi tốt nghiệp vài năm, thăng tiến, ba mươi tuổi là vừa vặn. Nhưng anh trông vẫn rất trẻ, chỉ như hai mươi ba. Nhưng nhưng, không ai hai mươi ba tuổi làm biên tập chính của The Times."

Cô như một chú chim nhỏ vui vẻ, nói rất nhiều. Thương Thiệu mỉm cười, để cô tiếp tục nói.

Anh đối với cô còn kiên nhẫn hơn với mùa đông ở Turin. Nhưng rất nhanh, anh phải trả giá cho sự kiên nhẫn của mình.

Cô diễn viên mới vào nghề hỏi: "Anh có biết hôm nay tôi hẹn anh ra ngoài để làm gì không?"

"Đi dạo chợ Giáng Sinh, cung điện Turin và mua quà chocolate."

Ứng Ẩn cười vẻ đắc ý: "Những việc đó không gấp, tôi hẹn anh ra đây là để nói về bộ phim mới của tôi." Thương Thiệu nhíu mày, đã có dự cảm không tốt trong lòng.

"Chúng ta tìm một quán cà phê để nói chuyện, tôi sẽ kể cho anh về cảm nhận diễn xuất và nhân vật của mình, còn nhiều hậu trường—" Cô lách lại gần, che miệng: "Độc quyền đấy."

Thương Thiệu nhắm mắt lại. Rất tốt.

Một quán cà phê sơn màu xanh đậm, vào một buổi chiều làm việc trước kỳ nghỉ, đã đón hai vị khách phương Đông.

Trong sảnh chỉ có vài khách, để giữ ấm, cửa sổ lớn hướng ra đường phố đã được đóng kín. Khi ngồi xuống ghế sofa, Thương Thiệu từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, kính và bật lửa. Anh gọi phục vụ, yêu cầu một cây bút và lấy một tờ khăn giấy từ giá đứng, cuối cùng đeo kính vào.

Cổ áo sơ mi của anh lộ ra khỏi áo len đen, cà vạt màu xanh ngọc vừa vặn lộ ra một đoạn, toàn bộ vẻ ngoài vừa lạnh lùng, lại đầy tinh tế và học thức, thật sự giống như một người đàn ông văn hóa, giỏi suy nghĩ và làm việc chăm chỉ.

Khi thấy Ứng Ẩn im lặng lâu, anh ngẩng lên, ra hiệu: "Có thể bắt đầu rồi."

Ứng Ẩn vội vàng quay mắt đi, cắt ngang: "Có ít giấy thế này sao mà ghi chép đủ?"

"Chỉ cần ghi những điểm quan trọng thôi."

"Anh nhớ được à?"

Thương Thiệu bật cười: "Những gì cô muốn nói sẽ không nhiều hơn những gì giáo sư triết học của tôi dạy."

Thấy anh nghiêm túc như vậy, Ứng Ẩn bỗng cảm thấy lo lắng, phòng ngừa: "Tôi không thể sắp xếp ý tưởng tốt như vậy."

"Giao cho tôi."

Ba từ đơn giản, nhưng Ứng Ẩn như bị đánh trúng, trong lòng có âm thanh như có đàn guitar ngân vang.

Quả nhiên, cô nói đủ thứ chuyện, không giấu giếm, lộn xộn nhưng đầy chân thành. Khi nói về phim và trường quay, cô rất vui vẻ.

Trà nóng được thêm liên tục, giữa chừng, Thương Thiệu ra ngoài hút một điếu thuốc. Ứng Ẩn nhìn anh qua cửa sổ lớn. Trời âm u, ánh sáng trong quán sáng rực phản chiếu trên kính, hòa quyện với hình bóng anh mặc áo len đen. Anh dường như không sợ lạnh, đứng ở góc phố, châm điếu thuốc trắng rồi thở ra khói. Khi nhìn ra đường phố, nét mặt anh rất nhạt nhẽo.

Thực sự có người có khí chất như vậy? Ứng Ẩn ngẩn người suy nghĩ. Khi Thương Thiệu quay lại, ánh mắt của cô đã bị bắt gặp.

Qua lớp kính, dây đàn trong người Ứng Ẩn bỗng căng lên. Không biết sao, không ai quay đi mà lặng lẽ nhìn nhau một lúc, Thương Thiệu dập tắt thuốc lá vào thùng rác rồi mở cửa bước vào.

"Vậy nên, cô chưa tốt nghiệp trung học, sau khi tham gia liên hoan phim, còn phải trở về đi học?" Anh không đề cập đến ánh mắt vừa rồi, chuyển chủ đề về điểm ngắt quãng.

Ứng Ẩn gật đầu: "Tôi còn một môn thi nữa."

"Tham gia kỳ thi đại học sao?"

"Có tham gia, nhưng điểm có thể không tốt." Ứng Ẩn thành thật nói: "Sau khi bắt đầu sự nghiệp, tôi không có nhiều thời gian để học."

"Vẫn phải đọc nhiều sách hơn."

"Ồ." Ứng Ẩn cúi mắt, liếm môi một cách nhẹ nhàng, "Anh thích phụ nữ đọc nhiều sách à?"

Thương Thiệu liếc cô một cái, "Không, tôi không biết mình thích kiểu phụ nữ nào."

"Vậy thì, anh vừa không kết hôn và cũng không có bạn gái." Ứng Ẩn thông minh phán đoán.

Thương Thiệu cười một cái: "Không có."

"Không có cô gái nào theo đuổi anh sao?" Ứng Ẩn nhìn anh lúc thì nhìn giấy ăn, lúc thì nhìn anh.

"Chỉ là sự chinh phục và sự quan tâm, không tính là theo đuổi." Thương Thiệu không quen nói về đời tư, chuyển chủ đề: "Nói về cô đi."

"Tôi..." Ứng Ẩn nhất thời không biết nói gì, "Tôi khác anh, biết mình thích kiểu người nào."

Thương Thiệu thật sự xem đây như một cuộc phỏng vấn, hỏi: "Như nam chính trong phim à?"

Ứng Ẩn lắc đầu, ánh mắt căng thẳng và trong sáng: "Là một bạn học của tôi."

"Yêu sớm à?" Thương Thiệu dừng bút, nụ cười nhẹ nhàng bên khóe môi.

"Yêu đơn phương."

"Cô tỏ tình thì chắc sẽ thành công."

"Tôi không thể làm phiền cậu ấy ôn thi. Cậu ấy học rất giỏi, sắp thi vào Thanh Hoa."

Khi nói về bạn học Giang Lục Phàm, Ứng Ẩn dường như đã từ sự căng thẳng chuyển sang trạng thái bình tĩnh. Cô có nhiều chuyện để nói, dù những câu chuyện có thể không có ý nghĩa, nhưng ít nhất cô đã trở lại vùng an toàn.

"Cậu ấy cao gầy, ít nói, chúng tôi chỉ nói chuyện... vài lần, tôi đã mượn ghi chú của cậu ấy, ghi chú tiếng Anh. Cậu ấy nói tiếng Anh rất tốt. Ôi, làm anh cười rồi, anh là người gốc Hoa ở Anh, tiếng Anh là ngôn ngữ mẹ đẻ của anh."

"Không, tôi là người Trung Quốc."

Ứng Ẩn bỗng ngẩng mặt lên, ánh mắt sáng rực: "Vậy anh có về Trung Quốc không?"

"Có."

Ứng Ẩn mím môi liên tục, nhưng không nói gì. Cô cảm thấy nóng.

Một lúc sau, cô chuyển chủ đề: "Anh nghĩ cậu ấy có thích tôi không?"

"Tôi không phải anh ấy, câu hỏi này rất khó để tôi trả lời thay anh ấy."

"Vậy nếu là anh thì sao?"

"Không."

Bụp một tiếng, cây đàn trong lòng cô chuyển thành trống.

Ứng Ẩn khoanh tay trên mép bàn, nuốt nước bọt, có chút miễn

cưỡng hỏi: "Tại sao vậy?"

Thương Thiệu cười một cách thờ ơ: "Cô thật sự nghiêm túc hỏi sao? Câu trả lời này không có ý nghĩa với cô đâu."

Ứng Ẩn vẫn chưa luyện được kỹ năng quản lý cảm xúc, những suy nghĩ trong lòng đều viết lên mặt, dù cố gắng cười, cơ mặt vẫn xệ xuống khiến khóe môi cũng tụt xuống.

Môi cô trong sáng và đầy đặn, màu hồng nhạt, mím chặt như đang giận dỗi. Mím một lúc, cô quay mặt đi, nói: "Tôi nói xong rồi."

Thương Thiệu nhấn bút bi về chỗ, đặt một xấp tiền dưới cốc rồi khoác áo và đứng dậy, nói: "Tôi gọi xe cho cô về nhé?"

"Anh không đi dạo cung điện và chợ Giáng Sinh cùng tôi nữa sao?"

"Tôi đã nói những lời khiến cô không thích, cô còn muốn tôi đi cùng sao?"

"Xem ra anh có sự tự nhận thức." Ứng Ẩn nhìn anh với ánh mắt kiên quyết. Thương Thiệu khẽ mỉm cười, "Xin lỗi."

"Xin lỗi thì có ích gì?" Ứng Ẩn trở nên mạnh mẽ hơn, "Anh làm gì mà nghiêm túc như vậy? Không thể nói những lời hoa mỹ sao?"

"Cô rất đẹp và đáng yêu, chỉ là đối với tôi thì quá trẻ, vậy nên là lỗi của tôi, không phải lỗi của cô." Anh cũng khá nghiêm túc khi nói những lời hoa mỹ này.

Khi nghe anh công nhận cô đẹp và đáng yêu, sự kiêu ngạo của Ứng Ẩn bỗng nhiên biến mất, cô cảm thấy không thoải mái: "Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là không chịu thua, không phải có ý định thích anh..."

Thương Thiệu cười: "Cô có người mình thích, vậy nên tôi không nghĩ

vậy."

Khi họ khởi hành đi đến chợ Giáng Sinh, ánh sáng buổi tối đã bao trùm lên thành phố.

Chợ Giáng Sinh rất nhộn nhịp, không khí lễ hội đậm đặc, cây thông Noel xanh nằm giữa tuyết chưa tan, kết hợp với đèn trang trí rực rỡ, thật sự như một câu chuyện cổ tích của Andersen. Trong chợ cũng có bán rượu đỏ nóng, Ứng Ẩn mua hai cốc, nhưng cảm thấy khá bình thường.

Cảnh tượng đứng uống rượu vang nóng dưới bầu trời đêm và đèn trang trí chính là lần gặp gỡ cuối cùng giữa cô ở tuổi mười bảy và Thương Thiệu.

Ba ngày sau, lễ hội phim Turin kết thúc, "Phiêu Hoa" giành giải Phim dài hay nhất quốc tế. Cô còn nhỏ, bỏ lỡ giải diễn xuất, nhưng vẫn làm đầy cúp với sâm panh. Những bong bóng trong chất lỏng vươn lên tỏa ra hương ngọt ngào say lòng người, cô không biết trời cao đất dày, nói muốn trở thành một diễn viên tạo dựng lịch sử cho Trung Quốc.

Sau đó, The Times đăng một bài báo toàn trang, ca ngợi bộ phim và diễn xuất của cô, từ sự nghiệp khởi đầu của cô, đến con đường diễn xuất, lại nói về phương pháp diễn xuất của cô, đầy đủ và tinh tế.

Giáo viên tiếng Anh đã dành nửa tiết học để chia sẻ bài báo này với mọi người, Ứng Ẩn ngồi dưới bục giảng, vừa cảm thấy tự hào vừa cảm thấy xấu hổ, mặt cô đỏ bừng.

Cô không biết những từ ngữ lẽ ra phải do người khác viết lại được người đàn ông đó ngồi ở góc sofa, bên ánh lửa lò sưởi, dùng bút chì viết ra bằng tay. Với công việc chuẩn bị kỹ lưỡng, ánh mắt tập trung dưới đôi mày cau có, làm cho chú Khang nhớ lại thời còn ở Trinity cũng vậy, anh ngồi bên cửa sổ, dùng bút chì viết những suy luận triết học.

Anh để lại cho cuộc gặp gỡ của họ một bài báo như thế, tồi tệ hơn cả hộp crème brûlée và đôi giày đắt tiền. Ứng Ẩn không tìm thấy anh nữa, vì anh đã để lại cho cô một số điện thoại Italy, nhưng lại bị hủy khi anh trở về nước. Cô gọi điện đến The Times, người ta lịch sự nói sẽ chuyển lời cảm ơn của cô.

May mắn thay, theo thời gian, cô gần như quên anh, chỉ khi gặp những người đàn ông ba mươi tuổi trong trường học và giới, cô lại nghĩ một cách dở khóc dở cười, làm ơn, cô sao có thể để ý đến một người đàn ông ba mươi tuổi chứ? Dù sao cũng đã gần một vòng rồi. Chắc chắn là mùi chocolate trong không khí ở Turin đã gây rối.

Cô chỉ không ngờ, họ sẽ có cơ hội gặp lại nhau, anh nói là để trả món quà anh đã hứa.

Chương 134: Khi nó hỏng, mọi thứ có thể xảy ra đã lỡ mất chuyến tàu

Thương Thiệu đến một mình, khi gặp Ứng Ẩn, cô đang đứng đối diện với một bạn nam.

Cậu bạn đó cao gầy — đương nhiên, ở một trường học, cao gầy là đặc điểm phổ biến nhất của các bạn nam, phổ biến đến mức không thể gọi là đặc điểm. Ngoài sự cao gầy, cậu ấy còn có một khí chất khác.

"Tôi không thể mượn ghi chú của cậu nữa, đã đến thời gian đếm ngược kỳ thi đại học rồi, phải không? Cậu cứ giữ lại để tự dùng." Ứng Ẩn xoa xoa cánh tay dưới tay áo đồng phục, mặt hơi cúi xuống, có chút nghiêng.

Thương Thiệu mặc dù không nghe thấy họ đang nói gì, nhưng nhìn ra được cô gái mới mười tám tuổi này đang cảm thấy xấu hổ.

"Cuốn này cơ bản hơn, có thể sẽ giúp được cậu." Bạn học Giang Lục Phàm nói một cách nhạt nhẽo, bị sự tự tôn của lứa tuổi thanh xuân cuốn hút, cậu ấy thêm vào: "Không cần cũng được, chứng tỏ tiếng Anh của cậu đã tiến bộ rồi."

"Không, bài kiểm tra chỉ được 107 điểm..." Ứng Ẩn cảm thấy rất ngại. Cô không muốn trở thành người ngốc trong mắt người mình thích.

"Cần tôi giúp giải bài không?"

"Hả?" Ứng Ẩn ngẩng mắt lên một cách bất ngờ.

"Nếu có điều gì không hiểu ngoài những gì thầy cô giải thích thì sao?"

Ứng Ẩn nói với giọng kéo dài, nhẹ nhàng: "Có đấy, tôi ngại hỏi lắm."

"Hôm nay tan học?"

Ứng Ẩn suy nghĩ một lúc. Dù ánh sáng buổi sáng tháng Ba ở thành phố Bình không quá chói chang, nhưng gương mặt và dái tai của cô, vốn đã như trong suốt vẫn hồng lên một chút.

Thương Thiệu không thích xen vào cuộc trò chuyện của người khác, đứng đó một cách kiên nhẫn. Ứng Ẩn gật đầu: "Được... vậy thì gọi điện cho tôi."

"Tôi không có số điện thoại của cậu."

"Tôi sẽ cho cậu." Ứng Ẩn đọc một dãy số, dặn dò: "Nhất định không được nói với người khác."

Bạn học Giang Lục Phàm lưu số vào điện thoại, cười: "Cậu giờ nổi tiếng lắm, thành sao lớn rồi."

Ứng Ẩn mím môi, tay đang xoa cánh tay cũng có vẻ siết chặt hơn. "Chỉ là một kẻ ngu dốt với điểm 107 tiếng Anh thôi." Cô nói khẽ.

Bạn học Giang Lục Phàm cười, đưa ghi chú tiếng Anh của mình cho cô: "Hẹn gặp tối nay."

Lẽ ra họ nên cùng quay lại lớp học, nhưng cả hai đều là nhân vật nổi bật trong trường và chưa bao giờ có nhiều liên hệ với nhau, nếu cùng đi vào tòa nhà học, chắc chắn sẽ gây náo động trên diễn đàn của trường và nhanh chóng được chuyển đến nhóm giải trí. Thực tế, Ứng Ẩn nổi tiếng trên diễn đàn hơn là ngoài đời, cô có rất nhiều fan

hâm mộ vì ngoại hình.

Ứng Ẩn nhận ghi chú từ Giang Lục Phàm, từ biệt cậu ấy và quay người khi tâm trạng chưa ổn định.

Trong tình huống này, thấy Thương Thiệu, không có gì lạ khi cô hít một hơi lạnh, ngay sau đó, trái tim đột ngột đập nhanh — "Thương Thiệu?!" Cô mở to mắt, ngạc nhiên vì gặp ma vào ban ngày.

Anh mặc một chiếc áo phông trắng, bên ngoài là một bộ vest xám, vải mùa hè mềm mại và thoải mái, cắt may phom dáng làm nổi bật bờ vai rộng và chân dài của anh, trông anh thật phong cách hơn so với vẻ trang trọng của Turin.

"Chào buổi sáng." Thương Thiệu nói một cách bình thản.

"Anh... anh sao lại ở đây?"

"Chuẩn bị chào hàng quảng cáo giáo dục của The Times cho hiệu trưởng của các cô."

"... Đùa à?"

Thương Thiệu mỉm cười: "Vậy sao cô còn hỏi?"

Anh có vẻ không mấy hứng thú.

Ứng Ẩn ôm chặt cuốn sách, trong những bước anh tiến về phía cô, trái tim đập nhanh đến cực điểm. "Anh đến tìm tôi à?" Cô hỏi đầy thẳng thắn và vui mừng.

"Nhân tiện."

"....."

"Nhân tiện có việc ở thành phố Bình, tôi nghĩ cô có thể đang ở

trường nên ghé qua xem một chút." Thương Thiệu bổ sung, nhưng tự nhiên đảo lộn thứ tự.

"Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa."

"Tôi đã nghĩ rất lâu."

"Nghĩ gì?"

Thương Thiệu không giải thích, khẽ mím môi, nói: "Không có gì."

"Vậy anh vào đây bằng cách nào? Trường chúng tôi quản lý rất nghiêm."

"Thẻ nhà báo có thể vào bất kỳ đâu." Anh lừa phỉnh một cách nhẹ nhàng.

"Vậy anh... đứng đây bao lâu rồi?" Ứng Ẩn cọ cọ mũi giày.

Thương Thiệu ánh mắt dừng trên mặt cô. Anh đang quan sát, so sánh sự đỏ mặt hiện tại với trước đó.

"Không nghe thấy một từ nào." Anh dừng lại một lúc, nói với vẻ bình thản: "Vậy thì, tỏ tình thành công hay thất bại?"

"Gì cơ!?" Ứng Ẩn đỏ mặt hoàn toàn, trừng mắt với anh: "Chỉ là mượn ghi chú thôi. Mà—anh sao biết cậu ấy là Giang Lục Phàm? Anh đã nghe hết rồi sao?"

"Đoán thôi, cô có vẻ không thoải mái trước mặt cậu ấy."

Ứng Ẩn cảm thấy rất hối tiếc. Sao lại có thể nghĩ đến chuyện này? Dù có tính toán bao nhiêu, khi gặp Giang Lục Phàm ở một góc yên tĩnh như thế, tưởng chừng không ai phát hiện, nhưng lại bị Thương Thiệu thấy.

Một hồi chuông reo lên.

Đây là chuông báo trước giờ ra chơi lớn, reo sớm năm phút. Thương Thiệu không biết giờ học của các trường ở nội địa, hỏi: "Có phải đã đến giờ vào lớp rồi không?"

"Anh phải đi sao?" Ứng Ẩn vội vàng hỏi, hai lông mày nhíu lại, chất vấn: "Không phải anh mới đến sao?"

"Không thể làm lỡ giờ học của cô."

"Tôi không có tiết học." Ứng Ẩn buột miệng nói.

Thương Thiệu nhẹ nhàng cười: "Đừng cứng đầu."

"Vậy còn năm phút nữa, anh hãy nói điều gì đó có ý nghĩa đi." Ứng Ẩn nhăn mặt, nét mặt vừa gấp gáp vừa tức giận.

Thương Thiệu liền lấy ra một hộp dài từ túi vest mỏng của mình. Hộp đó rõ ràng là được đóng riêng, không có logo, nhưng nhìn rất sang trọng, bằng chất liệu nhung xanh đậm. Quan trọng là, nó được rút ra từ túi áo của Thương Thiệu, chất liệu dễ bám bụi và lông, nhưng vẫn hoàn toàn sạch sẽ.

"Lần trước ở Turin làm cô tức giận, tôi chưa kịp xin lỗi." Anh nhẹ nhàng nói, mở dây nơ: "Nên... hôm nay tôi đến để đền bù."

Anh mở nắp hộp, Ứng Ẩn chăm chú nhìn.

Bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay nữ, dây kim loại màu vàng nhạt, hình dáng vuông, mặt đồng hồ với các chữ số La Mã màu đen. Thực sự rất thanh lịch và tao nhã.

Ứng Ẩn thở nhẹ nhàng hơn, không thể tin được hỏi: "Tặng tôi à?"

"Không đắt, vừa đúng với khả năng chi trả của tôi."

"Hả?"

Thương Thiệu lắc đầu: "Cô, tiếng Anh của cô kém đến vậy sao?"

Ứng Ẩn mặt đỏ bừng, quay lại chỉ trích: "Rõ ràng là giọng Anh của anh có ngữ điệu, tôi không hiểu ngay lập tức thôi." Thương Thiệu nhìn cô một lúc, cho đến khi sự tự tin của cô dần trở nên lúng túng.

Dưới ánh mắt né tránh như cánh bướm của cô, anh không còn cười nữa, nhẹ nhàng yêu cầu cô đưa tay ra.

Ứng Ẩn không chắc nên đeo đồng hồ ở tay trái hay tay phải, cô đưa tay phải ra trước rồi suy nghĩ lại và chuyển sang tay trái. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng đặt sách xuống ghế đá bên cạnh, đưa cả hai tay ra.

"Tay trái thuận tiện hơn, tay phải phải làm việc."

Ứng Ẩn ngoan ngoãn rút tay phải về. Cô có làn da rất trắng, cổ tay đến cánh tay đều rất mảnh, gân xanh trên cổ tay hiện rõ. Thương Thiệu đeo đồng hồ lên tay cô, ấn khóa kim loại — hoàn hảo. "Có vẻ không cần điều chỉnh nữa." Anh tự hào.

"Làm sao anh biết kích thước cổ tay của tôi?"

"Quan sát, ước lượng." Thương Thiệu nói một cách tùy ý, khi anh nhìn lên, thấy cô đang có vẻ vừa muốn nói lại vừa xấu hổ và tức giận. Anh ngẩn người, rồi nhận ra, mỉm cười và nói đùa: "Cô nghĩ đến đâu rồi?"

Ứng Ẩn quay mặt đi, từ dái tai đến cổ đều đỏ ửng. "Đừng nhìn vào cây, nhìn vào đồng hồ." Thương Thiệu ra lệnh, "Thích không?"

Ứng Ẩn nâng cổ tay lên, nhìn đi nhìn lại, gật đầu: "Thích. Nhưng nó trông rất đắt."

"Cũng được, khá rẻ, không chống nước lắm, rửa tay thì cẩn thận." Thương Thiệu nói một cách bình thản.

Cô không biết, chiếc đồng hồ mà cô đang đeo là một chiếc đồng hồ nữ của năm 1925, thuộc sở hữu của nữ diễn viên nổi tiếng đã qua đời, Vivien Leigh.

Chuông báo bắt đầu vang lên, Ứng Ẩn như tỉnh dậy từ giấc mơ, cúi đầu nói: "Tôi phải quay lại lớp học rồi."

"Tôi tiễn cô."

Ứng Ẩn ôm sách, ngập ngừng một chút, "Ừm" một tiếng.

Thương Thiệu chợt nhớ ra hỏi: "Có làm phiền cô không?"

"Không đâu." Ứng Ẩn cương quyết từ chối: "Tôi là ngôi sao, không phải ngồi tù."

Vậy là, dưới ánh mắt của mọi người, Thương Thiệu tiễn cô về lớp học. Họ đi qua khu vườn, đi qua sân trong xanh tươi, lên cầu thang từ hành lang. Những học sinh vội vã quay về lớp học vừa chạy đuổi nhau vừa cười đùa ầm ĩ, khi đi ngang qua họ, bước chân vội vã chậm lại.

Lầu một. Lầu hai. Lầu ba. Lầu bốn. Lầu năm. Đi qua hàng cửa sổ dài của lớp học khoa học, đến trước lớp học lớp hai của khối văn. Trong lớp học, học sinh đã ngồi gần hết, giáo viên cũng đã đứng trên bục giảng, đang nhận bài kiểm tra từ lớp trưởng.

Dưới ánh mắt của mọi người, Ứng Ẩn đứng thẳng người với sách trong tay, mặt cô được ánh sáng mặt trời chiếu rọi một cách trong sáng, nghiêm túc nói: "Tôi vào lớp đây, tạm biệt."

Thương Thiệu vẫn giữ vẻ bình tĩnh và lạnh lùng, gật đầu: "Hẹn gặp lại."

Khi Ứng Ẩn quay người, chân phải vừa bước vào lớp học, một cảm giác lo lắng không thể giải thích bỗng dưng xâm chiếm trái tim cô.

Liệu anh có quay lại nữa không? Cô còn chưa hỏi anh số điện thoại. Khi bước qua cánh cửa lớp học, liệu anh sẽ quay lại tìm cô lần thứ hai chứ?

Cô gái không hiểu cảm giác tim mình thắt chặt này là gì, chỉ biết một cơn bốc đồng khiến cô bất chợt quay lại, gọi với người đàn ông đã đi được hai bước: "Anh Thương!"

Thương Thiệu dừng bước, quay lại, nhìn thấy sự bối rối và ngơ ngác trên mặt cô. Anh dừng lại một lúc, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Khi nào chúng ta sẽ gặp lại?" Ứng Ẩn nhìn vào mắt anh hỏi. Mặc dù còn non nớt, nhưng cô có một sự nhạy cảm, dù chỉ gặp anh vài lần, cô đã tin chắc rằng anh là người giữ lời hứa. Nếu cô có được sự đồng ý rõ ràng từ anh, anh sẽ làm được.

Thương Thiệu nhìn vào chiếc đồng hồ cổ trên cổ tay cô. "Chờ đến khi nó hỏng."

"Gì cơ? Nhưng —"

Chuông vào lớp học vang lên.

Âm thanh chuông chói tai, với sức mạnh nghiêm khắc, khiến cả tòa nhà học trở nên im lặng ngay lập tức. Trong lớp học khối văn lớp hai, có tiếng ho nhẹ của giáo viên, gọi: "Ứng Ẩn, trở về chỗ ngồi."

Tất cả các câu nói đều không còn phù hợp nữa. Ứng Ẩn không hiểu sao mắt mình lại đỏ lên, một cảm giác chua xót trào lên mũi cô. Cô nhìn anh lần cuối, không quay đầu lại bước vào lớp học.

Chờ đến khi đồng hồ hỏng á? Dù có hỏng, cô cũng không có số điện

thoại của anh, không thể tìm thấy anh.

Bạn thân của cô, Huỳnh Dao, ngay khi chuông reo, đã đến bên cạnh cô trò chuyện. Những ngày đầu, bạn cô luôn nhìn đồng hồ trên tay với vẻ buồn rầu.

"Cái này sao lại bền vậy?"

"Trông có vẻ rất bền." Huỳnh Dao nói.

"Phiền chết đi được."

Một tháng trôi qua, nhịp điệu ôn thi bận rộn, đồng hồ lại trở về với bản chất của nó. Khi Ứng Ẩn viết bài kiểm tra, vội vã đi học hay chờ hết giờ, cô chỉ lướt qua nó một cách hững hờ, ánh mắt chỉ vì thời gian mà thôi.

Giang Lục Phàm dạy kèm cho cô hai lần mỗi tuần, điểm tiếng Anh của cô quả nhiên có cải thiện. Giờ tự học buổi tối của trường kết thúc vào lúc 9 giờ 20, họ cùng nhau đến 10 giờ rưỡi. Ứng Ẩn xác định một điều, Giang Lục Phàm thích cô, nhưng cậu ấy không nói ra và không có hành động gì quá mức. Cậu ấy đang chờ kỳ thi đại học kết thúc sao?

Không biết đợi đồng hồ hỏng có tốt hơn hay chờ kỳ thi đại học kết thúc có tốt hơn. "Đều tại cậu, ngày nào cũng lải nhải về việc đồng hồ hỏng, khiến đồng hồ của tôi thật sự bị hỏng." Huỳnh Dao phàn nàn.

"Hỏng như thế nào?"

"Vào nước rồi. Rắc rối quá, phải mang đi sửa."

Đồng hồ của Huỳnh Dao là chiếc Casio điện tử màu hồng, rất đẹp, là món đồ thời trang của các cô gái cấp ba, nhưng thiết bị điện tử cũng sợ nước. Ứng Ẩn bị ảnh hưởng, khi về nhà vào buổi tối, cô cũng

nhìn chiếc đồng hồ của mình, tâm trạng lâm vào cảnh dằn vặt. Cô cầu nguyện với đồng hồ. Ứng Phàm mở cửa nhà vệ sinh khiến con gái mình giật mình. Bà cũng giật mình: "Con làm gì vậy?"

Vòi nước mở rất to, nước chảy ầm ầm, Ứng Ẩn cầm chiếc đồng hồ quý giá của mình, liên tục đưa vào gần nước rồi lại rút tay ra. Nghe thấy sự chất vấn của Ứng Phàm, toàn thân cô run lên, vội vàng rút tay về và dùng tay áo lau sạch những giọt nước nhỏ trên mặt đồng hồ.

Ứng Phàm nghĩ mình đã hiểu ra, nhìn con với vẻ thương cảm: "Có phải áp lực quá lớn không? Không sao đâu, cứ thể hiện tự nhiên là được. Nếu thực sự cần xả stress thì đừng làm hỏng đồ đạc."

"Mẹ ơi, số điện thoại ở Ý có dùng được ở trong nước không?" Ứng Ẩn hỏi với vẻ mặt đỏ ửng.

"Không biết, chắc có dịch vụ toàn cầu gì đó chứ."

"Không có đâu, lần trước con gọi thử rồi, số đó đã ngừng hoạt động."

Ứng Phàm dày dạn kinh nghiệm hơn, nhìn cô một cái, biết rõ tình hình nhưng không nói ra, chỉ hỏi vòng vo: "Tại sao con lại ghét cái đồng hồ thế?"

"Con muốn nó hỏng."

"Con bị tâm thần à?"

"Không phải đâu."

"Nó đã làm gì con? Không phải con rất thích nó sao, còn mong được đeo cả trong giấc mơ?"

"Đêm qua con đã mơ, trong mơ thực sự đeo nó."

"Ôi." Ứng Phàm thở dài tiếc nuối.

Ứng Ẩn tức tối: "Con đang nghiêm túc nói chuyện với mẹ."

"Được rồi, được rồi. Vậy tại sao con lại muốn nó hỏng?"

Ứng Ẩn cắn môi: "Có người nói, khi đồng hồ hỏng thì sẽ gặp con."

"Anh ta làm sao biết đồng hồ của con hỏng?"

"Ừm..." Ứng Ẩn bị hỏi khó, "Chắc là con phải gọi thông báo cho anh ấy."

"À, con gọi để thông báo anh ấy biết đồng hồ hỏng rồi anh ta đến gặp con?"

"Vâng." Ứng Ẩn gật đầu.

"Con ngốc ạ, thì cứ gọi trực tiếp cho anh ta không phải tốt hơn sao?"

"Hả?" Ứng Ẩn ngơ ngác.

"Anh ta đâu biết đồng hồ của con hỏng thật hay chỉ hỏng giả."

"..."

"Con có thể đạt điểm cao hơn 300 trong kỳ thi không?" Ứng Phàm lo lắng hỏi.

"Con không biết." Ứng Ẩn nhíu mày, lo lắng vì sự bối rối của mình.

"Đồng hồ có hỏng hay không không quan trọng, tâm trạng muốn gặp anh ấy mới là quan trọng nhất."

Ứng Ẩn như tỉnh mộng, chạy vào phòng lấy điện thoại.

Ứng Phàm nhìn cô ngồi quỳ bên giường, lướt danh bạ, cười nhạo: "Nhìn xem, con đã bị giam cầm trong cái vòng tròn này lâu rồi."

"Là anh ta giam cầm con."

Ứng Phàm ngạc nhiên, nhìn bóng dáng con gái mình với sự dịu dàng. Điểm thi không quan trọng, cô có trực giác và trí tuệ của cuộc đời mình, dù gặp khó khăn, cô cũng sẽ có đủ sức mạnh để bảo vệ bản thân. Bà mỉm cười giải tỏa: "Có vẻ như người phóng viên này thực sự không phải là người xấu như con nói."

Ứng Ẩn gọi đến số điện thoại Ý, ngẩng đầu trả lời mẹ với giọng điệu mềm mại và lười biếng: "Anh ta đã rất muốn gặp con, lại còn như vậy."

Cô không biết số điện thoại chưa bao giờ gọi qua này đã chờ đợi cô từ lâu, dù là đêm nào cũng sẽ được nhận ngay lập tức. Thương Thiệu nghe rõ từng lời cô nói, cười khẩy, hỏi: "Như thế nào?"

Ứng Ẩn ngay lập tức đỏ mặt từ đầu đến chân, Ứng Phàm lắc đầu, thở dài, đóng cửa phòng lại khi rời đi. Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Ứng Ẩn dựa vào cạnh giường, có thể nghe thấy nhịp tim của mình.

"Xin lỗi." Giọng bên kia nói thẳng.

"Xin lỗi gì?" Ứng Ẩn không vui, thần kinh căng thẳng cào xé chăn.

"Ngày đó không nên để lại câu trả lời này."

"Vậy tại sao anh lại làm vậy?"

Thương Thiệu nghĩ một chút, có lẽ là vì cô quá không tự nhiên trước mặt Giang Lục Phàm. Điều này chưa bao giờ xảy ra với anh. Anh có

thể thấy cô thực sự thích người đó, khác hoàn toàn với những câu nói nhẹ nhàng ở quán cà phê ở Turin, đây là tình cảm chân thật với nhịp tim, nhiệt độ cơ thể, đỏ mặt và ánh mắt mang đầy sức nặng và sức ảnh hưởng.

Dù sao, anh cũng mới chỉ 25 tuổi, ngay cả việc nhớ nhung cũng vừa mới học được. Khi thấy cô thích thật lòng và sống động, anh phải tự nhủ mọi thứ chỉ nên dừng lại ở đây.

Chiếc đồng hồ đó sẽ không hỏng, ít nhất là trong thời gian anh còn trẻ và cô còn trẻ, nó sẽ không hỏng. Khi nó hỏng, mọi thứ có thể xảy ra đã lỡ mất chuyến tàu.

Nhưng, có vẻ như anh đã đánh giá quá cao bản thân mình.

Anh đã chờ đợi ngày đồng hồ hỏng hoặc là giả vờ hỏng. Nếu là cái sau, anh cần một ly whisky để làm dịu nhịp tim — như bây giờ.

Chương 135: Tôi chưa ngửi mùi hoa cam bao giờ

Đá viên nổi trong ly whisky phát ra âm thanh lanh canh, âm thanh nhỏ nhẹ khiến người ta nghĩ đến những đêm hè và gió. Mặc dù giờ mới chỉ là tháng Tư, nhưng vào đêm khuya ở thành phố Bình đã có thể mặc áo ngắn tay. Ứng Ẩn bước ra ban công, ngồi xuống chiếc ghế mây.

"Anh đang uống rượu à?" Cô hỏi với giọng nhẹ nhàng.

Cô không giống như những cô gái khác, có giọng nói rất thanh thoát và nhẹ nhàng, mà có phần trưởng thành hơn, với một lớp âm trầm nhẹ phía dưới. Gần đây, khi học với giáo viên về diễn xuất và phát âm, giáo viên từ trường chuyên cho biết giọng nói của cô sẽ giúp cô đi xa hơn.

"Whisky." Thương Thiệu đáp, đặt ly xuống.

Một lần nữa là âm thanh đá vụn.

Cảm giác mất tốc độ nhịp tim rất mới lạ. Đối với người như anh không nên bị ảnh hưởng bởi bất kỳ điều gì, nhưng đó là cảm giác dễ chịu, mặc dù chỉ là trong chốc lát, nhưng có sức hút làm anh nghiện.

Ứng Ẩn co chân lại, cả cơ thể nằm gọn trong ghế mây. Chân cô dài, dù gập lại như vậy nhưng đầu gối vẫn che gần hết khuôn mặt. Khi Ứng Phàm đến đưa sữa cho cô, nhìn qua lớp kính, thấy cô để tay trên lòng bàn chân, có vẻ như đang chăm chú nhìn năm ngón chân của mình.

Bà không biết trong lòng cô, nước đã như những cơn sóng dâng lên từng đợt.

"Vậy, đồng hồ bị hỏng ở đâu?" Thương Thiệu hỏi.

"Không hỏng. Chỉ là suýt mất. Trong giờ thể dục chơi bóng rổ, tôi để trong túi quần đồng phục, bỗng dưng mất tích. Huỳnh Dao cùng tôi tìm một tiết học, sau mới phát hiện ra là ở chỗ cô ấy, cô ấy giúp tôi giữ lại."

Cô có vẻ như sắp khóc vì lo lắng, sân bóng rổ nhỏ như vậy, không thể nào nhìn không thấy, cô đi đi lại lại mười vòng, cũng không để ý đến tiếng chuông hết giờ học. Huỳnh Dao cùng cô lục lọi bụi rậm và bãi cỏ, tìm đến mồ hôi nhễ nhại. May mà thấy Ứng Ẩn sắp khóc, cô ấy mới nhớ ra, đồng hồ có lẽ đã để trong ngăn sách.

Sự việc đã trôi qua một thời gian, giờ nghĩ lại, nghe có vẻ không có gì đáng lo ngại, chỉ là chuyện thường ngày. Thương Thiệu cười cười, hỏi: "Cô biết chơi bóng rổ không?"

"Không, tôi chỉ biết chuyền bóng và ném bóng." Ứng Ẩn rất tự nhận thức. Nhận ra không còn gì để nói, cô vội vàng cầm ly và uống sữa.

Nóng quá. Cô đổ mồ hôi.

Nhận ra Thương Thiệu có thể nghe thấy tiếng uống sữa của cô, cô lại vội vàng đặt ly xuống, ngồi ngay ngắn, báo cáo: "Tôi vừa uống nửa ly sữa."

Ý là, một lát nữa còn phải uống nửa ly nữa, dành cho lúc không còn gì để nói. Cô dường như muốn cuộc gọi này kéo dài lâu, thậm chí chuẩn bị sẵn cả đồ dự trữ.

Không ngờ, Thương Thiệu lại nói: "Đã muộn rồi, uống xong sữa thì nghỉ sớm đi."

"..."

Sự im lặng của Ứng Ẩn thật sự kéo dài, dần dần phát ra sự uất ức. Khi Thương Thiệu hỏi "Sao vậy?", cô lẩm bẩm: "Mới chỉ mười giờ rưỡi..."

"Ngày mai cô không cần đi học sớm à?"

Ứng Ẩn dậy lúc sáu giờ sáng và đi ngủ lúc mười một giờ tối mỗi ngày, lịch trình này đã rất thoải mái đối với học sinh lớp mười hai.

"Có chứ." Giọng cô lại bắt đầu mềm mại lười biếng, "Nhưng mỗi ngày tôi lên giường lúc mười một giờ, nếu là những ngày phải học với Giang Lục Phàm thì phải mười một giờ rưỡi mới ngủ."

Vậy là Thương Thiệu biết mỗi tuần cô đều gặp người mà cô thích hai lần, mỗi lần từ một đến hai giờ. Đôi khi, nếu học xong sớm thì họ sẽ cùng nhau đi ăn kem.

"Những viên kem long nhãn ở quầy đó rất ngon, mì xào còn ngon hơn." Ứng Ẩn kết thúc câu chuyện bằng câu này. Thương Thiệu lặng đi một lúc, hỏi: "Không sợ bị người khác nhìn thấy à?"

"Sợ chứ, nên chúng tôi đều mua mang đi ăn, bên cạnh quán có một công viên nhỏ, mười một giờ tối không có ai."

Thương Thiệu ở trong biệt thự chính ở Deep Water Bay, Hồng Kông.

Anh mở cửa phòng sách đi ra ban công. Nhờ vào cây xanh tươi tốt được chăm sóc cẩn thận, từ tầm nhìn của anh, có thể thấy một góc vườn yên tĩnh được bao phủ dưới ánh đèn đường với ao nước, lối đi, cây chuối và hoa hồng đang nở.

Khi nghe tiếng côn trùng kêu, anh nghĩ đây là âm thanh của tuổi học trò, sự tĩnh lặng của học sinh trung học chứ không phải của anh.

Những con côn trùng và bướm bay loạn dưới ánh đèn đường có thể làm phiền người lớn, nhưng đối với những học sinh trung học đang đơn độc, lại là cảm giác thực sự trong ký ức, sẽ được viết vào nhật ký ngày hôm đó.

"Chúc mừng cô." Anh nói lơ đãng, nhấn lò xo bật lửa, đưa điếu thuốc đến miệng. Ứng Ẩn biết anh đang nói gì, hơi ngượng ngùng, phân trần: "Không phải như anh nghĩ đâu."

Thương Thiệu nhả hơi thuốc đầu tiên, tay dựa vào lan can, cười lơ đãng: "Báo cáo của The Times, cô thấy hài lòng chứ?"

"Ừ, tôi nhờ người mua một bản, đã làm báo cắt ghép rồi."

"Vậy tốt, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi."

Anh cho cô một số điện thoại của Hồng Kông, bảo đó là số thường dùng của anh, số ở Ý sẽ không sử dụng nữa. Anh cũng để lại một địa chỉ email, nói anh sẽ kiểm tra email hàng ngày, nên nếu có việc gì có thể viết email cho anh, anh sẽ trả lời.

Ứng Ẩn ghi lại từng thứ một, trong lòng cảm thấy mơ hồ. Có vẻ như, khi anh chân thành để lại mọi cách liên lạc cho cô, cô lại cảm thấy buồn bực. Một lớp sương mỏng như biến mất trước mắt cô, giữa cô và anh, rõ ràng không còn cản trở, sáng sủa không còn góc khuất.

Cô do dự hỏi: "Chúng ta còn gặp nhau nữa không?"

"Có."

Để xác nhận anh không lừa mình, trước khi cuối tuần đến, cô viết một email cho anh, muốn hẹn gặp để trò chuyện. Thương Thiệu đã trả lời cô, nói rõ vào chiều thứ Bảy từ bốn giờ đến sáu giờ anh có thời gian, họ có thể gặp nhau dưới một cây cầu thép ở thành phố Bình, nơi có bãi cạn, cỏ nước và cây cam đang nở hoa, bờ sông dài

rất thích hợp cho đi dạo.

Ứng Ẩn chưa từng nhận được một phản hồi nghiêm túc như vậy. Anh kết thúc bằng cách hỏi cô xem thời gian đó có phù hợp không và về địa điểm anh sắp xếp, cô có thấy thuận tiện không, có ghét mùi hoa cam không.

Ứng Ẩn đáp rằng mọi thứ đều ổn: "Tôi chưa ngửi mùi hoa cam bao giờ."

Những ngày còn lại, cô bắt đầu đếm ngày và nghi ngờ liệu anh có thể bỏ lỡ cuộc hẹn không. Huỳnh Dao hỏi cô tại sao lại bắt đầu buồn bã lo lắng.

"Chẳng lẽ cậu lo lắng cho kỳ thi đại học? Làm ơn, hiện tại cậu đang rất tích cực."

"Không phải." Ứng Ẩn nghịch nghịch một miếng tẩy nhỏ. "Tôi có một cuộc hẹn vào cuối tuần."

"Là người hôm trước đưa cậu về lớp đó à?" Huỳnh Dao nháy mắt.

"Sao cậu biết?" Ứng Ẩn tỉnh lại.

"Anh ta để lại ấn tượng khó quên."

""Ấn tượng khó quên" giống như một viên đá, chính xác ném vào hồ nước của Ứng Ẩn. Trong lòng cô dậy sóng, những gợn sóng trở thành nụ cười trên khuôn mặt cô.

"Anh ta theo đuổi cậu sao?" Huỳnh Dao hỏi.

"Chắc chắn không phải!" Ứng Ẩn phủ nhận.

"Vậy tốt, chúng tôi đã thì thầm có phải là một cậu chủ giàu có đang theo đuổi cậu không."

"Cậu và người khác nói chuyện riêng về tôi à?" Ứng Ẩn ngạc nhiên.

"Không, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện, giống như thảo luận về chương trình truyền hình tối qua."

"Anh ta chỉ là một nhân viên, đừng lan truyền tin đồn." Ứng Ẩn nghiêm túc nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không thì phải tránh tiếng. Hơn nữa, anh ta có vẻ có gu thẩm mỹ trưởng thành, chắc không hứng thú với học sinh trung học."

"Ồ. Ừm."

"Đồng hồ của cậu là anh ta tặng sao?" Huỳnh Dao nhìn vào chiếc đồng hồ đẹp trên cổ tay cô. Ứng Ẩn vô thức nhẹ nhàng che tay lại: "Không phải."

"Gần đây cậu ít nhắc đến Giang Lục Phàm."

"Sắp thi đại học rồi." Ứng Ẩn lảng tránh.

Không ai biết Giang Lục Phàm dạy kèm cho cô, đôi khi gặp nhau ở hành lang, họ cũng không chào hỏi nhau như ngày trước.

"À đúng rồi, lần trước cậu tham gia sự kiện chung với người đó, anh ta ngoài đời thực thế nào?"

Huỳnh Dao đang nói về một nam diễn viên nổi tiếng từ Đài Loan, anh ta vừa nổi lên gần đây và còn là một ca sĩ sáng tác. Anh ta trở thành đối tượng cuồng nhiệt của các nữ sinh trung học gần đây. Các bạn học thường hỏi Ứng Ẩn tại sao không đóng phim thần tượng, vì các bộ phim tuổi teen ở Trung Quốc đại lục cũng rất nổi bật. Họ còn hỏi, khi nào thì "Phiêu Hoa" ra mắt?

Trong khi đó, đã có tin đồn "Phiêu Hoa" là một bộ phim không thể công bố, có độ nhạy cảm cao và sẽ bị cấm chiếu vĩnh viễn. Họ nói quá mức, như thể đây là một bộ phim cấp ba ở bên kia bờ. Một lần, khi dòng người ra về sau giờ tự học buổi tối, Ứng Ẩn như thường lệ đeo mũ áo khoác đồng phục, nghe thấy có người thì thầm: "Là thế hệ sau của "Nhục Bồ Đoàn"!" và những tiếng cười rất khoa trương.

Cô không nói gì. Đi trong đám đông, âm thanh xung quanh thì náo nhiệt và trẻ trung, nhưng cô như đang đi trong một vùng hoang vắng không có người. Đột nhiên, cô cảm thấy lạnh lẽo.

Ứng Ẩn ít khi trả lời những câu hỏi liên quan đến công việc và cũng không trả lời Huỳnh Dao. Nhưng cô đã cảm nhận mơ hồ rằng thế giới của "Phiêu Hoa" và thế giới thực của cô sẽ xảy ra sự va chạm mạnh mẽ. Cô là người ở trong sự va chạm đó.

Cuối cùng, thứ Bảy đã đến.

Ứng Ẩn thay một chiếc áo thun có cổ và một chân váy ngắn màu xám, xuất hiện trước mặt Thương Thiệu một cách tươi trẻ như học sinh.

"Tôi tưởng anh sẽ hẹn tôi đi xem phim hoặc uống nước." Ứng Ẩn nói, tóc dài vừa mới được làm mềm, bị gió từ con kênh thổi lên.

"Tôi chỉ đi dạo với cô, không phải hẹn hò với cô." Thương Thiệu đáp lại, "Đối với việc trò chuyện, không có gì tốt hơn việc đi dạo."

"Anh có thường xuyên đi dạo không?"

Thương Thiệu bắt đầu kể về cách anh đi dạo dọc theo con sông Cam và những con dốc quanh co của các thị trấn nhỏ khi còn học ở Trinity.

"Một mình à?"

"Đôi khi một mình, đôi khi với bạn bè, đôi khi với giáo sư."

Mùi cỏ xanh bên bờ sông khiến anh nhớ về sáng sớm và chiều tối, khi sương trên đầu cỏ làm ướt giày và ống quần. Dưới làn sương trên mặt sông, có tiếng gõ của mái chèo cắt qua mặt nước. Những âm thanh đó giúp suy nghĩ và mở lòng.

Ứng Ẩn nghe xong, cảm thấy hơi ghen tị: "Nếu anh nói sớm hơn thì có lẽ tôi đã không bước vào ngành giải trí và cố gắng thi đại học."

Thương Thiệu cười: "Không bao giờ là quá muộn, chỉ là trò chơi cờ vây theo từng bước hay trò chơi cờ có đầy biến số, cô luôn sẽ đến đích."

Ứng Ẩn ngây người nhìn anh.

"Có chuyện gì vậy?" Thương Thiệu nghĩ ra điều gì đó, giải thích: "Xin lỗi, có phải quá tẻ nhạt không? Chúng ta hãy nói về chủ đề cô quan tâm."

"Không." Ứng Ẩn lắc đầu, "Chỉ muốn nói về điều này thôi."

Con sông không có sương mù và không có mái chèo, con đê dài tít tắp, bên dưới có những người giặt quần áo, dùng chày đập vào quần áo phát ra âm thanh đều đặn. Phía bên kia bờ là cỏ xanh dài, cây lau sậy và vườn cây ăn quả. Hương hoa cam thỉnh thoảng nồng nàn, thỉnh thoảng nhẹ nhàng. Gió thổi qua, những cây cỏ dài tạo ra sóng lăn tăn, hình dạng của gió.

Thương Thiệu chia sẻ về cuộc sống ở đại học, lúc thấy bậc thang thì dẫn cô xuống.

Trên bãi đá dọc theo bờ sông có những viên sỏi lớn nhỏ. Ứng Ẩn đi không vững nhưng cũng không gặp khó khăn, tay cô nắm chặt bên hông. Liệu anh có nắm tay cô không? Nói "cẩn thận", giả vờ lo lắng để cô không bị ngã? Nhưng anh không làm vậy.

"Anh đã đến đây bao giờ chưa?" Ứng Ẩn hỏi.

"Có một hai lần. Ở thành phố Bình tìm một nơi thích hợp để đi dạo không dễ, mọi nơi đều đang sửa chữa." Ứng Ẩn mỉm cười hiểu ý: "Hồng Kông thì sao?"

Cô đã biết anh là người Hồng Kông.

"Hồng Kông có những con đường đi bộ rất đẹp, như Long Tích, đường mòn Hồng Kông, đường mòn Mạch Lý Hạo và một số con đường thành phố khác. Đây là một thành phố rất đẹp."

"Núi Thái Bình có tính không?" Ứng Ẩn hỏi.

"Cũng không tệ."

"Tôi biết có một con đường tên là Phân Lê, các cặp đôi không đi qua."

Là một con đường đẹp khi viết ra, nhưng vì phát âm giống với "phân ly" nên bỗng dưng mang ý nghĩa không may.

Thương Thiệu cười: "Có phải khi yêu đương thì sẽ trở nên mê tín không?"

"Nhưng khi yêu thì sẽ trân trọng đối phương." Ứng Ẩn giải thích.

Thương Thiệu nhìn cô một lúc, cảm nhận được tâm trạng trân trọng của cô, cười mỉm: "Cô nói cũng có lý."

Khi mệt mỏi, họ ngồi xuống trên đá ở bãi, nhìn hoàng hôn ở cuối con sông. Vào mùa xuân hè, chỉ cần trời quang đãng, mặt trời mọc và lặn đều rất đẹp, tròn đầy và màu cam đỏ, hùng vĩ, khiến người ta xúc động.

Ứng Ẩn vừa xoa bóp chân vừa hỏi: "Anh có bận rộn không? Khi hẹn hò mà cần chính xác từ giờ nào đến giờ nào."

Thương Thiệu quả thật rất bận. Anh mới vào tập đoàn vài năm, bắt đầu từ trợ lý tổng giám đốc và luân chuyển giữa các chi nhánh. Mang danh thừa kế và được giáo dục tốt nhất, anh phải dùng một trăm phần trăm tâm sức để đối mặt với sự nghiệp. May mắn là anh không phải không hứng thú với những việc này và hiểu rõ đây là nơi anh có thể phát triển, nên công việc không cảm thấy quá nặng nề.

Ứng Ẩn nhìn đồng hồ. Còn bốn mươi phút nữa.

Cô cũng đang đếm thời gian cho cuộc gặp với Giang Lục Phàm, nhưng cảm giác chia tay không cấp bách như vậy. Có lẽ là vì biết khi nào sẽ gặp Giang Lục Phàm lần sau, còn người đàn ông trước mặt thì không biết?

"Vậy lần sau anh rảnh vào ngày nào, từ mấy giờ đến mấy giờ?" Ứng Ẩn cố tình hỏi, với một chút đùa giỡn của thiếu nữ.

Thương Thiệu nghiêm túc và điềm đạm trả lời: "Tôi cần về kiểm tra lại lịch trình."

"Vậy anh có cảm thấy việc dành thời gian cho một nữ sinh mười tám tuổi là lãng phí không?" Ứng Ẩn hỏi, cúi đầu chỉnh sửa chiếc váy xếp nếp không bị rối.

"Tôi có một cô em gái bằng tuổi cô, so với em ấy, cô rất thông minh."

Anh đang nói về cô em gái thứ ba, Thương Minh Bảo. Minh Bảo thực ra nhỏ tuổi hơn Ứng Ẩn vài năm, nhưng từ tính cách của em ấy, cả gia đình đều cho rằng em ấy khó mà trưởng thành. Thực ra không có gì tồi tệ, việc có thể vui vẻ ở lại nguyên chỗ là điều may mắn, vì vậy không ai vội thúc giục Minh Bảo trưởng thành.

Ứng Ẩn đang nghiền ngẫm câu nói của anh, hiểu ra anh xem cô như em gái. "Anh có mấy em gái?" Cô hỏi, nhìn vào mặt nước của con sông với tâm trạng không vui.

"Ba em gái, còn một em trai."

"Vậy anh rất giỏi làm anh trai."

Thương Thiệu cười: "Điều đó không phải do tôi quyết định mà là do họ quyết định."

Thật đáng ngạc nhiên khi anh lại kiên nhẫn như vậy, Ứng Ẩn nghĩ. Cũng không ngạc nhiên khi anh nói ở Turin rằng cô quá trẻ. Tất nhiên, Huỳnh Dao cũng nói đúng, một người có phong cách ổn định sẽ không quan tâm đến một người còn non nớt.

Nhưng, tại sao cô lại nghĩ về những điều này? Những suy nghĩ như dòng điện bùng nổ trong đầu cô mà không có lý do. Cô chỉ cảm thấy trò chuyện với anh rất thư giãn và không phục việc anh không quan tâm đến cô lúc đầu.

Chẳng lẽ cô còn thích anh?

Khi từ "thích" nhảy ra, Ứng Ẩn bị dọa sợ.

Không được không được, tình cảm không phải là việc đơn giản như vậy, nó phải giống như một bài luận, bắt đầu từ đầu, giao tiếp, phát triển, nâng cao, từng bước một, cuối cùng đi đến kết luận. Không thể chỉ trong vài lần gặp mặt mà nảy sinh được.

Cô không thiếu tình yêu!

Đúng!

Khi nghĩ đến đây, Ứng Ẩn đã lấy lại tinh thần, ánh mắt ánh lên ngọn lửa chiến đấu mãnh liệt.

Cô chia sẻ về gia đình mình, kể cha cô vắng mặt từ khi cô tám tuổi rồi nói: "Tôi cảm thấy khi ở bên anh có một cảm giác an tâm, có lẽ là vì anh rất trưởng thành, như... như..."

Cô thực sự cảm thấy khó mở lời.

Bởi vì rõ ràng đây là sự tự lừa dối.

Thương Thiệu cười nhẹ: "Không sao, dù sao lúc đầu cô cũng đoán tôi bốn mươi tuổi."

"Tôi chỉ đùa thôi." Ứng Ẩn nhíu mày, nhìn anh và phản bác rất mạnh mẽ.

Hoàng hôn đến rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lặn xuống thung lũng phía sau. Khi làn gió trên mặt sông mang theo sự mát lạnh, thời điểm sáu giờ trong đếm ngược cũng đến. Trước khi lên taxi về, Ứng Ẩn đã đeo khẩu trang.

Gần đây cô hơi mất ngủ, không biết mình đã ngủ từ lúc nào. Cùng với những cú cua, dừng lại và khởi động của chiếc xe, cô không biết từ khi nào đã có một bờ vai vững chãi.

Cô tỉnh dậy một cách rất nhẹ nhàng, mắt vẫn nhắm, hơi thở không thay đổi, chỉ có tinh thần là đã tỉnh táo.

Khi lên xe, họ ngồi cách xa nhau, một ghế này, một ghế kia, giống như hai hành khách đi chung xe. Dù cô có buồn ngủ đến đâu cũng không thể ngủ gục lên vai anh. Vậy nên, chắc chắn là Thương Thiệu đã chủ động ngồi gần cô. Anh thấy cổ cô mảnh mai và đầu cô nặng nề nên muốn cho cô một chút an ổn tựa vào?

Ứng Ẩn lần đầu tiên cảm nhận được mùi hương của anh. Không chỉ là mùi nước hoa mà còn là hơi ấm và mùi da của anh. Sạch sẽ, ấm áp, khiến người ta liên tưởng đến gió thung lũng và sự rộng lớn, mờ

ảo, xa xôi, sương mù dưới ánh hoàng hôn và sương đêm.

Hôm nay anh mặc đồ rất thoải mái, một chiếc sơ mi màu xanh nhạt buông lơi, phác thảo hình dáng cơ thể của anh, cúc áo ở cổ áo mở ra, yết hầu đầy đặn. Ứng Ẩn muốn ngẩng đầu lên, nhìn anh gần đến vậy. Nhưng cô không dám.

Cô không dám động đậy, sợ nếu anh hỏi cô đã tỉnh dậy chưa thì cô sẽ phải ngồi thẳng người và rời xa anh.

Trong chiếc xe hẹp, ghế ngồi màu xanh đậm có hơi ấm. Không biết ngoài cửa sổ, cảnh vật đang trôi qua con đường đang được phá dỡ ở thành phố Bình bao nhiêu lần?

Khi dừng lại, làm sao để tự nhiên nhìn anh? Nói những câu vô nghĩa như "Tôi ngủ quên rồi" sao? Cô suy nghĩ, không dám nuốt nước miếng, như thể muốn kéo trái tim mình ra ngoài cửa sổ.

Cô đã lo lắng quá. Khi sắp đến nơi, Thương Thiệu đã thay cô gối đầu lên tựa lưng ghế. Anh không bao giờ cần những khoảnh khắc mơ hồ? Ứng Ẩn nghĩ trong lòng, cảm thấy ngạc nhiên.

Hai phút sau, tiếng của tài xế và đồng hồ tính tiền đồng thời vang lên. Cô nghỉ ngơi một chút, mở mắt ra và hỏi ngơ ngác: "Đến rồi à?"

Thương Thiệu trả lời: "Đến rồi."

Có lẽ vì cả hành trình không nói chuyện, giọng anh có phần khàn.

Đây không phải là con phố cũ nơi Ứng Ẩn sống thời nhỏ mà là một căn hộ khác do công ty quản lý thuê cho cô, một khu dân cư hiện đại. Nếu không phải thế thì cô sẽ không muốn Thương Thiệu đưa về tận nhà. Cô không muốn anh thấy mặt không hoàn hảo của mình, cô không đủ tiền học ở Cambridge, đối với cô không vào ngành giải trí mà nói rất xa vời.

"Vậy tôi về nhà đây." Ứng Ẩn nói, tay dừng lại ở tay nắm cửa xe, tạo dáng như chuẩn bị xuống xe. Nhưng thực ra, cô vẫn ngồi yên, rất bình tĩnh, lâu lâu nhìn Thương Thiệu.

Tóc cô mềm mại, dài và thẳng, rủ xuống vai, dưới ánh đèn đường bên ngoài phát ra ánh sáng đen bóng.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu. Đừng hôn nhau trên xe của tôi, đại ca.

Nhưng ngay sau đó, với kinh nghiệm sống phong phú, anh ta cảm thấy mình đã đoán sai, vì hành khách nam trên xe chỉ khẽ gật đầu, nói: "Hẹn gặp lại."

Cô không tiện để anh đưa xuống xe, đưa về nhà.

Ứng Ẩn nhìn nghiêng, khuôn mặt hơi cúi xuống, nụ cười nhẹ nhàng và mơ hồ. "Ừ, vậy tôi đi đây." Cô nói một cách mềm mại: "Tạm biệt."

Từ thành phố Bình về Hồng Kông rất nhanh, trời còn sớm.

Có lẽ vì hôm nay cô đã nhắc đến núi Thái Bình, Thương Thiệu lâu lắm mới lên đỉnh núi Thái Bình. Mùa du lịch Hồng Kông đã đến, thành phố giữa núi và biển này ngày càng được người ta yêu thích. Đi cáp treo lên đỉnh núi Thái Bình, ngắm cảnh đêm Hồng Kông, đã trở thành một hành trình không thể thiếu đối với khách du lịch từ đại lục.

Đã đến mức nghe thấy tiếng phổ thông thì cảm thấy gần gũi và hoài niệm.

Gió rất lớn, cuốn theo cả cảng, tòa nhà cao tầng và ánh đèn dưới chân, khi lên đến đỉnh núi, mang theo tiếng gió rì rào.

Vệ sĩ lặng lẽ đi theo anh không dám làm phiền, thấy anh đi một cách

không mục đích, ở nơi vắng vẻ, tay cầm một điếu thuốc. Khi đến trước con đường Phân Lê, họ thấy bước chân của anh dừng lại một chút rồi vòng qua đây.

Đây là lần đầu tiên anh không bước lên con đường chữ xinh đẹp này.

Chương 136: Anh không viết thư cho tôi nữa

Ngày kết thúc kỳ thi đại học trời mưa rất lớn.

Cụ thể hơn, đó là một ngày trời nắng rực rỡ, nhưng ngay sau khi các thí sinh rời khỏi phòng thi, trời bỗng dưng đổ mưa như trút nước. Môn tiếng Anh là môn cuối cùng, khi Ứng Ẩn ra khỏi lớp, Giang Lục Phàm đứng đợi ở cửa.

Dù chất lượng ảnh từ Nokia hay Blackberry đều rất kém nhưng vẫn có khá nhiều người giơ điện thoại lên chụp hình người nổi tiếng cùng thi. Ứng Ẩn không tiện trò chuyện với Giang Lục Phàm nên chỉ gật đầu chào anh rồi quay lưng, đi ra hành lang.

Dưới mái hiên, những sợi mưa rơi thành chuỗi, tiếng sấm mùa hè vang dội, ầm ầm từ chân trời vọng lại. Âm thanh của mưa và sấm sét khiến tiếng la hét của các thí sinh trở nên im ắng như phim câm.

Giang Lục Phàm và Ứng Ẩn cùng đi bộ, giữa họ là những khuôn mặt mờ ảo của tuổi học trò, cảm thấy thế giới trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại cảm giác mát lạnh khi một giọt mưa bị gió thổi vào hành lang, chạm lên mặt anh.

Mãi đến khi trời gần tối mưa mới ngừng, Giang Lục Phàm mới có cơ hội trò chuyện với Ứng Ẩn. "Cậu làm bài tiếng Anh thế nào?" Anh bắt đầu câu chuyện một cách khá bình thản.

"Nhờ có cậu, hình như không khó lắm." Ứng Ẩn trả lời. Cô đã được Huỳnh Dao giúp đối chiếu đáp án, Huỳnh Dao hét lên vui vẻ, nói cô

chọn đúng nhiều hơn, than vãn điểm đó đáng lẽ nên thuộc về cô ấy vì không có ích gì cho Ứng Ẩn.

Giang Lục Phàm cười một chút: "Đó là công lao của cậu."

Anh không quen biết cô lâu, nhưng đôi khi đi qua lớp học của cô, thấy cô thường xuyên ngủ gật, đầu tựa vào tay một chút. Anh nghĩ cô là một cô gái không học hành chăm chỉ, nhưng sau một tháng học thêm, anh mới biết cô thực sự có tâm nhưng không đủ sức, vì công việc sau khi ra mắt quá nhiều.

"Còn cậu? Có chắc vào được Thanh Hoa không?" Ứng Ẩn hỏi.

"Còn chưa chắc."

"Có thể đi du học không?"

"Cũng có khả năng."

Giống như đa số người khác trong trường này, Giang Lục Phàm có hoàn cảnh gia đình tốt, cha là giáo sư công nghệ tại đại học, mẹ là CFO của một tập đoàn lớn. Việc đi du học đối với anh rất đơn giản.

"Chúc mừng cậu." Ứng Ẩn nói xong câu này, giữa hai người xuất hiện một khoảng lặng ngắn.

Trước khi tỏ tình, Giang Lục Phàm hỏi: "Mùa hè cậu có kế hoạch gì không?"

"Tôi không có kỳ nghỉ hè." Ứng Ẩn cười, giả vờ buồn bã thở dài: "Có rất nhiều việc phải làm."

Giang Lục Phàm cũng cười theo, hỏi: "Nếu vào thời gian rảnh, tôi mời cậu xem phim thì cậu có đến không?"

Ứng Ẩn trái tim hơi nhảy lên, đưa Ứng Phàm ra: "Mẹ tôi sẽ đi cùng."

"Lúc ký hợp đồng với công ty quản lý, yêu đương có phải đền tiền không?" Giang Lục Phàm nhìn vào mắt cô hỏi.

Anh gần như đã nói rõ vấn đề không chút e ngại, nhưng lại có một chút uốn lượn. Ứng Ẩn cảm thấy một tiếng "thịch" trong lòng, môi khép chặt, đầu lưỡi khẽ cắn môi dưới.

"Tôi thích cậu."

Sân trường sau mưa rất ẩm ướt, hoa cỏ còn đọng nước mưa. Dưới ánh chiều tà u ám, Ứng Ẩn mở to mắt, vành tai trắng nõn vẫn còn chút hồng.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, cô vẫn ngạc nhiên đến mức không thể nói được lời nào. Một lúc lâu sau, cô hỏi: "Có phải vì tôi trở thành ngôi sao nên cậu thích tôi không?"

Giang Lục Phàm nhíu mày, "Tất nhiên là không. Không phải cậu đã luôn là ngôi sao sao?" Anh cười: "Tại trường chúng ta."

"Cậu thích tôi..." Ứng Ẩn khó khăn, ngượng ngùng và thử thăm dò hỏi: "Lâu rồi sao?"

"Từ học kỳ hai lớp mười một."

"Lúc đó chúng ta chưa quen biết."

"Cậu đã nói chuyện với tôi một lần."

"Hả?" Ứng Ẩn không biết anh nói đến cái gì.

"Kỳ thi sinh học, cậu đã mượn bút của tôi."

À, chuyện đó. Ứng Ẩn mặt đỏ lên. Cô đã phải đấu tranh tâm lý rất lâu trước khi dùng cách rất lạnh lùng đó.

Đó là câu đầu tiên của họ. Sau đó, Ứng Ẩn nhờ Huỳnh Dao tìm anh mượn ghi chú tiếng Anh (đó là ý tưởng xấu của Huỳnh Dao), Giang Lục Phàm bảo cô tự đến mượn, vì thế có lần nói chuyện thứ hai — dài hơn lần đầu.

Ứng Ẩn cảm thấy hơi hoang mang, không biết mình có vui quá mức đến nỗi đầu óc mờ mịt không. Cô hỏi thẳng: "Vậy sao cậu không nói sớm?"

Câu hỏi hay.

Giang Lục Phàm cũng có câu trả lời kinh điển: "Chưa có kế hoạch yêu đương trước kỳ thi đại học."

"Có sai cũng không phải sai..."

Giang Lục Phàm cảm thấy nặng lòng, nhưng lại vô tình cười: "Chưa muộn sao?"

Anh nghĩ đến điều gì đó, biểu cảm hơi ngạc nhiên, quay mắt đi, hỏi không được tự nhiên: "Người đã đưa cậu về lớp lần trước..."

"Ôi, đó là một người có liên hệ công việc." Ứng Ẩn trả lời.

Giang Lục Phàm gật đầu, im lặng một lúc: "Vậy cậu... có thể làm bạn gái tôi không? — Trong điều kiện cậu không phải đền tiền cho công ty quản lý."

Điều kiện này khiến Ứng Ẩn không thể nhịn cười. Cô mỉm cười, làm dịu đi bầu không khí căng thẳng lạ lùng giữa hai người. Cười một lúc, Ứng Ẩn ngước mắt, bình tĩnh nhìn Giang Lục Phàm: "Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ nghĩ về điều đó."

Cô nghĩ câu trả lời này của mình thật không công bằng. Rõ ràng cô đã bắt đầu trêu chọc một học sinh tốt, giờ anh tỏ tình thì cô lại làm

giá.

*

"Đương nhiên là không thể yêu đương." Ứng Phàm đang cắt dưa chuột để làm trà lạnh, nghe xong lời cô nói, nửa trách móc nửa giận dữ nhìn cô: "Con nghĩ gì thế? Mới bao nhiêu tuổi? Đang ở thời điểm quan trọng, sao có thời gian đi hẹn hò?"

"Mẹ không coi trọng anh ấy." Ứng Ẩn vạch trần bà.

"Không phải thế." Ứng Phàm trả lời lạnh lùng.

"Mẹ cảm thấy anh ấy không phải là con nhà làm ăn, không có chiếc Mercedes S hai triệu và tài xế riêng đưa đón." Ứng Ẩn bắt đầu nổi cáu.

"Mẹ không hề có cái nhìn hẹp hòi như con nghĩ."

"Giờ con nổi tiếng rồi, mẹ càng cảm thấy con cần phải chờ đợi." Ứng Ẩn tự nói tiếp.

"Nếu con sẵn sàng chấp nhận một bạn học nào đó thì mẹ chỉ có thể nói con thật ngốc."

"Chấp nhận cái gì? Anh ấy rõ ràng rất xuất sắc!"

"Được rồi, mẹ cũng thấy cậu ấy rất xuất sắc, gia đình cũng tốt, chúng ta không thể cao vời với được, nhưng hai đứa làm thế nào để yêu nhau? Con sắp vào đoàn phim, cậu ấy sẽ theo con sao? Sau này cậu ấy vào đại học, con đóng phim quay quảng cáo, cậu ấy tiêu bao nhiêu tiền, con tiêu bao nhiêu tiền? Con nghĩ cậu ấy có thể chấp nhận điều đó không? Toàn Trung Quốc có bao nhiêu người đàn ông thích con, cậu ấy không ghen sao? Khi con trưởng thành, công ty yêu cầu con tham gia các bữa tiệc, cậu ấy có thể không bận tâm sao? Khi con đóng cảnh hôn hoặc cảnh thân mật với người khác —"

Ứng Phàm không nói thêm nữa. Ứng Ẩn cũng không tiếp lời.

Sau một lúc, Ứng Phàm nói: "Con yêu, cậu ấy còn quá trẻ, bản thân còn đang vật lộn với thế giới thì làm sao có thể chịu đựng phần của con? Sẽ làm con bị tổn thương. Nếu con là một người bình thường thì có thể chấp nhận..."

Bà thở dài.

Ứng Ẩn lau mắt bằng gốc bàn tay, hai mắt đỏ lên, lầm bầm: "Nói nhiều lời hoa mỹ như vậy. Mẹ đã hiểu anh ấy đến đâu? Dù anh ấy trẻ tuổi nhưng chưa chắc đã trẻ con."

Ứng Phàm đã cắt xong dưa chuột, đặt vào đĩa, ngồi xuống bên cạnh Ứng Ẩn như cách bà thường làm, đưa cho cô một lát, nói: "Đừng vì tức giận với mẹ mà có một mối quan hệ lén lút với cậu ấy, được không? Mẹ biết con thích cậu ấy nên mới để cậu ấy kèm con học. Có một đoạn kỷ niệm như vậy cũng đã đủ rồi."

Ứng Phàm lại một lần nữa quyết định thay cô.

Ứng Ẩn không phải lúc nào cũng nghe theo quyết định của Ứng Phàm. Cô có quan điểm riêng, từ việc đăng ký trình diễn áo tắm đến ra mắt đều là quyết định của riêng cô. Chỉ có khi cô yếu đuối mới đặc biệt cần đến những lý lẽ thực tế của Ứng Phàm. Cô gọi điện cho Giang Lục Phàm, im lặng không nói trước.

Giang Lục Phàm nói: "Tôi hiểu rồi."

Ứng Ẩn tựa vào lan can, nhìn ánh đèn thành phố, nói với anh: "Tôi sắp vào đoàn phim, lần này là một bộ phim cổ trang, tôi sẽ vào vai một tiểu thư báo thù, vừa phải xin ăn vừa phải luyện công, bị nam chính nhặt về..."

Cô lảm nhảm nhiều hơn trước. Giang Lục Phàm lắng nghe nhưng chỉ

trả lời như một người bạn bình thường — tất nhiên, ít nói hơn một chút so với bạn bè bình thường. Khi đến lúc kết thúc cuộc gọi, anh hỏi: "Trước đây cậu thích tôi, đúng không?"

"Là Huỳnh Dao nói cho cậu sao?" Ứng Ẩn vừa khóc vừa cười, "Đã biết cậu ấy không đáng tin cậy."

Giang Lục Phàm cười ở đầu dây bên kia: "Cậu ấy nói cho tôi biết."

Anh nghĩ, anh nên tỏ tình với cô vào ngày hôm đó, khi đi qua hành lang đến cửa lớp của cô chứ không phải khi cô đã không còn thích anh nữa. Dù đã sớm có linh cảm nhưng anh vẫn không hiểu vì sao sau khi hai người có thời gian ở bên nhau, ánh mắt cô lại không còn dừng lại ở anh. Phải chăng anh quá nhạt nhẽo, càng gần gũi lại càng lộ ra sự không thú vị? Sự tự vấn và tự ti này làm cho người ưu tú như anh cũng cảm thấy không yên.

Nhưng anh sẽ không bao giờ có được câu trả lời, dù ở bất kỳ thời điểm nào. "Cảm ơn cậu đã từng thích tôi." Giang Lục Phàm nói: "Chúc cậu... tương lai sáng chói."

Khi sắp vào đoàn phim gần một tháng, Ứng Ẩn nghe tin Giang Lục Phàm quyết định đi du học. Không ai ngạc nhiên, hóa ra anh đã nhận được thư mời từ MIT. "Đó là MIT, nếu chậm một giây, cũng là không tôn trọng MIT, phải không?" Các bạn học đều nói vậy. Ứng Ẩn muốn gửi tin nhắn chúc mừng anh, nhưng cảm thấy đó là sự quấy rầy nên cuối cùng quyết định không gửi.

Sau đó, khi các bạn học đã vào năm nhất đại học, bộ phim 《Phiêu Hoa》 được công chiếu.

Bộ phim dài được giải thưởng quốc tế tại Liên hoan phim Turin không gây ra cơn sốt lớn vì nhiều cảnh đã bị cắt bỏ do kiểm duyệt, nội dung thì không sao, nhưng ảnh hưởng đến không khí thì rất nghiêm trọng. Ngay sau đó, các bản sao không bị cắt bắt đầu lan truyền trên các trang tải phim và được gán tiêu đề giật gân: 《Sắp

bị cấm! Phiêu Hoa phiên bản quốc tế chưa cắt của Ứng Ẩn với những cảnh tình ái không thể tưởng tượng》

《Phiêu Hoa》 không có tin bị cấm, mặc dù có một số cảnh nóng, nhưng so với những bộ phim thực sự bị cấm thì nó còn khá lành.

Ngôi sao mới của Chân Dã, Ứng Ẩn, cuối cùng cũng thật sự nổi tiếng.

Có người nói, cô là một nữ thần đẹp bẩm sinh, là Muse của giới điện ảnh. Có người nói, ông tổ đã theo cô và cho cô ăn. Có người nói, Chân Dã đã khai thác được một viên ngọc quý.

Có người nói, ồ, cô ấy đã rất nổi bật ở trường rồi. Có người nói, cô ấy đã lén lút vào rừng nhỏ với bạn nam từ thời trung học, toàn bộ học sinh trung học ở trường đều biết. Có người nói, cô ấy hôn bạn trai ngoài trường học trong giờ tự học buổi tối, khi bị giám thị bắt gặp, ngay cả cúc áo đồng phục cũng không kịp cài.

Những lời này, ban đầu truyền qua diễn đàn trường và QQ Space, sau đó được các thế hệ học sinh truyền tụng.

Mọi người đều nói: "Ồ? Thật sao? Không thấy rõ!"

Mọi người lại nói: "Thật đấy, bạn tôi đã nhìn thấy bằng mắt mình!"

Mùa thu năm đó ở trường trung học Bình Thành vì cái tên Ứng Ẩn mà trở nên sôi động. Sao đột nhiên toàn thế giới đã từng biết đến cô, hiểu về cô vậy nhỉ?

Ứng Phàm thu điện thoại của cô.

Những lời lẽ khó nghe và tin đồn từ các trang web như Catpu, Tianya, Douban, Ứng Ẩn còn có thể tự an ủi, nhưng khi thấy những câu chữ như "Tôi cùng lớp với cậu ấy, cậu ấy thật sự rất hỗn loạn" cô mở to mắt, con ngươi tròn xoe vô hồn, hỏi Ứng Phàm: "Mẹ ơi, họ

đang nói về con sao?"

Nhóm chat lớp học trước đây luôn sôi nổi cũng không còn náo nhiệt nữa vì Ứng Ẩn đã ở đó. Họ có tạo một nhóm khác không có cô không? Họ sẽ nói gì về cô trong nhóm? Cô cảm thấy bất an, mồ hôi nóng đột ngột tuôn ra từ các lỗ chân lông rồi lại nhanh chóng lạnh đi, chỉ còn lại cảm giác dính dớp trên da khiến cơ thể cô trôi dạt trong tin đồn không thể thở được.

Tin tức cuối cùng cũng sẽ lắng xuống, đó là do tác động của Chân Dã. Nhưng cô bắt đầu uống rượu.

Cô còn trẻ, không gặp khó khăn gì khi dậy khỏi giường, cũng không lo lắng về tình trạng phù nề. Sau khi làm việc xong, cô mua đủ loại rượu về khách sạn, bày đầy trên bàn trà, uống lần lượt từng loại. Ứng Phàm không biết điều này vì Ứng Ẩn nói cô ngủ không sâu vào ban đêm và không thể ngủ cùng bà nữa nên Ứng Phàm chỉ có thể ở với cô đến mười giờ, nhìn cô rửa mặt và lên giường rồi rời đi.

Ứng Ẩn khi làm việc luôn giữ trạng thái rất tốt, tinh thần đầy đủ, không hề có dấu hiệu mệt mỏi hay không vui. Ứng Phàm thật sự không nghĩ cô sẽ không chịu nổi. Bà nghĩ việc lấy lại điện thoại của cô và cắt đứt âm thanh bên ngoài sẽ không sao cả.

Lúc đầu, Mạch An Nghiêm còn khuyên nhủ cô, nói đây là điều mà bất kỳ ngôi sao nào cũng phải trải qua. Thấy cô vẫn lạc quan như trước nên Mạch An Nghiêm cũng không nói thêm nữa.

Điện thoại ở tay Ứng Phàm, những cuộc gọi từ Giang Lục Phàm và những tin nhắn gửi đến, đều chìm vào dĩ vãng cùng với hàng trăm tin nhắn khác. Thời gian trôi qua lâu, thậm chí chưa bao giờ được mở ra.

Khi phát hiện cô không ổn là khi đang quay đêm treo dây. Cô bay trên không, kiếm chưa rút khỏi vỏ đã rơi từ tay mềm mại của cô, cô "ọe" một tiếng nhưng cố gắng không nôn ra. Các nhân viên hoảng

hốt hạ cô xuống, Mạch An Nghiêm sờ trán cô, "Sốt rồi! Lúc nào vậy?"

Ứng Phàm bị anh hỏi trúng, ôm chặt con gái vào lòng, áp má vào trán cô. Cảm giác nóng khiến bà hoảng sợ. "Sao không nói? Sao không nói cho mẹ biết!" Bà hối tiếc vì đã không làm gì kịp.

Khi về phòng, tìm nhiệt kế và thuốc hạ sốt, khi nhìn thấy đống chai rượu đầy cả phòng, Ứng Phàm đứng chết lặng, toàn thân cảm thấy lạnh.

Mạch An Nghiêm cũng im lặng, nuốt nước bọt, quay người ngay lập tức sai trợ lý đoàn phim ra ngoài rồi đưa cho anh một phong bao dày.

Trong thời gian chờ bác sĩ đến, Ứng Ẩn vẫn nôn. Thực ra cô đã không ăn gì nhiều, chỉ nôn ra dịch lỏng và hương vị rượu không ngừng suốt một tháng qua.

"Con gái ngốc, sao lại uống nhiều rượu như vậy? Sao không nói cho mẹ biết?" Ứng Phàm nắm chặt tay cô, ôm đầu cô vào lòng.

"Uống rượu thì dễ ngủ hơn." Ứng Ẩn nhắm mắt, ngửi mùi hương trên cơ thể Ứng Phàm. Khi bác sĩ đến cô mới được truyền dịch, cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ sau thời gian dài.

Ứng Phàm luôn ở bên cạnh cô. Vào lúc bốn giờ sáng, khi nghe thấy cô tỉnh dậy và nói chuyện, nhưng mắt vẫn nhắm, Ứng Phàm nghiêng tai lắng nghe, mơ màng, lẩm bẩm, đúng là như đang nói chuyện với ai đó. "Mẹ ơi, hộp thư của con đã đến chưa?"

Ứng Phàm nghe mà không hiểu gì. Hộp thư? Hòm thư?

"Anh không viết thư cho tôi nữa."

"Đúng rồi, toàn là tôi viết cho anh."

"Anh đã trở về từ cái gì đó rồi sao?"

"Stanford."

"Tờ Times sao lại cử anh đi khắp nơi vậy?"

"Tôi không tin anh đã ba mươi tuổi... Nếu anh muốn lừa thì cứ lừa đi."

Ứng Phàm nghe rất khó khăn, mơ hồ, như đang nghe một mật mã.

Đột nhiên, Ứng Ẩn nhíu chặt mày, lo lắng và đau khổ nói: "Mẹ ơi, đồng hồ của con bị hỏng rồi, mẹ gọi điện cho anh ấy. Gọi điện cho anh ấy..."

Chương 137: Hương vị của quả cam

Ứng Phàm đưa chiếc đồng hồ nữ tinh xảo cho Ứng Ẩn, nhẹ nhàng vỗ về trán cô đầy mồ hôi: "Đồng hồ đây, đồng hồ đây, không bị hỏng đâu, không bị hỏng đâu..."

Dưới chăn nóng như lò luyện, Ứng Ẩn cầm chiếc đồng hồ thép vàng nhạt, cảm nhận được một làn sóng mát lạnh như suối. Cô nghiêng mặt, lông mày và lông mi vẫn nhíu lại, nhưng không còn nói lảm nhảm nữa.

Sáng hôm sau, cơn sốt đã hạ nhưng nỗi buồn, lo âu, nghiện rượu và mệt mỏi vẫn tiếp tục bám lấy cô. Chúng đã bị Ứng Ẩn nén chặt, nhưng khi cô gục xuống, ý chí trở nên mong manh như gió thu, cuối cùng cũng có cơ hội bùng phát.

Hai ngày nằm trên giường, Ứng Ẩn chỉ ăn uống một chút đã nôn, đêm nào cũng thức dậy bốn, năm lần, ra mồ hôi và ác mộng liên tục. Khuôn mặt vốn rực rỡ của cô khi mười tám tuổi đã trở nên nhợt nhạt và tiều tụy với tốc độ đáng kinh ngạc.

Cô giống như một viên ngọc trai trắng vì bị phơi nắng quá sớm mà bị oxy hóa trước thời hạn.

Đến ngày thứ ba, Ứng Phàm ngồi bên giường gọt táo cho cô, nói như vô tình: "Thương Thiệu sẽ đến vào ngày mai."

Ứng Ẩn bị sặc canh xương, ho khan: "Anh ấy đến làm gì?"

Ứng Phàm ngạc nhiên nói: "Là con muốn gặp cậu ấy nên mẹ đã gọi

cho cậu ấy, vậy nên cậu ấy sẽ đến."

"Gì cơ?" Ứng Ẩn không thể tin nổi: "Không thể nào, con không yêu cầu mẹ gọi cho anh ấy—— mà dù con có nói thì đó cũng là lúc sốt mê sảng nói bậy! Sao mẹ lại thực sự làm phiền anh ấy?"

"Ồ." Ứng Phàm gọt một miếng táo, đưa đến miệng cô: "Hay mẹ đã sai rồi?"

Bà nhớ lại cảnh gọi điện cho Thương Thiệu tối hôm đó. Sau khi cuộc gọi được nối, anh ấy đầu tiên chỉ nói "A lô," rồi nói "Chờ một chút." Ứng Phàm đợi một lát, mười mấy giây sau mới nghe thấy giọng anh hỏi: "Sao vậy? Đột nhiên nghĩ ra việc gọi cho tôi à?"

Giọng nói của anh rất dễ nghe, nhịp điệu đều đặn, có vẻ trầm ổn. Ứng Phàm mới mở miệng: "Anh Thương, xin lỗi vì làm phiền, tôi là mẹ của Ứng Ẩn."

Phản ứng đầu tiên của Thương Thiệu là: "Cô ấy gặp chuyện gì rồi?"

Ứng Phàm kinh ngạc vì sự nhạy bén của anh, cũng không cần phải vòng vo, nói thẳng: "Đồng hồ của cô ấy bị hỏng rồi."

Bà không thể nói với một người đàn ông rằng "Con gái tôi muốn gặp cậu." Đàn ông dễ bị lầm tưởng, nếu bà nói Ứng Ẩn đang bệnh và rất muốn gặp anh, thì cô sẽ rơi vào thế bất lợi. Nhưng bà cũng không thể không nói và không gọi điện cho anh, vì đó là ý muốn của con gái, bà không thể tàn nhẫn đến mức đó.

Nếu người đàn ông ở đầu dây bên kia thực sự là người thông minh thì anh sẽ hiểu.

Thương Thiệu vừa rời khỏi bữa tiệc riêng của hoàng gia, không thể ở lại quá lâu nên nói ngắn gọn: "Được, ngày mai."

"Không, cậu hãy đến sau ba ngày." Ứng Phàm nhắc nhở, "Cô ấy có

việc khác trong hai ngày tới."

Vì khuôn mặt khi bệnh không đẹp, tinh thần cũng không đủ, Ứng Phàm muốn bảo vệ ấn tượng đẹp của con gái với anh, đồng thời, trong tình trạng yếu ớt như vậy, anh đến cũng không có ích, chỉ làm tiêu hao sức lực của con gái.

Ứng Ẩn đặt bát canh vào khay bên giường, bực bội và tức giận: "Sao lại gọi anh ấy đến làm gì? Anh ấy rất bận."

"Cậu ấy vẫn chưa đến mà." Ứng Phàm nhẹ nhàng nói: "Nếu con không muốn gặp thì mẹ sẽ bảo cậu ấy đừng đến."

Ứng Ẩn bị bà chặn họng không nói được gì, khuôn mặt vốn đã rất nhợt nhạt giờ cuối cùng cũng có một chút màu đỏ.

Ứng Phàm vẫn gọt táo: "Con cứ nghỉ ngơi đi, việc gọi điện cứ để mẹ lo."

"Không được!" Ứng Ẩn vội vàng ngăn cản bà, nói lắp bắp: "Anh ấy có lịch trình rất chính xác, đã dành thời gian rồi, nếu mẹ bảo anh ấy quay về thì sẽ làm đảo lộn kế hoạch của anh ấy..."

"Đúng vậy." Ứng Phàm bằng lòng với chiến thắng, cười nói: "Vậy con cố gắng lên nhé?"

Gần đây Ứng Ẩn ngủ rất chập chờn và không đều đặn, thời gian còn lại chỉ nằm trừ lúc ăn. Ăn xong canh thì cô lại nằm xuống, vô thức nắm lấy góc chăn.

Một khi gọi là anh sẽ đến? Trước đây đã hẹn anh mấy lần qua email, nhưng đều không may, gặp đúng lúc anh ở châu Âu. Sau nhiều lần, Ứng Ẩn nghĩ có lẽ là anh không muốn gặp cô nên không hẹn nữa, tần suất viết email cũng giảm.

Cô cũng ít gọi điện cho anh. Gọi một lần, anh tắt máy, sau đó nhắn

tin nói đang làm báo cáo, bảo cô đợi đến tối. Ứng Ẩn đã làm vài bài tập đến mười một giờ, buồn ngủ đến mức liên tục ngáp mới nhận được tin nhắn của anh nói công việc có chút sự cố, vừa mới kết thúc, hỏi cô có phải đã ngủ chưa. Ứng Ẩn không trả lời, giả vờ như đã ngủ. Sau đó không còn liên lạc qua điện thoại nữa.

Họ đã không gặp nhau hơn ba tháng rồi.

Gặp nhau rồi nói gì đây? Anh có thấy những lời bình luận trên mạng không? Có phải cũng giống như những bạn học khác, không muốn tiếp tục liên lạc với cô?

Không ngủ được.

Có lẽ là vì mấy ngày này ngủ đủ nên càng nghĩ càng tỉnh táo.

Ứng Ẩn bệnh nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên ra khỏi giường không phải vì đi toilet là vì để soi gương. Bước đi vẫn còn lung lay, đến trước gương, nhìn vào chính mình với quầng thâm và gương mặt sưng phù.

Ứng Phàm nằm ngủ trên ghế sofa bị cô làm ồn, mở mắt ra, bà thấy cô đang vỗ mặt mình hai cái. "Vỗ một cái là hết sưng à?" Ứng Phàm liếc cô, cười chế nhạo, kéo chăn đứng dậy.

Ứng Ẩn hít một hơi sâu, bĩu môi lẩm bẩm: "Đều là lỗi của mẹ."

Ứng Phàm tự rót một ly nước, bất ngờ hỏi: "Con thích cậu ấy à?"

Ứng Ẩn giật mình, trả lời theo bản năng: "Không!"

"Con rất quan tâm đến hình ảnh của mình trước mặt cậu ấy, khi bị bệnh, không nhắc đến Giang Lục Phàm bị mẹ làm cho tan vỡ mà lại nói đồng hồ bị hỏng."

"Con chỉ có chút sĩ diện." Ứng Ẩn cứng miệng nói.

"Vậy những câu nói trong mơ thì sao? Như là "toàn là tôi viết thư cho anh, anh không viết thư cho tôi", "anh đã trở về từ đâu?", "mang ơn The Times đã sắp xếp cho anh nhiều việc đến mức không ngừng bay qua bay lại," "tôi không tin anh đã ba mươi tuổi." Cô gái xinh đẹp, trong mơ con tự mình hoàn thành bộ phim rồi."

"Con chỉ cảm thấy dễ chịu khi trò chuyện với anh ấy." Ứng Ẩn vẫn rất phủ nhận: "Khi ở bên anh ấy, con cảm thấy thư giãn. Anh ấy lớn hơn con nhiều, gần bốn mươi tuổi, làm sao con lại thích người hơn con nhiều như vậy? Trừ khi con có mặc cảm về cha."

Vấn đề về cha là điểm chết giữa cô và Ứng Phàm, chỉ cần nhắc đến, cuộc trò chuyện sẽ dừng lại. Ứng Ẩn cố tình nói như vậy. Ứng Phàm quả nhiên buông tay, đặt ly xuống: "Xem ra con đã hết bệnh rồi, con đợi đấy, mẹ sẽ tính sổ việc uống rượu của con."

"Con mắt nào của mẹ thấy con uống rượu? Con chỉ đột nhiên bị nghiện sưu tập chai rượu thôi." Ứng Ẩn lắc đầu, mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn đầy khí phách.

Ứng Phàm tức giận, vẫy tay nói: "Đừng để mẹ bắt được con. Còn nữa, Thương Thiệu cũng không được, làm bạn bè thôi, đừng có nghĩ ngợi xa vời."

Bà chưa gặp Thương Thiệu, chỉ thấy từ xa bóng lưng và bên cạnh của anh. Nhìn dáng vóc, rõ ràng là một người đàn ông rất chất lượng.

Nhưng Ứng Phàm không lo lắng Ứng Ẩn sẽ sinh tình cảm với anh, vì Ứng Ẩn dù ngây thơ nhưng cũng rất thế tục — cô biết phân biệt tốt xấu, hiểu rõ số phận đã ban tặng cho cô món quà quý giá như thế nào và cách nắm bắt, cách biến nó thành giá trị. Nhà báo? Dù là The Times hay Wall Street Journal thì sao? Chỉ là một văn nhân không có giá trị.

Ứng Phàm không quá coi trọng phóng viên này, bà xem anh như một công cụ, một công cụ để động viên con gái mình. Cho đến ngày hôm sau, khi bà tận mắt thấy anh.

Địa điểm quay phim ở một thị trấn nhỏ phía Nam, vào tháng chín, sau hai trận mưa nhỏ, thời tiết đột ngột trở nên lạnh khiến người ta phải đề phòng cơn bão thu bất ngờ, vì vậy việc chọn trang phục rất khó khăn. Ứng Phàm đã quen với các nhân viên và thợ sửa chữa trong đoàn phim, nên khi nhìn thấy Thương Thiệu, bà cảm thấy anh biết cách ăn mặc.

Thực tế, anh không mặc gì đặc biệt, chỉ là một chiếc sơ mi, một áo khoác cardigan và một chiếc quần âu thể thao. Nhưng Ứng Phàm là người chú ý đến chi tiết, đầu tiên bà nhìn vào cúc áo sơ mi và áo khoác, sau đó nhìn vào phần cổ tay lộ ra và đường chỉ quần được là thẳng tắp, cuối cùng là đôi giày Monk màu đen – không vướng bụi dù đã đi ngàn dặm.

Ứng Phàm nhận ra ngay sự thanh lịch của anh vượt xa tất cả những người đàn ông bà đã thấy.

Ứng Phàm không phải là cô gái trẻ, bà đã gặp gỡ nhiều thương gia và người quyền lực. Một người đàn ông muốn khoe sự giàu có thì dễ, chỉ cần một chiếc thắt lưng hay đồng hồ vàng là đủ, nhưng để trở nên thanh lịch và phù hợp thì rất khó. Sự thanh lịch mà xuất hiện đột ngột thường thể hiện sự lúng túng, nhất là trước mắt những người như Ứng Phàm. Sự thanh lịch thực sự là sự quen thuộc qua thời gian dài.

Khi Thương Thiệu đứng trước mặt, Ứng Phàm cũng ngừng nhìn anh một cách tinh tế và nói: "Cậu Thương, tôi đến đón cậu, cô ấy đang ở trong phòng khách sạn."

Thương Thiệu hơi gật đầu: "Chào bác, cảm ơn đã đến."

Ứng Phàm dẫn đường, hỏi: "Nghe nói cậu vừa trở về từ Trung Á?"

"Có chút việc công vụ, tôi đã ở đó một thời gian."

"Tôi tưởng cậu là phóng viên phim." Ứng Phàm cười nói khi quay lại.

Thương Thiệu trả lời rất khôn khéo: "Tôi luôn muốn chuyển hướng, bài viết ở Turin là bài viết cuối cùng về phim."

Khách sạn năm sao ở thị trấn nhỏ không lớn, chỉ tương đương với tiêu chuẩn ba sao ở thành phố lớn, thảm và giấy dán tường đều có mùi ẩm mốc nhẹ. Tuy nhiên, an ninh khá nghiêm ngặt, cần thẻ để vào thang máy. Khi lên tầng mười hai, đến trước cửa phòng giữa hành lang, Ứng Phàm lịch sự nói câu cuối cùng: "Cảm ơn cậu đã đến đây."

Cánh cửa không cách âm tốt, Ứng Ẩn nghe thấy và nằm trên giường giả vờ ngủ, lông mi của cô rung theo nhịp tim.

Cửa mở ra, tiếng giày da tiếp đất trên thảm không phát ra tiếng động. Từ cửa chính nhìn vào có thể thấy một phòng làm việc nhỏ và một chiếc ghế nghỉ kiểu Mỹ, nhưng không có ai ở đó.

Thương Thiệu có chút không hiểu, Ứng Phàm mới thì thầm xin lỗi: "Cô ấy bị ốm, đang nằm nghỉ."

Ứng Ẩn cảm thấy khó thở, cơ thể cuộn lại dưới chăn.

Ứng Phàm không vào, nói với Thương Thiệu: "Tôi còn có việc cần thảo luận với đoàn phim, hai người trò chuyện nhé." Đây là sự nhượng bộ không thể tránh khỏi của bà đối với Ứng Ẩn, bà không muốn để con gái mình là đèn điện.

Khi cửa đóng lại, Thương Thiệu bước vào và đứng bên giường. Nhìn vào đôi mắt chớp chớp của cô, anh cười nhẹ: "Không mở mắt ra nhìn tôi một chút sao?"

Ứng Phàm đứng ở cửa vài giây, nghe thấy câu này, bà thở dài trong lòng. Đây không phải là trình độ của học sinh trung học.

Ứng Ẩn mở mắt, cố gắng giả vờ như vừa mới tỉnh dậy. Cô đã bí mật thoa một lớp nền để cải thiện sắc mặt và thêm một ít son môi mờ tự nhiên.

Tuy nhiên, Thương Thiệu vẫn nhận ra ngay sự yếu đuối của cô. Anh im lặng một lúc rồi hỏi: "Sao cô lại ốm nặng thế?"

Ứng Ẩn cảm thấy cực kỳ tủi thân với câu hỏi này, suýt rơi nước mắt. Cô tận dụng động tác đứng dậy để chỉnh sửa biểu cảm, cười một cách tự nhiên: "Không sao, tôi chỉ bị sốt thôi."

Cô nhìn Thương Thiệu, tâm trạng đã hoàn toàn rơi xuống, nói: "Anh ra ngoài nhẹ nhàng quá."

Thương Thiệu không mang theo hành lý nào.

"Gặp cô một lần rồi tối sẽ đi." Thương Thiệu nói.

Ứng Ẩn gật đầu, nhìn anh một lúc. Da của anh có vẻ tối hơn so với lần gặp trước. Cô nhìn chằm chằm một lúc, lấy lại tinh thần và mỉm cười nhẹ: "Anh ngồi đi."

Mới chỉ một quý không gặp nhưng Thương Thiệu cảm thấy cô đã trưởng thành nhiều – không phải là về diện mạo mà là ánh mắt. Sự ngây thơ trong ánh mắt của cô đã lùi một bước.

"Gần đây cô sống thế nào?" Thương Thiệu ngồi xuống bên giường của cô.

"Cũng ổn, rất bận."

"Tôi chưa kịp chúc mừng cô sau kỳ thi."

Ứng Ẩn mỉm cười: "Kỳ thi không tốt, chưa đến 500 điểm. Tôi không phải là thí sinh nghệ thuật mà, điểm số này thật xấu hổ."

"Không quan trọng." Thương Thiệu nhìn vào khuôn mặt của cô, không biểu lộ cảm xúc.

Ứng Ẩn nhớ lại thời trung học nhưng không còn là vẻ vui vẻ như trước, cô gật đầu không tập trung: "Ừ, qua rồi thì thôi." Đột nhiên không có gì để nói, cô yêu cầu anh: "Tôi muốn ăn táo, anh gọt cho tôi một quả nhé!?"

Thương Thiệu do dự một chút, đứng dậy đi lấy táo và dao gọt vỏ.

Anh chưa bao giờ làm, một giây đã lộ rõ. Ứng Ẩn nhìn những động tác vụng về của anh và khuôn mặt cố gắng giả vờ bình thản, không nhịn được cười, hỏi: "Anh không biết gọt sao?"

Thương Thiệu đặt dao xuống, nghiêm túc nói: "Ăn cả vỏ thì tốt cho sức khỏe hơn."

"Nhưng vỏ này rất dày." Ứng Ẩn đáp.

Có một giải pháp rất đơn giản. Thương Thiệu nói: "Tôi sẽ bảo người mua táo có vỏ mỏng cho cô."

Ứng Ẩn: "....."

Anh thực sự gọi điện, chỉ thị người đi mua loại vỏ mỏng nhất và giòn ngọt nhất. Ứng Ẩn im lặng lắng nghe, hỏi: "Anh có đi cùng bạn bè không?"

Thương Thiệu gật đầu, nói đó là đồng nghiệp trong nhóm của anh. Thực ra là quản gia nhưng anh nói vậy, Ứng Ẩn hiểu nhầm là anh vẫn có công việc, trong lòng tự động bắt đầu đếm ngược thời gian anh sẽ rời đi.

Cô ít nói hơn trước khiến giữa họ luôn có sự im lặng.

Thương Thiệu lấy một quả cam xanh vàng từ đĩa trái cây, hỏi: "Bị bệnh có ăn được cái này không?"

Ứng Ẩn đáp: "Có, đây là đặc sản của nơi này, bây giờ đang đúng mùa."

Thương Thiệu vẫn biết lột cam. Anh rửa tay lại và lột cho cô một quả. Ứng Ẩn đưa tay ra từ dưới chăn để nhận, thấy anh nhìn chằm chằm vào tay cô.

Hóa ra là băng keo y tế đã bị tuột làm lộ ra những tĩnh mạch và vết chích trên mu bàn tay của cô. Ứng Ẩn che tay lại, dán lại băng keo trắng, cúi đầu cười và nói: "Hôm nay mới ngừng truyền dịch, nếu không thì cơ thể toàn là glucose rồi."

"Ứng Ẩn." Thương Thiệu gọi tên cô, hỏi thẳng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Việc anh hỏi như vậy cho thấy anh không lên mạng, không theo dõi tin đồn, không biết những thông tin trên mạng. Điều đó thật tốt, cô không muốn làm anh hoang mang.

Ứng Ẩn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ bị sốt, viêm dạ dày ruột nữa nên phải truyền dịch." Sợ anh hỏi thêm, cô vội nói: "Tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút, anh có thể đi cùng tôi không? Đã lâu tôi không ra khỏi phòng rồi."

Thương Thiệu đáp "được", anh đứng dậy đỡ cô, tay nắm lấy khuỷu tay và bắp tay cô. Khi ở gần như vậy, Ứng Ẩn không dám thở, vì mùi của bệnh nhân thường không dễ chịu.

Nhưng cơ thể cô không nghe lời, khi đặt chân xuống đất, chân cô hơi mềm. Cô kêu lên, theo bản năng nắm chặt anh, gần như rơi vào lòng anh. Trong một khoảnh khắc, cả hai đều im lặng và nín thở.

Nhưng mùi cơ thể của anh vẫn rõ ràng xâm nhập vào khứu giác của cô.

Cô không nhận ra đôi tay đỡ mình rất chắc chắn, như không muốn buông ra, vì tâm trí cô chỉ đủ sức duy trì sự hỗn loạn và nhịp đập của trái tim mình. Cô cúi đầu, tóc đen xõa xuống vai, lộn xộn che khuất đôi mắt của cô.

Thương Thiệu rất muốn hôn cô, nhưng nghĩ đến việc cô có bạn trai yêu thương, anh phải kiềm chế bản thân. Cuối cùng, anh chỉ nhẹ nhàng vén lọn tóc của cô ra sau tai.

Khi đầu ngón tay của anh chạm vào vành tai, Ứng Ẩn cảm nhận được hương vị của quả cam.

Chua.

Ngọt.

Chương 138: Anh không thể để bản thân tiếp tục sa ngã

Buổi sáng vừa mưa xong, mặt đường trong những con hẻm của thị trấn nhỏ vẫn còn ướt, dưới ánh trời sắp tối phản chiếu ánh sáng xanh đen.

Ứng Ẩn không thay quần áo mà chỉ khoác thêm một chiếc áo len dệt kim bên ngoài bộ đồ ngủ. Áo khoác được đan chặt chẽ đủ để chắn gió, trên hai bên vạt áo thêu một cành cúc vàng nhỏ. Cô có chút tự ti, vuốt nhẹ tóc, ngẩng đầu lên, hơi không tự tin hỏi: "Bây giờ trông tôi có xấu lắm không?"

Thương Thiệu quan sát kỹ lưỡng rồi mới trả lời: "Rất đẹp."

Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày Ứng Ẩn bước ra khỏi phòng, cô cảm thấy hơi không thực tế. Cô hít thở không khí bên ngoài, để cơn gió sau mưa lướt qua, cảm giác như tâm hồn thiếu nữ của mình đã trở lại chút ít, cô hỏi: "Anh đã phỏng vấn nhiều ngôi sao điện ảnh như vậy, anh thấy ai là đẹp nhất?"

Thương Thiệu chưa từng phỏng vấn ngôi sao điện ảnh nhưng gặp không ít ở tiệc tùng. Sau một chút suy nghĩ, anh nói tên một nữ diễn viên người Anh, một đóa hồng Anh được cả thế giới công nhận. Sau đó, anh lại nhắc đến một nữ diễn viên người Ý, nổi tiếng với những đường nét đậm đà và vẻ gợi cảm.

Ứng Ẩn: "..."

Cô mím môi, ánh mắt hướng về con thuyền đang neo đậu trên sông,

hỏi: "Còn ai nữa?"

Thương Thiệu liền nói thêm tên một người đẹp Mỹ, sau đó là một nữ diễn viên người Pháp với nụ cười được coi là bài thơ mộng mơ của cánh đàn ông.

Anh trả lời nghiêm túc, để công bằng, thậm chí đã cố tìm kiếm trong ký ức của mình, nhặt nhạnh từ những bữa tiệc nhàm chán những người này.

Lúc này Ứng Ẩn cắn môi thật lâu, vì đang quay mặt về phía bờ sông nên Thương Thiệu không thấy được nét mặt giận dỗi của cô.

"Còn ai nữa? Hết rồi sao?" Cô buồn bực hỏi tiếp.

"Còn một nữ diễn viên Trung Quốc."

Tai của Ứng Ẩn liền dỏng lên. Ai vậy? Ai là nữ diễn viên Trung Quốc mà anh ấy cho là đẹp nhất?

Nhưng Thương Thiệu lại nhắc đến một ngôi sao đã qua đời.

Anh nói nhiều như vậy nhưng Ứng Ẩn không thấy mình trong bất kỳ ai trong số đó. Họ đều là những mỹ nhân nổi tiếng toàn cầu, còn cô lại không giống họ.

Hóa ra anh thích những kiểu người như vậy...

Ứng Ẩn dừng bước, nói: "Tôi mệt rồi, tôi muốn về."

Cả hai chỉ mới đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn, cửa khách sạn vẫn còn trong tầm mắt. Nhưng cô là bệnh nhân, Thương Thiệu nghĩ cô thật sự yếu ớt nên không phản đối chút nào, liền đáp: "Được."

Ứng Ẩn nhíu mày, cũng không nhìn anh, quay gót bước thẳng về phía trước. Nếu đến mức này mà Thương Thiệu còn không nhận ra

chuyện gì đã xảy ra thì thật là phụ lòng về gen và giáo dưỡng của anh. Anh nắm lấy tay Ứng Ẩn: "Cô giận rồi à?"

"Hứ!" Ứng Ẩn quay mặt đi, hứ một tiếng rõ to.

Dù rất kiên cường nhưng toàn bộ sự chú ý của cô lại tập trung vào cổ tay. Thương Thiệu rất lịch thiệp, không nắm tay cô mà chỉ giữ cổ tay cô, cách một lớp tay áo của chiếc áo len. Tay anh rất lớn, dễ dàng ôm trọn cổ tay cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh ấm áp truyền đến khiến gió thu có vẻ lạnh hơn.

"Tôi nghĩ cô có nhiều tham vọng sự nghiệp... nên thật sự muốn nói về những tiền bối đó." Thương Thiệu giải thích, "Nếu cô thật sự chỉ muốn hỏi theo tôi ai là đẹp nhất..." Anh dừng lại, "Câu trả lời chắc chắn sẽ khác."

"Khác thế nào?" Ứng Ẩn lẩm bẩm hỏi, vẫn không quay mặt lại, nhìn dòng sông xanh. Trên mặt nước liên tục xuất hiện những gợn sóng, không biết là do nhện rơi xuống hay có chút mưa nhỏ.

"Cô là người đẹp nhất, nhưng câu này tôi không thể nói."

Ứng Ẩn chỉ cảm thấy trong người có một cảm giác mất trọng lượng, lòng bàn chân như bị rút cạn. Cô im lặng một lát rồi mới quay đầu lại, ngước mắt nhìn Thương Thiệu: "Tại sao không thể nói?"

"Bởi vì câu này, dù có chân thành đến đâu, cũng giống như đang dỗ cô, hoàn toàn không có ý tốt."

Ứng Ẩn ngập ngừng, giọng cũng nhẹ đi: "Không có... ý tốt gì?"

"Về thôi." Thương Thiệu buông tay, lạnh lùng và thản nhiên chấm dứt câu chuyện.

"Đi thêm chút nữa." Ứng Ẩn lại không muốn về.

Thương Thiệu cúi đầu nhìn cô một lúc rồi cười nhẹ: "Được, vậy đi thêm chút nữa."

Ứng Ẩn cố tình chọn một hướng ngược lại với trường quay để tránh gặp đoàn làm phim. Thị trấn nhỏ này đầy những kiến trúc từ thời Minh Thanh, mái hiên và hành lang uốn lượn, tầng tầng lớp lớp. Cô chỉ cho anh thấy góc của một tòa thành, nói lần trước khi treo dây cáp, cô đã bay từ ngọn lá lên đó. Đạo diễn khen ngợi thân hình của cô nên quyết định tăng thêm cảnh hành động. Đóng vai nữ hiệp luôn khó khăn, muốn trở thành ngôi sao phải luyện tập vất vả, trên người Ứng Ẩn dán không ít băng cá nhân và cao dán, may mắn là thời gian lâu rồi, mùi thuốc không còn nồng nữa.

Cô chia sẻ với Thương Thiệu những chuyện thú vị trên trường quay, chỉ kể những điều tốt và không than khổ.

Khi đi sâu vào khu phố cổ, mưa lại rơi khiến dòng sông yên tĩnh như sôi lên. Hai người chạy một đoạn ngắn đến một cửa hàng tránh mưa.

Hiên nhà sâu che chắn mưa gió, dưới hiên còn có một chiếc ghế dài khô ráo. Thương Thiệu ngồi cùng cô, cởi chiếc áo len đã hơi ướt của mình khoác lên người Ứng Ẩn. Cô hắt hơi một cái, hai tay chống lên đầu gối, nhìn những chuỗi mưa từ mái ngói rơi xuống, lẩm bẩm: "Mưa lớn thật."

Mũi cô toàn là mùi nước hoa của Thương Thiệu, nóng, ẩm và ướt át. Cô như đang rất lạnh, nắm lấy hai bên vạt áo, kéo chiếc áo của anh sát vào cơ thể mình hơn.

Mùi hương càng rõ rệt.

"Anh không lạnh sao?" Cô nhìn Thương Thiệu.

Áo sơ mi của anh cũng hơi ướt, hiện rõ vết mưa tối màu dính chặt vào cánh tay. Ứng Ẩn ngây người một chút. Bình thường anh ăn mặc

rất chỉnh tề, trông cao ráo và thanh thoát, không ngờ cơ thể lại mạnh mẽ như vậy, các cơ bắp trên cánh tay dù đang thư giãn nhưng đường nét vẫn rất đẹp.

Áo sơ mi ướt rồi trở nên trong suốt nên có thể nhìn thấy màu da của anh.

Trước khi Thương Thiệu phát hiện, Ứng Ẩn nhanh chóng thu hồi ánh mắt mà tập trung xem mưa.

"Để tôi xem thử có đồ uống nóng không." Trong tiếng mưa, Thương Thiệu nói.

Anh vừa đứng lên thì chủ cửa hàng đã từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Ứng Ẩn, mắt sáng lên: "Cuối cùng cô cũng đến rồi!"

Ứng Ẩn "à" một tiếng, quay đầu lại, sắc mặt hơi biến đổi. Thật là rắc rối.

Ông chủ cửa hàng lắm lời: "Rượu cô nhờ tôi mang về đã đến lâu rồi! Sao nhiều ngày như vậy cô không đến lấy? Không giống cô chút nào."

Lời muốn nói của Thương Thiệu dừng lại trên đầu lưỡi. Ánh mắt anh dừng lại trên người Ứng Ẩn một cách đầy ẩn ý, sau đó tiếp lời chủ tiệm: "Hôm nay tôi đến lấy."

Ứng Ẩn nắm chặt vạt áo, ánh mắt cầu khẩn nhìn Thương Thiệu. Nhưng anh không cho cô cơ hội, cùng chủ tiệm bước vào trong. "Tôi nói cho anh biết, rượu và thuốc lá ở đây là hàng chuẩn nhất."

Ánh mắt Thương Thiệu theo lời của chủ tiệm quan sát xung quanh. Trên kệ, rượu và thuốc lá thật giả lẫn lộn và đầy đủ màu sắc. "Vậy nên cô ấy mới thích mua rượu ở đây?"

"Đúng rồi! Cô bé này uống giỏi lắm! Mỗi lần mua ba bốn chai, hai

ngày là hết sạch! Trước đây, cô ấy toàn đến tìm tôi lúc nửa đêm, làm tôi mấy hôm nay phải chờ đến mười một, mười hai giờ đêm mới đóng cửa, nhưng cô ấy không đến cũng không nói tiếng nào! Tôi còn tưởng cô ấy không muốn nữa rồi." Nói xong, ông chủ từ dưới quầy lấy ra hai chai rượu whisky Nhật Bản nguyên hộp, "Hàng nhập khẩu, anh kiểm tra nhé?"

"Không cần đâu."

Thương Thiệu không thèm nhìn, nhét hộp rượu lại vào túi vải không dệt. Thấy anh chuẩn bị rời đi, ông chủ cửa hàng gọi lại: "Cậu chưa trả tiền mà."

Thương Thiệu không mang theo ví tiền nên liền gọi điện cho chú Khang, xong xuôi, anh nói với chủ tiệm: "Một lát nữa sẽ có người đến trả tiền cho ông, đừng làm ồn."

"Thế không được, nói khó nghe thì chúng ta chỉ là người qua đường, đâu quen biết gì."

Thương Thiệu suy nghĩ một chút rồi tháo chiếc đồng hồ đeo tay: "Chiếc đồng hồ này trị giá hơn hai triệu, tôi để ở đây. Khi người của tôi thanh toán xong thì ông trả đồng hồ lại cho ông ta."

Chủ tiệm há hốc miệng kinh ngạc: "Cậu đừng lừa tôi nhé."

Thương Thiệu cười nhẹ nhàng: "Nếu mất thì phải vào đồn cảnh sát đấy."

"..."

"Đây là hàng giả phải không?" Ông chủ vẫn đang hét lên.

"Dù có là giả thì cũng đáng giá hơn rượu giả của ông." Thương Thiệu không quay đầu lại, nửa tay giơ lên.

Ra khỏi cửa hàng tối tăm và hẹp, mưa vẫn không ngừng. Trong tiếng ồn ào dày đặc của mưa, Ứng Ẩn cúi đầu ngồi đó, như một cô bé vừa làm sai chuyện. Thương Thiệu ngồi lại bên cạnh cô, hỏi nhẹ: "Tôi đã mua một cái ô, đợi mưa tạnh hay về ngay bây giờ?"

Ứng Ẩn nhìn về phía tay anh: "Chỉ có một cái thôi sao?"

"Ông ấy nói mùa mưa bán chạy nên chưa kịp nhập hàng, chỉ còn lại một cái."

Về khách sạn thì chỉ có thể che chung một cái ô. Năm phút sau khi họ rời đi, chú Khang đến, trả tiền rượu và lấy lại đồng hồ.

Chiếc ô không lớn, lại rất mỏng, bị mưa lớn dội xuống khiến người ta nghi ngờ nó sẽ rách ngay giây tiếp theo. Thương Thiệu nghiêng ô về phía Ứng Ẩn, nửa người anh bị lộ ra ngoài, cánh tay và chai rượu bị mưa thấm ướt.

Gió rất mạnh, Ứng Ẩn quấn chặt áo, cơ thể cô run lên. Họ đã đi khá xa, trong màn mưa trắng xóa, Ứng Ẩn khó nhận ra những con hẻm giống nhau, đi một lúc lâu rồi mới nói: "Hình như chúng ta đi lạc rồi."

Thương Thiệu cười lạnh một tiếng: "Lúc tối ra ngoài mua rượu một mình thì sao cô không bị lạc?"

Ứng Ẩn không nói gì, sắc mặt tái nhợt như mưa ngoài ô.

Những kiến trúc cổ của thời Minh Thanh ẩn hiện sau màn mưa, chỉ còn lại mái ngói xanh, nếu có tâm trạng, Thương Thiệu sẽ nói trông giống như một bức tranh thủy mặc. Nhưng lúc này anh không có tâm trạng mà chỉ có một cảm giác giận dữ mơ hồ và lạnh lẽo.

Con hẻm dường như không có điểm dừng.

Ứng Ẩn trở nên bất lực, nhịn mãi rồi mới quay mặt lại, răng cắn

chặt, giọng mỏng manh: "Thương Thiệu, tôi lạnh quá."

Thương Thiệu im lặng, không biểu cảm nhìn cô một lúc rồi đưa ô cho cô: "Cầm lấy."

Cô nhận lấy ô bằng cả hai tay, cơ thể rơi vào vòng tay của anh.

Ai đó có cơ thể nóng hổi, ai đó có cơ thể lạnh ngắt.

Tiếng sấm rền vang trong lòng ai đó đã nhấn chìm mọi âm thanh mà chỉ còn lại nhịp tim chân thực của mình. Ứng Ẩn nắm chặt cán ô, cảm giác cơ thể mình run lên mạnh mẽ hơn khi được sưởi ấm bởi nhiệt độ của anh.

Người đàn ông ít nói này, lúc này đành phải dịu giọng hỏi: "Lạnh đến vậy sao?"

Ứng Ẩn không ngừng gật đầu rồi lại lắc đầu. Khuôn mặt cô không còn chút máu, ánh mắt như chú nai bị ướt sũng, hoang mang, không lối thoát rồi ngước nhìn.

Thương Thiệu đột nhiên nắm chặt tay, ánh mắt u ám.

Anh ôm chặt cô vào lòng, mạnh mẽ đối diện trực tiếp.

Nhiệt độ bất ngờ ập đến bao trùm lấy Ứng Ẩn khiến cơ thể cô căng cứng, nhưng cảm giác run rẩy thực sự ngừng lại, đôi mắt lại mở to.

Việc ôm cô để sưởi ấm ngay lúc này chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, cách giải quyết thực sự thông minh là đưa cô chạy ngay về khách sạn. Nhưng việc này không hợp lý, không hiệu quả và không khôn ngoan, mang theo sự tự hủy hoại bản thân.

Cổ họng Thương Thiệu chuyển động. Anh không thể để bản thân tiếp tục sa ngã.

Chỉ sau vài giây yên lặng, anh hỏi điềm tĩnh bên tai cô: "Cô có thể tìm đường ra không? Chúng ta về khách sạn nhanh, được không?"

Ứng Ẩn gật đầu, đôi tay gập lại ngoan ngoãn áp vào ngực anh.

"Cô cảm thấy ấm hơn chưa?" Anh hỏi.

Ứng Ẩn mạnh mẽ lắc đầu.

Thương Thiệu yên lặng một lúc: "Tôi không thể cứ ôm cô thế này, cô hiểu không?"

Tôi không hiểu.

Ứng Ẩn thầm trả lời trong lòng. Tại sao? Tại sao không thể? Có phải vì cô còn quá nhỏ so với anh không? Anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Nhưng, điều đó không quan trọng. Vòng tay Thương Thiệu tiếp tục thêm vài giây nữa rồi cuối cùng cũng buông ra.

"Chúng ta chạy về khách sạn nhé?" Anh vuốt nhẹ mái tóc nửa khô của Ứng Ẩn.

Ứng Ẩn gật đầu, để không làm anh thất vọng, cô thực sự nhớ ra đường. Thế là Thương Thiệu vẫn ôm cô bằng một tay rồi chạy theo hướng cô chỉ.

Khi đến khách sạn, Ứng Ẩn vẫn ổn, còn anh thì ướt sũng từ trong ra ngoài. Việc đầu tiên khi vào phòng là bật điều hòa, việc thứ hai là mở khăn tắm ra và quấn lên người Ứng Ẩn. Ứng Ẩn ngốc nghếch đứng dưới luồng gió, run như cầy sấy và hắt hơi liền mấy cái.

"Tôi sắp chết cóng rồi." Cô tội nghiệp nói.

Phòng chưa kịp ấm lên, trong ánh mắt chờ đợi của cô, Thương Thiệu lại phải ôm cô lần nữa, giữ nhiệt cho cô qua lớp khăn tắm.

Dù sao cũng đã ôm một lần rồi.

Việc có suy nghĩ buông thả như vậy khiến anh gần như tự khinh bỉ chính mình.

"Cô đi tắm nước nóng rồi lên giường đi." Anh nói khẽ, dùng khăn tắm lau khô tóc, má và tai cô.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn để anh lau, cuối cùng tay anh dừng lại ở cổ cô. Dù có khăn tắm ngăn cách nhưng cả hai vẫn đều khựng lại. Ứng Ẩn ngẩng cằm, đôi lông mi ướt nhẹp không chịu nháy một cái. Đôi môi cô dù nhợt nhạt, cũng giống như cánh hoa, chỉ là chưa đỏ thắm...

Là sự thanh tao, như hoa hồng hay chỉ là sự khác biệt giữa hoa hồng dại mà thôi.

Thương Thiệu rõ ràng đã nín thở, nhưng lồng ngực vẫn phập phồng. Anh không thể, không nên và không được phép.

"Mau đi tắm đi, đừng để bệnh nặng thêm." Anh ra lệnh bằng giọng khàn khàn, buông tay và lùi một bước.

"Còn anh thì sao?" Ứng Ẩn đột nhiên nhớ ra, anh thậm chí còn chưa mang hành lý.

"Đừng lo cho tôi."

"Anh định đi à?" Ứng Ẩn hỏi tiếp.

"Không đi." Thương Thiệu đã bình tĩnh lại: "Chuyện cô uống rượu, tôi còn chưa xử lý với cô."

Khi Ứng Ẩn đi vào trong phòng tắm, anh đã gọi điện cho chú Khang.

"Bên đó nói thế nào?"

Chú Khang đọc từng chi tiết mua bán mà ông đã thu thập được từ chủ tiệm, cuối cùng nói: "Những chai rượu này, rất khó tưởng tượng là một người có thể uống hết được, huống chi cô ấy mới mười tám tuổi."

Thương Thiệu im lặng rất lâu, không nói gì, chỉ ra lệnh chú Khang đặt cho anh một phòng, để hành lý của anh vào đó và dùng một số biện pháp hỏi lễ tân về rác thải hàng ngày của căn phòng đó xem có gì đặc biệt không. Chẳng bao lâu sau, chú Khang gọi lại, nói không có gì đặc biệt.

Tiếng nước trong phòng tắm lấp đầy âm thanh mở cửa tủ bên ngoài. Ứng Ẩn không biết người đàn ông bên ngoài đã mở tất cả các tủ có thể giấu rượu ra kiểm tra một lượt. Khi thấy trong tủ đựng mặt nạ cứu hỏa chứa đầy các chai bia thủ công, whisky và rượu trắng, anh nửa ngồi xuống, một tay giữ cánh cửa tủ, nét mặt chìm trong bóng tối.

Không chỉ có vậy. Trong một tủ khác đựng hộp thuốc y tế, anh cũng tìm thấy không ít chai rượu. Những chai rượu đó chưa uống hết, phần lớn là rượu ngoại, whisky, brandy, gin. Anh mở từng nắp chai để ngửi, xác nhận phần lớn là rượu giả.

Xong xuôi, phòng của chú Khang cũng đã sẵn sàng. Anh đến gặp chú Khang rồi vào phòng thay quần áo.

Chú Khang kinh ngạc trước sự thảm hại của anh: "Cậu sao vậy? Nếu trời mưa không có ô thì lẽ ra cậu nên để tôi đến đón."

"Không muốn để cô ấy nghi ngờ."

"Một ngày nào đó cô ấy sẽ biết thân phận của cậu thôi. Cậu không thể giấu cô ấy mãi, trừ khi một ngày nào đó cậu chia tay cô ấy."

Bốn từ "chia tay cô ấy" khiến tay Thương Thiệu đang cởi áo sơ mi

khựng lại. Anh im lặng, rồi cười tự giễu: "Tôi sẽ làm vậy."

Câu "tôi sẽ làm vậy" mà anh nói khiến chú Khang nhất thời không biết là anh ám chỉ việc sẽ nói thật về thân phận của mình hay là sẽ chấm dứt mối quan hệ với cô ấy.

.

Ứng Ẩn tắm không lâu, nhưng khi ra ngoài, phòng vẫn trống không. Cô còn chưa kịp cảm thấy thất vọng thì Ứng Phàm đã đến. Thấy quần áo ướt của cô, Ứng Phàm kinh ngạc: "Con ra ngoài sao không nói gì?"

"Chỉ là ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ lại gặp vận đen như vậy." Ứng Ẩn thản nhiên nói.

"Còn cậu ta đâu?"

Ứng Ẩn thành thật nói: "Con không biết."

Hiện tại tâm trạng của cô rất rối bời, vừa buồn bã vì Thương Thiệu rời đi mà không nói lời nào vừa muốn nhớ lại từng giây từng phút ở bên anh, nên rất khó chịu với sự lải nhải của Ứng Phàm. Cô đuổi bà ấy: "Con muốn ngủ, mẹ về trước đi, tối đến ăn cơm rồi tìm con sau."

"Đo nhiệt độ đi đã." Ứng Phàm mở nhiệt kế ra, lắc mạnh hai cái.

Ứng Ẩn ngoan ngoãn để bà ấy đo nhiệt độ, sau khi xác định không bị sốt, cô đẩy Ứng Phàm ra cửa: "Con buồn ngủ rồi, mẹ nhanh lên đi, hai ngày nữa đi làm lại mà con còn chưa ngủ đủ."

Nếu không phải căn phòng quá rõ ràng thì Ứng Phàm thật sự nghi ngờ cô đang giấu ai đó.

Sau khi bà ấy rời đi, Ứng Ẩn ngồi ngơ ngác trên giường. Lúc thì nghĩ về hai lần anh ôm cô, lúc thì nhớ đến ánh mắt của anh. Phần lớn

thời gian, anh mang lại cảm giác điềm tĩnh và ôn hòa, nhưng càng lúc càng rõ ràng hơn những sự áp chế và xâm lấn mà anh cố gắng kiềm chế.

Ứng Ẩn không hiểu. Cô cố gắng giải mã những điều bí ẩn trên người Thương Thiệu qua ký ức, cô không biết hành động này ngay lúc này gọi là nhớ nhung và nó chỉ xuất hiện sau mười phút anh rời đi.

Khi chuông cửa vang lên, cô tưởng là dịch vụ phòng nên lười xuống giường, liền lớn tiếng nói: "Không cần dọn phòng!"

Nhưng cô lại nghe thấy giọng của Thương Thiệu: "Mở cửa."

Ứng Ẩn ngẩn ra, nhảy xuống giường, như một cơn gió chạy chân trần đến cửa. Vừa mở cửa ra đã thở hổn hển, đôi mắt sáng rỡ: "Anh chưa đi à?"

Thương Thiệu đã thay quần áo xong, một tay tựa vào khung cửa: "Đã nói là sẽ tính sổ với cô mà."

"Tôi mua cho đoàn phim uống mà..." Ứng Ẩn nhỏ giọng biện minh.

"Họ uống xong rồi thì cô lại giấu vỏ chai vào tủ của mình sao?" Thương Thiệu lạnh lùng hỏi, "Ứng Ẩn, cô mới mười tám tuổi đã để rượu hủy hoại cả đời mình sao?"

Ứng Ẩn cứng họng. Những lời nói dối đã được chuẩn bị từ trước bị vạch trần ngay tại chỗ, cô xấu hổ đến mức không thể biểu lộ cảm xúc, chỉ có khuôn mặt đỏ bừng vì bối rối và xấu hổ.

Khi giọt nước mắt đầu tiên của cô rơi xuống, nó đã phá vỡ toàn bộ sự phòng ngự của Thương Thiệu và khi cô vừa khóc vừa lao vào lòng anh, anh mất hết lý trí, đặt môi lên đỉnh đầu cô.

Chương 139: Dường như anh... đã nổi giận

Ứng Ẩn không nhận ra nụ hôn trên đỉnh đầu của mình bởi nó quá nhẹ, từ sự vô thức khi hôn đã pha trộn vào đó sự kiềm chế không cho phép bị phát hiện.

Thương Thiệu siết chặt tay đang cầm túi giấy, trong túi là những quả táo giòn ngọt không cần gọt vỏ mà chú Khang mới mua, tay còn lại anh siết chặt vai Ứng Ẩn rồi buông ra, buộc mình phải bình tĩnh hỏi: "Tại sao lại khóc nhiều thế?"

Nước mắt của Ứng Ẩn cũng chẳng kém gì cơn mưa ngoài kia. Trong đó có một phần là cô giả vờ, chính cô biết điều đó, vì chuyện uống rượu bị lộ, cô sợ bị Thương Thiệu mắng nên khóc trước để chiếm lợi thế. Còn về việc Thương Thiệu có quyền gì để mắng cô, tạm thời cô không có thời gian nghĩ đến.

Sợ làm phiền cả dãy hành lang, Ứng Ẩn mím môi, chỉ biết rơi nước mắt và nức nở, kéo áo Thương Thiệu và dẫn anh vào phòng. "Không thể để người khác thấy..."

Cô vừa khóc vừa nói, vẻ mặt tội nghiệp đến mức buộc anh phải biết điều khiển Thương Thiệu không thể chống cự. Anh dịu giọng lại, trước hết xin lỗi: "Xin lỗi, có phải tôi đã làm cô sợ không?"

Ứng Ẩn gật đầu mạnh, đôi môi mím lại, đôi mắt ngấn lệ ngước nhìn anh. Khi cánh cửa phòng kêu cái "cạch" và khóa lại, cô nói: "Tôi đã làm bẩn chiếc áo sơ mi mới của anh rồi..."

Thương Thiệu cúi xuống nhìn, thì ra là vạt áo bị nước mắt cô làm

ướt. "Không sao đâu."

"Anh... thay đồ ở đâu vậy?" Cô đột nhiên nhận ra.

"Tôi đã mở một phòng."

"Vậy anh..." Ứng Ẩn chỉ nói được một nửa.

Thương Thiệu ngừng lại: "Tối nay tôi không đi."

Nghe anh nói vậy, Ứng Ẩn ngỡ ngàng, tim đập thình thịch. Cô không khóc nữa, nước mắt còn đọng trên má, nhưng má đã đỏ lên, cô giả vờ không có chuyện gì mà ngồi xuống ghế sofa.

Thương Thiệu đặt túi giấy lên bàn trà, lấy ra một quả táo, ngồi xuống, như dỗ trẻ con, nói nhẹ nhàng: "Tôi rửa tao cho cô còn cô kể lại toàn bộ chuyện uống rượu được không?"

Ứng Ẩn gật đầu. Nếu cô biết đây là lần đầu tiên người đàn ông này phục vụ người khác, ví dụ như bóc quả cam cho cô vào buổi trưa và rửa quả táo này, chắc hẳn cô sẽ nói: "Anh thật quá đáng đấy!"

Rửa táo dù là việc nhỏ nhặt nhưng không thể phủ nhận đây thực sự là một trong những "lần đầu tiên" nhỏ nhặt trong cuộc sống của anh. Nếu một người có được nhiều "lần đầu tiên" nhỏ nhặt của người khác thì có lẽ ý nghĩa của người đó đối với người kia là rất lớn.

Khi cắn miếng đầu tiên, Ứng Ẩn phải thừa nhận anh bạn này rất biết chọn đồ, có lẽ táo trong vườn địa đàng cũng không ngon hơn thế này.

"Từ khi nào cô lại bắt đầu uống rượu?" Thương Thiệu bắt đầu cuộc thẩm vấn.

"Tháng Chín... giữa tháng Chín."

"Mới chưa đầy hai tháng mà cô đã uống nhiều như vậy một mình?"

Ứng Ẩn không dám nói gì.

"Sáu mươi phần trăm trong đó là rượu giả."

"...!!!" Ứng Ẩn ngừng nhai, mắt mở to: "Rượu giả?"

Thương Thiệu bình thản nói: "Tất cả rượu nhập khẩu đều là giả, bao gồm cả hai chai whisky Nhật Bản mà cô vừa mang về."

Khóe miệng Ứng Ẩn giật giật.

Chẳng trách mà tháng vừa qua cô ngủ không ngon, cảm xúc bất ổn, dạ dày yếu và tim thì lúc nào cũng cảm thấy khó chịu. Khi lên mạng tra cứu, cô còn tưởng mình bị rối loạn lưỡng cực nặng cơ đấy! Hóa ra chỉ là một phen hú vía, tất cả là do rượu giả gây ra.

"Ít nhất thì cô vẫn còn sống."

Ứng Ẩn tức giận trừng mắt nhìn anh: "Đừng dễ dàng nói ra những lời đáng sợ như thế!"

"Vậy sao?" Thương Thiệu nhạt nhẽo hỏi lại: "Lời nói tuy dễ dàng nhưng không giết người. Cách cô uống rượu để tự làm hại mình còn dễ dàng hơn lời nói của tôi và cũng hiệu quả hơn nhiều."

"Lời nói cũng có sát thương đấy."

Ứng Ẩn lẩm bẩm nói, Thương Thiệu không nghe rõ.

"Gì cơ?" Anh hỏi.

"Lời nói cũng có thể giết người mà." Cô bé lặp lại, nhấn mạnh.

Thương Thiệu suy nghĩ trong giây lát rồi chợt hiểu ra. Anh cầm điện

thoại lên, định tra cứu tên cô thì nghe thấy người bên cạnh khẽ nói: "Đừng xem."

Là một giọng điệu khẩn cầu yếu ớt.

Thương Thiệu đặt điện thoại xuống, hỏi: "Họ nói gì?"

"Không có gì, chỉ là nói về một người tên Ứng Ẩn mà tôi hoàn toàn không quen biết." Ứng Ẩn giả vờ nhẹ nhõm nói.

"Vì vậy, do buồn bã mà không thể xả ra nên cô bắt đầu uống rượu?"

"Ban đêm tôi không ngủ được." Ứng Ẩn quay mặt đi, hơi nhếch môi, nụ cười mờ nhạt, như cảm thấy hối hận vì sự yếu đuối của mình. Sau vài giây im lặng, cô thật sự nói: "Xin lỗi, tôi quá yếu đuối."

Trong câu nói đó, hai hàng nước mắt bỗng lăn dài xuống má cô.

"Xin lỗi, tôi quá yếu đuối." Cô lấy hai bàn tay che chặt mắt: "Khi thấy người ta nói về những việc tôi chưa từng làm, tôi cảm thấy máu nóng sôi lên. Khi thấy người ta bôi nhọ bộ phim của tôi, tôi chỉ muốn lao lên để chứng minh điều đó. Khi thấy người ta dễ dàng nói "Ứng Ẩn là người như thế này", tôi không thể không lớn tiếng nói là không phải vậy. Vì những điều này, tôi rụng rất nhiều tóc, ngửi thấy mùi thức ăn là buồn nôn. Tôi quá yếu đuối, tại sao tôi lại yếu đuối đến vậy..." Cô lặp đi lặp lại, vai run rẩy, nước mắt từ kẽ tay rơi xuống đầu gối.

Đáng lẽ cô phải ăn uống đầy đủ mỗi ngày, dùng những tin đồn và sự bôi nhọ làm gối để đêm nào cũng ngủ yên giấc, rồi sáng dậy, làm việc bình thường với tinh thần minh mẫn – nếu có thể, cô thật muốn làm được như vậy.

Khi bị ôm vào vòng tay rộng lớn đó, nước mắt của cô như chảy mạnh hơn, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng.

Trong phòng, máy điều hòa đang thổi không khí ấm hết công suất, Ứng Ẩn khóc đến nỗi cảm thấy rất nóng, hai tay cô siết chặt quanh eo Thương Thiệu. Trên người và trán đều lấm tấm mồ hôi nhưng cô không muốn buông tay.

Cơ thể anh cũng rất ấm áp, vòng tay ôm rất ấm, hương thơm quen thuộc mang theo mùi thuốc lá, trầm hương và hương gỗ, cùng với nhiệt độ cơ thể anh, chiếm trọn hơi thở của Ứng Ẩn. Cô chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương này ở bất kỳ nam sinh nào khác. Sao lại thế này, khi trong vòng tay anh, cô lại không thể tập trung vào nỗi buồn?

"Cô không hề yếu đuối, cô đã làm rất tốt rồi." Thương Thiệu đặt tay lên tóc cô, tay kia ôm lấy bả vai của cô, "Nếu là tôi thì cũng không thể làm tốt hơn cô."

Ứng Ẩn không tin, vì anh dường như có thể làm mọi thứ. Nhưng khi anh nói "không thể làm tốt hơn cô", điều đó lại mang đến một cảm giác an ủi kỳ lạ.

"Anh cũng sẽ cảm thấy khó chịu sao?" Cô ngước mặt lên, đôi mắt đẫm lệ.

"Có." Giọng Thương Thiệu chắc chắn.

Ứng Ẩn vẫn còn nức nở: "Tôi tưởng anh sẽ dạy tôi điều gì khác."

"Chẳng hạn như?"

"Chẳng hạn như..." Cô nói với giọng mũi, "Chẳng hạn như không để ý đến lời người ngoài, không vui vì vật chất, không buồn vì bản thân, không nghe điều tiếng của người khác."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Những điều này cô không tự nói được sao?"

Ứng Ẩn do dự đáp "Ừm."

"Cô bé à, sau này cô sẽ hiểu, có thể là lần này, có thể là lần khác. Chỉ khi cô tự mình hiểu, đó mới là lúc cô cần hiểu nhất. Trước đó, nếu cô muốn yếu đuối, muốn bướng bỉnh thì cứ việc. Không phải lỗi của cô."

Ứng Ẩn lau nước mắt để nhìn rõ hơn: "Anh gọi tôi là gì? Cô bé gì cơ?" TiếngQuảng Đông của cô khá kém.

Thương Thiệu lặp lại một lần nữa, bình thản giải thích: "Là ý nghĩa của từ em gái."

"Em gái..." Tay của Ứng Ẩn vẫn vòng quanh eo anh, trong lòng nghĩ, em gái có thể như thế này sao? Quả nhiên, Thương Thiệu không cho phép cô làm vậy, nhắc nhở: "Khóc đủ rồi, có phải cô nên buông tay ra không?"

Khóc có gì là khó. Trong mắt Ứng Ẩn, nước mắt lại chảy thành hai dòng. "Không..."

Thương Thiệu: "..."

Cô lại chui mặt vào ngực anh, trong lòng lóe lên một cảm giác mơ hồ. Hóa ra đây là ôm sao?

Cô đã trải qua mọi thứ trong phim, ôm, hôn, những cử chỉ tưởng như táo bạo trên màn ảnh nhưng thực tế khi quay lại vô cùng nhạt nhẽo, nhưng trong lòng lại không có cảm giác tê tê như thế này.

Chưa đủ sao? Nhưng chưa đủ ở đâu? Nếu chưa đủ thì còn cần làm gì nữa? Còn có thể làm gì khác? Ứng Ẩn đột nhiên rất táo bạo: "Anh ôm tôi đi."

"Gì cơ?" Cơ thể Thương Thiệu cứng lại.

"Anh ôm tôi chặt vào."

"Không được."

"Một hôm, em gặp Huỳnh Dao trong quán trà, cô ấy kể với người khác là tôi giả vờ giàu có, thực ra đến một phần bánh dứa cũng không dám mời cô ấy ăn. Tôi hỏi tại sao cô ấy lại nói như vậy, cô ấy nói tôi cũng đâu tin tưởng cô ấy, mỗi lần nói chuyện với cô ấy đều giấu giếm. Tôi không biết trả lời thế nào mà mua cho cô ấy một đĩa bánh dứa, lúc ra khỏi cửa đợi cô ấy hai giây nhưng cô ấy không đến, tôi nghe tiếng cô ấy đập vỡ cái đĩa. Rõ ràng tôi đã mời cô ấy ăn nhiều lần rồi... Lần đó, vì tôi thật sự hết tiền sinh hoạt. Tôi không dám mời cô ấy về nhà chơi vì tôi quá sĩ diện."

Lần này, nước mắt của cô là thật.

"Đừng ngốc nghếch như vậy." Thương Thiệu nâng ngón tay lên, chạm nhẹ vào trán cô. "Tạm biệt bạn bè là chuyện bình thường trong cuộc sống."

Một lúc sau, Ứng Ẩn ngước mặt lên hỏi: "Tại sao anh không viết thư cho tôi nữa? Anh không viết thư cho tôi khiến tôi tưởng anh cũng giống như họ. Anh đã đọc những tin đồn đó, tin vào những tin đồn đó và muốn tránh xa tôi."

Thương Thiệu ngập ngừng, rồi nói khẽ: "Là cô không viết cho tôi."

Lúc cô gọi anh, anh gần như luôn đáp ứng, dù lịch trình vốn đã kín mít nhưng vẫn dành thời gian để gặp cô. Nhưng nếu cô không tìm anh thì anh cũng không thể chủ động, vì cô đã có bạn trai và cả hai đều yêu nhau. Nếu nghiêm túc theo đuổi thì việc cướp một cô gái từ tay một nam sinh trung học đối với anh có lẽ không khó. Nhưng khi nghĩ nếu Ứng Ẩn yêu Giang Lục Phàm một cách nghiêm túc như vậy thì việc thay đổi tình cảm sẽ là một điều đau khổ đối với cô. Cô sẽ rơi vào tình trạng lương tâm cắn rứt.

Đạo đức của anh không quan trọng, nhưng có lẽ, đạo đức đối với cô lại rất quan trọng? Dù anh có cố gắng theo đuổi thế nào thì cuối cùng người lựa chọn vẫn là cô, để cô phải mang theo cảm giác tội lỗi vì phản bội mối tình đầu, dù chỉ trong một tuần, một ngày, một khoảnh khắc, anh nghĩ, điều đó cũng là không đáng.

"Tôi đã viết, nhưng anh không có thời gian." Ứng Ẩn lên tiếng trách móc.

Thương Thiệu cúi đầu: "Lúc đó cô phải thi đại học, gặp nhau hai tuần một lần rất phiền cô."

"Chúng ta có gặp nhau hai tuần một lần không?" Ứng Ẩn mơ hồ. Rõ ràng mỗi lần gặp mặt đều cách nhau rất lâu.

"Hai tuần một lần." Thương Thiệu khẳng định.

Mùi hoa cam từ đậm trở nên nhạt dần, trận mưa bão đầu tiên của mùa hè trút xuống khiến cánh đồng trắng xóa. Đến bây giờ, quả cam đã chín đỏ.

"Kỳ nghỉ hè anh cũng không gặp tôi."

"Tháng Bảy thật sự rất bận."

Vì bận rộn không thể tránh được nên anh đã từ chối gặp Ứng Ẩn hai lần, sau đó cô ít viết thư hơn.

Thương Thiệu tự tìm được câu trả lời: cô đang bận tận hưởng tình yêu – anh tự nhủ như vậy, nhưng mỗi ngày, khi mở hộp thư một cách đều đặn, anh vẫn mong chờ điều gì đó. Anh giải tỏa bản thân bằng cách luyện chữ, viết những điều nghiêm túc, đạo lý như "đừng làm điều ác nhỏ nhặt", "người quân tử chính trực", "không phải lễ".

Mẹ anh, Ôn Hữu Nghi, một lần nhìn thấy, vốn biết anh không dễ dàng mới viết những điều này, trong những dòng chữ đó có ẩn chứa

sự u uất trong lòng, bà hỏi: "A Thiệu cảm thấy chuyện gì là không đúng?"

Anh không thể trả lời. Nhớ nhung là có tội.

Mẹ lại hỏi: "A Thiệu có điều gì xấu muốn làm không?"

Không thể giấu được bà. Nhưng Thương Thiệu vẫn không nói, nét chữ trở nên rối loạn, anh mím môi, lông mày cau lại.

Ôn Hữu Nghi không nhịn được cười, nhếch môi, cuối cùng nói: "Mẹ biết rồi, A Thiệu đã thích một người không nên thích."

"Không có thích." Thương Thiệu lên tiếng, đặt bút lông xuống, xé tờ giấy với nét chữ nguệch ngoạc rồi vò thành một cục.

"Con không nói dối trước mặt mẹ được."

Dù là một thanh niên hai mươi lăm tuổi, cho dù bên ngoài anh có điềm tĩnh và vững vàng đến đâu, trước mặt mẹ vẫn hoàn toàn không thể che giấu được. Thương Thiệu chỉ u uất trong một khoảnh khắc rồi lạnh lùng nói: "Chỉ là quan tâm, không thể gọi là thích."

"Ồ. Nhưng quan tâm sao lại là "không đúng"? Sao lại đi ngược lại với phẩm hạnh của người quân tử?"

"Con miệng cứng quá."

Vì công việc khảo sát nên trong những bữa tiệc riêng xa hoa nhất của hoàng gia, anh là người có vẻ ngoài mệt mỏi và uể oải nhất.

Nhưng nếu ngay cả việc nghĩ về cô cũng là có tội thì bây giờ khi cô đang yếu đuối, để mặc cô ôm anh, dựa vào anh, dường như càng có tội hơn. Lại nghĩ đến hôm nay anh đã ôm cô nhiều lần (những lý do có vẻ đủ đầy, nhưng thực ra có thể tránh được), chẳng phải là chồng chất thêm tội lỗi sao?

Thương Thiệu bất ngờ tỉnh ngộ, sau khi hít một hơi sâu, anh đẩy cô ra: "Bây giờ chắc là khóc xong rồi?"

"Ồ..." Ứng Ẩn buông tay, nhưng khi rời đi lại muốn quay lại.

"Bây giờ đã xả hết rồi, có nghe lọt tai đạo lý không?" Thương Thiệu rút hai tờ khăn giấy đưa cho cô.

"... Không phải anh nói không giảng đạo lý sao?" Ứng Ẩn tròn xoe mắt, quên cả nhận lấy tờ giấy. Không phải cô vừa giả khóc để lừa qua được sao?

"Chỉ có một câu." Thấy cô không động đậy, Thương Thiệu liền đặt tờ giấy lên quầng mắt đỏ hoe của cô, giọng nhẹ nhàng nói: "Bất kỳ lúc nào, dù là tin đồn, dù là chia tay bạn bè, dù là bị vu khống, dù có đau khổ, dù nghi ngờ bản thân cũng đừng tự mình sa ngã."

Nói xong, anh nhếch môi cười, nhìn thẳng vào mắt Ứng Ẩn: "Cô làm được không?"

Ứng Ẩn do dự một lúc, rồi gật đầu.

"Hứa với tôi đi."

Anh rất nghiêm túc, trông như đang bàn chuyện quan trọng, đôi mắt sắc bén và sâu thẳm như nhìn thấu lòng người.

Ứng Ẩn như bị anh làm cho cứng người, mặt cô bỗng dưng đỏ lên, cúi xuống, bất giác nói: "Dựa vào gì mà tôi phải hứa với anh, anh cũng không có vị trí quan trọng như vậy..."

Cô nói rất đúng, chính xác và khách quan.

Chỉ trong nửa giây, Thương Thiệu gật đầu, không tỏ vẻ gì cảm xúc mà bình thản đáp: "Không quan trọng là ai, chỉ cần hứa với người

quan trọng nhất trong lòng cô là được."

Anh không biết tâm sự của cô, cô cũng không biết tâm sự của anh.

Ứng Ẩn cảm thấy khoảng cách giữa cô và anh vừa được cơn mưa kéo gần lại, giờ đã bị luồng gió ấm của điều hòa thổi xa ra. Ai cho phép anh lúc gần lúc xa như vậy?

Vì thế, khi Thương Thiệu nói muốn bù đắp cho cô một món quà mừng thi đại học trễ, thì cả 45 cân trọng lượng của cô, cùng với 45 cân tính ngang bướng, nói: "Tôi muốn áo ngủ."

Thương Thiệu dứt khoát từ chối: "Không phù hợp."

"Tôi chỉ muốn cái này thôi." Ứng Ẩn nhấn mạnh: "Là áo ngủ, không phải đồ lót."

"Tôi biết!" Thương Thiệu bất chợt bực bội đáp lại.

"Phải là loại đẹp, khiến người ta nhìn vào thấy vui, tôn dáng, nhưng thoải mái, có đường cong nhưng không bó buộc." Cuối cùng, cô nói: "Anh tự tay chọn."

Vành mắt cô vẫn còn đỏ không hiểu sao lại tỏ vẻ đắc ý.

Dù sao cô vẫn là một thiếu nữ, đối với những gì phải trải qua trong tương lai, lúc này vẫn còn một chút vô tư, vết thương vừa lành đã quên ngay.

"Anh không dám tặng à?" Ứng Ẩn dùng cách khiêu khích rất trẻ con: "Cái loại gợi cảm tôi cũng có thể mặc. Ánh mắt anh không tệ chứ?"

Không biết anh đã hít thở sâu bao nhiêu lần.

Một lúc sau.

"Được." Anh trả lời ngắn gọn, ngước nhìn cô, từng chữ rõ ràng hỏi: "Vậy thì, chiếc áo ngủ đẹp mà tôi tự tay chọn, cô định để ai nhìn thấy mà vui vẻ?"

Ứng Ẩn: "..."

Không chắc, nhưng dường như anh... đã nổi giận.

Chương 140: Ngày tháng còn dài, nhưng không ai có thể so sánh với anh ấy

Anh tặng cô một chiếc váy ngủ màu xanh nhạt.

Màu xanh non mềm mại, giống như lá sen đầu hè, pha lẫn một chút sắc vàng của nhành liễu, trở thành sắc xanh độc đáo mà cô từng thấy. Khi mặc vào trước gương, như đúng yêu cầu của cô, chiếc váy vừa thoải mái vừa thướt tha, lại đẹp mắt và tôn lên đường cong.

Anh có thể ước lượng chính xác chu vi cổ tay của cô để tặng một chiếc đồng hồ vừa vặn thì cũng có thể đoán đúng kích thước để tặng một chiếc váy hoàn hảo.

Ngực ra ngực, eo ra eo, mông ra mông.

"... Đồ đáng ghét."

Tặng quá chuẩn xác, cô đứng trước gương lẩm bẩm chửi thầm, hai tay ôm lấy vòng ngực đầy đặn.

Hôm đó rõ ràng anh đã tức giận, sau khi hỏi cô một câu, anh không chờ cô trả lời mà đột ngột đứng dậy rời đi.

Cô hướng về phía lưng anh đáp không đầu không đuôi: "Gì chứ, đương nhiên là mặc cho bản thân xem rồi." Đàn ông thật khó hiểu, mặc váy ngủ đẹp thực sự sẽ giúp giấc ngủ ngon hơn.

Nhưng anh chỉ lạnh lùng quay đầu lại, nói: "Tùy."

Cô chỉ nhận ra sự tức giận vô lý của anh nhưng không thấy được cử động nuốt khan và nắm tay siết chặt của anh.

Mời một người đàn ông tặng váy ngủ là chiêu trò quyến rũ gì đây? Anh lại phải thừa nhận là bản thân đã bị quyến rũ. Nếu như cái cách khích tướng vụng về của cô là để anh ghen, anh cũng phải thừa nhận là bản thân đã ghen. Cô muốn anh ghen tị và anh thực sự đang cảm thấy lòng ghen tuông cuồn cuộn.

Nhưng cô không nên tự tin đến mức nhẹ nhàng cho rằng mình có thể quyến rũ được anh. Thật ra, anh đã bị cô làm cho tâm hồn dao động, suýt chút nữa đã muốn nắm chặt tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà hỏi cô muốn mặc cho Giang Lục Phàm xem hay là mặc cho người đàn ông mà cô cho là ba mươi tuổi này này xem. Tệ hơn nữa, anh thậm chí đã nghĩ đến việc cưỡng hôn cô, rồi nói với cô, "Đưa số của Giang Lục Phàm đây, tôi sẽ giúp cô chia tay cậu ta."

Anh có thể thừa nhận mọi thất bại và sự mất kiểm soát của mình trước cô, ngoại trừ một điều—

Anh không cho phép bản thân và tình cảm của mình trở thành trò đùa dưới sự khinh thường và giật dây của cô.

Cô càng tỏ ra nhẹ nhàng tự tin, đầy kỹ năng và dễ dàng điều khiển, anh càng phẫn nộ. Phẫn nộ vì cô khinh thường tình cảm, phẫn nộ vì cô coi nhẹ mối quan hệ giữa họ.

Anh rời đi dứt khoát, không cho cô cơ hội níu kéo. Rời khách sạn cũng rất quyết liệt khiến chú Khang hiếm thấy anh tức giận đến thế cũng không dám làm phiền mà chỉ im lặng lái xe.

Khi đến thành phố lớn nhất nội địa cách thị trấn hai trăm cây số (nơi máy bay riêng của anh được đỗ), chú Khang đi cùng anh dạo quanh các cửa hàng thương hiệu xa xỉ. Thị trường hàng xa xỉ nội địa mới chỉ bắt đầu phát triển, không có gì lọt vào mắt anh, anh yêu cầu phi hành đoàn đưa máy bay đến Paris.

Dù sao chú Khang cũng chưa từng thấy anh chọn quà cho ai với thái độ này, không phải với tâm trạng chúc phúc mà như đang trả nợ. Nhìn vẻ mặt cau có, chú Khang biết anh đang rất khó chịu. Nhưng ngược lại, anh chọn lựa lại rất kiên nhẫn.

Cuối cùng, chiếc váy ngủ màu xanh pha trộn giữa xuân và hạ ấy được nhân viên bán hàng cẩn thận đóng gói, buộc nơ bằng ruy băng có logo và trên chuyên cơ từ Paris đến Hồng Kông, sau một tháng, nó đã đến tay cô.

Cô chụp rất nhiều ảnh nhưng không gửi tấm nào. Việc gửi ảnh mặc váy ngủ của mình cho anh, cô không làm được. Thế nhưng, anh cũng không hỏi cô có thích không, có vừa không hay cô mặc như thế nào. Anh thậm chí không hỏi xem cô đã nhận được chưa.

Đúng vậy, anh không tìm cô thêm lần nào nữa.

Nhận quà của người khác luôn phải có phản hồi. Cô có đầy đủ lý do để gọi điện cho anh.

"Tôi nhận được váy ngủ rồi."

"Nhận được là tốt."

Cô im lặng một lúc: "Anh không hỏi tôi có thích không sao?"

"Không thích cũng không sao."

Dù giọng anh rất điềm tĩnh nhưng sự lạnh lùng trong lời nói không thể che giấu được. Cô bỗng dưng có chút mơ hồ, ngón tay cô cào vào góc tường trắng muốt: "Anh đang bận phải không?" Cô ngập ngừng hỏi.

"Đang chờ họp."

Nghe câu trả lời của anh, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trước khi kịp vui mừng, cô lại nghe anh nói: "Công việc điều động, sau này tôi sẽ ít về nước hơn."

Cô sững sờ, một lát sau, cô từ từ dựa lưng vào tường, hình thành một tư thế cúi đầu tựa vào. "Vậy à..." Cô giả vờ ngạc nhiên, có chút vui vẻ: "Thăng chức à?"

Sự vui vẻ ấy hoàn toàn trái ngược với tư thế của cô.

"Không hẳn." Anh trả lời.

"Vậy... vậy thì anh cố lên nhé."

"Cô cũng vậy."

Nước mắt nóng hổi lăn dài trên má cô. Nhưng cô vẫn dùng giọng vui vẻ, nhẹ nhàng, không quan tâm mà hỏi: "Điều động đến đâu? Lại sang Ý à?"

Điện thoại vang lên một tiếng cười nhẹ. "Không hẳn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu."

"Thỉnh thoảng về nước..." Cô chưa nói hết câu, nâng tay lên, dùng mu bàn tay chạm vào khóe mắt.

"Tôi sẽ về."

"Thật sự sẽ về chứ?"

"Thật sự sẽ về."

Cô chuẩn bị cúp máy, chào tạm biệt: "Tạm biệt, anh ký giả."

Khi cuộc gọi kết thúc, cô từ từ ngồi xổm xuống dựa vào tường rồi vùi mặt vào cánh tay. Một lúc sau, cả hai đầu gối đều bị nước mắt

làm ướt.

Kẻ nói dối.

Dù thỉnh thoảng anh về nước nhưng cũng sẽ không tìm cô nữa. Cô có linh cảm như vậy.

Đây chính là lời chia tay cuối cùng của anh dành cho cô.

Tại sao?

Khi Ứng Phàm bước vào, nước mắt của Ứng Ẩn đã khô, da mặt căng lên, đôi mắt đăm chiêu nhìn vào hư không. Cô vẫn ngồi xổm ở góc tường, chiếc váy trên người giống như một lá sen, lấp lánh ánh vàng trong nắng chiều, trông vô cùng xinh đẹp.

"Sao con lại khóc?" Ứng Phàm giật mình hỏi.

Ứng Ẩn lắc đầu, chống tay lên tường từ từ đứng dậy. Cảm giác tê dại như con rắn nhỏ bò trong chân lan đến tim cô khiến lồng ngực cũng trở nên tê liệt.

"Chắc sau này con sẽ không gặp lại anh ấy nữa." Cô khẽ nói, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười với mẹ.

Ứng Phàm im lặng một lúc, rồi mới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Anh ấy gọi cho con, nói công việc điều chuyển, sau này sẽ ít về nước."

"Đó là chuyện không thể tránh khỏi."

"Ừm."

"Cậu ấy có công việc của riêng mình, nếu khó mà quan tâm đến con thì cứ coi như bạn qua email như trước cũng tốt." Ứng Phàm an ủi,

"Ngày tháng còn dài, rồi con sẽ thấy cậu ấy cũng chẳng có gì đặc biệt."

Họ vẫn trao đổi vài email, nhưng từ ngữ của Ứng Ẩn trở nên dè dặt hơn nhiều và thư trả lời của Thương Thiệu cũng càng thêm kiềm chế, khách sáo.

Không ai có thể chống lại sự khách sáo cố tình, bởi đó là tín hiệu từ trái tim. Anh muốn dần dần chấm dứt với cô, dấu vết phanh chậm rãi như mạng nhện mỏng manh bị gió nhẹ cuốn đi.

Nhưng Ứng Phàm đã nói sai một điều, "Ngày tháng còn dài, rồi con sẽ thấy cậu ấy cũng chẳng có gì đặc biệt."

Không phải vậy. Không ai có thể so sánh với anh ấy.

Ứng Ẩn nổi tiếng rất nhanh. Bộ phim cổ trang hài mà cô đóng rất vững chắc đã mở ra con đường sự nghiệp thứ hai cho cô. Sau khi công chiếu, các sự kiện, dạ tiệc, chương trình giải trí, quảng cáo nối tiếp nhau không ngừng. Cô gặp rất nhiều gương mặt khác giới, từ ca sĩ nổi tiếng từ các chương trình tuyển chọn, diễn viên phim thần tượng có gương mặt điển trai đến những ông chủ giàu có hàng tỷ đô la, thậm chí cả những quan chức cấp cao không tiện nêu tên.

Có vô số người quan tâm đến cô theo nhiều cách khác nhau, từ những lời tỏ tình rõ ràng đến những hành động kín đáo. Cô chợt ngẩn ngơ, trong đầu hiện lên hình ảnh mờ nhạt của anh.

Không biết giờ này anh sống thế nào? Trong những bản tin từ chiến trường ấy, có bài nào do anh viết không?

Cô dần trở nên rất quan tâm đến tình hình Trung Đông.

Mẹ ơi, anh ấy thật sự rất đặc biệt. Dù không nổi tiếng, nhưng chỉ có anh ấy mới lo lắng khi khen con đẹp vì sợ lời khen không xuất phát từ lòng chân thành. Chỉ có anh ấy, khi ôm con, dạy con cách nói "Tôi

không nên ôm cô như thế này" rồi buông tay ngay lập tức. Chỉ có anh ấy hiểu chuyện trò và đi dạo. Chuyện trò và đi dạo, hai việc đơn giản như thế, nhưng phần lớn đàn ông không biết.

Anh ấy cũng không rít thuốc rồi nói "Cô hãy theo tôi đi". Cũng không đặt tay lên vai cô nói, "Ôi chao, một cô gái như cô trong làng giải trí thật không dễ dàng, cần có người bảo vệ". Cũng không thèm muốn nụ cười gượng ép mà hỏi "Cô có thể ghi cho tôi một câu chúc ngủ ngon không, tôi thực sự muốn nghe giọng cô mỗi đêm". Cũng không gõ bàn với chân gác nói, uống rượu mừng, sao lại buồn bã như vậy, không biết điều à?

Cô cười ngày càng thành thạo, dần dần nở ra một sự ngọt ngào giả tạo, cùng với sự hời hợt không để mọi thứ vào lòng.

Sự nổi tiếng đến nhanh chóng, trong giới thượng lưu Hồng Kông và Ma Cao, một số cô chủ coi việc quen biết cô là thời thượng, thi nhau mời cô đi uống trà chiều, ăn brunch, đi mua sắm cùng nhau. Người ngoài nhìn vào thấy cô như một ngôi sao được yêu mến đã bước chân vào tầng lớp thượng lưu, nhưng thực ra, Ứng Ẩn hiểu rõ, cô chỉ là một món đồ thời thượng của thời điểm này, một phụ kiện đẹp mắt.

Cô đã rèn luyện đến mức tách biệt được trái tim và tinh thần, trong lúc dạo chơi trong buổi brunch ở Hồng Kông, cô nghe các cô chủ lại có chuyện mới để bàn tán.

"Mau nói đi, hôm qua cô uống trà với Cậu chủ Thương thế nào rồi?" Một cô chủ nhà làm bất động sản hỏi, đẩy nhẹ vào người đang ngồi trên ghế sofa.

"Còn sao nữa, có thể thế nào chứ?" Người bị hỏi tuổi trẻ hơn một chút, mặt mỏng, khi trả lời đã đỏ mặt.

Ứng Ẩn khẽ nâng mắt, nghe thấy Athena, người đã dẫn cô vào giới thượng lưu này, cười nói: "Ôi, cô ấy hôm qua gặp mặt con trai cả

của nhà họ Thương đấy."

"Đâu phải là gặp mặt! Đừng nói bậy!" Người được mai mối đỏ mặt, đứng dậy giả vờ muốn đánh cô bạn: "Chỉ là gặp gỡ, tiếp xúc thôi."

"Woo~" Những người khác đều cười lớn: "Thế gặp gỡ thế nào rồi?"

"Không thế nào cả!" Cô gái nói một cách cứng rắn nhưng mặt vẫn đỏ bừng, thì thầm: "Anh ấy không nói gì cả!"

"Thật sao?"

"Ừ."

"Thế hai người ngồi một giờ, làm gì? Chỉ uống trà thôi à?"

"Đúng vậy, chỉ uống trà, hỏi về chuyện học hành ở Cambridge của anh ấy."

Nghe đến Cambridge, Ứng Ẩn chợt kéo tâm trí đang bay xa của mình trở lại một chút. Cô vẫn luôn có một cái nhìn cao hơn đối với những người đàn ông từ Cambridge trở về. Oxford không được, Harvard cũng không được. Chỉ có Cambridge.

"Chắc chắn anh ấy đã nói rất nhiều. Anh ấy học rất giỏi ở Cambridge, nếu không phải về nước kế thừa gia nghiệp thì có lẽ đã học đến Tiến sĩ." Một nàng dâu mới từ gia đình danh giá nói những điều nghe được.

"Không đâu, chỉ nói vài câu, kiểu không có gì để nói."

Cô gái được mai mối nhớ lại khoảng thời gian một giờ ngồi đối diện với anh ấy. Đây là người mà trưởng bối hai nhà giới thiệu cho cô, cả hai đều còn trẻ, cô nhỏ hơn anh ấy ba tuổi, vì thế mà cả hai gia đình đều dùng từ ngữ "quen biết và tiếp xúc."

Dù là như vậy, nhưng danh tiếng của con trai cả nhà họ Thương quá đáng nể, thường nghe nói anh ấy là người trầm tĩnh hiếm có trong thế hệ kế tiếp, nên trước khi gặp mặt, lòng cô đã thầm ưng ý một nửa. Gặp rồi, không mất thời gian, nửa kia cũng thành đầy, nhưng sao anh ấy nói chuyện ít thế? Cô phải chủ động nói.

"Chẳng lẽ Cậu chủ Thương không có hứng thú với cô?"

"Hừ." Cô gái khó chịu, "Tôi cũng chẳng có hứng thú với anh ấy! Nhìn là biết một người rất buồn tẻ."

"Không trách cô, anh ấy rất khó lay động." Một cô chủ chín chắn hơn an ủi: "Nếu không, với thân phận của anh ấy, muốn yêu ai mà không được? Andy cũng thất bại trước anh ấy, tình hình giống y hệt cô, chỉ uống cà phê, nói rất ít. Andy nói ghét anh ấy nhạt nhẽo, dù có cho cô ấy cũng không muốn, nhưng trong lòng thì tức muốn chết."

Andy không có mặt, nhưng Ứng Ẩn biết cô ấy, Andy là người được công nhận là xinh đẹp nhất trong số này, gia thế cũng nổi bật hơn nên có tính cách kiêu ngạo.

Mọi người cười đùa một lúc rồi nói: "Nếu Andy cũng không thành công thì không biết ai có thể."

"Tại sao chứ? Đồ đàn ông thối tha, kén cá chọn canh, tôi thật sự muốn cho anh ấy biết tay."

"Cô được đấy."

"Tôi... Ứng Ẩn đến đây!"

Ứng Ẩn không ngờ lửa lại lan đến mình, sững sờ một chút, rồi nở nụ cười: "Gì vậy?"

"Cô đi gặp anh ấy đi."

"Sao tôi dám chứ?" Cô từ chối.

"Sao lại không dám, cô đẹp như vậy, lại nổi tiếng như vậy, tôi không tin anh ấy không thể rời mắt."

"Tôi không dám đâu." Ứng Ẩn cười nói, "Athena, đừng làm khó tôi."

Athena là người đã dẫn cô vào giới thượng lưu này, quen thuộc với cô hơn nên tất nhiên cũng dễ đùa giỡn với cô hơn và sai bảo cô một cách tiện lợi hơn.

"Sao mà đụng vào anh ta được? Gặp anh ta một lần, làm cho anh ta say đắm cô từ cái nhìn đầu tiên rồi tìm lý do để lạnh nhạt với anh ta. Yên tâm đi, anh ta không phải loại người đeo bám dai dẳng đâu, anh ta kiêu ngạo chết được." Athena nói.

Ứng Ẩn nghe vậy chỉ cười đáp trả một cách khéo léo: "Tôi làm gì có khả năng đó? Các cô đều là những người tốt nghiệp từ các trường danh giá mà còn không nói chuyện được với anh ta, sao lại trông đợi vào tôi?"

"Xin cô đấy, nhìn cô là biết cô rất giỏi trong việc chinh phục đàn ông rồi."

Nụ cười của Ứng Ẩn hơi khựng lại, cô khẽ vén tóc, cố tỏ ra như đang đùa: "Thì cũng đúng là thế thật."

Không khí trở nên sôi nổi, những cô gái khác cùng ngồi quây quần lại: "Thật đấy, cô hãy chinh phục anh ta đi, để cho chúng tôi bõ tức."

"Không được đâu." Ứng Ẩn vừa cười vừa nghiêm túc nói: "Chơi đùa với anh ta như vậy, tôi còn sống nổi không?"

"Xin cô đấy, làm thế đâu có phải là chơi đùa, chỉ là cô toát ra sức

quyến rũ thôi mà. Câu cá kiểu Khương Tử Nha, ai muốn thì tự mắc câu thôi. Mà cô không nghĩ tới việc nếu chinh phục được anh ta thì cô sẽ lập tức trở thành phượng hoàng sao?" Athena chốt lại: "Thử xem đi! Cũng để chúng tôi mở mang tầm mắt."

Ứng Ẩn biết cô đã bị đẩy ra tiền tuyến.

Nhưng đối với đàn ông, cô đã có đủ sự hiểu biết. Cô hiểu khi đã hiểu rõ đối phương thì sẽ không bao giờ thất bại. Chinh phục một cậu chủ nhà giàu không khó, cái khó là làm sao để rút lui—đúng vậy, cô kiêu ngạo đến mức không lo lắng việc thất bại trong việc quyến rũ mà đã bắt đầu lo lắng làm sao để rút lui một cách an toàn.

"Anh ta đẹp trai mà." Một trong số những cô gái vừa gặp mặt hôm qua bất chợt nói.

"Tất nhiên là đẹp rồi, nếu không thì Andy làm sao mà ghét đến mức phải tìm một diễn viên có phong cách giống anh ta để chơi đùa?"

Mặc dù nói vậy, nhưng Ứng Ẩn đoán rằng đây chỉ là lời dụ dỗ, không thể tin hoàn toàn được.

Kế hoạch đã được vạch ra, nói là một tuần sau sẽ có một buổi tiệc từ thiện tại bảo tàng, do bà chủ gia đình, Ôn Hữu Nghi đứng ra tổ chức và là con trai trưởng, Thương Thiệu chắc chắn sẽ tham dự. Đây là tiệc tư nhân nên Ứng Ẩn không có đủ vị thế để vào, nhưng Athena đã giúp cô lấy được thiệp mời.

"Lúc đó chúng tôi cũng sẽ có mặt ở hiện trường."

"Hả?"

"Hả cái gì, tất nhiên là phải tận mắt nhìn thấy anh ta bị xấu hổ chứ!"

Chỉ là quay đầu lại nhìn một mỹ nhân thì sao có thể gọi là xấu hổ chứ... Ứng Ẩn khó mà tưởng tượng được, trong mắt họ, cậu chủ

Thương rốt cuộc là người cao ngạo đến mức nào mà lại vô cảm với tình yêu như vậy?

Bộ lễ phục đầu tiên cô mặc trong buổi tối hôm đó đẹp đến nỗi mấy cô gái khác do dự. Vì nó quá nổi bật, mà Thương Thiệu lại cực kỳ kín đáo, nếu cô quá lộng lẫy thì anh ta chắc chắn sẽ từ chối rồi lùi lại ba bước. Vậy thì chẳng phải rất nhàm chán sao? Để an toàn, Ứng Ẩn thay bộ lễ phục thứ hai, không quá nổi bật.

"Đẹp đấy, tối nay chinh phục anh ta đi!" Athena giơ ngón tay cái lên, dùng xe riêng của mình đưa cô tới nơi.

"Tôi còn không biết anh ta trông như thế nào."

"Vậy nên cô phải nghe điện thoại, chúng tôi sẽ chỉ cho cô."

"Anh ta không có ảnh à?"

"Anh ta cao quý lắm, không có ảnh đâu." Athena than thở.

Ứng Ẩn bật cười: "Được rồi, vậy cô mô tả thật chính xác nhé."

Khi đến trước tòa nhà cổ kính phong cách châu Âu, nơi tổ chức buổi tiệc, Athena dẫn cô vào, sau khi chào hỏi vài người bạn thì cô tách ra.

Trong bữa tiệc riêng của giới thượng lưu, dù mọi người nhận ra cô là ai nhưng cũng không dành cho cô quá nhiều sự chú ý. Vì đây là một buổi gặp gỡ xã hội, ai mà không bận rộn kết giao với những nhân vật hữu ích hơn? Cô chỉ là một bông hoa trang trí, trong bức tranh tổng thể thì là "nhẹ" và "khoan."

Vì vậy, Ứng Ẩn cảm thấy thoải mái hơn, ngoại trừ khi được bà chủ buổi tiệc, Ôn Hữu Nghi, quan tâm hỏi thăm vài câu khiến cô vô cùng căng thẳng. Điện thoại rung lên, cô nhấc máy.

"Anh ta đến rồi, vừa ở phòng triển lãm số hai, đang đi về phía quầy bar." Athena chỉ đạo, "Bây giờ cô cũng đến quầy bar, vừa hay sẽ chặn được anh ta trên đường, chỗ đó ít người."

Những người bên cạnh Athena cũng rôm rả nói theo, có thể thấy tất cả đều tụ lại một chỗ, thậm chí cả Andy cũng có mặt. Ứng Ẩn hít một hơi sâu.

Được rồi, họ e dè địa vị của cậu chủ này, dù có thấy anh ta bị xấu hổ thật, cũng không dám đi khắp nơi loan tin, cùng lắm là cười thầm thôi. Chính vì điều này, Ứng Ẩn không lo lắng họ sẽ đi khắp nơi nói lung tung. Coi như chơi cho vui và luyện tay nghề. Còn việc sau khi chọc ghẹo xong làm sao để rút lui mà không tổn thương cảm xúc, cô cũng tự tin mình có thể làm được.

Việc đã đến nước này, cô bước tới hành lang dẫn đến quầy bar.

Cô đã nhìn thấy một người đàn ông mặc vest. Có lẽ vì cảm thấy nóng, anh ta đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc sơ mi đen và áo ghi lê, tay cầm điện thoại áp vào tai. Khi anh ta bước tới, dáng người tao nhã, có thể thấy bờ vai rộng, eo thonvà cánh tay săn chắc.

Ứng Ẩn sững sờ tại chỗ.

...Người đàn ông mà cô gần một năm không gặp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô. Sao anh ta lại ở đây? Lại đến bán quảng cáo cho tờ Times nữa sao?

"Chính là anh ta, người đàn ông đang đi về phía cô ngay trước mặt đấy!" Athena đang núp trên lầu hai quan sát, rất kích động, "Trời ơi! Vừa đúng là chỉ có một mình! Ngàn năm có một, chinh phục anh ta đi!"

"Hả?" Ứng Ẩn phát ra một âm tiết không rõ nghĩa.

Cô đứng yên tại chỗ, không khó Thương Thiệu không chú ý.

Anh đã chú ý tới, nên bước chân chậm lại, hơi khựng lại một chút, động tác dừng lại, hơi thở ngừng lại, ánh mắt khẽ động, cánh tay cầm điện thoại từ từ hạ xuống.

"Cái gì vậy, cái tên chỉ nhìn mặt mà đã ngớ ngẩn này!?" Tiếng Andy trong điện thoại vang lên, đầy tức giận. Anh ta rõ ràng không bước nổi.

"Mau tiến tới đi!" Athena mở to mắt, thúc giục cô.

Ứng Ẩn ngẩn người, "Nhưng mà..."

Cô nhưng mà cái gì? Đang cầm điện thoại mà cũng không biết tắt, chỉ thấy Thương Thiệu từng bước đi về phía cô, cuối cùng cô cũng bước tới, như đang mơ mộng.

Từng bước một, lông mày nhíu lại, ánh mắt không rời khỏi anh, cô cứng người lại, tim đập loạn nhịp,...vừa bối rối vừa theo kịch bản hành động—bước chân yếu ớt như thể sắp ngã lao vào vòng tay anh, để môi hồng dính lên áo sơ mi của anhta.

Này, nhưng anh mặc đồ đen thì có tác dụng gì?!

Khi cô nghĩ đến điều này đã không kịp nữa rồi. Ứng Ẩn diễn hết toàn bộ kịch bản, đôi môi của cô nhẹ nhàng chạm lên cánh tay anh để lại dấu son hồng và hơi ấm.

Thương Thiệu ôm lấy eo cô để tránh cho cô bị ngã. Nhưng thấy cô biểu cảm kỳ lạ và ngượng ngùng, trong lòng anh đã đoán được tám chín phần, khi nhìn xuống từ trên cao, đôi mắt đã hơi nheo lại.

"Lại giao du với mấy người bạn không tốt sao?" Anh hỏi với giọng đầy nguy hiểm.

Chương 141: Không cần nữa sao?

Ứng Ẩn không biết phải trả lời thế nào. Cô chỉ biết nhìn chằm chằm vào anh rồi thở dốc dần dần. Trong điện thoại, những tiếng kinh ngạc và nhịn cười vang lên, Thương Thiệu nhướng mày, rút điện thoại khỏi tay Ứng Ẩn rồi ấn nút cúp.

"Đi theo tôi."

Dưới cái nhìn của những người đang quan sát từ tầng hai, Ứng Ẩn bị anh nắm tay kéo vào một phòng nghỉ bên cạnh, mặt đỏ bừng.

Cửa khẽ kêu "cạch" và bị khóa lại. Cô áp lưng vào cửa, ước gì mình có thể mỏng như một miếng giấy nhớ để thoát khỏi ánh mắt và vòng tay của Thương Thiệu.

"Muốn làm gì?" Thương Thiệu bình tĩnh hỏi.

"....."

"Định quyến rũ tôi à?"

Ứng Ẩn không nói được gì, chỉ biết lắc đầu liên tục.

Thương Thiệu liếc qua cánh tay cô, nơi để lại dấu son môi không rõ ràng, nhưng không biết vì sao, cảm giác của đôi môi cô dường như vẫn còn lưu lại trên làn da của anh.

"In dấu son lên áo sơ mi của tôi rồi sao nữa?"

Ứng Ẩn siết chặt đôi môi, nhìn anh từ dưới lên, khuôn mặt vẫn đỏ bừng vì ngượng ngùng. Cô biết mình đã làm sai.

"Không nói gì sao?" Thương Thiệu nhấn mạnh, tay anh chống lên bên tai cô, "Không thể nói hay không dám nói?"

Ứng Ẩn thấy không thể lừa gạt được, liếm môi, lấy hết can đảm để nói: "Sau đó tôi xin lỗi anh, nhờ anh để lại thông tin liên lạc cho tôi, để tôi có thể bồi thường cho anh một cái áo sơ mi mới."

Thương Thiệu im lặng một lúc lâu, ánh mắt trở nên âm u, hừ một tiếng lạnh lùng: "Ai dạy cô cái này?"

"Tự nghĩ ra."

"Muốn tôi khen cô à?"

Ứng Ẩn lại không nói gì, đôi môi đầy đặn bị răng cắn và mài.

Khuôn mặt của cô rõ ràng là biết lỗi nhưng không phục. Cô chỉ khuất phục trước sức ép của anh.

Thương Thiệu nhìn vào gương mặt bướng bỉnh của cô, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu. "Cô có bao giờ nghĩ nếu hôm nay không phải là tôi—"

"Thực ra tôi không nghĩ là anh."

Thương Thiệu bị câu nói của cô làm cho nghẹn lại, lửa giận trong lòng càng bùng lên: "Vậy nếu là người khác—"

"Người khác thì đã để lại thông tin liên lạc rồi, còn uống được hai ly rượu."

Không biết cô nói thật hay chỉ cố tình châm chọc anh, nhưng dù sao, tác dụng làm anh tức giận thì rất rõ ràng. Hơi thở của anh trở nên

nặng nề hơn, từ mức thở sâu có thể thấy anh đang cố gắng kìm chế bản thân.

"Cô nghĩ những bữa tiệc này là an toàn lắm sao? Cô không biết những người tỏ ra đạo mạo trước mặt cô thực sự có phẩm hạnh thế nào. Nếu họ giống như tôi, kéo cô vào phòng, cô sẽ làm gì? Đi theo họ hay từ chối công khai, làm họ tức giận?"

Ứng Ẩn không dám nhìn ngực của anh dưới lớp sơ mi đen, quay mặt đi, mắt nhìn xuống. Sau một lúc, cô nghe thấy Thương Thiệu bình tĩnh lại, hạ giọng: "Dù là trò chơi hay bị người khác xúi giục, cô hành động liều lĩnh như vậy, có phải là không công bằng với Giang Lục Phàm và chính bản thân mình không?"

Lâu lắm rồi không nghe thấy tên Giang Lục Phàm, Ứng Ẩn ngạc nhiên một chút. Cô ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi: "Hả?"

Một cơn rùng mình như tiếng trống đập bất ngờ và nhanh chóng từ trái tim Thương Thiệu truyền ra.

Anh giữ chặt nắm cửa, biểu cảm và giọng điệu không có gì thay đổi, hỏi: "Hay là... cô và cậu ta đã chia tay rồi?"

Anh luôn nhớ lần đầu gặp gỡ ở Turin, khi Ứng Ẩn nói về chàng trai mình thích với ánh mắt vui tươi, sáng rực và ngượng ngùng. Anh cũng nhớ ánh mắt cô khi đứng cạnh người mình thích ở trường học. Từ tóc đến ngón tay đều viết đầy sự lúng túng. Cô nhạy cảm và sớm trưởng thành, không phải kiểu người coi tình yêu là trò chơi, vì vậy Thương Thiệu không bao giờ nghĩ cô sẽ chia tay nhanh như vậy.

Tính ra, chỉ mới một năm.

Ứng Ẩn trợn mắt: "Từ khi nào mà tôi ở bên Giang Lục Phàm rồi?"

"Cái gì?"

"Tôi chưa bao giờ ở bên Giang Lục Phàm. Ai nói với anh vậy?"

Thương Thiệu đứng sững lại: "Không phải cậu ta dạy cô học bổ túc sao?"

"Ừ."

"Vậy có nghĩa là cậu ta thích cô."

"Anh ta thích tôi."

"Cô cũng thích cậu ta."

"Tôi..."

"Thương nhau, sao không ở bên nhau?"

"Không có là không có." Ứng Ẩn lúng túng lẩm bẩm, nhíu mày, "Anh cứ tưởng tôi và anh ta ở bên nhau à?"

Thương Thiệu không còn lời nào để nói, mặt không biểu cảm nâng một tay, xoay xoay nút cà vạt.

Lời tự phán xét của anh đến lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

"Anh cũng không hỏi tôi..."

"Cứ cảm thấy không có gì để hỏi."

Khi Thương Thiệu nói câu này, anh đột nhiên nhận ra hành động của mình thật vô lý. Lý luận, phân tích, quan sát, phán đoán mà anh dựa vào, sự tự tin quá mức của bản thân đã dẫn anh đến con đường sai lầm.

Đối với Ứng Ẩn, những lời này có một ý nghĩa khác. Cô cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, hơi mỉm cười, không biết là châm chọc

anh hay tự châm chọc: "À, đúng rồi, anh là cậu chủ nhà họ Thương, không có gì phải hỏi về những chuyện như vậy."

Anh đã giấu cô quá lâu, từ đầu đến cuối. Anh rõ ràng có rất nhiều cơ hội để thừa nhận, mỗi lần cô hỏi về lịch trình và công việc của anh, mỗi lần anh nói dối về chuyến công tác hay di chuyển. Nhưng anh không làm vậy, lời dối trá như chuỗi xích liên tiếp, không bao giờ ngừng nghỉ. Tại sao? Chắc chắn không phải để đùa giỡn cô. Vậy lý do chỉ còn lại một: anh cảm thấy cô không xứng đáng.

Anh sợ cô. Sợ cô biết được thân phận thực sự của anh, xuất thân danh giá, tài sản khổng lồ rồi sẽ bám lấy anh, quấy rầy anh.

"Tôi không phải ý đó." Thương Thiệu dịu lại, nhẹ giọng giải thích.

"Không liên quan đến tôi." Ứng Ẩn giả vờ muốn đi: "Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi phải đi rồi."

Theo phản xạ, Thương Thiệu dùng tay còn lại chặn cửa: "Đừng đi."

Đường bên trái và bên phải đều bị vòng tay của anh chắn lại, Ứng Ẩn nhíu mày, nén cơn chua xót trong mũi: "Anh đừng có mà vô lại."

"Nghe tôi giải thích."

"Đừng có tự hạ thấp mình như vậy."

"Xin cô."

Anh nói hai chữ này rất trôi chảy, không hạ thấp mình, nhưng rất quyết đoán và dứt khoát, như hai viên đạn nóng bỏng đóng chặt cơ thể Ứng Ẩn lại. Những viên đạn này có thể đang cháy, lại khiến cô cảm thấy như đang bị đốt cháy.

Ai biết được trong cơ thể cô có ngọn lửa lớn đến đâu?

"Ban đầu, tôi chỉ nghĩ chúng ta chỉ là người quen sơ, giúp đỡ nhau một chút. Cô coi tôi là phóng viên, tôi theo ý cô, nghĩ như vậy có thể khiến cô cảm thấy an toàn hơn. Để duy trì lời dối trá, tôi đã sắp xếp bài viết cho tờ Times—sau đó chính tôi viết nó, tôi thề."

"Sau đó, khi đến trường tìm cô, tôi thực sự không tìm được thời điểm thích hợp để thẳng thắn với cô. Cô vừa nổi tiếng, xung quanh có nhiều người giàu có và quyền lực, tôi không muốn cô nhìn tôi như một người thuộc loại đó, nghĩ tôi xuất hiện trước mặt cô với mục đích như họ."

Sau đó, anh đã hiểu nhầm cô đang ở bên Giang Lục Phàm, danh tính của anh đối với cô đã trở nên không quan trọng. Dọc theo bờ sông đầy hương hoa cam, anh cùng cô đi dạo, lắng nghe tâm sự của cô bằng một trái tim trong sáng nhất và tình cảm khó nói thành lời nhất.

Ứng Ẩn gật đầu, không bình luận gì về giải thích của anh, chỉ nói: "Tôi đã hiểu."

Thương Thiệu không chắc chắn về cảm xúc của cô, dừng lại một chút, hỏi: ""Đã hiểu" có nghĩa là gì?"

"Hiểu anh là người cao thượng."

Thương Thiệu nuốt nước bọt: "Đừng mắng tôi."

Ứng Ẩn mím môi, nở một nụ cười rất mờ nhạt.

"Cậu chủ Thương, lý do của anh rất hợp lý và thuyết phục, nhưng vẫn không thể che đậy sự thật là anh đã lừa dối tôi lâu như vậy. Hoặc là anh nghĩ một ngày nào đó tôi phát hiện ra sự thật cũng không sao, hoặc là anh nghĩ tôi sẽ không bao giờ phát hiện ra sự thật. Anh lừa tôi về việc chuyển công tác mà ra đi rất dứt khoát. Từ điểm này, có thể suy ra ngay từ đầu anh đã chuẩn bị sẵn sàng để cắt đứt liên lạc với tôi. Nếu không phải hôm nay thì cả đời này tôi

cũng sẽ không biết danh tính thật của anh, phải không? Đối với anh, mối quan hệ với tôi chỉ là một sự điều chỉnh. Chỉ còn thiếu việc lên giường, nếu đã lên giường thì sẽ trở thành một mối tình thoáng qua như trong phim, đủ đẹp đẽ để anh nhớ mãi ngoài công việc và gia đình, mà không phải gặp rắc rối. Anh có vui mừng khi nghĩ tôi mỗi ngày đều đọc tờ Times không?"

Cô cúi mặt, từng giọt nước mắt rơi xuống: "Thấy tôi mỗi ngày đeo chiếc đồng hồ anh tặng, anh có cảm thấy thành công không?"

"Đừng nói vậy." Thương Thiệu rõ ràng hoảng hốt, dùng ngón cái lau nước mắt cho cô: "Không phải như cô nghĩ, tôi ra đi là vì—"

"Không quan trọng." Ứng Ẩn gạt tay anh ra, để nước mắt lăn trên má một lúc, hít một hơi, nâng cổ tay lên: "Trả lại cho anh." Cô tháo chiếc đồng hồ nữ cô đeo hàng ngày xuống rồi đưa đến trước mặt Thương Thiệu.

Không biết lực lượng gì đã lấy đi hơi thở của Thương Thiệu trong chốc lát. "...Không cần nữa sao?" Bốn chữ này quá khó khăn để thốt ra, khi nói ra, anh mới nhận ra mình thật sự khàn giọng.

"Tôi không cần nữa."

Ứng Ẩn ngẩng mắt lên: "Đâu phải là do anh tặng. Anh không phải là anh ta."

Thương Thiệu sống trong sự tự phụ của mình, với vẻ trầm tĩnh và uy nghi, mặc dù còn trẻ nhưng đã có thái độ và áp lực của một người trên cao. Không phải là người mà cô quen biết.

"Ứng Ẩn!" Anh gấp gáp, nhưng không biết phải làm sao, chỉ có thể nghiêm khắc gọi tên cô.

Ứng Ẩn nhìn anh một cách sâu sắc: "Cậu chủ Thương, nếu anh thực sự là phóng viên lớn của tờ Times thì hôm nay tôi vẫn rất vui khi gặp

anh."

Cô rời khỏi vòng tay của anh, đẩy cửa ra đi.

Cô cảm thấy rất tiếc và cũng rất xấu hổ, thực sự muốn tìm một nơi để khóc một trận. Nhưng không thể, Athena và đám cô chủ nhà giàu đã đứng đợi ở gần đó. Thấy cô xuất hiện, họ lập tức vây quanh: "Thế nào thế nào? Ồ, mắt cô đỏ như vậy? Anh ta đã động tay động chân với cô sao?" Athena không thể tin hỏi.

"Không, anh ta đã nổi giận." Ứng Ẩn nâng khóe môi, "Mắng tôi một trận, nói tôi không có quy tắc, đã xúc phạm anh ta."

"Trời ơi! Đồ đàn ông hôi hám!" Andy kêu lên, che mặt bằng tay, "Anh ta không giống như một người không lịch sự như vậy."

"Vì tôi không giống các cô, chỉ là một diễn viên, anh ta phân biệt rõ ràng trên dưới, vì vậy anh ta lịch sự với các cô, nhưng với tôi thì không cần."

Cô hiếm khi nói những lời sắc sảo, thấu đáo và quá thông minh khiến những người xung quanh cảm thấy không thoải mái.

Athena ho nhẹ một tiếng, nở nụ cười: "Cô nói gì vậy? Hiện tại cô là người nổi tiếng nhất." Cô khoác vai Ứng Ẩn: "Đi nào, chúng ta đi uống rượu, tôi sẽ nhờ người giải thích với anh ta, anh ta sẽ không thực sự gây khó dễ với cô đâu."

Ứng Ẩn nhẹ nhàng đáp: "Như vậy là tốt nhất."

"Thực sự, tôi cứ nghĩ anh ta đã để ý đến cô từ lâu rồi. Cô không biết đâu, lần đầu tiên anh ta thấy cô là đã không thể rời mắt." Không biết ai đó thất vọng lẩm bẩm.

Không, anh ta đã ra đi rất dứt khoát. Ứng Ẩn nghĩ trong lòng.

Cô bị họ kéo và vây quanh ra đi, không biết Thương Thiệu đứng phía sau nhìn theo, tay nắm chặt chiếc đồng hồ cổ kính mà cô trả lại.

Chương 142: Hắn không cao thượng như vậy

Athena dẫn cô đến một câu lạc bộ mà nhóm bạn của họ thường hay đến.

Vào những năm 2010, các ngôi sao và người hâm mộ chưa bị các thế lực tài chính kiểm soát chặt chẽ, cuộc sống có phần phóng khoáng hơn nhiều. Đi đến câu lạc bộ, uống rượu, đi du thuyền, chơi bi-a đều là chuyện bình thường, dù có bị báo lá cải viết cũng chẳng phải là tin hot.

Tuy nhiên, câu lạc bộ mà Athena và nhóm bạn hay lui tới thì vẫn rất kín đáo, không phải ai cũng có thể vào. Những người có thể đến đây chơi đều là các cô cậu chủ như họ, hoặc là những ngôi sao, nhân vật nổi tiếng, hoặc là những người thành công trong các ngành nghề mới. Họ có một quy tắc ngầm không nói ra, đó là chuyện trong giới thì để trong giới, dù có chơi tới mức nào cũng không để người ngoài có chuyện để bàn tán.

"Đừng buồn, ai mà lại phải chơi với loại đàn ông tồi tệ đó chứ?" Andy không biết là đang an ủi Ứng Ẩn hay đang giải tỏa bực bội của chính mình, liên tục gọi Thương Thiệu là "đàn ông tồi tệ". "Ở đây đàn ông nào cũng hơn anh ta, tôi sẽ giới thiệu cho cô. Cô thích người tài giỏi hay người đẹp trai? Thích người chơi nhạc pop hay viết văn?"

Vừa vào trong, đúng là ánh đèn màu rực rỡ và không khí sôi động làm mê hoặc mắt người.

Ứng Ẩn hoàn toàn không có tâm trạng ở đây. Andy nghĩ cô bị tổn thương nặng, một lúc sau, đưa một chàng trai phong lưu nổi tiếng đến trước mặt cô, cười tươi nói: "Này, bạn tôi bị một người đàn ông làm tổn thương, anh giúp tôi làm cô ấy vui lên nhé."

Thực ra, Andy chỉ mới gặp Ứng Ẩn một hai lần, sự nhiệt tình này chủ yếu là vì cô không ưa Thương Thiệu. Athena thì biết rõ bản chất của cô, kéo dài âm điệu, gọi tên cô: "Andy." Cô có vẻ muốn can ngăn.

Andy vẫy tay nói: "Không sao đâu."

Chàng tài tử xuất thân từ một gia đình văn hóa, viết lách không giỏi lắm nhưng nổi tiếng vì biết chiều chuộng phụ nữ. Khi nhận nhiệm vụ, anh ta ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Ứng Ẩn, một tay đặt tự nhiên lên ghế sofa sau lưng cô, nói: "Em gái à, lần trước gặp trong giấc mơ, em cười đẹp hơn bây giờ nhiều."

Ứng Ẩn nhíu mày, Andy thấy vậy lập tức nói: "Anh thật lố bịch, làm như thế người ta sẽ nghĩ anh không ra gì, làm nhục tôi đấy!"

Chàng trai lập tức giơ tay lên, cười nói: "Oan quá."

Khi Andy và nhóm của cô rời đi, anh ta quả thực có vẻ nghiêm túc hơn, hỏi Ứng Ẩn: "Cô còn trẻ như vậy, đã uống rượu chưa?"

"Ừm."

"Là người đàn ông khiến cô buồn đưa cô uống rượu sao?"

"Không phải."

"Cô trả lời câu hỏi nhanh chóng như vậy, không giống như là một người có thể vui chơi."

Ứng Ẩn im lặng, anh ta cố tỏ ra thoải mái, nói: "Có lẽ là làm người ta cảm thấy không thú vị. Này, đã đến đây rồi, hãy chơi chút đi."

Ứng Ẩn không biết đây là một chiêu trò mà đàn ông thường dùng ở những nơi giải trí. Họ sẽ nói với những cô gái ngoan như vậy không cool, để kích thích cô ấy rơi vào cái bẫy này, làm cô ấy muốn chứng minh mình có thể vui chơi và buông thả.

Ứng Ẩn không ngốc như vậy, nhưng tâm trạng cô rất tồi tệ nên cô đã cầm lấy ly whisky vừa mới được rót đầy và uống cạn.

"Hả?" Chàng trai chưa kịp ngăn cản, thấy cô uống xong mới từ từ cười nói: "Chưa thêm đá."

"Thêm một ly." Ứng Ẩn nói.

"OK."

Cô lại uống cạn, nhíu mày vì vị đắng.

"Thêm nữa."

"Fine."

"Rót nhiều hơn chút. Tiếc tiền hay không có khả năng thanh toán?"

"Ha. Em gái."

Khi rót đầy rượu cao bằng một đốt tay của đàn ông, anh ta che miệng ly lại: "Được rồi, tôi biết cô rộng rãi, nhưng uống như vậy cũng không có gì thú vị. Cô có muốn chơi một trò chơi không?"

"Tôi thấy rất thú vị. Nếu anh cảm thấy không thú vị thì để Andy tìm người khác mà thấy thú vị, anh thì out."

Đối với những cô gái như Andy, chàng tài tử chẳng qua chỉ là một con chó với họ, việc để anh ta làm Ứng Ẩn vui vẻ rồi bị đuổi đi thật sự là rất vô dụng. Chàng tài tử cười ngượng ngùng nhận ra vị trí của

mình, đẩy ly rượu về phía Ứng Ẩn: "Được rồi, tối nay tôi sẽ cố gắng hết sức với cô, không say không về."

Ứng Ẩn hơi say, nâng ly lên, cười say sưa: "Anh là gì mà gọi là quý ông."

Dù mới mười chín tuổi, khi cười đã có sức hút khiến chàng tài tử có thể tưởng tượng về vẻ đẹp thực sự của cô trong tương lai. Nhưng những gì anh ta tưởng tượng chỉ là một điểm trong bức tranh phong cảnh. Vẻ đẹp thực sự của cô sẽ vượt xa sự tưởng tượng của anh ta.

Không ai có thể ngăn cản việc uống rượu như vậy, Ứng Ẩn say đến mức không còn kiểm soát được.

"Anh ta điên rồi sao?" Andy nhìn tin nhắn trên điện thoại, mở to mắt: "Cứ gửi tin nhắn cho tôi?"

"Ai vậy?" Athena hỏi.

"Leo." Andy mở miệng, biểu cảm không thoải mái: "Hoàng tử."

"Hả?" Athena cũng ngẩn ra: "Anh ta nói gì?"

"Hỏi tôi đang ở đâu."

"Wow." Athena nhướng mày: "Nói với anh ta."

"Anh ta điên à, anh ta bảo đến đây tìm tôi?"

Athena vòng tay lại hiểu ý cô: "Vậy thì đổi sang một nơi riêng tư và thanh tĩnh hơn nhé!?"

Andy quả thực đổi sang một nơi khác rồi bắt đầu thu dọn túi: "Tôi đi trước đây, cô gái kia thì giao cho cô rồi."

Khi cô vừa khoác túi xách Kelly lên khuỷu tay, màn hình điện thoại

lại sáng lên. Hoàng tử mà cô gọi là đàn ông tồi tệ đã hỏi: "Ứng Ẩn có ở cùng cô không?"

"....."

"Ha." Athena không nhịn được cười, bị ánh mắt của Andy làm cho im lặng, khẽ đánh vào miệng mình: "Người ta không phải nhắm vào cô đâu."

"..... Đồ khốn." Andy nghiến răng mắng, giọng điệu mạnh mẽ hơn cả lần uống cà phê với anh ta hôm trước.

Ứng Ẩn hoàn toàn không chỉ có tin nhắn và cuộc gọi nhỡ trong điện thoại của mình. Không biết đến ly whisky thứ mấy, ánh mắt cô đã khó mà tập trung mà chỉ còn cảm nhận thế giới qua thính giác. Dường như có người đến, ngồi xuống bên cạnh cô, nói với chàng tài tử: "Này, anh ta bị liệt dương, tôi đến đây để làm bạn với cô nhé?"

"Biến đi." Chàng tài tử mắng.

Có người lại đến, nói: "Uống nhiều như vậy, sắp tới đâu? Cần tôi chở em một đoạn không?" Anh ta đặt chìa khóa Ferrari vào lòng bàn tay của Ứng Ẩn: "Ghế lái của tôi tối nay thuộc về em."

Ứng Ẩn nắm chặt lòng bàn tay, hai tay che mắt.

"Cẩn thận đấy, anh ta thích chụp ảnh." Chàng tài tử nhắc nhở cô.

"Chẳng thèm để ý." Ứng Ẩn say khướt đáp lại.

Chàng tài tử hơi ngẩn ra rồi cười vui vẻ: "Cô biết anh ta là ai không? Chẳng thèm để ý, vậy người làm cô buồn thì sẽ là loại người gì?"

Ứng Ẩn đã cố gắng không nghĩ đến Thương Thiệu, nhưng anh ta cứ nhắc đến. Khi nhắc đến, vai cô hơi run lên, như thể có một tiếng nấc bị cô kìm nén. Nhưng khuôn mặt của cô hoàn toàn bị che khuất

trong đôi tay, không ai nhìn thấy.

"Này này."

Làm cho người ta khóc mà không biết làm sao thì thật khó chịu. Chàng tài tử vội vã muốn an ủi cô nhưng thực sự nghe thấy tiếng khóc. Nụ cười của anh ta cứng lại, khổ sở cười nói: "Đừng như vậy, không thì tôi ôm cô nhé?"

May mắn là ánh sáng mờ ảo, Athena và nhóm của Andy đang bận bịu vui chơi nên không chú ý đến đây. Chàng tài tử dịch người gần Ứng Ẩn hơn một chút, ngửi thấy mùi hương ấm áp từ cổ cô. Anh ta từng quen biết nhiều ngôi sao nữ, mối tình chớp nhoáng cũng không ít, nói không động lòng e rằng trời sắp mưa. Nếu Andy bảo anh ta làm Ứng Ẩn vui vẻ thì việc vui vẻ trên giường cũng được coi là hoàn thành nhiệm vụ—

Anh ta nghĩ vậy, quyết định làm như vậy, đầu tiên là đặt tay lên lưng ghế của cô, sau vài giây, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, tay di chuyển xuống dưới như muốn ôm lấy eo của cô.

Khi thực sự ôm lấy cô, anh ta hối tiếc vì đã do dự không hành động sớm hơn. Biết vậy từ đầu đã ra tay ngay. "Cảnh quay trong bộ phim "Phiêu Hoa", ai dạy cô vậy?" Anh ta thì thầm vào tai cô, hỏi một cách mập mờ.

Ứng Ẩn hơi ngẩn ra, đột ngột tỉnh táo từ cơn say: Mình đang làm gì vậy?

Khi định mở tay anh ta ra, tay đó lại bị đẩy ra trước—Andy nắm lấy cổ tay của chàng tài tử: "Tôi bảo anh chăm sóc người, không phải để anh lợi dụng."

"Này?" Chàng tài tử phát ra âm thanh thứ tư, mắt mở to nhìn cô. Cô có nhầm không vậy, cô gái?

Andy không để ý đến vẻ mặt khó chịu của anh ta, ngồi xuống bên phải Ứng Ẩn, đuổi người đi: "Tiếp theo để tôi lo."

Chàng tài tử: "....."

Andy nhấc mắt ra hiệu anh ta đi ngay. Khi anh ta rời đi, cô nghiêm túc đóng vai người bảo vệ, đuổi hết những người muốn làm quen với Ứng Ẩn. Đêm nay ở câu lạc bộ này đều là bạn bè của cô, cô lười biếng và không vui vẻ: "Biến đi, đừng gây thêm rắc rối cho tôi."

"Không phải nhắm vào cô." Người khác đáp lại cô.

Người nói không có ý, người nghe lại chú ý, Andy tức giận: "Biến đi, thịt xá xíu."

"....."

Ứng Ẩn mơ màng, gần như đã ngủ, chỉ biết người ngồi bên cạnh là Andy. Có vẻ như cô lại nghe thấy giọng của Athena: "Anh ta thật sự đến sao?"

"Trên đường rồi." Andy từng chữ một.

"Ơ." Athena hắng giọng: "Tôi muốn xem rốt cuộc anh ta như thế nào mà khiến các cô tức giận như vậy."

Thương Thiệu vừa nổi bật vừa mạnh mẽ, lại rất ổn định, các gia đình muốn liên kết với Thương Thiệu, Athena chỉ cần nhắm mắt cũng có thể đếm được một bàn tay, vì vậy, cô cũng rất tò mò về vị hoàng tử không gần nữ sắc này, rốt cuộc có phải là người cao ngạo khó thuần không.

Người đến. Athena tạm thời không nói được lời nào.

Ánh sáng chiếu rọi thân hình và khuôn mặt của anh, không có gì đặc biệt hay toát ra khí chất kiêu ngạo mà chỉ đơn giản và bình thản

bước vào, không để ý đến ánh mắt dọc đường, đứng trước chiếc ghế sofa nơi Athena và các bạn đang ngồi.

Có người trong câu lạc bộ đã thấy anh liền nhận ra ngay, sửng sốt, ly rượu trong tay rung rinh.

Mọi người đều biết Thương Thiệu rất ít khi xuất hiện ở các hộp đêm. Hai lần duy nhất là vì dự tiệc sinh nhật của bạn bè.

"Phiền cô quá." Anh ta đơn giản nói, giọng điệu nhẹ nhàng và lịch thiệp, gật đầu với Andy: "Để tôi lo phần tiếp theo."

Andy bĩu môi, mặt mày không vui nhưng không dám nổi giận.

Ánh mắt của Thương Thiệu không bao giờ dừng lại trên cô ấy mà khóa chặt vào cơ thể đang cúi thấp của Ứng Ẩn.

"Sao uống nhanh vậy?" Anh ta hỏi khẽ.

Dù không có ý trách móc nhưng Athena vẫn vội vàng giải thích: "Cô ấy tâm trạng không tốt, uống nửa chai whisky, là loại mạnh."

Thương Thiệu liếc nhìn chai whisky trên bàn.

Rượu vẫn khá tốt.

Athena dẫn Andy đi vào sàn nhảy, nhìn hành động của anhta dưới ánh sáng kỳ ảo.

Cô nghĩ anh đến để lợi dụng cơ hội, nhưng anh chỉ ngồi một bên một cách nghiêm túc, không ôm cũng không gần cô gái kia. Có vẻ như anh đã nói gì đó, nhưng xa như vậy, không ai nghe rõ.

Anh hỏi Ứng Ẩn: "Cô còn tức giận không?"

Nhạc disco dội vào ý thức, ánh sáng của quả cầu disco lấp lánh

trong tầm nhìn, Ứng Ẩn bắt đầu trôi dạt theo dòng cảm xúc. Ai vậy? Ồ, là chàng tài tử, người theo sau Andy. Có phải vừa bị cô mắng? Bây giờ thực sự ngoan ngoãn rồi... cô đưa ra kết luận an toàn.

"Anh muốn làm tôi vui sao? Vậy thì hãy cho tôi mượn người." Cô nói như trong mơ, nhẹ nhàng dựa đầu vào lòng anh. Thương Thiệu không hiểu ý cô, nhưng cơ thể cứng lại theo động tác của cô. Có nên ôm không? Mỗi cơ bắp dưới áo sơ mi của anh ta đều căng thẳng, nhưng anh cố gắng chịu đựng. Trong ánh sáng mờ ảo, yết hầu của anh chuyển động mạnh mẽ.

Trước mặt mọi người, ai cũng biết ngôi sao nhỏ nổi tiếng từ đại lục đang dựa đầu vào vai của Thương Thiệu.

Và anh lại không đẩy cô ra.

Mọi người tránh ánh mắt, tất cả đều đồng loạt quay đi, để sàn nhảy trống rỗng.

"Anh và hắn dùng cùng loại nước hoa." Ứng Ẩn nhắm mắt lại, "Sao vừa rồi không phát hiện ra?"

Thương Thiệu: "....."

Anh đang nghĩ cô đã coi anh thành ai vậy?

Anh tháo cravat, cơ thể nóng bừng nhưng rất bình tĩnh hỏi: "Cô còn nhận ra tôi không?"

Người say thường cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Ứng Ẩn không thể mở mí mắt, lẩm bẩm: "Giọng nói cũng giống."

"Chắc là cô muốn gặp hắn nên cảm thấy tôi gì cũng giống hắn."

Anh thực sự không biết xấu hổ, nên bị xét xử về tội dụ dỗ.

"Chẳng muốn gặp hắn." Ứng Ẩn nhíu mày, "Hắn là cái gì, tôi gần như quên hắn trông như thế nào rồi."

Thương Thiệu hít một hơi sâu, không phân biệt được câu "anh không phải là hắn" và câu nào khác làm anh đau lòng hơn.

"Vì vậy." Anh dừng lại, "Hắn ở đây với cô, thực sự là tội không thể tha thứ."

"Ghét hắn."

"Có thể có một thời hạn không? Ví dụ, đến tối nay thôi?"

"Làm gì có chuyện tốt như vậy."

Thương Thiệu thừa nhận, cười tự giễu: "Ghét hắn như vậy thì sao lại để tôi đóng vai hắn?"

"Anh cũng rất ghét hắn, vừa vặn giúp tôi ghét hắn hơn."

"....."

"Anh nói chuyện nhão nhừ. Anh nên học hắn nói vài câu để cho tôi một liều thuốc phòng ngừa."

"Cô muốn nghe gì?"

Ứng Ẩn khó khăn nghĩ: "Xin lỗi, tôi sai rồi."

Thương Thiệu nghiêm túc và trầm giọng nói: "Xin lỗi, tôi sai rồi."

"Ồn quá." Ứng Ẩn nhíu mày, "Tôi không nghe rõ."

Thương Thiệu nâng cánh tay, búng tay một cái rồi chỉ về phía DJ trên sân khấu. Nhân viên phục vụ hiểu ý đã đi xin chỉ thị từ người phụ trách câu lạc bộ. Người phụ trách trên đường đến—nhanh như

gió—nhận được điện thoại, lập tức ra lệnh: "Anh ta bảo mấy người làm gì thì mấy người cứ làm vậy."

Âm nhạc giảm nhỏ, người trong sàn nhảy dựa vào thói quen nhiệt tình nhảy thêm hai giây đã cảm thấy không ổn. Không lẽ thế này sao...

Andy không chịu nổi trước tiên, lườm mắt, kéo túi Kelly màu cam: "Đi thôi, lão già, có phải nhầm không vậy!" Gót cao gần như muốn đục thủng sàn.

Chàng tài tử theo sau: "Này Andy! Andy! Đừng chạy, cô không sớm nói cô ấy là ai?!"

Còn ở lại là người ngốc. Rất tiếc, mặc dù mọi người trong giới này đều nói chuyện ngạo mạn nhưng thực tế ai cũng hiểu biết hơn ai. Huống chi, người ta đã bán ân huệ thì đâu có bán? Một lúc sau, tất cả mọi người đều rời đi.

Trước khi DJ rời đi, anh ta chuyển sang nhạc nhẹ nhàng, âm lượng rất thấp, cuối cùng tắt luôn đèn, chỉ còn một ánh sáng mờ ảo dịu dàng. Ứng Ẩn chỉ cảm thấy không còn ồn ào như trước, nhưng thực sự không còn sức để nghĩ nhiều.

Thương Thiệu lại nói một lần nữa: "Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi xin lỗi cô."

Không hề nhão nhụa... Ứng Ẩn rất không hài lòng, trái lại cảm thấy tủi thân. Lời xin lỗi của anh ta nghe có vẻ chân thành, chạm vào nỗi đau thật sự của cô.

"Đổi một câu khác, không nghe câu này."

"Được, cô nói đi."

"Tôi không biết." Ứng Ẩn cố gắng nghĩ: "Nếu hắn gặp lại tôi thì sẽ nói gì? Anh nói một lần, tôi không bị hắn lừa nữa."

"Hắn sẽ nói..." Thương Thiệu cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên sống mũi thanh tú của cô. Dưới đó là đôi môi hơi cong lên, hình dạng và độ cong giống như cánh hoa.

Cuối cùng anh đã có thể nhìn cô một cách công khai, không cần kiềm chế vì cảm giác tội lỗi. "Hắn sẽ nói, hắn không cố ý lừa dối cô, nhưng sai thì là sai, nên cô có thể trách móc hay tức giận, nhưng xin đừng ghét hắn. Hắn sẽ nói, hắn từ lâu đã thích cô, vì hiểu lầm cô có bạn trai, lại không thể hoàn toàn rời xa cô, nên mỗi phút mỗi giây bên cô đều chịu đựng sự dằn vặt và lên án. Hắn muốn làm người quân tử nhưng lại sợ mình không đủ quân tử, sợ cô nhìn thấu hắn, lại sợ cô nhìn thấu mà giả vờ không thấy. Cô yêu cầu hắn mua cho cô đồ ngủ, hắn nghĩ cô đã nhìn thấu hắn, coi sự thích và kiềm chế của hắn như đồ chơi. Hắn biết cô không phải người dễ dãi với tình cảm nên càng tức giận với sự khiêu khích của cô. Hắn nghĩ cô đã dành tất cả sự trân trọng cho người khác, còn với tình cảm của hắn chỉ là sự khinh thường và đùa cợt. Hắn cũng từng nghĩ đến việc buông bỏ hết, cứ vậy chơi trò chơi sa ngã với cô, nhưng hắn biết sau khi mọi chuyện kết thúc, cô nhất định sẽ rơi vào hối tiếc và tự trách, nên trong lúc không thể kiềm chế được cảm xúc nhất, hắn chỉ có thể rời đi. Hắn không cao thượng như vậy, chỉ cần cô khóc trong vòng tay hắn thì đã có thể phá vỡ giới hạn của hắn. Hắn cũng có tự tôn của mình, nhưng giờ hắn biết tự tôn đó đã đặt sai chỗ, khi cô trả lại đồng hồ, lần đầu tiên hắn biết cảm giác không thể thở."

Ứng Ẩn nghe càng lúc càng thấy không ổn.

Sao biết nhiều chi tiết như vậy? Có phải cô vừa uống nhiều quá nên đã nói hết với anh ta?

Người uống rượu, đúng là rất ngốc.

"Hắn không nói nhiều như vậy đâu." Cô nhíu mũi, "Ngoài lúc nói lý lẽ."

"Cũng có thể rất ngắn gọn."

"Là gì?"

"Tôi thích em, từ lâu rồi."

Anh ta đổi thành ngôi thứ nhất khiến tiếng trống trong lòng Ứng Ẩn nhẹ nhàng gõ xuống, "thùng" một tiếng, sóng âm lan vào trong mắt, tràn ra thành những giọt nước mắt tủi thân. Cảm xúc mạnh mẽ từ ngực đến cổ họng lại trở thành một phản ứng sinh lý khác.

"Ối." Cô khó khăn nuốt, tay chống ngực, đứng dậy khỏi vòng tay anh ta: "Tôi... tôi... tôi muốn nôn!"

Thương Thiệu sắc mặt tối sầm: "... Em đang nghiêm túc à?"

Ứng Ẩn loạng choạng, đầu gối va vào bàn trà vài lần lao về phía cửa. Cánh cửa rất nặng, vẫn là Thương Thiệu giúp cô đẩy ra.

Khi đến phòng vệ sinh, cô cúi người, thực sự nôn mửa. Hương thơm trong phòng vệ sinh dần mất hiệu lực vì bị mùi rượu che phủ rồi bị mùi thuốc lá thay thế. Mùi thuốc lá khiến người ta cảm thấy dễ chịu, nhưng Ứng Ẩn lại từ từ nhận ra một điều khác.

Đúng vậy, người say dù có say thế nào, sau khi nôn cũng sẽ có một chút tỉnh táo. Cổ của cô cứng như bị rỉ sét, không dám quay đầu lại.

Hả? Hả?? Hả???

Chương 143: Anh sẽ gõ cửa số phận

Cô vừa dựa vào ngực của Thương Thiệu lâu như vậy, là của anh sao? Lắng nghe những lời chân thành lâu như vậy, cũng là từ miệng anh?

"Nôn xong chưa?"

Giọng nói của anh vang lên từ phía sau, chính xác đến từng chi tiết.

Ứng Ẩn vịn vào mép bồn cầu, lại một tiếng "ốm" vang lên. Cô nôn một cách căng thẳng!

Sao anh lại ở đây? Xuất hiện từ khi nào? Từ khi nào đã thay người khác? Đàn ông ba mươi tuổi quả nhiên tâm kế sâu sắc!

Não của Ứng Ẩn gần như quá tải và sắp bốc khói, nhưng khi cảm nhận được Thương Thiệu đến gần, phản ứng đầu tiên của cô lại là thì thầm: "Đừng lại gần, bẩn..."

Bước chân của Thương Thiệu dừng lại: "Những lời tôi vừa nói... làm em cảm thấy ghê tởm sao?"

Anh không bao giờ nghĩ lần đầu tiên trong đời, khi bày tỏ với một cô gái phản ứng nhận lại lại là muốn nôn.

"Không!" Ứng Ẩn vội vàng phủ nhận, rồi giải thích: "Uống quá nhiều..." Cô cố gắng bình tĩnh, đứng dậy, ấn nút xả nước. Trong tiếng nước chảy, cô lẩm bẩm: "Và hắn căn bản không nói như vậy..."

Khi súc miệng, cô cúi mặt, không cho Thương Thiệu nhìn thấy ánh mắt của mình. Sau khi xong, cô lại say sưa, dáng vẻ và bước đi không ổn định, cố tình ngã vào vòng tay của Thương Thiệu.

Thương Thiệu giữ chặt eo của cô, nhìn vào khuôn mặt ướt át, nhợt nhạt nhưng lại lạ lùng rực rỡ của cô, ánh mắt dừng lại một lúc rồi mở miệng với giọng điệu trầm thấp và không hài lòng: "Tin tưởng tôi đến thế? Không sợ tôi làm gì với em sao?"

"Tôi" không phải là chính anh, mà là bất kỳ người đàn ông không rõ danh tính nào có mặt ở đây trước đó. Anh không gặp mặt, cũng không biết Ứng Ẩn đã coi anh là ai, cho phép ai đó giả vờ là anh và ai đã nhanh chóng nhận được sự tin tưởng và sự dựa dẫm của cô.

Anh đang cảm thấy ghen tỵ mà không có đối tượng để trách móc.

Ngay lập tức, khi cảm nhận được tay Ứng Ẩn bám vào anh qua lớp áo sơ mi, cơ thể anh căng lên.

"Sao vậy, không phải trước đây anh chơi trò chơi với tôi còn hôn tôi sao?" Ứng Ẩn say sưa nói.

"....."

Thương Thiệu nghi ngờ mình có phải đang nghe nhầm, tay ôm eo cô không kiểm soát được siết chặt. Anh xác nhận từng chữ: "Tôi vừa chơi trò chơi với em, hôn em?"

"Anh quên rồi sao?" Ứng Ẩn chuẩn bị đầy đủ cho vai diễn, ngẩng lên, nhìn anh bằng ánh mắt mơ hồ.

"....." Thương Thiệu thở dài, cuối cùng gật đầu, không có biểu cảm: "Một năm không gặp, em đã thay đổi nhiều."

Ứng Ẩn giả vờ không hiểu ý anh, hỏi: "Hắn có ghét tôi không? Có nghĩ tôi là một người đàn bà dễ dãi không?"

"Em hỏi tôi thì không có ích gì, nên đi hỏi hắn." Thương Thiệu trả lời với giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy ý nghĩa.

"Ồ, vậy thì hỏi sau." Cô giả vờ muốn đi.

Thương Thiệu giữ tay cô lại: "Hỏi ngay bây giờ."

"Bây giờ hỏi thế nào? Anh không thể thay hắn trả lời..." Ứng Ẩn quay ánh mắt đi. Diễn xuất không thuần thục khiến cô cảm thấy rất lúng túng.

"Gọi điện thoại hỏi." Thương Thiệu không nao núng: "Gọi điện thoại cho hắn ngay bây giờ, nói em đang ở quán bar, uống rượu chơi trò chơi, bị người ta hôn rồi hỏi hắn cảm thấy thế nào."

Ứng Ẩn tìm cách từ chối nhưng bị anh kiểm soát không thể động đậy. Cô làm rối áo sơ mi của anh: "Tôi không gọi... tôi không biết số của hắn."

"Chỉ cần mở màn hình là có."

Ứng Ẩn nói bằng giọng mũi, cố gắng lừa dối: "Anh vừa mới chơi trò chơi. Anh bị người khác thay thế sao?"

"Đúng, tôi bị người khác thay thế, vừa hay là người em ghét." Thương Thiệu áp tay vào lưng cô: "Nói tên của hắn đi, nói em ghét hắn."

"Không."

"Tại sao không?"

"Không thì là không." Ứng Ẩn cáu kỉnh quay mặt đi: "Sao lại để hắn làm hỏng tâm trạng của tôi?"

"Tôi làm hỏng tâm trạng của em?" Thương Thiệu cúi đầu, giọng điệu trầm và bình tĩnh: "Tôi, Thương Thiệu, làm hỏng tâm trạng của em và người khác. Là ý này sao?"

Ứng Ẩn: "....."

Cô liếm môi, thực sự rất dễ để nói "ừ" nhưng cô không dám và cũng không muốn nói ra. Dù cô đang say sưa nhưng "ăng ten" nhận diện đàn ông của cô vẫn nhạy bén, biết dù hiện giờ anh có vẻ bình tĩnh nhưng cũng đầy nguy hiểm.

"Cô em, vẫn là em biết cách khiến tôi tức giận nhất." Anh nhìn cô một lúc lâu, cười khẩy, bàn tay áp vào sau gáy của cô, ấn mặt cô vào vai mình.

Khi đã đến mức phải tự giới thiệu mình thì không thể tiếp tục giả vờ. Ứng Ẩn bỏ đi vẻ mặt tỏ ra nhẹ dạ, cảm xúc của cô cũng hạ xuống: "Anh đến đây làm gì?"

"Không yên tâm về những người bạn của em."

"Quá quan tâm, anh lắm chuyện."

"Đúng." Anh thừa nhận một cách dứt khoát.

"Anh đã đuổi hết bọn họ rồi sao?" Cô nghe thấy bên ngoài sàn nhảy im ắng.

"Chân của họ đã tự rời đi."

"....."

Sao lại mặt dày như vậy?

Ứng Ẩn vừa định phản đối thì nghe thấy nhân viên phục vụ ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa hai lần, cung kính và dè dặt hỏi: "Anh

Thương, có cần giúp đỡ không?"

Thương Thiệu buông tay ra, hỏi với vẻ thảo luận: "Em có đứng vững được không?"

Ứng Ẩn hừ một tiếng, trước khi anh kịp làm gì đã mở cửa. Bên ngoài hành lang, nhân viên phục vụ cầm khay, trên khay có một chiếc khăn ấm dày để cô lau mặt và tỉnh táo, một nhân viên phục vụ khác cầm khay có một cốc nước đá.

Ứng Ẩn dùng khăn chườm lên mặt và cổ một lúc rồi uống nửa cốc nước. Cảm giác đã được làm dịu, tinh thần cũng đã trở lại, nhưng vẫn thấy mơ hồ, cô cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

Thương Thiệu coi mình như người hầu: "Tôi tiễn em."

"Không cần phiền phức như vậy." Cô phản bác ngay lập tức.

Các nhân viên phục vụ lặng lẽ quan sát, không nói một lời.

Ứng Ẩn đi đôi giày cao gót, bước đi kiêu hãnh được vài bước thì chân cô bị trẹo, ngã vào vòng tay của Thương Thiệu.

"....." Anh không dám cười cô mà chỉ nhếch môi rất nhẹ, nghiêm túc hỏi: "Tôi không yên tâm, người quản gia của tôi ở dưới lầu, để ông ấy tiễn em về, được không?"

Trưởng phòng câu lạc bộ rất có mắt nhìn, không đợi Ứng Ẩn trả lời đã đi trước dẫn đường: "Thang máy ở bên này."

Đến sảnh thang máy, trưởng phòng nhìn thấy ánh mắt của Thương Thiệu liền đi trước dẫn đường, để lại hai người họ ở lại một mình. Ứng Ẩn nắm chặt tay cầm của túi xách nữ, chiếc khăn quấn quanh đó đã bị cô làm lỏng. Cô say rượu rất can đảm, nói với giọng cáu kỉnh: "Anh không cần phải giả vờ tốt bụng trước mặt tôi, từ đầu đã giả danh, đã chứng minh anh có ý đồ không tốt."

Thương Thiệu không phản bác, anh quay mặt đi, nhìn cô, hỏi với giọng điệu ôn hòa: "Vậy em dạy tôi đi, tôi đã đạt được gì, có được gì?"

"Anh đã được..."

"Ừm?"

Ứng Ẩn ngoảnh mặt đi, trái ngược với tâm tư: "Được sự ghét bỏ của tôi."

Thương Thiệu khẽ cười: "Em không nghĩ tôi sẽ buồn sao?"

"Đừng dùng lời lẽ ngọt ngào."

"Tôi có phải là người nói lời ngọt ngào không thì chỉ có em là rõ nhất."

Ứng Ẩn ngẩng lên nhìn anh: "Tôi chưa bao giờ hiểu về anh, cậu chủ Thương."

Cô đã cáu kỉnh cả buổi tối, lời nói của cô phần nào đều chứa đựng sự tức giận, ánh mắt cũng đầy vẻ trách móc, chỉ có câu này thì bình tĩnh, như thể đang tuyên bố một sự thật khách quan.

Ứng Ẩn không nhìn anh, không thấy sự di chuyển của yết hầu và ánh mắt của anh.

"Tôi vừa mới xin lỗi em..." Anh giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Không nghe rõ một từ nào, không nhớ một từ nào."

Thang máy đến, họ vào thang máy, từ tầng ba của câu lạc bộ đi xuống. Chú Khang đã đỗ một chiếc Maybach với biển số đơn "3" bên lề đường, thấy Thương Thiệu trong gương chiếu hậu, ông xuống xe

rồi cầm ô ra đón.

Bầu trời đêm mưa nhẹ như những mũi kim. Thương Thiệu mở ô, che cho Ứng Ẩn đứng một lúc.

"Ô lớn quá." Anh cười thầm, tay cầm trong túi quần đã làm ấm chiếc đồng hồ Fei Wenli. Không còn mưa to như ở phim trường nhỏ, cũng không còn ô rẻ tiền như ở cửa hàng tạp hóa, không chống được gió mưa nên chỉ có vòng tay của anh là có thể dùng.

"Đưa cô Ứng về khách sạn." Anh ra lệnh cho chú Khang.

Chú Khang không có bất kỳ nghi ngờ nào, giơ tay nói: "Cô Ứng, mời."

Ứng Ẩn đứng dưới ô của chú Khang, đi theo ông được vài bước, chỉ vào tay cầm của túi đã lỏng lẻo, hỏi: "Còn anh thì sao?"

"Tôi sẽ gọi taxi về."

Chú Khang ho một tiếng, nói: "Giờ này ở ngã tư này chỉ có thể gọi xe. Không biết mưa có lớn hơn không?"

Thương Thiệu vẫn đứng yên, nói: "Không sao, tôi có ô."

Chú Khang có vẻ "Jesus", nói thêm: "Sắp có cơn bão số 8 rồi, đêm nay mưa sẽ không nhỏ."

Thương Thiệu nhếch môi, nhẹ nhàng lắc đầu với chú Khang. Ánh mắt của anh rất rõ ràng, bây giờ không phải là lúc anh và cô cùng một xe để chú Khang không cần hỗ trợ thêm.

Ứng Ẩn làm sao không nghe ra ý của chú Khang? Nhưng khi lên xe, giữa tiếng động cơ khởi động, đầu cô toàn là cơn bão số 8, như thể cơn bão chết tiệt ngay lập tức sẽ đổ bộ, đổ bộ ngay vào nơi Thương Thiệu đang đứng.

"Chú..." Cô không biết gọi chú Khang thế nào.

Chú Khang giữ vô lăng, quay mặt lại: "Cô Ứng có việc gì cần chỉ bảo?"

"Anh ấy không lên xe sao?"

"Cô có muốn cậu ấy lên xe không?"

"Đây vốn là xe của anh ấy..." Ứng Ẩn quay mặt về phía cửa sổ xe, bên ngoài là cảnh đêm đặc sắc.

"Tôi đi gọi cậu ấy?"

"Ừ."

Chú Khang mở cửa xe, trước khi xuống xe, ông nói: "Dù chưa biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy cậu ấy có thể gặp lại cô, tôi cảm thấy vui cho cậu ấy."

Gọi Thương Thiệu không mất nhiều công sức.

"Người ta không biết cứ tưởng là cậu đang giận dỗi." Trong vài bước ngắn, chú Khang không tránh khỏi trêu chọc anh.

"Cô ấy không vui, tôi không dám vượt quá giới hạn." Thương Thiệu gập ô lại: "Người mắc lỗi còn tự mãn thì có phải quá đáng ghét không?"

"Cô Ứng không ghét cậu."

"Tôi biết."

Chú Khang: "..... Xem ra tôi không cần an ủi cậu."

Thương Thiệu cười nhạt, dập tắt điếu thuốc vừa hút được vài hơi: "Không thừa thãi, cô ấy cả buổi tối đã nói không biết bao nhiêu lần ghét tôi."

Chú Khang mở cửa xe cho anh, nói với sự thật: "Đáng đời."

Hồng Kông dù nhỏ, nhưng khách sạn của Ứng Ẩn lại ở xa, vẫn phải mất khoảng 40 phút đi xe. Khi khởi hành còn cảm thấy thời tiết yên bình, giữa chừng đã chuyển thành bão tố. Gạt nước mưa gần như không đủ, nước mưa chảy trên cửa sổ xe tạo ra các vân hình vảy cá. Sấm sét gầm rú từ xa đến gần, tia chớp màu tím dường như mang theo cả sự lạnh lẽo.

Ứng Ẩn dựa vào hơi men nên dễ ngủ. Để tránh cho cô lạnh, Thương Thiệu đắp cho cô một chiếc chăn cashmere đỏ và điều chỉnh lỗ thông gió của điều hòa bên cô xuống nhỏ.

Ứng Ẩn không nhận ra, cô chỉ quấn chặt tấm vải trên người. Mùi nước hoa và trầm hương từ đó bay vào mũi cô trong giấc mơ, cô cuộn mình lại, nhíu mày, đột nhiên tỉnh dậy từ giấc mơ.

"Lẽ nào anh ba mươi tuổi của cũng là lừa tôi sao?"

"....."

Thương Thiệu bị câu hỏi của cô làm cho bất ngờ.

"Anh không phải ba mươi tuổi!" Ứng Ẩn tức giận trừng mắt nhìn anh.

"Sao lại nghĩ đến chuyện này?" Thương Thiệu lảng tránh câu hỏi. "Em đừng bận tâm."

"Tháng trước mới tròn hai mươi bảy tuổi." Anh thừa nhận.

Vậy là, khi anh mới quen cô không phải ba mươi tuổi mà là hai mươi

lăm; bây giờ cũng không phải ba mươi hai mà là hai mươi bảy. Là độ tuổi chính xuân, thanh niên hai mươi bảy.

Không hiểu sao, sau khi biết điều này, mặt cô bỗng nóng lên, ngay cả khoang ghế sau rộng rãi cũng trở nên ngột ngạt và chật chội.

"Kẻ lừa đảo....." Cô thì thầm, siết chặt tấm vải che ở eo.

Siết chặt cái gì? Nhìn xuống, là tấm chăn cashmere màu đỏ đậm. "Anh đã dùng rồi?"

"Xét rằng đây là xe của tôi....."

Thương Thiệu chưa kịp nói hết câu, vì Ứng Ẩn đã ném tấm chăn vào người anh: "Tôi nói mà....."

"Nói gì?"

"Khi không lại mơ thấy anh!" Cô phẫn nộ cáo buộc.

Chú Khang đã thu tai nghe vào túi, Thương Thiệu một tay nhận tấm chăn cashmere, một tay nắm cổ tay cô: "Nói cho hợp lý thì đây là thứ chỉ mới được đưa đến ngày hôm qua, chỉ dùng một lần. Em mơ thấy tôi... không liên quan đến nó."

"Vậy thì liên quan đến cái gì?"

Nếu không phải trời mưa to bên ngoài, chú Khang chắc chắn đã xuống xe để hút một điếu thuốc.

Những chiếc đèn đường dọc theo con đường chiếu sáng trong ánh sáng mờ ảo, Thương Thiệu cúi mắt, ánh nhìn của anh thẳng thắn và nguy hiểm đi vào đáy mắt cô: "Khi em tỉnh rượu và bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói về lý do em mơ thấy tôi. Và..."

Anh ngừng lại: "Tại sao tôi lại mơ thấy em..."

Trong ánh nhìn đó, Ứng Ẩn cuối cùng cũng nhận ra sự thật về người đàn ông này. Đó là, trong suốt năm qua khi họ quen biết và tương tác, mọi ảo tưởng của cô về việc anh muốn có được cô không phải chỉ là ảo tưởng.

Khi cảm giác tê tê ở bắp chân và ngứa ngáy, cảm ơn trời đất, khách sạn đã đến.

Chú Khang cũng cảm ơn trời, thở phào nhẹ nhõm, đỗ chiếc Maybach dài ở bãi đỗ xe dưới sảnh.

"Cần tôi đưa em lên phòng không?" Thương Thiệu hỏi một cách lịch sự.

Chú Khang đã bỏ tai nghe ra, cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn cho cậu chủ của mình.

"Không cần, tôi tự đi được." Ứng Ẩn đẩy cửa xe ra, trong lòng như trốn chạy, nhưng trên mặt lại tỏ ra rất kiên cường.

Dưới sự chào hỏi của lễ tân, cô thêm một chút duyên dáng của một ngôi sao nổi tiếng, đi qua sảnh và vào thang máy.

Quên lấy túi rồi!

— Đến trước cửa phòng, tay không, cô đành nhìn chằm chằm vào ổ khóa một lúc.

Khi nhận được cuộc gọi của cô, xe vừa mới rời khỏi cổng khách sạn.

"Túi?" Thương Thiệu vừa hỏi vừa lục lại tấm chăn cashmere. Quả nhiên. "Tôi sẽ gửi lại cho em."

Chú Khang không cần anh ra lệnh đã tìm đường quay lại rồi.

Giữa đêm khuya bão tố, Thương Thiệu không mặc áo khoác mà chỉ cầm theo túi xách của Ứng Ẩn xuống xe.

"Cậu chủ!" Chú Khang hạ cửa kính xe gọi anh.

"Sao vậy?"

"Có cần chờ cậu sao?"

Thương Thiệu: "..... Ông nghĩ gì vậy?"

Bị mắng không công, chú Khang sờ mũi, đưa xe vào vị trí đỗ. Một điếu thuốc, chắc sẽ xuống xe được thôi. Ông xuống xe, nghe tiếng mưa rầm rì rồi châm một điếu thuốc.

Không ngờ, mười điếu, hai mươi điếu thuốc cũng không đủ thời gian để anh xuống xe.

Thời gian của điếu thuốc đầu tiên là lúc Thương Thiệu lên đến tầng của cô, tìm được cô, đưa túi ra rồi nói: "Thực ra có thể để lễ tân giúp em mở phòng trước."

Ứng Ẩn ngây ra, không biết là xấu hổ hay tức giận: "Tôi say rồi, đâu còn sáng suốt." Cửa điện tử mở ra, cô bước vào, xoay tay nắm cửa.

"Chúc ngủ ngon."

"Khi nào em về đại lục?" Thương Thiệu đột ngột hỏi.

"Vài ngày nữa."

"Những người bạn của em....."

"Tôi biết rõ." Ứng Ẩn mỉm cười: "Anh có phải nghĩ tôi quá thanh cao không? Các bên đều có lợi, tôi kết bạn với họ, tất nhiên cũng là để qua lại với nhiều người giàu có hơn."

"Người giàu nhất hiện giờ đang đứng trước mặt em."

Ứng Ẩn bật cười: "Họ đều sợ anh, nói khi mai mối anh không nói gì, khiến họ không biết làm thế nào để chinh phục anh."

"Không phải mai mối, chỉ là để gia đình có thể gặp mặt." Thương Thiệu sửa lại, "Im lặng là vì... tôi chỉ muốn dành thời gian cho người tôi thích."

Nói gì cũng là lời hoa mỹ.

Ứng Ẩn cảm thấy cơ thể nóng lên, sức nóng làm mặt cô đỏ bừng. May thay ánh sáng bên trong và bên ngoài không quá sáng giúp cô tránh khỏi một cuộc xung đột.

"Tôi... tôi đi ngủ đây, tôi đứng không vững nữa rồi." Cô lúng túng, lảng tránh.

"Chờ đã——" Thương Thiệu giữ cánh cửa lại, "Có một thứ, phải trả lại cho em."

"Thứ gì vậy?"

Cô nhìn thấy tay anh từ túi quần vest lấy ra, trong lòng bàn tay là chiếc đồng hồ nữ.

"Tôi trả lại cho anh rồi."

"Những gì tôi đã tặng, em có thể giữ lại hoặc có thể vứt đi, nhưng không thể trả lại."

Thương Thiệu nắm lấy tay cô, như lần đầu tiên đeo chiếc đồng hồ này cho cô, một cách chăm chú và tỉ mỉ, lần thứ hai đeo cho cô.

"Đây là một trong những món đồ sưu tập của Vivien Leigh. Trước

cuộc đấu giá mùa xuân của Sotheby"s để gặp em, tôi vẫn chưa tìm được món quà gặp mặt ưng ý, cho đến khi nhìn thấy nó. Có một câu, hôm nay tôi mới có thể nói với em..." Anh cài chặt đồng hồ, nắm lấy tay cô ngắm nghía một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn cô: "Ứng Ẩn, chúc em một ngày nào đó trở thành một diễn viên như Vivien Leigh."

Ứng Ẩn bỗng bị câu nói này đánh trúng, cô không thể cử động.

Cô không phải là diễn viên được đào tạo chính quy mà vào nghề muộn. Vậy nên khi nói mình muốn trở thành một diễn viên tạo nên lịch sử, người khác đều coi cô là kẻ mơ mộng, không biết trời cao đất rộng. Người quản lý Mạch An Nghiêm nói, nếu cô có thể nổi tiếng mười năm thì đã có lãi khi mang về một giải thưởng nữ diễn viên chính. Chưa bao giờ có ai lắng nghe cô nói hết giấc mơ diễn viên đầy nhiệt huyết, cũng chẳng có ai coi trọng khát vọng của cô—

Ngoại trừ buổi phỏng vấn ở quán cà phê ở Turin. Ngoại trừ lúc này.

Cô cố gắng kìm nén sự cay đắng trong mắt, "Ừm" một tiếng, ánh mắt dừng lâu trên mặt đồng hồ với các con số La Mã thanh thoát.

"Nếu em thực sự không muốn gặp tôi nữa thì tôi sẽ đến rạp chiếu phim gặp em."

Ứng Ẩn ngẩng mặt lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi. Sao anh dám, sao dám nói câu này với cô?

"Sao anh dám dùng cách này để đối phó với tôi?" Cô nhíu mày, đôi mắt sáng đã ngập nước mắt.

"Tôi đã làm, có hiệu quả không?" Thương Thiệu kiên định đến mức lạnh lùng: "Em nói thử kỹ thuật của tôi, có chút nào có ích cho em không?"

"Thì anh cứ đi xem tôi ở rạp chiếu phim đi!" Cô vừa mở miệng đã

thấy giọng mình bị nghẹn, may mắn là giọng điệu vẫn đủ quyết đoán, cộng với động tác quay lưng không chút do dự khiến Thương Thiệu bối rối, không màng đến những kế hoạch, chỉ biết túm lấy cô —

"Đừng đi! Đừng đi....."

Anh dùng cả hai tay ôm chặt cô vào lòng.

"Là anh rời đi trước!"

Những lời đã nén trong suốt một đêm, trong suốt một năm, những lời bị nén trong vô số email đã viết nhưng không gửi, trong vô số cuộc gọi đã quay số nhưng bị cúp—cuối cùng cũng được nói ra vào khoảnh khắc này.

"Là anh rời đi trước....." Ứng Ẩn khóc như hôm đó nhận cuộc gọi cuối cùng của anh, mở miệng, không có tiếng, chỉ rên rỉ, thở không ra hơi, nước mắt không ngừng chảy.

"Rõ ràng là anh rời đi trước, là anh nói anh không về nước, là anh không viết email cho tôi nữa..... Khi tôi đến con đường đó, khi hoa cam nở....."

Mùi hương ngọt ngào đến thế, nhưng anh không ở đó.

Biết bao, biết bao năm nữa mới đến mùa cam chín.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi....."

Thật kỳ lạ, chỉ là lỡ mất một năm, nhưng Thương Thiệu cảm thấy muốn nói hết mọi lời xin lỗi của cả đời mình.

"Là tôi không quan tâm, tự cho rằng em đang bên người khác, cũng là tôi tự mình nói em coi thường tôi và em....." Anh nuốt nước miếng. Những cái ôm mà trước đây không dám mơ tưởng chỉ có thể

thỏa mãn trong giấc mơ giờ đây thực sự được thực hiện, ôm chặt như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, hai tay không ngừng siết chặt, quấn lấy cô, muốn hòa nhập vào cơ thể cô.

Nước mắt của Ứng Ẩn đã làm ướt áo sơ mi của anh.

Rõ ràng còn nhiều điều để trách móc, còn nhiều tức giận để phát tiết, nhưng khi Thương Thiệu vuốt tóc cô, lau mồ hôi nóng, cúi mặt xuống, cô chỉ biết nhắm mắt lại.

Chờ đợi nụ hôn của anh đến một giây, như cơn bão đến rồi đi. Một viên đá ném xuống hồ, cơ thể cô run rẩy, xương cổ tay tê dại, vòng qua vai và cổ anh.

Trong nụ hôn của anh, cơ thể Ứng Ẩn mềm nhũn ra.

Thần thánh chứng giám, hóa ra việc hôn anh cảm giác như thế nào, khác hoàn toàn với những gì cô biết từ việc diễn xuất. Cô cảm thấy thái dương, trái tim và linh hồn mình đều trở nên mơ hồ, không biết nặng nhẹ.

Người đàn ông hai mươi bảy tuổi thật sự biết hôn.

Chú Khang đã hút một điếu thuốc lại một điếu, không biết một đoạn giao tiếp năm phút có thể nói xong, khi kết hợp với nụ hôn lại trở thành vô tận. Hơn nữa những điều cần nói khi hôn là quá nhiều, nói một đêm cũng không xong.

Nhớ lại cú ngã ở Turin, cô hiểu ra chữ duyên phận. Nếu không phải cú ngã đó, họ đã không gặp nhau. Cảm ơn bản thân đã trốn khỏi lễ hội phim và con đường đầy mùi souffle nướng.

"Nếu tôi không chạy ra ngoài thì sao?" Cô bỗng nhiên lo lắng.

Nhưng cô sẽ luôn đóng phim, không phải bộ này thì bộ tiếp theo, vậy nên vào buổi chiều đó nào đó, khi anh bước vào rạp chiếu phim,

trong lúc xem phim gần như ngủ gật sẽ chỉ nhớ mặt nữ chính.

Cô sẽ luôn đóng quảng cáo, không phải quảng cáo này thì quảng cáo khác, vậy nên trên vô số biển quảng cáo điện tử khổng lồ ở thành phố, khi chiếc xe Cảng 3 rẽ qua góc phố, anh đóng cuốn sách Hegel lại, trong khi thấy được cô sẽ quên hết triết lý của mình.

Không phải ở tuổi mười tám của cô thì là hai mươi tám hoặc bất kỳ ngã rẽ nào trong mười năm này, anh sẽ luôn gặp cô.

Anh sẽ gõ cửa số phận.

Chương 144: Em mãi mãi là duy nhất của anh

Sau bữa tiệc ăn mừng Oscar, Ứng Ẩn đã biến mất khỏi công chúng trong vài tháng liên tục. Dĩ nhiên, không ai nghi ngờ cô đang làm kiêu hay rút lui khỏi ngành, vì vào đêm Oscar, khi cầm trong tay chiếc cúp vàng nhỏ, cô đã xúc động công bố với cả thế giới tin cô đang mang thai.

"Cảm ơn Quân Nghệ, trong bốn tháng qua, con rất ngoan."

Khi chương trình truyền hình trở thành băng video, các phụ đề được ghép vào, mọi người vẫn không thể đoán ra "Quân" và "Nghệ" là chữ gì. Vì vậy, người hâm mộ đã nhanh chóng đặt cho cô ấy biệt danh thân mật "Bé ngoan". Dù sao thì đây là một lời xác nhận từ chính người mẹ vào đêm lịch sử.

Mặc dù từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn và hoạt động công cộng, nhưng trước lợi nhuận khổng lồ từ sự chú ý, vẫn có vô số tay săn ảnh và phương tiện truyền thông tự tạo liên tục theo đuôi và canh giữ, nhằm chộp được hình ảnh của nữ hoàng Oscar Trung Quốc trong thời kỳ mang thai. Có vẻ như nhờ lợi thế "chủ nhà", tay săn ảnh Hồng Kông đã giành được vị trí hàng đầu lần này, chụp được ba bốn bộ ảnh quý giá.

Một bộ ảnh chụp tại một trung tâm mua sắm cao cấp. Mặc dù các cửa hàng hàng hiệu đã được dọn sạch nhưng ống kính tele vẫn chụp rõ ràng hình ảnh Ứng Ẩn đang chọn đồ cho em bé. Người đàn ông bên cạnh cô mặc áo sơ mi đen, hơi nghiêng mặt, chăm chú lắng nghe cô nói. Xung quanh họ, tự nhiên có một khoảng trống rộng

khoảng hai mét. Nhân viên bán hàng, giám đốc khách hàng của trung tâm và các vệ sĩ, quản gia đều đứng yên lặng, chờ đợi sự triệu tập của cô.

"Nhưng Quân Nghệ cũng có thể không thích mặc váy."

"Đúng rồi." Ứng Ẩn gấp chiếc váy voan lại, "Ừm... thì cái quần này cũng được."

"Nhưng con cũng có thể không thích váy màu hồng mà lại thích màu đen."

"Cũng đúng." Ứng Ẩn lại được nhắc nhở, "Thế thì..."

"Có mấy màu?"

Khi bị người đàn ông hỏi như vậy, nhân viên bán hàng tiến lên một bước, hơi cúi người: "Tổng cộng là bốn màu, Anh Thương."

Chú Khang đứng sau rất muốn nhắc nhở đây là đồ cho bé từ ba đến bốn tuổi... nhưng thôi, xét vì biệt thự mới đã chất đầy đồ dùng cho trẻ từ 1 tháng đến 11 tuổi, thêm một chiếc—không, bốn chiếc váy nhỏ cũng không sao.

Bức ảnh thứ hai do tay săn ảnh chụp là cảnh hai người rời khỏi trung tâm mua sắm. Một dãy người theo sau, mỗi người cầm ba hoặc bốn túi giấy mua sắm đặc trưng, như một chuỗi đèn vàng cam.

"Lại không kiềm chế được bản thân." Ứng Ẩn cảm thấy bực bội.

Nhưng làm sao bây giờ, mỗi khi nghĩ đến việc Quân Nghệ sắp chào đời, cô chỉ muốn chất đầy tất cả những món đồ đắt tiền, tốt đẹp, độc nhất vô nhị trước mặt con gái. Nhìn những cái bình nước nhỏ xinh, cái đĩa, thìa men, những chiếc váy voan tinh xảo, quần yếm, băng đô, nơ, ngay cả khăn lau miệng, cô đều không thể kiềm chế được lòng yêu thích.

"Không sao đâu, Quân Nghệ sẽ thích." Thương Thiệu nắm chặt tay cô.

"Nếu con không thích thì sao?"

"Thì bảo là anh mua." Thương Thiệu nhún vai, ánh mắt hơi cúi xuống.

Ứng Ẩn cố gắng nhịn cười.

Bộ ảnh thứ ba mà tay săn ảnh chụp là cảnh hai người từ khu vực ven biển Tây Cửu Long lên xe. Trong chiếc Bentley được dán phim màu tối, Thương Thiệu vừa thắt dây an toàn cho cô vừa hôn cô. Ngay cả từ trong ảnh, có thể thấy đây không phải là nụ hôn ấm áp thông thường mà là nụ hôn đầy khao khát. Do góc chụp, mặt của Ứng Ẩn bị tay và cơ thể của anh che khuất, chỉ lộ ra một phần mặt nghiêng ngửa lên. Thực ra, nụ hôn của người đàn ông này có phần xâm lược mạnh mẽ.

Anh trông như đã kiềm chế lâu, chịu đựng nhiều phiền toái.

Tay săn ảnh không dám công khai bộ ảnh thứ ba nên đã ngoan ngoãn tự hủy.

Vì mọi việc đều có đội ngũ chuyên nghiệp hướng dẫn và thực hiện, nên với vai trò là chồng, Thương Thiệu hiểu rất rõ "công dụng" của mình, đó chính là luôn khiến Ứng Ẩn vui vẻ. Vì đây là nhiệm vụ của cả đời chứ không chỉ trong thời gian mang thai, nên có thể nói anh cũng không có công lao đặc biệt gì.

Nhưng khiến một phụ nữ mang thai luôn vui vẻ không phải là chuyện dễ dàng. Điều này không liên quan đến bản thân phụ nữ mang thai mà là do hormone tự nhiên gây rối. Huống chi, Ứng Ẩn vốn dĩ là một người có tính cách nhạy cảm cao, lại có tiền sử trầm cảm.

Bác sĩ Thẩm Ngọc mỗi hai tuần lại đến một lần, để tư vấn cho Ứng Ẩn, lắng nghe cô giãi bày, đánh giá xem tình trạng của cô có tốt không. Ứng Phàm cũng đến Hồng Kông để ở bên Ứng Ẩn. Ôn Hữu Nghi tất nhiên mời bà ấy ở lại Deep Water Bay, dù sao thì ngôi nhà cũng rất rộng rãi, nhưng Ứng Phàm nhẹ nhàng nhưng kiên quyết từ chối và chuyển đến căn hộ bán sơn trước đó nhà họ Thương tặng, hàng ngày lái xe nửa giờ đến thăm Ứng Ẩn.

Người ở bên cạnh Ứng Ẩn nhiều nhất chính là Tuấn Nghi. Vì vậy, cô ấy hiểu rõ nhất về nỗi nhớ Thương Thiệu của Ứng Ẩn.

"Thật đáng sợ, Tuấn Nghi à, hormone thật sự khiến người ta không còn là chính mình." Khi suy nghĩ trở nên nặng nề, Ứng Ẩn sẽ buồn rầu nói như vậy.

"Nói bậy, dù không mang thai thì chỉ cần Anh Thương đi công tác vài ngày, chị cũng sẽ nhớ anh ấy."

Ứng Ẩn mím chặt môi về một phía, gần như sắp tạo thành một lúm đồng tiền, có vẻ không phục nhưng cũng không thể nói gì thêm.

"Để em gọi điện cho anh ấy." Tuấn Nghi ân cần nói.

"Đừng, em đừng làm phiền anh ấy. Nếu không, anh ấy lại phải ngày đêm chạy về đây."

Sau khi Ứng Ẩn mang thai, Thương Thiệu đã từ chối tất cả những cuộc xã giao không cần thiết và cũng sắp xếp các chuyến công tác cho người khác. Thương Cảnh Nghiệp Nghiệp cũng đã ngầm đồng ý với điều này. Nhưng dù sao anh cũng ở vị trí cao, lại là thời điểm chuyển giao quyền lực quan trọng, làm sao có thể nói thoát thân là thoát thân được? Ở vị trí đó thì phải làm việc, thỉnh thoảng vẫn có những lần anh phải đi công tác.

Khi cảm thấy hormone lại bắt đầu quấy rối, Ứng Ẩn sẽ đi tập thể

dục. Cô thích tập yoga dành cho thai phụ, huấn luyện viên là người từ châu Âu hoặc Mỹ, ngay cả trong danh sách phục vụ dài và lừng lẫy của họ, nhà họ Thương và vị ảnh hậu này vẫn nằm ở vị trí hàng đầu.

"Cũng có thể quan hệ, nếu thật sự cảm thấy mình sắp bị hormone chi phối." Cô ấy thẳng thắn nói, kinh nghiệm là thế.

"Không phải vì chuyện đó..." Ứng Ẩn vừa tập Pilates xong, mồ hôi đẫm mình, khiến người ta khó nhận ra sự đỏ mặt của cô có bao nhiêu phần là vì ngượng ngùng. Cô thật sự nhớ Thương Thiệu nhưng không phải vì ảo giác do hormone.

"Bác sĩ cũng nói như vậy mà." Huấn luyện viên đưa cho cô một chiếc khăn khô.

"Nói thì nói vậy... nhưng..."

Bác sĩ đúng là có nói, trong trường hợp tình trạng ổn định, sức khỏe tốt, giữa nên hay không nên trong giai đoạn giữa thai kỳ thì cảm nhận của mẹ là quan trọng nhất. Nếu cảm thấy cần thiết thì việc quan hệ hợp lý có thể giúp thai phụ cảm thấy vui vẻ hơn.

"Dù sao thì cũng không được."

Huấn luyện viên vẫn nhẹ nhàng khuyên giải, "Đối với bất kỳ bác sĩ hay chuyên gia sản khoa nào, đây đều là một việc rất bình thường, hơn nữa trong trường hợp của cô, điều này còn có lợi nữa."

Cô ấy không có ý tọc mạch mà chỉ là với tư cách là một huấn luyện viên yoga chuyên nghiệp cho thai phụ, việc giải phóng hormone của thai phụ vốn là một trong những bài học của cô ấy, điều này đối với cô ấy là một chủ đề trong phạm vi y tế chứ không phải chuyện riêng tư.

"Chúng tôi không muốn mạo hiểm." Ứng Ẩn nắm chai nước tập thể

dục, lắc đầu.

Khi thực sự cảm thấy khó chịu, cô cũng đã nhỏ nhẹ đưa ra yêu cầu, sau khi bị từ chối, lại nhỏ nhẹ giận dỗi một chút — ví dụ như nửa đêm chuyển sang phòng khác ngủ. Nhưng Thương Thiệu vẫn giữ được sự kiềm chế không động đậy như núi.

Thương Thiệu sẽ dỗ dành cô, vào phòng ngủ thứ hai và ôm cô vào lòng. Ứng Ẩn tưởng anh nhận lỗi, nhưng không ngờ anh lại định bế cô về phòng: "Em ngủ lại đây anh ngủ ở kia."

"....."

Anh cẩn thận đắp lại chăn cho Ứng Ẩn, đặt một nụ hôn lên khóe môi cô. Khi định đứng dậy rời đi thì bị Ứng Ẩn nắm lấy cổ tay. "Đừng đi."

Thương Thiệu nào muốn đi chứ? Anh ngồi xuống mép giường, lòng bàn tay xoa trán và má của Ứng Ẩn, "Ngoan nào, anh không muốn để em thấy anh bực bội."

Dưới ánh đèn ngủ dịu dàng, lòng bàn tay của Ứng Ẩn áp lên mu bàn tay anh, không cho anh rút tay ra, áp sát khuôn mặt vào lòng bàn tay của anh, "Anh ôm em đi... ôm em một chút."

Thương Thiệu yên lặng một lúc, đầu ngón tay vuốt vào cổ nóng ấm của cô. Ứng Ẩn đổ mồ hôi, dưới sự vuốt ve của anh bất giác cô run rẩy rồi nhắm mắt lại. Cô là đóa hồng trong bóng đêm, chịu ảnh hưởng của thủy triều ánh trăng, nở hay không, không phải do cô làm chủ.

Thương Thiệu lên giường, nghe theo lời cô, ôm cô từ phía sau.

Ngay cả tư thế ôm của họ cũng được hướng dẫn chuyên nghiệp, biết cách bảo vệ thai nhi, chẳng hạn, một tay đỡ dưới bụng Ứng Ẩn, tay kia gối dưới cổ cô, kéo về, bảo vệ cổ và đầu của cô trong vòng tay.

Anh áp sát vào cô rất thân mật, nhưng không dám dùng sức, hơi thở phả vào vành tai cô. Ứng Ẩn quay mặt lại, mắt đầy hơi nước, mang theo mười phần trách móc. Ánh mắt này Thương Thiệu không chịu nổi, yên lặng một lúc, đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô sang một bên, sau đó nâng nửa thân trên, truyền nụ hôn và hơi thở vào môi cô.

Ứng Ẩn mất kiểm soát vì nụ hôn của anh, miệng phát ra tiếng rên rỉ, chân dài và ngón chân cọ xát trên tấm lụa. Nhưng cũng chỉ đến đó thôi, Thương Thiệu ra lệnh cho cô ngủ, giọng khàn khàn, tay chân như xiềng xích cứng rắn.

Ứng Ẩn nghẹn ngào nói, đáng thương nhưng lạnh lùng: "Em biết rồi, anh không còn hứng thú với em nữa."

Thương Thiệu trầm ngâm: "Kích tướng cũng không có tác dụng đâu."

Ứng Ẩn: "....." Đáng ghét.

Đến ngày thứ năm Thương Thiệu đi công tác, tính khí của Ứng Ẩn bắt đầu mất kiểm soát.

Người gặp khó khăn đầu tiên là người gần gũi nhất. Tuấn Nghi đối diện cơn giận dữ của cô, Ứng Phàm khuyên nhủ hết lời cũng bị Ứng Ẩn tặng cho một bát canh "đóng cửa không tiếp khách". Ôn Hữu Nghi đến an ủi, Ứng Ẩn vẫn buồn bã không vui, Thương Cảnh Nghiệp Nghiệp muốn đến thăm nhưng Ôn Hữu Nghi quyết đoán ngăn lại: "Tâm trạng con bé vốn đã không tốt, anh đến rồi thì con bé không tiện giận anh, lại càng tức giận trong lòng."

Thương Cảnh Nghiệp Nghiệp dừng bước, gọi điện cho trợ lý đi cùng Thương Thiệu.

"Anh cũng thật là, biết A Thiệu không thể rời khỏi nhà mà còn bảo

nó đi Los Angeles." Ôn Hữu Nghi nói.

Thương Cảnh Nghiệp Nghiệp đáp lại, "Em có muốn nó kế nghiệp hay không?"

"Cũng không cần gấp trong năm nay."

Tuy mọi người đều hiểu tại sao Ứng Ẩn lại giận dỗi, nhưng cô lại không nói ra, cứ khăng khăng rằng mình bị ác mộng. Mơ thấy gì? Mơ thấy Thương Thiệu đi đôi với người khác. Cô biết giấc mơ này thật vô lý nên cũng lười gọi điện để làm nũng mà chỉ tự mình giận dỗi.

Tuấn Nghi nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Sao chị không gọi video cho anh ấy?"

"Không cần." Ứng Ẩn bực bội, "Anh ấy cũng không tìm chị."

"Khi anh ấy tìm chị thì chị lại đang bận, nào là yoga, nào là ngủ, nào là tập luyện, rồi thiền." Tuấn Nghi rất khách quan.

"Điều đó cho thấy anh ấy chọn sai thời điểm." Ứng Ẩn không hề có lý lẽ gì cả.

"Nhưng đó là thời gian mà khó khăn lắm anh ấy mới có thể dành ra."

"Trình Tuấn Ngh.," Ứng Ẩn gọi tên đầy đủ của cô ấy, "Em đúng là đứng về phía người ngoài!"

Tuấn Nghi thở dài: "Không khuyên được chị nữa rồi."

Các nhân viên y tế có kinh nghiệm đồng hành trong quá trình mang thai khuyên nhủ: "Đừng tức giận, đừng nôn nóng, không tốt cho thai nhi."

Ứng Ẩn lập tức mím môi, lồng ngực phập phồng.

Tuấn Nghi kéo nhân viên y tế ra ngoài, khẽ nói: "Sao cô có thể nói như vậy? Cô ấy hiểu lý lẽ đó chứ nhưng cô ấy không thể kiểm soát được. Câu nói này chỉ làm cô ấy thêm áy náy thôi. Hơn nữa, cô ấy là Ứng Ẩn chứ không phải là một chiếc bình chứa trẻ con."

Nhân viên y tế im lặng, e ngại mối quan hệ thân thiết giữa cô ấy và Ứng Ẩn, chỉ đành nói: "Thôi được, cô gái trẻ không hiểu đâu."

Một lát sau, nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ từ trong phòng ngủ.

Sau khi Thương Thiệu không thể kết nối được với Ứng Ẩn qua video mấy lần, anh đã đoán ra chuyện gì xảy ra với cô. Khi nghe trợ lý nhắc đến việc Chủ tịch vừa gọi điện hỏi về lịch trình, anh càng hiểu rõ hơn.

Khi máy bay hạ cánh đã là đêm khuya. Vì không muốn làm cô mất giấc ngủ nên anh đợi đến sáng hôm sau mới về nhà. Vừa giao áo khoác cho người hầu, anh đã nghe thấy tiếng kính vỡ từ phòng ăn.

"Tôi biết điều này tốt cho việc dưỡng thai! Nhưng bây giờ cô im đi! Im đi! Tôi không muốn uống thứ này! Tôi muốn nôn!"

Cả căn phòng im bặt, lâu sau mới có người run rẩy lên tiếng: "Thiếu phu nhân, nhưng cô vẫn cần ăn sáng, hơn nữa..."

Thương Thiệu bước vào, giơ một tay lên, ngăn lời chào hỏi của mọi người, tay kia tháo đồng hồ. Bước chân của anh rất nhẹ trên tấm thảm, thêm vào đó anh đứng yên một lúc khiến Ứng Ẩn không nhận ra.

Từ góc nhìn của Thương Thiệu, trong ánh bình minh mờ ảo, những bông hoa cắm trong bình vẫn chưa tỉnh giấc, cơn tức giận và sự sụp đổ của Ứng Ẩn càng thêm rõ ràng. Cô ngồi nghiêng bên cạnh bàn đá cẩm thạch, mặc chiếc váy ngủ trắng rộng rãi, tóc dài buông xõa.

Sau khoảnh khắc im lặng, giọt nước mắt cuối cùng cũng lăn xuống từ nỗi buồn muốn khóc nhưng lại không thể khóc của cô.

Tim Thương Thiệu đau nhói, anh bước đến bên cô, nhẹ nhàng nói: "Anh đã về rồi."

Anh không biết mọi người trong nhà đã đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Anh như cây neo giữ vững biển khơi, là trụ cột, là người đàn ông luôn ổn định và kiểm soát được tình hình.

Đã được cứu rồi. Cảm ơn máy bay công vụ đã bay nhanh, cảm ơn anh đã ngày đêm nhớ mong, biến từng phút giây thành từng khoảnh khắc quý giá. Ứng Ẩn giật mình, tay nắm chặt, nhưng mặt không quay lại.

"Không nhớ anh sao?" Thương Thiệu nhẹ nhàng hỏi.

Ứng Ẩn nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt nóng hổi lăn xuống, nhưng vẻ mặt lại vô cùng bướng bỉnh.

Thương Thiệu thở dài, ra hiệu cho Tuấn Nghi, Tuấn Nghi liền dẫn mọi người ra ngoài rồi khép cửa phòng ăn lại.

Không gian trở lại yên tĩnh, anh cúi xuống, ôm lấy bờ vai mỏng manh của Ứng Ẩn vào lòng, môi áp lên vành tai cô: "Là lỗi của anh, em đừng giận họ."

"Em không chịu nổi nữa." Ứng Ẩn buông bỏ mọi phòng bị trong vòng tay và hơi thở của anh, mọi ấm ức đều vỡ òa, "Em không chịu nổi nữa..."

"Sao vậy?"

"Em không chịu nổi việc họ cứ nói là vì tốt cho Quân Nghệ. Chuyện này vì tốt cho Quân Nghệ, chuyện kia cũng vì tốt cho Quân Nghệ..." Cô bám chặt lấy cánh tay của Thương Thiệu, vùi mặt vào đó, khóc

đến không thở nổi.

Thương Thiệu nhẹ nhàng vuốt lưng cô: "Sau này không để họ nói vậy nữa."

"Em biết họ rất có lý, những gì họ nói đều đúng..." Ứng Ẩn nức nở không ngừng, ngẩng mặt lên, lông mi đọng đầy nước mắt: "Nhưng còn em thì sao? Em cũng là con người, chẳng lẽ khi mang thai Quân Nghệ thì em chỉ sống vì con bé thôi sao? Giá trị của em chỉ tồn tại vì con bé sao? Em cũng muốn Quân Nghệ khỏe mạnh, nhưng... nhưng..." Cô bắt đầu bối rối, nói năng lộn xộn: "Em thậm chí không có quyền được buồn. Làm mẹ rồi, ngay cả buồn cũng là có tội..."

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của cô, ánh sáng ngược từ buổi bình minh cũng khiến cô nhìn không rõ.

Chưa kịp chớp mắt, một bàn tay đã giúp cô lau đi những giọt nước mắt phiền toái. Lòng bàn tay của Thương Thiệu nhẹ nhàng ôm lấy má cô: "Đừng khóc nữa, để anh bế em đi ngủ một lát, được không? Anh sẽ ở bên em."

"Còn anh thì sao?" Khi hỏi ra hai từ này, trái tim cô bỗng chốc cảnh giác, cơn nức nở cũng dừng lại. Cô chưa nhận ra những suy nghĩ và cảm xúc này thực sự là dấu hiệu của chứng trầm cảm trong thai kỳ.

Thương Thiệu thở dài nhẹ, khẽ nhếch môi: "Ứng Ẩn, khi em hỏi câu này, anh cảm thấy mình thật thất bại." Anh nắm lấy đôi tay của Ứng Ẩn: "Quân Nghệ tồn tại là vì em, là em mang lại giá trị cho con bé. Nếu Quân Nghệ thuộc về một người phụ nữ khác thì hai từ này chẳng có ý nghĩa gì trong cuộc đời anh cả. Tất cả những kỳ vọng, những tưởng tượng đẹp đẽ của anh về Quân Nghệ đều chỉ vì em."

Ứng Ẩn ngây người, đầu mũi đỏ lên, đôi mắt ngấn nước sáng lên đầy bàng hoàng.

"Anh điên rồi." Cô chợt hiểu ra, mặt đỏ bừng, quên cả khóc, tay đặt

lên bụng như muốn che đôi tai của Quân Nghệ lại: "Làm sao con bé có thể nghe thấy những lời này chứ!"

Thương Thiệu đặt cả hai tay lên mép bàn, cúi người xuống, vòng tay ôm Ứng Ẩn vào lòng, ánh mắt từ khuôn mặt cô mà hạ xuống: "Đó chỉ là sự thật từ ba thôi."

... Một người đàn ông lạnh lùng và vô tình.

"Con bé là món quà của trời ban cho chúng ta, nhưng em mãi mãi là duy nhất của anh."

Ứng Ẩn bắt đầu hoảng loạn: "Ba đang nói dối con đấy, con đừng nghe lời ba nói bậy. Quân Nghệ là duy nhất, là điều quan trọng nhất, là người không thể thay thế."

Cô gần như chắc chắn như đinh đóng cột.

Thương Thiệu bật cười, đầu ngón tay xoa nhẹ dưới mắt cô: "Được rồi, Quân Nghệ là duy nhất của em, còn em là duy nhất của anh, chỉ có anh là chẳng có gì cả."

"...Hứ!"

Chương 145: Tin vào cảm nhận của chính mình, đừng để người khác định nghĩa nó

Khi Quân Nghệ bắt đầu hiểu chuyện, cô bé đã được người bảo mẫu nuôi dưỡng từ nhỏ kể cho nghe về việc này.

"Mẹ là duy nhất đối với ba, còn con thì không phải." Cô bé ngồi trên thảm, tay đang gấp một món đồ chơi xếp hình.

"Đây là lời của ông Thương mà." Người bảo mẫu nói, ngồi quỳ đối diện cô bé, trên mặt nở nụ cười rất dịu dàng.

Không rõ truyền thống này bắt đầu từ thế hệ nào của gia đình họ Thương, nhưng từ khi trẻ con biết đọc và nói sẽ luôn có một người quản gia đi theo chăm sóc, lo liệu tất cả các công việc sinh hoạt liên quan. Người này chắc chắn phải được chọn lựa kỹ càng từ hàng ngàn ứng viên. Quân Nghệ là con gái lớn thế hệ thứ sáu của gia đình họ Thương, được mọi người chú ý, nên danh sách các quản gia của cô bé đã được bà Ôn Hữu Nghi đích thân chuẩn bị và do ông Thương Cảnh Nghiệp Nghiệp phỏng vấn, sau đó được Ứng Ẩn và Thương Thiệu chọn lọc. Công việc này bắt đầu từ trước khi Quân Nghệ chào đời, sau khi xác định được một số ứng viên, họ sẽ trải qua khóa đào tạo chuyên nghiệp trong nửa năm. Tất nhiên, còn có thử thách khó khăn nhất - đó là giành được sự yêu thích của Quân Nghệ.

Trẻ con thích gì là theo bản năng, không có lý do. Người bảo mẫu mà Quân Nghệ thích có tên là Sharon, lý lịch đẹp không chê vào đâu được, dung mạo cũng rất hiền hòa và đoan trang.

"Duy nhất là gì?" Quân Nghệ hỏi, chưa hiểu rõ từ này.

"Duy nhất có nghĩa là nếu trên thế giới chỉ được chọn một người thì ba sẽ chỉ chọn mẹ."

Đôi môi nhỏ của Quân Nghệ hé mở, đôi mắt đen như quả nho tròn xoe đầy bối rối. Vài giây sau, dường như đã hiểu, nét mặt cô bé dần sụp xuống rồi môi mím chặt lại, cô bé hít vào và bắt đầu khóc nức nở.

Khi Thương Thiệu tan làm về nhà, anh thấy Quân Nghệ đang khóc trong vòng tay của Sharon, nước mắt ngắn dài. Hai người giúp việc chuyên nghiệp đang cố gắng hết sức để dỗ cô bé, nhưng rõ ràng không có tác dụng.

"Ba... ơi..." Quân Nghệ quay người lại trong lòng Sharon, dang đôi tay ngắn của mình. Cô bé quá buồn, đến mức nói một từ cũng phải chia làm hai phần, xen lẫn với hai tiếng nấc.

Thương Thiệu còn chưa kịp cởi áo vest, bước nhanh tới, bế cô bé vào lòng.

"Quân Nghệ sao vậy?" Anh cúi mặt xuống hỏi, mang theo chút kiên nhẫn để dỗ dành, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô bé.

Khuôn mặt nhỏ bé của cô bé mềm mại, như một miếng bột phủ sương.

Người trả lời là Sharon: "Quân Nghệ nhớ ba." Cô ấy nói với nụ cười.

Thương Thiệu liền luồn tay qua nách của Quân Nghệ, nhấc cô bé lên cao rồi ôm vào lòng, chạm trán vào trán cô bé: "Vậy sao? Quân Nghệ nhớ ba à? Nhớ như thế nào?"

Quân Nghệ gật đầu, nấc lên một tiếng lớn, hai tay ôm lấy cổ Thương Thiệu: "Con muốn Daddy dắt con đi cưỡi ngựa." Rồi quay

sang nói: "Sharon cũng đi cùng."

Thương Thiệu liền dẫn cô bé đến trường đua ngựa. Vì Quân Nghệ, trường đua ngựa ở khu biệt thự ven biển đã được mở rộng và nuôi thêm hai con ngựa giống. So với hai con ngựa cao lớn đó, chú ngựa Rich nhỏ bé trông thật đáng lo, may thay vào đầu năm ngoái, một chú ngựa pony tương tự đã vượt đại dương đến đây, trở thành món quà sinh nhật ba tuổi của Quân Nghệ.

Từ khi biết đi, Quân Nghệ rất thích tự mình đi bộ, vì vậy Thương Thiệu đặt cô bé xuống đất để cô bé tự nắm tay anh dắt đi.

Vài người giúp việc đi theo ở một khoảng cách xa hơn. Từ phía sau nhìn lại, dáng người cao lớn của anh phải hơi cúi xuống để phù hợp với chiều cao của con gái.

Quân Nghệ nói rất nhiều. Khi chưa biết nói, cô bé đã "nói chuyện" rất nhiều, nhưng chưa nói rõ ràng nên cả nhà suốt ngày nghe tiếng cô bé "a lị u li" nói luyên thuyên. Bây giờ khi đã nói rõ ràng hơn, cô bé liên tục chia sẻ với Thương Thiệu về những gì mình đã làm, đã ăn, đã chơi hôm nay.

Khi đến nơi, cô bé chớp mắt, nói: "Ba ơi, cổ con đau quá."

Thương Thiệu bất ngờ và lo lắng, cúi xuống đỡ lấy người cô bé: "Đau chỗ nào? Đây à? Hay đây?" Lòng bàn tay của anh đặt lên cổ cô bé.

Quân Nghệ: "Nhìn lên hoài nên đau." Nói xong, cô bé cười khúc khích, rõ ràng là cô bé cố ý nói đùa.

Thương Thiệu: "..."

"Lưng ba cũng rất đau." Anh đặt tay lên đầu gối, nghiêng đầu, có chút bất lực nói.

"Tại sao?"

Huấn luyện viên cưỡi ngựa đã dẫn chú ngựa nhỏ Flower của Quân Nghệ ra. Thương Thiệu nói: "Vì Quân Nghệ còn chưa cao bằng Flower."

"Ừm." Cô bé quay đầu lại, mặt tỏ vẻ tự đắc.

Trong lúc cô bé thay trang phục cưỡi ngựa, mặc áo giáp và đội mũ bảo hiểm, Thương Thiệu mới có thời gian cởi áo vest. Khi anh định đặt áo lên lưng ghế, Sharon liền bước lên một bước và nói: "Để tôi giúp anh."

Cô đón lấy chiếc áo rất tự nhiên, sau đó chuyển cho một người giúp việc phía sau: "Xin hãy treo nó cẩn thận."

Thương Thiệu không nói gì, vừa xắn tay áo sơ mi vừa đi về phía Quân Nghệ.

Khi anh cúi xuống giúp cô bé cài mũ bảo hiểm, Quân Nghệ hỏi: "Có thể để Sharon chơi cùng chúng ta không?"

"Tại sao?"

"Vì Sharon là bạn thân nhất của con. Tốt, tốt hơn, tốt nhất." Cô bé nói lảm nhảm.

Thấy cô bé nghiêm túc, Thương Thiệu mỉm cười, chạm nhẹ vào mũi cô bé: "Con là chủ nhân ở đây, con nói gì cũng được."

Tuy nhiên, Sharon không có ngựa, nên dù có vào sân, cô cũng chỉ có thể cổ vũ cho Quân Nghệ. Quân Nghệ đã có thể cưỡi Flower vượt qua các rào cản, dù những rào cản đó không cao hơn ngưỡng cửa là bao. Thương Thiệu cũng dắt chú ngựa Rich ra để thả lỏng, quay vài đoạn video ngắn gửi cho Ứng Ẩn bên kia đại dương.

Ứng Ẩn đang làm giám khảo tại Cannes, vừa tranh cãi với chủ tịch hội đồng giám khảo để bảo vệ một bộ phim tiếng Hoa. Tranh cãi để bảo vệ giải thưởng mệt mỏi hơn cả việc tham gia thi đấu, nhưng khi nhìn thấy con gái và những chú ngựa trong video, cô thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười.

Sau khi hoàn thành buổi tập luyện, Quân Nghệ muốn Thương Thiệu cưỡi ngựa đưa cô bé đi dạo. Con ngựa giống thuần chủng trị giá hàng triệu bảng Anh có bộ lông màu nâu bóng, dù trong ánh sáng mờ nhạt gần hoàng hôn vẫn mạnh mẽ và uyển chuyển như tia chớp. Thương Thiệu cưỡi lên ngựa trước, sau đó nhận Quân Nghệ từ tay huấn luyện viên rồi ôm cô bé vào lòng.

Quân Nghệ cảm thấy tim mình đập thình thịch. Cao quá! Nhưng, đó là khung cảnh rất mới mẻ. Cô bé vô thức quay cổ lại, ngẩng mặt lên muốn nhìn Thương Thiệu, nhưng bị anh nhẹ nhàng dùng roi ngựa đẩy về phía trước: "Ngồi thẳng."

"À." Quân Nghệ ôm lấy cằm.

Roi ngựa tỏa ra mùi da, những đường vân hình thoi khiến Quân Nghệ cảm thấy sợ hãi, nhưng khi nó nằm ngoan ngoãn trong tay cha cô, được bàn tay lớn của ông nắm chặt, nó giống như một con thú dữ đã được thuần phục.

Quân Nghệ cảm nhận được roi ngựa chạm nhẹ vào trán mình. "Sợ không?" Cha cô hỏi.

"Không sợ, con thích."

Dù sao cô bé vẫn còn nhỏ, Thương Thiệu chỉ ôm cô bé cưỡi ngựa chậm rãi một vòng quanh bãi cỏ, sau đó để ngựa tự đi dạo. Sau khi mặt trời lặn, cuộc dạo chơi của công chúa kết thúc.

Khi dắt ngựa về chuồng, Sharon đi theo. Quân Nghệ nói: "Sharon, cô không cổ vũ cho chúng tôi."

Sharon ôm điện thoại, hỏi: "Ông Thương, ông có muốn xem ảnh không? Tôi đã chụp rất nhiều, mọi khoảnh khắc trưởng thành của trẻ nhỏ đều rất quý giá."

Cô chưa có WeChat của Thương Thiệu, nhưng có của Ứng Ẩn, nếu có việc gấp thì cô sẽ gọi cho trợ lý của Thương Thiệu hoặc chú Khang.

"Gửi cho Ứng Ẩn." Thương Thiệu nói.

"Vâng." Sharon gật đầu.

"Mommy không quan tâm đến Quân Nghệ." Quân Nghệ buồn bã cúi đầu, "Quân Nghệ cũng không thích mẹ nữa."

Thương Thiệu nắm chặt tay cô bé: "Ai nói với con như vậy?"

"Quân Nghệ tự biết."

Sharon vội vàng cười và vuốt tóc Quân Nghệ: "Mẹ chỉ là đang rất bận rộn thôi."

Sau nửa năm sinh con, Ứng Ẩn đã trở lại nhịp sống công việc bình thường. Khác với hình ảnh mà người ta thường hình dung về cuộc sống của một quý bà, cô vẫn dành phần lớn thời gian tập trung vào ngành công nghiệp điện ảnh, chuẩn bị cho quỹ từ thiện về sức khỏe tâm lý cho các diễn viên mà cô đã mong muốn thực hiện từ lâu. Quỹ này nhằm giúp đỡ những người đồng nghiệp chưa nổi tiếng nhưng đang gặp khó khăn về sức khỏe tâm lý. Đồng thời, cô cũng đang tiếp xúc với những kịch bản mới mà cô quan tâm. Bên cạnh đó, khi Thương Thiệu dần tiếp quản vai trò trong tập đoàn và gia tộc, số lượng công việc công của cô với tư cách là vợ của anh cũng đột ngột tăng lên, từ các buổi họp mặt, lễ trao giải, gõ chuông, đến các buổi tiệc xã giao, các buổi đấu giá từ thiện, diễn đàn, đại hội và diễn thuyết liên quan đến phụ nữ... Vai trò xã hội của cô ngày càng thành

thạo, đôi khi cô còn bận rộn hơn cả Thương Thiệu.

Thương Thiệu ôm Quân Nghệ vào lòng, nghiêm túc nói: "Quân Nghệ là người quan trọng nhất đối với mẹ, con biết không?"

"Sharon nói Quân Nghệ là kết quả của rất nhiều hy sinh của mẹ."

Sharon còn giải thích cho cô bé về nghĩa của từ "hy sinh" bằng cách so sánh dễ hiểu cho một đứa trẻ bốn tuổi.

"Không phải đâu." Thương Thiệu đặt tay lên lưng nhỏ của Quân Nghệ: "Đó là rất, rất nhiều tình yêu. Chúa có một khu vườn với rất nhiều hồ chứa nước, mỗi khi một hồ chứa đầy tình yêu, một em bé như Quân Nghệ sẽ đến thế giới này. Trong số đó, có một cái hồ lớn nhất, không bao giờ có thể chứa đầy cho đến một ngày..."

"Cho đến một ngày, mẹ đã lấp đầy nó?" Quân Nghệ mở to mắt hỏi.

"Ừ." Thương Thiệu mỉm cười nhẹ: "Quân Nghệ của chúng ta à em bé thông minh nhất trên thế giới. Đúng rồi, vì cái hồ đó là lớn nhất và được lấp đầy bằng nhiều tình yêu nhất, nên Quân Nghệ tất nhiên là tuyệt vời nhất, xuất sắc nhất."

"Wow." Quân Nghệ dùng hai tay che miệng, không giấu nổi sự kinh ngạc: "Quân Nghệ thật là quý giá!"

Thương Thiệu không nhịn được cười, ôm cô bé tựa vào vai, tay đặt lên sau cái đầu tròn tròn của cô: "Đúng vậy, Quân Nghệ thật sự rất quý giá."

Sau bữa tối, Quân Nghệ được phép vào phòng làm việc của cha để xem sách tranh. Cô bé biết rất ít chữ, nhưng lại mê mẩn các hình ảnh trong sách và cũng hiểu không được làm phiền cha làm việc, vì thế cô bé rất ngoan ngoãn nằm trên ghế sofa. Trẻ con không thể ngoan quá lâu, khi chúng ngoan thì chúng sẽ ngủ ngay. Khi Thương Thiệu đắp chăn cho cô bé, anh nghe cô bé lẩm bẩm: "Quân Nghệ là

quý giá nhất..."

Khi Thương Thiệu bế cô bé về phòng ngủ, Quân Nghệ tỉnh lại, ban đầu cô bé yên lặng nằm trên vai anh một lúc, nhìn ánh trăng chiếu qua cửa sổ từng mảng từng mảng rồi mới khẽ cựa mình dưới tay anh.

"Quân Nghệ là một chiếc bánh xoắn à?" Thương Thiệu đã biết cô bé tỉnh, anh nâng bàn chân nhỏ của cô bé lên để cô bé dễ dàng xoay người hơn. Quân Nghệ cười khúc khích một lúc rồi nói: "Con nhớ mẹ."

"Mẹ vừa gọi video nhưng lúc đó Quân Nghệ đang ngủ."

"Mẹ yêu Quân Nghệ, còn ba thì không yêu à?" Cô bé trở lại với câu hỏi đầy lo lắng đó.

"Sao lại không yêu?"

"Sharon nói trong lòng ba, mẹ là người đầu tiên, còn Quân Nghệ là người thứ hai."

"Vậy con nghĩ sao?" Thương Thiệu hỏi với giọng điệu không lộ cảm xúc.

"Con có một chút ganh tị nhỏ." Cô bé đang học từ về cảm xúc, trên một tấm thẻ có chữ "jealous", cô giáo nói đó là cảm giác hơi đau lòng.

"Ganh tị, nên vừa rồi Quân Nghệ mới nói không thích mẹ nữa sao?"

Quân Nghệ gật đầu: "Ai yêu con thì con sẽ yêu người đó. Ai không yêu con thì con sẽ không yêu người đó."

Thương Thiệu cười nhẹ: "Vậy nếu Quân Nghệ thật sự đứng thứ hai trong lòng ba thì Quân Nghệ sẽ không yêu bố nữa à?"

"..."

"Nếu Sharon không nói với con những điều đó thì con có cảm thấy ba yêu con không?"

Quân Nghệ cảm nhận bước chân của cha thật vững vàng, trong những cảm xúc mơ hồ, nhạy cảm và tinh tế đó, ông thật điềm tĩnh, vững chắc và không thay đổi, không vội vàng dỗ dành cô, cũng không bịa ra những lời nói trẻ con. Ông chỉ ôm cô bé đi về phía căn phòng, trên con đường khi sáng khi tối.

Sau khi suy nghĩ, Quân Nghệ gật đầu: "Ba yêu con."

Ông dạy cô cưỡi ngựa, đưa cô đi biển, chỉ cô cách nhận biết hướng gió, đọc sách tranh cho cô nghe, chải tóc cho cô và tự tay xây dựng một ngôi nhà búp bê có thể bật đèn. Quân Nghệ thích những buổi chiều mẹ cô đưa cô đến văn phòng đợi ba tan làm. Buổi chiều đó, cô bé bước vào văn phòng rộng lớn và lạnh lẽo của cha đã cảm nhận một sự run rẩy khó tả. Đây chính là cha cô, một mặt khác của cha cô lại nghiêm nghị và xa cách như vậy, nhưng chính vì thế, khi cha cô ôm mẹ, mắt ông chỉ nhìn mẹ và nói những lời ấm áp bên tai mẹ, Quân Nghệ cảm thấy như mình vừa nghe thấy tiếng chuông.

Tiếng chuông đó còn trong trẻo và thuần khiết hơn cả lần đầu cô nghe tiếng chuông Giáng Sinh.

Đến phòng rồi. Trước khi bước vào, giọng nói của Thương Thiệu vang lên bên tai Quân Nghệ: "Vậy thì hãy tin vào cảm nhận của chính mình, đừng để người khác định nghĩa nó."

Đây là bài học đầu tiên về cuộc đời mà Quân Nghệ học được từ cha. Tuy nhiên, trong tiềm thức, cô bé luôn cảm thấy mình đã học được điều gì đó khác từ sớm hơn.

Là gì nhỉ?

Trong những năm tháng lớn lên và dần dần nhận thức, cô bé mới chợt nhận ra: đó là tất cả những gì liên quan đến sức khỏe của tình yêu.

Ứng Ẩn từ Cannes trở về nhưng không thấy Sharon đâu, hỏi thì mới biết Sharon đã tự xin nghỉ vì việc riêng.

"Nhưng mà Quân Nghệ rất thích Sharon, thật là đáng tiếc."

Thương Thiệu "ừm" một tiếng: "Đúng là con đã khóc một lúc. Không sao, rồi sẽ tìm người khác thôi."

Anh cũng không giải thích nhiều với Ôn Hữu Nghi, chỉ dặn dò người tiếp theo phải "không phải là người nhiều chuyện" và biết rõ giới hạn.

"Đâu có dễ dàng như vậy." Ứng Ẩn ngẩng đầu lên, suy nghĩ một lúc, nhưng không nghĩ ra được ai phù hợp nên chỉ đành thở dài một tiếng.

Việc chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho con không phải lo, vì đã có người giúp việc và gia sư đầy đủ, nhưng khó ở chỗ những thứ mà họ không thể chăm sóc hoặc thay thế được và một người như vậy chắc chắn là phải chọn lựa kỹ càng.

"Để ba làm." Thương Thiệu bình thản nói.

"...Hả?"

Dù nói Thương Cảnh Nghiệp đã dần dần rút lui khỏi công việc thực tế của tập đoàn trong hai năm qua, nhưng dù sao ông vẫn giữ danh nghĩa Chủ tịch Hội đồng Quản trị, công việc công không hề nhẹ nhàng hơn nhiều. Ứng Ẩn thực sự khó tưởng tượng, một người đàn ông đã tung hoành trên thương trường nửa đời người lại ngồi bên Quân Nghệ để chia sẻ những lo lắng về những bông hoa nhỏ, con

ngựa nhỏ và những lý lẽ nhỏ bé với thế giới.

"Ông ấy đã xin anh nhiều lần rồi." Thương Thiệu nói với giọng thương hại: "Đây là vinh hạnh của ông ấy."

Cũng là sự yên tĩnh của anh - nếu không thì Thương Cảnh Nghiệp sẽ làm phiền anh đến chết.

Chương 146: [Hoàn toàn văn] Daddy mommy! Con đã làm được! I got it! I got it!

Quân Nghệ có một thói quen nhỏ bắt đầu từ khi còn bò quanh nhà, đó là khi vui vẻ thì phải hôn mẹ.

Nguyên nhân là do Ứng Ẩn thường hôn cô bé, hôn đôi chân nhỏ xinh, hôn bàn tay mũm mĩm, hôn cánh tay, hôn má và cả cổ - nơi nhột nhột, vì mỗi tấc da của em bé đều dễ thương và mịn màng như phấn, làm sao một người mẹ có thể kiềm chế được không hôn bé?

Vì vậy, có một buổi chiều, khi trời dần tối, Quân Nghệ tỉnh dậy sau giấc ngủ, lặng lẽ chơi với ngón tay và miệng của mình rồi đột nhiên, như có một sự khai mở trong đầu em bé, cô bé bám vào thành giường và học cách hôn nhẹ lên cánh tay của Ứng Ẩn.

Trong giấc mơ, Ứng Ẩn giật mình tỉnh dậy, nghe thấy Quân Nghệ nói một cách mềm mại và lúng túng: "ma...ma..."

Sau khi phát âm hai âm tiết đó, chiếc lưỡi mỏng hồng như đang thè ra ngoài môi tạo thành một chuỗi bong bóng.

Đó là lần đầu tiên Quân Nghệ gọi mẹ. Ứng Ẩn chưa trở lại công việc, bế Quân Nghệ nhanh chóng xuống tầng một, bước vào thảm cỏ xanh dưới ánh nắng chiều tà, gọi: "Tuấn Nghi! Tuấn Nghi!"

Người giúp việc và bảo mẫu theo sau bước chân gấp gáp, một đôi tay sẵn sàng đón lấy, luôn chuẩn bị tinh thần cho việc người mẹ mới này có thể vô tình làm rơi đứa bé.

Tuấn Nghi chạy đến, nghe thấy Ứng Ẩn nói: "Nhanh, nhanh lái xe qua đây."

Một người phía sau hỏi: "Thiếu phu nhân, sắp đến giờ ăn tối rồi, cô định đi đâu?"

Ứng Ẩn ôm Quân Nghệ chặt vào lòng: "Đến công ty - suỵt, không được tiết lộ."

Mọi người xung quanh đều cười thầm hiểu ý.

Tuấn Nghi lái xe đến, một nhóm người lần lượt đặt Quân Nghệ vào ghế an toàn, một người giúp việc khác đi cùng Ứng Ẩn lên xe. Vì Ứng Ẩn thường đến công ty nên để bảo vệ sự riêng tư, văn phòng của Thương Thiệu đã được chuyển lên tầng khác, một phòng họp và một phòng tiếp khách đã chiếm trọn tầng đó.

Khi Ứng Ẩn bước vào, qua cửa chớp đang khép hờ, cô nhìn thấy một vài người đứng trước bàn làm việc của Thương Thiệu, dường như đang lắng nghe anh phân công việc gì đó.

Ứng Ẩn không để thư ký làm phiền Thương Thiệu, cô chờ trong phòng tiếp khách. Phòng tiếp khách này được chia thành hai phần, một phần khác dành riêng cho Quân Nghệ, sàn trải thảm dày và mềm để cô bé bò khắp nơi. Xung quanh là những món đồ chơi của trẻ con. Quân Nghệ vừa được đặt xuống đất liền gọi "ma~ma", gọi "mama" khi nhìn thấy khối xếp hình, gọi "mama" khi nhìn thấy tấm chăn nhỏ.

"Mama" không ngừng, bảo mẫu cười nói: "Bé chỉ vừa mới học phát âm này thôi, vẫn chưa kết hợp từ với nghĩa đâu."

Ứng Ẩn cảm thấy lòng mình nhói lên, ngồi xuống trước mặt Quân Nghệ, đưa một ngón tay ra và chọc vào má cô bé để tạo thành một lúm đồng tiền.

Cô mới chỉ làm mẹ được nửa năm, đôi khi vẫn cảm thấy lạ lẫm và không thể tin nổi sinh vật nhỏ bé này đã được nuôi dưỡng từ cơ thể mình. Nhớ lại hai tháng đầu sau khi sinh, cả cô và Thương Thiệu khi bế bé đều lúng túng, mỗi khi vỗ lưng cho bé ợ, cả hai đều rất cẩn thận, trong khi đó, bảo mẫu bên cạnh lại lo lắng đến mức đứng ngồi không yên.

Cuối cùng, Ôn Hữu Nghi đã đến giải cứu họ, nắm lấy tay Ứng Ẩn và nói: "Đôi tay này của con vẫn còn để ký tặng người hâm mộ." Sau đó bà nhấn tay Thương Thiệu xuống và nói: "Đôi tay này của con vẫn còn để ký giấy tờ."

Hai bậc cha mẹ mới: "..."

Cả căn phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ đây, sau nửa năm, việc chăm sóc em bé của họ đã có nhiều tiến bộ.

Thương Thiệu đang trò chuyện với các quản lý của chi nhánh thì thư ký gõ cửa bước vào, cúi đầu nói nhỏ về việc Ứng Ẩn đã đến. Mặc dù Ứng Ẩn đã dặn không làm phiền họ khi đang bàn công việc nhưng rõ ràng thư ký đã được dặn dò về một quy tắc cao hơn: bất kể lúc nào, chỉ cần cô đến thì phải lập tức thông báo cho Thương Thiệu biết.

Thương Thiệu dành hai phút để kết thúc buổi họp, phần còn lại sẽ được báo cáo tại buổi ăn trưa ngày mai rồi anh giải tán mọi người. Khi anh mở cửa phòng tiếp khách, Quân Nghệ đang nắm tóc và cào mặt Ứng Ẩn.

Dù cơ thể của em bé nhỏ bé nhưng sức mạnh lại rất lớn. Sắc mặt Thương Thiệu thay đổi, anh nửa quỳ xuống, bàn tay lớn của anh làm cho tay Quân Nghệ trông nhỏ như hạt gạo. Anh nhẹ nhàng gỡ tay Quân Nghệ ra, trước tiên hỏi Ứng Ẩn: "Em có bị bé con làm đau không?"

Ứng Ẩn chỉnh lại tóc, lắc đầu: "Chỉ một chút thôi, không sao đâu."

Cô muốn hỏi Thương Thiệu sao lại kết thúc cuộc họp nhanh như vậy, nhưng Thương Thiệu đã quay sang Quân Nghệ, nghiêm túc nói: "Không được nắm tóc mẹ."

Quân Nghệ: "..." Không hiểu.

Ứng Ẩn bật cười nói: "Con bé mới có sáu tháng, anh nói với nó những điều này sao?"

Nhưng trẻ con có khả năng cảm nhận cảm xúc, giống như cún con vậy. Ban đầu, Quân Nghệ còn tròn mắt cười toe toét, nhưng khi bị Thương Thiệu giáo huấn nghiêm túc, cô bé ngơ ngác, sững sờ. Cô bé vẫn muốn cười, nhưng khi thấy khuôn mặt nghiêm túc của người đàn ông trước mặt thì môi dưới bĩu lại, bắt đầu khóc ầm ĩ.

Khóc một lúc, không quá mười giây, rồi ngừng lại, lén lút nhìn sắc mặt của Thương Thiệu.

Quân Nghệ nghĩ rằng mình "lén lút" rất khéo, nhưng thực tế, đôi mắt to, lông mi đen và môi mím chặt của cô bé đã tố cáo hết, đôi môi tạo thành một đường cong có thể cười hoặc khóc, còn nhỏ tuổi mà đã thể hiện được sự nhạy bén trong việc quan sát sắc mặt người khác.

Cả phòng đều nhịn cười, sợ phá hỏng không khí tội nghiệp mà bé vừa tạo ra khi khóc.

Bị sự việc nhỏ này làm gián đoạn, Ứng Ẩn suýt nữa quên mất lý do mình đến. Đến khi dỗ dành Quân Nghệ xong, cô mới nhớ ra, chia sẻ niềm vui này với Thương Thiệu. Thật tội cho Quân Nghệ, vừa mới nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì bị đánh thức, gọi không biết bao nhiêu lần "mama". Cô bé gọi loạn lên, nhưng mỗi lần gọi một tiếng thì đều khiến họ ngạc nhiên vui mừng. Cô bé tự tin mình đã tìm ra bí mật:

tiếng "mama" này là một công tắc thần kỳ, mở và đóng theo niềm vui và nỗi buồn của hai người này.

Tuấn Nghi, bảo mẫu và thư ký đều ra ngoài chờ. Qua tấm kính trong suốt, họ nhìn vào trong và ai nấy đều bất giác mỉm cười.

Thói quen dùng nụ hôn để ăn mừng mỗi khi vui của Quân Nghệ đã được củng cố dần theo từng tiếng "mama" ngày càng rõ ràng và thành thục hơn. Khi Thương Cảnh Nghiệp đến chơi với cô bé, mỗi lần vui, Quân Nghệ vẫn muốn hôn (mẹ), nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của ông nội, khuôn mặt nhỏ bé của cô bỗng ngơ ngác và xịu xuống.

Thương Cảnh Nghiệp: "..."

Thương Cảnh Nghiệp đã trải qua không ít tổn thương. Khi Quân Nghệ mới biết đi và tập tễnh chạy, một lần mọi người nảy ra ý tưởng chơi một trò chơi với cô bé. Trò chơi này là mọi người xếp thành một hàng, để Quân Nghệ chạy từ phía đối diện đến, xem cô bé sẽ chạy về phía ai trước và về phía ai sau.

Người đầu tiên mà Quân Nghệ chạy đến tất nhiên là Ứng Ẩn. Người thứ hai là Ôn Hữu Nghi, thứ ba là Thương Thiệu, thứ tư là chú của cô bé ở Tiểu Đảo, thứ năm là chú Thương Lục, thứ sáu là cô Minh Bảo, thứ bảy là cô Minh Khâm, đến người thứ tám thì cô bé không chạy nổi nữa, ngồi xuống và mút ngón tay, cảm thán gia đình quá lớn, chạy mệt chết cô bé rồi.

Chỉ còn Thương Cảnh Nghiệp ngồi đó với khuôn mặt không biểu cảm. Cảnh tượng im lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, trong video Ứng Phàm đang trên chuyến du thuyền vòng quanh châu Âu đã tắt mic cười thầm, Minh Trác thì không hề nhạy cảm, tiếng cười nhạo vang qua điện thoại, lan truyền như có tính lây lan khiến mọi người tại hiện trường đều cười ngặt nghẽo.

Quân Nghệ bối rối, ngồi đó bướng bỉnh, cuối cùng vẫn là Ôn Hữu

Nghi bước lên dỗ dành cô bé, cô bé mới chạy đến chỗ Thương Cảnh Nghiệp.

Ông nội có thân hình cao lớn, nửa ngồi đó như một ngọn núi mà Quân Nghệ không thể ngước nhìn. Quân Nghệ vẫn có chút sợ hãi, đó là nỗi sợ bản năng của trẻ con đối với những người nghiêm khắc.

Thương Cảnh Nghiệp đã muốn tự mình "dạy dỗ" cháu gái lớn từ lâu, ông nội trực tiếp dạy bảo thế hệ sau là một truyền thống quan trọng của gia đình họ Thương. Ôn Hữu Nghi thở dài một câu: "Truyền thống này càng ngày càng kém..." rồi lại mơ màng: "May mắn là khi A Thiệu đến vị trí này..."

Thương Cảnh Nghiệp không thể chịu nổi nữa: "Vậy hóa ra trong ba thế hệ chỉ có mình anh là không đạt tiêu chuẩn à?"

Giữa cha và con cũng đã có vài ba cuộc trò chuyện về vấn đề này. Lời từ chối của Thương Thiệu rất khéo léo, "Sợ Quân Nghệ sẽ thừa hưởng gen quá xuất sắc của ba, trở nên giống ba như đúc."

... Là đang mắng ai vậy?

May thay, trời không phụ lòng người có công, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị. Sharon rời đi đúng lúc khiến Thương Cảnh Nghiệp rất hài lòng. Nếu không phải cô ta bị Thương Thiệu tự tay sa thải thì Thương Cảnh Nghiệp ít nhất cũng phải thưởng thêm cho cô ta một khoản tiền thưởng. Đêm đó, ông rõ ràng rất phấn khởi, với tư thế của người chiến thắng chia sẻ tin tức này với Ôn Hữu Nghi.

Ôn Hữu Nghi khẽ nhếch mày, khi cúi đầu cắt miếng bò, nụ cười trên môi cũng vụt tắt. Không thể nói cho ông biết Thương Thiệu đã nể mặt bà, nếu không tối nay ông sẽ vì cảm thấy bị sỉ nhục mà không thể chợp mắt.

Ngày đầu tiên Thương Cảnh Nghiệp nhận chức, ông đã gặp phải thất bại, vì khi Quân Nghệ đang chơi rất vui vẻ, đột nhiên hiện lên

vẻ mặt bối rối không hài lòng: "Sao lại là ông nội..."

Cô bé phụng phịu, lẩm bẩm.

Thương Cảnh Nghiệp không dám tin vào tai mình, hỏi lại, Quân Nghệ nghiêm túc trả lời: "Con muốn hôn mẹ, nhưng mẹ không có ở đây."

Thương Cảnh Nghiệp đã ghé mặt lại, nhưng Quân Nghệ quay đầu nghiêm túc: "Không hôn ông nội."

Không thể dùng tiền mua chuộc trẻ con, vì ở độ tuổi này, trẻ con đang trong giai đoạn nhạy cảm về việc thiết lập trật tự và quy tắc, sử dụng giao dịch mang tính mua chuộc là một phương pháp cực kỳ sai lầm. Thương Cảnh Nghiệp kìm nén sự cám dỗ của sức mạnh tiền bạc mà chọn cách dẫn Quân Nghệ ra ngoài để nhìn thấy thế giới.

Thế giới của Quân Nghệ từ phòng trẻ em, sách tranh, thuyền buồm, biển cả và những con vật đáng yêu bỗng nhiên mở rộng ra mọi thứ khiến cô bé kinh ngạc. Tại trường đua ngựa nơi núi cao sóng lớn, tại bãi sóng nhân tạo nơi gió mạnh đập vào mặt, tại trường đua tốc độ cao nơi sống chết như gió cuốn.

Khi lớn lên, Quân Nghệ đã thu hút sự chú ý của công chúng nhờ màn trình diễn lướt ván diều tuyệt vời. Khi đó cô bé mới mười lăm tuổi, nhưng đã có thể điều khiển cánh buồm trong khi thực hiện những động tác lướt ván nhào lộn phức tạp, động tác sạch sẽ, gọn gàng, đẹp mắt. Nhưng trong cuộc phỏng vấn với phóng viên, khi đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, cô bé nói lần đầu tiên tiếp xúc với môn thể thao mạo hiểm là khi ông nội dẫn cô bé đi chơi mô tô mini.

"Vậy tức là, cô bắt đầu chơi mô tô từ khi mới bốn tuổi?" Phóng viên thấy không thể tin nổi.

"Đúng vậy." Cô bé vắt khô mái tóc đẫm nước biển, không hề e ngại hay ngượng ngùng trước ống kính.

Tuần đầu tiên Thương Cảnh Nghiệp đưa Quân Nghệ đi chơi, khi thư ký gọi điện thoại, câu trả lời của chủ tịch là: "Đang chơi xe điện đụng."

Tuần thứ hai, câu trả lời đã biến thành: "Đang chơi xe go-kart."

Đến tuần thứ ba, điện thoại được trợ lý đi cùng nhận, đối phương lịch sự: "Chủ tịch đang bận, một lát nữa sẽ gọi lại cho ngài."

Đứng bên cạnh trợ lý, Quân Nghệ nhảy lên nhảy xuống: "Ông nội! Ông nội! Ông nội là siêu nhân!"

Tại trường đua mô tô ngoài trời, một chiếc mô tô BMW màu đỏ đậm dành riêng cho đua xe đang tiến đến khúc cua tiếp theo, còn ông nội của cô bé với một góc nghiêng không tưởng đang chạm cùi chỏ vào mặt đường, thực sự giống như một siêu nhân bay sát mặt đất.

Khi Thương Cảnh Nghiệp vượt qua vạch đích, tháo mũ bảo hiểm và trở về khu vực khán đài, Quân Nghệ chủ động chạy đến, ôm chầm lấy chân ông. Thương Cảnh Nghiệp hợp tác ngồi xuống, Quân Nghệ liền như một chú khỉ con trèo lên chân ông.

Thương Cảnh Nghiệp ném chiếc mũ bảo hiểm cho trợ lý, ném Quân Nghệ lên không trung rồi đón lấy, xoay một vòng, hỏi: "Thế nào?"

Mặt Quân Nghệ đỏ ửng vì hưng phấn: "Cháu muốn học, muốn học!"

Trẻ con bốn tuổi học lái mô tô, nghe có vẻ kỳ lạ, nhưng không phải là không có sự hướng dẫn chuyên nghiệp. Để Quân Nghệ có thể chơi thoải mái, một câu lạc bộ tư nhân ở thành phố Ninh Ba đã lặng lẽ đổi chủ, tất cả các đường đua được chuyển đổi thành đường đua chuyên nghiệp dành cho trẻ em.

Gia đình chỉ biết Quân Nghệ chơi mô tô sau ba tháng. Ban đầu mọi người nhìn Quân Nghệ đen nhẻm đen nhánh mà cứ nghĩ là Thương

Cảnh Nghiệp đưa cô bé ra ngoài chơi quá nhiều. Sau này, vẫn là Quân Nghệ lỡ miệng: "Ông nội lái mô tô giỏi lắm!"

Chuyện cũ đã quá lâu, chỉ có Ôn Hữu Nghi biết, ngay cả Thương Thiệu cũng không biết.

Thương Cảnh Nghiệp chỉ thản nhiên nói: "Giải trí khi còn trẻ."

Thương Thiệu nhớ lại một cuộc trò chuyện đêm giữa cha và con, khoảng thời gian sau khi anh đặt "Tự do ý chí" dưới sự quản lý của La Base rồi quay về.

Ông hồi tưởng khi được Thương Bác An gọi vào thư phòng, dù cúi đầu bày tỏ sự đồng ý với sự sắp xếp của gia đình nhưng trong mắt vẫn hiện rõ sự chịu đựng.

Đêm đó, Thương Cảnh Nghiệp ném cho anh một điếu thuốc và nói: "Không phải chỉ có một mình con là có trách nhiệm từ trên trời rơi xuống." Khi đó Thương Thiệu nghĩ mình đã hiểu, nhưng thực ra là chưa hiểu. Mãi đến ngày hôm nay, anh mới thực sự hiểu câu nói đó nghĩa là gì.

Đúng vậy, trong lòng năm đứa con, cha luôn là người bận rộn công việc, ít nói, như thể sinh ra để làm việc, như thể niềm vui duy nhất khi sinh ra là công việc. Đi qua thời kỳ hoàng kim điên rồ nhất của Hồng Kông, họ chỉ nhớ đến câu chuyện hút tiền huyền thoại của Tập đoàn Thương Vũ đã ghi vào lịch sử, ngưỡng mộ sự nhạy bén và tinh thần tiên phong của hai thế hệ mà tưởng rằng Thương Cảnh Nghiệp, người con thứ hai, vốn dĩ là người được chọn.

"Phải chăng mẹ đã yêu cha từ cái nhìn đầu tiên tại trường đua mô tô?" Ứng Ẩn cười đùa.

"Tất nhiên là không." Ôn Hữu Nghi cho rằng suy đoán của cô hoàn toàn sai lầm: "Ông ấy mời mẹ đi xem, nhưng... hôm đó ông ấy lại đua với người ta, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của mẹ, khiến

mẹ phơi nắng cả buổi chiều."

Bầu không khí hòa nhã và vui vẻ được xây dựng từ việc lật lại lịch sử đen tối của Thương Cảnh Nghiệp đột ngột dừng lại khi biết chiếc mô tô của Quân Nghệ có công suất 4 mã lực, rồi rơi vào im lặng.

Quân Nghệ vẫn vui vẻ: "Ông nội nói, nếu tính theo tỷ lệ của người lớn, thì có lẽ... có lẽ..." Cô bé vặn vẹo tai, tự phụ nói: "80.000 kilomet!"

Cả gia đình: "?"

"Ở trạng thái cực hạn, tốc độ đuôi gần đạt 80 km/h." Thương Cảnh Nghiệp nghiêng người, tiếp lời.

Cả gia đình: "....."

Ôn Hữu Nghi suýt nữa đã muốn bóp cổ người khác.

Quân Nghệ không biết trong tuần sau, khi cô bé chơi mô tô thì sẽ luôn có người đến xem cô. Những người lớn lần lượt âm thầm đến để xem cô trong đường đua rộng lớn, cũng như xem cô luyện tập lướt qua những cột nhỏ và vòng tròn hẹp, thực hiện bài tập cua "số 8" một cách không biết mệt mỏi.

Từ khi sinh ra đã có nhiếp ảnh gia ghi lại mọi khoảnh khắc của cô, từ những khoảnh khắc quý giá, hàng ngày, học tập, vui chơi và những khoảng thời gian này đã trở thành những đoạn video mà cô bé thích xem đi xem lại khi lớn lên. Vì mọi thứ ở đây đều thật đẹp đẽ, những cô gái đều trẻ trung và xinh đẹp, những chàng trai đều anh tuấn và tràn đầy khí phách, họ đứng ở khán đài vì yêu thương cô, chịu đựng sự hồi hộp chỉ để được chứng kiến cô hò reo hay cổ vũ.

Huấn luyện viên đứng bên lề vỗ tay cổ vũ: "Rút chân lại và tăng ga! Rút chân lại và tăng ga! Đừng sợ! Đừng giảm phanh!"

Bốp, mô tô lật nghiêng.

"Quân Nghệ!" Ứng Ẩn suýt nữa đã lao xuống.

"Không sao, con bé không sao." Thương Thiệu giữ lại cô, mắt chăm chú theo dõi khu vực luyện tập.

Quả thật không sao. Quân Nghệ tự đứng dậy, trước tiên đẩy mô tô nặng gấp đôi trọng lượng của cô bé để đứng vững, rồi tháo mũ bảo hiểm, với giọng trẻ con ngọt ngào báo cáo với huấn luyện viên và Thương Cảnh Nghiệp: "It"s OK, I"m fine!"

Cô bé được trang bị đầy đủ, với bộ đồ bảo hộ tốt nhất trên thị trường cho mô tô mini. Tuy nhiên, ở khuỷu tay và đầu gối hai bên, có thể thấy sự hao mòn rõ rệt, tất cả đều do cô bé ngày ngày luyện tập cua.

Thương Cảnh Nghiệp ngồi xổm xuống, xoa nhẹ lên mặt cô bé đang đỏ bừng vì mệt, đồng thời vuốt tóc ướt mồ hôi của cô. Quân Nghệ hỏi nhỏ: "Cháu lái có tốt không? Daddy mommy có nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy rồi, cháu lái rất tuyệt." Thương Cảnh Nghiệp vỗ nhẹ lên mũi cô bé.

Quân Nghệ thở phào nhẹ nhõm: "Họ có cấm cháu lái mô tô không?"

"Điều này phụ thuộc vào màn biểu diễn của cháu sắp tới." Thương Cảnh Nghiệp giơ tay lên, "Give me five." Quân Nghệ chạm tay nhỏ nhắn đã đeo găng với ông.

Một tháng sau, trong buổi biểu diễn, những người lớn mà Quân Nghệ yêu thích đều có mặt. Lòng bàn tay cô bé đầy mồ hôi nhưng ánh mắt nhìn vào sân đua đã trở nên kiên định, cô hoàn thành toàn bộ đường đua với sự khéo léo điều khiển xe không thể tin được.

"Mô tô mini đã cho tôi cảm giác tự do, tốc độ và sự kiểm soát. Dù khi đó tôi mới bốn tuổi và chưa hiểu rõ những cảm giác này nhưng tôi biết mình rất thích. Những buổi tập luyện vất vả và sự đơn điệu hàng ngày cũng đã dạy cho tôi sự kiên nhẫn không thể tin được. Từ nhỏ tôi đã biết để thành công trong việc gì đó cần mồ hôi và thời gian, giống như khi thú săn mồi, trước khi trúng đích, chúng phải chờ đợi trong vô tận "thời gian chờ đợi"."

"Các bậc phụ huynh có bày tỏ lo lắng không?" Phóng viên không tự giác hỏi thêm, nửa đùa nửa thật: "Với gia thế của cô, dùng từ cổ để miêu tả là "cơ thể ngàn vàng"."

"Không có chuyện đó đâu." Quân Nghệ vuốt tóc ướt đẫm ra sau, khuôn mặt nâu nâu vì nắng nhưng nụ cười thì rạng rỡ và thoải mái. Cô bé chớp mắt: "Mỗi đứa trẻ đối với cha mẹ và những người yêu thương chúng đều là "cơ thể ngàn vàng"."

Cô bé nói đúng một cách hoàn hảo.

Quà sinh nhật năm tuổi của cô là có một đường đua mô tô riêng tại cả bãi biển Deep Water Bay và khu biệt thự ven biển. Quà sinh nhật năm mười tuổi của cô là chức vô địch giải đấu cùng lứa tuổi ở châu Á và giữ kỷ lục thời gian trong hai năm.

Năm chín tuổi, cô chuyển sang lướt sóng, vì vậy, từ khi mười tuổi cô đã "rút lui" khỏi giải mô tô trẻ em và bắt đầu tập lướt sóng đuôi. Người cùng cô ra biển luyện tập chính là người cha bận rộn của cô, mỗi khi hoàn thành một kỷ lục, cô vẫn nghĩ ngay đến việc hôn mẹ.

Vào sinh nhật năm hai mươi tuổi, cô là người phụ nữ châu Á duy nhất có mặt tại đó đã chinh phục được làn sóng ống đẹp nhất trong ngày ở Tahiti. Vào khoảnh khắc lao ra từ làn sóng xanh ngọc bích, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo và tiếng cổ vũ vang lên từ những chiếc mô tô nước xung quanh. Và cô biết chiếc mô tô nước nào là của cha mẹ mình. Họ ôm cô, và vì câu nói của cô: "Daddy mommy! Con đã

làm được! I got it! I got it!" mà tràn đầy nước mắt vui sướng

[HOÀN TOÀN VĂN]

Nội dung từ **Chương 1: Anh ta thậm chí không cần tự mình giúp đỡ người khác** đến **Chương 146: [Hoàn toàn văn] Daddy mommy! Con đã làm được! I got it! I got it!**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh